DAMMII LEXICON.

NOVUM

LEXICON GRÆCUM

ETYMOLOGICUM ET REALE,

CUI PRO BASI SUBSTRATÆ SUNT

CONCORDANTIÆ ET ELUCIDATIONES

HOMERICÆ:

AUCTORE

CHRISTIANO TOBIA DAMM,

RECTORE GYMNASII COLONIENSIS BEROLINI.

EX OPERE INTEGRO HOMERICO-PINDARICO EXCERPTUM, ET DE NOVO INSTRUCTUM; VOCES NEMPE OMNES PRÆSTANS, PRIMO, ORDINE LITERARUM EXPLICATAS, DEINDE, FAMILIIS ETYMOLOGICIS DISPOSITAS,

CURA

JOANNIS M. DUNCAN, A. B.

VOLUMEN PRIMUM.

GLASGUÆ:

EXCUDEBANT ANDREAS ET JOANNES M. DUNCAN,

ACADEMIÆ TYPOGRAPHI:

IMPENSIS RICARDI PRIESTLEY, LONDINI.

1833.

INTER SENATORES BRITANNICOS

INGENIO LITERIS JURIS-PERITIA ELOQUENTIA

PATRIÆ DENIQUE AMORE

PRÆSTANTISSIMO

JACOBO MACINTOSH Eq. Aur.

ACADEMIÆ GLASGUENSIS

HIS ANNIS

RECTORI MAGNIFICO

HOC OPUS

OBSERVATIONIS CAUSA

SACRUM VOLUNT

ANDREAS ET JOANNES M. DUNCAN

ACADEMIÆ GLASGUENSIS TYPOGRAPHI.

LECTORI

S.

TYPOGRAPHI.

Aliquot abhinc annos in mentem nobis venit, lector benevole, Dammii Lexicon inclytissimum sub prelum mittere nostrum; nam rariora exstiterunt exemplaria, et literarum studiosis nisi mercede impensâ haudquaquam acquirenda. Alios scriptores, et Græcos et Latinos, excudendo diu morati sumus; sed demum nobis est editionem hanc evulgare, priore ut speremus præstantiorem, tum nitore typographico, tum apparatu et instructione. De opere, ut antehac constituto, auctoris præfationem mox sequentem adeas; de laboribus in illud nostris pauca permittas.

Ordo Etymologicus, quo auctor valde doctus et indefessus, hocce 'opus Herculei laboris,' (Heynii verba sunt,) instruxit, etsi sit philologis exoptatus et perpretiosus, tædium nihilominus molestiamque fert discentibus, qui verbis aut sententiis evolvendis versantur. Index cumulatus et laboriosus est perscrutandus; et sæpius vel prorsus in illo desit loquela, quam deprehendere quærant, vel citatione mendace vexentur et impediantur. Index nimirum iste Universalis, qui in editione priore reperitur, ab utrâque manu peccat; licet copiosus, et proculdubio summâ curâ digestus, vocibus nihilominus multis caret, et laudationibus non paucis longe aberrat. Istiusmodi incommodis deterriti, an miraris, discipuli, præsertim junioris, ardorem et perscrutandi amorem perire?

Attamen Dammii series etymologicas omnino repudiâsse, nefas sit habendum, ab artis ejusce amatoribus, nec ignoscendum, et gratiâ auctoris aspernandum; præterea libri nostri, ita, usui et fructibus minime ministraremus; editori igitur curæ fuit, digestionem illam incolumem servare, et insuper discipulis facultates gratas præbere, quæ facile a literarum consecutione largiuntur. Non incommode, ut putetur, eas adnectari possunt; quomodo periculum fecimus, paucis accipe.

In operis Parte Primâ, verborum et locutionum explicationes, secundum literarum seriem, fideliter disposuimus. Vocabula quæ primigenia Dammius judicavit, literis majusculis signavimus; cætera omnia, scilicet a prioribus profluentia, aut ex iis composita, typis minoribus descripta invenies; et singulis hisce formam simplicem, sub quâ doctus disposuit auctor, uncis inclusam adjunximus. In editionis Indice antiquioris, ad verba nonnulla signa duo, aut etiam compluria, inscripta reperiuntur, scilicet quæ notationibus criticis, alibi occurrentibus, lectorem dirigerent; hæc omnia religiose conservata, et nonnunquam accuratiora facta, ad finem capitis, quo verbum resolvitur, notavimus. Index idem, sæpius, scriptoris judicia de locutionibus rarius in usu, necnon de dialecti flexusve propriis et commutationibus, hic inde divulgata signavit; notas hasce omnes, literarum ordine, exhibuimus. Interpretationes denique frequentes, linguâ exaratas Germanicâ, per librum totum auctor sparsisset; eas quoque omnes, tibi, lector benevole, conservavimus; at sermone illo ne rudior sis, in Anglicanum verti, a viro ingenioso F. Shoberl, Germaniæ olim, sed nunc Londini, curavimus. Hujusmodi labores ipsius jamjam agnoscere nostrum fuit; nam Schleusneri valde laudandum Lexicon, Interpretûm LXXII., nuper in edendo, auxilio et doctrinâ gavisi sumus.

Parte in Secundâ, familias etymologicas omnes Dammianas, fideliter, sicut ab illo dispositas, ordinavimus; primigenium scilicet unumquodque, et propria subinde ejus, collocata ostenduntur. Tabulis iis interpretationem non induximus; nisi, claritatis causâ, ubi verba literis similia, at sensu diversa, aliquando occurrunt. In Parte Priore, ut supra diximus, verbo-

rum omnium primitiva specialiter notantur; hoc pacto, mutuò et feliciter inter sese consentiunt Partes Prima et Secunda, facillimèque fert criticus ab unâ in alteram. Porrò, doctrinæ etymologicæ elementa Dammiana, quæ maxime laudanda habeamus, apte panduntur; et licet nonnullis falli, acriores auctorem putarent, ex lapsis quidem, monita haud inutilia, forsan decerpant.

Sequitur Pars Realis, ut ab auctore descripta est; clavis scilicet nominum propriorum, aliorumque; quam uberiorem fecimus, citationes plurimas ex Indice excerptas intexendo. Perficitur volumen 'Appendice nonnullorum Philologicorum,' et breviore 'Appendice Indicis,' situs opportuniores, ut opinemur, negantibus.

Dum Lexici editionem integram, formâ uti vocatur quartanâ, moliti sumus, gratum plurimis esse facturos credidimus, si exemplaria nonnulla, voces per sese Homericas largientia, excuderemus; utpote voces Pindaricæ, a viro docto H. Huntingford LL. B., jamjam, in editione præcellente poëtæ Carminum, evulgatæ constant. Consilio hocce, volumina illa concinnavimus; ex quibus vocabula Pindarica, et alia quædam Homero ignota, extrusimus, omnibus conservatis quæ alicubi in operibus magni poëtæ sint reperienda. Cæteris in rebus editiones nostræ non differunt.

Dum in operam incumbebamus, mendas typographicas effugere, conatum fecimus. Mole, nihilominus, tam acervatâ, verborum literarumque, maculas hic illic, oculos fallentes, serpsisse, haud mirandum aut inexpiabile haberi, speremus.

Tantum restat ut lectorem benevolum certiorem faciamus, typographos, pecuniis periculisque suis, opus ornare et evulgare. Eruditorum humanitatis et patronicii fiducia non deest. Vale.

Ex Æd. Typog. Acad. Glasg.
Ipsis Kal. Aprilis, 1824.

AUCTORIS PRÆFATIO.

Pauca admodum monendus videtur Lector benevolus de consilio hujus Lexici construendi.

Dolebam primum, non ordinem satis lucidum in Lexicis Græcis, etiam eruditissimis, esse servatum. Magna illa et indigesta moles primitivorum, ut videri volunt, difficultatibus et tenebris suis deterrere magis quam invitare discentem poterat: cum tamen sermo Græcus, præ Romano, aliisque, hoc præcipui commodi habeat, ut ex paucissimis, et vix ducentis, fontibus, omnis ejus derivatorum compositorumque infinita copia, quam liquidissime promanet. Deinde videbam, deesse, non solum vocabula multa, sed et significationes quasdam atque usus plurimarum vocum: imo et persæpe nimis vagos et incertos significatus esse positos, qui in errores et hæsitationes minus exercitatum necessario inducerent. His incommodis medicinam fieri non alio modo posse intelligebam, nisi ut Novum Lexicon Etymologicum instituetur; et ad id exstruendum, e sic dictis concordantiis omnium vetustiorum auctorum, materies congereretur. Jam, si initium huic rei conandæ esset faciendum, (ignavum enim videbatur, optare tantum, aut ab aliis exspectare, quod strenue admotâ manu ipse experiri possis,) ab antiquissimis ordiendum esse constabat: ut deinde aliorum dextra sedulitas ulterius progrederetur. Nulli autem sunt in omni Græciâ, quorum quidem scripta ætatem tulerunt, antiquiores Homero et Pindaro: nam Hesiodum aliis relinquendum putavi.

Et in Homero quidem etiam aliæ rationes me incitabant ut ei succurrendum judicarem. Nonnulli enim ejus interpretes, non ex ipso eum, sed ex notionibus nescio unde conceptis, explicabant: unde fiebat, ut multum sordidi et plebeii allineretur et imputaretur tersissimo scriptori. Scripsit enim

stilo facili, sed arguto et vere aulico, qualis virum principem, ex illustri regum Ægyptiacorum stirpe oriundum, multis peregrinationibus et assiduo heroum convictu expolitum, decebat. Nil ille spirat nisi nobile, candidum, magnanimum; hilare quoque et amœnum; verbis sententiisque summâ curâ et electis et ordinatis. Talem tantopere a quibusdam deformatum, ut fere nihil sibi simile retineret, permoleste ferebam. Cui malo occurri posse hoc uno animadvertebam, si quilibet legendi ejus cupidus eo subsidio instrueretur, ut ad ipsum pernoscendum, sine alterius adminiculo, facili et certâ viâ, accedere posset.

Habes ergo, lector benevole, in hoc Lexico, maxime Concordantias Homericas, quibus deinde et Pindaricæ accesserunt; expletas iis elucidationibus locorum Homericorum, quas ex ingenti Eustathio excerpi dignas putabam.

Sed ut tamen hic præsens labor simul possit basin aliquam præbere, ad extruendum etiam ex aliis concordantiis Universale aliquod Lexicon Græcum, quod unius hominis industriâ confici non potest: ita disposui et digessi omnes voces, ut appareret, ex quam paucis radicibus propullulet Græca copia; et, ut vis vera vocum, magis inde perspicua fieret. Adjecta sunt ex Tragicis Græcis, et ex Historico primo, et ex aliis, quædam loca; quum perlustrassem ea scripta, an forte novum aliquod thema possem deprehendere.

Denique ut Nomina Propria Deorum, hominum, locorumque, et alia philologemata, lectori Homerico, in promptu esse possint, si cujus eorum opus habeat; pars Realis adjuncta præstabit.

Cæterum a tirone, non evolvi solum, sed et pervolvi, paullo accuratius, volet hæc opella. *Scrib. die* 27 *Martii*, 1765.

DE HUJUSCE OPERIS INSTRUCTIONE.

SCIAT Lector humanissimus, collectionem hujus Lexici ita esse factam. Ex Romanâ editione Homeri, cum παρεκβολαῖς vel annotationibus marginalibus Eustathii, colligebam omnes voces poëtæ, et omnes scitu dignas annotationes Eustathii, sic, ut adversa tantum pagina folii inscriberetur. Hæc integra folia vel plagulas, quorum numerus ad octingenta adscendebat, dissecabam in schedas; quarum ultra viginti quinque myriades exsistebant. Has myriades per alphabetum generale, post per syzygias speciales specialioresque, digerebam, ut sparsæ voces ad suas quæque cognationes redirent. Quas singulas collectas, chartulis involvebam, et numeris notatas in indicem referebam: qua ratione plus bis mille trecenti ejusmodi fasciculi nascebantur. Horum denos, secundum seriem numerorum, filo colligabam; deinde decies denos alio longiore filo: ut tandem viginti tres fasces majores fierent. Hoc enim pacto quælibet collecta vox in meâ erat potestate, ut, ope illius indicis et numeri chartulæ inscripti, prompte reperiri posset. Post hanc operam, tædii plenissimam, nisi prævisa utilitas, pariter ac jucunditas, animum subinde reficeret; elaborationem ipsam adgrediebar, sic ut magnis et æqualibus foliis quodque vocabulum, cum suis locis, et animadversionibus, munde inscriberem: et tandem, ista quoque folia in contextum unum denuo exscribebam. Homero absoluto, pari modo cum Pindaro, ex editione Oxoniensi, versabar. Hic labor mihi, nocte dieque continuatus, octo pæne annos inter alios labores, absumsit.

INTER CLARISSIMOS

MAGNÆ BRITANNIÆ PROCERES

VIRTUTIBUS ET ERUDITIONE

CONSPICUO

DOMINO LITTLETONIO

LONDINI.

Per orbem terrarum claret Magna Britannia, commonstraturque ut propria libertatis heroicæ pariter ac scientiarum sedes. Humaniores quoque litteræ nusquam commodius se habere hospitium confitentur, quam in istâ tot tantisque felicitatibus excultâ insulâ.

Non ergo mirum, si etiam hic qualiscunque liber, Græcitatis partem præ se ferens, in regione tali favorabilis fieri cupit.

Tuum vero nomen, Domine Illustrissime, apud nos quoque celebratur in primis, ob peritiam in omni doctrinarum liberalium genere, et ob favorem quo bonas litteras prosequeris, singularem.

Accedit ergo, etsi subtimide, ad te potissimum hic liber; rogatque, ut tuo patrocinio dignari eum clementer velis.

Ipse autem ejus auctor submisse petit, ut liceat ei se vocare illustrissimi nominis tui

Cultorem Humillimum.

Berolini,
Die V. Aprilis, MDCCLXV.

NOTARUM COMPENDIOSARUM EXPLICATIO.

Ilias notatur per A. B. Γ. etc.; Odyssea per α. β. γ. etc.

Pars Realis, per R.; Pars Alphabetica, i. e. Prima, per A.

Verbi ΒΑ´ΛΛΩ expositio, duo in capita ab auctore secta est, quorum unum Iliadis, alterum Odysseas citationes profert; prius sic signavimus "vide sub ΒΑ´ΛΛΩ;" posterius, "vide sub βάλλομεν," nam voce illâ forte incipit.

s. vel, seqq., pro, sequens, vel sequentia; q. v. pro, quod vide; cf. vel conf., pro, confer, et quædam similia, vix explicari quærunt.

DAMMII

LEXICON HOMERICUM.

PARS PRIMA.

'A, in genere imitatur sonum vel *mirantis*, vel *cupientis*, vel *aversantis*: hinc orta est distinctio inter α *intensivum*, (ἐπιτατικὸν) *conjunctivum*, (ἀθροιστικὸν) *negativum*, (στερητικὸν,) *querulum*, (θρηνητικόν.) præterea est nonnunquam signum *unitatis*, μονώσεως, ut in ἁπλοῦς, i. e. μόνος πέλων, a πέλω sum; cui opponitur διπλοῦς.

ἆ, adverbium κλητικὸν, seu vocativo jungi solitum. differt ab ὦ, quod hoc ponitur quando non sumus in magno affectu: ἆ autem, quando sumus in magno aut gravi affectu, aut si reprehendimus. ἆ δεῖλ' pro δειλὲ, Λ, 441, ubi notat ingentem ἀγανάκτησιν. sed ibid. 452, eædem voces notant insigne ἔλεος. sic et Ρ, 201. et 443, ἆ δειλὼ, ah miseri! et Ω, 518, ἆ δειλ', *ach du armer, (ah! miserable man!)* Sed Π, 837, hæ voces sunt exprobrantis, et ex parte irridentis. irascentis sunt, σ, 388. ἆ δειλοὶ, υ, 351, sunt exhorrescentis et miserantis. ἆ δειλὲ ξείνων, φ, 288, O miser hospitum, sunt increpantis et reprehendentis. eadem verba sunt et ξ, 361, sed ex affectu amoris et miserationis orta: et δειλὸς ibi, et præcedente loco, est pro superlativo δειλότατος. alibi hoc ἆ ponitur et pro αἴθε, utinam, *optative*. ortum est ex α intensivo: et est Germanorum *ach, (ah!)* Vide sub ὮΩ.

α pro αι vide sub 'Αχαιοὶ, in R.

ἀάατος, ου. ὁ ἡ. (Ἄτω) non decipiens, non decipiendus. ab ἀάτω, in fraudem et errorem induco, decipio: et cum α privativo. ὄμοσον (jura) ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, Ξ, 271, aquam Stygis, quæ decipi non potest, et ubi error gravem offensionem parit. Nam dii jurant hanc aquam, quasi in Tartara præcipitandi si pejerarint. ἀάατον ἄεθλον, φ, 91, ubi procus sic vocat arcum propositum, in cujus tensione consistebat fortuna eorum: *den untrieglichen, (the undeceiving.)* sic et χ, 5, ubi Ulysses ea verba, irridens procos, repetit. possis et hanc vocem cum α intensivo compositam dicere, quasi valde in fraudem inducens si aberres: sed præstat prius. cæterum concursus vocalium a poëta retentus ob εὐρυφωνίαν, quam poëta sæpe sectatur in rebus affectuosis. προκρίνει γὰρ ἐν πολλοῖς ἡ ποίησις, τῆς λείας φωνῆς τὸ χασμῶδες, διὰ τὸ σεμνὸν καὶ ὀγκηρόν: et huc maxime aptum est τὸ α, et τὸ ω. exprimit simul hæc vox gemitum ejus, qui aberrat a scopo et vero: et est poëtica vox.

ἀαγὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἄγω) non fractus, non frangendus. ἄκλαστος, ἄθραυστος, μὴ ἀγνύμενος, qui non frangitur. ἀαγὲς ῥόπαλον, clava firmissima, quæ non frangitur, λ, 574, nam erat παγχάλκεον.

ἄαπτος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) valde incessens et premens et percellens: valde vehemens, et proturbare valens. est ab ἰάπτω, cum α intensivo: et est epitheton manuum fortissimarum, quæ multum damni inferre possunt adversariis, et quæ certissime percellunt obstantia. de manibus Jovis est, Α, 567. Θ, 450. Ajacis, Η, 309. Ν, 77. Agamemnonis, Λ, 169, et de hominibus non absolute et omni tempore, sed eo tantum tempore de quo sermo jam est, intelligendum. sic de Trojanis bellatoribus, Μ, 166. Ν, 49, i. e. manus jam vincentis. de Græcis, Ν, 318. de Patroclo, jam vincente, Π, 244, ubi est, ἤ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι μαίνονται, an ei (Patroclo) tunc manus suæ percellentes furant; ut appareat idea nocentis et perdentis valde. de Hectore, Ρ, 638. Achille, Υ, 503. de violento aliquo anonymo, λ, 501, τῷ κε (tunc sane) τέῳ (i. e. τινὶ, alicui) στύξαιμι μένος (retunderem robur) καὶ χεῖρας ἀάπτους, manus violenter impetentes, οἵ (alicujus ex iis qui) κεῖνον βιόωνται, pro βιάονται, illum vi incessunt: ut per verbum βιᾶσθαι simul id epitheton illustretur. de Ulysse, interficiente procos, χ, 70, 248. quidam hoc nomen ab ἅπτω vel ἅπτομαι, factum opinantur, quasi notentur manus ἀπροσπέλαστοι, ὧν οὐκ ἄν ἅψαιτό τις. sed frigidum id esse apparet; sicut et aliæ multæ de hujus nominis origine opinationes. possit tamen dici, ab ἅπτω, attingo valide, *ich hafte, packe an, (I seize, lay*

hold of,) cum α intensivo, compositum nomen, ut notentur manus validissime et certissime comprehendentes.

ἄασαμην, ἄασε, ἀασθεὶς, ἀάσθην, vide sub Ἄτω.

ἀασθῆναι, vide sub μέγας.

ἀάσχετος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) est ὁ λίαν ἄσχετος, ἄγαν ἀκατάσχετος. prius α intendit, alterum privat, et σχέσθαι est, temperare sibi, remittere. valde violentus, omnino non remittens aut temperans. μητρός σοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, inquit Jupiter ad Martem, Junonis filium, E, 892, matris tibi vehementia est intemperans; i. e. sicut tempestates ventorum et aëris sunt adfligentes et insupportabiles, ita etiam prœliorum. πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος, omnes enim invaserat luctus non cohibendus, Ω, 708, *eine untröstbare trauer, (an inconsolable sorrow,)* λίαν ἄσχετος.

ἀάτη, et æolice αὐάτη, ης. ἡ. (Ἄτω) eadem quæ ἡ ἄτη. Æoles autem amant suum υ interserere concursui vocalium. sic scribunt αὐὴρ pro ἀὴρ, αὐὼς pro ἠὼς, etc.

ἀβακέω, f. ήσω. (Φάω) loqui nescio, deinde in genere, ignoro quid dicendum sit de hac re, ἀγνοέω, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχω βάζειν, ἀλλ' ἀπορέω ἐπὶ τῷ βλεπομένῳ. πάντες ἀβάκησαν, ἐγὼ δὲ οἴη ἀνέγνων αὐτὸν, δ, 249, omnes ignorabant, ego autem sola agnoscebam eum, quantumvis personatum. hinc est ὁ ἄβαξ, ακος, i. e. ἄλαλος, mutus, it. ἄπειρος, ἀσύνετος, παρὰ τὸ μὴ βάζειν, deinde et, τὸ σανίδιον, tabula; unde est τὸ ἀβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσι.

ἀβελτερία, ἀβέλτερος, vide sub βέλτερος.

ἄβιος, ου. ὁ ἡ. (Ἴα) non multo victu abundans, N, 6. de qua voce vide plura in R.

ἀβλαβὴς, έος. ὁ ἡ. (Λήβω) incolumis.

ἀβλεμὴς, vide sub βλεμεαίνω, et φλέψ.

ἀβλὴς, ῆτος. ὁ ἡ. (Βάλλω) in poëta notat passive; nunquam antea jactus, nondum unquam emissus. ἰὸν ἀβλῆτα, Δ, 117, ὁ μήπω βληθεὶς, i. e. ἀφεθεὶς κατά τινος. conf. ἕρμα. alibi potest et active notare, ὁ μήπω βαλὼν, i. e. ἐπιτυχὼν τινος, *der noch nicht getroffen hat, (that has not yet struck.)*

ἄβλητος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) jactu non tactus et vulneratus. *der nicht getroffen worden, (untouched, unhurt.)* ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος, Δ, 540, qui nondum vulneratus nec eminus nec cominus.

ἀβληχρὸς, ἡ, όν. (Χράω) debilis, infirmus, pallidus, macilentus, idem ac βληχρὸς quod vide. cum α abundante ab initio. ἄκρην χεῖρα οὔτασε ἀβληχρὴν, extremum brachium, i. e. manum, vulneravit, imbecillam, E, 337, τὴν ἀσθενῆ: et ἄκρη χεὶρ est eadem ac χεὶρ ἐπὶ καρπῷ, quia χεὶρ totum illud membrum significat ab humero ad extremos digitos. sermo est de Venere, quæ non habet manum validam ad pugnandum τείχεα ἀβληχρὰ, et per apocopen, retractoque accentu, ἀβλῆχρ', muros et munitiones invalidas, Θ, 178. θάνατος ἀβληχρὸς μάλα τοῖος, mors lenis omnino. λ, 134. ψ, 282, ἠρεμαῖος, qui non multo dolore differt nos, διὰ τὸ ἄνοσον: vel et, ἀβληχροποιὸς, qui infirmum facit, mors pallida. cæterum hoc nomen proprie ponitur de carnibus aut carnosis, quando fiunt flaccida et nervis destituta. Germanorum, *bleich, (pale,)* ejusdem pæne notionis est. Vide etiam sub βάλλομεν.

ἄβρομος, ου. ὁ ἡ. (Βρέμω) valde fremens. ab α intensivo, et ὁ βρόμος. Τρῶες Ἕκτορι ἕποντο ἄβρομοι αὐΐαχοι, N, 41, magnum frementes clamantesque. potest et verti, valde minitantes. collato 39. nam proprie de igne vel vento ὁ βρόμος ponitur. τὸ βρένθος, εος. est ἡ ὑπερηφανία, arrogantia, minax vultus et animus; est quoque a βρέμειν: unde est βρενθύεσθαι, i. e. κατατρυφᾷν ἀλαζονικῶς. et τὸ βρένθειον est μύρον τι, a superbis adhiberi solitum.

ἁβρὸς, ὰ, όν. (Ἄπω) mollis, delicatus, elegans, *zart, sauber, artig, niedlich, (tender, neat, pretty, elegant.)* est quoque ab ἡ ἁφὴ, tactus; a quo est ἁφηρὸς, cum jucunditate contingendus; et per syncopen, mutationemque adspiratæ in mediam, ἁβρός. notat et, magnificus, *vornehm, ansehnlich, (distinguished, illustrious.)* ἡ ἅβρα dicitur hinc pedissequa honestiorum feminarum, *eine kammerjungfer, kammerfræulein, (a lady's maid,)* quæ et οἰκότριψ καὶ ἔντιμος. nam formosissimæ et optime habitæ ad id ministerium eligebantur. dicebatur etiam ἡ ἅβρα, θρεπτὴ τοῖς δεσπόταις δούλη, serva in domo nata et liberaliter educata, qualis ἡ Μελανθὼ erat in Ulyssis domo: et tales ἅβραι plerumque erant concubinæ domini, saltem clam.

ἀβροτάζω, f. άσω et άξω. (Ῥέω) per noctem aberro a recta via, aut ab eo quem quæro. et in genere, aberro ab homine quem conventum volo; ut ἀβροτάζειν sit ἀποτυχεῖν τοῦ βροτοῦ ἢ ἀνδρὸς, ut Græculus scholiastes addit. est ab ἡ ἀβρότη, nox intempesta et adulta, nox concubia: et inde est ἡ ἀβρόταξις, aberratio nocturna. μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλων, ne aberremus a nobis invicem, K, 65, et sermo ibi est de via noctu facienda.

ἄβροτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) hominibus carens. ab α privativo, et ὁ βροτός. sic Æschylus dicit ἄβροτον ἐρημίαν, desertum locum in quo nulli versantur homines. peculiare *fœmininum Ionicum,* ἀβρότη, ponitur de nocte, quod in ea homines in publico versari non solent, imo quod hominibus in publico aut sub dio versantibus esse solet inimica variis modis. νὺξ ἀβρότη, Ξ, 78. et id epitheton etiam absolute ponitur de nocte

ἄβροχος, vide sub βρέχω.

ἄβυσσος, vide sub βυσσός.

ἀγάζομαι, f. άσομαι, (Ἀ) idem quod ἀγάω et ἀγάομαι: et hæc forma est plena. et quidem *primi* significatus loca sunt: Γ, 161, τὸν δὲ γέρων ἠγάσσατο, (pro ἠγάσατο, ob metrum) eum senex rex admiratus est, maximi fecit. et 244, οὐ τότε γε ὧδε Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' (pro ἠγασάμεθα) εἶδος ἰδόντες, i. e. ὅτε ἴδομεν εἶδος Ὀδυσῆος; non tantum mirabamur eum et probaba-

mus tunc ex *facie* ejus, quantum eum mirabamur ex *oratione*. μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος, cum plausu et admiratione comprobantes, H, 404. sic et de oratione Jovis in concilio deorum, Θ, 29, cum tacita veneratione mirantes et laudantes. et iterum de Diomedis verbis, I, 51. et 690, de tacita veneratione verborum Ulyssis. et 707, Diomedis, cum consensu principum. πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο (pro ἠγάσαντο) σ, 70, supra modum admirati id sunt. *Secundi* significatus loca sunt: Γ, 71, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος, i. e. ἐφθόνησεν. et hæc invidia notat τὸ κάλυμα ἐκ τοῦ μοιριδίου, si fata obstant et voluntas dei; Phœbus enim sæpe notat hoc fatum. ἀγασσάμενοι περὶ νίκης, Ψ, 639, invidentes mihi victoriam, φθονήσαντες. τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς, δ, 181, hæc fere deus ipse nimia putaturus, et hinc non largiturus erat. nisi quod ibi meliores legunt ἀγάσασθαι, ut cum ἔμελλεν sit, invidebat sine dubio. θεοὶ νῶϊν ἀγάσσαντο παρὰ ἀλλήλοις μένοντε ἥβης ταρπῆναι, ψ, 211, dii nobis inviderunt et nimium esse putarunt, nos versantes nobiscum frui adolescentia nostra, inquit Penelope ad Ulyssem tandem reducem: et ibi hoc verbum regit dativum personæ, νῶϊν, sequente accusativo rei cum infinitivo. sic posset dici; παραινῶ σοι, ζῶντα σπουδαίως διάγειν τὸν βίον. *tertius* significatus est: H, 41, οἱ δέ κε ἀγασσάμενοι, illi indignantes. μήτι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος, ne forte præ ira vituperetis et indignemini singuli, Ξ, 111, ubi attice ἕκαστος, quod collectivum est, cum verbo plurali. εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι (futurum pro ἀγάσεσαι, vel ἀγάσῃ) ὅ, ττι κεν εἴπω; α, 389, an irasceris mihi ob id quod dixero? *wirst du mir es übel nehmen? (wilt thou be angry with me?)* θεοὶ ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, β, 67, odio adspicientes, et nimis facinorosa ea putantes. *mit zorn ansehen, (to behold with anger.)* ἀμφοτέροις ἀγάσσατο θυμὸς, utriusque animus indignatus est, δ, 658. ἔφασκε Ποσειδάωνα ἀγάσασθαι ἡμῖν, θ, 565, dicebat Neptunum nobis irasci; sequente οὕνεκα; *böse auf uns zu seyn, weil wir— (to be angry with us because we—)* eadem verba et ν, 173, s. ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθα ἐξερέοντες, κ, 249, cum nos omnes, percontantes eum, indignabamur, sc. quod moram faceret narrandi; ἐμεμψάμεθα. *wir waren verdriesslich, dass er nur heule und nicht lieber erzele was für ein übel geschechen sey, (we were angry with him because he did nothing but roar without telling us what accident had befallen him.)* vel est pro: ἀγασάμενοι ἐξερέομεν, admirantes percontabamur. τὶς ἀθανάτων, ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα, ψ, 64. λοιβαῖς ἀγαζόμενοι πρώτην θεῶν, libationibus venerati deam summam.

ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, (Ἀ) est ab ἀγάω, unde ἀγάζω, ἀγαστὸς, ἀγατὸς abjecto Sigma, et ionice ἀγητὸς, ἀγαθός: sic tamen ut quodvis horum suam propriam vim habeat, sicut in omni Græcia nullum perfectum occurrit synonymum. quia ἀγαθὸς vim superlativi jam in se habet, ob ἄγαν a quo descendit: hinc non habet gradus comparationis; nemo enim Græcus dixit ἀγαθώτερος, ἀγαθώτατος. notat eum, *qui præstat aliis in ea re de qua sermo est*, excellens, præstans, admirabilis in bono sensu, εὐτεχνος in genere, qui rem suam præstantissime exercet. *ausnehmend vortreflich, gut, (excellent, extraordinarily good.)* ἀγαθὸς βοὴν, egregius imperator aut ductor ordinum militarium, *ein braver commandeur, (an excellent officer,)* B, 408, 563, 567, 586. Δ, 220. E, 347, 855. Θ, 91. Λ, 345. N, 123. O, 249, 671. quibus locis de Menelao, Diomede, Hectore, Ajace, id prædicatur. conf. βοή. nam plurima imperia in pugnis humana voce peragebantur: hinc imperatores a voce laudari soliti, et ἀρετὴ καὶ τοῦτο τοῦ στρατηγοῦ καὶ χρήσιμον ἐν μάχαις, τὸ μεγαλόφωνον. tubas enim rarissime nominat Homerus, nedum alia signa sonantia, in prœliis. ἀγαθὸς ἰητὴρ præstans medicus, B, 732, Podalirius et Machaon. ἀμφὶ ἀγαθὸν θεράποντα Αἰακίδου, circa nobilissimum et fortissimum administrum Achillis, Patroclum, Π, 165. P, 388. Ἀγαμέμνων, ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητὴς, Γ, 179, rex maxime admirabilis. λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον, optimum illum, Δ, 181. γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος, N, 666, prudentissimus. πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι, Ξ, 113, ex patre præstante nobilitate et animo paterno et gloria, etiam ego quod genus attinet glorior me esse. πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ μ' ἐγείνατο μήτηρ, sum patre nobilissimo et eximio, Φ, 109. σός τε πατὴρ ἀγαθὸς, Ψ, 608. notat ergo bonum in eminenti gradu. καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι, cum quamvis fortissimis, N, 238. et 314, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, admirandus etiam in stataria pugna. et 664, ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, dives et fortis nobilisque. sic et P, 576. ἀγαθὸς Διομήδης, K, 559. ἢ κακὸς ἢ ἀγαθὸς, aut ignavus aut strenuus, P, 632. τῷ κε ἀγαθὸν μὲν ἔπεφνε, ἀγαθὸς δέ κεν ἐξενάριξε, tum et fortissimum (me) occidisset, et fortissimus ipse occidisset (me.) quod solatium esset occisi, fortissime pugnando sub fortissimo occubuisse, Φ, 280. unde proverbium: ἐξ ἀξίου ξύλου καὶ ἀπάγξασθαι, apud Aristophanem. κλῦθι θεὰ ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ ποδοῖϊν, audi dea, valida mihi auxiliatrix veni pedibus meis (in dativo) Ψ, 770, nam precatur, ut cursu vincere possit. hinc ἀγαθῷ opponitur κακὸς, i. e. ἄνανδρος, ignavus, degener. et ἀγαθὸς notat bonitatem *intrinsecam* eximiam; καλὸς vero *extrinsecam*, in bonitate formæ sitam. πατὴρ φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθαῖς, inquit Minerva irata de Jove, Θ, 360, furit mente non nimis laudabili et admirandâ: non exhibet indolem suam egregiam hoc tempore spectandam. Sæpe enim et cordatissimi accusant providentiæ regimen. μαίνεσθαι est, impetu agere vehementi. ἀγαθός περ (i. e. πέρι, supra alios) ἐὼν, A, 131. βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς, B, 273, auctor consiliorum admirabilium. ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ, Λ, 788, obsequetur cuivis egregio præcepto, et se præstantem in eo ostendet exsequendo. ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέρο-

πλον ἔωσιν, O, 185, præstantissimus omnino exsistens, nimis violentum tamen loquitur. T, 155, fortissimus supra omnes. ἀγαθῷ περ ἐόντι, licet in cæteris sit admirandus et bonus, Ω, 53. et 173, ἀγαθὰ φρονέουσα, ego optima sentiens. εἰς ἀγαθὰ φρονέων, Ψ, 305, in optima animo suo inspiciens et intentus. *brave und edelgesinnet, (a man of noble and exalted sentiments.)* ἀγαθὰ φρονέοντα Βελλεροφόντην, Z, 162, quem ideo uxor aliena μαχλὶς ad facinus flectere non potuit. εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν, I, 102. et 623, ἀπαγγεῖλαι χρὴ μῦθον, καίπερ οὐκ ἀγαθὸν ἐόντα, etsi non est optimus. et 341, ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, præstans virtutibus et indole. ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι, H, 282, 293, nobilis animi est etiam, nocti obtemperare. αὐτοῖς δαῖτα ἀγαθὴν παραθήσομαι, lautum convivium, Ψ, 810. ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι, inquit Thetis ad filium: nam bonum est, Ω, 130. et 632, εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων, intuens vultum egregium et majestatis plenum regis Priami. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου, Λ, 792. O, 404, præstabilis existimanda est admonitio amici venerandi; ubi id adjectivum etiam ad ἑταίρου repetendum: nam debet homo bonus et præstans esse, cujus admonitio habenda est præstans et attendenda. et sic sæpius determinatio aliqua est duplicanda sensu. ἀγαθός περ ἐὼν, A, 275, ubi manifestum, quod ἀγαθὸς notet excellentiorem aliis et dignitate et animo: nam ipse erat summus dux, simulque æquissimus animo. et πὲρ est ex πέρι, valde. οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, B, 204, non probandum ut commodius; sed ut maxime incommodum. ὧδε βίην ἀγαθὸν, sic robore et potentia præstantem, Z, 478. τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὐ τρέπεται χρὼς, fortis et strenui viri non mutatur color in periculo, N, 284, coll. 279, ubi est opp. τοῦ κακοῦ τρέπεται χρώς. inde est Virgilianum illud: degeneres animos timor arguit. τὴν τριάδα τῶν ἀγαθῶν, cum dividuntur in bona animi et corporis et fortunæ, sumsisse ὁ περίπατος videtur ex Ω, 376, 377, ubi hæc tria memorantur. φρεσὶ γὰρ κέχρητο ἀγαθαῖς, indole nobili utebatur, γ, 266. ξ, 421, ubi simul inest ἔπαινος εὐσεβείας. π, 398, ubi naturalis bonitas mentis indicatur, corrupta tamen quodammodo per societatem malorum. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ! ubi est admirantis et laudantis exclamatio, ω, 193. ὅ, τι κακόν τ' ἀγαθόν τε. δ, 392, quodcunque vel malum vel bonum. et 237, Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, δύναται γὰρ ἅπαντα. ἀγαθὰ φρονέων, *wohlgesinnet, (of a good disposition,)* α, 43. οὐκ ἀγαθοῖς ὁμιλεῖς, es in globo non probandorum, σ, 382. ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος (κατὰ) εὔχεται ἔμμεναι υἱὸς, φ, 335. ὡς ἀγαθὸν, quam præstans est! γ, 196. αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ, rubor non est utilis indigenti homini, ρ, 347, 352. παραθείμην ὑμῖν δαῖτα ἀγαθὴν, ο, 506. et 404, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν, sc. νῆσος ἐκείνη, sed tamen habet præstantiam suam, et utilitatem. ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῦ θύγατρα μνηστεύειν ἐθέλουσι, nobilem primariam fœminam et opulenti filiam ambiunt, σ, 275. οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, ο, 323. ubi οἱ ἀγαθοὶ sunt, primates, nobiliores, domini; quibus opponuntur οἱ χέρηες, viliores, et quasi χειρουργοὶ ταπεινοὶ, manu ministrantes aliis. ὅτι με, τοῖον ἐόντα ἀγαθοῖς γεραίρεις, ξ, 441, quod me, talem et tam mendicum, optimis rebus honoras et donas. αἵματος εἶς ἀγαθοῖο, ex nobili sanguine ortus, δ, 611. ἀγαθὸς παῖς, præstans filius, θ, 143. εἰ οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, *du hast nicht die beste pflege, (thou hast not the best attendance,)* qualis tantum virum decet, ω, 248. et 285, ξενίῃ ἀγαθῇ, hospitalitate optima. ζώεις ἀγαθὸν βίον, vivis vitam optatam et nobilem, ο, 490. θεὸς ἐδίδου αὐτῷ ἀγαθόν τε καλόν τε, θ, 63, 64. ἀγαθὴ κουροτρόφος, sc. ἡ νῆσος, præstans altrix juvenum, ι, 27. sic et ν, 246, αἰγίβοτος ἀγαθὴ καὶ βούβοτος, egregia pascendis capris et bubus. ὅς σε ἀγαθὰ ῥέζεσκον, qui tibi bene feci, χ, 209. αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅ, τι φρεσὶν αἷσι μενοινᾷ, quam optime cedere ei jubeat, β, 34. πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, pugilatu præstantissimum Pollucem, λ, 299. sic et Γ, 237. Ergo ἀγαθὸς est, *perfectus* et præstantissimus in suo genere: et ponitur de virtutibus animi, de natalibus, de opibus, de artificio. confer Matth. xix, 16. s. ubi ἀγαθὲ διδάσκαλε est, doctor perfecte et præstantissime: quod, ut refellat fastum magistralem Pharisaicum, Dominus ad solum Deum pertinere confirmat, eum esse doctorem perfectissimum. quæstio Domini ergo simul id vult: quo sensu et quo respectu vocas *me* perfectum? nam nemo homo is est; et pro divino tu me non agnoscis. et c. xx, 15, quod ego præstantior et liberalior sum dando, quam alii? et c. xxv, 21. ubi ἀγαθὲ est genus, præstans multo aliis: et πιστὲ est species, fidelis domino tuo. sic et Luc. xxiii, 50. ἀγαθὸς est genus, vir præstantissimus; δίκαιος vero species, justitiæ in omnes amans. cæterum οἱ ἀγαθοὶ sunt ἀριδάκρυες: hinc heros flet, navibus timens, I, 433, seqq. et alii passim. Vide etiam sub κάλος.

ἀγαίω et ἀγαίομαι, ('Α) fit ab eodem ἀγάω, sed semper fere de indignatione ponitur. κραδίη αὐτοῦ ἔνδον ὑλάκτει, ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, υ, 16, cum indignatione vehementi mirantis hæc facinora. μεμφομένου, χαλεπαίνοντος.

ἀγακλεὴς, έος. ὁ ἡ. (Κέλω) valde celeber fama. et ὁ ἡ ἀγακλὴς, έος. ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε, P, 716, O celebratissime Menelaë. sic, ὦ Ἥφαιστε, Φ, 379. υἱὸν ἀγακλῆος (pro ἀγακλέος, et id pro ἀγακλεέος) Πριάμοιο, Π, 738. sic, Μενελάου, Ψ, 529, ἀγακλέα (pro ἀγακλεέα) κούρην.

ἀγακλειτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) valde clarus et celeber fama et nomine. *weit berümt, (far-famed,)* memorabilis valde. ἀγακλειτοῦ Καπανῆος υἱὸς, B, 564. ἀγακλειτὸν Θρασυμήδην, Π, 463. ἀγακλειτῶν ἐπικούρων, M, 101. ἀγακλειτοὺς πυλαωροὺς, Φ, 530. ἀγακλειτὴ Γαλάτεια, Σ, 45, ut ergo et peculiare fœmininum in usu sit. ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης, γ, 59. βασιλείης, reginæ, ρ, 370, 468. ἑκατόμβας, η, 202.

ἀγακλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) valde celeber,

valde celebrandus fama: decantatus. nam est vox media, sicut simplex κλυτὸς, de bona et minus bona, magna tamen, fama. ἀγακλυτὸς 'Ιδομενεὺς, Ζ, 436. δώματα ἀγακλυτὰ ἄνακτος, γ, 388. sic, πατρὸς, η, 3. ἀγακλυτὸν ἀμφὶ 'Οδυσῆα, Θ, 502. 'Ιδομενῆα, ξ, 237, *den glorwürdigen, (the celebrated.)* Κένταυρον ἀγακλυτὸν, φ, 295, ubi est in minus laudabili sensu. 'Αμφιμέδοντα, ω, 103.

ἀγάλλω, ('A) honoratum et decoris plenum facio. eximium reddo. est ab ἀγάω.

ἀγάλλομαι, ('A) forma media, in Homero frequens; notatque, eximium me facio, delector valde, jacto me aliqua in re: et differt a χαίρω, quod confer. *mache werks wovon, ergötze mich woran, weise mich womit, habe trieb und lust wozu, (to take great delight in, to be extremely fond of.)* ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, Β, 462, alacriter et læte volantes, et præstantiam suam his ostendentes; et respicitur ibi non ad ἔθνεα, sed ad ὄρνιθας: χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς, *die vornehm damit thun, (to be proud of.)* ἀγαλλόμενος ἵπποις, lætus de equis suis, eosque ut egregios magni faciens, Μ, 114. ἀγάλλεται ἔχων τεύχεα, jactat se et delectatur iis eximie, Ρ, 473. Σ, 132, coll. 133, ex quo apparet, ἀγάλλεσθαι et ἀγλαΐζεσθαι fere esse idem, *staat womit machen, (to make a parade of.)* ἀγαλλόμεναι νῆες οὔρῳ Διὸς, ε, 176, ubi poëtice, quasi de viventibus dicitur, quod delectentur et cum voluptate et elatione animi fruantur vento secundo. Nam οὖρος Διὸς est οὖρος αἴρος, et hic est navibus quasi ἄγαλμα, i. e. res egregie delectans et in honore habita. Sic et ζ, 272, αἷς (νηυσὶ) ἀγαλλόμενοι, quibus delectati. ἵπποι ἀγαλλόμεναι πώλοις, Υ, 222, ubi, respectu equarum, videri possit verbum ex ἄγαν ἄλλεσθαι ἐπί τινι compositum: quod tamen cave putes: notat enim affectum equarum in pullos suos. Cæterum hinc est apud sacros scriptores obvium ἀγαλλιάω, idem notans quod ἀγάλλομαι. Vide etiam sub χαίρω.

ἄγαλμα, ατος. τό. ('A) ab ἀγάλλω. Semper apud Homerum est omne id, ἐφ' ᾧ τὶς ἀγάλλεται, quo quis magnopere delectatur, *worüber sich jemand freuet, woraus er sich was machet: etwas köstliches oder schönes, (something in which a person takes great delight, which he is very proud of, something excellent or beautiful,)* ἀγαλλίαμα, ἄθυρμα. et semper ponitur in bono sensu. βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, *es ist beygelegt in verwarung, als ein staat odor zierrath für einen grossen herrn, (it is carefully preserved as an ornament for a great personage,)* Δ, 144, ornamentum regi, collato 143, et sermo est de ornatu capitis equi, de pulcro capistro. πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψε, γ, 274, quæ sunt genus; et sequuntur species, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε, varia ornamenta templi, et donaria grata, suspendit; vestes nimirum egregie textas, et aurum. et γ, 438, ἵνα ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα, ut dea, hoc ornamentum splendidum intuens, (victimam sc. inauratis cornibus) lætaretur. σοὶ ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα, δ, 602, tibi hic relinquam ut iis delecteris: et sermo est de equis, quos donatos sibi deprecatur Telemachus. ergo notat hæc vox quodcunque ἥδυσμα, sive ἔμψυχον sit sive ἄψυχον. ἐᾶν μέγα ἄγαλμα θεῶν, θελκτήριον εἶναι, Θ, 509, ubi sermo est de equo Trojano ligneo: sinere hoc magnum delectabile deorum, ut sit stupendum spectaculum. ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, μ, 347, ubi votum narratur templi ædificandi, in quod varia et bona ornamenta vovent se collaturos. ἀγαλλιάματα, ἀγλαΐσματα: ἀναθήματα omnis generis, *geheiligte schätze und zierrathen, (sacred treasures and ornaments.)* ἵσθμιον ἄνακτος, περικαλλὲς ἄγαλμα, collare regis, valde pulcrum ornamentum, σ, 299. περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν, κείνῳ ἄγαλμ' εἶναι, τ, 257, fibulam splendidam imposui, quæ illi esset ornamentum delectabile. autem recentiores Homero, hanc vocem determinarunt ἐπὶ ξοάνου, de statua aut signo, et hæc specialior notio derivata ex Homeri Θ, 509.

ἄγαμαι, vide sub ἀγάω.

ἄγαμος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) non nuptus. αἴθε ὄφελες ἄγαμος ἀπολέσθαι inquit Hector ad Paridem, Γ, 40, *unverheyrathet, (unmarried.)* Vide etiam γάμος.

Ἄγαν, adverb. ab α *intensivo* duplici, interposito γ, cum ν finali. apud Homerum non occurrit, cæterum hinc est ἀγάω, quod vide. Vide quoque sub λίαν.

ἀγάννιφος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) valde nivosus. Ὄλυμπον ἀγάννιφον, Α, 420. Σ, 186, nam in altis montibus valde et cito ningit aër. quidam putant, esse adjectivum ἄνιφος, non nivosus, ob metrum duplicato ν, et præfixo ἀγ ex ἄγαν, ut sit, valde non nivibus obnoxius: quos tamen ne audias.

ἀγανὸς, ἡ, ὸν, (Γάω) quo quis lætari potest et γάνυται, clemens, mitis, blandus. exhilarans. *freundlich, sanft, gelinde, (kind, meek, mild.)* est ab α intensivo, et γανύω deductum. ᾧ τις ἄγαν γάνυται, i. e. χαίρει: vel, ὁ ἄγαν γανύων, valde lætificans. sæpe autem simpliciter pro πραΰς. σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον, et tuis blandis et mitibus verbis retine quemque, Β, 180. sic et 189. σύ τόνγε κατέρυκες σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν, inquit Helena de Hectore in suprema ejus laudatione, Ω, 772, tu illum inde avertebas tua humanitate et tuis suavibus verbis: et quia talia verba sæpe possunt esse simulata, hinc additum ἀγανοφροσύνῃ. δώροισίν τ' ἀγανοῖς ἐπέεσσί τε μειλιχίοισιν, donis ridentibus et placidum facientibus, Ι, 113. et 495, θεοὺς παρατρωπῶσι ἄνθρωποι εὐχωλαῖς ἀγαναῖς, precibus placidis et placantibus. sic et ν, 357, νῦν δὲ, εὐχωλαῖς ἀγαναῖς χαίρετε, salvete, *seyd gegrüsset, (hail! be saluted,)* precibus lætis, inquit redux lætus Ulysses ad nymphas patrias: voluptatis et contenti animi plenis. μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς, ἀλλ' αἰεὶ

χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι, inquit Mentor indignabundus, β, 230, ubi ἀγανὸς, et χαλεπὸς, opponuntur. Sic ε, 8. nam Ulysses fuerat ἀγανὸς, mitis, lenis, exhilarans; et tamen ingrati erga domum ejus erant cives sui. μύθοις ἀγανοῖς παραυδήσας, humanitate plenis verbis allocutus, ο, 53. et quia subita morte nihil esse potest lenius, nullo prævio morbo: hinc ejusmodi mortes, quibus placide obdormiunt homines sine sensu dolorum, vocantur ἀγανὰ βέλεα 'Απόλλωνος, si sunt viri, ἢ 'Αρτέμιδος, si sunt fœminæ. ἑρσήεις καὶ πρόσφατος κεῖσαι, τῷ ἴκελος ὅντ' ἀργυρότοξος 'Απόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, inquit Hecuba de Hectoris corpore mortuo, Ω, 759, et adjuncta est notio palloris succulenti, unde et in tali re Apollo non χρυσότοξος sed ἀργυρότοξος appellatur. κυβερνήτην Φοῖβος 'Απόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, i. e. ἀποπληξία celeriter mortuus est, γ, 280. sed Orionem pulcerrimum in juventa sua occidisse dicitur χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ οἷς βελέεσσιν ἐποιχομένη, ε, 124, nam in venatione mortuus erat subito: Diana vero est venatrix. τίς σε κὴρ θανάτου ἐδάμασεν; ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι, inquit Ulysses ad animam matris suæ apud inferos, λ, 172, 198. οὐ νόσος ἐπιπίλεται αὐτοῖς, ἀλλὰ ὅτι γηράσκωσιν, ἐλθὼν ἀργυρότοξος 'Απόλλων 'Αρτέμιδι ξὺν, οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος καταπέφνει, ο, 409, s. i. e. in extrema senectute placide obdormiunt. Sed ἄγανος, ὁ ἡ, est κατεαγὼς, confractus, *zerbrochen, (broken.)*

ἀγανοφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) lenitas animi et consilii. σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ, Ω, 772, tua humanitate. sic σῇ τ', λ, 202.

ἀγανόφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) miti et leni ingenio. ab ἀγανὸς, lenis. οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων, Υ, 467, non enim sane suavis animi erat vir aut leni ingenio; de Achille irato.

ἀγαπάζω, f. άσω. (Ἄπω) idem ac ἀγαπάω quod vide. θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν (ionice pro ἀγαπάζειν) ἄντην, Ω, 464, sic palam caros habere, *sich ihrer so offenbar herzlich anzunehmen, (to show them publicly such affection.)* ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίας δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, π, 17, amplectitur, coll. 21, πάντα κύσεν περιφύς. ut ergo ex hoc loco a 15—21, maxime pateat vis τοῦ ἀγαπάζειν et ἀγαπᾶν. οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι ξείνους, neque benigne excipiunt et tractant hospites, η, 33. καὶ κύνεον (osculabantur) ἀγαπαζόμεναι (amplectentes) κεφαλήν τε καὶ ὤμους, ρ, 35. χ, 499. φ, 224. et id faciebant ancillæ et servi domino. hinc ἡ ἀγάπη recentioribus sæpe est τό φίλημα, osculum, et ἀγαπᾶν sæpe est φιλεῖν, osculari.

'Αγαπάω, f. ήσω. (Ἄπω) amo, amplector, magnum satis puto. est pro ἀγαφάω, ab ἄγαν, valde, et ἀφάω, contingo, compositum. applico quasi me valde ad aliquid, suscipio quid amplexu meo. et est idem quod φιλεῖν καὶ φιλοφρονεῖσθαι. οὐκ ἀγαπᾷς, ὅτι ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι, φ, 289, non pro magno id suscipis, quod quietus nobiscum valde nobilibus epularis? *dünket dir das nicht gut genug? (do you not think it good enough?)* recentiores hoc verbum hôc sensu cum dat. vel acc. ponunt, pro ἀρκεῖσθαι, acquiescere, satis putare. μή μοι ταῦτα, νεμέσα, οὕνεκά σε οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδε ἀγάπησα, ψ, 214, ne indignare, quod te non, quamprimum vidi, sic (ad quod verbum ipsa maritum suum carum amplexabatur et osculabatur) amplexa sum: nam Penelope ibi loquitur ad suum agnitum tandem Ulyssem. est ergo ibi pro ἀμφαγαπάζειν καὶ φιλοφρονεῖσθαι, *umarmen und küssen, (to embrace and kiss.)* prima notio est amatoria.

ἀγαπήνωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἄνω) est ἀγαπῶν τὴν ἠνορέην, amans virtutem virilem, ἀνδρεῖος, et idem fere quod ἀγήνωρ. Εὐρυμίδων ἀγαπήνωρ, Θ, 114. Πολυδάμαντα ἀγαπήνορα, Ν, 756. ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο, Ο, 392. 'Ιδομενῆος, Ψ, 113, 124. Λαοδάμαντα, η, 170. Nomen propr. 'Αγαπήνωρ, vid. in R.

ἀγαπητὸς, ἡ, όν. (Ἄπω) adamatus, cum cura et diligentia exceptus. παῖδα 'Εκτορίδην ἀγαπητὸν, Ζ, 401, ubi in specie notat τὸν μονογενῆ, unicum. sic β, 365, μοῦνος ἐὼν ἀγαπητὸς, ubi apparet, filium sic dici ut *fructum amoris* conjugalis: ut ergo notio τοῦ μονογενοῦς non necessario adhæreat huic voci. sic δ, 727, νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι ἐκ μεγάρων, ubi Telemachus, utpote re vera unicus, κατ' ἐξοχήν τινα est ἀγαπητός. et 817, νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη. conf. Matth. iii, 17.

ἀγάῤῥοος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) vehementer fluens. ab ἄγαν. 'Ελλήσποντος ἀγάῤῥοος, Β, 845. Μ, 30. nam, quia στενὸς, hinc ῥοώδης, et aqua a septentrione versus meridiem ex eo freto fluit.

ἀγάσμα, vide sub ἀγάω.

ἀγάστονος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) valde sonans, πολύκτυπος. ab ἄγαν, et στένω, quod et notat ἠχέω, sono. est apud poëtam epitheton maris fluctuantis. κῆτος, (monstrum marinum) ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος 'Αμφιτρίτη, μ, 97. alii ingeniosius quam verius volunt intelligi αἰτίαν στόνων πολλῶν καὶ βαρέων τοῖς ναυαγοῦσι, quia mare sit causa gemituum gravium naufragis.

ἀγαστὸς, vide sub ἀγητὸς.

ἀγαυὸς, ἡ, ὸν, ('Α) pro ἀγαὸς, interserto υ Æolico; ab ἀγάω. admirabilis, præcellens. et paullo specialius significat quam ἀγαθός. est Romanorum illustris, splendidus; a natalibus, vel dignatione apud alios: et semper in optimo sensu et in laude ponitur. σεμνὸς, καλὸς, λαμπρὸς, κόσμιος, gloriosus, *erwürdig, edel, leuchtend, durchlauchtig, rumvoll, (commendable, respectable, noble, eminent, illustrious.)* ἀγαυὸς 'Αχιλλεὺς, Κ, 392. Τυδεὺς, Ε, 277. 'Ιλιονεὺς, Ξ, 501. 'Ιδομενεὺς, Μ, 117. Πανθοΐδης, Ο, 446. Λαομέδων, Ε, 649. Ζ, 23. Τελαμὼν, Ρ, 284. Τιθωνὸς, Λ, 1. Νέστωρ, Σ, 16. 'Αντήνωρ, Φ, 579. 'Οδυσσεὺς, β, 308. Νεοπτόλεμος, λ, 491. Νηλεὺς

ἀγαυότατος ζωόντων, gloriosissimus, excellentissimus, ο, 229. quos si revolvas in Reali, reperies aut reges aut certe regium genus omnes. de Τιθωνῷ est et epitheton idem, ε, 1. μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν, sc. τὸν Θόαντα, Δ, 534. eadem verba de Ajace Telamonio, Ε, 625. ἀγαυὴ Περσεφόνεια, suspicienda et reverenda, λ, 212, 225, 634. ἀγαυοὶ Φαίηκες, nobiles, ν, 304, 120. ζ, 55, nam cum plebe eorum nihil ei negotii fuit. Τρῶες, Η, 386. Κ, 563. Π, 103. nam his locis de principibus Trojanorum sermo est. θεράποντες ἀγαυοὶ, nobiles ejus administri, Τ, 281. κήρυκες, Γ, 268. δ, 418. nam et ii erant homines honesti, *von adel, (noble.)* μνηστῆρες ἀγαυοὶ, β, 209, 247. δ, 681. ξ, 180. ρ, 325. σ, 98. τ, 488, 496. φ, 174, 213. χ, 171. nam erant juvenes honestissimis natalibus orti ex circumjacentibus regionibus; et poëta maledicere non solet. *die edlen, vornehmen, freier, (the noble, illustrious suitors.)* ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν, illustrium, Ν, 5. πομπῆες ἀγαυοὶ, deductores nobiles, qui præerant remigibus, ν, 71. Φοίνικες, ο, 272. Vide sub ἐλαστρέω et αὐΐαχος.

ἀγάω, (Ἀ) verbum, quod tria significat: θαυμάζειν, admirari, honorare, valde probare, *ach sagen, vereren, bewundern, gut heissen, (to approve highly, to admire;)* φθονεῖν, invidere, *beneiden, (to envy;)* μισεῖν, odisse, indignari, *hassen, übel nehmen, (to hate.)* occurrit tantum in forma media. οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρα οὔτε θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι, (infin. pro ἀγάεσθαι, contr. ἀγᾶσθαι, et distracto circumfl. per insertum α, ἀγάασθαι,) π, 203, non te decet tuum patrem neque mirari supra modum neque obstupescere, sc. eam ob causam, quod tandem domi est: neque debes putare, quasi deus aliquis tibi sub ejus nomine appareat. ergo ibi est primus significatus, ex contextu. θεοὶ ἀγάασθε (secunda plur. præs. pro ἀγᾶσθε, et id contractum ex ἀγάεσθε) ε, 119, invidetis et succensetis deabus: ubi est secundus et tertius significatus mixtus. putatis, quasi eæ nimium quantum audeant, et indigna conentur. et ibid. 122, τόφρα αὐτῇ ἠγάασθε, (secunda plur. imperf. pro ἠγᾶσθε) tamdiu ei invidebatis et indignabamini, ἐφθονεῖσθε, ἐμέμφεσθε, *verdachtet es ihr, aus misgunst, (ye were displeased with her, ye took it amiss in her.)* Nam quæ mares sibi indulgent, ea intoleranda censent in altero sexu. pro ἀγάομαι est et

ἄγαμαι, sine futuro. valde miror, σέβομαι. ὥς σε, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, ζ, 168, coll. 161, sic te, mulier, admiror et obstupesco. sunt verba Ulyssis supplicis ad virginem regiam. οὐδὲ ἀθερίζω οὐδὲ λίην ἄγαμαι, ψ, 175, neque despicio, neque nimis miror, οὐκέτι λίαν ἐκπλήττομαι: et conf. ἀθερίζω ad h. l. hinc sunt ἀγάσματα, res quas sancte vereri debemus. ergo hæc forma in bono significatu.

ἄγγαροι, οἱ, (Ἄγω) possunt quoque ad ἄγεσθαι referri, etsi sit vox Persica: notans τοὺς ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρους, *eine art von étafetten zu fuss, (a kind of pedestrian messengers,)* qui et ἀστάνδαι, οἱ, dicti, qui certis intervallis locorum dispositi semperque parati stabant. et quia iidem et ad alia non nimis gravia onera transportanda celeriter, adhibebantur: hinc ἀγγαροφορεῖν est φορτία φέρειν, quod potest fieri vel ἐκ διαδοχῆς, vel ut unus perpetuum illud iter non nimis longum faceret et rem transferret ex officio. ἀγγαρεύεσθαι est, τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι.

ἄγγατος, vide sub κάμαξ.

ἀγγελία, ας. ἡ. (Ἄγω) res quæ ex mandato nuntiatur et refertur. ipsa etiam nuntiandi et perferendi actio, missu alterius, *botschaft, ankundigung, (message.)* ἄγγελος ἦλθε Ἶρις παρὰ Διὸς σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ, Β, 787, cum gravi nuntio. σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, Γ, 206, ubi ἕνεκα duos regit genitivos, legationis causâ, tua causâ, ut aliquid nuntiet ad te pertinens. ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοὶ, i. e. ἐπέστειλαν Τυδέα ἐπὶ ἀγγελίην, ordinarunt eum in legationem, ut legatus perferat mandata publica, Δ, 384, 31. ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν ἀγγελίην ἀπόφασθε, principibus Græcorum legationem vestram renuntiate, Ι, 422, i. e. referte illis, quale responsum vos legati, a me tuleritis. sic et 645. et 416, ἀγγελίην ἀπέειπε, renuntiavit nuntium, *hat bericht gebracht, was er ausgerichtet, (reported what he had done.)* Μενέλαον ἀγγελίην ἐλθόντα, venientem legatione publica, Λ, 140, ubi ἀγγελία est ἡ ἐξ ἀποστολῆς πρεσβεία, quando quis missus est legatus; quæ legatio alibi dicitur ἡ ἐξεσία, ab ἐξίημι, i. e. ἐκπέμπω, emitto, *sende aus, (I send out.)* ἦε τευ (τινὸς) ἀγγελίης μετ' ἔμ' (μετὰ ἐμὲ, ad me, et mei arcessendi causâ) ἤλυθες; Ν, 252, ubi deest ἕνεκα, alicujus nuntiationis causâ. quia mihi aliqua adversa nuntiaturus es? et hinc sunt οἱ σκυθρωπῶν ἄγγελοι, qui nuntiant σκυθρωπὰ, tristia. Ὕπνος, ἀγγελίην ἐρέων Ἐννοσιγαίῳ, Ξ, 355, dicturus nuntium. ἀγγελίην τινὰ ἦλθον φέρουσά σοι, Ο, 174. et 640, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ, ubi est, χάριν ἀγγελίας ἀπὸ Εὐρυσθέος ἤρχετο τῷ Ἡρακλεῖ: ἐκόμιζεν αὐτῷ ἀγγελίαν παρὰ τοῦ. ἦε τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξέκλυες; an aliquam relationem ex Phthiâ audivisti? Π, 13. οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι λυγρῆς ἀγγελίης, non puto eum quicquam audisse de hac tristi nuntiatione, Ρ, 642, *von der schlimmen nachricht, (of the bad news.)* et 686, ὄφρα πύθηαι λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, ut audias tristem nuntium, *eine böse botschaft, (unpleasant intelligence.)* ἢ μάλα λυγρῆς πεύσεαι ἀγγελίης, Σ, 19. et 17, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν. ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, de me exspectantem, Τ, 337, pater meus Peleus de me filio suo. ἦε σοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει, *bringt er dir nachricht von deinem vater? (does he bring thee intelligence of thy father?)* α, 408, οὔτ' οὖν ἀγγελίης (pro ἀγγελίαις, ionice) ἔτι πείθομαι, εἰ πόθεν ἔλθοι sc. ἀγγελία, α, 414, ubi, ex lectione vulgari, pluralem ἀγγελίαις, sequitur singularis

verbi ἔλθοι. Dores quidem sæpe singularem verbi adjungunt pluralibus masculinis vel fœmininis, (nam neutris ubique id fieri solet :) sed quia id Homero non solemne ; hinc ea lectio suspecta est, et rectius legitur cum aliis, ἀγγελίης in genitivo sing. elliptice, pro : ὑπὸ ἀγγελίης οὐκ ἔτι πείθομαι, a nuntio jam non persuadetur mihi quidquam, εἴ ποθεν ἔλθοι ἀγγέλλουσά τι τῶν κατὰ τὸν Ὀδυσσέα, ἢ εἰ ἔλθοι ἄγγελός τις ἀγαθὸς περὶ τῶν ἐκείνου. *ich glaube der nachricht nicht mekr, (I no longer believe the intelligence.)* sic η, 263, Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ex denuntiatione Jovis, *auf die missive vom Jupiter, (at the mandate of Jupiter.)* ἦέ τινα ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο, *hat er etwa eine zeitung von einer anrückenden armee gehöret? (has he heard any news of an army approaching?)* β, 30, 42. et 255, ἀγγελιάων (pro ἀγγελιῶν) πεύσεται, relationes audiet et audire cupiet. ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων, ε, 150, postquam mandata a Jove audivit. ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων (nuntiaturus relationem de sociis) καὶ ἀδευκέα πότμον, et acerbum fatum eorum, κ, 245. ἀγγελίας προϊεῖσα, nuntios mittens, β, 92. ν, 381. conf. et ξ, 374. ο, 41, 313, 446. π, 329, 334, 355, 467. ω, 48, 353.

Ἀγγέλλω, f. ελῶ. (Ἄγω) fero nuntium, narrans rem dictam vel factam. indico rem ut nuntius vel alterius vel de alio. est enim ab ἄγω, fero, porto, per paragogen. Ἶριν δ' ὤτρυνεν ἀγγελέουσαν, pro ἀγγελοῦσαν, particip. fut. nuntiaturam eam excitavit, Θ, 398, 409. sic et Λ, 185. Ω, 77, 159. κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ ἀγγελλόντων, Θ, 517, attice pro ἀγγελλέτωσαν, nuntianto, qualis forma Attica imperat. est ibid. 521, καιόντων pro καιέτωσαν : quod resolvi possit in, ἔστωσαν ἀγγελλόντων, sunto ex nuntiantibus. sic et in, τῶν καιόντων ἔστωσαν. οὗτοι δ' ἀγγελέουσι pro ἀγγελοῦσι, I, 613, nuntiabunt. ἐσθλά περ ἀγγείλας, K, 448. i. e. καταλέξας, etsi bona et commoda mihi narravisti et indicasti. *hast mir gute nachricht gebracht, (hast brought me good news.)* πάντα τάδε ἀγγεῖλαι, refer ei hæc omnia, O, 159, ubi infin. pro imperat. ἄγγειλον, ἀπάγγειλον : et additur, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι, pro ἔστω. κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, nuntiaturum, perlaturum, pro ἀγγελοῦντα, P, 701, unde recentiores composuere ὁ ἡ κακάγγελος, mala nuntians, *böse botschaft, (a messenger bringing bad news.)* tristis nuntius. αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, pro ἀγγελοῦσα, T, 120, renuntiatura factum. ἤγγειλε, indicavit, X, 439. ἄγγειλον Πριάμῳ, Ω, 145. ἀγγελῶν, indicaturus, δ, 24, 528, 679. ἵνα ἀγγείλειε τοκεῦσι, ζ, 50. ἀγγέλλων φάος ἠοῦς, ν, 94, nuntians lumen auroræ Lucifer. ἀγγείλαιμι, ξ, 120. et 123, ἀγγέλλων, nuntians. καὶ τότε ἄγγελον ἧκαν, ὅς ἀγγείλειε γυναικὶ, ο, 457. σύγε ἀγγείλας ὀπίσω κίε, quando tu nuntiasti, redito, π, 150. et 350, κείνοις ἀγγείλωσι, illis nuntient. ἀγγελέουσα γυναιξὶ, σ, 185, renuntiatura. sic χ, 434, 496. ταῦτα ἤγγειλε, ψ, 22, hæc attulisset.

ἄγγελος, ου. ὁ. (Ἄγω) nuntius, index, narrator, legatus. qui ab aliquo aliquid refert aut perfert et nuntiat. κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι, A, 334. H, 274. nam in omnibus sacrificiis publicis opera eorum intercedebat, et jussu quasi Jovis aliquid faciendum referebant. simul erant nuntii nobiliores et principales. Διὸς δέ σοι ἄγγελός εἰμι, nam sum tibi legatus Jovis, B, 26. inquit ὁ ὄνειρος. nam multa sunt somnia διόπεμπτα, a deo missa. sic et 94, Ὄσσα, Διὸς ἄγγελος, nam et verba sæpe divinitus quasi missa audiuntur. nam ὄσσα est rumor, sermo hominum. ἄγγελος ἦλθεν Ἶρις παρὰ Διὸς, B, 786, Γ, 121. ἤλυθεν ἄγγελος ἐς Θήβας, ivit legatus, E, 804. K, 286. πάλιν ἄγγελος εἶμι Ἀχιλῆϊ, retro eo nuntius ei, Λ, 651. et 714, ἄμμι δ' Ἀθήνη ἄγγελος ἦλθε, indicans. ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι πρὸς ἄστυ, M, 73, puto ne nuntium quidem cladis reversurum ad urbem. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται ὅτε ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, O, 207, bonum et hoc est quando legatus apta novit, *uenn er mit vernunft und manier weiss anzubringen, (when he knows how to perform his office cleverly.)* Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε, Σ, 2. et 167, Ἶρις θέουσα. et 182. Ἶρι θεὰ, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε ; ἐτήτυμός οἱ ἄγγελος ἐλθὼν ἤγγειλε, X, 438, certus et verus. Διὸς δέ σοι ἄγγελός εἰμι, inquit Thetis ad filium, Ω, 133, a Jove tibi quid referendum affero. sic et de Iride, (i. e. clandestino ad Achillem nuntio) 169, 173 ; 194, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε, et 292, αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, roga augurium, celerem nuntium. et 296, εἰ δέ σοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρυόπα Ζεὺς, quibus duobus locis est sermo de aquila in augurium danda. et 310, πέμψον δ' οἰωνὸν, ταχὺν ἄγγελον, collato 315, seqq. et 561, Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε μήτηρ, coll. 133. Ἑρμεία, σὺ γὰρ ἄγγελος ἐσσὶ αὖτε, (etiam, κατὰ) τὰ ἄλλα, ε, 29. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος, statim ei nuntius ivit, θ, 270. Ἠελίῳ ἄγγελος ἦλθε, μ, 374. καὶ τότ' ἄρ' ἄγγελον ἧκαν ὃς ἀγγείλειε γυναικὶ, ο, 457, miserunt nuntium. et 525, κίρκος Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος, accipiter. εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω, π, 138, an et Laërti eadem viâ nuntius eam, et 468, παρὰ ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς κήρυξ. ἢ ἄγγελον ὀτρύνωμεν, *oder sollen wir einen boten geschwinde abfertigen, (or shall we despatch a messenger in haste,)* ω, 404. et 412; Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη, rumor nuntius celeriter per urbem vadebat ubique.

ἄγγος, εος. τό. (Ἄγω) vas quodvis in quo quid fertur, *ein gesfäs, (a vessel.)* nam est ab ἄγω, fero, porto. ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, sc. τὰ ἤϊα, vasis apte ingere omnia viatica, β, 289, ubi corbes ad recipiendos panes et alia cibaria, et amphoræ ad recipiendum vinum, intelliguntur. ἐκ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, π, 13, ubi sunt vasa in quibus vinum aquâ miscebatur. ὅτε γλάγος ἄγγεα δεύει, B, 471. Π, 643, quando lac vasa rigat ; ubi de vasis ad lac excipiendum pertinentibus ponitur. sic et ι, 222, natabant

sero vasa omnia, *waren voll wadike oder molken, (were full of skimmed milk,)* quod serum ad potum adhibebant rustici. et 248, ἥμισυ (τοῦ γάλακτος) δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη πίνειν δαινυμένῳ.

ἄγε, (Ἄγω) imperativus. adverbialiter ponitur, et habet vim παρακελευσματικήν. age, *wolan, (well, come on.)* jungitur singulari et plurali: quamquam et pluralis ἄγετε ejusdem notionis in usu est. ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, sed age sane aliquem vatem interrogabimus, Α, 62, ubi ἄγε est plurali junctum. sic et 141, ἄγε ἐρύσσομεν. sed 337, ἀλλ' ἄγε, ἔξαγε, sed age, educ, ubi singulari. εἰ δ', ἄγε, Α, 524, de qua formula elliptica vide εἰ. Sic ἄγε cum plurali, Β, 331. Γ, 441. Ε, 718. Λ, 348. Ξ, 314. Χ, 231, 254, 391. Ψ, 537. Ω, 356. β, 252. γ, 332, 475. δ, 669. θ, 34, 250, 389. ν, 13. ρ, 274. υ, 314. φ, 111, 281. ἄγε cum singulari, Γ, 192. Ο, 258. Ρ, 179. Τ, 68. Υ, 351, 355. Φ, 221. Ω, 137, 197, 407, 429, 522. α, 169, 206, 309. δ, 587. θ, 241, 492. κ, 286. τ, 16. υ, 296. ω, 255. ἀλλ' ἄγετε, Ι, 165. Β, 139. ἀλλ' ἄγετ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες, Ι, 26. Ο, 294. Ρ, 634. Υ, 119. Χ, 174. Ψ, 573. α, 76. β, 212. δ, 294. κ, 176. μ, 213. π, 376, ubi ad, ἀλλ' ἄγετε, omissum est verbum aliquod, e. c. ἀνέλωμεν, ἢ ὀλοθρεύσωμεν, aut simile. σ, 417. φ, 73, ubi ad, ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες, quoque deest verbum aut sententia in mente retenta, e. c. πρὸς ἀγῶνα ἑτοιμάσασθε: vel ἄγετε est pro σπεύδετε. et 106. εἰ δ' ἄγε, sequente plurali, Ζ, 376. Θ 18. sequente singulari, Ι, 167. α, 271. δ, 832. ι, 37. εἰ δ' ἄγετε, Χ, 381. αἰ δ' ἄγε διοτρεφὲς, Ψ, 581. δεῦτ' ἄγε Φαιήκων ἡγήτορες, θ, 11. δεῦτ' ἄγετε, Η, 350.

ἀγείρω, f. ερῶ. (Ῥέω) congrego, colligo, conduco. est ab ἄγω, duco, et εἴρω, jungo, compositum verbum. ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω, ego autem sane copias militares congregabo et ordinabo, inquit Achilles, Π, 129. sic, ἀγείρων, colligens copias ad bellum gerendum, Δ, 377. et ἀγείροντες, colligentes, conscribentes et conquirentes, exercitum, Λ, 769. et 715, ἄγειρεν pro ἤγειρεν, cogebat copias. ἄγειραν pro ἤγειραν, γ, 140, convocarunt exercitum ad concionem. ὃς λαὸν ἤγειρα, qui populum vocavi in concionem, β, 41. et 28, τίς ὧδε ἤγειρε, quis sic congregavit nos in forum. ἐμοὶ, λαὸν ἀγειρούσῃ, mihi, copias militares congreganti, inquit Juno, contra Trojam, Δ, 28. ἀγείρας λαὸν, postquam collegit copias militares, *da er eine armee aufgebracht, (when he had collected an army,)* Ι, 338. πολὺν, multum populum armatum congregans sibi, Β, 664, unde facile fuit ei, occupare Rhodum, et hominibus complere insulam, jam ante non vacuam cultoribus. ἀγείρας ἑταίρους, socios navales colligens, Γ, 47. κήρυκες λαὸν ἀγειρόντων, attice pro ἀγειρέτωσαν, Β, 438, præcones convocanto exercitum ad concionem. alibi hæc forma potest explicari elliptice, ut in eo: μελόντων τὸ λώϊον ἐν φρεσὶ, i. e. ἔστω τῶν μελόντων, sit inter eos qui curant, μελέτω: nam id dictum etiam in singulari usurpatur. sic possit fortasse et h. l. esse pro, ἔστωσαν τῶν ἀγειρόντων. ἀγείρων χρυσὸν καὶ βίοτον, colligens et corrogans aurum et alias opes, γ, 301, unde dictus est ὁ ἀγύρτης, ου, qui obit regiones et colligit sibi pecunias. et ejusmodi collectæ opes dicuntur ἀγυρτικὰ κτήματα. sic, ἀγείρας δημόθεν ἄλφιτα καὶ οἶνον, a populo viritim colligens farinas et vinum, τ, 197. πολλὰ δ' ἄγειρα (ἤγειρα) χρήματα ἀνὰ Αἰγυπτίους ἄνδρας, multas collegi mihi opes ab Ægyptiis, ξ, 285. μάχην ἤγειρας ἑταίρων, pugnam sociorum tuorum congregasti, i. e. congregasti tuos ad pugnandum, Ν, 778, quasi antea fuerit dispersa et sparsa pugna, nunc vero ad unum locum intenta. possis quidem h. l. ab ἐγείρειν, excitare, dictum putare: sed prius præstat. sic, Ε, 510, Τρωσὶν θυμὸν ἀγεῖραι, iis animum colligere; quod non tantum notat κινῆσαι θυμὸν καὶ πολεμικὸν χόλον συναγαγεῖν, irritare, οὗ σκεδασθέντος δεῖμα sequitur; sed et, εἰς εὐψυχίαν ὑποκινῆσαι. hinc θυμηγερεῖν est, ἐκ λειποψυχίας συνάγειν θυμόν. ἀγείρειν πύρνα, corrogare panes, mendici more, ρ, 362, ex quo porro intelligitur quis sit ὁ ἀγύρτης, i. e. ὁ πτωχός: et ἀγυρτάζειν, i. e. πτωχεύειν: et μητραγυρτεῖν, i. e. μετὰ τυμπάνων καί τινων τοιούτων περιϊέναι, καὶ ἐπὶ τῇ μητρὶ (nomine matris) τῇ Ῥέᾳ, ἀγείρειν τροφὰς, quando Galli Cybeles, matris magnæ, circumeunt cum tympanis, rogantes stipem. ἀγείρας θηρήτορας ἄνδρας, convocans venatores, Ι, 540. ἀγείρομαι, congregor, congrego me. ἠγείροντο μάλα ὦκα, conveniebant celeriter, Β, 52, 444. et 64, οἱ δ' ἀγέροντο, conveniebant; ubi ionice augmentum omissum, et in syllaba tertia, ει correptum in ε. sic, Σ, 245, ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο. οἱ δὲ θεοὶ, θ, 321. αἱ δὲ ψυχαὶ, λ, 36. Ἀχαιοὶ, υ, 277. sic et, ἐπὶ νῆα ἀγέρεσθαι pro ἀγείρεσθαι, ad navem convenire, *sich zu versammlen, (to meet, assemble,)* β, 385. ἠγείροντο ὦκα, β, 8. ταῦτά μοι, ἀγειρόμενοι θαμὰ, ἐβάζετε, talia mihi, congregati frequenter, dicebatis, Π, 207. sic θαμὰ, δ, 686, dense, frequentes convenientes. ἐνθάδε, π, 390. ρ, 379. quibus locis est intransitive. transitive vero est ν, 14, ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον, τισόμεθα, nos autem deinde colligentes collectam a populo, nobis ipsi satisfaciamus, *wollen uns durch eine öffentliche collecte für unsere auslage wieder bezahlet machen, (we will indemnify ourselves for our expenses by a public collection.)* unde alter significatus τοῦ ἀγυρτάζειν apparet, quo non præcise et semper, mendicare, sed et, quavis alia ratione, colligere a multis, significat. inde est ὁ ἀγυρμὸς, collecta. ἀγειρομένοις ἐμίχθησαν, congregatis in concionem immixti sunt, Γ, 209, in concionem producti sunt. sæpe τὸ ει omnino extruditur, ut fiat ἀγρόμενος. ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες, consociati, Η, 134. et 332, αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι, nos convenientes, nos una adgregati. ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος, congregati homines ex toto vico, Υ, 166. πολλῶν δ' ἀγρομένων, Ι, 74, nam conferentibus sententias pluribus, melius procedit consultatio. βόεσσι ἀγρομέναις,

bubus in gregem coactis, B, 481. ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο, cum ad vigiles pervenissent, K, 180, ad cohortem vigilum. μεταπρέπει ἀγρομένοισι, eminet in cœtu, Θ, 172, in concione populi. et 17, βροτῶν ἀγρομένων. et 58, ἀνδρῶν. ἅμα ἀγρομένοισι σύεσσιν, in gregem coactis suibus una eunt, ξ, 25. π, 3. δμωαὶ ἀγρόμεναι, ancillæ convenientes, υ, 123. ἄψοῤῥον αὐτῷ θυμὸς ἄγερθη pro ἠγέρθη, recollectus est ei animus, Δ, 152. sic, ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, X, 475, respiravit, et intra pectus animus recollectus est; ἡ ζωτικὴ ψυχικὴ δύναμις συνήχθη, σκεδασθεῖσα οἷον τῇ λειποθυμίᾳ: quod et θυμηγερεῖν dicitur, et ζωγρεῖν, i. e. ζωὴν ἀγείρειν, vitam conservare. sic et ι, 458. ω, 348. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, æolice pro ἠγέρθησαν, hi igitur postquam convenerunt in concionem, A, 57, et ne quis hoc ab ἐγείρω factum intelligat, ipse poëta addit explicationem, καὶ ὁμηγερέες ἐγένοντο. sic Ω, 790. β, 9. Θ, 24. ω, 420. et idem, sine augmento, ταχέες (loco adverbii, pro κατὰ τάχος) ἱππῆες ἄγερθεν, celeriter convenere equites, Ψ, 287. περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέρατο ὅσοι ἄριστοι, circa eum condensabat se fortissimus quisque, Δ, 211, et est plusquamp. pass. cum reduplicatione Attica ab initio, et terminatione Ionica et Attica, pro ἤγερντο. sic. Υ, 13, οἱ μὲν (θεοὶ) Διὸς ἔνδον (in domo Jovis) ἀγηγέρατο, conveniebant in concilium.

ἀγέλαστος, vide sub γελαστός.

ἀγελαῖος, αία, αῖον. (Ἄγω) gregalis, ex grege, ὁ ἐξ ἀγέλης, *zur heerde gehörig, (belonging to the herd.)* Ἀθηναίῃ βοῦν ἀγελαίην, A, 728, ubi sic vocatur bos ἀδάμαστος καὶ ἄζευκτος, qui jugum non fert, sed liber in grege et pascuis versatur. nam boves jugum passæ sacrificari non solebant. πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας, Ψ, 846, sc. clava, quam pastores jacere solent in boves refractarias et discurrentes. πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας, κ, 410. ἱέρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦς ἀγελαίας, mactabant, ρ, 181. υ, 251. ἐφέβοντο (fugitabant perterriti) βόες ὡς ἀγελαῖαι, χ, 299, i. e. νομαδικαὶ, ἄφετοι. recentiores posuere ἀγελαῖος pro, vulgaris, unus ex multis, nihil eximii in se habens, e. c. λίθος ἀγελαῖος, qualis ubique reperitur, nec politus est, ex turba lapidum unus, εἰκαῖος. de homine idem dicitur, unus ex vulgo; nonnunquam autem accentus retractus ἀγέλαιος, notat τὸν ἀμαθῆ, non eruditum.

ἀγελείη, ης. ἡ. (Ἄω) est epitheton Minervæ, ab ἄγω, duco, et ὁ λεὼς, attice, populus. ἡ ἄγουσα λεών. ἡγεμονική. nam Minerva est, prudentia rectrix politica: sine qua populus nihil valet. qui scribunt ἀγελαίη, vel idem sentiunt, deducentes a λαὸς, vel vitiose scribunt: nam inest alia notio minus σεμνὴ, ex ἡ ἀγέλη. cave vero audias, qui ab ἡ λεῖα, ας, præda, hoc epitheton desumtum volunt, quasi sit ἄγουσα λείαν, ληῖτις, prædatrix: nam nihil cogitare potest inconvenientius Minervæ illi, quam Homerus fingit. Δ, 128. E, 765. Z, 269, 279, ubi de templo ejus in arce est sermo. nam colebatur ut præses regiminis, O, 213. Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη τριτογένεια, γ, 378. ν, 359. π, 207. conf. Ἀθήνη in R. Vide sub ληῖτις et λαοσσόος: necnon sub Ἀθήνη in R.

ἀγέλη, ης. ἡ. (Ἄγω) grex, *heerde (herd)* est ab ἄγειν. vide ἠγηλάζω. et proprie ponitur de bubus, sicut πῶϋ de ovibus: si de aliis gregibus posita est ἀγέλη, improprie id factum. βοῶν ἀγέλας, A, 677, ubi, et in sequentibus, alia gregum nomina addita, ut proprietas intelligi possit. et 695, ἀγέλην βοῶν. ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι (i. e. ἐν ἀγέλῃ, cum paragogica syllabâ φι) B, 480. sic et βοῶν ἀγέλην, O, 323. ταῦρον ἀγέληφι, Π, 487. βοσκομένης ἀγέλης βοῶν, P, 62, sic et βοῶν ἀγέλας, Σ, 528. et 573, ἀγέλην. hinc dicuntur βόες ἀγελαῖαι. sed T, 281, est ἀγέλη ἵππων, improprie, qualem habebat ille in separatis pascuis ad radices Idæ montis. ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, μ, 129, et quilibet grex habebat quinquaginta boves, 130, et 299. δώδεκα δ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, sc. βοῶν, ξ, 100, ibique et alia nomina propria gregum. Vide etiam sub βοῦς, et ἔθνος.

ἀγεληδὸν, (Ἄγω) adv. gregatim. *heerdenweise, (in herds, droves.)* Π, 160, ubi de lupis posita *vox* improprie. *res* ipsa propria luporum, sunt enim animal συναγελαστικόν.

ἄγεν, vide sub Ἄγω frango.

ἀγενεαλογήτος, vide sub δρῦς.

ἀγεννάδας, vide sub γενναῖος.

ἀγέραστος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) sine honorario et præmio præcipuo. A, 119. ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω.

ἀγερέθω, (Ῥέω) per paragogen, pro ἀγείρω. scribitur et ἠγερέθω. ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται, circaque eum, regem suum, Cretensium duces congregant se, B, 304. ἀμφὶ αὐτὸν γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο, T, 303. ἀολλέες, Ψ, 233. γ, 412. λ, 227. ρ, 65. ἀμφὶ αὐτοὺς, circumstabant eos densi, σ, 40. τ, 542. ἀθρόοι, π, 467. πρὸ ἄστεος, Ω, 783. ἐφ' ἵππων, M, 82. Vide etiam ἀγείρω et ἠγερέω.

ἀγέρωχος, ου. ὁ. (Χάω) valde honoratus, valde nobilis, ὁ ἄγαν γέρας ἔχων, ὁ ἄγαν γεραρός. ut sit ab α intensivo, a τὸ γέρας, honoris et dignitatis præmium, et ἔχω: qui habet magnam præstantiam, et donationem honorificam; a deo donatus magno favore. apud poëtam non nisi in sensu bono, sic ut posterius indicatam notionem respiciat, ponitur. Ῥοδίων ἀγερώχων, B, 654, *den von Gott hochbegabten, (highly favoured by God,)* et hinc magnanimorum et fidentium sibi. Τρώων ἀγερώχων, qui eo respectu sic vocantur, quia jam, ex speciali numinis favore, maxime autem quia rescierant, Achillem iratum regi non pugnaturum, multum fidebant sibi, et magno animo præditi erant, Γ, 36. E, 623. H, 343. Π, 708. Φ, 584. possit quidem videri, in sensu minus bono positum, ut notet

ὑπερηφάνους καὶ ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν, qui magni sibi videntur et magno honore digni: sed, ut ut alibi id ita notare possit, apud poëtam certe, omnium minime maledicum ista, notio quærenda non est. Μυσοί τ' ἀγέρωχοι, καὶ Φρύγες ἱππόδαμοι, καὶ Μῄονες ἱπποκορυσταί, Κ, 430, ubi mediis laudibus inseritur, ut eximia laus; Mysi multum præstantiæ habentes. Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον, λ, 285, nam is habuit hoc præcipuum a Neptuno donum, ut in omnia se mutare posset; i. e. erat heros nauticus solertissimus et acerrimus. cæterum ἀγέρωχος est per crasin pro ἀγεράοχος, qui multum habet præcipui præ aliis, *der viel voraus hat, vorzüglich, (pre-eminent.)*

ἄγευστος, vide ἄπαστος et πάομαι.

ἄγη, ης. ἡ. (Ἀ) admiratio magna. veneratio. ἄγη μὲ ἔχει, Φ, 221, ubi loquitur numen fluvii ad Achillem: et id huic valde honorificum, si et dii eum admirantur. admixta tamen simul est indignationis alicujus significatio, ob occisos multos quos illud numen adjuvandos susceperat. λίην γὰρ μέγα εἶπες: ἄγη μ' ἔχει, obstupesco, γ, 227. sic et π, 243. Vide etiam ἄγω, frango.

ἀγηγέρατο, vide sub ἀγείρω, et περιαγείρω.

ἀγηλάζω, et ἀγηλατέω, vide ἠγηλάζω et sub βοηλασία.

ἄγημα, vide sub ἀγός.

ἀγηνορία, ας. ἡ. (Ἄνω) robur virile. *männlicher muth und kraft, (manly spirit and energy.)* sæpe et nimium una notat. νῦν αὖ μιν μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, immisisti eum etiam nunc magis in insolentias animi, Ι, 696, coll. 695, *hast ihm den harten muth dadurch noch hærter gemachet. das herz noch grösser, (hast thereby increased his audacity,—made his heart greater than it was.)* ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα, fortitudo eum sua interemit, Μ, 46, de leone non cedente. καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς, et ei compescat fiduciam sui exitialem, Χ, 457, seqq. ubi φιλαλήθως loquitur Andromache de marito suo caro, nimiam ejus θρασύτητα culpans, coll. 455, seqq. simpliciter igitur loquitur amans. et ex 459 apparet, ἀγήνορα etiam dici posse τὸν προάγοντα τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, qui præit aliis.

ἀγήνωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἄνω) valde virilis et strenuus, ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος. *muthig, sehr beherzt, (intrepid, very brave.)* possit et ab ἄγαμαι compositum videri, ὁ ἀγάμενος ἀνδρίαν καὶ ἠνορέην, i. e. ὁ θαυμάζων αὐτὴν καὶ θαυμαζόμενος κατὰ αὐτήν. ὁ ἄτρεστος, intrepidus. ponitur plerumque in bono sensu: nonnunquam in non nimis bono per contextum, ut sit ὁ ἄγαν (nimis) τῇ ἠνορέῃ χρώμενος, quo sensu μνηστῆρας ἀγήνορας dicit, α, 106, 144. β, 235, coll. 236, s. 299, s. π, 462, s. ρ, 65. υ, 160, 284. ψ, 8. ut sit idem quod ὑπερμενέοντες, viribus animi et corporis abutentes in injuriam aliorum, τ, 62. de iisdem dicitur et θυμὸς ἀγήνωρ, δ, 658. π, 148. idem de Thersite ponitur Β, 276, præferox, θρασύς, elatus animo. sic et, Achille obstinato ad irascendum, dicit Nestor: ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως, Ι, 695, is alioquin jam insolens et ferox satis est, *er ist so schon hochmüthig genug, (he is already arrogant enough.)* sic et de Laomedonte, ἀγήνορι Λαομέδοντι θητεύσαμεν, superbo ei mercenariam operam præstitimus, Ψ, 443, sic tamen, ut et in omnibus his amphibolice magis, quam nude ψεκτῶς, posita sit vox. in optimo autem significatu est, θυμὸς ἀγήνωρ, animus generosus et fidens sibi, Ι, 398. et 631, masculus animus ἐρητύεται, sedatur, antea in justam vindictam accensus. ἐμὲ ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, Κ, 220. et 244, οὗ πέρι (περισσῶς) μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ ἐν πάντεσσι πόνοις. et 319, ἐμὲ ὀτρύνει. et 299, Τρῶας ἀγήνορας, *die tapfern, (the valiant.)* Ἀχιλῆα ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, Υ, 174. et 406, λίπεν ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ, quod de tauro sacrificato dicitur. et de leone, Ω, 42, μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ. et Μ, 300, κέλεται δέ ἑ (leonem) θυμὸς ἀγήνωρ. πεπείθετο θυμὸς, β, 103, ubi proci ipsi loquuntur; ut appareat, in laude id dicere de se, *unser edel herz, (our noble heart.)* ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ ἰάνθη, δ, 548. ἐμοὶ ὀΐσσατο θυμὸς, ι, 213. δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν, λ, 561, dicit Ulysses ad Ajacem. ἡμῖν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς, μ, 28, 324. et 414, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς, de gubernatore per fulmen occiso. οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ, ξ, 219, ponebat mihi ante oculos. εἴ σε ὀτρύνει κραδίη καὶ, σ, 60. κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες, υ, 292. ἡμῖν ἐπεπείθετο θυμὸς, ω, 137. nomen proprium ὁ Ἀγήνωρ vide in R. oppositum ejus est ἀνήνωρ. Vide etiam sub Κάδμος in R.

ἀγήοχα, vide sub Ἔδω, prope finem.

ἀγήραος, cont. ἀγήρως, ὁ ἡ. τὸ ἀγήραον, ήρων. (Γάω) sine senio, non senescens, *nicht alternd, (not growing old.)* et hæc contractio in declinatione Attica flectitur, τοῦ ἀγήρω, τῷ ἀγήρῳ, etc. ortum autem est hoc adjectivum ex communi ὁ ἡ ἀγήρατος, ου. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς (οὕτως) εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα, Θ, 539. εἰ μὲν γὰρ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε ἔσσεσθαι, nos duo, Μ, 323. nam utrumque junctum esse debet: alias immortalitas esset summum malum, nisi perpetuus vigor juventæ accederet; quod docet ὁ Τιθωνοῦ μῦθος. ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε, vos duo, Ρ, 444. θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραόν με, ε, 136. η, 257. ψ, 336. ἡ μὲν γὰρ, βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως, ε, 218. ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως (accus. plur. Atticus) ἤματα πάντα, η, 94. αἰγίδα ἔχουσα ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε, Β, 447, ubi de clypeo divino sermo est, utpote aureo toto. et physice quoque, quia natura non senescit in producendis nubibus et fulguribus. conf. Αἰγὶς in R. ἡ ἐσχατόγηρως dicitur de vetula muliere, sed non ὁ, de viro.

ἀγητὸς, ή, ὸν, (Ἀ) pro ἀγαστὸς et ἀγα-

τός. est adjectivum verbale, ortum ex præt. pass. ab ἀγάζομαι. admirabilis, ad invidiam usque magnus vel laudabilis. εἶδος ἀγητοὶ, specie externa admirabiles, sed non animo, Ε, 787. Θ, 228. et his locis est probrum in eos, qui rebus ipsis non sunt θαυμαστοὶ, sed specie sola. θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος, spectabant cum admiratione staturam et stupendam formam Hectoris, jam occisi, Χ, 370. οἷος δὴ συ δέμας (sc. κατὰ) καὶ εἶδος ἀγητὸς, πέπνυσαί τε (κατὰ) νόον, Ω, 376, dicit rex ad Mercurium personatum: qualis tu es admirabilis figura corporis et vultu, et sapiens es quoque animo. υἱὸν (κατὰ) φρένας καὶ εἶδος ἀγητὸν, mente et forma admirabilem, ξ, 177, *vortreflich, (admirable.)*

ἀγινέω, ("Αγω) verbum Ionicum, idem notans quod ἄγω. duco, veho. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων, ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, sponsas ducebant per urbem, Σ, 492, quo loco mensura pedum hæc est: ‒ ‒ | ◡ ◡ ◡ ◡ | ‒ ◡ ◡ | ‒ ◡ ◡ | ‒ ◡ ◡ | ‒ ‒ | sc. v. 493. nam syllaba γι hujus verbi semper producitur, et in secunda regione hexametri sunt quatuor breves loco dactyli. potuisset huic rei mederi, si contraxisset in ἠγίνουν: sed id minus elegans h. l. existimavit. res ipsa notat τὴν νυμφαγωγίαν per publicum. ἐννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, Ω, 784, convehebant materiam: et ἀγίνεον est pro ἠγίνεον, ex quo apparet, quod ἄξετε, 778, quoque est, vehetis, vel imperative συνάγετε, non vero, comminuite, ab ἄγω frango: nam ἀγινεῖν semper est ducere, vehere, nunquam vero comminuere. μῆλον ἀγινεῖ, ovem adducit vel adfert, ξ, 105. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον (pro ἠγίνεον) νέοι ἄνδρες, ρ, 294, i. e. ἦγον, ducebant adolescentes (viri novi) hunc canem contra capras feras. τὰς (βόας) δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι (forma Attica pro ἀγινεῖν) σφὶν αὐτοῖς, has alieni me jubent adducere ipsis, υ, 213. ἠνίκ' ἀγινεῖς αἶγας, χ, 198, quando adducis capras; et est præsens pro futuro, vel fut. 2. pro ἄξεις.

ἅγιος, vide sub ἅζομαι.

ἀγκάζομαι, f. άσομαι. (Κῶ) curvato brachio amplector. νεκρὸν (corpus mortuum) ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο, Ρ, 722, pro ἠγκάζοντο, quod est initium τοῦ αἴρειν: nam ὁ ἀγκαζόμενος (brachiis complectens jacentem rem) εἶτα αἴρει. etiam activa forma ἀγκάζω, f. άσω, in usu est.

ἀγκαλὴ, vide sub κόλπος.

ἀγκαλίδες, ων. αἱ. (Κῶ) brachia curvata, ulnæ, αἱ ἀγκάλαι, κόλποι. ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Ζ, 555, servi in ulnis *auf den armen (in their arms)* apportantes demessa frumenta. ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης, puer in ulnis et complexu nutricis, Χ, 503. non est deminutivum ab ἡ ἀγκάλη, sed denominativum. cæterum ἡ ἀγκαλὶς notat et, manipulum, δεσμὸν φρυγάνων ἢ ξύλων ἢ τοιούτων τινῶν, *einen arm voll, (an armful:)* unde est ἀγκαλιδοφορεῖν, ejusmodi ἀγκαλίδας *bunde (bundles)* afferre; et ἀγκαλιδαγωγεῖν, ejusmodi ἀγκαλίδας jumento impositas advehere; et ἀγκαλίδας αἴρειν, tollere et portare ejusmodi.

ἀγκὰς, (Κῶ) adverb. flexo cubito. ad formam ἑκὰς, ἀνδρακὰς, etc. et est ortum ex ἀγκάζω. alii quidem contendunt, esse accusativum pluralem elliptice, ab αἱ ἀγκαὶ, ulnæ, ἀγκάλαι, neque obstare, quod ultima in metro corripiatur, siquidem Dores soleant accusativos plurales primæ declinationis corripere, et in Herodoto quoque exstare ejusmodi accusativos, ubi accentus in antepenultima positus arguat correptionem ultimæ: sed ambages istæ frustra sunt, donec nominativi, αἱ ἀγκαὶ, exemplum afferatur. ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν, Ε, 371, ulnis excepit filiam suam et complexa est. ἔμαρπτε ἀγκὰς παράκοιτιν, Ξ, 346, ulnis amplexus est cupide uxorem suam. et 353, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν, conf. ἀγκοίνη. ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν, de luctatoribus, Ψ, 711, complexu apprehendebant se invicem validis brachiis; ἀγκαλικῶς ἥψαντο ἀλλήλων: nam complectebantur se in luctando. qui ἀγκὰς pro accusativo haberi volunt, exponunt, τὰς ἀγκὰς ἀλλήλων ἔλαβον, brachia arripiebant sibi invicem et tenebant; sicut alibi subaudiunt κατά. ἀγκὰς ἑλὼν ἐμὸν υἱὸν, si complexus fuero ulnis meis filium meum, Ω, 277. ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νηὸς, η, 252, carinam navis arripiens ulnis. cum igitur constanter corripiat ultimam poëta, satis apparet adverbium. aliud exemplum correpti accusativi pluralis in ας primæ declinationis invenire putant quidam, Ε, 269, θήλεας ἵππους, pro θηλείας, sed confer eam vocem.

ἄγκιστρον, ου. τό. ("Αγω) hamus, *ein angel, (a hook.)* est ab ἄγειν, i. e. περιάγειν, curvare, *krümmen, biegen, (to bend.)* ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροις, piscabantur curvis hamis, δ, 369. ἐφέπεσκον (insequebantur) ἰχθῦς ὄρνιθάς τε γναμπτοῖς ἀγκίστροις, pisces avesque, μ, 332. et utroque loco additum, quod fames eos ad id adegerit: et in hunc necessitatis casum navigantes secum portabant hamos. nam antiquissimi extra necessitatem piscibus non usi, saltem honestiores iis non facile usi. loco posteriori ἀγκίστροις fortasse ad solos ἰχθῦς pertinet: possit tamen arte quadam et ad ὄρνιθας.

ἀγκλίνας, vide sub ἀνακλίνω.

ἀγκοίνη, ης. ἡ. (Κῶ) curvum brachium interius, quo quid complectimur vel gestamus. ἰαύεις ἐν ἀγκοίναις Διὸς, dormis in amplexibus Jovis, Ξ, 213. sic, εὔχετο ἰαῦσαι ἐν ἀγκοίναις Διὸς, λ, 260, gloriabatur dormivisse in ulnis Jovis. et 267, ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα: quæ est σεμνὴ circumlocutio concubitus. conf. ἀγκάς.

ἄγκος, εος. τό. (Κῶ) vallis, acclivitas vel declivitas montis, ὁ βαθὺς καὶ φαραγγώδης καὶ κοῖλος τόπος. est ab ἀνακεῖσθαι per syncopen factum, nam τὸ ὑψηλὸν οὐκ ἀνάκειται ὑπτιάζον, ἀλλὰ ὑπερανίσταται. πολλὰ δὲ ἄγκε' ἐπῆλθε, multas convalles obit, fera sc. irata, Σ, 321. ἀναμαιμάει βαθέα ἄγκεα πῦρ οὔρεος, Υ, 490, cupide

fertur per profundas valles montis, *eines gebirges (a range of mountains,)* ignis. διὰ τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας, Χ, 190. ἄγκεα ποιήεντα, valles herbosas, δ, 337. ρ, 128, ubi vides, esse ἄγκεα τόπους ὀρεινοὺς ἀνακυμένους, (supinos) ταπεινοὺς, φάραγγας, κοίλους τόπους, κλίματα ὀρῶν, ἐν οἷς, ὑγρότητος συλλειβομένης, πόαι φύονται: *anhöhen (eminences.)* Vide etiam sub κλιτύς.

ἀγκυλομήτης, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) complicata et inflexa habens consilia. est in poëta epitheton Saturni: et iste ὁ Κρόνος est vel æternum tempus, imo æternitas ipsa, quæ initio et fine caret, ideoque cum circulo comparatur; et ex qua omnia vel quasi sunt orta: vel est ὁ νοῦς καθαρὸς, quasi κόρος (purus et vigens) νοῦς, διὰ τὸ κατ' αὐτὸν ἀγκύλον καὶ συνεστραμμένον, οὐ γὰρ ἔξω πλανᾶταί που ὁ τοιοῦτος νοῦς, ἀλλ' εἰς ἑαυτὸν ἐστραπται. hinc Jupiter dicitur παῖς Κρόνου, i. e. æternus et sapientissimus, ex æternitate quasi natus. et idem Saturnus vorat liberos suos, i. e. tempora ex æternitate quasi nata in eandem revolvuntur assidue et ordine præstituto. Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Β, 205, qui genitivus est Ionicus pro ήτου: et apte ibi notatur ἡ δύνεσις βασιλικὴ, quam dat deus ad bene imperandum et consulendum. et 319, λᾶαν ἔθηκε. μὲ πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, inquit Juno, i. e. aër inferior et crassior, Δ, 59. σοὶ δὲ δῶκε Κρόνου παῖς, Ι, 37. ἐλαφρὸν ἔθηκε, Μ, 450. ὅτε περ μοὶ ἴδωκε, Σ, 293. τέρας ἧκε, φ, 414. et quia poëta epitheta sua ponit magna cum ratione, expendantur sane loca hujus et præcedentis epitheti.

ἀγκύλη, ἡ, vide sub ἰγνύη.

ἀγκύλος, η, ον. ("Αγω) aduncus, curvus. ad curvam lineam factus. ab ἄγω, i. e. curvo. ἀγκύλον ἅρμα, rotundus currus, saltem ex magna ejus parte, Ζ, 39. ἀγκύλα τόξα, curvus arcus, Ε, 209. Ζ, 322. φ, 264. ὁ et τὸ κρὰς, ατὸς, est summa pars corporis, cum ἄκρος unius originis.

ἀγκυλότοξος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) curvo et sinuato arcu utens, ὁ χρώμενος ἀγκύλοις (i. e. σκολιοῖς, στρεβλοῖς) τόξοις, i. e. ὁ τοξότης. quidam tamen hanc vocem ex duobus telis compositam malunt, ut insit ἡ ἀγκύλη, quæ est εἶδος ἀκοντίου, species jaculi manu jaciendi in hostem vel feram, et ut notetur ὁ χρώμενος ἀγκύλαις καὶ τόξοις, ὁ ἀγκύλην καὶ τόξον μεταχειριζόμενος. sed id videtur ingeniosum magis quam verum. est epitheton Pæonum, bonorum sagittariorum, Β, 848. Κ, 428. et Medorum.

ἀγκυλοχείλης, ου. ὁ. (Χάω) curvo rostro præditus, *krumschnabelig, (having a crooked beak,)* ὁ ἔχων ἀγκύλα χείλη. est epitheton aquilarum, de quibus poëta τὰ χείλη posuit in composito, quia ejus ævo τὸ ῥάμφος nondum erat auditum, et quia sic etiam magis poëtice dixit. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι, Π, 428. χ, 302. μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης, τ, 538.

ἀγκυρηβόλιον, vide sub βάλλομεν.

ἀγκὼν, ῶνος. ὁ. (Κῶ) curvatura brachii, interior valli similis, exterior ad recumbendum commoda; cubitus, ulna. dicitur et τὸ ὠλέκρανον, *der ellbogen-knochen, (the elbow-bone,)* ab ἀνακεῖσθαι. χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον, feriens lapide cubitum interiorem medium, Ε, 582. sic et, νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν, Λ, 252, foditque eum in medium brachium infra curvaturam; ubi conf. χείρ. ὀρθωθεὶς δὲ ἐπ' ἀγκῶνος, erigens se in cubitum, Κ, 80, sc. Nestor in lecto cubans. ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, Υ, 479, ubi cohærent nervi cubiti interioris. ἀγκῶνας περιδρύφθη, quod attinet utrosque cubitos exteriores cutis dilacerata est, Ψ, 395. ἐπὶ ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, cubito caput sustentabat cubans, ξ, 494. et 485, ἀγκῶνι νύξας αὐτὸν cubito fodicans eum. τρὶς μὲν ἐπὶ ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο Πάτροκλος, Π, 702, ter quidem adgressus est angulum prominentem muri alti; ubi ἀγκὼν τείχους est γωνία ἡ ἐξοχὴ γωνιώδης καὶ ἀγκανοειδής. alibi clarius id dicit, πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, i. e. ἐξέχοντι κατά τι γωνίαμα, ὁποῖον ὁ ἀγκὼν καμφθεὶς ἀποτελεῖ. proprie ergo ἀγκὼν est, cubitus, locus ubi curvatur brachium; deinde tropice est, amplexatio, de qua proverbium, γλυκὺς ἀγκὼν, i. e. complexus amatorius. urbs Ægyptiaca nomine proprio vocabatur 'Αγκὼν, valde insalubris et inamœna et μοχθηρὰ, cui id proverbium κατ' ἀντίφρασιν applicabatur: denique in genere, omne prominens et anguli formam exteriorem faciens. πολλά μοι βέλη ἔνδον φαρέτρας ὑπὸ ἀγκῶνος.

ἀγλαΐα, ας. ἡ. et ionice ἀγλαΐη, ης. ('Α) præstantia, nobilitas, honestas, dignitas in cultu. *vorzug, ausnehmendes wesen, staat, (superior eminence, dignity.)* et sicut adjectivum semper in bono sensu: sic hoc substant. nonnunquam in malo, si quis lautum et splendidum affectat, *wenn man gros thun will, (when a person affects splendour.)* in bono sensu est, Ζ, 510, ἵππος ἀγλαΐηφι (cum paragog. syllaba) πεποιθὼς, præstantia sua fretus equus generosus. sic et Ο, 267. ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ, ο, 78, ubi de convivio hospitali sermo est, quod datur hospiti honesto et honoris et utilitatis ejus causa: vel, in quo lautitia excipientis, et utilitas excepti hospitis, æque eminet. ἀγλαΐης ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες, sc. τοιούτους κύνας, ρ, 310, alunt domini tales canes elegantiæ causa, *zum staat, (for state.)* ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ ὤλεσαν, inquit Penelope ad laudantem et hortantem, σ, 179, elegantias meas et lætitias principales. μὴ καὶ σὺ, γύναι, ἀπολέσῃς πᾶσαν ἀγλαΐην, τ, 82, omnem nitorem et præstantiam, qua nunc conspicua es. et hoc loco jam in medio est sensu: nam Ulysses sic personatus loquitur ad ancillam suam, forma et ætate ferocem. in malo sensu est ρ, 244, σοὶ ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας, ἃς νῦν ὑβρίζων φορέεις, utinam rediret Ulysses, tunc tibi sane dissiparet omnes comtus et lautitias quas nunc injuriosus præ te

fera; inquit servus fidelis ad alterum infidelem et superbum. *deine vornehm thuende zierlichkeiten, (thy presumptuous airs.)* Vide etiam ἀγάλλομαι.

ἀγλαΐζομαι, f. ίσομαι. ('A) sum præstantior aliis aliqua in re. *habe den vorzug, (I have the advantage.)* lætor, *freue mich, (I rejoice.)* ἀλλά σε φημὶ διαμπερὶς ἀγλαϊεῖσθαι (infin. fut. in forma Atticâ) K, 331, sed credo te perpetuo gravisurum esse solum hoc honore. Vide etiam sub ἀγάλλομαι.

ἀγλαόκαρπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρφω) splendido fructu ornatus. item pulcra brachia habens. μηλέαι ἀγλαόκαρποι, η, 115. λ, 588, mali egregium fructum habentes, *schœne apfelbäume voll apfel, (fine apple-trees full of apples.)*

ἀγλαὸς, ἀ, ὸν, ('A) nobilis, admirandus, præstans, conspicuus præ aliis, præfulgens, splendidus, pulcer. et est ab ἀγάλλω. *vornehm, edel, leuchtend, glau, (illustrious, noble, eminent, conspicuous.)* ἀγλαὸν ὕδωρ, B, 307, aqua limpida et pura. Sic et γ, 429. ι, 140. et in Iliade Φ, 345. aqua fontana aut fluvialis sic vocatur; vel et, quia φύσει est αἴγλῆεν ὡς διαφανές. *klar wasser, (limpid water.)* nam quidam hanc vocem ab ἡ αἴγλη, splendor, deducere amant: quod illis relinquimus. ἀγλαὸν ἄλσος, B, 506. ζ, 291, nemus præstans, *sehr schöner lustwald, (a very beautiful grove.)* ἀγλαὰ δῶρα, ἢ ἄποινα, pretiosa dona, aut redemtionis pretia, A, 23, 111, 213. Δ, 97. A, 124, ubi χρυσὸς inter ea nominatur, Π, 86, 381, ubi equi immortales donati sic vocantur ut et 867. Σ, 84. T, 18. Ω, 278, 447, 534. δ, 589, dona honesta et grata. η, 132. ι, 201. λ, 356. π, 230. σ, 278. τ, 413. ω, 313, quibus locis varia dona dicuntur ἀγλαὰ, generalis vero sensus est: quibus accipiens gaudere et se jactare possit. ἀγλαὰ τέκνα, clari et nobiles liberi, B, 871. Σ, 337. Ψ, 23. λ, 248, 284. ξ, 223. *vorneme, vortrefliche, (excellent, noble.)* ἀγλαὸς υἱὸς, filius præstans, et conspicuus aliqua re, B, 736, 826. E, 79, 95, 843. K, 196. Λ, 574. O, 445, 517. Π, 185. Ψ, 302. et semper de principalibus liberis sermo est. sic et γ, 190. 'Ηοῦς φαεινῆς ἀγλαὸς υἱὸς, δ, 188, nam erat pulcerrimus sui ævi; ergo, præstantissimus forma. et 303, Νέστορος. λ, 567, Διός. ο, 4, 518. ἀγλαὸν εὖχος, præclaram et ornantem gloriam, H, 203. ἀγλαὰ γυῖα, T, 385. ἄεθλα, ψ, 262. ἀγλαὲ κέρα, Λ, 385, honestus et præstans, quod attinet cornua arcûs, i. e. tu, O clare sagittarie. ἀγλαὸς ἱστὸς, cujus ars est admiranda et præstans, β, 109. ω, 144. ἀγλαὰ ἔργα, κ, 223, præstantia opera. ν, 289. ο, 417. π, 558.

ἀγλευκὴς, vide ἀδευκὴς, et sub γλυκύς.

ἀγνοέω, et ionice, ἀγνοιέω, f. ήσω. (Νέω) ignoro, non agnosco, non intelligo, non animadverto, οὐδέ μιν Ἥρη ἠγνοίησεν, neque eum Juno non animadverterat, A, 537. Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν, nequaquam deæ sermonem non intellexit, B, 807. οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα, probe agnoscebant dominum et regem suum, N, 28. οὐδέ μιν ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, probe eum noscebat quis esset, cum videret eum, ε, 78. ἄνδρα ἀγνοιήσασα, sc. κύων, canis fœta, hominem non noscens, υ, 15, *die hündin, die jemanden nicht kennet, billt ihn an, (the bitch that does not know a person, barks at him.)* formatur et aor, 2. opt. a. quasi ab ἀγνῶμι, ἀγνοίην: ἤ κεν ἀγνοίησι, ω, 217, vel an ignoret et non agnoscat me, coll. 216: et huic tertiæ sing. opt. adjuncta est syllaba paragogica, conjunctivis adfigi solita. Vide etiam sub νοέω.

ἁγνὸς, ἡ, όν. (Χάω) purus, non pollutus, venerabilis; purus et merus simpliciter, nulla aliena re admixta. est ab ἅζω, revereor; nam pura sunt in honore. Ἄρτεμις ἁγνὴ, ε, 123. σ, 201. υ, 71, nam fingitur pura ab omni Venere, et virgo intemerata. Περσεφόνη, λ, 385, nam hæc dea destructionem plenariam corporis mortui, factam jam, denotat; et tunc mortui dicuntur ἁγνοὶ, quando justa illis sunt facta per combustionem corporis, et condito cinere. ἁγνὴ ἑορτὴ, φ, 259, ubi omnes debebant esse puri a profana re.

ἄγνος, ἡ, vide λύγος.

ἀγνόω, f. ἀγνώσω. (Νέω) idem ac ἀγνοέω, quod vide, ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, ionice pro ἠγνωσε, aor. 1. a. aliquando autem non agnoscere poterat, ψ, 95, et Sigma in media voce ibi præter rationem duplicatur. nam id quidem constat, a futuro γνώσω fieri novum verbum γνώσσω, cognosco, agnosco; occurrere etiam formam ἀγνώσσω: sed hinc esset imperf. Ionicum ἀγνώσσεσκον. si ergo in penultima scribitur α, est is aor. 1. Ionicus, quem tamen ejusmodi a futuris facta nova verba nunquam habent. utpote in præsenti et imperfecto tantum usitata. fingere autem verbum ἀγνωσάσκω, præter rem est. sic et fingitur forma ἀγνοίημι, ex loco, ω, 217, præter necessitatem.

ἄγνυμι, (Ἄγω) idem quod ἄγω. frango, infringo. περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην, M, 148, est dualis præsentis, respiciens in parabola de apris ad duos heroas: dejiciunt et frangunt cædendo circa se arbusta. πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων (pro ἀγνυμενῶν, sc. ὑλῶν, arborum) fractarum a vento fragor, Π, 769. νηῶν ἀγνυμενάων, navium, dum franguntur, strepitus, κ, 123.

ἀγνὼς, ῶτος. ὁ ἡ. (Νέω) incognitus. οὐ γάρ τ' ἀγνῶτές γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται, ε, 78, non enim dii sibi invicem sunt ignoti, sed probe agnoscunt se invicem.

ἀγνώσσω, vide ἀγνόω.

ἄγνωστος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) ignotus, incognitus. ἄγνωστον πάντεσσιν, a nemine agnitum, *da ihn niemand kennet, (as nobody knows him,)* β, 175. ὄφρα αὐτὸν ἄγνωστον τεύξειε, ut eum non agnoscibilem faceret, *ihn unkenntbar machete, (made him not be known,)* ν, 191. quo tamen loco Dacieria τὸ, ἄγνωστον, active vult intelligi: ut eum faceret non agnoscentem hæc loca. judicet lector, et conf. 192. veram

explicationem quære sub τεύχω. et 397, ἀλλ' ἄγε, σὲ ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι, inquit Minerva ad Ulyssem, i. e. prudens ipse Ulysses ad se, cum personam sibi aptaret, ne agnosceretur, ponitur et active, nihil sciens de aliqua re.

ἄγονος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) est communiter active, ὁ μὴ γεννῶν, ἄσπερμος, qui sobolem non habet ex se. Sed est et passive, stirpem non habens ex qua descendit, ὁ μὴ γεννηθεὶς, non genitus. αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι (εἶναι) ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, Γ, 40, ubi sensus videtur esse passivus: utinam debuisses esse et non genitus, et periisse saltem ante nuptias. Vide γονός.

ἀγορά, ᾶς. ἡ. (Ῥέω) congregatio multitudinis; sermo haberi solitus ad multitudinem; locus ubi congregatur multitudo. ab ἀγείρω, congrego, cujus perf. m. esset ἤγορα. populus in antiquo orbe sæpe congregabatur consultandi causa. et, quod ejusmodi βουλευτικὴ ἀγορὰ fuerit τίμιόν τι καὶ θεῖον, indicio est Διὸς ἀγοραίου βωμὸς, ara Jovis concionalis. opponi solet ἀγορὴ, concio καὶ συνέλευσις πάντων, nobilium et ignobilium, principum et plebis, τῇ βουλῇ quæ est principum solorum; et hæc differentia apparet ex B, 51, 53. et 84—99, nam antequam εἰς ἀγορὴν, convenientem jam, prodiret rex, cum principibus habuit βουλήν. hinc apud Romanos ἡ σύγκλητος βουλὴ, senatus. ἀγορήνδε ἐκαλέσσεν βασιλεὺς, ad concionem convocavit, A, 54, coll. 57, ubi etymologia apparet. sic et ex B, 51, coll. 52. ἔλυσαν ἀγορὴν, dimiserunt concionem populi, A, 305. λῦσε, B, 808. εἰς ἀγορὴν κυδιάνειραν, A, 490, in concionem, claros viros et conspicuos facientem: nam qui ad populum dextre loqui poterat, eum sequebatur magna laus et commendatio ad cives; præterea oratio melior est pugna, hinc h. l. pugna non habet epitheton, concio habet. ἀγορῆθεν, ex concione, B, 264. et 144, ἐκινήθη δ' ἀγορὴ, plena motuum erat, ut solet in magno conventu multorum. et 149. et 95, τετρήχει δ' ἀγορή. et 370, ἀγορῇ νικᾷς υἷας Ἀχαιῶν, concionando vincis omnes, O Nestor; optimus es dicendo ad populum. et 788, ἀγορὰς ἠγόρευον, conciones habebant, dicebant in concione. et 275, ἀγοράων pro ἀγορῶν. χείρεια μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω, deteriorem pugnando, loquendo autem meliorem, Δ, 400, et tacet Diomedes, ne ipso facto comprobet id probrum, et ne videatur λάλος. ἀγορὴν θεῶν ποιήσατο Ζεὺς, Θ, 2. et 489, Τρώων, ubi est concilium ducum Trojanorum, *ein geheimer kriegesrath, (a council of war.)* sicut ergo deorum, sic et principum, concilium vocatur nonnunquam ἀγορή: ut apparet quoque ex I, 11, 13, coll. 17, 33, ubi manifesto est concilium ducum Græcorum. et 441, οὔπω εἰδότε πολέμου οὐδὲ ἀγορέων pro ἀγορῶν, concionum, et orationum in illis habendarum: simul innuit ibi Homerus, videri sibi ἀγαθὸν δημηγόρον, qui multitudinem verbis scienter regere possit, præstantiorem, quam πολεμιστὴν, addit enim, viros in concionibus maxime eminentes et illustres apparere. atque ibi bonis viris dicentibus opus est, non vero pravis. sic, ἐν ἀγορῇ, in concione populi, Λ, 139. et 806, ἵνα σφίσι ἀγορὴ, ubi illis erat forum, i. e. locus ad conciones. εἰς ἀγορὴν καλέσσας, T, 34. et 45, ἴσαν, ibant ad concionem. et 50, μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο, consederunt in prima parte concionis, *vorne an, (at the beginning:)* vel potius, inter eos, qui primi convenerant et consederant ibi. nam sermo est de ducibus, quorum locus sedendi non erat dubius: ergo de tempore veniendi intelligendum. et 173, οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, in mediam partem concionis et congregationis deferat. coll. 249. et 276, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, festinantem, ut res deinde geri possit. Τρώων αὖτε ἀγορὴ γένετο Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ, δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι, H, 345, concio gravis et strepera initio: simul vides locum ubi ibi convenerit populus. sic et 382, de Græcis, εὗρε εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς νηῒ παρὰ πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος. et 414, ἧντο εἰν ἀγορῇ, sedebant in concione et foro. ἐπιπλήσσεις ἐμοὶ ἀγορῇσιν, increpas me in concionibus, M, 211, coll. 213, ἐνὶ βουλῇ, ubi utrumque est idem. ἀγορῇ (in opposito ad pugnam) δὲ ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι, Σ, 106. et 245, 246, ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο (congregabantur; ubi est etymologice positum) ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένετο, οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι: ubi stare in concione ut extraordinarium quid indicatur; et sermo est de Trojanis. et 274, νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, per noctem quidem in foro robur virorum continebimus congregatum. et 497, λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι, in foro. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι ἐνίκων, ὁπότε κοῦροι ἐρίσειαν περὶ μύθων, O, 285. in concionando. οἳ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας, qui in foro perverse jus dicunt, Π, 387. εἰν ἀγορῇ, in concione, in concilio, T, 88, ubi rex de ea concione loquitur, in qua cum Achille primum rixatus fuerat, et quam rixam detestatur. Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι, Υ, 4—16, ubi et dii sedent in concilio. α, 90, 272, coll. 372, ἀγορήνδε κιόντες καθεζώμεσθα, in concionem et forum euntes consideamus. β, 7—16, et 26, ἀγορὴ καὶ θόωκος, concio et consessus. et 37, ubi concionator stat, et scipionem in manu habet, traditum sibi a præcone. et 69, Θέμις ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. et 150, μέσσην ἀγορὴν πολύφημον, in medium forum multis vocibus resonans. et 257, αἰψηρήν. οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχα βάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, ubi differentia harum vocum, γ, 127, nec unquam in concione nec in concilio loquebamur diversa, sed unum idemque ambo. et 137. οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων, δ, 818. ζ, 266, 267, ubi forum Phæacense describitur, Neptuno sacrum, cingens portum, stratum lapide quadrato. η, 44. θ, 5, 6, ubi sedent Phæaces in sedilibus lapideis. et 16, ἀγοραί τε καὶ ἕδραι ἐνίπληντο βροτῶν. et 109. et 503, ἧντο ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ, in media eorum concione et foro. ἀγοραὶ

βουληφόροι, conventus consultatorii, non sunt Cyclopibus, ι, 112. et 171, ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, conventum considere faciens; et loquitur Ulyssis de sociis suis. ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει, de foro evocabat eum, κ, 114. et 188, θέμενος, de conventu sociorum Ulyssis. sic et μ, 319. et 439, ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, quando vir de foro exsurgere solet ad cœnam domi capiendam, i. e. tempore pomeridiano. εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ad conventum aliquem inter se coibant, π, 361, non præcise in forum, sed aliquo ubi soli illi congregari possent et consultare. ut ergo appareat notio generalis, congregatio hominum qualiscunque. et 377. ρ, 52, ad forum ibo; ibi enim exspectare solebant hospites, si quis se vocet. υ, 146, ibat in forum, ex more nobilium aut in genere civium, qui forum frequentabant quotidie, si quid esset novi forte audiendum, aut si cum aliquo colloquendum. et 362. ω, 419. cæterum ἀγορὰ et ἄγυρις sunt fere idem, æolice mutato ο in υ: et hinc est ὁ συναγυρμός. recentiores deinde vocarunt ἀγορὰν, ubi emi et vendi solebant merces: et Attici appellabant forum piscarium, τοὺς ἰχθύας, tabernam vel forum ibi oleum vendebatur, τὸ ἔλαιον, ἐκ τοῦ περιεχομένου τὸν περιέχοντα τόπον δηλοῦντες.

ἀγοραῖος, vide sub πληθύς.

ἀγοράω et ἀγορέω, f. ήσω. (Ῥέω) loquor ad congregatos quosvis. concionor. ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο (ionice sine augmento) καὶ μετέειπεν, Α, 73, 253. Β, 78, 283. Η, 326, 367. Ι, 95. Ο, 285. Σ, 253. β, 160, 228. η, 158. π, 399. ω, 53, 452. τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, ad hos cum lacrimis locutus est, β, 24. τοῖσιν δ' Ἀντίνοος, δ, 773. sic, η, 185. θ, 25. ν, 171. π, 394. σ, 411. υ, 244. et μετειπεῖν sæpe est, παραινετικῶς ὑποθέσθαι τὸ ποιητέον. ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε νηπιάχοις, certe sane puerulis similes loquimini, Β, 337, pro ἀγορᾶσθε ex ἀγοράεσθε. sic in imperfecto, ἠγοράασθε, loquebamini in conventibus, Θ, 230. θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο, pro ἠγορῶντο ex ἠγοράοντο, Δ, 1, colloquebantur deliberantes invicem, concilium habebant.

ἀγορεύω, f. εύσω. (Ῥέω) loquor, narro: sive ad plures sive ad unum; sive clara voce sive submisse. νῦν ἐν Δαναοῖσιν ἀγορεύεις, ὡς — nunc inter eos dicis, quod — Α, 109. et 365, τίη σοὶ ταῦτα ἀγορεύω, narro, et 385, ἡμῖν μάντις ἀγόρευε (pro ἠγόρευε) θεοπροπίας Ἑκάτοιο, nobis vates dicebat divina effata Apollinis. et 571, τοῖσιν δ' Ἥφαιστος ἦρχε ἀγορεύειν, initium fecit loquendi ad eos et inter eos. πάντα ἀτρεκέως ἀγορευέμεν ὡς ἐπιτέλλω, Β, 10, ubi infin. Ionicus, pro ἀγορεύειν, est loco imperativi, ἀγόρευε, nuntia ei omnia certa sicut tibi mando. et 250, οὐκ ἂν ἀγορεύοις, ne loquaris. et 256, σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις. et 322, Κάλχας θεοπροπίων ἀγόρευε, vaticinans dicebat. et 788. οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον (ἠγόρευον) ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν, conciones habebant ad januas Priami in foro; concionabantur. ἦκα (submissa voce) πρὸς ἀλλήλους ἔπεα ἀγόρευον, dicebant ad se invicem, Γ, 155. et 213, Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. summatim. κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην (ex obliquo) ἀγορεύων, *mit spitzigen worten vergleichungsweise redend, (haranguing obliquely, or obscurely, with cutting or reproachful words,)* Δ, 6. μηδ' οὕτως ἀγόρευε, nequaquam sic loquere, Ε, 218, 252, ne loquere quid ad fugam spectans. et 274, 431, ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. et 832, ὅς ἐμοὶ στεῦτο ἀγορεύων, loquens mecum pollicitus erat mihi. Η, 347, 357, οὐκ ἐμοὶ φίλα ταῦτα ἀγορεύεις. et 359, μῦθον τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις. et 361, ἐγὼ μετὰ Τρώεσσιν ἀγορεύσω. 464. αὐτὸς δέ σφι ἀγόρευε, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἄκουον, Θ, 4, de Jove. et 29, μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν. sic et Ι, 690. ἐνὶ Τρώεσσι ἀγορεύων, Θ, 148. (Ξ, 45.) et 493, ὃν μῦθον Ἕκτωρ ἠγόρευεν. ὡς ἀγορεύεις, ut tu dicis? Ι, 41. et 369, ἀγορευέμεν αὐτῷ πάντα, renuntiare ei omnia memento. εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις, loqueris ista ad scientes, Κ, 250. οὐκ ἐμοὶ φίλα ταῦτα, loqueris ingrata mihi, Μ, 231. et 233, τοῦτο ἀπὸ σπουδῆς, ex animi sententia tui. coll. 173. et 176, ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὣς πάντα ἀγορεῦσαι. et 213, οὐκ ἔοικε, δῆμον ἐόντα (plebeium hominem) παρὲξ ἀγορευέμεν, præter voluntatem tuam loqui: et est id ironice dictum; ad ἀέξειν vero, 214, subintelligendum est, quoque ironice, ἔοικε μᾶλλον. ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, si nunc verum et certum loqueris, *wenn es ernst ist, (if you be serious.)* Ο, 53. et 281, τοῖσι δ' ἔπειτα ἀγόρευε Θόας. τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις; Π, 627. et 829, καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευε, loquebatur. sic et Φ, 121, 427. sic, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις, Ρ, 35. et 180, ὡς. οἷα, Σ, 95, sic ut te loquentem audio; sc. pugnandi, et interficiendi Hectoris, cupidum: et ratio sequitur, 96. et 142, καὶ οἱ πάντα ἀγορεύσατε, et ei omnia narrate. et 285, οὐ μοι φίλα ταῦτα ἀγορεύεις, coll. 249, et ἦθος τυραννικὸν sub hoc charactere Hectoris pingitur: coll. 310. μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε, sc. ἄποινα, ne loquere de redemtionis pretio, Φ, 99. μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε, Χ, 261, ne loquere mihi pacta. et 377, στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα ἠγόρευε. sic Ψ, 535. ὡς ἀγορεύεις, Ω, 372. et 142, πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευον. καί μοι τοῦτο ἀγόρευσον ἐτήτυμον, etiam mihi hoc narra verum, α, 174, ubi idem est quod κατάλεξον, coll. 169, 179, 214, 307, ταῦτα, φίλα φρονέων, ἀγορεύεις. et 382, θαρσαλέως ἀγόρευε, animose loquebatur et audenter, coll. 385. β, 15. et 32, ἠέ τι δήμιον (publicum) ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει; et 36, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν, cupiit enim concionari: et ibi, 37, 38, mos dicturorum ad populum descriptus, quod steterint in medio; quod scipionem a præcone porrectum manu tenuerint. et 184, οὐκ ἂν τόσα θεοπροπέων ἀγόρευες, non sane talia vaticinans locutus esses. et 210, ταῦτα μὲν οὐχ' ὑμᾶς ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω, ob hæc ego vos jam non amplius oro, neque concionor de his. et 318,

οὐχ ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται ἣν ἀγορεύω, ἔμπορος, non frustraneum erit iter quod indicavi me facturum, et quidem in nave aliena: nam est ibi sermo affectuosus et concisus. sic, πρῆξις, ἣν ἀγορεύσω, negotium, quod indicabo, γ, 82. coll. 254, ἀληθέα πάντα. τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος, δ, 76, hunc tamen loquentem, etsi voce submissa ad alium, intelligebat ille tertius. 157, 189, ὡς. 611, οἷα. 620, 645, ἀγόρευσόν μοι τοῦτο. 836, οὐ μέν σοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω, non sane tibi illum firmiter narrare potero. οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι; ε, 183. ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως ἀγορεῦσαι κήδεα, η, 241, difficile est, O regina, recto ordine narrare labores; coll. 334. ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει, ille autem firmiter loquitur ad eos, θ, 171. et 236, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτα ἀγορεύεις. et 505, τοὶ δ' ἄκριτα πολλὰ ἀγόρευον ἥμενοι ἀμφὶ αὐτὸν, circa illum equum ligneum. vides et ibi sedentes in foro et in concione. et 570, ὣς ἀγόρευε ὁ γέρων, de vate. de Cyclopibus ad Polyphemum, ι, 409, de sociis Ulyssis inter se, κ, 34. εἴδωλον πολλὰ ἀγορεῦον, multa loquens, λ, 83, sic enim aptius a plurimis in participio, ad ἴσχων ἐγὼ, 82, legitur, quam ab aliis ἀγόρευε. et 380, οἰκτρότερα ἄλλα ἀγορεῦσαι, miserabiliora alia narrare. οὐκ ἔτι σοὶ διηνεκέως ἀγορεύσω, non tibi uberius dicam, μ, 56. ὡς ἀγορεύεις, ut dicis ad me, ν, 147, 165, 178, 232, 327, ἀγορευέμεναι pro ἀγορεύειν, loqui. ξ, 116, 186, 192, 398. ο, 155, 266, 351. π, 61, 113, 263, τοὺς (pro οὓς) ἀγορεύεις, quod dicis. 345. ρ, 66, ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. 381, 479, 505, 517, ἀλλ' οὔπω κακότητα διήνυσεν ἣν, ἀγορεύων, at is nondum miseriam suam absolvit narrando. 589. οὔ τί σε ῥέξω κακὸν οὔτε ἀγορεύω, σ, 15. et 26, ἐπιτροχάδην, expedite loquitur. 270, 328, 337, 348, 379, οὐκ ἄν μοι τὴν γαστέρα ὀνειδίζων ἀγορεύοις, non sane exprobrares mihi ventriculum meum ejusque appetitum. 388. τ, 217, 255, 305, 352, ὡς σὺ μάλα εὐφραδέως πεπνυμένα πάντα ἀγορεύεις. θαρσαλέως, υ, 269, 272, 359. χ, 461. ψ, 27, 36. ω, 173, μηδὲ, εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι, ne quidem, si vel multa diceret. 257, 296, 402, 460, πίθεσθέ μοι ὡς ἀγορεύω.

ἀγορῇ, vide sub ὅς, prope medium capitis.

ἀγορητὴς, οῦ. ὁ. (Ῥέω) orator, concionator, *ein redner, (an orator.)* Νέστωρ ἡδυεπὴς, λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς, suavis dicendo, clare sonans concionator, Α, 248, populi enim antiqui non absoluto principum suorum imperio, sed consiliis et suasionibus eorum, regebantur. sic de eodem, Δ, 293. Θερσῖτα ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, Β, 246, ubi est ironice additum, vel Sola vox tantum laudatur. ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, de principibus senioribus, Γ, 150. Πηλεὺς, ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδὲ ἀγορητὴς, Η, 126. ἐν πολλῷ ὁμάδῳ βλάβεται, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, quantumvis vocalis, Τ, 82. sic, λιγὺν περ, υ, 274.

ἀγορητὺς, ύος. ἡ. (Ῥέω) façultas dicendi, eloquentia canora, οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν ἀνδράσι, οὔτε φυὴν (staturam aptam et celsam) οὔτε φρένας, οὔτ' ἀγορητὺν, θ, 168.

ἀγὸς, οῦ. ὁ. (Ἄγω) dux *ein führer, anführer, (a leader, general.)* ductor ordinum militarium, *ein officier, (an officer.)* Ἰδομενεὺς, (rex Cretensium) ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ, et circa eum Cretensium duces, οἱ ὑπὸ βασιλεῖ στρατηγοὶ, Γ, 230, 231. Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς, Δ, 265, ubi de supremo duce positum. Sic et Ψ, 450, 482. Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν, *der Thracische chef, (the Thracian chief,)* Δ, 519. Αἰνείας Τρώων ἀγὸς, Trojanus dux militum et princeps, Ε, 217. et 647, Σαρπηδὼν (rex) Λυκίων ἀγὸς, imperator Lyciorum, quorum et ἀγὸς *general (general)* erat Γλαῦκος, Η, 13, sub rege Sarpedone. ambo, Σαρπηδὼν καὶ Γλαῦκος ἀγοὶ Λυκίων, licet diverso respectu, Μ, 330, 346, 359. ἀγοὶ Τρώων, qui sub Hectore, supremo militari imperatore, ducebant, Μ, 61. Ἰδομενεὺς καὶ Μηριόνης ἀγοὶ ἀνδρῶν, diverso itidem respectu, Ν, 304. (Π, 490. Ρ, 140.) hinc est τὸ ἄγημα, cohors vel legio militaris, maxime selectorum militum.

ἄγος, τό, vide sub Ἅζομαι, prope finem.

ἀγοστὸς, οῦ. ὁ. (Στάω) palma manus ad capiendum quid composita: pars manus interior, quæ potest comprimi, *die flache hand die etwas fasset und ergrcifet, (the palm of the hand.)* est a τὸ ὀστέον, et ἄγω, ἄγνυμι, curvo: quia ibi articuli digitorum et τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων περιάγονται et quasi ἄγνυνται, maxime si sic comprimuntur ut sonum edant. ἀγοστῷ ἕλε γαῖαν, i. e. τῷ πλατεῖ τῆς χειρὸς, τῇ δρακὶ, Λ, 425. Ν, 508, 520. Ξ, 452. Ρ, 315. morituri enim manu prona comprehendere conantur quod adest. deinde et ulna, cubitus totus, sic potest appellari, *der arm der sich krümmet, (the arm.)*

ἄγρα, ας. ἡ. (Ῥέω) venatio, captura animalium, *fang, iagd (hunting, the chace)* est ab ἀγείρω. ἐφέπεσκον ἄγρην, μ, 330, i. e. θήραν ἐνήργουν, venabantur, colligere sibi cibaria contendebant venando. χαίρουσιν ἄγρῃ, χ, 306, gaudent viri illi præda capta.

ἄγραυλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) in agro stabulans, sub dio pernoctans. ὑπέστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο, substraverat pellem bovis in agro sub dio stabulari soliti, Κ, 155. ἐξόπισθεν κεράων βοὸς, Ρ, 521. ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς, Ψ, 684, et 780, κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς. et describitur hoc epitheto bos, non ad laborem adhiberi solitus, sed interdiu libere in pascuis errans, noctu vero in septum aliquod subdiale cogendus, ut a feris sit securus: robustus ergo et pinguis. sic et Ω, 81, ἀγραύλοιο βοὸς κέρας: et μ, 253, ἐς πόντον προίησι βοὸς κέρας: quo utroque loco sermo est de piscatore. λέων, βεβρωκὼς βοὸς ἀγραύλοιο, χ, 403. ποιμένες ἄγραυλοι, pastores in agro sub dio pernoctantes, Σ, 162. ἄγραυλοι πόρτιες, κ, 410, ubi in genere dici videntur juvenculæ vaccæ ad villam educandæ, *die in der nachtweide am hofe gehen, (which go into the farm-yard to be fed at night.)* Vide sub Βοῦς, prope medium.

B

ἄγρει, et ἀγρεῖτε, vide ἀγρέω.

ἀγρέω, f. ήσω. (Ῥίω) colligere et captare studeo, consector. apud poëtam imperativus solus occurrit, hortandi vim habens. ἄγρει, age quæso, E, 765. H, 459. Λ, 512. Ξ, 271. φ, 176. est ergo idem quod σπεῦδε, sey dahinter oder darüber her, (make haste ;) et est desumtum a venantibus, qui acriter festinando et instando perficiunt quod volunt; quique etiam ad studium intentum se invicem hortantur. agedum, agesis. et in plurali, ἀγρεῖτε, agitedum, υ, 149, σπουδαίως ἄγετε. et sequitur semper alius imperativus de re ipsa agenda.

ἀγρία, vide sequens, ἄγρας, et ἄγρωστις.

ἄγριος, ία, ιον. et attice ὁ ἡ ἄγριος. (Ἔρα) agrestis, it. ferus, ut opponatur τῷ ἡμέρῳ, cicuri, leni, mansueto. apud recentiores atticos vocabatur et ἄγριος, qui vetitas libidines masculas sectabatur, teste schol. Aristoph. Nub. 348, ὁ παιδεραστής. βάλλειν ἄγρια πάντα, de venatione, E, 52, allerley wild zu fallen, (to kill all kinds of game.) natura omne ἄλογον est ἄγριον: hinc additur l. c. ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ut venator ferarum intelligatur, qui feras potest ferire et adipisci. ἄγριον αἰχμητὴν, ferum et durum bellatorem, Z, 97, τὸν ἐν πολέμῳ (pugna) ἄγριον. χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, ira eam effera cepit, Δ, 23. Θ, 460. ἄγριον ἐν στήθεσσιν θυμὸν, ferum et durum in pectore animum habet, I, 625, quod de implacabili dictum. ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα, repellamus trucem virum, Θ, 96, ubi sic vocat Hectorem acriter et fortiter urgentem: et Diomedes ibi loquitur, poëta ipse mitiori vocabulo eum vocat θρασύν. sic Φ, 314, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα, ut cessare faciamus a pugnando ferum illum virum, Achillem. ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος ἅπτηται κατόπισθε, quando aliquis canis apro aut leoni prope est a tergo, Θ, 338. ἐπῶρσεν χλούνην σῦν ἄγριον, I, 535. αἰγὸς ἀγρίου, capri feri, Δ, 106. ἄγριον αἶγα, O, 271. Γ, 24. πτόλεμος ἄγριος, pugna efferata, P, 737. et 398, μῶλος ἄγριος, tumultus bellicus atrox, coll. 401. ἄγριον ἄτην, T, 88, sævum errorem mentis, qui ut mala bestia nocuit. et 30, ἄγρια φῦλα, μυίας, improba examina, muscas, διὰ τὸ ἄγαν ἀναιδὲς τοῦ ζώου τούτου. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου, X, 313, impetuque implevit animum atroci. λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν, est ferus, ut leo, Ω, 41. χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσι (tenent) ἄγριοι, α, 199, immites, injusti. ἤ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, ζ, 120. ι, 175. ν, 201. ἢ μὲν ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, θ, 575. ἄνδρα ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, ι, 215, 494, Polyphemum. τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ, β, 19. ἄγρια φῦλα γιγάντων, η, 206, ubi conf. γίγας. ἀθάνατον κακὸν, δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον, οὐδὲ μαχητὸν, μ, 119, ubi sic pingitur scylla. χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, θ, 304. i. e. ἀγριοποιὸς, ira quæ efferat hominem. αἶγες ἄγριαι, ι, 119.

ἀγριόφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) fera loquens. οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους, abit in Lemnum ad Sintias crudelia loquentes, θ, 294, i. e. λῃστρικοὺς, καὶ διὰ τοῦτο ἄγρια λαλεῖν ἐπίτηδες εἰθισμένους, qui de præda et cæde loqui consueverunt. ab ὁ ἡ ἄγριος, ferus.

ἄγροικος et ἀγροῖκος, vide sub οἶκος, ad finem.

ἀγροιώτης, ου. ὁ. (Ἔρα) idem qui ἀγρότης, duplici ἐπενθέσει τοῦ ι καὶ τοῦ ω. ein landmann, (a rustic, a countryman.) ἀνέρες ἀγροιῶται, Λ, 548. et 675, λαοὶ ἀγροιῶται, qui ibi opponuntur militibus conscriptis: collecti pastores. ἀνέρες, O, 272. βουκόλοι ἀγροιῶται, λ, 292. νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες, φ, 85, imperiti rustici, in unum tantum diem curam suam intendentes, τὸ παρὸν μόνον καὶ παραυτίκα (præsens et momentaneum) σκοπούμενοι, πρόνοιαν τοῦ μέλλοντος μὴ τιθέμενοι: et sic Antinous loquitur ad socios suos procos, quasi ob rusticitatem suam non respiciant gratiam futuri domini sui. nam Antinous sperabat maxime, Penelopen, et cum ea regiam dignitatem, fore mox suam.

ἀγρόμενος, vide sub ἀγείρω, prope medium.

ἀγρονόμοι, vide sub Νέμω, ad medium.

ἀγρονόμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) in agris versans, in agro pascens. Νύμφαι, κοῦραι Διὸς, ἀγρονόμοι παίζουσι, ζ, 106.

Ἀγρός, οῦ. ὁ. (Ἔρα) ager, campus. est ab ἡ ἔρα, cum α intensivo, interserto γ loco extrusi ε. ἀγρῷ, ἐπὶ οἴεσσιν, in agro, apud oves, E, 137, ubi est ablativus simpliciter positus. ἀπόπροθι πίονες ἀγροὶ, Ψ, 832, pingues agri, fette ländereien, (rich lands.) νηῦς ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, α, 185, navis stat ad agrum procul urbe, et conf. ἐπὶ, et 190. ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, δ, 517, ad oram agri, an die küste wo ein dorf oder landhauss lieget, oder wo blosses plattes land ist, (on the coast where there is a village or country house, or where the land is merely flat.) et 640, ἀλλά που ἀγρῶν, sed alicubi in villis; et αὐτοῦ est quasi adverbialiter, illic, in insula Ithaca, in opp. ad iter longum extra insulam. cæterum genitivus regitur a ποῦ. et 757, ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς, agros pingues in multam longitudinem extensos, weit sich erstreckende ländereien, (lands of great extent.) ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ι, 489, in extrema aliqua ora agri, ganz am ende des dorfes, auf dem ganz entlegenen landhause, (quite at the extremity of the village, at the remote country house :) et opponitur urbi, aut frequenti viciniæ. ὄφρ' ἂν μέν κε ἀγροὺς ἴομεν, quamdiu per agros imus, ζ, 259, so lange unser weg auf dem freien felde gehet, (as long as our road lies through the open country;) in opposito ad urbem propinquam. πάντων ἴσασιν πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς ἀνθρώπων, θ, 560. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι (pro αὐτοῦ, illic, in Ithaca) μίμνει ἀγρῷ, manet et habitat in villa, λ, 187. κατιόντα ἀγρόθεν, revertentem ex agro, ν, 268. Αἰγυπ-

τίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς πόρθεον, villas pulcras populabantur, ξ, 263. ρ, 432. ἀγρόνδε προΐαλλε, in agrum et villam misit me, ο, 369. et 378, καί τι φέρεσθαι ἀγρόνδε, etiam aliquid secum ferre in villam. et 427, μὲ ἀνήρπαξαν ληϊστορες ἀγρόθεν ἐρχομένην, me abripuerunt prædones ex agro redeuntem. et 503, ἐγὼν ἀγρόνδ' ἐπελεύσομαι, in agrum ibo. et ad 378. confer δμώς. οὐ θαμὰ ἀγρὸν ἐπέρχεαι, raro in villam venis, π, 27. et 330, Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, in villa est. et 383, ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, in agro extra urbem. πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς δαῖτα πτωχεύειν, mendico melius est in urbe quam in villis cibum mendicare, ρ, 18. et 171, πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, undique ex villis. et 182, ἐξ ἀγροῖο πόλινδε, ex agro versus urbem. ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, in remotis ab urbe villis, σ, 357. μή σε ἀγρόνδε δίωμαι, ne te ex urbe in agrum pellam, φ, 370. πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ, multa in regia sede improba, multaque in agro χ, 47. ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον, in villam nostram multis arboribus obsitam, ψ, 139, *auf unser landgut wo viel baume sind, (at our sountry seat, where there are many trees.)* et 359, ἐγὼ πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι, vado ad eam villam. ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, in remotam ab urbe villam, ω, 149. et 204, τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο, veniebant ad villam.

ἀγρότερος, έρα, ερον. (Ἔρα) versans in agris. in specie, venator. deinde et, ferus. non est comparativus, sed adjectivum derivativum ex ἀγρός. ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, pro ἀγροτερῶν, Β, 852, mularum, non domi alitarum, sed totis gregibus errantium in agris, et hinc initio δυσδαμαστῶν. conf. ἡμίονοι. ὅτε θηρητὴρ κύνας σεύῃ (incitet) ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, in aprum, Λ, 293. ἀγροτέροισι σύεσσι ἐοικότες, Μ, 106. ἀγρότεροί τε σύες, λ, 610. αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας contra capras sylvestres, ρ, 295. μετὰ ἀγροτέρας ἐλάφους, contra cervas agrestes, ζ, 133. θῆρας ἐναίρειν (interficere) ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, Φ, 486, ubi tamen quidam somniant, posse intelligi per syncopen pro ἀγηροτέρας, non cito senescentes, διὰ τὸ μακρόβιον τῶν ἐλάφων, ut historia animalium docet. Ἄρτεμις dicitur ἀγροτέρα, agros colens, vel ob venationem qua delectatur; vel a regione prope Ἰλισσὸν, quæ dicebatur αἱ Ἄγραι, ubi, præter Dianæ cultum, etiam Cereris parva mysteria peragebantur. vide Ἄρτεμις in R.

ἀγρότης, ου. ὁ. (Ἔρα) homo ruri vivens, rusticus homo. οἷς (αἰγυπιοῖς) τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεεινὰ γενέσθαι, π, 218, quibus (vulturibus) pullos rustici homines exemerunt e nido antequam volatiles fierent.

ἀγρώσσω, (Ῥέω) idem quod ἀγρέω. capto, venor. ἰχθῦς ἀγρώσσων, ε, 53, piscans.

ἄγρωστις, εος ἡ. (Ἔρα) est herbæ species, qua pecora libenter vescuntur, quæ communiter dicitur ἡ ἀγρία: et est γλυκεῖα καὶ διουρητικὴ. τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα, ζ, 90, ut muli vescerentur herba.

ἀγυιά, ᾶς. ἡ. (Ἄγω) vicus, *eine strasse in den städten, (a street in a town.)* via publica, *eine strasse (a highway)* imo et forum sic vocatum. est ab ἄγω, duco, it. congrego, conduco. sicut ab αἴθω est ἡ αἴθυια, et a μύω ἡ μυῖα. etiam vicus, pagus, *ein dorf, (a village,)* sic vocatur. Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς, Ε, 642, de Hercule, Ilii diripuit urbem, et vicos orbavit hominibus. ἐϋκτιμένας κατ' ἀγυιάς, Ζ, 391, per plateas bene ædificatas, in urbe. μέσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι, in mediam plateam vel viciniam prodeuntes, Υ, 254, *mitten auf die strasse oder gemeinen platz, (in the middle of the street, or public place.)* συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ, occurrens aut in via publica, ο, 440. σκιόωντο δὲ πᾶσαι ἀγυιαί, β, 388. γ, 487, 497. λ, 12. ο, 185, 295, 470. quæ est descriptio vespertini temporis, occasu solis, cum magnæ cadunt umbræ de tectis urbis aut villarum aut de montibus sylvisque in viam publicam. scribitur et ἡ ἄγυια: et est ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη. Apollo hinc dictus ἀγυιεύς: nam statua Apollini sacra, λήγουσα εἰς ὀξὺ, ante ædes in publico ponebatur, et ibi Apollo ὡς ἀλεξίκακος colebatur, ne quod malum intraret in domum.

ἄγυρις, ιος et εως. ἡ. (Ῥέω) congregatio, concilium. ab ἀγείρω, conjungo, congrego. ἐν ἀγύρει νεκύων, in coacervatione cadaverum cæsorum, Π, 661, quæ uno vocabulo dicitur ἡ νεκάς. ἐν ἀγύρει νηῶν, Ω, 141, in statione navium, ubi naves multæ stabant subductæ; qui locus etiam νηῶν ἀγὼν, et τὸ ναύσταθμον dicitur. ἄγυρις ἀνδρῶν, γ, 31, consessus virorum. Vide etiam sub Σίσυφος in R.

ἀγυρμὸς, vide sub ἀγείρω.

ἀγυρτάζω, f. άσω. (Ῥέω) colligo, contraho, congero. est ab ἡ ἄγυρις. χρήματα ἀγυρτάζειν πολλὴν γαῖαν ἐπιὼν ἤθελε, τ, 284, opes colligere volebat, obiens multas regiones, coll. 273, αἰτίζων ἀνὰ δῆμον, per populum et publice corrogans opes. unde apparet ὁ ἀγύρτης, ου, qui obit regiones, et vel orando vel aliis artibus blandis colligit sibi victum.

ἀγχέμαχος, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) qui cominus pugnat. ab ἄγχι, mutato ι in ε, ut solet in hac voce si componitur cum aliis. opponitur τῷ τοξότῃ, et est idem qui ὁ ἀσπιδιώτης. Μυσῶν τε ἀγχεμάχων, Ν, 5, σὺν ἀγχεμάχοις ἑτάροις, Π, 248. et 272, ἀγχέμαχοι θεράποντες. sic et Ρ, 165.

ἄγχι, (Ἄγω) adverb. idem quod ἐγγὺς, et ab eo ortum. prope, juxta: et ponitur de propinquitate loci et temporis. in compositione scribi solet ἄγχε, e. c. ἀγχέμαχος, etc. ἀλλά τις ἄγχι ἕστηκε ἀθανάτων, prope assistere solet, Ε, 185. ἄγχι δ' ἄρα στὰς, Ω, 477. γ, 449. ζ, 56. χ, 333. στήσαμεν ἐν λιμένι νῆα ἄγχι ὕδατος γλυκεροῖο, μ, 306, *nicht weit vom süssen wasser, (not far from the fresh water,)* et notat, ὀλίγον εἶναι τὸν μεταξὺ τόπον. Τρῶες εἵαται ἄγχι νεῶν, non procul a navibus, Κ, 161. νηὸς ἄγχι

θαλάσσης, subductæ naves prope a mari, Λ, 665. νῆας ὅσαι πρῶται εἰρύαται (εἴρυνται) ἄγχι θαλάσσης, ἕλκωμεν, Ξ, 75, et illæ primæ subductæ naves erant comparative remotissimæ a mari. vid. ναῦς. quædam naves stabant longa serie ἐγγὺς τοῦ τείχους ʽΕλληνικοῦ, nimirum quæ primum subductæ fuerant; aliæ ἐγγὺς θαλάσσης; et inter has duas series erant castra Græcorum. et illas et has vult deduci in mare. ψάμαθον ἄγχι θαλάσσης, Ο, 362. νῆες, Ι, 43. ἄλσος ʼΑθήνης ἄγχι κελεύθου, ζ, 291, ad viam publicam. θυρῶν, η, 112. σπέος ἄγχι θαλάσσης, ι, 182. ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, humi ad ignem, λ, 190. ἤιεν ἄγχι κυνῶν, τ, 438. μάλα ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν, Ε, 570. Ζ, 405. Η, 188. θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη, currens prope eum adstitit, Ο, 442, 649. Π, 114. et 853, ἀλλά σοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν (adstat) θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. sic et Ω, 132. εἰ καὶ πολλοὶ ἑταῖροι ἄγχι παρασταῖεν, Θ, 218. ι, 345. ἄγχι παρισταμένη προσηύδα με, κ, 377. π, 455. ῥ, 361. σ, 69. υ, 190, *zu ihm hinan tretend, (stepping up to him.)* ω, 367. τάχα δ' ʽΕκτορος ἄγχι γένοντο, cito ad eum venerunt prope, Θ, 117. ἑσταότα ἄγχι τοῦ, Ο, 434. ἄγχι αὐτοῦ ἔπεσε, Ρ, 300. Ξ, 460. ἄγχι αὐτοῦ ἔστη, Ρ, 10. καθέζετο, Ω, 126. β, 417. ἐμοῦ στᾶσα, δ, 370. κ, 400, 455. ἥμενος, θ, 95, 534. εἱστήκει, φ, 433. χ, 130. ἄγχι αὐτῷ, Υ, 283. Ψ, 304, et 447, ἄγχι σφίσιν. ἤ τί σοι ἄγχι ἦλθε κακὸν, Λ, 362. Υ, 449. ἄγχι μάλα τρέχει, Ψ, 520, 760. οὔτε τὶς ἄγχι πόλις, ι, 101. ἄγχι γὰρ αἰνῶς, sc. ἐστὶ, χ, 136. κεφαλὴν ἄγχι σχὼν, α, 157. δ, 70. ρ, 592. ἐλεύσεται ἤδη ἄγχι μάλα, τ, 301, ubi est χρονικὸν, ἐγγὺς, μετ' ὀλίγον, *sehr bald, (very soon, presently.)* vide tamen de eo loco verbum ἐλεύθω, sub ἝΕω, vado.

ἀγχίαλος, ὁ ἡ. (Ἅλλω) prope ad mare situs, *nahe am meer, (near the sea.)* Χαλκίδα δ' ἀγχίαλον, Β, 640. et 697, ʼΑντρῶνα. urbes maritimæ.

ἀγχιβαθὴς, έος. ὁ ἡ. (Βάω) quod prope profundum est. *was nahe tief ist, (what is near and deep.)* ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, ε, 413, mare statim profundum. ὁ βαθὺς αἰγιαλὸς, καὶ μὴ λιμὴν ἢ ἀκτὴ, ἀλλὰ ἄγχι βάθους ὢν, ὡς μὴ δύνασθαί τινα ἐν κινδύνοις πόδεσσι στῆναι ἀμφοτέροις καὶ σωθῆναι. ergo h. l. τὸ ἀγχιβαθὲς οὐκ ἐπαινετόν. sed λιμὴν ἀγχιβαθὴς laudatur, portus qui satis altitudinis statim ad oram suam habet.

ἀγχίθεος, ου. ὁ ἡ. (Θάω) qui Deos propius contingit, cui Dii sunt prope. it. Deum valde imitans, Deo similis. Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασι, ε, 35. τ, 279. conf. R. dicuntur iidem διοτρεφεῖς, per quod explicatur τὸ ἀγχίθεος. maxime autem ob φιλοξενίαν et humanitatem sic dicti: et erat quasi ἀνδρείκελον Διὸς ὁ ʼΑλκίνοος καὶ οἱ κατ' αὐτὸν ἀγαθοὶ ἄνδρες. beneficiis enim dandis prope accedimus ad Deum. ab ἄγχι, prope.

ἀγχιμαχητὴς, οῦ. ὁ. (Μάχω) idem. ἵνα (ubi) ἀνέρες ἀγχιμαχηταὶ, Β, 604. Δάρδανοι, Θ, 173. Λ, 286. Ο, 425. Ρ, 184, et id prædicatum etiam ad Λυκίους καὶ Τρῶας pertinet.

ἀγχίμολος, ου. ὁ ἡ. (Μέλω) propinquus, proxime accedens vel consistens. τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσατο κήρυξ, eum ex propinquo conspicatus animadvertit præco, Ω, 352, cum jam prope veniret ille, Mercurius. neutrum frequenter ponitur adverbialiter. ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, prope ad eum accedebat, *trat zu ihm nahe hinan, (went up close to him,)* Δ, 529. sic et Π, 820. Ω, 283, ʽΕκάβη. sic, αὐτοῖς Ἥφαιστος, Θ, 300, quanquam ibi et possit esse de tempore, statim post eos eo accedens. sic de tempore, σύες ἦλθον, ξ, 410. ἦλθε Μενέλαος, ο, 57. et 95, ʼΕτεωνεύς. ἀγχίμολον ἐρχομένω, propius accedentes, ρ, 260, ubi de loco. et 336, μετὰ αὐτὸν, non diu post eum, *bald nach ihm, (soon after him.)* ἦλθε Μελάνθιος, accessit prope ad eos, υ, 173. ἐπῆλθεν ʼΑθήνη, χ, 205, i. e. prudens Mentor advenit cum auxilio paucorum sed fortium virorum. ἐπήλυθε ψυχὴ ʼΑγαμέμνονος, ω, 19, de loco. sic et 99, ʼΑργειφόντης. et 438, Μέδων, de tempore. et 385, Δόλιος. et 501, ἐπῆλθεν ʼΑθήνη. ponitur ergo de *loco*, si quis prope ad aliquem accedit; et de *tempore*, si quis ex non longo intervallo temporis supervenit.

ἀγχίνοια, ας. ἡ. (Νέω) celeritas et promtitudo in intelligendo. est σκέψις τῶν δεόντων (eorum quæ ad rem præsentem pertinent) ἐκ τοῦ ἐγγὺς ἢ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. hoc nomen quidem in poëta non exstat, synonymice tamen res exprimitur, Α, 199; αὐτίκα ἔγνω. ἡ ὑπόνοια, suspicio. it. si quid sub alio intelligitur. παρὰ ὑπόνοιαν, præter expectationem.

ἀγχίνοος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) qui mentem et cogitationes in promtu habet. *von geschwinder einsicht und gedanken, (of quick parts.)* ab ἄγχι, prope. οὕνεκα ἐπητής τ' ἐσσὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων, ν, 332, quia facundus es et ingeniosus et prudens: nam duo posteriora differunt; quia ἡ ἀγχίνοια est σκέψις τοῦ δέοντος ἐν βραχεῖ χρόνῳ, ἀγχινοοῦσα, i. e. ἐγγὺς καὶ ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ νοοῦσα: φρόνησις vero habet παράτασιν et diuturnior est deliberando et dispiciendo.

ἄγχιστα, (Ἄγω) neutr. plur. adverbialiter. notat ἄγχι μάλιστα, valde prope. *sehr nahe, (very near.)* αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει, Ξ, 474, quam simillimus enim ei est genere. τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε, Υ, 18, ubi de tempore positum: horum enim nunc pugna quam proxime accendetur. ʼΑρτέμιδί σε ἔγωγε εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐΐσκω, ζ, 152, quam simillimam te existimo. ὕπνος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικὼς, ν, 80, morti simillimus, sc. valde dulcis et profundus somnus. Νέστορι ἄγχιστα ἐῴκει, Β, 58, i. e. ἐγγυτάτω, σχεδόν.

ἀγχιστῖνος, η, ον. (Ἄγω) est a superlativo ἄγχιστος, proximus, deducta vox, per paragogen; notans, proximus, densus, alius post alium et prope alium. *nahe beysammen, einer gleich auf den andern, häufig, (close together*

near to one another.) αἳ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, Ε, 141, de ovibus leonem metuentibus, quæ arcte in unum globum concurrunt, πυκναὶ confunduntur. *sic laufen dichte in einander, (they run away pell-mell.)* ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον νεκροί, Ρ, 361, condensati cadebant mortui. sic et χ, 118, *einer fiel neben dem andern todt nieder, (they fell dead close to one another.)* et ω, 180, 448. Eustathius derivari a multis dicit vocem ab ἄγχι et ἱστᾶναι, et scribi ἀγχιστῆνος, imo et ἀγχηστῆνος, mutato ι et α ex ἱστᾶναι in η: quia, ex hâc etymologiâ, ἀγχιστῖνος omni ratione scribendi sic, careat. Sed his ambagibus opus non est: nam non est composita vox, sed paragoge tantum aucta ex ἄγχιστος.

ἄγχιστον, ("Αγω) neutr. singul. adverbialiter. idem quod ἄγχιστα. ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ, ubi proximum erat illi, *wo es ihm am nächsten war, (where it was nearest to him,)* ι, 280. i. e. non nimis procul.

ἀγχόθι, ("Αγω) adverb. idem quod ἀγχοῦ. ἀγχόθι δ' αὐτῆς, sc. ἐλαίης, proxime ad oleam, ν, 103, 347. ἀγχόθι δειρῆς, Ξ, 412, prope collum. ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος, Ψ, 762, prope ad pectus tenet.

ἀγχοῦ, ("Αγω) adv. idem quod ἄγχι. prope, juxta. *nahe, (near,)* ἀγχοῦ ἱσταμένη, *da sie sich nahe hinan gestellet, da sie nahe zu ihm getreten, (as they had placed themselves, or advanced close to him,)* Β, 172, 790. Γ, 129. Δ, 92. et 203, ἱστάμενος. Ε, 123, et si de Minerva hoc ἵστασθαι dicitur, notat consilium tacite captum vel clandestinum. Λ, 199, Ν, 462, 768. Ξ, 356. Ο, 173, 243. Π, 537. Ρ, 684. Σ, 169. Χ, 215, 228. Ω, 87. δ, 25. ι, 159. ο, 9. ρ, 349, 552. χ, 100. et hoc ἀγχοῦ ἵστασθαι est idem quod παρίστασθαι. ἔναιον ἀγχοῦ Κυκλώπων, ζ, 5, apte. recte ergo οἱ Φαίηκες ἀγχίθεοι ὄντες, ἔφυγον τὸ ἀγχοῦ Κυκλώπων εἶναι τῶν ἀθεμίστων. nisi forte antiquior latet res sub Κυκλώπεσσι, quos conf. in R. πτεῦται δὲ (confirmat) Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι ἀγχοῦ (sc. ὄντος) ζωοῦ, ἐν Θεσπρωτῶν δήμῳ, ρ, 526, audisse, quod Ulysses vivus non procul sit, sed in illo non nimis remoto populo: in propinquo eum esse loco, vivum. sic τ, 271. ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι, Ω, 709, ubi pertinet ad πυλῶν et ἄγοντι.

ἄγχω, f. ἄγξω. (Χάω) præfoco, comprimere fauces alicui volo, *ich würge, erdrossele, (I strangle, throttle.)* est ab ἀνέχω, sursum teneo et hærere facio: nam de faucibus proprie ponitur, si eæ ἄνω ἔχονται, coarctantur superne. deinde in genere est, cohibeo, ango, urgeo acriter. ἄγχε (pro ἦγχε) δέ μιν ἱμὰς ὑπὸ δειρῆς, Γ, 371, lorum, quo galea erat alligata sub mento, comprimebat fauces ejus, constringebat ei fauces.

"ΑΓΩ, f. ἄξω, duco, abduco, adduco: fero, affero, effero: porto. *führe, bringe, trage, neme, (I lead, bring, carry, take.)* proprie τὰ ἔμψυχα (animalia) ἄγονται καὶ ἄγουσι: sed tamen et inanimata, maxime naves, et currus. ἄγω κούρην, Α, 184, ubi præsens pro futuro emphatice: jam illico abducam, *will sie holen, (will fetch her.)* et 390, ἄγουσι δῶρα, afferunt dona. et 367, ἤγομεν ἐνθάδε πάντα, apportavimus huc omnia, ex capta urbe, viva et non viventia. et 431, ἄγων ἑκατόμβην, adducens victimas. et 338, δὸς ἄγειν, da abducendam, ubi ἄγειν est pro ἄγεσθαι. sic et 347, *gab sie ihnen mitzunemen, (gave her to them to take along with them.)* τέκνα τε καὶ γυναῖκας ἄγουσι, abducunt in captivitatem pro præda, Ι, 590. οἶνον νῆες ἄγουσι, naves portant, Ι, 72. Η, 467, 471. hinc aliæ naves dicuntur φορτηγοί, onerariæ; aliæ ἱππαγωγοί, etc. et hinc τὰ ἀγώγιμα νηῶν, onera navium: quia ἄγειν de navibus adhibetur. ἄγουσι βοῦν, Ν, 572. ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον; Λ, 649, quemnam hunc ducis vulneratum? sic et ἄγειν τινά, abducere, Φ, 421, 416. ἄγε Τρῶας, ducit, abducit, Ρ, 96. νεφέλη ἄγει λαίλαπα, Δ, 278, ubi suaviter dictum, quasi nubes densa iret (ἐρχόμενον νέφος) et adveheret vel adduceret comitem secum ventum vehementem. ἄγεν, sine augmento, pro ἦγεν, ducebat, *führete an, (led,)* de duce militari supremo, Β, 580, 631, 654, 840. et ex tali ἄγειν fit ὁ ἀρχηγός, στρατηγός, etc. nam est pro προάγειν, *anführen, (to lead,)* ante ire. εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον (ἦγον) αὐτόν, Η, 312, quod explicatur, 313, i. e. εἰς κλισίην Ἀγαμέμνονος. sic Ψ, 36, 38. γιγνώσκω ὅτι σὲ θεῶν τὶς ἦγε ἐπὶ νῆας, quod aliquis Deorum te duxit (ut comes et dux viæ) ad naves, Ω, 564. ἄγεν (ἦγεν) νῆας, duxit naves ut imperator, Β, 557, 671. ὣς ἄγε (ἦγε) νεῖκος Ἀθήνη, sic duxit et incitavit ut dux, certamen (ut certarem strenue agendo cum aliis) Minerva, Λ, 720. πρόσω ἄγε, (ἦγε) ulterius ducebat præeundo, Σ, 388, nam antiquissimi præibant, si aliquem hospitem apud se introducerent. sic et Ι, 199. δεινὴν γὰρ ἄγεν (ἦγεν) θεόν, ἄνδρα τ' ἄριστον, sc. ὁ δίφρος, ferebat currus, vehebat, Ε, 839. ἦγον αὐτὸν κῆρες, fata ducebant eum ad mortem, Β, 834. Λ, 332. μοῖρα ἦγεν ἑ, fatum egit eum, Ε, 614. τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε, Ν, 602. ἦγον αὐτὸν πρὸς ἄστυ, Η, 310. αὐτοὺς εἰς κλισίαν, Ι, 89. τοὺς ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν (ἦγεν) ἥρως, Κ, 179, eos surgere faciens duxit inde. ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε (ἦγε) ποιμένα λαῶν εἰς κλισίαν, Λ, 841. γυνὴ ἣν Λεσβόθεν ἦγε, Ι, 660, quam duxerat secum e Lesbo. δέπας ὃ οἴκοθεν ἦγεν, secum attulerat, Λ, 631. *mitgebracht, (brought with him.)* οὐδέ κε κούρην ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος, Τ, 273, non sane abduxisset. ἦγε, abduxit captivum, Φ, 36. γυναῖκας ἦγον, abduxi captivas, Υ, 193. Φοίνικες δ' ἄνδρες ἦγον ἐπὶ πόντον τὸν κρητῆρα, advexerunt navibus, Ψ, 744. τόνδε δ' ἄγωμεν, Χ, 392. sc. παιήονα, qui duobus versibus sequitur. hunc cantum lætum celebremus. ubi ergo ἄγειν de triumphali lætitia dicitur. nam pro ἕλκωμεν sc. τόνδε νεκρὸν Ἕκτορα, intelligere, nimis hiulcum et insolens est. conf. ε, 311. ἄξω ἑλών, Α, 139, et ipse abducturum vel ablaturum se dicit, quod per alium facturus erat. ἥ πῄ με προτέρω ἄξεις,

an aliquo me ulterius abduces, Γ, 401. ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, adducetis tum Priamum, Γ, 105, ubi futurum est pro imperativo, adducite, *holet her*, *(bring hither.)* ἄξετε νῦν ξύλα, petetis et comportabitis ligna, Ω, 778, collato 784. ἄξομεν αὐτοὺς ἐν νήεσσι, Δ, 239, abducemus captivos. sic ἄξεις γυναῖκας ἐν νήεσσιν, *auf den schiffen*, *(in vessels,)* Θ, 166, ἀνάγκῃ δὲ οὔτι μιν ἄξω, Ι, 429, 688. coactum non mecum abducam, *will mitnemen*, *(will carry with me.)* et quia sæpissime τὸ ἄγειν ἐπὶ αἰχμαλωσίᾳ κεῖται (de captivitate ponitur in quam quis abducitur) hinc recentiores abductionem in captivitatem dicunt ἀπαγωγήν, *die wegführung*, *(a carrying away into captivity.)* sic Π, 832. sed Τ, 298. est paullo mitius. ἡμίονον ἀξέμεν (pro ἄξειν) abducere ut præmium certaminis, Ψ, 668. et 50, ἀξέμεναι (pro ἄξειν) ξύλα, convecturos ligna. ὅς ἄξει εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ, qui ducet eum ut comes, donec ducens Achilli appropinquare fecerit, Ω, 154, 183. ἄξοντα ἐξ Ἐρέβευς κύνα, ducturum, Θ, 368, de Hercule Cerberum ex inferno acturo. στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδε, exercitum duxit huc, Δ, 179. ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους, Ε, 731. βοῦν, Κ, 293. μητέρα ἐμὴν δεῦρο σὺν ἄλλοις κτεάτεσσιν, Ζ, 426, ut captivam. sic τὸν, Π, 153, pro ἀπήγαγεν, ἐληΐσατο. de non captivis, sed sponte sequentibus, est Ζ, 291, γυναῖκας ἤγαγε Σιδονίηθεν, secum duxit, *hat mitgebracht*, *(brought with them.)* et de dono est Ο, 531, θώρηκα ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ὅν ξεῖνος (hospes activus) οἱ ἔδωκεν. ἄγαγεν ἐξ Ἴδης, pro ἤγαγεν, Λ, 112. παίονας, ut dux militaris, Π, 288. μὲ πατὴρ ὑμέτερόνδε, sc. εἰς δῶμα, Ψ, 86, me tutandum et educandum, ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, Β, 231, (aor. 2. conj.) sic et: ἐπὴν ἀγάγῃσιν (pro ἀγάγῃ) ἔσω κλισίην quando introduxerit ut viæ dux, Ω, 155, 184. et 764, ὅς μ' ἄγαγε (ἤγαγε) Τροίηνδε, inquit Helena de Paride. et 337, ὧς ἄγαγε (imperat. a. 2.) ὡς μήτε τις ἴδῃ, sic duc eum tu viæ dux et comes, ut ne quis videat. et 547, ἐπεί σοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίωνες, postquam tibi induxerunt hoc damnum cœlestes. τῷ δ' ἔπι κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος, Ψ, 188, supra hunc nigricantem nubem duxit, quasi νέφος esset ἔμψυχόν τι. ἐγὼ νέον (i. e. νεωστὶ, modo, jam, neutrum pro adverbio) ἤγαγον ἐκ πολέμοιο, Λ, 662. πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, Κ, 391. i. e. παρεξήγαγέ με τοῦ λογισμοῦ βλαπτικαῖς ὑποσχέσεσι, per multas mihi damnosas pollicitationes, quas idcirco ipsas ἄτας vocat. *hat mich bethöret*, *(has beguiled me.)* ἀγαγόντε (dualis particip. a. 2.) λαὸν, nos duo ducentes exercitum, Δ, 407. et 541, ἄγοι (optat.) δὲ ἑ Παλλὰς, duceretque eum, ut prudens viæ dux. νεκρὸν ἄγοι, cadaver asportet, Ω, 151, 180, coll. 189. οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον, οἷόν κ' ἢε φέροιεν (sc. ἄψυχον) Ἀχαιοὶ ἢ κεν ἄγοιεν (si sit ἔμψυχον καὶ βαδιστικὸν,) Ε, 484, sic Ψ, 512, s. δῶκε δ' ἄγειν (ducendam) ἑτάροισι γυναῖκα, καὶ τρίποδα φέρειν (asportandum) ubi differentia propria inter ἄγειν καὶ φέρειν apparet. ἐπὴν αὐτὸν ἀγάγοιμι δόμονδε, si vexero eum, Ω, 717, portavero in curru. et sermo est de mortuo Hectoris corpore. sic et de mortuo, 601, αὐτὸς ἄγων, ipse asportans, ut notet φορέειν. ὅς ὀστέα παισὶν οἴκαδ' ἄγῃ, qui liberis ossa parentis domum portet, Η, 335. et 418, ἄγειν νέκυας, convehere cadavera cæsorum. et 420. ἄγοντες κούρους, Δ, 392. coll. 393, ubi hinc ἀγοὶ, ductores mil. dicuntur. sic λαὸν ἄγων, copias ducens, Κ, 79. Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντι, Μ, 330, coll. 346, Λυκίων ἀγοί. hinc est ὁ λαγέτης, vel λαγέτας, ου, i. e. ἄγων λαὸν vel ἀγὸς λαοῦ, dux militaris. κήρυκες δὲ νέον (modo, ante non multum) ἔβαν (ἔβησαν, abierunt a me) κλισίηθεν ἄγοντες (ex tentorio meo abducentes) κούρην, Α, 391. νόσφι νεῶν ἀγαγὼν, a navibus paullum separato in loco cum conduxisset, Θ, 490. λέοντι, ἄγοντι νήπια, leænæ, ducenti natos suos, Ρ, 134. ἄγων ἐπὶ νῆα, ducens, *bringend*, *(bringing,)* ἐπὶ νῆα, ad navem, Λ, 827. ἄγων νηυσὶν, deportans, Φ, 41, 78. ἄποινα ἐνθάδ' ἄγοντες, dona huc adducentes, Χ, 350. ἵππον ἄγων, Ψ, 577, 596. et 654, ἡμίονον, ducens, 662. τοσσάδε ὀνίατα ἄγοντα, ducentem tantas opes, tot opes vehentem in curru, Ω, 367. et 709, νεκρὸν ἄγοντι, vehenti mortuum. φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα, Φ, 262, præcurrit etiam ipsum ductorem; ubi sermo est de homine, aquam fluentem aliquo derivante. unde ὁ ὀχετηγὸς deductus est, qui aquam fluentem regit, qui rivos derivat. παῖδα δέ σοι ἀγέμεν, (ἄγειν) adducere, *zu bringen*, *(to bring,)* Α, 443. et 99, ἑκατόμβην. et 323, ἀγέμεν, abducere, *zu holen*, *(to fetch,)* ubi infin. pro imperat. pro ἄγετε, abducite, nisi malis in talibus statuere, alium imperativum per ellipsin esse omissum, e. c. σπεύσατε ἄγειν. sic et Τ, 195, ubi ἀγέμεν (ἄγειν, ionice,) pendet a κελεύω, 192. Ἑλένην καὶ κτήματα δώομεν Ἀτρείδῃσιν (δῶμεν Ἀτρείδαις, demus Atrei filiis) ἄγειν, abducere, Η, 351. et 418, ἀγέμεν νέκυας, et 420. ἵππον ἄγειν, equam abducendam, Ψ, 613, et 50, ὕλην ἀξέμεναι, pro ἄξειν, ut advehantur ligna. hinc est ὁ ξυληγὸς, lignator, et ἡ ξυληγία. τηλόθι δὲ ὕλη ἀγέμεν (ἄξειν) ἐξ ὄρεος, ex longinquo ligna sunt advehenda ex monte, Ω, 663. collato 778, 784, ubi vides, hoc ἄγειν esse potius φέρειν, quam alterum illud ἄγειν, i. e. κλᾷν, comminuere, a quo est ἡ ἀξίνη. præterea ab ἄγειν, adducere, deducere, sunt et αἱ ψεκτικαὶ λέξεις (voces in malo sensu) ἡ προαγωγὸς, lena, et προαγωγεύειν. nec non τὸ ἀνάγωγον, immodestum, *das ungezogene*, *(immodesty,)* τὸ ἀπαίδευτον, quod et τὸ δυσανάγωγον dicitur. ἄγομαι, in medio et passivo, duco et ducor, fero et feror. ἣν (Ἀστυόχειαν) ἄγετο (ἤγετο) ἐξ Ἐφύρης ὁ Ἡρακλῆς, Β, 659, abduxerat captivam, simul tamen et duxerat secum ut uxorem. mediam formam amant præcipue Attici pro activa ponere. οἴκαδε ἀγέσθω, domum ducat, deducat, Γ, 72, 93, et 404, οἴκαδ' ἄγεσθαί με, me in domum suam deducere. αὖτις Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο, Δ, 19, rursus abducat, ὅτε τις δακρυόεσσαν ἄγηται, Ζ, 455, lacrimantem abduxerit. κτήματα δ' ὅσσ' (ὅσα) ἀγόμην ἐξ Ἄργεος, Η, 363, opes quascunque abduxi. sic et Χ, 116, ὅσα Ἀλέξανδρος ἠγάγετο Τροίηνδε, et quidem ἐν νηυσί. hinc est ἡ ναυ-

τικὴ φορτηγία, et τὰ κατὰ θάλασσαν ἀγώγιμα, *was auf dem meer verfahren wird, (things brought by sea.)* eadem verba sunt et Η, 390. ἄξασθε βόας καὶ μῆλα adducite, Θ, 505. et 545, ἄξαντο βόας, adducebant. ἥν κ' ἐθέλῃσι ἀνάεδνον ἀγέσθω, ducat in matrimonium sine donis sponsæ ante datis, Ι, 146, 288. sic de nuptiis, Χ, 471, ὅτε αὐτὴν ἠγάγετο Ἕκτωρ. nam ἄγεσθαι γυναῖκα (uxorem ducere, *eine frau nehmen) (to marry)* dicitur metaphorice ἐκ τῶν ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένων δαμάλεων. sic et Π, 190, τὴν μὲν ἠγάγετο πρὸς δώματα, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν, Σ, 87. γυναῖκα ἄγεσθαι, abducere in præmium, Ψ, 263. τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι, (ἤγετο) advexerat, Ψ, 829. ἄξομαι, abducam, Ι, 367, ubi proprie pertinet ad γυναῖκας, sed τρόπῳ συλληπτικῷ et ad cætera ante memorata. θῆκ' (ἔθηκε) ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, imposuit navi vehendam, secùm portandam, Π, 223. nam sicut Germani suum *führen (to lead)* sæpe permutant cum *tragen, (to carry,)* e. c. *geld bey sich führen,* i. e. *bey sich tragen oder haben :* sic et Græci sæpe ἄγειν pro φέρειν. nam proprie τὸ ἄγειν et ἄγεσθαι de animantibus dicitur. αὐτὸν (νεκρὸν) ἀγοίμεθα, veheremus, Ρ, 163. sic : νεκρὸν ἄγοιτο, Ω, 139, coll. 151, 180. μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο, sermonem, quem certe omnino non vir in ore habuerit, Ξ, 91, per os proferat, προάγοιτο, προφέρει. unde est λόγος προφορικὸς, qui est ζῶσα φωνὴ, (unde et l. c. apte ἄγεσθαι velut de ἐμψύχῳ) ad diff. τοῦ λόγου ἐν γράμμασιν. ex *Odyssea.* ὁπότε περὶ αὐτὸν ἄγωσι δόλιον κύκλον, δ, 792, quando circulum ad eum capiendum (sermo est de leone a venatoribus circumdato) duxerint circa eum, *wenn sie ihn mit mannschaft umstellen, (when they surround him.)* nisi malis construere : ὁπότε μιν ἄγωσι περὶ κύκλον δόλιον, quando eum agitant circulo in doloso. conf. κύκλος. ἥ (ἅμαξα) ἄγησι (ἄγῃ) πέπλους, vehat, ζ, 37. ἄγω κειμήλια πολλὰ, affero, *bringe mit, (I bring with me,)* ο, 159. sic et ἄγει, τ, 272. μὴ οἴχωνται ἄγοντές τι μοὶ ἐπὶ νηὸς, ν, 216, ne abierint auferentes aliquid mihi in nave. ἐμὲ ἄξει ἀνὴρ ὅδε, ρ, 22, ducet me in urbem, coll. 10. et 218, ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, ut semper ducit Deus similem ad similem ! et 219, πῆ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις. σοὶ ἐνθάδε ἄγω, χ, 168, ubi est præsens pro futuro. οἵτ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσι, qui equi auroram vehunt, ψ, 246. ἄξει ἀμύντορας, adducturus est defensores, β, 326, *will holen, (will fetch.)* οὔτε τιν' ἄλλον ἄξεις τῶν ἑτάρων, κ, 268, non reduces, *wirst auch keinen von den andern wieder bekommen, (nor wilt thou recover any of the others.)* ἄξεθ' (ἄξετε, futurum pro imperat.) ὑῶν τὸν ἄριστον, ξ, 414, adducite optimum suem, *holet das beste schwein, (bring the best hog.)* ἐμὲ ἐνθάδε ἔπεμψε ἄξοντα κύνα, misit me huc ut sibi adducerem canem, λ, 622, *dass ich holen solte, (to fetch.)* ἦ ἔφαντο ἄξειν με, certe dicebant se deducturos esse me, ν, 212, *sie wolten mich bringen, führen, (they would bring, conduct me.)* ἄξω τὸν τῆλε Ἰθάκης, ducendum curabo, ρ, 250. ἀξέμεναι (attica terminatione pro ἄξειν) οἰκόνδε, ψ, 221. πῶς δέ σε ναῦται ἤγαγον εἰς — α, 172. ξ, 189. π, 58, 223, 227, 229. νῆες ἤγαγον τὴν, naves vexerunt eam, η, 9. ναῦς ἥ σε ἤγαγε δεῦρο, ω, 298. ἣν (βοῦν) οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ, γ, 383. ἤγαγε δαίμων, duxit (me) fortuna, η, 248. ξ, 386. ω, 148. *hat gebracht, (has brought.)* ἤγαγε νῆα αὖτις, duxit navem retro, ι, 495. τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ ἀΐδαο, λ, 624, *habe ihn wieder herauf gebracht und aus der hölle geführet, (him I carried up again, and brought from Hades.)* τοὺς δ' ἄγαγον (ἤγαγον) ζωοὺς, vivos captivos abduxerunt, ξ, 272. ὅς κε με κεῖσε ἀγάγῃ, ο, 310. ἤγαγον (μῆλα) οἳ τὸ πάρος, adducebant oves, ρ, 171. οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν εἰς τόδε δῶμα, σ, 37. θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοὶ, ω, 400. τίπτε (τί ποτε) δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε, δ, 312, quæ necessitas te huc duxit. οὖς ἄγ' pro ἦγε, γ, 189, duxit imperio militari, *anführete, (led, as applied to a military commander.)* et 439, βοῦν ἀγέτην (ἠγέτην) ducebant, *brachten geleitet, (drove.)* ἑταίρους τρεῖς ἄγον (ἦγον) ducebam comites, *nahm mit mir, (took with me,)* δ, 434. οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον (ἔφερον) δ' εὐήνορα οἶνον, δ, 622, ubi apparet differentia propria. καὶ μοῦ κλέος ἦγον Ἀχαιοὶ, ι, 311, et gloriam meam celebrassent Achæi, cantibus solemnibus. (conf. Χ, 392, in Iliade.) ut ergo ἄγειν in specie et fit, choros laudatorios et triumphales ducere : celebrare honorem alicujus. ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε (ἦγε) Ναυσίθοος, ζ, 7, inde excitos eos deduxit, ut rex. τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον (ἦγον) κλαίοντας ἀνάγκῃ, vi ducebam eos, ι, 98, coactos eos. οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθενπερ ἀπήμονας ἦγον (duxi) ἑταίρους, κ, 551, *brachte one schaden weg, (brought unhurt away.)* ἄγεν (ἦγεν) οἴκαδε, duxit me in domum suam in curru suo, ξ, 280. et 318, ἦγεν ἐς οἶκον. ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες, ξ, 469, sub Troja duces eramus, struentes insidias. τοὺς ἦγε πρὸς δῶμα, ο, 133. ξεῖνον ἦγεν ἐς οἶκον, ρ, 84, et 201, ἐς πόλιν. δρηστῆρες (famuli) ἄγον (ἦγον) ζώσαντες ἀνάγκῃ, σ, 75, vi ducebant eum et cingebant. εἴ με ἐθέλοντες ἤγετε ἐμὴν ἐς γαῖαν, υ, 99, O dii, si propitii me duxistis in meam terram. ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκῃ, χ, 353, multo plures et validiores duxerunt me coactum huc. coegerunt me ire huc. ἦγέν (σε) ἐς ἡμέτερον, sc. δῶμα, η, 301. et 324, ἦγον Ῥαδάμανθυν ἐποψόμενον Τιτυόν, vexerunt navi. ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, vexit quidem, sed non fruitus est, λ, 323. ἑκατόμβην ἦγον, υ, 277. τὸν συβώτης, ω, 155. et 5, τῇ ῥ' ἄγε, pro ἦγε deduxit, coegit. sic et ξ, 290. ὄφρα ἂν ἄγοιεν, sc. τὴν κόπρον, ut curru veherent fimum, ρ, 298, pro φέροιεν. τόν κεν ἄγοιμι ἐπὶ νηὸς, ο, 451, *den wolte ich wol mitnemen, (him I would certainly take with me.)* ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων, utinam veniat ille vir, et adducat eum deus, ρ, 243, collato φ, 201, 210, s. μή με ἄγε, ne me duc, ο, 199. πάντας ἑτάρους ἀγέτω, adducat, *soll her holen, (shall fetch away,)* γ, 425. sic ἄγειν, κ, 405, ubi infin. pro imperat. πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὅνδε δόμονδε, *bringet mit,*

(brings with him,) ρ, 527. σῦν ἀγέμεν (ἄγειν) μνηστῆρσιν, suem ut ageret procis, ξ, 27, *ihnen zu bringen, (to bring to them.)* sic et αἶγας, φ, 266. ρ, 213. υ, 174, 186. τοὺς δ' ἐξ ἀλλάων πολίων οἶκόνδε ἕκαστον πέμπον ἄγειν ἁλιεῦσι, θοαῖς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες, ω, 218, ubi infinitivus pertinet ad οἶκόνδε, deportandum unumquemque in suam patriam; et ἁλιεῦσι est ablativus pertinens ad ἔπεμπον, miserunt per piscatores; et ἐπὶ avulsum est ab τιθέντες, imponentes. cum piscatoribus deductoribus miserunt quemque devehendum mortuum ad suos. αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, α, 130, ducens, i. e. præiens, sedere eam fecit in sellam. Sic et γ, 416, πὰρ, i. e. παρὰ, juxta, sc. hos filios vel juxta ipsum Nestorem, Τηλέμαχον εἷσαν ἄγοντες. et 270, τὸν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, deducendum, deportandum curans in insulam desertam. et 512, πολλὰ κτήματ' ἄγων, secum vehens multas opes. et 476, ἵππους ζεύξατε ὑφ' ἅρματα ἄγοντες, i. e. ducite equos et jungite eos ad currum. νῆά μοι οἴχετ' (pro ᾤχετο) ἄγων, abiit, abducens mihi navem, *hat mein schiff mitgenommen, (has taken away my ship,)* δ, 634, ubi μοι dativus incommodi, pertinet ad ἄγων, nisi malis μοι esse pro ἐμήν. et 525, ὃν (σκοπὸν) ῥα καθεῖσεν Αἴγισθος δολόμητις ἄγων, quem speculatorem sedere fecerat Ægisthus dolosus, inducens sc. eum promissis et jussis, *da er ihn dazu vermocht, (having induced him,)* ὑπάγων, ὑποκλίνων, οἷς ἐκέλευε, sub jussa sua subducens eum. κῆρυξ ἦλθεν ἄγων ἀοιδὸν, secum adducens, θ, 62, 471. οἱ δέ εὕδοντα ἐν νηῒ ἐπὶ πόντον ἄγοντες, vehentes, ν, 134, de Ulysse in patriam deducto. hinc ἀγώγιμα dicuntur τὰ φορτία, et ipsæ tales naves φορτηγοὶ, quia ἄγειν de navibus dicitur, *sie führen waaren, (they carry goods.)* θεοί με ἄγοντες ἐπέλασαν σταθμῷ ἀνδρὸς ἐπισταμένου, ξ, 358, Dii ducentes me favore suo, appropinquare fecerunt stabulo (habitationi agresti) viri cordati, *eines verständigen, vernünftigen mannes, (of a sensible, rational man.)* et 385, πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, secum portantem. Sic ο, 415, μυρία ἄγοντες νηΐ. ἄγων ἵππους ζεῦξον, ο, 47. et 541, μοι τὸν ξεῖνον. sic ρ, 55. πρὸς δώματα ἄγων, in domum ducens, *nahm ihn ins hauss auf, (conducting him into the house,)* τ, 194. ω, 270. τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες, pretium separatim afferentes, *den werth (des verzehreten) a part bringend, (bringing separately the value, of what had been consumed,)* χ, 57. ξεῖνον ἄγων ἀγορήνδε, secum adducens, *brachte mit, (bringing with him,)* ρ, 72. τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς, ω, 426, *die er zu schiffe mitgenommen hatte, (whom he had taken with him in ships,)* quos cum navibus secum duxerat ut imperator. ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν, abducens inde et ad me ducens, δ, 175. et 407, ἔνθα σε ἐγὼν ἀγαγοῦσα, eo ducens ego te. ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα, ψ, 295, cum deduxisset in cubiculum. πέρασάν με δεῦρο ἀγαγόντες, per mare transvexerunt me ducentes huc, ο, 427. υἱέϊ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην, δ, 10, dedit filio suo illius filiam uxorem. et 82, ἀγαγόμην ἐν νηυσὶ, vehebam, sc. πολλὰ, 81, utpote ἐπαληθεὶς, circumvagatus. et hæc fuerat caussa vagandi, ut ab hospitibus multa colligeret, etsi eodem tempore et multa passus fuerat. ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, non veham et ducam, δ, 601, *will nicht bringen, muss ich nicht bringen, (will not, must not bring.)* ὅς κέ σε οἶκον ἀγάγηται, qui te domum duxerit uxorem suam, ζ, 159, 158. sic et 28, οἵ κέ σε ἄγωνται, ubi sponsus, ob incertitudinem quis ille futurus sit, in plurali dicitur. et 58, ἵνα εἵματα ἄγωμαι ἐς ποταμὸν ut vestes veham ad flumen. καί μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι, opinabantur me aurum et argentum domum portare mecum, κ, 35. et 40, πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται, fert. ἠγαγόμην γυναῖκα duxi uxorem, ξ, 211. sed ο, 238, est simpliciter ducere, comitari, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα ἠγάγετο πρὸς δῶμα: deducebat sponsam fratris ad fratris domum. ἄξομαι ὑμῖν ἀλόχους, dabo vobis uxores, φ, 214. et 316, οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι, καὶ ἑὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν; et 322, οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι ὀϊόμεθα, non putamus hunc ducturum esse te uxorem suam, *er werde dich bekommen, (that he will marry thee.)*

*Ἄγω, f. ἄξω. (Ἄγω) a. 1. ἦξα et ἔαξα. f. 2. ἀγῶ. a. 2. ἦγον et ἔαγον. a. 2. pass. ἥγην et ἐάγην. frango, *ich zerbreche, (I break,)* et quidem proprie curvando, inflectendo, *durch beugen, (by bending.)* nam est idem verbum ἄγω, quod et circumduco, curvo, significat: a qua notione erat ὁ ἀγὼν, circus, consessus rotundus. ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγὸν, equinumque ei fregit Dea jugum, Ψ, 392. ἆξον δὴ ἔγχος αὐτοῦ, frange hastam ejus, Z, 306. ἤθελε θυμῷ ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο, cupiebat animo frangere incurvans hastam fraxineam Æacidæ, Φ, 178, ubi per ἐπιγνάμπτειν primus τοῦ ἄγειν significatus innuitur. ἀγκύλον ἅρμα ἄξαντε (dualis, ad ἵππω,) ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, frangentes curvum currum ibi ubi temo cum curru cohæret, κλάσαντες, Z, 40. Π, 371. ὤτρυνεν ἀνέρας πάντοθεν ἐκ κλισιῶν, ἀξέμεν (ἄξειν) ὕλην, Ψ, 111, concivit viros undique ex tentoriis, cædere et comminuere ligna: quanquam ibi aptius possit intelligi, convecturos, ἀγαγεῖν. εἴσω δ' ἀσπίδα ἔαξε, βαλὼν πέτρῳ, confregit clypeum intus, jaciens saxo, *zerbrach ihn einwärts, (broke it inwardly,)* H, 270, conf. εἴσω. νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος, diffractus est ensis, Γ, 367. alii tamen ibi legunt χείρεσσιν ἄγη. sic Π, 801, πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη ἔγχος, frangebatur, *zerbrach, (broke.)* περὶ ᾧ πολλὰ ῥόπαλα ἀμφὶς (est adverb. notans, diverso modo, separatim) ἐάγη, *an dem viele knüppel zerbrochen sind, (on which many cudgels were broken,)* Λ, 558, et ἀμφὶς est *entzwey, (in two.)* ἐν καυλῷ ἐάγη δόρυ, N, 162. P, 607, *oben wo das eisen am holze stecket, (at the top, where the head is joined to the wood,)* conf. καυλὸς, *an dem hohlen des eisens, (at the hollow part of the head.)* cæterum commune est ἥγη, ionicum ἄγη, atticum ἐάγη. πάλιν ἄγεν (ionice pro ἥγησαν vel ἐάγησαν) ὄγκοι, retro curvando fracti sunt unci,

Δ, 214, retro ἐκλάσθησαν, nam cum fiunt unci hami, patiuntur primam incurvationem pronam quasi, quod curvari etiam est ἄγισθαι: sed si ex hac curvitate retrahuntur vi, tunc retro acta curvatio fit, quam sequitur τὸ frangi. ἐξ ἀστραγάλων ἐάγη οἱ αὐχὴν, cervix ex vertebris fracta est ei, κ, 560, λ, 65. νῆας πρὸς σπιλάδεσσιν ἔαξαν κύματα, undæ fregerunt naves ad scopulos, γ, 298. μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἆξε δεινὴ ἀνέμων θύελλα, medium ei malum diffregit procella, ι, 316.

ἀγώγιμα, vide sub Ἄγω, duco, sub initio capitis, et iterum prope medium.

ἀγὼν, ῶνος. ὁ. (Ἄγω) est ab ἄγω, duco, conduco, it. celebro. et significatus est varius, sic tamen ut omnium primus sit, conventus, *congregatio*, celebritas, ἄθροισις, ἄθροισμα. deinde est, *locus* ubi convenitur vel quo congregantur multi et multa; locus ubi certandi aut spectandi causa convenitur: etiam *certamen* ipsum. εὐχόμεναί μοι (orantes pro me) θεῖον δύσονται ἀγῶνα, divinum ingredientur conventum, Η, 298, i. e. εἰς τὰ τῶν θεῶν ἱερὰ, εἰς τοὺς ναοὺς, εἰσελεύσονται, εὐχόμεναι (matronæ) ὑπὲρ ἐμοῦ. igitur l. c. ὁ θεῖος ἀγὼν est ὁ ναὸς, ἔνθα θεῶν ἄθροισις, ubi dii sunt frequentes, nam plurima simulacra in uno templo: et ubi homines quoque frequentes sunt ad rem divinam faciendam. simul ibi innuit Hector magnitudinem rei, si ipse victoriam reportet. sic Σ, 376, ὄφρα θεῖον δυσαίατο (δύσαιντο) ἀγῶνα, ubi de poculis est sermo, in deorum convivio adhibendis: ut intro irent, quasi ἔμψυχα, in conventum deorum, εἰς ἄθροισιν θεῶν, quo loco primus significatus maxime apparet. ἐν ἀγῶνι νεῶν, i. e. in loco, ubi naves subductæ stant congregatæ, Ο, 428. Π, 239. Τ, 42. Υ, 33. sed Π, 500, ἐμὲ, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, me, cæsum ad naves; ibi moriturus videtur id alienata mente loqui: nam non cadit jam ἐν τῷ ἀθροίσματι καὶ τῇ ἀγορᾷ τῶν νηῶν, sed in campo procul inde, quo jam repulsi erant Trojani. Tamen, quia paullo ante in illo navium subductarum loco pugnaverat; ita id nunc animo ejus obversatur. Deinde ἀγὼν est certamen, virtutis ostendendæ et præmii ferendi causâ, in *conventu* celebri spectatorum: etiam ipse locus, ubi certantes et spectantes *convenere*. Fuere ejusmodi certamina et ante Olympica: nam Olympica, saltem tertio et ultimum restituta ita ut deinde sine intermissione manserint, ignorare videtur Homerus; ex quo antiquitas ejus patet. Ejusmodi ἀγῶνες ἐγχώριοι (in patriâ cujusque celebrati, et quasi privati) erant χρηματικοὶ, i. e. præmia erant alicujus pretii in se, ut apparet ex Λ, 698, s. ubi cursus quadrigarum tripodis causâ memoratur: nam postea Olympici ἀγῶνες solum erant στεφανῖται, et corona in se vilissima erat præmium, quæ tamen magno erat honori. qualia fuerint certamina talia, enumerat poëta Ψ, 621, s. quamquam et ipse plures ἀγῶνας enumeret eodem libro. τὸ πένταθλον celeberrimum alias sic numerant antiqui: ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ, καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη: saltus, disci jactus, jaculi jactus, cursus, lucta. δρόμου autem species variæ, δολιχὸς, δίαυλος, τέθριππον, κέλης, ἀπήνη. fuere deinde et musica certamina. Maxime in funeribus heroum certamina indicebantur, præmiis pretiosis propositis; quæ vocabantur ἀγῶνες ἐπιτάφιοι: et exemplum illustre horum est in Ψ, 257, seqq. confer in specie Ψ, 258, ἷζανεν (considere fecit) εὐρὺν ἀγῶνα, ubi ambitum et locum spectatorum maxime notat. et 273, ἄεθλα, δεδεγμένα ἱππῆας, (præmia, quæ manent equestres victores) κεῖται ἐν ἀγῶνι, deposita sunt in circo. et 448, ἐν ἀγῶνι καθήμενοι. sic et 495, et 451, ἐκτὸς ἀγῶνος ἧστο, extra circum sedebat. et 507, ἔστη μέσῳ ἐν ἀγῶνι, medio in circo et consessu. et 531, ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν (ἐλαύνειν) ἅρμα ἐν ἀγῶνι, ubi ἐν ἀγῶνι opponitur τῷ ἐν μάχῃ καὶ πολέμῳ, ubi non erat ἥκιστος (minimus et tardissimus) ἄγειν ἅρμα, alias rex Idomeneus eum non elegisset sibi ἡνίοχον ἀνὰ ἀγῶνα, in circo, 617. et 654, ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησε ἐν ἀγῶνι, ubi poëta ipse innuit etymologiam. sic et 696, οἱ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος, qui eum ducebant per circum. vide et 685, 710, 799. et 847, παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε, ubi elliptice dictum pro, ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος σήματα, ultra definitos fines hujus certaminis, *weit übers ziel hinaus, (far beyond the mark.)* et 886. Ω, 1, λῦτο ἀγὼν, certaminis spectandi conventus. Et octo species certaminum in funere Patrocli enumeraverat poëta: quod imitatus est Virgilius Æn. V. 42, seqq. Quia igitur ὁ ἀγὼν proprie est conventus, τὸ πλῆθος: hinc et ἡ ἀγορὰ, forum, *der versammlungsplatz, (the place of assembly,)* vocabatur ἀγών. de ludicris ἀγῶσι est et Θ, 146, seqq. ubi laudantur ἀθλητικοὶ, sed ad hominem, ad φιλάθλους. et 200, 259, 260, ubi ἀγὼν idem est qui ὁ χορὸς, locus saltationum. et 379. ω, 86. Vide sub Ἄγω, frango.

ἀδᾳδούχητος, vide sub σκότιος.

ἀδαημονία, ας. ἡ. (Δάω) imperitia, inscientia. οὐκ ἀδαημονίη σε ἔχει ἀμφιπολευέιν ὄρχατον, ω, 243, non imperitia te tenet curandi et administrandi bonum hortum.

ἀδαήμων, ονος. ὁ ἡ. (Δάω) imperitus, inscius, indoctus. μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, Ε, 634. οὔτι μάχης ἀδαήμονές ἐσμὲν, Ν, 811. οὔτι κακῶν ἀδαήμονές εἰμὲν pro ἐσμὲν, non ignari malorum sumus, μ, 208. οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, ρ, 283, non indoctus perferendi plagas.

ἀδαῖον, τὸ, vide sub ἅδην.

ἀδάκρυτος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) non flens et lugens. ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων, Α, 415. οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε, δ, 186. ἔνθα κεν οὔτινα ἀδάκρυτόν γε ἐνόησας 'Αργείων, neminem non flentem animadvertisses, ω, 61.

ἀδάμαστος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) qui non superatur et domatur. est epitheton ᾅδου. 'Αΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος, orcus sane implacabilis et indomabilis, Ι, 158. pro eo est et ὁ ἡ ἀδά-

ματος, cum α intensivo, valde exercitus et subactus; vel et cum α privat. non attritus. vide Theocrit. Id. 15, 4, Casaub.

ἄδδην, vide ἄδην.

ἀδεὴς, έος. ὁ ἡ. τὸ ἀδεές. (Δέω) et ob metrum ἀδειὴς et ἀδδεὴς. est in bono sensu, ἄτρεστος, qui non terretur, non formidolosus, *unverzagt, (undismayed.)* est et in malo, ἀναιδὴς, improbus, *ungescheuet, (shameless.)* etiam in medio quodam sensu, θερμὸς, fervidus, quasi ἄφετος καὶ ἄδετος, *ausgelassen, (dissolute,)* ut significatus nonnihil trahat ex δέω, ligo. εἴπερ ἀδειής ἐστι, quanquam intrepidus sit, Η, 117. ἀλλὰ σύγε αἰνοτάτη, κύον ἀδδεὲς inquit Iris nomine Jovis ad Minervam, Θ, 423, i. e. ἀπτόητε, *der sich nicht scheuet, (who is not afraid,)* et conf. κύων. πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεὲς, ἀντὶ ἐμεῖο στήσασθαι, Φ, 481, inquit Juno ad Dianam. et utroque loco τὸ ἀδεὴς notat defectum verecundiæ et reverentiæ debitæ. θαρσαλέη κύον ἀδδεὲς, inquit Penelope ad ancillam protervam, τ, 91.

ἀδέκαστος, vide sub ΔΕ'ΚΩ, ad finem.

ἀδελφὸς et ionice ἀδελφεὸς, ου. ὁ. (Φύω) frater, *der bruder, (the brother,)* et quidem proprie, germanus frater. nam est ab α copulativo, et ἡ δελφὺς, ortum nomen, qui simul ex eodem utero ortus est. οἱ ἀδελφεὸς, ejus frater, Β, 586. ὃν ἀδελφεὸν, suum fratrem, Κ, 32. ponitur tamen et de fratribus non uterinis, e. c. Ν, 695. Ο, 334, coll. R. vide porro Ζ, 515. Θ, 318. Ο, 187, ἀδελφεοὶ τρεῖς ἐκ Κρόνου. Ψ, 608, sc. ὁ Θρασυμήδης. Ω, 736. δ, 91, 199, 225, 512. ob metrum scribitur et ἀδελφειὸς, Ε, 21. Ζ, 61. ἀδελφοὶ 'Ανδρομάχης ἑπτὰ ceciderunt uno die sub Achille, neque μαχούμενοι, sed βουκολοῦντες, pascendis bubus operati, Ζ, 421—424. fratres ex more antiquissimo ducebant sorores uxores, ut Jupiter Junonem, ut Æoli filii et filiæ, κ, 5—12. ἀδελφοὶ in plurali possunt fratres et sorores junctim notare, sicut apud Euripid. Elect. 536, 537, et 746, ut ergo ex *eodem utero natos* notet.

ἀδευκὴς, έος. ὁ ἡ. (Δέκω) non apte et grate excipiens vel excipiendus. ἀγλευκής. a δέκω, excipere facio, excipio: cum α privativo, et interserto υ. qui non cum voluptate excipit nos vel excipitur a nobis. et quia δέκομαι quoque notat, exspecto: hinc est et, ἀπροσδόκητος, ἀδόκητος, ὃν οὐκ ἄν τις προσεδόκησεν. ὤλετο ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ, δ, 489, morte ingrata. ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, vito rumorem ingratum, ζ, 273, rumorem multa sinistre excipientem. ἑτάρων ἀδευκέα πότμον, κ, 245, sociorum inopinatum et acerbum fatum. est ergo ἀδευκὴς oppositum τοῦ ἐνδυκής: notatque adversus, ingratus, incommodus.

ἀδέψητος, ου. ὁ ἡ. ("Επω) non subactus a coriario, non emollitus. ἀδέψητον βοέην corium bubulum non a coriario præparatum, υ, 2, i. e. ἀμάλακτος, ἀκατέργαστος, ξηρὰ βύρσα. et 142, ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ, in cruda bovina. et intelligitur his locis corium, sicut est detractum a corpore bovis, nullo artificio præparatum.

ἀδέω, f. ήσω. ("Ηδω) satior ad fastidium usque, tædio adficior, defatigor. *ich bin oder werde unlustig und verdrossen, ich bekomme der sache satt, (I am, or grow, sick, tired of, or disgusted with a thing.)* est ab ὁ ἡ ἀηδὴς, non delectans, odiosus, insuavis; verbum ἀηδέω, minus suaviter tracto; vel tractor; et per contractionem ἀδέω. καμάτῳ ἀδηκότες, fatigatione lassi, Κ, 98, 312, i. e. ἀηδισθέντες. sic et 471. et quidem scriptio per δδ præter rationem esse videtur, quam codices quidam exhibent: præstat scribi ἀδηκότες. nam α ex contractione ortum, natura longum est. hinc et iidem legunt, μ, 281, ὅς ῥ' ἑτάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ οὐκ ἐάᾳς γαίης ἐπιβῆναι, qui socios defatigatione male adfectos et somni desiderio, non sinis in terram exire e navi: ἀηδῶς ἔχοντας διά τε τὸν κάματον καὶ διὰ τὸ ἐστερῆσθαι ὕπνου. μὴ ξεῖνος δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, α, 134, ne hospes ex convivio nullam delectationem haberet, sed potius fastidium sentiret, versans cum impotentibus. his locis δ non est duplicatum, et tamen α longum. hinc est adjectivum ὁ ἡ ἀδήμων, mœstitia et dolore expletus misere; et ἀδημονεῖν, præ satietate doloris concidere animo, in valde tristi statu animi esse, *überhäufet seyn von ängstlichkeit, (to be overwhelmed with sorrow.)* et ἡ ἄση, ης, molestia animi; at ἀσάομαι, f. ἀσήσομαι, molestia adficior in animo, Theocr. Id. 25, 240.

ἀδηκὼς, vide sub ἀδέω.

ἀδημονέω, vide sub eod.

ἀδήμων, vide sub eod.

ἄδην, ("Ηδω) et ob metrum ἄδδην. adverb. satis, εἰς κόρον, δαψιλῶς: εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην, soliti edere ad satietatem, Ε, 203, largiter, *zur vollen genüge, (to satiety, abundantly.)* hinc metaphorice, οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι, qui eum ad satietatem agitabunt et exercebunt, Ν, 315. οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, non desinam, antequam eos satis agitavero pugnando. Τ, 423. ἔτι μὲν φημὶ ἄδην ἐλάαν κακότητος, ε, 290, i. e. κατακόρως κακῶσαι αὐτὸν, satis superque agitaturum me eum esse ærumnis. hinc dicuntur οἱ ἀδηφάγοι ἵπποι, i. e. οἱ τέλειοι, qui satis fruuntur pabulo, et ἀδολέσχης, ου, ad satietatem garriens. et τὸ ἀδαῖον, i. e. τὸ εἰς κόρον ἔργον. λύχνος ἀδηφάγος, lucerna multum olei absumens, ὁ πότης.

ἄδης, vide ἀΐδης, et sub ὠκεανὸς, haud longe a fine.

ἀδήσειε, vide sub ἀδέω.

ἀδηφαγία, ἡ, vide sub ἀνδροφάγος.

ἀδηφάγος, vide sub ἄδην, necnon sub "ΕΔΩ prope initium.

ἀδιανοήτως, vide sub Εὐρύλοχος in R.

ἀδικία, vide sub δίκη prope initium, et sub εὐδικία.

ἀδινός, ἡ, όν. (῞Ηδω) densus, satiatus cum quadam delectatione. πυκνός. est ab ἄδην, quod et notat, semper, ἀδιαλείπτως. Eustathius docet, quinque significatus speciales habere hoc adjectivum: ἀθρόος, οἰκτρὸς, ἡδὺς, πυκνὸς, ἠρέμα. sed hæc omnia reducuntur ad unicam illam notionem, densus cum delectatione aliqua. ἔθνεα μελισσάων ἀδινάων, Β, 87, examina apum dulcium. et 469, μυιάων ἀδινάων ἔθνεα, muscarum frequentium et dulcia sectantium agmina. ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο, præibat illis luctu denso et tristitiam mulcente, Σ, 316. et 124, ἀδινὸν στοναχῆσαι, ex animo et imo sensu suspirare. sic, ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο, Χ, 430. Ψ, 17, et 225, ἀδινὰ στοναχίζων. εὗρε ἀδινὰ στενάχοντα, suspirantem dense, Ω, 123. et 510, ἔκλαιε ἀδινὰ, flebat largiter. et 747, ἐξῆρχε γόοιο. μῆλα ἀδινὰ σφάζουσι, α, 92. δ, 320, i. e. τὰ πυκνὰ καὶ δαψιλῆ καὶ εἰς κόρον: et neutrum est pro adverbio, largiter mactant pecudes. ἀδινὸν γοόωσα, largiter gemens et lugens, δ, 721, Penelope. ἀδινὰ (neutrum plurale adverbialiter) στενάχοντα, suspirantem, η, 274. ἀδινὸν μυκώμεναι, sc. αἱ πόρτιες, κ, 413, dense mugientes vitulæ. ἀδινὸν κῆρ, cor densum et firmum, Π, 481. τ, 516, i. e. πυκνὸν, διὰ τὴν τοῦ σπλάγχνου πυκνότητα: πυκνὴ γὰρ καὶ νευρώδης ἡ καρδία: cor est valde musculosum: et dolore magis constringitur. ἀδινὸν στεναχίζων, ω, 316. Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἤκουσε, ψ, 326, Sirenum dulcium et affatim canentium vocem, delectabilium ad satietatem. ἔκλαιον ἀδινώτερον, flebant largius et impensius, π, 216.

ἀδινῶς, (῞Ηδω) adv. dense, crebro, ex imo sensu et affectu. ἀδινῶς ἀνενείκατο, Τ, 314, crebros gemitus ex pectore ducebat: confertim et miserabiliter.

ἀδίοπος, vide sub διέπω.

ἀδμής, ῆτος. ὁ ἡ. (Δάω) nondum domitus, nondum jugo subactus. ἡμίονοι ἀδμῆτες, δ, 637, muli nondum exerciti sub jugo. παρθένος ἀδμὴς, virgo innupta, ζ, 109, 228. dicitur et alibi de vitula, ἣν οὔπω ταῦρος ἐπιβὰς ἐδάμασεν: hinc et fœmina nunquam marita dicitur ἀταύρωτος, i. e. ἡ ἄζυξ.

ἄδμητος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) est idem quod ἀδμὴς, et ex ejus genitivo ortum. exstat et fœmininum peculiare ἡ ἀδμήτη. ῥέξω σοὶ (sacrificabo tibi) βοῦν ἦνιν, ἀδμήτην, Κ, 293. γ, 383: et additur explicationis causa, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. talis nondum subjugata vitula dicebatur ἠκέστη, i. e. ἀκέντητος: et talis in specie Minervæ τῇ ἄζυγι debetur. ἵππον ἑξέτεα, ἀδμήτην, Ψ, 266, et 655, ἡμίονον ἑξέτεα, ἀδμήτην.

ἀδολεσχέω, ἀδολεσχὴς, ἀδολεσχία, ἀδόλεσχος, vide sub ἄδην, et λέσχη.

ἀδονίς, ἡ. vide sub ἀηδών.

ἄδος, ου. ὁ. (῞Ηδω) satietas. κόρος. ἄδος ἵκετο θυμὸν, satietas occupavit animum, *hat es nun satt, (is tired of it,)* Λ, 88.

ἀδράλεστον, vide sub ἐρείκω.

ἀδρός, ά, όν. (῞Ηδω) densus et delectabilis. ab ἥδω, quasi ἀδηρὸς, per syncopen. bene habitus, *wol bey leibe, körnig, stark, (robust, nervous, strong.)* nam ejusmodi corporibus delectamur intuentes et contrectantes. deinde transfertur varie, ut notet, magnus, opulentus, fortis, speciosus, χονδρός.

ἀδροτής, ῆτος. ἡ. (῞Ηδω) habitudo corporis firma et succulenta. status vegetus et lætus corporis. ψυχὴ λιποῦσα ἀδροτῆτα καὶ ἥβην, Χ, 363. Π, 857. Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ, Ω, 6. alii his locis legunt ἀνδροτῆτα, quam confer. nobis est, juventa plena roboris. ποθέων, miserans.

ἀδροτής, ῆτος. ἡ. (῞Ανω) habitudo, robur, crassities. corpus nervorum plenum et virium. *die stärke, körnigkeit* vel *kernigkeit, (strength, vigour.)* facta vox ex ἀνδροτὴς, et obvia in multis exemplaribus, locis sub ἀνδροτὴς citatis. ἁδρὸς est robustus, vividus, plenâ habitudine, *stark, kernig, dicht und voll, (strong, vigorous, robust.)* hinc ἁδρὸν δένδρον, *ein starker baum, der völlig ausgewachsen hat, (a thick tree, one that is fully grown.)* et in genere notat, plenis viribus, et plene adulto corpore. virili nervosâ et succulentâ habitudine præditus, qualis in adultis viris integris esse solet. scribitur et ἀδρότης ητος. ἡ. apparet pertinere vocem ad ἄνω, et ad ἀνήρ.

ἄδω, f. ἄσω. (῞Ηδω) aor. 1. ἦσα. satio, delecto ad satietatem. *ich vergnüge völlig, ergötze, (to enjoy to satiety.)* ἄσειν μέλλετε κύνας, satiaturi et delectaturi carnibus vestris estis canes, Λ, 817. ἄσαιμί σε ὄψου, Ι, 485, delectare te volebam cibo. ἄσῃ ἵππους δρόμου, satiaverit et delectaverit equos cursu, Σ, 281, nam equi generosi delectantur cursu. ἐγχείη ἱεμένη ἄμμεναι χροὸς ἀνδρομέου, hasta cupiens delectare se (notat ergo et intransitive) corpore humano, et quasi satiare se, Φ, 70, pro ἄδειν, ionice ἀδέμεν, attice ἀδέμεναι, et per syncopen, ἄμμεναι, i. e. κορέσασθαι. possis hanc formam et sic confectam putare, ut verbum sit ἄω, pro ἄδω, inf. ἄειν, dorice ἄεν, ionice ἀέμεν, attice ἀέμεναι, per syncopen ἄμεναι, et reduplicatione æolica ἄμμεναι. sed his ambagibus opus non est nam ex ἀδέμεναι syllaba δε extrusa est, unde et quidam codices legunt ἄμεναι. ἄσεσθε κλαυθμοῦ, satiabimini fletu, Ω, 717, nam est et flere voluptas quædam. ἄσασθαι ἦτορ σίτου, satiari pane, quod attinet appetitum, Τ, 307. δοῦρα, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, Ο, 317. Λ, 573. Φ, 168, hastæ, cupientes satiare se corpore humano: quasi ipsæ essent animantes. ἔστι μὲν καὶ γόου ἆσαι, Ψ, 157, fieri solet ut et lugendo satiemus nos. ἆσαι κύνας, satiare canes, Ω, 211. ἄρηα αἵματος, ferrum sanguine, Ε, 289. Τ, 78. Χ, 267. est infin. aor. 1. a. notans nunc transitive nunc intransitive, κορέσαι vel κορέσασθαι.

ᾄδω, vide ᾿Αείδω.

ἀδών, vide sub ῞ΗΔΩ.

ἀδώρητος, vide sub δῶρον, prope medium.

ἀεθλεύω, f. εύσω. (Ἕλω) certo in certamine. it. κακοπαθέω. ὅγε ἀεθλεύειν προκαλίζετο. provocabat ad certandum, Δ, 389. εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν, Ψ, 274, si in honorem alterius certaremus. et 737, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν, ut et alii certare possint. ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, laborans pro hero immiti, Ω, 734, i. e. κακοπαθῶν ὑπὲρ δεσπότου.

ἀέθλιον, ου. τὸ. (Ἕλω) idem. et non est deminutivum, sed derivativum nomen, sicut τὸ ἴχνιον, et similia. ὅσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια ἵπποι, quot mihi attulerunt præmia equi, I, 127. et 124, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, sc. equi, qui victorias cursu retulerunt. Sic et 266, 269. nam certaminum curulium aliorumque studiosissimi erant Græci in otio. ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν, X, 160, quæ præmia sunt virorum pedibus, quando cursu certant. δῶμέν οἱ ἀέθλιον, δεύτερα pro δεύτερον, demus ei præmium, et quidem secunda præmia, Ψ, 537. et 736, ἀέθλια δ' ἶσα ἀνελόντες ἔρχεσθε, sublatis æqualibus præmiis abite; ubi conf. ἶσα. et 748, ἀέθλιον οὗ ἑτάροιο, præmium certaminis, in honorem sui socii Patrocli mortui. et 823, ἶσα ἀέθλια ἀνελέσθαι. ἀέθλια θαυμαίνοντες, præmiorum cupidi qui erant, θ, 108, et φ, 4, ἀέθλια, τόξον, ubi plur. est pro sing. præmium, sc. nuptias suas. et 62, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος, præmia quæ olim certando consecutus erat herus, vel et, quæ olim ponere solebat aliis certantibus. et 117, οἷός τ' ἤδη, (jam valens) πατρὸς ἀέθλια καλὰ ἀνελέσθαι, ubi conf. ἀνέλω. ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια, ω, 168, ubi videtur tamen positum pro, τὸν ἄεθλον, certamen. cæterum, quia talia certaminum præmia cum magno labore, sæpe et discrimine, certantes consequebantur: hinc τὸ ἄθλιον (non vero ἀέθλιον) poni solitum est ἐπὶ δυστυχίας καὶ πόνου μοχθηροῦ: et ὁ ἄθλιος est ὁ δυσάεθλος, cui luctandum est cum fortuna adversa; et ἡ ἀθλιότης, ærumna, miseria. conf. ἄεθλος.

Ἄεθλον, (contr. ἆθλον) ου. τό. (Ἕλω) præmium certaminis, quod quis valde cupivit accipere. ab α intensivo et ἕλω, capio, capere studeo: vel ab eodem α, et ἐθέλω, cupio. *der preis im wettkamphfe, (the prize of a contest,)* τὰ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν ἔπαθλα. et hæc ἔπαθλα τὰ τῆς ἀνδραγαθίας, εὐτελῆ τοῖς ἥρωσι plerumque fuerunt, non pretiosa. nam e. c. Ajax, H, 321, accipit præmium, paullo meliorem partem carnium in convivio principum. alibi πίτυς, καὶ σέλινον, καὶ κότινος, ἀγώνων μεγάλων ἦσαν ἔπαθλα. maximus fere in conviviis habebatur honos heroibus vincentibus, aut post strenue gestas res; conf. Σαρπηδὼν, Διομήδης, in R. ἐλθόντες μετ' ἄεθλα, Λ, 699, venientes ad præmia certaminis consequenda. τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον, ἢ τρίπος, ἠὲ γυνὴ, X, 163, ubi vides τὴν τῶν παλαιῶν ἄθλων φύσει μὲν εὐτέλειαν, θέσει δὲ μεγαλειότητα: nam tripodem aut mulierem, μέγα vocat; coll. 159, 160, οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν, non sacrum quoddam vasculum, aut scutum, adipisci cursu cupiebant; quæ quoque sunt vilia. νηῶν δ' ἔκφερε ἄεθλα, Ψ, 259, seqq. et ista certaminum præmia deinde distributive enumerata, 262, 273, ubi præmia, quasi ἔμψυχα, dicuntur consecuta esse equites. et 314, ubi ἄεθλα dicuntur fugere certantem. et 413, 441, 511, 544, 551, 615, 620, ubi improprie vocatur ἄεθλον, quod est merum δῶρον, sed tamen ob prudentiam et virtutem in genere datum Nestori. et 631, 640, ubi μέγιστα ἄεθλα τοῖς ἱππεῦσι data, aliis non tanta. et 653, 700, 740, 773, 849, 892, 897. ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ, λ, 547, conf. νικᾶν. ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον, φ, 106, hoc præmium, i. e. ipsa Penelope, coll. 107, seqq. et 73, 72, ubi sensus est: ἐπειδὴ ὁ ἀγὼν ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἐπὶ τῷ ἐμὲ γῆμαι, de nuptiis meis; καὶ ἐγὼ κεῖμαι προφανῶς (aperte) τοῦ ἀγῶνος ἔπαθλον. περικαλλέα ἄεθλα, ω, 85, in funere Achillis, ubi ἀγὼν ἐπιτάφιος celebrabatur. et 91. et 89, ἐπεντύνονται ἄεθλα, ubi per metalepsin τὰ ἄεθλα ponuntur pro ipso certamine: nisi mavis subaudire, πρὸς, parant se ad præmia, ut ea consequantur. ὁ ἀθλοφόρος, vide φέρω.

ἄεθλος, (contr. ἆθλος) ου. ὁ. (Ἕλω) certamen, *wettstreit, (contest.)* it. labor molestus et ærumuosus, *kampf, noth, (a hard struggle.)* οἱ ἆθλοι sunt οἱ ἀγῶνες. πολέας δ' ἐνέπασσεν (intexuit telæ suæ) ἀέθλους Τρώων καὶ 'Αχαιῶν, Γ, 126, nam hæ duæ gentes certabant de Helena, cujus ea esse deberet; et ipsa erat τὸ ἔπαθλον, cessura victori. υἱὸν τειρόμενον (misere exercitum) ὑπὸ Εὐρυσθῆος ἀέθλων, Θ, 363, Herculem, cujus labores ab Eurystheo ei injuncti vocantur ἄεθλοι. sic et T, 133. πειρώμενος (connixus, tentans) ἢ ἐν ἀέθλῳ, ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, Π, 590, vel in certamine ludicro, vel et in prœlio. σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισιν κτερέϊζε, tuo sodali mortuo justa fac cum certaminibus, Ψ, 646. et 753, οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε, periculum facietis etiam hujus certaminis. οὐδὲ ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, neque ibi effugerat certamina, α, 18, et sic σεμνῶς vocat τοὺς πόνους Ulyssis, quasi ἀγῶνας cum fortuna adversa. Sic sæpe ἄεθλοι sunt ἀγωνίσματα cum adversitatibus et ærumnis, ut de Hercule vidimus. ἡμεῖς μὲν γὰρ κεῖθι (ibi, ad Trojam) πολέας τελέθοντες ἀέθλους ἤμεθα, γ, 262, ubi sic vocat concertationes bellicas, pugnas, τοὺς ἐν πολέμῳ πόνους, διὰ τὸ ἐναγώνιον. sic δ, 170, ὃς εἵνεκ' ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλους, inquit Helena. et 241, ὅσοι 'Οδυσσῆος εἰσὶν ἄεθλοι. sed 659, παῦσαν ἀέθλων, ubi sunt certamina ludicra, coll. 626. sic et θ, 22, ὡς ἐκτελέσειεν ἀέθλους πολλοὺς, ut conficere posset multa certamina ludicra. et 100, ἀέθλων πειρηθῶμεν πάντων, coll. 103, quo loco quatuor species ejusmodi certaminum enumerantur, πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν (ad quæ et ἡ ὀρχηστὺς, saltatio pertinet) ἠδὲ πόδεσσιν, pugilatu, luctando, saliendo, currendo. sed re vera fuere quinque, θέειν, πάλη, ἅλμα, δίσκος, πύξ: et hoc erat τὸ πένταθλον Phæacum. recentioribus id erat ἅλμα, δρόμος, δίσκευμα, κόντος (i. e. ἡ τοῦ ἄκοντος ἐρωὴ, jaculi vel hastæ jactus) πάλη.

præterea aliis erant et equestria certamina, et sagittandi: quæ ignorant Phæaces, ut imbelliores. præterea ex l. c. apparet, antiquos post convivium non requievisse, ut recentiorum mos erat, sed exercuisse corpus. et 131, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρένα ἀέθλοις. et 133, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα (interrogemus) εἴ τιν' ἀέθλων οἶδέ τε καὶ δεδάηκε, novit et didicit. et 145, καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων, εἴ τινά που δεδάηκας. et 160, δαήμονι ἄθλων, perito certaminum nobilium. ubi hoc nomen est dissyllabum. et 179, ἐγὼ δὲ οὐ νῆϊς (inscius) ἀέθλων. et 184, πειρήσομαι ἀέθλων. et 197, σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον, magno animo sis ob hoc certamen. et 210, ἔριδα ἀέθλων, litem de certaminibus. et 214, ubi sic cohærent, ἄεθλοι ὅσοι μετὰ ἀνδράσιν, quotquot certamina inter viros nobiles in usu sunt, πάντα (adverbialiter pro πάντως) οὐ κακός εἰμι. ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετο ἀέθλους inquit Hercules de Eurystheo, λ, 621. et 623, οὐ γάρ ἄλλον τοῦδε φράζετο (existimabat) μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον, quam Cerberum ἐξ ᾄδου ἀγαγεῖν. ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε (κατὰ) φρένα ἀέθλοις, ρ, 174, ubi sic vocat lusus, fallendi temporis causa institutos, a procis: et ita vocat eos vel adulatorie, vel facete. νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον, τ, 572, proponam certamen. et hinc est verbum ἀεθλοθετεῖν compositum. et 576, μνηστῆρσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω. et 584, μηκέτι ἀνάβαλλε τοῦτον ἄεθλον. μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον, φ, 91, certamen difficile et non decipiendum, et 135, ἐκτελέωμεν ἄεθλον efficiamus certamen. sic et 180, 268. οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται, χ, 5, hoc igitur certamen sine ullo errore peractum est: ubi sic vocat tensionem arcus et sagittationem per duodecim bipennes. οὕτω ἐπὶ πείρατα πάντων ἀέθλων ἤλθομεν, ψ, 248, coll. 249, πόνος: ut indicetur labor periculosus. et 261, εἰπὲ, ἄγε, μοι τὸν ἄεθλον, ubi sic vocatur omne id malum, quod restabat exantlandum. et 350, ἤδη μὲν πολέων κεκορήμεθα ἀέθλων, jam multis satiati sumus ærumnis. οὐκέτι ἀέθλων ἄλλων ἀντιάσεις, non amplius ullorum certaminum una particeps eris, χ, 27, *du sollst zu keinem edlen wettkampfe mehr kommen, (thou shalt henceforth not take part in any honourable contest;)* nam putabat procus, Ulyssem ex illo paullo ante feliciter tentato certamine sustulisse animos: vel fingebat saltem, se ita putare. conf. tamen ἀντιάω, et vide ibi aliam explicationem. hæc, quam nunc adduximus, verior fortasse est. Athenienses, post victos sub Themistocle Persas, quotannis stato die spectabant gallos pugnantes ad id ipsum institutos; quia Themistocles, educens suos ad bellum, conspexerat forte duos gallos concertantes, et ab horum exemplo milites ad fortiter prœliandum erat cohortatus. de certaminibus in funere magnorum est et exemplum ω, 87, seqq.

ἀεθλοφόρος et ἀθλοφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) qui præmium certaminis fert, νικητής. a τὸ ἄεθλον, præmium certaminis. apud poëtam est epitheton nobilium equorum: ἵππους ἀθλοφόρους, Ι, 124, 266, qui sunt οἱ φερένικοι, οἳ ἔπαθλα ἔσχον, qui habuerunt jam præmia cursuum. sic, ἀθλοφόροι ἵπποι, Λ, 698, in quo contextu, coll. 697, videtur respici certamen Olympicum, cui præsederant primum οἱ Πισάται, post, devictis his, οἱ Ἠλεῖοι. ἵππος ἀεθλοφόρος, Χ, 22. et 162, ἵπποι, λαβόντες ἔπαθλα.

'Αεί, adv. semper, perpetuo, constanter. *immer, anhaltend, (always, continually.)* neque notat semper continuationem in infinitum; sed sæpe continuitatem in parvo temporis spatio, vel adsiduitatem et studium in tempore non diuturno; vel frequentiam rei, aut sæpe repetitam rem. sicut ποτὲ et πάλαι quoque sæpe de non longinquo tempore ponuntur; et attici dicunt πάλαι πολλάκις, jam sæpe, *schon oft, (already often.)* Sæpe τὸ ἀεὶ eodem die finitur, notatque studium magnum et conatum. idem dicitur αἰεὶ, αἰὲν. cæterum est ab α intensivo cum paragoge. αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα, Κ, 232, semper ei in pectore animus erat audax. αἰὲν, Ν, 386, et 517, ἐμμενὲς αἰεὶ, constanter, perpetuo. et 557, μάλα αἰεί. ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, Ο, 683, saliens firmiter stabiliter semper. et 730, 732. Π, 358. Ρ, 385, 730. Τ, 33, 336. Φ, 605. Ψ, 500, 502, 717, 821, 379. Ω, 651. αἰὲν διαμπερὲς, Ο, 70. αἰὲν λίσσετο, Ι, 451, ergo difficulter admodum persuaderi sibi passus est, lædere patrem. ἐμμενὲς αἰεὶ, Κ, 361, 364. ἀσκελέως αἰεὶ, Τ, 68, pertinaciter semper. νωλεμὲς, Ι, 317, assidue semper, Ρ, 148. Τ, 232. qui sunt pleonasmi attici. confer porro Π, 105, 107, 109, 641. Ψ, 766. Ω, 72. Ο, 594, 635. Β, 796. Ε, 434, 605. Θ, 342, 361. Λ, 154, 168, 178, 826. Μ, 211. Ρ, 752. Φ, 543. Χ, 198. Ψ, 323. de perpetuo tempore est Ω, 744, οὗ αἰεὶ μεμνήμην, cujus perpetuo memor essem. μέμνηντο αἰεὶ, memores erant semper, Ρ, 364. αἰὲν ἀριστεύειν, Ζ, 208. ἔμαθον ἔμμεναι ἐσθλὸς αἰεὶ, 445. μείλιχον αἰεὶ, i. e. γλυκύθυμον, mitem semper et dulcem moribus, Τ, 300. αἰεὶ κερτομέοντες, Π, 261, ubi τὸ ἀεὶ habet τὸ ψεκτόν: alias enim et graves viri κερτομέουσι nonnunquam et lacessunt. αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος, semper impudentiam indutus, Ι, 372. ἅλα ναίειν αἰεὶ, mare inhabitare semper, Ο, 190. ἀεὶ πάρεστι αὐτῷ θεὸς, semper adest ei, Υ, 98. αἰεί σοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοὶ, auxiliantur tibi, Φ, 215. αὐτῷ Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε, ei ad latus est, Δ, 11. αὐτῷ αἰεὶ πάρα (πάρεστι) εἷς θεῶν, Ε, 603. Διὸς νόος αἰεὶ κρείσσων ἢ ἀνδρὸς, Π, 688. Ρ, 176. θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Φ, 518. αἰὲν ἄπιστε, Ω, 63, omni tempore infidelis. αἰεὶ ῥίγιστα τετληότες εἰμὲν, Ε, 873. Α, 107, 561. Γ, 272. Μ, 323. Ν, 634. Ξ, 210, 269. Χ, 488. Ψ, 478. α, 56. β, 232. δ, 89, 567. ε, 10. ζ, 42. η, 201, 294. θ, 248, 468. ι, 74, συνεχὲς αἰεί. 134, 386, 513, 545. κ, 330, semper, i. e. sæpe, *oft, (frequently.)* μ, 64. ν, 9, 144, *noch immer, (still.)* 148, 300. ξ, 19. ο, 331, 533. ρ, 218, 246. σ, 173. τ, 120, 591, 596. υ, 385. φ, 69, i. e. πολὺν χρόνον. 146, coll. 156. ω, 93, 395, 431, 482. αἰὲν, α, 68, 379. β, 143. δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα, β, 22, quod notat τὸ συνεχὲς τῆς τῶν

παίδων σπουδῆς ἐπὶ τοῖς πατρῴοις ἔργοις, γ, 147. ι, 210. θ, 308. λ, 574. ξ, 458, ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος, ubi hoc αἰὲν idem notat quod πάννυχος: per noctem totam continue aquosus et pluviosus. π, 707, 366. υ, 40, 317. et hoc αἰὲν est ab αἰεὶ ex Dialecto Ἀργείων καὶ Κρητῶν, qui pro ι ponere solent ν, e. c. ἐνς pro εἰς, quemadmodum Siculi pro ν solebant ponere ι, e. c. ἔνδοι vel ἐνδοῖ pro ἔνδον.

ἀειγενέτης et *αἰειγενέτης*, ου. ὁ. (Γάω) est ὁ ἀεὶ ὤν. nam γίνομαι Ionibus est εἰμί. est ergo divinum epitheton. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε (sacrificabat) θεῶν αἰειγενετάων, pro ἀειγενετῶν, Β, 400. εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσι, pro ἀειγενέταις, Γ, 296. ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσι, Ζ, 527. ἐγὼν ὄπα ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων, Η, 53. ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων ῥεῖα κατευνήσαιμι, inquit ὁ Ὕπνος, Ξ, 244. et 333, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰ. εὕδοντε ἀθρήσειε, dormientes conspiceret. μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν, Π, 93. ἀλλά γε καὶ σὺ θεοῖς εὔχεο, diis sempiternis vota fac, Υ, 104. λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσι, β, 432. ἄργματα θῦσε θεοῖς, ξ, 446, primitias. χαλεπόν, σε θεῶν αἰειγενετάων δήνεα εἴρυσθαι, ψ, 81, consilia profunda observare. ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰειγενετάων εἶδός τε μέγεθός τε ἀμύμονα θῆκεν ἰδέσθαι, ω, 372. Vide sub γείνω, prope medium.

Ἀείδω, f. σω. (Εἴδω) quod per crasin dicitur ᾄδω, f. ᾄσω. cano, notitiam occultam profero. est ab εἴδω, scio, video; et α intensivo. spectat præcipue hæc vox ad artificiose et musice prolata sapientiæ aut rerum gestarum arcana, vulgo ignota. hinc Musæ maxime dicuntur ἀείδειν, Α, 1, μῆνιν ἄειδε, θεά. et 604, Μουσάων, αἳ ἄειδον (pro ᾔειδον) ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. εἴπερ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διός, Β, 598. ponitur et de cantu religioso hominum, καλὸν (neutrum adverbialiter, pro καλῶς) ἀείδοντες παιήονα (cantum in honorem Apollinis) κοῦροι Ἀχαιῶν, Α, 473. Χ, 391. et de cantu humano laudatorio, ἄειδε (ᾔειδε, sc. ὁ Ἀχιλλεὺς) κλέα ἀνδρῶν, Ι, 189, canebat, ad sonum lyræ, celebria facta et laudes fortium virorum, coll. 191, ὁπότε λήξειεν ἀείδων, quando desineret canens. ergo hic heros φιλῳδὸς καὶ μελικός. cæterum ἀείδειν et μέλπειν est idem: sed ψάλλειν differt, hoc enim fit instrumentis. Φήμιος ᾔειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ, α, 154. et 155, ἀνεβάλλετο καλὸν (καλῶς) ἀείδειν, ubi infinitivus est per ellipsin τοῦ ὥστε, ut caneret. et 325, τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε. et 326, Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε λυγρόν. et 339, τῶν ἕν γέ σφιν ἄειδε, cane, ubi est imperativus. et 350, τούτῳ δ' οὐ νέμεσις Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν. et de Δημοδόκῳ, altero illo nobili cantore in poëta est ἀείδειν, θ, 45. et 73, ἀειδέμεναι (ἀείδειν) κλέα ἀνδρῶν. et 83, ἄειδε, pro ᾔειδε. et 87, ὅτε λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀοιδός. et 266, ἀνεβάλλετο καλόν. et 367, ἄειδε. et 489, λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις. et 492, ἵππου κόσμον ἄεισον, canta ornatum, i. e. apparatum et armaturam, equi illius lignei. et 514, ᾔειδεν δ' ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν. et 516, ἄλλον δ' ἄλλῃ (alibi) ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν, incursare. et 521, ταῦτα ἀοιδὸς ἄειδε. et 538, οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει. et de cantu quovis est κ, 221, Κίρκης δ' ἤκουον (audiebant) ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ, ubi inter texendum canit, ut solent, qui opus libenter et facile faciunt. et 254, ἱστὸν ἐποιχομένη (telam tractans) λίγ' ἀείδει. οἶνος ἐφίησι (incitare solet) πολύφρονά περ μάλα ἀεῖσαι, ξ, 464, ubi non τὸ ἀεῖσαι simpliciter vituperatur; sed τὸ μάλα, καὶ πέρα τοῦ μετρίου, nimis. ἀνὰ γάρ σφισι βάλλετο (pro ἀνεβάλλετο) ἀείδων Φήμιος, ρ, 262. et 358, ἧος δ' ὡς ὅτι (ἕως ὅτου, quamdiu) ἀοιδὸς ἄειδεν. et 385, ὅ κεν τέρπῃσιν (τέρπῃ, delectare possit) ἀείδων. et 519, 520, θεῶν ἒξ δεδαὼς, ἀείδει ἔπεα ἱμερόεντα, ὁπότ' ἀείδῃ. et hic locus maxime laudem τοῦ ἀείδειν habet, vide ἀοιδός. ὅτε ἀηδὼν (luscinia) καλὸν ἀείδῃ, τ, 519. ᾔειδεν ἀνάγκῃ, χ, 331, et 346, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. et 352, ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας, inter epulas cantaturus. λέγειν est, dicere: hinc oratorum verba sunt λόγοι, sed de poëtis ἀείδειν dici solet, διὰ τὸ ἐμμελὲς, quia musici quid et magis articulati inest illis: hinc ᾠδὴ est λόγος μεμελισμένος, oratio cum cantu prolata. poëtarum præterea sermo dicitur ἔποχος, qui vehitur quasi curru vel equo: oratorum vero πεζὸς, pedester. præterea ἀείδειν signum est lætitiæ: nam οὐδὲν ζῷον λυπούμενον ᾄδει. antiquissimi Musicam valde σεμνῶς exercebant, omnesque liberi homines discebant eam.

ἀεικεια, ας. ἡ. (Εἴδω) indignitas, indigna et turpis tractatio; fœditas, fœdus adspectus. τοῖο δ' Ἀπόλλων πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, Ω, 19, hujus a corpore arcuit Apollo omnem fœdam formam, quæ exsistere potuerit per dilacerationem in raptando. coll. 21. ergo re ipsa h. l. est idem quod ἡ δρύψις. μή τις μοὶ ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ φαινέτω, υ, 308, ne quis mihi iniquitates suas ostendat in domo, *ungebührliches verhalten, (misbehaviour.)* alii scribunt ἀεικία, ἡ. sed in metro his locis id locum non habet, alibi vero bona est vox.

ἀεικέλιος, ία, ιον. (Εἴδω) indecens, indignus, fœdus. αἴθε ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, Ξ, 84, utinam imperator esses alius exercitus indecori et informis. πρόσθεν γάρ μοι ἀεικέλιος δόκει εἶναι, νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, ζ, 242, ante mihi nullius formæ et vilis aliquis videbatur esse. ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης, ν, 402, *unansehnlich, unkentbar, (mean, not to be recognised,)* turpis, nulli principi similis. ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος, indignam calamitatem, fœdum malum, ξ, 32, ἀπρεπές. ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ, τ, 341, in cella informi. δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, sellam vilem ponens ei, υ, 259. χιτῶνα ῥαπτὸν ἀεικέλιον, ω, 227. αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, δ, 244, ipse se verberibus indignis et fœdis multans. ὀφθαλμοῦ ἀεικελίην ἀλαωτὴν, oculi fœdam excœcationem et miseram, ι, 503, ἀεικῶς γενομένην. ἀεικελίης ἐπὶ πήρης, ρ, 357, deposuit acceptum cibum super peram indecentem, quam pro mensa nunc adhibebat.

ἀεικελίως, (Εἴδω) adverb. fœde, misere, indigno modo. λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην κύμασιν ἐν πολλοῖς, valde misere, θ, 231. δμωάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντες ἀεικελίως, vexantes indignis modis, π, 109. υ, 319.

ἀεικής, ἐος. ὁ ἡ. (Εἴδω) non conveniens, non æquus, indignus, turpis, *ungleich, unanständig, unleidlich, garstig, (unsuitable, indecorous, insufferable, base.)* est ab α privat. et ἔοικε, convenit, decet. ἀεικέα λοιγὸν, turpem et indecorum interitum, Α, 341. et 398, indignum malum. et 456, fœdam pestilentiam nam omne malum *adspectu fœdum et miserum* est: et hæc est vis nominis ἀεικής. et Ι, 491, ubi ἀεικέα λοιγὸν vocat omne malum amico minitans. et Π, 32, cladem indignam, in bello. ἀεικέσσι (ἀεικέσι πληγῇσι πληγαῖς) turpibus verberibus, Β, 264. Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκε, etiam his invisum fatum immisit, Δ, 396, simul et ἀπρεπέα, indecorum: nam turpe erat, tot viros ab uno vinci et interfici. τῶν δὲ στόνος ὤρνυτο ἀεικὴς ἄορι θεινομένων, Κ, 483, illorum gemitus excitabatur miser gladio cæsorum. sic et Φ, 20. indignus gemitus. sic et χ, 308. ω, 183. ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται, ut liberis suis miseram mercedem capiat, Μ, 435, nam omnis μισθὸς videbatur illiberalis et odiosus antiquis. conf. μισθός. hinc ἀεικῶς ζῶν est, qui vivit misere et inhoneste. πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην, Λ, 142, patris indignam luetis injuriam. τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς, celeriter conspexit factum miserum et indignum, fœdum visu, Ξ, 13. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα, laborem indignitatis et miseriæ plenum habentem filium, Τ, 132, et simul iniquum, τὸ μὴ κατὰ τὰ λοιπὰ ἔργα ἀνθρώπων. ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικὲς, Ι, 70, convenit tibi, nec sane indecens est. ubi poëta pro more suo etymologiam innuit. οὔ οἱ ἀεικὲς, ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης, τεθνάμεν, non ei indecorum, defendenti patriam, mori, Ο, 496. οὔ οἱ ἀεικὲς, ἀνάσσειν Ἀργείοις, non ei inconveniens est, imperare Argivis, Τ, 124, *er ists wohl werth, es stehet ihm nicht etwa übel, (he is worthy of it, it does not misbecome him.)* Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα, Χ, 396, contra præstantissimum Hectorem indignas res meditabatur: ubi sic vocat τὸν ἑλκυσμόν. sic et Ψ, 24, coll. seqq. οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα, Ω, 594, non mihi vilia et indecora dedit pretia solutionis. et 733, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο, ubi certe indigna et inhonesta opera operereris. ἀεικέα πήρην, vilem et turpem et informem peram, ν, 437, *eine sehr schlechte hange-tasche, (a wretched wallet,)* τὴν μὴ κατὰ τὸ εἰκὸς ἐσκευασμένην, διὰ τὸ πυκνὰ ῥωγαλέον, ὃ κωλύει πάντως τὴν πήραν τηρεῖν τὰ βαλλόμενα. *eine unscheinbare, elende, (a shabby, miserable one.)* sic et ρ, 197. καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν (nequaquam) ἀεικὴς, υ, 366, mens in pectore composita non ignobilis et iniqua et indecens. nam οὐδὲν h. l. est pro οὐκ. conf. τεύχω. ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς, γ, 265, renuebat facinus indignum et inhonestum, τὴν μοιχείαν sc. et λ, 428, ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς, struxit et paravit, ubi cædem mariti sic vocat. ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς, ultus est factum iniquum, ο, 236. ἔπος ἔκπαγλον καὶ ἀεικὲς, verbum minax et indignum, ρ, 216. τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικὲς, Ψ, 222, hanc enim certe deus impulit facere factum indecorum et inhonestum. ἀεικέα πότμον, invisam mortem, β, 250. δ, 339, 340. sic et ρ, 130, 131. et τ, 550. χ, 317, 416. ἀεικέα μερμηρίζων, indigna et iniqua cogitans, δ, 533. et 694, ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα φαίνεται, vestra indigna facinora apparent. βουλοίμην τεθνάμεν (mori mallem) ἢ τάδε αἰὲν ἀεικέα ἔργα ὁράασθαι, quam semper hæc indigna et turpia facta videre, υ, 317. et π, 107. et 199, νέον (modo) ἦσθα γέρων καὶ ἀεικέα (turpes, inhonestas, vestes) ἕσσο, indutus eras. λώβην ἀεικέα μηχανόωνται, υ, 170. et 394, πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο. sic et χ, 432. αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα (deformia, turpia) ἕσσαι, i. e. ἐνδέδυσαι, indutus es, ω, 249. dicitur et αἰκής. Sophocl. Electra, 208, αἰκεῖς θάνατοι.

ἀεικίζω, f. ίσω. (Εἴδω) indigne tracto, fœde habeo, fœditate afficio. μὴ ἀεικίσωσι νεκρὸν, ne indignis modis tractent mortui corpus, Π, 545. et 559, ἀλλ' εἴ μιν (utinam eum, *ô wenn wir ihn doch) (O that we could but)* ἀεικισσαίμεθα, fœde tractare possemus! et in textu sigma est duplicatum, ob metrum. εἰ autem est h. l. optantis particula, cum optativo constructa. confer tamen etiam εἰ ad h. l. μὴ ἀεικίσωσι νεκρὸν μυῖαι, fœdidate afficiant, Τ, 26. nam muscæ generant vermes, et hi circumrodendo fœdum faciunt corpus mortuum et putridum. οὐ γὰρ ἐγώ σε ἔκπαγλον ἀεικιῶ, Χ, 256, non ego te immaniter deturpabo: et est futurum atticum, pro ἀεικίσω. et 404, τὸν Ζεὺς δυσμενέεσσι (hostibus) δῶκεν ἀεικίσσασθαι, tradit fœde tractandum. ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν (imperf. sine augmento) Ω, 22, indigne tractabat, *misshandelte, (maltreated, ill used.)* et 54, κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει, ubi sic vocatur mortuum corpus. ὃς τὸν ξεῖνον ἔασας ἀεικισθήμεναι (pro ἀεικισθῆναι, cum paragoge attica) οὕτω, σ, 221, qui passus es hospitem hunc tuum sic indigne haberi et deformari et contumelia affici. id Penelope intelligit de jactu illo Antinoi: sed Telemachus dissimulans id, respondet quasi mater loquatur de pugna cum Iro, ubi negat factam τὴν αἰκίαν, siquidem hospes fuerit victor. conf. Τηλέμαχος in R. verbum ergo hoc generaliter notat: facio ut aliquis ei similis non sit qualis ante fuit adspectu: fœdo aliquem. idem dicitur contracte αἰκίζω, cujus composita occurrunt in poëta.

ἀείρομαι, vide sequens, et ἀερσίπους.

'Αείρω, f. ερῶ. (Ἄω) aor. 1. ἤειρα et ἄειρα. tollo, elevo in altum. *hebe in die höhe, (I lift up on high.)* elevatum quid fero, *trage, bringe, (I carry, bear.)* est ab ὁ ἀήρ, ἔρος: εἰς ἀέρα κουφίζω. μή μοι οἶνον ἄειρε, ne mihi vinum fer, Ζ, 264. a qua notione et ὁ ἄρτος dictus videri posset, et τὰ προσάρματα, i. e. αἱ τροφαί. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρε (imperf. pro ἤειρε) Λ,

636, senex id sine difficultate aut molestia elevabat, ἐκούφιζε, *konnte ihn heben, (lifted.)* πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσιν, εἰ οἱ ἐφαρμόσσει, τῷ δ' ἠΰτε πτερὰ γίνετο, ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν, experiebatur se in armis, an apta sibi essent; ei autem erant ut alæ, et levabant principem, Υ, 386, elevabant eum quasi, *sie huben ihn, (they lifted him;)* τῆς συμμετρίας κοῦφα ποιούσης αὐτὰ, ὡς φέρειν μᾶλλον ἢ φέρεσθαι, præterea, ut avis sine alis non volat, sic heros sine armis non pugnat: arma erant ergo ei ut alæ, quæ elevabant et alacrem faciebant eum ad pugnandum. notat ergo summam aptitudinem horum armorum. οἱ δ' ἀντίοι ἔγχεα ἄειρον Τρῶες, adversi hastas tollebant, Υ, 373, ex adverso, ἦραν εἰς ἀέρα: et dubium est ibi, an ἄειρον in imperfecto, an ἄειραν in aor. 1. sine augmento, sit legendum. Sensui id perinde est. πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν, omnes in curribus scuticas elevarunt, Ψ, 362. et 730, κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρε, de luctatore, qui alterum elevare in luctando conabatur ut deinde dejiceret: coll. 724, 725, seqq. Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, magnam hastam erigere et tollere contra Jovem, Θ, 424. ἀπὸ ἕθεν ὑψόσε ἀείρας, a se in altum elevans, sc. id spolium, Κ, 465, coll. 461, ὑψόσε ἀνέσχεθε χειρὶ, sc. spolia 458, s. memorata. et 505, ὑψόσε ἀείρας ἐκφέροι, exportaret sublatum. τῶν (χερμαδίων) ἓν ἀείρας, Ξ, 411, unum horum tollens. sic et Η, 268, πολὺ μείζονα λᾶαν. ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας, Π, 678, sublatum efferens ex pugnæ loco. στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας ἐπεθήκατο χαλκείην, Κ, 30. sic et Υ, 380, τρυφάλειαν ἀείρας περιέθετο κρατὶ, sublatam galeam imposuit capiti. ὑψόθεν ἔμβαλε ἀείρας, Μ, 383, i. e. μετεωρίσας τὴν χεῖρα, ἵνα βιαιοτέρα γένηται ἡ πληγὴ ἐκ τοῦ λίθου. et 453, λᾶαν ἀείρας. τὸν δὲ ἑταῖροι χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, sublatum manibus extulerunt ex prœlio, Ξ, 429. οἴχεται οἶος ἀείρας νεκρὸν, Ρ, 588. et 718, νεκρὸν ἀείραντες φέρετε ἐκ πόνου, collato 722, νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζων. μητρὸς προπάροιθεν θῆκεν ἀείρας, sublata adportans posuit ante eam, Σ, 614. Αἰνείαν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσε ἀείρας, Υ, 325. alte tollens eum. δμωὰς, νόσφιν ἀειράσας, Ω, 583, seorsum auferentes eum. et 589, τόνγε λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας. χεῖρας ἀείρων, manus tollens, λ, 422, ubi sensus est: χεῖρας αἴρων, ἐπέβαλλον αὐτὰς πρὸς τῷ φασγάνῳ ὡς ἐπὶ ἀμύνῃ, ἡ δὲ Κλυταιμνήστρη φθάσασα ἐστέρησέ με τοῦ ἀμυντηρίου, νόσφι ἐμοῦ ποιησαμένη αὐτό. moriens manus elatas volebam admovere gladio, sed illa eum mihi jam subduxerat. potest tamen ille locus potius sic intelligi: πρὸς τῇ γῇ τὰς χεῖρας αἴρων, ἔβαλλον αὐτὰς σφαδαστικῶς προσαρμόττων ἐν τῷ θνήσκειν περὶ φασγάνῳ: ἡ δὲ γυνὴ ἐχωρίσθη μου νόσφι γινομένη, καὶ μὴ τὰ ὅσια ἐπ' ἐμοὶ τελέσασα. et hic sensus est verus. in *media* forma, ἀείρομαι, sed significatu activo, non minus frequens est usus. τῶν ἕνα ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ, Ζ, 293, unum ex his peplis sumens tulit donum Minervæ. πάντας ἀειράμενος πελέκεας κλισίηνδε φερέσθω, auferens et tollens omnes, Ψ, 856. τῶν (πέπλων) ἵνα ἀειραμένη Ἑλένη φέρε, ο, 106. et in vere *medio* significatu, intransitive, ὑψόσε ἀειρόμενος, alte se tollens, Φ, 307, *sich hebend, (rising.)* et 327, κῦμα ἵστατο ἀειρόμενον, unda stabat quæ alte extulerat se. sic et, κονίη ἵστατο ἀειρομένη, pulvis tollens se, Ψ, 366, εἰς ἀέρα ἐγειρομένη. et 501. ἵππω ὑψόσε ἀειρέσθην (3 dualis imperf. med.) equi erigebant se, ut solent in acri cursu. et ab hoc verbo est ἵππος ἀερσίπους, i. e. ἀειρόμενος πόδιν, *der mit den vörderfussen sich hoch hebet, (rearing on his hinder legs.)* ἀέριος οἷον ποσίν. hinc competit equis duobus et τὸ, πετέσθην. sic et ν, 83. et forma *passiva* est μ, 249, πόδας ὑψόσε ἀειρομένων, in altum sublatorum a Scylla. et 255, ἀσπαίροντες ἀείροντο, i. e. ἀέριοι ἐκουφίζοντο φερόμενοι. ὁ δ' ὑψόσε ἀερθεὶς ῥηϊδίως μεθέλεσκε, sc. τὴν σφαῖραν, θ, 375, i. e. ἀναπηδήσας, καὶ ἔτι μετέωρος ὢν, μετελάμβανε. et erat id genus ludendi vetustum, ut aliquis discum in altum projiceret, deinde subsiliens eundem decidentem exciperet in aëre. ἐγὼ πρὸς ἐρινεὸν μακρὸν ὑψόσε ἀερθεὶς, μ, 432, ad altam caprificum me attollens. ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς δίνεον, desuper erigens me, ι, 383, suspendens me in digitos pedum et imminens. ὁ δ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη, tollebatur in ætherem, τ, 540, de aquilâ. Τρώων δὲ κῆρες πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν (ionice pro ἠέρθησαν) Θ, 74, i. e. ἤρθησαν μετέωροι. et id notabat victoriam, et vitam facilem, et sublatos spe animisque alta spectantes. vide porro α, 141, κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας, carnium lances apposuit afferens elatas. sic et δ, 57. ἱστὸν στῆσαν ἀείραντες, elevantes malum, β, 425. ο, 290. ἱστία νηὸς ἔστειλαν ἀείραντες, γ, 11, sursum subtrahentes vela convolvebant; ad differentiam τοῦ καταρρίψαι. συνέστειλαν γὰρ τὰ ἱστία, οὐ κάτω ῥίψαντες, ἀλλ' ἀναδήσαντες πρὸς τῷ κέρατι (ad antennam) τῆς νηός. sicut et fit in nostrîs navibus marinis plerumque. ὅσα οἱ νέες (κατὰ) ἄχθος ἄειραν, γ, 312, quanta naves sustulerant pro pondere, *so viel die schiffe zur fracht eingenommen hatten, (so much as the ships had taken on board for cargo.)* ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσε ἀείρας, ι, 240, 340. et 332, μοχλόν. et 537, πολὺ μείζονα λᾶαν. ἐς μυχὸν θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας πάντα, π, 285, auferens sublata deponere. ἀμφ' οὖδας ἀείρας, ρ, 237, ubi sensus est: ἐβουλεύσατο, ἢ ἄλλοι τὸν κακὸν τῷ ῥοπάλῳ, ἢ ἀείρας ἀμφουδὶς (sic enim legunt quidam,) i. e. ἐκ γῆς, πρὸς γῆν αὖθις ἐλάσειεν τὴν ἐκείνου κεφαλήν, consultabat secum, an interficeret eum clavâ, an comprehensum ex terra elevaret, et conversum caput ejus solo allideret. alii ibi pro ἀείρας legunt ἐρείσας, ut sit: πρὸς τῇ γῇ ῥίψας, ad terram statuens conversum caput. sensus manet idem: volebat enim caput ejus ad terram convertere: ἀείρας tamen multo præstat. conf. οὖδας. κανέου δ' ἐκ σῖτον ἀείρας, ρ, 335. sic, ἄρτους, σ, 119. μῆλα ἐξ Ἰθάκης νηυσὶν ἄειραν, φ, 18, sustulerant, ληϊσάμενοι nimirum. τεύχεα ἀείρας, ω, 164, arma asportans. ab hoc verbo ἀείρειν factum est per syncopen αἴρειν.

ἀείρω, f. ἀερῶ. (Ῥίω) conjungo, adjungo, ζευγνύω, συμπλέκω. est ab εἴρω, necto, cum α copulativo, *ich füge an einander, (I join together.)* ὁμοῦ εἴρω. hinc est παραείρω, juxta adjungo, παραζευγνύω. unde est ἵππος παρήορος, equus duobus ordinariis super adjunctus, *ein nebenpferd, (an extra horse,)* qui et ὁ παράσειρος et σειραῖος, dicitur: hinc et τὸ τέτρωρον (pro τετράορον) si quatuor equi juxta se sunt juncti; et ἡ ξυνωρὶς, si duo equi. et ἡ ὄαρ pro ἄορ, uxor. ab eodem isto verbo fit ἄρω, apto, jungo, per syncopen.

ἀεκάζομαι, (Χάω) invitus facio, animo invito sum; non consentio, ago tamen. factum verbum ab ἀέκων. πολλὰ ἀεκαζομένη, admodum invita, Z, 458, ubi sermo de fœmina illustri captiva, et ad serviles res depressa. sic, πολλὰ ἀεκαζομένους, ν, 277, ubi sermo de navigantibus, vi ventorum aliorsum actis. καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος, σ, 134, ubi sensus: veniente malo, etsi quis antea putarat, se id non laturum, tamen id sustinet et sustinere cogitur, etsi invitus. οἵ με ἀεκαζομένην μνῶνται, τ, 133, qui me ambiunt contra voluntatem meam.

ἀεκήλιος, ία, ιον. (Εἴδω) idem quod ἀεικέλιος, sed poëtice mutatis vocalibus. παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα, Σ, 77, indignas res. nam qui hanc vocem ad ἕκηλος, quietus, referunt, et exponunt, sollicitas, inquietas res; sensui quidem utcunque consulunt h. l. vocem tamen ipsam elumbem reddunt hac compositione frigida.

ἀέκητι, (Χάω) adv. contra voluntatem aut favorem. Ἀργείων ἀέκητι, Λ, 666, etsi obnitentibus Graiis; et est ad diff. ignium, qui a Græcis ipsis accenduntur, e. c. ad calefaciendum. θεῶν ἀέκητι, non propitiis diis, M, 8. O, 720. sed, α, 79, est simpliciter, contra voluntatem et decretum deorum. priore sensu, θεῶν, γ, 28, *in ungnaden der götter, (in disgrace with the gods.)* et 213, σοῦ, invito te. δ, 504, contra voluntatem deorum, sine eorum voluntate. et 665, τόσσων ἀέκητι, sine voluntate tot et tantorum; ubi τόσσων etiam pertinet ad præcedens ἐκ, et a duobus regitur, nisi id ἐκ. malis avulsum putare, et referre ad οἴχεται. σοῦ, ε, 177. οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, non ingratiis omnium deorum, ζ, 240. et 287, φίλων, πατρὸς καὶ μητρὸς, ἐόντων, non cum voluntate suorum, patris nimirum et matris, eorumque adhuc superstitum. θεῶν ἀνάκτων, μ, 290, quod ὑπερβολικῶς dictum. σοῦ, ο, 19. π, 94. ἐμεῦ, ρ, 43, sine meo consensu. ἀθανάτων θεῶν, ω, 443.

ἀέκων, οντος. ὁ. (Χάω) invitus, non sponte agens aut eligens. ἀέκοντος ἐμεῖο, me invito, A, 301. et 327, τὼ δ' ἀέκοντε βάτην. et 430, ἥν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων, quam vi ab invito abstulerant. Δ, 43, vide ἑκών. ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων ἔβησε κακῶς ἀέκοντας, male descendere fecit de curru invitos, i. e. dejecit moribundos, E, 164. H, 197, vide ἑκών. Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος, invitis iis occidit sol, Θ, 487. ἤιε ἀπὸ αὐτῶν πολλὰ ἀέκων, abiit ab iis multum invitus, Λ, 556, i. e. λίαν πάνυ ἀκουσιαζόμενος. et ad πολλὰ deest κατά. (sic et P, 666.) et 715, οὐδὲ ἀέκοντα λαὸν ἤγειρε, neque populum invitum congregabat, coll. 716. ἀέκοντας ἀπώσειν, invitos eos se depulsurum, N, 367. Ξ, 105. εἴ με βίῃ ἀέκοντα καθέξει, si me vi invitum continebit, O, 186, et h. l. est definitio (ὁρισμὸς) βίας: utpote quæ est ἀκούσιος κατοχή. ἀέκοντας ἑταίρους, Π, 204. et 264, τοὺς παρακιὼν ὁδίτης κινήσει ἀέκων, eos crabrones, jam a pueris irritatos, præteriens viator contra voluntatem suam ipsa præteritione sua in se commovebit; in opp. ad pueros consulto irritantes. et 369, οὓς ἀέκοντας τάφρος ἔρυκε, quos contra propositum suum fossa detinebat. P, 112, *ungerne, (reluctantly.)* ἀέκοντα ἔπεμψε ἐπὶ ῥοὰς ὠκεανοῖο νέεσθαι, Σ, 240, solem non spontaneum misit Juno ad fluenta Oceani ut occideret, i. e. vespera fiebat ante tempus solitum, ob nubes densissimas circa vesperam contractas. οὐδέ κε κούρην ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος, nec, me invito, abduxisset puellam, T, 273, inquit Achilles. sed is, ob cunnum, deterrimam pugnandi causam, seditionem in castris movere noluit. Φ, 59. α, 199, 403. β, 311. οὐκ ἄκοντε πετέσθην ἵππω, γ, 484, 494. δ, 463, 646, ubi genitivus est pro ἀέκοντα. sic ι, 405. η, 315. κ, 266, 489, ἀέκοντες. ο, 200. φ, 348. et *fœmininum*, ἡ ἀέκουσα, A, 348. ἀέκουσαν, β, 130. σ, 374. υ, 343.

ἄελιοι, mariti duarum sororum, dicuntur et αἰέλιοι, vide sub εἰνάτειρ.

Ἄελλα, ης. ἡ. (Ἕλω) turbo, ventus vehemens et contorquens. in genere, procella. est ab ἄω, spiro, et εἰλέω, compositum nomen: quam etymologiam, ex more suo, ipse poëta innuit B, 293, s. ἥν νῆα ἄελλαι χειμέριαι εἰλέωσιν, quam procellæ incluserint in portu. ut ergo repetendæ sint notiones verbi εἰλέω, supra indicatæ; ut intelligatur hoc nomen. ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ, Λ, 297, ubi parabola notat τὸ ὀξυκίνητον τοῦ ἥρωος εἰς μάχην, et quod divinitus immissus sit Græcis. ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ, M, 40, i. e. cum continuo impetu. ὅτε σπέρχωσιν ἄελλαι, N, 334, ubi ut πρόσωπα finguntur, quæ per ἀνέμους ut instrumenta, efficiunt aliquid. et 795, s. ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ, ἥ ῥά ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε, seqq. ubi quoque personificata quasi ἡ ἄελλα: et ὑπὸ βροντῆς Διὸς, est, σὺν ἀερίᾳ βροντῇ. ὕψι δ' ἀέλλη σκίδνατο ὑπαὶ νεφέων, Π, 374, ubi hæc procella ut efficiens ponitur, et indicatur pulvis densus, ut consequens, actus per procellam et turbinem, et in aërem alte evectus. τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι ἐπὶ πόντον φέρουσιν, T, 377. ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, quando urgerent et ingruerent procellæ, γ, 283. et 320, ὅν τινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, abegerint a cursu suo. πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας παντοίων ἀνέμων, ε, 292, Neptunus concitavit. et 304, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι παντοίων ἀνέμων. ἄφαρ τὸ (ἔπος) φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι, θ, 409, venti abripientes ferant illud verbum, i. e.

obliviscere illius. νῆας ἅς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, quas ei quassaverunt venti vehementes, ξ, 383. μόλις δ' ὑπάλυξιν ἀέλλας, τ, 189, vix evasit procellas.

ἀελλὴς, έος. ὁ ἡ. (῞Ελω) turbinis modo actus. τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὤρνυτο ἀελλὴς, Γ, 13, horum a pedibus surgebat, excitabatur, pulvis turbidus, συνεστραμμένος δίκην ἀέλλης, turbinis more.

ἀελλόπους, (et ob metrum ἀελλόπος) οδος. ὁ ἡ. (Πάω) pes procellæ similis, pedibus velocissimus, *schnell wie der sturmwind, (swift as the tempest.)* idem quod ποδήνεμος. ab ἡ ἄελλα, ης, procella, et ὁ ποῦς, composita vox. apud poëtam est epitheton Iridis; quæ et physice celeriter exsistit, et de cœlo quasi duobus pedibus descendit in terram, inter imbres et pluvias. sed poëtice notat famam, vel nuntium dextre advenientem. ὦρτο δ' Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα, Θ, 409. Ω, 77, 159.

ἀελπὴς, έος, ὁ ἡ. (῞Ελω) quod præter spem est. et hoc adjectivum immediate a verbo ἀέλπω factum. nam adjectiva ab ἡ ἐλπὶς formata hoc modo fiunt, εὔελπις, δύσελπις, etc. γαῖαν, ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεὺς, ε, 408, terram, de qua desperaveram jam, dedit mihi videre deus.

ἀέλπω, (῞Ελω) despero, non credo. ἀέλποντες σόον εἶναι, Η, 310, δυσελπιστοῦντες, cum vix sperassent eum incolumem futurum.

ἀέξω, (Χάω) (f. ἀεξήσω, quod futurum tamen apud poëtam obvium non est) augeo, promoveo, emergere facio, procedere facio; *ich mehre, vergrössere, (I increase, augment,)* fit ab ἔχω, f. ἕξω, i. e. ἐπέχω, detineo, teneo, *zurückhalten, (to detain;)* cum α privativo: ut hoc a futuro, ἀέξω, factum novum verbum notet, non detineo, non impedio, οὐκ ἐπέχω, *ich halte nicht auf oder zurück, ich hemme nicht, (I detain or impede not.)* per crasin fit, ex ἀέξω, ἄξω, et ut id distinguatur a futuro verbi ἄγω, f. ἄξω, interseritur post crasin factam, τὸ υ æolicum, ut fiat αὔξω, augeo. ἀέξειν vel αὔξειν ergo est, μὴ ἐπέχειν τῆς κατὰ φύσιν προκοπῆς, ἀλλὰ εἰς μέγεθος ἐᾷν προχωρεῖν, μεῖζον τοῦ καταρχὰς, ut majus fiat quam ab initio erat. οἶνος μέγα ἀέξει ἀνδρὶ μένος, vinum valde auget viro vires et robur, Ζ, 261, quod dictum, quasi μένος esset corpus quod posset crescere. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, quamdiu antemeridianum tempus erat et crescebat sacer dies, Θ, 66. Λ, 84. ι, 56, et αὔξησις ἡμέρας est, τὸ, ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἡλιακοῦ μεσουρανήματος. meridiem vero sic circumscribit Sophocles: ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν, Μ, 214, et tuam, O rex, potestatem semper augere, sc. debet quivis alius. μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων, magnum luctum in pectore fovens et alens, Ρ, 139. et 226, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω, et vestrum cuique animum incito, sc. τῇ θεραπείᾳ, dum vobis bene facio, alacres simul et lætos vos facio, cives meos autem adfligo collationibus. χόλος, πολὺ γλυκίων μέλιτος, ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, ἠΰτε καπνὸς, Σ, 110, augetur in pectore hominum et crescit, sicut fumus. καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς, β, 315, et sane mihi augetur intus animus, fio animosior cum ætate; et loquitur ibi Telemachus jam adolescens, non amplius puer sine sensu et animo virili nam αὐξανομένῳ τῷ σώματι συναυξάνονται καὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς αἱ δυνάμεις, γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι. simul notat h. l. τὴν προθυμίαν, alacritatem. ὄμβρος ἀέξει οἶνον, pluvia auget vinum, i. e. uvas, ι, 111, 158. μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει, magnum enim luctum fovet et alit in pectore, λ, 194. sic, addito nominativo, Τηλέμαχος ἐν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε (omisso augmento, pro ἤεξε, ἕνεκα) βλημένου, ob percussum eum jactu, magnum dolorem animo fovebat, ρ, 489. et ω, 230, πένθος ἀέξων. οὔποτε γὰρ ἀέξετο κῦμα ἐν αὐτῷ, sc. λιμένι, nunquam in eo portu attollebatur fluctus, κ, 93, *es erhob sich da nie eine welle, (the waves never rose there.)* Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, is enim nuper quidem adolescens fiebat et ex ephebis excedebat, χ, 426, mater tamen eum nondum sinebat imperare ancillis. αἴ κεν μοὶ φίλον υἱὸν ἀέξῃ, ἡ ᾿Αθηναίη, ν, 360, si velit mihi filium meum augere, ad virilem ætatem producere. ἐμοὶ ἔργον ἀέξουσι θεοὶ, mihi rem meam rusticam augent et fortunant dii, ο, 371, *sie segnen meine arbeit, (they bless my labour.)* et ξ, 66, ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, augetur et crescit et fortunatur. σὲ ἀλκὴ παγκρατίου ἀέξει, Ne. 2, 24, te auget et celebriorem facit.

ἀέρα δέρειν, vide sub ἀὴρ, prope finem.

ἀεργία, ας. ἡ. (῎Εργ) cessatio ab opere, pigritia. et notat non solum τὴν ἀργίαν, quæ per crasin ex ἀεργία est facta; sed et τὴν εἰς ἔργον ἀτεχνίαν, imperitiam et ineptiam ad opus faciendum, τὴν ἀνεπιστημοσύνην, *ungeschicklichkeit zur arbeit, (unskilfulness.)* οὐ γὰρ, ἀεργίης ἕνεκεν ἄναξ οὔ σε κομίζει, non, non pigritiæ causa dominus te alit, ω, 250.

ἀεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. (῎Εργ) sine opere, sine factis, otiosus, qui nihil efficit. κάτθανε ὁμῶς, ὅ τε ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ τε πολλὰ ἐοργὼς, moritur æque, Ι, 320. οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, non tolerabo otiosum, sc. ὄντα, vel διάγοντα, τ, 27. huc refertur ἡ ὀργὰς, άδος, locus sacer numini, et ab humano cultu intactus, quasi ἀργάς. it. collis sacer et incultus. ῎Ιδης ὀργάδες, Eurip. Rhes. 282, i. e. λοχμώδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ ἀνέργαστα, ἀγεώργητοι τόποι.

ἀερέθω, (῎Αω) verbum deductum per paragogen ab ἀείρω. in passivo vel medio est ἀερέθομαι, et ionice ἠερέθομαι, ἀκρίδες ἠερέθονται, Φ, 12, i. e. εἰς ἀέρα αἴρονται πετόμεναι, *sie erheben sich und fliegen weg, (they soar aloft and fly away.)* αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, Γ, 108, i. e. ἐκκρεμεῖς εἰσὶ ὡς ἐν ἀέρι, ἐλαφραὶ καὶ εὐσάλευτοι καὶ ἀβέβαιοί εἰσιν αἱ τῶν νέων φρένες, οὐκ ἔμπεδοι καὶ παγίως βέβαιαι καὶ ἀσφαλεῖς: εὐμετακίνητοί εἰσιν. *sind windig und leicht, unzuverlassig, (light, changeable, unsteady.)* τῆς ἐκα-

τὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, Β, 448, suspensæ erant fimbriæ ex ea, *schwebeten quasten dran, (tassels hung from it.)* nam ἀ. ἠερέθεσθαι proprie est, ἐν ἀέρι κρέμασθαι, *in der luft hangen, (to hang in the air.)*

ἀερσίπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) pedes celeriter tollens, it. qui pedibus celeriter fertur, ὁ λίαν ταχὺς καὶ ὠκύπους, κουφιζόμενος καὶ αἰρόμενος ποσὶν ὥσπερ καὶ πτεροῖς. qui quasi volat cursu. ab ἀείρω, in sublime tollo, f. ἀερῶ et æolice ἀέρσω: et ἀείρεσθαι est proprie, εἰς ἀέρα κουφίζεσθαι. est apud poëtam epitheton equorum nobilium, ob velocitatem et alacritatem eorum. ἵπποι ἀερσίποδες, Γ, 327. Σ, 532. Ψ, 475. Vide etiam sub ἀείρω, infra medium.

ἄεσα pro ἤεσα, vide "ΑΩ.

ἀεσιφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) incogitantia, defectus rationis firmæ, *unverstand, mangel des nachdenkens, (want of wit, want of reflection.)* ἐγὼν ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσιν, ο, 469, ego, cum essem infans, sequebar eam incogitanter, *aus unverstande, (ignorance.)* Vide sub "ΑΤΩ, ad finem, necnon sub "ΑΩ.

ἀεσίφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) incogitans, negligens, *unachtsam, (careless.)* est ab ἀέσαι, (confer ἄω et ἀέω sub Α) i. e. κοιμηθῆναι καὶ ἀναπνεῦσαι, per quietem respirare, dormire, jacere; quasi ὁ κοιμώμενος τὰς φρένας, cujus pectus est sopitum et non curiosum. inest simul fortasse notio τοῦ ἆσαι, i. e. βλάψαι, (conf. ἄτω) ut sit ὁ βεβλαμμένος τὰς φρένας, ὁ φρενοβλαβὴς, cujus pectus non est sanum, qui ratione recta læsus est. imo aliis placet etymologia ab ἀείρω, f. ἀερῶ et æolice ἀέρσω, in altum tollo, suspendo, quasi ἀερσίφρων, cujus mens suspensa et instabilis est, κοῦφος τὰς φρένας, οὐκ ἔμπεδος, οὐ στερεὸς καὶ βίβαιος, οὗ αἱ φρένες ἠερέθονται. quia epitheton est poëticum, ad omnia ista respexisse potuit poëta. ὁ δὲ ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων, Υ, 183, sc. ὁ Πρίαμος: οὐκ ἠερέθεται τὰς φρένας ὁμοίως τοῖς νεωτέροις ὁ γέρων, ἀλλὰ βέβαιός ἐστι. ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων ἦσθα πάρος, Ψ, 603, inquit Menelaus ad Antilochum Nestoris filium; nequaquam vagus et levis eras antea: ubi alterum per alterum ejusdem originis explicatur. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς ἤϊεν, ἣν ἄτην ὀχέων, ἀεσίφρονι θυμῷ, φ, 302, ille autem, in hanc fraudem et hunc errorem mentis suæ inductus, abiit suum erroris illius damnum secum asportans, animo insano; ubi sermo est de Centauro, qui in nuptiis Pirithoi turbas cœperat, et ab heroibus male mulcatus exactus fuerat e domo ebrius. atque ibi poëta innuere videtur, esse ab ἀάζειν compositum nomen, labefacio; ut notet τὸν φρενοβλαβέα καὶ μανέντα. si confers Hesiodum, "Εργ. 313, 333, oscitantiæ notio apparebit. notat in genere, temere agentem et nimis fidentem sibi. Vide sub "ΑΤΩ ad finem, necnon sub "ΑΩ.

ἀετὸς et αἰετὸς, οῦ. ὁ. ("Εω) aquila. est ab α intensivo, et ἐτεὸς vel ἐτὸς, verus, certus; quia augurium ejus valde certa, ex mente priscorum, portendebat: quasi ἀεὶ ἀληθὴς καὶ αἴσιος. hinc dicitur κατ' ἐξοχὴν ὄρνις, augurium, Θ, 251, ὅτι ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις, coll. 247, αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν, νεβρὸν ἔχοντα ὀνύχεσσι, et in hac διοσημίᾳ aquila significabat Hectorem et Trojanos, εἰ σήμερον κρατοῦσι διὰ τὸν Δία: ὁ δὲ κρατούμενος νεβρὸς notabat territos Græcos: ἡ δὲ καταβολὴ τοῦ νεβροῦ παρὰ βωμῷ Διὸς, notabat, ὡς ἐκφεύξονται οἱ Ἕλληνες διὰ τὸν Δία τοὺς κρατοῦντας, et amissuros esse istos victores victoriam suam e manibus, sicut aquila amiserit τὸν νεβρόν. nam semper in Homero est ἀμοιβὴ τῇ εὐσεβείᾳ, pietas suum habet præmium; et rex Græcorum coluerat semper aras Jovis. hinc et non post aliquot demum horas, sed nunc statim mittebatur aquila. vide, quam apte fingat poëta. præterea aquila dicitur τελειότατος, perfectissimus, sc. in auguriis dandis. sic Ω, 315—319. coll. 292, s. 310, s. ubi et μόρφνος, et θηρητὴρ, et περκνὸς dicitur, et οἰωνὸς, augurii avis, et Διὶ φίλτατος οἰωνῶν, καὶ οὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον, cujus robur maximum, et cujus alæ velut valvæ portarum. ὄρνις et οἰωνὸς sæpe est, σημαντικὸς τοῦ μέλλοντος. ipse est igitur Jovis ales: nam habetur pro rege avium, hinc summo regi sacer est. in senectute inutile ei fit τὸ ῥάμφος, τῇ ἄγαν ἐπικάμψει: ergo tunc fame punitur quasi, ob tot cædes aliarum volucrium et ferarum. præter avem, etiam pars quædam in summo templorum dicebatur ἀέτωμα, vel et ἀετοὶ, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν ἀετοῦ. conf. Aristophanem, qui dicit, ἐρέφεσθαί τι πρὸς ἀετόν. ejus ovis infestus dicitur ὁ κάνθαρος, maxime ὁ ἱπποκάνθαρος, *der feuerwurm mit hörnern, (the horned fire-dragon.)* hinc fabula narrat, in Jovis gremio posuisse aliquando, securitatis causa, aquilam ova; sed et eo penetrasse κάνθαρον: et Jovem indignantem surrexisse ut excuteret κάνθαρον, atque sic imprudentem simul excussisse ova et fregisse; quod fieri voluerit κάνθαρος. unde proverbium: ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι: κάνθαροι enim perdunt aquilina ova, non vero obstetricantur iis. ὄρνις, αἰετὸς ὑψιπέτης, Μ, 201, 200, φέρων δράκοντα. sic et 218, seq. ubi aquila quoque est symbolum Trojanorum. ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, αἰετὸς ὑψιπέτης, Ν, 822. ὥστε ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων, Ο, 690. seqq. aquila nigra: et ibi parabola est de ea, sicut et Ρ, 674, seqq. ὥστε αἰετὸς, ὅν φασιν ὀξύτατον δέρκεσθαι. et Φ, 252, αἰετοῦ οἴματα ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος, ὅστε ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν. ergo oculi ejus acerrimi, color, venatio, fortitudo et celeritas, laudantur. ὥστε αἰετὸς ὑψιπετήεις, ὅστε εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων (ex nubibus) ἁρπάξων ἢ ἄρνα ἢ λαγωόν, Χ, 308, seqq. ubi altus ejus volatus, et celer ex alto delapsus, et robur, describitur. αἰετὼ, duæ aquilæ, β, 146, seqq. ubi hæ aquilæ signant Ulyssem et Telemachum: hi sensim sunt venturi, unito consilio; multas sagittas pinnatas emissuri, planctum Ithacensibus facturi: volant μετὰ πνοιαῖς ἀνέμου, i. e. πρὸς ἄνεμον, *mit dem winde, (with the wind,)* non motis alis, sed ab aura ipsa, lati; et notant lenem et taciturnum adventum heroum, sine tumultu

aut temeritate. ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης πᾶσι χηνὶ (anseribus) κατέαξεν αὐχένας, τ, 538, seqq. ubi somnium de aquila suum narrat Penelope, coll. 543. seqq. 548, seqq. ὄρνις, αἰετὸς ὑψιπέτης, υ, 243, coll. 245, s. nam quia avis regia est, hinc eam interpretantur de rege. ὄρνις αἰετὸς χῆνα φέρων ὀνύχεσσι, ο, 161. ubi ista avis statim post votum factum apparebat: inde colligebat Helena, pertinere id signum ad eum, qui vota conceperat, coll. 168, 174, seqq. ὥστε αἰετὸς ὑψιπετήεις, ω, 537. quia hæc avis vera portendere putabatur: hinc quævis verissima sententia et quodvis sanum mentis propositum, dicitur αἰετός. e. c. apud Theocrit. Id. 26, 31, ἐκ Διὸς αἰγιόχου τιμὴν ἔχει αἰετὸς οὗτος, qui ibi est sententia sequens. sic et Homerus eandem rem vocat οἰωνόν, M, 243.

ἄετωμα, vide supra.

ἀέω, vide ἌΩ.

ἀζαίνω, vide ἀζηνάσκω.

ἀζαλέος, έα. έον. (Ἄω) siccus, aridus, humore suo privatus. *trocken, (dry.)* βῶν ἀζαλέην, siccum corium bubulum, i. e. scutum, H, 238, ad differentiam τῆς ὑγρᾶς, i. e. ζώσης βοός. sic διερὸς βροτὸς est ὁ ζῶν, οἱ ἀλίβαντες vero, humore vitali carentes, οἱ νεκροί. δρῦς ἀζαλέας καὶ πεύκας, Λ, 494, quercus aridas et larices, sive sint casu dejectæ et siccatæ, sive humano consilio: quod posterius sæpe fit, ut prope flumen dejiciantur arbores cædendo, relinquanturque ibi aliquamdiu, donec siccatæ deportentur fluvio. confer Δ, 487. ἀζαλέον ὄρος, i. e. ξηρὸν, Υ, 490, sic dictum a multitudine aridarum arborum aut virgultorum, quæ ignis facillime comprehendit et per ea late vagatur. sic ὕλη ἀζαλέα, ligna sicca, ι, 234, *trocken holz, (dry wood,)* ἐπείπερ ἡ τοιαύτη πρὸς λυχνοκαΐαν ἐπιδόρπιον χρήσιμος. antiquissimi enim accensis lignis in foco portatili, aut et ordinario, utebantur inter cœnandum, loco nostrarum candelarum tunc nondum inventarum.

ἄζη, ης. ἡ. (Ἄω) est ἡ ξηρασία, ἡ τοῖς μυδῶσιν ἐγγινομένη λευκότης, ὁ παλάσσων εὐρώς, *der weisse schimmel an vertrockneten dingen, (the white mould on dried things.)* σάκος γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ, scutum vetus, inquinatum situ, χ, 184.

ἀζηνάσκω et καταζηνάσκω, (Ἄω) est forma ionica ab ἄζω. καταζήνασκε (sine augmento, pro κατηζήνασκε) δὲ δαίμων τὸ ὕδωρ, λ, 586, *Gott liess das wasser eintrocknen, (the Deity dried up the water.)* nimirum ab ἄζω est ἀζαίνω, inde ἀζήνω, et ἀζηνάσκω. si contendas, esse l. c. aor. 1. ionicum a καταζαίνω, f. ανῶ. aor. κατήζηνα, et ionicâ formâ καταζήνασκον, ασκες, ασκε: refragantem nullum habueris, est enim analogiæ consentaneum.

ἀζήνω, vide supra.

ἀζηχὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) non intermissus, non interruptus, συνεχὴς, continuus, perpetuus, cohærens, ἀδιάλειπτος. est pro ἀδιεχὴς, contracto quasi ει in η, ob arctissimam soni cognationem, et mutato δ in ζ ob eandem cognationem. διέχω autem est, distineo, *ich halte von einander, (I hold asunder;)* et intransitive, discretus sum, distineor. neutrum ponitur adverbialiter. ἐμὲ οὐδὲ ὣς θυμὸς ἀνίει, ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος, Ο, 25, me ne sic quidem ira perdurans remittebat a dolore propter Herculem, *mein nicht nachlassender zorn und unmuth machete mich nicht los von der empfindung des schmerzens wegen des Hercules, (my unabated indignation did not alleviate the pain I felt on account of Hercules,)* et 658, ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν, indesinenter enim vociferabantur hortantes se invicem, *ohne ablassen, (incessantly)* ὄϊες, ἀζηχὲς μεμακυῖαι, oves sine intermissione balantes, Δ, 435, sicut solet in magno ovium grege. ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς, Ρ, 741, non intermittens fragor et strepitus; et sermo est de pugna acri. ἀζηχὲς φαγέειν καὶ πιεῖν, σ, 3, indesinenter edere et bibere.

Ἄζομαι, (Χάω) revereor, sic ut cedam ei et fugiam, *ich scheue, (I am afraid.)* σέβομαι. est a χάζω, i. e. ὑποχωρέω, sicut σέβομαι est a σείω, et quasi σεύομαι. ἀζόμενοι τὸν Ἀπόλλωνα, reveriti Apollinem, *aus scheu vor dem, (for fear of him,)* ne lædatur negatione ejus, quod a Græcis petebat sacerdos ejus, Α, 21. sic et ι, 200, ἀζόμενοι, sc. τὸν Ἀπόλλωνα, cujus sacerdos erat is cui parcebamus. μὴ ἄζεο (imperat. pro ἄζεσο) Ἄρηα, ne verere Martem, Ε, 830. *scheue dich nicht vor ihm, (I am not afraid of him.)* χερσὶν ἀνίπτοις Διῒ λείβειν οἶνον ἄζομαι, manibus illotis Jovi libare vinum religio mihi est, Ζ, 267, et vide, reverso in urbem Hectori offerebat mater potum, ut primum libaret diis, 259, deinde ipse sitim restingueret, 260. sed quia jam ad lavandum manus non otium erat, ergo nec ipse bibere volebat. ergo religiosissimi antiqui ad potiones suas libabant diis. ὅγε οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, non verebatur deum, nec abstinebat metu dei illius a lædendo Æneam, Ε, 434. ἄζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ ἀποθύμια ἔρδοι, verebatur enim, ne Nocti displicentia faceret, Ξ, 261. οὐχ ἄζεο, ξείνους ἔσθειν σῷ ἐν οἴκῳ, nulla tibi religio erat, hospites tuos domi tuæ comedere, ι, 478. μήτε μητέρα ἐμὴν ἄζευ (κατὰ) τόγε, neque matrem meam verere in hoc, ρ, 401, *scheue dich hierbey vor meiner mutter nicht, (be not in this matter afraid of my mother;)* illa enim idem vult quod ego te jubeo facere: et est imperativus ionicus per contractionem, quam Attici faciunt in ου. hinc est τὸ ἄγος, εος, quod est nomen medium; descendens a futuro 2. ἀγῶ, verbi ἄζω, f. 1. ἄξω. inde est ἅγιος, ία, ιον, sanctus, venerabilis, cui quisque concedit et a quo abstinet manus profanas.

ἄζος, vide sub δούλη, prope finem.

ἄζυξ, vide sub ἄδμητος.

Ἄζω, f. ἄσω, (Ἄω) est fere idem quod αὔω, sicco, arefacio, ξηραίνω, *ich dörre, trockne, (I dry.)* et fit ab ἄω, spiro: nam notat proprie siccationem spiritu aliquo calido factam; imi-

tatur quoque ipsum vocabulum sonum eum, qui auditur, quando quis efflat calidum spiritum. notat ergo proprie τὸ ἄσθμα, καὶ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν. transfertur deinde et ad alia. αἴγειρος, populus arbor, ἡ ἀζομένη κεῖται, quæ arescens jacet, Δ, 487, jacet humore suo privanda per aëris calorem. hinc est et αἰάζειν, quod non semper est θρηνεῖν, sed et, calidum spirare.

ἀηδέω, vide ἀδέω.

ἀηδὴς, vide sub eodem.

ἀηδόνειος, ἀηδονεὺς, ἀηδονὶς, ἀηδώ. Vide sequens, et sub ἀοιδὸς; necnon sub Πανδάρεος in R.

ἀηδὼν, όνος. ἡ. (Εἴδω) luscinia, *eine nachtigall, (a nightingale.)* χλωρηῒς ἀηδὼν καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν, ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν, τ, 518—523, ubi fabula de ea aliter narratur ac a recentioribus solet. conf. in R. Πανδάρεος, et Ἴτυλος, et Ζῆθος. nam fuit olim filia Pandarei, uxor Ζήθου, cujus filium Ἴτυλον mactavit ex insania, quem etiamnum luget mutata. æolice, et ex dialecto Mitylenæorum, dicitur ἡ ἀηδὼ, όος. dicitur eadem ἡ ἀηδονὶς, ίδος, et ὁ ἀηδονεὺς, έος, et ἡ ἀδονὶς, ίδος. adjectivum est ὁ ἡ ἀηδόνειος, ad lusciniam pertinens.

ἀηθέσσω, (Ἔθω) non sum adsuetus. *bin ungewohnet, (I am not accustomed.)* ab α privativo, et τὸ ἦθος, mos, grex consuetus. hinc est ὁ ἡ ἀήθης, εος, insuetus, insolens: et ἀηθέω, poëtice ἀηθέσσω. et id verbum primam augere non potest, ob κακαφωνίαν. ἀήθεσσον γὰρ ἔτι αὐτῶν, sc. νεκρῶν, K, 493, i. e. ἀήθεις ἦσαν καταπατεῖν νεκροὺς οἱ ἵπποι, utpote recens in castra bellica adducti, et qui nunquam strata mortuorum corpora viderant; adhuc insueti erant eorum, *waren der todten körper noch nicht gewohnet, (were not yet accustomed to dead bodies.)*

ἀηθὴς, vide supra.

ἄημα, vide sub ἌΩ.

ἄημι, (Ἄω) idem quod ἄω et ἀέω. spiro, πνέω, *ich wehe, blase, hauche, (I breathe, puff, blow.)* Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον, I, 5, nam castra ad Trojam habebant Thraciam versus septentriones: et ζέφυρος est ventus inter septemtriones et occasum spirans. cæterum media est producta poëtice et ionice, pro ἄετον, spirant ambo. possit hic locus ad ἄω referri, nam dualis præsentis eodem modo procederet. ἄνεμοι νέφεα πνοιαῖς διασκιδνᾶσιν ἀέντες, spirantes, flantes, E, 526, nam aor. 2. ab ἄημι est, ἄην, cujus participium ἀείς. ἀνέμων ὑγρὸν ἀέντων, ε, 478, i. e. πνεόντων. sic et τ, 440. ἄη ζέφυρος μέγας, ξ, 458, spirabat, ἔπνει. ἄη νότος, μ, 325. θεὸς τὸν οὖρον προέηκεν ἀῆναι, γ, 183. et 176, ὦρτο δ' ἐπὶ (pro ἐπῶρτο, *es stund auf,) (it rose.)* λιγὺς οὖρος ἀήμεναι, attica terminatione pro ἀῆναι. πνοιὴν ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι, κ, 25. πόντον ἵκανον ἀήμεναι, ad pontum venerunt venti flando, Ψ, 214. possit quidem hic infinitivus ἀῆναι deduci a forma verbi ἀαίνω, f. ἀανῶ. aor. 1. ἄηνα, inf. ἀῆναι: sed quid opus est ambagibus? λέων ὑόμενος καὶ ἀήμενος, leo pluviis et ventis subactus, *beregnet und durchgewehet. (exposed to rain and wind,)* ζ, 131, χειμαζόμενος, καὶ οὕτω μᾶλλον ἀγριούμενος. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο, dupliciter iis in pectore animus agitabatur, Φ, 386, imperf. med. pro ἤετο, omisso augmento, et producta media, ionice. vento quasi agitabatur animus et inflabatur. hinc dicitur θυμοῦ πνέειν, animosum esse, *vor muth schnieben, (to snort with courage.)*

Ἀὴρ, ἀέρος, ὁ et ἡ (Ἄω) aër. caligo, nebula. uterque significatus ex ἄω, spiro, halo. nam aër est commune spiraculum: et nebulæ sunt exhalationes aquosæ. *luft, nebel, (air, vapour.)* sed in posteriori significatu semper ponitur fœmininum, ἡ ἀὴρ, et ionice ἠὴρ, ἠέρος: in priori semper masculinum. ὁ ἀὴρ videtur esse Ξ, 288, ubi arbor dicitur ἱκάνειν αἰθέρα δι' ἀέρος, per aërem inferiorem in monte pertingere usque ad superiorem: ut notetur summa altitudo. ergo vere dicta ἡ ἐλάτη βλωθρὴ, quia βλωθρὸς est παρὰ τὸ, εἰς ἀέρα μολεῖν, in aërem longe exiens. reliquis omnibus locis est ἡ ἀήρ. et nota: in nominativo nunquam ionice dicitur ἡ ἠὴρ, nam concurrerent tunc in una voce duo η, quod κακόφωνον: sed in obliquis τὸ ἠ ab initio habet locum. hinc et, ob eandem causam, verba ἀηδίζω, tædio afficio, et ἀηθέσσω, non adsuetus sum, et similia, non augent suum α. ἐκάλυψε δὲ ἠέρι πολλῇ, Γ, 381, nam involvit eum multæ caligini et ἀορασίᾳ. notat ergo ἡ ἀὴρ τὴν σκότωσιν, ἀφώτιστον ἀέρα, aërem non collustratum sole vel lunâ. et physice id fit per nebulam; aut in pugna per pulverem densissimum. potest et id fieri, si quis in turba hominum se subito subtrahit oculis, aut latet in virgultis, etc. quod poëtice refertur ad numen, tegens aliquem caligine. Sic de Neptuno, eripiente quosdam, dicitur Λ, 751, τοὺς ἐκ πολέμου (ex prœlio) ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ, i. e. nebulâ densâ ex aquis surgente. ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε, Π, 790, coll. 789, ubi κλόνος, et inde ortus pulvis, impedierat oculos. sic et Apollo eripit aliquem, vel nebulâ, vel pulvere multo quem calidus sol effecerat, Υ, 444. κεκάλυπτο δὲ ἠέρι πολλῇ, Φ, 549, ubi explicatio physica addita, φηγῷ κεκλιμένος. nam Apollo, i. e. sol, adversus lucebat hosti, ut oculis minus bene uteretur; contra alter in opaco stabat. et 597, ubi ejusdem nemoris beneficio hic alter se subtrahit oculis hostis. Sic de Cimmeriis, ad perpetuas caligines damnatis, dicitur λ, 15, ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, ubi prius per adpitum alterum explicatur. περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε, E, 776, ubi adjectivum attice est in genere communi positum: et intelliguntur vel nebulæ vel virgulta. sic et Θ, 50, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν. estque pro, περιέχειν, κατέχειν. ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, E, 356, et cali-

gine hasta erat abdita. et 864, οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ, ubi mere physice dicitur, de nubibus atris procellosis, *schwarze gewitterwolken steigen auf, (black thunder-clouds arise.)* ἠέρα ἑσσαμένω, Juno sc. et somnus, Ξ, 282, i. e. invisibiles, insensibiles. ἀμφὶ λαμπραῖς κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν χεῦε, P, 269, in lætis rebus splendent galeæ apud poëtam; in tristibus obfuscantur. nam hæc est fictio poëtæ, quasi aër una lugeat, maxime h. l. ob cæsum Patroclum, et multas alias mortes. præterea notat et fortunam adversam, ut lux notat secundam. cæterum physice id accidebat ex multo pulvere sursum sublato. et 368, ἠέρι γὰρ κατέχοντο, coll. 367, ubi apparet, hanc ἠέρα esse densissimum pulverem, pugnando excitatum. et 376, ἠέρι καὶ πολέμῳ, ubi ille densus aër pugnantibus visum impediebat, ut facilius vulnerarentur. hinc est 644, seqq. ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι. Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. ubi vides talem ἠέρα oppositam esse τῇ αἴθρῃ, puro aëri. τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν, Υ, 446, *stiess im dunkeln dreimal fehl, (thrice he struck to no purpose, in the dark.)* hinc est ἀέρα δέρειν vel δαίρειν, si quis quid facit sine effectu. ἠέρα δὲ Ἥρη πίτνα (expandebat) πρόσθε βαθεῖαν, profundam nebulam, Φ, 6. ipse etiam timor excæcat. cæterum ἀὴρ βαθεῖα est σκότος βαθύ. ἀμφὶ δ' Ἀθήνη πολλὴν ἠέρα χεῦε, η, 15, i. e. ἀορασίαν. nam prudens Ulysses eas quærebat vias, ubi quam minime conspici a multis posset. collato 41, ubi eandem ἠέρα dicit ἀχλύν. et 143, καὶ τότε δὴ αὐτοῖο πάλιν χύτο (removebatur ab eo) θέσφατος ἀήρ. collato 140, πολλὴν ἠέρ' ἔχων ἥν οἱ περίχευεν Ἀθήνη. i. e. ἀπροόρατος ἐπέρχεται, non provisus supervenit. ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι, θ, 562. ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖα ἦν, οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε, ι, 144, ubi igitur nox naturalis describitur. sicut et loco ex θ, citato: nam Phæaces noctu transportarunt Ulyssem. περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦεν Παλλὰς, ν, 189, i. e. mane erat, et agnitio terræ suæ patriæ impediebatur crepusculo, et re inexspectatâ. et 352, θεὰ σκέδασε ἠέρα, εἴσατο δὲ χθὼν, diluxit tandem liquido, et ipse satis colligens se, agnovit terram suam. Vide αἰθήρ.

ἀήσυλος, ου. ὁ ἡ. (Κύω) idem quod αἴσυλος, abjecto iota, et interserto η, quale et in ὑπερήφανος, pro ὑπέρφανος, est insertum. σὺ ἔτεκες ἄφρονα κούρην, οὐλομένην, ᾗτε αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν, E, 876, cui semper injusta facta curæ sunt; inquit Mars de Minerva ad Jovem.

ἀήσυρον, vide sub ἌΩ, prope finem.

ἀήτης, ου. ὁ. (Ἄω) flatus, *das blasen, (the blowing.)* ἡ πνοή. ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται, O, 626. ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας, δ, 567. ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται, adspirent venti, ι, 139. ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας, Ξ, 254, ubi quidem possit esse ab ἡ ἀήτη, quæ quoque dorice in usu est: sed masculinum ὁ ἀήτης magis est in usu.

ἄητος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) ventosus, *windig, (windy)* it. impetuosus, *heftig und schnell, (impetuous,)* πολὺς καὶ γοργὸς, κατὰ ἄνεμον. θάρσος ἄητον ἔχουσα, audaciam vento impetuoso similem habens, Φ, 395, ab ἄω et ἄημι, i. e. πνέω, it. προθυμοῦμαι, ut Latini dicunt, quæ spirat amores. sic h. l. quæ spirat audaciam.

αθ, syllaba epenth. vide sub ΕἼΚΩ ad initium.

ἀθάνατος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) immortalis, *unsterblich, (immortal.)* et ionice in fœminino, ἡ ἀθανάτη. ἀθάνατοι, absolute positi, sunt dii, A, 503, μετὰ ἀθανάτοις, inter et apud deos. ἔρδομεν ἀθανάτοις ἑκατόμβας, B, 306. et 814, ubi ἀθάνατοι aliter nominant rem quam ἄνδρες. φίλος γένετο ἀθανάτοισιν, Ω, 61. ἐπιείκελος, A, 265. Δ, 394. Λ, 60. ο, 413. φ, 14, 37. δέμας ὁμοῖος; θ, 14. ψ, 163. γ, 468. εἶδος (formam quod attinet) ἀλίγκιος, *ähnlich den unsterblichen, (like the immortals,)* θ, 174. οὐκ ἔοικα, non similis sum iis, η, 209. κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, de Jove, A, 530. sic, ἐκ κράατος, Ξ, 177. θεοὶ μάκαρες ἀθάνατοι οὐκ ἐλάθοντό σου, non obliti erant tui in periculo mortis, Δ, 128, cum ipsi sunt expertes mortis: et apta ibi ista epitheta, nam de averruncanda morte sermo est. μάκαρ et ἀθάνατος est fere idem, fato gravi nulli obnoxius nec moriendi necessitati. οὐ φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων (humi repentium) τ' ἀνθρώπων, E, 442. ἀθάνατος Ζεὺς, B, 741. Ξ, 434. Φ, 2. ἀθάνατοι καλέονται, i. e. εἰσὶ, E, 342. τὶς ἀθανάτων, aliquis deus, E, 185. Z, 128. Σ, 186. η, 199. ο, 35. ψ, 63. υἷες, Π, 449. ἀθάνατος καὶ ἀγήραος, immortalis et non senescens, quod utrumque junctum esse debet, alias esset ἡ ἀθανασία maximum malorum, Θ, 539. M, 323. P, 444. ι, 218, 136. η, 94, 257. ψ, 336. μετὰ ἀθανάτοις ἀνάσσεις, deorum rector es, Σ, 366, de Jove. sic, M, 242, ἀνάσσει. μεταπρεπέα ἀθανάτοις, Σ, 370, i. e. ἐν τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐκπρεπέα. οὐ δηναιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο, non diuturnus est, qui contra deos pugnare audeat, E, 407. sic, καὶ μαχοίμην, Υ, 367, vel contra eos pugnarem. ἵνα ἠὼς ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσι, A, 2. T, 2. ι, 2. et γ, 2, φαεινῇ, ubi τὰ ἀθάνατα sunt corpora mundana, quæ non mutantur. sic et, ἠὼς, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα (indicans) καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι, B, 49, ubi Ζεὺς est aër, æther; et reliqui ἀθάνατοι sunt corpora mundana et ejusmodi vires. ποσὶν ὑπ' ἀθανάτοις, N, 19. δαμνᾷ (superat) ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς, Ξ, 199. ἀθανάτοις χόλος, ira Jovis contra deos, O, 121, ubi est dativus incommodi. ἔργα ἀθανάτων, T, 22, ἀμίμητα scilicet. ἵνα ἀθανάτοισι μετείη, Υ, 235. ο, 251, ut interesset iis. κρατέουσι ἀνδράσι τε καὶ, π, 265, Jupiter et Minerva, i. e. majestas et sapientia. ῥέζουσι ἑκατόμβας τοῖς, Ψ, 207. et 546, ὤφελεν εὔχεσθαι, debebat vota facere diis. et 788, ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. ἄριστοι ἀθανάτων, Υ, 123. ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπάζειν, Ω, 464. et 426, δῶρα διδοῦναι τοῖς. ἵπποις ἀθανάτοις, Π, 154. Ψ, 277, qui re

vera sunt mares non castrati, qui gignunt posteros. cæterum apparet, ἀθάνατον non semper notare deum, siquidem equi Achillis finguntur immortales. ἀθάνατος Πρωτεὺς, δ, 385. τὶς ἐπιλθὼν, ι, 73. et 209, εἶπε. ὡς, ζ, 309. ἀθάνατον κακὸν, μ, 118, i. e. δαίμων κακοποιὸς, καὶ μὴ πεφυκὼς θανεῖν. ἀθάνατοι βάλλουσι ἐν θυμῷ, pro ἐμβάλλουσι, *eingeben, (inspire,)* α, 201. αὐτῷ ἤδη ἐφράσαντο θάνατον, γ, 242. δόμοι, δ, 79. et 564. πέμψουσι. ἔδοσάν μοι οὖρον, ρ, 149. ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν θνητοῖς, pro ἑκάστῳ θνητῶν, τ, 593. τεύξουσιν ἀοιδὴν, ω, 197. ὤλεσαν ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε δέμας τε, σ, 251. τ, 125, dii perdiderunt mihi meam præstantiam quam habebam præ multis fœminis, formam nimirum, et habitudinem corporis. ἀθανάτων ὁδὸς, ν, 112. αἰκητι, ω, 443. ἀθανάτοις ἔλειβον, β, 432. πεποιθότες, ι, 107. ἀπειλήτην, minabantur ambo diis, λ, 312. ῥέξομεν, μ, 344. μελήσει, curæ erit diis, ρ, 601. ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, δ, 378, peccasse in deos. ἀθανάτη μήτηρ, Κ, 404. Ρ, 78. Κίρκη, μ, 302. ἀθανάτην αἰγίδα, Β, 447. θεὸν, α, 420. ἀθανάτῃσι θεῇσι, Γ, 158. Η, 32. ε, 213, οὐκ ἔοικεν θνητὰς (γυναῖκας) ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. sic de virgine pulcerrima, ἀθανάτῃσι φυὴν (statura, *an wuchs,) (in stature)* καὶ εἶδος ὁμοίη, ζ, 16. σὺν ἀθανάτῃσι ἁλίῃσι, cum deabus marinis, ω, 47, ubi τὰς Νηρηΐδας sic vocat. cæterum Iones sæpe fœmininum formant, ubi Attici habent genus commune, e. c. εὐποιήτη, εὐξέστη, ἀσβέστη, etc.

ἄθαπτος, ου. ὁ ἡ. (Ἅπτω) insepultus, non combustus. κεῖται νέκυς ἄκλαυστος, ἄθαπτος, Χ, 386, coll. Ψ, 52, s. et 76. quo loco simul infelicitas ἀθάπτου apud inferos describitur. σῶμα ἄκλαυστον ἄθαπτον, λ, 54, coll. 72, 74. et combusti ossibus superingerebatur tumulus insignis, ut l. c. apparet.

ἀθεεὶ, (Θεός) adverb. sine Deo. οὐκ ἀθεεὶ ὅδε ἀνὴρ ἐς δῶμα ἵκει, σ, 352. i. e. ἵκει κατά τι θεῖον, divino consilio et jussu.

ἀθεμίστιος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) nefarius, injustus. ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἤδη, ι, 189, de Polyphemo. ut ergo ἀθέμιστος et ἀθεμίστια εἰδὼς differant. et 428. Κύκλωψ, ἀθεμίστια εἰδώς. nam reliqui Cyclopes, etsi nullo civili vinculo juncti invicem, erant tamen εὐσεβεῖς, sed hic unus simul erat ἄδικος. sic υ, 287, ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ ἀθεμίστια εἰδὼς, et hæc phrasis signat eum, qui data opera callet nefaria agere. μή τις πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη, σ, 140, ne omnino quis sit homo nefarius, et jura humana respuens. nomen proprium ὁ Θεμίστιος est ab hac forma.

ἀθέμιστος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) sine jure sociali, ὁ θέμιν μὴ εἰδώς. est vox media, ut ex exemplis apparebit. nam Ι, 63, ἀθέμιστος, est, qui jura socialia frangit et despicit, *ein gesezloser storer der menschlichen gesellschaft, (a despiser of laws, disturber of civilized society;)* vel et: qui partem in civitate nullam habet, qui civili jure non fruitur. sic et ρ, 363, γνοίη τ' οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι, contemtores omnis boni moris humani. et vides ibi opposita. sed ι, 106, seqq. Κυκλώπων ἐς γαῖαν ἀθεμίστων, posita vox est, ut sequentia ostendunt, οὐκ ἐφ' ὕβρει, sed ἐν ἱστορίας εἴδει, ὡς τῶν Κυκλώπων μήτε νόμους μήτε ἔθη κοινὰ ἐχόντων, μηδὲ στοχαζομένων τοῦ κοινῇ συμφέροντος, διὰ τὸ μηδὲ κοινῇ πολιτεύεσθαι, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν οἰκοκρατεῖσθαι, ubi quisque pater familias est princeps domus suæ, cum aliis patribus familias autem in nullo communi nexu illigatus est. ergo duplex est τὸ ἀθέμιστον: unum, si adsunt communes leges et instituta, sed contemnuntur; alterum, si nullæ adsunt leges positivæ, ubi θέμις sua fora et jura non exercet, et ubi vivitur in statu mere naturali et libero. nam Themis respicit jus civile, est φυλακτικὴ δικαίου πολιτικοῦ maxime. tales Cyclopes fuere fortasse primi Patriarchæ, qui in compositam civitatem nondum coierant, sed quisque suam regebat domum, de aliis non sollicitus. conf. Κύκλωψ, in R. recentiores dicunt ἀθέμιτος. Vide sub ἐναίσιμος et ἀφρήτωρ.

ἀθερίζω, f. ίσω. (Θέρω) negligo, vilipendo, non curo. est ab ὁ ἀθὴρ, έρος, arista, quæ in specie et eas aristas vel partes earum notat, quæ post factam triturationem remanent, et ab agricola a reliquo frumento averruntur et inter paleas referuntur; *die ahren, die der drescher abahret, (the ears from which the husbandman has threshed the corn.)* etiam, quæ in agro neglectæ relinquuntur: culmus siccus. hinc et ὁ ἀνθέριξ, ικος, stramentum cum arista sua: et ἡ ἀθερίνη, piscis vilis. quatenus ἀνθέριξ in bono sensu ponitur, notat spicam in culmo suo maturam, quæ mox potest θερίζεσθαι. ἀθερίζω vero est, ἐξουθενόω, ἀποῤῥιπτέω. οὔ ποτέ με οἵγ' ἀθέριζον, pro ἠθέριζον, Α, 261, nunquam me illi contemserunt. τῶν δ' ἄλλων οὔ τινα ἀναίνομαι οὔτ' ἀθερίζω, θ, 212, ex quo loco apparet, ἀθερίζειν esse et idem quod ἀναίνεσθαι, recusare, nolle. οὔτε μεγαλίζομαι, οὐδὲ ἀθερίζω, οὐδὲ λίαν ἄγαμαι, ψ, 174, neque effero me, neque contemno te, neque magnopere miror. et vide tres causas ἀποστροφῆς (aversationis) τῆς πρός τινα οἰκειοῦσθαι θέλοντα: nam vel ἐξαθερίζει τὶς τὸν οἰκειούμενον, i. e. ἐξουθενοῖ ὡς μὴ ἄξιον οἰκειώσεως, vel μεγαλίζεται, ὡς μείζων ὢν ἐκείνου, vel ἄγαται, τὴν αἰτίαν ἐννοούμενος τῆς ζητουμένης οἰκειώσεως. conf. π, 203.

ἀθερίνη, vide supra.

ἀθέσφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) valde a deo factus et constitutus. nam est cum α intensivo. per usum notat, valde magnus, ingens. ἀθέσφατον ὄμβρον, imbrem ingentem, Γ, 4. Κ, 6, ubi, magis augendi vel explicandi causa additur, πολύν. θάλασσαν ἀθέσφατον ὦρινε, η, 273, commovit mare magnum. ἀθέσφατος οἶνος, valde multum vinum, λ, 61. sic, σῖτος, ν, 244. νὺξ ἥδε μάλα μακρὴ ἀθέσφατος, λ, 372, erat enim præcipite autumno. sic, νύκτες αἵδε, ο, 391. i. e. μάλα μακραί. βόες γίνονται ἀθέσφατοι, armenta valde augentur numero, υ, 211.

ἀθὴρ, έρος. ὁ. (Θέρω) arista. notat vallos illos in spicis, *die acheln, (the beard at the top*

of the ears of corn,) qui maxime in hordeo, deinde et in aliis frumentis, eminent in spica. ductum nomen est ab ariditate, quando maturuit frumentum: nihil enim tunc siccius illis est. ut ergo recte a θέρω, cum α intensivo, nomen deducatur. Vide sequens.

ἀθηρηλοιγὸς, οῦ. ὁ. (Λέγω) ob metrum pro ἀθερηλοιγός. ventilabrum, *eine wurfschaufel, (a fan for winnowing corn,)* ὁ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικός. ab ὁ ἀθὴρ, έρος, arista, i. e. τὸ τοῦ στάχυος λεπτότατον ἄκρον, ὅ, δίκην αἰχμῆς, προβέβληται κατὰ (contra) τῶν ἀφανίζειν θελόντων σπερματολόγων ὀρνέων, *die achel oben an der äre, (the beard at the top of the ear.)* quæ defendit frumenta stantia contra aviculas: et ὁ λοιγός. idem Sophocles dixit τὸ ἀθηρόβρωτον ὄργανον, *die acheln verzerend, (consuming the beards.)* nam ἐν τῷ λικμᾶσθαι, σῖτος μὲν ἀποτίθεται, καὶ ἄχυρον τημελεῖται, (curatur, adservatur.) ἀθέρες δὲ οὐδαμοῦ εἰσὶν, ἅτε (utpote) λεπτυνθέντες, καὶ ῥιπισθέντες ἀνέμοις. dicitur idem et, τὸ πτύον. etiam κώπη, et πλάτη, quæ est vel θαλασσία, remus; vel χερσαία, *spatha, eine schüppe, (a shovel.)* et quia homo mediterraneus, maritimarum rerum ignarus, ventilabri solius figuram agnoscit, non vero remi: hinc apud eum oriri potest permutatio nominis. vide λ, 127, coll. 124, 128. et ψ, 275. nam Ulysses jussus erat remum in humero portare; et hunc homo mediterraneus vocat ἀθηρηλοιγὸν, quia uterque dicebatur ἡ πλάτη, et θαλασσία erat ἐρετμὸς, χερσαία vero πτύον. sic explicant veteres constanter, et ex contextu, hunc locum. sed recentiores ex ingenio aliam quoque commenti sunt explicationem. dicunt enim sic: ἡ ἀθήρη, dorice ἁ ἀθάρα, est ἡ ἑψημένη σεμίδαλις, *ein mehlbrey den man kochet, (boiled flour:)* unde est ὁ ἀθηρηλοιγὸς, instrumentum, quo farina inter coquendum subigitur et circummovetur, *eine rührkelle, (a stirrer,)* quæ et ἡ δοίδυξ, υκος, et ἡ τορύνη, dicitur, et ἡ κώταλις, τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον. ut ergo ἀστείως ὁ ἠπειρώτης ἐκφλυαρίζῃ τὴν κώπην ἢ τὸν ἐρετμὸν, τῇ πρὸς τορύνην ἢ δοίδυκα ὁμοιότητι. non per se quidem inepta est hæc explicatio; ex recentiorum tamen loquendi usu petita, atque hinc Homero non adfingenda. cæterum fieri quoque potuit, ut ludens tantum mediterraneus denominationem rei commutaverit, quemadmodum aliquis τῶν εὐτραπέλων, gladio accinctos dixit, οἰακίζεσθαι τῇ σπάθῃ αὐτοὺς, remo munitos esse ad posteriorem sui partem per gladium, velut naves: quanquam ne id quidem per contextum liceat fingere. figura autem remi et πτύου ex hoc apparet: utrumque instrumentum inferiori parte fuisse latum, sed planum, non vero excavatum, ad formam nostrarum spatharum. præterea hoc quoque notandum, etiam τοὺς ἀγεννεῖς ἀστάχυας, οὓς οὐκ ἔστι θερίζειν, vocatos esse ἀθέρας: quod tamen ad h. l. nihil facit.

ἀθηρόβρωτος, vide supra.

ἀθλέω, f. ήσω. ("Ελω) certo, lit. conflictor laboribus et infortunio. ἀθλήσαντε, nos duo laboribus exerciti, Η, 453, κακοπαθήσαντες. nam ὁ ἆθλος sæpe et τὸν μὴ ἐθελητὸν κόπον σημαίνει. καί περ πολλὰ ἀθλήσαντα, Ο, 30, multis licet malis exercitum: possit tamen et esse, νικήσαντα μάχην κρατεράν. Vide ἀεθλεύω.

ἀθλητὴρ, ῆρος. ὁ. ("Ελω) certans in certamine. οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας, non videris similis certatori et callenti certamina, θ, 164.

ἄθλιον, ἄθλιος, ἀθλιότης, vide sub ἀέθλιον, prope finem.

ἀθλοθετέω, vide sub ἄεθλος, prope medium.

ἆθλος, contract. pro ἄεθλος, quod confer.

ἀθλοφόρος, vide ἀεθλοφόρος.

ἀθρέω, f. ήσω. ("Ορω) attente specto, ἄγαν βλέπω, περισκοπέω καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁράω. est indidem a δράω vel δρέω, i. e. βλέπω, a quo erat δέρκω: cum α intensivo, et mutato δ in θ. Attici scribebant et cum spiritu aspero, ἁθρέω. ὅτε ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε, quando intentis oculis prospiceret in campum Troicum, Κ, 11. μή τις αὐτὸν βλήμενον ἀθρήσειε, ne quis eum vulneratum esse conspiceret, Μ, 391. εἴ τις νῶϊ εὕδοντε ἀθρήσειε, si quis nos ambos concumbentes conspiceret, Ξ, 334, curioso nos oculo lustrans et observans. οὐδέ πη ἀθρῆσαι ἐδυνάμην, neque conspicere Scyllam poteram, etsi accurate circumspiciens, μ, 232. ἡ δὲ οὔτε ἀθρῆσαι δύνατο ἀντίη, οὔτε νοῆσαι, τ, 478, ea vero id nec conspicere nec animadvertere poterat: et utrumque est idem. notat ergo, cum apprehensione et consideratione videre. Vide sub 'Αθήνη in R.

ἀθρήνητος, vide νώνυμνος.

ἀθροίζω, vide ἀθρόος.

ἄθροισις, vide sub ἀγὼν, conventus.

ἄθροισμα, vide ibidem.

ἀθρόος, όα, όον. (Θρέω) et per contractionem ἄθρους (non vero ἀθροῦς) ἄθρη, ἄθρουν. confertus, densus; cum magna manu comitantium, condensatus. it. continuus, continuatus. est ab α copulativo, et ὁ θρόος, tumultus et clamor congregatorum multorum; et prisci Attici scribebant ἁθρόος, quia α copulativum, ab ἅμα ortum, amat asperum. Sed recentiores Attici hanc adspirationem, ob sequens θ, sustulerunt. ἄθροος vero, προπαροξυτόνως, est, sine tumultu prævio, subitus, ἄνευ θρόου, ἀθόρυβος, per α privativum. ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν ἴωμεν, nosque, conferti et omnes simul sic per exercitum eamus, Β, 439, inquiunt principes circa Agamemnonem congregati. sic dicitur, ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγὸς, quando accedit σὺν ὅλῳ τῷ στρατεύματι, καὶ συνηθροισμένος. ergo ἀθρόοι l. c. sunt ὁμοῦ πάντες. κίον ἀθρόοι, ibant simul, Ξ, 38, coll. 29. ubi vides, fuisse tres una euntes. ἔμειναν ἀθρόοι, οὐδ' ἐσκεδάσθησαν, Ο, 657, manebant ibi congregati suis ordinibus, nec dilabebantur, συνηγμένοι ὁμοῦ. λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι, Σ, 497, populus in foro erat frequens. ἀθρόοι ὁρμηθέντες, omnes simul impetum

facientes, T, 236. οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον, εἰλαπίνην δαίνυντο, Ψ, 200, hi igitur (venti personificati) in domo, graviter spirantis Zephyri convivium celebrabant frequentes et congregati, συνηγμένοι. νῦν δ' ἀθρόα πάντα ἀποτίσεις κήδεα ἐμῶν ἑτάρων, X, 271. et nunc simul *auf einmal mit einander, (all together.)* omnes lues calamitates meorum amicorum. Θεοὶ Ζηνὸς ἐν μεγάροις ἀθρόοι ἦσαν, α, 27. περὶ δὲ ἐσθλοὶ ἑταῖροι ἀθρόοι ἠγερέθοντο, una congregabantur, β, 392. ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες, γ, 34. αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον, in forum ibant omnes simul, π, 361. ἐκέχυντο ἀθρόοι ἐν μεγάροις, τ, 540, de anseribus, quos omnes aquila interfecerat. ἐπέχωμεν αὐτῷ πάντες, χ, 76, contra eum omnes uno grege tendamus. οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπὶ αὐλείαις θύραις ἀθρόοι, ψ, 50, de occisis procis, omnibus jacentibus ad fores exteriores domus sub porticu. εἰς ἀγορὴν κίον, ω, 419. et 463. τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μεῖναν, conferti illic manebant, et exspectabant impetum hostium excepturi. et 467, ἠγερέθοντο πρὸ ἄστεος. φῶκαι ἀθρόαι εὕδουσι, δ, 405. ἔνθα ἄλλαι νῆες ἔμενον ἀθρόαι, ι, 544, νῦν δ' ἀθρόα πάντα ἀπέτισε, nunc omnia una vice simul luit, α, 43, ut conf. πάντα. πάντα (ἤια, viatica) γὰρ ἤδη ἀθρόα ἐν μεγάρῳ, β, 411, coll. 356, τὰ δὲ ἀθρόα πάντα τετύχθω, ea omnia parata et collata sunto in unum locum. τὰ μὲν παρὰ πυθμένα ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν ἐκτὸς ὁδοῦ, ν, 122, coll. 372. apud alios est ἀθρόος subitus, improvisus, e. c. Theocr. Id. 13, 50, 51, κατήριπεν ἐς ὕδωρ ἀθρόος, ὡς ὅτε ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ ἀθρόος ἐς πόντον, decidit in aquam improviso et celeriter totus, sicut quum e cœlo cadit stella subita in mare; ut sit idem quod ἐξαίφνης, et ut Germani dicunt, *auf einmal, mit einemmale, (at once.)* ἀθροίζω, f. σω, confertim congrego, coacervo. ζυγωθρίζω f. σω, in libram congrego et pensito, expendo in summa: ab ὁ ζυγὸς, libra, Aristoph. Nub. 743.

ἄθροος, vide supra.

ἄθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) tristis, animum despondens, *muthlos, (heartless, desponding.)* ἄθυμοι, κ, 463, i. e. μὴ εὔθυμοι, οἷς οὐδέποτε θυμὸς ἐν εὐφροσύναις.

ἄθυρμα, ατος. τό. (Θέω) lusus puerilis; quod puer facit per lusum, et quo lusitans delectatur. *kinderspiel, (child's play.)* παῖς ποιεῖ ἀθύρματα νηπιέαις, O, 363, facit ludens quædam opera ex infantili simplicitate, e. c. si murum aut vallum ædificat ex arena, etc. deinde etiam sic vocantur omnia ea opera, quibus carere possumus, et quibus delectantur leves animi; *spielewerke, schöne bunte sachen, (playthings, toys.)* sic Eumæus severus vocat omnes elegantias minutulas, quibus fœminæ gaudent, ο, 415, μυρία ἄγοντες ἀθύρματα νηΐ, mercatores, advehentes navi innumera ludicra, κόσμια, φύσει μὲν ἀθύρματα ὄντα, ταῖς μέν τοι γυναιξὶ σπουδαῖα, quale est ille χρύσεος ὅρμος, 459, seqq. sic et σ, 322, ἐδίδου δὲ ἀθύρματα θυμῷ, ubi sermo est de puellula formosa, quæ delicate educatur, et accipit varia oblectamenta ex animi puellaris sententia et appetitu; παίγνια, σκιρτήματα, sivit eam lusitare, dabatque varia ludicra. σκαλαθύρειν est fossionem lusitare, a σκάλλω, fodio. Aristoph. Eccl. 607. et hinc τὸ σκαλάθυρμα est fossio per lusum puerilem, i. e. res inanis et puerilis. Aristoph. Nub. 630, ubi deminut. τὸ σκαλαθυρμάτιον, *ein kinderspiel, (child's play,)* i. e. res levis et nullius momenti, proverbialiter.

ἀθυρόγλωσσος, vide sub ἀθύρω, γλῶσσα, et στῆθος.

ἀθύρω, f. υρῶ. (Θέω) circumcurro lusitans, actuosus sum pueriliter. nam proprie de pueris hoc verbum dicitur. ab α intensivo, et θύω, feror cum impetu aliquo, cursito; interserto ρ, ut pro ἄϊδις, ab εἴδω, scio, est ὁ ἄϊδρις. est ergo, ago pueriliter sine consilio ulteriori. ἄγαν θύω, i. e. ὁρμῶ. possis et dicere, ἀθύρειν notare στέρησιν θύρας τῆς κατὰ νοῦν: unde ἀθυρόγλωσσος dicitur, qui linguam non cohibet. significat ergo τὸ, ἄνετα (laxa, dissoluta) βαίνειν, ἐκτρέχοντα (si quis evagatur) τοῦ καθήκοντος, ὡς οἷα παρὰ θύρας, ὅ φασιν, ἥκοντα, ἢ, μὴ εἰδότα θύραν, quod vulgaris usus vocat ἐκθυρίζειν, cui opponitur ἔσω κιγκλίδων μένειν καὶ θύραν ἐποχῆς εἰδέναι. παῖς ἀθύρων, puer lusitans et inquietus, nullo consilio agens quæ agit, O, 364, coll. 363.

ἀθῷος, ἀθῶος, ἄθωος, vide sub θωή.

ΑΙ'. est particula θρηνητικὴ, εὐκτικὴ, μεμπτικὴ, δυσφορικὴ, qua luctum aliquem, votum, vituperationem, ægrimoniam, testamur. *ey! o!* et, si optat, regit optativum. αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, utinam vero sic esset, Δ, 189. et 288, s. αἲ γὰρ, Ζεῦ πάτερ, τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο, utinam, O Jupiter, talis animus in pectore omnibus esset! sic B, 371, s. utinam sane. sic et H, 132, s. αἲ γὰρ, Ζεῦ, ἡβῷμι, utinam, O Jupiter, juvenis essem! εἴθε ἀκμάζοιμι! collato 157. αἲ γὰρ ἐγὼν ὡς εἴην ἀθάνατος, ὡς τοῦτο ἔσται, utinam ego sic essem immortalis, ut id erit, Θ, 538, seqq. est formula optantis simulque confirmantis aliquid; et sensus est: tam certum est, hoc futurum, ut optandum mihi sit, ut eadem certitudine ego talis vel talis fieri possim. sic et N, 825, seqq. et Σ, 464, seqq. similis conditionalis precatio et certa affirmatio est ι, 523—525, αἲ γὰρ δυναίμην τοῦτο ποιῆσαι, ὡς ἐκεῖνο οὐκ ἔσται. et ρ, 251—253, utinam Telemachus ita pereat, ut Ulysses jam periit. atqui hoc posterius factum non est; ergo et prius ne fiat. nam sic invertebat ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς tacitus hanc imprecationem; et est hoc exemplum φήμης, i. e. augurii ex vocibus hominum. αἲ γὰρ δὴ ὧδε ἐλάσαιντο ἵππους, K, 536, s. utinam sic adigerent equos, coll. 535. αἲ γὰρ, Ζεῦ, μήτε τὶς Τρώων φύγοι θάνατον, μήτε τὶς Ἀργείων, utinam, O Jupiter, Π, 97, seqq. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, pro ἀπογένοιτο, absit procul ab aure, Σ, 272. sic X, 454, αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμοῦ ἔπος: i. e. εἴθε μὴ ἀκούσαιμι, ἀλλὰ πόρρω εἴη τῆς ἐμῆς ἀκοῆς. conf. οὖας. αἰ δ' ἄγε δεῦρο, Ψ, 581, ubi id αἰ simpliciter est

pro *εἰ*, dorice, i. e. *ἐὰν θέλῃς*, si placet, si tibi videtur, accede huc. de qua formulâ vide *εἰ*. *αἲ γὰρ δὴ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη*, utinam hoc, O regina, maximum malum esset! δ, 697. *αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις εἴη*, ζ, 244. *αἲ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ*, θ, 339, utinam istud esset, O rex. *αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη*, utinam hoc verbum, O hospes, verum fieret, ο, 535, ρ, 163. τ, 309. *αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων*, υ, 236. *Ζεῦ πάτερ αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ*, φ, 200, *αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην*, π, 99, utinam ego sic juvenis essem! *αἲ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο*, τ, 22, utinam tandem, fili, providentiam susciperes in te. *αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, τοῖος ἐὼν* — η, 311, seqq. δ, 341, seqq. ρ, 132, seqq. ω, 375, s. *αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν*, utinam mihi dii tantum virium darent, γ, 205, *αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς Ὀδυσσεῖ εἴποιμι*, utinam ego sic Ulyssi narrare possim! ο, 156, s. *αἲ γὰρ, Ζεῦ, οὕτω νῦν μνηστῆρες νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, ὡς νῦν Ἶρος*, σ, 234, seqq. *αἲ γὰρ δὴ, Εὔμαιε, θεοὶ τίσαιντο λώβην*, υ, 169, *αἲ γὰρ πάντων τόσον φέρτερος εἴην*, utinam tantum omnibus fortior essem, φ, 372. et 402, *αἲ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν* (i. e. *ὄναιτο*) *ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται*: utinam tantumdem commodi consequatur, ut hic hoc poterit. at poterit: ergo consequetur. et hæc quoque est *φήμη*, ut supra diximus. *αἲ γάρ πως αὐτόν με* — *ὥς οὐκ ἔστι* — Χ, 346, seqq. ubi optat, ut sibi veniat talis *ὄρεξις*. conf. *πῶς*. ergo in poëta semper optative exstat. et conf. *εἰ*. ab hac particulâ *αἲ* est verbum *αἰάζω*, lugeo. quod veteres *τὸ αι* pronuntiarint pæne ut *ι*, vide in R. Et sub *φήμη*.

αι pro *ο*, vide sub *μεσαιπόλιος*.

αἶα, *ας. ἡ.* (Γάω) est eadem quæ *γαῖα*. *ἀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης*, Β, 162. *τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα*, Γ, 243, i. e. mortui erant. *μνήσονται πατρίδος αἴης*, Δ, 172. *τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης*, Λ, 816, Π, 539. *ἐπὶ Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν*, Ν, 4. *ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης*, Ο, 740. *ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὀργυιὰ ὑπὲρ αἴης*, Ψ, 327. et 742, *κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν πολλόν. ἠὼς δὲ ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν*, Ω, 695. *ἧς ἱμείρεται αἴης*, suam desiderabit terram, α, 41, *sein land, (his land,)* nam sermo ibi de regis filio. et 75, *πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης*. et 203, *οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἄπο. χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης*, δ, 521. *ἵνα πάγχυ λαθοίατο πατρίδος αἴης*, κ, 236. *τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα*, λ, 300. *τὴν τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης*, ν, 249. *ἀνδρὸς, ὃν οὐκ ἔτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἴης δηρὸν ἀπέσσεσθαι*, σ, 144. *ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν*, ω, 508. *Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴῃ*, Β, 850, ubi est locus vexatus: nam quidam leg. *αἴῃ*, quidam *αἴη*, quidam *αἴης*, quidam *αἶαν*, et multi habent pro nomine proprio fontis, qui *καθαρώτατον ὕδωρ* emittit in fluvium Axium, prope urbem *Ἀμυδῶνα*. conf. Strabonem in fine L. VII. in excerptis; ubi dicitur sic legi et explicari debere: *Ἀξίου* (a nominativo *ὁ Ἀξιὸς*), *οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴης*. additque, non Axium habere pulcerrimam aquam, sed infundi ei talem ex fonte Æa. Sed conf. Φ, 158, ubi poëta dicit, *Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν*, ubi vides explicatam mentem poëtæ ab ipso: simulque vides, quid boni in explicando scriptore afferant concordantiæ. inique igitur l. c. vexatur a quibusdam.

αια terminatio pro *η*, vide sub *καλάμη*, et *ἀναγκαία*.

αἰάζω, vide sub *ἄζω*.

αἰανὸς, *ἡ, ὸν*, et **αἰανὴς**, *έος. ὁ ἡ.* (Αἲ) cum tristitia et lamentatione ferendus, durus, molestus. *elend, (miserable.)* est ab *αἲ αἴ*, particula lamentandi.

Αἰγαὶ, vide sub *Αἴξ*, prope finem.

αἰγανέα, *ας. ἡ.* (Ἕω) jaculum, *δόρυ ἐλαφρὸν καὶ μακρὸν*, quo venatores proprie utebantur. est ab *ἄγαν*, valde, et *ἵω*, mitto, compositum nomen, *παρὰ τὸ ἄγαν ἵεσθαι*. idem vocatur et *ὁ γρόσφος* aut *γρόσχος*. *ὅση αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο* (ubi adjectivum in genere communi, attice et ionice, additum) *τέτυκται*, quantus solet esse jactus longi jaculi, Π, 589, *so weit ein jagdspiess flieget, (as far as a javelin flies,)* ex quo loco apparet, usum ejus et fuisse in certaminibus. *τέρποντο, δίσκοισι καὶ αἰγανέαις ἱέντες*, δ, 626. ρ, 168. ubi sermo est de certamine ludicro, quis quam longissime jacere possit. *αἰγανέας δολιχαύλους*, ι, 156, ubi de venatione sermo; jacula longum ferri foramen habentia. conf. *δολίχαυλος*.

αἴγειος et **αἴγεος**, *ὁ ἡ.* (Αἲ) caprinus. *ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ*, in utre caprino, Γ, 247, qui optimus putabatur ad vinum servandum. sic et ζ, 78. *αἴγειον τυρὸν*, caprinum caseum, Λ, 638, qui maceratus *γαλακτοῦται*. *αἴγεον ἀσκὸν ἔχων οἴνου*, ι, 196. sic *χρύσεος* dicitur pro *χρύσειος*; et *ἀργύρεος*, etc. *αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε*, ω, 230, nam et ex pelle caprina faciebant galeas.

αἴγειρος, *ου. ἡ*, (Ἄω) populus arbor, *pappelweide, (a poplar-tree.)* est dicta ab *ἀείρειν*, nam alte tollit ramos suos; vel, si placet, ab *ἄγαν αἴρεσθαι*. *αἴγειρος ὣς*, Δ, 482—487, ubi natura ejus in parabola describitur, quod sit *λεία, ἄοζος* circa inferiores partes trunci, *οἱ ὄζοι* (rami) *ἐπ' ἀκροτάτῳ*, quod amet loca humida, et quod *χρησιμεύῃ εἰς ἅρματος περιφέρειαν*, *felgen draus zu machen, (to make felloes, for wheels:)* nam *ῥᾷον εἰς τοιαύτην ἀψῖδα κάμπτονται τὰ λεῖα καὶ ἄοζα*. et ubi amœna sedes *τῆς Καλυψοῦς* describitur, in nemore ejus est et *αἴγειρος*, ε, 64, 239. *ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, αἰγείρων*, ζ, 292. nam *μεγαλοπρεπέστερον τὸ τῶν ἀειθαλῶν, καὶ τῶν ἀκάρπων φυτῶν κτῆμα*, inter quæ posteriora pertinet et *ἡ αἴγειρος*, nam nullos habet fructus præter umbram et lignum suum. *οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείρου*, η, 106, ubi texentes et nentes ancillæ comparantur foliis populi, *διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ συνεχὲς τῆς τῶν δμωῶν ἐργασίας*: *εὐκραδαντα γὰρ τὰ τῶν αἰγείρων φύλλα διὰ τὸ ὕψος*, semper in motu sunt folia populi, maxime ob

altitudinem arboris; hinc et μακεδνὴ additum, i. e. μακρὰ, ὑψηλὴ, procera. *so wie die blätter der hohen pappelweide sich immer mit geräusche bewegen, so gieng die arbeit der mägdchen immer frisch fort, (as the leaves of the lofty poplar are ever moving with the breeze, so the work of the damsels was incessantly continued.)* κρήνη, περὶ δ' αἴγειροι πεφύασι, ι, 141, μακραί τ' αἴγειροι, κ, 510. quæ sunt in luco Proserpinæ, nam steriles arbores aptæ sunt locis mortuorum. αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἄλσος, ρ, 208, nam amant humida loca. quæ Athenis ad theatrum fuit αἴγειρος, in quam conscendebant qui in ipso consessu locum non habebant, narrant alii. hinc ἡ ἀπ' αἰγείρου θέα, et ἡ παρ' αἴγειρον i. e. ἡ ἀπὸ τῶν ἐσχάτων. vide Athenæum.

αἰγιαλὸς, οῦ. ὁ. (Ἄλλω) littus maris. *das meerufer, (the seashore.)* ora maritima, *die küste, der wall, (the coast, the dike.)* ab ἄγνυω (frangere) τὴν ἅλα: ut sit idem quod ἡ ἀκτὴ, quæ quoque ab ἄγνυω, frangere, dicta est. ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ, Δ, 422, in littore multum sonante. sc. ob allisos ei fluctus. ᾐόνος τῆς αἰγιαλὸν, Ξ, 34. πολλὸν ἐπ' αἰγιαλὸν, γ, 385. i. e. βαθὺν, *steile, (steep;)* vel et ubi curvitas quædam est terræ introrsum. *eine bucht. (a bay.)* αἰγιαλῷ μεγάλῳ, est ablativus, in magno littore. B, 210.

αἰγίβοτος, ου. ὁ ἡ. (Βόω) capris alendis commodus et aptus. *wo gut ziegen gehalten werden können. (suitable for feeding goats.)* αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ, ν, 246. *eine gute ziegenweide, (good pasturage for goats.)* sc. est Ithaca insula. eadem insula dicitur αἰγίβοτος, δ, 606, ubi deest. γαῖα ἐστί.

αἰγίλιψ, ιπος, ὁ ἡ. (Λείπω) est epitheton prærupti et alti saxi, ab ἡ αἴξ, et λείπω, relinquo; valde altus et arduus, unde et capræ scandendo abstinere coguntur. nam αἱ αἶγες habent ἐλαφρὰ καὶ νευρώδη τὰ σκέλη, et hinc ταῖς ἀποκρήμνοις (præcipitibus) καὶ ὑψηλαῖς τῶν πετρῶν ἐπακρίαις περιβαίνουσιν. ideo αἱ πέτραι, quas διὰ τὸ δυσανάβατον καὶ αἱ αἶγες λείπουσιν, αἰγίλιπες dicuntur. κρήνη, ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. I, 15. Π, 4, i. e. κατὰ πέτρης, ἥτις, διὰ τὸ τοῦ ὕψους δυσανάβατον, καὶ ὑπὸ αἰγὸς λείπεται, ἐλαφροῦ ζώου καὶ πετροβατικοῦ. cæterum hoc epitheton sæpe est hyperbolicum, positum pro quavis magna altitudine. ἴρηξ, ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς, ex altissima rupe subvolans in aërem, N, 63. sed B, 633, Αἰγίλιπα τρηχεῖαν, est nomen proprium urbis in petra sitæ. est ergo proprie. πετροβάτης. aliis, ingenio abutentibus. est, ἡ τὰς αἶγας λιπαίνουσα. capras pascens et pinguiores faciens; ut sit pro αἰγίβοτις, ubi capræ bene pascuntur.

αἰγίοχος, ου. ὁ. (Ἔχω) est ὁ ἔχων τὴν αἰγίδα. est epitheton Jovis. partim ex μύθῳ desumtum, partim et primario ex sensu physico. Jupiter enim a matre statim post partum expositus, invenit αἰγὸς ἤγουν i. e. τροφὴν, a capra nutritus est. hujus capræ deinde senescentis pellem retinuit in memoriam infantiæ, eaque pelle scutum sibi induxit; unde est ὁ αἰγίδοχος, et extruso δ' αἰγίοχος, habens divinum illud scutum caprina pelle inductum. sed *physice* Jupiter est aër, in aëre vero nubes tonantes et fulgurantes imo fulminantes. sunt re vera αἰγίδες illæ, δι' ὧν ἐπαιγίζων ὁ Ζεὺς τοὺς κάτω ἐκδειματοῖ, terret: et omnia aëris terriculamenta (δείματα) sunt ex genere harum αἰγίδων. maxime ergo, si fulgurat, hoc epitheto gaudet Jupiter; deinde et in genere, quia nemo nisi ille fulgurat. A, 202, B, 157, 375. Δ, 66. M, 209. O, 175. Φ, 420. X, 221. ω, 163. etsi Minerva, permissu patris, gestat nonnunquam ægidem, i. e. terrores majestaticos et politicos; nunquam tamen αἰγίοχος dicitur. Vide sequens.

αἰγὶς, ίδος. ἡ, (Ἄω) fingitur scutum esse Jovis et Minervæ, imo et Apollinis. Physice autem per τὴν τοῦ Διὸς (i. e. aëris) αἰγίδα intelliguntur nubes fulgurantes atræ, καὶ τὸ τῆς ἀστραπῆς σέλας, καὶ ὁ μάλα μέγας κτύπος βροντῆς: his enim motibus aëris terrentur homines. nomen est ab ἀΐσσω, quod et αἴσσω, f. αἴξω, dicitur, moveo cum impetu, spiro impetuose. Ζεὺς ἐπισείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν, Δ, 167, ex quo epitheto apparet, αἰγίδα esse νέφος σκοτεινὸν καταιγιδῶδες, *eine düstere stürmische gewitterwolke, (a dark, tempestuous thunder cloud:)* et Ζεὺς, i. e. aër, hinc dicitur αἰγίοχος, nam aër sustinet et habet tales nubes. Ἀπόλλων αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον, O, 361, Sol enim attrahit ejusmodi vapores æstivo tempore, ex quibus ejusmodi nubes nascuntur: et quia rubent nonnunquam, hinc χρυσῆ fingitur illa αἰγίς. et 308, s. ἶσχε δὲ Ἀπόλλων αἰγίδα θοῦριν, δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέα, (nam est βασιλικὴ) ἣν χαλκεὺς Ἥφαιστος (ignis inclusus his nubibus) Διὶ δῶκε φορῆναι εἰς φόβον ἀνδρῶν. et 318. Ἀθήνη ὤμοις ἀμφίβαλλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν, Σ, 204, seqq. quæ in sequentibus diserte per nubes explicatur. et ea non πλήττει, sed ἐκφοβεῖ tantum, nam est πάθος ἀέρος. Φ, 400, seqq. ubi Mars dicitur vulnerare Minervæ αἰγίδα θυσσανόεσσαν σμερδαλέην: alii tamen legunt ἀσπίδα. περικαλύπτει αἰγίδι χρυσείῃ πάντα Ἕκτορα Ἀπόλλων, Ω, 20, ubi est ἡ σκιὰ καὶ νέφος, quo texit mortuum, ne cito putresceret aut ignoscibilis fieret. αἰγίδα ἀνέσχεν Ἀθήνη, χ, 297, s. ubi notat πτοίαν καὶ πτόησιν, terrorem divinitus incussum. plura vide in Reali parte. αἰγὶς Διὸς in allegoria est καταιγὶς, procellosa nubes; δι' ἧς ἄνωθεν κινουμένης ἵπποι τε καὶ ἄνδρες ὑποπτήσσουσι, quod sine allegoria est Θ, 133, seqq. αἰγὶς Ἀθήνης est majestaticus terror sapientiæ rectricis, B, 447, seqq. alibi αἰγὶς est mons et promontorium apud Lesbum, a quo αἰγαῖον πέλαγος habet nomen. Vide sub καταιγίζω, παιφάσσω, et νέφος.

Αἴγλη, ης. ἡ. (Ἕλω) magnus splendor. est ab α intensivo, et ἡ ἕλη, i. e. λαμπρότης, et spiritus asper mutatus in γ, ad α vero euphonice additum iota, ut ι omissum compensaretur et quodammodo audiretur. χαλκοῦ αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε, B, 458, armorum fulgor late per aërem differebatur.

sic et de armis, Τ, 362, αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών. ἠελίου αἴγλη ἠὲ σελήνης, δ, 45. η, 84. λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, ζ, 45, de sede deorum; purus circumfusus est splendor.

αἰγλήεις, ήεσσα, ῆεν, (Ἕλω) fulgidus. ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμποιο, Α, 532, qui describitur, ζ, 42—46. ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥντε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, Ν, 243. ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος, υ, 103, coll. 113. ubi idem Ὄλυμπος dicitur ἀστερόεις, ut appareat, cur dicatur αἰγλήεις. Vide sub τιμήεις.

αἰγυπιός, οῦ. ὁ. (Κύβω) vultur maximus; est εἶδος ἀετοῦ, μέγιστος ὤν. a γὺψ, cum α intensivo, quod producitur per additum iota. *ein grosser aar, (a large vulture.)* ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσι, Η, 59. ubi Minerva et Apollo, in arbore alta sedentes, comparantur his avibus; nam τὸ ὑψιπετὲς καὶ τὸ ἀετῶδες, est quasi οἰκεῖον οὐρανίοις. Μηριόνης ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς, Meriones insiliens cum celeri impetu velut magnus vultur, Ν, 531, ubi vis et celeritas notatur. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται, Π, 428, amant enim hæ aves saxa: nam κλῶνες δένδρων οὐχ οὕτως στέγουσιν αὐτοὺς, εἰς γῆν δὲ οὐκ ἔχουσι βαίνειν διὰ τὸ πάνυ γαμψώνυχον, curvos ungues pedum, ἐναέριοι δὲ οὐχ οὕτως στεῤῥῶς μαχήσονται: μάλιστα οὖν ἐπὶ πετρῶν γενναίως ἀλλήλων μάχονται, ut poëta narrat. cæterum parabola l. c. πρὸς μόνην κλαγγὴν est posita et applicanda: sicut hæ aves pugnantes, voce et alis magnum sonum edunt, sic et hi pugnantes viri. ἀΐσσων, ὥστε αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας, cum impetu ruens, sicuti aquila magna adversus anseres, Ρ, 460. ἔκλαιον, ἀδινώτερον ἤ οἰωνοὶ, φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷς τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεεινὰ γενέσθαι, π, 217. ubi οἰωνοὶ sunt genus superius, aves carnivoræ, quarum plurimæ sunt species; φῆναι vero sunt species τῶν αἰγυπιῶν. præterea istæ aves magnæ, valde sunt φιλότεκνοι. ὥστε αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπὶ θορῶσι ὀρνίθεσσιν, i. e. κατὰ ὀρνίθων, χ, 302—306.

αἰγυπτιάζειν, vide sub Αἴγυπτος et Λέσβος in R.

αἰδέομαι, f. έσομαι et ήσομαι. (Εἴδω) idem quod αἴδομαι. αἰδεῖσθαι ἱερέα, revereri sacerdotem magnum, Α, 23. αἰνῶς αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας, Ζ, 442, vereor eos, ne male de me existiment. et sane, μέγα ἀγαθὸν ἡ αἰδὼς ἐν τοιούτοις. sic et Χ, 150. αἰδέομαι δὲ μίσγεσθαι ἀθανάτοις, Ω, 90. et 435, τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι (ex animo) συλεύειν, hunc spoliare aliqua bona re timeo et vereor. sic enim solent boni inferiores vereri superiores suos. οὐδέ τι με αἰδέσεται, non reverebitur me, Χ, 124, ὡς ἱκέτην, ut supplicem. et 419, ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, si forte ætatem meam reverebitur, duplicato sigma ob metrum, οὐδέ τι σὲ αἰδέσεται, Ω, 208. ὅς μὲν αἰδέσεται κούρας Διὸς, filias Jovis, Ι, 504. οὐ γὰρ τοὔνεκα ἐγώ σε αἰδήσομαι οὐδὲ φιλήσω, ξ, 388, ubi vides futurum in ήσομαι. οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἠδέσατο, φ, 28, neque deorum ultionem et curam reveritus est. αἴδεσσαι (pro αἴδεσαι, imperat. aor. 1. m.) δὲ μέλαθρον, Ι, 636, et reverere domum. ἀλλ' αἰδοῖο (præs. optat. m.) φέριστε θεοὺς, ι, 269; sed verearis, O fortissime, deos. ἀλλήλους δ' αἰδεῖσθε, (imperat. præs. m.) Ε, 530. Ο, 562, reveremini vos invicem, quid alter de altero sit existimaturus. αἰδεῖται κατὰ δῶμα, verecundatur in domo, ρ, 578, *ist blöde, (is shy.)* αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι, ζ, 221. ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δείδια, ρ, 188. οἴη δ' οὐκ εἴσειμι (ingredior) μετ' ἀνέρας, αἰδέομαι γὰρ, σ, 183, inquit Penelope. αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι, υ, 343, τὸν μὲν ἐγὼν, καὶ οὐ παρεόντα, ὀνομάζειν αἰδέομαι, ξ, 146, hunc, etiam absentem, cum magna reverentia ejus, nomino. nam et absentes patroni aut principes sunt suspiciendi. conf. ὀνομάζω. *passiva* forma idem notat. αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, Δ, 402, reveritus regis increpationem venerabilis. αἰδεσθεὶς, sc. εἰμὶ, sum is, qui veretur, qui metuit, Ρ, 95, ubi notionem metus in periculo habet. ἄλλους αἰδέσθητε (imperat. aor. 1. pass.) ἀνθρώπους, β, 65, reveremini alios, conf. νέμεσις. αἴδεσθεν (pro ᾐδέσθησαν, aor. 1. pass.) μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, Η, 93, verebantur quidem recusare, timebant autem in se suscipere.

αἰδέσιμος, vide sub αἰδοῖος.

ἀΐδηλος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) est per paragogen ab ὁ ἀΐδης, et notat, exitialis, perniciosus, ex conspectu abripiens, ἀφανιστικός: *verzehrend, verschwinden machend, (consuming, causing to disappear.)* πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην, ignis absumens comburit immensam sylvam, Β, 455. ἀμύνειν νηυσὶ (arcere a navibus) πῦρ ἐθέλεις ἀΐδηλον, Ι, 436. ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐμπέσῃ ὕλῃ, Λ, 155. τὸ ἀφανιστικὸν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀΐδου. ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδα ἀΐδηλον, quia ipse generasti filiam exitiabilem, inquit Mars ad Jovem de Minerva, Ε, 880. et 897, εἰ δὲ ἐξ ἄλλου τινὸς θεῶν ἐγένου (natus esses) ὧδε ἀΐδηλος, inquit Jupiter ad Martem, reddens ei suum epitheton, quod paullo ante meliori is imposuerat: abominabilis. φιλέει δὲ ἀΐδηλον Ἄρηα, inquit Vulcanus de Venere, uxore sua, θ, 309, Martem Orco similem: quanquam ea expositio in ore Vulcani, ut dei, de Orco itidem deo, vix consentanea est. pertinet ergo hoc epitheton inter ea, quæ constanter una voce reddi nequeunt. h. l. videtur innuere στέρησιν τοῦ ἰδεῖν, excœcatum Martem, *den blinden, verblendeten, (blinded, dazzled;)* vel et, exitiosum, delentem homines. alibi, ut ante de igne, est active, præstringens fulgore, *blendend, (dazzling;)* alibi autem, ἀφανίζων, visui subducens. hoc tantum sedeat, esse nomen ab α privat. et ἰδεῖν, videre, deductum. nam quod quidam volunt, esse quasi ὁ μὴ ἵζων, i. e. ὁ μὴ καθήμενος, non sedens uno eodem loco, sed προϊὼν καὶ νεμόμενος τὰ παρατυχόντα, progrediens et absumens obvia, pro ἀΐζηλος, mutato ζ in δ, ab ἵζω, sedeo: id vix persuadebunt, etsi significatus de igne et Marte locum habere posset. de procis est, π, 29, μνηστήρων ἀΐδηλον ὅμιλον, perniciosam turbam, ab-

sumentem et ἀφανίζοντα facultates domesticas Ulyssis. sic et ψ, 303. κεῖνος δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνὴρ, χ, 165, Melanthius. optimum videtur, si ab ἀΐδης deducta vox concipitur: modo contextui convenienter ubique determinetur subtile istud vocabulum.

ἀϊδήλως, (Εἴδω) adverb. perniciose, exitialiter. σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως, Φ, 220, tu interficis nemini parcendo et omnes Proserpinæ demittendo.

αἰδήμων, vide sub αἰδοῖος prope initium, iterumque prope finem.

ἀΐδης, ου. ὁ. (Εἴδω) idem qui ὁ ἄϊς. pro quo recentiores dixere ὁ ᾅδης, ου, attice mutato spiritu. est locus vel status mortuorum, sepulcrum, tenebricosa et invisibilis habitatio sepultorum. deinde notat et τὸν ἀέρα ὑπόγαιον si ut nomen proprium ponitur. τρεῖς ἐκ Κρόνου ἀδελφεοὶ, οὓς τίκε Ρεία, Ζεὺς καὶ ἐγὼ, (inquit ὁ Ποσειδῶν) τρίτατος δ' 'Αΐδης ἐνέροισιν (inferis, mortuis) ἀνάσσων, O, 188. et 191, 'Αΐδης δ' ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα. 'Αΐδης τοι (sane) ἀμείλιχος ἠδὲ ἀδάμαστος, τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων, I, 158, nam nec precibus mollitur mors, nec donis, nec vi; et mortales eum maxime aversantur. hinc Æschylus: μόνος θεῶν θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, οὐδέ ἐστι βωμὸς αὐτῷ, οὐδὲ παιωνίζεται. nam nullibi βωμὸν ᾅδου fuisse ferunt, nisi Gadibus. εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο (æolice pro ἀΐδου) δόμοισιν, X, 52, sc. εἰσιν: ut veram mortem hoc addito significet. simul hoc esse in sedibus Orci, proprium est homini, bestiæ enim mortuæ non sunt in domibus ᾅδου. χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν, Ψ, 19. et 103. ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες (præcordia et nervi) οὐκ ἔνι πάμπαν, non insunt tali εἰδώλῳ. et 179, χαῖρέ μοι. καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμα ἀΐδαο ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, O, 251. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς (pariter) ἀΐδαο πύλαισιν, ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶ, ἄλλο δὲ βάζει, inquit ingenuus Achilles, I, 312, qui aliud cogitat, aliud loquitur, eum similiter ac mortem odi. atque ibi ideo τὸν ἐπὶ κακῷ (fraudis causa) κλεψίνουν ᾅδῃ ἐοικέναι φησὶ, διὰ τὸ τοῦ νοῦ σκοτεινὸν, καὶ τὴν ἐντεῦθεν βλάβην. θάπτε με ὅτι τάχιστα, (ἵνα) πύλας ἀΐδαο περήσω, Ψ, 71, quia insepulti non recipiuntur ab Orco, i. e, insepulti, ad quietam corporis mortui sedem nondum delati. et 74, ἀλάλημαι (vagor errans) ἀνὰ εὐρυπυλὲς (latas portas habens) ἀΐδος δῶ. nam sepulcrum est latum satis ad recipiendum mortuum; et insepultus errat quasi incertus sedis suæ. et, his imaginibus, commendabant antiqui vivis curam sepeliendorum accurate defunctorum. εὖτέ μιν (quando eum) εἰς ἀΐδαο πυλάρταο (sc. δόμον, Orci validas portas habentis, ex quibus nemo remeat) προὔπεμψε, Θ, 367, sc. Eurystheus Herculem. et 368, κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο, Cerberum. εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθονται εἰν ἀΐδαο, X, 389. et 213, ᾤχετο δ' εἰς ἀΐδαο. ὅς μιν ἔμελλε πέμψειν εἰς ἀΐδαο, sc. δόμον, Φ, 48, coll. 44, 43. et hinc negant redire quenquam. κικλήσκουσα 'Αΐδην καὶ Περσεφόνειαν, I, 565, invocans. νῦν δὲ σὺ μὲν ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι, X, 482: et ex hoc loco inter alia patet etymologia: nam subterranea obruta loca sunt ἀφανῆ, καὶ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν αὐτά. ἔνερθε ἀΐδεω, ionice pro ἀΐδου, Θ, 16, infra Orcum. οὐ καταδυσόμεθα εἰς ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον (fatale, a deo constitutum) ἦμαρ ἐπελθεῖν, κ, 175, et 491, ἱκέσθαι εἰς ἀΐδαο δόμους καὶ Περσεφονείης. ἐνθένδε (hinc) κιὼν δόμου ἐξ ἀΐδαο, λ, 69. et 210, καὶ εἰν ἀΐδαο, sc. δόμῳ. et 276, ἡ δ' ἔβη εἰς ἀΐδαο πυλάρταο κρατεροῖο, i. e. τέθνηκεν. et 424, οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς ἀΐδαο χερσὶ καθελεῖν ὀφθαλμούς. et 624, τὸν ἤγαγον ἐξ ἀΐδαο, Hercules Cerberum. et 626, ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον ἄϊδος εἴσω. et 634, ἐξ ἄϊδος πέμψειε. δύσομαι εἰς ἀΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω, μ, 383, inquit sol. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλαισι γίνεται, ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει, ξ, 156. et 208, τὸν κῆρες (fata mortis) ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι εἰς ἀΐδαο δόμους, quæ phrasis sic solvenda, κῆρες θανάτου ἔβησαν φέρουσαι αὐτὸν εἰς, quasi essent personæ, portantes aliquem. ἦ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι, sc. εἰσὶ, ο, 349. sic et in singulari, υ, 208. ω, 264. et quæstio idem valet, ac: ἦ ἤδη τέθαπται. ἑσταότε (stantes ambo) εἰν ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ω, 203. ἐπεύξασθαι ἰφθίμῳ τ' ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ, κ, 534. λ, 47, εἰς ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα, κ, 512, ἐξ ἀΐδεω ἐλθόντες, μ, 17. ὡς ἀΐδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα, ψ, 322. et hic ᾅδης mythicus, situs est non modo πρὸς δύσιν, sed et ultra Oceanum, quo ivisse fingitur Ulysses, κ, 508, seqq. et quia hanc τοπογραφίαν ignorant homines, hinc poëta δαιμονίῳ προσώπῳ utitur ad ea narranda, quale est Circe dea. Conf. R. Vide etiam sub ἔνερθε; et sub ὄσος prope initium.

αἰδοῖο, vide sub αἰδέομαι.

αἰδοῖος, οία, οῖον. (Εἴδω) reverentia dignus, venerabilis, *ehrwürdig*, *scheuenswerth*, *(venerable, deserving reverence,)* in bono sensu. pudore ingenuo præditus, *schaamhaft*, *(modest.)* παρθένος αἰδοίη, venerabilis et pudica virgo, B, 514. αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε, venerabilis mihi es, mi socer, et verendus, Γ, 172, revereor pudenter et timeo te. et hæc est σχέσις inferiorum erga superiores: ἡ γὰρ ὑπερβάλλουσα τιμὴ ἐν αἰδοῖ κεῖται καὶ φόβῳ. et hæc conservarunt Helenam in Troja: nam recte dixit, qui dixit, δέος ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη δὲ ὁμοῦ, σωτηρίαν τόνδε ἔχοντα ἐπίστασο. cæterum αἰδοῖος notat passive, ὁ ἐφελκόμενος τὴν ἐξ ἑτέρων αἰδῶ, καὶ ἄξιος αἰδοῦς, reverendus: sed αἰδήμων est active, ὁ ἄλλους αἰδούμενος, reverens, pudens. quanquam a poëta et αἰδοῖος sæpe ponitur de αἰδήμονι, ut exempla ostendunt. contextus ergo determinat, ubi passive vel active sit intelligendum. αἰδοῖος, νεμεσητὸς, ὅ με προίηκε πυθέσθαι, Λ, 648, coll. 653. δεινός, ut innuat poëta, τῇ αἰδοῖ τὸ δέος ἀκολουθεῖν, αἰδοῖος, verendus, δεινὸς, timendus. βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, regis venerandi increpationem, Δ, 402. αἰδοίης ἑκυρῆς, venerandæ socrus, X, 451. et hoc loco est

αἰδὼς ἀδεής, nurus enim non metuit socrum: sicut et ea αἰδὼς est ἄκρατος φόβῳ, quam adulti jam discipuli habent magistro, et adulti liberi parentibus, et amici amicis. et hæc αἰδὼς ἁπλούστερον ἔχει καὶ ἀφιλέστερον, simplicissimus est pudor. hinc Athenis erat ara αἰδοῦς καὶ ἀφιλείας in templo Minervæ, quæ duæ dicebantur παιδαγωγοὶ καὶ τροφοὶ τῆς θεᾶς: quod erat symbolum, discentes debere esse pudibundos erga suos doctores, et ἀφιλῶς αὐτοῖς προσφέρεσθαι. in genere autem vera prudentia est pudens et simplex. αἰδοῖον Μενέλαον, reverentia dignum, quem revereor, K, 114, et verba ibi integra sunt: ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον νεικέσω, objurgabo verbis. nam reverens pudor tamen non esse debet obnoxius. ἀντὶ ἱκέτου αἰδοίου εἰμί σοι, Φ, 75, hinc 74, σύ με αἴδεο: loco supplicis pudenter tractandi sum tibi: ergo pudenter tracta me. αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην, semper sane illis cara et veneranda essem, Ξ, 210. αἰδοίη τε φίλη τε, Σ, 386. et 394, ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον, est domi meæ dea valde reverenda. et 425, αἰδοίη τε φίλη τε, reverenda et cara. nam aqua, cujus symbolum est Thetis, est principium omnium, imo et igni utilis. σὺν παισὶ καὶ αἰδοίαις ἀλόχοισι, Φ, 460, cum liberis et uxoribus pudicis, vel et, pudore cum ingenuo tractandis. nam debetur aliqua reverentia uxori honestæ. αἰδοίη ταμίη, venerabilis proma, α, 139. δ, 55. η, 175. nam ad id officium adhibitæ ἀμφίπολοι σώφρονες, et annosæ jam. αὐτῷ καὶ παίδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι, γ, 381. et 451, καὶ αἰδοίη παράκοιτις. νύκτας δὲ παρ' αἰδοίαις ἀλόχοισι εὕδουσι, κ, 11. ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος; ρ, 152. τ, 165, 262, 336, 583, et sic salutat personatus Ulysses suam Penelopen in colloquio. μητρὶ παρ' αἰδοίῃ, θ, 420. ἵνα (ubi) αἰδοίη βασίλεια, regina veneranda, σ, 313. αἰδοῖος (venerabilis) μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται (supplex venit) ἀλώμενος, ε, 447. ξείνου αἰδοίοιο, θ, 544. Ζεὺς ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμα αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, ι, 271, qui hospites venerabiles et pudenter tractandos comitatur. ξεῖνον γάρ μιν ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν αἰδοῖόν τε, dicebat eum sibi esse hospitem, carum et venerabilem, τ, 191. et 254, φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε. et 316, ξείνους αἰδοίους ἀποπέμπειν ἠδὲ δέχεσθαι. ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο δεινός τ' αἰδοῖός τε, θ, 22. δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην, ξ, 234. αἰδοῖός τε φίλος τε, ε, 88, venerandus et carus. Διΐ, ὅστε ἱκέτῃσιν (ἱκέταις) ἅμα αἰδοίοις ὀπηδεῖ, η, 165, 181. sed activo sensu est ρ, 578, κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, malus est pudens et verecundus mendicus: i. e. infelix est, non multum proficit ille. τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα, ο, 372, de his comedi et bibi, et dedi venerabilibus, sc. hospitibus aut mendicis, ἀνδράσιν αἰδοῦς ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις. nam h. l. τὰ αἰδοῖα non debent intelligi, ut improbi homines explicare conantur; licet alibi, si quis Sardanapalus loquens induceretur, sic posset intelligi. hinc et recentiores hac voce, αἰδοῖος, fere abstinuere, quia in obliquis συνεμπίπτει τῷ σωματικῷ μορίῳ, καὶ παρεμφαίνει ἐννοίας οὐκ εὐσχήμονας, καὶ οὕτω γελοιασμοὺς ὑποκινεῖ, φίλους κιναιδολόγῳ: cum τὸ αἰδοῖον inciperet vulgo poni de membro pudendo. loco αἰδοῖος dixerunt ὁ ἡ αἰδέσιμος, reverendus; et ὁ ἡ αἰδήμων, pudens. sed hanc amphibolian veritus non est candidus Homerus: etsi ipse semel τὰ αἰδοῖα pro membris pudendis adhibuerit N, 568, ἔβαλεν αὐτὸν δουρὶ αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, feriit eum medio inter pudenda et umbilicum loco, i. e. περὶ τὸ ἦτρον, ubi vulnus maxime est dolorosum, διὰ τὸ νευρῶδες εἶναι τὸ ἦτρον. Aristophanes τὸ αἰδοῖον vocat τὸ νεῦρον, nervum, quem secuti sunt plurimi. pudentiores vocarunt τὸ δέμας, hinc Plato comicus dixit περὶ βολβοῦ, ὃς πολὺς ἐν Ἀθήναις φύεται, ὅτι τὸ δέμας ἀνορθοῖ, i. e. τὸ αἰδοῖον ἐκτείνει. αἰδοῖον γυναικεῖον, vide sub κύλης.

αἰδοιότερος, έρα, ερον. (Εἴδω) venerabilior. καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην, λ, 359.

αἰδοίως, (Εἴδω) adverb. reverenter, accurate. αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον, τ, 243, dimisi eum.

αἴδομαι, (Εἴδω) vereor, revereor. *ich entsehe mich, scheue mich, (I am afraid, ashamed.)* αἴδετο γάρ ῥα πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν, Φ, 468, i. e. ἐμμιγῆναι παλάμαις αὐτοῦ, reverebatur enim cum patruo suo conserere manus. αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται, E, 531, O, 563, verecundantium virorum (qui verentur aliquid ignavi aut dedecentis facere,) plures salvi quam occisi sunt: defendunt enim se strenue. collatis versibus antecedentibus proxime, αἰδεῖσθε ἀλλήλους, *entsehe sich einer vor dem andern, was zaghaftes oder unedles zu begehen, (to be ashamed, to behave cowardly or improperly in the sight of others.)* et talis αἰδὼς est σωτηρία τοῦ στρατεύματος. μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χείρονα ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων, K, 237, neque tu reveritus (quemquam) tuo animo, fortiorem prætereas, et eligas tibi comitem deteriorem, pudori cedens: atque ibi intempestivus pudor et intempestivum vereri describitur. si, e. c. cognatum aliquem aut sodalem vereretur præterire et repudiare, qui tamen ad tale periculum subeundum non animi satis haberet. μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, γ, 96, neque blandire mihi reverens me. sic et δ, 326. εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, lectum reverita mariti, π, 75. τ, 527. ergo reverentia animi prohibet eam nubere alii viro. αἴδετο γὰρ γάμον ἐξονομῆναι πατρὶ, virgo, ζ, 66, verebatur honorifice. αἴδετο γὰρ Φαίηκας, θ, 86, *er entsahe sich vor ihnen, dass sie ihn sollten weinen sehen, (he was ashamed to let them see him weep.)* αἰδομένω βασιλῆα, A, 331, reveriti hi duo regem. nam bonis inest αἰδὼς erga præstantiores, verentur majestatem aut præstantiam alterius offendere. γουνοῦμαί σε, σὺ δέ με αἴδεο καί μ' ἐλέησον, Φ, 74, ubi hostis supplex, quem Achilles jam olim ceperat, aluerat, et dimiserat, loquitur, cum iterum in manus

Achillis pugnans incideret. et ex hoc loco maxime vis verbi apparet. rogat, ut Achilles dubitare velit ei nocere, quia aliquando domesticus ei vel quasi fuerit, et quia nunc supplex oret. τάδε τ' αἴδεο, καί με ἐλέησον, X, 82, inquit Hecuba suppliciter rogans filium, ostentans ubera sua quæ puer olim suxerat: τὰ θρεψάμενά σε μόρια αἰδέσθητι, καὶ ἐμὲ ὅλην, τὴν μητέρα. γουνοῦμαι σὲ, σὺ δέ με αἴδεο, χ, 312, 344, ubi duo sic supplicant, diverso eventu, sicut diversa causa. ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, 'Αχιλεῦ, Ω, 503, sed reverere deos: ubi αἴδεο, affectus causa, est productum in αἰδεῖο, quasi ex αἴδεο et αἴδοιο conflatum; ob quam rem et accentus mutatus, ut similis optativo reddatur imperativus: potest tamen αἰδεῖο esse imperat. præs. m. pro αἰδέεσο, αἰδέεο, αἰδεῖο, ab αἰδέομαι.

ἀϊδρείa, ας. ἡ. (Εἴδω) ignorantia, ἄγνοια. imperitia. οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ, H, 198, neque ex imperitia mea. οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο, κ, 231, quia ignorabant quæ sit Circe. sic et 257. μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο, ex ignorantia, λ, 271, *aus unwissenheit, (from ignorance.)*

ἀΐδρία, ας. ἡ. (Εἴδω) imperitia, inscitia. quando quis quid nescit. ὅς τις ἀϊδρίῃ πελάσῃ, sc. ad Sirenas, μ, 41, quia eas non novit, quam perniciosæ sint.

ἄϊδρις, ιος. ὁ ἡ. (Εἴδω) imperitus, nihil probe sciens. ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικὼς, imperito viro similis, Γ, 219. χώρου ἄϊδρις ἐὼν, regionis ignarus, κ, 282. Vide sub ἀθύρω.

Αἰδὼς, όος. ἡ. (Εἴδω) pudor, reverentia. *die schaam, der scheu, (shame, modesty.)* est quasi ἀειδὼς, ab α privativo, et εἴδω, video: nam pudor visum vel tegit, vel avertit, vel turbat, vel dejicit, vel mollem facit. hinc et proverbium: αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, nam in oculis maxime eminet et conspicitur pudor: et pudet nos, alios recta intueri si quid turpiusculi facimus vel loquimur. hinc pueri tegunt oculos, si eos pudet. ponitur autem αἰδὼς de *rebus pudendis*, αἰδὼς 'Αργεῖοι, κακὰ ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοὶ, E, 787. Θ, 228. est ob festinationem et affectum sermo ἀσύνδετος καὶ ἐλλειπτικός: et sensus est, αἰδώς ἐστιν τὰ βλεπόμενα, *das ist eine schande, (that is a shame.)* vel et, αἰδὼς ὑμῖν ἔστω, pudeat vos. sed prior explicatio præstat. sic N, 95, αἰδὼς 'Αργεῖοι κοῦροι νέοι, coll. 122, 121. et O, 502, Αἰδὼς 'Αργεῖοι, νῦν ἄρκιον, nunc satius est: et plenus sensus est, αἰδώς ἐστι ἐπὶ τοῖς γινομένοις, *es ist eine schande wie es izt gehet, (the present proceedings are disgraceful.)* αἰδὼς ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε, Π, 422. αἰδὼς μὲν νῦν ἧδε, P, 336, *das ist ja wohl eine schande, (yea, that is indeed a shame.)* nonnunquam notat *pudenda corporis.* αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο (cæsi) γέροντος, X, 75. coll. 71, seqq. τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, sc. εἵματα, B, 262. quæ vestes tegunt pudenda, τὰ αἰδοῖα: et est circumlocutio vestis in genere. maxime autem hæc vox notat *pudorem animi.* ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν, N, 122, quæ duo differunt. nam αἰδὼς est ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, quando nos pudet turpium et indignorum: νέμεσις vero est indignatio aliorum, qui nos vident turpes; quam jubet vitare. cæterum accusativus est contractus ex αἰδόα, αἰδῶ: hinc præter rationem scribitur per acutum; adest enim contractio. ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. O, 561, et pudorem infigite animo, et veremini vos invicem, *habt ere im leibe, und schamet euch einer vor dem andern, (be modest and behave decorously towards one another.)* et 661, ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ ἄλλων ἀνθρώπων, qui genitivus regitur ab αἰδῶ. nam αἰδὼς est, quando veremur alios, ne illi videant nos turpes et inhonestos. *wenn man sich entsiehet, (when a person is afraid of exposing himself.)* et 657, ἴσχε γὰρ αἰδὼς continuit enim eos pudor, ne fugerent, et ne viderentur ignavi. et 129, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδὼς, mens bona periit et pudor vobis. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων, Ω, 111, reverentiam et amorem erga te in posterum conservans, *und beweise damit meine achtung und liebe fur dich, (and thereby prove my respect and affection for you.)* et 44, s. οὐδέ αἰδὼς γίνεται, ἥτε ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδὲ ὀνίνησι, neque ei pudor est, qui viros valde lædit et juvat: ubi duplex effectus pudoris, quo nos pudet, et quo alios veremur, prout res, et locus est. αἰδοῖ εἴκων, pudori cedens, K, 238, ubi est malus effectus intempestivi pudoris et respectus: si quis, eo motus, minus idoneum præfert homini et socio aptiori. οὐ μέν σε χρὴ αἰδοῦς, γ, 14, i. e. οὐ μήν σοι χρεία αἰδοῦς, non utilis tibi est pudor et respectus. nam αἰδὼς sæpe est ἀνολβίη, τὸ θάρσος contra ὄλβιον. omnia temporibus sunt accommodanda. (de qua re vide Eurip. Hipp. 385, seqq.) et 24, αἰδὼς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, pudor quoque accedit, si ego junior quæstionibus molestus sum seniori. ἀσφαλέως ἀγορεύει αἰδοῖ μειλιχίῃ, θ, 172, ubi τὴν ἐκ τοῦ ἀγορεύοντος αἰδῶ λέγει, ὅτε μὴ θρασύστομος ᾖ, ἀλλὰ μειλίχιος ἐν τῷ λαλεῖν: firmiter loquitur, cum suavi pudore et reverentia auditorum. nam impudens nimis orator, non placet. et 324, θεαὶ μένον αἰδοῖ (ex pudore, motæ pudore, *aus schamhaftigkeit) (out of modesty)* οἴκοι (domi) ἑκάστη. et 480, ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, cantores honore et reverentia excipiuntur. φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος, ξ, 505, ex amore et reverentia erga virum honestum. αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ, pudor non bonus est viro indigenti, ρ, 347, 352. οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, υ, 171, neque pudoris ullam particulam habent, nihil eos pudet. κοινότερον bonus animi pudor vocatur ἡ αἰσχύνη, unde αἰσχύνομαι, i. e. αἰδοῦμαι. ὁ κίναιδος est, qui pruritum venereum movet aliis, ab ἡ αἰδὼς, i. e. τὸ αἰδοῖον: a quo ἡ κιναιδία, et τὸ κιναίδισμα, et ὁ κιναιδολόγος. Vide sub αἰδοῖος, prope initium, et Nom. prop. sub πλήσσω haud longe a fine.

αἰεὶ, vide 'Αεὶ.

αἰειγενέτης, vide ἀειγενέτης.

αἰέλιοι, vide αἴλιοι.

ἄϊεν, vide Ἀΐω.

αἰενάων, οντος. ὁ. et τὸ αἰενάον, οντος. (Νάω) perennis, semper plenus et fluens. scribitur et ἀενάων, ut primum α producatur per se, sicut in ἀθάνατος. ὕδατα ἀενάοντα, ι, 109, aquæ perennes. scribi deberet ἀεννάοντα, quia ἀεὶ mutatur in ἀεν: sed ob metrum ejectum est unum ν.

αἰετὸς, vide ἀετὸς.

αἰζήϊος, ου. ὁ. (Ζῶ) est idem qui ὁ αἰζηὸς, cum Iota epenthetico. ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ, Ρ, 520. τόξῳ ὀϊστεύσας, μ, 83, arcu sagittans.

αἰζηὸς, ου. ὁ. (Ζῶ) vir juvenis, ὁ νέος, ἔχων ἥβην. *ein junger frischer mann, (a young, vigorous man.)* est ab α intensivo, et a ζέω, ferveo, dictus; apud quem nativus calor facile effervescit, qui fervet ad opus. πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφέων αἰζηῶν, Β, 660, postquam depopulatus est civitates multas juvenum a Jove nutritorum, i. e. βασιλικῶν νέων ἀνδρῶν, principum virorum. ἀρηϊθόων αἰζηῶν φάλαγγες, phalanges juvenum ad pugnam velocium, Δ, 280, alacrium ad pugnandum. πολλὰ δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλὰ αἰζηῶν, et multa sub eo (evagante fluvio) opera procidunt pulcra industriorum juvenum, Ε, 92, multa opera rustica. et νέοις μάλιστα πρέπει τὸ ἐργάζεσθαι. Hesiodus habet αἰζηὸν τεσσαρακονταετῆ, i. e. ἄνδρα τέλειον. Sed in Homero etiam juniores juvenes sic vocantur. hinc est epitheton θαλερός. εἴπερ ἂν αὐτὸν (τὸν λέοντα) σεύωνται (abigere conentur, *scheuchen wollten) (endeavoured to drive away)* ταχέες τε κύνες θαλεροί τ᾽ αἰζηοὶ, Γ, 26, κάπριον ἀμφὶ (circum aprum) κύνες θαλεροί τ᾽ αἰζηοὶ σεύονται, incitate feruntur, Λ, 414, nam αἰζηοῖς aptæ tales venationes. βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν, clamor in pugna, Ξ, 4. ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν, defendit capita juvenum, Κ, 259, quos decet bellum. καπρίῳ, ὅστ᾽ ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ᾽ αἰζηούς ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, facile dissipat, Ρ, 282. πάντες δ᾽ (ὀϊστοὶ, sagittæ) ἐν χροΐ (in corpore) πῆχθεν (pro ἐπήχθησαν infixæ sunt) ἀρηϊθόων αἰζηῶν, Θ, 298. sic πήγνυντο, Ο, 315. ἀνέρι εἰσάμενος (assimilatus specie) αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, Π, 716. ὅντε (δίσκον) αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης, quem juvenis jecit, periculum faciens vigoris juvenilis, Ψ, 432. τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον (repetere studebant ex unguibus leonis) ἠδ᾽ αἰζηοὶ, Σ, 581. ἀλλ᾽ ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν δουρὶ βάλῃ, Υ, 167. κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν, Φ, 146, irascebatur ob cæsos juvenes. et 301, τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων. πολεῖς ὀλέσαντ᾽ αἰζηοὺς, Ο, 66, multos postquam peremit juvenes viros. κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, μ, 440. est ergo ab ἀεὶ ζέειν, quasi ὁ θερμός. Sed alii deducere tentant ab α privativo, et ἵζω, subsido, quasi ἀεὶ κινητὸς, καὶ μὴ εἰδὼς ἵζεσθαι, i. e. καθῆσθαι καὶ ἀργεῖν. a naturali tamen pleno calore aptius sic dicitur.

αἴητος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) est sine dubio idem quod ἄητος. spirans, venti plenus, vel vento et flatui familiaris, poëta Vulcanum appellat πέλωρ αἴητον, Σ, 410, nam fabrorum ferrariorum opera sine flatu follium non procedit: et *ignis* horum fabrorum, qui physice est *Vulcanus*, flatu excitatur et intenditur. aliorum expositiones hujus ἅπαξ λεγομένου ἐπιθέτου sunt nimis frigidæ. aliis enim exponitur per μέγας, quasi ab α privativo, et ἴω, i. e. εἰμὶ, ut sit, ὁποῖον ἄλλο οὐκ ἔστι, interserto iota. alii deducunt ab αἶα, i. e. γῆ, ut notet τὸ βαρὺ καὶ μέγα καὶ δυσκίνητον, *unbehülflich, (unwieldy.)* alii volunt scribi αἰητὸν, et esse τὸ, ἐοικὸς αἰετῷ aquilæ simile, κατὰ τὴν ἐν τῷ κινεῖσθαι χωλείαν, claudicationem: nam et ὁ ἀετὸς et aliæ rapaces volucres, διὰ τὸ γαμψώνυχον, ob curvos ungues, χωλεύουσι πεζεύοντες, claudicant, quando in terrâ gradiuntur, *gehen als wären sie lahm, (to limp, to walk as if they were lame.)* sed istæ expositiones minus aptæ apparent.

αἰθάλη, vide sequens, sub καπνος ad finem, et sub κόνις.

αἰθαλόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) fuliginosus proprie, *voll russ, (sooty.)* nam est ab ἡ αἰθάλη, ης, fuligo; et hæc ab αἴθω, uro. it. ardens, adustus, ardore plenus. πρίν με πρηνὲς καταβαλεῖν Πριάμοιο μέλαθρον αἰθαλόεν, Β, 415, antequam me funditus dejecisse Priami domum exustam: τὸ αἰθαλωθησόμενον, nam post combustam domum jacent nigra tigna et nigri muri reliqui. ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν, Σ, 23, coll. 25, χιτῶνι μέλαινα ἀμφίζανε τέφρη. ut ergo κόνις αἰθαλόεσσα et τέφρη μέλαινα, sint idem: nam in luctu subito et summo rapiebant cinerem de foco, spargebantque eum super caput et vestes. cinis reliquus ab igne hesterno factus, qualis combustis lignis superest. sic et ω, 315, s. ubi Laërtes luget filium amissum; sicut priore l. c. Achilles Patroclum. αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον, χ, 239, in nigro tigno triclinii fumo nigri, h. e. in eo tigno, quod ambiebat foramen superne in lacunari triclinii, per quod exibat fumus de foco et de facibus, conf. μέλαθρον. nam id oportet scire, antiquos in medio fere conclavi habuisse focum, et supra focum in tecto erat foramen, per quod fumus evolvebatur. hinc est verbum

αἰθαλόω, f. ώσω, amburo. et καταιθαλόω, comburo, Eurip. Suppl. 640.

αἴθε, (Αἶ) adverb. quod dorice est pro εἴθε, utinam. nam Dores sæpe τὸ ε mutant in α, et dicunt τράχω pro τρέχω, Ἄρταμις pro Ἄρτεμις. sic et ipsum αἴ ex Dorismo ortum videtur, pro quo alii dixere εἰ. nisi quod tamen αἴ accentum habet, sed εἰ, solum positum sine sequente enclitica, nunquam. conveniunt ergo αἴ et εἰ tantum nonnunquam in significatu: αἴθε autem et εἴθε semper. αἴθε ὄφελες ἀδάκρυτος ἧσθαι, utinam deberes sine lacrimis sedere, Α, 415. αἴθ᾽ ὄφελές τ᾽ ἄγονός τ᾽ ἔμεναι (εἶναι) ἄγαμός τ᾽ ἀπολέσθαι, utinam debuisses non natus esse et cœlebs periisse, Γ, 40. αἴθ᾽ ὤφελλες ἄλλου στρατοῦ σημαίνειν, alii exercitui præesse, Ξ, 84. αἴθ᾽ οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων, ὡς καὶ

νῦν ἄλλον στρατὸν ἤγαγεν, Δ, 178. αἴθ', ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην, Π, 722, utinam, quanto deterior sum, tanto fortior te essem. αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο, ὅσσον ἐμοὶ, Χ, 41, utinam diis carus tam esset, quam mihi est. et id ironice dictum. αἴθ' ἅμα πάντες ὠφέλετε πεφάσθαι, Ω, 253, utinam omnes debuissetis occisi esse. Ζεῦ πάτερ, αἴθ' ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα Ἀλκίνοος, O Jupiter, utinam Alcinous omnia effecta det quæ dixit, η, 331. αἴθ' ὄφελον μεῖναι, utinam mansissem, ν, 204. αἴθ' οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο, ὡς ἐμοὶ, ξ, 440, et id serio dictum. sic et ο, 340. αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι Ἀπόλλων, te feriat, ρ, 494. αἴθε μοι θάνατον πόροι (dare vellet) Ἄρτεμις, σ, 201. et 400, αἴθ' ὤφελλε ὁ ξεῖνος ἄλλοθι ὀλέσθαι πρὶν ἐλθεῖν. Ἄρτεμι, αἴθε μοι ἤδη, ἰὸν ἐμβαλοῦσα στήθεσσι, ἐξέλοιο θυμὸν, υ, 61, O Diana, utinam mihi vitam eximas, conjectâ in pectus meum sagittâ!

αἰθὴρ, έρος. ὁ ἡ. (Θέω) æther, aër superior et purus, in quem nullæ adscendunt nubes. nam ἀὴρ est inferior aër, nubilis obnoxius. est ab αἴθω, i. e. λάμπω, splendeo. Ζεὺς (ἐν) αἰθέρι ναίων, Β, 412. Δ, 166. ο, 522, ubi ponitur pro summo cœlo. et physice Jupiter est aër superior, sicut Juno aër inferior. χαλκοῦ αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε, Β, 458, etiam per superiorem aërem venit ad cœlum splendor, i. e. per omnem aërem: nam τῷ αἰθέρι τὸν ὑποτεταγμένον αὐτῷ ἀέρα χρὴ συννοεῖν. et poëta ponit speciem pro genere, partem pro toto. νήνεμος αἰθὴρ, Θ, 552, i. e. aër purissimus, nullo vento turbatus. et 554, οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ, cœlitus aperitur immensus æther, i. e. splendens æthra, ἡ οὐρανία λαμπηδὼν, ἡ τοῦ ἀέρος λαμπρότης, ὁ φωτὶ λαμπρὸς αἰθήρ. nam describitur nox purissima, ubi cœlum fulget sideribus et luna. sic et Π, 300. Ζεὺς καθῆκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, Λ, 54, nam ros cadit cœlo puro: exhalationes sanguineæ autem, ex campo per tot annos sanguine rigato, inficiebant rorem colore subrubicante. ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετο αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς, Ν, 837, clamor ad cœlum ibat. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρα ἵκανεν, Ο, 686. καπνὸς ἰὼν αἰθέρα ἵκηται, Σ, 207. et 214, σέλας αἰθέρα ἷκανε. sic Τ, 379. ἐμὲ ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ, Ξ, 258, me a cœlo injecisset ponto, inquit Ὕπνος. αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ Ζεὺς, Ο, 610, ipse enim ei e cœlo Jupiter erat defensor. ἐλάτη μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρα ἷκανεν, Ξ, 288, abies procerissima nata per aërem usque ad ætherem pertingebat. σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν ἐκρέμω, Ο, 20, tu in alto aëre et nubibus pependisti; in summo aëre, ubi nubes elatiores et tenuiores sunt. et 192, Ζεὺς ἔλαχεν οὐρανὸν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν. αἰθέρος ἐκ δίης, Π, 365, ubi ἐκ est, post, *auf, (after,)* ut tempus sequens notet; et ἡ αἰθὴρ est ἡ εὐδία, αἰθρία, serenitas cœli; ut dicat: νέφος ἐξ Ὀλύμπου, ὄρους, εἰς οὐρανὸν, τὸν ἀέρα, ἔρχεται, vadit, μετὰ εὐδίαν, post serenitatem quæ antea fuerat: et hæc honorifice vocatur δίη, quasi ἐκ Διὸς, a quo est nomen recentiorum ἡ εὐδία, i. e. ἡ εὐαερία: nam Ζεὺς physice est ὁ ἀήρ. sic et τ, 540, ὁ δ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη, sc. ὁ αἰετός. οὐρανοῦ (ex sede deorum) ἐκκατέπαλτο (desiliit) δι' αἰθέρος, Τ, 351, per superiorem aërem. εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, Ρ, 371, i. e. ὑπὸ αἰθρίᾳ καὶ καθαρῷ ἀέρι καὶ ἀνεφέλῳ, et differt h. l. ἀὴρ καὶ αἰθήρ: ille est σκοτεινὸς, hic λαμπρὸς, collatis sequentibus, ubi poëta τὴν αἰθέρα exponit ipse. nimirum, ut ἡ ἀὴρ est aër nubilus, sic ἡ αἰθὴρ est aër serenus et purus. et 425, χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο, i. e. per vastum aërem. ἐξ αἰθέρος ἐμπεσε πόντῳ, Mercurius, ε, 50. οὖρον λάβρον, ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ο, 293, ubi simpliciter est pro ἀέρος.

αἰθίοψ, vide αἴθοψ.

αἴθουσα, ης. ἡ. (Θέω) porticus ante domum, tecta quidem superne, sed a tribus lateribus patens, ubi columnæ sustinent tectum illud. habet nomen, quia illustratur libere a sole et calefit. nonnunquam et atrium longum et patens, *ein grossen portal unter einem schlosse, (a large porch, or portico, before a mansion,)* vocatur αἴθουσα: ut Ζ, 242, s. Πριάμοιο δόμον περικαλλέα, ξεσταῖς αἰθούσῃσι τετυγμένον, porticibus ex polito lapide factis ædificatum. Sed Ι, 468, πῦρ ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, ubi manifesto ἡ αἴθουσα est extra domum, ad introitum domus versus aulam ædificata; et distinguitur a προδόμῳ, vestibulo et atrio domus ipsius. est ergo ibi στοὰ περίστυλος. ergo ad magnam domum primum est τὸ ἕρκος, in quo αἱ πύλαι, ferentes in aulam circumseptam; deinde est ἡ αὐλὴ, aula subdialis intra septum; deinde αἴθουσα, porticus ad domum ante januam ædificata; deinde πρόδομος, atrium in domo ipsa; ex quo intratur ἐς θαλάμους, in conclavia, *in die zimmer, (into the apartments.)* ἐλθόντες ἐς δῶμα Διὸς, ξεσταῖς αἰθούσαις ἐφίζανον, Υ, 11, i. e. ἐν αἰθούσαις ἐφίζανον ἕδραις, nam hoc elliptice est omissum: sedilibus insidebant, positis in porticu polita et resplendente. nam in calidis regionibus conveniebatur ibi, ut libero aëre fruerentur; imo et dormiebatur sæpe. αἰθούσης ἀπέεργεν αὐτοὺς, Ω, 238, a porticu arcebat eos, sc. quæ erat ante januam domus regiæ. Σικελοὶ vocabant istam αἴθουσαν, αὔλειον θύραν: Κύπριοι δὲ, παστάδα ἀμφίθυρον: ex quibus nominibus elucebit vis nominis. et 323, ἐξέλασε (vehebatur) προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου, ubi utrumque est idem: nam currus stabat ante januam sub porticu; in hunc adscendens rex, evehebatur. et 644, δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, ut ibi dormiret hospes, et quidem eo tempore ἀναγκαίως, ut primo mane posset abire, insciis omnibus. idem locus 673, vocatur πρόδομος δόμου. ἐρίδουπος vero dicitur, quia ibi omnis sonus, qui extra domum concitatur, vel a vento vel ab aliis causis, potest statim audiri. ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ, dormit Telemachus apud Nestorem in itinere suo, γ, 399, ex consuetudine juniorum, ut

nocturno aëre frigidiore fruerentur fervidi. et 493, ἐξέλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης, nam sub eam porticum adducebantur equi cum curru, ut egredientes janua statim conscenderent currum. sic et ο, 146, 191. dormiunt ὑπ' αἰθούσῃ juvenes hospites regii apud Menelaum, δ, 297, 302. et Ulysses apud Alcinoum regem, η, 336, 345. πλῆντο δὲ αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν ἀγρομένων, θ, 57, apud regem Alcinoum, pro dignitate cujusque; nam præstantiores in δόμους, conclavia; medii in αἰθούσας; plebs in ἕρκεα, conveniebant. ὄφρα ἵκετο αὐλὴν, αἰθούσης τε θύρας, donec venit in aulam et januas porticus, σ, 101, ubi est πρωθύστερον, nam prius ex atrio venit ad θύρας αἰθούσης, januas quæ erant prope porticum, et ex quibus in porticum veniebatur; deinde in aulam. τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ, υ, 176, 189, sc. adductas pecudes. κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς, φ, 390. κατετίθεσαν (mortuos) ὑπ' αἰθούσῃ αὐλῆς, sub porticu, ex qua ibatur in aulam, χ, 449. ubi intelligitur, spatiosam eam fuisse porticum. cæterum τὸ πρόθυρον est τὸ, ἔξω θύρας cujuslibet, non solum domus, sed et thalami. Vide sub δόμος, prope finem, et sub ἕτερος, haud longe ab initio.

αἴθοψ, οπος. ὁ. (Θέω) est per paragogen ab αἴθω factum nomen, estque in poëta epitheton χαλκοῦ καὶ οἴνου: in utroque ob splendorem ejus et conspectum nitentem. chalybs enim politus late splendet; et vinum vetustum purumque non minus radios spargit, et admirabile est visu. notat ergo τὸ λαμπρὸν, nonnunquam una cum τῷ πυῤῥῷ καὶ θερμῷ. qui τὴν ὄψιν inesse putant, ut αἴθοψ sit ὁ αἴθων, vel ὁ κεκαυμένος, τὴν ὄψιν, nimis diligenter hanc vocem curare videntur. αἴθοψ χαλκὸς, ut thorax et galea intelligatur, Δ, 495. Ε, 562, 681. Ν, 305. Ρ, 3. Υ, 111, 117. quibus omnibus locis est, κεκορυθμένος vel κεκορυθμένοι, αἴθοπι χαλκῷ, armati fulgente ferro. et εἰλυμένοι, Σ, 522. αἴθοπα οἶνον, Ζ, 266, Λ, 774, Α, 462. ubi de libando sermo est. et Ξ, 5. Π, 226 (230, ἀφύσσατο, ad libandum) Ω, 641, ubi de bibendo. et Ψ, 237, 250, ubi rogum ἔσβεσαν αἴθοπι οἴνῳ, fulgido vino: nisi malis de οἴνῳ μέλανι intelligere, qui fertur esse δυναμικώτατος, et tardissime transpirare ex potoribus; quale vinum παρὰ Χίοις primum est cultum, cum docerentur ab Œnopione, filio Bacchi. ut ergo notare possit οἶνον ἐρυθρόν. Euripides hoc epitheton derivat ab uno equorum solis, qui nomine proprio vocetur Αἴθοψ, et cui maturatio uvarum in autumno adproprietur; ut hinc homines vinum ipsum vocent αἴθοπα: qui lusus est poëticus. γερούσιον αἴθοπα οἶνον πίνοντες, Δ, 259. ν, 8. αὐτῷ ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον, ι, 360, coll. 196, μέλανος οἴνου, ubi manifesta est notio τοῦ ἐρυθροῦ. alibi potius innuitur effectus ejus, nam οἶνος est θερμὸς καὶ ἐκκαίων. confer tamen οἶνος. de fumo semel occurrit hoc epitheton. ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνὸν, κ, 152, i. e. τὸν ἐκ τοῦ αἴθεσθαί τινα ὕλην ἀναδιδόμενον: nisi et hic de colore vel albente vel nigricante intelligere malis. cæterum multum differt αἴθοψ et αἰθίοψ, sicut et περίπτευμα et περίπτωμα. Hesiodus dixit αἴθοπα λιμὸν, ardentem famem, Ἔργ. 361, τὸν καυστικὸν καὶ θερμὸν, ut interpretes Græci exponunt. ex quo vis nominis apparet. Vide οἶνος ad medium.

αἴθρη, ης. ἡ. (Θέω) purus et serenus aër, εὐδία, *heiterer himmel, (serene sky;)* qui et alibi simpliciter αἰθήρ. eodem modo ab ἡ γαστὴρ fit ἡ γάστρη; ut ab αἰθὴρ, ἡ αἴθρη. Ζεῦ πάτερ, ποίησον αἴθρην, fac sudum cœlum, Ρ, 646. αἴθρη ἀνέφελος, ζ, 44, 8. οὔποτε αἴθρη κείνου ἴχει κορυφὴν, μ, 75, nunquam vertex illius scopuli habet serenitatem, sed semper est nubibus obtectus. hinc intelligitur, qui sit ὁ αἰθρηγενέτης, ου, qui serenitatem gignit et facit, active. Vide sub ἀὴρ, prope finem.

αἰθρηγενέτης, ου. ὁ. (Γάω) est idem qui αἰθρηγενὴς, eodem significatu. ab ὁ γενέτης, ου, genitor. ὁ αἴθρον (i. e. ψύχος) ποιῶν, καὶ ὁ αἰθρίας (i. e. εὐδίας) αἴτιος. καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, ε, 296.

αἰθρηγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) in significatu activo, est epitheton Boreæ, frigus et serenitatem efficientis: nam dicitur sic, διότι αἴθρον (ὁ αἴθρος, ου, est τὸ ψύχος, maxime matutinum frigus) γίνεσθαι ποιεῖ, καὶ ὁ αἰθρίαν (serenitatem aëris) ποιῶν, dum nubes dissipat a Noto et Zephyro inductas. χάλαζα ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς (sub motu) αἰθρηγενέος Βορέαο, Ο, 171. νιφάδες ψυχραὶ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο, Τ, 358.

αἰθρία, vide αἴθριος.

αἰθριοκοιτέω, vide sub κωμάω, ad medium.

αἴθριος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) etiam fœm. ἡ αἰθρία. Sudus. it. sub dio situs. it. frigidus puro aëre.

αἶθρος, ου. ὁ. (Θέω) frigus sub puro aëre, autumni tempore; ψύχος ἑῷον καὶ στίβη. τὸν αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον, ξ, 318, hunc frigore autumnali sub dio, et lassitudine, confectum ducebat in domum. Vide sub αἰθρηγενής.

αἴθυια, ας. ἡ. (Θέω) mergus, magno impetu aquas subiens et rursus emergens. αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, mergo similem faciens se dea pennis prædito, emergebat ex undis, ε, 337. 353, ἂψ ἐς πόντον ἐδύσατο, αἰθυίῃ εἰκυῖα. nam non transformavit se dea in hanc avem, sed ei tantum similis videbatur τρόπῳ τῆς ἀναδύσεως καὶ καταδύσεως. Vide sub κορώνη.

αἰθύσσω, f. ύξω. (Θέω) splendeo, incendo. moveo vehementer me vel alium. est per paragogen ab αἴθω.

αἴθω, (θέω) ardere vel splendere facio, uro. deinde et intransitive, ardeo, splendeo. est a θέω, moveo me celeriter, cum α intensivo, vel particula ἀεί: nam nullus motus est celerior igne et luce. media forma, αἴθομαι, ardeo, fulgeo, splendeo; uro. αἰθόμενον πῦρ, ut verus ignis distinguatur hoc participio ab improprie sic dicto et metaphorico igne, et ut designetur absumens omnia quibus hic verus ignis incidit,

Z, 182, δυνὸν (neutrum adverbialiter) ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο, de Chimæra. καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο ἄμφω νοστήσαιμεν, K, 246. ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας (instar) πυρὸς αἰθομένοιο, Λ, 595. Σ, 1. πυρὸς βρόμος αἰθομένοιο, fremitus, Ξ, 396. μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο νῆας ἐνιπρήσωσι, Π, 81, incendant igne. et 293, κατέσβεσεν αἰθόμενον πῦρ. χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ ἢ πυρὸς αἰθ. ἢ ἠελίου, X, 135. et 150, καπνὸς ὡσεὶ πυρὸς αἰθ. γίνεται ἐκ πηγῆς. σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι, ardentibus sacris victimis, Λ, 774. sic μ, 362, οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν. ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι, ardentem torrem, N, 320, ad differentiam alius δαλοῦ, qualem Hesiodus dicit, εὕει αὐτὸν ἄτερ δαλοῦ. καπνὸς ἄστεος αἰθομένου, i. e. καιομένου, Φ, 523. ἅμα αἰθομένας δαΐδας φέρε, α, 428, 434. αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, η, 101. τὰ μὲν πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο δαμνᾷ, λ, 219. κέρα δ' ὡς φαίνονται ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο, τ, 39. γαστέρα πολέος πυρὸς αἰθομένοιο αἰόλλει, υ, 25, *eine blutmagenwurst, (a blood-pudding.)* παρὰ λαμπτῆρσι αἰθομένησιν, σ, 342. possis dicere, αἴθω esse transpositum δαίω (quod confer) mutato δ in θ: saltem hoc monitum juvabit memoriam tironis. verbum compositum πυραίθω, ignes accendo luculentos, est apud Eurip. Rhes. 41, et 78, πυραίθει στρατὸς, castra habent ignes accensos per noctem, coll. 81, 95, 97, 109. et confer nomen. ἡ φρυκτωρία, 55, 128, et 135.

αἴθων, ωνος. ὁ ἡ. (Θέω) ardens, ardorem faciens vel habens, sive id proprie sive improprie intelligatur. αἴθωνες ἵπποι, equi quibus splendet cutis a cura, et qui cum ardore multo movent se, animosi, celeres, B, 839. M, 97. αἴθων σίδηρος, chalybs rutilans et splendens, Δ, 485. H, 473. Υ, 372. α, 184, ἄγω αἴθωνα σίδηρον, ubi quidem ferrum a mercatore advectum est ἀκατέργαστον, sed quod tamen in splendorem præparari potest: et sermo est de ferro illo, quod chalybs dicitur. αἴθων λέων, i. e. ὁ διάπυρος καὶ θερμὸς, impetuosus, plenus ignis animique, K, 23, s. 177, Λ, 547. Σ, 161. nam de colore hoc nomen intelligere, frigidum est. αἴθωνας λέβητας, I, 123, 265, viginti splendidos lebetas. sic et T, 244. δύω αἴθωνας τρίποδας, Ω, 233, τοὺς λάμποντας, ὡς γεγανωμένους. αἴθωνα, μεγάθυμον ταῦρον, Π, 488. ferventem, animosum. αἰετὸς αἴθων, animosa et celeris impetus aquila, O, 690. βόες αἴθωνες, μεγάλοι, σ, 371. sic et ἄνθρωπος αἴθων dicitur, impetuosus, fervidus ingenio, ardens. alio sensu dicebatur ὁ Ἐρυσίχθων ille vorax, αἴθων, ab ardente fame, *der heisshungrige, (the voracious,)* de quo et Ovidius Metam. 8, 828, seqq. διὰ τὸ εἶναι βορᾶς ἄπληστος, quia ignis ejus in ventriculo, omnia vorando tamen extingui non poterat. et equus Hectoris, a nobilitate sua, nomine proprio dictus ὁ Αἴθων, Θ, 185.

αἰῖ pro αἴ, vide sub Ἀχαιϊκὸς in R.

αἰκάλλω, f. αλῶ, (Κλέω) blandior, assentor, palpum facio. ab α intensivo, et κηλέω. Aristoph. Equit. 48, δεσπότην ἤκαλλε, ἐθώπευε, ἐκολάκευε, quæ tria unum fere idemque. et 211, τὰ λόγια αἰκάλλει με, oraculum blanditur mihi. et Thesm. 876, αἰκάλλει τὶ καρδίαν ἐμὴν, blanditur aliquo modo cordi meo. et hinc

αἰκάλος, ου, ὁ, adsentator. proprie dicitur, quando canis noto alicui blanditur, auribus ad caput reclinatis et cauda mota.

αἴκε, (Αἴ) particula, est pro εἴκε, per Dorismum. si forte, si sane. etsi. *ob etwa, obwol, wenn etwa, (if perchance, if indeed, although.)* si modo, *wenn nur, (if but.)* αἴκεν ἴδῃ, si modo videat, Δ, 98. et 170, αἴκε θάνῃς, si forte moriaris. et 249, ὄφρα ἴδητε, αἴκε ὔμμιν (ὑμῖν) ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων, ut videatis, an vos manu protegat Jupiter. et 353, ἢν (ἐὰν) ἐθέλῃσθα καὶ αἴκεν τοι τὰ μεμήλῃ, et si hæc tibi curæ sunt. est ergo sæpe et pro ἐάν. αἴκε θεὸς ἐνθάδε ἵκηται, si forte, ἐὰν, E, 129. et 260, αἴκεν μοι κῦδος ὀρέξῃ. et 279, αἴκε τύχοιμι, si valeam indipisci, *ob ich treffen kann, (if I can get.)* et 762, αἴκεν Ἄρηα μάχης ἐξαποδίωμαι; si Martem ex pugna fugaverim? sic porro pro ἐὰν, Z, 50, 94, 96, 260, 281, 309, 443, 526. H, 118, 173, 243, 375, 387. Θ, 142. et 282, αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι, an forte lux Danais fieri possis. etiam, ut fortasse fias. 287, 471. et 532, s. εἴσομαι αἴκεν ὅ με — ἦκεν ἐγὼ τόν. et 535. Δεῦ ἀρησόμεθα, αἴκε ἐλεήσῃ, si velit misereri, et ut velit, I, 172. 255. et 359, ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴκεν σοὶ τὰ μεμήλῃ. A, 66, 128, 207, 408, 420. B, 72. K, 55. Λ, 790, 796, 798. coll. 391. 404, 405. M, 275. N, 236, 260, 743, 829. Ξ, 110, 310. O, 213. Π, 41, 725. P, 121, 652, 692. Σ, 91, 143, 180, 199, 213, 278, 306, 457, 601. T, 71, 147. Υ, 186, 301, 436. Φ, 293, 437. X. 256. Ψ, 82, 413, 543. Ω, 116, 301, pro εἴπως, ὅπως, ut. 357, 592, 687. α, 279, 379. β, 144, 102, 133, 186, 188. γ, 92. δ, 34, 322, 391. ι, 169. η, 314, si quidem. θ, 496. ι, 502, 520. λ, 104, 347. μ, 49, 53, 163, 215. ν, 182, 358. ξ, 118, *ob, (if.)* ο, 311. π, 43, 445. ρ, 51, 60, 230, 549. σ, 82. τ, 147. υ, 233. φ, 213, 305, 314, 348. χ, 7, 167, 252. ψ, 78. ω, 136, 216, 510.

ἀΐκη, ης. ἡ. (Ἄω) motus, festinatio, accessus celer. τόξων ἀΐκας καὶ ἀκόντων, O, 709, arcuum, i. e. sagittarum impetus et jaculorum. est et alius nominativus ejusdem notionis ἡ ἄϊξ, ἴκος: unde et ἡ αἴξ, capra, dicta videri possit.

ἀϊκής, vide ἀεικής.

ἀϊκία, vide sub ἀεικίζω.

αἰκίζω, pro ἀεικίζω, quod vide.

ἄϊκλον, αἶκλον, vide sub νεογιλὸς.

ἀϊκῶς, (Εἴδω) adverb. pro ἀεικῶς, turpiter, indigne, misere. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσι ἀϊκῶς, X, 336, inquit Achilles ad Hectorem morientem. trahent et lacerabunt te fœde.

αἴλινος, vide sub Λίνος in R.

αἷμα, ατος. τό. (Θέω) sanguis. est ab αἴθω, quasi αἴθημα, a forma verbi αἰθέω, et adspiratio

in ϑ latens, post factam syncopen abiit in spiritum asperum primæ syllabæ. nam sanguis motu suo perpetuo calorem corporis continet et facit: certe, etiamsi veteres circularem ejus motum ignorarunt, calorem tamen ejus naturalem noverunt. ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς, Δ, 140. et 149, μέλαν καταῤῥέον. et 146, μιάνθην αἵματι μηροί: conf. μιαίνω. et 158, οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον, αἷμά τε ἀρνῶν. et 218, αἷμα ἐκμυζήσας, sanguinem exsugens ex vulnere. et 451, ῥέε δ' αἵματι γαῖα. sic et Θ, 65. Ο, 715. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι αἵματι καὶ κονίαις, Π, 796. παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ, Ε, 100. et 113, αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. et 208, ἐξ ἀμφοτέροιιν ἀτρεκὲς αἷμα ἔσσευα βαλών. et 289, αἵματος ἆσαι Ἄρηα. sic et Υ, 78. Χ, 267. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, Ε, 339, seqq. et 798, κελαινεφὲς αἷμα ἀπομόργνυ. et 870, δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς, Mars, vulneratus a Diomede. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα, Η, 262. et 329, τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐσκέδασεν Ἄρης. αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει ἀμφὶ δουρί, Α, 303. π, 441. διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, Κ, 298, fusum in campo. et 484, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα. Ζεὺς ἧκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας, Λ, 54. et 164, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. et 176, αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει, λέων. sic et Σ, 583. Ρ, 64. αἷμα ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς, Λ, 266. et 267, ἐπεὶ τὸ ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα. sic et 847. et 394, ὁ δὲ αἵματι γαῖαν ἐρεύθων πύθεται. et 458, αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο. et 459, ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος et 477, ὄφρα αἷμα λιαρὸν, sc. ἔνεστι. et 534, αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπας πεπάλακτο. (sic et Υ, 499.) et 812, μέλαν κελάρυζε. et 828, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν νίζ' ὕδατι λιαρῷ. πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν ἐῤῥάδατο, Μ, 430. αἷμα νεουτάτου κατέρει χειρὸς, Ν, 539. et 655, αἷμα μέλαν ἐξέῤῥεε, δεῦε δὲ γαῖαν. sic et Φ, 119, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν, Ξ, 437. αἷμα ἐμέων, vomens, Ο, 11. et 118. κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' (ἐν) αἵματι καὶ κονίῃσιν. πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινὸν, Π, 159, de lupis. et 162, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, de iisdem. et 333, πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. (sic et Υ, 476.) et 349, ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλμοί. et 518, οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται. et 529, τέρσηνε. et 639, οὐ τις αὐτὸν ἔγνω, ἐπεὶ αἵματι καὶ κονίαις εἴλυτο διαμπερές. et 667, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον. αἵματι δὲ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Ρ, 51. et 86, ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. et 360, αἵματι δὲ χθὼν δεύετο πορφυρέῳ. et 572, λαρὸν δέ οἱ (muscæ) αἷμα ἀνθρώπου. εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν, Σ, 538. ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα, μέλει αὐτῷ, Τ, 214. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ, Φ, 21. et 123, ἰχθύες σε͂ αἷμα ὠτειλῆς ἀπολιχμήσονται. et 167, σύτο κελαινεφές. et 325, μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν, ποταμός· ἐμὸν αἷμα, πιόντες, Χ, 70, sc. κύνες. πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔῤῥεεν αἷμα, Ψ, 34. et 697, αἷμα παχὺ πτύοντα. et 717, σμώδιγγες αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον. et 806, ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, ubi conf. διά. περὶ δ' αἷμα νένιπται, Ω, 419. ergo sanguis in venis, et extra venas effusus, dicitur αἷμα. τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύῃ, pro ἐξερύῃ, γ, 455, e victima. τὸν (μοχλὸν) δ' αἷμα περίῤῥεε θερμὸν ἐόντα, ι, 388. et 397, μοχλὸν πεφυρμένον αἵματι πολλῷ. inferi sunt cupidi sanguinis, eumque gustant, κ, 537, λ, 50, 36, 97, 95, 227, 231, i. e. sunt vitæ corporalis cupidi, mallentque redire in vitam, quæ in sanguine corporis est, et 419, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, cum Agamemnon occideretur cum suis. sic et χ, 309. ω, 184. αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας, ν, 395, i. e. γῆν. μή σε στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος, σ, 22, conf. φύρω. γαστέρας αἰγῶν, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες, ventriculos caprarum adipe et sanguine implentes, σ, 45, et 118, παρέθηκε μεγάλην γαστέρα ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ubi sermo est de specie aliqua farciminum, *magenblutwürste*, *(black-puddings;)* quæ assabantur igne, υ, 25, seqq. ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα, σ, 96, ivit per os ruber sanguis. et 335, φορύξας αἵματι πολλῷ. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον, incantatione sanguinem cohibuerunt, τ, 457. αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι, υ, 354. αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος ἀνδρομέοιο, χ, 19. et 402, αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον Ὀδυσῆα. et 407, νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἴσιδεν αἷμα. Sed per *tropum* αἷμα notat et, majores aut posteros, consanguinitatem, stirpem, semen. τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ τ' αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσίν, Τ, 105, inquit Jupiter: qui ex meo semine sunt. et 111, τῶν ἀνδρῶν οἳ σῆς, ἐξ αἵματος, εἰσὶ γενέθλης. ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, Ζ, 211. Υ, 241. γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν, ϑ, 583. αἵματος εἶς ἀγαθοῖο, ex bona stirpe et semine es, δ, 611, i. e. σπέρματος. sic π, 300, εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι, καὶ αἵματος ἡμετέροιο. cæterum αἵματι πεπαλαγμένος non potest libare, Ζ, 266, seqq. et rem divinam facere. Proverbium est, πρότερον αἷμα ὕσει, de iis quæ fieri nequeunt.

αἱμασιά, ᾶς. ἡ. (Θέω) est proprie, sepes ex sentibus acutis. nam est ab αἱμάσσω. deinde per usum etiam, paries ex lapidibus in agro lectis constructus. αἱμασιὰς λέξοντες, ἕρκος εἶναι ἀλωῆς, ω, 223, ubi significantur ἄκανθαι, δι' ὧν αἱμάσσεται χείρ, *dornen, einen zaun zu flechten, (thorns for forming a fence.)* αἱμασιάς τε λέγων, σ, 358, ubi videntur intelligi λίθοι, χάλικες, quibus coagmentatis fit φραγμός. nam et structuris ex ejusmodi generis lapidibus tribuitur hoc nomen. sic apud Herodot. 1, 180, est αἱμασιὴ πλίνθων ὀπτέων, septum ex coctis lateribus. alias τὸ τειχίον ἐκ χαλίκων dicitur θριγκός. conf. λέγων.

αἱματόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) cruentus. αἱματόεσσα σμῶδιξ, Β. 267, *mit blut unterlaufen, (dripping with blood.)* αἱματόεσσα χείρ, Ε, 82, manus cruentata. αἱματόεις βρότος, Η, 425, Ξ, 7. Σ, 345. Ψ, 41. αἱματόεντα ἤματα, i. e. τὰ ἐν τῷ φιλαιμάτῳ πολέμῳ, Ι, 326. αἱματόεις πό-

λιμος, pugna cruenta, I, 646. T, 313. αἱματόεσσα κόνις, N, 393. Π, 486. ἔντεα αἱματόεντα, N, 640. et 617, ὄσσε αἱματόεντι, oculi sanguine fœdati: ubi alii scribunt αἱματόεντα, pluralem adjectivi jungentes duali substantivi, non omnino insolenter. αἱματόεις ἐγκέφαλος, i. e. ὃς ἐκράθη αἵματι, P, 297. et 541, αἱματόεις χεῖρας καὶ πόδας. αἱματόεσσαι ψιάδες, cruentæ guttæ, Π, 459, i. e. αἱματηραί, ὕφαιμοι. et 841, αἱματόεις χιτών. τεύχεα αἱματόεντα, X, 369. αἱματόεντα παρήϊα, genæ cruore oblitæ, χ, 405.

αἱμοφόρυκτος, ου. ὁ ἡ. (Φύρω) sanguine permixtus, sanguine oppletus, αἱμοβαφής. est per syncopen ex αἱματοφόρυκτος: nam ex solo αἷμα deberet esse αἱμαφόρυκτος. sic per eandem syncopen est αἱμόῤῥυτος, αἱμοβαφὴς, αἱμόφυρτος, etc. αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον, υ, 348, edebantque sane carnes cruentatas; quales esse solent crudæ. cæterum τὰ αἱματηρὰ σύμβολα nihil fausti portendunt.

αἱμύλιος, ία, ιον. et ὁ ἡ. (Θέω) idem. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει, α, 56, assidue eum mollibus et sanguinem commoventibus verbis extra se rapit et obstupefacit: ubi sunt λόγοι, οἱ κατὰ ἔρωτα κολακεύοντες, καὶ οὓς ἂν εἴπῃ γυνὴ ἐρῶσα, καὶ μὴ ψοφήσαντες εἰκῆ περὶ τὰ τῆς ἀκοῆς πρόθυρα, ἀλλὰ ἔσω παρεισδύντες, καὶ οἷον ἁψάμενοι αἵματος: θερμοὶ καὶ ἐνεργοὶ, οὐ μὴν ψυχροὶ καὶ ἄπρακτοι. Sermones blandi et amorum pleni et ad animum audientis alte penetrantes: qui sanguinem blande movent, et a sanguine amoris adfectu et desiderio moto oriuntur: *die das blut mit angenemen regungen erfüllen, (which excite agreeable motions in the blood.)*

αἵμων, ονος. ὁ ἡ (Δάω) idem quod δαήμων, ex eoque factum per aphæresin, et contractionem τοῦ αη in αι: ἀφαιρέσεως vero factæ signum vel compensatio est spiritus asper, μεμαθηκὼς, ἐπιστήμων. αἵμονα θήρης, peritum venationis, E, 49.

αἰναρέτης, ου. ὁ. (Ἀρὰ) et in vocativo αἰναρέτη, nam sic legit Aristarchus cum optimis, Π, 31. et vox mire composita, ex laude ab ἀρετῇ, et ex vituperio ab αἰνός. ut αἰνόπαρις, αἰνελένη, i. e. ὁ Πάρις ἢ ἡ Ἑλένη ἐπὶ κακῷ ἂν ἢ οὖσα: sic ὁ αἰναρέτης est ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν (præstantem fortitudinem) ἔχων. *der tapfer ist zum unglücke anderer, (he who is valiant to the misfortune of others.)* alii scribi volunt; αἰν' ἀρετῆς pro αἰνὴ, et intelligunt sic: ὦ αἰνὴ, τὶς ἄλλος σῆς ἀρετῆς (i. e. ἀνδρείας) ὀνήσεται. sed melior est ἡ Ἀριστάρχειος γραφή. alii hanc vocem ponunt h. l. in nominativo, αἰναρέτης, et trahunt ad χόλος, ut sit χόλος ὁ κακύνων τὰς ἀρετάς. frigide satis.

αἰνελένη, vide supra.

αἰνέω, f. ήσω et έσω. (Αἶ) laudo, comprobo, adsentio, consentio. *heisse gut, lobe, (I commend, praise.)* ἅμα πάντες αἰνεῖτε, (est imperat.) Θ, 9, adsentiatis omnes, συναινεῖτε συγκατατίθεσθε. μήτε με μάλα αἴνει μήτε νείκει, K, 249, neque me valde lauda neque vitupera. nam prudentes non semper ferunt laudari se in faciem apud notos. ἵνα σε αἰνήσωσιν Ἀχαιοὶ, Ψ, 552, ut te laudent et probent. τὴν δ' ᾔνεσε, eam sententiâ suâ probavit, et admiratus est præ cæteris, Ω, 30, sc. Venerem. οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα, π, 380, et illi non probabunt audientes mala facinora. et 403, εἰ μέν κε αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες, si Jovis magni jura comprobaverint et fieri permiserint id. ponitur αἰνεῖν et pro, valere jubere, ἐῤῥῶν ἐᾶν, *sich wovor bedanken, etwas nicht mögen, (to decline, to be unable to do a thing;)* quo sensu Hesiodus dicit, νῆα ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δὲ φορτία ἐνθέσθαι, Ἔργ. 641, aliud αἰνεῖν vel ἀνεῖν (nam utrumque scribitur) est, macerare, aqua madidum facere, *einweichen, (to steep.)*

αἰνίζομαι, f. ίξομαι. (Αἶ) est idem quod αἰνέω. laudo, comprobo. sic πολεμίζω, προκαλίζω, νεμεσίζω, etc. sunt deducta. notat et, probo, æstimo, *schätze hoch, halte für gut, (I esteem, think fit.)* πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, N, 374. ἔξοχα δή σε — Θ, 487, supra mortales te laudo omnes. est et loquor, narro, in specie ut vates: vaticinando loquor paullo obscuriora. scribitur et αἰνίττομαι hoc verbum.

αἰνόθεν, (Αἶ) adverb. ex duro et gravi. H, 97.

αἰνόθρυπτος, vide sub θρύπτω.

αἰνόμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) gravi fato pressus, miser, δύσμορος. ὅς με ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν, δύσμορος αἰνόμορον, X, 481. κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν αἰνομόροις, ι, 53, nobis infelicibus. ἡμῖν αἰνομόροισιν ἄεθλια, ω, 168, inquiunt umbræ procorum.

αἰνοπαθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πάθω) qui gravia est passus et patitur. ἐμὲ μάλα αἰνοπαθῆ, σ, 200, inquit Penelope.

αἰνόπαρις, vide sub αἰναρέτης.

Αἶνος, ου. ὁ. (Αἶ) vox facta ex αἶ, voculâ admirantis aut comprobantis aut intelligentis aliquid. in poëta ponitur primum pro *laude*, οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος, Ψ, 795, non sane a te frustra dicta erit hæc laus, coll. 793, 792. et 652, ἐπεὶ πάντα αἶνον ἐπέκλυε, postquam omnem eam laudationem a Nestore sibi dictam audivit. optimus enim quisque maxime delectatur verâ laude ex ore laudatorum hominum prolatâ. τί με χρὴ μητέρος αἴνου, φ, 110, quid opus est ut ego laudem matrem? est ergo, laudatio, admirans narratio. *deinde* notat αἶνος quoque ἀπόκρυφον λόγον, καὶ ἐσχηματισμένον, si quid narratur quod ulteriorem habet respectum; *eine erzählung, die eine bitte oder lehre verborgen in sich hält oder zum zwecke hat, (a fable, apologue, parable.)* tale exemplum est ξ, 459—502, ubi sub ea narratione, fictâ sine dubio, latebat petitio hæc: date mihi vestium aliquid, quo contegam me, ne algeam hac nocte frigida. et hanc applicationem addere non debuisset: sed quia loquebatur ad ἀγροίκους et hebetiores, hinc addidit ipse eam, 503, seqq. hinc dicit Eumæus, 508, αἶνος μέν τοι ἀμύμων, ὃν

κατέλεξας, narratio illa (qua præterea aliquid aliud pro scopo habuisti quam solam eam narrationem) est sane honesta quam enarrasti: et αἶνος ergo jam a me est intellectus quid velit. sic Hesiodus canit αἶνον de lusciniâ, Ἔργ, 200. seqq. sed explicationem vel applicationem non addit: prædicit enim, se narraturum αἶνον βασιλεῦσι, φρονέουσι καὶ αὐτοῖς, i. e. δυναμένοις νοεῖν ὅπερ αἰνίξομαι, qui ipsi per se intelligent scopum narrationis meæ. sic est et αἶνος, si narratur docendi aut monendi causâ, quod in se tali modo fieri non potuit, ut Jothami αἶνος est in libro Judicum sacro, cap. 9, 8, seqq. sæpe et αἶνος narratio est in genere: unde est τὸ ποταίνιον, i. e. πρόσφατον, (a ποτὶ, i. e. πρὸς, et αἶνος, i. e. φατὸς λόγος) ut sit, περὶ οὗ ἐγγὺς καὶ προσεχῶς ἐλέγετό τι, de quo paullo ante dictum et laudatum est. Vide sub ἀναίνομαι ad finem, et sub παραμυθέομαι.

αἰνὸς, ὴ, ὸν, (Αἶ) est idem quod αἰανὸς, et vel ab eo ortum per syncopen; vel illud ab hôc per intersertum α. nam utrumque est ab αἶ αἶ. est ergo: durus, inclemens, sævus, lugubris, terribilis. *streng, hart, furchtbar, (severe, cruel, terrible.)* est tamen et in *bono* sensu, gravis, *ernsthaft, wichtig, majestätisch, ehrfurchtswürdig, (grave, serious, majestic, worthy of reverence.)* αἰνῆς δηϊοτῆτος, Ε, 409, ex gravi et duro prœlio. sic ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, Η, 40, 51, 119, 174. Ν, 605. Ο, 512. Χ, 64. λ, 515. μ, 257. αἰνὴ φύλοπις, grave certamen bellicum, Δ, 15, 65. Ε, 379, 496. Ζ, 1. Λ, 213. Π, 256. Σ, 171. ω, 474. ὀϊζὺς, gravis ærumna, ο, 341. αἰνὸς χόλος, sæva ira, Χ, 94. κάματος, labor et defatigatio gravis, Κ, 312. ε, 457. κότος, acerbum et crudele odium, Θ, 449. Π, 449. τρόμος, horribilis tremor, Η, 215. Λ, 117. Υ, 44. μόρος, gravis et dura mors, Σ, 465. ὄνειρος, τ, 568, grave et lugubre somnium, collato 541, seqq. vel et αἰνιγματώδης, coll. 545, seqq. nam αἶνος, i. e. ænigma inerat ei somnio. αἰνὸν ἄχος, gravis luctus, Δ, 169. Θ, 124, 147, 316. Ο, 208. Π, 52, 55, 508. Ρ, 83. Τ, 307. Χ, 43. π, 87, σ, 273. μένος, horrenda vis, terribile robur, Ρ, 565. ἐν αἰναῖς νεκάδεσσιν, inter horrendas strages cadaverum, Ε, 886. αἰνὰ παθοῦσα, quæ passa sum dira, tam gravia, Χ, 431. sed Α, 414, τί νυ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα, ubi est pro αἰνῶς, quæ peperi te tristi modo, ad tristitiam tuam meamque. et inest tacitum votum, utinam ne peperissem; alterum, utinam ne educassem. sic et αἰνὰ pro αἰνῶς, π, 255, μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθὼν, vereor, ne valde amaris et miseris modis vim, quam paras contra procos, luas *(bezahlen müssest) (will have to pay for)* postquam rediisti domum tuam: lugubri modo, *kläglich, (mournfully, lamentably.)* αἰνὰ ὀλοφυρόμεναι, miserabiliter ejulantes, χ, 447. ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς, ut nihil est sævius et audacius muliere, λ, 426, nihil intolerabilius. αἰνότατε Κρονίδη, gravissime Saturnie, *gestrengester herr, ungütigster, (most severe, most unkind master;)* et ἐπιπλήττουσα hoc vocabulo utitur, Δ, 25. sic et Ξ, 330, ubi tamen mitius sonat: *höchstgebietender, (most imperious.)* qui imperio suo onerat et premit. sic Θ, 462. Σ, 361. Π, 440. Α, 552. et his omnibus locis Juno querula sic alloquitur Jovem, quasi nimis gravem et imperiosum sibi. ἀλλὰ σύ γ' αἰνοτάτη, κύον ἀδδεὲς, Θ, 443, ubi sic loquitur indignabunda Iris ad Minervam pugnaturam cum patre suo Jove. tu es sane impetuosissima et maxime intolerabilis, O intrepida audacula. nam κύων apud antiquissimos non ignominiosa vox erat, sicut apud nos est; sed solam audaciam nimiam exprimens, et 476, μάχονται στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, in gravissima et miserrima angustiâ, *in dem härtesten gedränge, (in the greatest straits,)* ob cædes ibi innumeras. αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο, gravissimam et maxime terribilem contentionem pugnæ, Ξ, 389. τῇ δὲ (hac parte vero) δὴ αἰνότατον περιδείδια (gravissime nimium quantum metuo) μή τι πάθωμεν, ne malum nobis accidat, Ν, 52, ubi neutrum adverbialiter: et περὶ quoque intendit significatum. miserrime timeo. αἰνότατος λόχος, molestissimæ insidiæ insidiantibus, δ, 441, *das beschwerlichste auflauern, (to lie in wait for the worst.)* αἰνότατον πόλεμον, pugnam gravissimam, *das saureste gefechte, (the most obstinate engagement,)* θ, 519. αἰνότατον κακὸν, μ, 275, gravissimum malum et miserrimum, *das härteste unglück, (the severest misfortune)* et αἰνὸς coincidit sæpe cum δεινὸς, a quo et quidam factum putant, abjecto δ, et mutato dorice ει in αι. αἰνὸς fere semper in malo et molesto significatu.

Αἴνυμι, et αἴνυμαι. (Ἄω) vox poëtica, πεζογράφοις inusitata. fit ab αἴρω, αἴρνω, αἰρνύω, αἴρνυμι, et extruso ρ, αἴνυμι. notat ἀφαιρέω, detraho; sumo, capio, *ich nehme ab, nehme ein, fasse, (I take away, take up, seize.)* θώρηκα τοῦ αἴνυτο (imperf. pro ἤνυτο) ἀπὸ στήθεος, detrahebat ejus thoracem de pectore ejus, Λ, 374. et 579, αἴνυτο τεύχεα ἀπ' ὤμων. sic et Ν, 550. ἄλλον ὀϊστὸν αἴνυτο, aliam sagittam capiebat, depromebat ex pharetrâ, Ο, 459. ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα, Φ, 490. τυρῶν αἰνυμένους, ἰέναι πάλιν, si ex caseis quosdam sumsissent, retro ire, ι, 225, quæ phrasis est attica, pro ἐκ τῶν τυρῶν τινάς. nam talis genitivus partem de aliquo toto designat. sic et 232. et 429, σύντρεις αἰνύμενος, tres una jungens et copulans, *drey zusammennehmend, (taking three together.)* ἀλλά με Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, ξ, 144, capit me desiderium ejus. ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, i. e. ἔλαβεν, φ, 53. αἰνύμεναι, capientes, *fassende, (seizing,)* χ, 500.

αἰνῶς, (Αἶ) adverb. duriter, moleste, misere, graviter, severe. et sæpe est pro λίαν, valde, nimium. sicut Romani suum miseré. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, Λ, 555, nunc misere timeo pectore, *fürchte gar sehr, (I am extremely afraid.)* sic Ι, 244. Σ, 261. timor enim valde molestus et miser est. μάλα αἰνῶς δείδω, Κ, 38, s. et 93, αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι (ob Danaos, de

Danais) δείδια. et 538, αἰνῶς δείδοικα. δείδια δ' αἰνῶς Αἰνείαν, Ν, 481, s. Τ, 23, s. Χ, 454, s. δείδιε δ' αἰνῶς, Ω, 358. αἰνῶς ἀθανάτοισι θεοῖς εἰς ὦπα ἔοικεν, Γ, 158, valde diis vultu similis est. αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο, Κ, 547, omnino radiis solis similes sunt, ob albedinem et nitorem. et sermo est de equis albis. αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ, α, 208, τείρετο δ' αἰνῶς, vehementer et misere vexabatur dolore, Ε, 352, ex vulnere. τεῖρε (ἔτειρε) γὰρ αἰνῶς ὀδμὴ, δ, 441, s. odor graviter molestabat nos. χώσατο αἰνῶς, irascebatur vehementer, Θ, 397. Ν, 165. ἑταίρου χώεται αἰνῶς, ob amicum irascitur graviter, Τ, 29. φιλέεσκε (ἐφίλει αὐτὸν) γὰρ αἰνῶς, amabat enim valde, α, 264, αἰνῶς γὰρ μύθοις τέρπομαι, vehementer delector verbis, δ, 597, s. δείδιά τ' αἰνῶς γούνων ἅπτεσθαι, ζ, 168. εἰ δὴ τοῦτον τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς, σ, 79. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, ω, 352. ἵεται αἰνῶς, vehementer cupit, β, 327, *er ist sehr hitzig, er ist sehr aufgebracht, (he is very warm, greatly incensed.)* διεφαίνετο δ' αἰνῶς, vehementer candebat, *war sehr glüend, (was very hot,)* ι, 379. et 353, ἥσατο δ' αἰνῶς, vehementer delectabatur, i. e. λίαν. αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματα ἔχω κακὰ, ρ, 24, cum molestiâ habeo hæc vestimenta lacera. μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς, τ, 324. ἄγχι γὰρ αἰνῶς, nimis prope, χ, 136, ubi videtur esse κατ' ἀντίφρασιν, i. e. minime prope. et est in sensu primo τὸ αἰνῶς ibi, misere prope, *kläglich nahe, (lamentably near,)* i. e. non potest iis appropinquari. αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει κεῖσ' ἴεναι, Ω, 198, valde jubet animus, me ipsum íre illuc. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς αἰδέομαι Τρῶας, Ζ, 441, revereor valde. ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς, Η, 97, certe sane dedecus hæc erunt nimium quantum, ἐκ δεινῶν δεινοτέρως.

Αἴξ, αἰγός. ἡ. (Αἴ) attice etiam ὁ. capra. *eine ziege, (a goat.)* nomen a sono quem edunt capræ, αἴ, si id legas ex ore Græco, sicut Latinorum æ; non vero ex ore barbaro sicut ai. est ζῶον ὀχευτικὸν, animal salax: hinc Paris ei oblique comparatur, Γ, 24, ἄγριον αἶγα, capram vel caprum ferum. ubi est vel ὁ ἡ ἄγριος, vel ὁ αἴξ. utrumque attice. μηρία αἰγῶν, in sacrificiis, Α, 41. et 66, αἰγῶν τε τελείων κνίσσης. et 316, ταύρων ἠδ' αἰγῶν ἑκατόμβας. αἰπόλια πλατέα αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνωσιν, Β, 474, greges diffusos caprarum caprarii facile secernunt. τόσα αἰπόλια πλατέα αἰγῶν, Λ, 678. ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου, Δ, 105, coll. 107, 108, ubi est ὁ αἴξ, caper. et ἴξαλος est ὁ τέλειος, salax. νῶτον πίονος αἰγὸς, *ein zimmer von einer fetten ziege, (the buttock of a fat goat,)* Ι, 207, μήλοις, αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσιν, pecudibus, capris aut ovibus, Κ, 486, 485, ergo αἶγες pertinent ad μῆλα ut ad genus. αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς (ὄϊας) Λ, 245. et 383, μηκάδες αἶγες, *meckernde ziegen, (bleating goats.)* sic et Ψ, 31. ὥστε δύο λέοντε αἶγα, Ν, 198, ἄγριον αἶγα, caprum ferum, Ο, 271, μηρία ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων, combussit femora, Ω, 34, in sacrificiis. βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς (ὄϊας) καὶ πίονας αἶγας, β, 56. et caro ejus valde laudata apud antiquos et in terris felicibus, ut τροφιμώτατος cibus, et nervos roborans. et 300, αἶγας ἀνιεμένους, capras excoriantes. ἐν δὲ αἶγες ἀπειρέσιαι ἄγριαι, *unzählige wilde ziegen sind da, (innumerable wild goats are there,)* ι, 118, seqq. et 124, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας. et 155, seqq. αἶγας ὀρεσκῴους, in montibus cubantes, ad cibum. et 167, αὐτῶν τε φθογγὴν, οἰῶν τε καὶ αἰγῶν. et 184, πολλὰ μῆλα, ὄϊές τε καὶ αἶγες. et 244, ἤμελγεν (mulgebat) ὄϊς (ὄϊας) καὶ μηκάδας αἶγας. sic et 341. earum fœtus dicuntur ἔριφοι, 220, s. δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς, ξ, 50. et 106, ζατρεφέων αἰγῶν, ubi sequitur ὅστις, ut intelligatur masculinum. simul ibi ex 105 apparet, pertinere αἶγας inter μῆλα. et 101, αἰπόλια πλατέα αἰγῶν, et 103. nam hæc animalia in pascendo late diffundunt se. et 519, εὐνὴν, ἐν δ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν, *legte schaaf- und ziegenfelle hinein, (he threw in the skins of sheep and goats.)* et 530, ἀνείλετο νάκην (pellem) αἰγὸς εὐτρεφέος μεγάλου. ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας, ρ, 180. et 213, αἶγας ἄγων, δεῖπνον μνηστήρεσσι et 247, αἰπόλος αἰγῶν, caprarius pastor. et 295. αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, *auf die wilden ziegen, (against wild goats.)* 369, 535. γαστέρες αἰγῶν, σ, 44, ventriculi caprarum, *ziegenmagen, (stomachs of goats,)* qui implebantur sanguine et adipe, et ad ignem coquebantur. *magenwürste von ziegen, (puddings made with the stomachs of goats stuffed.)* vide porro υ, 173, s. 186, 250. φ, 265, s. χ, 199. οἱ τέλειοι vocantur τράγοι καὶ ἴξαλοι: ἡ δὲ ἐχομένη ἡλικία, χίμαροι: τὰ δὲ νεώτατα, ἔριφοι. Homerus τὰ τέλεια vocat προγόνους, mediæ ætatis μετάσσας, recens nata ἕρσας, ι, 221, 222. quædam ætas vocabatur et ἐσσῆνες, et πρητῆνες, et ἐπιπρητῆνες. Præterea multæ urbes dictæ Αἰγαὶ, etiam in singulari ἡ Αἰγὰ, etiam alia urbs τὸ Αἴγιον, cujus cives οἱ Αἰγιεῖς, et a qua fabula orta, τὴν Αἶγα τῷ Διῒ μαζὸν ἐπισχεῖν, quæ fabulosa αἴξ vocatur ἡ Ἀμαλθεία, et οὐρανία αἴξ, ἡ τροφὸς ἦν τοῦ Διός. Vide ἀΐκή.

ἀΐξασκε, vide sub Ἀΐσσω.

αἰόλη νὺξ, vide sub νύξ.

αἰολίζειν, αἰολικὸς, vide sub αἰόλος, prope finem.

αἰολλέω, vide αἰολόπωλος, et sub αἰόλλω.

αἰόλλησις, vide sub sequente.

αἰόλλω, est κινέω, (Ἕλω) in specie κινέω κατὰ εἴλησιν, moveo volvendo et orbes faciendo. contremiscere motu undulante facio. conf. αἰόλος. ὡς ὅτε ἀνὴρ γαστέρα (ventriculum mactati suis, aut magnum ile) ἐμπλείην κνίσσης καὶ αἵματος, (refertum adipe et sanguine, *eine blutwurst) (a blood pudding)* πυρὸς αἰθομένου, igne ardente, ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει, huc et illuc versat et volvit, υ, 27, circumagit ad ignem, *beym feuer umwendet, und sie bratet, (turns and roasts at the fire.)* hinc est et ἡ ἀπαιόλη, quando aliquem avertimus et deflectere facimus

ab aliqua re, ἡ ἀπάτη καὶ ἀποστέρησις. sic et τὸ ἀπαιόλημα, i. e. ἀποπλάνημα καὶ ἀποκάθαρμα. dicitur verbum et αἰολλίω, unde est ἡ αἰόλλησις, i. e. κίνησις. Vide αἰολόπωλος.

αἰολοθώρηξ, ηκος. ὁ ἡ. (Ὀρω) vario et colorato thorace indutus. vel et, thorace ex catenulis composito indutus. vel, celeriter movens se in thorace ab αἰόλλω, variego, it. moveo huc illuc. Ἄντιφος αἰολοθώρηξ, Δ, 489. Μενέσθιος, Π, 173.

αἰολομίτρης, ου. ὁ. (Μίσγω) qui coloratam varie gestat μίτραν. Ὀρέσβιον αἰολομίτρην, E, 707, ubi μίτρα in sensu Homerico est intelligenda.

αἰολόπωλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄλλω) est ὁ ἐφ' ἵππων ταχέως κινούμενος. qui celeribus equis utitur et circumvectatur, *ein schneller leichter reiter, (a swift rider.)* αἰόλλειν enim est, ταχέως δίκην ἀέλλης κινεῖν, celeriter, procellæ modo, movere, αἰολοπώλους Φρύγας, i. e. ταχυΐππους, Γ, 185, qui periti sunt equos celeriter et varie agitare. nam potest et esse, ὁ ποικίλως ἱππαζόμενος. Vide πανaίολος.

αἰόλος, η, ον. (Ἕλω) celer, agilis, facilis flexu et motu. *was sich leicht und geschwinde wendet und drehet, (what turns and winds swiftly and easily,)* deinde et, varius. sed prior significatus est proprius, versutus, facile vertens et flectens se. *sich krümmend, zappelnd, (to twist or bend one's self, to struggle with hands and feet,)* hinc est αἰόλλω, i. e. ποικίλως καὶ πυκνῶς καὶ ταχέως στρέφω καὶ κινέω. τεύχεα αἰόλα, E, 295, arma agilia, quæ in prœliis varie circumaguntur et convertuntur. σάκος αἰόλον, H, 222, Π, 107, nisi quod tamen et idea varii et variegati ibi adhærere possit; vel varie contexti et complicati; ut habeat ποικιλίαν a pluribus στερεαῖς ὕλαις, et ut sit δαιδαλθὲν ἐπιπολῆς (in superficie varie exornatum) εἰς τι κάλλος. πόδας αἰόλος ἵππος, flexipes equus, celer et agilis pedibus, T, 404, ubi est idem quod πόδαργος. αἰόλαι εὐλαὶ, vermes varie se moventes et flectentes, *maden die sich manni faltig krümmen, (worms which twist about in various ways,)* X, 509, ὡς ἴδον αἰόλον ὄφιν, ut viderunt serpentem varie se curvantem, facili flexu repentem et volventem se, M, 208. et 167, σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠδὲ μέλισσαι, vespæ et apes in medio flexiles, κατὰ τὸ μέσον εὐκίνητοι, διὰ τὴν ἐντομὴν, καὶ τὴν ἐκεῖθεν πτέρωσιν, quia in medio sectæ quasi sunt (unde et insecta dicta) et ibi alas habent. αἰόλος οἶστρος, χ, 300, celer œstrus, *die schnelle bremse, (the swift gad-fly.)* αἰολικὸν (pro quo vitiose a quibusdam legitur αἰπολικὸν) θέαμα, Theocr. 1, 56, res artificiosa oculis proposita. et ipsi οἱ Αἰολεῖς ab hoc nomine sunt dicti; unde αἰολίζειν est, arte vel fraude agere. præterea οἱ Καλυδώνιοι erant Æoles vel Ætoli: ut ergo, loco Theocriti citato, eo magis τὸ αἰολικὸν rectum credi possit, coll. versu 57. ipse etiam ventorum præses Æolus hinc nomen habet, quia venti valde celeriter flectunt se in locum alium unde spirent, *der wind drehet sich bald und wendet sich in eine andre himmelsgegend, (the wind soon changes and blows from a different quarter.)*

αἰονάω, vide sub ἠϊών.

αἰπεινὸς, ἡ, όν. (Ἀπὸ) altus, arduus. ἔναιε Πήδασον αἰπεινὴν, Z, 35, Pedasum habitabat in alto sitam et probe munitam, ut hostes a se (ἀπὸ) arcere posset. αἰπεινῆ Καλυδῶνι, altæ, munitissimæ, N, 217. Ξ, 116. Ἰλίου αἰπεινῆς, I, 419, 682. ubi non solum situs, sed et id innuitur quod sit χαλεπὴ τοῖς Ἀχαιοῖς. sed et Hector eam sic vocat a situ et potentiâ, νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινὴ, N, 773, nunc perit toto e culmine Ilios alta. P, 328. αἶψ' ἂν Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται (φείσεται, parcet) O, 215. et 558, αἰπεινὴν ἑλέειν, cepisse. et huc alludit ὁ αἰπὺς ὄλεθρος. Μυκάλης (montis) αἰπεινὰ κάρηνα, *erhabene höhen, (lofty hills.)* B, 869. sic ὀρέων, T, 58. ζ, 123. αἰπεινὴν Γονόεσσαν, B, 573, αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον, Trojam O, 257.

αἰπήεις, εσσα, εν. (Ἀπὸ) idem. Πήδασον αἰπήεσσαν, in alto sitam Pedasum, Φ, 87. ubi tamen multi id pro nomine proprio habent. Vide R.

αἰπόλιον, ου. τό. (Πέλω) grex caprarum. pastio et cura caprarum. αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρινέωσι, B, 474, et genitivus ex abundanti additur. sic, συῶν συβόσια καὶ αἰπόλια πλατέα αἰγῶν, A, 678. ξ, 101, 103. αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι, ρ, 213. υ, 174. sic αἶγας ἄγειν, αἳ πᾶσι μέγα ἔξοχοι αἰπολίοισιν, φ, 266.

αἰπόλος, ου. ὁ. (Πέλω) caprarius, qui capras curat et pascit. Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν, ρ, 247, 369. υ, 173. φ, 175, 265. αἰπόλος ἀνὴρ, Δ, 275, qui pascit in monte, nam capræ amant loca ardua et alta. hinc hoc nomen non modo ut αἰγοπόλος, sed ut αἰποπόλος quoque, per syncopen concipi potest, ab αἰπὸς vel αἰπὺς, altus. αἰπόλοι ἄνδρες, B, 474.

Αἰπὸς, ἡ, όν. (Ἀπὸ) celsus, arduus, altus. *hoch, sauer zu ersteigen, tief, stürzend, (high, difficult of ascent, deep, precipitous.)* est vox conflata ab αἶ et ἀπὸ, quando querimur, aliquid longe esse a nobis aut a pede. Ζεὺς ποτὲ ὔμμι (ὑμῖν) διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν, aliquando diruet vobis vestram altam et in colle sitam urbem, N, 625. Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν, γ, 130. πόλιν κεραΐζέμεν αἰπὴν, incursare et hostiliter invadere, Θ, 516, munitam naturâ et situ alto: simul ergo et, difficilem superatu. Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα, Θ, 369, τὰ δύσβατα, καὶ ὑψηλὰ, quæ transiri facile non possunt. βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα, alta fluenta Xanthi fluvii sonabant graviter, Φ, 9.

αἰπὺς, εῖα, ὺ, (Ἀπὸ) idem. difficilis superatu ob altitudinem aut magnitudinem, aut alia ardua. *schwer zu übersteigen, (difficult to surmount.)* Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ, B, 603, excelsum montem. αἰπὺν Ὄλυμπον, E. 367, 868. Ο, 84. αἰπὺ πτολίεθρον, altam urbem, B, 538. Ἴλιον

αἰπὺ, O, 71. τεῖχος, altum murum, Z, 327, Λ, 181. αἰπεῖα κολώνη, editus collis, B, 811. Λ, 710. Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Scyrum insulam altam, I, 664. hinc metaphorice, αἰπὺς πόνος, labor arduus, et cujus finis procul est a nobis, Λ, 600. Π, 651. ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν ἡμέτερον, devitans nostram gravem iram, ipsi non superabilem, O, 223, inquit Jupiter de Neptuno. αἰπὺς ὄλεθρος, grave exitium, sicut Romani dicunt, *ultimam* pœnam, i. e. mortem, Z, 57. K, 371. Δ, 174, 441. N, 773. Ξ, 99, 507. Π, 283, 859, quibus locis est de hominibus, notatque mortem. nam mors hoc epitheto velut præcipitium quoddam pingitur, in quod detruditur homo. de urbe est P, 155, Τροίῃ δὲ πεφήσεται (i. e. φανήσεται, apparebit, aderit manifesto) αἰπὺς ὄλεθρος, *der umsturz, der untergang, (overthrow, destruction.)* sic porro de hominibus, Σ, 129, τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον, ab afflictis sociis defendere mortem et ultimum exitium. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, ι, 305, præsens mihi et parata est. α, 11, et 37, εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, sciens mortem suam certo futuram. μ, 446. ρ, 47. ι, 286. νῦν σοι σῶς, χ, 28. et 43. φύγοι. αἰπὺς φόνος, ultima cædes, *die völlige klægliche ermordung, (complete defeat,)* δ, 843. π, 379. αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, arduum et insuperabile ei erit, N, 317. λισσὴ αἰπεῖά τε πέτρη, γ, 293. et 287, Μαλειάων ὄρος αἰπὺ, quibus locis non tantum altum et arduum, sed et periculosum et exitiale, significat. Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον, γ, 485, in edito loco sitam, et difficilem expugnatu. *daran sich mancher den kopf zerstossen kann, (difficult to be taken by assault.)* sic et ο, 193. ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος, Trojæ scilicet, ξ, 472. αἰπὺ δ᾽ ὄρος προσέβαν, τ, 431. Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον, κ, 81, ubi non situm solum editum innuit, sed et τὴν χαλεπότητα τῶν ἐκεῖ. crudelitatem civium, qui non solum ἄξενοι eo tempore erant, sed et ἀνθρωποφάγοι. ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ᾽ ὑψηλοῖο μελάθρου, nectens laqueum exitialem de alta trabe, λ, 277, ubi epitheton non solum notat, ἐκδήσασα ὑψόθεν βρόχον, sed et atrocitatem mortis.

αἶρα, vide sub ῥαιστήρ.

αἱρετὸς, vide ἐξαίρετος.

Αἱρέω, f. ήσω. (Ἄω) capio, sumo. *ich fasse, nehme, (I seize, take.)* etiam, expugno et vasto, aut captivum duco. it. præfero, προκρίνω. est ex αἴρω ortum, Attica mutatione spiritus, nam ii amant asperum; et terminatione mutatâ. φῆ γὰρ ὅγ᾽ αἱρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ, putabat enim ille, se expugnaturum esse Priami urbem die illo, B, 37, et ibi error erat in, ἤματι κείνῳ. et 141, οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν. vide et 329, 332. sic et I, 28. non capiemus. ἔλποντο δὲ, νῆας Ἀχαιῶν αἱρήσειν, sperabant enim, se capturos, et in suam potestatem redacturos esse, naves Græcorum, N, 42. ἐλπόμενος νῆάς γ᾽ αἱρησέμεν, pro αἱρήσειν, ionice, Σ, 260, quasi αἰχμαλώτους, et quasi naves essent ἔμψυχά τινα. ἀλλ᾽ οὐχ ἥρει φῶτας, *er bekam sie nicht zu fassen, konnte ihnen keinen fang geben, (he could not seize them, could not make any capture,)* P, 463, ut ergo et αἱρεῖν notet interficere. αἱρήσει μὲ καὶ ὣς, interficiet me etiam sic, Φ, 555. sic tamen ut antecedens, adsequi, consequi, proprie notetur. ἀπ᾽ ἀπήνης ᾕρεον, de curru tollebant, *nehmen herunter, (took down,)* Ω, 579. et 206, εἰ γάρ σε αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν, si te tenebit in potestate suâ: ubi poëta naturâ prius postposuit ex more suo. τὸν μὲν δὴ ἕταρον γ᾽ αἱρήσεαι ὅν κ᾽ ἐθέλησθα, socium eliges tibi quem volueris, K, 235, *kannst nehmen zum gehülfen, kannst auslesen, (mayest take, choose, for an assistant:)* nam h. l. προκρίνειν notat. ponitur hoc verbum metaphorice etiam de affectibus, si illi nos capiunt et occupant. μὲ γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, Γ, 446, ubi de Paride sermo, qui est imago hominis voluptati sensuali venditi. et metaphora est de venatione, similisque est τῷ ἀμφικαλύπτειν, quasi δικτύοις τοῦ ἱμέρου: me dulce desiderium capit. sic et Jupiter ad Junonem loquitur, Ξ, 328, nam sæpe et summi decipiuntur cupiditatibus. χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, Δ, 23, ira ceperat eam. sic Θ, 460. μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ, Σ, 322. μάλα γὰρ χλωρὸν δέος (pallidus timor) αἱρεῖ, P, 67, ubi alii legunt δριμὺς χόλος, acris ira, et referunt ad leonem: sed meliores, χλωρὸν δέος, relatum ad νομῆας, pastores. et hæc parabola ὅλη ὅλῳ προσαρμόζει τῷ πράγματι, καὶ πάντα πᾶσι παραβέβληται. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, H, 479, μηδέ τινα ὕπνος αἱρείτω, neminem somnus occupet, K, 193. οὐδέ μιν ὕπνος ᾕρει, Ω, 5. οὐδέ σε λήθη αἱρείτω, nec te oblivio capiat, B, 33. χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, Θ, 304. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, λ, 43, 632. τοὺς δὲ χλωρὸν, μ, 243. τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος, χ, 500. ἐελποίμην αἱρησέμεν, pro αἱρήσειν, sc. ἵππους, P, 488, nos excipere et capere posse hos equos, *können sie wegfangen, (may take them away.)* ἑσπέριος γὰρ αἱρήσομαι, β, 357, accipiam, *will es zu mir nehmen, holen, (will take it, fetch it away.)* τὸ τόξον οὔποτε ᾑρεῖτο, non secum sumserat, φ, 40, *hatte nicht omitgenommen, (had not taken with him.)* confer ad hoc simplex ejusque composita, ἕλω cum suis compositis.

αἴρω, f. ἀρῶ. (Ἄω) tollo, elevo, aufero. est per syncopen idem ἀείρω, et ponitur proprie de ὄγκῳ τινὶ καὶ ὑψώσει, *ich hebe in die höhe, (I lift up.)* ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιοὺς, cum viderent Achæos tollentes et auferre volentes mortuum, P, 724. frequentius in forma *mediâ* occurrit. εἰ δ᾽ αὐτῷ κῦδος ἄροιτο, sibique ipsi gloriam pareret, K, 307. et hæc phrasis valde frequens in poëta. ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο, I, 303. *du könntest gewiss, ihnen zum besten, sehr grossen ruhm erwerben, (thou mightest indeed acquire for them very great glory.)* δώῃ κῦδος ἀρέσθαι, Ζεὺς, Π, 88. καὶ κῦδος ἀρέσθαι, et gloriam plenam capere, P, 287. 419. ἄσπετον ἤρατο κῦδος, Γ, 373. Σ, 165. κῦδος ἄροιτο βαλὼν, X, 207. ἄρηται, Ξ, 365. θυμὸς ἔλπετο κῦδος ἀρέσθαι, M, 407. ἵετο, Y, 502. μενέαινε δὲ, Φ, 543, et 596, οὐδέ τ᾽ ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος

ἀρέσθαι. οὐδ' ἂν ναῦς ἑκατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο, Υ, 247, ne navis quidem centiremis hoc onus portaret. μὴ ἴα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι, sine, me gloriam nobilem inter Trojanos reportare, Ρ, 16. νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην, Σ, 121. et 294, ὅτε μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς κῦδος ἀρέσθαι ἐπὶ νηυσὶ, apud naves. Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι, Η, 203, gloriam claram referre. δίδομεν δέ σοι εὖχος, Φ, 297. οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, pro ἤροντο, de equis, qui victoriæ præmia pedibus retulerunt, Ι, 124, 266, 269. πᾶσι δέ κε (ἐν) Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, inter eos gratiam et gloriam referres, Δ, 95. ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο, Π, 84, ubi μοι abundat, sequiturque πρὸς πάντων, apud omnes. ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, Ε, 3. et 273, ἀροίμεθα κἂν κλέος ἐσθλόν. et semper notio τοῦ ὑψοῦν adhæret huic verbo. ἣν ἀρόμην, quam reportavi, ὅπως ἂν καὶ ἠρόμην, Ψ, 592. τὴν (pro ἣν, sc. φόρμιγγα) ἄρετο ἐξ ἐνάρων, Ι, 188, quam ceperat ex spoliis: et est ibi τρόπος ἐτυμολογίας τῶν ἐνάρων, qui valde frequens in poëta. ὅστις πρῶτος Ἀχαιῶν ἀνδράγρια ἤρατο, exuvias sustulit et deportavit, Ξ, 510, ubi alii aor. 2. m. legunt, ἤρετο. τὴν ἄρετο (ἤρετο) ἐκ Τενέδοιο, quam cepit, Λ, 624, coll. 626, datam ergo accepit honoris causâ, *hat sie bekommen, (has accepted it.)* et 290, ἵνα ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε, ampliorem gloriam referatis. ἵνα παισὶν μισθὸν ἄρηται, ut mercedem in commodum natorum capiat, Μ, 435. μή που τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται, Ξ, 130, super prius vulnus aliud vulnus ferat, *davon trage, hole, (receive.)* ἠράμεθα μέγα κῦδος, Χ, 393, ubi Pæan canitur. ἀρθεὶς, levatus in altum, Ν, 63, de accipitre. ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατο, α, 240, filio magnam gloriam peperisset. sic et ξ, 370. sic et in eodem contextu ἤραο, conciliasses, ω, 33. ὅσα ἤρατο, δ, 107, i. e. ὑπέμεινεν, ἐβάστασε, suscepit in se: imo adhæret etiam aliquid ἐκ τοῦ Ἄρεος, a Marte, ὅσα ἐπολέμησε, et quasi ἐνήρατο. καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἀρέσθαι, α, 390, suscipere, quamvis onerosum. κῦδος ἀρέσθαι, χ, 253. ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, ν, 422. μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεὶς, ε, 393. τιμωρεῖν, est, τιμὴν (ultionem) αἴρειν ποθὲν ὑπέρ τινος. hinc est ὁ τιμάορος et τιμωρός. Vide sub Ἀείρω ad finem.

"Αϊς, ἄϊδος. ὁ. (Εἴδω) est physice, locus mortuorum tenebricosus: deinde mythice, præses illius loci Orcus. ab α privativo, et εἴδω. vide Jobi, x. 21, 22. ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν, Α, 3. οὔτις μὲ ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ ἄϊδι προϊάψει, Ζ, 487, nemo me præter fatum orco mittet. ἔμελλε πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς ἄϊδι προϊάψειν, Λ, 55, quod dicit Ν, 425, ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι. ψυχὴ ἄϊδόσδε βεβήκει, ad orcum ivit, Π, 856. Χ, 362. γ, 410. ζ, 11. κ, 560. ἄϊδόσδε κατῆλθε, λ, 65. ψυχαὶ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθον, Η, 330. δαμεὶς ἄϊδόσδε κάτεισι, descendit, Υ, 294. ἕταρον γὰρ πέμπε ἄϊδόσδε, Ψ, 137. εἰ κεῖνόν γ' ἴδοιμι κατελθόντα ἄϊδος εἴσω, Ζ, 284, i. e. εἴσω vel εἰς δόμον ἄϊδος. et 422. πάντες ἰῷ κίον ἤματι ἄϊδος εἴσω. εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο, sc. δόμον, Ν, 415. ἄχος ὀξὺ μὲ κατοίσεται (deferet) ἄϊδος εἴσω, Χ, 425. εἰς ἄϊδόσδ' οὔπω τις ἀφίκετο νηΐ μελαίνῃ, κ, 502, quanquam ibi præstat τὸ δὲ separare, et notat, nam, *denn, (for.)* πῶς ἔτλης ἄϊδόσδε κατελθεῖν; λ, 474, et quidem vivus. plena phrasis est Γ, 322, τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω. θυμὸν ἀπὸ μελέων (vitam ex membris corporis) δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω, Η, 131. ἴδυν δόμον, Λ, 263. κατίμεν δόμον, Ξ, 457. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον ἄϊδος εἰσαφίκηαι, Υ, 336. βαίην δόμον, Ω, 246. πέμψαι δόμον, ι, 524. ψυχὴ μὲν ἔβη, λ, 149. ὅτε δὴ κατέβην,' ψ, 252. δώσειν ψυχὴν ἄϊδι κλυτοπώλῳ, Λ, 445 i. e. εὐίππῳ, qui celebres habet equos, διὰ τὸ πανταχοῦ φθάνειν τὸν θάνατον, celeriter venire potest quovis. sic et Π, 625. εἰν ἄϊδός περ ἐών, sc. δόμῳ, Ω, 593, vel τόπῳ. εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼ ἄϊδι κεύθωμαι, Ψ, 244, donec ipse ego in domo Orci condar et occulter. ἥμενοι ἑσταότες τε κατ' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ, pro δῶμα, λ, 570. conf. ἀΐδης. necnon Ἀΐδης, in R.

Αἶσα, ης. ἡ. (Δάω) debita portio: τὸ καθῆκον. deinde et fatum, *das Schicksal, (fate.)* et posterior sensus in poëta frequens. est a δαίω, i. e. μερίζω, quasi δαῖσα, per aphæresin. hinc eadem dicitur et ἡ μοῖρα, et ἡ εἱμαρμένη, a μείρω, divido, tribuo: quæ cuique suam fatalem partem destinat et tribuit. dicitur et ἡ πεπρωμένη, vel τὸ πεπρωμένον, per syncopen ex πεπερατωμένον. ὅτι πάντα εἰς πέρας (ad finem iis destinatum) φέρει, et quia omnibus constituit suum πέρας, modum et terminum, *ziel und maas, (end and aim.)* ergo est hoc sensu ὁ τοῦ παντὸς λόγος, ratio universum regens, *die alles regierende ewige vernunft, (reason which governs all things.)* quatenus quidam antiquorum id extra Deum posuerunt, errarunt: res ipsa est certa: et *fatum* sano sensu nil aliud est, nisi decretum divinum de existentia mundi, rerumque omnium quæ in eo fiunt. Romani id dixere Parcam: finxereque nentem: quo innuunt, fatalia esse cuncta; et præterea significatur hac imagine ἡ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐν λεπτῷ στροφῇ, (versatio rerum humanarum in minutiis tenuibus; simul tamen quod minutiæ concurrentes contineant in se rationem magnorum eventuum) καὶ ὁ ἐν τούτοις εἱρμὸς, nexus perpetuus. Sic Υ, 127, τὰ πείσεται, ἅτινά οἱ Αἶσα (Parca) γεινομένῳ (nascenti) ἐπένησε λίνῳ, filo suo adnevit. et ab hoc nendo dicuntur Κατακλῶθες, quas conf. ἐπεί σοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν, Α, 416, siquidem fatum tibi est, paullulum admodum, non valde diu, sc. esse et vivere. ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. Γ, 59, siquidem me ex merito reprehendis, non præter meritum; δικαίως, κατὰ καθῆκον, sic ut convenit in me. atque ibi est ingenua confessio Paridis, fatentis se accipere per eam reprehensionem fratris majoris, quæ meritus sit. id alibi dicitur κατὰ μοῖραν, ut oportet, ut decet, ut par est, pro parte virili. cæterum additum per οὐδὲ, est ut in Sophocle, γνωτὰ καὶ οὐκ ἄγνωτά μοι, nota, et non ignota mihi. et: ἡδὺς οὐδὲ δυσ-

χαρὶς μητρὶ, gratus et non ingratus aut molestus matri. eadem verba dicit idem Paris, Z, 333. ἐπεί κατ' αἶσάν ἔειπες, ἐν ὑμῖν, i. e. κατὰ τὸ ἀληθὲς, ut convenit rei ipsi, *wie sichs gehöret, (as it is fit,)* K, 445. πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, omnia ut decet, dixisti, P, 716. οὐ γάρ τίς με ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ ἄϊδι προϊάψει, nam nemo me præter fatum mihi destinatum morti dabit, Z, 487, coll. 488, ubi eandem αἶσαν vocat μοῖραν, quam nemo possit effugere. hoc se solatur, quod contra fatum suum sibi nocere queat nemo. *wenn es nicht über mich verhänget ist, wenn es mir nicht bestimmet ist, (if I am not doomed.)* καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, P, 321. ubi agnoscit poëta, αἶσαν esse Jovis, i. e. summi dei; non vero aliquid extra eum. φρονέω δὲ, τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, sentio enim me honorari Jovis decreto, I, 604. et 605, ἥ μ' ἕξει, i. e. quod favens mihi habebo, ubi tamen conf. ἔχω. ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν, supra fatum ipsis jam destinatum tamen præstantiores erant, Π, 780, *mehr als ihr Schicksal mit sich brachte, (more than Fate decreed them:)* sed tamen ad tempus et specie tantum. ἰῇ ἄρα γεινόμεθα αἴσῃ ἀμφότεροι. simili et eodem fato nati sumus, X, 477, i. e. μιᾷ, uno. et sic dicit τὴν ἐπίσης ἐπὶ ἀμφοῖν ἔχουσαν κατὰ τὸ δυστυχὲς αἶσαν. ἰσόμορον, καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, ubi utrumque est idem, posterius est explicatio prioris, O, 209, cui æqua dignitatis portio est constituta, et qui iisdem fati terminis continetur. ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον destinatum) αἴσῃ, fato mortis, Π, 441. X, 179. καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ, etiam in morte, Ω, 428. et 224, εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν, si mihi fato constitutum est mori ibi. οὐ νύ σοι αἶσα, tibi non est fato datum, Π, 707. λαχὼν ληΐδος αἶσαν, sortitus prædæ portionem, Σ, 327. σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισι, A, 418, te malo fato peperi. κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου τόξα ἑλόμην, E, 209. mala fortuna arcum sumsi. τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, I, 378, æstimo eum in parte Caris: ubi vide Κὰρ, in R, breviter: καρὸς est pro κηρὸς, mortis: est mihi æque carus ac mors ipsa, i. e. odi et aversor eum ut mortem. οὐ γάρ οἱ αἶσα, τῇδε ὀλέσθαι, non ei fatale est, hic perire, ε, 113. et 206, εἴγε μὲν εἰδείης, ὅσα σοὶ αἶσα κήδεα ἀναπλῆσαι, si quidem scires, quantas tibi fatale esset molestias exhaurire. et 288, ἔνθα οἱ αἶσα ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος. ἔνθα πείσεται (patietur) ἅσσα οἱ Αἶσα, Κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, η, 107, quæcunque ei fatum et graves Parcæ nascenti neverunt filo suo. αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, fatale enim erat perire. Θ, 511. τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν αἰνομόροις, ι, 52, tunc sane adversum Jovis fatum accessit ad nos infelices. ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ, errare me fecit numinis fatum adversum, λ, 61. cui opponitur ἀγαθὴ αἶσα vel τύχη, ἀγαθὸς δαίμων. εἴπω δὲ, ὅσα σοὶ αἶσα κήδεα ἀνασχέσθαι, ν, 306. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, ξ, 359. ἐπεὶ νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι, ο, 276, quia sane mihi fato impositum est per homines vagari. ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα, τ, 84, adhuc enim etiam sperare licet: *noch lässet sichs hoffen, (still it is to be hoped.)* sic et π, 101, ubi conf. ἀλητεύων. οὐδέ πω αἶσα ἦν, nondum fato concessum erat, ψ, 315, nondum fatale tempus aderat. κακῇ αἴσῃ Ὀδυσσεὺς ᾤχετο, τ, 259, malo fato proficiscebatur, *zum unglück, (to misfortune.)* λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, ε, 40. ν, 138, portionem debitam ex præda consecutus. Quod autem αἶσα sit a δαίω, i. e. μερίζω, apparet ex ξ, 433, ubi αἴσιμα et δαιτρεύσων conjunguntur, et ubi sermo est de æquis portionibus in carnibus dissecandis, de rite dividendis æqualiter et κατὰ αἶσαν, *wie sichs gehöret, (as it is right, fit:)* fatum autem dividit mortalibus ut convenit iis. recentiores τὴν αἶσαν dixere et ἐπί τινος τάξεως, de ordine quodam. in Homero ergo αἶσα notat tria: τὴν εἱμαρμένην, τὸ καθῆκον καὶ προσῆκον, τὴν μερίδα. Vide sub Κλωθὼ, in R.

αἰσθάνω, αἴσθησις, vide sequens, et sub Ἀΐω.

ἀΐσθω, (Ἄω) exhalo, exspiro. factum a fut. ἀΐσω, inserto θ. ὁ δ' ἔβραχε, θυμὸν ἀΐσθων, vitam exhalans, Π, 468. αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, pro ἤϊσθε, Υ, 403, ille vitam exspirabat et mugiebat. hinc est deinde αἰσθάνω, et ἡ αἴσθησις.

αἴσιμος, ίμη, ιμον, et ὁ ἡ αἴσιμος. (Δάω) fatalis, fato constitutus, fato conveniens, *bestimmt, (decreed.)* item quod jus et fas est, conveniens juri et decoro, aptus, æquus; æqualis: *billig, gleichartig, (just and right.)* it. divisus æqualiter, impensus: hinc est αἰσιμόω, quod notat τὸ εἰς δέον ἀναλίσκειν καὶ δαπανᾷν, plene impendo et insumo. ἀναισιμόω, distribuo, impendo, Herodot. I, 179. καταναλίσκω. II, 11, ἡμέραι ἀναισιμοῦνται τεσσαράκοντα. et τὰ ἀναισιμώματα, sunt sumtus, impensæ, Herodot. V. 31. αἴσιμα παρειπὼν, justa et fato apta monens eum, Z, 62. H, 121. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, et hoc bene comparatum est, ὅτε ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, quando legatus apta et juri convenientia noverit, O, 207, coll. 206. βασιλεὺς, φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς, β, 231. ε, 9. animo justa et cuique debita, apta et æqualia et civilia, sentiens. ἀμείνω (ἀμείνονα) δ' αἴσιμα πάντα, η, 310, omnia moderata et juri apta sunt meliora, τὰ καθήκοντα: et sensus est: αἴσιμον χόλον μέντοι ἀναλήψεταί ποτε ὁ σοφὸς, ἀλλ' οὐκ εἰκῇ καὶ μάτην χολωθήσεται. αὐτὸν ὑπίσχομαι τίσειν αἴσιμα πάντα, ego sponsor sum illum pensurum justa omnia, Θ, 347, τὰ δίκαια καὶ καθήκοντα, *ich stehe dafür, dass er alles was recht ist hezahlen werde, (I pledge myself that he will pay what is right.)* θεοὶ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργα ἀνθρώπων, dii justitiam honorant et æqua facta hominum, ξ, 84. ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, ο, 71, omnia moderata et temperata sunt meliora: nam qui nimis bene facere cupit hospiti, odiosus fit ei. οἶνος βλάπτει, ὅς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ, φ, 294, neque moderate eum bibat: neutrum plurale adverbialiter. περὶ γὰρ

φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη, ξ, 433, i. e. τὰ καθήκοντα ἠπίστατο, valde sciebat mente quid conveniret et deceret et æquum esset: et quidem h. l. in *portionibus* carnium faciendis. *er wuste das geschick und die gebühr, (he knew what was right and proper.)* ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, χ, 46, hæc quidem ex jure et convenienter rei ipsi dixisti. πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα, pro ἦς, ψ, 14, ante enim mente recte ordinata et composita eras, ἡ τηροῦσα τὸ αἴσιον, τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον: *eine manierliche, verstandige frau, (a well-bred, intelligent woman.)* sed τὸ αἴσιμον ἦμαρ est, dies a fato ad moriendum constitutus, fatalis dies supremus. τὸ κατ' αἶσαν κάτω φέρον. ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν, in lancibus Jovis, Θ, 72, coll. 73, s. devergebat fatalis dies eorum. Sic et X, 212, ῥέπε δὲ Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, in iisdem lancibus Jovis. δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἦμαρ,‚ π, 280, jam enim ipsis adest fatalis dies, ὄλεθρος ὁ ἀποκείμενος. hoc alibi (e. c. Φ, 100.) vocatur μόρσιμον ἦμαρ. ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη, nobis autem jam fatale sit, I, 245, a fato constitutum nobis. οὐδ' ἄρα τί σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν, non igitur illis adsequi cum licebat, O, 274, ubi sermo est de canibus venaticis, cervum non adsequentibus. ergo et τὰ κατὰ τὴν ἄγραν ὑπόκειται τῇ αἴσῃ. οὔ σοι ποταμῷ δαμῆναι αἴσιμόν ἐστιν, non tibi constitutum est a fatis, perire in flumine, Φ, 291. et 495, οὐδὲ τῇγε (πελειᾷ, columbæ) ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν, non fatale ei erat, capi ab accipitre. agnoscit ergo poëta fatum, non modo in hominibus sed et in brutis. quod fatum quoque sanctissimus doctor docuit, Math. 10. 29, 30. mirum itaque, si tantopere clamitant patres ignorantiæ adversus fatum. τόθι (ibi) γάρ οἱ αἴσιμον ἦεν ναίειν, a fato ei constitutum erat habitare, ο, 239.

αἰσιμόω, vide supra.

αἴσιος, ία, ιον. et ὁ ἡ αἴσιος. (Δάω) a bono fato destinatus, faustus. it. opportunus, aptus. etiam in genere, a fausto vel infausto fato constitutus. θεός μοι τοιόνδε ἧκεν ὁδοιπόρον αἴσιον, talem viæ comitem faustum, Ω, 376, coll. 347, quæ vox αἰσυητὴρ sine dubio respicitur. sic dicitur et αἴσιος ὄρνις, αἰσία τύχη, fatalis fortuna.

Ἀΐσσω, f, ίξω. (Ἄω) ruo vel feror vel mittor cum impetu. est ab ἄω, flo. notatque proprie rem, quæ moto aëre per impetum suum, sonum quasi aëris efficit, *was durch die luft pfeiffet, (what whizzes through the air.)* imo potius, qui cum anhelitu properat. *ich haste, (I hasten.)* deinde in genere. irruo, *ich fahre zu oder auf, (I rush upon.)* δούρατα ἐκ χειρῶν ἤϊξαν, E, 657, quasi ἄημα, i. e. πνεῦμα: et loquitur quasi de ἐμψύχοις. nam poëta animat tela, quando celeriter emittuntur, et personificat ea. ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη, *fuhr auf die erde herab vom himmel, (descended from heaven to the earth,)* Δ, 78. φασγάνῳ ἀΐξας, E, 81, cum gladio celeriter irruens. sic et Θ, 88, φασγάνῳ ἀΐσσων, i. e. πάνυ σπεύδων. sic et ἀΐξας, K, 456. ἧος ἀΐσσων ᾧ ἔγχεϊ ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ, Λ, 484, celeriter ruens suâ hastâ arcebat mortem. τὼ δ' ἀΐξαντι πετέσθην, O, 150, ubi sermo est de equis divinis. ἤϊξεν (διὰ) πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι, festinabat per campum pedibus velocibus volando, Φ, 247, et 254, αἰετῷ εἰκὼς ἤϊξεν. et est ea descriptio maximæ celeritatis. ἀντίος ἀΐξας, *entgegen gehend mit gewalt und eil, (rushing impetuously upon one another,)* O, 694. ἀντίοι ἀΐσσουσι, Λ, 552. P, 662. ἵπποις ἀΐσσων, P, 460, cum equis properans, ad differentiam τοῦ ἄλλως ἀΐσσοντος. τοῖσιν (σὺν τοῖς σκήπτροις) ἔπειτ' ἤϊσσον, cum his alacriter surgebant a sessu, Σ, 506, ubi ἀΐσσειν est ἀνίστασθαι. καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην σπεύδουσα, Λ, 118, sed currit celerrime. de cerva leonem fugiente. ἡ δὲ διὰ πρὸ ἤϊξεν μελίη, penitus introrupit fraxinus, Υ, 277. ubi de hasta ut de vivo aliquo. nam de columba est Ψ, 868, ἡ μὲν ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανόν. ἀΐξας ἀπέκοψε, properans abscidit, Π, 474. οὐδέ τις πρόσω ἀΐξας, impetu in adversum facto, P, 734. ὣς ἀπὸ τῶν ἤϊξε Ποσειδάων, sic ab illis propere abiit, N, 65, coll. 62, sicut accipiter. Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο, Ξ, 225. T, 114. et notat magnam celeritatem. ὕψοσε δ' αὐγὴ γίγνεται ἀΐσσουσα, in altum splendor emicat, Σ, 212, ubi adverbium pertinet ad participium. αἰετὸς, δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος, Ω, 320, dextrâ volans. et 711. ἐφ' ἅμαξαν ἀΐξασαι, ad currum accurrentes, mater et uxor. δοχμὼ ἀΐσσοντε, de apris duobus, obliquo impetu ruentes, M, 148. λικριφὶς ἀΐξας, Ξ, 463, *von der seite wegspringend, (springing aside,)* de heroë vitante ictum. ἀΐξαντα φόβονδε, properantem ut fugeret, P, 579. ἅρματα ἀΐξασκε (forma ionica aor. 1. pro ἤϊξε) μετήορα, subsultabant a terra in aërem, Ψ, 369, coll. 368. δεξιὼ ἤϊξαν, de aquilis duabus avolantibus, β, 154. καπνὸν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα, fumum a terra se efferentem, κ, 99. et 117, δύο ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην, proripientes se fugâ. et 495, τοὶ δὲ ἄλλοι, σκιαὶ ἀΐσσουσιν, reliqui, umbræ volitant. δεξιὸς ἤϊξε de aquila volante, ο, 164. et 183, ἤϊξαν πεδίονδε, de equis currentibus. λικριφὶς ἀΐξας, τ, 451, de apro irruente, *von der seite vorbey laufend und hauend, (running past and striking at.)* ἀντίος ἀΐξας, contra irruens, χ, 90. et 98, φασγάνῳ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, *herabfahrend, (descending,)* de Minervâ, ω, 487, pro καταΐξασα. sic et X, 187, de eâdem. ἐτώσιον ἀϊχθῆναι, E, 854. ut incassum præterfugeret hasta. ἐκ χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν, Π, 404, ex manibus habenæ exciderunt. πυλῶν ἀντίον ἀΐξασθαι, ad portas properare, X, 195. ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην, in cœlum properabant ambæ, Ω, 97, et forma passiva deponentialiter posita, ex quo apparet, activam formam non proprie neutraliter, sed transitive, properare facio, ad properandum impello, me vel alium, notare. notat ergo ἀΐσσειν, celeriter et cum impetu movere, se vel aliud. et in passivo, moveor celeriter. Scribitur et αἴσσω, vide sub αἰγίς.

αἰστὴρ, vide ἀστήρ.

ἄϊστος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) qui ignoratur, περὶ οὗ μηδὲν ἴσησί τις, οὔτε αὐτὸς ἰδὼν, οὔτε γνοὺς ἀπὸ πύστεως, i. e. μαθήσεως. proprie est invisibilis, qui nusquam apparet, ab εἴδω video, cum α privativo. καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ, Ξ, 258. οἱ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν, α, 235, fecerunt eum talem, de quo nemo quidquam videt. et 242, οἴχετο, ἄϊστος, ἄπυστος, abiit ad plures, nemo novit de eo, nemo quidquam audit.

ἀϊστόω, f. ώσω. (Εἴδω) invisibilem et ignoratum facio. deleo prorsus. ἄϊστον ποιέω, aufero e medio, ut deinde nec cognoscatur nec sciatur οἱ δὲ ἅμα ἀϊστώθησαν ἀολλέες, evanuerunt universi, κ, 259. ὡς (οὕτως) ἐμὲ ἀϊστώσειαν Ὀλύμπια δώματα ἔχοντες, υ, 79, sic utinam me tollant e medio dii, δι' ἁρπαγῆς δηλαδή.

αἰσυητὴρ, ῆρος. ὁ. (Δάω) est ab ἡ αἶσα, unde est αἰσύω, justum et decorum conservo: inde est, per intersertum η, ὁ αἰσυήτης, ου, et mutata terminatione, ὁ αἰσυητήρ. notat ergo τὸν εὔμοιρον, κόσμιον, καθήκοντα, faustum, aptum, elegantem, officio probe fungentem, fato excellentem: *sehr edel und begabt vom schicksal, der andern edle dienste erweisen kann, (pre-eminent and highly favoured by Fate; one who can render important services to others.)* et ex hac generali idea fluxit illa specialior, ut notet βασιλέα ἢ βασιλικὸν, principem virum: nam βασιλεῦς τὸ αἴσιον νέμουσιν: a qua notione est et ὁ αἰσυμνήτης, ου, et ὁ αἰσυμνητὴρ, ῆρος, quasi dicas ἄρχοντα, τῶν αἰσίων καὶ δικαίων μνήμην ποιούμενον, qui memor est juris et æqui tribuendi aliis. hinc est et αἰσυμνᾷν, i. e. ἄρχειν, ut apud Eurip. Med. 19. ὃς αἰσυμνᾷ χθονός. maxime autem ὑπὸ τῶν Κυμέων sic dicebatur ὁ ἄρχων. ὁ Ἑρμῆς, κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικὼς, Ω, 347, juveni principi similis. alii id habent pro vocabulo ἡλικίας, quasi sit ὁ ἄγαν ἐῤῥωμένος, ab α intensivo, et σύω, i. e. ὁρμάω, *der sich sehr regen kann, (who can bestir himself,)* ὁ ἄγαν σνόμενος, κεκινημένος, ἐντρεχὴς νεανίας, et hinc et ἐπιτελεστικὸς, *ausrichtig, (effective.)* Sed summi antiquorum præferunt priorem explicationem; ut notet bonum a bonis diis datum principem. conf. l. c. 375, 376. necesse vero non est, compositam fingere vocem, quasi sit a τηρεῖν τὰ αἴσια.

αἴσυλος, ου. ὁ ἡ. (Κύω) qui jus et fas exuit, ἄδικος, ἐφάμαρτος, injustus. est vox composita ex ἡ αἶσα, jus, mos, et συλάω, rapio, spolio, δι' οὗ συλᾶται τὸ αἴσιον, vel, ὁ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς αἴσης σεσυλημένος: ut sit pro αἰσόσυλος, per syncopen. αἴσυλα ῥέζων, iniqua, injusta, patrans, Ε, 403, quæ officium omne exspoliant quasi. hinc est ὁ αἰσυλοεργὸς, valde inique agens. sic, χαλεπὸς εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι, β, 232, contra omnem æquitatem et contra omne officium humanitatis agat; coll. 231. ubi opp. αἴσιμα εἰδώς. sic ε, 10, coll. 9. πέρι μὲν κρατέεις, πέρι δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν, supra quam alii viri robustus es, et supra quam alii, inhumana patras, Φ, 214, et αἴσυλα in specie sunt, quæ officia erga deos, et officia humanitatis communis destruunt. αἴσυλα μυθήσασθαι, inhumana loqui, contra bonum morem, Υ, 202, 433. in Hymno quidem secundo, in Mercurium, versu, 164, αἴσυλα videntur dici, æqua: sed ex talibus probatur, hymnos illos non esse Homeri nostri. quod et ex toto eorum contextu adhuc magis apparet.

αἰσυμνάω, αἰσυμνητὴρ, vide αἰσυητὴς, et sequens,

αἰσυμνήτης, ου. ὁ. (Νέμω) judex et præses certaminis. ἀνὴρ κριτὸς ὑπὸ δήμου, εὖ πράσσων τὰ κατὰ τοὺς ἀγῶνας, βραβευτὴς, ἀγωνοθέτης, ἀγῶνος ἐπίσκοπος. deinde in genere est, præfectus, qui aliis sub se ordinatis adsignat agenda. sic apud Theocr. Id. 25, 48. ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης, ubi villicus intelligitur. nomen est compositum ab, ὁ τὸ αἴσιον ἀπονέμων τοῖς ἀγωνιζομένοις, τὸ κατὰ μοῖραν καὶ καθῆκον, qui attribuit justum et debitum, portionem suam cuique adjudicans. αἰσυμνῆται κριτοὶ (electi) ἐννέα, δήμιοι (publicæ personæ) οἳ κατ' ἀγῶνας εὖ πρήσσεσκον ἕκαστα (bene ordinant et dirigunt singula) Θ, 258—260, qui et curabant, ut locus certaminis esset planus, et terminos ejus constituebant.

αἰσύω, vide αἰσυητήρ.

αἴσχιστος, η, ον. (Αἴ) turpissimus, *der hässlichste, (the most shameful.)* opponitur τῷ καλλίστῳ, ex quo apparet prima notio τοῦ αἴσχους. αἴσχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, Β, 216. ὁ λίαν δύσμορφος.

αἰσχίων, ὁ ἡ. αἴσχιον. (Αἴ) comparativus a substantivo τὸ αἶσχος. turpior, turpius. τὸ μὲν αἴσχιον, Φ, 437, hoc quidem valde turpe, *gar zu schimpflick, (very shameful.)*

Αἶσχος, εος. τὸ (Αἴ) turpitudo, dedecus. *garstigkeit, (baseness.)* est oppositum τοῦ κάλλους, pulcritudinis. orta vox ex αἴ, indignantis voculâ, et sono σχ, quem edunt homines indignantes et aversantes et abominantes. αἴσχεα ἅ μοι ἔστιν, dedecora quæ mihi sunt, meas turpitudines, Γ, 242, inquit Helena ὅς ῥ' ἤδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων, qui sentiat indignationem et multa probra hominum i. e. quam detestabilis sit apud homines, Ζ, 351. et 524, ὅτε ὑπὲρ σοῦ αἴσχεα ἀκούω πρὸς Τρώων, quando de te probra audio a Trojanis, si audio quod Trojani turpiter loquantur de te. αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, sc. ἐστὶ, probro non caretis, Ν, 622. νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ, αἴσχεα πολλὰ ὁρῶν, α, 229, i. e. πολλὰ βλέπων μὴ καλά. κατέχευεν αἶσχος καὶ ἐσομέναις γυναιξὶ, perfudit eas turpitudine, *hat ihnen schande gemachet, (has covered them with disgrace,)* λ, 432. σοί κε αἶσχος καὶ λώβη πέλοιτο, tibi sane turpitudo esset, σ, 224, valde turpe esset tibi, ὡς ἀχρείῳ ξεινοδόκῳ ἢ καὶ ἀδίκῳ. τῶν λώβην καὶ αἴσχεα πολλὰ ἀλεείνων, τ, 373, harum probra vitans, *dass sie dich nicht beschimpfen, (to avoid their abuse.)* ergo αἶσχος et activam et passivam notionem habet.

αἰσχρία, αἰσχρίασμα, vide αἰσχρός.

αἰσχρολοιχὸς, vide sub βροτολοιγός.

αἰσχρὸς, (per syncop. pro αἰσχερὸς) ά, όν, (ΑἸ) turpis, fœdus, *garstig, aisch, (shameful.)* opponitur proprie τῷ εὐειδεῖ καὶ καλῷ, formoso, pulcro: deinde et ad morales res transfertur. etiam finis diei, quando pulcritudo rerum evanescit, vocatur, ἡ αἰσχρία, et τὸ αἰσχρίασμα. αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ, B, 119, turpe enim hoc est. et 298. αἰσχρόν τοι, (turpe sane. *es ist schimpflich,) (it is disgraceful)* δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι, diu manere, et re infecta inanem redire. τὸν δὲ νείκεσσεν (objurgavit) αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, verbis pudorem facientibus, Γ. 38, ubi active notat vox. ὀνειδιστικοῖς λόγοις. sic et Z, 325. N, 768. Ω, 238. et opponuntur verbis laudatoriis. *beschämende worte, die kein gutes lob in sich halten, (censure, abuse,)* αἰσχυντηλὰ, si vel ironiam tantum acerbam contineant. ergo cave, ne nimis dure interpreteris vocem in poëtâ politissimo et civilissimo.

αἰσχρῶς, (ΑἸ) adverb. turpiter, non pulcre, non laudatorie. τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν Αἴας, Ψ, 473, *beschæmend, tadelnd, (in terms of censure, reproach.)* sic et σ, 320. coll. 325. seqq.

αἰσχύνω, f. υνῶ, a. 1, ᾔσχυνα. p. p. ᾔσχυμμαι. (ΑἸ) dehonesto, turpo, pudore suffundo, dedecoro. etsi non semper in sensu nimis duro capiendum. *ich beschäme, verunziere, (I disgrace, dishonour.)* proprie opponuntur αἰσχύνειν et καλλύνειν, sicut αἰσχρὸς et καλός, αἰσχύνη et κάλλος. μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, Z, 209, nec dedecorare genus patrum. χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον, venustam turpavit et fœdavit faciem, Σ, 24, ἀκαλλὲς ἐποίησε τὸ πρώην καλόν. et 27, ᾔσχυνε κόμην. sc. τὴν ξανθὴν καὶ καλὴν πρώην. et id in luctu magno. et 180, νέκυς ᾐσχυμμένος, corpus mortui fœdatum. nam est et νεκροῦ αἶσχος, deformitas, ἡ τῆς ὁλότητος τῆς κατὰ σῶμα κολόβωσις, mutilatio corporis mortui, *wenn der körper garstig zugerichtet wird, (when the body is mutilated.)* αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος, X, 75, pudendum *(die schaamtheile) (the privities)* deturpent canes senis cæsi, *übel zurichten und zerfleischen, (mangle and tear.)* ᾔσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, Ψ, 571, pudore affecisti virtutem et dexteritatem meam, *hast beschämet, (hast put to shame.)* nam ἀντὶ κάλλους (loco pulcritudinis) αἰσχύνη (τὸ ἐναντίον τῷ κάλλει) καταχέεται τοῦ προσώπου τοῖς ἡττωμένοις, victi pudore suffunduntur. καὶ καλὸν μὲν ἀρετὴ πᾶσα, omnis præstantia; αἰσχρὸν δὲ ἐξ ἐναντίου πᾶσα κακία, omnis defectus et inferioritas quasi. οὐδέ μιν αἰσχύνει, Ω, 418, nec tamen eum fœdum visu facit. *macht ihn nicht hasslich aussehen, (does not make him look ugly.)* ubi verbum maxime proprie. ἡμᾶς αἰσχύνων, β, 86, nos pudore suffundere conans, *willst uns schaamroth machen, (striving to put us to the blush.)* et id ibi ἀναιδῶς dictum: ostendit enim, se suosque non curare τὴν αἰδῶ. λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστου, Θ, 269, dehonestavit cubile ejus, *hat besudelt, (has defiled.)* et innuit, αἰσχρὸν εἶναι τὸ ἔργον τοῦ μοιχοῦ. δείσας, αἰσχυνόμενός τε, η, 305, *mich schämend, (ashamed.)* ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης, σ, 12. *aber ich schäme mich dessen, halte es mir fur unanständig, (but I am ashamed of it, I deem it beneath me:)* sensus est: pudet me, videre similem mei, eumque male tractare. humani ergo nonnihil inest his verbis. nisi notant fastum aliquem, quo contemnit cum tam vili mendico manus conserere. ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, φ, 323, verentes sermonem aliorum, *wir schämen uns vor dem gerede, (we are afraid of censure:)* et ob hanc causam ἀτίμβομεν τοῦτον τὸν ξεῖνον, 312. Vide sub Λώβη, et Αἰδώς.

ἀΐτας, vide εἰσπνίω.

Αἰτέω, f. ήσω. (ΑἸ) rogo, oro. *ich bitte, (I ask for.)* facta vox a sono αἴ, αἴ, quo desiderium aut postulationem indicamus. ᾔτεεν ἵππους, E, 358, rogavit currum cum equis. ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, *begehrete das zeichen oder den brief zu sehen, (I desired to see the token or letter.)* Z, 176. ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, N, 365, petebat. et cum duplici accusativo, ᾔτεέ μιν δόρυ μακρὸν, X, 295, αἴτει δ' οἰωνὸν, roga augurium, Ω, 292. αὐτὸν ᾔτεε νῆα, rogavit eum navem, β, 387. ᾐτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας, rogabamus deum ut ostenderet signum, γ, 173. καί με ᾔτεε δεύτερον αὖτις, ι, 354. ὁδὸν ᾔτεον, iter poscebam, κ, 17. βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἄνδρα ἕκαστον, ρ, 365, ubi de mendico. πτωχὸν αἰτήσοντα, σ, 49. κόραις αἰτήσοντα τέλος γάμου, υ, 74, puellis rogaturum nuptias. μήτηρ αἰτήσασα θεοὺς ἄεθλα, ω, 85. et 336, ᾔτεόν σε ἕκαστα, petebam a te singula. hinc est ὁ αἴτης, ου, mendicus.

αἴτης, vide sub τάω.

ἀΐτης, vide sub "ΑΩ, et "Εω ad finem.

αἰτιάομαι, f. άσομαι. (ΑἸ) culpo, culpam et causam confero in aliquem, accuso. *beschuldige, halte einen fur die ursache eines übels, (I accuse, consider a person as the cause of an evil.)* ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι (pro αἰτιᾶσθαι, distracto circumflexo; et deest αὐτὸν) ἄνωγα, alias te eum accusare et vituperare hortor, K, 120. πάντες δ' ᾐτιόωντο Κρονίωνα, omnes accusabant Jovem, pro ᾐτιῶντο, A, 78. et 653, αἰτιόῳτο, pro αἰτιάοιτο, contr. αἰτιῷτο, et distracto rursus circumflexo per insertum ο. ἀναίτιον αἰτιάασθαι (αἰτιᾶσθαι) N, 775, insontem culpare. καί με ᾐτιάασθε (ᾐτιᾶσθε) ἕκαστος, Π, 201, et me accusabatis unusquisque, i. e. omnes. ibi, nisi καί sustineret accentum τοῦ μὲ, posset legi, μητιάασθε (ἐμητιάεσθε, ἐμητιᾶσθε) i. e. μῆτιν ἐποιεῖσθε, consilium capiebatis. ergo et in minimis diligens poëta. οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται, α, 32, qua tandem ratione deos accusant mortales, pro αἰτιῶνται ex αἰτιάονται. αἰτιόῳο μὴ αὐτὴν ἀναίτιον, υ, 135, pro αἰτιάοιο, contr. αἰτιῷο, et distracto circumfl. per insertum ο, ne accuses eam: et ibi accusativus personæ est expressus, sicut et alibi.

αἰτίζω, f. ίσω. (ΑἸ) rogo. est paullo generalius quam πτωχεύω, mendico. ὁπότε τοιοῦτος

ἀνὴρ αἰτίζῃ, si talis vir roget, δ, 650. et de mendico, ρ, 222, αἰτίζων ἀκόλους, rogans frusta. et 228, βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα, vult mendicando pascere ventriculum. et 346, αἰτίζειν μάλα πάντας, omnes rogare. et 502, ἀνέρας αἰτίζων. et 558, σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον, panem mendicans a populo. αἰτίζων ἀνὰ δῆμον, σ, 273, coll. 284, corrogans aliquid per populum. sic et υ, 179, et 182, οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζεις, *du bittest nicht ordentlich und wie es eine art hat, (thou beggest indecently.)*

Αἴτιος, ία, ιον. (Αἶ) qui in causa est ut aliquid sit, vel fiat, vel factum sit. ὁ τὴν αἰτίαν τοῦ γινομένου ἔχων. *der ursach wovon oder woran ist, (of which he is the cause.)* et ex hoc primo significatu fecerunt recentiores suum αἴτιον, reum, pœnâ dignum. in poëta est primus ille; qui in specie et est, αἰτιατέος, μεμπτέος, ὑπὸ μέμψιν καὶ αἰτίασιν κείμενος, de quo queri possum, quem culpare possum, ob quem indignor. nam et hæc vox est ab αἰ, quo dolorem aut indignationem significamus. in genere est ὁ πρόξενος (conciliator) τινος ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ, qui conciliat aliis boni vel mali quid. ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν, Α, 153. coll. 154, siquidem in nulla re mihi sunt culpandi, nihil mali mihi conciliarunt de quo queri debeam, οὐ λέγω βλαβῆναι ὑπ' αὐτῶν. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν, οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν, inquit Priamus admiratione formæ, utut senex, captus ad Helenam, Γ, 164, et sensus est, οὐ σύ μοι αἰτία εἶ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ θεοί. en picturam cordis humani, etiam apud cordatiores, si sensuum vis intercedit. εἰ δὴ καὶ αἴτιός ἐστιν Ἥρως Ἀτρείδης, in causa est, Ν, 111. et 222, οὔτις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, nullus vir est culpandus. μάρψει δ' ἑξείης ὅστ' αἴτιος ὅστε καὶ οὐκὶ, corripiet alium post alium, quique in culpa est et de quo queri potest, quique et non est, Ο, 137. ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι, ego causa primaria non sum, Τ, 86. et 410, οὐδέ τι ἡμεῖς αἴτιοι, nos in culpa nullo modo sumus. ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος, nullus est de quo tantum queri debeam, Φ, 275. et 370, οὐ μέν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι, non sane tibi ego tam in culpa sum. οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, α, 348, i. e. ἀοιδοὶ οὐ κεῖνται ὑπὸ αἰτίασιν, τὰς δυσπραγίας τῶν ἀνθρώπων ᾄδοντες: οὐ γὰρ, διότι αὐτοὶ ᾄδουσι, διὰ τοῦτο τοιῶσδε ἀπέβη τὰ πράγματα, ἀλλὰ ἔμπαλιν, τοιῶσδε συμπεσόντα οἱ ἀοιδοὶ ᾄδουσι. non poëtæ in culpa sunt, sed Jupiter est causa eorum eventuum. sic Sophocles: τὰ ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται. οὔτι μνηστῆρες αἴτιοί εἰσίν σοι, *du darfst dich über die freyer nicht beschweren, (thou hast no reason to complain of the suitors.)* β, 87. s. οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, nemo alius est de quo queri debeam, θ, 311, s. neminem alium accusandum habeo. οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος ἀλλὰ Ζεὺς, λ, 558, s. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων, ille jam jacet, qui causa erat omnium, χ, 48. et 155, αὐτὸς ἐγὼ τόδε ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, ipse ego hoc peccavi, neque quis alius in culpa.

αἰφνίδιος, vide sub ἐξαίφνης.

ἀϊχθῆναι, ἀϊχθήτην, vide sub Ἀΐσσω.

αἰχμάζω, f. άσω. (Χάω) hastam tracto, hasta utor. αἰχμάσσουσιν αἰχμὰς, pugnabunt hastis, Δ, 324, phrasi attica.

αἰχμάλωτος, vide sequens.

αἰχμή, ῆς. ἡ, (Χάω) cuspis ferrea hastæ, *das spitzige eisen oben am spiesse, (the spear-head.)* nam hasta habet duas partes, τὸ δόρυ, hastile, a ligno sic dictum; et τὴν αἰχμὴν, cuspidem. sed sæpe utrumvis de tota hasta ponitur. proprie sic dicta αἰχμὴ vocatur etiam ἡ ἐπιδορατὶς, ἴδος, τὸ ξίφος τοῦ δόρατος. habet nomen ab χέειν τὸ αἷμα, transposito μ, et mutato spiritu ob sequentem adspiratam χ. tropice dicitur et αἰχμὴ ἀγκίστρου, i. e. ἡ ὀξύτης αὐτοῦ, *die spitze des angels, (the point of the hook.)* αἰχμὴ ἔγχεος, Π, 315, 505. Υ, 416. et sic plene dictum, nam αἰχμὴ est μέρος ἔγχεος τὸ πλῆκτον: ubi igitur αἰχμὴ sola posita, subintelligendus est hic genitivus. sic eodem modo dicitur δουρὸς ἀκωκή. αἰχμὴ ἀνεγνάμφθη, Γ, 348. Η, 259. Ρ, 44. ἐτράπετο, i. e. ἐκάμφθη, *legte sich um, (was turned, bent,)* Λ, 237. χαλκείη πέρησε, cuspis ferrea penetravit, Δ, 461, 503. Ζ, 11. et 320, λάμπετο δουρὸς αἰχμὴ χαλκείη. sic et Θ, 495. ῥῆξε ὀστέον, Μ, 185, coll. 183. διαπέσχε παρὰ ὦμον, Ρ, 310. πταμένη ἐπιλάσθη θώρηκι, Ε, 282, ubi notatur τὸ τάχος τῆς προέσεως, et 658, αἰχμὴ ἀλεγεινὴ διαμπερὲς ἦλθε. et 661, διέσσυτο μαιμώωσα, pertransiit cupide. sic et Ο, 542. αἰχμῆς εὖ εἰδὼς, Ο, 525. ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, Μ, 45, jaculantur crebra spicula e manibus. sic et Ξ, 423. αἰχμῆς ἀπέλαμπε εὐήκεος, Χ, 319, ubi genitivus pendet ab ἀπὸ, sic fulgebat heros a cuspide probe acuta. αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι, (duplici sigma ob metrum) Δ, 324, hastas vibrabunt. ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν Ποσειδῶν, Ν, 562, invalidam ei fecit, ἠχρείωσεν. ὄπισθεν αἰχμῆς παρὰ καυλὸν, Π, 115, post cuspidem ad commissuram cum ligno. vide porro, Ε, 293. Ν, 504. Π, 118, 614. Ρ, 600. Υ, 399. sæpe hoc instrumentum ponitur pro pugna aut bello, unde est ὁ ἡ αἰχμάλωτος, bello captus, sicut δορυάλωτος, ὁ ἐν πολέμῳ ἁλούς. sic et δουρὶ κλυτὸς, i. e. περιώνυμος ἐν πολέμοις. sic Herodotus: κακῶς αὐτοῖς ἡ αἰχμὴ ἔστηκε πρὸς τοὺς, i. e. ἐδυστυχήθη αὐτοῖς ὁ πόλεμος, et est phrasis a consequente: nam male pugnantes non bene utuntur hastis. τὸ μεταίχμιον (attice pro μεσαίχμιον) est spatium medium inter duas acies concursuras. si cui etymologia supra posita artificiosior videatur; is putet simpliciter ab ἔχειν, præfixa particula αἲ dolentis, factum esse nomen, ut cum τὸ ἔγχος sit ejusdem originis.

αἰχμητής, οῦ ὁ. (Χάω) proprie, qui hasta pugnat. deinde in genere, στρατιώτης, miles, in specie autem, miles nobilior; quia viliores milites non hasta, sed aliis levioribus telis, pugnabant. hinc est epitheton nobiliorum in exercitu. Τρώων αἰχμητάων, *die mit dem speere*

fechten, (who fight with the spear.) Α, 152. et 290. εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοί, eum, sc. Achillem. Ἄβαντες, αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσι θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι, Β, 543, ubi est plena descriptio τοῦ αἰχμητοῦ. Γλαῦκε, νῦν σε μάλα χρὴ αἰχμητήν τ᾽ ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν, Π, 493, sic, Χ, 269. Ε, 602. ἀμφότερον, βασιλεύς τ᾽ ἀγαθὸς κρατερός τ᾽ αἰχμητὴς, Γ, 179. sic, Λαοδόκῳ, κρατερῷ αἰχμητῇ, Δ, 87. Διομήδεα, ἄγριον αἰχμητὴν, Ζ, 97. Μενέλαον, ὅστις τὸ πάρος μαλθακὸς αἰχμητὴς, Ρ, 588. ἀνδρῶν αἰχμητάων, virorum fortium, Β, 846. Γ, 49. Μ, 128. et 419, Δαναοί. Ρ, 740. ἄμφω αἰχμητὰ, Η, 281. et in nominativo singulari, γέρων αἰχμητὰ, senex fortis, Ε, 197. Ἄντιφος αἰχμητὴς, β, 19. Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων, λ, 558. sic et ω, 81. ὦ πάτερ, ἦτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον, χεῖράς τ᾽ αἰχμητὴν ἔμεναι, καὶ ἐπίφρονα (κατὰ) βουλὴν, inquit Telemachus, π, 242, O pater, certe tuam magnam famam semper audiebam, quod manus attinet te bellatorem esse, et quod consilium, te valde prudentem.

αἶψα, adverb. idem notans quod ἄφαρ, ejusdemque originis. est enim a futuro ἄψω, conjungam, connectam, continuabo; spiritu æolice mutato, et ionice interserto Iota. ταχὺ, ταχέως, τάχα, συναπτῶς, continuo, celeriter, statim. αἶψά τοι αἷμα ἐρωήσει, statim tibi sanguis fluet, Α, 303, et 387, ἀναστὰς, continuo surgens. αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, Β, 664, ut notet celeritatem adhibitam ad fugiendum post factam cædem. et 808, ἔλυσε ἀγορήν. αἶψα δ᾽ ἔπειτα ἵκανον, confestim deinde, Γ, 145, αἶψα μάλα, cito valde, Δ, 70. 118. αἶψ᾽ ἐπὶ τῷ, illico contra hunc, Ε, 97. et 242, προσηύδα, confestim allocutus est. et 367, αἶψα δ᾽ ἔπειτα, *und gleich darauf. bald darnach, (soon, presently afterwards.)* sic Ζ, 370, 497, 514. τὸν δ᾽ αἶψ᾽ ὤρθωσεν Ἀπόλλων, Η, 272, hunc illico erexit. *alsobald, ohne einiges zögern, unmittelbar drauf, (instantly, without delay, immediately afterwards.)* Θ, 127, coll. 126, ubi est opp. δὴν, non diu, sed celeriter. Ι, 201. τὸν δ᾽ αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ᾽ ἰωὴ, Κ, 139, i. e. ἤκουσε ταχύ. et 359, διώκειν. et 470. Λ, 346, 392, ἀκήριον αἶψα τίθησι, *es machet gleich todt, (it instantly kills.)* statim interficit, 464. Μ, 342, 369. αἶψα δ᾽ ἐλεύσομαι αὖτις ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω, et protinus revertar, si iis bene auxiliatus fuero. Ν, 67, 486, αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην, cito sane vel ferret ille victoriam vel ego. et 753, αἶψα δ᾽ ἐλεύσομαι αὖτις ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω, mandata dedero. αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, Ο, 52, confestim converterit is mentem suam ad tuum et meum animum. et 276, πάντας ἀπέτρεπε, omnes retro fugavit. Π, 123. 355, αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας, de lupis et ovibus. et 624, αἶψά κε. τὸν δὲ μάλ᾽ αἶψ᾽ ἐνόησε, Ρ, 116, 682. et 159, αἶψά κε, *gar bald, (very soon,)* 162. αἶψα δ᾽ ἵκοντο, et celeriter eo venerunt, Σ, 532. αἶψα μάλ᾽ ἐς πόλεμον θωρήσσεο, Τ, 36, continuo prorsus, *unmittelbar drauf rüste dich zum fechten, (immediately afterwards prepare for the fight.)* 221, 245, ἐκ δ᾽ ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας. 341, 317, αἶψα καὶ ὀτραλέως, propere et cito. quod utrumque idem est. δ᾽ ἔπειτα, Υ, 341. αἶψ᾽ ἂν ξηράνῃ, Φ, 347. Ψ, 139, 155, 214, 418, 524, μὲν αἶψα κίχανεν, *hat ihn gleich eingeholet, (speedily overtook him.)* 700, 740. αἶψα μάλ᾽ ἐς στρατὸν ἐλθὲ, ocyus ad castra i, Ω, 112. 335, αἶψα δ᾽ ἄρ᾽ 346, 648, 783. α, 392. β, 6, 292. οὐ γάρ τ᾽ αἶψα θεῶν τρέπεται νόος, γ, 147, non subito mutatur. et 456, αἶψ᾽ ἄρα μὲν διέχευαν, ἄφαρ δ᾽ ἐκ μηρία τάμνον, ubi utrumque est idem. ἔνδοθεν αἶψ᾽ ὑπακοῦσαι, ab intus statim respondere, δ, 283. et 454, ἰάχοντες ἐπεσσύμεθα, subito vociferantes, irruimus. αἶψα μάλα, *so gar bald, (very speedily,)* ε, 320. 461. θ, 96. 226, ἔθανεν, subito mortuus est. 254, κιὼν, celeriter abiens. 386, 394, 535. ι, 86, 91, 103, 158, 179, 471, 485. κ, 48, 57, 114, 230, 244, 312, 395, αἶψ᾽ ἐγένοντο νεώτεροι. ἔγνω ἐμὲ, λ, 389. μ, 11, 175, 346, 401, 407. ν, 36, 71, 147. ξ, 131, 253, 263, 427. ο, 193, 221, 316, 468, 494, 548. π, 7, 221, 359, 441. ρ, 75, 315, 432, 540, 543, 561. σ, 384. τ, 3, 35, 360, αἶψα γὰρ ἐν κακότητι (in rebus miseris) βροτοὶ καταγηράσκουσιν, celeriter senescunt, et formam senum capiunt. υ, 361. φ, 181. χ, 355. ω, 13, 214, 465, 493, 518, 521.

αἰψηρὸς, ὰ, ὸν, (Ἄπτω) celer, citus. *baldig, schnell, (quick, speedy.)* est adjectivum ab adverbio αἶψα deductum. λῦσεν δ᾽ ἀγορὴν αἰψηρὴν, Τ, 276. β, 257. quibus locis adjectivum est pro adverbio αἶψα, ταχὺ, celeriter, statim dimisit concionem advocatam. notat simul celerem eorum hominum discessum. sic: εὐρεῖα χθὼν χάνοι μοι, pro: εὐρὺ χάνοι, late dehiscat mihi terra. κόρος γόου αἰψηρὸς, δ, 103, satietas luctus cito veniens, *man wird des seufzens und klagens bald satt, (one soon grows tired of sighing and mourning.)* potest et esse: satietas luctus cito transit, et luctus deinde post hanc evanescentem ejus satietatem totus recurrit, *man fängt nach einiger zwischenfrist immer wieder von vorne an, (one always begins again after a short interval :)* et hæc expositio fortasse contextui ejus loci convenientior. Vide sub εὐράξ.

ἀΐω, (Ἄω) pro ἄω, exhalo, exspiro. est verbum poëticum, semel in poëta hôc sensu obvium: nam aliud ἀΐω, audio, mox sequetur. ἐπεὶ φίλον ἄϊον (pro ἦον) ἦτορ, quia cor meum, i. e. animam, exhalabam, animam agebam, Ο, 252, ἀπέπνεον, angustus spiritus ipsum cor una volebat extrudere. coll. 248, ubi alterum illud ἀΐω est: οὐκ ἀΐεις, non audis? et ludere his vocibus duplicis significatus h. l. videtur poëta. posset tamen hoc ἄϊον ἦτορ esse, ᾐσθανόμην κατὰ τὸ ἦτορ, cor meum sentiebat, *mein herz empfand es, so war mir zu muthe, (my heart felt, I felt.)* nam ab hoc ἀΐω est ἀΐσθω, contracte αἴσθω, et cum paragoge αἰσθάνω, αἰσθάνομαι, sentio: ut ἀΐειν, audire, ad certam sensus speciem

sit determinatum. inde est et τὸ ἆσθμα. cæterum ἀΐω facit futurum ἀΐσω.

'Αΐω. (῎Αω) sentio. in specie, audio, *ich höre, vernehme, (I hear, perceive.)* proprie est, sentio aliquam exhalationem, *habe witterung wovon, (I smell something.)* nam est ab ἄω, spiro. sic Aristophanes: καταγιλώμενος δέ οὐκ ἐπαΐεις, non sentis non olfacis te derideri? in poëta notat ἀΐειν, τὸ ἄημα ψυχικὸν, ἢ καὶ λογικὸν, percipere, ἀκούειν. ab eodem est ἀΐσθω, αἴσθω, αἰσθάνω, αἴσθησις. est et in genere ἀΐειν, εἰδέναι, vel αἰσθάνεσθαι, *bemerken, empfinden, (to perceive.)* est idem verbum, jam supra notatum. οὐκ ἀΐεις, non sentis et intelligis? K, 160. et 532, Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊεν, primus sonitum percipiebat advenientium equorum, collato 535. τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος Μενέλαος, ter audivit clamantem, Λ, 463, et 532, ἵπποι, πληγῆς ἀΐοντες, verbera sentientes, iisque obtemperantes. Ζεὺς ἀρέων (ἀρῶν) ἀΐων, preces audiens, O, 378. Ἶρις ἀράων ἀΐουσα, Ψ, 199. οὐκ ἀΐεις ἅτε φησὶν Ἥρη; O, 130, coll. 104, seqq. ἄχος γίνετο φθογγῆς ἀΐοντι, Π, 508, vocem equorum, et hostium eos rapientium, audienti. ἄϊον ὄπα χάλκεον, audiverunt vocem ferream, Σ, 222. ἄϊε δὲ Ζεὺς, Φ, 388, ubi sine casu. ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικὼς, non audienti similis, Ψ, 430. οὐκ ἀΐεις, O, 248, non intelligis? coll. 252. et conf. illud alterum ἀΐω. ἢ οὐκ ἀΐεις, an non percipis et novisti? α, 298, *weissest du nicht, (dost thou not know?)* ex fama et sermone omnium. βοῆς ἀΐοντες, ι, 401. κ, 118. ξ, 266. ρ, 435, clamorem audientes. οὐκ ἀΐεις, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ἕλκειν δὲ κέλονται, *merkest du nicht, (dost thou not perceive.)* σ, 11, et ἐπιλλίζειν est, contortis oculis signum dare. ergo apparet, ἀΐειν generaliter esse, percipere, sentire, intelligere, ventum ex aliqua re accipere. ἀγγελίης ἀΐουσα, audito nuntio, ω, 84. et 414, ὁμῶς ἀΐοντες, simul audientes. unde est τὸ ὁμάΐον, i. e. τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκροωμένων, ab ὁμοῦ ἀΐειν, auditorium, *versammlung von hörern, (audience:)* sicut ab ἀκούω est τὸ ὁμακόϊον, eodem significatu. ὁπότε Τρώων ἀΐοιεν ἐπιόντων, K, 189, quando sentirent eos adventantes.

αἰὼν, ῶνος. ὁ, et ionice ἡ. (῎Εω) duratio usque ad finem, perpetuitas aliqua. ponitur de tempore solo, et notat proprie τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ævum, duratio vitæ mortalis. hinc τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα, est θανεῖν. est ergo ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ καὶ ὁ κατ' αὐτὴν χρόνος. facta vox ab α intensivo et continuativo, et ab ἔω, cujus participium ἐὼν, quasi ἀεὶ ὢν, sc. nulla intermissione et perpetuo ὢν, donec adsit finis. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο, Δ, 478, brevis ei ætas fuit. sic et P, 302, breve ævum. ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν, i. e. ἡ ζωὴ, E, 685, *im übrigen will ich gerne sterben, (for the rest I am willing to die,)* de cætero, deserat sane me vita, moriar si ita visum superis. ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται, I, 415, in diuturnum spatium mihi vita erit, diu victurus sum. ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν, quando sane istum reliquerit anima et vita, Π, 453, ubi utrumque idem notat, *der athem und das daseyn, (breath and existence.)* ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, vitaque adempta est, T, 27. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς, X, 58, et ipse vita tua priveris. ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, Ω, 725, juvenis perdidisti vitam tuam, ἐν νεότητι ἐξεκόπης τῆς τεταγμένης ζωῆς. nam senes morientes minus lugentur. quanquam ille Græcus dixit, νέοι θνήσκουσιν οὓς φιλοῦσι θεοί: et quidam barbari luxere recens natum, cum tripudio prosequebantur mortuum. μηδέ σοι αἰὼν φθινέτω, ε, 160, neque tibi vita abbrevietur: nam ζωὴ φθίνει τοῖς μακροῖς θρήνοις. *härme dich nicht ab, (pine not away.)* et 152, κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν, defluebat dulcis vita. ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν κτῆσιν ἐμὴν, η, 224, si videro possessionem meam, si sim apud meos et in meis, libens moriar. ψυχῆς καὶ αἰῶνος εὖνίν σε ποιεῖν, ι, 523, vita privare te. ἵνα μηκέτι ὀδυρομένη αἰῶνα φθινύθω, σ, 203, ne amplius lugens vitam absumerem. notat hæc vox tempus, quo homo est in vita. Vide ἠϊών.

αἰωρέω, f. ήσω. (῎Αω) tollo, elevo, suspendo. μάχαιραν, ἥ οἱ παρὰ ξίφεος κουλεὸν αἰὲν ἄορτο, T, 253. Γ, 272. est pro ἠώρητο, tertia sing. plusquamp. pass. suspensa erat, pendebat: per syncopen medii η, augmento et ω, correptis ionice. quidam tamen scribunt melius ἄωρτο, i. e. ἐκρέματο. aliis placet, hoc ἄορτο esse plusquamp. pass. ab ἀείρω, f. ερῶ, jungo, cujus plusquamp. p. esset ἀέρμην, (sine augmento) ἄερσο, ἄερτο, mutato ε in ο: ut sit, juncta erat. posset id ita esse, nisi antiquorum plerique refragarentur.

ἀκάζω, f. άσω. (Κῶ) acuo, cuspide munio, acie munio. ab hoc verbo in poëta est particip. præt. pass. ἀκαχμένος, pro ἠκασμένος, mucrone munitus. possis et futurum imaginari, ἀκάξω, a quo sit ἠκαχμένος, ordinaria deductione, et ut omittatur modo augmentum. ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, hasta, cuspide ferrea acuta, K, 135, i. e. ἔχον ἀκὴν ὀξέος σιδήρου, ἐστομωμένον. sic Ξ, 12. O, 482. α, 99. ο, 550. υ, 127. et simpliciter, ἔγχος ἀκαχμένον, Φ, 72. πέλεκυν μέγαν, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, securim magnam, utrinque acie munitam, ε, 235, qualis et ἀμφίστομος et ἀμφίκοπος dicitur, *zweyschneidig, (two-edged.)* ἀκαχμένα δούρατα, M, 444. P, 412. φάσγανον (gladius) ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, χ, 80.

ἄκαινα, vide sub μέτρον, prope initium.

ἀκάκης, ἀκακήσιος, vide sequens.

ἀκακήτης, ου. ὁ. (Χάω) est epitheton Mercurii apud poëtam, ὁ εἰρηνικὸς καὶ μὴ κακοποιῶν, ἀλλ' εὔδωρος καὶ ἐριούνης: non maleficus, sed beneficus, et comis, et utilis. idem dicitur et ἀκάκης, ου. ὁ. forma Æolica est ἀκακήτα in nominativo. 'Ερμείας ἀκακήτα, Π, 185. ω, 10. nam masculina in ης primæ declinationis habent et terminationem in α, in nominativo; sed accentum non mutant, ut distinguantur a vocativo, qui accentum retrahit vel mutat.

notat et τὸν ἐπιεικῆ, qui libenter cedit; quæ præcipua est laus rectæ indolis. dicitur et 'Ερμείης ἀκακήσιος, apud Callimach. in Dian. 143.

ἀκαλαῤῥείτης, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) placide fluens, ὁ ἡσύχως καὶ ἀκαλῶς ῥέων. ab ἀκαλὸς, ἡ, ὀν, quietus, placidus; quod est ab ἦκα, adverb. placide, unde et ἠκαλὸς scribitur. ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο, H, 422. τ, 434. et innuitur hoc epitheto ἡ τοῦ ὠκεανοῦ πλημμυρὶς, æstus maris, qui sensim accedit et recedit ordinarie.

ἀκαλήφη, ἀκαλὸς, vide sub 'Ασκάλαφος, in R. et ἀκαλαῤῥείτης.

ἀκάμας, αντος. ὁ ἡ. (Κάμω) qui non defatigatur multum laborando. Σπερχειῷ (ποταμῷ τῆς Θεσσαλίας) ἀκάμαντι, indefesso, Π, 176, nam perpetuo fluit, ἀέναος: hinc et filius ejus erat indefessus. et 823, σῦν ἀκάμαντα, aprum non facile defatigandum. ἠέλιον ἀκάμαντα, Σ, 239, 484, ob continuum motum, vel ob continuum ministerium quod præbet planetis suis.

ἀκάματος, ου. ὁ ἡ. (Κάμω) qui non defatigatur, idem quod ἀκάμας. est in poëta epitheton ignis. E, 4. O, 598, 731. Π, 122. Σ, 225. Φ, 13, 341. Ψ, 52. υ, 123. φ, 181. nam πῦρ non est ἀμυδρὸν, *matt, (weary)* ἀλλ' ἐγκρατῶς τῆς ὑποκειμένης ὕλης δραττόμενον, ὡς ἐκείνην μὲν κάμνειν, αὐτὸ δὲ εἶναι ἀκάματον. nam, quamdiu est ignis, et non extinguitur, continuo vorat materiam combustibilem, nec ipse per ullam materiæ ejusmodi multitudinem superatur. conf. πῦρ. ἀκοπίατον, ἀκατάπαυστον.

ἄκανθα, ης. ἡ. (Θέω) spina, sentis, *ein dorn, (a thorn.)* deinde in genere, omne quod habet aculeos; ut ergo et carduus, et omnis planta duris aculeis obsita, sic dicatur, *eine distel, und deren gleichen, (a thistle, and the like.)* est nomen ex ἡ ἀκὴ, cuspis, et ἀνὰ, supra, et θέω, curro, compositum: in cujus superficie, currunt ordine et extenduntur aculei. ὅτε ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃ ἀκάνθας ἀνὰ πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλαις ἔχονται, ε, 328, s. ubi manifestum est, minutioris speciei sentes et carduos, a vento autumnali vehementi volvi per agros planos solitos, indicari. avicula suaviter cantillans ἡ ἀκανθὶς, ίδος, quæ et ἡ ποικιλὶς, ίδος, ob colorem varium, apud Theocr. Id. 7, 141.

ἄκανθα, ης. ἡ. (Κῶ) potest recte huc (*sub* ἀνακοντίζω) referri, ab ἡ ἀκὴ facta, cum paragoge: sicut ex μινυὸς fit μίνυνθα. sed cave huc referas ἀκμή. pertinet huc et ἡ κάκτος, ου, cardui species, valde pungens aculeis suis, apud Theocr. 10, 4.

ἀκανθεὼν, vide sub ἀλωὴ, prope finem.

ἀκανθὶς, vide sub ἄκανθα.

ἀκάρπιστος, vide sub ἀτρύγετος.

ἀκασκᾶ, vide sub ἀκὴν, ad finem.

ἀκαταθύμιος, vide sub θυμὸς, paullo ab initio, et καταθύμιος.

ἀκαχέω, f. ήσω. (Χάω) tristitia adficio, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε (omisso augm. gemere fecit) τοκῆας, Ψ, 223. οἴομαι αὐτὸν, ἔτι ζώοντα, ἀκαχῆσθαι, existimo eum, paululum et vix jam viventem, tristitia adfectum esse, pro ἠκαχῆσθαι, T, 335, infin. perf. pass. ἀκαχείατο θυμῷ, M, 179, tristes facti erant animo, dolebant et indignabantur; et est 3 plur. plusquamp. pass. ionice pro ἠκάχηντο: nimirum ν mutato, ex dialecto Ionica, in α, et η in ει. simplicius tamen dici potest, esse imperf. m. ab ἀκάχημι, mutato η in ει. ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ, E, 364, pro ἠκαχημένη, particip. perf. pass. ionice omisso augmento, et correpto η medio in ε, locoque ejus producto α in η, ex more. et 24, μὴ πάγχυ ἀκαχημένος εἴη, ne omnino tristitia oppressus esset; augm. omisso ob metrum et ionice. οἳ δεῦρο ὁρῶντες ἀκηχέδαται, qui huc adspicientes tristes facti sunt, P, 637. pro ἠκάχηνται, 3, plur. perf. pass. ionice omisso augm. mutato ν in α, correpto η in ε, α in η producto, et interserto δ, ex more illius dialecti. Vide ἀκάχω.

ἀκάχημαι, (Χάω) tristitia adficior. ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἀκάχημαι, adspiciens gemo et indignor, θ, 314. ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι, τ, 95, quoniam multum et dense quasi tristor. ὀψόμενος πατέρα ἐσθλὸν, ὅς μοι πυκινῶς ἀκάχηται, visurus patrem bonum, qui mihi dense et serio tristatur, ψ, 360. ἀκάχησθαι, tristem esse et gemere, δ, 806. cæterum τὸ η in ejusmodi verbis in ημαι, ortis a verbis in εω, est sicut in ἧμαι ab ἕω, sedeo. participium, ἀκαχήμενος (ἕνεκα) ἵππων, Λ, 701, tristis propter equos: posset sane esse particip. perf. pass. sine augm. ab ἀκαχέω, et scribi ἀκαχημένος. nam sensui perinde est. sic, πυκινῶς ἀκαχήμενον τέρποντες, dense gementem exhilarantes, T, 312. οὐ γάρ τι πρήξεις (nihil enim efficies et lucraberis) ἀκαχήμενος υἷος (ἕνεκα) ἑῆος, Ω, 550. ἀκαχήμενοι ἦτορ, ι, 62, i. e. λυπούμενοι, διὰ τοὺς ὀλωλότας: et sequitur, ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, ὅτι μὴ καὶ αὐτοὶ ἀπολώλαμεν. sic et, 565, 105. κ, 77, 133, et sequens ibi, ὀλέσαντες ἑταίρους, pertinet ad præcedens ἀκαχήμενοι, continetque rationem luctus. ἀκαχήμενος ἦτορ, κ, 313. ν, 286. ο, 480. πυκινῶς, υ, 84. δμωαὶ, θυμὸν ἀκηχέμεναι, ancillæ, ex animo gementes, in animo lugentes, Σ, 29, ionice et poëtice pro ἀκαχήμεναι, ob metrum.

ἀκαχίζω, f. ίσω. (Χάω) tristem facio. ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις, π, 432. μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ, imperat. præs. pass. ne mihi valde luge animo, Z, 486, ne sis tristis mea causa. τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ, 'Αχιλλεῦ, igitur nequaquam indignare et geme quod mortuus sis, λ, 485, qui est idem, imperativus Ionica diphthongo, pro ἀκαχίζου.

ἀκαχμένος vide sub ἀκάζω.

ἀκάχω, (Χάω) est per reduplicationem ab ἄχω, tristitia adficio, tristem facio, pro ἀχάχω: ἣ αὐτὸν μάλιστα ἤκαχε ἀποφθιμένη, ο, 356, quæ eum maxime gemere fecit cum moreretur ea; et sermo est de Laërte, cum ei moreretur uxor. ἤκαχε Θεσπρωτοὺς, læserat et malo adfecerat

εος, π, 427. sic, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν 'Αχαιῶν, valde tristem fecit populum et exercitum eorum, cum caderet ipse, Π, 822. μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο. κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ, tristes fiebant, et adfligebantur animo. π, 342, ubi utrumque verbum fere notat idem, σιγηλὴν λύπην, οὔ κε θανόντι περ ὧδε ἀκαχοίμην, non sane sic gemerem si vel mortuus esset, α, 236. αὐτοῦ κε ἔνθα ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος, illic sane ibi tristaretur sedens solus. Θ, 207. ὅς οὐκ ἀκάχοιτο, Ν, 344. τῶν κε ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων, ob utrumque sane mortuum lugeremus, Π, 16, nam filii occidunt parentibus admodum flebiles.

ἀκέανοι, vide sub κεάζω.

ἀκέομαι, vide ἀκέω.

ἀκέουσα, vide ἀκέων.

ἀκέραιος, vide sub κεραΐζω, bis, et ἀκήρατος.

ἀκερσεκόμης, ου. ὁ. (Κόμω) idem ac ἀκειρεκόμης. cujus coma nunquam tondetur. et est ejusdem originis, a κείρω, quod est a κέρω, f. Æol. κέρσω. ἀκερσεκόμης Φοῖβος, Υ, 39.

ἀκεστὴς, vide sub 'Ακέω.

ἀκεστὸς, ή, όν. (Χάω) quod sanari potest. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, Ι, 115, mentes et animi generosorum hominum facile sane curantur, ne affectus aliquis, sicut h. l. timoris, obtineat et noceat: sunt εὐδιόρθωτοι, et reficiunt facile quod peccarunt. ὁ ἀκέστωρ, ορος, sanator. nomen Apollinis apud Eurip. Androm. 900. Vide sub ἤκεστος.

ἄκεστρια, vide sub 'Ακέω.

ἄκεστωρ, vide sub ἀκεστός.

ἀκέφαλοι στίχοι, versus hexametri, syllabis brevibus incipientes, vide sub Βορέας, et ἐπεὶ δή.

'Ακέω, f. έσω. (Χάω) et media forma ἀκέομαι, f. έσομαι. sano, coire vulnus facio, medeor. est cum ἀκὴν ejusdem originis; ab α privativo nimirum, et χαίνω, hisco: et ponitur proprie de vulneribus, si persanantur ut coëant; deinde metaphorice de aliis malis quibus quis medetur. ἠκέσατο, medicam opem adferebat vulneri ejus, Ε, 402, 901, ubi sermo est de vulneratis in prœlio, et persanatis a medico. et 448, Αἰνείαν Λητώ καὶ "Αρτεμις ἀκέοντο, pro ἠκέοντο, eum vulneratum et defatigatum curabant hæ deæ in templo suo, et reficiebant ei vires. ἀκειώμεθα θᾶσσον, sed medeamur ocyus huic malo, Ν, 115, succurramus laborantibus in pugna. ἰητροὶ, ἕλκεα ἀκειόμενοι, Π, 29, medici, vulnera curantes et obligantes. et 523. σὺ μὲν τόδε ἕλκος ἄκεσσαι, pro ἄκεσαι, tu sana hoc vulnus: et sigma ob metrum est duplicatum, sicut priore loco τὸ ε productum in ει. ἔπιον καὶ ἀκέοντο δίψαν, Χ, 2, bibebant et medebantur siti. ἀκέσασθε φίλοι, δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν, κ, 69, medemini malo meo, O boni, facultas enim vobis est. νῆας ἀκειόμενον, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, ξ, 383, naves reficientem, quas ei quassaverant tempestates. hinc est ὁ ἀκεστὴς, οῦ, medicus, maxime a Phrygibus sic appellatus. apud recentiores ἀκεῖσθαι est et ῥάπτειν, suere, sarcire, *nähen, flicken, (to sew, mend:)* unde γυναῖκες ἀκέστριαι sunt αἱ ῥάπτριαι καὶ ἀνυφάντριαι. ἡ φενάκη, ης, capillamentum adscititium, ad medendum calvitiei, est a φαίνω, et ἀκέομαι. unde per usum dictus ὁ φέναξ, ακος, impostor, et φενακίζω, speciosis verbis fallo.

ἀκέων, οντος. ὁ. et ἡ ἀκέουσα. (Χάω) silens, os non aperiens loquendi aut sonandi causa. factum nomen in forma participiali, ex ἀκήν. ponitur etiam adverbialiter pro ἀκὴν, ἡσύχως. ἔβη δὲ ἀκέων παρὰ θῖνα θαλάσσης, ibat silens per littus maris, Α, 34, ὁ Χρύσης. et 512, ἀκέων δὴν ἧστο, Ζεὺς, tacitus diu sedit. 'Αθηναίη ἀκέων (attice in genere communi, pro ἀκέουσα) ἦν, οὐδέ τι εἶπε, Δ, 22. nam Attici amant genus commune. sic, ὑλήεις Ζάκυνθος. sic et Θ, 459, et per μηδέν τι εἰπεῖν, explicatur τὸ, μὴ χαίνειν. sic alibi ἀχανὴς ἵστασθαί τις dicitur, i. e. ἄφωνος εἶναι. φθέγγεο, μηδὲ ἀκέων ἐπ' ἐμὲ ἔρχεο, sonum ede, neque tacitus ad me vade, Κ, 85, inquit Nestor, audiens noctu aliquem euntem in castris. τοὺς ἀκέων συνέεργον λύγοις, hos silentio colligabam funibus, ι, 427. ἢ ἀκέων τλαίην, an patienter et cum silentio sufferrem, κ, 52, id magnum malum; *oder ob ich in der stille es ertragen wolle, (whether I would suffer it in silence.)* ἤσθιε, πῖνέ τε, ἁρπαλέως, ἀκέων, edebat bibebatque raptim et tacitus, ξ, 110, qui est mos cogitantis cum ira aliqua et festinatione quasi ad opem ferendam. et 195, δαίνυσθαι ἀκέοντε, ut nos ambo epulari possemus cum quiete; ubi et dualem vides, et usum nominis etiam de otio non turbato. ἀκέων κίνησε κάρη, silens movit caput, ρ, 465, 491. υ, 184, *schüttelte stillschweigens den kopf, (silently shook his head.)* et 385, ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, tacitus patrem adspiciebat. ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι, φ, 89, ubi manifesto est usus adverbialis; sedete tacite et epulamini. ἡ δ' ἀκέουσα ἧσται σχεδὸν αἵματος, illa tacita sedet prope sanguinem, λ, 141, nec loquitur ad me. ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, sed sede tu, O Juno, tacita et otiosa, Α, 565. et 569, ἀκέουσα καθῆστο, tranquilla sedebat, ἡσυχάζουσα.

ἀκὴ, ῆς. ἡ. (Κῶ) cuspis cujusvis rei aculeatæ. *die spitze, (the point.)* est a κέω, findo, cum α intensivo. nam κέειν est et, pungere, imo et, pungendo designare, *abstecken, (to stick, stab.)* deinde in genere, cædere, findere. sic et ἡ ἀκὶς, ίδος, quamvis cuspidem et rem aculeatam notat, Aristoph. Pax, 442, etiam cuspidem fracti ossis, *einen splitter vom knochen der zerschmettert ist, (a splinter of a broken bone.)*

ἀκήδεστος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) cujus curam nemo habet. in specie et primario, quem nemo sepeliendum curat. πάντες 'Ιλίου ἐξαπόλοιντο ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι, Ζ, 60, ubi utraque notio est jungenda, coll. 55, *deren sich niemand annimmet, sie auch nicht einmal begräbet, (whom no one cares about, or even buries:)* prior tamen notio est primaria, etiam hoc loco: *dessen sich*

niemand erbarmet, (on whom none takes pity.) est a κηδέω, f. έσω et ήσω.

ἀκηδέστως, (Κῶ) adverb. sine procuratione, ἀφροντίστως. sine sepultura, ἀνενταφιάστως. sine commiseratione, ἀνηλεῶς, δίχα τοῦ κήδεσθαι. ἵπποι εἷλκον αὐτὸν (τὸν Ἕκτορα) ἀκηδέστως ἐπὶ νῆας (ad castra Græca,) X, 465, ubi omnes tres significatus sunt jungendi. sic Ω, 410, ἕλκει αὐτὸν ἀκηδέστως, *unmitleidig, (uncompassionate.)*

ἀκηδέω, f. ήσω et έσω. (Κῶ) non curo aliquem, non facio ei justa, ἀμελέω, ἀφροντιστέω. οὔτις αὐτοῦ ἀκήδησε, pro ἠκήδησε, Ξ, 427, nemo eum neglexit. οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, (pro ἠκήδεις, imperf.) ἀλλὰ θανόντος, inquit umbra Patrocli ad Achillem, Ψ, 70, non quidem me vivum negligebas, at nunc mortuum negligis, justa ei facienda differendo, coll. 71. hinc est adverbium ἀκηδέστως, i. e. ἀφροντίστως, et verbum ἀκηδιάω, negligo.

ἀκηδής, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) notat passive. ὅνπερ οὐδεὶς κήδεται, incuratus, cujus nemo curam habet: notat et intransitive, nihil curans, de nulla re sollicitus, sine cura agens. hinc est ἡ ἀκηδία, incuria. ἦ κεῖται ἀκηδὴς ὁ ξεῖνος; υ, 130, an jacet hospes, ut vile quid, incuratus? *ohne pflege und vorsorge für ihn? (without care and attention.)* ἀκήδεστος. εἵματα μέν σοι κεῖται ἀκηδέα, ζ, 26, vestes jacent tibi incuratæ: *die kleidungsstücke liegen, und es wird nicht für sie von dir gesorget, (you let your clothes lie, and care nothing about them.)* sic, ἔντεα ἀκηδέα, τ, 18, i. e. ἠμελημένα. Sed, σώματα ἀκηδέα, corpora insepulta, ἀτημέλητα, ω, 186, ἀκήδευτα, ad sepeliendum nondum curata. ἰχθύες αἷμα ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, Φ, 123, pisces tibi sanguinem delambent, in fluvio jacenti mortuo, ἀφρόντιδες καὶ ἄφοβοι, securi et audaces. αὐτοὶ δὲ (θεοὶ) ἀκηδέες εἰσί, ipsi securum agunt ævum, sine sollicitudine et labore, Ω, 526. τὸν δὲ (κύνα) γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι, ρ, 319, eumque mulieres negligentes καὶ ἀφρόντιδες non procurant. vides ergo, in bono et in malo sensu poni hac significatione. Vide sub κηδῶ, prope initium.

ἀκήλητος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) qui non flectitur suavitatibus, cujus animus non frangitur et inclinatur voluptate aliqua. firmus adversus oblectationes. σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστί, κ, 329, inquit Circe ad Ulyssem, cum hic bibisset poculum illud suavissimum, nec mutaretur ullo modo: ἀπαθής, ἄθελκτος, ἀκατάκλαστος.

ἄκημα, ατος. τό. (Χάω) medela. ἐπέπασσεν ἕλκει φάρμακα, ἀκήματα ὀδυνάων, imposuit vulneri medicamina, remedia dolorum, O, 394. et ex hoc nomine apparet, fut. verbi ἀκέω esse et, ἀκήσω.

ἀκὴν, (Χάω) adverb. sine voce, sine sono, sine hiatu oris, *ohne den mund aufzuthun, (without opening the mouth, without saying a word.)* est ab α privativo, et χαίνω, hisco, aperio os ad loquendum; quasi ἀχὴν, ionice mutato χ in κ, imo et eam ob causam, ne coincidat cum ὁ ἡ ἀχὴν, i. e. πτωχὸς, ὁ μὴ ἔχων τί. οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἔσαν, οὐδέ κε φαίης τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντα (pro, ἕποντα ἔχειν) ἐν στήθεσιν αὐδὴν, Δ, 429, gregarii milites silentio ibant, neque putares tantum exercitum sequentem habere loquelam et sonum in pectore, σιγῇ ἐπορεύοντο ὥστε δοκεῖν ἄφωνοι εἶναι. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, omnes obmutuere et conticuere, Γ, 95, os non aperiebant loquendi causa, sed silebant, perturbati admiratione, aut alibi alio affectu. sic, H, 92, 398. Θ, 28. I, 29, 689. K, 218. Ψ, 676, i. e. ἐσίγησαν. η, 154, coll. 144, ἄνεῳ ἐγίνοντο, muti fiebant. θ, 234. λ, 332, 333. ν, 1, 2. π, 393. υ, 320. ἔνθα ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι, β, 82. πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷες Ἀχαιῶν, δ, 285. αὐτοῦ (ibi) ἀκὴν εἶναι, φ, 239, 385, cum silentio esse. est ergo cum ὁ ἡ ἀχανὴς, non hians, non aperiens os, ejusdem notionis. recentiores adverbialiter dicunt ἀκασκᾶ, *sachte, (silently.)*

ἀκηράσιος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) non corruptus, non alteratus: purus; valetudini bene conducens, et mortem arcens. οἶνον ἀκηράσιον, θεῖον ποτὸν, ι, 205, ut notet vinum vetustum, nullo fato adverso corruptum, purissimum et vivacissimum.

ἀκήρατος, ου. ὁ ἡ (Κάρα) est ὁ ἀκέραιος in sensu passivo (nam in sensu activo est notata vox, sub κεραΐζω) qui non destruitur aut incursatur a malo; σῶος, incolumis, μὴ ἔχων κῆρά τινα, non obnoxius malo fato, non corruptus aut perturbatus; ab α privativo et ἡ κήρ. οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, O, 498, domus et possessio integra χερσὶν ἐπιχεῦαι ὕδωρ ἀκήρατον, Ω, 303, i. e. καθαρὸν, nullis sordibus inquinatum. sic apud Euripid. Orest. 564, ἔσωσεν ἀκήρατον λέχος, conservavit lectum maritalem nullo adulterio contaminatum: et apud Herodot. VII. 10, est χρυσὸς ἀκήρατος, aurum purum et merum. ut ergo etymon a κεράω, misceo, sit apparens. κτήματα ἀκήρατα κεῖται ἐν οἴκῳ, ρ, 532, opes illæsæ sitæ sunt domi, nec incursantur ab aliqua peste. est ergo ἀκήρατος proprie ὁ ἐστερημένος κηρὸς κακῆς. quia et ὕδωρ dicitur ἀκήρατον, apparet, per usum hanc vocem esse ad plura extensam.

ἀκήριος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) sine morte et malo fato, μὴ ὑποκείμενος κηρὶ κακῇ. ἀθάνατος, ἄνοσος, ὑγιὴς, ἀβλαβής. τῇ οὔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετάονται παραφυγεῖν σὺν νηΐ, μ, 98, ea regione nunquam ulla ratione gloriantur nautæ se præternavigasse cum nave sine magno suo malo, sine aliqua morte quorumdam ex suis. sic et ψ, 328, Σκύλλην, ἣν οὔποτε ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν, quam nunquam sine damno et peste homines effugerunt, i. e. ἀβλαβεῖς καὶ μὴ παθόντες κῆρά τινα.

ἀκήριος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) non animosus, *ohne herz, (heartless.)* anima privatus, mortuus, *entseelet, (dead.)* a τὸ κῆρ, quod et ψυχὴν notat; cum α privativo. ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ

ἀκήριον αἶψα τίθησι, Λ, 392, acutum telum est, et exanimem statim facit, *tödtet auf der stelle, (kills instantaneously,)* ὀξέως θανατοῖ. ἤ σε δέος ἴσχει ἀκήριον; an te timor tenet exanimus? E, 812. et 817, οὔ μοι. sic, οὔ τινα, N, 224, i. e. ἀψυχοποιόν, exanimans, *unbeherzt, (dispirited.)* ergo vides, dupliciter notare hoc nomen: alias νεκρόν, i. e. ὅλως ἐστερημένον κῆρος, i. e. ψυχῆς, vitæ; alias, timidum valde, cui deest cor forte. Doribus utroque sensu idem dicitur ὁ νώκαρ, nam ii dicunt κᾶρ pro κῆρ, et νῆ vel νῶ est particula negandi inseparabilis. ἥμενοι αὖθι ἀκήριοι, καὶ ἀκλεεῖς, H, 100, sedentes hic sine forti animo, et sine gloria; *sitzet hier als leute die kein herz im leibe haben, und keinen edlen namen erjagen, (sit here like inglorious dastards.)* ἄλλοτε τ' αὖ φθινύθουσι ἀκήριοι, alias rursus pereunt mortui, νεκροὶ, Φ, 166; et totus ille locus ab 462—467, satis acerbe pingit miseriam et futilitatem vitæ humanæ, ex ore Apollinis loquentis. sic et νεκρὸς est composita vox, ex particula negandi inseparabili νὴ vel νὲ, et τὸ κῆρ, i. e. ψυχὴ, cui deest anima viva. aliud ἀκήριος vide supra.

ἀκηχέδαται, pro ἠκάχηνται, vide sub ἀκαχέω.

ἀκιδνὸς, ἡ, όν. (Εἴδω) est ab αἰκίζω, deformo, misere tracto; abjecto priori Iota, sicut a παίζω fit παιδνός. notat vilis, non speciosus, misere habitus, *schlecht, unansehnlich, übel beschaffen und zugerichtet, jämmerlich, elend, (miserable, inconsiderable, vile, base, contemptible.)* ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος (i. e. κατὰ τὸ εἶδος) ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ, forma inferior et vilior est, Θ, 169, minus speciosus externa facie. σεῖο (σοῦ) Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη, inquit Ulysses ad Calypsô, ε, 217, est facie et forma multo deterior te, multo inferior. et his locis in sensu primo. nam proprie hæc vox de adspectu non satis honesto aut pulcro ponitur. οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο, σ, 129, i. e. οὐδὲν εὐτελέστερον, nihil vilius, nihil contemtius, simul et οὐδὲν φιλοπονώτερον. ut ergo h. l. sit metaphorice: nam quæ facie sunt deformata, ea solent contemni, et pro vili, imo pro nihilo sæpe putari. simul et, quia αἰκίζω est, fœde et deformiter tracto: hinc ἀκιδνὸς est, qui fœde et inclementer tractatur, *dem es übel gehet, der hart gehalten wird, dass man seinen jammer an ihm siehet, (one who is ill and cruelly used, so that his wretchedness is manifest;)* miserabilis. Vide sub κίδνημι.

ἄκικυς, υος. ὁ ἡ. (Ἔω) sine viribus corporeis. *kraftlos, der nicht wohl fort kann, (destitute of strength, weak.)* ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς, ι, 515, sc. si conferatur cum Polyphemo, immensis viribus corporis prædito. ἢ καὶ ἔπειτα κακός τ' ἔσομαι καὶ ἄκικυς, ignavus ero et imbecillus, φ, 131, *werde entweder auch künftig so seyn, (shall either be so in future.)*

ἀκὶς, vide ἀκή.

ἀκίχητος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) quem adsequi nequeas. *den man nicht kriegt und einholen kann, (whom one cannot overtake:)* Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις ἀκίχητα διώκων ἵππους Αἰακίδαο, P, 75, ubi alii cum Aristarcho ponunt comma post ἀκίχητα, ut neutrum plurale sit adverbialiter, tu nunc sane sic in vanum et sine consecutione curris, *laufst dingen nach die du nicht erreichen kanst, (runnest after things which thou canst not attain.)* alii vero comma ponunt post θέεις, ut neutrum plurale sit adjectivum ad ἵππους per appositionem, sectans non adsequendas res, equos nimirum Achillis. prius videtur præstare, et est proverbialiter dictum ab Apolline.

'Ακκῶ, vide sub νοέω, prope initium.

ἄκλαυτος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) indefletus. κεῖται νέκυς (corpus mortui, *eine leiche) (a corpse)* ἄκλαυτος, X, 386. σῶμα κατελείπομεν ἄκλαυτον, λ, 54. et 72. μή μοι ἄκλαυτον καταλείπειν. etiam active, ὁ μὴ κλαίων. οὐδέ σε δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, δ, 494, non te diu sine lacrimis fore. est ergo, ut Romanorum *illacrimabilis* quod est active, Hor. 2, Od. 14, 6. passive vero Hor. 4, 9, 26. recentiores dixere ἄκλαυστος, quam formam etiam Homero obtrudunt quædam exemplaria, contra usum Ionicum et antiquum.

ἀκλεὴς, έος. ὁ ἡ. (Κέλω) sine fama, sine nomine celebri. per syncopen dicitur ἀκλὴς, έος, ὁ ἡ. et per ἔκτασιν, ἀκλειὴς et ἀκληής. sic et ex verbo κλεΐζω fit κληΐζω, unde est κλῆσον pro κλεῖσον. ἀκλεὲς αὔτως, H, 100, sic sine ulla fama nota: et est, non neutrum adverbialiter, sed pro ἀκλεεῖς. jam hoc Iota tertiæ declinationis contractæ sæpe sic extruditur. οὐ μὰν ἀκλεεῖς, non certe sine nomine insigni, M, 318, ubi alii habent ἀκληεῖς, non minus recte: nam ε potest et per ει, et per η, extendi. αὐτὸν ἀκλέα, eum sic, ut de eo nihil narretur fama, δ, 728, per syncopen pro ἀκλεέα. et hæc syncope est Ionica: communiter fit contractio in ἀκλεῆ, attice vero in ἀκλεᾶ, εὐκλεᾶ, δυσκλεᾶ, ὑγιᾶ, εὐφυᾶ, etc.

ἀκλεῶς et ἀκλειῶς, (Κέλω) adverb. sine fama et nomine. μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, X, 304, ne tamen certe ignaviter et inglorie perierim. νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, α, 241, nunc vero eum sine fama Harpyiæ abripuerunt; quod explicatur 242, οἴχεται ἄϊστος ἄπυστος, perit sic, ut nemo de eo sciat quomodo et ubi pereat. de quo nihil auditur fama. sic et ξ, 371.

ἄκληρος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) qui non habet partem agri propriam, qui non habet facultates proprias, ὀλιγόκληρος, pauper. nam βίοτος et κλῆρος sæpe sunt idem. ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, λ, 489, ubi prius explicatur per posterius.

ἀκμὴ, ῆς. ἡ. (Κάμω) notat summum gradum activitatis in aliqua re. hinc et πυρὸς ἀκμαὶ sunt αἱ ἀναδόσεις πυρὸς, supremæ et in altum elatæ flammæ, Eurip. Phœn. 1261, τὰ φῶτα τὰ ἐκ τῶν ἐμπύρων ἀναφερόμενα, quæ in sacrificiis spectabantur a vatibus. est ab α intensivo, et

καμεῖν, valde in efficiendo aliquo operari. sic ἀκμὴ ξυροῦ est acies acutissima novaculæ, *die schneide eines scheermessers, (the edge of a razor,)* K, 173, atque ibi est proverbialis locutio, ἵσταται ἀκμῆς ξυροῦ, *man stehet auf der schneide des scheermessers, (he stands on the edge of a razor,)* i. e. res est in maximo et celerrimo discrimine, *das messer ist an die gurgel gesetzet, (the knife is at the throat.)* vide τὸ ξυρόν. deinde de quovis summo gradu vigoris et virium ponitur hæc vox.

ἀκμηνὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κάμω) vigens, valde vegetus, ἀκμὴν ἔχων τοῦ νεάζειν, in summo juventæ gradu. θάμνος ἐλαίης ἀκμηνὸς θαλέθων, ψ, 191.

ἄκμηνος, ου. ὁ ἡ. (Κάμω) est ὁ ἄγευστος καὶ νῆστις, qui nec cibum nec potum gustavit eo die: et in specie notatur, qui omnes intendit vires labori, adeo, ut et cibo abstineat vel abstinere cogatur. nam videtur commodissime deduci ab ἡ ἀκμὴ, quæ, præter summum alicujus rei gradum, etiam apud Æoles notat τὴν ἀσιτίαν, jejunitatem. est ergo ἄκμηνος ex dialecto Æolica, jejunus. ἄκμηνος σίτοιο, T, 163. et 207, νήστιας, ἀκμήνους. et 320, ἐμὸν κῆρ ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος. 346, ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. alii, usum Æolicum non attendentes, derivant ab ἡ ἰκμὰς, humor; quasi sit αἴκμηνος, i. e. ξηρὸς, χωρὶς ἰκμάδος.

ἀκμὴς, ῆτος. ὁ ἡ. (Κάμω) non fessus, recens, integer viribus. Attici recentiores mallent scribere ἀγμὴς, ut a δοκέω est τὸ δόγμα, et ut Sophocles habet ἔοιγμεν per syncopen pro ἐοίκαμεν. est a κάμνω, cum α privativo. ῥεῖα δέ κε ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀῦτῇ ὤσαισθε πρὸς ἄστυ, et facile sane vos integri et recentes viribus, fessos viros repellere poteritis ad urbem, Λ, 801. Π, 44. φαίης κε ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν ἄντεσθαι ἐν πολέμῳ, O, 697, diceres sane, recentes et nihil imminutos viribus concurrere acie.

ἀκμόθετον, ου. τό. (Θέω) est ὁ τόπος ἔνθα ὁ ἄκμων τίθεται, locus vel basis, cui imponitur incus. et est per syncopen pro ἀκμονόθετον. ἀπ' ἀκμοθέτοιο ἀνέστη, Σ, 410. et 476, θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. sic et Θ, 274.

ἄκμων, ονος. ὁ (Κάμω) incus qua fabri ferrarii utuntur. *ein ambos, (an anvil.)* est ab α intensivo, et a κάμνω, compositum nomen; in quo valide laboratur. ἔθηκεν (Vulcanus) ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, Σ, 476. ἄκμονά τε, attulit secum faber aurarius, γ, 434, ut ergo de quavis etiam minore incude ponatur nomen. de Vulcano est Θ, 274. ἐκ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα δύω, inquit Jupiter de Junone, O, 19, a pedibus tibi pendere feci vel appendi duas incudes; ubi ἄκμων, ut species, de quovis magno pondere ferri ponitur. fuit nimirum olim genus pœnæ, ut suspensus ex manibus superne alligatis, gravia quædam haberet ad pedes supra terram elatos, ut totum corpus doleret. et hac pœna affecerat Jupiter Junonem. possit nomen et ab α privativo esse, qui non defatigatur ictibus. nam re vera est et in usu adjectivum, ὁ ἡ ἄκμων, ονος, indefatigabilis. λόγχης ἄκμονες, hasta non fatigandi, Æschyl. Pers. 51, bellatores strenui. in fabulis ὁ Ἄκμων fingitur esse ὁ τοῦ Οὐρανοῦ πατὴρ, διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανίου κινήσεως: et οἱ Ἀκμονίδαι sunt iidem qui οἱ Οὐρανίδαι et Οὐρανίωνες. sicut ab eadem causa, quod non defatigatur, ὁ Ἄτλας nomen habet, a τλάω suffero, et α intensivo: qui perpetuo suffert.

ἄκνηστις, ιος et εως. ἡ. (Κνάω) spina dorsi in quadrupedibus, *der rückgrad am vieh, (the spine in animals.)* sic dicta putatur, quia eam οὐκ ἔστι κνήσασθαι, quia quadrupedia non possunt eo pertingere ore suo ad scabendum. ut ergo sit ab α privat. et κνάω, i. e. ξύω. possit et esse ab α intensivo, et eodem κνάω, quia plerumque exstat paululum hæc spina, et tangenti insidentive dura est. ἔλαφον ἔπληξα κατ' ἄκνηστιν, μέσα νῶτα, κ, 161, ubi prius explicatur per posterius; et κατὰ velut bis positum est intelligendum: *ich traf und schoss ihn in den rücken, (I shot and hit him in the back.)*

ἀκοὴ, ῆς. ἡ. (Ἄω) et ionice ἀκουή. id quod auditur. *der laut, (sound.)* ἀκοὴ est a præt. perf. med. ἤκοα, ἀκουὴ vero a præsenti ἀκούω. ἀκουὴ ἔκαθεν γίνεται longe exauditur, Π, 634, *man kann es weit hören, (it may be heard at a great distance.)* μετὰ πατρὸς ἀκουὴν, β, 308, ut de patre aliquid audias. sic et δ, 701. ε, 19. ξ, 179. ρ, 43.

ἀκοίτης, ου. ὁ. (Κῶ) maritus, socius thori conjugalis. ab α copulativo, et ὁ κοῖτος. ὁ ὁμοκοίτης. Κρόνου πάϊς, ὅς σοι ἀκοίτης, O, 91. ἥτις τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην, ε, 120. φίλον ἄλεσεν ἀκοίτην, φ, 88. formam ἀκοίτας vide sub ἄκοιτις.

ἄκοιτις, ιος. ἡ. (Κῶ) uxor, conjux, eademque quæ ἡ ἄλοχος, cum α copulativo. nonnunquam possit et concipi cum α negativo, ut notetur virgo, quæ nunquam antea cum viro cubuit, ἡ μὴ κοιτασθεῖσα σὺν ἑτέρῳ, ἀλλ' ἐκ παρθενίας ληφθεῖσα. et utraque notio plerumque est jungenda; etsi hæc posterior non semper. τῷ νικήσαντι (vincenti in certamine singulari Menelai et Paridis) φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις, eris conjux, tu O Helena, Γ, 138. et 447, εἵπετο ἄκοιτις λέχοσδε, Helena cum Paride. ἀμείνονος ἀνδρὸς, Z, 350, ubi loquitur Helena. et 374, ἀμύμονα ἄκοιτιν, Hector suam Andromachen. ἥν κε ἐθέλοιμι, φίλην (meam) ποιήσομαι, I, 397. et 399, εἰκυῖαν, aptam, mihique convenientem: et loquitur Achilles. παλλακίδα φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δὲ ἄκοιτιν, I, 450, 449, ubi narrat Phœnix de patre suo, amante pellicem, justam vero uxorem adspernante: et ex hoc loco vis vocabuli maxime apparet. σὴν, Ξ, 268. et 353, εἶχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν, Jupiter Junonem. ἀγαγέσθαι θνητὴν, mortalem uxorem duxisse, non deam, Σ, 87, et sermo de Peleo. θνητῷ θεὰν ἐποίησαν ἄκοιτιν, de eodem et Thetide, Ω, 537. μνάασθαι ἄκοιτιν, α, 39, ambire. εἴρυσθαι, custodire, γ,

268. ποιήσατο, η, 66. 'Αμφιτρύωνος, λ, 265. ἀμύμονα οἶκον, ν, 42. ἀτιμάζοντες, non honore adficientes, σ, 143. ω, 458. ἐὴν θήσεσθαι, φ, 316. et 325, μνῶνται ἀμύμονος ἀνδρός. ἐκτήσω, possides, nactus es, ω, 192. αὐτὸς (ὁ Αἴολος) θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας, præbuit filias suas filiis suis ut essent eorum conjuges, κ, 7, per syncopen, pro ἀκοίτιας. nisi velis contendere, ἀκοίτης, ου, esse generis communis attice et ionice, ὁ ἡ.

ἀκόλαστος, vide sub ΚΕ'ΛΩ prope finem.

ἄκολος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) buccella, μικρὸς ψωμὸς, *ein bissen, (a morsel.)* idem fere qui ὁ πύρνος. et est a τὸ κόλον, cum α deminutivo. possis et a κολούω, trunco, deminuo, factum dicere cum α privativo, quasi οὐκέτι κολούεσθαι καὶ εἰς μικρὰ τέμνεσθαι solitus: nam ejusmodi buccellæ integræ ori ingeruntur et ibi comminuuntur. sed ex nostra mente ἄκολος est ψωμὸς ὀλιγοτρόφος, nam una buccella non satiat esurientem. αἰτίζων ἀκόλους, ρ, 222, mendicans frustula, panis aut carnis, οὓς οὐκ ἄν τις ἔχοι κολούειν ἤτοι κολοβοῦν, σμικροτάτους ὄντας. Vide sub κόλον.

ἀκολουθέω, vide sequens.

ἀκόλουθος, ου. ὁ ἡ. ("Εω) sequens, comitans. est ab α copulativo, et ἡ κέλευθος, qui eandem viam una vadit. et verbum ἀκολουθεῖν, una vadere, comitari. Vide sub δούλη, ad finem.

ἀκομιστία, ας. ἡ. (Κόμω) defectus curationis. nam ὁ ἡ ἀκόμιστος, non curatus, non bene tractatus et exceptus, est oppositum τοῦ, εὐκόμιστος. ὤλεσέν μοι ἄλη καὶ ἀκομιστίη ἶνα, φ, 284, perdidit mihi circumerratio et defectus tractationis debitæ vim corporis, *der mangel an guter pflege, (for want of care.)*

ἀκόμιστος, vide supra.

ἀκόνιτον, vide sub ἐγκονέω, et ἄλφιτον.

ἀκοντίζω, f. ίσω. (Κῶ) jaculor, jaculum emitto. non notat τύπτειν δόρατι ἐκ τοῦ σχεδὸν, sed τὸ ἀφιέναι κατά τινος. ἀκόντισεν (pro ἠκόντισεν) αὐτοῦ, i. e. κατὰ αὐτοῦ, jaculabatur jaculum eminus in eum, Δ, 490. sic, "Εκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ, jaculabatur hastam in eum, Ν, 183, 190, 502, 516, et 559, ἤ τινας ἀκοντίσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι, ubi significatus verbi ex opposito apparet. sic porro ἀκόντισε τοῦ, ἔγχεϊ vel δουρὶ, Ξ, 402, 461. Ο, 429. Ρ, 304, 525, 608. et sine casu personæ, cum solo ablativo rei, ἀκόντισε δουρὶ, Δ, 496, coll. 498, ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος, viro jaculante. θοῶς, Ε, 533, 611. Λ, 576. Ν, 403. Π, 284. Ρ, 574. etiam cum accusativo rei, ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, Μ, 44. Ξ, 422. confer porro cum genitivo personæ, Θ, 118. et sine eo, Ο, 573, coll. 575. et sine omni casu, μέλεον (frustra) δ' ἠκόντισαν ἄμφω, Π, 336. et cum præpositione, ἐπὶ "Εκτορι ἵετο ἀκοντίσαι, contra Hectorem contendebat jaculari, Π, 359. ὁ μὲν ἔγχεϊ ἵετο ἀκοντίσαι, ὁ δὲ ἀπὸ νευρῆς οἰστῷ, Ν, 585. δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἰστῷ, Θ, 229. πάντες ἀκόντισαν ἱέμενοι, χ, 255. et 263, ἐς ὅμιλον ἀκοντίσαι. et 265, πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα, ubi est et accusativus rei: sicut et 272. et 252, οἱ ἓξ πρῶτον ἀκοντίσατε, jaculamini vos sex priores. etiam ἡ ἀρτηρία λέγεται ἀκοντίζειν αἵματι, ad formam δουρί.

ἀκοντιστὴς, οῦ. ὁ. (Κῶ) jaculator eminus. υἷες ἀκοντισταὶ, filii boni jaculatores, Π, 328. ἠμὲν ἀκοντιστὰς, ἠδὲ ῥυτῆρας οἰστῶν, σ, 261.

ἀκοντιστὺς, ύος. ἡ. (Κῶ) jaculatio, certamen jaculorum. οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύεσαι, inibis, Ψ, 622. ad formam τῆς ἰθητύος, ὀτρυντύες, etc.

ἀκόρητος, ου. ὁ ἡ. (Κέρω) non satiatus, insatiabilis. a κορέω, f. έσω, deberet esse ἀκόρεστος: sed ea forma hujus adjectivi in poëta non occurrit, quæ cæterum est a præt. perf. pass. ejus verbi. apud Atticos ἀκόρητος est ἀκαλλώπιστος, non purgatus verrendo, sordidus, Aristoph. Nub. 44. εἰ μόθου (pugnæ) ἐστὶ ἀκόρητος, Η, 117. πολέμου, Μ, 335. δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς, Ν, 621. et 639, μάχης: et his duobus locis est ἐπὶ ψόγου positum. Sed Υ, 2, μάχης ἀκόρητοι, est ἐπὶ ἐπαίνου: neque id mirum, nam Achilles nunc tantum, ob occisum Patroclum, est talis, non vero semper. ergo apte poëta est ἀμφίγλωσσος in quibusdam vocibus. ἀπειλῶν ἀκόρητοι, Ξ, 479, i. e. ἀλαζόνες ἐν τῷ ἀπειλεῖσθαι δεινὰ, καὶ καυχηταί.

ἄκος, εος. τό. (Χάω) medela, remedium. οὐδέ τι μῆχος ἔστιν, εὑρεῖν ἄκος ῥεχθέντος κακοῦ, Ι, 250, neque ulla facultas est inveniendi remedium contra hoc admissum malum, *kein mittel mehr, wenn das unglück einmal geschehen ist, (no remedy for the evil now that it has taken place:)* coll. 249, ubi luditur ad ἄχος. θέειον, κακῶν ἄκος, χ, 481, sulphur adfer, remedium malorum, quo expiatur et lustratur et sacratur domus.

ἄκοσμος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) sine ordine apto, sine ratione et more. ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, noverat in pectore suo verba indecentia et multa, de Thersite, Β, 213, et hoc ὑπερβολὴν ἀφροσύνης ἐνδείκνυται, ergo procul τῆς εὐκοσμίας erat homo iste: hinc et ἐχθρὸς τοῖς βασιλεῦσιν ὡς κοσμήτορσιν, ἄκοσμος αὐτὸς ὤν. contrarium est εὔκοσμος εἴδησις, scientia bene ordinata et disposita, ratione certa.

ἀκοστέω, f. ήσω. (Χάω) curor cibo. ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, ad præsepe pastus, Ζ, 506. Ο, 263. nam αἱ ἀκοσταὶ dicuntur cibi, in specie hordeum. est a τὸ ἄκος, sicut alibi poëta dicit, ἀκέοντο δίψαν. et in genere est, λαβεῖν ἄκος τῇ στάσει καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει.

ἀκουάζομαι, f. άσομαι. ("Αω) vocor, audio. δαιτὸς ἀκουάζεσθον, vos ambo ad convivium vocamini, Δ, 343, auditis vocantem ad convivium. δαιτυμόνες ἀκουάζονται ἀοιδοῦ, ι, 7, convivantes audiunt musicum, aures præbent cantori. ἀκουάζεσθε ἀοιδοῦ, ν, 9, præbetis aures musico.

ἀκουὴ pro ἀκοὴ, quod vide.

ἄκουρος, ου. ὁ ἡ. (Κέρω) filio carens, ἄπαις κούρου ἄῤῥενος, *ohne son, (without son.)* η, 64, nam filiam habebat.

ἀκούω, f. ούσω. ("Αω) audio, *ich höre, (I hear :)* intelligo, *ich verstehe recht, (I understand :)* obsequor, *ich gehorche, (I obey.)* a τὸ οὖς, *das ohr, (the ear,)* et ἀΐω vel ἄω, sentio. construitur varie. ἀκούων ἐτέρπετο, Α, 474. ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε, Β, 16, et 200, ἄλλων μῦθον ἄκουε. et 194, οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπε: ubi est, intelleximus. et 486, ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν. τοῦ δὲ 'Απόλλων εὐξαμένου ἤκουσεν, Α, 381, *erhörete ihn, (heard him.)* et 396, πολλάκι γάρ σεο ἄκουσα εὐχομένης, te gloriantem vel confitentem. ἀκουέμεν δὲ βασιλέων, Β, 98, ut audire possent reges, regum verba. ὅτε ὑπὲρ σου αἴσχεα ἀκούω, Ζ, 524, *zu hören bekomme, (come to hear.)* ὃν (μῦθον) μέν κε ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, pro ἀκούειν, Α, 547, quem audire te fas est, qui tibi convenit ut eum audias. καί σε γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν (audimus ex fama, accepimus) ὄλβιον εἶναι, Ω, 543. ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε, nonne hortantem auditis copias suas, Ο, 506. δύνασαι δέ τε πάντοσε ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, potes, O Deus, ubique audire virum dolentem, Π, 515, ὑπακούειν καὶ πείθεσθαι. et 531, ὅττι οἱ ὦκα ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένου, quod se precantem Deus cito audierit, *erhöret habe, (has heard,)* ubi simul cum dativo, οἱ, et cum genitivo, εὐξαμένου, ob æquipollentiam constructionis. αἴκε ἐθέλῃ εἰπόντος ἀκουέμεν, si velit loquentem audire, Ζ, 281, i. e. parere, *gehör geben, (to give ear.)* τάτε (pro ἅτε) μέλλετε ἀκουέμεν ὥσπερ ἐτεόν, Ξ, 125, *das ihr wohl werdet gehöret haben, (that you must indeed have heard.)* σοὶ αὔτως οὔατα ἀκουέμεν ἐστὶ, frustra tibi sunt aures ad audiendum, Ο, 129, *ohren zu hören, (ears to hear.)* ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, Τ, 79, stantem, i. e. dicentem, audire decet: estque ea excitatio ad attente audiendum, neque interturbandum interpellationibus. πάντα ἤκουομεν ὡς ἐπέτελλε, Λ, 767, omnia satis bene audiebamus quomodo præcipiebat. οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον, Μ, 442. i. e. αὐτήκοοι τοῦ λόγου ἐγένοντο, neque per nuntios iis nuntiabatur. μῦθον ἄκουον τὸν Ἕκτωρ ἀγόρευε, Θ, 492, orationem, concionem audiebant, *höreten der rede zu, (listened to the speech.)* ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα, Ι, 591. ὁμοκλητῆρος ἀκούων, Μ, 273. νόσφιν, Ρ, 408, seorsum et solus ex sola audiens. εἴδετε ἀκούουσαι, sciatis audientes, Σ, 53. ἀκούοντες βασιλῆος, Τ, 256. πρόκλυτα ἔπεα, olim celebria verba, Υ, 204. κεῖνος σοῦ ζώοντος ἀκούων, Ω, 490, audiens te vivere. et 632, εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων. εἰ πτώσσοντας ἀκούσει, Η, 129, si resciscet. μή σου ἀκούσω εὐχομένου, Φ, 475. οἱ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ, Ο, 199: et 96, ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν, inter omnes audies. μή τις ἄλλος τοῦτον ἀκούσῃ μῦθον, Ξ, 90. ἤν τις ἀκούσῃ, Ρ, 245, si quis exaudire possit. et 256, ὀξὺ ἄκουσεν. ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ, Φ, 575. οὔπω ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς, Δ, 331, nondum audierant copiæ eorum clamorem bellicum: attice pro ἤκουε, nam Attici amant mediam formam. sic ἐσώζετο pro ἔσωζε. conf. ἀϋτὴ ad h. l. οὕνεκα ἄκουσε τείρεσθαι Τρῶας, audierat fama, Ζ, 386. οὐ γὰρ ἐγὼ ὄπα ἄκουσα (ἤκουσα) θεῶν, Η, 53. κλάγξαντος ἄκουσαν, Κ, 276, clangentem avem nocturnam audiebant. ἀμείλικτον δ' ὄπα, immitem vocem, Λ, 137. sic ἄκουσε, Φ, 98. ἐπεὶ βασιλῆος, Π, 211. et talis genitivus est ellipticus, omisso μῦθον, sermonem, verba. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ, Σ, 35. ἐπεὶ τόγε, Υ, 318. et 380, θεοῦ ὄπα φωνήσαντος. κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς, Χ, 447, sc. φωνὴν aut ejusmodi accusativum omissum. ἐπεὶ τόγε, Φ, 377. Ψ, 161. αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, sc. ὄπα, Ω, 223. et 767, οὔπω σοῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος. σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον, Ζ, 334. σὺ μέν μευ ἄκουσον, Ι, 262. πῶς κέν τις ἀκούσαι, *wie könnte doch wohl jemand hören, (how indeed could one hear,)* Τ, 81. μῦθον ἀκούσας ἐχάρη μέγα, Γ, 76. οὐδ' ἀπίθησεν ἀκούσας, Δ, 198, non dicto audiens non fuit. et 435, ἀκούσασαι ὄπα ἀρνῶν. θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, Κ, 184. et 354, ἔστη δοῦπον ἀκούσας. κλισίηθεν, Λ, 602. κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας, Ρ, 694. χαίρω, σοῦ τὸν μῦθον, Τ, 185. ὁμοκλητῆρος, Ψ, 452. ἤν που ἀκούσῃ, α, 94. et 282, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς. et 287, εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς. et 289, εἰ δέ κε τεθνειῶτος. et 326, οἱ δὲ σιωπῇ εἵατο ἀκούοντες, *zuhörende, (listening.)* et 353. σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, obfirmet se tuus animus ad audiendum. et 352, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη. et 370, ἐπεὶ τόγε καλὸν, ἀκουέμεν ἀοιδοῦ τοιοῦδε. sic et ι, 3. κέρδεά τε, οἷα οὔπω τινὰ ἀκούομεν, reperimus in historiis, β, 118. et 314, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, pro πυνθανόμενος ἀκούω, ἀντιστρόφως dictum. et 375, πρὶν ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι. et 412, μία δ' οἴη μῦθον ἄκουεν. et 423, τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν, hortanti paruerunt. πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι ἤν που ἀκούσω, γ, 83, *ich gehe dem weiten rufe von meinem vater nach, ob ich ihn wozu hören bekommen kann, (I seek after the wide spread glory of my father, if I may any where hear of him.)* et 193, 'Ατρείδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες, ubi καὶ pertinet ad νόσφιν, vos ipsi etiam procul remoti, tamen auditis ex relatione vulgata. καὶ πατέρων τάδε μέλλετε ἀκουέμεν, δ, 94, ex patribus vestris hæc estis audituri. et 114, πατρὸς ἀκούσας, de patre suo audiens aliquam mentionem. et 281, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας. et 384, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας πλαζομένου. (sic et γ, 94.) et 553, ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι. et 597, αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν, ἀκούων, τέρπομαι. et 688, οὐδέ τι πατρῶν ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἐόντες. et 728, οὐδ' ὁρμηθέντος ἄκουσα, properantem hinc non audivi. coll. 748. καὶ δὴ δοῦπον, ε, 401. θεοῦ δ' ὣς, δῆμος ἄκουσε, obediebat ei ut deo, η, 11, et 167, ἐπεὶ τόγε ἄκουσε ἱερὸν μένος 'Αλκινόοιο. βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν, θ, 95: sic et 534. et 143, ἐπεὶ τόγε. et 272, Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε. et 429, ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. et 491, ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλου ἀκούσας, ubi poëta per aliam

personam se ipse describit. et 564, ἀλλὰ τάδε ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼ εἰπόντος ἄκουσα. et 578, Δαναῶν ἠδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων. φθεγξαμένου ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε, ι, 497. Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ, κ, 221. εἰ δ' ἔτι ἀκουέμεναι (pro ἀκούειν) λιλαίεαι, λ, 379. et 420, οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς. et 457, ζώοντος ἀκούετε παιδός. et 560, ἵνα ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης ἡμέτερον. σὺ δὲ ἄκουσον, μ, 37. et 41, φθόγγον ἀκούσῃ. et 49, ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἴκε ἐθέλῃς, sc. δύνασαι. et 52, ὄφρα ὄπα ἀκούῃς Σειρήνοιϊν. et 160, οἶον ἐμὲ ἠνώγει ὄπα. et 185, ἵνα νωϊτέρην ὄπα. et 187, πρὶν ἡμῶν μελίγηρυν ὄπα ἀκοῦσαι. et 198, οὐδ' ἔτι ἔπειτα ἠκούομεν φθογγῆς Σειρήνων. et 202, δοῦπον ἄκουσα. et 265, μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν. 389, ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς, sc. λεγομένης, et 400, ἡ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι. ἐπεὶ τόγε ἄκουσε, ν, 159. μή τις τεῦ ἄλλος ἀκούσῃ, ξ, 493. σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον, ο, 317. et 373, ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχόν ἐστιν ἀκοῦσαι οὔτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον: ubi ἀκοῦσαι pertinet ad ἔπος, ad ἔργον substituendus alius infinitivus, e. c. ἰδεῖν, ἢ μαθεῖν, ἢ γνῶναι, aut similis his. et 392, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν, licet oblectantibus nobis, audire invicem et narrare. et 402, εἴπου ἀκούεις, ubi præsens est pro præterito: vel ἀκούειν notat et in genere, nosse. ὄφρα σε ἴδω, καὶ μῦθον ἀκούσω, tuum sermonem audiam, π, 32. et 92, ἦ μάλα μευ καταδάπτεται ἀκούοντος ἦτορ. et 241, ὦ πάτερ, ἤτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον. et 259, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ. et 301, μήτις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον (domi et in patria sua) ἐόντος. et 380, οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα. εἴπου ἄκουσας, ρ, 106. et 115, ἐπιχθονίων τεῦ ἀκοῦσαι, ex terrestrium ullo. et 348, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε. et 551. et 492, ὡς οὖν ἤκουσε. et 520, τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν ὁππότ' ἀείδῃ. et 525, στεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι ζωοῦ, affirmat se audisse de eo. ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον, famam bonam, σ, 125. et 128, σὺ δὲ σύνθεο καί μευ. τοῦ δ' ἤκουσε, τ, 89. et 204, τῆς δ' ἄρ' ἀκουσάσης ῥέε δάκρυα. et 270, ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα, ubi cum præpositione περὶ constructum verbum. et 419, τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν. et 535, μοὶ τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, καὶ ἄκουσον, *deute mir den traum und lass ihn dir erzählen, (expound my dream and listen to it.)* ἑκάστου μῦθον ἄκουε, υ, 389. νεμεσσῶμαι δέ τ' ἀκούων, φ, 169. et 210, οὔ τευ (τινὸς) ἄκουσα εὐξαμένου ἐμὲ ἱκέσθαι. et 237, ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ. et 290, αὐτὰρ ἀκούεις μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, οὐδέ τις ἄλλος ἡμετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει, ubi magnifice proci ipsi de se loquuntur. *ist es nicht gnade genug, dass du uns so nahe kommen darfst, (is it not favour enough that thou art permitted to come so near us?)* τοῦ δ' ἤκουσε, χ, 354. στόνον οἷον ἄκουον, ψ, 40. et 135, ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων. et 308, ἡ δὲ ἄρ' ἐτέρπετο ἀκούουσα. σὺ δὲ σύνθεο καί μευ, ω, 264.

ἀκράαντος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) quod ad effectum non pervenit, cui non annuitur a suprema potestate, ἀτελής. a κραιαίνω, cum α privativo: sicut ἄκραντος est a κραίνω. ἔργον ἀκράαντον, opus ad effectum suum non perveniens, Β, 138. θεοπροπίην ἀκράαντον, β, 202, vaticinium irritum. ἔπεα ἀκράαντα φέροντες ὄνειροι, τ, 565, somnia res irritas et non consequendas ferentia.

ἀκραὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἄω) pure spirans, sine admixtis nubibus aut pluviis. nam est compositum ex α privativo, κεράω, misceo, et ἄημι, flo. ὁ μὴ κεκραμένος ἑτέροις ἄνεμος. simul tamen et τὸ ἄκρον respicitur, gradus ille superior qui requiritur ad præsentem venti usum, ὁ ἄκρως ἀείς. ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ, navigabamus boreâ vento puro et sereno, ξ, 253. et 299, ἡ δ' (ναῦς) ἔθεεν (currebat) βορέῃ. ἀκραῆ ζέφυρον, β, 421, Zephyrum pure et acriter tamen flantem: ubi alii legunt minus bene, εὐκραῆ.

ἀκραιφνὴς, έος ὁ ἡ. (Φάω) purus, intemeratus. pro ἀκεραιοφανής. de muliere illibata est Eurip. Alcest. 1052. Vide sub Πυλαιμένης in R.

ἀκρατισμὸς, vide sub ἄριστον.

ἀκρατοποτέω, vide sub κρατὴρ, prope initium.

ἄκρατος, et ionice ἄκρητος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) potus generosus, quem quis valde vult sibi infundi et præberi. ab α intensivo, et κεράω, infundo, bibendum præbeo. potus purus et delectabilis. ἄκρητοι σπονδαὶ, libationes vino generoso et puro diis factæ, Δ, 159. Β, 341. ἄκρητον θεῖον ποτὸν, β, 341, sic vocat Homerus, vinosus Horatio insimulatus, vinum. οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ, ω, 73. ἄκρητον γάλα, egregium lac, ι, 297. apud recentiores est, aqua non permixtus, ab α privativo.

ἀκρίζω, vide sequens.

ἄκρις, ιος. ἡ. (Κάρα) est ionice eadem quæ ἡ ἄκρα summitas montis, prominentia loci. in poëta occurrit plurale, αἱ ἄκριες. ᾤκεον (habitabant Cyclopes) ἐν σπήεσσι, διὰ (per, hic illic) ἄκριας ἠνεμοέσσας, ι, 400, i. e. διὰ τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων. διὰ ἄκριας ἔρχεαι, per loca montana vadis, κ, 281, per juga montana. et in allegoria, quatenus Circe notat voluptatem sensuum, Ulysses elatus est animo supra terrena, ut voluptates ipsum non, ipse vero eas teneat in potestate, iisque utatur ex sanæ rationis præcepto. Sic Minos in monte confabulatus est cum Jove, ἀρθεὶς πρὸς ἀκρώρειαν, i. e. ἄνω γενόμενος τῶν περὶ γῆν. et in monte habitant Musæ. διὰ ἄκριας, ξ, 2, i. e. κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων, *über das gebirge (over the tops of the mountains,)* σκοποὶ ἷζον ἐπὶ ἄκριας ἠνεμοέσσας, π, 365, speculatores sedebant in altis jugis. ab hac voce Jupiter dictus ἐπάκριος, ου. ὁ. cui in verticibus montium stabant aræ. ἄκριες istæ dicuntur et οἱ ἄμβωνες: quanquam ὁ ἄμβων etiam dicatur ἐπὶ μορίου γυναικείου. verbum ἀκρίζειν est, τὸ ἄκρον κόπτειν, summum cædere. hinc Eurip. Orest. 275, ἐξακρίζετε αἰθέρα πτεροῖς. i. e. εἰς τὰ ἄκρα τοῦ αἰθέρος πέτεσθε evolate in altum ætherem alis vestris. Vide sub ὀκριόεις.

ἀκρὶς, ίδος. ἡ. (Ράω) locusta, *die heuschrecke, (the locust.)* habet nomen a γράω, comedo; cum α intensivo: quasi ἀγρὶς, valde vorax, ἡ πάνυ γράουσα i. e. ἐσθίουσα. ἀκρίδες ἠερέθονται, locustæ tollunt se in altum, Φ. 12, ubi parabola de iis, ad ἀτάκτως φεύγοντας, quando in fuga milites confuse et nullis servatis ordinibus fugiunt. hoc humile simile extulit poëta more suo et exornavit verbis electissimis, et mensura eorum harmonica. Vide sub τραχὺς et μάσταξ.

ἀκριτόμυθος, ου. ὁ ἡ. (Μύω) qui confuse cogitat et loquitur, ὁ συμπεφυρμένης καὶ μὴ εὐκρινῶς ἔχων ἐν τῇ τῶν νοημάτων τάξει, ὁ ἀδιευκρίνητος ἐν τῷ λέγειν καὶ ἄκοσμος, inconsiderate loquens, neque prius judicans de cogitatis suis. est et nonnunquam ὁ πολύλογος, sicut in, ἄκριτα φῦλα, i. e. δυσδιάκριτα διὰ πληθυσμὸν, et in, ἀκριτόφυλλον ὄρος, cujus folia non possunt discerni præ multitudine. Θερσίτα, ἀκριτόμυθε, infinitum loquens, B, 246, qui πολυλογίαν solam, sine judicio, sectaris, καὶ τὴν τραχύτητα κατὰ τοῦ βασιλέως. nam sermo tuus nullam habet argumentationem, imo, quæ dicis, adversantur postulationi tuæ, quæ jubet, Græcos domum reverti. confer simul, 796, ubi μῦθοι ἄκριτοι sunt, sententiæ et orationes innumeræ, laudabiliter. ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι, γίνονται, certe quidem somnia difficilia sunt, et interpretationis dubiæ, τ, 560, quorum oracula et effata non facile possunt explicari. Vide sequens, et sub στῆθος.

ἄκριτος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) non selectus, non separatus, confusus; non diligenter lectus. τύμβον ἕνα ἄκριτον, H, 337, i. e. τὸν μὴ διακεκριμένον εἰς ἕνα τινὰ νεκρὸν, ἀλλὰ κοινὸν ὄντα πολλῶν, monumentum commune multorum, sine discrimine singulorum: ὁποῖα τὰ κυρίως πολυάνδρια, loca ubi multi simul sunt sepulti, sicut in bello fieri solet. sic et 436. nam combusserant suos mortuos in prœlio, hisque unum omnibus tumulum super cineres aggerebant. ἐπεὶ κάκιον, πενθήμεν ἄκριτον αἰεὶ, sine intermissione. τ, 120, σ, 173. αἰεί σοι μῦθοι ἄκριτοι φίλοι εἰσὶ, B, 796, i. e. ἀναρίθμητοι, μάλα πολλοί. hinc est ὁ ἀκριτόμυθος, qui sine fine loquitur, πολύμυθος ἀεί. ἔχω ἄχεα ἄκριτα θυμῷ, Γ, 412. Ω, 91, i. e. τὰ πολλὰ, innumera et nunquam desinentia. ἄκριτα νείκεα λύσω, Ξ, 205, 304. ἐφ' οἷς οὐχ εὕρηται κριτὴς, *zank, aus dem sie nicht kommen können, (a dispute which they cannot adjust.)* οἱ δὲ ἄκριτα πολλὰ ἀγόρευον, Θ, 505, i. e. ἐν οἷς οὐκ ἦν διακρῖναι, οἷον ἦν τὸ κρεῖττον ἐκ τῶν πολλῶν: confusa multa, non facile discernenda quænam præstarent et optima factu essent. ἀκριτόμυθος est et, ὁ μὴ δεόντως κρίνων ἃ μυθεῖται.

ἀκριτόφυλλος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) non numerandis foliis obsitus. ὄρος ἀκριτόφυλλον, B, 868. sic ἀκριτόμυθος est ὁ πολύμυθος, et simul inest idea non discernendi, et confusi, et sine certo ordine: ad ἄκριτος, non discretus. Vide sub ἀκριτόμυθος.

ἀκροβυστία, vide sub βύρσα.

ἀκροκελαινιάω, f. άσω. (Λάω) superne nigrico. μέγας θεὸς ὦρτο ἐπ' αὐτὸν ἀκροκελαινιόων, pro αινιῶν, ex αινιάων, Φ, 249, magnum numen concitabat se contra et in eum; et sermo est de præside fluvii, qui fluvius ἄκρως πεφρικὼς erat μέλας, τὴν ἄκραν ἐπιφάνειαν μελαινόμενος, ὡς εἰκὸς, ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου. et mythice color irati, faciesque tenebricosa, indicatur, ut si ὁ οἷον σκυθρωπάζων καὶ ἀγριούμενος μελαίνῃ φρικί: physice enim describitur fluvius intumescens vento auctisque aquis, et nubilo cœlo nigricans in superficie undarum motarum plena.

ἀκρόκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) qui in supremo capitis vertice comam densam habet. a τὸ ἄκρον, supremum. et erat hoc gestamen Thracum, quos constat ἐν ἄκρῳ τῆς κεφαλῆς fuisse κομῶντας, sive quod circumraserant caput, sive quod comam in vertice in nodum colligarant, terriculamenti causa. Θρήϊκες ἀκρόκομοι, Δ, 533.

ἀκρόπολις, ιος. ἡ. (Πέλω) arx, superior et munitior pars urbis in eminenti clivo. ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε, i. e. equum illum ligneum, Θ, 494. et 504, ἐρύσαντο, trahebant in arcem. est eadem quæ alibi divisim, πόλις ἄκρη. Vide sub πόλις prope initium, et ἄκρος prope initium.

ἀκροπόλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) in summo versans et exsistens. et nota h. l. composita a πολέω, si cum præpositione, προπαροξύνονται, e. c. ἀμφίπολος, πρόσπολος, etc. si cum nomine alio, παροξύνονται. hoc nomen est a τὸ ἄκρον, summitas, et πολέω, versor. ἐπὶ ἀκροπόλοις ὄρεσι, E, 523, sic, ἐν, τ. 205, i. e. ἐν κορυφαῖς ὀρέων, quasi οὐρανίοις, ὧν τὸ ἄκρον ἀφικνεῖσθαι δοκεῖ τῶν ἀνωτάτω πόλων: ὁ πόλος autem est a πολεῖν, i. e. ἀναστρέφεσθαι. ἀκροπόλοις etiam simile est τῷ, ἀνωφόροις, ἐν οἷς ὁ πολῶν (i. e. ὁ ἀναστρεφόμενος) εἰς ἄκρον φέρεται. Vide sub ὄρος paullo a fine.

ἀκροπόρος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) extremitate sua acuta transfigens, κατὰ τὸ ἄκρον πείρων, *am ende spitz, (pointed at top.)* ἀκροπόρους ὀβελοὺς, γ, 463. i. e, ὀξεῖς, *spitzige bratspie ese (sharp pointed spits,)* cujuscunque demum figuræ aut materiæ fuerint.

ἄκρος, α, ον. (Κάρα) supremus, extremus, summus. est a τὸ κάρα, per transpositionem: quod etymon ex substantivo, ἡ ἄκρα, summitas, fastigium, vertex, magis etiam elucet. ἄκρῳ 'Ολύμπῳ, in summo Olympi vertice, N, 523. ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ, O, 152. Ξ, 352, in summo vertice Gargari montis. et 292, Γάργαρον, ἄκρον "Ιδης, Gargarum, summum verticem Idæ altæ, i. e. ἀκρωτήριον, *eine spitze dieses gebirges, (a peak of this mountain.)* Περγάμῳ ἄκρῃ, E, 460. et Z, 512, κατὰ Περγάμου ἄκρης, nam ἡ ἀκρόπολις Trojæ, arx, vocabatur ἡ Πέργαμος. nam ἀκρόπολις, sicut Capitolium Romæ, semper in eminente colle: tales enim locos capiebant prisci conditores urbium, ut arx montis excelsa prope urbem esset, quam munirent, et ex qua se defenderent, si vel urbs ipsa capta esset. faciebant id quoque φόβῳ κατακλυσμοῦ, metu inundationis. in ejusmodi ἀκροπόλει solebat esse sedes regia, et præcipua templa deo-

rum tutelarium. hinc ἀκρόπολις semper et maxime sacra. sic 257, ἐξ ἄκρης πόλιος. et 317, ἐν πόλει ἄκρῃ. πρώονες ἄκροι, Θ, 553, cacumina summa. sic M, 282, ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους, *die obersten koppen und gipfel, (the loftiest summits.)* et Π, 299, ἄκροι. ἄκραι ἠϊόνες, extrema littora, P, 264. ὕδωρ ἄκρον, aquam summam, superficiem aquæ, Π, 162. ἐπὶ ἄκρον ἀνθερίκων καρπὸν, super summum spicarum fructum, i. e. super stantem segetem, Υ, 227. et 229, ἐπὶ ἄκρον ἁλὸς, super superficiem maris. ἄκρην κατὰ κόρυθα, ad superiorem partem galeæ, Λ, 351, nam si mediam feriisset galeam, hasta transverberasset eam, resistente intus capite. ἄκρην χεῖρα, E, 336, extremum brachium i. e. manum. conf. ἀβληχρός. coll. 339. sic ἄκρην κατὰ κορυφὴν, in suprema parte capitis, Θ, 83. ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἄκρους, a capite usque ad extremos pedes, Π, 640. ὦμον ἄκρον, extremum humerum, i. e. superiorem partem humeri, P, 599. et 309, ἄκρη αἰχμή. ἄκρον ὑπαὶ λόφον sub summam cristam, N, 615. ἐπὶ ἄκρῳ, sc. ῥυμῷ, ad extremum temonem, E, 729. ἄκρα νηῶν κόρυμβα, I, 241. αἱ ἄκραι, quasi substantive positæ, sunt extremitates et prominentiæ terrarum versus mare, ἀκρωτήρια, *vorgebirge, landspitzen am meer, (promontories,)* Δ, 425. Ξ, 36. ι, 285. et 382, μοχλὸν, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, in una extremitate acutum vectem. coll. 328, ἐγὼ δ' ἐθόωσα ἄκρον, sc. μοχλὸν, acui eum. ergo, ὀξὺς ἐπ' ἄκρῳ, in extremitate sua acutus. ἐπὶ ἄκρῳ χείλει, in extrema ora fossæ, *am rande, (on the margin,)* M, 51, s. ἄκρον κύκλου, extrema rota, Ψ, 339. et 519. ἄκραι τρίχες οὐραῖαι, extremi crines vel pili in cauda equina, ἄκραι νῆες, naves subductæ in ulteriorem partem a littore, O, 653, s. πόλις κατ' ἄκρης πέρσεται, Ω, 728, urbs a culmine evertetur, ut in caput suum ruat, *wird umgekehret und zerstöret werden, (will be overthrown and destroyed.)* sic et O, 557, κατ' ἄκρης Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλεῖν, i. e. ὁλοτελῶς, διόλου. et X, 411, ὡσεὶ Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. sic Herodotus, VI, 18, οἱ Πέρσαι—τὴν Μίλητον—αἱρέουσι κατ' ἄκρης, delent funditus. ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, ubi de nave in fluctibus fracta sermo est, ε, 313, i. e. κατὰ κεφαλῆς, in suprema ejus parte. et potes hæc verba, κατ' ἄκρης, adverbialiter intelligere, extremo gradu, plenarie, *aufs äusserste, (completely.)* Σούνιον, ἄκρον Ἀθηνῶν, γ, 278, promontorium Atheniense, extrema Atticæ pars ad mare, ἐπὶ ἄκρας, in excelsas partes, ut inde præcipitarent eum equum ligneum, θ, 508. οἰήϊον ἄκρον, extremam partem gubernaculi, ι, 483, 540. ὅτε μέλλοι ἄκρον (λόφον, verticem montis) ὑπερβαλεῖν, λ, 596, de Sisypho, trudente saxum, conf. ὑπερβάλλω. ἄκροις σκοπέλοις, μ, 239. ἄκρην ῥινὸν, χ, 278, extremam pellem. ἀκρότατον χρόα, Δ, 139, extremam cutem, sic ut ictus non altius penetraret. ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ὀλύμποιο, A, 499. E, 754. Θ, 3. ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου, N, 12. Ἴδης, Ξ, 157. ἐπὶ ἀκροτάτας κορυφὰς, sc. ὀρέων, Ξ, 228. ἀπὸ ἀκροτάτης κόρυθος, Z, 470. ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ, Δ, 484, rami in summa populo arbore. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, in suprema parte monumenti, B, 793, ut Latini dicunt, summo vel extremo digito. Sed 312, ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, in summo ramo. ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, H, 246, ad extremum æs, quod reliquas septem plicas in scuto superne contegebat. κύμβαχον ἀκρότατον, O, 536, supremum conum in galea. ἀκροτάτη ὕλη, superior pars arborum in sylva, Ξ, 285, quæ movebantur, non ob gravitatem divini corporis, (de Junone sermo est) cujus κίνησις valde κούφη καὶ ταχυπετὴς, sed ob δέος aliquod, reverentiæ causa: imo physice Juno est aër, qui movens se movet cacumina arborum. ἐν πόλει ἀκροτάτῃ, X, 172, quæ non simpliciter est ἡ ἀκρόπολις, quam alibi τὴν Πέργαμον vocat; sed suprema illius pars, cacumen ejus. ἀκροτάτη ἀκτὴ, μ, 11. extremum littus, vel maxime elatum. et 15, ἀκροτάτῳ τύμβῳ, nam ibi de Elpenore sepulto per combustionem est sermo. ἀκρότατον παρὰ οὐδὸν, χ, 127, ad extremum limen; et quale id fuerit, ex architecto prisco est quærendum. πολλοὶ Δαναῶν ἄκροι πάρεισιν, multi Danaorum principes et duces adsunt, *viele häupter, hauptleute, (many chiefs, leaders,)* Eurip. Phœn. 433. ex quo usu nominis, veritas etymologica manifesta est.

ἀκροστόλιον, vide sub ἄφλαστον.

ἀκροφύσιον, vide sub φύσα.

ἀκρώρεια, vide sub ἄκρις, et sub ὄρος, paullo a fine.

ἀκροτηριασμὸς, vide sub ῥὶν, prope initium.

ἀκτὴ, ῆς. ἡ. et ὁ ἀκτὴς, οῦ. (Ἄγω) ita tamen, ut fœmininum usu prævaleat. notat frumentum comminutum molâ in genere, *gemahlen korn, (ground corn.)* et est ab ἄγω, frango, comminuo: a quo est ἀκτὸς, ἡ, ὸν, fractus, comminutus: unde ἡ ἀκτὴ sc. δωρεὰ Δήμητρος, substantive poni solita, sicut et in aliis adjectivum sæpe absolute ponitur, e. c. ἡ διπλόη, sc. χλαῖνα, duplex tunica; ξυστὸν, sc. δόρυ, politum hastile, hasta; ἐν αὐτοσταδίῃ sc. μάχῃ, in pugna statariâ cominus; ἑανὸς sc. πέπλος; ποικίλη sc. στοὰ, βροτὸς sc. ἀνὴρ, χείμαῤῥος sc. ποταμὸς, etc. alii quidem ab ἄγω, duco, produco, ductum malunt, quasi sit ἡ προαχθεῖσα καὶ προτιμηθεῖσα τῶν ἄλλων τροφὴ, prælata glandibus, quibus primi homines victitasse dicuntur ante repertas fruges frumentarias: vel et, ἡ ἄγουσα ἡμᾶς, καὶ ποιοῦσα πορεύεσθαι: unde ludens aliquis τὴν δαῖτα ἐΐσην in poëtâ ab ἰέναι deduxit, ire facientem. Sed ab ἄγειν i. e. κλᾶν aptissime derivari apparet, ut sit ἡ ἀπὸ τῶν σιτωδῶν μυληφάτων (in mola comminutorum) τροφή. est igitur in genere, cibus ex frumento, panis, *brodt, (bread.)* παρὰ δὲ, (juxta sc. apposuit) ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν, cibum sacræ farinæ, i. e. panem, Λ, 630. ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, N, 322. et Φ, 76, παρὰ σοὶ γὰρ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν, apud te primum

gustavi Cereris cibum. nam ἡ Δημήτηρ physice est ὁ σῖτος, ὃς μυλήφατος (in mola comminutus) χρήσιμός ἐστι εἰς τροφήν. hinc et ἡ ἀκτὴ Δημήτερος possit simpliciter esse κλάσμα ἄρτου, ὅ ἐστι ψωμὸς ἢ βλωμός. et reverenter his locis appellatur Ceres, ut inventrix frumentorum et præparationis eorum. præterea Δημήτερος ἀκτὴ (quæ et τὸ κάταγμα, comminutum, *das gemahlene oder geschrotene, (ground, pounded,)* exponitur,) Cereris, i. e. frumenti, comminutum, dicitur ut significetur, non de glandibus comminùtis aut ejusmodi, esse sermonem. εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς, β, 355, ubi constructio: ἔστω εἴκοσι μέτρα ἀκτῆς (comminuti cibi, i. e. panis) ἀλφίτου ἐκ μυληφάτου. nam ἀκτὴ ut genus ponitur, et ἄλφιτον ut specialius. τὰ μὲν ἐνέβαλλε πυρὶ, παλύνας (postquam consperserat ea frusta carnis sacræ) ἀλφίτου ἀκτῇ, ξ, 429. si quis malit ἀκτὴ pro fœminino ab ἀκτὸς, ductus, productus, ab ἄγω duco, adduco, habere, et supplere, ἀκτὴ δωρεὰ γῆς: is, quia apta dicat, nihil controversiæ habuerit. Euripides ὁ γλυκὺς dicit: καί τοι τί δεῖ, πλὴν δυοῖν μόνων, Δήμητρος (i. e. γῆς μητρὸς,) ἀκτῆς, πόματος θ' (τε) ὑδρηχόου, ἅπερ πάρεστι, καὶ πέφυχ' (πέφυκε, nata sunt) ἡμᾶς τρέφειν, i. e. τί χρεία περιουσιασμοῦ, πλὴν ἄρτου καὶ ὕδατος, δι' ὧν ἐστὶ τρέφεσθαι.

ἀκτὴ, ῆς. ἡ. (Ἄγω) littus maris. *das gestade, (the seashore.)* ab ἄγω, frango, quia ibi franguntur fluctus. ὡς ὅτε κῦμα (ἰάχει resonat) ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, B, 395. λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς, portubus et littoribus, M, 284, nam hæc duo sunt maris ad terram: pars quæ non est λιμὴν, portus, *ein hafen, (a port,)* ea est ἀκτὴ, littus, *ein ufer, (a shore.)* ἀκτὴν εἰσανέβαινον, Σ, 68. ἐπὶ ἀκτάων (ἀκτῶν) ἐριδούπων, super littoribus valde sonantibus ab impulsu fluctuum, Υ, 50. κατέβαλλον ἀκτῆς, in littus dejecerunt, Ψ, 125, et genitivus pendet a κατά. ἀκτὴν δ' εἰσαναβῆσαι, Ω, 97. ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε (ἔκλαιε) καθήμενος, in littore sedens flebat, ε, 82. 151. et 405, ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, objecta, i. e. ardua et dura, littora. et 425, κῦμά μιν ἔφερεν τρηχεῖαν ἐπὶ ἀκτὴν, ad durum littus, conf. προβλής. ἀκταὶ δὲ προβλῆτες, κ, 89. et 140, ἐπὶ ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ, *wir landeten in der stille mit dem schiffe an, (we approached the shore with the vessel in silence.)* et 509, ἀκτή τε λάχεια, littus molle. ὅθι ἀκροτάτη πρόεχε (προεῖχε) ἀκτὴ, ubi extremum prominebat littus, μ, 11. δύο δὲ προβλῆτες ἐν (juxta, *an,) (by, near)* αὐτῷ (λιμένι) ἀκταὶ ἀπορρῶγες, ν, 98, littora abrupta. et 234, τὶς ἀκτή. πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης, ο, 36, ad primum littus. ἀκτῇ ἐπὶ προυχούσῃ (προεχούσῃ) ω, 82, in littore prætento. et 377, ἀκτὴν ἠπείροιο, littus continentis terræ. τὴν ἀκτὴν, ἣ προσαράττει τὸ κῦμα (cui fluctus illidit se) Attici quoque vocant τὴν ῥαχίαν ἢ ῥάχον, quæ est τραχεῖα καὶ παρατείνουσα ἠϊών. sed et in alio sensu dicuntur οἱ ῥάχοι, i. e. ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι, *knotige stöcke von hagedorn, (knotty hawthorn sticks.)* notat in genere oram maris, *die küste, (the sea-coast.)* quomodo ἡ ἠϊὼν huc pertinere possit, vide id, sub ἴω, vado.

ἀκτήμων, ονος. ὁ ἡ. (Κῶ) qui nihil acquisitum possidet. οὐδέ κεν (nec sane) ἀκτήμων χρυσοῦ, I, 126, 268.

ἀκτὶς et ἀκτὶν, ῖνος. ἡ. (Ἄγω) radius solis, vel fulminis. *der strahl, (ray, beam.)* ab ἄγω, frango, curvo. nam radii solis per refractionem exercent vim suam; et fulmen quoque tortuose fertur. ἐοικότες ἀκτῖσιν ἠελίου, similes radiis solis, K, 547, de equis, ob præstantem eorum albedinem. οὐδέποτε ἠέλιος (τοῦτον τὸν τόπον) ἀκτῖσιν ἔβαλλε, *hat ihn nie mit ihren strahlen getroffen, (the sun hath never reached it with his beams,)* ι, 479, nunquam feriit radiis. sic et τ, 441. οὐδέποτε αὐτοὺς ἠέλιος ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν, λ, 26, nunquam eos (Cimmerios) intuetur radiis; quasi radii essent oculi solis, vel ex oculis ejus emissi.

ἀκτὸς, vide sub ἀκτή.

ἄκυλος, ου. ὁ. (Κλάω) est ὁ τῆς πρίνου (ilicis) καρπὸς, glandis species. estque ab ὁ ἄκολος, æolice mutato ο in υ, differentiæ causa. nam est buccella pecoribus grata, imo et, si fides antiquitati, primis hominibus. πάρβαλε (Circe porcis recens factis ex hominibus) ἄκυλον βάλανόν τε, κ, 242.

ἀκωκὴ, ῆς. ἡ. (Κῶ) idem. et factum ab ἀκὴ, per insertam syllabam. mucro; cuspis. διὰ πρὸ ἤλυθε ἀκωκὴ, *die spitze des spiesses gieng durch und durch, (the point of the spear went quite through,)* E, 67. ἀντικρὺ, P, 49. X, 327. sagittæ, χ, 16. δουρὸς ἀκωκὴ, K, 373. Λ, 253. Π, 323, coll. 315. P, 295. Ψ, 821. τ, 453. ἤλυθε ἀκωκὴ ἔγχεος, E, 16. Π, 478. βέλεος δέ σε τείρει (vexat) ἀκωκή: N, 251. σάκος μύκε (sonum gravem edebat scutum) δουρὸς ἀκωκῇ, Υ, 260, i. e. διότι ἐπλήγη τὸ σάκος τῇ ἀκωκῇ τοῦ δόρατος. minus accurati libri habent ἀκωκὴ, referentes τὸ μυκᾶν ad cuspidem hastæ, et ἀμφὶ ad σάκος, cum tamen præpositio avulsa potius sit a verbo suo. δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο γεύσεται, Φ, 60. ἀκωκὴ in genere est; quod cædit, vel pungit, vel secat: *spitze, schneide, (point, edge.)*

ἄκων, οντος. ὁ. (Κῶ) jaculum, pilum. est ab ἡ ἀκὴ, cuspis, mucro. differt a τὸ ἔγχος, hoc enim erat majus et gravius; ἄκων vero levius. ἕλε δ' ὀξὺν ἄκοντα, K, 335, quod etymologice dictum, nam ἡ ἀκὴ est ἡ ὀξύτης. sic, ἀφῆκε, emisit, Φ, 590. ἔβλητο ἄκοντι, vulneratus erat jaculo, Λ, 674. M, 306. ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, Λ, 364, iens ad strepitum cadentium jaculorum, i. e. in pugnam, ubi jacula incidunt clypeis aliisque armis, et sonum efficiunt. sic Υ, 451. sic Π, 361, ὀϊστῶν ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, stridorem sagittarum per aërem volantium, et sonitum jaculorum incidentium armis. ἔρκος ἀκόντων, Δ, 137, munimentum adversus jacula. sic vocatur et clypeus, O, 646. θαμέες ἄκοντες ἀντίοι ἀΐσσουσι, crebra jacula adversa volant, Λ, 551. P, 661. ἐπιστάμενος ἄκοντι, O, 282, peritur

jaculo, sc. ἀκοντίζειν, jaculari. τὸν ἔβαλεν ἄκοντι, Υ, 413. ἀπὸ χειρὸς ἄλιον πηδῆσαι (exsilire) ἄκοντα, Ξ, 455. ἀϊκὰς ἀκόντων, impetus jaculorum, Ο, 709, ubi et τῶν τόξων, arcuum, mentio fit; ut appareat, τὸν ἄκοντα esse telum missile, levius hasta. εἶχε χειρὶ ἄκοντα, ν, 225, ambulans per agrum. ἄκοντες ἰύξεστοι, ξ, 225. et 531, εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. sic, δῶσω, φ, 340, qualem habebant iter facturi, vel extra domum versantes. ὁ ἄκων, jaculum, corripit suum α: sed ὁ ἄκων, pro ἀέκων, invitus, producit ob contractionem. cæterum non raro in genere ponitur pro quavis hasta.

ἄκων, οντος. ὁ. (Χάω) invitus, idem ac ἀέκων, quod vide. τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην, Ε, 366, 768. Θ, 45. Κ, 530. Λ, 519. Χ, 400. ο, 192. Vide supra.

ἀλ ante δ, ϑ, τ, vide sub ἍΛΛΩ.

ἀλάβαστρον, ου. τό. (Λήβω) vasculum læve et nulla ansa præditum, λήκυθος ἡ ὦτα μὴ ἔχουσα, ἧς οὐκ ἔστι λαβέσθαι. Aristoph. Ach. 1052. Lys. 946. dicitur et melius ὁ ἀλάβαστρος, ου. ponitur deinde etiam pro specie lapidis lævissimi et nitidi. Vide sub ἐλαστρέω.

ἀλαζονεία, vide sub φύσα.

ἀλαζὼν, vide sub λαζόμαι.

ἄλαινος, ἄλαινω, vide sub ἀλάομαι.

ἀλάϊος, vide sub ἀλαός.

ἀλάλημαι, (Λάω) idem quod ἀλάομαι. nam ex ἀλάω fit ἄλημι, et cum reduplicatione, ἀλάλημι, unde forma passiva in usu est. αὔτως ἀλάλημαι ἀνὰ δῶμα Ἀΐδος, frustra circumvagor ante domum Plūtonis, nec recipior, Ψ, 74, inquit umbra Patrocli insepulti. ἀλάλημαι αἰὲν ἔχων ὀϊζὺν, λ, 166, erro semper habens ærumnam, inquit Ulysses. οὔ σε χρὴ ἀλάλησθαι, non utile tibi est circumvagari, β, 370. διὰ νύκτα ἀλάλησθαι ἐν πόντῳ, μ, 284, per noctem vagari in ponto nave. κατ' ἀνθρώπους, ab aliis ad alios homines oberrare, ο, 276. υ, 206. μαψιδίως ἀλάλησθε, οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεὶρ ἅλα; γ, 72, coll. 73. ι, 253, coll. 254, sine certo consilio vagamini per mare, quemadmodum prædones. οὐκ ἔτι καλὰ, δόμων ἄπο, δὴν ἀλάλησαι, ο, 10, jam non pulcre, procul a domo, diu circumvagaris. ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται, υ, 340, aut periit aut oberrat. μὴ δηθὰ, δόμων ἄπο τῆλε, ἀλάλησο, γ, 313. ne diu, a domo tua, peregre oberra. ἀλαλήμενος, errabundus, oberrans, ν, 333. ξ, 122. ἀλαλήμενος αἰεὶ κατὰ ἄστυ, ρ, 245, nam ea quoque est ἄλη vel πλάνη, si quis extra sua sibi mandata officia alibi circumvagatur otiosus: et loquitur Eumæus ad Melanthium. πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος, mendicus oberrans, φ, 327.

ἀλαλητὸς, οῦ. ὁ. (Ἄω) est φωνὴ, βοὴ, clamor qualem pugnaturi aut vincentes tollebant, est a λαλέω, vel potius cum λαλέω ejusdem originis: nam λαλεῖν ipsum ignorat Homerus: ex particula intensiva λα, et ἄω vel αὔω, sono, cum novo α intensivo, ut notet ingentem confusum clamorem magni populi. cum hoc ἀλαλητῷ cohæret ἡ ἀλαλὴ, i. e. ὁ στρατιωτικὸς ἀλαλαγμὸς, ὃν ἀλαλὰν Dores vocant, βοὴν οὖσαν πρὸ μάχης. hinc est et ἀλαλάζειν, confusum magnum sonum edere. ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει, oriebatur, Δ, 436, et ἀλαλητὸς Τρώων sunt ipsi οἱ Τρῶες, σὺν ἀλαλητῷ ὀρνύμενοι. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ, Ξ, 393, coll. 400, φωνὴ δεινὸν ἀϋσάντων. οἱ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς, Π, 78, ubi est descriptio νίκης: fugientes enim comprimunt vocem præ metu, spiritu ad currendum indigentes. ϑεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο φεύγοντες, Σ, 149, ubi tamen ἀλαλητὸς fugientibus Hectorem tribui videtur: nisi potius est ἀλαλητὸς victoris, *bey unbeschreiblichem siegesgeschrey (von Trojanischer seite) vor dem Hector fliehende, (fleeing with inexpressible shouts of victory, on the part of the Trojans, before Hector.)* sed locus Φ, 10, controversiam secat, nam ibi de fugientibus aperte ponitur, οἱ δ' ἀλαλητῷ ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, cum clamore tristi natabant in flumine hic illic. ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ, pugnare volentes, ω, 462. ἀλαλητῷ νῆας ἐπεσσεύοντο, cum confuso clamore ad naves properabant, Β, 149. ἴκιον μεγάλῳ, Μ, 138, ibant, adgressuri murum. Vide sub ὅμαδος.

ἀλαλκομενηΐς, ΐδος. ἡ. (Νέω) est epitheton Minervæ, ab ἀλαλκεῖν, i. e. βοηθεῖν, διὰ μένος, quæ multo robore et multis viribus juvat et defendit: auxilio potens, Δ, 8. Ε, 908.

ἀλάλκω, f. λξω, et ἀλαλκέω, f. κήσω. (Χάω) fortiter defenso et opitulor, arceo, prohibeo. factum ab ἄλκω, per reduplicationem syllabæ prioris. πόλεμόν περ ἀλαλκὼν, Ι, 601, quantumvis pugnam Trojanorum depellens a castris nostris. νῦν δὲ οὐκ ἔτλης ἀλαλκέμεναι (pro ἀλαλκεῖν) αὐτῷ κύνας, nunc vero non sustinuisti arcere et prohibere ab eo canes, Ρ, 153, ubi vides plenam constructionem, et quidem eandem cum ἀρκέω. sic, ἀλαλκεῖν μυίας, arcere muscas et abigere, Τ, 30, ne deturpent corpus mortuum. ἵνα Τρώεσσι λοιγὸν ἀλάλκοι, ut arceat a Trojanis exitium, Φ, 250. et 539, Τρώων ἵνα λοιγὸν, ubi cum genitivo, omissa præp. ἀπό. et 548, παρέστη αὐτῷ, ὅπως ϑανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι, sc. αὐτῷ ἢ ἀπὸ αὐτοῦ, adstitit ei, ut mortis graves manus propulsaret ab eo. εἴ κεν καθύπερθεν ἀλάλκοιεν οἱ βελέεσσι, si forte ex eminentiori loco arcere ab eo possent, sc. hostem incurrentem, jaculis suis superne dejectis in hostem, Χ, 196. κύνας μὲν ἄλαλκε (pro ἤλαλκε) Ἀφροδίτη, sc. αὐτῷ vel ἀπ' αὐτοῦ, canes arcuit ab eo, Ψ, 185. ϑάνατον οὐδὲ ϑεοὶ δύνανται ἀλαλκέμεν (ἀλαλκεῖν) καὶ φίλῳ ἀνδρὶ, γ, 237, mortem naturalem ne dii quidem valent prohibere a caro etiam viro. οἵ ἀλάλκοιεν κακότητα, qui arcere possent malum, δ, 167. ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις, ut aliquam a me ærumnam prohiberes, ν, 319. aoristus ergo secundus hujus verbi solus in usu est apud poëtam, et quidem sine dubio a forma ἀλαλκέω: quæ forma

est κ, 288, ὅ (φάρμακον) σοὶ κρατὸς ἀλαλκήσει κακὸν ἦμαρ, quod a te arcebit pestem.

ἀλαλύκτημαι, vide sub ἀλυκτέω.

ἀλάομαι, f. ἀληθήσομαι, (Λάω) aor. 1. p. ἠλήθην, et ionice sine augmento, ἀλήθην. erro, oberro, vado sine certa via. est a λάω, video, specto, cum α privativo: vagor quasi cæcus, et jam incertus quo sim venturus denique. ἀλώμενος ἷξεν ἐς Ῥόδον, B, 667, cum circumerrasset in mari, venit tandem ad Rhodum insulam. ἀλᾶτο (ἠλᾶτο) οἶος κατὰ πεδίον, vagabatur solus in campis, Bellerophon lugens, Z, 201. ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, γ, 302. ἀλώμενος, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς, β, 333. τί οὕτω οἶοι ἀλᾶσθε, cur sic oberratis et circumvagamini per castra? K, 141. ἀλωμένη, errore deducta eo, Θ, 482, imprudens ergo, et non consulto. ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα ἀλόωνται, pro ἀλῶνται ex ἀλάονται, piratæ circumvagantur in mari, γ, 73, ι, 254. περὶ κεῖνα ἠλώμην, circum illa loca errabam et vagabar, δ, 91, inquit Menelaus. et 368. περὶ νῆσον ἀλώμενοι, ἰχθυάασκον (piscabantur) ἀγκίστροις. ἣ Ὀδυσῆα ἐλέησε ἀλώμενον, ε, 336, quæ dea miserata est Ulyssem, huc illuc jactatum et nantem in mari. et 377, οὕτω νῦν ἀλόω κατὰ πόντον, sic nunc erra per mare; et est imperativus præsentis, pro ἀλάου (quod oritur ex ἀλάεσο, ἀλάεο, ἀλάου) contracte ἀλῶ, et distracto rursus circumflexo per ο insertum. et 448, αἰδοῖός ἐστι, ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, reverentia et commiseratione dignus est, quicunque venit oberrans et jactatus casibus. δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδε ἱκάνει, huc venit, ζ, 206. οὐ δὴ φῂς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι; per mare jactatum te, η, 239. sic, ἵκετο ἐμὸν δῶ, venit in domum meam, Θ, 28. Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις, λ, 159, a Troja venis huc, postquam diu oberrasti et jactatus es mari? nam ad hoc ἀλώμενος pertinet πολὺν χρόνον, 160, vagatus diu. οὕνεκα ἦλθες ἀλώμενος, quod advenisses post errores multos, ν, 309. et 321, ἠλώμην, circumerrabam. et 418, ἵνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ, ut fortasse et ille circumvagans et jactatus ærumnas patiatur? ἐπὶ πολλὰ ἀλήθην, circum multa loca oberravi, ξ, 120. et 362, ὅσα ἀλήθης, quantum erraveris. πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα ἀλώμενος, ο, 491, postquam apud multas hominum civitates et populos circumvagatus sum. ὁ ξεῖνος ἀλώμενος, hospes in circumvagando alibi, σ, 400. πολλὰ ἐπὶ ἄστεα, τ, 170. est et activa forma, ἀλάω, incertus sum quo eam; et inde est ἀλαίνω, vagor: unde est ὁ ἄλαινος ποταμὸς, ὁ ἐπὶ πολλὴν γῆν ἀλώμενος, qui multum terræ inundat evagans e ripis.

ἀλαὸς, ὰ, όν. (Λάω) cæcus, *blind, (blind.)* it. non videns recte, non cernens acutum, *übel sehend, (having imperfect sight.)* a λάω, cerno, et α privativo. καί κε ἀλαὸς διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφάων, cæcus sane discerneret tactu hoc signum ab aliis, Θ, 195. Τειρεσίου, μάντιος ἀλαοῦ, vatis cæci, κ, 493. μ, 267. idem adjectivum dicitur ἀλάϊος, ΐη, ϊον, quod et de iis, quæ non cernuntur, dicitur, sicut Romanorum *cæcus*. Vide sub ΛΑ'Ω.

ἀλαοσκοπιὴ, ῆς. ἡ. (Ὄφ) cæca speculatio, negligens observatio. ab ἀλαὸς, cæcus, negligens in videndo. οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν Ἀπόλλων, K, 515. Ἐννοσίχθων, N, 10. Ξ, 135. Ἄρης, Θ, 285. notat ergo ματαίαν κατασκόπευσιν. ἀλαὸς enim non semper est ὁ μηδόλως βλέπων, sed sæpe, ὁ κακῶς λάων, i. e. βλέπων, *der übel und nachlässig zusiehet, (who looks ill and negligently after.)* ergo l. c. est, οὐκ ἐκοιμᾶτο ἐν τῷ φυλάσσειν.

ἀλαόω, f. ώσω, (Λάω) cæcum reddo. idem quod ἀμέρδω, a μέρδω, cerno, cum α privativo. ἀλάωσεν (pro ἠλάωσεν) αὐτὸν ὀφθαλμοῦ, α, 69. et ἐμὲ, ι, 516. ubi genitivus per pleonasmum Atticum additus. sic est et compositum adjectivum ὁ ἀλαωπὸς, οῦ, *blindäugig, (blind,)* ab ὁ ὤψ, oculus, et ἀλαός: i. e. τυφλός.

ἀλαπαδνὸς, ὴ, όν. (Λάπτω) inanis, infirmus, vacuus viribus, direptu facilis. ἀσθενὴς, εὐπόρθητος. proprie poni videtur de viribus exhaustis et jam parvis. est ab ἀλαπάζω. nam ζ facile transit in δ, et vice versa. sic ex παίζω fit παιδνὸς, ex ὀλοφύζω ὀλοφυδνὸς, etc. ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαὸς, sed tenuis quasi et evacuatus erat, nam paucus eum sequebatur militaris populus, B, 675, sc. ὁ Νιρεὺς pulcer. Κεφαλλήνων στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ, Δ, 330, ordines non rari nec infirmi, sed ἀνδρειότεραι. λείουσιν ἐοικότες ἢ κάπροις, ὧν σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν, E, 783. H, 257. quorum robur nondum est infirmatum diuturnitate pugnæ. et vides, hoc nomen metaphorice poni. nam tenuia et rara, sunt minus firma ad resistendum. sic et de bubus, σ, 372. ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε, infirmiores ad resistendum, Δ, 305.

ἀλαπάζω, f. άξω. (Λάπτω) exinanio, evacuo, vasto. πορθέω. *plündere aus. mache wüste und dünne, (I plunder, desolate, lay waste.)* α est præfixa litera abundans: nam verbum alias est λαπάζω, a λάπτω vel λάπω. usus crebro præfigere solet ejusmodi literas abundantes. hinc est et ἡ λάπη, ης, pituita, quæ evacuatur. εἰ θεσπεσίῃ (num divino fato) πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, ἢ ἀνδρῶν κακότητι, an hominum ignavia, urbem expugnare et diripere non possis, B, 367. τὸν ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν, E, 166, hunc exhaurientem et frangentem ordines aciei. εἰ δέ κεν θεοὶ δῶσι, ἄστυ μέγα Πριάμου ἀλαπάξαι, I, 136, 278. et 328, δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ (classe) πόλεις ἀλάπαξα, πεζὸς δὲ (cum pedestri exercitu) ἕνδεκα, inquit Achilles. νέων (juvenum, militum) ἀλάπαζε (pro ἠλάπαζε) φάλαγγας, Λ, 503, et genitivus videtur ad verbum pertinere, ut rem designet, qua phalanges sint vacuæ factæ: potest tamen et ab accusativo regi. et 749, καὶ νύ κεν αὐτοὺς ἀλάπαξα, et sane certe eos vita privassem, vita cassos fecissem. εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ, κακὰ φρονέων, ἀλαπάζει Ζεὺς, sc. ἡμᾶς, M, 67, perdit nos, exhaurit viris et vita. πρὶν ἀλαπαζομένην τε πό-

λιν κεραϊζομένην τε ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, Ω, 245, inquit Priamus, antequam videam urbem direptam et incursatam; ubi est πρωθύστερον, conf. κεραΐζω. Ζεὺς ἀλάπαξε, sc. με, ρ, 424, coll. 419, seqq. dives fueram, sed deus me inanivit. sic et τ, 80, coll. 75, seqq.

ἀλαστέω, f. ήσω. (Λήθω) non oblivisci possum mala, indignor vehementer. ἀλαστήσας, acriter indignatus, M, 163. ἠλάστεον δὲ θεοὶ, diique indignabantur palam, O. 21, i. e. ἐδεινοπάθουν, ὡς ἐπὶ ἀλάστοις πάθεσι καὶ κακοῖς.

ἄλαστος, ου. ὁ ἡ. (Λήθω) cujus oblivisci non possumus, cujus oblivio non est, in bono et malo sensu. dorice pro ἄληστος. it. cui ignoscere nunquam possumus. unde est ὁ ἀλάστωρ, ορος, qui facit non obliviscenda, in malo sensu, *ein ewig zu verabscheuender bösewicht, ein teufel, (an execrable villain, a devil incarnate:)* nonnunquam tamen et in significatu ambiguo, quem latere nemo potest. μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε, X, 261, inquit Achilles ad Hectorem, ne mihi, tu cui ignoscere nunquam potero, compositiones et pacta loquere, *rede mir von keinem vergleiche, du, dem ich nie verzeihen will, (talk to me of no compact, thou whom I will never forgive.)* πένθος ἄλαστον, luctus nunquam sedandus, Ω, 105. sic et α, 342. et conf. κήδομαι. ἄχος αἰὲν ἄλαστον, δ, 108. ἄλαστον ὀδύρομαι, ξ, 174, ubi neutrum est adverbialiter, lugeo insedabiliter. πένθος ἄλαστον ἔκειτο αὐτῷ ἐν φρεσὶν, ω, 422. ἄλαστα μητρὶ τάδε, Eurip. Phœn. 343, matri valde ingrata ista et gravia, sc. quod ipsa mater huic rei adesse non potuit, vel, quod peregrinam uxorem duxit filius in solo peregrino.

ἀλάστωρ, vide supra, sub ἐφοράω, et 'Αλάστωρ in R.

ἀλαωπὸς, vide sub ἀλαόω.

ἀλαωτὺς, ύος. ἡ. (Λάω) excæcatio, cæcitas. ὀφθαλμοῦ ἀεικελίην ἀλαωτὺν, ι, 503, oculi fœdam excæcationem.

ἀλγέω, f. ήσω. (Λέγω) dolores sentio. ἀλγήσας, Thersites scipione vehementer percussus ab Ulysse, B, 269. ἀλγήσας (ὁ ἵππος) ἀνέπαλτο, præ doloris sensu exsiliit in pedes posteriores equus graviter in caput vulneratus, Θ, 85. ἀλγήσας ὀδύναις, M, 206, ad differentiam τοῦ ἄλλως ἀλγεῖν κατά τι λύπης εἶδος. ἵνα μή τι, ἢ (ἐπὶ) ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε, πῆμα παθόντες, μ, 27, ne forte aut in mari aut in terra malum passi, doleatis.

ἄλγιος, ία, ιον. (Λέγω) mœroris et doloris plenus. adjectivum a τὸ ἄλγος deductum. τῷ δ' ἄλγιον, αἴκε ἐθέλῃ περὶ τείχεος ἡμῖν μάχεσθαι, huic enim valde tristificum erit et grave, si voluerit juxta murum nobiscum pugnare, Σ, 279. et 306, ἄλγιον, αἴκε ἐθέλῃ, αὐτῷ ἔσεται, doloris plenum ei erit, si id voluerit. ἄλγιον, durum, (eo sensu, quo Horatius id ponit, I, od. 24, 19.) δ, 292, i. e. ἀλγεινόν ἐστι τὸ πρᾶγμα. sic et π, 147, i. e. λυπηρόν ἐστι, τὸ οὕτω τὸν γέροντα πάσχειν, *das ist kläglich, elend, betrüht (it is sad, grievous, deplorable.)* ἄλγιον αὐτῷ ἔσεται, ei hæc ira ipsi dolores creabit, non mihi, ρ, 14, ira ipsum molestiâ afficiet, ego eam iram minime curabo. τῷ δ' ἄλγιον, illi erit id mœstum, τ, 322. ut ergo omnia loca poëtæ adjectivum positivum indicent.

ἄλγιστος, η, ον, (Λέγω) laboris plenissimus. est superlativus vel a τὸ ἄλγος, vel a positivo ἄλγιος. ἡμίονον ἑξέτεα, ἀδμήτην, ἥτε ἀλγίστη δαμάσασθαι, Ψ, 655, mulum sexennem, nondum domitum, qui difficillimus est domitu, *der mühsamste, (the most difficult, troublesome.)* Attici dicunt ἀργαλέη. nam ἀργαλέος potest etiam derivari a τὸ ἄλγος, mutato λ in ρ, quasi ἀλγαλέος. et sicut *durum* Romanis est, quod valde premit; sic et ἄλγιος eandem habet ideam, ab α intensivo, et λέγω, pono, incumbere facio.

ἀλγίων, ονος. ὁ ἡ. τὸ ἄλγιον. (Λέγω) sic enim plerique nomen comparativi gradus a τὸ ἄλγος, *(die plage, die klage, der kummer) (plague, vexation, sorrow)* deductum putant, ut sit: plenior vel valde plenus doloris et ærumnæ et molestiæ. in poëta solum neutrum occurrit, de quo plerique veteres docent, esse ab adjectivo positivi gradus, ἄλγιον, ad quod et nos, sequentes veterum auctoritatem, referre maluimus. non negamus tamen, et hunc comparativum in usu Græco esse.

ἄλγος, εος. τό. (Λέγω) cura ærumnosa, dolor vel animi vel corporis, labor molestus, infortunium, πόνος, *kummer (grief,)* ab ἀλέγω, inquiete et sollicite curo. μυρία 'Αχαιοῖς ἄλγεα ἔθηκε μῆνις 'Αχιλλῆος, A, 2. et 96, ἄλγεα ἔδωκεν 'Εκηβόλος ἠδὲ ἔτι δώσει, ubi de pestilentia immissa sermo est. et 110, τοῦδε ἕνεκα αὐτοῖς ἄλγεα τεύχει 'Εκηβόλος, i. e. Apollo. ἐπιθήσειν ἔμελλε ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσὶ καὶ Δαναοῖς διὰ κρατερὰς ὑσμίνας, B, 39. et 375, μοὶ Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκεν. et 667, ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων. et 721, ἐν νήσῳ ἔκειτο, κρατερὰ ἄλγεα πάσχων. μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμὸν, Γ, 97, inquit Menelaus. χαλεπὰ ἄλγεα ἐπιτιθέντες ἀλλήλοισι, E, 384. et 394, τότε κέν μιν ἀνήκεστον ἔλαβεν ἄλγος. et 895, οὔ σε ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγεα ἔχοντα, non te diu patiar dolores ferre. οὔ μοι Τρώων ἄλγος μέλει τόσον, ὅσον σεῦ, Z, 450—455. et 462, σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος, et loquitur ibi Hector ad Andromachen suam. ἐπεὶ ἔπαθον ἄλγεα θυμῷ, I, 321. Π, 55. ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχατον (parabant illi duo). ἄλγεα λυγρὰ, N, 346. et 670, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ ἔπασχον, P, 375. et 445, ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον; vos duo equi. et loquitur ibi Jupiter, qui miseratur hos equos. nullus in Homero locus acerbior est de miseria et futilitate humanarum rerum: et poëta id profunde inspexit, quam nihili sint homines etiam nobilissimi. nam sunt ii equi Achillis. ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ, Σ, 224. et 395, ὅτε μὲ ἄλγος ἀφίκετο, cum me ærumna corriperet. et 397, τότε ἂν πάθον (passus essem) ἄλγεα θυμῷ. et 431, ὅσα ἐμοὶ Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκεν, coll. 430, κήδεα. ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν πολλὰ μάλα, ὅσα διδοῦσιν, ὅστις ἀλίτητα,

ὀμόσσαι, Τ, 264. τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει; Υ, 297. ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγεα ἐπὶ αὐτῇ, adhuc multæ ærumnæ existent circa istam urbem, Φ, 585. ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, ἄλλοις δὲ μινυνθαδιώτερον ἄλγος, Χ, 53, 54, ubi loquitur Priamus ad Hectorem: et alter versus desinit ea voce qua prior cœperat. et 422, μάλιστα δ' ἐμοὶ (Priamo) περὶ πάντων (præ omnibus aliis) ἄλγεα ἔθηκεν, Achilles, occidendo meos. καὶ πάθεν ἄλγεα σὺν αὐτῷ, Ω, 7, ubi loquitur vel loquens narratur Achilles de se et Patroclo suo. et 241, ἦ οὔνεσθε, ὅτι μοι Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκε; et 568, μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς. et 522, 523, ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν. et 742, ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρὰ, inquit Andromache, coll. 741. πολλὰ δ' ὅγε ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν, α, 4, et 34, οἱ δ' αὐτοὶ ὑπὲρ μόρον ἄλγεα ἔχουσιν, inquit Jupiter de hominibus. qui locus profundam includit rerum divinarum humanarumque inspectionem. fatum iis non injunxit tantum mali; ipsi sibi injungunt suis erroribus mentis. μάλιστα δέ με ἄλγος ἱκάνει, β, 41. et 193, χαλεπὸν δέ σοι ἔσσεται ἄλγος. et 343, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγεα Ἀχαιοὶ, γ, 220. (sic et ω, 27.) et 232, πολλὰ μογήσας. πολλὰ γὰρ ἄλγεα ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο, δ, 164. et 372, ἦε τέρπεαι (delectaris) ἄλγεα πάσχων: et 722, πέρι (superflue) γάρ μοι Ὀλύμπιοι ἄλγεα ἔδωκαν, inquit Penelope. ἐν νήσῳ κεῖται κρατερὰ ἄλγεα πάσχων, ε, 13. et 83, δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων. sic et 157. et 302, ἄλγεα ἀναπλήσειν μὲ, me exhausturum esse ærumnas, me numerum earum plenum facturum. et 336, ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγεα ἔχοντα. et 362, τλήσομαι πάσχων. et 395, ἐν νούσῳ (morbo) κεῖται κρατερὰ ἄλγεα πάσχων. πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν, malevolis suis exhibent concordes mariti multos dolores ex invidia orientes, ζ, 184. τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην, η, 212, *an noth und kummer, (in sorrow and affliction.)* νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, θ, 182. ἵνα ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν ι, 53. et 75, ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσιν θυμὸν ἔδοντες. (sic et κ, 143.) et 121, κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην ἄλγεα πάσχουσιν. ὅσα ἐν πόντῳ ἐπάθετε ἄλγεα, κ, 458. ἐν Θήβῃ πάσχων, λ, 274, ad quod πάσχων pertinet sequens, διὰ βουλὰς θεῶν. et 278, τῷ (υἱῷ, Οἰδιπόδῃ) δ' ἄλγεα κάλλιπε ὀπίσω πολλὰ μάλα, ὅσα Ἐριννύες. et 581, Τάνταλον, χαλεπὰ ἔχοντα, i. e. συμφορὰς χαλεπάς. sic et Σίσυφον, 592. νότος (ventus ille) φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ, μ, 427. πρὶν μάλα πολλὰ ἔπαθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν, ν, 90. et 263, ληΐδος, (prædæ) ἧς εἵνεκα ἐγὼ ἔπαθον ἄλγεα θυμῷ. et 310, σιωπῇ πάσχειν ἄλγεα πολλά. et 319, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις. et 418, ἦ ἵνα (an ut) που καὶ κεῖνος ἀλώμενος πάσχῃ πόντον ἐπί; ἀεικέλιον (fœdum) πάθεν (passus esset) ἄλγος, ξ, 32. et 39, καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε στοναχάς τε. et 310, ἐμοὶ, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ. δεσμῷ ἐνέδετο, κρατερὰ ἄλγεα πάσχων, ο, 232. et 344, ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος. et 399, μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ, ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ, coll. 398, ubi indicatur, ἡδονήν τινα εἶναι καὶ τὸ διηγεῖσθαι, ἃ πάθοι τις ἀλγεινά: et caussa voluptatis hujus est, quod intuetur ἔπαινον quem consecutus est ἐπὶ τῇ πολυπειρίᾳ καὶ φερεπονίᾳ, καὶ θείᾳ προμηθείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ. habet enim hæc omnia ὁ πολλὰ μὲν παθὼν, περισωθεὶς δέ. et 486. ὤρινάς μοι θυμὸν, ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ. τῷ ἔπι (sc. υἱῷ) ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ, sc. πατὴρ, multas sollicitas curas ejus causa, π, 19. et 189, πατὴρ τεός εἰμι, οὗ εἵνεκα σὺ στεναχίζων πάσχεις ἄλγεα πολλά. ἐμὲ δὲ (ubi hoc δὲ est, nam, enim, *denn) (for)* οὔπως ἐστὶν ἅπαντας ἀνθρώπους ἀνίχεσθαι, ἔχοντά περ (ubi hoc περ est πέρι, supra quam satis est) ἄλγεα θυμῷ, nam non fieri potest, ut ego excipiam hospitio et sustineam omnes, cum ipse satis superque curarum et ærumnarum in animo habeam, ρ, 13. et ibi prudenter loquitur Telemachus, dissimulans se scire quis sit hic hospes, et cujus rei causa ad urbem duci ipse velit hospes. et 142, κρατερὰ ἔχοντα. ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων, τ, 170. et 330, τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγεα, imprecantur ei ærumnas. et 471, τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, ubi δὲ quoque est, nam *denn, (for,)* quod rationem reddit præcedentis, 468, s. nam eam simul lætitia et dolor invasit, quod attinet mentem; lætitia quod herus venisset, dolor quod tam egenus (ut videbatur) venisset et tam miser. et 483, νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας. μισγῆναι (homines) κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι, υ, 203. et 221, ἐπὶ βουσὶ καθήμενον ἄλγεα πάσχειν. et 339, οὐ μὰ Ζῆνα, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο, ὅς που τῆλε Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται, οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον, ubi Telemachus jurat per Jovem, et per casus duros patris sui, se non morari nuptias novas matris suæ. κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, φ, 88. ὥς κεν δηθὰ, ζωὸς ἐὼν, χαλεπὰ ἄλγεα πάσχῃ, *schwere quaal, (great affliction,)* χ, 177. ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι ἱέμενον (festinantem) πεδάασκον (impediverunt et ligaverunt) ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης, ψ, 352, inquit Ulysses.

ἀλδαίνω, f. ανῶ. (Δέω) idem quod ἀλδέω, sed active. crescere facio, vegetum et succulentum facio. μέλεα ἤλδανε ποιμένι λαῶν, membra plena et succulenta reddebat principi huic, σ, 69. ω. 367. hinc est ὁ ἡ ἀναλδὴς, έος, qui non crescit aut crescere potest, it. infirmus. Aristoph. Vesp. 1040.

ἀλδέω, f. ήσω. (Δέω) irrigo, et per consequens, crescere facio, augeo, αὔξω. *ich nahre, mache wachsen und grünen, (I nourish, cause to grow and flourish,)* per rigationem. est ab ἄρδω, vel ἀρδέω, per τραυλισμὸν mutato ρ in λ. hinc est

ἀλδήσκω, (Δέω) eodem significatu. notat et intransitive, cresco, augeor, rigor, color. ληΐου ἀλδήσκοντος, Ψ, 599, segetis crescentis. hinc est ποταμὸς ἄλδησκος, ὁ θρεμμάτων θεραπευτικός.

λήϊον ἀλδήσκουσι φῶτες; segetem crescere faciunt et colunt viri, Theocr. Id. 17, 78.

ἀλέα, ionice pro ἀλέη, quod vide.

ἀλεγεινός, ή, όν. (λέγω) quod curam molestam adfert. nam notio verbi ἀλέγω, et nominis τὸ ἄλγος, concurrunt in hoc adjectivo; quod et intransitive et active notat. σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ, cum nuntiatione multas curas molestas excitante, Β, 787. φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν, tristificam et calamitosam, Σ, 17, i. e. ἀλγεινήν, ἐπίπονον, φροντίδος ἄξιον. πυρῆς ἀλεγεινῆς, rogi tristis et mœstitiam cientis, Δ, 99. Ι, 542. αἰχμὴ δὲ διαμπερὶς ἦλθε ἀλεγεινή, Ε, 658, dolorifica hasta. ἵπποι ἀλεγεινοὶ δαμῆναι, Κ. 402, equi difficiles domitu. sic et Ρ, 76. ὀδύνη ἀλεγεινή, Γ, 398. Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖς βροτοῖς, Ν, 569, ubi Ἄρης notat hastam in pugna vulnerantem, vel ferrum vulnerans. πνοιῇ Βορέου ἀλεγεινῇ, Ξ, 395. κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς insidiarum infelicibus curis plenarum, Ο, 16, quas quis cum multa cura struxit, et quæ ærumnas aliis parant. ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα, Ρ, 749, fluviorum violentos, et cum impetu contra nitentes, fluctus. μάχης, Σ, 248. Υ, 43. ἀλεγεινὰ κύματα, Ω, 8. et 30, μαχλοσύνην ἀλεγεινήν, libidinem curarum infelicium auctorem. ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς, Χ, 457, fortitudine ærumnosa, alios componente ad mortem, et quæ denique ipsum composuit. ut ergo hoc nomen sæpe etymologicum proximum sensum respiciat. πυγμαχίης ἀλεγεινῆς, Ψ, 653, pugilatus molesti. et 701, παλαισμοσύνης, luctationis. sic et Θ, 126, διὰ τὸ κατ' αὐτὴν βίαιον καὶ πάνυ κοπηρόν. ὑπερβασίης, injustitiæ et arrogantiæ, γ, 206. κύματα ἀλεγεινά, θ, 183. ὑπὸ εἰρεσίης (remigatione) ἀλεγεινῆς, κ, 78, κακοῤῥαφίῃ, malo consilio, curarum malarum auctore, μ, 26. et 226, ἐφημοσύνης, præcepti, quod nunc videbatur Ulyssi ἀλεγεινή, ἣν γὰρ ἀφόρητον αὐτῷ παρείδειν τοὺς ἑταίρους ὀλλυμένους. potest tamen et in hoc sensu epitheton esse: cum multa cura dati, multum curandi. πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα, ν, 91, 264. ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς, σ, 223, ex molesta vexatione. ἐν νηπιίῃ ἀλεγεινῇ, Ι, 487, in infantia, quæ multas curas postulat ab educante, et quæ multas molestias creat: nam sermo est de puero infante.

ἀλεγίζω, f. ίσω. (λέγω) idem quod ἀλέγω. λόγον ἔχω τινός, rationem et curam alicujus habeo. τῶν (pro ὧν, quarum rerum, quod propter te tuumque fratrem ego huc veni; nam est neutrum) οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις; propter quæ omnia tu non converteris ad intuendum ea, neque ullam rationem earum rerum habes, Α, 160, inquit Achilles ad Agamemnonem. et 180, σέθεν (σοῦ) δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, regerit Agamemnon; tui curam non habeo, te nihil moror. sic et Jupiter ad Junonem, Θ, 477, *ich bekümmere mich nicht um dich, ob du auf mich böse bist oder nicht, (I care not whether thou art angry with me, or not.)* et 483, οὐ σεῦ ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω, *ich kehre mich nichts an dein murren, (I care not for thy murmuring.)* τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε (pro ἠλέγιζε, rationem habebat) πατήρ, sc. Ζεύς, Λ, 80, sc. θεῶν ἄλλων. τῶν (οἰωνῶν, auguriorum) οὔτι μετατρέπομαι, οὐδ' ἀλεγίζω, inquit Hector, Μ, 238. ὁ δ' (Ζεύς) ἀφήμενος (in remoto a reliquis loco residens) οὐκ ἀλεγίζει, οὐδ' ὄθεται, rationem ullam habet, nec movetur, Ο, 106.

ἀλεγύνω, f. υνῶ (λέγω) curo, paro, in animum induco. cum paragoge ab ἀλέγω. ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας, α, 374, curate alia convivia aliasque dapes: ubi alii legunt, eodem sensu, ἀλεγύνατε. sic et β, 139. θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα, inquit Alcinous ad suos; subitam vobis parate cœnam, θ, 38, celere convivium. δαῖτας δαίνυνται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρα ἀλεγύνειν, λ, 185, ubi sermo est de Telemacho, et sensus est non activus, quasi Telemachus curare debeat cœnas; sed, quibus cœnis æquum est, judicem magnum accipi et curari: ut ad ἃς sit ellipsis, κατὰ ἅς. δαῖτα ἀλέγυνον, ν, 23, convivii curam habebant. cæterum τὸ ἄλγος, cura molesta, est ab ἀλέγω: et inde est ἀλγύνω, curis molestis adficio aliquem, αἴτιός τινι γίνομαι τοῦ ἀλγύνειν.

ἀλέγω, f. ξω. (λέγω) curo, rationem habeo, λόγον ποιοῦμαι, est a λέγω, pono, cum α intensivo. Λιταί, μετόπισθε Ἄτης κιοῦσαι, ἀλέγουσι, supplicationes et deprecationes personificatæ, post errorem in factis commissum sequentes, curam magnam habent, *sind sehr sorgsam, (are very anxious,)* Ι, 500, sc. ut remedium quærant contra mala ex isto errore orientia. οὐκ ἀλέγω, nihili æstimo, *ich frage nichts darnach, (I care not for it,)* Λ, 389. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, Π, 388, injusti judices, Deorum vindictam non verentes. ἔνθα νηῶν ὅπλα ἀλέγουσι, ζ, 268, ibi (in armamentario nautico, nam illud est τὸ ποσιδήϊον) navium armamenta *(schifsgeräthe) (rigging of a ship,)* accurate reponunt et curant. et h. l. verbum in maxime proprio significatu positum: quod notat, accurate et curiose reponere, vel in locum tutum, vel in animum. οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν, οἱ Κύκλωπες, ι, 115, nec se invicem curant, *bekümmern sich nicht um einander, (care not about one another,)* nemo alteri nec imperat nec paret. et 275, οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν, inquit impius Polyphemus. ὅστις οὐκ ἀλέγει, sc. ἡμῶν, π, 307, qui nostri curam nullam habet, *der nach uns nichts fraget, (who cares nothing about us.)* ἐγὼ οὐκ ἀλέγω, *ich nehme das nicht zu herzen, bekümmere mich darum nicht, (I lay it not to heart, care not for it,)* ρ, 390. διὰ δμωὰς κύνας οὐκ ἀλεγούσας, inquit Penelope; per ancillas mei curam non habentes, me non respectantes, τ, 154. οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν, neque filii herilis ullam rationem habent, υ, 214.

ἀλεείνω, (Ἕλω) idem quod ἀλέω et ἀλέομαι, devito, ἐκκλίνω. κῆρα, (mortem) ἀλεείνων, Γ, 32. Λ, 584. Ν, 648, 566, 596. Ξ, 408. Π, 817. quibus omnibus locis repetitur idem versus. κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε, occidere quidem eum nolebat, Ζ, 167, pro ἠλέεινε. et 202, πάτον ἀν-

θρώπων ἀλεείνων, celebritatem et frequentiam hominum devitans, φεύγων τὴν μετ' ἀνθρώπων συνδιατριβήν: melancholicus enim fiebat Bellerophon. Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην, Λ, 542. et 793, εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει, si vero aliquod mente sua vaticinium evitat, ne faciat quod alias facturus esset. sic et Π, 36, coll. 50. ἀμφαδίην (palam) μὲν ἀλεξέμεναι (opitulari) ἀλέεινε, vitabat, Ν, 356. et 669, ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν (ἐξ) 'Αχαιῶν, gravem perniciem ab Achæis sibi inferendam vitare studebat. βίας ἀνέμων ἀλεείνων, impetus ventorum evitans, Π, 213. ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα, Ρ, 374, sua invicem vitantes tela. ἁματροχιὰς ἀλεείνων, concursum rotarum evitans, Ψ, 422. et 713, βίας ἀνέμων. χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς, α, 433, iram uxoris. ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν, δ, 251, ille vero astu vitabat responsionem aut agnitionem sui. τέλος θανάτου ἀλεείνων, ε, 326. τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, ζ, 273. ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω, ν, 148, inquit Neptunus ad Jovem. ἀλέεινε δὲ ὑφορβὸν, devitabat subulcum, π, 477, sc. ne is id animadverteret. τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεείνων, τ, 373, quarum contumeliam et indignitates multas devitans tu. γραπτῦς ἀλεείνων, ω, 228, lacerationes a sentibus.

ἀλέες, vide sub ἄλις.

ἀλέη, ης. ἡ. (Ἕλω) vitatio, evitatio, ἀποφυγή. deinde et, calor magnus solis, ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου θερμότης, quo sensu est ab α intensivo, et ἡ ἕλη. οὐδ' ἀλέη, neque devitatio ulla, mortis, Χ, 301. ἐπεί κε πυρὸς θερέω (si ab igne caluero) ἀλέη τε γένηται, ρ, 23, et calor solaris erit. extra Ionismum est ἡ ἀλέα, ας.

ἄλειαρ, ατος. τό. (Λάω) farina triticea, *weizen mehl, (wheat flour;)* quod et τὸ ἄλευρον dicitur. nam τὸ ἀπὸ κριθῶν dicitur proprie ἄλφιτον. γυναῖκες, ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, præparantes farinam hordeaceam et triticeam, υ, 108. coll. 109.

ἄλειμμα, vide sub ἄλειφαρ et ἐπιπάσσω.

ἀλεὶς, vide sub 'ΑΛΩ.

ἄλεισον, ου. τό. (Λάω) poculum asperum signis et figuris cælatis: ποτήριον μὴ λεῖον. ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασιν. idem dicitur et ὁ ἄλεισος: ab α privativo, et λεῖος. cæterum in genere, poculum, et fere idem quod τὸ δέπας. εἶχε δὲ χρύσειον ἄλεισον, Λ, 773, ad libandum diis. καλὸν ἄλεισον, Ω, 429, et fortasse idem quod 234—236, descriptum fuerat, coll. 433—436. σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον, ad libandum, γ, 50, 53, coll. 51, δέπας. nisi forte δέπας est nomen generis, ἄλεισον vero speciei. δώσω (donabo) καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδῃς θεοῖς, δ, 591. αὐτῷ τόδε ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω (dono dabo) χρύσεον, ὄφρα ἐμοῦ μεμνημένος σπένδῃ Διΐ, θ, 430, ubi vides duplicem respectum donationis, in memoriam, et in usum sacrum. et h. l. datur loco talenti, quod singuli principes conferebant: ergo pretiosum, ob materiam et artem. χρύσειον ἄλεισον, donum hospitale, ο, 85. et 468, ἡ δὲ τρία ἄλεισα κατακρύψασα ὑπὸ κόλπῳ, ubi sermo est de ancilla nobili, fugitiva, et herum suum exspoliante his poculis tribus. καλὸν ἄλεισον χρύσεον ἄμφωτον, χ, 9, coll. 17, δέπας, et his posterioribus locis sermo est de poculis convivalibus profanis. est ergo, interserto sigma, pro ἄλειον, non læve. Vide sub δέπας.

ἀλείτης, ου. ὁ. (Λάω) peccator gravis, sceleratus. idem dicitur ὁ ἀλοιτός. φάτο γὰρ (putabat enim) τίσασθαι ἀλείτην, se ulturum esse hunc peccatorem magnum, Paridem Menelaus, Γ, 28. sic, φάτο γὰρ (ὁ 'Οδυσσεὺς) τίσασθαι ἀλείτας, υ, 121, procos sceleratos, qui omnia divina et humana jura obterebant. est ergo ἁμαρτωλὸς, in sensu eminenti.

ἀλείτω, f. 2. ἀλιτῶ, aor. 2. ἤλιτον. (Λάω) pecco graviter. est ab ἀλάω, erro, aberro, ἡ ἄλη, aberratio: nam omne peccatum aberrat a justo. ἐξηπάτησέ με καὶ ἤλιτεν, inquit iratus Achilles de Agamemnone, Ι, 375, decepit me, et peccavit gravissime in me: nam hoc verbum regit accusativum personæ, quæ quasi in fraudem et errorem aliquem conjicitur a peccante. sic in media forma, ἀλίτοντο 'Αθηναίην, graviter peccaverant contra Minervam, ε, 108. μὴ ἀλίτωμαι ἐφετμὰς Διὸς, ne peccem contra præcepta Jovis, Ω, 570. et 586, μὴ ἀλίτηται ἐφετμὰς Διός. ὅστις σφὲ (dualis accusativus, pro plurali, αὐτοὺς, τοὺς θεοὺς) ἀλίτηται ὀμόσσας, Τ, 265, quicunque contra eos peccaverit jurando. ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, contra deos peccasse graviter, eosque offendisse errore meo malo, δ, 378, est et in usu forma ἀλιτέω, f. ήσω. notat et active, errare facio, decipio, in fraudem induco.

ἄλειφαρ, ατος. τό. (Πίω) unguentum, in specie et proprie oleum. ἄλειμμα, id quo ungitur aliquis. ἐνέπλησαν ὠτειλὰς ἀλείφατος ἐννεώροιο, impleverunt vulnera hiantia mortui oleo novenni, Σ, 351. ἐνετίθει (in rogum) μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, imposuit vasa plena melle et oleo, Ψ, 170, ut melius arderet rogus circa cadaver, διὰ τὸ τῆς πυρᾶς εὐέξαπτον. ξεστοὶ λίθοι, λευκοὶ, ἀποστίλβοντες (ὡς ἀπὸ) ἀλείφατος, γ, 408, nitentes, quasi uncti essent oleo, ὡς ἔλαιον: nam revera non erant uncti. καθήραντες χρόα ὕδατι λιαρῷ καὶ ἀλείφατι, purgantes cutem corporis aqua tepida et oleo, ω, 45, de mortuo comburendo. et 73, ὀστέα, οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι, ubi ossa vino consperguntur, ut refrigescant ex rogo; et unguntur collecta oleo, ut diutius in urna perdurent. Vide sub ἐμπλήθω, prope initium.

ἀλειφατίτης, vide sequens.

ἀλείφω, f. ψω. (Πίω) ungo pinguedine, in specie, oleo. nam proprie ponitur de oleo et oleosis, ἐπὶ ἐλαίου καὶ ἐλαιωδῶν, præterea est λέξις γυμναστικὴ, unde ὁ διδασκαλικὸς ἀλείπτης, qui τοὺς γυμνικοὺς μαθητὰς ungebat oleo. deinde ponitur et de aliis unctionibus, e. c. ὁ τοῖχος ἀλείφεται κονίᾳ ἢ ἑτέρᾳ ὕλῃ, paries ungitur calce aut alia materia. ὁ ἄρτος ἀλειφατίτης, est panis oleo inunctus et coctus, sicut οἱ πυρῶντες ἄρτοι

sunt panes caseo illiti, *käsekuchen, (cheese-cakes.)* ἀνηλιφὴς ναῦς est ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ, sicut ἡ πισσαλιφὴς est ἡ πεπισσωμένη, *getheeret, (tarred.)* verbum est a τὸ λίπος, pinguedo, cum α intensivo. τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, *da sie beyde sich gebadet und niedlich mit œl gesalbet hatten, (when they had both bathed and anointed themselves with oil,)* K, 577. ἀλείψατο (Juno se) λίπ' ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ—τῷ ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, Ξ, 171, 175. ἔλουσαν (αὐτὸν τὸν νεκρὸν) καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ, Σ, 350, i. e. λιπαρὰ (pro λιπαρῶς) ἤλειψαν. πάντα (τὸν χρόα αὐτοῦ) λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν, ζ, 227, coll. 96. λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ, ut appareat, ἀλείφειν et χρίειν esse idem. ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ, τ, 505.

ἀλεκτρυὼν, vide sequens, et sub Ἀλέκτωρ, in R.

ἀλέκτωρ, ορος. ὁ. (Λέγω) gallus gallinaceus, *ein hahn, (a cock.)* nomen habet, judice antiquitate Græca, non ab α privativo, et τὸ λέκτρον, lectus, quod homines excitet e lectis; sed a læto et frequente suo coitu, ab α intensivo, et τὸ λέχος, quod et concubitum notat. idem dicitur ὁ ἀλεκτρυὼν, όνος, quem recentiorum fabulæ narrant, fuisse virum strenuum, a Marte custodem liminis positum, cum ipse intus esset apud Venerem, ut Vulcani reditum observaret et celeriter intus nuntiaret: sed eum obdormisse, nec redeuntem Vulcanum sensisse: ideoque a Marte irato mutatum esse in hanc avem. sed ista fabula, ab recentiori μυθοποιητικῇ anili, est conficta; ignota Homero. Bœotica dialectus gallum gallinaceum vocat ὁ ὀρτάλιχος, ου, de quo vide Aristoph. Acharn. 871. et Theocrit. Id. 13, 12. unde est verbum ὀρταλίζειν, alas jactare more galli, Aristoph. Equ. 1341.

ἀλέματος, vide sub ἠλεός.

ἄλεν, pro ἄλησαν, vide sub ἉΛΩ.

ἀλεξάνεμος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) ventos arcens. ab ἀλέξω, arceo. χλαῖνα ἀλεξάνεμος, ξ, 529, ἡ ἀλέξουσα, i. e. ἀποσοβοῦσα, τὸ ἐξ ἀνέμων ψῦχος, ἡ βοηθοῦσα κατὰ ἀνέμων. pallium. *ein mantel wieder wind und kälte, (a cloak against wind and cold.)* sic compositum est ἀλεξίκακος, qui et κηραμύντης, ου, ὁ, dicitur, ab ἡ κὴρ, fatum, mors, et ἀμύνω, arceo, defendo. et ἀλεξιβέλεμνος (τὰ βέλεμνα, jacula,) χιτὼν i. e. θώραξ πολεμικὸς, *ein panzer, (a breast-plate.)* et ἀλεξιφάρμακον, medicamen arcens venena, *gegengift, (antidote.)* et ἀλεξίλογα γράμματα, litteræ arcentes verba aliena, δι' ὧν ἀποσοβεῖται τὸ πλείω λέγειν. scriptis enim nihil addi potest: verbis autem ore proferendis potest addi alienum quid. *die die zusatze hindern, (which prevent additions from being made.)* Vide sub χειμάμυνα.

ἀλεξητὴρ, ῆρος. ὁ. (Χάω) qui arcet et defendit. ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, bonum propugnatorem pro aliis in pugna, Υ, 396, opitulatorem ne pugna adversa fiat nobis. sic ἀλεξητὴρ κακῶν, φαρμάκων, etc.

ἀλεξιβέλεμνος, vide sub ἀλεξάνεμος.

ἀλεξίκακος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) qui malum et miseriam arcet et prohibet, ἀλέγων vel ἀλέξων τὰ κακά. μῆτιν ἀμύμονα, ἀλεξίκακον πᾶσιν Δαναοῖς, consilium bonum, mala depellens a Graiis, K, 20, ubi prius, ἀμύμων, determinatur et explicatur per posterius. hinc postea Ζεὺς, Ἀπόλλων, Ἡρακλῆς, et quidam alii dii vel semidei, dicti ἀλεξίκακοι. Vide sub ἀλεξάνεμος, et ἀμύνω, prope medium.

ἀλεξίλογος, vide sub ἀλεξάνεμος.

ἀλεξίμορος, vide sub κὴρ, haud procul a fine.

ἀλεξιφάρμακον, vide sub ἀλεξάνεμος.

ἀλέξω et ἀλεξέω, f. ξήσω. (Χάω) opem et defensionem affero contra aliquod malum, *ich wehre ab, helfe darwieder, (I ward off, afford assistance against.)* φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ, cogita ut Graiis arceas mortem, I, 251. μέμνηντο γὰρ αἰεὶ ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι (ἀλέξειν) πόνον αἰπύν, P, 365, semper enim memores erant a se invicem in acie arcere laborem gravem, i. e. cædem. hinc compositum ὁ ἡ ἀλεξίκακος, qui arcet et depellit malum; cui cognatum ὁ ἀλεξητὴρ, et ὁ κηραμύντης, et ὁ ἀλεξιάρης, ου. sæpe autem id verbum absolute ponitur, sine casu rei, ἐμὲ ἀλέξειν μεμαῶτα, sc. σοὶ, me cupidum defendendi te, A, 590. ἴομεν καθ' ὅμιλον, ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον, eamus in aciem, nam defendere eum melius est, Λ, 469, sc. αὐτῷ. ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι (αὐτοῖς) ἀλέεινε, palam juvare eos intermittebat, N, 356. et his locis deerat et casus personæ. cum hoc casu personæ, sed sine casu rei, est E, 779, Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι, Juno et Minerva. ἐξ οὐρανοῦ Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθεῖν, de cœlo Trojanis adfuturum descendisse, Z, 109. ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισι, Γ, 9. sed plena rursus phrasis est I, 347, φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ, deliberet secum et constituat, a navibus arcere hostilem ignem. ἀλέξασθαι (per syncopen pro ἀλεξήσασθαι) μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας, N, 475, aper, arcere a se volens canes et viros. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον, O, 565, ubi est sine omni casu, sc. ἑαυτοῖς τοὺς πολεμίους, ipsi jam per se satis cupidi erant defendere se ab hoste. sic Π, 562. ἀλεξώμεσθα μένοντες, Λ, 348, arceamus eum et defendamus nos ab eo firmiter stantes. sic et X, 231. Ζεὺς τόγε ἀλεξήσειε, Jupiter istuc prohibeat, sc. a me, γ, 346, i. e. μὴ γένοιτο τοῦτο, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσῃ. ἀλεξάμενοι ἐμένομεν, defendentes nos stabamus, ι, 57. τοῦτον ἀλέξασθαι, hunc arcere et prohibere a te stude, σ, 61, et sermo est de Iro; hortantur nimirum proci hospitem, ut se tantummodo ab Iro isto defendat, ex procis autem neminem metuat. est ergo idem ac ἀποσοβεῖν, cæterum est a futuro verbi ἄλκω, f. ἄλξω, unde fit novum verbum, interposito ε.

ἀλετὸς, vide sub *ἀλέω*, molo.

ἀλετρεύω, f. *εύσω*. (*Λάω*) idem quod *ἀλέω*, molo. *αἱ μὲν ἀλετρεύουσιν ἐπὶ μύλης μήλοπα καρπὸν*, *η*, 104, molunt aliæ ancillæ in mola flavum fructum tritici, *τὸν ἀλετὸν ποιοῦσι, ἀλήθουσι.*

ἀλετρὶς, *ίδος. ἡ.* (*Λάω*) molitrix. *γυνὴ ἀλετρὶς*, *υ*, 105, coll. 119. et circa totum illum contextum de molendo sermo est. eadem dicitur *ἡ μυλωθρὸς, οῦ*, vel *μυλωθρὶς, ίδος*, a *μύλον ἀθρεῖν*, vel *περὶ μύλωνα θορεῖν.*

ἀλετὼν, vide sub *ἀλέω*, molo.

ἀλεύομαι, f. *εύσομαι*. (*Ἕλω*) idem quod *ἀλέομαι.* vito declinando. *ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο* (pro *ἠλεύσατο*) *κῆρα μέλαιναν*, Γ, 360. Η, 254. Λ, 360. Ξ, 462. *ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν* (prævidens) *ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος*, Ν, 184, evitavit exigua declinatione. sic et 404, 503. Π, 610. Ρ, 305, 526. Χ, 274. *ἐπεὶ ἴδον, τὸν μὲν ἀλευάμενον* (pro *ἀλευσάμενον*) *τὸν δὲ κτάμενον*, ut viderunt, alterum effugientem, alterum occisum, Ε, 28. et 444, *μῆνιν ἀλευάμενος Ἀπόλλωνος. ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν ἡμέτερον*, Ο, 223. *ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν, ἔστη*, Υ, 281. *μῆνιν ἀλευόμενος Ἀπόλλωνος*, Π, 711. *νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι*, pro *ἄλευσαι*, imperat. aor. 1. m. Χ, 285, i. e. *πειράθητι ἐκκλῖναι τὴν ἐξ ἐμοῦ βολὴν, ἔκκλινον. Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος*, Jovis odium vitans, *ι*, 277. *ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν*, *μ*, 157. et 159, *Σειρήνων φθόγγον* (cantum) *ἀλεύασθαι*, evitare. et 269, *νῆσον ἀλεύασθαι Ἠελίοιο*. sic et 274. *ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται* (ionice pro *ἀλεύηται*) *ἠπεροπεύειν*, *ξ*, 400, vitet decipere nos. *τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον*, *ρ*, 67, vitabat eorum conventum. *ὁ δ' ἀλεύατο* (*τὴν βολὴν*) *Ὀδυσσεὺς ἦκα* (paullisper) *παρακλίνας κεφαλὴν*, *υ*, 300. et 305, *οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον*, *(hast ihn nicht getroffen) (hast not hit him)* *ἀλεύατο γὰρ βέλος* (jactum) *αὐτός. ἐπειδὴ δούρατα ἀλεύαντο μνηστήρων*, evitatis hastis, missis a procis, *χ*, 260. *μοῖρα ὀλοὴ*, (mors) *τὴν οὔτις ἀλεύαται, ὅς κε γένηται*, *ω*, 29.

ἄλευρον, vide *ἄλειαρ.*

Ἀλέω, f. *έσω*. (*Ἕλω*) vitare facio. et in medio, *ἀλέομαι*, f. *έσομαι*. vito, devito, declinando vito; *ἐκκλίνω, ἀπέχομαι*. est ab *α* privat. et *ἕλω*, capio, vel et *εἰλέω*, includo, involvo: ut medium sit: facio ne tenear et concludar. *χαζώμεθα* (cedamus,) *Διός τ' ἀλεώμεθα μῆνιν*, Jovis devitemus iram, Ε, 34, *ἐκκλίνωμεν*, *lasset uns vermeiden seinen zorn, (let us avoid his wrath.)* *ἔγχεσι δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου*, hastis autem vitemus nos invicem etiam in acie et concursu exercituum, Ζ, 226, ne alter alterum incessat hasta, *wollen einander damit ausweichen, (will avoid each other.)* *οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατο, οὔτε ἀλέασθαι*, pro *ἀλέσασθαι*, Ν, 436, neque enim retro fugere poterat, neque declinationibus corporis vitare ictus, *τῇ εἰς πλάγιόν τι ἐκκλίσει. μόριμον δέ οἱ ἔστι ἀλέασθαι*, fatale ei est enim, vitare mortem, Υ, 302. *λίθου δ' ἀλέασθαι* (qui infinitivus est pro imperativo *ἄλεσαι*) *ἐπαυρεῖν*, devita gustare (i. e. impingere in) lapidem, Ψ, 340. et 605, *βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι* (vitare, non committere) *ἀμείνονας ἠπεροπεύειν*, decipere meliores (est subjectum) satius erit vitare in posterum. *μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε* (pro *ἀλέσασθε*, imperat. aor. 1. m.) *πάντας*, *δ*, 774, verba insolentia vitate omnia. *ὅς με θεοὺς κέλεαι* (jubes, hortaris) *ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι*, *ι*, 274, aut vereri aut cavere. *νοῦσον οὔπως ἐστὶ*, *ι*, 411, morbum a Jove immissum nemo potest declinando vitare. *θάνατον θεόθεν οὐκ ἔστι ἀλέασθαι*, *π*, 447, mortem divinitus constitutam nemo potest effugere. *οὔτ' ἐπαΐξαι οὔτ' ἀλέασθαι*, Ν, 513, neque irruere cum telo in alium, nec vitare telum alterius missum. *μήπως με, προϊδὼν ἢ προδάεις, ἀλέηται*, pro *ἀλέσηται*, *δ*, 396, ne me, prævidens aut alio modo præcognoscens, vitet et effugiat, *mir auf die seite ausbeuge und entwische, (may avoid me and escape.)* *κακὸν οὔτις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο*, pro *ἀλέσαιτο*, *υ*, 368. aliud *ἀλέω* vel *ἀλέω*, vide 'ΑΛΩ.

ἀλέω, f. *έσω*. (*Λάω*) molo, comminuo frumenta in farinam tenuem. dicitur idem verbum et *ἀλάω*, et *ἀλήθω*, f. *ἀλήσω*. posset hoc verbum ad *εἰλέω*, volvo, referri, nam mola circumrotatur: sed commodius visum est, ab *ἡ ἄλη* deducere, nam circumagitur et oberrat lapis molaris. hinc est *ὁ ἀλετὸς*, actio molendi; et *ὁ ἀλετὼν, ῶνος*, mola, in specie locus ubi lapis molaris negotium suum perficit.

ἀλεωρὴ, *ῆς. ἡ.* (*Ἕλω*) devitatio. *δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν*, Μ, 57, hostium devitationem, i. e. munimentum adversus hostes. sic vocat et thoracem, Ο, 533, *οὔτι φόβου μεμνημένοι οὔτ' ἀλεωρῆς*, neque fugæ memorem neque declinationis, Ω, 216, ubi *φόβος*, fuga, est majus; *ἀλεωρὴ* autem est *ἡ κατ' ἐπιτηδειότητα ἔκκλισις*, *ausweichung, (throwing back the body;)* et notat militem gradu suo firmiter stantem contra hostes.

ἄλη, *ης. ἡ.* (*Λάω*) circumvagatio, error, oberratio. *ἄθυμοι, αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι*, *κ*, 464, tristes, semper erroris molesti memores; nam potest et esse *ἄλη* grata, si quis divitias circumvagando colligit, vel alio modo fortunatus est. *ἔπαυσάς με ἄλης καὶ οἰζύος*, requiescere me facis ex oberratione et ærumna, *ο*, 341. et 344, *ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος*, nam hæc tria solent esse conjuncta vitæ erroneæ. *ἄλη τ' ἀκομιστίη τε*, *φ*, 284, circumvagatio et defectus bonæ curationis, *das umherziehen und der mangel guter pflege, (wandering about and the want of proper care.)* Vide sub *εὐράξ.*

ἀλήθεια, *ας. ἡ.* (*Λήθω*) et ionice, *ἀληθείη.* veritas, certitudo manifesta et liquida. *κατάλεξόν μοι πᾶσαν ἀληθείην*, Ω, 407. *ὡς ἀληθείην ἀποείποι*, ut rem veram nuntiaret, Ψ, 361. *ταῦτά σοι* (*πρὸς*) *ἀληθείην κατέλεξα*, *π*, 297. *αὐτάρ σοι* (*περὶ*) *παιδὸς πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις*, *λ*, 506. *τοιγὰρ ἐγώ σοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω*, *π*, 226. *χ*, 420. sic, *μῆτερ*, *ρ*, 108. et 122, *αὐτῷ πᾶσαν κατέλεξα. σφῶϊν δὲ, ὥσπερ ἔσεται, ἀληθείην καταλέξω*, *φ*, 212. scri-

bitur attice et ionice accentus quoque in penultima, ἀληθεία, quia Attici id ultimum α produxerunt: sicut ἡ προνοία, ἀναιδεία, ἀγνοία, εὐκλεία, ἱερεία, διανοία, etc. pro προνοια, etc.

ἀληθεύω, f. εύσω. (Λήθω) vera loquor ut nihil rei quæsitæ reticeatur aut occultetur, ut nihil falsi subdole admisceatur. occurrit hoc verbum in Βατραχομ. 14. sed id carmen nostri Homeri non est; sicut nec hymni.

ἀλήθην, vide sub ἀλάομαι.

ἀληθής, έος. ὁ ἡ. (Λήθω) proprie est, non insidiosus et clandestinus, *nicht heimtückisch, und laurend, (not insidious and lurking,)* ab α privativo, et λήθω, latere facio. deinde, apertus, simplex, verus, qui non aliud occultat aliud ostendit. et ponitur in sensu optimo. opponitur ei τὸ κλέπτειν, apud Eurip. Iphig. Taur. 1026, κλεπτῶν γὰρ ἡ νὺξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς, furum nimirum est nox, veritatis vero lux. ἀληθέα μυθήσασθαι, Z, 382, ita loqui ut nihil occulatur eorum quæ quæruntur. ἀληθὴς γυνὴ, mulier non veteratoria et fraudulenta, sed simplex et aperta, M, 433, quæ non per furtum et clandestina fraude agit; sed honesta. possit etiam esse, quæ nullius rei ad hoc opus necessariæ obliviscitur, accurata. σὺ δὲ ἀληθὲς ἐνισπὲ, tu narra, sic, ut nihil me celes, ut nihil reticeas, et lateat, γ, 247. et 257, σοὶ πάντα ἀληθέα ἀγορεύσω. sic, π, 61. οὐδὲ ὅγε ἀληθέα εἶπε, ν, 254. οὐδὲ ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι, ξ, 125. ἢ γὰρ ἐμοὶ φίλα, (moris mihi certe est) ἀληθέα μυθήσασθαι, ρ, 15. φὰν γὰρ (putabant enim) μὲν ἀληθέα μυθήσασθαι, σ, 341. apparet ex his locis, nominis hujus vis.

ἀλήθω, ἀλήθοντες, vide sub ἀλέω, molo, et μύλη.

ἀλήϊος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) cui non est fundus segetibus aptus, qui non est dominus glebæ, quasi ἀγήϊος. et a specie ad genus, qui est pauper. *ohne acker, ohne land, unbegütert, (without corn fields, without land, poor.)* οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γίνοιτο, οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο, I, 125, s. non sane sine fundo esse posset vir, cui tot res parerentur, neque expers pretiosi auri. et sensus est: ὁ ἄνθρωπος, ᾧτινι τόσα γίνοιντο πράγματα, ὅσα τοῖς ἵπποις ἦλθον εἰς ἔπαθλον, πολύχρυσός τι ἂν γίνοιτο, καὶ πολλὰ σχοίη λήϊα. pro πολυλήϊος igitur posuit οὐκ ἀλήϊος: καὶ, ἐκ μέρους τῆς λῃίων καὶ χρυσοῦ κτήσεως, πάντα πλουτισμὸν ἐνέφηνε. nam his pretiosissimis duobus continentur reliqua omnia, et comparari possunt: *geld und gut, (money and property.)* dictum ergo κατ' ἐξαίρετον τῶν ἄλλων ὑλῶν. λήϊα vero præponens auro, ἐξοχὴν ἐγκωμιαστικὴν τῆς γεωργίας ostendit.

ἄληκτος, ου. ὁ ἡ. (Λέγω) non desistens, non desinens. σοὶ δ' ἄλληκτόν (ob metrum duplicato λ) τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεῖσαν θεοὶ, I, 632, inquit Ajax ad Achillem, coll. 631, nam λήγει θυμὸς et ἐρητύεται θυμὸς, idem notat. ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, Λ, 12. Ξ, 152, et neutrum ibi est adverbialiter. μῆνα δὲ πάντα ἄλληκτος ἄη νότος, mensem totum non desinens flabat notus, μ, 325, *der sich nicht legte, (which did not cease.)*

ἀλημέναι, ἀλῆναι, vide sub ʼΑΛΩ˜.

ἀλήμων, ονος. ὁ ἡ. (Λάω) circumvagus, idem qui ὁ ἀλήτης, ἦ οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι, καὶ ἄλλοι πτωχοὶ ἀνιηροὶ, ρ, 376, an non satis nobis sunt vagabundi et mendici molesti? τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι, τ, 74, tales (qualis ego sum vestitu et habitu corporis) sunt mendici et oberrantes homines.

ἀλής et ἀλής, vide sub ἅλις.

ἀλητεύω, f. εύσω. (Λάω) circumvagor mendicando. deinde et in genere, circumvagor. ἄγρην ἐφέπεσκον (capturam in venatione aut piscatione sectabantur) ἀλητεύοντες, circumeuntes huc illuc, μ, 330. ὅς δ' ἂν ἀλητεύων, quicunque vagabundus, ξ, 126, ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα, mendicat in domo, ρ, 501, et vide in ejusmodi contextibus, mendicos olim habitos pro sacris personis, admissosque intra domum. τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀνέπαυσας, σ, 113, cessare fecisti ab obeundo et mendicando. 'Οδυσῆϊ, κατὰ δόμον ἀλητεύοντι, mendicanti, sub persona nimirum, χ, 291. ἔλθοι ἀλητεύων, π, 101, veniat ex circumerratione: sed hunc versum abjiciunt sagaciores, ut ab aliena manu scioli alicujus interpositum; et omnino urbanius multo est, si post αὐτὸς ponas colon: nam ipse ibi loquitur Ulysses, personatus licet. et hoc ita esse, quivis rei poëticæ et argutæ gnarus quovis sacramento contendet. dele ergo hunc ineptum versiculum.

ἀλήτης, ου. ὁ. (Λάω) qui circumvagatur; sive invitus, sive consulto quales sunt mendici et agyrtæ. apud poëtam mendicus, vel huic non multum absimilis, hoc nomine appellatur. κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται ψεύδονται, ξ, 124, curæ opus habentes mendici vagabundi plerumque mentiuntur, et auribus aliorum dant verba, ut nanciscantur ipsi quæ opus sunt. πολλάκι δόσκον (sæpe dedi) ἀλήτῃ, ρ, 420, 421, mendico erroni. (sic et τ, 76) et 483, οὐ καλὰ ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην, atque ibi additur, sæpe deos sub persona egenorum obambulare. et 576, τί (cur) τοῦτο ἐνόησε ἀλήτης, in animum id sibi induxit? et 578, κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, malus est verecundus mendicus: atque his duobus locis bis idem nomen in fine versus, eleganter. δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης, σ, 18, mendicus, et 25, Ἶρος ἀλήτης, utpote verus mendicus. et 332, ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην, mendicum illum. sic et 392. ἐπίμαστον ἀλήτην, cupidum et famelicum mendicum, υ, 377, qui a domo ad domum vagatur cibum rogitans. κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης, φ, 400, malarum rerum peritus.

ἄλθαιος, vide sequens.

ἄλθω et ἀλθέω. f. ἄλσω et ἀλθήσω, (Δέω) augeo. it. compleo. it. sano, medeor. *mache frisch und heil, (make whole and sound.)* ἄλθετο (ἤλθετο) χεὶρ, E, 417, manus, vulnerata

paullo ante, restituebatur in vegetum statum. hinc est ἄλθαιος, αία, αιον, sanandi et augendi vim habens.

ἀλία, ἡ, vide sub ἅλις.

ἀλιαής, έος. ὁ ἡ. (῞Αω) per mare et ex mari spirans ventus. ab ἡ ἅλς, et ἄημι. *ein seewind, (a sea-wind.)* ἀλιαέες ἄνεμοι, δ, 361.

ἀλίαρος, vide sub ἁλμυρός.

ἀλίαστος, ου. ὁ ἡ. (Λάω) quod effugi et vitari non potest, ἄφυκτος, et active, non amovens se, non effugiens, Eurip. Hecub. 85. si cum α privativo compositum intelligas. Sed si cum intensivo, est, valde movens se, vehementes motus habens, πολυλίαστος. πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν, Β, 797, pugna oritur vehementissima, ὁ εἰς φόβον πολὺν παρακινῶν. sic, ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη, Μ, 471. Π, 296, conflictus vehementissimus. μάχην ἀλίαστον ἔχουσι, Ξ, 57, pugnam vehementem. πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε Ζεύς, Υ, 31, pugnam vehementissimam concitavit. ἄνσχεο, (sustine te, *halte inne,) (stop.)* μηδ' ἀλίαστον (neutrum adverbialiter) ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν, Ω, 549, neque tam vehementer et sine intermissione mœre in animo tuo: ubi utraque compositionis ratio concipi potest; sicut et in prioribus fortasse. αἰεὶ καὶ ἀχωρίστως, ὡς μὴ ἔχειν λιασθῆναι (i. e. ἐκκλῖναι, ἐκφεύγειν) τὸν ὀδυρμόν. et 760, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε, luctum vehementissimum concitabat.

ἀλίβας, ἀλίβαντες, vide sub ἀζαλέος, διερός, et ΚΑ'ΡΦΩ.

ἀλίγκιος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) similis, par. *ähnlich, (like.)* est ab εἴκω, similis sum; unde fit εἴκιος, et ἴκιος, et interserto, ν, ἴγκιος, et præfixa syllaba ἀλ, quæ est ex λά, et intensionem aliquam notat; ἀλίγκιος. ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ, similem sideri pulcro, Ζ, 401, i. e. ὅμοιον. et sermo est de infantulo formosissimo. (κατὰ) εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν, Θ, 174, specie externa diis similis.

ἁλιεύς, έως. ὁ. (῞Αλλω) piscator, *ein fischer, (a fisherman.)* deinde in genere, in mari versans, homo nauticus, *ein seemann, (a mariner.)* ἁλιεύς, piscator, homo captans pisces, μ, 251, seqq. ubi est parabola de eo, atque ipse describitur. ἐσαγείρομεν ἐρέτας ἁλιῆας, π, 349, congregemus in navem remiges marinos, τοὺς περὶ τὴν ἅλα πονουμένους. sic et ω, 418, οἴκονδε πέμπον ἕκαστον ἄγειν ἁλιεῦσι, domum portandum curaverunt per homines nauticos et portitores, quorum multi in illis insulis prope se sitis et Epiro vicinis operas suas navabant. de ἁλιεῦσιν, reti piscantibus, est parabola et descriptio χ, 384, seqq.

ἁλίζω, congrego, vide sub ἅλις.

ἁλίζω, vide sub κονία, prope finem.

ἀλίκρας, ατος, vide sub μελίκρατον.

ἀλικρείων, vide sub εὐρυκρείων.

ἁλιμυρήεις, εντος. ὁ. (Μύρω) est epitheton fluvii, in mare cum strepitu effundentis se, ὁ εἰς ἅλα μυρόμενος, μετὰ ἤχου ῥέων, ἐν τῇ ἐκβολῇ δηλαδή. ποταμῶν ἁλιμυρηέντων, Φ, 190. ε, 460. scribitur alibi et ἁλιμυρής, ὁ ἡ.

ἀλινδέω, ἀλινδήθρα, ἀλίνδω, vide sub ἀλέω, et ΚΥ'ΛΩ.

ἄλιος, ία, ιον. (῞Αλλω) in *prima* notione est, marinus, *zur see gehörig, (belonging to the sea,) deinde* quia mare ante inventas naves videbatur infructuosum et εἰκαῖόν τι, quia aqua ejus ad bibendum inutilis, ad rigandum noxia; hinc ἅλιος est μάταιος, frustraneus, ἀτελεύτητος. ἀτέλεστος, cujus effectus nullus est, εἰκαῖος, *vergeblich, (fruitless, useless.)* in *primo* significatu sunt loca: Α, 538, ἁλίοιο γέροντος, i. e. 'Ωκεανοῦ, qui et Νηρεύς. sic Σ, 141, γέροντα ἅλιον, i. e. Νηρέα et Υ, 107. γέρων ἅλιος νημερτής, i. e. ὁ Πρωτεύς, δ, 349, 384, 401. ρ, 140. Φόρκυνος, ἁλίοιο γέροντος, ν, 96, 345. κοῦραι ἁλίοιο γέροντος, i. e. Νηρέως, ω, 58. μετὰ ἀθανάταις ἁλίαις, Σ, 86. et 432, ἐξ ἀλλάων ἁλιάων, i. e. Νηρηΐδων pro ἁλιῶν. et Ω, 84, ἅλιαι θεαί. sic et ω, 47. ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίαις, in arenâ maris, γ, 38. δ, 438. ex *altero* significatu sunt: ἅλιον θεῖναι πόνον, Δ, 26, i. e. ἀτέλεστον, *die mühe fruchtlos machen, (to render the trouble fruitless.)* et 498, οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν, i. e. οὐκ ἀσυντελές, *warf nicht einen vergeblichen spiess, (did not throw an unavailing javelin.)* sic Ε, 18, οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. ubi conf. ἐκφεύγω. sic Λ, 376, 380. ἀπὸ χειρὸς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, Ξ, 455, a manu vanum exsiliisse telum. Ο, 575. Π, 480. ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν αὐτῷ, Ε, 715, vanum hoc verbum promisimus ei. ἅλιον ἔπος ἐκβαλον, frustraneum verbum effudi, Σ, 324. οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται, Ω, 92, 224. ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδε, Δ, 179, ubi utraque significatio innuitur per allusionem: nam per mare transierat huc, nec tamen quidquam effecerat. nisi malis h. l. neutrum adverbialiter pro ματαίως positum dicere; sicut fortasse est Ν, 410, οὐδ' ἅλιον χειρὸς ἀφῆκε, et 505, ἐπεὶ ἅλιον (ματαίως) ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν, a manu ruit; quod exemplum est manifestius. nam pertinet ad αἰχμή. nisi velis subintelligere ἔγχος. sic et Π, 615. οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον, non frustra est jusjurandum, Δ, 158. οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσομαι, non frustraneus speculator, Κ, 324. οὐ σοι ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, β, 273, 318, ubi ἀστείως positum: nam per mare erat iter, et id non frustraneum fore dicit. οὐ ματαία.

ἁλιοτρεφής, έος. ὁ ἡ. (Τρέφω) in mari nutritus et educatus. φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀδμή, odor, δ, 442.

ἁλιόω, f. ώσω. (῞Αλλω) frustraneum et vanum reddo, παντελῶς ματαιόω, καὶ ποιῶ διεκπεσεῖν ἄπρακτον. *mache vergeblich und unwirksam, (render useless and ineffectual.)* οὐδ' ἀλίωσε (ἠλίωσε) βέλος, non vanus fuit jactus, Π, 737. οὔτε ἁλιῶσαι, ε, 104, neque inefficacem reddere et irritam.

ἁλίπαστος, vide sub πάσσω.

ἁλίπεδον, vide sub πέδον.

ἁλίπλοος, ον. ὁ ἡ. (Πλέω) in mari natans. in mari submersus sic ut superne emineat supra superficiem. ἁλίπλοα τείχεα, M, 26, muros mari circumdatos et submersos. ab ἡ ἅλς, salum.

ἁλιπόρφυρος, ου. ὁ ἡ. (Φύρω) marina purpura tinctus, von ächter purpurfarbe, (of a real purple colour.) ab ἡ ἅλς. mare. et ἡ πορφύρα. concha illa marina. simul notatur color subnigricans. ἠλάκατα ἁλιπόρφυρα. ζ, 53, 306. i. e. pensa purpurea; quod alibi dicit εἴρια πορφύρεα. νύμφαι φάρε' ἁλιπόρφυρα ὑφαίνουσι. ν. 108. τὰ πορφύρεοντα ὑπὸ ἁλός, vel, τὰ ἐκ θαλάσσης πορφύρας.

ἅλις, (Ἀλῶ) adverb. confertim. häufig, (frequently.) satis. genug. viel, (enough, a great deal.) est ab ἀλέω. coacervo. hinc est et ἀλίζω. f. ίσω, congrego. et ἡ ἁλία, i. e. ἡ ἄθροισις, congregatio: et ἅλσις, εως, ἡ. quod et ἅλις scribitur, i. e. ἠθροισμένος, congregatus. condensatus, et οἱ ἀολλεῖς. i. e. ἠθροισμένοι ὁμοῦ, quos Homerus vocat ἀολλέες. μέλισσαι ἅλις πεποτήαται (περιπέτονται, circumvolant) confertim et dense, B, 90, ἠθροισμένως, häufig und dichte beysammen, (frequent and close together.) περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλις ἦσαν, circa eam Troades frequentes aderant, Γ, 384. ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι πυροφόροι, Ξ, 122, satis multa arva tritici feracia erant ei. ἢ οὐχ ἅλις, E, 349, an non abunde est; ubi absolute positum, et ubi ἡ οὐχ in scansione pro una syllaba valent. ists nicht schon genug? (is it not enough?) reperitur et cum casu recto, e. c. ἅλις πόλις, ὡς ἔχει, sie ist stadts genug wie sie itzo ist, (the city is sufficient as it is.) etiam cum genitivo, e. c. τούτων μὲν ἅλις, abunde hæc sunt. νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω, navem abunde auro et ære congesto impleat, I, 137. ubi genit. pendet ab ἅλις. sic et 279. et 376, ἅλις δέ οἱ, sufficiat hoc ei et abunde jam sit. er hat es genug, jo schon zu viel gemacht. mehr soll nicht kommen, (he has already done sufficient. nay too much.) ὕδωρ ἅλις ἀναβέβροχεν ὕδωρ, aqua abunde. P, 54. et 450, ἢ οὐχ ἅλις, ὡς, an non abunde est, quod. νεκρῶν. οἱ κατ' αὐτόν (in eo fluvio) ἅλις ἦσαν, copiosi erant, Φ, 236. et 319, ἅλις χεράδος περιχεύας μυρίον, affatim sabuli circumfundens innumerum. et 344, νεκρούς. et 352, δένδρεα, ἃ ἅλις πεφύκει, die häufig wachsen, (trees which grow in abundance.) τὸ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο, gold genug nimm an, (take gold enough,) X, 340. et 473, ἀμφὶ αὐτὴν εἰνατέρες ἅλις ἔσταν, frequentes circumstabant eam. ἢ οὐχ ἅλις, ὅτι, Ω, 670. sic et sequente ὡς. quod. Σ, 512. et 559, ἅλις τ' εἰδεῖα ἔλαιον, gut in im überflusse war es. (there was abundance of good oil.) χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες, ε, 38. ἧ μοι σῖτον ἔδωκεν ἅλις καὶ οἶνον, η, 295. sic χρυσόν τε ἅλις, ν, 136. ἅλις ἔνδον ἐόντων, cum affatim in domo sint in promtu, ο, 77, 94. π, 251. et 389, μή οἱ χρήματα ἅλις ἔδωμεν, ne ei nos adeo frequentes huc congregati facultates suas comedamus, et sequitur ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι. ἅλις tamen ibi potius ad χρήματα pertinet, bona ei abunde comedamus. κόπρος ἅλις κέχυτο, lagen grosse misthaufen, (lay large heaps of manure.) ρ, 298. et 376, ἢ οὐχ ἅλις ἧμιν (pro ἡμῖν) ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι πτωχοί, vagabundi mendici? χρυσὸν ἅλις δόντες, ψ, 341. πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω, ω, 485, divitiæ et pax congregatæ utræque sunto.

ἀλίσθρα, vide sub κυλίω, ad finem.

ἀλιτέω, vide ἀλείτης, et sequens.

ἀλιτήμαι, (Λάω) pecco graviter, idem quod ἀλιτέω. nam ab ἀλιτέω est ἀλίτημι, cujus forma media usurpatur. οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν, δ, 807, non enim sane est peccans in deos, οὐκ ἐξαμαρτὼς ἐστιν εἰς τοὺς θεούς: peccatores enim sunt et esse debent infelices; non vero innoxii. regit ergo et dativum personæ.

ἀλιτήμων, ονος. ὁ ἡ. (Λάω) peccans consulto, ὁ ἑκουσίως ἁμαρτάνων τοῦ δίκαιος. οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἀλιτήμων, inquit Jupiter de Achille, Ω, 157, coll. 156, αὐτός, sc. Ἀχιλλεύς. sic et 186, coll. 185. et vide ἄφρων ad h. l. est ergo ἀλιτήμων, qui sponte omne jus et fas proculcat.

ἀλιτρός, οῦ. ὁ. (Λάω) grandis peccator, sceleratus. pestilens contra aliquid. est per syncopen pro ἀλιτηρός et ἀλιτήριος, ὁ τοῖς ἐσθίοντας ἀλιτῶν ὅτω ἁμαρτών. ἀεὶ ἀλιτρὸς ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς, Θ, 361, ubi irata Minerva (i. e. irati in animo Græci contra providentiam favorabilem) sic loquitur de Jove; ut ergo appareat cum hæc in sensu decentissimo sint interpretanda, ἀλιτρός, et esse, qui facit ut aliquis alius aberret a proposito sibi scopo, iniquus contra aliquem bonum. qui peccat contra aliquem bonum. δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός, Ψ, 595, contra deos esse sceleratus, vel, in deorum oculis apparere detestabilis peccator. ἦ δὴ ἀλιτρός γ' εἶς, ε, 182, ubi Calypso blandiens et jocabunda sic loquitur ad Ulyssem: et sensus loci totius est, ἐλύττεις, καὶ οὐκ ἄϊδρις τι ἀλιτῶν. καὶ ταῦτα ὡς ἀπατήτης ὤν, errare facis me. nec veritatem dicis. et quidem tu probe doctus astutias ingeniosas. ex quo loco simul ille, ex Θ citatus, lucem aliquam accipit. ut ergo hoc nomen non semper sceleratum, sed astutum et deceptorem in sensu molliori, notet.

ἁλίτρυτος, ου. ὁ ἡ. (Τρύω) qui in mari atteritur et fatigatur Theocr. 1, 45.

ἁλίω, f. ίσω (Ἕλω) volvo, voluto, me vel aliud, ich wälze, (I roll.) est ab εἰλέω. sic equus dicitur ἀλίειν, si in terra se volutat. ἐξαλίω, evolvo. Aristoph. Nub. 32, 33, ubi prius ἐξαλίσας est, a volutando excitans equum: alterum ἐξήλικας est, provolvisti. idem verbum dicitur et ἀλίζειν, i. e. κυλίεσθαι. it. ἀλινδεῖν. unde locus volutationis est ἡ ἀλινδήθρα, quæ et ἡ κυλίστρα.

ἄλκαρ, ατος. τό. (Ἀλω) robustum et promtum præsidium ad arcendum malum, ein schutz und wehre, (a defence and safeguard.) οὐδέ τι σοὶ Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι, E, 644,

nec puto te fore defensorem Trojanis, etsi valde fortis et robustus es, *du wirst ihnen nicht schutz leisten können, (thou wilt not be able to protect them.)* οὐκέτι ἄλκαρ Ἀχαιῶν ἔσσεται, Λ, 822, jam non erit ullum defendendi et arcendi interitus præsidium illis, *sie haben keine hülfe und beschützung mehr, keine rettung, (they have no force for their defence and protection.)*

ἀλκή, ῆς. ἡ. (Χάω) defensatio fortis, præsidium forte, fortitudo propulsans malum hostile. habet et obliquos, quasi nominativus esset ἡ ἄλξ, ἀλκός: quod maxime fit per dialectum Æolicam. nam οἱ Αἰολεῖς solent ex nominibus primæ declinationis formare casus obliquos in declin. tertia, e. c. ἰωκήν, ἰῶκα, κρόκην, κρόκα, etc. μὴ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς, Δ, 234, ne remittite ab impetuosa defensione et fortitudine; et 418, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς, etiam nos ambo cogitemus de impetuosa adgressione et propulsatione hostium. sic et Ε, 718. μνήσασθε, memores sitis defensionis, *wehret euch brav, greifet mutig an, (defend yourselves bravely, attack vigorously,)* Θ, 174. Λ, 287. et 313, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς, quid accidit nobis quod obliviscimur impetum in hostes. τί ὧδε μεθίετε, cur sic remittitis a pugnando, Μ, 409. ὑμεῖς δ' οὐκ ἔτι καλὰ μεθίετε, jam non pulcre remittitis, Ν, 116. et 197, μεμαῶτε. ἔπαυσε δὲ αὐτὸν θούριδος, cessare eum fecit a pugnando, Ο, 250. et 487, μνήσασθε. et 527, εὖ εἰδότα. Ρ, 81, ἔπαυσε τόν. Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν, impetuosam induti fortitudinem pugnandi, Η, 164. Θ, 262. Σ, 157. μηδὲ μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι, neque obliviscar robur et fortitudinem, Ζ, 265, quæ fere sunt synonyma. οὐδὲ ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς, Ν, 269. et 836, οὐδ' ἐλάθοντο ἀλκῆς, *sie vergassen ihre bravoure nicht, (they were not unmindful of their bravery.)* contrarium est, ἐλάθοντο, Ο, 322. Π, 357. et 602, οὐκ ἐξελάθοντο. ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ φόβοιο, memores ambo pugnæ fortis, non vero fugæ, Ν, 48. λέων ὥς, ἀλκὶ πεποιθώς, Ε, 299. σῦς, aper, Ν, 471. λέων, Ρ, 61. et 728, κάπρος, aper, fidens defensioni suæ et viribus. φευγόντων οὔ τις ἀλκή, Ε, 532, fugientium nulla est defensio sui aut fortitudo honesta, οἱ φεύγοντες οὔτε ἄλκιμον ποιοῦσι. sic et Ο, 564. ἐπλήσθησαν αὐτῷ μέλεα ἀλκῆς καὶ σθένεος, Ρ, 212. Διὸς ἀλκή, Jovis opitulatio valida, Ο, 490. λύκοις περὶ φρεσὶν ἄσπετος, Π, 157. οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή, Γ, 45, in pectore nulla est vis nec ulla propulsandi hostis animositas. οὐδέ τις αὐτοῖς (τοῖς νεβροῖς, hinnulis) μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή, nec aliqua se defendendi vis oritur in pectoribus eorum, Δ, 245. ἐν δὲ, in ægide inest, Ε, 740. ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὅτι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπεται ἀλκή, an non agnoscis, quod a Jove et divinitus te non comitatur propulsandi hostis fortuna? Θ, 140, nullum a Jove auxilium. ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας, fortitudinem mihi primum culpasti, Ι, 34. et 39, ἀλκὴν δ' οὔ σοι δῶκεν, sc. talem, qualem mihi. et 231, εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν, nisi tu quidem indueris tibi fortitudinem, et susceperis defensionem: nam utraque ista notio jungenda est huic nomini. φλογὶ εἴκελον (κατὰ) ἀλκήν, similem eum flammæ, quod attinet promtitudinem pugnandi, Ν, 330. et 786, ἀλκῆς δευήσεσθαι, fortitudine remissos fore nos. ἐκ τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή, suaque ipsum perdidit fortitudo et animositas, Π, 753, de leone. οὐ δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται οὔτε ἀλκῆς οὔτε φόβοιο, Ρ, 42, non diu intentatus labor neque fortis defensionis neque fugæ trepidæ erit. et 181, ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα, etsi valde cupidum exhibendæ fortitudinis. et 281, συὶ ἴκελος ἀλκήν, apro similis promtitudine propugnandi. et 499, ὁ δὲ εὐξάμενος Διῒ πατρὶ ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας. φλογὶ ἴκελος ἀλκήν, Σ, 154. coll. 157. et 158, ὁ δὲ ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθώς, Ajax. δύσεο δ' ἀλκήν, indue fortitudinem, Τ, 36, indue studium defendendi et propugnandi: hinc ἀνδρεῖος dicitur ἐπιειμένος ἀλκήν. et 161, πάσασθαι αὐτοὺς σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γάρ, μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή, vesci eos pane et vino, hoc enim, sc. vesci ad satietatem, est robur et promtitudo pugnandi, sic et Ι, 702. hinc et ἠῶθεν et ante labores diurnos suscipiendos, ἐδείπνουν οἱ παλαιοί. ἀλκῆς δὲ μεμαῶτά με οὐκ ἀποτρέψεις ἐπέεσσιν, Υ, 256, promtum me ad propugnandum non avertes verbis ab hac promtitudine. et 381, ἐνέθορε Τρώεσσιν Ἀχιλλεὺς φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν, insiliit contra eos pectore armatus robore et studio pugnandi. κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ γίγνετο, Φ, 528, agebantur trepida fuga, neque defensionis animosæ quidquam fiebat. et 578, καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη (etiam transfixa venabulo ἡ πάρδαλις) οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς, non desistit a strenua defensione sui. ὄφρα σε ὑποδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι, Χ, 282, ut te timens obliviscar roboris et fortitudinis. οὐ διδαηκότες ἀλκήν, β, 61, qui non novimus et didicimus promtitudinem defendendi, ἀνδρείαν: non vero τὴν ῥώμην, robur virium, hæc enim solius naturæ donum, non autem διδακτή. μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς, δ, 527, aut memor esset deinde impetuosæ defensionis, sc. rex Agamemnon, si resciret quæ absente se acta sint, et si redisset, præteritis insidiis, domum. ὥστε λέων, ἀλκὶ πεποιθώς, ζ, 130. ἄνδρα ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν, posse nos venire ad virum indutum magno robore, ι, 214. et 514, φῶτα ἐνθάδε (huc) ἐλεύσεσθαι μεγάλην ἐ. ἀ. οὐδέ τις ἔστι ἀλκή, neque aliqua defensio aut promtitudo resistendi locum hic habet, fugere est optimum, μ, 120. θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν, mirareris intuens velocitatem ejus et robur, ρ, 315, quæ sunt duæ virtutes canis venatici; tertia est, εἰδέναι ἐρευνᾶν ἴχνη, 317, quarta, εἶδος ἔχειν καλὸν, 313. οὐκ ἔτι σοί γ' Ὀδυσεῦ μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή, χ, 226, inquit Minerva ad eum, i. e. ipse ad se, cohortans sese ipse ad pugnandum. et 237, ἔτι σθένεός τε καὶ ἀλκῆς ἐπειρήτιζε, adhuc roboris et promtitudinis suæ periculum faciebat. et 305, οὐδέ τις ἀλκὴ γίγνεται οὐδὲ φυγή, neque aliqua defensio et prohibitio mali locum habet nec fuga. οὐδέ φημι ἀλκῆς δευήσεσθαι, ψ, 128, nec puto mihi defutu-

ram promtitudinem pugnandi fortiter. ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα πάντας ἐπ' αἶαν, laudati fuimus, α, 508.

ἄλκιμος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) fortis defendens se aliosque a malo, robore animi et corporis præditus. ἄλκιμον ἔγχος, hastam ad defendendum se aptam et quæ fortem adjuvat, Γ, 338. Κ, 135. Ξ, 12. Ο, 482. α, 99. ο, 550. ρ, 4. υ, 127. φ, 34. sic, ἄλκιμα δοῦρα, i. e. πολεμικὰ, Λ, 43. Π, 139. χ, 125, ad defensionem et pugnam utilia: nam sunt et alia δοῦρα, i. e. ligna. ἄλκιμος υἱὸς τοῦ, Ζ, 437. Μ, 349. Λ, 813. Π, 278. Σ, 12. ἦτορ ἄλκιμον, *herzhaftigkeit, (valour, intrepidity,)* Ε, 529, quo quis promtus est ad defendendum. Π, 209, 264, de vespis propter θράσος αὐτῶν ad pugnandum pro nido suo. Ρ, 111, de leone. Τ, 169. Φ, 572. ἐπεὶ ἀλκιμός ἐσσι, Ζ, 522, siquidem strenuus es. οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτε ἄλκιμος, ὡς σὺ, μάχεσθαι, ἐστὶν ἄλλος, Ο, 570, ubi vides duas præstantias heroicas: et desines mirari, Achillem κατ' ἐξοχὴν dici ποδάρκεα. ὅστε (Ζεὺς) καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ (in fugam vertit) καὶ ἀφείλετο νίκην, et aufert ei victoriam, Π, 689. Ρ, 177. πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες, Φ, 586. ὅστε δειλὸς ἀνὴρ ὅστε ἄλκιμος, Ν, 278. ἄλκιμος ἔσσ' (pro ἔσο, esto) ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, sis fortis et strenuus, ut et aliquis posterorum bene de te loquatur, α, 302. γ, 200. οὐδὲ ἄλκιμος ἐν πολέμῳ (neque promtus in pugna) οὔτε φρεσὶν ᾗσιν ἀρηρὼς, κ, 553. καί κ' εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ ὅστε ἄλκιμος εἴη, et sane unus vir qui fortis esset, omnes retineret et prohiberet ab aditu illo, χ, 138. et 232, ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι.

ἀλκίφρων, qui vires mentis habet, vide sub βία, prope medium.

ἀλκτὴρ, ῆρος. ὁ. (Χάω) qui arcet et defendit. Ἄρεως ἀλκτῆρα, Martis vindicem, Ξ, 485, qui fortiter vindicat damnum in prœliis acceptum; et λιπέσθαι ibi est, superstitem relinquere, se mortuo. est ergo h. l. ὁ τοῦ φόνου ἐκδικητὴς, vindex cædis, qui et ἀμύντωρ dicitur. sic, Ἄρεως ἀλκτῆρες, depulsores belli et hostium, Σ, 213, abactores et expulsores hostilium armorum. coll. 100, ἀρῆς ἀλκτῆρα, mali propulsatorem. εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, ξ, 531, sumsitque acutam lanceam, canum propulsatricem et hominum, si nocere aliqui vellent. sic et, δώσω δὲ ὀξὺν, φ, 340. est ergo idem qui ὁ ἀλεξητήρ.

ἀλκυονίδες ἡμέραι, vide sub Ἀλκυὼν in R.

ἄλκω, f. ἄλξω, et ἀλκέω, f. ήσω. (Χάω) arceo, depello. idem quod ἀρκέω, ex quo per τραυλισμὸν est factum.

Ἀλλὰ, (Ἄλλος) conj. sed. *aber, sondern, (but.)* est et sæpe vox hortantis. confer Α, 24, 32. 25, 62, ἀλλά γε, *aber wohl, (but indeed,)* 82, ἀλλ', *sondern, (but,)* 94, ἀλλὰ καὶ ὣς, sed et sic, 116, 125, 127, 135, *sondern, (but,)* et l. c. subintelligitur præcedens *non, nein, (no.)* ἀλλ' ἤτοι, *aber doch, (but assuredly.)* 140. ἀλλὰ, *aber doch, da doch, (but still, although,)* 165. 204, 210, s. 259, 337, 393, ubi est hortantis. 421, 508, 547, 554, 562, 565, hortantis. 582. ἀλλὰ σὺ, hortantis, Β, 33. ἀλλ' ἄγετε, 72, 139. ἀλλ' ἴθι νῦν, Β, 163; 241, ubi *bis* positum, *aber, sondern, (but.)* sic et 859, 860. 257; ἀλλὰ καὶ, *aber auch, (but then,)* 297, 331, 360, 375, 437, 675, 721, 727, 754, 799. Γ, 56, 150, 159, 190, 433, ubi flectit ad orationem κολακευτικήν: 441. Δ, 9, 13, 62, ἀλλ' ἤτοι, sed sane: 100; 236, *vielmehr, (rather:)* 264, 268; 315, *so aber, (but so)* 322; 332, ubi potest esse *nam, denn, (for.)* 399, 418. ἀλλὰ καὶ οὕτως, Ε, 255, ἀλλ' ἤδη, *sondern nun, (but now,)* 380, ἀλλὰ καὶ ὣς, 482. ἀλλὰ vox precantis, Ζ, 464. 59, 358, 363, 372, 418. Θ, 81, 154, 529. Ι, 45, εἰ καὶ σὺ ἀπελεύσῃ, ἀλλὰ οἱ λοιποὶ μενοῦσιν, *aber doch, (but yet.)* Κ, 38. Λ, 840. Μ, 320. ἀλλά περ, *doch wenigstens, (but at least,)* Μ, 349, 362. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς, Ν, 448. sæpe format apodosin ad γὰρ pro ἐπειδὴ, e. c. Ν, 740, 736, ut sit pro Germanorum *so, also, (so, thus,)* vel potius omnino abundet τὸ ἀλλά. ἀλλά που, 225. Ξ, 267, 366, 370, 481. ἀλλά που, i. e. ἀλλ' ἴσως. *aber wohl, aber vielleicht, (but perhaps,)* Ο, 43; 290, 461, 472. ἀλλὰ φίλοι, Π, 544. ἀλλ' ἐμέ περ πρόες, ubi ἀλλὰ ad εἰ præcedens format apodosin, *so lass doch wenigstens mich, (let me then at least,)* Π, 38. 62, 77, 501, 849. Ρ, 479, 645. Σ, 63, 79, 104, 119, 405. Τ, 34. 71, 273, 416. Υ, 104, 244, 257, 435. Φ, 276, 305, 422, 479, 562, 577, 581, 610. Χ, 192, 231, 254, 258, 281, 385. 454, 512. Ψ, 313, 319, 343, 768, 773, 892, ἀλλὰ σὺ pro σὺ μὲν δή. ἀλλὰ abundans attice, Ω, 771. Ex Odyss. ἀλλὰ, sequente δὲ, γ, 208, s. δ, 472. ι, 80, ἀλλὰ hortantis, pro δὴ, et præcedit sæpe γὰρ, κ, 174, 176. ἀλλὰ καὶ, λ, 330. ἀλλά κε, 418. ἀλλὰ, nisi, 559. μ, 47. ξ, 33, 143, 302, 151, ubi apodosin format. π, 387, 434. σ, 76, 146. sæpe idem quod δὴ, τ, 595, 68. ἀλλ' εἰ δὴ, φ, 253, collato 250. 309, potius. 72, quam. χ, 73, apodosis, pro δή. 157. est sæpe Germanorum *allein* pro *aber, (but.)*

ἄλλεγον, pro ἀνέλεγον, ἀλλέξαι pro ἀναλέξαι, vide sub ἀναλέγω.

ἀλλήλων, (Ἄλλος) est nomen defectivum, a genitivo plurali incipiens flecti. notat, invicem, *einer den andern, (mutually.)* differt ergo ab ἑαυτῶν. nam ἑαυτοὺς ponimus, ἐπὶ τῶν καθ' αὑτὰ λεγομένων, si quis ipse sibi quid facit, e. c. Αἴας καὶ Μενοικεὺς ἑαυτοὺς ἀνεῖλον, ipsi se interfecerunt, ἑκάτερος ἑαυτὸν, uterque ipse occidit se. ἀλλήλους vero ponimus ἐπὶ τινῶν συμπεπλεγμένων, e. c. οἱ τοῦ Οἰδίποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, i. e. ἕτερος τὸν ἕτερον, alter alterum, se invicem, se mutuo. ἀλλήλων, Γ, 115. Ε, 874. ἀλλήλων ἰθυνομένων δοῦρα, *da einer den spiess wieder den andern richtete, (directing their spears,)* ἀκοντιζόντων αὐτῶν κατ' ἀλλήλων, Ζ, 3. et medium est attice pro activo. et 245, 249. Ν, 499, 501, 613. Ξ, 206, 305. Π, 336. Σ, 534, 540, 594, 602. Τ, 203. Ψ, 711, 804. ἀλλήλοις, Β, 151. Γ, 9, 132. Δ, 62, i. e. σὺ ἐμοὶ, ἐγὼ σοί. 472. Ε, 384, nam dii omnia faciunt

vel fieri curant: ergo et dii diis. Z, 218, 226, 230, 233. H, 22. K, 419, et quidem συγκεχυμένως, nullo electo et constituto: ἑκόντες id faciunt; etiam erga ἐπικούρους suos studiosi et grati. Λ. 70, i. e. ἐπιμετρηδήσαντες ἀλλήλοις, κατ' ἀλλήλων ἐρμήσαντες. et 232. M, 274. Ξ, 369. O, 368, 697, 703. Π, 217, 430. P, 365, 374. ἀλλήλοις παρὰ, i. e. ἐγγὺς ἀλλήλων, P, 721, unde est τὸ παραλληλίζειν. T, 252, 254, 258. X, 128, 248, 264. Ψ, 732. ἀλλήλαις, Δ, 449. ἀλλήλοιϊν, dualis pro ἀλλήλοιν, N, 708. Π, 761, 765, 768. ἀλλήλους, Γ, 155. E, 530. O, 562. I, 526. Λ, 337, 642. N, 338. P, 413. M, 105. O, 708. Π, 101, πρὸς ἀλλήλους, sc. amice; palam non dicturi talia. Σ, 172. Φ, 609. Ψ, 98. Ω, 484. et ex *Odyssea*, α, 187, 209. ι, 71. ι, 115, οὐχ ὑποτάσσονται ἀλλήλοις: et hoc ἀλλήλων circumscripsit 47, Κίκονες Κικόνεσσιν, i. e. ἀλλήλοις. β, 102. ο, 398. φ, 36. ψ, 109. ἀλλήλοις, β, 149. γ, 151, 277. δ, 215, ε, 481. ζ, 211. θ, 188. κ, 335, de duobus. π, 424. sc. τοὺς ἱκέτας. χ, 389. ψ, 211. ἀλλήλαις, ι, 329, sc. συνέχοντες. ι, 23. κ, 89. υ, 8. χ, 450. ω, 8. ἀλλήλοιϊν, σ, 38. τ, 384. φ, 15. ἀλλήλους, δ, 620. ι, 55, 129. κ, 34, 453. ν, 165. ξ, 409. ο, 492. π, 293, coll. τ, 11. ρ, 166, 368. υ, 373, ω, 484. ἀλλήλας, σ, 320.

ἀλλόγλωσσος, vide ἀλλόθροος.

ἀλλόγνωτος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) nobis non notus, sed aliis. ὁ ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γιγνωσκόμενος, ὁ ἄλλοις γνωτός. ἀλλογνώτῳ ἐν δήμῳ, apud populum alienum, β, 366, *bey einem fremden volke das nicht sein bruder ist, (among a strange people that is not its brother;)* ut sacræ litteræ loqui amant.

ἀλλοδαπὸς, ἡ, όν. (Ἄλλος) alienigena, alienus. peregrinus. *fremd, (strange.)* et proprie est ὁ ἀπὸ ἄλλου ἐδάφους, ex alieno solo, ubi φ ionice mutatum in π. sic et ἡμεδαπὸς, ex nostro solo, ἐνδαπὸς, in solo, etc. et τὸ ἔδαφος pertinet ad ἕζω. commode tamen et pro paragoge habetur ad ἄλλος. μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, Γ, 48, mixtus alienigenis. καὶ ἀλλοδαπός περ ἐὼν, licet alienigena, Π, 550. ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ, in populo alieno, T, 324. ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, Ω, 382. κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες, malum in alia terra habitantibus ferentes, γ, 74. δήμῳ ἐν, θ, 211. γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει, in terra aliena habitat, ι, 36. et 255, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες. ἄνδρας ἐς, ξ, 231. υ, 220. ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, ρ, 485. ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ, ψ, 219. Vide sub δάπεδον, ad finem.

ἀλλοειδὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) cujus forma et species est alia. οὗ τὸ εἶδος ἠλλοίωται. ἀλλοειδέα φαινέσκετο (ἐφαίνετο, apparebant, videbantur) πάντα ἄνακτι, ν, 194.

ἄλλοθεν, (Ἄλλος) adverb. aliunde. *von andrer seite oder gegend, (from a different quarter.)* regula est: in θεν præcedente ο desinentia, acuunt penultimam, ut Κυπρόθεν, Ἰλιόθεν, etc. exceptis ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἴκοθεν. ἄλλοθεν ἄλλος, B, 75, alius aliâ ex parte. I, 311, 667. N, 551. μ, 392. ι, 401, aliunde alius. et 493. κ, 119, 442. λ, 42. σ, 230. ω, 414. νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν, modo peregre advenit, γ, 318. ι, 490. ζ, 283. η, 33, 52, i. e. εἰ καὶ ἀλλοδαπὸς εἴη ξένος. π, 26. ρ, 112, 382. υ, 360.

ἄλλοθι, (Ἄλλος) adverb. alibi. *anderswo, (elsewhere.)* πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης ζώει, alibi terrarum, β, 131. ἐπὴν πόσις ἄλλοθι ὄληται, si maritus peregre perierit, ξ, 130. ἡμεῖς (ego) δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην, alibi inveniam sedendi locum, π, 44, et sic dicit regius juvenis ad personatum vetulum mendicum prorsus ignotum sibi. en priscam civilitatem et hospitalitatem! quo evanuit his illuminatis temporibus ut videri volunt! ἄλλοθι πάτρης ὤλετο, ρ, 318, alibi procul a patria. sic ἄλλοθι ὀλέσθαι, σ, 400, alibi periisse. id precantur inhumani proci hospiti non suo. ἔκλαιε ἄλλοθι, flebat alibi, *an einer andern ecke, (in another corner,)* φ, 83.

ἀλλόθροος, ου. ὁ ἡ. (Θρέω) alia lingua vel dialecto utens, ἀλλόγλωσσος: ὁ ἄλλα θροῶν παρὰ τὰ Ἑλληνικά. aliter sonans, i. e. alienigena, externus. πλέων πόντον (navigans in mari) ἐπὶ ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ad homines alio sono loquentes, α, 183. sic, ἠλᾶτο σὺν νηυσὶν ἐπ', γ, 302, vagabatur cum navibus ad. πλάζεται ἐπὶ ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε, ξ, 43. ὅπη περάσητε πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ο, 452, quocunque transvexeritis eum ad extraneos. sic ὁ ἡ ἄθροος est ἀθόρυβος, sine voce, sine strepitu, non loquens aut clamans aut tumultuans. sed aliud est ἀθρόος, i. e. συνηθροισμένος. illud est cum α privativo, hoc cum copulativo.

ἀλλοῖος, α, ον. (Ἄλλος) alius speciei, *von andrer art, (of a different kind;)* sic tamen ut ad idem genus pertineat. involvit semper aliquam comparationem, non autem simpliciter aliud notat. ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ, Δ, 258, alia tali in re. ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης (ἐφάνης) νέον, jam in alia specie mihi te ostendis ac paullo ante, π, 181, ubi dicit, Ulyssem ἠλλοιῶσθαι νῦν. καὶ γάρ τις ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρα, τ, 265, coll. 267. alium non tam præstantem, *von andrer beschaffenheit, (a man of inferior quality.)*

ἀλλόκοτος, vide sub τόκος.

ἀλλοπρόσαλλος, ὁ ἡ. (Ἄλλος) est epitheton Martis, i. e. belli et pugnæ. ab alio ad alium accedens. conf. Ἄρης in R. E, 831. et 889, ἀλλοπρόσαλλε, ubi est vocativus, quem simplex ἄλλος nunquam habet: tu, nunc ad hunc, nunc ad alium te vertens.

ἌΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο. alius, reliquus. *der andre, (the other.)* et ponitur a poëta, si de multis sermo est. conf. ἕτερος. ἄλλοθεν ἄλλος, alius ab alia parte, B, 75. N, 551. τὶς Ἀχαιῶν ἄλλος, B, 80, 231. οἴσομεν ἄλλον, i. e. τρίτον, Γ, 104, nam de duobus ponit ἕτερον. et 223, βροτὸς ἄλλος, *sonst ein mensch, (some other person.)* et 226, ὅδε ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνήρ. πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος, Δ, 334, phalanx alia, *ein andrer troup, (another troop.)* et 316, τὶς ἀνδρῶν ἄλλος. οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, E, 517. ἄλλος κέν

τις θεῶν, H, 456, τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω, Θ, 429, alius eorum pereat, alius vivat. ἄλλος μὲν μογέων, alius quidem cum multo labore, Λ, 635, Νέστωρ δ' ἀμογητί: et intelligendus ibi ἄλλος τῶν γερόντων, ὁμοίων τῷ Νέστορι, alius æqualium ejus. nam de senibus est sermo. ἀργαλεώτερος ἄλλος χόλος, O, 121. et 596, οὔτις ἄλλος νεώτερος Ἀχαιῶν (est subjectum) οὔτε ποσὶν θάσσων σεῖο, οὔτε ἄλκιμος ὡς σὺ, (est prædicatum.) οὐκ ἄλλος ἐδύνατο, Π, 141. et 225, οὐδέ τις ἄλλος, nemo præter ipsum Achillem. sic Σ, 185, 405. ἄλλος δ' οὔτις, Φ, 275. τὶς κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο, X, 106. μηδέ τις ἄλλος ἅμα ἴτω ἀνὴρ, Ω, 148. et 220, εἰ γάρ κέν τις ἄλλος, et 768. et 774, οὐ γάρ τις μοι ἔτι ἄλλος. ἄλλου στρατοῦ, Ξ, 84. ἄλλου δ' οὔ τευ (τινὸς) οἶδα τεῦ ἂν (οὗ ἂν) κλυτὰ τεύχεα δύω, Σ, 192, alius enim non ullius scio cujus arma induere possim. οὔτε τευ (τινὸς) ἄλλου, T, 262. αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ, B, 360, et ipse bene consule, et audi alium; ubi modestiæ causâ non dicit ἐμοὶ, sed ἄλλῳ ὅστις ἂν εἴη ἐκεῖνος: subjungit tamen statim consilium. sic I, 101, κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ. ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, K, 404. P, 78. ἄλλῳ μὲν, ἄλλῳ τε, ἄλλῳ τε, N, 730—732, et ibi ἑτέρῳ intersertum, 731, quia sæpe ἰσοδυναμεῖ τῷ ἄλλῳ. δικαιότερος καὶ ἐπὶ ἄλλῳ, erga alium, T, 181. καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, Ψ, 494, etiam alii succenseretis. ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, Δ, 81. υἱὸν δ' οὐ τέκετο ἄλλον, E, 154, *sonst keinen mehr, (no other.)* ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν, I, 365. τὸν δ' ἄλλον λαὸν, Λ, 189, 204, reliquum populum. ἄλλον χερείονα, alium deteriorem, M, 92. ἀμείνονα, 232. ἤέ τινα ἄλλον, 248. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι, 267, et prius ἄλλον respicit ad τὸν μὴ μεθήμονα, καὶ τὸν ἐπιμελῆ. ἄλλον μέν κεν θεῶν, Ξ, 244. ἄλλον πού τινα, N, 272. et 229, ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον. ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον, reliquas copias, Π, 38. ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, (recens vulneratum) ἄλλον ἄουτον, ἄλλον τεθνειῶτα, Σ, 536, s. ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος, *einen beym mantel ziehend, den andern beym rocke, (laying hold of one by the cloak, another by the tunick,)* X, 493. καὶ φίλτερον ἄλλον, Ω, 46. et 370, ἀλλά κεν ἄλλον σοῦ ἀπαλεξήσαιμι. ἄλλοι, A, 22, 174. B, 665. Γ, 73, οἱ δ' ἄλλοι, *ihr andern, (you others.)* 102, 168, 461. Δ, 261, 429, 538. E, 786, 877. Z, 402. H, 112, 385, s. 473, seqq. I, 370, 590. K, 1, 83, 563, 565. Λ, 692. M, 175, 245. N, 512, 525. Ξ, 49, 368. O, 167, 224, 414. ἄλλοι ἕκαστος, i. e. τῶν ἄλλων ἕκαστος, Π, 697, 443, 763. ἄλλοι, in opp. ad ἀρίστους, P, 370. T, 83, 190, 248, 345. Υ, 23. ἄλλοι, *die andre partey, (the other party.)* sc. Græci, Φ, 5. ἄλλοι ἰχθύες, i. e. οἱ ἀλλοφυεῖς, aliâ naturâ prædití, Φ, 22, 371, 518, 606. X, 181, 237, 366, 369, 390, 489. Ψ. 236, 241, 459, s. 479, 658, 737. Ω, 98, 363, 484, 677. ἄλλων οὔ τις, A, 198. ἄλλων ὑπέροχος, Z, 194, 208. Ξ, 427. Υ, 351. ἐξ ἄλλων, Φ, 370, *vor andern, (before others,)* δίχα τῶν ἄλλων μόνος αὐτός. ἄλλων ἄνευθεν, X, 39. Ψ, 399. Ω, 338, 456. ἄλλοις, E, 131, 820. Θ, 437. O, 134. Σ, 103, 106. Φ, 385. X, 54. Ψ, 342, 829. Ω, 25. ἄλλους, reliquos, Γ, 68. Δ, 36, alios omnes. E, 822. Θ, 211, ἄλλους ἡμᾶς, quod τὴν πολλὴν διαφορὰν τῶν ἄλλων θεῶν πρὸς τὸν Δία notat: ἄλλοι γάρ εἰσι πρὸς τὸν Δία, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλοῖοι. hinc distinctio inter διαφορὰς, ut aliæ sint ἄλλαι plane, aliæ ἀλλοῖαι tantum. Λ, 406. O, 67, 87. Π, 657. P, 328, ubi ἄλλους est cum emphasi, alios et multo præstantiores ac vos estis, *die ganz anders beschaffenen männer, (far superior men.)* Υ, 135. Ω, 156, 185, 497. ἄλλη, Z, 411. B, 804. ἄλλης, N, 622. ἄλλῃ, sæpe ponitur elliptice adverbialiter, ut sit pro ἀλλαχοῦ, *anders wohin, (elsewhere,)* ἐν ἄλλῃ ὁδῷ, A, 120. E, 187. O, 464. Φ, 557. sic et ταύτῃ ponitur pro ἐν ταύτῃ ὁδῷ ἢ μεθόδῳ, i. e. οὕτως. et ἑτέρηφι, i. e. ἑτέρως. sic ἄλλῃ pro ἄλλως, O, 51. N, 49, i. e. ἐν ἄλλῃ τάξει ἢ μερίδι, ἀλλαχοῦ, *anderswo, (in another place.)* ἢ ἄλλως, alias, *sonst, (otherwise.)* ἄλλην, T, 233. ἄλλαι, Z, 379, 384. Σ, 49. Ω, 83. ἀλλάων pro ἀλλῶν, Σ, 432. ἄλλας, sc. παλλακὰς, Φ, 88. ἄλλο δὲ ἐρῶ σοι, A, 297. Δ, 39. E, 259. Π, 444, 851. O, 212, Φ, 94. Ψ, 82. *will dir noch was sagen, (will tell you something more.)* ἄλλο κεύθει, ἄλλο βάζει, aliud occultum sentit, aliud proloquitur, I, 313. et 469, ubi præcedit ἕτερον, 468. ἄλλο ὄρνεον, i. e. ἕτερον τῷ εἴδει, ἀλλόφυλον, non ex hac specie avis, N, 64. ἄλλο, Ξ, 262. T, 321. X, 293. ἄλλο τόσον, X, 322. Ψ, 452, *was das übrige in soweit betrift, (as for the rest:)* et dicitur ἐπὶ τῶν παρὰ ὀλίγον ἐντελῶς ἐχόντων κατά τι, de rebus pæne omnino ita se habentibus, excepto paullulo quodam. ἄλλο, adverbialiter, pro ἄλλοτε, *zu andrer zeit, (at another time,)* Ξ, 249, ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ, tuum mandatum et præceptum me jam aliàs sapere fecit. potest et per ellipsin intelligi, κατὰ ἄλλο ἔργον. ἄλλα, τὰ ἄλλα et τἄλλα, A, 465. B, 428. E, 621. τὰ μὲν, ἄλλα δὲ, Z, 147. I, 380. ἄλλα μὲν πρὸ, ἄλλα δὲ ἐπὶ, *einige voran, einige nach, (some before, some behind,)* N, 799, s. ἄλλα, *einige, (some,)* O, 315. et 714, ἄλλα, ἄλλα. ἄλλα δέ μοι νῦν, Σ, 435, quod abrupte dictum præ dolore, i. e. alia autem mihi nunc mala immisit Deus. Σ, 552, s. X, 118, 350. Ψ, 140, 483. Et in *Odysseâ*, ἄλλος, α, 47. γ, 377. δ, 91, 649. ζ, 205. θ, 169, 229. ι, 520. λ, 557. ν, 333. ξ, 400, 493. π, 9, coll. 8, ubi differentia indicatur inter ἑταῖρον καὶ γνώριμον. et 34, 204. ρ, 568, 580. σ, 486. υ, 201, 376, 380. φ, 152, 291, 324, 327, 401. χ, 154, 257, seqq. 274. ω, 107, 266. ἄλλου, ζ, 68, 192. θ, 491. υ, 337. ἄλλῳ, β, 239. θ, 241, s. κ, 32. ρ, 404. χ, 373. ἄλλον, δ, 692. θ, 202, sc. ἄεθλον. et 310, 516. λ, 622. ξ, 138. π, 261, 361. ρ, 383, 401. σ, 71, 415, ubi servi opponuntur hospiti libero: ne adorimini hospitem, ne vero quoque ἄλλον, i. e. τύχης ἄλλης ὄντα, quales sunt servi in domo. υ, 222, 324. χ, 6. ω, 127. ἄλλοι, α, 11, 26, 177, 210, 355, 394. β, 21, 82, 209. δ, 165, s. 826. ε, 110, 133. θ, 40, 107, 551. ι, 61, 172, 567, 370. μ, 352. ν, 419. ἄλλοι, sc. ὧν ἦρχεν

Εὔμαιος, ξ, 24, seqq. 196, 200, 417, 478. ο, 300. ρ, 376, 411, 417. υ, 213. φ, 174, 232. ψ, 285. ἄλλων, β, 314. δ, 34, 37. θ, 204, 212. μ, 49. ο. 228, coll. 238, 394. π, 183, 239, 382. σ, 61. υ, 219. φ, 210. χ, 28, 254. ω, 79. ἄλλοις, β, 166. ξ, 226, 228. ω, 179. ἄλλους, γ, 86. θ, 93. ι, 100. ν, 213. π, 404, 434, 731. ρ, 395. χ, 314. ἄλλη, ξ, 301, nec Creta, nec alia insula. ο, 406. τ, 174. ψ, 21, 100, 168. ἄλλῃ, β, 127. γ, 251. ζ, 286. ρ, 478. σ, 287. τ, 556. χ, 140. ψ, 136. ἄλλην, ι, 261. μ, 65. ν, 69, ubi de pluribus sermo est, *eine andre, (another.)* τ, 157. φ, 70, 160. ἄλλαι, β, 412. ι, 543. λ, 387. ρ, 33. υ, 109, 182. φ, 251. ω, 21. ἀλλάων, τ, 326. ω, 417. ἄλλῃσιν, φ, 252. ἄλλας, β, 206. η, 125. ξ, 436, reliquas. τ, 489. ἄλλο, β, 303. δ, 179, 236, 699. ε, 173, 179, quàm dicis. 187. η, 200. ι, 28. κ, 392, ἀλλοίας φύσεως παρὰ τὸ 'οὐλόμενον: ut ergo sit non tale, sed σωτήριον. λ, 426, 453, *noch was, (something more.)* 612. ν, 434. ο, 448, 532. π, 281, 299, 409, 471. ρ, 548. σ, 300. τ, 236, 495, 570. υ, 18, 392. ω, 247. ἄλλα, α, 337. β, 92, s. 134, 382, 393. γ, 26, s. δ, 218, 348, coll. ρ, 139. ε, 29. ι, 334. λ, 380. μ, 365. ξ, 39. ο, 539. π, 182. ρ, 273, 422. σ, 186, 282. τ, 63, 78, 115. χ, 51, 62, 104.

ἄλλοσε, ("Αλλος) adverb. alio. *anderswohin, (in another place.)* τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λίχος; quis mihi lectum meum alio posuit? ψ, 184, 204.

ἄλλοτε, ("Αλλος) adverb. aliàs. *ein andermal, (another time.)* alia vice, alio tempore. Α, 590. ἄλλοτε πρόσθεν τοῦ, ἄλλοτε ὄπισθεν, *bald vor, bald nach, (sometimes before, sometimes behind,)* Ε, 595. ὁτὲ μὲν μετὰ πρώτοις, ἄλλοτε δὲ ἐν πυμάτοις, nunc inter primos, nunc inter postremos, Λ, 65. sic Υ, 50, ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον, ἄλλοτε ἐπὶ ἀκτῶν, nunc ad fossam, nunc ad littus. et 53, est ἄλλοτε, nulla tali particula præcedente. ἄλλοτε δήποτε, Ν, 776. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, alias in alium alternat, Ο, 684, *wechselt, bald auf das bauld auf das pferd, (changes, sometimes on this horse, sometimes on that.)* ἄλλοτε ἐπαΐξασκε, ἄλλοτε δ' αὖτε στάσκε, Σ, 159. et 472, ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε. et 602, præcedente ὁτὲ, 599. ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, ὁπότε τις πανσωλὴ πολέμου γένηται, Τ, 200, alias certe potius debetis hæc curare, quando —. ἤδη καὶ ἄλλοτε, Υ, 90. et 187, ἤδη γε καὶ ἄλλοτε. ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δὲ, Φ, 464, 466, ubi simile de foliis ad homines. ἄλλοτε δ' αὖτε, *ein andermal wieder, (more another time,)* Χ, 171. Ψ, 368, 369. Ω, 10, 511, 530. δ, 102, qui versus cum sequente, parenthesi est includendus, et notat vices luctus desinentis et resumti, ε, 331, s. λ, 302. π, 209. ψ, 93, s.

ἀλλότριος, ία, ιον. ("Αλλος) alienus, extraneus, discrepans. *fremd, auswärtig, nicht dazu gehörig, (strange, extraneous, not belonging to a thing.)* it. ineptus, insulsus, *ungeschickt, ungereimt, auf fremde art, (awkwardly, absurdly, strangely.)* ἀλλότριος φὼς, i. e. πολέμιος, hostis, Ε, 214, quod notat μεγάλην δυστυχίαν, si Pandarus, peracto Troico bello, tale malum ferret in patriâ. ἕνεκα ἀλλοτρίων ἀχέων, Υ, 298, ob debitos aliis dolores. ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσι, edunt victum alienum nullo pretio soluto, α, 160, *andrer leute ihr gut zehren sie unbezahlet auf, (they consume other people's provisions without paying for them.)* νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, in aliena nave, non suâ, ι, 535. λ, 114. ω, 300. οἵτε γαίης ἀλλοτρίης ἐπιβῶσι, qui alienam terram invadunt, ξ, 86. ἀποτάμοι κάρη ἀλλότριος φὼς, π, 102, præcidat caput mihi alienus vir, i. e, πολέμιος, qui non tantum occidit, sed et contumeliâ afficit cæsum. ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ρ, 452, de alieno largiri. et 456, ἀλλοτρίοισι παρήμενος, assidens ad mensam alienam, comedens de alieno. ἀλλοτρίων φθονέειν, σ, 18, invidere, si quid datur de alienis. et 218, ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φὼς, ubi simpliciter est alienus, tibi non notus nec te noscens alias, *ein fremder, (a stranger.)* et 278, ἀλλ' οὐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν. οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, τ, 119. υ, 171. et 221, βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσιν. et 347, γναθμοῖσι γελώων (ἐγέλων) ἀλλοτρίοισι, de quo conf. γελᾶν.

ἀλλοφάσσω, vide sub ΦΑ'Ω, paullo post medium.

ἀλλοφρονέω, f. ήσω. (Φρέω) in aliud cogitationem converto, ἄλλο φρονέω παρὰ τὸ βλεπόμενον. deinde in malo sensu, alienata mente sum. ἧμην ἀλλοφρονέων, sedebam, alia cogitans, κ, 374, absentia alia spectans animo, nimirum adversa metuens in his suavibus, *ich sas voll nachdenkens, und war nicht gegenwärtiges gemüthes, (I sat absorbed in thought, and absent in mind.)* in malo sensu est Ψ, 699, ἀλλοφρονέοντα, non apud se exsistentem præ doloribus et acceptis verberibus: nam de pugili cæstibus victo est sermo. apparet ergo, utrumque significatum esse eundem, si quis peregrinatur quasi mente, nec apud se ipse est.

ἄλλυδις, ("Αλλος) adverb. aliorsum. alibi, alio. διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, Λ, 486, 744, diffugerunt alius aliorsum. *einer hiehin der andre dorthin, (one this way, the other that.)* sic et Ρ, 729. τοῦ κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ, Ν, 279, mutatur color timidi nunc sic, nunc aliter, ἄλλοτε ἄλλως. πεπτεῦτα ἄλλυδις ἄλλα, quæ ceciderant aliud alio, Φ, 503. σανίδες δὲ διέτμαγον ἄλλυδις ἄλλη, Μ, 461, tabulæ disruptæ sunt alio alia. κρῆναι τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη, fontes in cursu versi alius alio, ε, 71. et 369, τὰ μὲν διεσκέδασε ἄλλυδις ἄλλῃ. ζ, 138. ι, 458. λ, 384. ξ, 25, 35.

ἀλλύεσκον, vide sub ἀναλύω.

"ΑΛΛΩ, f. ἀλῶ. et æolice, ἄλλω, f. ἄλσω. salio, *ich springe, (I leap.)* moveo me vel alium vehementer, *falle worauf los, (fall upon something.)* πηδάω. forma media præ activa est in usu, ἄλλομαι, f. ἀλοῦμαι. a. 1. ἡλάμην. δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄληται (a. 1. conj. m.) metuo enim ne exitialis vir intra mœnia

insiliat vel irrumpat, Φ, 536, *in die stadt herein falle, (get into the town.)* pro quo correpte et ionice (nam his in conjunctivo τὸ η et ι æquivalet) dicitur ἄλεται. ἐπεί κε εἰς ἵππους ἄλεται, Δ, 192, cum in currum suum insilierit. et 207. idem aor. 1. in tertia singulari per syncopen et mutato spiritu dicitur ἄλτο, pro ἥλατο, et in genere regula est, si syllabam αλ immediate sequitur δ vel θ vel τ, ψιλοῦται, i. e. cum leni spiritu effertur. εἰς ἅλα ἄλτο, insiliit in mare, Α, 532, subiit mare. ἐξ ὀχέων ἄλτο χαμᾶζε, Γ, 29. ἄλτο δ' οἰστὸς, volavit sagitta, Δ, 125, sic ἄλτο ἐξ ὀχέων χαμᾶζε, desiliit ex curru in terram, κατεπήδησεν ἅρματος, Ζ, 103. Λ, 211. Ν, 749. Π, 426. Δ, 419. Ε, 494. Μ, 81. eodem sensu dicitur ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε, de curru desiliit, Π, 733, 755. et ἐξ ἵππων, Ω, 469. ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο, Μ, 390, *sprung von der mauer zurück, (he leaped back from the wall.)* ἄλτο κατ' Οὐλύμποιο, desiliit de Olympo, Σ, 615. δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, exsiliit e sede sua, Υ, 62. et 353, ἐπὶ στίχας ἄλτο, accurrit ad cohortes suas. sed Φ, 174, ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαὼς, assiliit contra eum avide, et hostili animo, *warf sich hitzig auf ihn, (fell furiously upon him.)* ἄλτο θύραζε, exsiliit extra januam, Ω, 572, *eilete zur thür hinaus, (hastened out at the door.)* sic et φ, 388. ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, χ, 2. et 80, ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ, prosiliit adversus eum hostiliter: ubi est pro ἐφήλατο: sicut et quibusdam aliis locis citatis præpositio potest concipi avulsa a verbo. Vide sub ΠΑ'ΛΛΩ ad initium.

ἄλλως, (Ἄλλος) adverb. allter, alias. et usus hujus voculæ est elegans. πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως, πρίν γε — Ε, 218, ante non erit aliter, quam —. ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως, jam alias est insolens, Ι, 695, *er ist so schon hochmüthig genug, (he is already arrogant enough.)* ἦ τ' ἄλλως ὑπὸ ἐμοῦ βέλος πέλεται, certe a me aliter telum venit, Λ, 391, *von mir geräth ein wurf anders*, i. e. *besser, (from me a javelin would come in a different manner; that is, better.)* fortius, melius. οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς αὐτὸς παρατεκτήναιτο, Ξ, 53, nec sane aliter Jupiter ipse reformaret, sc. in melius. ἄλλως δὴ φράζεσθε, melius sane studete, Τ, 401, *anders als ihr es mit dem Patroclus gemachet, (in a different manner from what you behaved to Patroclus,)* nam cum eo male egistis. καὶ δ' ἄλλως τοῦγε βέλος πέτεται, volat aliter, i. e. fortius, Υ, 99. alibi ἄλλως est μάτην, frustra, e. c. ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο, aliter, i. e. irrito conatu tibi pater vovit, Ψ, 144, et est εὐφήμως dictum: nam omne μὴ κατὰ σκοπὸν ἢ εὐχὴν ἀποβεβηκὸς, ἀλλὰ ἑτέρως, ἄλλως ἀποβῆναι (aliter evenisse ac voluimus) φαμὲν, κατά τινα ματίην (ματαιότητα) ἔργου. sic et ξ, 124, ἀλλ' ἄλλως ψεύδονται, i. e. μάτην οὕτω, frustra, *umsonst, für die lange weile, (in vain.)* μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως, ε, 286, diis aliter visum, dii consultarunt aliter et in pejus. οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε, nec Deus melius fingere et formare posset, θ, 176. conf. θεός. ἢ καὶ ἄλλως δώης δωτίνην, ι, 267, aut et alio modo des donum. ἄλλως (si aliter res essent domi meæ ac sunt) μέν σε ἐγὼν εἰς ἡμέτερον (δῶμα) ἔρχεσθαι κελοίμην, ο, 512, *sonst würde ich — aber —, (otherwise I would — but.)* ἢ καὶ ἄλλως αἰδεῖται, ρ, 577, *scheuet er sich sonst, und ist schamhaft, (otherwise he is shy and timid?)* οὐδέ κεν ἄλλως, nec sane melius, υ, 211. ᾗ τε καὶ ἄλλως κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, φ, 87, *die so schon niedergeschlagen und geängstet genug ist, (which is already dejected and afflicted enough.)* et 429, καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι, etiam alio modo delectari, *sonst, (in another way.)*

ἅλμα, ατος. τὸ. (Ἅλλω) saltus, *ein sprung, (a leap.)* ἅλμασιν, θ, 103. ubi enumerantur inter certamina nobilium. et 129. ἅλματι, sc. ἐνίκησε.

ἅλμη, ης. ἡ. (Ἅλλω) salsugo. *das bittere fettig-salzige meerwasser, und was sich davon anleget, (sea-water and its sediment.)* πτερὰ δεύεται ἅλμῃ, alas humectat salsugine, ε, 53, de ave marinâ piscante. et 322, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρὴν exspuit salsuginem amaram; de natante naufrago. κεκακωμένος ἅλμῃ, deformatus illâ aquâ, in qua tamdiu nataverat, et quæ superficiem corporis induxerat sordibus, ζ, 137. et 219, ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι. et 224. seqq. χρόα νίζετο ἅλμην, i. e. ἐκ τοῦ χροός. et ἅλμη est ἡ δριμύττουσα τὸ σῶμα, *frist die haut, (corrodes the skin,)* ut lavatio sit necessaria. πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη, ψ, 237, multa salsugo circa cutem adhæserat condensata. alibi tamen ἡ ἅλμη etiam ἐπ' ἀγαθοῦ sumitur. e c. ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, i. e. ἀγλευκὴς καὶ ἀηδὴς ἐστὶ, non est suavis, est insulsus; quod sumtum fortasse ab ostreis, quando carent succo marino, *wenn die austern kein seewasser in sich haben, (when the oysters have no seawater in them:)* vel et est ex θεία ἅλς.

ἁλμυρὸς, ὰ, ὸν, (Ἅλλω) salsus et amarus, ut aqua maris est. *salzigbitter, (salt and bitter.)* πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ, δ, 511, i. e. periit in mari. conf. πίνειν. τίς ἂν ἑκὼν διαδράμοι τόσον ἁλμυρὸν ὕδωρ, quis lubens percurreret tantum mare, ε, 100. sic, ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ, ι, 227, 470. ἀναρροιβδῆσαι θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, de Charybdi, μ, 236. et 240, ἀναβρόξειε. νηῦς θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, ο, 294. sed ἁλίαρος est, ἠρτυμένος ἅλατι, *gesalzen, (salted.)*

ἀλοάω et ἀλοιάω, f. ήσω. (Ἀλῶ) ionice per spiritum lenem, qui et apud omnes Græcos obtinuit. ab ἡ ἅλως. trituro, *ich dresche, (I thresh.)* it. pulso, tundo, sicut boves pedibus suis in area. ἀλοία (pro ἠλοίαε, imperf.) γῆν χερσὶν, Ι, 564, quasi θυροκρουστοῦσα (pulsatâ januâ evocans) τοὺς καταχθονίους εἰς ἐκδίκησιν.

ἀλογέω, f. ήσω. (Λέγω) non æstimo, pro nihilo habeo. in specie, sermone non moveor. εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσι ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει, Ο, 162, quod si verbis meis non parebit, sed incommotus verbis erit. verborum ἐνέργεια apparet alias et ex eo, quod timidum ante, facere

possunt audacem. sic Hectoris verba Paridem, Γ, 67, et circa. et de Τυρταίῳ notum est, quomodo ille incendere suos ad pugnandi cupiditatem potuerit.

ἀλοιάω, vide ἀλοάω.

ἀλοιμὸς, vide sub ἀλοιφὴ, ad finem.

ἀλοίτης, ἀλοιτὸς, vide ἀλιτης.

ἀλοιφὴ, ῆς. ἡ. (Πίω) unguentum, deinde in genere, pinguedo; ex qua notione maxime etymologiæ veritas apparet. σύος σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, porci saginati tergum, floridum pinguedine, *dick mit speck, (fat,)* I, 208, τῷ λίπει, τῇ πιμελῇ. βοείην, μεθύουσαν ἀλοιφῇ, corium bubulum, ebrium pinguedine illita, P, 390. et 392, ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τε ἀλοιφὴ, humor abit, et subit poros corii sic extensi pinguedo illita a cerdone. ubi ergo notatur λίπος, ὅπερ, ἐξικμασθείσης τῆς βύρσας τῷ τανυσμῷ, (siccato corio per istam extensionem multam) ἀντεισδύνει εἰς τοὺς πόρους, καὶ μαλάσσει τὴν βύρσαν. ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, porci, floridi pinguedine, Ψ, 32. I, 463. sic, βάλανος τρέφει ὕεσσιν (porcis) τεθαλυῖαν ἀλοιφὴν, ν, 410. θαλερὴ δὲ ἦν ἀμφὶς ἀλοιφὴ, florida pinguedo erat circum carnem illam suillam, θ, 476. nam animalia pinguia sunt florentia quasi: macra autem et ἀλιπέστερα, φθίνειν ἔοικε, similia sunt pereuntibus. ἐπιχρίοντες τὸ τόξον ἀλοιφῇ, ungentes corneum arcum pinguedine suilla, φ, 179, coll. 178, τροχὸν στέατος, rotundum frustum adipis, *ein rundes stück talg oder schmeer, (a round lump of fat.)* ἐλαίῳ ἀμφιχρίσομαι, ἦ γὰρ δηρὸν ἄπεστι χροὸς ἀλοιφὴ, ζ, 220, oleo circumungam me, nam sane diu jam abest a corpore meo ejusmodi unctio; coll. 215, ubi ergo est ἔλαιον. ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ, inungere me oleo formositatem faciente, σ, 178, ubi ergo Penelope id ponit de καλλοποιῷ χρίσματι. cæterum, quia h. l. præcedit lavatio, erat etiam unctio, nullo præcedente balneo, quæ dicebatur ἡ ξηραλοιφία, et τὸ ξηραλείφειν: nam sic et ξηρὸς ἱδρὼς, siccus sudor, dicebatur. ὁ μὴ ὑπὸ λουτροῦ (in balneo) sed ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων excitatus. præterea etiam τὸ, τοίχους χρίειν, dicitur ἀλείφειν, et ἀλοιφὴ, τὸ τῶν ἐν οἴκοις τοίχων χρίσμα, quod et ὁ ἀλοιμὸς, οῦ, vocatur. Vide ἄλειφαρ, et sub ἔλαιον.

ἄλοξ, vide αὖλαξ.

ἄλοφος, ου. ὁ ἡ. (Λέπω) sine crista, sine pilis superne. ἄλοφος κυνέη, galea sine crista, K, 258, depressa ergo ad caput, sine eminentia pilosa, ut eo melius laterent insidiantes.

ἄλοχος, ου. ἡ. (Λέγω) socia tori; sive ea sit uxor, sive concubina. ab α copulativo, et τὸ λέχος. ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος τοῦ, B, 700, ambas genas lacerata, præ luctu ob occisum juvenem maritum. ἰφθίμη Διομήδεος, E, 415. *die brave, (the spirited wife.)* Ἀντήνορος, Z, 299, quæ erat sacerdos publica Minervæ, 300. et 337, νῦν δέ με παρειποῦσα μαλακοῖς ἐπέεσσιν, ὥρμησε ἐς πόλεμον, incitavit me ad pugnandum; inquit Paris de Helena; sed poëta ista Helenæ verba non narrat. et 394, ἔνθα ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα Ἀνδρομάχη, occurrebat Hectori suo: et ea ibi male ominatur, etsi nimis vere, amato marito suo, 405—432. sic eadem vocatur πολύδωρος, X, 88. ἀλλ' ἄλοχός τε σόη, O, 497, pro qua quivis bonus libenter oppetit mortem, si ita necesse est. σὴ ἐστυφέλιξέ με, inquit Diana ad Jovem, Φ, 512. Ἕκτορος οὔπω τι πέπυστο, nihil dum rescierat de morte mariti, X, 437. πρῶται, ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ, Ω, 710, vellebant sibi capillos ob mortuum. αὐτὴν Κλυταιμνήστρης προβέβουλα (mallem eam habere quam Clytæmnestram) κουριδίης ἀλόχου, A, 114, et hic animus regis causa ei fuit mortis denique. ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς, B, 292. φίλης χερσὶν ἐνέθηκε παῖδα, Z, 482. μνηστῆς ἄπο, κουριδίης, Λ, 242. ἠρασάμην Ἰξιονίης, *hatte mich in des Ixions gemahlin verliebet, (was enamoured of Ixion's wife,)* inquit Jupiter, Ξ, 317. ὦκα πιθέσθην ἐπέεσσι φίλης, O, 156. κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο, Ω, 305. ἀλόχῳ περ ἐούσῃ, tibi, quamvis conjux mea es, inquit Jupiter ad Junonem, A, 546. πρίν τινα (quemque) παρὰ Τρώων ἀλόχῳ κοιμηθῆναι, B, 355, coll. Γ, 301. nam inter diras pertinebat, precari, ut uxorem ejus alius subigat. ἔκειτο παρὰ μνηστῇ καλῇ, I, 552. ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ, Ω, 36, ut hi videant eum. εἰσόκε σὲ ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὅγε δούλην, Γ, 409. ἐσόψομαι πατρίδα ἐμὴν καὶ ἄλοχον καὶ δῶμα, E, 213. et 480, ἔνθα φίλην ἔλιπον. et 688, εὐφρανέειν φίλην. ἴδωμαι φίλην, Z, 366. κουριδίην Μενελάου, H, 392, quod Idæus odiose addit; conf. Ἰδαῖος, in R. ἔχει δὲ ἄλοχον θυμαρέα, I, 336, ubi Achilles sic vocat caram suam concubinam, quam abstulerat ei Agamemnon et jam habebat. deest ergo, ἐμήν. et θυμαρὴς est ab ἀρέσκω et θυμὸς compositum. et 340, ἦ μοῦνοι φιλέουσι ἀλόχους Ἀτρεΐδαι; coll. 341—343, ubi amor verus describitur inter maritum et conjugem vel quasi. et 399, γήμαντί μοι μνηστὴν (i. e. legitimam) ἄλοχον, quæ alia est ac paullo ante descripta amica. κουριδίην, quam virginem juvenis duxi, N, 626. ergo Helena virgo venit ad Menelaum. Ἥρην, κασιγνήτην ἄλοχόν τε, Σ, 356. sic et Π, 432. εὐφρῆναι φίλην, P, 28, et addit, κεδνούς τε τοκῆας. sic semper docet poëta, amandam esse uxorem æque ac parentes, imo nonnunquam magis. ἰφθίμην, T, 116. et 298, κουριδίην ἐμὲ θήσειν, ubi id improprie dicitur, et subintelligendum ὡς. aut loquitur Briseis, ut mulier, de sola sua adolescentia. ἐσεκαλέσατο ἄλοχον, Ἑκάβην, Ω, 193. ἡμέτεραι ἄλοχοι, B, 136. ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν, quæ sunt diræ in hostes, Γ, 301, coll. B, 355. ἀμφί μιν Τρώων ἄλοχοι ἔθεον ἠδὲ θύγατρες, Z, 238. μεγαθύμων ἀσπιστῶν, Θ, 155. φίλαι, Σ, 514. ἄλοχοι Τρώων καλαί τε θύγατρες πλύνεσκον ἔνθα, X, 155. et 343. Τρώων τε. μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδὲ ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων, quæ sunt incitamenta ad bene pugnandum. Θ, 663. φίλων ἀλόχων τοκέων τε καὶ υἱῶν, Φ, 587. κοιμῶντο παρὰ μνησταῖς ἀλόχοις, Z, 246. et 250, αἰδοίαις. γύπεσσι πολὺ

φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν, Λ, 162, i. e. νῦν πολὺ φίλτεροι ἦσαν τοῖς οἰωνοῖς, ἢ τοῖς ἀλόχοις ὁπηνίκα ἔζων, mortui jam magis a vulturibus diliguntur, quam cum viverent a conjugibus. γέρουσι εἴπω καὶ ἡμετέραις, Ζ, 114. σὺν παισὶ καὶ αἰδοίαις, Φ, 460. et 499, ἀργαλέον πληκτίζεσθαι (confligere pugnando cum) ἀλόχοις Διὸς, inquit Mercurius ad Latonam. ἀλόχους τε φίλας καὶ τέκνα αὐτῶν ἄξομεν, Δ, 238. αἴκε ἐλεήσῃ ἄστυ καὶ ἀλόχους καὶ τέκνα, Ζ, 95. ἦ μοῦνοι Ἀτρεῖδαι φιλέουσι ἀλόχους; I, 340—343, ἐπεὶ, (etenim) ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται. ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ τέκνα ῥύοισθε, Ρ, 223. εἶχες (tuebaris, *erhieltest) (obtainedst,)* ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα, Ω, 730. ἄλοχος ἐπόρσυνε λέχος αὐτῷ, γ, 403. φίλη, ι, 207, quæ secretiora novit. κεδνὰ εἰδυῖα, υ, 57. πολύδωρος ἐχέφρων, ω, 293, Penelope. Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχου, γ, 235. δόλῳ οὐλομένης, δ, 92. πρός τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, per conjugem et patrem, λ, 67, ubi est inter formulas obtestandi suppliciter. et 176, εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε, inquit Ulysses. κουριδίης δαΐφρονος, ο, 355. ἀντίον ἧς, ante suam uxorem, ψ, 165. et 346, εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπῆναι. Αἰγίσθου καὶ οὐλομένης, ω, 97. ἶσα αὐτὴν κεδνῇ ἀλόχῳ ἔτιεν, α, 432, de ancilla nobili. ὅτε κεν δαινύῃ παρὰ σῇ ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν, Θ, 243, coll. 251, οἷσι φίλοισι, οἴκαδε νοστήσας, *den seinigen, (to his friends.)* Αἴγισθος, σὺν οὐλομένῃ, λ, 409. ἰφθίμῃ, μ, 452. σῇ, ν, 403. κουριδίῃ, ξ, 245. σῇ φορέειν, ut conjux tua id gestet, ο, 127. et 93, ᾗ, suæ. Ἀτρεΐδεω ἔγημε μνηστὴν ἄλοχον Αἴγισθος, α, 36. Ἀγαμεμνονέην, γ, 264. ἱμειρόμενος ἰδέσθαι σὴν, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα, ε, 210. σοὶ δὲ θεοὶ δοῖεν ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδα ἱκέσθαι, Θ, 410. μνώμενοι ἀντιθέην, λ, 116. sic et ν, 378. ἔστο ἐνὶ μεγάροις (domi suæ) ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε, ν, 334. et 336, πρίν γέ τι σῆς ἀλόχου πειρήσεαι. οὐδὲ ἄλοχον κεδνὴν, χ, 223. et 324, σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι, ut mea conjux te sequatur et tibi cedat, *dir meine gemahlin zu theil werde. (my wife shall be thine.)* ἄλοχον προσεφώνεε κεδνὰ εἰδυῖαν, ψ, 182. et 232, ἔχων θυμαρέα, κεδνὰ εἰδυῖαν. ἥν, suam, ω, 166. ἀριστήων ἄλοχοι, λ, 226, fuerant olim. θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων, ι, 115, de Cyclopibus, in summa libertate viventibus, et ubi quisque est rex domus suæ. ἕκαστος æquivalet plurali: hinc sequitur ἀλόχων. nisi mavis statuere, plures simul habuisse. γνήσιοι ἐξ ἀλόχων, ξ, 202, ubi de uno principe est sermo, qui plures habuit uxores legitimas, vel simul vel successive. quanquam quidam libri legunt, ἀλόχου. opponitur autem ἀλόχῳ ibi ἡ ὠνητὴ παλλακίς. παρὰ αἰδοίαις ἀλόχοις εὕδουσι, κ, 11. σῖτον ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν, δ, 623, ubi sic appellantur ancillæ Ulyssis, quæ furtim concumbebant cum procis quibusdam, ὡς τοῖς μνηστῆρσι εἰς ταυτὸν λέχος ἰοῦσαι. nam μάχλοι αἱ τοιαῦται δουλίδες. ἐκ πόλιος ἀλόχους καὶ κτήματα ἑλόντες, ex urbe capta, ι, 41. ἡρώων, λ, 328. ἄξομαι ἀμφοτέροις, φ, 214, ubi uxores promittit Ulysses duobus servis inter alia fidei præmia dulcia.

ἁλόω et ἅλωμι, f. ώσω. (Ἁλῶ) capio. *nehme weg, (I take away.)* est ab ἀλέω, contraho, coacervo. aor. 2. a. hujus verbi ἅλωμι et ἁλόω, sicut et præteritum perf. notat passive. πόλις χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα τε περθομένη τε, Β, 374. Δ, 291. Ν, 816. urbs manibus nostris capta et vastata. et est particip. a. 2. ab ἅλωμι. ὧν ἄστυ ἁλῴη, quorum urbs capta sit, I, 588, est optativus a. 2. pro ἁλοίη, ab ἅλωμι, sicut pro δοίην est attice δῴην. βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠέπερ ἁλώη, Ξ, 81, melius sc. illi est, qui fugiens effugerit malum, quam qui captus fuerit. et hoc ἁλοῦναι sicut h. l. sic in multis sequentibus est pro occidi, *tödtlich gefasset werden, (to be overtaken by death.)* sic Χ, 253, ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην, occidam certe vel ipse occidar: ubi forma optativi in οίην est expressa. ἤ κε αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώῃ, Ρ, 506, aut ipse inter primos pugnans occisus fuerit. ἤ κεν ἁλώῃ ἤ κε φύγοι, ξ, 183, *ob er kleben bleibet, oder ob er davon kömmt, (whether he be taken or escape.)* ὁρμαίνων ἤ κεν θάνατον φύγοι ἤ κεν ἁλώῃ, ο, 299, iter cœptum cum studio prosequens, sive effugiat mortem sive capiatur a morte, ὑπὸ τῷ θανάτῳ. est ergo metaphorice, *vom tode erobert und erbeutet werden, (to be vanquished and taken by death.)* ὡς ἁψῖσι λίνου ἁλόντε, tanquam capti nexibus lini, i. e. reti, Ε, 487. et dualis est pro plurali. ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ ἁλῶναι, aut occidere aut occidi, Μ, 172, pro ἁλοῦναι. μὲ λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο (fato constitutum est) ἁλῶναι, Φ, 281, et 495, οὐδ' ἄρα τῆγε ἁλώμεναι (pro ἁλοῦναι) αἴσιμον ἦεν, non fatale illi erat, capi ab accipitre. μὲ θανάτῳ ἁλῶναι εἵμαρτο, ε, 312. σὲ, ω, 34. σῇ δ' ἥλω (3 sing. a. 2. a. ab ἅλωμι) βουλῇ Πριάμου πόλις, capta est urbs, χ, 230. οὐκ οἶδα εἴ κέν με ἀνέσει (pro ἀνήσει, ἀφήσει) θεὸς, ἤ κεν ἁλώω, σ, 264, nescio an Deus me demiserit salvum an periturus sim, pro ἁλῶ, a. 2. conj. distracto circumflexo, flebiliter. sic et Λ, 405, τὸ δὲ ῥίγιον, εἴ κεν ἁλώω μοῦνος, si intercipiar solus. Vide sub ἝΛΩ, paullo ante medium.

ἀλόω, vide ἀλάομαι.

Ἅλς, ἁλὸς, ὁ. (Ἅλλω) sal. *salz, (salt.)* est ab ἅλλομαι salio, quia igni injectus salit. imo potius ἡ ἅλς, salum, prius est ordine, quæ a σάλω, moveo (et id ab ἅλλω) dicitur: et quia marina aqua salsa est, hinc et ὁ ἅλς nomen invenit. πάσσε (ἔπασε, inspersit) δ' ἁλὸς θείοιο, de sale sacro, I, 214, ubi θεῖος potest esse generale epitheton salis, qui habet divini aliquid, quia τὰ ἁλίπαστα ἐπὶ πολὺ παραμένειν ποιεῖ, carnes sale conspersas diu conservat integras: unde et priscis erat εὐνοίας (benevolentiæ duraturæ) σύμβολον, ἐν τῇ τραπέζῃ τοῖς ξένοις παρατιθέμενος. sicut sal fit corpus solidum ex aquis diffluentibus, sic et ex distantibus locis convenientes hospites unum fiunt et loco et animo. conf. Eustath. ad Α. 449. potest tamen et intelligi θεῖος ἅλς μυθικῶς nam Achilles, de quo sermo est loco ex I citato, habebat salem, quem Nereus donaverat Peleo in nuptiis suis; quo si

conspergebatur cibus, fiebat dulcissimus, ut vel tristissimum convivam exhilararet. et hunc salem, cujus erat θεία δύναμις ἐπὶ τοῖς ἐσθίουσιν, habebat Achilles κειμήλιον. simile φάρμακον, omnem tristitiam pellens, habebat et Helena, δ, 219, seqq. i. e. Helena suâ suavissimâ præsentiâ pellebat omne quod ægrum esse posset animo. οὐδ' ἅλα δοίης, ρ, 455, i. e. οὐδὲ τὸ ἅλας, τὸ ἐπὶ ξενίᾳ διδόμενον. ergo novit poëta τὸν ξένιον ἅλα. cæterum abiit in proverbium, pro: οὐδὲ τὸ εὐτελέστατον ἂν δοίης, qui scribi volunt l. c. οὔβαλα, i. e. κόπρια, λύματα, παρὰ τὸν οὐδὸν κείμενα, *auskehricht*, *(ordure.)* jam dudum sunt explosi. conf. Theocritum Idyll. 28, versu 60, φῂς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης, *du sagest du wollest mir alles geben, und vielleicht gäbest du mir hernach auch nicht das salz, (thou sayest thou wilt give me all things, and soon perhaps thou wilt scarcely give me salt,)* qui ex Homero hoc proverbium sumsit. ab ὁ ἅλς est τὸ νεαλὲς, recens sale conditum, *orisch eingesalzen, (recently salted.)* ἴδουσιν εἶδαρ οὐχ ἅλεσσιν μεμιγμένον, λ, 122. ψ, 270, ubi plurimis antiquorum non placet, salem intelligere quia sal non solum ad mare reperiatur, sed sit et in mediterraneis regionibus, vel fossilis, vel coctus ex fontibus salsis, vel ustus ex plantis quibusdam salinosis, quorum cinis esse possit pro sale. intelligunt ergo per hoc εἶδαρ, τὰ ἐκ θαλάττης βρώματα. negari non potest, insolens admodum esse, ἅλες ponere pro θάλασσαι, et quod ἡ ἅλς non facile ultra singularem procedat: unde tamen multi contendunt, extremam ἀγροικίαν et rusticitatem innui, hominum, qui ne salem quidem norint, nedum alia elegantiora: et esse locutionem hyperbolicam et proverbialem, hominis omnium rerum extra instrumenta rustica sua imperiti. nam maritimi, ob commercia, sunt politiores. præstare tamen videtur, intelligi homines non nauticos, et qui ex maris usu cibum nullum capiunt. conf. μίσγω.

ἅλς, ἁλὸς, ἡ. (Ἅλλω) mare, *das meer, (the sea.)* ἅλς δῖα, i. e. μεγάλη καὶ φοβερὰ, Α, 141. Β, 152. Ξ, 76. Ο, 161. μαρμαρέη, album et splendens, Ξ, 273, ubi Juno juratura tangere jubetur alterâ manu terram, alterâ ἅλα μαρμαρέην. πορφυρέη, purpureum, i. e. nigricans, Π, 391. βαθεῖα, Α, 532. Ν, 44. πολιὴ, canum, Μ, 284. Ν, 352. Ξ, 31. Ο, 190, 619. Α, 350, et conf. πόντος. ἐρευγομένη, eructatum, Ρ, 265. εἰς ἅλα ἔβαλλον λύματα, sordes, Α, 314, quia φύσει ῥυπτικόν ἐστι τὸ τῆς θαλάττης ὕδωρ. εἰς τὴν ἀπείριτον οὖν τὰ περιττώματα ἔβαλλον. hinc dictum Euripidis, θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων, influens, Λ, 721, *ins meer fallend, (falling into the sea.)* sed 495, ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει, fluvius limum in mare invehit, πέρην ἁλὸς, trans-mare, Β, 626. ἁλὸς ἄχνη, spuma, Δ, 426. ἐγγὺς, Ι, 153, 295. Ο, 619, et scite, nam ad mare pugnabatur jam. πρὸς ἁλὸς sc. μέρος, *nach der seeseite zu, (near the sea,)* Κ, 428. ἁλὸς παρὰ θῖνα, ad maris oram elevatam, Α, 621, nam θὶν etiam de ora arenosi campi dicitur, *wo der sand vom winde einen hohen rand machet, (where the sand is drifted by the wind.)* ἁλὸς πόντος, Φ, 59. βένθεα, profunditates, Σ, 36, 38, 49. ὑπὲρ ἅλα, Ψ, 227. ob ejus planitiem. ἁλὶ μίσγεται sc. ἡ ἄελλα, procella se mari immiscet, Ν, 797. confer porro, si libet, Ξ, 284. Τ, 267, πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα. Υ, 14. 229, ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο, ubi adjectivum attice in genere communi. εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον, Φ, 125, 219, 335, ἐξ ἁλόθεν. Ψ, 374. Ω, 12, 13, 752, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Α, 308, ἅλαδε, in mare, Ε, 598. Ι, 358. Μ, 19. Ξ, 97, 100. α, 72, 162. β, 261, 389. γ, 73, ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, *seeräuber, (pirates,)* ut notentur πειράται, μὴ χερσαῖοι ἀλλὰ οἱ κατὰ θάλασσαν λῃστῆρες. 152, 293. δ, 172, 401, 405, 406, 577, 580, 606, ε. sc. τῇ καθ' ἡμᾶς, *auf unserm meere um Ithaca, (in our sea round Ithaca.)* ἁλὸς ἵππω, i. e. νῆες, et deest ἐπὶ, δ, 708. s. et 780, ἁλὸς βένθοσδε, *aufs tiefe meer, (in the open sea.)* et 844. κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, ε, 52. 335, 374, 404, 422, 454, 410. θ, 49, 51. ζ, 226. η, 244, 328. ι, 25, 104, 132, 180, 254, 491. εἰς ἅλαδε, ubi paragoge abundat, κ, 351. μ, 27, 68, 214, 259. ν, 78, 235. ψ, 236. ω, 47, 55. ad loca λ, 133, et ψ, 281, vide ἔξαλος. quod ἡ ἅλς quoque pluralem admittat, vide ὁ ἅλς in fine: vel dic ibi; οἱ ἅλες, sales, sunt loco maris positi, poëtice.

ἄλσος, εος. τό. (Δέω) lucus, *ein hain, (a grove.)* locus, ubi multæ arbores ἄλδονται. in specie, χωρίον ἱερὸν σύνδενδρον, locus sacer arboribus lætis densus: et tales arbores solebant esse ex semper frondentibus et sterilibus; quamquam non necessario. ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, ζ, 291, et quidem αἰγείρων, ex populis. et 321, κλυτὸν ἄλσος, ἱρὸν Ἀθηναίης. ᾤκει γὰρ (ὁ ἱερεὺς) ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι Φοίβου, ι, 200. ἄλσεα Περσεφονείης, μακραί τ' αἴγειροι, καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, κ, 509, s. ἀγέροντο ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν Ἀπόλλωνος, υ, 278. αἰγείρων ἦν ἄλσος, πάντοσε κυκλοτερὲς, ρ, 208, seqq. ubi talis lucus pluribus describitur. nam fons perennis solebat inesse, et aræ. talia ubique Diis sacra, οὐ βατὰ τοῖς πολλοῖς ὄντα. ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος, Β, 506. νυμφάων, αἳ ἄλσεα καλὰ νέμονται, Υ, 8, ubi amœnæ sylvæ omnes, imo et κῆποι, intelliguntur. γίνονται δ' ἄρα ταίγε, (Circes ministræ nymphæ) ἔκ τε κρηνῶν ἀπό τ' ἀλσέων, (dissyllabice in metro legendum) κ, 350. tales loci dicti et κῆποι, quos confer. est ergo ab ἄλθω vel ἄλδω, f. ἄλσω. differt ἄλσος ab τὸ ἕλος, quod est ὑγρὸς τόπος καὶ πολυβότανος, καὶ οἷος φύειν καὶ τρέφειν τὰ ἕλεα, quæ inde nomen habent, et per epitheton ἑλεόθρεπτα dicuntur. Vide sub τέμενος, prope initium.

ἄλτο, vide sub ἍΛΛΩ.

ἀλυκτέω et ἀλύκτημι: (Λύω) in media forma, cum reduplicatione Attica, ἀλαλύκτημαι. est idem quod ἀλύω vel ἀλύσσω, et inde quoque factum, sicut a τάσσω est ἄτακτος et

ἀτακτέω. notat excessum tristitiæ, aut alius perturbantis adfectus, δυσχεραίνω, ἀδημονέω. οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι, K, 94, cor mihi non constat firmum, sed maxime sum perturbatus animo.

ἀλυσκάζω, f. άσω. (῞Ελω) est per paragogen idem quod ἀλύσκω. vitare conor, tergiversor, converto me huc illuc. οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, E, 253, non est generis mei, sic in pugnis versari ut fugam simul circumspiciam. Proprium leonis esse dicitur, ut fugiens pugnet, crebro convertens se. αἴκε κακὸς ὣς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο, si tanquam ignavus eminus devito pugnam, Z, 443. ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, ρ, 581. ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν, χ, 330, *suchete zu entgehen dem tode, (sought to escape death,)* ἐξεκλίνεν.

ἀλύσκω, f. ύξω. (῞Ελω) devito, vito, declino ab aliqua re ad aliam. *wende mich wovon, beuge um oder aus, suche zu entgehen, (I turn from, avoid, seek to escape something.)* ἐκκλίνω, ἐκτὸς γίνομαι τοῦ βλέπεσθαι ὑπό τινος. Est ab ἀλέω. ἔασον αὐτοὺς ὑπεκφυγεῖν καὶ ἀλύξαι, Θ, 243, sine ipsos nos effugere et evitare. ubi est sine casu: alibi est cum acc. aut gen. rei. sic *Sophocles:* οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου, non evadetis ambo fatum pessimum. ἀλύξειν ὄλεθρον, effugiturum esse mortem, K, 371. ἤλυξεν αὐτὸν πόδεσσι, evasit eum pedibus, Λ, 476. κῆρας ἀλύξας, O, 287, morte vitata. μὴ πρὸς ἄστυ ἀλύξῃ, ne evadat ad urbem, K, 348. οὐκ ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι, Φ, 565. ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι, X, 201, alter hunc non poterat adsequi pedibus, neque hic effugere. θάνατον, καὶ κῆρας ἀλύξας, β, 352. ι, 387. ἀλύξαι, ρ, 547, ἀλύξω, τ, 558. ἀλύξῃ, χ, 66. et 363, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. sic et 382. Σκύλλην οὔποτε ἀκήριοι ἄνδρες ἀλύξαν, ψ, 328. ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι, unde nullum erat effugium, χ, 460. et maxime apparet vis verbi ex μ, 335, διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους, per insulam ambulans discessi ex conspectu sociorum. non ergo simpliciter *fugam* aliquam notat, sed discessum, evitationem ex manibus aut conspectu. σπουδῇ ἤλυξαν ὄλεθρον, γ, 297. ἔχειν μεμαῶτα ἀλύξαι, tenere cupientem elabi, δ, 416. ὅθι τοι μοῖρα ἐστὶν ἀλύξαι, ε, 345, ubi tibi fatale est effugere, *davon zu kommen, allem übel zu entrinnen, (to get away from, to escape misfortune.)* δεσμὸν ἀλύξας, θ, 353, vinculis liber. ἔτι κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ, κ, 269, *noch entgehen wir wohl dem tode, (we may still escape death.)* αὐτὸς εἴπερ κεν ἀλύξῃς, *wenn du auch gleich für deine person davon kömmest, (if you yourself escape,)* λ, 112. sic, ἀλύξεις, μ, 140. et 216, ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.

ἀλύσσω, f. ύξω. (Λάω) idem fere quod ἀλύω: inquietus sum mente, erro mente graviter. insanio, non sum mentis sanæ compos. poëta hoc verbum ponit de canibus, nimium saturis carne humana, et hinc ferioribus quam alias aut furentibus, X, 70, κύνες, ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ, κείσονται ἐν προθύροις, inquit Priamus; et περὶ ibi auget rem, rabie acti nimium præ ira, rabidi valde: nam sanguis humanus, a canibus haustus, reddit eos crudeliores.

ἄλυτος, ου. ὁ ἡ. (Λύω) solutu difficilis, quod solvi nequit. πεῖραρ πολέμου ἐπαλλάξαντες ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, N, 360. funem prœlii connectentes nodo, qui non rumpitur nec solvitur: ubi pugna atrox, quando duo exercitus quasi conserti sunt, comparatur funibus duobus, quorum capita in nodum sunt conjuncta, et ubi quisque exercitus suum quasi funem tenet firmiter. *ein hartnackig gefechte darinn man ohne tod nicht auseinander kömmet, (an obstinate engagement, in which the parties are bent on each other's destruction.)* et 37, ποσὶ ἀμφίβαλε πέδας ἀρρήκτους ἀλύτους. δεσμοὺς ἀλύτους ἀρρήκτους, θ, 275, de Vulcano captante Martem, ergo notantur vincula, quæ non possunt vi rumpi, nedum per otium solvi: nam λύει τις, ἐν ἀδείᾳ, ῥήγνυσι δὲ, βιαζόμενος. alia descriptio eorum vinculorum est O, 22.

ἄλυφλος, ου, ὁ. species quercus.

ἀλύω, f. ύσω. (Λάω) erro mente, ab ἡ ἄλη, et ἀλάω. ponitur, si quis nimia *lætitia* perturbatur et aberrat a recto consilio; vel si quis nimia *tristitia* apud se vix est. ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; σ, 332, 392, ubi festive ἀλύειν, mente captum esse, errare animo, *irre seyn, (to be mistaken,)* et ἀλήτης, mendicus vagus, junguntur. his locis ergo de nimia animi elatione præ gaudio, μαίνεσθαι καὶ χαίρειν λίαν, γαυριᾷν. ἡ δ' ἀλύουσα ἀπεβήσατο, de Venere vulnerata, E, 352, valde mœsta animo, et vix compos sui præ mœrore. ἐδινεύεν ἀλύων παρὰ θῖνα ἁλὸς, de Achille valde lugente, Ω, 12, i. e. ἀδημονῶν, ἀπορῶν. sic de Cyclope vulnerato per oculum, ι, 398, τὸν μοχλὸν ἔρριψεν ἀπὸ οὗ χειρὶν, ἀλύων, gravissime dolens, et errante mente præ dolore simul et ebrietate. est ergo his locis, λυπεῖσθαι λίαν. Attici recentiores scribunt hoc verbum per asperum, ἁλύω, Iones vero antiqui per lenem. hinc quidam grammatici jubent scribi per asperum, quando notet lætitiam nimiam; per lenem vero, si mœrorem. sed frustra: est enim λέξις μέση, ex contextu facile determinanda; sicut ἡ συμφορὰ, ἡ τύχη, ὁ δαίμων, etc. qui vero ἀλύειν, per ει, scribi jubent, destituuntur omni ratione probabili. notat in genere hoc verbum, ἀπορεῖν κατὰ διάνοιαν, deinde et, ἀμηχανεῖν, φαύλως διατίθεσθαι, μηδὲν πράττειν, δυσφορεῖν.

ἀλφεσίβοιος, ου. ὁ ἡ. et ionice ἡ ἀλφεσιβοίη. (Βοῦς) sic dicitur mulier quæ hero suo, aut virgo nubilis quæ sibi, multum lucri ab emtoribus aut amatoribus comparat. ἔνθα μὲν ἠΐθεοι, καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι ὠρχεῦντο, Σ, 593, virgines quæ ob pulcritudinem suam multa dona sibi conciliant ab amatoribus. et id intelligitur ex Φ, 79. est igitur ab ἄλφω vel ἀλφέω, invenio, consequor, comparo, et βοῦς, composita vox. Vide sub ΒΟΥ͂Σ, haud longe ab initio, et iterum paullo post medium.

ἀλφέω, f. ήσω et ίσω. (Φάω) invenio, reperio, apparere rem facio. scribitur idem verbum ἄλφω, et ἀλφάνω et ἀλφαίνω et ἀλφαίω: et est a φάω, lucere et apparere facio, et ab ἄλλα, alia. notat et, honoro, in pretio esse facio. elementum Alpha hinc nomen habet, quia, ut primum in ordine, post se alia omnia apparere deinde facit et producit; ab τὰ ἄλλα φάειν. proprie ergo notat verbum hoc, alia deinceps comparere facio. ἑκατόμβοιον δέ σοι ἦλφον, pretium centum boum ego a te venditus tibi peperi, Φ, 79, inquit captivus nobilis ad victorem suum: et est vel aor. 2. ab ἀλφέω, vel imperf. ab ἄλφω: quasi εὕρημά τι καὶ ἕρμαιον προσήγαγόν σοι τοῦτο. ἕρμαιον γάρ τι τοῖς στρατιώταις τὸ ἐκ τῶν αἰχμαλώτων κέρδος. τὸν ἄξω τῆλε, ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι, ρ, 250, procul hinc deportabo eum et vendam, ut mihi multam pecuniam ex hac venditione pariat. sic et ο, 452, υ, 383, ubi de pecunia ex vendito servo inventa ponitur. Vide supra.

ἀλφηστὴς, οῦ. ὁ. (Φάω) inventor. sic poëta in genere vocat homines, διὰ τὴν περὶ τὰ πρακτία εὑρετικὴν μέθοδον, καὶ τὴν κατὰ τέχνας καὶ ἐπιστήμας εὕρεσιν: soli enim inter animantia homines sunt ἐφευρετικοὶ καὶ ἐπινοητικοὶ τεχνῶν τε καὶ μηχανῶν καὶ βουλευμάτων. ὅς ἐν Κρήτῃ ἀνέρας ἀλφηστὰς ἐνίκα ταχέεσσι πόδεσσι, ν, 261, qui in Creta vincebat homines omnes celeritate pedum. et semel hoc loco monuisse tironem suffecerit, Homerum ignorasse, vel potius observare noluisse, regulam puerilem novorum quorundam, qui præcipiunt, epitheta semper ad rem præsentem narrandam congruere et respicere debere: satis habuit, si adjecta convenirent subjecto, et id apte determinarent. possis tamen fortasse homines honoratiores h. l. non inepte subintelligere, nam sermo est de regio adolescente; et ἡ ἀλφὴ etiam dignitatem connotat: necesse tamen non est. ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστῶν, procul ab aliis hominibus, ζ, 8, nam poëta ἐκτοπίζει hanc insulam, et procul ab reliquo orbe habitato esse sitam fingit. Ζεὺς δίδωσιν ἀνδράσιν ἀλφησταῖς, ἑκάστῳ ὅπως ἐθέλῃ, α, 349, Jupiter dat hominibus, cuique prout ipsi Jovi visum est. ἄνδρες ἀλφησταὶ in genere sunt ἄνθρωποι. cæterum et pisces quidam, μονόκανθοι, κιῤῥοὶ, πορφυρίζοντες κατά τινα μέρη, dicti sunt ab antiquis ἀλφησταὶ, quia observatum est, si unum capias, capi posse statim et alterum, quia mas sequeretur semper fœminam, caudæque ejus mordicus adhæreret. hinc et, διὰ τὸ κατὰ πυγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν, ὁ 'Απολλόδωρος τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς (intemperantes et libidinosos) dixit καταπυγωτέρους τῶν ἀλφηστῶν, magis inhiantes natibus aliorum quam pisces illi. hinc poëta addit ἄνδρας, ut distinguat a piscibus. Vide sub πυγή.

ἄλφιτον, ου. τό. (Φάω) farina, *mehl*, (*flour.*) est ab ἀλφέω per paragogen, sicut ab δωρέω est ὁ θεοδώριτος, et a κονέω (i. e. ἐνεργέω, operor) τὸ ἀκόνιτον, i. e. φάρμακον καθ' οὗ οὐκ ἔστιν ἐνεργῆσαί τι, vel cum α intensivo, præsens venenum, διὰ τὸ ἐκείνου δραστήριον. cæterum farina est inventum primarium et maxime honorandum generis humani; præterea etiam est valde lucida et candida: ut ergo ratio etymologica constet. proprie est farina hordeacea, quæ initio fiebat ἐκ πεφρυγμένων κριθῶν, quæ primæ sunt repertæ ante alia σπόριμα: sed deinde in genere, τὸ ἄλευρον: imo et, ἄρτος, panis, unde in genere *opes necessariæ* dictæ ἄλφιτα, sicut apud nos, *sie hatten kein brodt*, (*they had no bread*,) ἄλφιτα οὐκ ἦν αὐτοῖς, Aristoph. Plut. 219. ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν, Λ, 630, i. e. panem, nam utrumque notat idem. sed 639, ἐπιπάλυνε (adspersit) ἄλφιτα λευκὰ, farinam albam. sic, Σ, 560, λευκὰ ἄλφιτα πολλὰ ἐπάλυνον, farinam multam miscuerunt, ut operariis fieret puls, *einen grossen mehlbrey rühreten sie ein*, (*they stirred in a great deal of flour:*) nisi mavis intelligere de farina assis carnibus superspersa; conf. παλύνω. ἐπιπαλύνειν, κ, 520. λ, 28. ξ, 77, ubi farina superspargitur assatæ carni, ex more prisco: sicut nos in piscibus frigendis etiam hodie solemus. et 429, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ, ubi de sacrificio est sermo; conspergens carnes mola. αὐτοῖς, δημόθεν ἀγείρας, ἄλφιτα δῶκα καὶ οἶνον, τ, 197, iis panes et vinum dedi, ex publica collatione. γυναῖκες ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν, υ, 108, mulieres, præparantes farinam in mola; ubi quoque duo synonyma: coll. 119. τυρὸν καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι οἴνῳ ἐκύκα, caseum recentem, et farinam, et mel, miscebat vino πραμνείῳ, austero, κ, 234, quæ commixta offa vocatur σῖτος, cibus, 235. ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, ἐν δέρμασι πυκινοῖς, farinas, medullam hominum, in utribus densis, β, 290, 354. et 355, εἴκοσι μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς, viginti modios in mola comminutæ farinæ ex frumento Cereali. conf. huc, δ, 746. ἡ ἀλφιτόχρως κεφαλὴ est ἡ πολιὰ, caput canum, colore farinaceo. Athenis etiam erat ἀλφίτων στοὰ, ἐν ᾗ καὶ ἡ τοῦ Ζεύξιδος ἀνέκειτο 'Ελένη. Vide sub verbis δέρμα, ἀκτὴ, et ἄλειαρ.

ἀλφιτόχρως, vide supra.

ἀλφὸς, vide sub 'Αλφειὸς in R.

ἄλφω, vide ἀλφέω.

'ΑΛΩ, ἀλέω. coacervo, congrego, contraho, includo. de hoc verbo aor. 2. pass. ἥλην, et ionice cum spiritu leni ἦλην, ejusque infin. ἀλῆναι, et particip. ἀλεὶς, in poëta frequentatur. 'Αργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι (pro ἀλῆναι) ἐνθάδε πάντας, Ε, 823, Argivos jussi congregari hic omnes. ὅς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας, qui jubes reversos nos contrahi in urbem, Σ, 286. λαοὺς ἐς τεῖχος ἀλῆναι, Π, 714. copias ad murum congregari, i. e. intra urbem recipi. ἐπεί κε ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες, Φ, 534, cum respiraverint collecti intra murum, ἀθροισθέντες, συγκλεισθέντες. et 607, πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων, urbs implebatur a congregatis illis copiis, in arctum quasi. et 571, 'Αχιλῆα ἀλεὶς ἔμενεν, Achillem mansit συστραφεὶς, colligens se in arma, et paullo intra scutum contrahens. sic Υ, 278, Αἰνείας δ' ἐάλη (Atticum

augmentum, pro ἦλη) i. e. συνεστράφη συσταλεὶς, *zog sich ein wenig zusammen, (crouched.)* τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη, sc. ὑπ' ἀσπίδι, N, 408, sub hôc clypeo totus se collegit et contraxit, συνειλήθη, συνεστράφη, ἐκρύφθη. hinc et loco ex Φ ultimùm citato addiderat poëta parabolam de Pardali, quæ, saltu impetum faciens in hostem suum, ante contrahit se paullum. sic et X, 308, οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, impetum fecit, ἄθρουν συστρέψας ἑαυτὸν, contrahens se. sic et ω, 537. χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, Ψ, 420, συστραφὲν, συναχθὲν, collecta aqua hiemalis multa. ἐν δίφρῳ ἧστο pro ἧτο, sedebat ἀλεὶς, contractus, συστραφεὶς, συσταλεὶς, Π, 403. οἳ δή που εἰς ἄστυ ἄλεν, pro ἄλησαν vel ἦλησαν, inclusi sunt et congregati, X, 12. ἐάλη τε χανὼν, Υ, 168, contrahebat se aperto rictu, ex more leonis impetum facturi, de quo sermo ibi est. συστρέφεται γὰρ ὡς πηδήσων, *ziehet sich etwas krumm zusammen, (contracting himself.)* πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι (ἀλῆναι) υἷας Ἀχαιῶν, Σ, 76, omnes Achæos ad puppes in arctum cogi. spiritus lenis est ex dialecto Ionica, asper ex verbo ipso. et convenit hæc radix cum εἰλέω et εἱλέω, convolvo: et cum Germanòrum *holen*. imo, si cui videtur, referat hoc totum thema sub εἰλέω, cum α intensivo vel copulativo.

ἀλώα, ἡ, vide sub θαλύσια.

ἀλωῇν, vide sub Ἀλωεὺς, in R.

ἀλωή, ῆς. ἡ. (Ἀλῶ) est eadem quæ ἡ ἅλως in significatu primo, spiritu ionice mutato. area ad triturandum, τόπος ἐν ᾧ πατεῖται ὁ πυρός. ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, Υ, 496, in bene æquatâ areâ; quo loco simul apparet antiquissimus mos triturandi per pedes boum circumactorum. nam ὁ παλαιὸς ἀλοητὸς ἐγίνετο ὑπὸ ζώων πατούντων περὶ καὶ συντριβόντων τὰ δράγματα. ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς, E, 499, seqq. ubi describitur mos ventilandi frumenta in areis post triturationem factam. et ἱεραὶ dicuntur areæ, non modo quia sacræ erant Cereri; sed et ob utilitatem quam præstant hominibus. sic et urbes dicuntur ἱεραὶ, quia tuentur et muniunt suos cives: et hinc θεῖαι quasi: nam divina res est, alere ac tueri. μεγάλην κατὰ ἀλωὴν ἀπὸ πλατέος πτύου θρώσκουσιν ἐρέβινθοι, ubi quoque de ventilatione in area parabola est, N, 588, seqq. et dicitur μεγάλη, διὰ τὸ πολυχώρητον καὶ κυκλικὸν σχῆμα: sic enim fiebat area, ut multa frumenta simul capere posset. deinde, quia ejusmodi area accurate complanabatur et præparabatur, et ampla satis erat; hinc et quivis ager bene præparatus et consitus dicebatur ἀλωή: *ein stück tragbaren landes, (a piece of productive land,)* sive esset γῆ σιτοφόρος ἢ δενδροφόρος ἢ φυτοφόρος ἢ ἀμπελόφυτος. sic E, 90, ἕρκεα ἀλωάων ἐριθηλέων, septa χωρίων ἀμπελοφύτων egregie virentium. γουνῷ (ἐν) ἀλωῆς, in fœcundo solo præparati agri, I, 530. et 536, σῦς, ἔδων (depascens) Οἰνῆος ἀλωήν. τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς (ἐν) γουνῷ ἀλωῆς, inquit Thetis de filio suo, ego hunc alui sicut plantam in frugifero solo agri præparati, Σ, 57, 438. et 561, σταφυλῇσι μέγα (neutrum adverbialiter, valde) βρίθουσαν ἀλωὴν, *einen weingarten, (a vineyard.)* et 566, ὅτε τρυγόωεν (pro τρυγάοιεν) ἀλωὴν, quando vindemiarent vineam. ubi ergo τόπος ἀμπελόφυτος καὶ δενδροφόρος describitur. sic et λ, 192, κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, ubique in solo fertili vineæ. ἐκ πατρὸς ἀλωῆς, ex paterno rure, Φ, 36. et 77, ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, in bene culto et septis circumdato agro; nam ibi notatur γῆ ἀμπελόφυτος, ἐν ᾗ ἦσαν καὶ ἐρινεοὶ πρὸς αἱμασιὰν (caprifici ad sepe) ἐξ ὧν ἔτεμεν ὄρπηκας, ramulos. sed ibid. 346, βορέας νεοαρδέα ἀλωὴν αἶψα ἂν ξηράνῃ, ventus boreas recens rigatum olerum hortum celeriter exsiccare solet; ubi notat γῆν φυτοφόρον, *einen krautgarten, (an herb garden.)* ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, per solum fœcundum vineæ, α, 193. τεθαλυῖά τ' ἀλωὴ, ζ, 293, hortus floridus et consitus arboribus pulcris. πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται, η, 122, ἡ ἀμπελόφυτος, ἣ καὶ αὐτῇ ἐμπρέπουσα (decorata) ἡ τῶν Φαιάκων φαίνεται γῇ. hinc aliquis veterum dixit, ὅτι χαριέστατος οἶνος εἰς παλαίωσιν ὁ Κερκυραῖος. talis ἀλωὴ dicitur et ὁ ἀμπελὼν, et attice ἀμπελεὼν, quæ forma est in ἀκανθεών, et pluribus. sic de Laërtæ rure, Πολυκάρπου ἀλωῆς, ω, 220. et 223, αἱμασιὰς λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος. et 225, ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ. et 335, δένδρεα κατ' εὐκτιμένην ἀλωὴν, seqq. ubi et hortus arboribus felicibus consitus apparet. quidam fingunt in scripturâ differentiam, ut ἀλωὴ sit γῆ ἀμπελόφυτος et similis; ἀλωὴ vero ἡ ἅλως. sed ea scriptio non est observata. Vide sub κῆπος.

ἀλώνητος, vide sub ἀνδράποδον.

ἀλωπεκείη, vide sub παρδαλέη.

ἀλωπόχροος, ου, ὁ ἡ, vide sub τεμεσίχρους.

ἅλως, ω. ἡ. (Ἀλῶ) area, in quam congeruntur frumenta ad triturandum. *tenne zum dreschen, (a threshing-floor.)* ab ἀλέω et ἀλόω, colligo. et quia talis area fieri solebat *rotunda*, hinc et quivis circulus ambiens aliquid, dictus est ἅλως, e. c. ἡλίου ἢ σελήνης, *hof um die sonne, (a ring round the sun.)*

Ἅμα, adverb. ortum ex α *copulativo*. simul, *zugleich, (at the same time.)* et notat plerumque χρονικῶς, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, eodem tempore. Sæpe tamen et, conjunctim, similiter, eodem modo. ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ, eodem tempore gemitus et gloriatio, Θ, 64, ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, occidentium et pereuntium. nam sermo est de prælio. ἅμα ἠοῖ, simul cum aurora, eodem tempore quo aurora lucet, H, 331. I, 614. X, 684. Ω, 600. nam regere solet ablativum vel dativum. σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασεν, Ω, 461, tibi enim me pater deductorem addidit, *hat mich dir mitgegeben zum hinbegleiter und hinbringer, (has given me to you for a companion and conductor.)* et 773, κλαίω ἅμα σέ καὶ ἐμὲ, eodem tempore te et me deploro. χέρνιβον πρόχοόν τε ἅμα χερσὶν ἔχουσα, Ω, 304, *handwaschbecken und die gieskanne zugleich, (the wash-hand basin,*

and the ewer also.) ἀλλά σοι, ὦ μέγ᾽ ἀναιδές, ἅμα ἑσπόμεθα, Α, 158. et 251, οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν (ἐτράφησαν) qui antea simul cum eo educati erant. ἅμα ᾽Ατρείδαις ὑπὸ ῎Ιλιον ἦλθον, Β, 249. et 534, τῷ δὲ ἅμα τεσσαράκοντα νῆες ἕποντο. ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δύο ἕποντο, duæ ancillæ honestæ eam sequebantur, Γ, 143. et 458, ῾Ελένην καὶ κτήματα ἅμα αὐτῇ ἔκδοτε. τούτῳ κῦδος ἅμα ἕψεται, Δ, 415, hunc gloria comitabitur. et 476, τοκεῦσιν ἅμα ἕσπετο, comitabatur parentes. ἅμα ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ, pedisseqna cum ea, Ζ, 399. et 426, τὴν δεῦρο ἤγαγεν ἅμα ἄλλοις κτεάτεσσιν, eam huc duxit una cum aliis fortunis. πάντας ἅμα ἡγεμόνεσσιν, omnes una cum præfectis suis, *mit ihren officiers, (with their officers,)* Π, 198. et 257, ἅμα Πατρόκλῳ θωρήχθησαν, armabant se sub Patroclo. et 671, πέμπε μὲν ἅμα πομποῖς. sic et 681. sic et ἅμα, ut comitatum notet, Σ, 577. Υ, 36. Χ, 461. Ω, 270. πάντες ἅμα, Α, 495. Ζ, 59. Θ, 8. Ψ, 362. Ω, 253, αἴθε ἅμα πάντες ἀντὶ ῞Εκτορος ὠφέλετε πεφάσθαι, utinam omnes loco Hectoris occisi essetis! et 327. ἅμα ἄμφω, ambo una, Η, 255. Ψ, 686. ἅμα ἠελίῳ ἀνιόντι, cum sole oriente, Σ, 136. et 210, καταδύντι, occidente. ἵππω ἅμα πνοιῇσι (sc. ἀνέμου) πετέσθην, similiter flatibus venti volabant, i. e. celerrime, Π, 149, ὁμοίως ἀνέμῳ. confer Τ, 415. Ω, 342. ἅμα εἵπετο ἄκοιτις, uxor simul sequebatur, Γ, 447. sic et Δ, 274, 280. Ε, 551, 591. Η, 2. Λ, 780. Μ, 87, s. Ν, 690. Ο, 695. Π, 8, 550. Χ, 114, 117. Ψ, 182. Ω, 573. ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσω λεύσσει, i. e. eodem tempore et simul in præterita et futura inspicit, Γ, 109, quasi ἀχρόνως et uno intuitu, ob πολυπειρίαν. οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποις, non omnia eodem tempore aut conjunctim, Δ, 320. sic et Ν, 729, οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, non tu omnia poteris ipse tibi sumere simul, coll. seqq. αὐτίκα ἔπειτα ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, Τ, 242, quod alias dicitur, ἅμ᾽ ἔπος ἅμ᾽ ἔργον, dictum factum. ἅμα λαῷ, Α, 226. sic et ἅμα τῷ vel τοῖς, Α, 348, 592. Γ, 376. Ι, 508. Π, 241. Τ, 207. Ω, 182. νῦν δ᾽ ἅμα τ᾽ ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο, Α, 417, nunc vero simul cito moriturus et laboriosissimus omnium eras vel es. sic ἅμα sine casu, Α, 533, 424. ἅμα τ᾽ οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι, pari ratione et modo primi et postremi, Β, 281. Ζ, 133, 389. Ι, 515. Κ, 565. Ν, 85, 613. Ο, 718. Π, 38, 505. Ρ, 150. Τ, 248. Υ, 334. Φ, 253. Ω, 148, 177. ἅμα πνοιαῖς ἀνέμοιο, α, 98. ε, 46, i. e. sicut ventus, celerrime, ὁμοίως ἀνέμῳ. ἅμα αὐτῇ δύο ἀμφίπολοι, α, 331. sic cum dativo personæ, β, 11, 17. δ, 571. ζ, 84, 105. κ, 208. λ, 370, 371, οἵ ἅμα σοὶ εἰς ῎Ιλιον ἅμα ἕποντο. ubi dupliciter positum est. et 387. ν, 64, 66. ξ, 25. ο, 100, 362, 430. π, 252. ρ, 62, 425. σ, 206, 302. τ, 183, 579, 601. υ, 89, 145. τ, 77, 104, 116. ἅμα sine casu, α, 428, 434, ubi τῷ non pendet ab ἅμα, sed est dativus commodi. μ, 18. ν, 66, 82. ξ, 471. φ, 61. sic et porro cum verbo solo, β, 287, 413. γ, 276. δ, 826. ι, 89. κ, 102, 123. ο, 309, 540. π, 76. σ, 355. τ, 376, 398, 528. φ, 188. ψ, 127. ω, 9, 248. ἅμα eodem tempore, *zu gleicher zeit, (at the same time,)* sine casu, δ, 123. ἅμα πάντες, θ, 121. κ, 231, 257, 259. λ, 231. μ, 110. φ, 230. χ, 251. ἅμα ἠοῖ, ζ, 31, s. μ, 24, 429. ξ, 266. ο, 395. s. π, 2. s. 366. ἐμὸς υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων, γ, 111, ubi hæc vox non ad sequentia duo prædicata, sed ad præcedens verbum, respicit; simul cum aliis interfectus est. Sed, ι, 48. ξ, 403. π, 471, quibus tribus locis τὸ ἅμα conjungit nomina aut adverbia. Omnia ista loca evolvisse proderit tironi Græco, aut cupido Homericæ dictionis: apparebitque ex his, ἅμα notare idem tempus, aut societatem comitatumque, aut paritatem et similitudinem. Nam in ejusmodi voculis omnia loca huc exscribere, in immensum augeret volumen Lexici. Quod semel dixisse suffecerit. Vide sub ὁμοῦ.

ἀμαθύνω, f. υνῶ. (Ψάω) in arenas et pulveres depono aut converto, in pulverem redigo. ab ἡ ἄμαθος, quæ proprie notat pulverem campestrem, sicut ψάμαθος arenam maritimam. πῦρ ἀμαθύνει πόλιν, Ι, 589, ignis urbem in cineres redigit inque pulveres, λεπτύνει ὡς εἰς ἄμαθον καὶ εἰς κόνιν πεδιάσιμον.

ἀμαιμάκετος, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) valde longus et ingens, ὁ πάνυ μέγας, ἄγαν μακρός. nam a τὸ μᾶκος est μακετὸς, ἡ, ὸν, longus, et repetita syllaba μα cum interserto Iota, μαιμάκετος, cum α intensivo. ionice est et fœmininum, ἀμαιμακέτη. χίμαιραν ἀμαιμακέτην, Ζ, 179. Π, 329, i. e. τὴν περιμήκετον. et sermo est de portento illo, de Chimæra, sub quo historia latet nobis jam ignota. conf. R. ἱστὸν νηὸς ἀμαιμάκετον, ingentem malum navis, ξ, 311, *einen sehr hohen mastbaum, (a very lofty mast.)* alii derivant vocem hanc a μαιμάω, cum impetu cupio et feror in aliquid, cum α intensivo. sed ex Homeri accuratissimi locis apparet verior vel propior etymologia, cum significatu vocis proprio: nam alter ille est metaphoricus.

ἀμαλδύνω, f. υνῶ. aor. 1. ἠμάλδυνα. (Μῆλον) molle et tenerum et læve facio. *ich mache zart, (I make soft.)* deinde et, ἀφανίζω, destruo. ab ἀμαλός. τεῖχος ἀμαλδῦναι, murum terræ æquare, Μ, 18, et 32, τεῖχος ἀμαλδύνας. ὥς κεν μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται, ut magnus murus solo æquetur, Η, 463. quibus locis metaphorice positum verbum. potest et transposite dici ἀμανδύλω.

ἄμαλλα, vide sub δράγμα.

ἀμαλλεύω, ἄμαλλη, ἄμαλλιον, vide sub sequente, et ἀμαλός.

ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος. ὁ. (Δέω) est ὁ τὰς ἀμάλλας δεσμῶν, colligans manipulos, *ein garbenbinder, (a binder of sheaves.)* qui et ὁ ἀμαλλοδέτης, ου dicitur. ἡ ἀμάλλη autem est, τὸ ὑπ᾽ ἀγκάλῃ συμπίεσμα τῶν δραγμάτων, *ein arm voll korn im stroh, (an armful of corn in the straw;)* ἅπερ οἱ δραγματεύοντες παῖδες, παρεκόμιζον. hinc et Ceres vocatur ἡ ἀμαλλοφόρος, cui sub eo nomine sacrum fiebat Athenis. ἡ

ἀμάλλη vel ἡ ἄμαλλα ergo est complexus δραγμάτων σίτου, *eine garbe, (a sheaf;)* ab ἀμᾶσθαι: δράγματα vero sunt, quantum manu cava comprehendi potest, *fauste voll, (handfuls.)* sinistra manu enim comprehendebant stantia in agro frumenta, dextra manu desecabant id comprehensum; idque erat δράγμα: ex his pluribus compositis fiebat ἀμάλλη. δράγματα οἱ ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο: τρεῖς δὲ ἀμαλλοδετῆρες ἐφίστασαν, Σ, 553, 554. τὸ ἀμάλλιον est σχοινίον, ἐν ᾧ δεσμοῦσιν ἀμάλλας, *ein garbenband, (a band with which the sheaves are bound,)* quod et οὐλόδετον et ὡρόδεσμον dicitur. ἀμαλλεύειν est, *garben machen, (to make sheaves.)*

ἄμαλλος, ἀμαλλοφόρος, vide sub τάπης.

ἀμαλὸς, ἡ, ὸν. (Μῆλον) tener, mollis, idem ac μαλὸς, cum α intensivo, valde mollis: proprie, μαλλωτὸς καὶ τριχώδης, pilis mollibus obsitus. ἄρνα ἀμαλὴν, agnam teneram, X, 310. κύων ἀμαλαῖς σκυλάκεσσι περιβιβῶσα, υ, 14, canis pugnans pro mollibus catulis suis. conf. περιβαίνω. Iones amant spiritum lenem, Attici asperum: hinc scribitur et ἁμαλὸς, sed non in poëta Ionico. ἡ ἀμάλλη, merges, *eine garbe, (a sheaf,)* est alius originis, ab ἀμάω: et inde est τὸ ἀμάλλιον, i. e. ὁ ἐκ τῆς καλάμης (ex stramento, *von stroh,) (of straw,)* στρεφόμενος δεσμὸς, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα καὶ τὴν ἐκ τούτων συγκειμένην ἀμάλλην: *das garbenband von stroh, (a band made of straw for binding sheaves.)* μαλοπάρηος apud Theocritum est, ἔχουσα παρειὰς μαλὰς, teneras et rotundas habens malas, *von runden zarten wangen, (with round soft cheeks.)* imo et genæ vocantur μῆλα, ob rotunditatem et ruborem, ad similitudinem pomi quod vocatur, malum. unde Romanis est, *mala, die wange, (the cheek:)* hinc μαλοπάρηος est pro μηλοπάρηος, *von apfelformigen wangen, (apple-shaped cheeks.)*

ἀμανίτης, ου. ὁ. tuber, vide sub μύζω.

ἄμαξα, ης. ἡ. et attice ἅμαξα, (Ἄγω) qui usus Atticus in prosa obtinet: ἰωνικῶς et ab antiquissimis hæc vox ψιλοῦται. est eadem quæ ἡ ἀπήνη, et dicitur ab ἄγειν τὰ ἀμώμενα, quia messis tempore frumenta collecta currui imponuntur et ad villam devehuntur. plaustrum, *ein kornwagen, ein lastwagen, (a corn-waggon.)* apud Homerum modo cum leni, modo cum aspero scriptum legitur: et fortasse asper omnino Homericus non est, sed a recentioribus ei obtrusus ex usu Attico. ἀμαξάων ἐπάειραν, pro ἀμαξῶν, curribus imponebant mortuos in prœliis, H, 426. ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος, in currum a solo, sc. insilire, M, 448, et h. l. spiritus lenis est manifestus ex apocope præcedenti. ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, Σ, 487, ursam quam et plaustrum vulgo vocant. ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην, *sie holeten den mit guten rädern versehenen und mit maul-thieren zu bespannenden wagen heraus, (they fetched out the car provided with good wheels, and to be drawn by mules,)* Ω, 266. et deinde sæpius, 150, 179, 189, 263, 711, collato 275, ubi eadem vocatur ἀπήνη, et est id plaustrum, quo rex dona multa devehebat in castra Græca, et inde mortuum Hectoris corpus redemtum revehebat. et 782, οἱ δ' ὑφ' ἀμάξησιν (ἀμάξαις) βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, ubi quidem spiritus asper quoque ex apocope apparere videtur, sed dubium, an ista apocopes scriptio fuerit Homerica. cæterum hæc plaustra jungebant jam, ad ligna advehenda. οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι ἐσθλαὶ τετράκυκλοι ἀπ' οὔδεος ὀχλίσειαν, ι, 241, s. per ἄμαξαι ibi intelliguntur ζεύγη ad tot currus jungenda, *22 gespanne starker ochsen oder maulthiere, (a team of strong oxen or mules.)* tot juga boum non movissent solo hoc saxum. ergo h. l. plaustra, ad quæ robusti boves aut muli junguntur, posita sunt pro jumentis quæ jungi solent. apparere simul videtur, ἀμάξας plerumque fuisse τετρακύκλους, *vierrädrig, (four-wheeled;)* etsi non semper, nec ubique, sicut nec apud nos hodie. λείην ὁδὸν ἧπερ ἄμαξαι ἄστυδε ἀπὸ ὀρέων καταγίνεον ὕλην, *den gebahneten fahrweg, (the beaten road,)* κ, 103. ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, *anzuspannen, (to harness,)* ζ, 37, coll. 57, 69, 72, 73, ubi synonymia apparet cum ἀπήνη. in deminutivo est ἡ ἀμαξὶς, ἴδος, quæ est ἀμάξιον μικρὸν, factum pueris ad ludendum. τὴν ἀμαξιτὸν, viam plaustris tritam, vide sub ἴω εἶμι, eo. Atticus spiritus asper respicit etymon τοῦ, ἅμα ἄγειν: sed Ionicus lenis est ex ἀμάω, colligo, et ἄγω. Vide ἀπήνη.

ἀμαξηγὸς, vide sub Βοώτης, in R.

ἀμάξιον, ἀμαξὶς, vide sub ἄμαξα, et ἀπήνη.

ἀμαξιτὸς, οῦ. ἡ. (Ἔω) via qua currus eunt, *ein fahrweg, (a road.)* ab ἡ ἄμαξα vel ἅμαξα, et ἰτὸς, ἡ, ον, quo itur, ab εἶμι, eo. deinde in genere est, via ampla, via regia et ordinaria, *die freie heerstrasse, (the high road.)* κατ' ἀμαξιτὸν, X, 146, per viam publicam. cæterum spiritus asper est Atticus; lenis vero Ionicus et origini propior. Vide sub ἄμαξα, et ἀτραπιτός.

ἀμάρα, (vel ἀμάρα) ας. ἡ. (Ῥέω) est ἡ ὑδρορρόη, canalis. videtur esse ab ἅμα ῥέειν. alii longius petunt etymologiam, dicentes esse ab, μὴ ἐᾶν τὰ παραπεφυκότα μαραίνεσθαι, quod talis fossa aqualis non sinat juxta natas plantas exarescere. talis ἀμάρα vel ἀμάρη (nam spiritus lenis est Ionicus, asper Atticus et ex etymo) dicitur et τὸ λείβηθρον. ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης ἀνὰ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων, Φ, 259, ex fossa et sulco impedimenta ejiciens ligone.

ἁμαρτάω, (pro quo usus dicit ἁμαρτάνω. f. ἁμαρτήσω, f. 2. ἁμαρτῶ, aor. 2. ἥμαρτον, (Ῥέω) aberro a re aliqua, non jungo et consequor scopum, excido ex bono aliquo. sic Eurip. Alcest. 616, ἐσθλῆς καὶ σώφρονος γυναικὸς ἡμάρτηκας, bonam conjugem amisisti. et 879, τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν πιστῆς ἀλόχου; quod viro

malum majus potest accidere, quam amittere fidam conjugem? est ab ἀρτάω, unde ὁμαρτάω et ὁμαρτέω: unde, cum α negativo, ἀομαρτάω, et contracte, cum spiritu aspero Attico, ἁμαρτάνω, non una ago, non adsequor, non una eo, non par sum, non comes. et ei deinde adjuncta est notio *peccandi*, quando non adjungo me ad *officium debitum*. nam omne peccatum consistit in disjunctione ab officio, in cessatione a debito et legitimo. ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτὸς, prudens aberravit a viro hasta sua conjecta, volens eum non contigit, K, 372, *er traf ihn mit fleiss nicht, (purposely missed him.)* οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων, nequaquam a gratis nobis donis disjunxit sese, Ω, 68, inquit Jupiter de Hectore religioso et rerum divinarum studioso. αὐτοῦ ἅμαρτεν pro ἥμαρτεν, ab eo aberravit, eum non attigit in jaculando, *er traf ihn nicht, (he did not hit him,)* Δ, 491. Θ, 311. Λ, 233, ubi est explicatio addita, παρετράπετο ἔγχος, præterversa est hasta ejus, *flog darneben vorbey, (flew past,)* N, 518, 605, ubi eadem explicatio. O, 430. ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ, ubi est peccandi notio: si quis transgrediatur officium nec ad id arcte accesserit, I, 497. ν, 214, ubi de eo, qui sciens a justo et bono abit: qui punitur a Jove. ὄρνιθος ἁμαρτὼν, avem non feriens sagitta missa, Ψ, 857. coll. 865, ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε: cujus oppositum est βάλλειν, *treffen, (to hit the mark,)* ferire jactu, 866, et τυχεῖν, 857. ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, ministram suam non contigit pila conjecta, ζ, 116. οὐχ ἡμάρτανε μύθων, non aberrabat a verbis dicendis, i. e. recte dicebat dicenda, λ, 510. φέρτερόν ἐστι τεθνάναι, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν ἐκείνου, οὗ ἕνεκα ἐνθάδε ὁμιλέομεν ἤματα πάντα, inquiunt proci, φ, 155, et is scopus erat Penelope, cujus causa hic quotidie congregabantur. χειρῶν ἐξ 'Οδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, ι, 521, a manu Ulyssis excisurum esse me visu, τυφλωθῆναι, διεκπεσεῖν ὀπωπῆς, inquit Cyclops recordatus antiquum vaticinium: sejuncturum me esse me a visu. aoristus 2 ionice, et etymo propius, dicitur ἤμβροτον, ες, ε, interserto β, quale interseritur et in γαμβρὸς a γαμέω, et in μεσημβρία ab ἡμέρα: et mutato medio α in ο, mutato etiam ionice spiritu in lenem. ἤμβροτες, X, 279, jactu hastæ aberrasti a me. ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω, Π, 336, aberrarunt a se invicem, et in vanum jaculati sunt ambo. ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, E, 287, quod proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν ἁμαρτανόντων τῆς προθέσεως, qui a proposito excidunt. αὐτὸς ἐγὼ τόδε ἤμβροτον, ipse ego hoc peccavi, χ, 154, *ich habe hierin gefehlet, den fehler begangen, (I have done wrong, committed a fault;)* et additur, οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, neque quis alius accusandus. πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων, φ, 421. et 425, οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον, nequaquam ab isto scopo aberravi, collato χ, 6, 7. ἡ δ' οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ, non segregavit se ullo modo a bono sensu animi, η, 292.

ἁμαρτῆ, vide ὁμαρτῆ.

ἁμαρτοεπὴς, ἐος. ὁ ἡ. (῎Επω) qui in verbis aberrat a recto, ὁ ψεύστης, ἢ τῶν βελτίστων λόγων ἀφαμαρτάνων: imo et ἀγλευκὴς τὴν φράσιν, qui male et ingrate loquitur. Αἶαν, ἁμαρτοεπὲς βουγάϊε, ποῖον ἔειπες, N, 824.

ἀμαρυγὴ, ἀμάρυγμα, vide sub μαρμαρυγὴ, et sub 'Αμαρυλλὶς, in R.

ἀμαρύσσω, vide sub μαίρω.

ἄμαστος, vide sub μασάω.

ἀματροχάω, f. ήσω. (Τρέω) una cursito, *ich will immer mit laufen, (I will run along.)* παῖδα ἁματροχόωντα θύραζε, puerum una cursitantem foras, ο, 450, pro ἁματροχῶντα, distracto circumflexo; ἀκολουθητικὸν, *der überall mit gehen will, (who will go along every where:)* etiam, δυνάμενον ἅμα σὺν ἐμοὶ τρέχειν, qui valet una ire. a τρέχω.

ἁματροχιαὶ, ῶν. αἱ. (Τρέω) concursus rotarum in duobus curribus; *wenn wagen mit den rädern aneinander kommen, (the collision of the wheels of two carriages.)* nam hoc nomen est ab ὁ τροχός. ἁματροχιὰς ἀλεείνων, Ψ, 422, τὰς ὁμοῦ συμβολὰς τῶν τροχῶν, τὰς εἰς ταυτὸ συνόδους τῶν τροχῶν. possint alibi et in genere sic dici αἱ ὁμοδρομίαι, cursationes junctæ, *das mitlaufen, (a running together.)*

'Αμαυρὸς, ὰ, όν. (῎Αω) ater, obscurus. *dunkel, schwarz, (dark, black.)* ab α privativo, et αὔω, luceo, splendeo. ut notet, non dilucens satis, furvus. μ est littera euphonice interserta. recentiores deinde id primum ἁ sæpe omittentes, dixere μαυρὸς, eodem significatu. est quasi ἀναυὸς vel ἀαυός. εἴδωλον ἀμαυρὸν, δ, 824, 835. ubi sic vocatur ὁ ὄνειρος personificatus.

ἀμαυρῶσις, vide sub εὐκρίνω.

ἀμαχητὶ, (Μάχω) adverb. sine pugna. αἴ κε ἀμαχητὶ ἴομεν, si sine pugna invicem, abeamus, Φ, 437.

'Αμάω, f. ήσω. ('Α) colligo, constringo. meto. *fasse zusammen. mähe, erndte, (to collect, get in the hay or corn.)* est ab ἅμα, mutato spiritu: et proprie est, τὸ, ὑφ' ἓν πολλὰ ἕλκειν. hinc ad messem translatum; nam antiquissimi sic metebant, ut sinistra manu comprehenderent calamorum quantum poterant, dextra vero secarent. ergo generalis notio *colligendi* facile intelligitur. ἔριθοι ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, operæ metebant, acutas falces in manibus habentes, Σ, 551. λαχνήεντα δ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, hispidum calamum (collective, *kolbig ror,) (reeds.)* ex prato cum collegissent vel secassent, Ω, 451, συναγαγόντες. μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ εἰς ὥρας ἀμῷεν (optat. pro ἀμάοιεν) ι, 135, *sie könten immer eine tiefe* i. e. *hohe saat zur reifezeit einerndten, (they could still reap a deep, that is abundant, crop at harvest-time.)* ἀμησάμενος, ι, 247, ubi sermo est de caseo formando, et ex quo loco propria vis hujus verbi maxime apparet. nam lac coagulatum ex sero colligebatur manu, comprimebaturque, ut cohæreret caseus; et in corbiculos

vimineos ingerebatur. ergo vides notionem colligendi et constringendi primariam hujus verbi. συνελὼν χερσὶ καὶ συναγαγών.

ἀμβατὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Βάω) qui conscendi potest. *zu ersteigen, (to be ascended.)* ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις, Ζ, 434, i. e. ἀναβαινομένη, ἀναβατός. ubi maxime superatu facilis est urbs. ἵνα οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη, λ, 315, ut cœlum posset conscendi, a gigantibus, qui montes alios aliis imposuerant. ἡ προσάμβασις, scalarum gradus. Eurip. Iphig. Taur. 97. Phœniss. 492, 751. *die treppe, stiege. (the stairs, steps.)*

ἀμβλήδην, (Βάλλω) adverb. per syncopen ex ἀμβολάδην, et notat ἀναμβλητικῶς, ὁρμητικῶς, ἀθρόως, *mit vollem ansatz, aus vollem herzen in die höhe, (with full force, with the whole heart.)* ἀμβλήδην γοόωσα, Χ, 476, alte ducto spiritu et alte ejecto gemitu plorans. inest simul is sensus, quo Musicus dicitur ἀναβάλλεσθαι. *mit tief geholtem othem und seufzen, und mit aufwallender brust, fieng sie an zu klagen. (with deep drawn breath and sighs, and with heaving breast she began to complain.)*

ἀμβλὺς, vide sub βάλλομεν, haud longe a fine.

ἀμβολάδην, (Βάλλω) adverb. est ἀναβλητικῶς vel ἀναβολικῶς, ab ἀναβάλλειν, in altum ejicere, *aufwallen, in die höhe treiben oder werfen, (to shoot up, to throw up.)* λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, πάντοθεν ἀμβολάδην, Φ, 364, ubi est de aqua fervente, et notat ἀναζέειν διὰ φλογὸς ὑπερβολὴν, καὶ ἄνω κάτω ποιεῖν τὸ ὕδωρ ἐν τῷ παφλάζειν. eandem vocem ponit Herodotus de fonte, ἔνθα ἱστορεῖ, κρήνην περὶ μέσας νύκτας ζέουσαν ἀμβολάδην. ἀναβάλλειν dicitur et de fodientibus, τὸ ἄνω ῥίπτειν τὸ χῶμα, et talem terram vocant τὴν ἀμβολάδα; cujus oppositum est, γῆν ἐπιβάλλειν, *erde drauf werfen, (to throw earth upon.)* ἀναβάλλεσθαι est et, τὸ πνεῦμα ἀνάγειν, *tief othem holen, (to breathe hard.)*

ἀμβολιεργὸς, vide sub ἀναβάλλω.

ἀμβρόσιος, ία, ιον. (Ῥέω) immortalis, divinus. dulcis, valde suavis. et ex hac posteriori notione est nomen proprium ὁ 'Αμβρόσιος, sicut et ὁ Νεκτάριος. ἀμβρόσιος ὕπνος, i. e. γλυκὺς, Β, 19. ἀμβροσίη νὺξ, i. e. γλυκεῖα, ob somnum dulcem, Β, 57. Κ, 41, 142. Σ, 268. Ω, 363. δ, 429, 574. η, 283. ι, 404. ο, 8. maxime autem nox habet hoc epitheton ob refectionem virium. sic, ἀμβροσίῳ ἐλαίῳ, Ξ, 172, i. e. εὐώδει, et maxime recreante. imo omnia valde pulcra et præstantia sic dicuntur. ἀμβρόσιον πέπλον, divinam et fragrantem vestem, Ε, 338. ἑανὸν, vestem, Ξ, 178. 177, πλοκάμους, ubi sermo est de Junone, ornante se exquisitissimo modo. ἑανὸς, Φ, 507. ῥοδόεντι ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ, Ψ, 187, quo ungit Venus corpus Hectoris mortuum, ne computrescat. ἀμβρόσια πέδιλα, de Mercurio, Ω, 341. α, 97. ε, 45. κάλλεϊ ἀμβροσίῳ, σ, 192, ubi est unguenti divini, recreantis et formam augentis, species: maxime σμῆγμά τι odoratum. sic et, Ξ, 170, ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς λύματα πάντα κάθηρε. et Π, 670, χρῖσον αὐτὸν ἀμβροσίῃ, inunge eum immortali oleo. et 680, ἔχρισε. ἀμβρόσιαι χαῖται, divina cæsaries Jovis, Α, 529. maxime autem ἡ ἀμβροσία, sc. τροφὴ, est cibus deorum, quo immortalitatem suam sustentant; ea dulcedine, ut mel nostrum ad eam collatum nonam dulcedinis partem habeat. hinc omne id, quod maxime recreat et reficit et jucunditate perfundit, ἀμβρόσιον dicitur, quasi ὑπεραναβαῖνον ῥοὴν, i. e. ὑπεράνω ὂν φθορᾶς. nox non solum suavis ob somnum, sed et recreans et alens plantas, quædam etiam animalia nutriens, et multa tuens a corruptione. equis quoque deorum apponitur ἀμβρόσιον εἶδαρ, Ε, 369. Ν, 35. et stant ἐπὶ ἀμβροσίαις κάπαις, ad præsepia, plena ambrosiæ, Θ, 434. poëta id liquidius ostendit, quid sit, Ε, 777, τοῖσιν δ' (equis divinis) ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι, crescere fecit ad pascendum: ubi est ἀνθηρόν τι, pabulum floribus suavibus et herbis permixtum. conf. ἀνατέλλειν. ἀμβροσίη vescitur Calypso, ε, 199, sed non Ulysses, 197, nam qui illam gustat, ἀθανατίζεται, quod Ulyssi fatale non erat. ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἀπορρὼξ, ι, 359, ubi sic vocatur vinum excellentissimum, gustu et odore mirifico et viribus quoque. ἀπορρὼξ ibi proprie pertinet ad νέκταρ. sic de cibo deorum, ε, 93. et μ, 63, πέλειαι φέρουσι ἀμβροσίην Διΐ. ἀμβροσίην θῆκε ὑπὸ ῥῖνα, δ, 445, ubi est εὐῶδές τι et corroborans. allegorice est ἡ ἀγαθὴ ἐλπὶς, καὶ τὸ διὰ τοῦ τοιούτου λόγου ἐλπίζειν, εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθεῖν. Vide sub νέκταρ.

ἄμβροτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) immortalis. est cum α privativo, interserto μ euphonico. ἄμβροτον αἷμα, Ε, 339, 870, fluens ex vulnerato divino corpore. ἄμβροτοι ἵπποι, Π, 381, 867, quos dii Peleo donaverant. ἄμβροτα εἵματα, immortales vestes, putredini non obnoxias, Π, 670, 680. τεύχεα, immortalia arma, i. e. firmissima, Ρ, 194, coll. 195, quæ dii donaverant Peleo. et 202. θεὸς ἄμβροτος, Υ, 358. Ω, 460. θεὸν, Χ, 9. nam antiqui omnia, mutationi totali non obnoxia, vocabant deos, e. c. flumina, sidera; etiam virtutes, quarum subjecta quidem variant, ipsæ tamen assidue in aliis recurrunt. κρήδεμνον ἄμβροτον, vitta deæ, ε, 347. εἵματα, η, 260, 265. ω, 59. et sic dicuntur vestes pretiosæ. ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, θ, 365, quo ungitur Venus. ἱστὸν, κ, 222, quo texens Circe utitur, νὺξ ἄμβροτος, λ, 329. δῶρα ἄμβροτα, σ, 190. θεὸν, ω, 444.

ἀμβωμοῖς, vide sub βωμὸς, et 'ΑΝΑ', prope finem.

ἄμβων, vide sub ἄκρις.

ἀμέγαρτος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) minime invidendus, si cum α privativo compositum concipitur, quem nemo suspicit aut veretur. sin cum α intensivo, est, quem cum magna molestia ferimus, valde molestus, intolerabilis. πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν, Β, 420, augebat laborem non

invidendum; vel et, non maligne, sed copiose datum, τὸν ἀφθόνητον διὰ τὴν κάκωσιν: οὐδεὶς γὰρ φθονεῖ, ἐπὶ κακοῖς. Sed potius h. l. cum α intensivo, τὸν εἰς μέγα αἰρόμενον, *eine sehr hoch gekommene mühseligkeit, (a very great hardship.)* ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν, excitans difficilium ventorum intolerabilem flatum, λ, 399, 406, i. e. εἰς μέγα αἰρομένην. vel: benigne et largiter, non invidâ manu, datam spirationem. πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα. ρ, 219. et φ, 362, πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, ad Eumæum; quo agis vel fers, subulce invidiâ non digne, ὁ εὐτελὴς καὶ ἄζηλος, ᾧ οὐκ ἄν τις φθονήσαι τοῦ συβωτεῖν: imo et ἀχρεῖος, non pro re magnâ habendus, καὶ διὰ τὴν ἀτεχνίαν ἀμέγαρτος. *du taugenichts, du unnützer, (thou worthless, good for nothing fellow.)* pertinet hæc, sicut plurima alia, inter voces subtiles vix sibi pares in aliis linguis habentes; et cogitationum plus quam aptæ versionis præbentes. in Hesiodi Θεογονία, 666, est: μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν, pugnam arduam excitarunt; ubi ad etymologiam verbi respicitur, εἰς μέγα αἴρω, cum α intensivo. Germanorum *gross* in malo sensu fere par erit huic Græcæ.

'Αμείβω, f. ψω. (Βάω) muto, commuto, permuto, alterno, reddo quid pro accepto. *wechselc, erwiedere, setze darneben, (change, return.)* et est ab ἅμα, una, simul; et βάω in sensu activo, incedere facio. ὃς πρὸς Διομήδην τεύχεα ἄμειβε, (imperf. pro ἤμειβε) qui cum Diomede arma commutabat, Z, 235. ἀρήϊα τεύχεα ἄμειβον, arma componebant et commutabant, Ξ, 381, sic ut imbecilliores darent arma sua graviora et validiora fortioribus; fortiores vero sua imbecilliora arma imbecillioribus. ἔντεα ἄμειβεν, P, 192, Hector mutabat arma; sua propria exuens, et Achillis arma loco eorum sibi induens. ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, Λ, 546, unum genu cum altero lentis passibus alternans, i. e. βραχὺ προποδίζων, καὶ μὴ μακρὰ βιβάζων, *mit kurzen schritten, (with short steps,)* προϊὼν ἠρέμα ἢ ἠρέμα ὀπίσω χωρῶν, *allmählich sich zurückziehend, oder vorwärts rückend, (incessantly retreating or advancing.)* οἱ ἀμείβοντες, Ψ, 712, sunt ξύλα ὑπανέχοντα τὴν στέγην, ἅπερ σύνδυο, ἐξ ἀποστασέως τῆς κάτω, ἄνω συναγόμενα ἀντερείδουσιν ἄλληλα, tigna tecti, quæ pedibus distant, capitibus vero sibi invicem obnituntur, *die dach-sparren, die sich oben an einander stemmen, und unten weit von einander stehen, (the rafters of the roof, which join at top, but stand wide apart at bottom.)* et his comparat duos luctatores, qui τὰ μὲν ἄνω εἰς ἓν ἥκουσι, κατὰ τὰς δοκοὺς, καὶ ἐρείδονται: τὰ δὲ κάτω διεστῶτές εἰσιν. et vide ex his veritatem etymologiæ: nam his duobus posterioribus locis maxime proprie positum hoc verbum. οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς εἶχον, alternantes, et sibi invicem succedentes, vigilias agebant, I, 467. nam succedentes sibi, congrediuntur eodem loco. ἀμείβεσθαι in media forma in genere est, excipere per successionem; sic Eurip. Rhes. 615, ἕως ἂν νὺξ ἀμείψηται φάος, donec nox exceperit lucem succedentem sibi. et 639, λόγοις αὐτὸν ἀμείψομαι, confabulabor cum eo, excipiam eum sermonibus. Μοῦσαι, αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, A, 604, quæ alternantes canebant voce suavi, *sungen eine um die andre, (sung one after another;)* vel et, ἠμείβοντο τὸν 'Απόλλωνα, 603, ὑπ' ἐκείνῳ γὰρ ὡς κορυφαίῳ τῆς ᾠδῆς, ᾖδον αὐταὶ λέγονται, *er fänget an und singet erst; sie erwiedern ihn, und singen darauf ebenfalls, (he begins and sings first, they then likewise sing and answer him;)* et quidem ἀμειβόμεναι quoque ἑαυτὰς ἐν μέρει. hinc ἀμοιβαῖοι λόγοι, *wenn einer dem andern antwortet, und einer um den andern redet, (when one answers the other, and one speaks after another;)* quale exemplum est in Virgilio, Ecloga 3; et in Horatio Lib. 3, Ode 9. et οἱ ἐπημοιβοὶ ἐπίκουροι, qui succedunt in locum defatigatorum, *die ablösen und helfen, (who relieve, take the place of.)* ψυχὴ, ἐπεί κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων I, 409, vita, si commutaverit septum dentium et transierit; et sermo est de morte. hinc ἀμείβεσθαι ὁδὸν, progredi per viam. ἀμειβόμενος προσηύδα, P, 33, vicem loquendo reddens alloquebatur eum, *er antwortete und sprach zu ihm, (he answered and said to him.)* sic et Ξ, 270. ὁ δὲ ἀμείβετο, pro ἠμείβετο, *versetzte, erwiederte, (answered, replied.)* ἀμείβετο μύθῳ, regerebat verbis, Ω, 200, 424, et est is ablativus. τὸν δ' ἠμείβετο ἔπειτα 'Αχιλλεὺς, A, 121, 172, 413, 544, 551. et plena phrasis est Γ, 171, τὸν δ' 'Ελένη μύθοις ἠμείβετο, ubi vides accusativum personæ cui respondetur, et ablativum rei quæ respondetur. sic et 437, coll. 199. Δ, 317. E, 375. Z, 359. ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, H, 356. sic et O, 48. Ψ, 557. τὸν ἠμείβετο ὁ, Θ, 145, 151. K, 60, 128. Λ, 654. N, 231. Ξ, 52, 193. O, 92, 200. Π, 439. P, 715. Σ, 127, 181, 393, 428. T, 28. Υ, 132. τὸν μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν αὐτὸς, Ψ, 794. ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν, ut aliquid eum alloqui posset regerens verbis, X, 329. τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο, respondit ei, Δ, 403. 'Αντίλοχος 'Αχιλλῆα δίκῃ ἠμείψατο, Ψ, 542, ex jure regessisset. οὔτις ἀνὴρ τάδε φάρμακα ἀνέτλη, ὅς κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, κ, 328, ubi ellipsis sic est supplenda, οὗ τὸ ἕρκος ὀδόντων ἀμείψεται τὸ φάρμακον, et est περίφρασις τοῦ πίῃ, per σχῆμα πρωθυστέρου, cum quod prius natura est, τὸ transire per septum dentium, posterius ponitur: πρῶτον vero est adverbium. cujus septum dentium primum transierit hoc medicamen. τοῦ γὰρ πιεῖν προτερεύει τὸ, ἀμείβεσθαι ἕρκος ὀδόντων. simul indicativus ionice positus pro conjunctivo ἀμείψηται, i. e. παρέλθῃ. ergo hoc ἀμείβεσθαι ἕρκος ὀδόντων est aliud ac in Iliade: nam hic non est ἐκ τῶν ἔσω ἔξω, sed ἐκ τῶν ἔξω εἰς τὰ ἔσω ἰέναι. ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους, α, 375, vices epularum instituentes per circulum in domibus vestris. et hæc erat species ἐράνου, quam Germani vocant *ein kränzchen, wenn die tractirung reih*

umgehet, (a sort of club in which each in turn entertains the rest.) sic et β, 140. ὠρχείσθην ποτὶ χθονὶ ταρφέα ἀμειβομένω, Θ, 379, i. e. ὀρχούμενοι ἀνὰ μέρος πυκνῶς, *sie wechselten oft im tanzen einer um den andern. ein jeder tanzte solo, (they frequently succeeded each other in dancing, each danced alone.)* τὸν δ' ἠμείβετο ἔπειτα 'Αθήνη, α, 44, 80. γ, 102, 202. ἡ δ' αὐτίκα ἀμείβετο δῖα θεάων, δ, 382, 398. ὁ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο μύθῳ, ζ, 67. ὁ δέ με αὖτις ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ, ι, 272. et 287, ὁ δέ με οὐδὲν ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ. 368. et 506, ὁ δέ με οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ. οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο, πατὴρ δ' ἠμείβετο μύθῳ, κ, 71. et 487, αὐτίκα. οἰμώξας, λ, 59. et 224, νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθα, nos sic alternabamus inter nos verbis, *wir wechselten so worte mit einander, (we thus exchanged words with each other.)* et 562, μὲ οὐδέν· αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ, μ, 278, odii et indignationis pleno, *Eurylochus voll unmuth, (Eurylochus full of indignation.)* τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ, σ, 433. et 438, τοῖς δ' αὖτις προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ. ubi vides, hos duos casus personæ cui respondetur, esse indifferentes ad προσειπεῖν. et 484, τὸν δ' αὖ διογενὴς 'Οδυσσεὺς ἠμείβετο μύθῳ. σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλὰ ἐπέεσσιν, tace, nec mihi huic multa regere verbis, ρ, 393. ὣς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν ἔστασαν, γ, 148. ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν, δ, 234. et 375, ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον. et 471, ὁ δέ με αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν. et 484, ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν· ἀμειβόμενος προσέειπον. et 554. et 706, ὀψὲ δὲ δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν. καὶ τότε δή μιν, ε, 96. ἀλλὰ καὶ ὥς μιν, ι, 258. αὐτὰρ ἐγώ μιν, κ, 336. λ, 79. et 81, νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν ἥμεθα, ubi sermo est de Ulysse vivo, et anima Elpenoris apud inferos. ergo est, verbis tristibus et misericordiæ plenis. et 464, νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν ἕσταμεν ἀχνύμενοι, stabamus mœsti, alternantes inter nos verbis tristibus. καὶ τότε μὲν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν, τ, 252. ἐξαῦτίς σφε ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν, φ, 206, eos ambos. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, ω, 60, alternantes voce pulcra. et 349, ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν. οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν, β, 83. et 84, 'Αντίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν. "Αντικλος δὲ σέ γ' οἶος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν ἤθελεν, δ, 286. ἐπεὶ θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστὶν, π, 91. χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν, Ψ, 489. et 492, μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν, Αἶαν 'Ιδομενεῦ τε, κακοῖς. ubi est sine casu personæ. εὖ σε δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε, ω, 284, bene te donis remunerans dimisisset.

ἀμείλικτος, ου. ὁ ἡ. (Μέλω) non lenis et mitis, sævus, non placabilis aut placatus, non suavis. ἀμείλικτον ὄπα ἤκουσαν, vocem duram, Λ, 137. sic et, ἤκουσε, Φ, 89.

ἀμείλιχος, ου. ὁ ἡ. (Μέλω) idem. qui blandis verbis non lenitur. ἀΐδης ἀμείλιχος, mors implacabilis, Ι, 158. et 568, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα, de furia. ἄνακτος ἀμειλίχου, immitis heri, Ω, 734.

ἀμείνων, ονος. ὁ ἡ. (Νέω) melior, utilior, constantior, fortior. ab α intensivo, et μένω, maneo, persto, adsum, cupio: ut ergo hoc nomen, comparativi notionem habens, maxime significet valde constantem et certum, cui fidere præ aliis possis, valde probandum, cui mens sit valde fida et stabilis. εἰ τόγε ἄμεινον, si id est præstantius, Α, 116. et 217, ὣς γὰρ, sic enim est melius. et 274, πείθεσθαι ἄμεινον, obsequi utilius est. αὐτὸς βίῃ οὐ πατρὸς ἀμείνων, Α, 404, ipse viribus præstantior patre suo. 'Αχιλλῆα, οὗ μέγα ἀμείνονα φῶτα, se longe præstantiorem virum, Β, 239, sc. Agamemnone: et videtur Thersites laudare Achillem; sed ambigue tamen. nam fortasse Thersites anteponebat se Achilli, etsi Achillem præferat Agamemnoni. τῷ κλέπτῃ ἡ ὁμίχλη ἀμείνων ἐστὶ νυκτὸς, Γ, 11, ubi nomen in sensu primo, furi nebula densa magis adsistit et favet quam nox: noctu enim apponuntur custodes gregibus, interdiu minus attente custodiuntur. υἱὸν ἐγείνατο, οὗ χείρονα μάχῃ, ἀγορῇ δὲ ἀμείνω, pro ἀμείνονα, extruso ν et facta contractione, Δ, 400, genuit filium, deteriorem se in pugna, sed præstantiorem in concione et ad loquendum. οὔτις ἐν Λυκίῃ σοῦ εὔχεται εἶναι ἀμείνων, gloriatur se præstantiorem esse te, Ε, 173. et 411, μή τις αὐτῷ, ἀμείνων σεῖο, μάχηται, ne quis cum eo pugnet, qui fortior est te et magis cedendi nescius: ubi quoque vides significatum primum. ἀνδρὸς ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις, viri fortioris et constantioris, Ζ, 350. et 479, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων, patre etiam multo fortior et præstantior hic est. σοῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι, Ἕκτορι, cum Hectore, te fortiore, pugnare ne velis, Η, 111. et 114, ὅσπερ (Hector) σοῦ (te, O Menelaë) πολλὸν ἀμείνων. sic et de Achille, Π, 709. et Patroclo, Φ, 107. apparet ergo bellicus et primarius significatus hujus comparativi. nam orbis antiquus maxime admiratus est virtutes militares: et hinc orta sunt pleraque laudum nomina. et 358, οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι, sententiam aliam hac præstantiorem. sic Μ, 232. οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, Ι, 104. et 256, φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων, humanitas enim præstantior. et 423, ὄφρα ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω. ἀμείνονας ἵππους, præstantiores equos, Κ, 556. βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων, hic viribus longe præstantior, Λ, 786. et 469, ἀλέξειν γὰρ ἄμεινον, præstat opitulari et defendere. νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι, nunc utinam sit, qui melius consilium indicare possit, Ξ, 107. ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων παντοίας (κατὰ) ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι, καὶ νόον, Ο, 641, ubi quoque vides, quo sensu ἀμείνων dicatur, bellico nimirum præcipue. et 509, ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων. et 139, ἤδη γάρ τις, τοῦδε βίην καὶ χεῖ-

ρας ἀμείνων, ἢ πίφαται ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται. ἀγορῇ δὲ ἀμεινονές εἰσι καὶ ἄλλοι, Σ, 106. πρόσθε μὲν ἐσθλὸς (Hector) ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγα ἀμείνων, (Achilles) X, 158. et 333, αὐτοῦ ἀοσσητὴρ μέγα ἀμείνων, ejus defensor longe fortior. μήτι (consilio et prudentia) τοι δρυτόμος μέγα ἀμείνων, lignator longe fortior, Ψ, 315. et 479, πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι, præstantiores adsunt. et 605, βέλτερον αὖτε ἀλίασθαι, ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, aptius etiam est, cavere, ne quis fortiores et præstantiores decipiat. οὐ μήν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδὲ ἄμεινον, Ω, 52, non sane ei id pulcrius neque utilius; et comparativus est, ut apud Romanos sæpe, pro, non nimis pulcrum et utile. εἰ δὲ ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον εἶναι, α, 376. β, 141. et 180. ἐγὼ σοῦ πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι, te longe præstantior ad vaticinandum. οὔ τι πάρα ἄμεινον προνοῆσαι, ε, 364, nihil adest utilius ad providendum. θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει, η, 51. et 310, ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα. sic et ο, 71, i. e. πάντων μέτρον ἄριστον. ἔπος, ὅπερ ἄῤῥητον ἄμεινον, ξ, 466, i. e. ὅπερ ἄμεινον ἦν ἄῤῥητον ὄν. μή τίς σοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ, σ, 333, fortior Iro; et intelligit suum Eurymachum, quo fidebat hæc superba ancilla. τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον, fortius et utilius est, armari, χ, 104. et 156, τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων, et horum speculator erat magis industrius. et 374, ὡς (quam) κακοεργίης εὐεργεσίη μέγα ἀμείνων. ἦ μάλα τίς σε θεῶν εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι, ω, 373, nam sic legunt quidam; pro quo alii habent ἀμύμονα.

ἀμείρομαι, vide ἀμείρω, et sub ἀσπαίρω, ad initium.

ἄμειρος, vide ἥμερος.

ἀμείρω, (Μείρω) non tribuo, privo parte sua. vide simplex ΜΕΙ'ΡΩ, ad finem.

'Αμέλγω, f. ξω. (Ἕλω) lac ex uberibus exprimo, *ich melke, (I milk.)* est ab α intensivo et continuativo, et ἕλκω, traho, tracto, conflatum verbum; quod et dicitur per ἀφαίρεσιν, μέλγω. μῆλα πάντα, ὅσα ἤμελγε, omnes pecudes, quas mulgere solebat, ι, 238. et 244. ἑζόμενος δ' ἤμελγε ὄϊς (pro ὄϊας, oves) καὶ αἶγας, mulgebat. et 308, ἤμελγε κλυτὰ μῆλα. et 341, ὄϊς. quibus locis de Cyclope. ὄϊες, ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν, quæ mulgentur et præbent lac, Δ, 434. μ huic verbo per usum et euphoniam est intersertum; nisi malis dicere, esse ab ἅμα, simul, et ἕλκω, quia mulgendo plures rumæ uberis pecuini trahi solent: ionice mutato spiritu. ὁ ἀμολγεὺς, έος, mulctra, *der melkeimer, (the milk pail,)* Theocrit. 8, 87.

ἀμελέω, f. ήσω. (Μέλω) non curo, curam non habeo. Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε (pro ἠμέλησε) κασιγνήτοιο πεσόντος, Θ, 330, non neglexit fratrem cadentem, sed accurrens protexit eum. sic, ἑταίρου, N, 419. sed, P, 9, Πατρόκλου, sinebat hostili animo, sc. ἵνα σκυλεύσῃ, ut spoliaret armis occisum. et 697, οὐκ ἀμέλησε Μενελάου ἐφημοσύνης, non neglexit mandatum Menelai. τημελέω, f. ήσω, curo accurate, est verbum Homero recentius. Eurip. Iphig. A. 731, παρθένους τημέλει, cura virgines filias. ἐπιμελέομαι, curam gero, sum præfectus operis. unde ὁ ἐπιμελητὴς, οῦ, Theocrit. 10, 54.

ἄμεναι, vide sub ἄδω, prope finem.

ἀμενηνὸς, ὴ, όν. (Νέω) sine robore et viribus, sine nervis, sine subsistentia firma, ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι, E, 887, aut fortasse debilis fuissem ab ictibus ferri, *wäre zu nichte gehaven worden, so verwundet dass ich nachher kraftlos geblieben, (should have been so cut up, so wounded as to be left disabled,)* etsi vivus quomodocunque. νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, mortuorum personas inanes, i. e. mortuos, sine nervis aut vera aliqua subsistentia exsistentes, sed umbras tantum, κ, 521, 536. λ, 29, 49, in quibus nulla caro, nullus sanguis, nullum robur, quia vanæ sunt imagines. δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων, duæ portæ inanium somniorum, quæ sunt εἴδωλα tantum, τ, 562, ad similitudinem τῶν σκιῶν, quæ nec tangi nec tangere possunt.

ἀμενηνόω, f. ώσω. (Νέω) sine viribus et effectu facio. ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν, cuspidem ejus inutilem fecit, ut vires non haberet, N, 562, i. e. ἠχρείωσε.

ἀμέργω, f. ξω. (Ἕλω) exprimo, extergo, *ich drücke aus, (I press out,)* idem quod ὀμόργω. dicitur et μέργω. est cum ἀμέλγω quoque idem fere. Vide sub ἐναμέλγω.

ἀμέρδω, f. σω. (Μείρω) notat proprie, ἀποστερέω μερίδος, privo aliquem portione ei debita, ab α privativo et μερίζω, non attribuo in divisione partem. in specie est, privo aliquem facultate videndi, ἀμαυρόω, ἀποστερέω τοῦ μέρδειν, i. e. βλέπειν, ut notet στέρησιν ὄψεως, et ponatur ἐπὶ τυφλότητος καὶ σκοτώσεως. deinde in genere est, privo, facio ne quis sit partieeps. ὄσσε δ' ἄμερδεν (pro ἤμερδεν) αὐγὴ ἀπὸ κορύθων, splendor a galeis perstringebat oculos, N, 340, *blendete die augen, (dazzled the eyes.)* ὁπότε τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃ ἀμέρδειν, privare parte sua, Π, 53, στερῆσαι μερίδος. μὴ αὐτὸς φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς, ne priveris vita tua, X, 58. ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, pro ἤμερσε, oculis quidem privavit eum, θ, 64, i. e. permisit Musa, ut casus aliquis eum privaret visu. nam et casus fortuiti subjacent dei nutui. hinc precabatur aliquis veterum in nimia felicitate: ὦ Ζεῦ, μῖξον τὶ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ δυστύχημα: ut ostenderet, καὶ τὸ κακὸν εἶναι θεόσδοτον. τεύχεα ἀκηδέα (arma ista neglecta) καπνὸς ἀμέρδει, fumus privat nitore suo, τ, 18, ἀφανίζει, σκοτίζει. οὐδὲ δαιτὸς ἀμέρδεαι, neque relinqueris sine portione tua in cœna, φ, 290, *dir wird dein antheil essen und trinken nicht geweigert, (thy share of meat and drink is not denied thee:)* ubi ἀμέρδειν est in sensu primo, ἀποστερεῖν μερίδος. Vide sub ἀλαόω.

ἀμερμηρεὶ, vide sub μερμηρίζω, ad finem.

ἀμέτρητος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) quem metiri nemo potest, quem nemo metitur. πένθος ἀμέ-

τρητον, luctum immensum et infinitum, τ, 512. ἔτι ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται, πολλὸς καὶ χαλεπὸς, ψ, 249, adhuc futurus est labor cujus magnitudinem determinate dicere non possum, ὃν οὐκ ἔστι μετρῆσαι.

ἀμετροεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) est ὁ ἀπεραντολόγος, μὴ μέτρον εἰδὼς λόγου: etiam, ὁ ἐν τῷ λέγειν ἄτακτος, μέτρον γὰρ ἡ τάξις. *der übermässig und unordentlich durch einander redet, ein schwätzer und wäscher, (an immoderate and irregular talker, a babbler, a prater,)* πολυλόγος. Θερσίτης μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα, Β, 212. apud Sophoclem Philoctetes laudat Thersitem: sed et ipse inimicus Ulyssi. ergo ibi ex decoro personæ scriptum a Sophocle.

ἀμηγέπη, vide 'Αμός.

ἀμητὴρ, ῆρος. ὁ. ('Α) collector, messor. *ein erndter, (a reaper.)* parabola de iis est Λ, 67, seqq. ὥστε ἀμητῆρες. ubi nota: solebant prisci θερισταὶ se ita dividere, ut alii ab alio extremo segetis inciperent, et deinde in medio agro finirent: et certamen inter eos esse solebat, utra pars prior ab extremo suo ad medium colligendo et metendo perveniret. ad hunc morem respicit parabola.

ἄμητος, ου. ὁ ('Α) collectio, comprehensio, in specie frumenti metendi. messis. ὁ τῶν σπορίμων: συναγωγή τις διὰ χειρῶν καὶ αὐτὸς ὤν. accentus in hac voce variat significatum; ut ἄμητος sit ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾶν· ἀμητὸς δὲ, αὐτὴ ἡ τοῦ ἀμᾶν ἐνέργεια καὶ ὁ τεθερισμένος καρπός. ἄμητος δ' ὀλίγιστος, Τ, 223, ubi id vult Ulysses suadens Achilli, pugnæ præcupido: τροπῆς γενομένης (τοῦτο γὰρ ἡ κλίσις τῶν ταλάντων Διὸς δηλοῖ l. c. si fortuna Trojanorum cadit et mutatur) si inclinatur acies hostium, πολλὴ μὲν πεσοῦται καλάμη, 222, i. e. σώματα πολλά: ἄμητος δὲ, i. e. καιρὸς τοῦ ἀμᾶν καὶ διώκειν καὶ ἀναιρεῖν, ὀλίγος ἔσται· οἱ γὰρ διώκοντες ταχὺ κορέννυνται, διὰ τὸν λιμόν· (nam Achilles volebat pugnare, suosque in prælium ducere ante quam corpora cibo potuque curassent; quod Ulysses dissuadebat) dicit igitur Ulysses, ὅτι ἐὰν μὴ προδειπνήσωμεν, ὀλίγον καιρὸν διώξαντες καὶ πολλὰ πολεμίων σώματα καταβαλόντες, ταχὺ κορεσθησόμεθα τοῦ διώκειν, i. e. cito cessabimus a persequendo. nam qui fame laborant, etiamsi prœlio vincant, delassati fame non possunt diu persequi cedentes hostes eosque premere. ergo cibo curemus corpora ante, ut id tempus messis, i. e. cædendi hostes, si fortuna nobis favet, possit esse longius.

ἀμηχανία, ας. ἡ. (Μάω) hæsitatio, quando consilium nullum reperitur, difficultas magna, *wenn man nicht weiss was man machen soll, oder wie man es machen soll, bey oder wieder etwas, (when one knows not what to do, or how to act, in regard to a person or thing.)* ἀμηχανίη δὲ εἶχε θυμὸν, defectus consilii tenebat animum, ι, 295, in antro Cyclopis inclusorum.

ἀμήχανος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) qui consilium agendi nullum novit aut invenit, vel ob difficultatem rei, vel ob animi debilitatem, ὁ μὴ ἔχων μηχανὴν, ἀλλὰ ἄπορος, ἢ οὐ βαθὺς τὰς φρένας. ponitur et pro ἄδολος, ἀπόνηρος, simplex, non astutus aut insidiosus. etiam pro, κακομήχανος, ut α sit intensivum: vel et pro, nimius in conando et agendo et proponendo sibi. sic apud Theocr. Id. α, 85, ibique Heinsius. ponitur etiam passive, contra quem consilium nihil valet, insuperabilis, ὁ δεινὸς καὶ δυσκατέργαστος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι τι μηχανήσασθαι, ἀνάλωτος μηχαναῖς, contra quem consilium non reperitur. ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο, Θ, 130, ibi sane clades fuisset, et res accidissent quarum exitum reperire non licuisset, quibus mederi aut obsistere non valuissent illi. sic et Λ, 310. ubi ergo in sensu passivo. nisi malis intensivum α statuere: res, quæ nimis urgerent. nam sic est Κ, 167, σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιὲ, at tu es nimius in operando, O senex, collato 164, nimis tibi agendum proponis. ἀμήχανός ἐσσι πιθέσθαι, Ν, 726, nimis obstinatus es consilio, ut obtemperare aliis nolis. νῦν αὖ τοῦτο ἀμήχανον ἄλλο τελέσαι ἄνωγάς με, inquit Somnus ad Junonem, quæ jubebat, ut Jovem sopiret, Ξ, 262, hoc nimium factu, hoc arduum et periculosæ aleæ plenum. ἦ μάλα δὴ κακότεχνος σὸς δόλος, Ἥρη ἀμήχανε, inquit Jupiter experrectus ad Junonem; sane tamen omnino fraudulentus tuus dolus, O Juno pervicax et mali structrix, Ο, 14, ut α negativum detestationem consilii includat. σὺ δὲ ἀμήχανος ἔπλευ, 'Αχιλλεῦ, Π, 29, inquit Patroclus ad Achillem pertinacem in ira adversus Græcos: δυσπειθὴς, ἀνάλωτος ταῖς ἱκετείαις, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν μηχαναῖς δυσαναλώτων φρουρίων. non es flectendus, nimis es durus. ἀλλὰ Ζεὺς ἀμήχανος ἤθελε, πολλοῖς θάνατον γενέσθαι, Τ, 273, Jupiter invictus, et contra quem consilia humana nihil valent: vel et, δυσμήχανος, iratus et mala consulens contra nos. ὤ μοι ἐγὼ σέο (σοῦ), τέκνον, ἀμήχανος, τ, 363, hei mihi, quam ego sum inops omnis consilii de te, O fili mi! *wie angst ist mir um dich, mein sohn, und weiss nicht was ich machen soll! (how anxious I am about thee, my son, and know not what to do!)* inquit nutrix fida de absente Ulysse. et 560, ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι, somnia ad interpretandum difficilia, nihil distincti loquentia, πρὸς οὓς οὐκ ἔστι κρίσιν τινὰ ὡρισμένην τεχνήσασθαι ἤτοι μηχανήσασθαι. οἱ μάτην οὕτω βλεπόμενοι, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦντες τοῖς κατασκεπτομένοις αὐτοὺς, καὶ ἀκριτομυθίαν. vides ergo, ἀμήχανος esse vel, qui nescit quid agat, vel ex hebetudine animi, ut Euripides τὸν ἀμήχανον, i. e. εὐήθη, opponit τῷ πολυμηχάνῳ, vel ex magnitudine mali: præterea, contra quem nihil reperiri potest, ob duritiem ejus: denique, qui superandus non est, per α intensivum.

ἀμιθρέω, vide ἀριθμέω.

ἄμικτος, ου. ὁ ἡ. (Μίσγω) non miscens se, non mixtus, cum aliis non socians se.

ἄμιπποι, vide sub ἵππος, paullo ante medium.

ἀμιτροχίτων, ωνος. ὁ. (Χάω) non est ὁ

ἄζωστος, nam nusquam apud poëtam ἡ μίτρα simpliciter ponitur pro ἡ ζώνη: sed est ὁ μὴ ὑποζωννύμενος μίτραν τῷ χιτῶνι, i. e. τῷ θώρακι, ἀλλὰ ἅμα τῷ θώρακι συνηρτημένην ἔχων καὶ τὴν μίτραν, cujus mitra, non ut separata a thorace succingitur thoraci, sed quæ adjuncta jam est ipsi thoraci ut pars ejus. ut ergo sit α copulativum. nisi malis esse α privativum, et sic intelligere, quod thorax eorum omnino nullam habeat μίτραν, quam confer. Eustathius cum antiquis tamen mavult esse ex ἅμα, διὰ τὸ ὁμοῦ τῷ θώρακι συνηρτῆσθαι τὴν μίτραν. est epitheton militare Lyciorum, suo more armatorum, Π, 419. cave tamen, putes, notari h. l. armis exutos: nam id esset contra contextum.

ἀμιχθαλόεις, όεσσα, όεν. (Μίσγω) idem quod ἄμικτος fere, ex eoque factum, per paragogen ἀμικτόεις, et interserta syllaba αλ, ἀμικταλόεις, et tenuibus mutatis in asperatas. ἐν τῇ γλώσσᾳ τῶν Κυπρίων hoc nomen idem notabat quod εὐδαίμων, beatus, felix, non permixtus malis aut vilibus. εἰς Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν, Ω, 753, in Lemnum felicem, ubi multa est copia bonorum. alii quidem hanc vocem exponunt, ἀπρόσιτον, difficilem accessu; vel quia olim σίντιες οἱ Λήμνιοι καὶ πειρατικοὶ, vel et, διὰ τὸ πετρῶδες ἐν πολλοῖς, quia fere importuosa ob petras littorales. sed præstat explicatio ex dialecto Cypria. nam qui vocem ἅλς, ἡ, inesse putant, latius vagantur.

ἄμμεναι, vide sub ἄδω.

ἄμμες, ἄμμι, vide sub ἔγω, paullo a fine.

ἀμμορία, ας. ἡ. (Μείρω) infortunium, δυστυχία. privatio boni. Ζεὺς εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοῖράν τ' ἀμμορίην τε ἀνθρώπων, υ, 76, fortunam et infortunium, quæ bona iis tributa sint et non tributa.

ἄμμορος (æolice pro ἄμορος) ου. ὁ ἡ. (Μείρω) non particeps, sine parte, ἄμοιρος. deinde et, infaustus, infelix, malam fati partem nactus. παιδά τε νηπίαχον, καὶ ἐμὲ ἄμμορον, inquit Andromache ad Hectorem, Ζ, 408, et me infelicem. σὲ ἅμα κλαίω καὶ ἐμὲ ἄμμορον, inquit Helena de mortuo Hectore, Ω, 773. οἴη (ἡ ἄρκτος, sidus illud ursæ) δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν 'Ωκεανοῖο, Σ, 489, solaque non particeps est lavationum in Oceano, i. e. nunquam occidit. sic et ε, 275.

ἄμμος, vide ψάμμος.

ἀμνεῖον, vide ἄμνιον.

ἄμνιον, ου. τό. (Θέω) est τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον, quando mactantur victimæ, quasi αἵμνιον, ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ τῶν ἱερείων αἷμα ἐδέχοντο. attice vocabatur hoc vas σφάγιον, εἰς ὃ πρῶτον αἷμα δεχόμενοι τῷ βωμῷ ἐπέχεον, γ, 444. alibi legitur et ἀμνεῖον.

ἀμνοκῶν, ὁ. vide sub νοέω, ad initium.

ἀμογητὶ, (Χάω) adverb. sine magno labore et negotio. Λ, 636.

ἀμόθεν, ('Α) adverb. ex aliquo loco, ex aliqua parte. *von einem theile an, einiger maasen, (in some measure.)* α, 10, ubi nimirum poëta permittit Musæ, a quo potissimum loco, et a qua parte errorum Ulyssis, incipere velit narrare. In Iliade pæne necessarium erat initium ab ira Achillis: sed in Odyssea sunt multi errores Ulyssis: ex quocunque eorum malit Musa incipere, id perinde esse innuit. ἀμόθεν ergo est, *von einem theile der geschichte an, von welchem es will, (from some part of the history, be it which it will.)* sic οὐδαμόθεν est, *von nirgend an oder her, (from no part.)*

ἀμοιβαδὸν, vide ἀμοιβηδίς.

ἀμοιβὴ, ῆς. ἡ. (Βάω) permutatio, retributio, compensatio. *eine erwiederung, (a return, remuneration.)* σοὶ δὲ ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς, α, 318, tibi rursus ex me erit donum, quod dignum remuneratione pro tuo dono videri possit. *du sollst dagegen ein anstandiges wieder von mir erhalten, (thou shalt receive from me a handsome present in return.)* καὶ ἄλλοις δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν σύμπασι Πυλίοις ἑκατόμβης, γ, 58, comprecatur personata Minerva Jovem. retributionem gratam pro sacrificio isto. et eam non determinat, sed consilio Dei relinquit. εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβὴν, μ, 382, *eine annhemliche erstattung und ersetzung, (a suitable compensation and indemnity,)* ubi notat ποινὴν, dandam pro injuria illata: pœnam, supplicium. nam Sol ibi pœnam postulat pro occissis suis bubus, nunquam re ipsa compensandis. Eurylochus autem aliam ἀμοιβὴν pro iis mente conceperat et votis, 345, seqq. χλαῖναν πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρεχέσκετο ἀμοιβὰς, pallium densum et magnum, quod ei præbebat facultates mutandi vestitum, ξ, 521, nam Eumæus, ut ὄρχαμος ἀνδρῶν, præfectus his suis viris, habebat duas χλαίνας πρὸς ἀμοιβὴν, ut commutare eas posset pro ratione tempestatis calidæ vel frigidæ. confer χλαῖνα. et h. l. manifesto videtur esse accusat. plur. quæ ei præstabat mutationes per vices. probari ergo ex hoc loco posse non videtur, quod ἡ ἀμοιβὰς, άδος, sit nominativus. et adde versum 522.

ἀμοιβηδὶς, (Βάω) adverb. per vices, ἐναλλάξ. *wechselsweise, einer um den andern, (alternately, one after the other.)* in communi dialecto idem dicitur ἀμοιβαδόν. ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον, et jus dicebant per vices suas, Σ, 506, sc. πρῶτον ἀνιστάμενος οὗτος, εἶτα ἐκεῖνος, μεθ' οὓς ἄλλος, &c. vel et κατὰ λαχμὸν καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος, ut Athenis fiebat. ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον δμωαὶ, σ, 309, per vices ancillæ lumen curabant. conf. ἀναφαίνειν.

ἀμοιβὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Βάω) mutuus, succedaneus. *ablösend, gleichthuend (relieving, succedaneous.)* οἳ ἐξ 'Ασκανίης ἦλθον ἀμοιβοὶ ἠοῖ τῇ προτέρῃ, qui die præcedente ex Ascania venerant succedanei, Ν, 793, et hi erant τοῦ πολέμου διάδοχοι, τοῖς προτέροις ἴσοι, qui in locum priorum ad pugnandum, succedebant, eodem animo et numero quo illi. Nam quia bellum per tot annos durabat, ex sociis provinciis sub-

inde veniebant nova auxilia, quæ prioribus succedebant, ut priores domum reverterentur. Sicut nostris temporibus vidimus quosdam milites Hungaros, in quorum locum quotannis novi veniebant, prioribusque vacationem a militia longinqua faciebant. nisi forte malis l. c. intelligere nobiles solos, ἀμειβομένους τὸν Πρίαμον, ὑπὲρ ὧν αὐτὸς ἐπεκούρησε τοῖς Φρυξὶ πρόσ, ut in Γ, 184, seqq. dictum est a poëta: qui mutuum auxilium nunc præstarent Priamo, pro eo quod ipse iis multo ante præstiterat. Sed prius præstat: cur enim nunc demum venirent? vide contextum. Nam quod Eustathius h. l. addit, posse nos et intelligere πεζοὺς, ἀμοιβαίᾳ ποδῶν ἐναλλάξει ἀνύοντας τὴν ὁδὸν: id mirum quantum frigidum est, et a dormitante magno illo viro scriptum; ex phrasi Λ, 546, petitum. est potius explicandum, ut primum diximus, ex Ι, 467. hinc Attici sumsere suam χάριν ἀμοιβὸν, i. e. τὴν ἀντίχαριν, respicientes simul ad alteram illam, etsi h. l. falsam, explicationem.

ἀμολγαῖος, ἀμολγεὺς, vide sequens, et sub ᾿Αμέλγω.

ἀμολγὸς, οῦ. ὁ. (Ἕλω) actio mulgendi, *das melken, (milking.)* it. tempus quo mulgeri solent pecudes, *die melke zeit, (milking time,)* ὅτε ἀμέλγονται τὰ ζῶα ἐκ νομῆς ἐλθόντα ἢ εἰς νομὴν ἀπιόντα: et quia id fiebat vel sera vespera, vel primo mane; hinc poni solet hoc nomen pro nocte intempesta, ut notet τὸ ἀκμαῖον τῆς νυκτὸς, quo tempore nemo fere extra tecta versari solebat. λέων, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, leo, grassans nocte intempesta, Λ, 173. θῆρε δύω, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ ἐλθόντε ἐξαπίνης, leones duo, venientes improviso noctu, Ο, 324. αὐγαὶ φαίνονται νυκτὸς ἀμολγῷ, radii fulgent noctu, Χ, 28, ubi sermo est de Sirio, vel Cane majore, oriente messis tempore. et quia tunc ante solem oritur ὁ Κύων, apparet, l. c. signari tempus matutinum sed tenebricosum adhuc, et τὸν πρὸς τῷ τέλει νυκτὸς καιρόν. et 317, ubi sermo est de ῾Εσπέρῳ, stella nitidissime fulgente; ut appareat, ibi innui serum tempus vespertinum. ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ, δ, 841, quod ad se accesserit lucidum et clarum somnium noctu: et quidem matutino tempore, quo somnia solent esse, si unquam, vera. quia igitur ὁ ἀμολγὸς plenam noctem notat, vel ante vel post mediam: hinc Attici ponere solent τὸν ἀμολγὸν pro τῇ ἀκμῇ, summo et perfecto gradu. ut ergo ex usu Attico ὁ ἀμολγὸς νυκτὸς sit, nox media, non præcise tamen. alii deducunt τὸν ἀμολγὸν a μολέω, vado, cum α privativo, et interserto. γ, ut notet tempus, καθ' ὃ οὐδεὶς μολεῖ ἢ μογεῖ, vadit et opus facit. sed artificiosior ista videtur esse etymologia. cæterum ὁ ἀμολγεὺς est ἀγγεῖον ποιμενικὸν, ἐν ᾧ ἀμέλγουσι, *ein melkeimer, melkgrapen, (a milk pail.)* et ἀμολγαίη μᾶζα apud Hesiodum (Ἔργ. 588.) est, *ein dichter kuchen von milch gebacken, milchbrod, (a thick cake made with milk.)*

ἀμοργὴ, ῆς. ἡ. (Ἕλω) herbæ species, ex qua fissa fiebat textum tenuissimum, simile nostro *nesseltuch, (muslin,)* unde sunt χιτώνια ἀμόργινα, translucentes vestes pretiosæ, Aristoph. Lys. 150.

᾿Αμὸς, ἡ, όν. (᾿Α) unus, aliquis, est ex dialecto Ionica et Dorica, pro ὁ εἷς ἢ τὶς. hinc est οὐδαμὸς, non unus, non aliquis. sic et μηδαμός. et μηδαμῶς, non aliquo modo, κατ' οὐδένα τινὰ τρόπον, sic et οὐδαμῶς. et οὐδαμῇ et μηδαμῇ. et ἀμῶς, aliquo modo, μετρίως *einiger maassen, (in some measure,)* et ἀμῇ, id. et ἀμωσγέπως et ἀμηγέπῃ, i. e. ἐπ' ὀλίγον, μετρίως, κατὰ ἵνα τινὰ τρόπον, *auf einige art, (in some way.)* scribuntur hæc et per asperum, ἁμηγέπῃ. cæterum est ab α, unitatem notante. Vide ἡμός.

ἄμοτος, ου. ὁ ἡ. (Μύω) quod ejusmodi linteo concerpto expletum non est, vel expleri non debet vel potest. per consequens integer, perfectus, plenus, τέλειος, πλήρης, ἐντελής. neutrum adverbialiter in poëta occurrit, a metaphora cicatricum, quæ expletione nulla opus habent sed jam prorsus coaluerunt. Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα, indesinenter, inexplebiliter cupiens contendere, Δ, 440. Ε, 518. Ἕκτορι ἄμοτον μεμαότες ἕποντο, cupidi sic, ut studio eorum addi nihil posset, Ν, 40. et 80, ἄμοτον μεμαότι μάχεσθαι. sic, μεμαώς, Χ, 36. ἄμοτον μεμάασι ἀκούειν αὐτοῦ, ρ, 520. ἄμοτον κλαίω σε τεθνηότα, Τ, 300, i. e. ἀπλήρωτον καὶ πολύ, ἀνενδεὲς, λίαν. ᾿Αντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος, Ψ, 567, ei maxime iratus, sic ut ira esset quasi hians ad ultionem. αἱ δὲ (ἡμίονοι) ἄμοτον τανύοντο, maximo studio contendebant, ζ, 83, i. e. εὐτόνως ἐκινοῦντο. notat ergo τὸ πλῆρες ἁπλῶς, *völlig, vollständig, (full, complete,)* καὶ μὴ κενὸν ἢ μοτοῦ δεόμενον. possis et dicere, compositum esse ex α intensivo, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν μοτουμένων τραυμάτων: nam et sic notat μεστὸν καὶ πλῆρες: sed α privativum præstare videtur.

ἀμπέδιον, pro ἀνὰ πέδιον, vide sub πέδιον, sub medio.

ἀμπελεών, ἀμπελών, vide sub ἀλωὴ, prope finem.

ἀμπελόεις, όεσσα, όεν. (Πέλω) locus vitibus consitus, bonas et multas vites habens. ᾿Επίδαυρος ἀμπελόεις, Β, 561, ubi epitheton attice est generis communis. Φρυγίη ἀμπελόεσσα, Γ, 184. sic, Πήδασος, Ι, 152, 294.

ἄμπελοι ἐφήμεροι, vide sub Αἰγαὶ in R.

ἄμπελος, ου. ἡ. (Πέλω) vitis, *der weinstock, weinrebe, (the vine.)* est ab ἄνω, superne, et πέλας vel πελάω, compositum nomen; quia istud φυτὸν humi serpere non debet nec solet, sed ad adminicula quædam se applicat et sic sursum surgit. possis et ab ἄνω πολεῖν compositum dicere. scholiastes Aristoph. ad Plut. 426, docet, Ionibus dici οἶνος, ὁ πηλὸς, unde ἄμπελος sit pro ἔμπηλος, quæ in se habeat τὸν πηλὸν, vinum. unde et ὁ κάπηλος sit ὁ κακύνων τὸν πηλὸν, qui vinum adulteret, caupo fallax. quæ omnia satis ingeniose. ἄμπελοι, αἵτε φέρου-

σιν οἶνον ἐριστάφυλον, ι, 110. et 133, *ἄφθιτοι ἄμπελοι*, perpetuæ vites possent ibi esse, quæ diutissime durare possent, *οὐκ ἄμπελος*, ω, 245. *ἄμπελος χαμαῖτις*, vide sub *χάμαιξ*.

ἀμπεπαλὼν, vide sub *ἀναπάλλω*, prope initium.

ἀμπεχόνη, *ἀμπεχόνον*, vide sequens.

ἀμπέχω, f. *ἀμφίξω*. (Χάω) circumhabeo, circumdo. dicitur et *ἀμπίσχω*. cæterum est Æolicum, pro *ἀμφέχειν*. *ἄλμην* (salsuginem) *ἥ οἱ νῶτα καὶ ὤμους ἄμπεχεν*. ζ, 225, circumhærebat in dorso et humeris. hinc est *ἡ ἀμπεχόνη*, et *τὸ ἀμπέχονον*, velamen.

ἀμπνέω, *ἀμπνέων*, vide *ἀναπνέω*.

ἄμπνυε, *ἀμπνύνθη*, *ἄμπνυτο*, vide *ἀναπνύω*.

ἀμπόνον, pro *ἀνὰ πόνον*, vide sub 'ΑΝΑ', prope medium.

ἄμπυξ, *υκος*. *ὁ*. (Χάω) funiculus elegans, quo colligantur crines in fronte. dictus *διὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας*. *ein zierlich haarband am vörderhaupte, dadurch die haare zurückgebunden werden, (a fillet on the front of the head for binding up the hair,)* *διάδημά τι πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν*. hinc est verbum *ἀμπυκίζειν*, i. e. *τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν*, *ein stirnband, (a woman's frontlet.)* tribuitur mulieribus et equis. de Andromache dicitur, quod in luctu extremo dejecerit de capite, inter alia capitis ornamenta, etiam *ἄμπυκα*, X, 469, et solebat hic *ἄμπυξ* esse *πεποικιλμένος χρυσῷ καὶ λίθοις*. metaphorice ergo etiam equorum ornamenta aurata circa caput sic dicuntur.

ἄμπωτις, vide sub *πλημυρίς*.

ἄμυδις, ('Α) adverb. idem quod *ἅμα*, et vox Æolica. Simul, eodem tempore, congregatim, pari ratione et modo. *ἄμυδις κῦμα κελαινὸν κορθύεται*, confertim et simul nigra unda attollitur, I, 6. *ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους*, convocavit eos, K, 300. et 524, *θυνόντων ἄμυδις*, concursantium congregatim, *haufenweise, (in crowds.)* *ὀστέα πάντα ἄμυδις*, M, 385, omnia ossa pariter, *alle insgesamt, (all together.)* *ἐρχομένων ἄμυδις*, N, 343, euntibus iis confertim. et 336, *ἄμυδις κονίης ἱστᾶσιν ὁμίχλην*, eodem tempore excitant nebulam pulveris. *ἡ δὲ ἄμυδις καλέσασα θεοὺς*, cum convocasset deos, *zusammen, (together.)* Υ, 114. et 158, *πόδεσσι ὀρνυμένων ἄμυδις*, concurrentium confertim et confestim. et 374, *τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος*, commixta est vis eorum. *παννύχιοι πυρῆς φλόγα ἄμυδις ἔβαλλον*, per totam noctem jactabant flammam rogi pariter, sc. uterque ventus, Ψ, 217. *μνηστῆρες ἄμυδις κάθισαν*, δ, 659, sederunt simul, *sezten sich zusammen, (sat down together.)* *μή με ἄμυδις στίβη καὶ ἕρση δαμάσῃ*, ε, 467, simul, eodem tempore, conjunctis viribus. *Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνὸν*, μ, 415, ubi notat *σύγχρονον τῇ τοῦ νέφους ῥήξει καὶ τῇ ἐντεῦθεν βροντῇ τὴν τοῦ κεραυνοῦ ἐκδρομὴν*, *mit dem donner geschahe der einschlag des blitzes zu gleicher zeit, (that the lightning takes place at the same time with the thunder.)* sic enim solet, si quid fulmine percutitur, *blitz und schlag ist beysammen, (lightning and thunder occur together.)* sic et ibid. 413. *ὀστέα πάντα ἄμυδις* ossa omnia, nullo excepto. Sic et de *βροντῇ καὶ κεραυνῷ ἄμυδις*, i. e. eodem tempore simul, ξ, 305.

ἄμυλος, vide sub *δρῦς*, ad initium.

ἀμύμων, *ονος*. *ὁ ἡ*. (Μάω) nullo vituperio obnoxius, præstans, nobilis, dignationis plenus. est fere idem quod *ἀμώμητος*, qui non potest conspici in malam partem; ejusdemque originis. semper hæc vox in optimo sensu: cæterum *προσώποις μόνοις ἡρωϊκοῖς ἐπιτίθεται καὶ θνητοῖς ἐνδόξοις*, non vero immortalibus. est idem quod Romanis, *honoratus, nobilis. ruhmvoll, ruhmwürdig, (glorious, honourable.)* *μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα*, post honoratum et omnibus egregiis ornatum Achillem, B, 674. et 770, *ἵπποι, οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα*. nam erat nobilissimus genere, fortissimus, formosissimus, celebratissimus fama. sic de eodem, I, 694, *μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα*. et 181, *ὡς πεπίθοιεν*. *ἵππους, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα*, K, 323. *'Αχιλῆος ἀμύμονος ἀντίον*, X, 113, ubi Hector sic vocat hostem suum. nam sic solent heroes Homerici laudare laudanda etiam in hoste. *ἔγχος ἀμύμονος Αἰακίδαο*, Π, 140. *Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα*, X, 278, coll. 279. *Μίνως ἐτέκετο υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα*, regem Cretæ, N, 451. *ἀμύμονι Βουκολίωνι*, filio natu maximo Laomedontis regis, Z, 22. et 155, *Βελλεροφόντην*. *Τεῦκρος ἀμύμων*, Θ, 273, 292. *Πολυδάμαντι*, nobili Trojano, M, 88, coll. 109. N, 790, *Πουλυδάμαντα*. Ξ, 469. *Μενέλαος*, N, 641. *Γλαῦκος*, rex, Ξ, 426. *Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε*, nobilissimum et fortissimum, Δ, 89. E, 169. *Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων, ἱρεὺς Ἡφαίστου*, dives, nobilis, et honoratus, sacerdos Vulcani, E, 9. *Πατρόκλου ἀμύμονος*, P, 10. *Λαομέδοντα*, regem Troadis, Υ, 236. *'Αντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε*, Φ, 546, utpote ex regio genere. *'Αντίλοχον*, Ψ, 522. *'Αλκιμέδων*, Π, 197. *ἔτεκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε*, Σ, 55, inquit Thetis de Achille. *ἀμύμονα πείρεω υἱὸν*, Υ, 484. *ἔκλαιε μόρον* (fatum) *οὗ παιδὸς ἀμύμονος*, Ω, 85, sc. Thetis. *εἰσί μοι παῖδες ἀμύμονες*, K, 170, inquit Nestor. *Πορθεῖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο*, Ξ, 115. sic, *Τρωὸς παῖδες*, Υ, 231. *Νηλῆος δώδεκα υἱέες*, Λ, 691. *ἀμύμονι ἑταίρῳ Λαοδόκῳ*, nobili, P, 698. *ἕταρον*, sc. Patroclum, Ψ, 137. *μάντις*, sc. Calchas, A, 92. *ἰητὴρ*, sc. Machaon, Λ, 834. sic et Æsculapius, Δ, 194, Λ, 518, qui unicus est ex numinibus veterum, quem Homerus vocat *ἀμύμονα*, non simpliciter tamen, sed cum addita arte, *ἰητὴρ*, præstantissimus medicus. sic et *νύμφη Νηῒς* dicta *ἀμύμων*, Ξ, 444, quia *νύμφη* quidem est *μακρόβιος*, sed non *ἀθανάτη* absolute. *ἀμύμονας Αἰθιοπῆας*, A, 423, ad Ægyptios meridionales, qui sunt *μακρόβιοι*, et præstantes multis rebus. *ἡνιόχους ἀμύμονας*, Λ, 161, rectores equorum nobiles. *γυναῖκας*, formosas et artifices, T, 245. sic et I, 128, 270, ubi *ἀμύμων* maxime spectat genus, et formam, et

figuram, et ætatem, ut in his quatuor nil non laudabile sit. γυναῖκα ἀμύμονα, fœminam formosam et nobilem, Ψ, 263. ἄκοιτιν, Ζ, 374, Andromachen, et 171, ὑπὸ ἀμύμονι πομπῇ θεοῦ, i. e. ὑπὸ θείᾳ ἀμέμπτῳ ὁδηγίᾳ. ἀμύμονα μῆτιν, Κ, 19, consilium nullo modo reprehendendum. ἀμύμων ὀρχηθμὸς, Ν, 637, ad differentiam turpis saltationis, qualem et Juvenalis et Horatius notat. ἀμύμονι τόξῳ, Ο, 463, præstanti arcu. ἀμύμονα Πήδασον, pulcrum equum ejus nominis, Π, 152. ἀμύμονος Αἰγίσθοιο, α, 29, quod epitheton pessimo isti principi additur ob natalium et dignitatis nobilitatem: et Homerus non est præter necessitatem πολλός. et 232, οἶκος ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων, domus dives et nobilis, 'Οδυσσεὺς, β, 225, ξ, 159. ρ, 156. υ, 209. 'Αντίλοχος, filius Nestoris, γ, 111. δ, 187. γάμον θυγατρὸς (Menelai) ἀμύμονος, filiæ pulcerrimæ, δ, 4. et 789, υἱὸς, Telemachus. πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει, habitat proxime patrem meum nobilem, η, 29. et 303, ἀμύμονα κούρην, Nausicaam pulcerrimam, simul et, innoxiam, quæ nihil fecit quod culpari possit. ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε, μετὰ ἀμύμονα Λαοδάμαντα, θ, 117, ubi vides, esse eo significatu, quo de Absalomo dicitur, fuisse a capite ad calcem nihil vitii in corpore ejus. sed, 246, οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταὶ, non sumus perfecti pugiles nec luctatores. et 419, ἀμύμονος 'Αλκινόοιο, regis Phæacum præstantissimi. et 428, Φαίηκες ἀμύμονες, nobiles, in opp. ad plebem. μῆτις ἀμύμων, ι, 414, consilium nullo modo vituperandum, sed nobile et laudandum. κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα, κ, 50, in animo generoso deliberabam. sic. τ, 237. μάντις, λ, 98, Tiresias nobilis. et 235, Σαλμωνῆος, qui egregius fuit mechanicus, præter nobilitatem natalium et principalis dignitatis; et de quo recentiores finxere, quod, imitatus tonitrua, a Jove sit fulmine percussus. et 290, μάντις, ὁ Μελάμπους. et 467, 'Αντιλόχου καὶ Αἴαντος, ubi pulcritudinis eximiæ est epitheton, coll. 468. et 469, μετὰ (post) ἀμύμονα Πηλείωνα. (sic et ω, 18.) et 493, Πηλέως, et 504. et 552, Τελαμών. ἐς ἀμύμονα νῆσον, in insulam pulcerrimam, μ, 261, Siciliam. ἄκοιτιν ἀμύμονα εὕροιμι, ubi est in sensu primo, ut eam inveniam inculpabilem, ν, 42, et est prædicatum ad εὕροιμι, αἶνος ἀμύμων, narratio allegorica eximia, ξ, 508. μητέρα, Penelopen, ο, 15. βασιλῆος τινος, τ, 109. et 332, ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, quicunque vero ipse inculpabilis sit, et inculpabilia sibi proponat; ubi utrumque est idem, et nomen est in primo sensu: coll. 329. πολὺ χείρονες (deteriores et viliores) ἄνδρες ἀμύμονος (valde honesti et præstantis) ἀνδρὸς ἄκοιτιν μνῶνται, ambiunt, φ, 325. ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς, χ, 442, 459, boni et firmi septi circa aulam. ὀρχηθμοῦ, ψ, 145. μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον, monumentum sepulcrale magnum et pulcrum, ω, 80. et 193, ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ, admirabilis animus erat pulcræ et nobili Penelopæ. et 277, γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα εἰδυίας, εἰδαλίμας, mulieres honestas et nobiles, artificiosas, formosas. est ergo pro ἄμωμος in genere, in quo nihil vituperare et requirere possis; quod deinde pro contextu determinatur vel de nobilitate, vel formositate, vel animo bono.

ἀμυνάθω, idem ac ἀμύνω, quod vide.

ἀμύντωρ, ορος. ὁ. (Μύω) defensor, auxiliator, qui arcet malum a nobis. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ, Ν, 384. sic, Πουλυδάμας, Ξ, 449. Μενέλαος, Ο, 540. et 610, αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ Ζεὺς, ipse enim ei de cœlo erat adjutor Jupiter. ἤ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας, β, 326. σὺ, εἰ δύνασαι τινὰ ἀμύντορα μερμηρίξαι, π, 256. et 261, ἦε τινὰ ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω, coll. 257, 260. hinc est et nomen proprium, ὁ 'Αμύντας, ου. et ὁ 'Αμυνίας, ου.

ἀμύνω, f. υνῶ. (Μύω) sine tergiversatione accedo ad optitulandum et arcendum. defendo, arceo. est ab α privativo, et ἡ μύνη, ut sit, δίχα μύνης βοηθεῖν καὶ ἀπροφασίστως, sine cunctatione et labiorum morsione adesse ad defendendum. νῦν Δαναοῖσιν λοιγὸν ἄμυνον, nunc arce præsenti auxilio pestem Græcis, Α, 456, precatur sacerdos ad Apollinem. sic Achilles de se, 341, λοιγὸν ἀμῦναι ἄλλοις, ab aliis arcere pestem promto auxilio meo. et 398, Κρονίωνι λοιγὸν ἀμῦναι, dicitur de Thetide, Jovi succurrente dubiis temporibus, sic, ἀμύνειν νηυσὶ πῦρ, Ι, 435, ignem prohibere a navibus, succurrendo iis contra hostes. ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ Αἴαντι, Λ, 587, succurrite Ajaci, et prohibete ab eo mortem. et 277, ἀμύνετε νηυσὶν φύλοπιν, expellite ex castris nostris pugnantes hostes. sic, Ρ, 511, νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. ὅστις ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι (aor. 1. opt. a.) Μ, 334, qui a sociis suis malum arceret, defendendo eos. sic, τεῖχος, ὃ ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι, Ο, 736, murum, qui a viris mortem arceat. ἀμύνων λοιγὸν 'Αχαιοῖς, strenua opera mea prohibens pestem ab Achæis, Ν, 426. ὅς σφιν ἀμύνω ἦμαρ ἀναγκαῖον, qui auxilio meo arceo ab iis mortem, Π, 835. ἵνα μοὶ λοιγὸν ἀμύνῃς, ut a me auxilio tuo interitum arceres, Ι, 491, et id notat finem τῆς τεκνοποιΐας, ut filius defendat patrem, si opus sit. et his locis plena est phrasis. nonnunquam deest dativus commodi et personæ: ἥ σοι πρόσθεν στᾶσα βέλος ἄμυνεν, pro ἤμυνεν, Δ, 129, quanquam h. l. tamen dativus pertinet ad verbum, non ad participium; quæ ante te stans sagittam a te arcebat: nam ad πρόσθεν deberet poni σοῦ, et τοὶ in textu videtur esse pro σοὶ, non vero particula adfirmandi. τῷ δ' αἰεὶ πάρα (πάρεστι, adest) εἷς γε θεῶν, ὅς λοιγὸν ἀμύνει, sc. αὐτῷ, Ε, 603. Υ, 98. sic ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ, arcere a te servitutem, Ζ, 463, sc. σοὶ, repetendum ex 462. κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὔτως, Ι, 595, malum defendebat ab iis etiam sine accepto præmio, coll. 593, sc. τοῖς Αἰτωλοῖς. et 670, νήεσσιν ἀμυνέμεναι (ἀμύνειν) δήϊον πῦρ, ignem hostilem. φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων, cædem arcebat enim Jupiter, sc. αὐτοῖς, ab iis, Ν, 783. πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἤμυνε, sc. αὐτῷ, Ε, 662. Κοίρανος αὐτῷ φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ, is ei venit salus, et arcuit mortem, Ρ, 615. αὐτὸς ἠνήνατο

λοιγὸν ἀμῦναι, Σ, 450. alibi omittitur accusativus rei: ἀμύνειν ὤρεσσι, i. e. ὀάρεσσι, defendere a conjugibus, sc. perniciem, E, 486. sic, ἴπαις σοῖς ἀμύνων, Z, 262, 'Αργείοις, I, 514. et 598, νηυσὶν καιομέναις. βόεσσιν, Δ, 673. γαμβρῷ, N, 464. πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν pro ἤμυνεν, Ξ, 71. et 362, τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν (incitabat) ἀμυνέμεναι (ἀμύνειν) Δαναοῖσιν. et 369, ἀλλήλοις. οὔτινα ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδε ἐάσω, O, 73. ionice pro ἀμύνειν. et 688, νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν, i. e. castris. αἴκε μὴ 'Αργείοις λοιγὸν ἀμύνης, Π, 32. et 265, ἀμύνει οἷσι τέκεσσι, pugnat fortiter pro natis suis. et 512, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων, quo loco simul est genitivus, τείχεος, qui regitur ab ἀρὴν, et dativus commodi est ἑτάροις, arcens damnum muri ad salutem sociorum. et 522, ὁ δὲ οὐδὲ ᾧ παιδὶ ἀμύνει, ne filio quidem suo opitulatur. τῷ καὶ (ideoque) οἱ (αὐτῷ) ἀμυνέμεν (ad opitulandum ei) ὦρσεν ἑταίρους, incitavit socios, P, 273, παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν Πατρόκλῳ ἐθέλοιμι, P, 563. et 703, οὐ σοὶ ἤθελε θυμὸς τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμύνειν. αἰεὶ γάρ σοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοὶ, Φ, 215. quod dictum videri possit, quasi deprimat Hector virtutem Achillis, quasi θεόθεν οὖσαν, οὐκ οἴκοθεν, alienam, non propriam: sed ejusmodi cogitata sunt contra simplicitatem heroicam, in Homero ubique expressam; et contra ingenuitatem, qua et in hoste laudantur laudanda. δεῦτε φίλοι, καὶ μοὶ οἴῳ ἀμύνατε, N, 481. nonnunquam ponitur cum accusativo rei, et genitivo personæ qui tamen pendet ab omissa præpositione ἀπὸ, αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει αὐτὴ, Dea mortem ab eo prohibet sedulo, Δ, 11. Ζεὺς κῆρας ἄμυνε (ἤμυνε) παιδὸς ἑοῦ, M, 402. hinc est ὁ κηραμύντης, ου, compositus, idem qui ἀλεξίκακος. sic, Τρῶας ἄμυνε νεῶν, Trojanos arcebat a navibus, O, 731. sæpe hic genitivus solus ponitur: ἀμύνειν οὐκ ἐθέλουσιν νηῶν, non valent auxilio suo prodesse navibus, N, 109. plena autem phrasis cum genitivo, est Π, 75, Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι. et 80, νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων. ponitur et sine ullo casu personæ aut rei, cum solo ablativo instrumenti: σθένει αὐτὸς ἄμυνεν, robore suo ipse aderat et auxiliabatur, N, 678. et 312, ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι, ad defendendum sunt et alii: ubi est sine omni casu: nam νηυσὶ ἐν μέσσαις, notat locum, in mediis castris, coll. 326. sic, ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, I, 572. χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν, N, 814, manus sunt et nobis ad defendendum, sc. naves ab igne. τοῖον σοι ἀοσσητῆρα (adjutorem) προέηκε Ζεὺς, παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, O, 255. et 492, οὐκ ἐθέλῃ ἀμύνειν, nolit adesse et juvare. construitur et cum præp. περὶ: σχήσω αὐτὸν (reprimam eum) ἀμύνειν περὶ Πατρόκλοιο, ne defendat Patroclum, ne pugnet pro Patroclo, P, 182. ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα, τείχεος ἐντὸς ἰὼν, defende a te hostem, iens intra munimenta, X, 84. οὐδέ τις ἐστὶν, ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι, Ω, 489. confer jam, Ξ, 71. O, 375. ἄμυνον, 'Ολύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ. Σ, 129, ἑτάροις ἀμύνειν ὄλεθρον. Y, 124, Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα. Φ, 231, Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν. et 414, Τρωσὶν ἀμύνεις. Forma *media* quoque varie construitur. plena phrasis est, ἀμύνεσθαι κακόν τινι. elliptice cum solo accusativo, ἠμύνετο νηλεὲς ἦμαρ, N, 514, defendebat a se mortem. sic et Λ, 484. ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν, P, 510, fortiter arcere ordines hostium. et sine casu, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω, i. e. ἀμύνετε νῦν, propugnate fortiter, Π, 556. et 622, ἀμυνόμενος, defendens se. et cum præpositione περὶ, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, M, 243, pugnare fortiter ad defendendam patriam, arcere hostes circa eam. et 142, περὶ νηῶν. et 170, περὶ τέκνων. et 227, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν. οὐκ αὐτῷ ἀεικὲς, ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης τεθνάναι, O, 496. ἀμυνόμενοι περὶ νέκυος, Σ, 173. ὃν σὺ ἔκτεινας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, Ω, 500. et cum genitivo, omissa præpositione περὶ, quæ fere idem valet quod ὑπὲρ, pro, M, 155. ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων, νηῶν τε. et 159, ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο. ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος, I, 527. ναῦφιν (pro νηῶν) ἀμυνόμενοι, N, 700. αὐτοῦ ἀμυνομένων, Π, 560, aliquem eorum, qui pro eo strenue pugnant. In Odyssea, plena phrasis, Θ, 525, ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, i. e. ἀποσοβῶν τὴν κακὴν ἡμέραν, arcens ab urbe et liberis interitum. cum dativo personæ solo, ἀμύνων 'Αργείοις, λ, 499, 517. cum accusativo rei solo, εἴπως αὐτήν (Σκύλλαν) κε ἀμυναίμην, si quo pacto illam arcere possim, μ, 114. ὅς κεν ἡμῖν ἀμύνοι, π, 257, qui pro nobis et nobiscum pugnet. et cum præpositione, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, malum a domo arcere, ρ, 538. ποῖοί κε εἴητε, 'Οδυσῆϊ ἀμύνειν, ἤ κεν μνηστήρεσσιν ἀμύνοιτε, ἢ 'Οδυσῆϊ, quales tandem essetis ad defendendum Ulyssem, an procos defensuri essetis, an Ulyssem? φ, 195, 197. εἵως μοὶ πάρεισι ὀϊστοὶ ἀμύνεσθαι, quoad mihi adsunt sagittæ ad defendendum me, χ, 106. et 116, ὄφρα μὲν αὐτῷ ἔσαν ἰοὶ ἀμύνασθαι et 208, Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. et 216, ἀμύνειν αὐτῷ. ἀμύνειν ἄνδρας, arcere et hostiliter incessere viros, ω, 379, ubi deest verbum finitum, ἐξεχωρήθην, vel εἶχον, vel tale. ἡμεῖς δὲ οὔ τοῖοι ἀμυνεῖν, β, 60, coll. 59. et 62, ἦτε ἂν ἐμυναίμην, certe quidem prohiberem. hinc est verbum Atticum ἀμυνάθω, idem quod ἀμύνω. Atticis enim formantur verba talia in θω. sic, βαρύθω, ἐργάθω, διωκάθω, μινύθω, φθινύθω, ὁρμάθω, τελέθω, etc.

ἄμυξις, vide sequens.

ἀμύσσω, f. ξω. (θέω) vulnero leviter aliquo acuto, ut sanguis sequatur, uti e. c. spinæ lacerant cutem. est pro αἱμύσσειν, ab αἷμα. deinde in genere est, lacero, lancino. unde ἡ ἄμυξις et ἀμυχὴ est, quævis laceratio. unde est ἀμυχιαῖος, αία, αῖον, cruore aliquo circumfusus, lacer, in Axiocho, §. 5. ubi exstat metaphorice. ἀμύσσειν παρειὰς, genas lacerare unguibus: sic ἀμυχαὶ σαρκῶν, ξεσμάτων τῶν ὁπουδήποτε, e. c. ἐν βιβλίοις, ἐν ξύλοις, etc. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις, χωόμενος, A, 243, animum intus lacerabis, metaphorice. πρὸς περόνῃ καταμύξατο χεῖρα, ad acum laceravit sibi manum, E, 425, *hat sich an einer nadel oder zunge einer Schnalle die hand zerritzet, (scratched his hand with a pin or the*

tongue of a buckle.) χερσὶ δ' ἄμυσσε στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν καὶ καλὰ πρόσωπα, Τ, 284, de Briseide, in luctu. conf. Theocr. 13, 71. Vide sub δρύπτω.

ἄμυστις, vide sub ΜΥ'Ω.

ἀμυχὴ, ἀμυχιαῖος, vide sub ἀμύσσω, et ἐπιγράφω.

ἀμφαγαπάζω, f. άσω. (Ἄπω) circum amplexor, multo amore complector. ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεὶ ἑὸν παῖδα, Π, 192. ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ξ, 381, ego illum cum amore tractabam. Vide ἀγαπάζω.

ἀμφαγείρομαι, (Ῥέω) circum congregor. Θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο, Deæ eam circumstabant, nymphæ marinæ Thetin, Σ, 37, sine augmento, et extruso Iota.

ἀμφαγερέθομαι, (Ῥέω) idem. ἄλλαι δμωαὶ ἀμφηγερέθοντο, ρ, 34, 33, nam est ibi tmesis.

ἀμφαδὰ, (Φάω) idem ac ἀμφαδὸν, adverbium, terminatione neutrius in plurali. ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, et res omnes fierent palam, τ, 391, nisi ex hoc loco statuere malis, esse adjectivum ἀμφαδὸς, ὴ, όν. et ut in exemplis sub ἀμφαδὸν sit ellipsis, supplenda per, κατὰ τρόπον, secundum modum apertum. cæterum ἀμφαδὸς est per syncopen pro ἀναφανδός.

ἀμφάδιος, ία, ιον. (Φάω) apertus, non clandestinus. εὔχεσθε σιγῇ ἐφ' ὑμῶν, ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, Διΐ, vota facite Jovi silentio apud vos, vel et clara voce, Η, 196, pro: κατὰ ἀμφαδίην εὐχὴν, *in eurem herzen, oder auch öffentlich und laut, (in your heart, and likewise publicly and loudly.)* sic, ἀμφαδίην, sc. κατὰ μάχην, Ν, 356, cui opponitur λάθρη, 357, et notat, ἐν φανερᾷ μάχῃ, nam quidam codices legunt ἀμφαδίῃ. sic κρύφα et φανερῶς opponuntur. παρὰ ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι ἀμφαδίην, indignamini contra deas, si cum viris humanis cubant aperte, ε, 120, sc. κατὰ φανερὰν εὐνὴν, ut ergo hic accusativus ponatur adverbialiter, per ellipsin. πρίν γε ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν, ζ, 288, antequam nuptiæ publicæ veniant. Vide κρυπτάδιος, et sub μινυνθάδιος.

ἀμφαδὸν, (Φάω) adverbialiter. aperte, palam: cui opp. λάθρη. οὔ σε θέλω βαλεῖν λάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, non te volo ferire clam insidians, sed vi aperta, Η, 243. πάντα ἀγόρευε ἀμφαδὸν, omnia loquere aperte et palam, coram omnibus, Ι, 370. ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν, i. e. φανερῶς, α, 296. λ, 119. sic et, ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδὸν, ξ, 330. τ, 299.

ἀμφαΐσσω, f. ίξω. (Ἄω) circum moveo vel moveor. undique irruo vel irruere facio. ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, circum vero irruunt canes in eum aprum, Λ, 417, pro ἀμφαΐσσονται, moventur acriter circa eum, κύκλῳ ὁρμῶσι. ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται, jubæ circum humeros motantur, Ζ, 510. Ο, 267.

ἀμφαλείφω, f. ψω. (Πίω) circumungo. λοῦσαι, ἀμφί τ' ἀλεῖψαι, lavare et totum ungere oleo, Ω, 582.

ἀμφαμιῶται, vide sub δούλη, prope finem.

ἀμφαξονεῖν, vide sub ἄξων ad finem.

ἀμφαπομόργνυμι, vide sub ἀπομόργνυμι.

ἀμφαραβέω, (Ῥάω) circumstrepo gravi sono. τεύχεά τ' ἀμφαράβησε, Φ, 408, ubi de cadente ad terram armato sermo est.

ἀμφαρίστερος, vide sub περιδέξιος.

ἀμφασία, ας. ἡ. (Φάω) quando quis præ terrore aut luctu loqui non potest. est pro ἀφασία, a φάω, loquor, interserto μ ad graviorem faciendam vocem, διὰ φωνῆς ὄγκον. δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβεν, Ρ, 695. δ, 704, diu loqui nihil potuit, præ luctu.

ἀμφαϋτέω, f. ήσω. (Ἄω) circum resono. κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν, Μ, 160, ionice pro ἀμφηΰτουν, galeæ siccum i. e. clarum circumsonabant. et hæc Ionica terminatio gravius sonat, quam communis: res ipsa vero est κτυπεῖν, βομβεῖν, δουπεῖν, etc.

ἀμφαφάω, f. ήσω. (Ἄπω) circumcontrecto manibus, *betaste, rühre allenthalben an, (grope, feel all over.)* τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα, δ, 277, ter circuibas cavam insidiationem (equum illum grandem ligneum) contrectans eam, pro ἀμφαφῶσα, *da du es überall befühletest, (handling all over.)* καὶ ἀλαὸς διακρίνειε ἀμφαφόων, (ἀμφαφῶν) Θ, 196, etiam cæcus discerneret palpando, διερευνώμενος τῇ ἁφῇ καὶ χείρεσι, *durchs gefül, (by the touch.)* et 215, εὖ μὲν τόξον οἶδα ἀμφαφάασθαι (ἀμφαφᾶσθαι) probe novi arcum manibus tractare, μεταχειρίζεσθαι. τὸν μὲν δμωαὶ καὶ μήτηρ χείρεσσιν ἀμφαφόωντο, pro ἀμφηφῶντο, ο, 461, manibus contrectabant et sic salutabant lætæ. πρὶν πάντα ἄνακτα ἐμὸν ἀμφαφάασθαι, τ, 475, antequam totum herum meum contrectavi lavando. et 586, τόξον ἀμφαφόωντας, tractantes usque quaque arcum. *überall anfassend, (grasping every where.)* ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ, Χ, 373, *er ist gewiss izt sanfter zu befassen, (assuredly he is much more soft to feel, round.)*

ἀμφελάω et ἀμφελαύνω. f. άσω. (Ἐλάω) circumduco, circumquatio et percutio undique. ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν, Η, 450, fossam. sic et Μ, 6, ἀμφὶ δὲ κάπετον ἔλασε, Σ, 564, fossam. ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ ὀδύναις ἐλήλαται, circum confixa mihi est manus doloribus, Π, 518, 517.

ἀμφέλισσος et ἀμφιέλισσος, η. ον. (Ἕλω) qui utrimque impellitur et promovetur, *was auf beyden seiten fortgeschoben wird, (what is propelled on both sides.)* est epitheton navis actuariæ, quæ utrimque habet remos, quibus propellitur. νῆες ἀμφιέλισσαι, Ν, 174. Ο, 549. νέας ἀμφιελίσσας, γ, 162. ι, 64. κ, 91. νεὸς ἀμφιελίσσης, μ, 368. et sermo ubique est de navibus majoribus, milites et arma vehentibus.

ἀμφέπω et ἀμφιέπω, (Ἕπω) administro, obeo rem, ἐνεργέω, operam do rei faciendæ, *mache zu rechte, (I do, perform.)* it. circumdo, circumcirca vim adhibeo, it. βλαπτικῶς ἐνερ-

γίω. τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν, (aor. 2. vel imperf. sine augm.) puppim ignis comprehendit, Π, 124, *hieng sich an, umgab, (seized, caught.)* γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, Σ, 348, cavitatem tripodis circumdabat et circumoperabatur ignis: ubi de igne quasi de animali quodam dicitur. sic et Θ, 437. conf. πῦρ. βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφεπον, bovem magnum mactantes, circa eum aptandum occupati erant, Σ, 559. βοῦς ἱερόν τι καὶ ἄμφεπον, Ψ, 167. sic et οἶν, ovem, Ω, 622. βοῦς ἱερὸν ἀμφί τ' ἔπον, Θ, 61. τ, 421. ὣς (sic) οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος, curarunt funus, *macheten fertig, (got ready,)* Ω, 804, *besorgeten, (provided.)* σφῶϊ μὲν (vos ambo) ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα, Λ, 775, pro ἀμφιέπετον κρέατα βοὸς, præparabatis carnes, ἐνεργεῖτε καὶ ἀμφιέπετε. Φωκήων στίχας ἀμφιέποντες, obeuntes et ordinantes, Β, 525. τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες, curantes hunc vulneratum ut auferrent eum ex acie, Ε, 667, ut præ labore isto obliviscerentur hastam ex corpore extrahendam. ἵππους οὗτοι ἀμφιέποντες ζεύγνυσαν, Τ, 392. εἰνάετες (per novem annos) γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες, occupati circa eos premendos et vincendos, γ, 118. ἀμφὶ δὲ αὐτὸν Τρῶες ἕποντο, pro ἀμφιέποντο αὐτὸν, circumdederant eum Λ, 473, *hatten sich an ihn gemacht, (surrounded him,)* hostiliter. conf. 1 Sam. xxxi. 2. aggrediebantur eum studiose.

ἀμφέργω et ἀμφιέργω, f. ξω. (Ἕρα) circum includo, contineo. et medium ἀμφιέργομαι, idem. ἔνθα φρένες ἔρχαται ἀμφὶ ἀδινὸν κῆρ, Π, 481, percussit eum *(traf ihn) (struck him)* ibi, ubi præcordia complectuntur munitum cor, pro ἀμφιέρχαται, et id pro ἀμφιεῖρχαται, præter. pass. deponentialiter positum, circumdant, καθείργνυνται.

ἀμφέρχομαι, (Ἕρα) circumeo, *komme drum herum, gehe drum herum, umringe, (I go round about, surround.)* κουράων ἀμφήλυθέ με αὐτὴ, puellarum clamor circumit me, ζ, 122. μοὶ κνίσσης ἀμφήλυθε ἡδὺς ἀϋτμὴ, suavis nidor circumit mihi nares, μ, 369, ut ergo et accus. et dat. regat hoc verbum, vi præpositionis.

ἀμφεύω, f. εύσω. (Ἄω) circa aduro. *versenge rund umher, (burn round about.)* πάντα δέ οἱ βλέφαρα ἀμφὶ, καὶ ὀφρύας, εὗσεν ἀϋτμὴ, pro ἀμφεῦσεν, ι. 389, *die hitze versengete ganz, (the heat entirely burned up.)*

ἀμφέχανε, vide ἀμφιχαίνω.

ἀμφήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) ab utraque parte aciem habens. *zweyschneidig, (two-edged.)* ἄμφηκες φάσγανον, Κ, 256. ξίφος, π, 80. φ, 341. Φ, 118.

ἀμφηρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἕρα) utrinque rotundo tegmento tectus. ἀμφηρεφέα φαρέτρην, Α, 45, conf. φαρέτρη.

ἀμφήριστος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) de quo contendi et dubitari potest. ἀμφήριστον ἔθηκε, sc. τὸ ἔλασμα, dubium fecisset cursum, quis prior esset in eo, Ψ, 382. et 527. οὐδέ.

Ἀμφί, (Ἀνὰ) præpositio, regens tres casus pro vario significatu. in genere est, circa, circum. *um, (about.)* cum *genitivo*: ἀμφὶ πίδακος μάχονται, de fonte pugnant, *wegen eines quelles, (about a spring,)* Π, 825. ἀμφὶ φιλότητος ἀείδειν, de amore canere, i. e. περὶ, Θ, 267, *von der liebe, (concerning love.)* aliàs communiter ἀμφὶς notat, sine, *ohne, (without,)* ut esset pro, γυμνοί. sed h. l. ut diximus. cum *dativo* notat *plerumque* locum circa quem. ἀμφὶ ὤμοις, circum humeros, *um die schulter, (about the shoulders.)* Γ, 328. Ζ, 509, s. Κ, 34. Λ, 527. Ο, 266, 479. Π, 135. Σ, 203, 205, 538. Τ, 372. ἀμφὶ στήθεσσι, Β, 388, 544. Ε, 452. Μ, 425. ἀμφί μοι, circum me, Ι, 466. οἱ, circa eum; *an ihm, (about him.)* Μ, 396. ἀμφὶ κεφαλῇ, Ω, 96, 163, s. Ο, 609. Ν, 704. ὀχέεσσι, circa currum, ad currum, Ε, 722, s. et est pro ἀνὰ cum dativo, *an den wagen, (to the chariot.)* ἀμφὶ ὀβελοῖς ἔπειραν, *steckelen es an bratspiesse, (they transfixed with spits,)* Β, 428. Ι, 210. et his locis avulsum a verbo suo videri potest. pro ἀμφέβαλε, ἀμφέπειραν. αὐτῷ, Ρ, 267, 268, s. φάλῳ, *an dem helme, (on the helmet,)* Γ, 362. πύλαις, ad portas, Ε, 466. Μ, 175. κλισίῃ, ad tabernaculum, Ι, 650. πυρὶ, Σ, 344. Χ, 443. Ψ, 40. hinc fecerunt τοὺς ἀμφιπύρους. σιδήρῳ, Ψ, 30, *da sie das messer im halse steckend empfanden, (as they felt the knife sticking in their throats.)* sic ἀμφὶ ἀκωκῇ δουρὸς, ut quidam legunt. Υ, 260. si vero ibi legas ἀκωκὴ, tunc ἀμφὶ pertinet ad σάκος. ἀμφ' αὐτῷ ἤριπε, *fiel neben ihm nieder, (he fell near him,)* Δ, 493. *sæpe* etiam notat, de, propter, ut valeat pro περὶ c. genit. Γ, 70, 91, 157. Ε, 451. Η, 408. Ι, 543, s. Λ, 671. Ν, 382, 496, 526. Π, 565, 647. Ρ, 132, s. 137. Ψ, 88. Ξ, 447. Ο, 414. Ω, 108. et hic usus τοῦ ἀμφὶ est Atticus. sic et ἀμφὶ οὔροις, i. e. περὶ ὅρων, de finibus, *wegen der gränzen, (concerning the boundaries,)* Μ, 421. ἀμφί οἱ, *um ihn herum, (round about him,)* Ν, 439. Ω, 452. ἀμφὶ αὐτῷ ἐρείδοντες, i. e. πέριξ καὶ κύκλῳ αὐτοῦ urgentes eum, Π, 108. confer porro jam: Α, 481. Β, 428, 782. Γ, 328, 334. Δ, 431. Ν, 181, 612. Ξ, 420. Ρ, 369. Σ, 231. ἀμφὶ βόεσσι, pro bubus, sc. certans, Ο, 587. et 633, φοναῖς, pro cædibus, i. e. ad arcendam cædem boum, nam φονὴ a φονάω occido, a φένω. cum *accusativo* quoque notat circum, περὶ, maxime ad quæstionem quò, *wohin, (whither,)* quem circa locum. Α, 409. Β, 417, 445, 461, 499, 533, 575, 751, 854. Δ, 90, 201, 252, 295, 425, 497. Ε, 314, 476. Ζ, 117, 238, 436, s. Η, 135, 329, 336, 435, *neben, (by, near,)* juxta. Θ, 551. Ι, 81, 526, 569. Λ, 57, 414, 419, 473, 501, 590, 705, 731. Μ, 139, 414. Ν, 335, 806. Ο, 153, 241, 301, 574. Π. 165, 338, 414, 481, 580, 601, 772, 775. Ρ, 65, 290, 388. Σ, 30, 69, 339, 354, 509. Τ, 5, 303, 383. Υ, 2, 152, 404. Φ, 240, 442, 592. Χ, 316, 381, 473. Ψ, 34, 110, 233, 256. Ω, 123, 616, 789. οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, Γ, 146, oratorie dictum pro αὐτὸς ὁ Πρίαμος, quia tam nobiles viri nunquam soli in publico. ergo,

ipse cum suis. hinc τὸ ἀμφὶ non repetitur 148, ut intelligatur etiam ante non necessario sed eleganter tantum, positum. sic N, 790. ponitur ἀμφὶ etiam *sine casu*, adverbialiter, circum, *drum herum*, *(thereabout,)* Δ, 330. K, 151, 573. O, 9, 647. Π, 234, 276. P, 264. Σ, 414, 564. T, 212. Φ, 507. X, 134, 149, 240, 401, 408. Ω, 83. sæpe *avellitur* a verbo suo, cum quo est compositum. e. c. E, 510. H, 316. K, 133. P, 359. Σ, 254, 528. T, 283. Υ, 150. Φ, 388. μ, 241. ξ, 23. sæpe et ἀμφὶ περὶ conjunguntur, eodem sensu, ut Germanorum *drum herum*, *(thereabout)* ut αἱ δύο προθέσεις τὴν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον συναγωγὴν ὁμοῦ παντὸς, τοῦ στρατοῦ aut aliorum. signet. e. c. B, 305. Φ, 10. Ψ, 191. et cum dativo, λ, 608. in compositione sæpe notat κύκλῳ, *rund herum*, *(round about.)* e. c. νῆσος ἀμφίαλος, βροντὴ ἀμφίπυρος. sæpe est, ad utrumque latus. et sæpe est pro δύο, e. c. ἀμφίστομος, ἀμφιδέξιος, ἀμφίδυμος pro δίδυμος. alias, ut vidimus, ἀμφὶ pro περὶ, ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα. alias ἐν, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα. alias ἐπὶ, ἣν κτεῖνεν ἀμφ' ἐμοί. ex *Odyssea* vide ἀμφὶ cum *dativo*, α, 48. β, 426. δ, 151, 153, 245. ι, 287. θ, 278, 527. κ, 516. λ, 26, 422, ubi ἀμφ' ἐμοὶ est vel δι' ἐμὲ, mei causâ, vel et ἐπὶ ἐμοὶ, quod potest esse ἐπάνω ἐμοῦ ὡς οἷα ἐπί τινος ἐπιξήνου ἢ ἐπικόρμου ἢ ἐπικόπου, *auf mir als auf einem schlachtblocke*, *(on me as on a slaughter-block;)* potest et potius esse, juxta me. λ, 546, 586. μ, 395. ν, 224. ξ, 338, 364. ρ, 555. τ, 95. χ, 227, 471. ψ, 366. ω, 262, (ubi est pro, περὶ τοῦ) et 80. cum *accusativo*, γ, 163, 231, 292. δ, 404. θ, 502, 506, κύκλωθεν τοῦ ἵππου, et de Trojanis est sermo. κ 485. λ, 228, 419, apud, juxta: 510, 513, 520, 570, 605. ρ, 65, 237, πρὸς γῆν. σ, 40, 173. τ, 516. 542. φ, 223. χ, 115, 281. ω, 37, 408, 496. conf. porro ex Odyssea: β, 153. γ, 32, 429. ι, 72, 411. ζ, 292. η, 285. θ, 426, 434, 455. ι, 22, 492. κ, 94, 212, 216, 218. λ, 136, coll. ψ, 283. μ, 45. π, 145, 176. ρ, 38, 208, 541, s. σ, 335. φ, 122. ψ, 46. cæterum hæc præpositio ἀμφὶ ex ἀνὰ est orta, per paragogen.

ἀμφίαλος, ὁ ἡ. (Ἅλλω) circumfluus mari. *von meer umgeben*, *(surrounded by the sea.)* esse solet epitheton insulæ. ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, α, 386, 395. β, 293. φ, 252. et videtur ibi de urbe Ithaca sermo esse, ex maxima ejus parte mari cinctâ.

ἀμφιάχω, (Ἴα) circum resono et clamo. τὴν στρουθὸν λάβεν ἀμφιαχυῖαν, B, 316, quod est particip. præter. m.

ἀμφιβαίνω, f. βήσω, (Βάω) circumeo, obeo. it. protego, defendo. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε, A, 37, 451, qui semper obis et protegis eas urbes, et inhabitas præsens. *hast inne*, *(possessest.)* ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὥς, E, 299, nam feræ circumstant catulos suos, et pedibus suis ambientes eos defendunt. est ergo et, ὑπερμαχεῖν τινός. ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν εἵνεκ' ἐμεῖο, Z, 355, i. e. κατέλαβε, περιέλαβε, ergo et simpliciter, circumdare, circumstare, significat; non vero semper σκέπειν καὶ βοηθεῖν. ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, Θ, 68, i. e. κατέλαβε, conscenderat medium cœli, *hatte eingenommen*, *(had reached.)* εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε νηυσὶν, Π, 66, nubes nigra, i. e. magna multitudo, circumdat naves. notat ergo et, κύκλῳ βαίνειν καὶ περιέχειν. eodem fere significatu paullo ante sol dicebatur ἀμφιβαίνειν οὐρανὸν, nam sol meridianus cingit undique æqualiter radiis suis totum hemisphærium. sic Π, 777, ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. sic et δ, 400. νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη, sc. τὸν σκόπελον, μ, 74, *umgiebet*, *bedecket*, *(surrounds, covers,)* et ad νεφέλη sequitur h. l. 75, τὸ, sc. νέφος, pro ἡ δὲ νεφέλη. Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει, ι, 198. qui Ismarum implet præsentia sua, et præsidet ei. ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέλητα ὡς ἵππον ἐλαύνων, ε, 371, *er schritt über einen schwimmenden balken und nahm den zwischen die beine*, *(he got astride on a floating plank.)* et hic significatus omnium primus. μάλα μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκε, i. e. αὐτὸν κατὰ φρένας θ, 541, ἀμφεκάλυψεν, cingit eum velut nubes aliqua. ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαὼς, (pro ἀμφιβεβηκὼς, extruso κ, et mutato η in brevem) Ξ, 477, i. e. βοηθῶν αὐτῷ, σκέπων αὐτόν. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, P, 4, 6, coll. 80. et 359, ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, pro ἀμφιβῆναι, sed strenue ipsum defendere.

ἀμφιβαλεῦμαι, vide sequens.

ἀμφιβάλλω, f. 2. βαλῶ. (Βάλλω) circumjicio, circumpono, addo. Ἥβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα, pro ἀμφέβαλε, et sequitur explicationis causâ, ἄξονι ἀμφίς, addebat currui rotas, utrimque ad axem. E, 722. ἵππων μ' ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, circumsonat me, quod aures attinet, strepitus equorum, K, 535, ubi duplex accusativus, prior totum, alter partem, indicat. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε, N, 36. ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες, P, 742, i. e. συμβαλόντες καὶ εἰς ἓν ἀγαγόντες· ὃ δὴ καὶ ἐπὶ βοῶν ἐστι καὶ λοιπῶν ζώων συνεζευγμένων. *die auf beyden seiten grosse kraft beweisen*, *(who display great strength on both sides.)* ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους, Ψ, 97. inquit Achilles ad apparentem sibi animam Patrocli: ubi ἀμφιβαλεῖν vocat τὸ περιπλακῆναι, complexi nos. ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος βάλον, Ω, 588. ἀμφὶ ὤμοις βάλεν αἰγίδα, Σ, 204. ἀμφὶ δ' ὤμοις βάλετο ξίφος, B, 45. Γ, 334. αἰγίδα, E, 738. ξίφος, Π, 135. et nonnulla alia loca jam sub ἀμφὶ notata. ἀμφί μιν φᾶρος ἔβαλεν ἠδὲ χιτῶνα, γ, 467. sic et: ἀμφὶ δὲ χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας, δ, 50, i. e. ἐνέδυον. et 454, s. ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν, manus circumjecimus ei. ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεὺς, η, 142, ubi sic circumscribit τὸ γουνάζεσθαι, genua amplecti. ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν, κ, 365, 451, χλαίνας. ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλε, ν, 434. sic, μοι, ξ, 342. χλαίνας, ρ, 89. quibus locis notat induere. et 344, ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι, ubi ἀμφιβαλεῖν est περιλαβεῖν,

περιέχειν, *so viel er mit der vollen hand umfassen konnte, (as much as he could grasp in his hand.)* κλαῖον (ἔκλαιον) ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα χεῖρε βαλόντε, amplexantes ambo eum, φ, 223. et 433, ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχει, capiebat manu sua hastam. ἀμφί μιν φᾶρος βάλεν, ψ, 155. et 192, τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, huic ego circumponens, ædificationem scilicet, thalamum ædificavi: ἔσω περιλαβὼν, περικλείσας. *umbauend, (building round.)* et 208, ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, manus circumjecit collo ejus. ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε, ω, 346. et 366, χλαῖναν. δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, ζ, 178, da vilem pannum ut induam eum. ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην, ρ, 197, quod notat ἐνάψασθαι αὐτήν. nam aliter non gestatur pera, quam humeris suspensa. sic et σ, 107. αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι, (fut. 2. med. forma Ionica) χ, 103, ipse induam. arma scilicet, ut notet ὁπλισμόν. notio τοῦ ἀμφιβάλλειν, qua notat ἐνδοιασμὸν, hæsitationem; recentiorum est: poëta eam ignorat. cæterum hinc est τὸ ἀμφίβληστρον, quod non modo rete magnum piscatorium notat, sed et quamvis circumjectionem. e. c. Eurip. Iphig. Taur. 96, ἀμφίβληστρα τοίχων ὑψηλὰ, munitiones parietum altas. et apud Sophoclem notat tunicam.

ἀμφίβασις, εως. ἡ. (Βάω) circuitio, *die umgebung, (a going round.)* δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων, E, 623, ubi notat fortem defensionem mortui, ne Ajax eum spoliaret, et hanc βοήθειαν, σκέπην, Ajax timens cessit retro. est vox, una cum verbo suo, sumta ἐκ τῶν τετραπόδων ζώων, ἅπερ ἀμφὶ τὰ σκύμνια βαίνουσι, ὑπερμαχοῦντα ἐκείνων, *nehmen ihre jungen unter sich zwischen die vier beine, und streiten also für sie, (take their young under them, between their legs, and thus fight in their defence.)* κρατερὴν, i. e. γενναίαν, βιαίαν, ὑπὲρ νεκροῦ.

ἀμφίβληστρον, vide sub ἀμφιβάλλω, ad finem.

ἀμφίβροτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) hominem cingens et protegens. est epitheton clypei. ἀμφιβρότη ἀσπὶς, i. e. ἡ ἀμφὶ τὸν βροτὸν ἄνθρωπον, καὶ σκέπουσα ὅλον αὐτὸν, B, 389. Λ, 32. M, 402. Y, 281.

ἀμφιγνοέω, vide sub γιγνώσκω, prope finem.

ἀμφιγυήεις, ὁ. (Ἄγω) est ὁ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυιός. χωλὸς utroque crure. est a τὸ γύον vel γυῖον. et est epitheton Vulcani, non ψεκτῶς vel sensu vituperatorio, sed χαρακτηριστικῶς κατά τινα ἰδιότητα: hinc et addi solet κλυτὸς, περικλυτὸς, ut appareat non ignominiæ causa positum, sed ob personalem Vulcani characterem. Physice quoque ignis est claudus, nisi adsit supra eum aër liber, et infra eum materia ad ardendum apta. περικλυτὸς ἀμφιγυήεις, A, 607. Ἥφαιστος δὲ ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις, inquit Juno, Ξ, 239. et ponitur loco nominis proprii, Σ, 383, 393, 590, 615. Θ, 300. sicut Minerva loco proprii nominis vocatur ἡ Γλαυκῶπις.

ἀμφίγυος, ὁ ἡ. (Ἄγω) est in poëta epitheton hastæ, quæ superne et inferne habet ferrum, et quasi duplices artus, quibus et stare, terræ infixa, et pugnare quasi manu, possit. ἔγχος σιδηρεύμενον ἑκατέρωθεν. quasi ἀμφίστομος, N, 147. Ξ, 26. O, 278, 386, 712. Π, 637. P, 731. π, 474. ω, 526. ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

ἀμφιδαίω, f. δαῶ (Δάω) circumaccendo. σοῦ ἕνεκα ἀϋτή τε πτόλεμός τε ἄστυ τόδε ἀμφιδέδηε, (præt. med.) circumardet clamor et pugna, Z, 329, quæ vox magnam pugnæ vim et ardorem signat. sic et plusquamp. ἀμφιδεδήει μάχη τεῖχος, M, 35, circumardebat. vide simplex ΔΑ'Ω.

ἀμφίδασυς, εια. υ, (Σέω) undique densus. αἰγίδα ἀμφιδάσειαν, O, 309, ubi est epitheton clypei divini; physice est densitas nubium tonantium et fulgurantium.

ἀμφιδέδηε, ἀμφιδεδήει, vide sub δαίω.

ἀμφιδεδίνηται, vide ἀμφιδινέω.

ἀμφιδέξιος, vide περιδέξιος, et sub δόρυ, haud procul a fine.

ἀμφιδινέω, f. ήσω. (Δίω) circumvolvo. περὶ ᾧ χεῦμα κασσιτέρου ἀμφιδεδίνηται, Ψ, 562, circumpositum est, κύκλῳ περιθέει. κολεὸν ἀμφιδεδίνηται ἄορ, vagina circumdat gladium, Θ, 405.

ἀμφίδουλος, vide sub δούλη, ad medium.

ἀμφιδρυφής, έος. ὁ ἡ. (Δέρω) circa laceratus cute. τοῦ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, ejus uxor, utramque genam lacerata præ luctu, B, 700, ἅπαν δρυπτομένη πρόσωπον. nam δρύπτειν est ἀποδέρειν, *abschinden, (to flay.)*

ἀμφίδρυφος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) idem. γυναικὸς μὲν ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαὶ, Λ, 393, quod fiebat in luctu summo; notatque τοῦ πένθους ὑπερβολὴν, quando non una παρειὰ δρύπτεται, sed ἀμφότεραι: *zerkrazt, (scratched:)* sicut ξύλα λέπονται τοῦ φλοιοῦ.

ἀμφίδυμος, ου. ὁ ἡ. (Δύω) ubi ex utraque parte ingredi possumus, *was zwey eingänge hat, (having two entrances.)* ab ἀμφὶ, utrimque, et δύω, subeo, intro. τὸ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχον εἰσδύσεις i. e. καταγωγάς. λιμένες ἀμφίδυμοι, δ, 847, portus habentes introitum ab utroque latere.

ἀμφιέλισσος, vide ἀμφέλισσος.

ἀμφίειμι, (Ἔω) circa sum. ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδνα ἔσαν, T, 393, pulcra lora jugalia circumposita erant, pro ἀμφῆσαν.

ἀμφιέπω, vide ἀμφέπω.

ἀμφιέσασθαι, vide sub Ἕω, prope medium.

ἀμφιετίζομαι, vide sub ἔτος, ad initium.

ἀμφιέω, f. έσω. (Ἔω) circumdo, involvo. εἵματά τ' ἀμφιέσω, vestes circumdabo tibi, ε, 167. ἀμφὶ δὲ λαῖφος ἕσσω, pro ἀμφιέσω, ν, 400, 399, induam tibi velamen. ἀμφὶ δ' εἵματα ἕσσα, δ, 253, pro ἀμφίεσα. ἀμφὶ δέ με χλαῖναν ἕσσεν, κ, 542, pro ἀμφίεσέ με. sic et ξ, 320. ἀμφὶ δέρμα ἕσσ' (pro εἶσε) ἐλάφοιο, ν, 436. ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαν ἐπήρατα, Θ, 366, pro ἀμφίεσαν. εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα, ε, 264, vestes fragrantes induens sibi, et lavans se, sc. Calypso. ubi natura prius Ὁμηρικῶς est postposi-

tum: lavari enim præcedit. καλὰ μάλα ἀμφιέσασα, sc. hera me, ο, 368. εἵματά τ' ἀμφιέσαιμι, σ, 360, et vestes induerem tibi. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσατο, pro ἀμφιέσατο, Ξ, 178. λούσαντο, καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας, ψ, 142. ἀμφὶ δ' ἄρα νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο, pro ἀμφιέσαντο, Υ, 150. ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσατο, ζ, 228, ipse sibi. ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατο, ξ, 529, pro ἀμφιέσατο. scilicet duplex ε est loco ει, et quasi syllabicum augmentum verbi a vocali incipientis. ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐέσσατο λέοντος, Κ, 23. λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας, imperat. aor. 1. m. ψ, 131. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον, χ, 362, s. pro ἀμφίειτο, plusquamp. pass. indutus erat quasi vestem, recens mactati bovis corium.

ἀμφιζάνω, (Ἕω) circum adsideo et adhæreo. χιτῶνι ἀμφίζανε τέφρη, cinis obsidebat tunicam, Σ, 25, in luctu.

ἀμφιθαλὴς, έος. ὁ ἡ. (Θάλω) qui ex utraque parte floret, ὁ ἀμφοτέρωθεν θάλλων, i. e. εὐδαιμονῶν. in specie sic vocatur patrimus, et matrimus, filius cujus pater et mater, ambo vivi florent, ᾧ πατὴρ καὶ μήτηρ περίεισιν. τὸν δὲ (orbum patre filium) καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε, ex convivio proturbare solet, Χ, 496, nam ibi enumerantur mala filii, cui pater ereptus est, antequam ipse adolesceret. ad hanc formam vocis est ὁ ἑτεροθαλὴς, qui ex altera tantum parte floridus est, et ᾧ θάτερος τῶν φυσικῶν τούτων κλάδων ἀπέσπασται. καθ' ἣν ἔννοιαν καὶ παῖδες μὴ ὁμομήτριοι, ἑτεροθαλεῖς dicuntur, quippe quorum pater floret, sed mater alterius periit. ab hoc θάλλειν, i. e. felicitate frui, vocat poëta τὰ θάλεια, i. e. ἀγαθὰ ὧν ἐμπίπλαται παῖς εὐδαίμονος πατρός: ἃς καὶ φίλον θάλος τοῖς γειναμένοις ἐστί. ejusmodi pueri ἀμφιθαλεῖς, οἱ ἔχοντες ζῶντας τοὺς δύο γονεῖς, τὰς τότε εἰρεσιώνας διεκόσμουν, de quibus vide Pausaniam, quando τὰ πυανέψια (quasi κυαμέψια, nam κύαμος antiquitus dictus est πύανος) et τὴν εἰρεσιώνην (i. e. θαλλὸν ἐλαίας, ἐστεμμένον ἐρίῳ, προσηρτημένους ἔχοντα διαφόρους ἐκ γῆς καρποὺς) enarrat Athenis.

ἀμφίθετος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) est epitheton φιάλης, Ψ, 270, 616. et est vel, ἡ ἀμφοτέρωθεν αἰρομένη τῶν ὤτων, κατὰ τοὺς ἀμφιφορεῖς, quæ utrimque habet aures et ansas, quarum ope tolli et poni potest. vel et ἡ ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη, καὶ κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ στόμα ἤτοι πρόσωπον, cujus inferior pars ejusdem est figuræ et magnitudinis, ut perinde sit, qua parte ponatur. prius videtur præstare.

ἀμφιθέω et ἀμφιτίθημι, (θέω) circumpono, circumdo. ἀμφιέθηκε κεφαλῇ κυνέην, Κ, 257, 261. ἀμφιέθηκε μελέεσσι δέρμα γέροντος, ν, 431. χιτῶνα ἀμφιέθηκε στήθεσσι, π, 174. ἀμφέθετο ὤμοις σάκος, Κ, 149. ξίφος, Θ, 416. φ, 432, ubi ὤμοις est subintelligendum. σάκος, χ, 122. Ο, 479. ἀμφιτεθεῖσα, Κ, 271, circumposita.

ἀμφιθέω, (θέω) circum curro. ἀμφιθέουσι μητέρας, de vitulis, κ, 413. conf. Ζ, 238.

ἀμφικαλύπτω, f. ψω. (Κάρα) circumtego, circuminvolvo. circumpono. ἅτε (εἵματα) αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, quæ vestes pudenda velant, Β, 262, ubi poëta circumloquitur id vestimenti genus, quod Romani *βράκαν*, *die broke*, (whence our *breeches*,) vocant, et quod alias dicitur ἡ ἀναξυρὶς, ἴδος, ab ἀνασύρεσθαι. est vestis, κρύπτουσα ἃ κρύπτειν ὄμματα χρεὸν, τὰ τῶν ἀρσένων, ut Euripides eam circumloquitur, vel τὰ τῶν ἀνθρώπων: et quam vestem milites in expeditione gestabant. ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, Ψ, 91, ossa nobis idem loculus contegat. τοῖον νέφος ἀμφικαλύψω, Ξ, 343, talem caliginem tibi circumponam, ne quis te conspiciat. ἀμφεκάλυψέ με ἔρως φρένας, Γ, 442, ubi metaphora est a νέφει, quia ἔρως τὸν τῆς ψυχῆς ἥλιον ζοφοῖ: vel est sumta ἐκ δικτύων, ἃ καταπετασθέντα καλύπτει τὰ ἁλισκόμενα. sic et Ξ, 294, αὐτὸν φρένας. καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε, Θ, 331. Ν, 420, protexit eum clypeo. sic et, καλύψας ἀμφὶ αὐτῷ σάκος, Ρ, 132, circumjiciens ei scutum velut κάλυμμα. sic, Ἄρης νύκτα ἀμφεκάλυψε μάχῃ, Ε, 506, i. e. δίκην καλύμματός τινος κατεπέτασε νύκτα τῇ μάχῃ. et notatur pulvis densissimus, excitatus per pugnantes, ut nemo eos procul distinguere oculis posset. μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψέ μιν, Μ, 116, i. e. mortuus est. sic, θάνατός μιν, Ε, 68. et, θανάτου μέλαν νέφος, Π, 350. νὺξ ὄσσε, Λ, 356, i. e. deliquium animi patiebatur, *er ward ohnmächtig, (he fainted.)* νεφέλη κυανέη αὐτὸν, Υ, 417, quæ est descriptio mortis. sic, θανάτοιο νέφος, δ, 180. ὕπνος βλέφαρα ἀμφικαλύψας, ε, 493. υ, 86. ψ, 17. ubi somnus σωματοειδῶς inducitur, ut contegens palpebras vi sua: vel est metaphora de reti, quod expansum includit captas aves. μέγα δὲ ἡμῖν πόλει ὄρος ἀμφικαλύψει, Θ, 569. ν, 158, 177, 183, ὡς κάλυμμά τι καὶ σκέπασμα ἐπιρρίψει, ἐπιθήσει: et notatur ἀφανισμὸς πόλεως ὑπὸ ὄρους. ex quo apparet, altum montem imminuisse urbi: quem terræ motu dicit casurum esse super urbem, eamque contecturum. nota tamen artem poëtæ. sæpius refert has minas Neptuni; ut lector opinetur, re vera periisse Scheriam urbem, nec jam quærendum, ubi terrarum sita sit: ipse tamen non audet dicere, re ipsa impletas esse has minas, τὸ τῆς ἱστορίας δυσωπούμενος ἀληθές. cæterum ἀμφικαλύπτειν his locis est, ἐπιθεῖναι, ἐπικαταστρέψαι, καταπετάσαι. et ν, 151, videtur poëta innuere, id magis ἐπὶ ἐκπλήξει, quam ἐπὶ πανωλεθρίᾳ, esse prædictum. εὖτ' ἂν πόλις ἀμφικαλύψῃ μέγαν δουράτεον ἵππον, Θ, 511, i. e. ἐντὸς περιέξει, quando urbs in se habebit ligneum equum. sic, δ, 618, ἀμφεκάλυψέ με δόμος, i. e. περιέσχε καὶ ἐσκέπασέ με. sic et ο, 118.

ἀμφικάρη, ἀμφικάρηνος, ἀμφικαρὴς, vide sub κάρη, prope finem.

ἀμφικεάζω, f. άσω. (Κῶ) circumabscindo. τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας, ξ, 12, ubi vide δρῦς.

ἀμφίκομαι, (Ἕω) circum eo aut venio. ἀμφί με ἵκετο ἀϋτὴ, circumsonuit me clamor et vox ejus, Λ, 466.

ἀμφίκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) circumcirca co-

matus. it. frondosus. θάμνος ἀμφίκομος, P, 677, *ein strauch rund herum grün bewachsen, (a shrub green all over,)* δασεῖα, ὡς πάντοθεν κομῶσα, undique viridis.

ἀμφικοναβέω, f. ήσω. (Κόπω) circa sono et resono. Τηλέμαχος μέγα ἔπταρεν (sternutabat valde) ἀμφὶ δὲ δῶμα (conclave, triclinium, *das zimmer, der saal,) (the room, hall,)* σμερδαλέον κονάβησε, ρ, 542.

ἀμφικοναβίζω, (Κόπω) idem quod ἀμφικοναβέω. ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κονάβιζε, κ, 399, ἤχει, gementibus et ejulantibus illis.

ἀμφίκοπος, vide sub ἀκάζω.

ἀμφικύπελλον, ου. τὸ. (Κύβω) idem quod τὸ κύπελλον. nam ἀμφὶ rotunditatem amplioris ventris ejus vasis in circuitu exprimit. *ein römer mit einem weitern bauche als die obere mündung ist, dessen rand oben einwärts sich gleichsam bücket, (a vessel wider in the body than at the mouth, where the margin bends inwards.)* aliud vero videtur fuisse τὸ δικύπελλον, cujus pes quoque fuerit simile poculum, ut inverti potuerit ad usum. δέπας ἀμφικύπελλον, A, 584, coll. 596, per appositionem. sic, χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον, Z, 220. ἕκαστος ἑλὼν, I, 652. ἔχων, Ψ, 219, ubi simul differentia ejus a κρητῆρι. et 656, 667, 699. καλὸν, γ, 63. ἑλὼν, Θ, 89. ἐνετίθει χερσὶν, ν, 57. δέπας λάβεν, ο, 102, 120. δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα, υ, 153. quidam contendunt, τὸ ἀμφικύπελλον et δικύπελλον fuisse idem, in medio arctum, ubi et fundus communis esset, cæterum duplex, superne et inferne ejusdem figuræ et usus. confer de talibus Athenæum. cæterum hinc est ἡ κυπελλὶς, ἴδος: et ὁ κυπελλοχάρων, κύφος et σκύφος ejusdem notæ.

ἀμφιλαχαίνω, (Χάω) circum fodico terram. ὁ μὲν, κάτω ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφελάχαινε, ille quidem, incurvato corpore, plantas et stirpes circumfodiebat, ω, 241, ut hortulani solent ad olera quædam.

ἀμφιλύκη, ης. ἡ. (Λύκος) est epitheton noctis, eo tempore, quando serum est vespertinum, vel primum matutinum, crepusculum; quando tenues sunt reliquiæ lucis solaris, vel quando tenuis lux solaris mane albescere facit horizontem orientalem: *wenn der himmel noch ein wenig grauet, oder zu grauen anfanget, (when the day begins to dawn.)* idem postea dictum est τὸ λυκόφως. ὅπερ οὐδὲ ἡμέρα, ἀλλ' οὐδὲ νὺξ, ἁπλῶς ἐστίν. οὔπω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νὺξ, nondum aurora, jam tamen albescens paululum nox, H, 433. et est nomen ab ἡ λυκίη δορὰ quæ est τεφρώδης: quasi induat se tunc nox λυκίῃ.

ἀμφίμαλλος, vide sub τάπης, prope medium.

ἀμφιμάομαι, f. άσομαι. (Μάω) circum contrecto et tango accurate. σπόγγοισι τραπέζας ἀμφιμάσασθε, circumatterite mensas spongiis, υ, 152. est ergo a μάω, quatenus notat, tango cupide.

ἀμφιμάχομαι, (Μάχω) circa pugno, vel hostiliter vel defendendo. ὅτε Ἴλιον ἀμφιμάχοντο, cum circa Ilium pugnarent Trojani et Græci, Z, 461. εἰ μέν κε αὐθι μένων (hic manens.) Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι, oppugnem, I, 412, inquit Achilles. 'Αχαιοί τε Τρῶές τε τείχεος ἀμφιμάχοντο, circa murum castrorum pugnabant, O, 391. νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται, castra ubique oppugnant, Π, 73. et 496, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι, de eo pugnare. sic et 533. et 526, αὐτός τε νέκυι ἀμφιμαχωμαι, ego pro mortuo pugnem. νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται γυμνοῦ, de corpore mortui armis nudato pugnant, Σ, 20. μάχονται ἀμφότεροι, Græci et Trojani, sed hi hostiliter, illi defendendo: ergo subintelligendum, 'Αχαιοὶ καὶ Τρῶες. et 208, ἐκ νήσου, τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται, quam hostes oppugnant.

ἀμφιμέλας, λαινα, λαν. (Λάω) circum circa niger. in poëta est epitheton τῶν φρενῶν, quæ proprie sunt, præcordia, diaphragma *das zwergfell zwischen der brust und dem unterleibe, (the diaphragm between the chest and the abdomen:)* deinde internum totum pectus: et metaphorice, mens, consilium, cogitatio. in significatu maxime proprio est P, 499, ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο (ἐπλητο, implebatur, quod attinet) φρένας ἀμφιμελαίνας, sc. ὁ Αὐτομέδων, et id epitheton convenit pectori, διὰ τὴν ἐν βάθει θέσιν τοῦ τῶν φρενῶν σπλάγχνου, quia hoc diaphragma valde absconditum latet. cæterum et in notione metaphorica respectatur significatus proprius, quia circa eam intestinorum partem est sedes affectuum et consilii. μένεος (ira) μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο, A, 103, ubi id epitheton simul perturbationem et quasi obnubilationem mentis innuit; θυμῷ, δίκην καπνοῦ, μελαινόμεναι. sic, ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας, P, 83, dolor in arctum quasi coegit pectus internum; et male ibi quidam codices τὸ ἀμφὶ, separatim exhibent. et 573, θάρσους ἔπλησεν φρένας. et δ, 661, μένεος μέγα πίμπλαντο φρένες.

ἀμφιμυκάω, (Μύκω) circummugio, resono graviter. δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκε, κ, 227, perf. med. i. e. ἠχεῖ, resonare solet.

ἀμφινέμομαι, (Νέμω) colo et habito circa, possideo circa. οἳ ταύτην τὴν πόλιν ἀμφενέμοντο, agrum nimirum circa eam, B, 521, 574, 634. et 649, Κρήτην et 655, 'Ρόδον, ut de urbibus, et magnis regionibus, pariter dicatur. et rem pastoritiam maxime respicit verbum νέμειν. ἀθάνατοι Ὄλυμπον ἀμφινέμονται, Σ, 186, ubi verbum est ex more humano et ex re pastoritia ad deos translatum. 'Ιθάκην ἀμφινέμονται, τ, 132, inhabitant, incolunt.

ἀμφιξέω, f. έσω. (Ξέω) circa polio cædendo et planando. ἀμφέξεσα χαλκῷ, circum polivi ferro stipitem, ψ, 196.

ἀμφιπείρω, f. ερῶ. (Πείρω) circa configo et affigo. ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, A, 465. I, 210. γ, 462. μ, 365. ξ, 75, 430.

ἀμφιπέλομαι, (Πέλω) versor circa, verto

me et sum circa. ἀοιδὴν, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, α, 352, cantio, quæ audientibus recentissima obversetur auribus.

ἀμφιπένομαι, (Πνέω) occupor cura et labore circa aliquid, *beschäftige mich womit, (am engaged with something.)* τοὺς ἰητροὶ ἀμφιπένονται, Π, 28. τὸν μὲν Παφλαγόνες ἀμφιπένοντο, Ν, 656. δῶρα δὲ Μυρμιδόνες, Τ, 278. τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, Φ, 203, quod facete dictum: anguillæ et pisces curant eum in aqua submersum, velut medici. τὸν εὖ κύνες, Ψ, 184. Μενέλαον, Δ, 220, curabant eum, vulneratum. τὸν μὲν Αὐτολύκου παῖδες, τ, 455, περὶ αὐτὸν, τὸν Ὀδυσσέα, ἐπονεῦντο; ut δὲ in sequenti versu sit, nam, enim; et ut hæc cura ibi explicetur. οἵ μου πατέρα, qui circa patrem meum versari solebant, ο, 446.

ἀμφιπεριστέφω, (Στάω) circa cingo, circa impleo. οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν, non verbis et sermonibus gratia circumdatur, Θ, 175. non pleni sunt sermones gratia.

ἀμφιπεριστρωφάω, (Τρέω) ubique circum agito et versor. Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα ἵππους, Θ, 348, ubique circumagebat currum suum, ad contemplandam fossam.

ἀμφιπίπτω, (Πίτω) circumcido, amplexor cupide. γυνὴ, φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Θ, 523, mulier, amplectens suum maritum, qui cecidit pugnando pro patria: et apte id dictum de mortuo.

ἀμφιπολεύω, f. εύσω. (Πέλω) versor circa aliquam rem, curo aliquam rem diligenter. deinde et δουλικῶς, ministro tanquam honestior servus aut ancilla. et in genere, administro aliquid. εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι, si quidem ille adveniens meam vitam cura sua et præsentia foveret, σ, 253. τ, 127, et loquitur ibi Penelope de marito suo absente. ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν ὄρχατον, O senex, non imperitus es curandi et administrandi opera tua hortum, ω, 243. et 256, τίνος ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; quibus duobus, posteriori certe loco, est vox δουλικὴ, nam præcedit, τίνος δμὼς εἶς; cui servis? τὰς κούρας Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, καὶ ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν, υ, 78, versari cum furiis. quo loco est tacitus ψόγος γάμου, quasi satius sit consociari cum furiis quam cum re nuptiali. cæterum hoc vult, raptæ sunt clam ex terra sua per prædones, et in servitutem abductæ, ubi in perpetuo sunt mœrore.

ἀμφίπολος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) qui se vertit et agit circa aliquid. ab ἀμφὶ et πολέω. in specie sic vocatur minister vel ministra, honestior, quam servus et serva, *ein bedienter, eine bediente, (a serving-man, a maid-servant.)* hinc Ulysses ipse hoc nomine compellat puellas elegantiores Nausicaæ virginis regiæ, ζ, 218, ἀμφίπολοι, στῆτ' οὕτω ἀπόπροθεν, *jungfern, tretet ein wenig bey seite, (maids, step aside awhile,)* cum ipse nudus vellet abluere se in flumine. sicut et Nausicaa eas sic vocat, 199, 209, 238, 239, ubi vocantur εὐπλόκαμοι, capillis eleganter compositis ornatæ; et λευκώλενοι, candidis brachiis præditæ, i. e. formosæ natura, sicut prius epitheton est, formosæ arte et ornatu addito. pulcræ enim puellæ ad ministeria hominum principalium eligebantur. est ergo ἀμφίπολος, qui vel quæ circa herum vel heram versatur et præsto est: sicut πρόπολος est, dux viæ, qui præcedit alium. apud poëtam est nomen fœmineum, ἡ ἀμφίπολος, κόρη ἄσσον προσπολουμένη, et honestior τῇ δμωῇ ἢ δούλῃ. an vero semper liberæ fuerint αἱ ἀμφίπολοι, dubitari omnino debet. cæterum eadem dicitur ἡ πρόσπολος. Herodotus certe distinguit ἐλευθέρας et ἀμφιπόλους. οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύο ἕποντο, de Helena prodeunte in publicum, Γ, 143. sic de Penelope, α, 331. π, 413. σ, 206. τ, 601, 602. ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη, α, 335, Penelopæ. coll. 362. δ, 751, 760. ρ, 49, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο, Γ, 422, eædem puellæ, quæ cum Helena prodierant, et nunc domum reverterant. et vide antiquam strenuitatem puellarem in opere faciundo, e. c. texendo. μολοῦσα πρὸς μέγαρα, ἀμφιπόλοισι κέκλετο, iens domum suam, ancillas vocavit, Ζ, 286, Hecuba. et 324, Ἑλένη μετὰ δμωῇσι γυναιξὶν ἧστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε, ubi eædem sunt δμωαὶ et ἀμφίπολοι. et 399, ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ, παῖδα ἐπὶ κόλπον ἔχουσα, cum Andromache una ibat ancilla, puerum Andromaches habens in ulnis ad pectus. coll. 372, σὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ, cum ancilla eleganter induta, ut non pulcræ solum vestes hoc epitheto notentur, sed et puellæ ipsius justa habitudo corporis, ut vestes apte impleret. eadem hæc vocatur τιθήνη, 389, coll. 467, διὰ τὸ θηλάζειν τὸν βασιλικὸν παῖδα. et 499, πολλὰς, multas ancillas Andromaches, quæ lugent mortem heri falso nuntiatam. ergo bene tractaverat Andromache suas: χρὴ γὰρ τοὺς δεσπότας οὕτω δεσπόζειν, ὅπως εὐνοῶνται. ὑπὸ δ' ἄνακτι ῥώοντο ἀμφίπολοι χρύσειαι, ζωαῖς νεήνισιν ἐοικυῖαι, Σ, 417, ubi sermo est de Vulcani ministrabus τερατώδεσι, ex auro fabricatis, ἀναγκαίως ὑπουργούσαις τοῖς κατ' αὐτὸν ἔργοις. ῥώοντο, i. e. ἐῤῥωμένως ἐπονοῦντο ὑπὸ αὐτῷ. notantur vires ignis, et ars Vulcani egregia: nam ignis vivit quasi, et rubet sicut aurum; et ejus ope valida, artifex facit opera quasi viventia et divina, cæterum h. l. divina comparantur mortalibus, θεῖαι hæ ministræ puellis mortalibus; quod alibi fit vice versa. ἀμφίπολος ταμίη, Ω, 302, 304, quæ Priamo aquam dat ad manus lavandas. κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα *(den schönen hausmägdchens) (the pretty housemaids,)* ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, Χ, 442, de Andromache, curante lavacrum Hectori. coll. 449, ubi eædem dicuntur δμωαὶ εὐπλόκαμοι, et comitantur duæ earum heram. χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε, aquam ad manus lavandas ancilla ex gutto superfundebat manibus, α, 136. δ, 52. η, 172. ο, 135. ρ,

91. γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, α, 191, ubi sermo de sene Laërte, ruri vivente cum una vetula ministra: de qua ω, 365. ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι, impera ancillis ut opus faciant, α, 357. φ, 351. ἀμφίπολος Φυλὼ, ministra elegans Helenæ, δ, 133. δύο ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, ζ, 18, quæ Nausicaam, regiam virginem, sequebantur; pulcerrimæ et elegantissimæ, nullo tamen anxie quæsito ornatu. coll. 109, 108, 80. et 52, ubi ministræ matris regiæ valde mane surgebant cum domina sua ad opus faciendum, i. e. nendum. et 115, 135, κοῦραι εὐπλόκαμοι. 209, 210, 260, 320. ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτὸς, ministræ removebant vasa convivii in domo regia, η, 232. et 235, ubi regina cum suis ancillis dicitur texuisse vestes. et 335—342, ubi lectum parant hæ ministræ hospiti, eumque eo ducunt. οὔτις δμώων οὐδὲ ἀμφιπόλων, ι, 206, ubi δμῶες sunt servi mares. ἀμφίπολοι κεδναὶ τέσσαρες, in domo Circes, κ, 348—370, quæ fortasse notant quatuor anni tempora, voluptati inservientia. sic μ, 18. ἀμφίπολον ταμίην, π, 152, apud Penelopen. ἀμφίπολοι λευκώλενοι, Penelopes, σ, 197, 181, 210, 302. τ, 90, coll. 60, 82, 317, 514. φ, 8, 61, 66. ψ, 227, ἀμφίπολος μία μούνη· apud Homerum solæ reginarum sunt ministræ.

ἀμφιπονέομαι, f. ήσομαι. (Πνέω) laboro circa, curo, efficio. τὸν μὲν Τυδείδης ἀμφιπονεῖτο, θαρσύνων ἔπεσιν, circa hunc laborabat multum Diomedes, hortando eum verbis, Ψ, 681. et 159, τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθα, hæc autem curabimus. πατὴρ τάφον ἀμφιπονεῖτό σοι, sepulturam curasset tibi pater tuus, υ, 307.

ἀμφιποτάομαι, f. τήσομαι. (Πέτω) circumvolo, *fliege drum herum, (fly round about.)* μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο, mater circumvolitabat, de passere, cujus pulli rapiebantur, B, 315. nam in compositis πωτάω locum non habet, sed ποτάω.

ἀμφίρυτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) circumfluus, aqua circumdatus. potest et esse, circummunitus. νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, α, 50, ubi fœminina forma est Ionica. et ponitur hoc epitheton, ad differentiam τῶν χερρονήσων, simul et, ut credibile fiat, cur ille πολυμήχανος viam ad effugiendum nullam invenire potuerit. sic et α, 198. μ, 283. Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, in insula Dia, λ, 324,

ἀμφὶς, ('Ανὰ) adverb. ex ἀμφὶ ortum; habetque varium usum. ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες, I, 460, cognati circa eum stantes. δοιαὶ ἀμφὶς ἕκαστον, Λ, 633, ad unumquodque duæ. et 747, δύο, duo apud quemque. βαθὺς δὲ Τάρταρος ἀμφὶς, circa eos, Θ, 481. λεῖος ἱππόδρομος ἀμφὶς, inter utramque metam erat planum curriculum, sc. a carceribus usque ad calcem, Ψ, 330, *dazwischen, (between.)* περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες, Ω, 488, vicini ex omnibus partibus, *um ihn herum, neben ihm, (round him, by him.)* ὀλίγη γ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, Γ, 115, inter utrosque, Græcos et Trojanos, paullum erat spatii. *zwischen beyden war nur ein kleiner raum, (between both there was but a small space.)* ἀμφὶς ἀρωγοὶ, utrimque erant advocati et defensores, Σ, 502, *auf beyden seiten, (on both sides.)* ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, Ψ, 393, i. e. ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ τῆς ὁδοῦ, *eines auf die seite weg, das andre auf die andre, (one on one side, the other on the other.)* ἀμφὶς ἀριζήλω, utrimque et ambo conspicui, Σ, 519, i. e. ἀμφοτέρωθεν, Ἄρης μὲν ἐκεῖθεν, Ἀθηνᾶ δὲ ἔνθεν. δούρασιν ἀμφὶς, hastis dupliciter, i. e. utrâque manu, Φ, 161. τοὺς ζυγὸν ἀμφὶς ἐέργει, hos boves jugum distinet simul et continet, N, 705, separat junctos. οὐδὲ αὐτοὶ τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον, utrimque illi non expectabant impetus sagittarum eminus, O, 709, ubi ἀμφὶς est, separati a se invicem et intermisso spatio distantes, potest tamen et esse, ex utraque parte, *beyderseits, (on both sides.)* nam utrique statim concurrebant, cominus pugnaturi. Διὸς ἀμφὶς ἧσθην, sedebant separatæ a Jove, Θ, 444, in signum tristitiæ. πολλοὶ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφὶς, Ξ, 123, plantarum erant ordines circa et separatim. ἄμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς ἄλλα ἀποδάσσεσθαι, simul et separatim *(ohne das übrige, überdem) (without the rest, besides)* Graiis alia me divisurum, X, 117. οὐ γὰρ ἔτι ἀθάνατοι ἀμφὶς φράζονται, B, 13, 30, 67, i. e. οὐκ ἀμφιβάλλουσι καὶ ἀμφισβητοῦσιν, οὐκ ἀμφιλέκτως ἔχουσι, non dubitant, non divisis sunt sententiis, non diversa sentiunt. imo id vult: omnes jam dii in id consentiunt. sic N, 345, τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε, duo diversis sententiis, diversa sentientes: cui opponitur ἕνα θυμὸν ἔχειν, ὁμὰ φρονεῖν, ὁμοφρονεῖν, unde est ἡ ὁμοφροσύνη: at ἀμφὶς φρονεῖν est ἡ διθυμία, διχοστασία, διψυχία. ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα, M, 434, sursum trahit libram ex utraque parte æquans lances, *ziehet die wage auf, und machet sie auf beyden seiten gleich, (draw up the balance and make it equal on both sides.)* ἅρματος εὖ ἀμφὶς ἰδὼν, currum bene ex omnibus partibus inspiciens, B, 384, i. e. κύκλῳ καὶ πέριξ. τάφρος ἀμφὶς ἐοῦσα, fossa interjecta, H, 342, *der dazwischen seyende graben, (the intervening ditch.)* πολλά σε ἀμφὶς δάκρυα ἔχεον, ω, 45, circum te. et 65, πολλά σε ἀμφὶς μῆλα κατεκτάνομεν. possit quidem ibi esse, tui causâ, ut Germani dicunt, *thränem um einen vergiessen, (to shed tears on account of some person:)* sed præstat circa. ἀγορὴ Ποσιδήϊον ἀμφὶς, forum juxta Neptuni sacrarium, ζ, 266. κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς ἵσταντο, eam circumstâbant, η, 4. ἦν ἀμφὶς ἀλοιφὴ, de carné suilla, tegebat eam pinguedo, θ, 476. οἳ ῥά μιν ἀμφὶς ᾤκεον, qui circa eum habitabant, ι, 399. δεσμοὶ ἀμφὶς ἔχοιεν, sc. ἐμὲ, circum contineant me vincula, θ, 340. ἵπποι ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, γ, 486. ο, 184, utrimque habentes in cervicibus. sed α, 54, κίονες, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι, columnæ quæ distinent utrâque suâ parte contingentes. εἰρήσεταί με ἀμφὶς ἕκαστα, *wird mich um alles befragen, (will question me about every thing,)* τ, 46, de quavis re separatim. et 221, ἀμφὶς ἐόντα, me qui eram circa eum inde a tam longo tempore, *da es so lange her ist als ich um ihn war, (as it is so long since I was about him.)*

potest et esse, me absentem ab eo. sic ω, 217, μὴ, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα. ἀμφὶς ἐκείνων, ξ, 352, separatus ab illis. ἀμφὶς φυλόπιδος, sine pugna, separati a pugnâ, π, 267, procul a pugnâ. τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες, pretium pro iis afferentes, χ, 57. περὶ ᾧ πολλὰ ῥόπαλα ἀμφὶς ἐάγη, circa quem multi fustes utrimque fracti sunt, Λ, 558, i. e. κύκλῳ, πάντοθεν, μὴ περὶ ἕνα τόπον σώματος, ἀλλὰ ὧδε καὶ ἐκεῖ. ἀμφὶς ἐσθῆτος, de veste, *um ein kleidungstück, (for, about, a garment,)* præmio certaminis. ex quibus exemplis vis hujus voculæ varia pro contextu apparebit. generalis notio est, *um, (about.)*

ἀμφιστάω et ἀμφίστημι, f. στήσω. (Στάω) circumsisto, circumsto. ἀμφὶ δέ σε ἔστησαν κοῦραι, circumstabant te puellæ, ω, 58. φίλοι δ' ἀμφίσταν ἑταῖροι, pro ἀμφέστησαν, Σ, 233. Ψ, 695. κλαίων δ' ἀμφίστατο ὅμιλος, Ω, 712. 'Επειοὶ ἀμφίσταντο, Λ, 732. κασίγνητοί μιν ἀμφὶς ἵσταντο, η, 5, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι ἵσταντο, ι, 380. 381.

ἀμφιστεφὴς, εος. ὁ ἡ. (Στάω) circa positus cum expletione aliqua. κεφαλαὶ δέ οἱ (τῷ δράκοντι) ἦσαν τρεῖς ἀμφιστεφέες, Λ, 40, de dracone tricipite, capita ei erant tria circa collum enata et dense posita, ut in omnes partes promineret unum caput; κατὰ κύκλον καμπτόμεναι.

ἀμφίστομος, vide sub ἀκάζω.

ἀμφιστρατάομαι, (Στρῶ) sto cum exercitu circa, circumsideo hostiliter. τὴν ἀμφεστρατόωντο (vide simplex στρατάομαι) διαῤῥαῖσαι μιμαῶτες, Λ, 712, hanc urbem oppugnabant, cupientes diripere eam: nam τὴν pertinet ad utrumque verbum.

ἀμφιτάμνω, (Τέμω) separo. τάμνοντο ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα οἰῶν, Σ, 528, pro ἀμφετάμνοντο, intercipiebant, sc. hostes incurrentes: *sie schnitten die heerden von der stadt ab, (they cut off the herds from the town.)*

ἀμφιτάπης, ἀμφιτάπος, vide sub τάπης.

ἀμφιτρομέω, (Τρέω) pavidus et sollicitus sum ob aliquid. τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια, μή τι πάθῃ, δ, 820, et hujus filii mei causa contremisco et timida sum, ne quid accidat ei.

ἀμφίφαλος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) est epitheton galeæ, in fronte et in cervice et ad utramque aurem habentis prominentias. est idem quod τετραφάληρος, quod vide quatenus hæ prominentiæ considerantur ut duo paria, quorum unum par in fronte et cervice residet, alterum ad aures, eatenus galea est ἀμφίφαλος, quatenus ut quatuor prominentiæ, dicitur τετραφάληρος: ut per posterius explicetur prius, Ε, 743. Λ, 41. *auswärts gebogene hervorragende bedeckungen am helme, (guards to the helmet projecting and bending outwards.)*

ἀμφιφορεὺς, έως. ὁ. (Φέρω) proprie est μέγα κεράμιον, ὃ ἀμφοτέρωθεν φέρεται, τῶν ὤτων αἰρόμενον, vas majus fictile, quod duabus ansis portatur aut tollitur. deinde in genere, vas majus ἄμφωτον, duabus ansis præditum. sic, χρύσεος ἀμφιφορεὺς, Ψ, 92, qui h. l. erat φιάλη ἄμφωτις. et 170, μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, vasa majora, plena melle et adipe, *grosse zweyhenkelige geschirre voll honig und talg, (large two-handled vessels full of honey and fat;)* quales ponebantur in rogo. οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, vinum in amphoris para mihi, β, 290, *wein in grossen irdenen krugen oder flaschen, (wine in large earthen pitchers or bottles.)* et 349, οἶνόν μοι ἐνάφυσσον ἀμφιφορεῦσι, *fülle mir wein in die kruken, (draw me wine in rundlets.)* et 379, ἐνάφυσσεν. sic, πολλὸν γὰρ οἶνον ἐνηφύσαμεν ἀμφιφορεῦσι, ι, 164, 204. ἀμφιφορῆες λάϊνοι, ν, 105, *steinerne wasserkrüge, (store pitchers.)* χρύσεον ἀμφιφορῆα, Διωνύσου δῶρον, ἔργον δὲ 'Ηφαίστου, ω, 74, i. e. vinum in eo antea bibi solebat, et factus erat artificiose per ignem: et est idem paullo ante ex Ψ memoratus. cæterum ἀμφιφορεὺς fortasse minor est πίθου, sed non necessario et βίκου. Vide sub κρατὴρ, prope medium.

ἀμφιφράζομαι, f. άσομαι. (Φάω) disspicio et consulto ex utraque parte. ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι, accurate disspicite et deliberate, Σ, 254.

ἀμφιφύω, f. ύσω. (Φύω) circa nascor, circa enasci facio. ὕλη σπέος ἀμφιπεφύκει, sylva specum circumcreverat, ε, 63, quanquam fortasse rectius separatur præpositio a verbo, et refertur ad solum nomen.

ἀμφιχαίνω, f. ανῶ. (Χάω) aperto ore deglutio, et absorbere conor: *ich sperre das maul auf und suche zu verschlingen, (I open my mouth and strive to swallow.)* ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ ἀμφέχανε στυγερὴ, Ψ, 79, sed me quidem deglutivit fatum odiosum, inquit umbra Patrocli. hinc intelligitur quid sit χανδὸν ἑλεῖν ἢ πιεῖν.

ἀμφιχέω et ἀμφιχεύω, f. έσω et εύσω. (Χάω) circumfundo, circumsterno. δέσματα ἀμφίχεε ἑρμῖσιν, de Vulcano illaqueaturo adulteros suos, θ, 278, conf. simplex χέω. et 297, δεσμοὶ 'Ηφαίστου ἀμφέχυντο, pro ἀμφικέχυντο, plusquamp. pass. circumfundebantur: et notatur hoc metaphorico verbo ἡ λεπτότης τῶν δεσμῶν. 'Αθήνη ἀμφέχευε πολλὴν ἠέρα αὐτῷ, η, 15, i. e. ipse captabat tempus vespertinum ad introeundum. sic, κορύθεσσι Ζεὺς, Ρ, 268—270, Jupiter multam nebulam circumfudit galeis, i. e. magna orta erat nebula. αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντο 'Οδυσῆα, χ, 498, amplexabantur eum. θείη δέ μιν ἀμφέχυτο ὀμφὴ, Β, 41, et divina admonitio circumfusa erat circa eum, i. e. totum eum ceperat et occuparat in animo. ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο, Ν, 544, et mors eum totum occupaverat. sic et, μὶν, Π, 414, 580. ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι, Ψ, 764, vestigia præcedentis pressit pedibus suis, antequam pulvis ea compleret. τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη, δ, 716, circa eam fundebatur mœror. ὕπνος νήδυμος ἀμφιχυθεὶς somnus profundus, circum totum hominem fusus, Ξ, 253. Ψ, 63. Τηλέμαχος ἀμφιχυθεὶς πατέρα, totum patrem cir-

cumamplexus, π, 214, quod plus est quam περι-φύς.

ἀμφιχρίω, (Χράω) circuminungo. ἀπολούσομαι καὶ ἀμφιχρίσομαι ἐλαίῳ, ipse lavabo me et circuminungam, ζ, 219. 220.

ἀμφίχυτος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) circumfusus, circumaggeratus. τεῖχος ἀμφίχυτον, munitio circumaggerata, agger, Υ, 145, τὸ μὴ ἐκ λίθων, ἀλλὰ περικεχυμένον, i. e. τὸ ἐξ ἀναχώματος ὄν: *ein wall, (a rampart.)* tale simul est βουνοειδὲς, habet figuram collis longi, καὶ ἀμφοτέρωθεν κατακεχυμένον τῇ ἐξ ὑψηλοῦ ἐφ' ἑκάτερα χθαμαλότητι, vergit utrimque leni fastigio ex alto versus planum.

ἀμφοδέξιος, vide περιδέξιος, et sub δόρυ, bis, haud procul a fine.

ἀμφόδων, vide sub 'Οδοὺς, prope initium.

ἀμφοτερόγλωσσον, vide sub οἰωνοσκοπία.

ἀμφότερος, α, ον. ('Ανὰ) uterque. in *singulari* ponit poëta tantum neutrum genus, elliptice. ἀμφότερον (κατὰ,) βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητὴς, Γ, 179, *beydes ein vortreflicher fürst und ein starker kriegesmann, (both a good king and a brave warrior.)* ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις, inquit Juno, Δ, 60, i. e. ἀμφοτέρωθεν ἔχω τὸ πρεσβεῖον, ὡς καὶ εὐγενὴς, καὶ σὴ ἄλοχος. et 145, ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος. sic et Η, 418, Ν, 166. Σ, 365. ξ, 505. ο, 78. sed *pluralis* et *dualis* est frequentior. ἀμφότεροι, sc. στρατοὶ, Ω, 395. Υ, 155. ἀμφότεροί περ, nos ambo tamen, Φ, 308. ἐῇ ἐγεινόμεθα αἴσῃ ἀμφότεροι, Χ, 478. φερέσθων, Ψ, 809, ἐς μέσον ἀμφοτέρων, Ζ, 120, in medium spatium inter duas acies. μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων, Η, 277. ἀμφοτέρων φυὴν ἐδάην, utriusque staturam cognovi, Γ, 208. et 416, μέσσῳ. ἀμφοτέρων βέλεα ἥπτετο, utrosque tela attingebant, Θ, 67, *es hafteten an beyden die gewehre, (the weapons hit both,)* i. e. μάλα πολλοὶ ἔπιπτον ἑκατέρωθεν. sic et Λ, 85. Ο, 319. Π, 778. ἔκλυον, Ν, 303. τεθνειώτων, Π, 16. οὔατα, Φ, 455. ποδῶν, Χ, 396. ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα, *nahm sie beyde bey der hand, (took both by the hand,)* γ, 37. μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε, Γ, 85. et 321, μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε, inter ambos posuit. ἐπὶ τάνυσαν, Ν, 359. ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, utrisque acclamabant, Σ, 502. ἄρειον, utilius, Τ, 56. et 159, ἐμπνεύσῃ μένος. ὀνείδεα, Υ, 246. ἔρις ἀμφοτέροισιν, Ψ, 490. et 526. δρόμος. et 574, ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, jus dicite in medium ambobus, *unparteyisch, (impartially.)* et 736, νίκη. ἔριν μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν, γ, 136. τοῖσιν ἀγάσσατο, δ, 658. et 339, ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν, coll. ρ, 130. πόδεσσι, ε, 414. ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα, *gab jeder von beyden parteyen einen anführer, (and appointed a leader to each party,)* κ, 204. σκοπέλοις, μ, 239. μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, ξ, 394. ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσι ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο, π, 215. et 312, ἡμῖν. ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους, φ, 214. ποσὶ, χ, 87. φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι, ω, 475. ἀμφοτέραις χερσὶν, quod χερσὶν sæpe et omittitur, Ε, 416, et ibi χειρὸς pertinet ad ἀπό. Σ, 23, 123. δ, 116. κ, 264. λ, 593. ρ, 356. σ, 28. ω, 315. ἀμφοτέραις πόλεσιν ἐμβασίλευε, ο, 412. ἀμφοτέρους θεράποντας, Μ, 459. τοὺς, Υ, 54, sc. στρατοὺς, 'Αχαιοὺς καὶ Τρῶας. et 280, κύκλους, *beyde rande, (both margins, edges.)* Ψ, 428, sc. ἡμᾶς τοὺς ἡνιόχους. ἱστοῦ προτόνους. μ, 410. χοίρους, ξ, 74. χείσεται, capiet, sc. ἡμᾶς, σ, 17. ἡμέας, τ, 384. ἀμφοτέρας, ὀφρῦς, Π, 740. χεῖρε ἀμφοτέρας, ubi dualis cum plurali junctus, Φ, 116. et 489, χεῖρας, sc. τῆς 'Αρτέμιδος. π, 16. ω, 397. ἀμφοτέρω, dualis, Ε, 261. Η, 280. Θ, 115. Μ, 265, 344. Ν, 783. λ, 211. ψ, 53, 351. ἀμφοτέροιν et ἀμφοτέροιϊν, Ε, 156, 207. υ, 327.

ἀμφοτέρωθεν, ('Ανὰ) adverb. utrimque, *von beyden seiten, (on both sides,)* et in poëta sæpe est pro πάντοθεν, undique. e. c. η, 113, ὄρχατος τετράγυος, περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν, ubi de tetragono sermo est, quod includitur septo undique. nam latera parallela poëta sumit pro uno, ut igitur tetragonum duo parallela latera habeat. ergo h. l. ἀμφοτέρωθεν est pro τετραχόθεν, πανταχόθεν. πλῆμναι ἀμφοτέρωθεν, i. e. ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν τοῦ ἅρματος, Ε, 726. Μ, 55, in utroque latere fossæ. et 431, *von beyden seiten, (on both sides.)* Ο, 313, 669. Π, 563. Υ, 170. Ψ, 628. ι, 235. κ, 88, ubi per ἀμφοτέρωθεν explicatur τὸ διαμπερές. κ, 167. μ, 58. φ, 408. χ, 80, 404.

ἀμφοτέρωσε, ('Ανὰ) adv. ad utraque latera, *auf beyde ende, (at both ends.)* Θ, 223, ad dextram et sinistram, nam notat motum ad locum. Λ, 6, sc. usque ad Ajacis tabernacula ab unâ, et Achillis ab alterâ, parte: hi duo enim in cornibus extremis erant Μ, 287.

ἀμφουδὶς, vide sub οὖδας, prope finem.

ἀμφράσσαιτο, pro ἀναφράσσαιτο, vide ἀναφράζομαι.

ἄμφω, οἱ αἱ. ('Ανὰ) ambo, ambæ. est ex ἀμφὶ, quatenus ea vox notat duo. in poëta alii casus non occurrunt. ponitur de duobus singulis: etiam de duobus populis aut exercitibus. Α, 363, ubi de duobus singulis. Β, 124, ubi de duobus populis. confer jam, Β, 767. Γ, 211. Ζ, 17, 19. Η, 281. Λ, 102. Ξ, 466. Π, 19, 336, 758, 825. Ρ, 103. Σ, 329, 502, 517. Φ, 89, 426. Ψ, 445, 686. θ, 135. κ, 138. λ, 300. μ, 424. ν, 296. π, 15. ρ, 39, 302. σ, 64, 88, 371. τ, 417. υ, 365. φ, 188.

ἄμφωτος, ου. ὁ ἡ. ("Αω) utrimque auribus vel ansis præditus. ἄλεισον χρύσειον ἄμφωτον, poculum, χ, 10.

ἀμῷεν, pro ἀμάοιεν, vide sub 'Αμάω.

ἀμώμητος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) qui vituperari aut contemni nequit. Πολυδάμαντος ἀμωμήτου βουλῇ, Μ, 109, consilio ejus egregii.

ἀμῶς, ἀμωσγέπως, vide sub 'Αμός.

ἂν, ('Ανὰ) conjunctio, regens indicativum, Β, 250, 488. Ε, 201. optativum, Α, 549. Γ,

223. E, 362. conjunctivum, A, 205. E, 85. et valet apud Latinos, certe, quidem, cunque: apud Germanos, *nun, wohl, etwa, nur, gar, (well, indeed, perhaps, only, quite,)* et similibus. οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, *kann sichs gar nicht selber nehmen, (cannot take it himself,)* Γ, 66. νῦν γε καὶ ἄν, E, 457, *nun wohl auch gar, (now indeed, even.)* οὐκ ἂν ἔγωγε, non certe ego, Z, 129, 141. et 412, ἐπεὶ ἄν, *wenn nur etwa. (if but perhaps.)* ex quo recentiores, quasi per contractionem fecerunt ἐπάν. conf. H, 429. Θ, 210. 373. Λ, 187, 202. M, 69, 75. Ξ, 245. O, 40, 69, 80, 209. Π, 747, 848. P, 711. T, 205, 209. 271. Φ, 340. X, 66. γ, 52, 54. κ, 41. β, 374, 376. ϱ, 455, 586. σ, 22, 31, 379. τ, 548. χ, 132. ψ, 187. sed ἂν per apocopen pro ἀνὰ positum, vide sub sequente.

'ANA', regit *accusativum*, et tunc fere idem signat quod κατὰ, *an, in, durch, (to, in, by.)* regit vero et *dativum* (ablativum) et tunc notat τὴν ἄνω σχέσιν, *auf, (to ;)* etiam σὺν, *mit, an, (with, to.)* Germanorum *an (to)* quoque regit duos casus, in diversa significatione. Cum *accusativo* est, per, in; nonnunquam et distribuit. πολλαί εἰσιν ἀνὰ Ἑλλάδα, Γ, 395, *in meines vaters lande sind viele, (in my father's country there are many.)* βασιλῆας ἀνὰ στόμα ἔχων, B, 250, pro ἀεὶ ἐν στόματι. ne quidem nominare debes reges, nedum ut eos culpes. *fürsten immer im munde habend, (having princes always in his mouth.)* sic ἀνὰ δῶμα, *im hause überall, (in every part of the house,)* A, 570. O, 101. θυγατέρες ἀνὰ δώματα, per domum, *überall im pallaste, (throughout the palace.)* ἀλάλημαι ἀνὰ εὐρυπυλὲς δῶ (δῶμα) Ἄϊδος, Ψ, 74, inquit anima Patrocli nondum sepulti, *ich irre an der wohnung herum, (I wander about the habitation.)* ἀνὰ στρατὸν, per exercitum, in exercitu, *unter der armee, (among the army,)* A, 53, 384. καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν, Δ, 209, ubi utraque præpositio æquipollet fere; per confertos ordines in exercitu lato. et 436, per exercitum latum. sic, κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν, K, 82, per naves et exercitum, *an den schiffen und in dem lager entlängs, (through the ships and army.)* utrumque est, *im lager, (in the camp.)* πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατὸν, omnes fortissimi existentes in exercitu, N, 117. οὐδ' ἐκίδασθεν ἀνὰ στρατὸν, non dispergebantur per castra, O, 657, vel et, in castris; *sie zerstreueten sich nicht hie und da im lager, sondern blieben beysammen, (they did not disperse themselves through the camp, but continued together.)* ἀνὰ πτόλιν, in urbe, Θ, 55. ἀνὰ ὅμιλον ἐφοίτα, ibat per ordines et aciem, *gieng an der armee entlängs, und fragte immer die seinen, (went through the ranks of the army asking his men.)* Γ, 449. sic et E, 528, *encouragirend die seinen, (encouraging his men.)* H, 183, 186. ἀνὰ ἑκάστην πύλην, ubi distribuit ἀνὰ, per quamque portam, *jedes thor, (every gate,)* I, 383. φέρων ἀνὰ ὅμιλον, ad aciem, Λ, 247, in acie. et 259. ἰὼν, M, 49, per copias. ἀλλήλοις, P, 365, *in der armee und im gefechte, (in the army and in battle.)* κατὰ ὅμιλον. μάχην ἀνὰ, in pugnâ, E, 824, *aufführend zum fechten, (leading to the fight.)* ἵσταμαι, sto in pugnâ quoties pugnatur, N, 270. sic et, in pugnâ, Ξ, 155. βῆ ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον, T, 319, ad et per. E, 167. θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα, currens per pugnam et ad pugnandum, P, 257. O, 584. ἐφόβηθεν (—ήθησαν) ἀνὰ νῆας, *kamen in furcht und zogen sich zurück an den schiffen, (were seized with a panic and retreated to their ships,)* M, 470. O, 488, *bey, (near.)* Π, 296, et 840, *zu, (to.)* ἀνὰ ἄστυ, in urbe, per urbem, Γ, 245. Z, 505. Θ, 517. Σ, 493. ἀνὰ πύργον, M, 333. ἂν πύργους, Σ, 278, *an den befestigungen, (at the fortifications.)* ergo et ἂν pro ἀνὰ, ut jam ante vidimus exemplum. τὰ φρονέοντα ἀνὰ θυμὸν, in animo, B, 36. Σ, 4. Φ, 137, ὁρμαίνων. et Ω, 680. ἀνὰ νύκτα, noctu, *in der nacht, (in the night,)* Ξ, 80. ὀδόντας, per dentes, E, 74. αἰγιαλὸν, in ora maritima, B, 575, *an der küste entlängs, (along the coast.)* οὐλαμὸν, per confertum globum, Δ, 273. T, 113. γεφύρας πολέμοιο, Θ, 378, per ordines. T, 427, Λ, 160. στόμα, X, 452, i. e. ἄνω πρὸς στόμα, vide ἦτορ. sed Π, 349, est, ex, per. *aus, (out of.)* ὁδὸν, per viam, *den weg fort, (along the road,)* K, 339. et 362, χῶρον. et 466, μυρίκην, *auf, (to.)* ἰωχμὸν, *den fliehenden nach, (after the fugitives,)* Θ, 89, 158. ῥωπήϊα, per virgulta, in virgulta, N, 199. et 308, μέσσους, *in der mitte, (in the middle.)* et 760, προμάχους. κλισίας, Π, 156, ad omnia tabernacula. ὄγμους, ad sulcos, Σ, 546. ἀν' ἰθὺν, *gerade zu, (straight forward,)* recta, Φ, 303. δρόμον, in stadio, Φ, 321. et 716, πλευρὰς, in lateribus. ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, T, 212, pedibus conversus ad atrium. ἄν φόνον ἂν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, per stragem cæsorum, per arma jacentia, et sanguinem in terrâ, K, 298, ubi ἀνὰ est idem fere quod διὰ, *drüber und neben weg, (beyond and by the side of,)* et huic uni versui inclusit poëta, quod Xenophon pluribus dixit: ἐπεὶ ἔληξεν ἡ μάχη, παρῆν ἰδεῖν, τὴν μὲν γῆν αἵματι πεφυρμένην, νεκροὺς δὲ κειμένους, δόρατα παρατεθραυσμένα, ἐγχειρίδια γυμνὰ κολεῶν, τὰ μὲν χαμαὶ, τὰ δὲ σώμασιν ἐμπεπηγότα. sæpe ἀνὰ *absolute*, μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν, Σ, 562, per eam vitem undique erant atro colore rubicundi racemi, *überall dran, (every where.)* sæpe ἂν avulsum ab aliquo verbo subintelligendo *solum* ponitur, ἂν δ' Ὀδυσεὺς, sc. ὤρνυτο vel ἵστατο, Ψ, 755. sæpe ἀνὰ, abjecto α, *coalescit* cum sequente voce, ἀμπεδίον, pro ἀνὰ πεδίον, E, 87, per campum. et 96. sic et Ψ, 464. ἀμπόνον pro ἀνὰ πόνον, ad laborem, N, 239, i. e. ἔνθα ἐπονοῦντο οἱ ἄνδρες. sic et P, 82. ἀμφυτὰ, pro ἀνὰ φυτὰ, per plantas, Φ, 258. sæpe compositum cum verbo, *avellitur*, ἀνὰ δὲ ἴσχεο, H, 110, i. e. ἀνέχου, sustine, *fasse dich, (collect thyself.)* αἶψα ἂν ξηράνῃ, Φ, 347, ubi videtur esse pro ἀναξηράνῃ. possit tamen et esse conjunctio ἄν. ἀνὰ τρίχας ἕλκετο, pro ἀνείλκετο, evellebat, X, 77. et 276, ἀνὰ δ' ἥρπασε, eripuit ex terra ἄνω. et 399, ἀνά τε τεύχεα

ἀείρας, pro ἀναείρας, *hinaufhebend, (lifting up.)* ἂν δ' 'Οδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, ψ, 709, ubi ex composito verbo repetitum solum positum cum apocope. et 812, ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, pro ἀνῶρτο. et 882, ἂν δ' ἄρα ἄειρε, pro ἀνάειρε, sustulit, ubi ἂν versum incipit, et ἄειρε claudit. ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε, pro ἀνέβαινε, β, 416. ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν pro ἀνεκέρασεν, γ, 390. porro ἀνὰ cum accusativo, α, 193, ἀνὰ γουνὸν, per fertile solum, huc et illuc. nam distribuit. sic 365, ἀνὰ μέγαρα, in domo hic et illic. ἀνὰ θυμὸν, in animo, β, 116, 156. et 259, ἀνὰ δώματα ἴσαν, in domum ibant. et 291, ἀνὰ δῆμον, in populo hinc inde. et 430, ἀνὰ νῆα, per navem. γ, 215, publice. δ, 638, 666, 768. ι, 60, et 329, ἂν πεδίον, et 330. ἂν πέλαγος. et 456. ἂν στόμα, per os. η, 72, 129. θ, 7. et 115, ἂν δὲ, sc. ἔστη. 118, ἂν δ' ἔσταν. 173. ι, 7. et 209, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα ἔχευε, ubi ἀνὰ distribuit, ad singulas mensuras vini, vicenas aquæ affundebat, *zu jedem maas wein goss er zwanzig mass wasser, (to each measure of wine he poured twenty measures of water.)* hinc medici in formulis suis sumsere suum ἀνὰ, distribuens in æquales portiones. κ, 63, 251, 275, 308. λ, 495. μ, 143, 333. νειὸν ἀν' ἕλκητον, ν, 32, per novale traxerunt. 367. χῶρον ἀν', ξ, 2, 34, ἀνὰ πρόθυρον. 286, ἀνὰ ἄνδρας. et 474, ἀνδόνακας, pro ἀνὰ δόνακας, per arundineta. ο, 80, 274. π, 461. ρ, 360. σ, 96. 245, ubi deest articulus. οἱ ἀνὰ Ἴασον Ἄργος 'Αχαιοί. 398. τ, 73, 273, 312, 408. υ, 276. φ, 234, 378. χ, 18, 77, et 132, οὐκ ἄν τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη. et 143, ἀνὰ ῥῶγας, per scalas. 176, 193, 239, 474, ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν. ἀν' ὁδὸν στείχων, ψ, 136. ἀνὰ ῥῖνας προὔτυψε μένος δριμὺ, ω, 317. cum *dativo* est, sursum, *auf, (up,)* ἄνω. etiam σὺν, *mit, (with.)* etiam ad, *an, in, (to.)* ἅρματα ἀμβωμοῖσι (ἀνὰ βωμοῖς) ἐτίθει, currum basi suæ imposuit, Θ, 441, i. e. loco paullum a solo elevato, *auf das gestelle, (on the pedestal, frame.)* ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ, Ο, 152, i. e. ἄνω τοῦ Γαργάρου, *auf der Gargarischen höhe des gebirges Ida, (in the Gargarus, a peak of Mount Ida.)* κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσιν, *den kopf an pfähle anzustecken, (to stick the head on poles,)* Μ, 177, ubi tamen præpositio avulsa a verbo et postposita, eodem significatu, et rectione dativi eâdem, concipi potest, pro ἀναπῆξαι σκόλοπι, *auf einen pfahl zu stecken, (to fix on a pole.)* sic et λ, 127, ψ, 275, ἀθηρηλοιγὸν (ventilabrum, *eine wurfschaufel,) (a van,)* ἔχειν ἀνὰ ὤμῳ, pro ἀνέχειν, *auf der schulter zu tragen, (to carry on the shoulder.)* ubi ἀνὰ est pro ἐπί. pro σὺν est, Α, 15, 374, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ: possit tamen ibi et esse pro ἄνω, *an dem güldenen hohenpriester-stabe oben. er hatte die heilige stirnbinde, demuths halben, an seinen ordens-stab oben angehänget, (at the top of the high priest's golden staff. He had suspended the sacred frontlet, out of humility, at the top of his staff of office.)* sed, ut diximus, potest et esse, unâ cum. cum dativo est ἀνὰ et in illo proverbiali: ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε, ubi λέπαργος est epitheton albi bovis; et dicitur id in eos, qui ne post labores ordinarios quidem quiete fruuntur: nam bos, solutus ab opere diurno, tamen domum portat instrumenta rustica. ἄνα est pro ἀνάστηθι, surge, Ζ, 331. Ι, 247. ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο, Σ, 178. σ, 13. sic et Germani sæpe suum, *auf, (up,)* absolute ponunt pro, *stehe auf, (get up,)* sic et ἂν δὲ, pro ἀνέστη vel ἀνέστησαν, Γ, 268. Η, 168. Ψ, 887, s. coll. 886. et 837, s. 860. Vide sub ἐξάγω, prope finem; κατέρχομαι, prope initium; ἀναπλήθω, prope initium; ἀναβρόχω; ἀνίστημι, paullo a medio; ἀναβάλλω, prope initium; denique sub διάνδιχα.

ἀναβαίνω, f. βήσω. (Βάω) adscendo, conscendo. etiam active, impono, *hebe hinauf, (I lift up.)* ἀνὰ δ' αὐτὴν βήσομεν, ipsam conscendere faciamus, (nam est aor. 1. conj.) imponamus eam in navem, Α, 144, ἀναβήσωμεν αὐτὴν εἰς ναῦν. nam Ionibus τὸ ο et ω in conjunctivo est indifferens. sed: ἀνὰ νηὸς ἔβην, pro ἀνέβην, ι, 177, ubi est, adscendi in navem. et 178, αὐτοὺς ἀμβαίνειν, ipsos conscendere jussi. ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε, β, 416, pro ἀνέβαινε, conscendebat. et 419, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, pro ἀναβάντες. et genitivus est ellipticus, pro ἐπὶ νηός. ἀναβαίνειν dicitur et de navigatione, quando navis in altum mare provehitur. οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, Α, 312, ubi ἀναβάντες est, nave soluta et in altum mare directa, *auf die höhe des meeres fahrende, (steering into the open sea.)* πρίνγε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, pro ἀναβῆναι, α, 210, i. e. ἀναπλεῦσαι, ἐκ τοῦ λιμένος ἀνάγεσθαι, εἰς τόπον τινὰ, versus locum aliquem. ἡμέεις δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν, solventes, γ, 157. ἀναβαινέμεν, pro ἀναβαίνειν, conscendere, δ, 473. ἠῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ, μ, 293, solventes a littore, ἐμβαλοῦμεν τὴν νῆα πόντῳ, immittemus in altum. σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, conscende nunc diligenter, ο, 209. ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, Α, 497, ubi deest præpositio εἰς, quæ exprimitur, Σ, 287, εἰς ἐλάτην ἀναβάς. et Π, 184, εἰς ὑπερῷα ἀναβάς. ἔνθα κάθευδε ἀναβὰς, sc. εἰς τὸ λέχος, Α, 611, *da schlief er, als er zu bette gegangen, (he fell asleep, when he had gone to bed.)* ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, Γ, 261, sc. εἰς δίφρον. et 311, ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός. et Π, 657, ἐς δίφρον δ' ἀναβάς. ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, Ρ, 541. νεκροῖς ἀμβαίνοντες, mortuos calcantes equi, Κ, 493, si irent per cadavera. nam ἀνὰ sæpe habet dativum. ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, Ψ, 132. et 252, ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ubi ἀνέβαν pro ἀνέβησαν, per syncopen aoristi secundi. ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, Χ, 399. ἐκ τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλὴ, ζ, 29, i. e. ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους βαίνει, fama per ora virorum vagatur. ἀνὰ δ' ἅρματα ἔβαινον, currum conscenderunt, γ, 493. ἂν δέ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν, λ, 4, s. ubi tamen quidam male legunt ἐν δὲ καί. ἀνὰ ἅρματα, ο, 145, 190. ἡ μὲν ἀνέβαινε ὑπερώϊα, σ, 301. τ, 600. ἀνέβαινε ἐς θαλάμους, χ, 142. ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος βήσατο δίφρον, pro ἀνεβήσατο

εἰς, γ, 481. ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο (ut quidam legunt; vide βήσομαι, ut novum verbum) ν, 75, alii autem legunt ἐβήσατο. εἰς ὑπερῷα ἀνεβήσατο γρηῦς, ψ, 1. ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβήσατο, vel ut alii, ἐβήσετο, ο, 284, et hoc ἀνεβήσετο est imperfectum a novo verbo ex futuro primo facto ἀναβήσομαι. οἱ μὲν ἔπειτα ἀναβάντες (profecti in altum) ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, Α, 312, conf. ἐπιπλέω. νὼ ἀναβασάμενοι, postquam nos imposuerant in naves, ο, 474, 473, pro ἀναβησάμενοι, per Dorismum. ἐκέλευσα αὐτοὺς ἀμβαίνειν, jussi eos conscendere navem, ι, 562. λ, 636. μ, 145. ο, 547. ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, ι, 470. ἔνθα ἀναβὰς ὅθι δρίος ἦν, ξ, 353. ἐς δ' ὑπερῷα ἀναβᾶσα, α, 362. δ, 751. et 760, εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε. et 787, ἀναβᾶσα. ρ, 49. φ, 356. ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα, χ, 428. εἰς, ψ, 364. μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, *da sie abgefahren vom lande, schiffeten sie auf dem meere, (having embarked they put to sea,)* δ, 842. ἡμεῖς ἀναβάντες ἐνήκαμεν (τὴν ναῦν, ab ἐνίημι) εὐρέϊ πόντῳ, μ, 401. οἱ δὲ ἐς Σιδονίην ἀναβάντες *(nach Sidonien abfahrend,) (sailing for Sidonia,)* ᾤχοντο, ν, 285. ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης, provecti in altum a Cretæ littoribus, ξ, 252. οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη, adscendere velit, χ, 132. οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνήρ, οὐ καταβαίη, μ, 77. αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν, ε, 219, pro ἀναβαίνωμεν, sc. εἰς νῆα. coll. 221. ἂν δ' ἔβη αὐτὴ sc. εἰς τὴν ἀπήνην, ζ, 253. ὁπότε μήτηρ εἰς ὑπερῷα ἀναβῇ, adscenderit, β, 358.

ἀναβάλλω, f. 2. αλῶ. (Βάλλω) sursum tollo. it. induo. it. differo, moror. μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε τοῦτον ἄεθλον, ne differ et procrastina hoc certamen, τ, 584. et hoc sensu maxime in media forma ponitur. μή τι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον, pro ἀναβαλλώμεθα, Β, 436, ne procrastinemus rem, *lasset uns das werk nicht lange aufschieben, (let us not long defer the work:)* ut ergo ἀναβάλλομαι hoc significatu sit, εἰς ἄλλον καιρὸν παρατείνω, et quasi ὑπερτίθεμαι τὸ πρᾶγμα εἰς δευτέραν βολήν, nam τὸ ἀνὰ sæpe δευτέρωσίν τινα δηλοῖ, ut in ἀναπαλαίειν, ἀναμάχεσθαι, ἀναψηφίζεσθαι, etc. tempore et opportunitate non uti, pessimum: et nullus sumtus periculosior quam temporis. Hinc Alexander M. interrogatus, quo modo tanta peragere potuerit, respondit, μηδὲν ἀναβαλλόμενος. Hinc est ὁ ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ Hesiodi, Ἔργ. 411. ὃς αἰεὶ ἄταις παλαίει, dilator operum. φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, α, 155. θ, 266. ἀνὰ γάρ σφισι βάλλετ' ἀείδειν Φήμιος, ρ, 262, quibus locis ἀναβάλλεσθαι, est incipere, *ansetzen, (to begin,)* προοιμιάζεσθαι, προανακρούεσθαι ὡς ᾀσόμενος, *wenn man anfangt die saiten zu rüren, und ein præludium machet, (when a player begins to touch the strings, and makes a prelude.)* nam ἀναβολὴ non tantum ἐπὶ ἀργίας, de pigra dilatione, καὶ ἐπὶ ἱματισμοῦ, de circumpositione vestis, ponitur; sed et ἐπὶ προοιμίου, de initio et præludio aliquo. alii quidem his locis explicant per: πνεῦμα ἀνῆγεν, *sezte sich in athem, (drew breath:)* nam ἀναβάλλειν est et, ἀνάγειν, *in die höhe ziehen oder werfen, (to draw or throw up;)* sicut et nos dicimus, *einen graben aufwerfen, (to throw up a trench,)* ἀναβάλλειν γῆν· et, ὕδωρ ἀναβάλλεται, *wenn es in die höhe springet, (when it springs up.)* putant igitur, vocem his locis notare idem, quod alibi ἀνενείκατο, i. e. ἀνήνεγκεν. conf. Ælianum V. H. in fragm. voce ἀνηνέγκατο. sed his ambagibus opus non est: contextus ipse ostendit, τὸ ἀναβάλλεσθαι initium rei significare, conatu serio.

ἀναβαστάζω, vide sub ἀναείρω, ad finem.

ἀνάβλησις, εως. ἡ. (Βάλλω) dilatio, *der aufschub, (delay.)* ἀνάβλησις κακοῦ οὐκ ἔσσεται οὐδ' ἠβαιόν, dilatio infortunii non erit ne paululum quidem, Β, 380, i. e. ἀναβολή, παράτασις. eadem dicitur ἡ βλῆσις: unde est τὸ βλησείδιον. καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται, et sane dilatio, interpellatio, redemtionis mortui corporis fiat, Ω, 655. nam ἀναβάλλεσθαι sæpe est, ἀργεῖν, *wenn in der sache nichts gethan wird, wenn sie gestöret oder ausgesetzet wird, (when nothing is done in the business—when it is interrupted or delayed.)* sic l. c. impedimentum redemtionis.

ἀνάβλυζω, vide ἀναφλύω.

ἄναβος, vide sub πρωθήβης, ad finem.

ἀναβράχω, (Ῥάω) graviter resono. ἀνέβραχε τεύχεα, cum dejicerentur in terram, Τ, 13. ἀνέβραχεν, ἠΰτε ταῦρος, τόσα ἔβραχε θύρετρα, resonuerunt januæ quantum taurus, cum aperirentur, φ, 48, 49, ubi ἄνοιξιν τῶν θυρῶν exprimit, quando validæ et firmæ januæ post longum intervallum aperiuntur clave. vides simul, ἐπὶ ταυρείας φωνῆς κυριολεκτεῖσθαι hoc verbum. cæterum ad ῥᾶν et ῥάσσειν commode referuntur talia. huc pertinet et βράζω, et βράσσω, et βράγχος, et βρένθος, et similia. de verbo βράσσω est compositum ἐκβράσσομαι, apud Herodot. VII, 188, de navibus, quæ vento vehemente ἐξεβράσσοντο ἐς αἰγιαλόν, ejectæ et allisæ sunt ad littus. et 190, ποτήρια χρυσᾶ ἐκβρασσόμενα, ejecta fluctibus in littus.

ἀναβρόχω, f. όξω. (Ῥάω) deglutio, absorbeo. et ponitur proprie de ingentibus voraginibus, quæ cum sono in se trahunt res. deinde in genere inglutio per guttur. ἀλλ' ὅτε ἀναβρόξειε θαλάσσης ὕδωρ, ubi sermo est de Charybdi, μ, 240, sed quando deglutiebat aquam maris; et præpositio ἀνὰ in talibus ponitur, si πάλιν καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ γίνεται: et quia hæc βρόξις, insorbitio, sæpius per diem repetebatur, hinc apte h. l. sic dictum. in genere ἀνὰ sæpe idem est quod κατὰ et κάτω, cum alias sit pro ἄνω: hinc ἀναπιεῖν sæpe est pro καταπιεῖν. ὕδωρ ἀναβροχθέν, λ, 585, ubi sermo est de Tantalo, cui terra subtrahebat aquam et in se resorbebat, quoties is vellet bibere: aqua reglutita.

ἀναβρύχω, f. ξω, (Ῥάω) cum strepitu ebullio, *ich brause auf, (I bubble up.)* ὅθι ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, ubi satis aqua ebullire solet, Ρ, 54. cæterum ejusdem notionis ejusdemque originis verbum est βρύειν, scatere, protrudere; et

βρύχειν, i. e. τραχέως καὶ μετὰ τινὸς τινος ἦχου ἐσθίειν: et βλύζειν, quod molliori sono idem est quod βρύειν. ab hoc eodem est βρύχειν, et βρόχειν, et βρόγχος, et similia. βρύχειν notat et, rugire.

ἀναγαργαρίζειν, vide sub Γάργαρον in R.

ἀνάγεσθαι, vide sub ὕψι, et ἀνάγω, paullo a fine.

ἀναγίγνωσκω, vide ἀναγνόω.

ἀναγκαία, (ionice ἀναγκαίη) ας. ἡ. (Ἄγω) necessitas, coactio, eadem quæ ἡ ἀνάγκη. sic et ἡ ἀλκαία dicitur pro ἡ ἀλκὴ, προνομαία pro προνομὴ, etc. ὄφρα, καὶ οὐκ ἐθέλων τις, ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ ut pugnet coactus, Δ, 300. ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει, necessitas enim urget, Z, 85. sic et τ, 73. Vide sub κρείσσων, prope initium, et sub μοῖρα prope initium.

ἀναγκαῖος, αία, αῖον. (Ἄγω) necessitate coactus. it. necessario cogens. *gezwungen, (necessitated.)* it. *zwingend, (forcing.)* χρειοῖ ἀναγκαίῃ, (Ionica terminatione pro α) utilitate cogente et non evitabili, Θ, 57, ἀναγκαστικῇ. *aus dringender noth, (from urgent necessity.)* ἦμαρ ἀναγκαῖον, Π, 836, ubi valde proprie posita vox; diem abactorium, i. e. τὴν ἅλωσιν πόλεως, καὶ δούλωσιν ἀστῶν, sic apud Sophoclem ἀναγκαία τύχη est conditio servilis, καθ' ἣν οὐ ζώει τις ὡς βούλεται, ἀλλὰ δουλικῶς. et omnes servi vel ancillæ primitus erant, vel abacti ex captis urbibus, aut alias bello capti, vel abacti a prædonibus, et sic venditi. hinc patet etymon τῆς ἀνάγκης, quæ abducit et deducit sua vi, quo ipsa vult, non quo nos. μῦθος ἀναγκαῖος, active, cogens, ἀναγκαστικὸς, βιαῖος, ρ, 399, *ein machtspruch, (an authoritative command,)* cui parere necesse est. sic et υ, 344. δμῶες ἀναγκαῖοι, τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο, servi (nam epitheton idem dicit quod ipsum subjectum) qui ei sua operabantur, *die ihm dieneten, (who attended him,)* ω, 209, nisi malis dicere, esse οἱ χρειώδεις, necessarii, quibus carere non potuerit. Sed prior notio præstat, si contextum intuearis. et 498, ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, quibus jam pugnandum erat ex necessitate, velint, nolint: et dicitur id ibi de senibus, qui necessitate rerum suarum et pro carissimis suis arma sumserant. κάτ' ἀνάγκην μαχηταί. alibi οἱ ἀναγκαῖοι apud recentiores sunt necessarii, cognati, et quibus adesse cogimur. hinc est illud: εὐτύχημά ἐστιν ὀλίγους τοὺς ἀναγκαίους ἔχειν. τὸ ἀναγκαῖον dicitur apud eosdem et τὸ αἰδοῖον, ὥς τινος ἀνάγκης σύμβολον, et hominem cogens ad quædam facienda: Hor. I, Sat. 2, 112. quod idem et ἡ οὐρὰ dicitur, unde illud: τῶν γερόντων αἱ οὐραὶ ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ. idem dicitur et ἡ ἀνδρεία, virilitas: unde est ὁ ἀνδροσάθων, ωνος, ὁ μεγάλα ἔχων αἰδοῖα.

ἀνάγκη, ης. ἡ. (Ἄγω) necessitas, coactio. *der zwang, (compulsion.)* est ab ἀνάγειν vel ἀνάγεσθαι, cum aliquem contra voluntatem ejus adduco ut faciat aliquid. τίς ἀνάγκη σοί ἐστι, quid te necessitat, *was zwinget dich? (what forces thee?)* E, 633. ergo Sarpedon sponte auxilium præstabat. κρατερὴ δὲ ἐπικείσεται ἀνάγκη, potens coactio incumbet tibi, Z, 458. ex quo loco illi, qui hanc vocem ab ἀνακεῖσθαι deducere malunt, aliquod speciosum argumentum habent, cum constet, Homerum derivata sæpe jungere solere. cæterum l. c. sermo est de conditione servili: *ein mächtiger zwang, (strong coercion.)* ἣν ἐθέλῃσιν, (si voluerit ipse) ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξω, nam per coactionem neutiquam eum mecum abducam, I, 429, qui locus nostram etymologiam confirmat. *mit zwang. (with compulsion.)* sic et 688. οἷσιν ἀνάγκη, quibus necessitas est, *die dazu gezwungen und durch befehl angeführet sind, (who are compelled to obey orders,)* K, 418, quales alibi dicuntur ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, milites ad militandum necessitate ducti. ἀνάγκῃ φεύγοντες, qui necessario fugiunt, non vero simulata fuga, Λ, 150. δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκῃ, agite, eamus in pugnam, etsi (καίπερ) vulnerati, necessitate, *aus noth, (from necessity.)* Ξ, 128. ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο, necessario naves defendebant, M, 178. θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ, Σ, 113. i. e. ἀναγκαίως, vel et, τῇ καθ' εἱμαρμένην, fatali illa necessitate, cui et Jupiter paret. Sic et T, 66. ἡμετέραις ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας, fortiter domitos, i. e. victos, nostris manibus, necessario sc. ἄψ ἰέναι αὐτοὺς οἴω, Υ, 143. sic O, 133, ἄψ ἴμεν ἀνάγκῃ. et Υ, 251, ἀλλά τίη ἀνάγκη νῶϊν, νείκεα νεικεῖν ἐναντίον ἀλλήλοις, quid necesse est nobis, contendere invicem. πολεμίζομεν, εἴπερ ἀνάγκη, Ω, 667, i. e. ἐάνπερ ἀνάγκη, si ita necesse est, *wenn es so seyn muss, (if it must be so,)* nam non φύσει ἀναγκαῖος ὁ πόλεμος, natura nos non cogit ad pugnandum, sicut illa cogit ad cibum aut somnum appetendum; θέσει δὲ καὶ ἐξ ἔριδος ἐστιν τυκτὸν κακὸν, homines ipsi id sibi invicem conciliant malum. potest tamen et intelligi: quandoquidem semel necessarium nobis factum est, ἐπεὶ πέπρωται οὕτως, cum fatum id ita nos cogit; nam 'Ανάγκη est sæpe Dea, ἡ δοξαζομένη κρείττων (potentior) εἶναι καὶ τῶν Μοιρῶν, sæva Necessitas ab Horatio dicta. οἱ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ, O, 199, qui eum jubentem audient eique parebunt vel necessario, *aus zwang, auch gezwungner weise, (from compulsion, of necessity,)* si sponte nolunt. et 345, δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ, recipiebant se intra muros necessitate coacti. et 655, ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ, cesserant retro vel necessario, sic Π, 305, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ, a navibus paullum recedebant necessitate. Sic sæpe ἀνάγκῃ in Odyssea, i. e. βίᾳ, ἀκουσίως, ἄκων, non sponte, sed ex necessitate, α, 154, ἄειδε παρὰ μνηστῆρσιν, ἀνάγκῃ. sic et χ, 331. cf. ε, 154. κ, 434. μ, 330. ν, 307. ξ, 27, 298. ο, 310, *die noth wird michs wohl lehren herum zu gehen und zu betteln, (necessity will teach me to go about and beg.)* χ, 353, 451. maxime proprie est. ξ, 272. ρ, 441, τοὺς δ' ἄγαγον (ἤγαγον) ζωοὺς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ, alios abducebant vivos, ut operæ ipsis essent coactione, *ihnen aus zwang zu dienen, (to serve them from com-*

pulsion ;) nam ἀνάγκη proprie est, quando quis ἀνάγεται, i. e. ἄγεται, εἰς δουλείαν, quando quis abductus est in servitutem. conf. ἀναγκαῖος. Sæpe autem ἀνάγκη et *active* ponitur, ἐν βίᾳ, *mit gewalt und zwang, (with force and violence.)* ἥ μιν ἀνάγκῃ ἴσχει, quæ eum vi retinet, δ, 557, sic ut ille velut abductus in ergastulum eniti aut elabi nulla ratione possit. sic et ρ, 143. ι, 14. δρηστῆρες ἄγον (ἦγον αὐτὸν) ζώοντες ἀνάγκῃ, σ, 75. τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον (ἦγον, duxi,) κλαίοντας ἀνάγκῃ, ι, 98, ubi ἀνάγκῃ pertinet ad ἦγον, duxi eos vi et coactos, *mit zwang, (by force.)* ἥτι. sc. γαστὴρ, *der magen, (the stomach.)* ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ, jubere solet sui meminisse vi subactum hominem, η, 217. κρατερὴ δέ μοι ἔπλετο ἀνάγκη, κ, 273, nam potens mihi est coactio, cui parendum est. ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, ὑπ' ἀνάγκης, *aus zwang habe ich es fertig gemachet, (I have done it by compulsion,)* τ, 156. sic et ω, 145. β, 110. et notat τὴν βίαν τῶν μνηστήρων, qui cogebant Penelopen ad absolvendam telam. Vide sub κρείσσων, et μοῖρα, prope initium.

ἀναγνάμπτω, f. ψω. (Κνάω) incurvo. in specie, nodum nexum solvo, ἀναλύω, *ich beuge rückwärts, knüpfe auf was zusammen geschürzet war, (I bend back, loose something that was tied up.)* ἀνεγνάμφθη αἰχμὴ, cuspis hastæ curvata et retusa est, *legte sich um, (was bent,)* Γ, 348. Η, 259. Ρ, 44, i. e. ἀνεκάμφθη, ἠμβλύνθη. ἐμοὶ δεσμὸν ἀνέγναμψαν θεοὶ, ξ, 348, mihi vinculum, quo ligatus fueram, solverunt dii, ἔλυσαν, ἀνέλυσαν. ἡ μὲν γὰρ σύνδεσις καμπὴν ἔχει, ἡ δὲ λύσις ἀνακάμπτει αὐτήν.

ἀναγνόω et ἀναγνῶμι et ἀναγιγνώσκω. (Νόω) recognosco, rursus nosco, recenseo, *erkenne wieder, mustere, (I know again, review.)* nonnunquam tamen præpositio abundat quasi, et notat simpliciter γιγνώσκω: sic Ν, 734, μάλιστα δέ κε αὐτὸς ἀνέγνω, imo sane maxime ipse id agnoscit, ἔγνω, ᾔσθετο, sentire solet, ἐπαυρίσκων δηλαδὴ τοῦ καλοῦ, quando fruitur ipse eo bono, ad quod adjuvit pro parte sua, consilio et prudentia: ipse cognoscit multa, et inter hæc id ipsum, quod possit multa cognoscere, fruiturque hac sua perfectione: conscientia sui magnam ei adfert voluptatem. ἔχει γνῶσιν καὶ σοφίαν καὶ νόησιν, qua ipse sibi saltem prodest. οὐ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω, nunquam aliquis suam originem ex se ipso didicit, α, 216, nemo ex se novit patrem suum, sed indicandus ipsi est. ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων, ego sola eum agnoscebam, δ, 250. ἐπειδὴ πάνγε νόον νημερτέα (adverbialiter, certissime) ἀνέγνω, prorsus cognovit, φ, 205. σήματα ἀναγνούσῃ, ei, recognoscenti signa, τ, 250. ψ, 206. sic et, σήματα ἀναγνόντος, ω, 345, et h. l. sequitur genitivus ad præcedens τοῦ, 344; sed prioribus locis sequebatur dativus ad præcedens τῇ: nam genitivus et dativus facile, ob arctam adfinitatem, permutari inter se possunt. cæterum est, ἀναμνησθέντος, ἀναμνησθείσης, recordantis animo. πῶς κέν με ἀναγνοίη, quomodo tandem me agnoscere poterit, λ, 143, coll. 152. deinde ἀναγινώσκειν apud recentiores etiam, legere librum aut scriptum, significat: nam ibi cognoscuntur signa cogitationum picta.

ἀνάγνωστος, vide sub ἀνάεδνος.

ἀνάγω, f. ἄξω. (Ἄγω) Sæpe est ex more Ionum pro simplici ἄγω, duco, adduco, abduco, fero. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε, volens volentem duxit in domum suam, γ, 272, ubi nihilo plus est quam ἤγαγε. τὸν δ' οὐκ εἰδότα ὄλεθρον ἀνήγαγε καὶ κατέπεφνε, abduxit, δ, 534. ἐς μέσσον δ' ἄναγον, pro ἀνῆγον, in medium deduxerunt eum, σ, 88. Sed Α, 310, 311, ἀνάγων, posset videri, præpositionem ἀνὰ notare ἄνω, ἄνω ἤγαγεν, εἰς νῆα δηλαδή: potest tamen et simpliciter, duxit eam ut comes. sic Θ, 203, δῶρά σοι ἀνάγουσι, i. e. ἄγουσι, ferunt. ἀνήγαγον αὐτὸν αὖτις ἐς Ἄργος, duxi eum retro, reduxi, Ο, 29. pluribus in locis est vox nautica, notans, a terra et ex portu in altum provehere vel provehi, aut ex meridionalibus partibus per mare in septentrionales, quæ vulgo credebantur esse altiora. ergo ἀνάγεσθαι plerumque est, ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν; et ἀνάγειν est ἀναπλέειν ποιεῖν. οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ μὰψ (nulla ratione) οἴχεσθ' *(ᾤχεσθε, abiistis) (ye departed)* ἀνάγοντες, abducentes navibus uxorem meam, Ν, 627. γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες ἐξ ἀπίης γαίης, mulierem formosam abducebas huc ex longinqua terra, Γ, 48. *brachtest sie von da zu wasser herauf, (broughtest her thence by sea.)* sic et Ζ, 292, Ἑλένην ἀνήγαγεν. et sic apte: nam ex Peloponneso ad Trojanam terram est quasi ἀνάβασίς τις, quia Peloponnesus humilior sita putatur, et διὰ τὸν τοῦ Ἑλλησπόντου κατάῤῥουν, quia Hellespontus defluit versus Ægeum mare. ἀνήγαγεν ἐνθάδε λαὸν, sc. ex Græcia ad Trojam, Ι, 338, *hat das heer hier herauf geführet, (has led the army hither.)* ἀνάγοντο, solverunt e portu, Α, 478. τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν Ἤπειρόνδε, σ, 114, cito eum transportari curabimus navibus, abducemus. τοὶ δ' ἀνάγοντο, solverunt, τ, 202, *sie fuhren ab, (they sailed away.)* et huic ἀνάγεσθαι opp. κατάγεσθαι, ex alto ad terram et in portum accedere, versus terram cursum dirigere. sed ρ, 441, τοὺς δ' ἄναγον (ἀνῆγον) ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ, alios duxerunt vivos ut servirent sibi. propria tamen vis vocis est, ἄνω ἄγειν.

ἀναγωγὴ, vide sub ὕψι, et ἀνάγω.

ἀνάγωγον, τὸ, vide sub ἌΓΩ, prope medium.

ἀναδαίρω, vide sub ΔΕ'ΡΩ.

ἀνάδασμος, vide sub δάζομαι, et ἄμπαλος.

ἀναδέδρομα, ἀναδρομὴ, vide sub ἀναδρέμω.

ἀναδέρκω, (Ὅρω) visum recipio, *sehe wieder auf, (I open my eyes again.)* ὁ δ' ἀμπνύνθη (spiritum recepit) καὶ ἀνέδρακεν (aor. 2. ind. a.) ὀφθαλμοῖσιν, Ξ, 436, *schlug die augen wieder auf, konnte wieder sehen, (opened his eyes*

again, could again see,) ex deliquio animi ad se rediens.

ἀναδέσμη, ης. ἡ. (Δέω) crinale, *ein haarband um den kopf bey frauenspersonen, (a fillet with which women tie their hair,)* σειρὰ ἣν κύκλῳ περὶ τοῦ κροτάφου ἀναδέουσι. πλεκτὴν ἀναδέσμην, X, 469.

ἀναδέχομαι, f. δέξομαι. (Δέκω) excipio, *ich fasse auf, (I receive, catch.)* σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλὰ δούρατα, clypeus excipiebat multas hastas, E, 619. ὀϊζὺν δ' ἀνεδέγμεθα (pro ἀνεδεχόμεθα, imperf. per syncopen) ὀϊζὺν, ρ, 563, parem miseriam excipiebamus. quæ locutio similis est proverbio: ἐμὴν κάμνεις νόσον.

ἀνάδημα, τος. τὸ, corona. vide sub ὑπόδημα.

ἀναδρέμω, (Τρέω) sursum vel retro curro. apud Herodotum τὸ ἀναδραμεῖν et ἀνέρχεσθαι frequens est pro succrescere, *aufwachsen, aufschiessen, (to grow up, to shoot up.)* ἀνέδραμε ὀπίσω, currebat retro, E, 599, coll. 600, ἀνεχάζετο, quod est idem: παλίμπους ὥρμησεν, ἀνεπόδισεν. ὦκα ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ, celeriter retro cessit, et immiscuit se turbæ militari suæ, Λ, 354, ἀνεχώρησε. sic et, αὖθις, retro, Π, 813. ἐγκέφαλος ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, P, 297, cerebrum exsiliit ex vulnere. υἱὸς ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, Σ, 56, 437, filius succrevit similis oleæ novellæ; ut notetur τὸ ταχὺ καὶ μέγα τῆς αὐξήσεως. σμώδιγγες ἀνέδραμον, Ψ, 717, vibices exortæ sunt, *es liefen schwielen auf, (marks* of stripes *rose up,)* ἐξωγκώθησαν, coll. B, 267. λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, ι, 412. κ, 4, lævis sursum erecta est petra, quod quasi de ἐμψύχῳ dictum de petra cacuminata. notat ergo τὸ ἀναδραμεῖν vel ὀπίσω ἔρχεσθαι, retro vadere, vel ἄνω δραμεῖν i. e. αὐξηθῆναι: unde et ἡ ἀναδρομὴ dicitur, *der wuchs, (the growth,)* ἡ καθ' ἡλικίαν αὔξησις.

ἀναδύω, et ἀναδῦμι. (Δύω) emergo ex aliqua re. *komme herauf oder heraus, (come up from, or out of.)* sæpe sumta significatio a jumentis, ἅ, προθύμως μὲν ἔχοντα, δύεται ὑπὸ ζυγὸν, subeunt jugum non cunctanter; μὴ προθύμως δὲ, ἀναδύεται, detrectant jugum. cæterum ἀναδύεσθαι est, ἀνιέναι ἔκ τινος: καταδύεσθαι δὲ, εἰς βάθος κατιέναι. ἀνέδυ ἁλὸς, emersit e mari, et quidem adhuc in actu emergendi, A, 359, hinc additum ἠΰτε ὁμίχλη, velut nebula. nimirum successive emergens a fundo maris in altum Thetis, primo apparebat sub aqua quasi nebula: donec propius accedendo distinctior visus fieret. præterea οἱ ἀναδυόμενοι κουφότητος δέονται, levitate quadam opus habent: καὶ ἡ ὁμίχλη τοιοῦτόν ἐστιν. ergo h. l. verbum positum in sensu primo, in sublime (ἄνω) tolli. ζῶα δυτικὰ sunt τὰ καθ' ὕδατος δυόμενα, *taucher, (diver;)* et illa deinde ἀναδύονται. et 496, ἥγε (Θέτις) ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, emersit ex fluctu maris. ubi quoque notat, ἀπὸ βάθους ἀνέρχεσθαι, cujus oppositum est καταδύεσθαι, ex κάτω. ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, H, 217, recipere se retro in agmen militum: et huic quoque opponitur τὸ καταδῦναι, procedere, nam notat τὸ θαῤῥεῖν εἰς μάχην, καὶ οὕτως εἰς βάθος αὐτῆς χωρεῖν, immergere se velut in profunditatem pugnæ. sed ἀναδῦναι notat τὸ ἀναχωρεῖν, et quasi emergere ex periculo pugnæ, ὁμοίως τοῖς καθ' ὑδάτων δυομένοις ζώοις, quæ se inde rursus emergunt, postquam se immerserant aliquamdiu. οὐδέ τις ὄκνῳ εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακὸν, N, 225, pro ἀναδύεται: neque aliquis pigritiæ cedens detrectat pugnam: ubi ergo notat ὀκνεῖν, refugere et detrectare aliquid, retro ire ex aliqua re et exuere se ea. μή τις μοι ὑποδείσας ἀναδύη, ι, 377, ne quis subveritus refugeret, reciperet se inde. ὀψὲ δὲ δὴ ἀνέδυ, sero emersit ex unda, ε, 322, *kam wieder in die höhe, (emerged.)* et 337, ἀνεδύσατο λίμνης, emersit se e gurgite.

ἀνάεδνος, ου. ἡ. (Ἥδω) sine dote, indotata. est a τὸ ἔδνον, cum α privativo, ἄεδνος, et cum novo α intensivo, ἀάεδνος, valde sine dote, cum interserto ν euphonico: *ganz ohne alle mitgift, (without any portion.)* sic a γνωστὸς, notus, fit ἄγνωστος, ignotus; et cum α intensivo, et ν euphonico, ἀνάγνωστος, i. e. λίαν ἄγνωστος. hinc ille: μηδὲν ἐθέλω ἔχειν καλὸν ἀνάγνωστον, nullum cupio habere bonum prorsus ignotum omnibus; quod contra eum erat, qui dixerat: λάθε βιοὺς, late vivens. ergo ἀνάεδνος est, λίαν ἄπροικος, ut cupiat eam sponsus διὰ τὸν πρὸς ἐκείνην ἔρωτα μόνον. Sed in poëta simul est ἀνάεδνος, sponsa, ob quam sponsus nihil donat patri sponsæ, vel sponsæ ipsi. sic I, 145, τάων, ἥν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω πρὸς οἶκον, inquit pater Agamemnon, offerens unam filiarum suarum, a patre largiter dotandarum, Achilli. sic et 288. et ejusmodi dona solebant plerumque esse pecora, Λ, 242—245. sed ἀνάεδνος etiam in poëta videtur esse, indotata, quæ a patre nihil præterea adfert ad sponsum, N, 366, Κασάνδρην ἀνάεδνον.

ἀναείρω, f. ερῶ. (Ἄω) attollo, sursum tollo. *hebe in die höhe, (lift up.)* πολλά κεν ἀθανάτοισι χεῖρας ἀναείραι (aor. 1. optat. act.) sæpe sane diis manus sustulerit, H, 130, *mag ohnzweifel die hande oft zu gott aufheben, (may doubtless often raise his hands to the gods.)* ἀναείρας τεύχεα εἰς δίφρον, impositis in currum armis, X, 399, *hinaufgehoben, (lifted up.)* nam ἀναεῖραι est ἀνυψῶσαι καὶ ἄνω ἆραι. ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα, sustulit et asportavit, Ψ, 614. et 724, ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε, inquit luctans ad parem suum, *hebe mich entweder in die höhe und wirf mich so dann zu boden, oder ich dich, (either lift me up and throw me upon the ground, or I thee:)* et hoc vocabatur in hoc certamine ἡ λαβή. collato 725, ἀνάειρε pro ἀνήειρε, tollebat, sc. Ajax Ulyssem. et 729, δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε, collato 730, οὐδέ τ' ἄειρε, non poterat in aërem elevare a terrâ. vocabatur id et ἀναβαστάξαι. et 778, κρητῆρα ἀνάειρε, craterem sustulit, præmium certaminis. 882, ἀνάειρε πελέκεας, præmium sibi datos.

ἀναθηλέω, f. ήσω. (Θάλω) rursus vireo et germina protrudo. ἀναθηλήσει, Α, 236.

ἀνάθημα, ατος. τό. (Θέω) appositum ornamentum. res sacrata in loco sacro apposita. ponitur plerumque de rebus in æde sacra positis, ornamenti aut voti alicujus causa. deinde et de aliis dicatis rebus. ἀναθήματα δαιτῶν, res conviviis magnificis sacratæ, α, 152. φ, 430. et musica in se est res sacra, ornamentumque magnum. Vide sub ἀνατίθημι, et ἄργυρος.

ἀναθρέω, vide εἰσαθρέω.

ἀναθρώσκω, ("Ορω) sursum salio. ἀναθρώσκων ὕψι, alte subsultans, lapis de monte detrusus magnus, Ν, 140.

ἀναίδεια, ας. ἡ. (Εἴδω) irreverentia, impudentia. perfricta frons. ἀναιδείην ἐπιειμένε, Α, 149, involute in contemtum juris et æqui; nam Achilli videbatur rex irreverenter agere erga socios ei fidos, et erga uxorem absentem cui palam prætulerat captivam. caveant autem imperitiores, ne verba Homeri, hominis politissimi et urbanissimi, capiant unquam in sensu nimis rustice objurgatorio aut contumelioso. iratus Achilles sensus suos exprimit citra contumeliam. sic Ι, 372, αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος, defectum respectus. δώδεκα πᾶσαι (omnino tantum duodecim ex eo magno numero) ἀναιδείης ἐπέβησαν, χ, 424, de ancillis Ulyssis, quæ reverentiæ erga heros oblitæ fuerant.

ἀναιδής, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) impudens, irreverens. ὦ μέγα ἀναιδὲς, Α, 158, O valde perfrictæ frontis, O valde irreverens aliorum, qui bene de te merentur. κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος, Ε, 593, tumultum irreverentem pugnæ; nam in prœlio nemo reveretur hostem suum adversus pugnantem. λᾶας ἀναιδὴς, Δ, 521, lapis irreverens, qui non verecundatur missus. et dicitur id quasi de ἐμψύχῳ. sic et Ν, 139, ἀναιδέος πέτρης, asperæ petræ, et quasi duræ frontis. λᾶας Sisyphi, λ, 597. θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἐσσὶ προΐκτης, ρ, 449, audax et impudens es mendicus. μνηστῆρσιν ἀναιδέσι, α, 254. ν, 376. υ, 29, 39, 386. ψ, 37, qui nec jus et fas, nec homines ullos, nec deos, verentur.

ἀναίμων, ονος. ὁ ἡ. (Θέω) sine sanguine. θεοὶ ἀναίμονες, Ε, 342, sc. quod sanguinem humanum corruptibilem attinet. habent tamen ἀνάλογόν τι αἵματος, perfectius quid et incorruptibile, ex cibo divino ortum.

ἀναιμωτὶ et ἀναιμωτεὶ, (Θέω) adverb. sine cruore. *ohne blutvergiessen, (without bloodshed.)* οὐκ ἐμάχοντο ἀναιμωτὶ, Ρ, 363. et 497, οὐκ ἔμελλον νέεσθαι ἀναιμωτί. οὐκ οἴω αὐτοὺς διακρινέεσθαι ἀναιμωτὶ, σ, 148. ἀναιμωτεὶ est, ω, 531.

ἀναίνομαι, f. ανοῦμαι. a. 1. ἀνηνάμην. (Αἶ) nego, recuso, repudio, *sage ab, sage nein wozu, (refuse, decline.)* ab α privat. et αἶνος, ὁ. i. e. συγκατάθεσις, consensus, *das ja sagen, (assent;)* a quo est ἐπαινέω, consentio; cujus contrarium est ἀναίνεσθαι. αἴδεσθεν (ᾐδέσθησαν, verebantur ex pudore μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν (ἔδεισαν) δ' ὑποδέχθαι *sie schämeten sich es abzuschlagen, sie fürchten sich aber es anzunehmen, (they were ashamed to refuse and afraid to accept it,)* Η, 93, sc. τὴν μονομαχίαν πρὸς Ἕκτορα. ὃς δέ κ' ἀνήνηται, καί τε στερεῶς ἀποείπῃ, Ι, 506, ubi utrumque est idem. et, si id injuste fit, excitat θεομηνίαν, iram divinam. nam sermo ibi est de precibus supplicibus, quas nemo debet superbe a se repellere. et 116, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, nec ipse id nego. συναινέω, συγκατατίθεμαι. et 581, ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο, magis abnuebat, pro ἀνήνετο. et 675, σὲ δὲ ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα, te et dona tua rejicit, repudiat, abdicat. ὁ δ' ἀναίνετο (imperf. sine augm.) μηδὲν ἑλέσθαι, Σ, 500, negabat se quidquam cepisse. duæ negationes ex usu Græco fortius negant. et 450, αὐτὸς μὲν ἠνήνατο (duo augmenta, ut in ἠνώχλει, ab ἐνοχλέω) λοιγὸν ἀμῦναι, negabat se defensurum esse exitium. ἕζεσθαι ἀνήνατο, Ψ, 204, *weigerte sich zu sitzen, (refused to be seated.)* sic et Λ, 646, ἑδρίων ἀναίνετο, negabat, se sessurum, recusabat, abnuebat. τοπρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς, primo negabat vel abnuebat factum injustum, γ, 265. χαλεπόν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, δ, 651, *eine gabe zu versagen, (to refuse a gift.)* τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τινὰ ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω, Θ, 212, aliorum nullum recuso aut despicio. οὐδὲ κεῖνος ἀνήνατο, κ, 18, nec ille renuebat. ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, *da du schlechterdinge nein dazu sagest, es verneinest, (since you positively refuse,)* ξ, 149. et 239, οὐδέ τι μῆχος ἦν ἀνήνασθαι, *es war keine möglichkeit es abzusagen, (it was impossible to refuse.)* οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστὶν, σ, 286, *es ist nicht fein, eine gabe zu versagen, (it is not decent to refuse a gift.)* αἶνος ergo et συγκατάθεσιν, compromissum, condictionem, notat; unde est ἡ συναίνησις, et συναινεῖν et συγκαταινεῖν.

ἀναιρέω, f. ρήσω. ("Αω) sursum sumo. *nehme auf, fasse, (I take, pick up.)* eripio, *ich nehme weg, (I take away.)* οὐ μὲν γάρ τινα ἀναιρήσεσθαι ὀΐω, φ, 261, non puto aliquem sublaturum esse hos positos bipennes. ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλεν, poculum volebat tollere, *aufheben, (to take up.)* χ, 9, ut biberet. in genere notat, capere: et apud Herodotum ἐπαναιρεῖσθαι est, ἐπαναλαμβάνεσθαι, insuper capere.

ἀναισιμόω, vide sub αἴσιμος, ad initium.

ἀναΐσσω, f. ίξω. ("Αω) surgo celeriter, ruo in altum, moveo in altum. *springe auf, (spring up.)* ἀναΐξας, Α, 584, ut notetur celeritas et alacritas surgentis de sellâ. ὅτε δὴ Ὀδυσσεὺς ἀναΐξειε, Γ, 216, ubi connotatur τὸ μέγεθος ἡρωϊκὸν, σὺν δραστηριότητι. μὴ πρὶν ἀναΐξειαν υἷες Ἀχαιῶν, Δ, 114, ne prius insurgerent; nam sederant antea. εἰ μὴ ἀναΐξαντες βασιλῆες, Η, 106. στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, Ο, 6. et 80, ὅτε ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος, quando excitat se mens viri: et id ὀξύτητα (celeritatem) δηλοῖ, simul et confert aliquid ad etymologiam τοῦ, νόος, qui est a νέω, quod non procul est ab ἀΐσσω significatu: *sich aufmachet, (rise up.)* et 86, πάντες ἀνήϊξαν,

omnes exsurrexerunt ex sellis suis, honoris causâ: et notat σπουδαίαν ἀνάστασιν. nam honoratiore accedente, promta debet esse veneratio. πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι, X, 148, *entspringen, (spring out,)* erumpunt. πάντες ἀνήϊξαν, Ψ, 203, ubi de personificatis ventis, convivantibus in domo Zephyri, accedente ad eos Iride amatâ. et apte hoc verbum de ventis: nam ἀΐσσειν, et ἄνεμος, utrumque ab ἄω, i. e. πνέω. et 733, αὐτὶς ἀναΐξαντε ἐπάλαιον. ἀναΐξας, propere surgens de sella, Ω, 621. οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, α, 410, quam exsurgens statim abit. αὐτῷ (σὺν) φάρει ἀναΐξας, *mit dem mantel sich aufmachend, (rising with her mantle,)* Θ, 186, et notat σπουδὴν τοῦ ἥρωος. hinc ὁ Αἴξων nomen habuit, a quo dictus δῆμος 'Αττικὸς (tribus Attica) οἱ Αἰξωνεῖς. et 361: αὐτίκα ἀναΐξαντε, exsurgentes ex lecto, in quo vincti jacuerant Mars et Venus. et vide, masculinam habet prærogativam. ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας, ι, 288, Cyclops. στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ν, 197, nam jacuerat ante. πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες, σ, 40. τὼ δ' ἄρ' ἀναΐξαντι, Ulysses et filius, τ, 31. ὀρθὸς ἀναΐξας, φ, 119. et 300, ἕλκον ἀναΐξαντες. ἕζετο ἀναΐξασα, χ, 240, *hinauf fahrend, (rising.)* ἀναΐξαντες, *als sich eilend aufmachende, (rising up in haste,)* ω, 50. et 462, οἱ δὲ ἀνήϊξαν ἀλαλητῷ, ad quos pertinet per hyperbaton 464.

ἀναίτιος, ὁ ἡ (Αἴ) qui in causâ et culpâ non est, qui culpari non meretur, *unschuldig, unklagbar, (innocent, unimpeachable.)* τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο, Λ, 653, facile vel insontem culpaverit. ἐπεί σοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι, N, 775, quando tibi animus est insontem culpare, ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει, cur nunc hic insons mala patitur, Υ, 297. οὐκ ἄν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόῳο, ne eam nunc, fili, insontem culpes, υ, 135, μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔτα, ne hunc innoxium vulnera, χ, 356.

ἀνακαίω, (Κῶ) accendo. ἀνέκαιε πῦρ, η, 13, coll. 7. ι, 251, 308. κ, 358. φ, 181, ἀνέκαιον πῦρ, accendebant, υ. 123.

ἀνακεράω, f. άσω. (Κάρα) iterum infundo. ἀνεκέρασε κρητῆρα, iterum infundendo implebat craterem, γ, 390, coll. 339. ergo δὶς ἐκέρασε.

ἀνακηκίω, (Ἔω) largiter eo et venio idem quod κηκίω: nisi quod ἀνὰ non solum per, sed et ἄνω, signet. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα, H, 262, ex cæso collo sursum ivit et exivit ater sanguis: et notat ἠρεμαίαν ἀνάδοσιν αἵματος, *es gieng blut darnach hervor, (blood issued from it.)* πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς, multus prodit sudor, N, 705, sic ἀνεκήκιεν ἱδρώς, prodibat, erumpebat, Ψ, 507, *es gieng viel schweiss, (much sweat oozed forth.)* hinc est ἡ κηκὶς, ἴδος, nidor, fumus in altum iens: quæ differt ab alia κηκῖδι, quæ ad atramentum scriptorium conficiendum adhibetur, galla, et quæ τὸ κηκίδιον communiter dicitur.

ἀνάκλιντρον, vide κλισμός.

ἀνακλίνω, f. νῶ. (Κλάω) reclino, retro pono, reflecto. confer κλίνω, ad finem. Ὧραις ἐπιτέτραπται οὐρανὸς ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι, E, 751, Θ, 395, ubi ἀνακλῖναι opponitur τῷ ἐπιθεῖναι, notatque removere, aperire, ἀνοῖξαι. *zurückbeugen, (to bend back.)* sic χ, 156, θαλάμου θύρην κάλλιπον ἀγκλίνας, pro κατέλιπον ἀνακλίνας, reliqui sic ut eam removeram et aperueram; coll. 157, ἀλλ' ἴθι, ἐπίθες θύρην θαλάμοιο, impone et oppone januam conclavis. et λ, 524, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι, ubi sermo est de equo ligneo, in quo latebant insidiæ; et loquitur ibi is cui imperium in cæteros datum erat, ut vel aperire posset has latebras vel operire. ergo ἀνακλίνειν πύλας est, aperire portas. ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας, ad terram reclinans, sc. arcum, ubi est in significatu primo, curvans arcum, altero cornu ejus ad terram posito, alteri vero genu imponens, et sic tendens arcum. Δ, 113. αὐτὸν πρὸς ἕρκιον αὐλῆς εἷσεν ἀνακλίνας, σ, 102, ad septum atrii sedere eum fecit, deponens vel reclinans eum tergo ad septum. ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος, ι, 371, de Cyclope ebrio, ad somnum se in tergum reponente; et est pro πεσὼν ἀνεκλίνθη, cadens reclinabatur. εὗδεν ἀνακλινθεῖσα, δ, 794, σ, 188, dormivit recumbens in lecto. οἱ ἀνακλινθέντες ἀνέῤῥιπτουν ἅλα πηδῷ, ν, 78, illi reclinantes se (i. e. vel considentes per transtra, vel in opere remigandi corpus retro flectentes) jactabant mare remo: notio tamen considendi et discumbendi primaria est h. l.

ἀνακογχυλιάζω, ἀνακογχυλίζω, vide sub χαίνω.

ἀνακοντίζω, f. ίσω. (Κῶ) sursum jaculor. αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ χιτῶνος, E, 113, ubi est neutraliter, sursum emicabat, exsiliebat.

ἀνακόπτω, f. ψω. (Κόπω) tundendo removeo. θυρῶν ἀνέκοπτεν ὀχῆας (pluralis pro singulari) januæ removit vi pessulum. φ, 47, *stiess den riegel zurük, (pushed back the bolt,)* ut aperiret se janua. in genere est, retrudo, sursum trudo. conf. κληΐς. Vide sub πλήσσω, prope finem.

ἀνακράζω, f. άξω. (Κρῶ) exclamo, *schreie auf oder aus, (cry out.)* ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, (aor. 2. a.) ξ, 467, siquidem semel clamare et garrulus esse cœpi, coll. 463, s. ut ergo sic intelligi possit: ἐπεὶ τὸ μεῖζον ὡμολόγησα, τὸ, οἴνῳ κάτοχος εἶναι, (ebrium pæne me esse) καχεῖθεν κελεύεσθαι εἰπεῖν: οὐκ ἂν ὀκνήσω οὐδὲ τὸ ἔλαττον, quandoquidem majus fassus sum, non gravabor et minus fateri.

ἀνακρεμάω, f. άσω. (Κάρα) suspendo. πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα (pro ἀνακρεμάσασα) χιτῶνα, tunicam heri sui suspendens ministra ad clavum, α, 440.

ἀνακτόριος, ία, ιον. (Χάω) herilis, ad herum pertinens. ἀνακτορίαις ὕεσσι, porcis herilibus, δεσποτικαῖς, ο, 396. alii id hoc loco explicant, suibus, quibus quisque horum quatuor servorum præfectus est; nam erant quatuor, et quisque suum habebat gregem: ut ergo

ἀνακτόρειαι essent, ὧν ἕκαστος βόσκων ἀνάσσει i. e. ἄρχει: quo sensu fit ὁ χειρώναξ, ὁ τῆς χειρὸς ἢ τῶν ἐν χερσὶν ἀνάσσων, qui manui suæ imperat et manu victum quærit. sed quæsita ea h. l. est interpretatio. Vide sub ἀνάσσω, ad finem.

ἀνάκτωρ, vide sub ἀνάσσω, ad finem.

ἀνακυμβαλιάζω, f. άσω. (Κύβω) in caput evertor cum sonitu; it. subsulto cum sonitu. δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον, Π, 379, ubi sermo est de fuga Trojanorum nobilium, quorum multi ex curribus suis cadebant, et currus ipsi evertebantur, τὰ ἄνω κάτω γινόμενοι: et quia vocabulum ipsum est βομβῶδες, ἔμφασιν ἔχει τῆς μετ' ἤχου τῶν ἁρμάτων ἀνατροπῆς· ἀνετρέποντο κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάχων.

ἀναλδής, έος, ὁ ἡ, vide ἀλδαίνω.

ἀναλέγω, f. ξω. (Λέγω) colligo, tollo legendo. ab ἄνω et λέγω. ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, pro ἀναλέγοντες, Λ, 754, et quidem καλὰ tantum, non vero viliora, ut ergo τὸ ἀναλέγειν etiam selectum in tollendo innuat. ὀστέα ἀλλέξαι, pro ἀναλέξαι, Φ, 321, ossa legere. sic et, κλαίοντες ὀστέα ἄλλεγον (pro ἀνέλεγον) ἐς φιάλην, Ψ, 253.

ἀνάλκεια, ας. ἡ. (Χάω) si quis non est promtus manu ad defendendum et arcendum, *feigheit, (cowardice.)* ἀναλκείαις δαμέντες, Ζ, 74, victi ob timiditatem suam et defectum defensionis strenuæ. sic et P, 320, 337.

ἄναλκις. ιδος. ὁ ἡ. (Χάω) non animosus et fortis, non promtus ad propugnandum, imbellis. σὺ δὲ ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, Β, 201, ἄναλκις θεός, Venus, Ε, 331, ubi opponitur iis deabus quæ pugnas obeunt et regunt. et 349, ἀνάλκιδας γυναῖκας. κακὸν καὶ ἀνάλκιδα, ignavum et non promtum manu, Θ, 153. sic, ἀπτόλεμον καὶ, Ι, 35, non pugnacem nec manu strenuum. et 41, ἀπτολέμους καὶ ἀνάλκιδας. κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο, Λ, 390. ἀνάλκιδες, (ἔλαφοι) οὐδ' ἐπὶ χάρμη, imbelles, non ad pugnandum alacres, Ν, 104. et 777, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ. sic, οὐκ ἄν με (κατὰ) γένος γε κακὸν καὶ, Ξ, 126. ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας, imbellem fugam injiciens iis, Ο, 63. et 326. ἐφόβηθεν ἀνάλκιδες. ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας, sc. ὄϊας, oves, Π, 355. et 656, Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν, ei primo animum de ulteriori defensione aut impugnatione non cogitantem immisit: legunt tamen ibi quidam: φύζαν ἐνῆκεν. ἀνάλκιδά (με) δειροτομήσει, Φ, 555, jugulabit me, qui non defendo me. ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο, γ, 310. et 375. ὦ φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι. κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες, δ, 334. ρ, 125. οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους ἔδμεναι, ι, 475, non devorabas socios viri de defensione et vindicta mali nihil conantis.

ἄναλος, vide sequens.

ἄναλτος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) quod expleri, et satis apte curari, nequit. βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα ἄναλτον, ρ, 228, ventriculum inexplebilem, τὴν ἀπλήρωτον καὶ ἀκόρεστον, ἢ ἀεὶ ἐν ταπεινώσει οὖσα, καὶ μὴ ἀλδαινομένη, i. e. αὐξομένη, ἐν τῷ κορέννυσθαι. ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας, qui hunc inexplebilem a mendicando removisti et cessare fecisti, σ, 113. et 363, ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρα ἄναλτον. alibi possit et poni hæc vox pro ἄναλος, ab ὁ ἅλς, sal. ὁ χωρὶς ἁλῶν, insulsus. ἀνάρτυτος καὶ ἀηδής.

ἀνάλυσις, vide ἐξαναλύω.

ἀναλύω, f. σω. (Λύω) resolvo iterum quod junctum aut contextum fuerat, *löse auf, (I loose.)* νύκτας (per noctes) δ' ἀλλύεσκεν, ionice pro ἀνέλυε, β, 105. et 109, τὴν δ' ἀλλύουσαν ἱστὸν ἐφεύρομεν, de Penelope, retexente noctu telam quam interdiu, texuerat, pro ἀναλύουσαν. sic τ, 150. ω, 139, 144. ἐμὲ δὲ ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν, exsolverunt ex vinculis, μ, 200. *sie bunden mich los, (they unbound me.)* ἀνὰ δὲ πρυμνήσια λῦσαι, ι, 178, 562. λ, 636. μ, 145. ο, 547.

ἀναμαιμάω, f. ήσω. (Μάω) cupide ultra tendo et in superius. ὡς δὲ ἀναμαιμάει πῦρ ἄγκεα οὔρεος, Υ, 490, et sicut cupide percurrit et depascitur ignis convalles montis; ubi de igne quasi de vivo aliquo. nam μαιμᾶν proprie de viventibus dicitur.

ἀναμάσσω, f. άξω. (Μάω) adlino, προστρίβω, προσκολληθῆναι ποιῶ. ἔρδουσα μέγα ἔργον, faciens magnum facinus, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, quod capiti tuo allines ut maculam mortiferam, τ, 92, i. e. προσκολληθῆναι ποιήσεις, et videtur metaphorica hæc locutio inde deducta, quia gladius abstergi solebat in capite et capillis occisi, ὡς εἰς κεφαλὴν ἐκείνῳ δῆθεν τρεπομένου τοῦ κακοῦ. ἀναμάσσειν enim proprie est, ἄνω περὶ κεφαλὴν ἀποσπογγίζειν. sic ἐκμάσσω in specie est, τὸ ἔκ τινος τύπον αἴρειν, exprimere formam ex aliquo, sicut fit quando epistola obsignatur annulo: et τὸ ἐκμαγεῖον est τὸ ἀποτύπωμα, ἡ σφραγὶς, ἡ εἰκὼν, imago expressa per annulum, *das petschaft, (the seal.)* idem dicitur et τὸ ἔκμαγμα. ἀπομάγματα et ἀπόμακτρα sunt ἀποκαθάρματα. ἀπὸ τῆς μαγδαλιᾶς (vide simplex μάσσω) vel μαγδαλίας, est proverbium de sordido parasito: κύων ζῶν ἀπὸ μαγδαλιᾶς. ἡ μάζα, vocabatur antiquitus ἡ κοινὴ καὶ δημοτικὴ τροφὴ ἐκ τῶν ἀλφίτων, vulgaris cibus ex farre: postea, magis artificiose conficientes cibum, πᾶν πολυτελὲς ἔδεσμα vocabant ματύην; et ματτυάζειν est τὸ σκευάζειν αὐτὸ, εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, etc. ἀπομάσσειν est abstergere: et ponitur inter alia etiam de mensuris aridorum, quando superne detergentur ne cumulus insideat. hinc est ἡ χοῖνιξ ἀπομεμαγμένη, *ein gestrichen maas, (a stroked measure,)* et ἡ ἀπομάκτρα, ας, est lignum quo mensura superne abstergetur, *ein streichholz, (a strickle.)* κενεὰν (sc. χοίνικα) ἀπομάττειν, Theocr. Id. 15, 95, est proverbium de eo qui nocere non potest.

ἀναμένω, (Νέω) exspecto, *ich bleibe da stille*

stehen und erwarte, (to stand still and wait.) ἀνέμεινα ἐϋθρονον ἠῶ δῖαν, τ, 342.

ἀναμετρέω, f. ήσω. (Μείρω) retro metior, remetior, iterum metior. ὄφρα ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν, μ, 428, ut remetirer eam.

ἀναμίμνω, (Νίω) idem quod ἀναμένω. ἔνθα ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον, alii alios exspectabant, Λ, 171. ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, sed et sic resistebat, nec cedebat retro, Π, 363, i. e. ὑποχωρήσας μικρὸν, πάλιν ἔμενε, hielte wieder stand, (he again stood still.) sic ἀναμάχεσθαι est, πάλιν μάχεσθαι, pugnam renovare ex intermissione.

ἀναμίξ, vide ἐπιμίξ.

ἀναμίσγω, f. ίξω. (Μίσγω) admisceo, addo. ἀνέμισγε σίτῳ φάρμακα, κ, 235, de Circe. ἀνέμιξαν κρῖ λευκὸν, δ, 41.

ἀναμνάω et ἀναμιμνήσκω, f. μνήσω. (Νέω) in memoriam revoco. ἐπεί με ἀνέμνησας ταῦτα, γ, 211.

ἀνάμνησις, vide sub μνάομαι ad medium.

ἀναμορμύρω, (Μύρω) cum strepitu sursum attollo aquas. sic de Charybdi, evomente aquas cum strepitu multo. ἀναμορμύρεσκε (ionice pro ἀνεμόρμυρε) πᾶσα, μ, 238.

ἀνανέομαι, (Ἔω) sursum eo vel venio. οὐδ' ὅπη ἀννεῖται, sc. ὁ ἥλιος, nec ubi sursum it, i. e. oritur, κ, 192, pro, ἀνανέεται, et est circumlocutio orientis partis: coll. 190, ὅπη ἠώς. nam et partem mundi orientalem et occidentalem h. l. binis phrasibus expressit; ἠώς, ἀννεῖται ἥλιος, i. e. ἀνίσχει, ἀνέρχεται, ἀνατέλλει: et, ζόφος, εἶσι ὑπὸ γαῖαν ἥλιος.

ἀνανεύω, f. εύσω. (Νέω) abnuo, nutu nego, aversor. ὣς ἔφατο εὐχομένη, (precans) ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη, Ζ, 311, nam male precata erat ἡ Θεανώ: Helenus jusserat precari eam, ut averteret Minerva Diomedem ab Ilio; illa vero precabatur, ut, occidi eum turpiter, pateretur. ergo nimis crudeles preces aversabatur Dea: et mulieres nimium cupiunt ubivis, maxime adversus inimicos. ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε, Π, 250. et 252, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι, alterum dedit ei, alterum abnuit; nam salvum et incolumem ex prœlio redire eum, abnuit. Aliquis veterum, interrogatus de malo musico, respondit priorem istum versum: τῷ δ' ἕτερον μὲν, etc. et ulterius interrogatus, quidnam igitur Deus concessisset, quid abnuisset, respondit: κακῶς μὲν ᾄδειν ἔδωκε Θεὸς, καλῶς δὲ ᾄδειν ἀνένευσε. λαοῖς (militibus) ἀνένευε καρήατι Ἀχιλλεὺς, capite moto significavit, se nolle, Χ, 205. ἀνένευον ὀφρύσι ἑκάστῳ, κλαίειν, prohibebam oculis cuique, ne flerent clare, ι, 468, nam loqui ad eos, nondum audebat. post ἑκάστῳ debet esse comma. sic, ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἀνένευε, φ, 129, i. e. ἐκώλυεν ἀνανεύων, capite significabat, ne id faceret Telemachus. oppositum ejus est ἐπινεύειν et κατανεύειν.

ἄναντα, vide sequens.

ἀνάντης, εος ὁ ἡ. (Ἀνὰ) arduus, acclivis, προσάντης, ἀνωφερής. berg an, vorwärts hinauf, (up hill, steep.) πολλὰ δὲ ἄναντα, pro ἀνάντεα, multa ardua, Ψ, 116, neutrum plur. per syncopen. sic et κατάντης, et παράντης, quæ vide.

ἄναξ, ακτος. ὁ. (Χάω) (et τ in obliquis est intersertum pro ἄνακος, quod quoque reperitur) proprie est Θεία λέξις, divina appellatio, et tribuitur Jovi, aliisque diis; ab ἄνω vel ἀνὰ, super, supra, et τὸ ἄκος, remedium, medela: quia a superis nobis omnis venit salus, et quia ii medentur nostris inopiis; weil von oben alles heil und hülfe kömmt, (because all succour and safety come to us from above:) vel et ab ἄνω, seu ἀνύω, et ἀκέω, sano, qui ad finem perducit curam salutarem. unde ἄνακες iidem sunt qui σωτῆρες. deinde et tribuitur principibus, qui, ut vicarii dei, auxilio et saluti sunt suis. denique et patribus familias, quia ii quoque curant salutem domuum suarum, ut capita earum. Δία Κρονίωνα ἄνακτα, Jovem æternum regem, Α, 502. et 529, ἄνακτος ἀπὸ κρατὸς, a et in capite regis, Jovis. Ζεῦ ἄνα, in vocativo, Γ, 351. Π, 233. ρ, 354, ubi deest, δὸς, attice. Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι, Η, 194, 200, coll. 202. Σ, 118. Β, 102. et 104, Ἑρμείας ἄναξ, Mercurius. de Apolline, utpote sole, frequentissime ponitur, nam is ex supremo cœli loco maxime prodest rebus terrestribus, Α, 36, 75. et 390, ubi Ἄνακτι pro nomine proprio ejus ponitur. sic, Ἄναξ Διὸς υἱὸς, Ε, 105. et addito, Ἀπόλλων, Η, 23, 37. Ι, 555, 556. Ο, 253. Θ, 323. κλῦθι Ἄναξ, Π, 514, coll. 513. et 523, σὺ, Ἄναξ, ἄκεσαί μοι τόδε ἕλκος, tu, O Apollo, sana mihi hoc vulnus; ubi simul alluditur ad etymon nominis. coll. 804. Υ, 103. Φ, 461. ὄφρα ἱλασώμεθα Ἄνακτα, i. e. Apollinem, Α, 444. sic, οὐκ ἠπείλησεν Ἄνακτι, non vovit Apollini, Ψ, 863. sic et alii dii vocantur ἄνακτες. ὁ Ποσειδῶν, Ο, 8. Ν, 28, 38. Υ, 67. Ἥφαιστος, Ο, 214. Σ, 137. Θ, 270. Ἡρακλείδης, Β, 679. Ἀϊδωνεὺς, Pluto, Υ, 61, ἄναξ ἐνέρων, rex inferorum in terra sepultorum; nam is est sepulcrum ipsum, et uxor ejus Proserpina est destructio corporis plenaria. Deinde summus Græcorum dux ad Trojam, et maximus inter cæteros ibi consociatos principes rex, dicitur hoc divino titulo. ἄναξ, et per additum, ἀνδρῶν, indicatur dignitas ejus imperatoria in hoc bello suprema, Α, 7, 172, 442, 506. Β, 284, 360, 402, 434. Γ, 81, 455. Δ, 336. Η, 162. Ξ, 64 103. Σ, 111. Τ, 51, 172, 199. Ψ, 161, 895. deinde et alii principes, et imperatores copiarum, dicuntur ἄνακτες ἀνδρῶν, ὁ Εὐφήτης, Ο, 532, rex Ephyræ Εὔμηλος, Ψ, 288. sic Priamus, sine addito ἀνδρῶν, quia ipse jam non imperabat exercitui suo, Β, 373. Δ, 18, Μ, 11. Η, 296. Ζ, 451, sc. ἄλγος. sic et alii multi principes, ὁ Μηκιστεὺς, Β, 566. Ψ, 678. Διομήδης, Δ, 420. Ἀρηΐθοος, Η, 8, 137. Ῥῆσος, Κ, 559, quanquam ibi magis est titulus domini, respectu equorum quos ille habuerat. Ἀχιλῆι ἄνακτι, Ι, 164, ubi non honoris solius causa id additum, sed et ad solandum hac voce

Agamemnonem, qui non contemnendo alicui viro, sed ἄνακτι, daturus sit ea dona ad satisfaciendum ei. θεράποντα τοῖο ἄνακτος, Λ, 322, ministrum istius principis, Θυμβραίου. Ἄσιον ἄνακτα, Μ, 139. Σαρπηδόνος, Μ, 413. et 414, βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα, circa eundem Sarpedonem. Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι, nam erat filius Priami, et strenuus manu, Ν, 582, 758, 770, 781. Πηνελέου, Ξ, 489. Πουλυδάμας, qui erat magnus dux in exercitu Trojano, Ο, 453, etsi sub Hectoris imperio supremo. Τρῶα, regem, Υ, 230. τὸν ἄνακτα Πηλείωνα, Ψ, 35, coll. 49. et 173, ἐννέα κύνες ἄνακτι ἦσαν, Πατρόκλῳ. ex quibus duo jugulabantur et injiciebantur rogo ardenti heri sui. ἄναξ, O Achilles, Τ, 177. sic intersertus est hic nominativus, loco vocativi attice, reverentiæ causa, Ι, 33, O Agamemnon; nam scio, me loqui ad regem, sed jus habet concilium principum, ut liceat contradicere regi: ποιῶ οὖν τὸ τῇ ἀγορᾷ θεμιτόν. Νέστορος, Ψ, 302. et 588, Μενέλαε. et 859, Τεύκρου. κλισίην, ἣν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι, Achilli, Ω, 449, 452. ἄναξ εἶ πολλῶν λαῶν, imperator es ingentis exercitus, O Agamemnon, Ι, 98, et id ratio est ejus quod dicet 100; coll. 99, qui versus comprehendit jura dignitatis imperatoriæ. Ὀρσίλοχον, πολίεσσι ἄνδρεσσιν ἄνακτα, Ε, 546. sic, ἐμὶ, Ν, 452, et loquitur ibi de se Idomeneus, rex Cretæ. ἄναξ Πύλου, Β, 77. τὸν ἄνακτα, Προῖτον, Ζ, 166. et 173, ἄναξ Λυκίης. Ἀγασθένης, Β, 624. Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, Ξ, 233. ἐς Πηλῆα (ad Peleum) ἄναχθ' pro ἄνακτα, Ι, 476, Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα, Υ, 404, ubi vide Ἑλικώνιος in R. ἄναξ ergo est multo augustius nomen quam βασιλεύς. sed et *heri* et patres familias sic vocantur, utpote domini rerum suarum, Β, 777, ἅρματα ἀνάκτων, currus dominorum; ubi tamen simul principes intelliguntur. de domino equorum est Π, 507, 371. ancillarum, Σ, 417, 421, ubi tamen ἄναξ est Vulcanus. et Ψ, 417, 446, 517, de equis. de servi hero, Ω, 734, i. e. κακοπαθῶν ὑπὲρ δεσπότου, mala perferens pro domino suo. οἱ Διόσκουροι, Castor et Pollux, in specie dicti sunt οἱ ἄνακτες vel ἄνακες potius, et οἱ ἄνακοι, quia navigantibus præesse et saluti esse fingebantur. quisque deinde est ἄναξ οἴκου αὐτοῦ, et sanctus ibi. adverbium ἀνακῶς est, ἐπιμελῶς, *sorgfältig und heilsam, (carefully, with care.)* ab ἄναξ componitur ὁ χειρώναξ, οἰκώναξ, ἱππώναξ, πλειστώναξ, etc. οἴκου ἄναξ, α, 397, i. e. ὁ οἰκοδεσπότης: nam οἶκος est πόλις μικρὰ, sicut πόλις est οἶκος μέγας. sic ξ, 63, 67. sic et δ, 87. κλῦθι ἄναξ, inquit Ulysses enatans ex ponto in ostium fluminis, ad præsidem deum ejus fluminis, ε, 445. et 450, ἀλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ: ubi ergo est θεία λέξις. ἄναξ, respectu pecudum suarum, ι, 440, 452. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, inquit Ulysses ad umbram Ajacis, λ, 560. et 143, εἰπὲ, ἄναξ, inquit idem ad umbram Tiresiæ. sic et 150, Τειρεσίου ἄνακτος. et 71, ubi sic compellat umbra Elpenoris ducem suum Ulyssem. ἄναξ ἐμὸς, inquit Eumæus de Telemacho, ρ, 186, coll. 189, ἀνάκτων ὁμοκλαὶ, increpationes herorum. et 318, respectu canis venatici. sic et 296, 303, 310. et 320, ἄνακτες, respectu servorum. σ, 298, ubi filius viri nobilis vocatur ἄναξ, filius herilis. sic, herus nobilis, ω, 250. ξ, 8, 36, 40, 170, quibus locis Ulysses absens vocatur ἄναξ ἀντίθεος, κεδνός. δώματα τοῖο ἄνακτος, Nestoris, γ, 388. Ἠελίοιο, μ, 176. et herilis filius Telemachus est ἄναξ, π, 14. et 395, ubi vir nobilis. vide porro, ρ, 378. τ, 295, coll. 287, 358, 523. υ, 216. φ, 9, 56. ω, 304. ἄνακτι Ποσειδάωνι, γ, 43. ι, 412. 526. λ, 129. ψ, 277. ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι, omnia alia specie apparebant Ulyssi, principi hujus insulæ, ν, 194. σῆμα ἄνακτι, υ, 111, omen hero suo, coll. 120. et 194, ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι. ἀμφὶ ἄνακτα κύνες, κ, 216. Μίνωα, λ, 569, judicem inferorum. ἤπιον, ξ, 139. ρ, 201. τ, 392, 475. χ, 119. ἄνακτες οἱ νέοι, ξ, 60. θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων, μ, 290. ἀνάκτων παῖδες, ν, 223. ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδὼς, ο, 556, benevolus heris suis.

ἀναξηραίνω, f. ανῶ. (Ξέω) ex irriguo et humido rursus siccum facio. loco sub simplici verbo citato, Φ, 347, accuratiores legunt ἀνξηράνῃ, pro ἀναξηράνῃ: pro quo alii minus bene habent divisim, ἂν ξηράνῃ.

ἀναξυρίδες, ἀναξυρὶς, vide sub ἀμφικαλύπτω ad initium, et σύρω.

ἄναος, ἄναυος, vide ἄνεως.

ἀνάπαιστος, vide sub παίζω.

ἀναπάλλω, f. αλῶ. (Πάλλω) sursum vel in anteriora moveo, et saltu quati facio. it. cadere facio, *ich mache umfallend, (I throw down.)* ἀμπεπαλὼν προΐει ἔγχος, Γ, 355, vibrans in anteriora mittebat hastam. est particip. a. 2. a. forma Ionica. nam πάλλω habet a. 2. ἔπαλον, particip. παλὼν, cum reduplicatione Ionica πεπαλὼν, (quia Iones vel non amant augmentum, vel et iis temporibus, una cum prima verbi consona, addunt, ubi aliæ dialecti id non faciunt) et præpositione ἀνὰ cum apocope et mutato ν in μ ob sequens π, præposita. sic et Ε, 280. Η, 244. Λ, 349. Ρ, 516. Υ, 438. Χ, 273, 289. α, 518, 521, i. e. ἀνακινήσας. nam missurus hastam, elevabat eam ad caput suum, ut cum impetu conjiceretur. ἀναπάλλεται ἰχθὺς, exsilit super mare piscis, Ψ, 692, nam, ἐπειδὰν τὸ πέλαγος στίζηται ἀρχομένου πνέειν ἀνέμου, ἀναπάλλονται ἰχθύες· στίζεται δὲ πάντως πέλαγος, ὅτε φρῖκα πάσχει. et 694, ὡς, πληγεὶς ἀνέπαλτο, pro ἀνεπάλλετο, sic, percussus exsiliit quidem, sed sic ut statim decideret. ut ergo ἀναπάλλεσθαι sit, concuti ad casum, *umfallend gemachet werden, (to be thrown down.)* sic de equo graviter vulnerato, Θ, 85, ἵππος ἀλγήσας ἀνέπαλτο, βέλος δὲ εἰς ἐγκέφαλον δῦ pro ἔδυ, equus doloribus concitatus procidebat, cum se paullum erexisset, nam jaculum penetraverat in cerebrum ejus. stabat ex vulnere primum erectus in posteriores pedes, mox procidebat. (ὡς εἶδε, ὡς ἀνέπαλτο Ἀχιλλεὺς, ut vidit Hectorem, ut exsiliit, præ lætitia, Υ, 424, λίαν ἀνεπήδησεν, ὑφ' ἡδονῆς scilicet, quod nunc copia esset ulciscendi.) possint quidem loca quædam

ad ἀνιφάλλομαι referri, e. c. ἀνίπαλτο, pro ἀνιφάλλετο, exsiliebat: quod verbum est compositum ex ἄνω, sursum, et ἐπὶ, et ἄλλομαι: et constat, si in hoc verbo sequitur π post λ, abjici spiritum asperum præcedentem. posterior locus sine dubio pertinet ad ἄλλομαι.

ἀναπαύω, f. σω. (Πάω) cessare facio a. ὅς (χειμὼν, tempestas, pluvia) ῥά τε ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, quæ sane homines cessare facit in agro, ut operas suas ibi exercere non possint, P, 550. non necessario ergo conjuncta est huic verbo notio recreandi: sed simpliciter notat, remittere et quiescere facio.

ἀναπεμπάζω, vide sub πέντε.

ἀναπεπταμένος, vide sequens, et sub πέταλον.

ἀναπετάω, f. άσω. (Πέτω) expando, aperio. ἀνεπέτασαν ἱστία, A, 480. δ, 783. Θ, 54. κ, 506, expanderunt vela. hinc ea dicta πτερὰ νηός: διαπετάννυνται γὰρ, καὶ ὠκύτητός εἰσιν αἴτια, ὥσπερ τὰ πτερὰ τοῖς πτηνοῖς. ἀναπεπταμένας (pro ἀναπεπεταμένας) εἶχον σανίδας, M, 122, apertas habebant portas; M, 122, coll. 121, ubi est oppositum, ἐπικεκλιμένας, clausas.

ἀναπηδάω, f. ήσω. (Πίω) exsilio in altum. ἐκ λόχου ἀμπήδησε, pro ἀνεπήδησε, A, 379, ex insidiis exsiliit; et hoc ἀνὰ est ἄνω. ergo ante curvatus latuerat post statuam.

ἀναπίνω, vel ἀναπόω, (Πίω) rursus bibo. it. resorbeo, absorbeo.

ἀναπλέω, f. εύσω. (Πέλω) sursum navigo, e portu in altum. *ich fahre auf die höhe, (I put to sea.)* ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν, μ, 234, nos navigabamus ad fretum versus, sc. Siculum, et ad angustias inter Scyllam et Charybdim. Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον, A, 22, nam Troja erat Græciæ septentrionalis magis: et a meridie ad septentriones dicitur sursum, *hinauf fahren wollen, (would sail up.)*

ἀνάπλεως, vide sub ἔμπλεος.

ἀναπλήθω, f. ήσω. (Πέλω) impleo. it. iterum atque iterum pleno modo accipio. ἦ ἔφατο, μὲ ἐν πόντῳ ἀναπλήσειν ἄλγεα, quæ dicebat, me iterum plene accepturum esse ærumnas, ε, 302, i. e. ἐντελῶς καὶ πληρέστατα παθεῖν πάλιν, *recht völlig wieder auszustehen haben werde, (shall have to suffer again perfectly and fully.)* alii legunt h. l. ἀνατλήσειν, rursus laturum esse: minus poëtice. αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ, O, 132, *wenn du selbst viel übel reichlich ausgestanden hast, (when thou hast thyself suffered many misfortunes.)* nam non est ἁπλῶς τὸ, ἀναπληρώσας, sed et τὸ, πολλάκις καὶ πάλιν καὶ πάλιν. sic enim usurpatur sæpe τὸ ἀνὰ, sicut in ἡ ἀνάκρισις, renovata et iterata dijudicatio, *die nochmalige untersuchung, (the renewed enquiry;)* ὁ ἀναβαπτισμὸς, iteratus baptismus, etc. οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες, qui quidem sane malum eventum jam sæpius largiter experti, Θ, 34, 354, 465. *da sie ein böse schicksal ausstehen, (as they endure misfortune.)* πότμον ἀναπλήσαντες, fato suo expleto, Δ, 263, morte functi, τελευτὴν θανάτου ἰδόντες, *da sie ihr schicksal erfüllet, ihre tage vollendet, (as they have fulfilled their fate, completed their days:)* ut ἀναπλῆσαι sæpe sit τελευτῆσαι, τελειῶσαι, πληρῶσαι, *voll machen, voll bekommen, (to complete, to fill.)* ὅσα κήδεα ἀναπλῆσαι σοι αἶσα, quot ærumnas exantlare tibi destinatum sit, ε, 207, coll. ν, 307, ubi idem dicitur κήδεα ἀνασχέσθαι, ærumnas ferre, ubi quoque quidam legunt ἀνατλῆσαι. utrumque notat τὸ, ἐντελῶς καὶ κατὰ τὸ πλῆρες ἀνατλῆναι. αἴκε θάνῃς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο, Δ, 170, ἐκπληρώσῃς, destinatam tibi portionem vitæ adimpleveris: et utraque phrasis est eadem.

ἀνάπλους, vide sub ὕψι, et κατέρχομαι, prope initium.

ἀνάπνευσις, εως. ἡ. (Πνέω) receptio animæ et animi, *die erholung, (the recruiting.)* ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο, nam pauca est respiratio a pugnando, A, 800, Π, 43. Σ, 201, *ausruhung (rest.)*

ἀναπνέω, f. εύσω. (Πνέω) recipio animam, *ich hole wieder athem, erhole mich wieder, (I breathe again, recover myself.)* proprie notat τὸ ἐκ λειποθυμίας αὖθις πνέειν. sic et ἡ ἀναψυχὴ notat ψυχῆς ἀνάκτησιν ἐκ λειποθυμίας. ἀσπασίως ἀνέπνεον, A, 327, libenter respirabant: ut notetur ἀνάληψις τῆς ἐπιλειπούσης πνοῆς. Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος, A, 382, ubi quoque notat præcedentem πολλὴν ἀγωνίαν, κακῶς διακειμένων Τρώων· ἀνεζωώθησαν, πνοὴν πάλιν σχόντες. sic, Δαναοὶ τυτθὸν ἀνέπνευσαν, Π, 302, et 42, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν τειρόμενοι, ulterius enim tunc nihil quærebatur, nisi ut, oppositis paucis Myrmidonibus adversus tot Trojanos, recentibus tamen adversus jam lassos, respirent interim paululum reliqui Græci. notat ergo præsentem summam ἀδυναμίαν Græcorum. sic et Σ, 200. πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο, T, 227. ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο, O, 235. ἐπεί κε ἀναπνεύσωσιν, εἰς τεῖχος ἀλέντες, Φ, 534. οὐδέ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι, pro ἀναπνεῦσαι, Π, 111. nec poterat ullo modo respirare.

ἀναπνύω, f. ύσω. (Πνέω) spiritum recipio. σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε, pro ἀνάπνυε, X, 222, *erhole dich, (recover thyself.)* et 475, ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, (ἀνεπνύετο, imperf. med.) καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, cum respirasset, et animus in pectore rursus collectus esset. sic, τόφρα Ἕκτωρ, A, 359. ὅτε δή ῥα, ε, 458. ω, 348. possit et esse plusquamp. pass. deponentialiter, per syncopen pro ἀνεπέπνυτο. sic aor. 1. pass. deponentialiter, αὖθις δ' ἀμπνύνθη, pro ἀνεπνύθη, interserto ν, i. e. ἀνέπνευσεν ἀναλαβὼν ἑαυτὸν, E, 697. Ξ, 436. εἰς τὴν προτέραν πνοὴν ἀνέκαμψε, *kam wieder zu athem, (recovered his breath:)* et intersertum ν rem ipsam magis exprimit.

ἀνάποινος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) sine dato satisfactionis aut redemtionis pretio. ἀποδοῦναι πατρὶ

κούρην ἀπριάτην, ἀνάποινον, Α, 99, ubi neutrum est adverbialiter, pro ἀναποίνως, δίχα ἀποίνων.

ἀναπρήθω, f. ήσω. (Φύω) accendo, efflo, protrudo. δάκρυα ἀναπρήσας, lacrimas largiter accendens quasi et proflans, Ι, 433. β, 81, ἀναφυσήσας, καὶ οἷον ἐκφυσήσας, καὶ γεμίσας τοὺς ὀφθαλμούς: eadem metaphora, qua ventus dicitur πρήθειν ἱστίον, intumescere facere. nam pro ἀναπειράσας vel ἀναπειρήσας, (ab ἀναπειράω) ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου accipere, minus est poëticum.

ἀναπτύσσω, vide sub πτύξ.

ἀνάπτω, f. άψω. (Ἅπω) adjungo, *hänge dran, mache dran haften, (affix, attach.)* ἀνάψαι μῶμον, β, 86, *einen schandfleck anhängen, (to attach censure,)* affigere vituperium: nam sic commodissime exponitur, ab ἅπτω, jungo. sed aliis placet reddere, inurere maculam, ab ἅπτω, accendo, ut sit ἐκφῆναι, lucere facere, ἐκφλογῶσαι μῶμον, δίκην φανοῦ, incendere vituperationem quasi facem, et ardere nos facere invidiâ: a qua notione verbi et ὁ Ἥφαιστος nomen habet. ex nostra expositione est, *anheften, (to fasten, affix,)* προσάψαι καὶ οἱονεὶ ἐκδῆσαι, ut explicet τὸ, αἰσχύνων ἡμᾶς, quod præcedit l. c. et ea expositio videtur magis naturalis et Homerica; etsi illa altera videatur eruditior et oratoria. πρυμνήσια ἀνάψαι, ι, 137, rudentes aptare, ἐκδῆσαι, *die taue anbringen, (to adjust the ropes.)* πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, γ, 274, *hængete viele zierrathen dran, (hung many ornaments to it,)* ἐξέδησεν, ἀνέθετο, ἐξήρτησεν. ἐξ αὐτοῦ πείρατα ἀνήφθω, μ, 51, ad eam funes alligantor, imper. perf. pass. et 179. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆψαν. sic et 162.

ἀνάπυστος, του. ὁ ἡ. (Πείθω) non inauditus, non inexploratus, ἀκουστὸς, φανερὸς, ἀνὰ στόμα πᾶσι κείμενος πυνθάνεσθαι. est pro ἀνάπυστος, duplici negatione in compositis se invicem destruente. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, λ, 273, sed Dii mox ista fecerunt non immemorata et non ignota omnibus, *liessen es alle leute erfahren, (made it known to all.)*

ἀναρριπτέω, f. ήσω. (Ῥίπτω) sursum jacio. ἀναρριπτεῖν ἅλα πηδῷ, η, 328. sic, ἀνερρίπτουν ἅλα πηδῷ, ν, 78. his ergo locis plene dictum, quod, κ, 130, per ellipsin.

ἀναρρίπτω, f. ψω. (Ῥίπτω) idem. οἱ δ' ἄμα πάντες ἀνέρριψαν, sc. ἅλα πηδῷ, κ, 130, *sie fiengen alle an scharf zu ruderne, (they all began to row briskly.)* vide prius verbum.

ἀναρπάζω, f. άσω et άξω. (Ῥάω) sublimem rapio, abripio. ἀνήρπασεν αὐτὸν Φοῖβος, Ι. 560, quia sol est ἄνω. sic, hastam terræ infixam eripuit, Χ, 276, vi celeriter extraxit, *riss heraus, (tore out.)* ἀναρπάξας, eripiens celeriter periculo et oculis horum, Π, 437. ἀναρπάξασα θύελλα, δ, 515. ι, 419. υ, 63. ψ, 316.

ἀναρρήσσω, f. ξω. (Ῥάω) disrumpo, *ich reisse auf, (I break down,)* διασχίζω. sic ἡ κοιλία, πληγεῖσα ξίφει, ἀναρραγῆναι dicitur. τεῖχος ἀναρρήξας, murum destruens ex fundamentis, Η, 461, *aus dem grunde aus und aufreissend, (razing to the very foundations,)* ἀνασαλεύσας, ἀναμοχλεύσας, et sermo est de Neptuno. λέοντες, ἀναρρήξαντες βοὸς βοείην, ἔγκατα λαφύσσουσι, Σ, 582, leones, disrumpentes corium et ventrem bovis, *die in den bauch aufreissen, (tearing his belly.)* μή οἱ ὕπερθε γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδῶν, Υ, 63, de Plutone, timente ne Neptunus ei supra caput terram diffinderet motu gravi, *die erde über ihm bersten machete, (might cause the earth to burst over him.)* et vide, Neptunus est causa primaria motuum gravium terræ. compositio verbi est ex ἄνω.

ἀναρροιβδέω, f. ήσω. (Ῥάω) sorbeo, deglutio, καταπίνω. Χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ, (cui opponitur ἀνίησι; sursum emittit) μ, 104, coll. 105. et hæc reciprocatio fiebat ter κατὰ νυχθήμερον. et 236, δεινὸν (neutrum adverbialiter, horribili modo) ἀνερροίβδησε θαλάσσης ὕδωρ, cui opponitur τὸ ἐξέμειν, evomere, 237. sic et 431. de præpositione ἀνὰ conf. notata ad ἀναβρόχω. Vide etiam ῥοιβδέω.

ἀνάρρουν, vide sub ῥόος.

ἀνάρρυσις, vide sub ἀνερύω.

ἀνάρσιος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) inimicus, implacabilis, ὃν οὐκ ἔστι ἄρεσθαι, i. e. ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι, ὁ δυσμενής. ergo ab ἀρέω, cum α negativo. δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, hostes et infensi, Ω, 365. sic, ἀνάρσιοι ἄνδρες, κ, 459. λ, 400, 407. ω, 111, hostes, prædones, malefici. et ξ, 85, coll. 88, ubi ergo deberet esse ἀναρσίοις, ἐκείνοις ἐστὶ δέος ὄπιδος, illis reverentia est vindictæ secuturæ: sed imitatur iratum, qui sæpe obliviscitur constructionis nimis accuratæ.

ἄναρχος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρω) omnino sine duce et rectore. οὐδὲ οἳ ἄναρχοι ἦσαν, Β, 703, 726, etsi primarium et naturalem suum principem non habebant, non tamen erant sine capite.

ἀνασεισίφαλλος, vide sub γυνή, prope medium; et φάλος, ad finem.

ἀνασεύω, f. σω. (Σέω) sursum moveo. αἷμα δέ οἱ, σπασθέντος (τοῦ ἔγχεος) ἀνέσσυτο, Λ, 458, sanguis ei, extracta e vulnere hasta, sursum exsiliit.

ἀνασκολοπίζω, ἀνασκολόπισις, vide sub σκόλοψ, ad finem.

ἀνασπάω, f. άσω. (Σπάω) attraho, sursum traho. proprie ἐπὶ φυτῶν, deinde et de aliis. ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο, ex corpore hastam suam extrahebat rursus, Ν, 574.

ἄνασσα, ης. ἡ. (Χάω) regina, domina. est quoque λέξις θεία proprie. sic Ceres sic vocatur, Ξ, 326, Minerva, γ, 380. et principalis virgo, de qua dubitat hospes, mortalis sit an dea, et quam ex forma augusta et ancillis egregiis, suspiciendam discit, ζ, 149.

ἀνάσσω, f. άξω. (Χάω) præsum, dominor, impero. *ich herrsche, (I command.)* construitur cum casu secundo et tertio. Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, præesto iis, et nomen proprium gentis h. l. contemtim positum, nam erat gens parva,

Α, 180. et 231, οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις, imperas hominibus nihili. et 281, πλεόνεσσιν ἀνάσσει, rex est majoris populi, imo imperator jam totius fœderati exercitus: proprie tamen respicit Nestor regnum ipsum amplum Agamemnonis. et 288, πάντεσσιν ἀνάσσειν ἐθέλει, coll. 287, 289, ubi quatuor verba idem notant, περὶ εἶναι ἄλλων, κρατέειν πάντων, πᾶσι σημαίνειν: ex more iratorum et indignantium, qui idem pluribus verbis inculcant. et 452, Τενέδοιο ἶφι ἀνάσσεις, O Apollo. sic et 38, et ubi est verbum sacrum. πολλαῖς νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν, Β, 108. et 643, Αἰτωλοῖς. et 669, ἐκ Διὸς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, sic, υ, 112, Ζεῦ πάτερ, ὅστε —ἀνάσσεις. ἤνασσε μετὰ τριτάτοις, in tertia generatione hominum jam princeps erat Nestor, Α, 252. sic, σὺ, ὦ Ζεῦ, πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις, Δ, 61, rex es inter omnes, i. e. omnium. sic Σ, 366. δότε αὐτὸν Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν, Ζ, 478, quod precatur Hector filiolo suo, et ubi id votum desumtum ex nomine pueri, ὁ Ἀστυάναξ, ut sit quod dicatur. et 397, Κιλίκεσσιν ἀνάσσων, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ, Agamemnon, Κ, 33, quæ est descriptio magni regis, et εὐρυκρείοντος. sic, Ζεὺς, ὃς πᾶσι, Μ, 242. Θόας, ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ Καλυδῶνι, Αἰτωλοῖσιν, ἄνασσε, Ν, 218, ubi augm. ionice omissum. πολέεσσιν ἀνάσσεις, multis imperas, Ι, 73. et 480, Δολόπεσσιν ἀνάσσων. ἡμῖν ἀνάσσειν, noster imperator esse, Ξ, 85. et 94, ὅσοις σὺ μετὰ Ἀργείοις ἀνάσσεις. Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσων, inferis præsidens, Ο, 188. αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε, ipse erat supremus eorum dux, Π, 172, coll. 171. et 572, ὃς ἐν Βουδείῳ ἤνασσε, qui rex erat Budei. πολίεσιν ἄνδρασιν, Ρ, 308. ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει, omnibus vicinis imperabit, Τ, 104. et 122, Ἀργείοισιν, et 124. ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν, Υ, 180. et 307, ἀνάξει. Λελέγεσσιν ἀνάσσει, Φ, 86. et 188, πολλοῖς Μυρμιδόνεσσιν. μετὰ Ἀργείοισιν ἀνάσσει, inter eos rex est, Ψ, 471, apud eos. οἷς, Ω, 202, i. e. inter cives tuos, in opp. ad peregrinos, coll. 536, Μυρμιδόνεσσιν, κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι, dominus sit rei suæ familiaris, α, 117. et 181, Ταφίοισιν ἀνάσσω, coll. 420. et 402, δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις, domui tuæ imperes: quo optativo tecte id dicitur, non modo non habebis regnum, sed pulcre tecum actum dices si domum tuam modo retines, quod etiam nunc in dubio est. λαῶν, οἷσιν ἤνασσε, β, 234. ι, 12. σὺ πεδίοιο ἀνάσσεις εὐρέος, rex es in ampla planitie, δ, 602. ἑπτάετες ἤνασσε Μυκήνης, γ, 305. ὡς οὔ τοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω, sic nequaquam lætus his opibus præsum, δ, 93, ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσε, η, 62, coll. 11. ὅστις τῶν εἴη βασιλεὺς, καὶ οἷσιν ἀνάσσοι, interrogabant, quisnam horum locorum esset rex, et quibusnam populis præesset, κ, 110. ὁ μὲν ἐν Θήβῃ Καδμείων ἤνασσε, λ, 275. et 283, ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ. ex qua collatione apparet, Καδμείων non regi a verbo, sed pertinere ad ἐν Θήβῃ, ad differentiam aliarum Thebarum. et 348, Φαιήκεσσι. et 490, πᾶσι νεκύεσσι ἀνάσσειν, primus esse et princeps inter omnes mortuos: ubi præstantia vitæ, præ statu mortis vel gloriosissimo, pingitur sub persona Achillis. ἀνάσσοντα πολλοῖς Ἀργείοις, ο, 240, ὃς Κύπρου ἶφι ἤνασσε, ρ, 443. ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων, τ, 110. sic, ἤνασσες, ω, 26, tu, O Agamemnon. et 30, ὡς ὄφελες, τιμῆς ἀπονήμενος, ἧς ἤνασσες, utinam debuisses, fruitus honore quo imperabas; pro ἧ, σὺν ᾗ, ἐν ᾗ. et 377. Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων. et *passivè*, αἳ πόλιες ἀνάσσονται ἐμοὶ, quæ urbes regnantur a me, δ, 177. et in *media* forma, τρὶς γάρ μιν φασὶ ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν, ter enim dicunt eum sub imperio suo habuisse generationes hominum, γ, 245, i. e. trium generationum rex fuisse Nestor. hinc est ὁ ἄνακτωρ, ορος, dominus. et ἡ ἀνακτορία, imperium, regnum. et τὸ ἀνάκτορον, sedes domini, templum, quod et τὸ ἀνακτόριον dicitur.

ἀνασταδὸν, (Στάω) adverb. adsurgendo, exsurgendo. τοὺς μὲν κυπέλλοις δειδέχατ' ἀνασταδὸν, hos quidem poculis propinatis salutabant adsurgendo, Ι, 667. Ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδὸν, videte et vos exsurgendo, *stehet auf und sehet selber zu, (arise and see yourselves,)* Ψ, 469.

ἀνάστασις, vide sub ἀνίστημι, ad finem.

ἀνάστατος, vide sub κεραΐζω, prope finem.

ἀναστενάχω, (Τῶ) ingemo, alte gemitum tollo, ἄνω τὸν στεναγμὸν ὑψόω, etiam πολλάκις στενάζω, repetitis celeriter vicibus gemo, quia ἀνὰ et repetitionem eandem denotat. Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοὶ, Ψ, 211. Ἀχαιοὶ παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες, Σ, 315. et 355, Μυρμιδόνες, i. e. πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς ἐστέναζον, sic ut simul τὸ μέγεθος τοῦ στεναγμοῦ ἄνω ἐκνουμένου notetur.

ἀναστοναχίζω, (Τῶ) idem. ὡς πυκινὰ ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων νειόθεν ἐκ κραδίης, sic dense in pectore suspirabat rex ex imo fundo cordis, Κ, 9, coll. 5, ubi parabola de *crebro* suspirio est intelligenda, sicut fulgur sequitur aliud fulgur vesperi, quando sine tonitrubus fulgurat horizon.

ἀναστρέφω, f. ψω. (Τρέω) everto, superiora deorsum verto. it. verso. δίφρους τε ἀναστρέψειαν, Ψ, 436, et currus everterent, cadere facerent. ἀλλά τινα ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι, ν, 326, sed in aliqua alia terra versor, non in mea; et ibi pendet præsens finitum ab omisso ὅτι, quod.

ἀναστρωφάω, (Τρέω) verso, circumverto undique. πάντῃ ἀναστρωφῶν τὸ τόξον, φ, 394, arcum undique versans, coll. 393, nam est idem quod νωμῶν.

ἀνασφάλλω, vide sub σφάλλω; et βλάβω, paullo ab initio.

ἀνασχέθω, (Χάω) sursum tollo, idem ac ἀνέχω. ἀνέσχεθε σκῆπτρον πᾶσι θεοῖς, Η, 412, tollebat sceptrum versus deos, in signum, se facere eos testes; coll. Κ, 321. et 461, αὐτὰ (spolia exuta cæso) ἀνέσχεθε ὑψόσε χειρὶ Ἀθηναίῃ, in signum, se dicare ea Minervæ, coll. 465. qui erat ritus dedicandi diis rem mobilem. ἀνεσχέθομεν Διῒ χεῖρας, ι, 294, tollebamus

ad Jovem manus; in luctu magno, opem ejus implorantes. οὐδὲ δυνάσθη αἶψα ἀνσχεθέειν (pro ἀνασχεθεῖν infin. a. 2.) ὑπὸ ὁρμῆς κύματος, ε, 320, non valebat cito emergere ex impetu undæ magnæ, i. e. ἀναδῦναι, ἀνελθεῖν, et quasi ἀνατεῖλαι, *wieder in die höhe zu kommen unter der welle heraus, (to emerge from the water.)* erigere se ex aqua qua mersus erat.

ἀνασχέω, f. ήσω. (Χάω) idem fere. it. *ich komme hervor, (I stand forth.)* emineo. αἰχμὴ παρὰ ὦμον ἀνέσχε, cuspis ad humerum prominebat, Ρ, 310, sc. adacta per jugulum hasta usque in humerum, ubi quasi cuspis ἀνέτειλε τῇ διαμπερὲς πληγῇ. τὸ, διέσχε est præcedens, quod sequitur τὸ, ἀνέσχε, *gieng durch, und ragete auf der andern seite hervor, (went through and protruded on the other side.)* ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδα ἀνέσχε, a se procul sursum tulit scutum suum, Υ, 278, coll. 261, 262. μαζὸν, uber sustulit altera manu, quum altera sinum laxasset, *hielte die eine brust hervor, (held forth one breast,)* Χ, 80, mater supplicans filio. ἀνέσχε κύων κεφαλὴν, sustulit caput, ρ, 291, ὤρθωσεν, ἀνήγειρεν. αἰγίδα, clypeum sursum levavit, χ, 297. Θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, et manus ad Deos sursum elevabant, inter precandum, Γ, 318. Η, 177, i. e. ἀνέτειναν εἰς Θεούς. sic, Ἀθήνῃ, Ζ, 301. nam id erat concomitans (παρακολούθημα) precum, ὡς οἷον ἐχομένων τοῦ Θείου τῶν εὐχομένων, quasi apprehendentibus et hærentibus precantibus in numine. ἀνέσχον, tollebant sursum, ὡς προκαλούμενοι τὴν ἐκεῖθεν ἀντοχὴν, quasi provocantes numen, ut ex cœlo manus suas contra extenderet ad precantium manus, easque prehenderet. hinc εὔχεσθαι recte deducitur ab εὖ ἔχεσθαι, bene applicare se et bene adhærere velle, *sich wohl adressiren, (to apply one's self well.)* cæterum in precibus sæpe attice omittitur τὸ, δὸς, coll. Η, 203. τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον, ambo tollebant manus, sc. ad pugilatum, σ, 88, et ἄμφω est subjectum, Ulysses et Irus. coll. 94, ἀνασχομένω, cum uterque sustulisset manum suam dextram. χεῖρας ἀνασχὼν, ad precandum, Α, 450. Γ, 275. Σ, 75. ν, 355. ρ, 239. Διΐ, υ, 97. Ε, 174. Τ, 254, ἄνω σχὼν καὶ ἀνατείνας εἰς εὐχήν. nam nihil sine Deo. idem dicitur ἀναπτύξας χεῖρας, *die flachen hände gegen den himmel aufhebend und ausbreitend, (raising his extended hands towards heaven.)* etiam sol dicitur ἀνασχεῖν et ἀνίσχειν, oriri, ortum esse; cui opp. κατασχεῖν et κατίσχειν, i. e. κάτω σχεῖν, deorsum vergere, occidere. etiam de ὑπομονῇ, μέγα ἢ σμικρὸν λυπηρὸν ἀνασχήσειν, i. e. ἀνέξεσθαι; tolerare posse magnum aut parvum malum. ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχὼν, ille vero, velut papaveris caput attollens, sic caput præcisum hostis et affixum hastæ, Ξ, 499, et conf. φημί. putabat vel videbatur ei, quasi papaveris caput attolleret. χλαῖναν, δ, 115, ante oculos suos attollens partem pallii, ut tegeret eos lacrimantes. sic et 154. Διΐ χεῖρας ἀνασχεῖν, Ζ, 257. ἐσθλὸν γὰρ, Διΐ χεῖρας ἀνασχέμεν (ionice) αἴ κ' ἐλεήσῃ, Ω, 301, *es ist gut, die hände zu Gott aufheben, ob er sich erbarmen wolle, (it is right to raise the hands to God, if he may take compassion.)* οὔ σε ὀΐω δηρὸν ἔτι ἀνσχήσεσθαι, Ε, 285, non puto te diutius toleraturum esse; *dass du dich noch lange aufrecht halten werdest, (that thou wilt long keep on thy legs;)* tam grave vulnus a me accepisti. α est extrusum poëtice. et 655, ὁ δὲ ἀνέσχετο ἔγχος, sustulit hastam; quod fiebat, quando manum dextram extollebat, ut directam hastam versus hostem jaceret. sic, δόρυ, Φ, 67. et 161, μελίην. τόσα ἐν φρεσὶν ἧσιν ἀνέσχετο κήδεα, Σ, 430, tot in animo suo tulit luctus et mœrores. ἆ δείλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμὸν, O miser, certe sane multa mala tulisti animo tuo, inquit Achilles miserans ad Priamum, Ω, 518, pro ἀνέσχεσο, sec. sing. a. 2. m. ὅσα ἀνέσχετο ἐν μεγάροις, quæ toleraverit domi, ψ, 302, *was sie zu hause ausgestanden, (what she had endured at home.)* καί κεν ἐς ἠῶ ἀνασχοίμην, λ, 374, vel usque ad auroræ ortum sustinerem, *wolte bis an den lichten morgen aufbleiben und zuhören, (would like to stay till day-light listening.)* τέτλαθι, μῆτερ ἐμὴ, καὶ ἀνάσχεο, suffer, mater mea, et sustine, Α, 586. τέκνον, Ε, 382. et conf. τέτλαθι. ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, Κ, 321. i. e. ἀνάτεινον, erige, attolle; et Dolon postulat id ab Hectore, a quo jusjurandum poscit, cum quo simul sceptrum ab jurante versus cœlum attollebatur. coll. Η, 412. ἄνσχεο νῦν, reprime te nunc, tolera nunc, *lass es jezt gut seyn, (put up with it this time.)* Ψ, 587, et est mitigantis, et vel quasi deprecantis, formula: per syncopen, pro quo Attici, contractionum amantes, dicunt ἀνάσχου. ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμὸν, Ω, 549, perfer, desine; nec perpetuo mœre in animo. οὐκ αὐτοῖς χρὼς λίθος, χαλκὸν ἀνασχέσθαι, Δ, 511, non illis corpus est saxeum, ut sustinere possit tela. κήδεα, ν, 307, dolores sustinere; ubi alii legunt ἀναπλῆσαι. ἐρυσάμενος τὸ ξίφος ἔπληξε ἀνασχόμενος (sc. τὴν χεῖρα) φάλον κόρυθος, stringens gladium, feriit sublata manu conum galeæ, Γ, 362, ὑψοῦ τείνας τὴν χεῖρα, sic, ὑψόσ' ἀνασχόμενος, sc. χεῖρα, Χ, 34, in altum tollens manum, ἀνατείνας: et quidem præ mœrore et metu, mox attollens manum ad cœlum, mox eadem caput suum feriens. proxime tamen respicere videtur manum, ad eo fortius feriendum caput, altius sublatam. κόψε δ' ἀνασχόμενος, ξ, 425, sublata vel manu vel σχίζῃ, qua suem mactandum feriebat. δόρυ, τ, 448, portans manu protensam hastam. ἀνασχόμενοι δούρατα, i. e. ἀνατείναντες, manibus elatis dirigentes hastam, Λ, 593. Ο, 298. Ρ, 234. ὑψόσε βόας αὔας, i. e. ἀνατείναντες τὰς ἀσπίδας, Μ, 138. χεῖρας, extollentes manus præ gaudio, σ, 99. et 94, ἀνασχομένω, sc. ad pugilatum. coll. Ψ, 660. ἀνασχέσθαι potest absolute dici, erigere se; quod et metaphorice de animo, Α, 586. potest et sine præpositione dici ἐσχόμην vel ἠσχόμην, erigebam me, quod est imperf. novi verbi ab aor. 2. facti, ἔσχομαι et σχόμαι, unde et κατάσχομαι dici potest. οὐ

φημι αὐτὸν δηθὰ ἀνσχήσεσθαι βέλος, non puto eum diu toleraturum esse hunc ictum quem accepit, E, 104, *er wird bald fallen von dem empfangenen schusse, (he will soon fall in consequence of the wound he has received.)* alii legunt, omisso ἂν, σχήσεσθαι, eodem quidem sensu, sic tamen, ut βέλος sit subjectum, de quo prædicetur, non diu id permissurum, ut stet vulneratus sine morte.

ἀνατέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) sursum statuo, exsurgere facio. nam τέλλω est et, statuo: et ἄνω est, sursum. *stelle auf, mache aufstehend, (I set up, cause to arise.)* ἵπποις ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι, E, 777, Deus illius fluvii exsurgere fecit equis Junonis dulcissimas herbas ad pascendum: et eo loco ταπεινὸν ἦν εἰπεῖν, ἔφυσεν: ergo σεμνοτέραν καὶ θειοτέραν de deo fluvii adhibet. *liess aufgehen, stellete dar, (to bring forth, produce.)*

ἀνατίθημι, (θέω) impono, sursum pono. de rebus sacratis solet hæc vox adhiberi, unde sunt τὰ ἀναθήματα. deinde Atticis, ἀναθεῖναι φορτίον, est pro ἐπιθεῖναι, *aufladen, (to burden.)* etiam poëta hoc fere sensu ponit, X, 100, Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει, i. e. ἐπιθήσει, ἀνάψει, ἐκκρεμάσει. coll. 107. et est metaphora τῶν ἀναθημάτων. recentioribus est et, aliter pono, corrigo positionem et muto.

ἀνατλῆμι, (Ταλάω) suffero, tolero, confirmo me. ὁπόσα κήδεα ἀνέτλης, *was für noth du ausgehalten hast, (what distress thou hast suffered,)* ξ, 47. οὔ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακα ἀνέτλη, κ, 327. nemo alius medicamina ista ferre iisque resistere potuit, *hat vertragen können, (could bear,)* inquit Circe ad Ulyssem: ubi non notat πόνον τινὰ, sed στεῤῥότητα, et quidem in allegoria, τὴν κατὰ νοῦν, et βεβαίαν θέλησιν. ὀϊζύς, ἣν ἀνέτλημεν, γ, 104. παθὼν κακὰ, πολλά τ' ἀνατλὰς, π, 205.

ἀνατολὴ, ῆς. ἡ. (Τέλλω) ortus, collocatio sursum. ἀντολαὶ ἠελίοιο, μ, 4, ubi vides syncopen.

ἀνατρέπω, f. ψω. (Τρέω) everto, sursum deorsum volvo, *ich werfe über den haufen, (I overturn.)* ὁ δ' ἀνετράπετο, i. e. ὕπτιος ἔπεσεν, *fiel um, (fell down.)* Z, 64. Ξ. 447. ponitur hoc verbum etiam de vasis, aut mensis, si evertuntur: etiam de negotiis. paullo audacius dicitur πόλις ἢ ἔθνος ἀνατραπῆναι.

ἄναυδος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) sine loquela et voce humana, *sprachlos, (speechless.)* qui nihil loquitur. ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος κεῖτο, ε, 456, de Ulysse in extrema defatigatione aliquamdiu jacente. τί οὕτως καθέζεαι ἶσος ἀναύδῳ, similis muto, κ, 378.

ἄναυος, vide sub ἄνεως.

ἀναφαίνω, f. ανῶ. (Φάω) ostendo, explico, manifesto, apparere facio. proprie est, lucere facio; quæ prima notio verbi est σ, 309, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον δμωαί, ancillæ per vices lucere faciebant focos, coll. 316, 306. reliqui significatus sunt metaphorici. Δαναοῖς θεοπροπίας ἀναφαίνεις, de vate, A, 87, iis vaticinia pandis, *machest kund, (makest known.)* ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, Υ, 411, pedum præstantiam ostentans, et exhibere cupiens actu. ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν, δ, 159, multa verba facere. et 254, μὴ πρὶν αὐτὸν ἀναφῆναι, non prius ipsum indicare et detegere aliis, δεῖξαι τὸν κατασκευβέντα, *zu entdecken wer er sey, (to disclose who he was.)* φαίνειν postea apud Atticos facta est vox δικαστικὴ, ἐν κατηγορίᾳ, accusare, *angeben, (to accuse,)* indicare judicibus: unde est συκοφαντεῖν, ficus indicare, *die feigen angeben, (to denounce the figs,)* quarum exportatio aliquando erat vetita; et φαίνει ὁ συκοφάντης τοὺς συκοκλέπτας, indicat eos, qui clam volunt ficus exportare. quod indicium quia erat sæpe falsum, apud plebem vero odiosum; hinc συκοφάντης postea in sensu pessimo dictus est fraudulentus homo et deceptor. ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται ἀστὴρ, Λ, 62, apparet stella. ἡμῖν ὄλεθρος, P, 244, nobis manifesto adest pernicies. sic, ἰῇ, uni, Λ, 174. ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα, apparebat nobis, in conspectum veniebat, patria terra, κ, 29. perf. m. ἀναπέφηνα, appareo, manifestus sum, Xenoph. Cyrop. 3, 2, 7.

ἀναφανδὸν et *ἀναφανδὰ*, (Φάω) sunt neutra adverbialiter posita, aperte, coram omnibus, ἐναργῶς, *offenbar, (openly.)* ὅς ἀναφανδὸν ὄπυιε, qui eam habebat conjugem palam, Π, 178, ut notetur ἡ νομίμη ὁμιλία, cui opponitur clandestinus coitus. οὔπω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας, ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη, γ, 221, 222, adeo palam et visibiliter amantes aliquem Deos, sicut illi adstitit manifesto Minerva. κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, clam et tecte, non aperte, λ, 454, ubi vides opposita. ἀμφανέειν est pro ἀναφανεῖν, inf. fut. a. ab ἀναφαίνω, Hymn. in Mercur. 16, ἤμελλεν ἀμφανέειν, erat ostensurus.

ἀναφλύω, f. ύσω. (Φλέω) efferveo, ebullio, ἀναζέω, *ich schwelle auf, koche in die höhe, siede auf, (I boil up.)* ἀνέφλυε καλὰ ῥέεθρα, Φ, 361, fluenta pulcra effervescebant, quasi cum aquæ coquuntur ad ignem, ἀνέζει. idem dicitur et ἀναβλύζω, f. ξω, quod et ἀναβλυσθονέω, περιφλύω, amburo superficiem, Aristoph. Nub. 395.

ἀναφράζομαι, (Φάω) observo, animadverto, agnosco. μὴ οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, pro ἀναφράσαιτο, τ, 391, ne forte cicatricem agnosceret et sentiret.

ἀναφρονέω, (Φέρω) sensum et cogitationem pristinam recipio, τὴν πρώτην φρόνησιν ἀναλαμβάνω. circumscriptio ejus rei est X, 475.

ἀναχάζομαι, f. άσομαι. (Χάω) retro cedo, recipio me sensim: *ich weiche zurück oder weg, ziehe mich zurück, (I retire, draw back.)* ὡς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, E, 600, coll. 605, 606, sic ut frons ejus semper ad hostem conversa maneret in retro cedendo. plena fuga dicitur προτροπάδην φεύγειν, et προτρέπεσθαι. et

822, τοὔνεκα νῦν αὐτὸς ἀναχάζομαι. et 443, ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω, cessit paululum retro. sic, ἐξοπίσω, *rücklings zog er sich zurücke, (he receded,)* Λ, 461. τυτθὸν, Ο, 728. πολλὸν, Π, 710, nam timor cepit eum. et 819, εἶδεν ἄψ ἀναχαζόμενον, vidit retro cedentem. sic porro, ἐξοπίσω, Ρ, 108. et 129, ἐς ὅμιλον ἑταίρων. et 47, ἄψ. ἀναχασσάμενος (ob metrum duplicato Sigma, fortasse præter necessitatem) λίθον εἵλετο, Η, 264, i. e. ἀναποδίσας, *ein wenig zurücktretend ergriff er einen stein, (stepping back a little he seized a stone.)* κάλει ἐνθάδε, retro cedens voca huc, Ν, 740. νῆχον πάλιν, cedens inde nabam retro, η, 280. ξίφος κουλεῷ ἐγκατέπηξα, recedens ensem in vaginam detrusi, λ, 96. ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο, Φ, 403, i. e. ἀναχωρήσασα καὶ ἀναποδίσασα, Minerva, pugnans contra Martem.

ἀναχωρέω, f. ήσω. (Χάω) recedo, secedo. μηδὲ ἀναχωρείτω, neque retro ex ordine suorum cedat, Δ, 305. sic, τόφρα, tamdiu vel tunc retro cedat, Λ, 189. πόλινδε ἄψ ἀναχωρήσουσι, in urbem retro cedent, Κ, 210, 411. οὐκ ἔτι καλῶς ἐκ μεγάρου σε ἄψ ἀναχωρήσειν οἴομαι, ρ, 461, non jam pulcre ex domo te retro recepturum arbitror. ἄψ τ' ἀνεχώρησε, retro cedere solet, Γ, 35. sic, ἀνεχώρησαν, Ρ, 729. μεγάρου μυχόνδε, χ, 270, cesserunt penitus in angulum conclavis magni, *wichen ganz zu hinterst im saale hin. (retired to the farthest extremity of the hall.)* ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, sc. σὲ ἀνώγω, Υ, 335, nam est infin. pro imperat. at recede. ἀναχωρήσας, recedens, Ε, 107, ἀναποδίζων. ἄψ, Ν, 457. Λ, 440, ρ, 453, *zurück gehend oder tretend, (receding, stepping back.)* σὲ ἀναχωρήσαντα, Ρ, 30, quod est oppositum τῷ, ἀντίον στῆναι ἢ ἐλθεῖν. sic et Υ, 196.

ἀναψυχὴ, ἡ, vide sub ἀναπνέω, ad initium.

ἀναψύχω, f. ύξω. (Ψύχω) refrigero, recreo, animam reddo. ἕλκος ἀναψύχοντα, Ε, 795, ubi est constructio poësi digna, nam proprie ἀνέψυχεν ἑαυτὸν ὁ ἥρως, coll. 796—798, refrigerabat se ab æstu et sudore; simulque vulnus, inflictum a sagitta, purgari sanguine curarique studebat. proxime ergo τὸ ἀναψύχειν respicit receptionem animæ ab æstu et refrigerationem a sudore. οἱ παρὰ νηυσὶν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ, qui apud naves refrigerabant et reficiebant suum pectus, Ν, 84, i. e. ἀνελάμβανον ψυχὴν, spiritum recipiebant ex labore. ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ, pro ἀνεψύχθησαν, Κ, 575, recreati sunt suo pectore, animam frigidiorem haurientes. nam proprie ἀναψύχειν est ἀνακτᾶσθαι ψυχὴν ἤδη κινδυνεύουσαν οἴχεσθαι, cui opponitur ἀποψύχειν, animæ deliquium pati. ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους, δ, 568, zephyri leniter spirantes flatus oceanus emittit ad recreandos homines, *die leute zu erfrischen mit frischer luft, (to refresh mankind.)*

ἁνδάνω, (῞Ηδω) est forma simplicis ῞ΗΔΩ, quod vide, distracta per paragogen. ab ἥδω, ἡδάνω, ἁδάνω, ἁνδάνω. sic ex λήθω fit λανθάνω, ex μήθω μανθάνω, λήχω λαγχάνω, δήκω δαγκάνω, per syncopen δάκνω, etc. hinc hæc forma solum habet præsens et imperfectum. οὐκ 'Αγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ, Α, 24, δίχα δὲ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, Σ, 510. γ, 150. sic τρίχα, trifariam, θ, 506. κακὴ, ξ, 337. οὐκ Αἴαντι ἥνδανε θυμῷ, Ο, 674. πᾶσιν ἑήνδανε, Ω, 25, cum novo augmento syllabico, attice. sic, πάμπαν ἑήνδανε, γ, 143. ἁνδάνει αὐτῇ, β, 114. ἐπεὶ οὐκέτι ἥνδανε νύμφη, ε, 153, ubi in significatu maxime primo, non amplius delectabat et grata erat. et vide, etiam Nympha tædium creat in amore furtivo diutino. οὐχ ἥνδανε θυμῷ, κ, 373. ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ξ, 525. ὃς μάλιστα ἥνδανε, qui maxime gratus erat, ρ, 173. Πηνελοπείῃ ἥνδανε μύθοις, π, 398.

ἄνδιχα, (῞Εω) adverb. dupliciter. ex ἀνὰ et δίχα conflatum. κεφαλὴ ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, caput in duas partes est dissectum, Π, 412, *mitten von einander, in zwey stücke, (asunder, in two pieces.)* sic et 578. Υ, 387. ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι, aut in duas portiones omnia dividere, Σ, 511, coll. 512. Χ, 120, s.

ἀνδόνακας, pro ἀνὰ δόνακας, vide sub 'ΑΝΑ', prope finem.

ἀνδράγρια, ίων. τά. (῾Ρέω) spolia ex occisis hostibus collecta, σκῦλα τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγειρόμενα, τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύματα. et ejusmodi spolia erant arma vel alia insignia militaria. ὅστις 'Αχαιῶν πρῶτος βροτόεντα ἀνδράγρια ἤρατο, quis Græcorum primus spolia cruenta legerit, Ξ, 509, et augetur hac voce virtus et fortuna Græcorum, quod non vult narrari sibi a Musis poëta, quis ceciderit, sed quis, quasi per otium, in terrore Trojanorum, spolia a se occisi hostis legerit.

ἄνδραγχος, vide sub δήμιος, prope finem.

ἀνδρακὰς, (῎Ανω) adverb. viritim, *mann vor mann, auf jeden mann, für jeden mann, (man by man.)* δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα ἀνδρακὰς, demus ei quisque unum, ν, 14, coll. 13. ut ergo acciperet tredecim τρίποδας et totidem λέβητας. alii legi jubent, ἄνδρα κατ' pro κατὰ ἄνδρα.

ἀνδραποδιστὴς, ἀνδραποδοκάπηλος, vide sequens.

ἀνδράποδον, ου. τό. (Πάω) servus, *ein sclave, (a slave,)* ὡς ἀνδρὸς ὢν πούς, qui hero suo quasi pes est, τοῦ δεσπότου, ὅσπερ εἰς κεφαλὴν ἐκείνῳ λογίζεται, qui servo est caput. ἀνδράποδα ergo sunt δοῦλοι, ὑποκείμενοι δεσπόταις, καὶ ὄντες αὐτοῖς, ὅπερ οἱ κατωτάτω πόδες ὅλῳ τῷ ἄνω σώματι. est vox composita ab ἀνὴρ et πούς. ἔνθεν οἰνίζοντο 'Αχαιοὶ, ἄλλοι μὲν — ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι, ubi est metaplasmus declinationis, quasi nominativus esset ἀνδράπους, οδος, ὁ, Η, 475, inde vinum petebant Græci, alii quidem aliis mercibus, alii vero servis pro eo datis. sermo est de insula Lemno, in quam Græci captos a se hostes deportabant, vendebantque. sic Thraces olim, gens rapto vivere adsueta, cum sale permutabant suos captivos, unde ἁλώνητα δουλάρια

dicti servuli viles. quod vero non omnes servi olim fuerint *αἰχμάλωτοι*, bello capti, sed plurimi etiam furto abrepti ex libera conditione, notum est. Thessalia maxime infamis olim fuit tali furto et venditione. qui emtoribus servos exhibebant, dicebantur *ἀνδραποδισταὶ, ἢ ἀνδραποδοκάπηλοι, ἢ σωματέμποροι*, *sclavenhandler, seelenverkäufer, (slave-merchants, dealers in bodies.)* alii l. c. legunt *ἀνδραπόδοισι*, ut metaplasmum declinationis effugiant; sed præter suffragia antiquorum, qui hanc figuram Ionicam tuentur. imo Aristarchus et Zenodotus expungi jusserunt totum illum versum, ut a recentiori manu interpositum; quia nomen *ἀνδράποδον* sit Homeri ævo recentius. sed et huic edicto Grammatico reclamavere plerique.

ἀνδράριον, vide sub Ἀνὴρ, prope initium.

ἀνδραχθὴς, *έος. ὁ ἡ.* (Ἄχω) qui viro est onus, *ἀνδρὸς ἄχθος*: valde onerosus. *woran ein man genug zu heben oder zu tragen hat, (as much as a man can lift or carry.)* *ἀπὸ πετρῶν ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν ἔβαλλον*, a petris jaculabantur saxa ingentia, κ, 121, ut notentur *λίθοι μεγάλοι, οἱ ἀνδροβαρεῖς, οἳ τοῖς ἄλλοις ἀνδράσιν ἐπαχθῆ ἂν γίνοιντο φορήματα.*

ἀνδρειφόντης, *ου. ὁ.* (Φάω) qui viros occidit. est epitheton Martis, pro *ἀνδροφόντης*, mutato *ο* in *ει*. scribitur et *ἀνδριφόντης*. est idem qui *βροτολοιγὸς, καὶ ἀνδροφόνος κατ' ἐξοχήν*. *Μηριόνης ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ*, Β, 651. Η, 166. Ρ, 259, par et similis Marti homicidæ.

ἀνδρεράστρια, vide sub *γυναιμανής*.

ἀνδρεὼν, *ὁ*, vide sub Ἀνὴρ, prope initium.

ἀνδρία, *ἡ*, vide sub *ἀναγκαῖος*, ad finem.

ἀνδρίον, *τὸ*, vide sub Ἀνὴρ, prope initium.

ἀνδροβρὼς, vide sub *μολοβρὸς*, ad finem.

ἀνδροδόμος, *ὁ*, vide sub Ἀνὴρ, prope initium.

ἀνδρόκμητος, *ου. ὁ ἡ.* (Κάμω) viri defuncti causa. *ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ*, Λ, 371, i. e. *ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος τεθνηότος*. nam *ἀνὴρ καμὼν* et *ὁ τεθνηὼς*, est idem: functus miseriis vitæ, et sic fessus ut nullum membrum moveat. nam dicere h. l. *τὸ ἀνδρόκμητον* esse, *περὶ ὃ ἄνδρες ἔκαμον*, quod humano labore et opera est factum, perridiculum esset. ergo est, *ἀνδρὶ καμόντι* i. e. *θανόντι πεποιημένον*.

ἀνδροκτασία, *ας. ἡ.* (Κῶ) cædes hominum, homicidium, *das morden, das halsebrechen, (slaughter, carnage.)* ab *ἀνὴρ*, i. e. *ἄνθρωπος*. sic *ὁ ἀνδροφόνος* in genere est, *ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπον ἀναιρῶν, εἴτε παῖς εἴη ὁ πεσὼν, εἴτε ἀκμαῖος, εἴτε καὶ γυνή*. *εὖ οἶδα μάχας τε ἀνδροκτασίας τε*, Η, 237, ubi prœlia bellica notat, in quibus homines cæduntur. *παύσασθαι Ἄρην* (cessare facientes Martem) *ἀνδροκτασιάων*, pro *ἀνδροκτασιῶν*, Ε, 909. *Ἕκτορα ὕπηγε Ζεὺς ἐκ βελέων, ἔκ τε κονίης, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ*, Λ, 164, i. e. ex pugna vehementi. quibus locis est de cæde bellica. *ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς*, Ψ, 86, propter triste homicidium, coll. 87, *παῖδα κατέκτανον, νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς*, ubi vides infanticidium, quando puer puerum occidit rixa in lusu orta. nam et *παιδοφονία* est *ἀνδροκτασία*. *μάχαι τε ἀνδροκτασίαι τε*, Ω, 548, *ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε*, λ, 611, pugnæ et cædes: et duo posteriora notant idem; sicut et duo priora.

ἀνδρόμεος, *ου. ὁ ἡ.* (Ἄνω) virilis, humanus. *männlich, menschlich, (manly, human.)* *ἵετο δῦναι ὅμιλον ἀνδρόμεον*, nitebatur irrumpere in aciem confertam virorum, Λ, 538, *suchte in die geschlossenen glieder einzubrechen, (endeavoured to break into the close ranks.)* *χροὸς ἀνδρομέοιο*, a corpore humano, Ρ, 571. sic et Υ, 100, *διελθεῖν χροὸς*, transfixisse corpus virile, ubi de hastâ sermo. et de eâdem, Φ, 70, *ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο*, cupiens satiari corpore humano. *ἀνδρόμεα κρέα ἔδων*, *menschenfleisch essend, (eating human flesh,)* ι, 297. et 347, *ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα*. et 374, *ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι*, *stücken menschenfleisch, (pieces of human flesh.)* *αὐλὸς αἵματος ἀνδρομέου*, χ, 19, *ein langer schuss des blutes des mannes, (a pipe of human blood.)*

ἀνδροσάθων, *ωνος, ὁ*, vide sub *ἀναγκαῖος*, ad finem.

ἀνδροτὴς, *ῆτος. ἡ.* (Ἄνω) virilitas. notat proprie *φύσιν ἀνδρὸς*, *die männlichkeit, (virility,)* quæ in vegeto viri corpore conspicitur. hinc anima cum luctu relinquere dicitur tam egregium et virens corpus. *ψυχὴ, ὃν πότμον γοόωσα (γοῶσα), λιποῦσα ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην*, Π, 857. Χ, 363. *Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ*, Ω, 6. sed alii his locis aptius legunt *ἀδροτῆτα*.

ἀνδροφάγος, *ου, ὁ ἡ.* (Φάω) homines vorans, *ein menschenfresser, (a cannibal.)* *Κύκλωπος ἀνδροφάγοιο*, κ, 200. *ἡ ἀδηφαγία, ας.* voracitas, ab *ἄδην*, satis. et de hac Herculis *ἀδηφαγία* est locus lepidus Callimachi, Hymno in Dianam, 160, et circa.

ἀνδροφόνος, *ου. ὁ ἡ.* (Φάω) viros vel homines occidens. *ὑπὸ Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο*, Α, 242. Ζ, 498. Ι, 351. Π, 77, 840. Ρ, 428. Ω, 509, 724. et id non probrose dictum, sed est epitheton fortissimi bellatoris, et summi ducis, sub cujus imperio, et a cujus etiam manu, hostes cæduntur. sic, *Ἄρης ἀνδροφόνος*, Mars, Δ, 441. *Λυκοῦργος*, Ζ, 134. *ἀνδροφόνους χεῖρας*, de Achille, Σ, 317. Ψ, 18. Ω, 479. *φάρμακον ἀνδροφόνον*, venenum, α, 261, i. e. *ἀνθρωποκτόνον* virtute sua: non quidem ex intentione Ulyssis, utpote qui contra feras tantummodo noxias usurus erat sagittis veneno tinctis; sed tamen, quo possent homines quoque mori, sicut postea proci talibus sagittis perierunt.

ἀνδρὼν, *ῶνος, ὁ*, vide sub Ἀνὴρ, ad initium.

ἀνδύεται, pro *ἀναδύεται*, vide sub *ἀναδύω*, prope finem.

ἀνεγείρω, f. *ερῶ.* (Ἄω) excito. *αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Νέστωρ*, Κ, 138. et 157, *τὸν παρστὰς ἀνέγειρε*. *ἀνέγειρα ἑταίρους*, excitabam ja-

centes in terrâ tristes, κ, 172. augmentum ionice omissum, pro ἀνήγειρα. ἐκ λεχέων μὲ ἀνεγεῖραι, ex lecto me excitare, δ, 730, ἐξ ὕπνου μὲ ἀνεγείρεις, ψ, 16. et 22, ἐξ ὕπνου μὲ ἀνέγειρε.

ἀνεδέγμεθα, pro ἀνεδεχόμεθα, vide sub ἀναδέχομαι.

ἀνέδην, vide sub ἀνίημι, ad finem.

ἀνέδρακον, vide ἀναδέρκω.

ἀνέδραμον, vide ἀναδρέμω.

ἀνέδυ, ἀνεδύσατο, vide sub ἀναδύω, prope initium.

ἀνεέργω, vide ἀνέργω.

ἀνέζω, f. ἔσω. ("Εω) insidere facio, *ich setze drauf, (I set down.)* impono. ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες, in currum imponentes corpus mortui, N, 657, ἀναθέντες.

ἀνεικόνιστος, vide sub ὁδὸς, prope initium.

ἀνειλείθυιαι, vide sub Εἰλείθυιαι, in R.

ἀνειμένος, vide sub ἀνίημι, paullo sub medio.

ἄνειμι, ("Εω) insum, supra sum. ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν, ω, 342, pro ἄνεισιν, *es sind trauben von allerley art dran, (there are grapes of all sorts upon it.)*

ἄνειμι, ("Εω) sursum eo. it. adeo, accedo, *ich gehe hinan, (I go to.)* it. redeo. δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους, X, 492, indigens filius adit ad amicos patris. et 499, δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην. ἀνήϊον (imperf. ab ἀνεῖω) ἐς περιωπὴν, adscendebam in speculam, κ, 146, coll. 148. et 274, παρὰ νηὸς ἀνήϊον, a nave sursum ibam et progrediebar. sic et 446. ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν, ex Æthiopibus revertens, ε, 282. ἠελίου ἀνιόντος, sole oriente, Θ, 538. X, 135. α, 24. ἅμα ἠελίῳ ἀνιόντι, Σ, 136. μ, 429. ψ, 362. ἐκ πολέμου ἀνιόντα, sc. ἰδὼν, Z, 480, ex pugna revertentem conspicatus: nam est ibi sermo festinantis, qui facile aliquod verbum omittit. ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηΐ, κ, 332, i. e. ἀναπλέοντα. sic ἐξ Ἐφύρης, α, 259, redeuntem. πὰρ νηῶν ἀνιόντες, Ξ, 28, juxta naves redeuntes. ἂψ ἀνιοῦσα, T, 290, i. e. ἐπανελθοῦσα. ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν νῆα, θ, 568. ex deductione revertentem, ἐπανερχομένην. sic et ν, 150, 176.

ἀνείμων, ονος. ὁ ἡ. ("Εω) vestibus et tegumentis carens. deinde et, carens vestibus dignis. παρὰ πάμπαν ἀνείμονος, γ, 348. nam εἷμα est vestis sensu Romano, i. e. quodvis tegumentum corporis.

ἀνείργω, vide ἀνέργω.

ἀνεκήκιε, vide ἐτήτυμος, prope initium.

ἀνεκτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Χάω) tolerabilis, portatu facilis, non nocens, non opprimens. *erträglich, (endurable.)* ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδε ἔσσεται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτὰ, *das wird ja gewiss verderblich ding werden, das nicht zu ertragen ist, nicht auszustehen, (that must indeed be a great calamity, which is not to be borne,)* A, 573, ἐπεὶ οὐκέτι ἀνεκτὰ πέλονται, υ, 223, nam jam non sunt hæ res tolerabiles. et 83, ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, sed hoc quidem vel tolerabile et non omnino disperdens malum habet aliquis, si —, *das ist doch noch auszustehen, (not to be endured.)* χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκ ἔτι ἀνεκτὸς, K, 118, necessitas enim urget jam non tolerabilis, i. e. ἀνάγκη. sic et A, 609. reperitur alibi et fœmininum ἀνεκτή. est ab ἀνέχω, sustineo, sursum habeo.

ἀνεκτῶς, (Χάω) adverb. tolerabiliter, *erträglich, (endurable.)* Ἕκτωρ μαίνεται οὐκ ἔτι ἀνεκτῶς, furit jam sic, ut sustineri non possit, Θ, 355. ut resisti ei non possit. sic, σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς, ι, 350, inquit Ulysses ad Cyclopem: tu enim furis jam et agis nimis violenter.

ἀνελεύθερος, vide sub ἐλεύθερος, ad finem.

ἀνέλκω, ("Ελω) attraho, sursum traho. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε, ille arcus curvaturam attraxit, *zog den bogen, (drew the bow,)* A, 375. N, 583. σταθμὸν (*das gewichte, [weights,]* pondus ponderans) ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς, ἀνέλκει, M, 434, ubi dicitur de muliere, quæ in lancibus libræ, lanam æquat ponderi: *sie ziehet die wage in die höhe, (she lifts up the balance.)* ἐτάνυσσε ἀνέλκων, tetendisset arcum, attrahens eum, φ, 128. et 150, πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας, ἀνέλκων, fatigabatur manus, trahendo arcum. ἀνελκόμενον, sc. Telemachum, χ, 97, eum cum ad se traheret et extraheret hastam ex corpore mortui. πολιὰς τρίχας ἀνέλκετο χερσὶ, rex Priamus vellebat sibi canos, X, 77.

ἀνέλω, ("Ελω) sursum tollo. it. aufero. τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν, horum nihil sane auferes, A, 301, abripiens et tollens. τῶν τὶ ἀνελὼν δοῦναι αὐτῷ, Ψ, 551, horum aliquid sumens in manus, dare ei poteris. et 736, ἄεθλια δ' ἶσα ἀνελόντες ἔρχεσθε, paria certaminis præmia capientes ite. et forma *media*, eodem sensu. οὐλοχύτας ἀνέλοντο, corbes, in quibus mola salsa erat, sursum tollentes, in manus sumentes, κάτωθεν ἀναλαμβάνοντες, A, 449. B, 410. conf. ὁ οὐλοχύτης. inter preces elevabant hos corbes parvos: post preces peractas superfundebant hanc molam salsam, i. e. hanc farinam sale mixtam, capiti victimæ, conf. γ, 442, ἐν κανέῳ: nam ibi unum tantum κάνεον, quia una victima. ἂν δ' ἕλετ' (pro ἀνείλετο) ἀσπίδα, A, 32, sustulit in humerum. κλισίηθεν ἀνείλετο ἔγχος, N, 296, ex tabernaculo sumsit hastam, κούρῃ νηπίῃ, ἥτε ἅμα μητρὶ θέουσα ἀνελέσθαι ἀνώγει, Π, 8, jubet, ut mater suscipiat se in ulnas. et 10, δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, lacrimans suspectat matrem. ὄφρα ἀνέληται, donec suscipiat mater puellam infantem in sinum suum a terra. ubi notatur ἡ ἄγαν νηπιότης puellæ ejusmodi, de qua parabolam sumsit poëta. ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς, sursum tollentes a terra, γ, 453, ἀναβαστάσαντες: *da sie das geschlagene opferthier von der erde in die höhe gehoben, (having lifted the slaughtered victim from the ground,)* sc. caput ejus. καὶ πολλὰ ἀνελόντα, eum capientem et sumentem quamvis multa, σ, 16, et sensus ibi est: οὐ φθονέω, δοῦναί τινά σοι πολλὰ, καὶ ἀνελόντα αὐτὸν πολλὰ, non invideo, si quis tibi

multa det, etiamsi is multa in manus sumat ut det. ἀν δὲ νάκην ἕλετο αἰγὸς, ξ, 530, sumsit pellem capræ. Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι, υ, 66, venti rapidi tollebant eas a terra in aërem altum, coll. 77, et auferebant eas inde. ἦ ἄρ' κε ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σε ἀνελοίμην, σ, 356, num velles mercenariam operam præstare in agro, si te susciperem, si te assumerem mercenarium. *wenn ich dich annehmen wollte zum tagelöhner, (if I were to take thee for a day-labourer.)* αἲ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο, τ, 22, utinam tandem sane, fili, multas curas et providentias susciperes, ἀναλάβοις. et hæc vox videtur esse ex mente eorum posita, qui discere habebant pro reminisci: ut sit quasi, ἀναμνησθείης, *wieder hervor suchen und zur hand nehmen möchtest, (mightest seek out again and take in hand.)* sed hæc expositio videtur eruditior quam verior. nam et Germani dicunt, *klugheit annehmen, (to assume prudence,)* adsuescere sibi prudenter agere. nisi quod tamen re ipsa τὸ discere nihil est quam, naturæ instinctum ad bona sequi, et cogitando eruere abdita in animo. οἷός τι ἤδη, πατρὸς ἀέθλια καλὰ ἀνελέσθαι, φ, 117, jam talis est qui possit tollere pulcra certaminum præmia sicut pater ejus: qui valeat ἀεθλεύειν κατὰ τὸν πατέρα. occidendi significatus in Homero non occurrit. cæterum lusit sapiens aliquis hac voce, quatenus ἀνελέσθαι proprie notat, a terra sursum tollere: dicens, θανεῖν (ἀνελέσθαι in sensu passivo, tolli e vita) esse quasi ἄνω θέειν, quem ad modum γένεσις sit ἡ εἰς γῆν νεῦσις.

ἀνεμιαῖος, vide sub ἄνεμος, paullo ante medium.

ἀνεμόεις, όεσσα, όεν. (Ἄω) ventosus, ventis expositus. et solet esse epitheton loci in alto siti. sic ἠνεμόεσσα (ionice) Ἴλιος, sita enim erat in colle satis edito. ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην, Β, 606. Ἴλιον, Γ, 305. Θ, 499. Μ, 115. Ν, 724. Σ, 174. Ψ, 64, 297. ἐρινεὸν ἠνεμόεντα, Χ, 145, caprificûm, i. e. nemus caprificorum, ventis agitari solitum. ἠνεμόεντα Μίμαντα, γ, 172. δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας, ι, 400, ἐπὶ ἄκριας, π, 365. πτύχας ἠνεμοέσσας, τ, 432, recessus montium ventosos i. e. altos et ventis pervios. insulæ, e. c. Μίμας, dicuntur ἀνεμόεσσαι, quia pleræque instar montium super planum mare sunt elatæ.

ἄνεμος, ου. ὁ. (Ἄω) ventus, *der wind, (the wind.)* est ab ἄω et ἄημι, quasi ἄεμος, interserto ν per epenthesin. Homerus quatuor tantum novit ventos, νότον, εὖρον, βορέαν, ζέφυρον: et hos poëtice sæpe ut πρόσωπα inducit, et personificat velut numina. dicuntur habitare in Thraciâ, Ψ, 229, seqq. et 194, seqq. hos vocat ἡ Ἶρις, i. e. arcus ille cœlestis est signum physicum venti: et mythice venti dicuntur amare eam, ut gratam amicam. cæterum ἄνεμος est ἀέρος ῥύσις, fluxus aëris, *ein strom der luft. (a current of air.)* hinc Juno, i. e. aër inferior, dicitur excitare eum, Ξ, 254. κύματα παντοίων ἀνέμων, fluctus a variis ventis excitati, Β, 397. ὡς δ' ἄνεμοι δύο, Ι, 4, seqq. ubi parabola de ventis. et Ξ, 398, s. οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε περὶ δρυσὶν ἠπύει, nam in sylva densa et alta maxime resonat vis ventorum. ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο, Ε, 865. et 525, ζαχρειῶν ἀνέμων. ἄνεμος ζαὴς, Μ, 157. ὑπὸ λιγέων ἀνέμων, Ν, 334. λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, Ο, 620. Ξ, 17. κακὴ ἀνέμοιο θύελλα, Ζ, 346. ὦρσεν ἀπὸ ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν, Μ, 253. μετὰ πνοιαῖς ἀνέμοιο, i. e. ἐν πνοιαῖς, Ψ, 367. et Μ, 207, πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο, i. e. πρὸς ἄνεμον πνέοντα, *dahin wo der wind hingieng, (the way of the wind.)* ergo, σὺν πνοιαῖς, *mit dem winde, (with the wind.)* ἔρνος, ὅ πνοιαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων, Ρ, 56, plantam, quam flatus motant omnium ventorum: ubi ostenditur τὸ εὐχερέστερον τῆς τῶν ἀνέμων πνοῆς, ὑφ' ὧν τὸ φυτὸν εὔτονον καὶ φυλακτικὸν τοῦ καρποῦ γίνεται. sed si venit ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ, tunc nocet. ὁπότε ἐπείγῃ ἲς ἀνέμοιο, Ο, 383. et Ρ, 739, ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο, nam tunc maxime violentus ignis. ἀνέμοιο δυνὸς ἀήτης, Ο, 626. ἄχνη σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς, Λ, 308, et sic dicitur ventus cito variabilis. sic et inconstans mente dicitur ἀνεμιαῖος. βίας ἀνέμων ἀλεείνων, violentias ventorum vitans, Π, 213. Ψ, 713. σὺν Βορέῃ ἀνέμῳ, Ο, 26. Ζεφύρῳ ἀνέμῳ, Π, 150, ubi ei, ut numini masculo, equa Ποδάργη peperisse dicitur pullos. πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει τὸ πῦρ, Λ, 156. ἐνέπρησεν ἄνεμος μέσον ἱστίον, Α, 481. φύλλα χαμάδις χέει, Ζ, 147. κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω, Θ, 548. ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων, Ξ, 399. κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας, Ε, 501, sc. agricola. et 499, ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει. θείειν (currendo) δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, Κ, 437. κοιμήσας δ' ἀνέμους, Μ, 281. et 133, δρύες, αἵτε ἄνεμον μίμνουσι. ἴσαν (ibant) ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ, Ν, 795. οὔτε ἀνέμοις τέρπονται, Θ, 481 sc. illi ad Tartara detrusi. πάντῃ δὲ κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, Υ, 492. νῆα ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν, Ψ, 317. ἅμα πνοιαῖς ἀνέμοιο, Ω, 342, i. e. tam celeriter ac ventus vadit. sic α, 98. β, 148. ε, 46. ζ, 20. conf. ἅμα. ἔπρησεν ἱστίον, β, 427. φέρων, γ, 300. ι, 39. ο, 481. ι, 111, 134. ζαὴς, ε, 368. φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ, η, 277. et 282, σκέπας ἀνέμοιο. ἐπῶρσε Ζεὺς ἄνεμον βορέην, ι, 67. et 71, ἲς ἀνέμοιο. et 78, ἄνεμός τε κυβερνῆταί τε. et 285, ἄνεμος ἐκ πόντου, *ein wind der aus der see her wehet, (a sea breeze.)* ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα, λ, 591. κυβερνῆταί τε, μ, 152. et 168, ἐπαύσατο. sic et 400. et 409, ἀνέμοιο θύελλα. et 425, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν. ἄνεμος ἐκνεφίας, valde vehemens, describitur, μ, 405, seqq. adversus per integrum mensem, ultimum damnum inferens Ulyssi sociisque, μ, 313, seqq. ἄνεμος πέσε, *legte sich, (fell, subsided,)* τ, 202, coll. 200, βορέης ἄνεμος μέγας. σκέπας ἀνέμου, ε, 443. ζ, 210. μ, 336. ἲς, ν, 276. τ, 186. ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ, ξ, 253. et 256, κυβερνῆταί τε. et 299, ἔθεεν βορέῃ. νῆα ἐπειγομένην ἀνέμῳ, ψ, 235. ἐπῶρσε ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρὰ, ε, 109. coll. 111, 134. ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν, κ, 47, ex utre Ulyssis. et 54,

ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν γίνονται, μ, 286. et 288, ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα. λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦε (ἐπέχευε) γ, 289. λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων, δ, 839, evanuit. τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους, ε, 383. et 391, ἄνεμος ἐπαύσατο. et 293, ὀρόθυνεν ἀέλλας παντοίων ἀνέμων. et 305, ἐπισπέρχουσιν ἄελλαι παντοίων. et 317, δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα. et 330, ὡς τὴν ἂν πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα. βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα, κ, 20. et 21, κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων. ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν, λ, 399, 406. οὐδέ τις ἄλλος γίνετο ἀνέμων, μ, 326. ἀνέμων δυσαέων, ν, 99. ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων, τ, 440. ἀνέμοισι φέρεσθαι κάλλιστε, ι, 343. εὖτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, ζ, 43. φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι, ι, 82. et 260, παντοίοις. ὀλοοῖς, ξ, 313. ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, η, 272. παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν, κ, 22. hinc οἱ ἀνεμοκοῖται dicti, γένος ἐν Κορίνθῳ, ἀνέμους κοιμίζοντες, quam artem et 'Εμπεδοκλῆς novit. ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρὰ, ω, 110.

ἀνεμοσκεπής, έος. ὁ ἡ. (Ἕπω) a vento tegens, *vor dem winde schützend, (defending from the wind.)* χλαινῶν ἀνεμοσκεπέων, Π, 224, palliorum ventos arcentium.

ἀνεμοτρεφής, έος. ὁ ἡ. (Τρέφω) a ventis auctus et condensatus et roboratus. κῦμα ἀνεμοτρεφὲς, Ο, 625, ὃ ἀνέμῳ τρέφεται i. e. συμπήγνυται, αὔξεται, συνίσταται. ἔγχος, Λ, 256, ubi notatur hastile firmum, factum ex ligno quod ventos in monte passum erat et sic satis roboratum; τὸ τραφὲν καὶ ἐγγυμνασθὲν τὰς ἶνας ἀνέμῳ, καὶ διὰ τοῦτο στεῤῥὸν καὶ οὐκ εὔθραυστον, ἀλλὰ εὔτονον, ὁποῖα τὰ ἐν εὐηνέμοις χωρίοις τρεφόμενα φυτά. hinc et Achillis μελία, Πηλίου ἐκ κορυφῆς τέτμηται ὅπου μάλιστα ἦν ἀνέμοις εὐγύμναστος. et sicut κῦμα ἀνεμοτρεφὲς est τὸ ἀνέμοις αὐξόμενον καὶ πηγνύμενον καὶ συνιστάμενον, ὡς κορυφοῦσθαι, καὶ μὴ δίκην ἐπιπέδου ἡπλῶσθαι: sic et ἔγχος tale est, cujus lignum ex arbore ventis probe exercita est recisum, et valens. sic Simonides dixit πύλας ἀνεμοτρεφέας, fores firmas, ex robusto ligno factas.

ἀνεμόω, ώσω, vide sequens.

ἀνεμώλιος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) frustraneus. *was blos in den wind gehet, (what goes off entirely into the wind.)* sine effectu, *ohne wirkung, (without effect.)* est pro ἀνεμώνιος, ab ὁ ἄνεμος, a quo est ἀνεμόω, f. ώσω, vento agitari facio, ventis trado. et Attici solent sæpe τὸ ν vertere in λ, e. c. λίτρον dicentes pro νίτρον, et πλεύμων pro πνεύμων, a quo est ἡ πλευμωνία. terminatio autem ώλιος ab ἀνεμόω est, ut in ἀπατήλιος ab ἀπατάω. ἀνεμώλια (τόξα) γάρ μοι ὀπηδεῖ, arcus inutilis et frustraneus me comitatur, Ε, 216. τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον, Φ, 474. οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, illi contra sunt sine effectu, Υ, 123. κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν, inania loqui, vana et incerta, δ, 837. λ, 463. σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις, Δ, 355, i. e. ψευδῆ λέγεις, *du redest in den wind, (thou speakest to the wind.)* nam λόγος ἀληθὴς πράγμασιν ἐγκαθήμενος οὐκ ἂν ἀνέμοις λέγοιτο φέρεσθαι: insidet enim et nititur re suâ verâ: ὁ δὲ ψευδὴς κενεμβατῶν (vanis ingrediens) ἀέρος μόνον ἐστὶ πληγὴ καὶ πλεῖον οὐδέν. et est modesta phrasis: sed Sthenelus ἀπαιδευτότερον, *(ungezogener, unartiger,) (rudely, unlearnedly,)* λαλεῖ, 404. quidam hanc vocem ab ὄλλω, perdo, deducunt, ut sit quasi ἀνεμόολιος, ὁ ἀνέμοις οἷον ὀλλύμενος, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνεμόφθορος: sed non necesse est, compositam hanc putare vocem. Vide sub 'Ελίκη in R.

ἀνενείκατο, vide sub ἀναβάλλω, prope finem.

ἀνενείκω, (Χάω) effero, sursum fero. *hole oder bringe herauf, (I fetch or bring up.)* τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ ἀΐδαο, sc. Cerberum, λ, 624. ἀδινῶς ἀνενείκατο, Τ, 314, crebro sursum extulit gemitus ex imo pectore; et deest, τὸ πνεῦμα, *er zog den athem aus der tiefe in die höhe, (he heaved deep sighs,)* ἀναγαγὼν πνεῦμα.

ἀνέπαλτο, pro ἀνεπάλλετο, vide sub ἀνάπαλλω, ad medium.

ἀνέργω, et ἀνεέργω, et ἀνείργω, f. ξω. (Ἕρα) reprimo, cohibeo, *halte auf, halte zurück, (I restrain, keep back.)* Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας, Η, 56. Hector copias suas reprimebat. sic et Γ, 77. Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσω Τρώων, Ρ, 752, ubi genitivus pertinet ad μάχην, et ὀπίσω est locale absolutum, retro, a tergo Græcorum, Ajaces semper pugnam et impetum Trojanorum reprimebant, ut Græci a tergo tuti essent, coll. 746, nam Ajaces postremos ordines Græcorum formabant, *die arriere guarde, (the rear guard.)*

ἀνερέπτω et ἀνερείπτω, f. ψω. (Ἕρα) devoro, absumo. it. de terra abripio. nam hoc verbum sæpe ex ἄνω et ἡ ἔρα compositum intelligi debet, ut sit, sursum aufero a terra. proprie quidem ἐπὶ τροφῆς ἀλόγων ζώων de terra vescentium dicitur: metaphorice vero est in genere, abripere, *wegraffen, wegreissen von der erde, (to carry off from the earth.)* τὸν (Ganymedem) καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ, Διῒ οἰνοχοεύειν, abripuerant e terra in cœlum, Υ, 234. νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, α, 241. ξ, 371. νῦν δ' αὖ παῖδα ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι, venti, δ, 727. τὰς κούρας Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, υ, 77, coll. 66. ergo hoc verbum ubique in significatu tropico positum.

ἀνέριστος, vide sub εἰκοσινήριτος.

ἀνερμάτιστος, vide sub ὕλη, paullo a fine, et ἕρμα, ad finem.

ἀνέρομαι et ἀνείρομαι, (Ῥέω) quæro, percontor, alloquor. τοῦτο δέ σοι ἐρέω, ὅ με ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, Γ, 177. sic, α, 231. η, 243. ο, 389, 401. τ, 171. ψ, 99. εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι, si de hac terra interrogas, quænam sit, ν, 238. ὅτε κεν δή σε αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν, si te interrogaverit, δ, 420. ἀνείρετο, interrogabat, η, 21. ἀνήρετο, ab ἀνέρομαι, Φ, 508. ἀνειρόμενος, interrogans, δ, 461, 631. proprie est, adloquor, *ich rede an, (I accost.)* ἀνήρετο αὐτὸν Σωκράτης,

interrogabat eum Socrates, Aristoph. Nub. 144.

ἀνερύω, f. ύσω. (Ῥύω) sursum traho. ἱστία ἀνερύσαντες, vela sursum trahentes ad malum erectum, ι, 77. μ, 402, ἀνελκύσαντες. τὸ ἀνερύειν et ἀναῤῥύειν ponitur et ἐπὶ θυσίας, conf. αὖ ἐρύειν sub ἐρύω. unde est ἡ ἀνάῤῥυσις, i. e. θυσία.

ἀνέρχομαι, (Ἔρω) redeo. it. sursum eo. ἂψ ἀνερχομένῳ λόχον εἷσαν, redeunti et revertenti insidias posuerunt, Δ, 392, ubi est dativus incommodi; contra revertentem. ἀνερχομένῳ δόλον ἄλλον ὕφαινε, Z, 187, revertenti alium dolum struebat. αὖθις ἀνερχομένῳ δῶρον δοῦναι, α, 317, domum reverenti hinc, donum dare. νέον ἔρνος ἀνερχόμενον, ζ, 163, recens germen succrescens e terra, et notat ταχεῖαν φυτοῦ αὔξησιν *einen neu aufschossenden stamm, (a recent shoot.)* ἀνελθὼν εἰς σκοπιὴν, adscendens in speculam altam, κ, 97, 148, 194, coll. 146. ἀνήϊον ἐς περιωπὴν, adscendebam in locum unde circumspicere possem. ἄστυδε ἀνελθὼν, τ, 190, ad urbem ex inferiori loco sursum iens.

ἀνερωτάω et ἀνειρωτάω, (Ῥέω) quæro, interrogo, idem ac ἐρωτάω. δ, 251, ubi alii legunt ἀνειρώτων, alii ἀνηρώτων, interrogabam eum: et priores analogiæ convenientius.

ἀνέσαιμι, vide sub ἀνίημι, paullo a fine.

ἄνεσις, ἡ, vide sub eodem, prope initium.

ἀνέσσυτο, vide sub ἀνασεύω.

ἀνέστιος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) sine foco et lare: ὁ μὴ ἔχων ἑστίαν, i. e. οἶκον. ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, I, 63, sine lare proprio: vel et, nihil sacri, quale est focus, æstimans ut decet. Vide sub Ἐσχάρα, ad initium, et ἀφρήτωρ, ad finem.

ἀνέσχε, vide sub ἀνασχέω, ad initium.

ἀνέσχεθε, vide sub ἀνασχέθω.

ἄνετος, ὁ ἡ. vide sub ἀνίημι ad finem.

Ἄνευ, (Ἀ) adverb. est ab α privativo, cui adjuncta est terminatio ex νὴ negandi particula inseparabili. sine, extra. *ohne, weit davon, (without, far from.)* οὔποτε ἄνευ δηΐων ἦν, N, 556, *war nie ohne feinde, (was never without enemies)* nunquam remotus ab hostibus erat. i. e. semper cum hostibus ei pugnandum erat. αἴκεν ἄνευ ἐμοῦ, O, 213, siquidem invito me, contra meam voluntatem. ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, eversurum esse urbem sine se, P, 407, sic ut ipse non una esset. ἄνευ κέντροιο θέοντες ἵπποι, Ψ, 387, sine stimulo currentes. οὔτι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλὴ, β, 372, non sine deo, non invito deo, hoc captum consilium. ἄνευ δεσμοῦ, ν, 100, *unangebunden, (unbound,)* sine vinculo. οὔτι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο ὄρνις, ο, 530, avis non temere, sed jussu dei, sic volavit. οὐκ ἄνευ κομιδῆς, ω, 246, non sine cura, *nicht ohne pflege und wartung, (not without care and attendance.)* notat igitur vox distantiam, vel localem vel moralem.

ἄνευθε et ἄνευθεν, (Ἀ) notat idem, cum paragoge. eminus, *von weitem, (far off.)* sine, *ohne, (without.)* ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, qui tui magnam habet curam, eminus a te existens, B, 27. et genitivus personæ maxime quidem ad verbum κήδεται pertinet, sollicitus est de te: simul tamen et ad ἄνευθεν. sic et Ω, 174. τῷ ἄνευθεν ἐόντι, qui eminus et procul est, Δ, 277, *der weit davon ist, dem in der ferne, (who is far off, at a distance.)* οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλά τις ἄγχι ἕστηκε ἀθανάτων. E, 185, non sine auxilio Dei. *nicht ohne beystand und willen Gottes, (not without the assistance of God.)* ubi ἄνευθεν et ἄγχι sunt opposita: ut ergo vis voculæ ex hoc loco maxime appareat. ἄνευθεν ἐμεῖο, si ego non adsum, non tecum sum, Π, 89. ἄγων με ἄνευθεν πατρός τε φίλων τε, abducens me longe a patre meo meisque, Φ, 78. οἶος, ἄνευθ' ἄλλων, ubi utrumque est idem, X, 39, tu solus, separatus ab aliis. et 88, μέγα ἄνευθε ἡμῶν, procul longe a nobis. et 300, νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἄνευθεν, propinqua mihi est mors, non remota. et 368, τόγε ἄνευθεν ἔθηκε, *legte es bey seite, (laid it by itself, aside.)* reposuit a se. ἐν μέσῃ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δὲ ἄλλοι ἄνευθεν ἐσχατιῇ ἐκαίοντο, ipse in medio jacebat rogo, alii vero illi remote in extremo, Ψ, 241. et 378, οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς, *nicht weit davon entfernet sondern sehr nahe, (not far off, but very near.)* et 452, τοῦ δὲ ἄνευθεν ἐόντος, eo procul exsistente. et 474, αἱ δὲ ἄνευθεν ἵπποι, *die pferde weit davon, (the horses afar off.)* ἄνευθεν ἥμενοι, remoti sedentes, Ω, 208. s. τόσον ἄνευθε, *so weit davon, (so far off,)* tantum semota, δ, 356. ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης, sine labore et molestia, η, 192. αἱ δέ τ' ἄνευθε, aliæ seorsum, ι, 26. ἄνευθ' ἑτάρων, separatus a reliquis sociis, κ, 554, *abgesondert, (separated.)* ἐγὼ μὲν ἄνευθεν, λ, 82, ego ex una parte, coll. 83, εἴδωλον δ' ἑτέρωθεν, spectrum ex alia parte. *ich davon entfernet auf der einen seite, (I remove from on the one side.)* μούνω ἄνευθ' ἄλλων, nos duo soli, sine aliis, π. 239. στὰς δ' ὅγε πολλὸν ἄνευθε, τ, 575.

ἀνεφάλλομαι, (Ἅλλω) sursum insilio. confer ἀναπάλλομαι. nam hûc sine dubio pertinet locus Υ, 424, ὡς εἶδε ὡς ἀνέπαλτο, pro ἀνεφάλλετο, ut vidit, ut exsiliit, præ lætitiâ quod nunc copia esset ulciscendi: λίαν ἀνεπήδησεν.

ἀνέφελος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) sine nubibus, *nicht bewolket, (cloudless.)* αἴθρη ἀνέφελος, serenitas cœli liquida, ζ, 45, ubi ν non debet duplicari, sed α producitur ob plures sequentes breves, sicut in ἀθάνατος, ἀκάματος, etc. Vide sub πέρας paullo a fine.

ἀνέχημι, (Χάω) sursum tollo, εὐδικίας ἀνέχησι, τ, 111, sustinet et stare facit bona jura; *er unterziehet sich der sorge für gerechtigkeit, (he is a staunch supporter of justice:)* et est genitivus nominis: nam sic construi amat hoc verbum.

ἀνέχω, f. ἀνέξω. (Χάω) idem. ἄνω ἔχω, sustineo, sursum teneo; contineo, *ich halte an,*

(I detain,) sisto, *mache stehend, (I stop,)* constituo, *halte aufrecht, (I support, keep up.)* ἄνισχε ἵππους, sustine equos, fac ut lentius currant, *halte die pferde ein wenig an, (pull up the horses a little,)* Ψ, 426, ἴσχε, ἀνασείραζε, retro trahe habenas, οὐχ οἵδε μάλα ἀνέχονται ξείνους, non hi nimis tolerant hospites, *sie sehen nicht gerne fremde, (they dislike strangers,)* η, 32. ἀνέχονται ἀλλήλαις, sursum cohærent sibi invicem, ω, 8, *hangen von oben aneinander, (they adhere together above;)* de vespertilionibus. ἀλλ' οὐ μάν σε ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγεα ἔχοντα, E, 895, sed non tamen te adhuc diutius sustinebo dolentem, non diutius æquo animo patiar. sic, οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι αὐτὸν, non otiosum tolerabo eum esse, τ, 27, sc. ὄντα ἢ διάγοντα. ἀνεχοίμην παρά σοι εἰς ἐνιαυτὸν ἥμενος, δ, 595, sustinerem vel in annum sedere apud te. ὄφρα νευρὴ ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστοὺς, ut nervus tolerare posset frequenter inde desilientes sagittas, O, 470, *es aushalten könte, (could endure it:)* ubi de nervo quasi de ἐμψύχῳ dictum. σὺ δὲ εἰσορόων ἀνέχεσθαι, ubi inf. pro imperat. tu vero id intuere æquo animo, π, 277. οὔπως ἐστὶν, ἐμὲ ἅπαντας ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, fieri non potest, ut ego omnes homines excipiam et sustineam, ρ, 13, *dass ich alle leute ertrage und erhalte, (that I receive and support all men,)* qui sc. egeni sunt. δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, bene ferre servitutem, χ, 423, præstare servitia utilia: vel in genere servitutem tolerare et ferre, *dienstbarkeit zu tragen, (to endure servitude.)* ἀνοχαὶ πολέμου, *wenn das fechten inne hält, (when hostilities are suspended,)* sunt induciæ, *waffenstillestand, (a truce,)* quales erant ἐν τῇ τῶν νεκρῶν συλλογῇ, H, 331, 376, 395; καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἕκτορος ταφῇ, Ω, 670, 664—667.

ἀνεψιὸς, οῦ. ὁ. (Ἅπω) amitinus, patruelis, *vaters bruders, oder mutter schwester kind, (a father's brother's, or mother's sister's child,)* est ab ἀνάπτομαι, contingo prope, conjunctus sum proxime. deinde et nonnunquam in latiore significatu, cognatus, *ein vetter, (a cousin.)* ἔται καὶ ἀνεψιοὶ familiares et cognati, I, 460. Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλὸν, K, 519, ubi in sensu proprio. ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν, O, 422. et 554, ἀνεψιοῦ κταμένοιο. ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας, occidisti, Π, 573. talem recentiores dixere ἐξάδελφον.

ἀνέω, vide αἰνέω.

ἄνεως, ω. ὁ ἡ. (Ἄω) vox Attica, ab αὔω, i. e. φωνέω. hinc est ἄναυος, i. e. ἄφωνος, et abjecto υ, ἄναος, attice ἄνεως. sine sono emisso, sine voce. *stumm, ohne laut, (silent, without sound.)* ἄναυδος, ἀχανής. τίπτ' ἄνεῳ ἐγίνεσθε, Ἀχαιοί; B, 323, quid muti facti estis? ἴσχοντο μάχης, ἀνεῴ τ' ἐγίνοντο, Γ, 84, ut audire possent ducem loquentem. δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν, I, 30, 691, diu muti erant. οἱ δ' ἄνεῳ ἐγίνοντο, η, 144, coll. 154. κ, 71. ἅπαντες ἧσθε ἄνεῳ, omnes sedetis muti, β, 240, ἡ δ' ἄνεῳ δὴν ἧστο, illa diu muta sedebat, ψ, 93, ubi manifesto videtur esse adverbium: unde multi contendunt, nusquam hanc vocem pro adjectivo positam putari debere, nec Iota subscribendum; sed adverbialiter esse positam, sicut ἀκὴν ἐγίνοντο. cæterum est vox poëtica.

ἄνζα, vide sub μυὼν, ad finem.

ἄνη, pro πλάνη, vide sub ἰυράξ.

ἄνηβος, vide sub Ἥβη, in R.

ἀνήιξαν, vide sub ἀναΐσσω.

ἀνήϊον, vide sub ἄνειμι.

ἀνήκεστος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) cui mederi nemo potest, incurabilis et insanabilis. ἀνήκεστος χόλος, ira insanabilis, O, 217. ἀνήκεστον ἄλγος, E, 394, gravissimus dolor, de quo existimabat quod sanari non possit. ἡ φακία, contr. φακῆ, lens, quæ ἥδιστον ὄψον a quodam dicta, solet deduci ab ἀκέω, per usum præposito φ, quia est cibus saluber habitus priscis. soror Ulyssis dicta est ἡ Φακῆ. adjectivum φάκινος, η, ον, ex lente.

ἀνηκουστέω, ήσω. (Ἄω) non audio, non obsequor. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων, O, 236. Π, 676.

ἀνήλατος, ὁ ἡ, vide sub 'ΕΛΑ'Ω, prope finem.

ἀνηλεὴς, idem ac νηλὴς, quod vide.

ἀνήλιπος, ὁ ἡ, vide sub ποῦς, ad finem.

ἀνηλιφὴς, vide sub ἀλείφω, ad medium.

ἀνήμελκτος, ου. ὁ ἡ. (Ἕλω) immulctus, *ungemolken, (unmilked.)* pro ἀνάμελκτος. ab ἀμέλγω. θήλειαι δ' ἐμέμηκον (balabant) ἀνήμελκτοι, ι, 439.

ἄνηνθα, ἀνήνοθα, vide sub ἀνθέω, prope finem.

ἀνήνοθε, vide sub ἀνόθομαι.

ἀνήνυστος, ου. ὁ ἡ. (Ἄγω) quod confici non potest, ἀτέλεστος. cujus finis nullus apparet *wovon kein ende ist und gemachet wird, (to which there is no end, or no end is made.)* ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, in re quæ nunquam ad finem venire potest, π, 111, sc. ob procationem, cujus finis nullus fit. scribitur alibi et ἀνήνυτος.

ἀνήνωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἄνω) est ὁ ἄνανδρος, non virilis, *unmænnlich, (unmanly.)* et est opp. τοῦ ἀγήνορος. κακὸς, *unedel, (cowardly, base,)* ignavus. μή σε κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη, faciat, κ, 301, 341, armis nudatum.

'Ανὴρ, ἔρος et δρός. ὁ. (Ἄνω) homo in genere. vir. vir adultus, vir fortis. vir præstans et nobilis et clarus, ut Romani suum *homo* et *nostri homines* ponere solent. proprie notat virum sexu et ætate virili. et est ab ἄνω, perficio, cum paragoge, cui fortasse ὁ ἔρος, amor, appetitus, inest. deminutivum ejus est τὸ ἀνδρίον, ut a χρυσὸς, est χρυσίον, et communius τὸ ἀνδράριον. collectivum nomen est ὁ ἀνδρὼν, ῶνος, et attice ὁ ἀνδρεὼν, locus ædium ubi viri habitant, qui et ὁ ἀνδρόδομος dicitur: it. *ein grosser saal, (a large hall.)* εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνὴρ, proverbium, natum ex eo, quod Homerus semper duos consociat, cuique principi adjungens socium. sic Idomeneus suum habet Merionen, Diomedes Sthenelum, etc. Mnestheo Atheniensi nullum

quidem addit ὑποστράτηγον, non procul tamen ab eo ponit Ulyssem. Nestori seni non uuum sed quinque addit qui ejus locum implent; ob præstantiam ejus unius, cujus loco vix quinque sufficiant. imo proxime, id proverbium haustum ex K, 222—226. ὑπὸ ἀνέρος πέλεκυς, ὅς ὀφέλλει ἀνδρὸς ἐρωὴν, Γ, 61, 62, ubi ambo genitivi positi. si ἀνὴρ in genere ponitur pro homo, fit id a parte potiori: plerumque tamen simul notio nobilitatis aut fortitudinis adhæret. ἀνὴρ βροτὸς Τυδείδης οὔτασέ με, inquit Venus de Diomede, E, 362, coll. 383, seqq. ubi mala enumerantur quibus Dii ἐξ ἀνδρῶν sint affecti. sed ejusmodi θεομάχοι non fere diu felices fuere, ut poëtæ utiliter narrant. et 396, ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς, i. e. Hercules. ἀνὴρ in sensu eminenti, heros, *ein held, ein herr, (a hero, a lord,)* A, 261, 262, ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν ἀνδράσιν ὡμίλησα· οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι, οἷον Πειρίθοον, etc. et 78, ἦ γὰρ ὀΐω ἄνδρα χολωσέμεν, ὅς μάλα πάντων 'Αργείων κρατέει, ubi de Agamemnone, summo viro, sermo. hinc ἀνὴρ Δάρδανος, 'Αχαιὸς, &c. non notat ex plebe aliquem, sed nobilem et illustrem: sicut et Latinorum *homo Romanus*. sic B, 701, τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ, i. e. Hector, hæres regni. alius sic vocatur Π, 807, Εὔφορβος. 'Αχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, Γ, 167, 226. ἀνὴρ βουληφόρος est, princeps populi, *ein fürst, einer vom senatorstande in der alten welt, (a prince, a person of the rank of senator in ancient times;)* εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, A, 144, ubi ἀνὴρ βουληφόρος εἷς, unus ex principibus, est subjectum, et ἀρχὸς est prædicatum, dux esto. οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, *ein grosser herr muss nicht die ganze nacht durch schlafen, sondern früh auf seyn, (a great chief should not sleep the whole night, but be stirring early,)* B, 24, s. ubi ὁ ὄνειρος matutinus alloquitur supremum regem. et 188, ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα. et 618, τέσσαρες ἀρχοὶ (duces, principes) ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ (i. e. ἑκάστῳ τούτων ἀρχῶν) νῆες ἕποντο, *jeder davon hatte zehen schiffe unter seinem commando, (each of them had ten ships under his command.)* et 805, τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω (imperet) οἷσί περ ἄρχει, quorum princeps est. et 553, οὔπω τις ὁμοῖος γένετο ἀνὴρ, *kein herr war ihm gleich, (no chief was equal to him.)* et Π, 306, ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν (interfecit) ἄνδρα ἡγεμόνων. reperitur tamen et ἀνὴρ δήμου, i. e. ἰδιώτης, privatus et ex vulgo unus, ex multis, B, 198, eo significatu quo ἀνὴρ hominem in genere notat: et cum his aliter agendum ac cum principibus, ut l. c. ostenditur. sic ἀνὴρ opponitur diis: ὄφρα εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα, ut bene noscere possis et deum et virum, E, 128. sed si de Jove dicitur πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, primario id specialiter intelligitur, quia et deos multos et heroas genuit: sed si πατὴρ absolute dicitur, est ea appellatio majestatis, qua est optimus maximus inter deos et homines. κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, A, 334, nuntii Jovis et principum virorum. contra ἀνὴρ χείρων, A, 80, est vir minus nobilis et minus præstans, qui quasi est in manu aliena. ἀνὴρ ἀσπιδιώτης, Π, 554, scutatus, pedes. κορυστὴς, galeatus, Δ, 457. et 433, πολυπάμμων, opulentus. et 485, ἁρματοπηγὸς, confector curruum bonus. ἰητρὸς, medicus, Λ, 514. κάτθανε ὁμῶς (mori solet similiter) ὅτε ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργὼς, I, 320, qui nihil fortiter gerit et qui multa gessit. δρυτόμος, qui ligna cædit, Λ, 86. ἐλαφηβόλος, Σ, 319, venator a specie ad genus. ἀνὴρ ὁ ἄριστος, Λ, 288. quod contrahi solet in ἀνὴρ ὤριστος, N, 433. Π, 521. ἀνὴρ αἰπόλος, caprarius, Δ, 275. φράδμων, qui multa probe intelligit et cogitat, Π, 638. et 600, ἐσθλὸς, honestus ille et bonus κατ' ἐξοχήν τινα. sic et Ψ, 112. κάλλιστος, pulcerrimus inter principes, B, 673. μενεχάρμης vel μενέχαρμος, non fugiens in pugnâ, Ξ, 376. ἐλαφρὸς, levis, agilis, Π, 745. et 747, τήθεα διφῶν, ostrea quærens ex mari. ἀπάλαμνος, consilii inops, E, 597. ἄναλκις, non fortis, infirmus, Λ, 390. ἠΰς τε μέγας τε, bonus formâ moribusque, et magnus statura, Ψ, 664, αἰζήϊος, juvenis, P, 520. ἆτος πολέμοιο, insatiabilis pugnando, N, 746, i. e. Achilles, loco nominis proprii sic vocatus. ἑταῖρος, socius, P, 466. ἀλήϊος, pauper, I, 125, 267. ἐγγὺς, sc. ἐστὶ, Ξ, 110. et 471, οὗτος. τὶς ἄλλος, Δ, 316. ἄναξ ἀνδρῶν, rex virorum et summus princeps, A, 7. ἀνὴρ, homo in genere, K, 293, ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγε. ἐθέλει μάχεσθαι φωτὶ πρὸς δαίμονα, homo vult pugnare cum viro, et simul cum deo qui illi viro adest, P, 98. ἀνὴρ δ' ἄνδρα ἐδνοπάλιζεν, vir virum occidebat, descriptio pugnæ, Δ, 472. confer porro ἀνὴρ, Δ, 539. Z, 487. et 521, ὅς ἐναίσιμος εἴη, homo æquus. ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσαιτο, impedire possit, Θ, 143, s. ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὅν Ζεὺς φιλεῖ, loco multarum copiarum militarium, I, 117. K, 204, 341. οὔτις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, N, 222, coll. 226, *kein mensch hat wohl itzo schuld, (no man now is to blame.)* Ξ, 91, 484. ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, interfecerunt se invicem, in prœlio, O, 328. et 335, ἄνδρα κατακτὰς, cum virum nobilem occidisset. 359, 679. Π, 53, 212, 558, κεῖται ἀνήρ. et 570, οὔτι κάκιστος ἀνήρ. P, 53. Σ, 546. T, 11. 122, γέγονε ἐσθλὸς, natus est præstans vir. 162, 167, s. ἀνὴρ ἀντὶ ἀνδρὸς ἴτω, vir adversus virum eat, concurratque cum eo in pugna, Υ, 355. et 425, ἐγγύς. et 467, οὐ γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων, non mitis et lenis. ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων, Φ, 188. et 257. ὀχετηγὸς, aquas derivans. et 536, οὖλος, totus quantus est fortis, *der ganze mann, (the whole man.)* αἰζηὸς, Ψ, 432. et 470, Αἰτωλὸς seqq. et 536, λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος, *der treflichste mann zu lezt, (the bravest man at last.)* et 845, βουκόλος, pastor, Ω, 148, 177. 384, τοῖος ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε. 707. ἀνέρος ἀφραδίαις, viri imprudentia, i. e. ἑνὸς E. 649. νόος ἀνέρος, O, 80, seqq. ubi parabola est de viro multas terras peragrante, qui συνάγει νοῦν καὶ φρόνησιν. τοῦδε, Π, 423. τοίου, P, 164. et 435, ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἠὲ γυναικός. βροτοῦ ἀνέρος εὐνῇ, Σ, 85. et 321, μετὰ ἴχνια. σθένος ἀνέρος σχῶμεν, cohibeamus, Φ, 308. ἀφνειοῦ, Ω,

318. ἀνδρὸς προτέρου, prioris mariti herois, Γ, 140. ἀκοντίσαντος, Δ, 498, ubi ἀνὴρ notat τὸν ἀνδρεῖον et præstantem. sic ἀνδρὸς, Ζ, 137, 350, ἀμείνονος. 463, τοιοῦδε χήτει, ob defectum talis mariti. ἑνὸς ῥιπῇ, unius viri impetu, Θ, 354. ἀνδρὸς ψυχὴ, non est reparabilis, Ι, 408, s. μάκαρος, locupletis viri, Λ, 68. θείου, Π, 798, i. e. Achillis. ἀνδρὸς οὔτι οἰζυρώτερον, homine nihil miserius, Ρ, 446, s. ἀνδρὸς ἐῆος, viri boni, Τ, 342. θηρητῆρος, Φ, 574. τεθνειῶτος, Χ, 164, ubi notatur ἀγὼν ἐπιτάφιος ἀνδρὶ τεθνεῶτι. νέου, juvenis, Ψ, 589. ἱκέτου, Ω, 158, 187, 204. ἐς ὀφθαλμοὺς, et 520, collato 207, ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε. et 212, ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ. et 258, θνητοῦ υἱός. ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, Π, 716. sic et Ρ, 73, Μέντῃ. θεῷ καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι, a deo et viro vi domari, Τ, 417. εἰσάμενος, Φ, 213, fluvius. ἀνδρὶ βασιλῆϊ, Γ, 170. et 429, ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, a viro forti interfectus. et 393, ἀνδρὶ μαχεσσάμενον, cum viro pugnantem. βροτῷ ἐοικὼς, Ε, 604. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα (adverbialiter) οἶνος ἀέξει, Ζ, 261, viro defatigato valde auget vinum robur. ἀνδρὶ δ' οὐκ εἴξειε, non cederet, Ν, 321, in opp. ad deum, 319, s. et 357, ἐοικώς. φίλῳ ἐλθόντι, marito suo veniente, Ξ, 504. ἀνέρι κηδομένῳ, Π, 516, i. e. ἐμοὶ βλαπτομένῳ. μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι, mortalis potest mortali id efficere, Σ, 362, homo contra hominem. et 432. ἐμὲ ἀνδρὶ δάμασσεν, me homini uxorem subjecit. ἀνδρὶ μαχέσθω, cum viro pugnet suo, Τ, 153. νικηθέντι, Ψ, 704. ἀνδρὶ πόρον ἄκεα· τιν, Ω, 60, et conf. πόρῳ. et 335, ἑταιρίσσαι, homini amicus esse. ἀνέρα δ' ἀνὴρ, Ν, 131. Π, 215, in prœlio. τοῦτον, Χ, 38. et 418, τοῦτον ἀτάσθαλον. ἄνδρα ἕκαστον οἰνοχοεύειν, *jede einen mann zum wein einschenken, (each pour out wine for one man,)* Β, 127. ἅλις δ' ἄνδρα ἕκαστος ἡγεμόνων, Ε, 37. et 533, πρόμον, i. e. πρόμαχον. δηΐων, Ζ, 481. μήκιστον καὶ κάρτιστον ἄνδρα, Η, 155. ἄγριον, Θ, 96. et 256, κορυστήν. ἕνα, Κ, 48. et 68, ὀνομάζων ἕκαστον: sed de nobilibus sermo tantum. ἐγὼν ἕλων, occidi, Λ 737. et 747, ἴδον πεσόντα, ubi ἀνέρα notat τὸν ἀριστέα, τὸν ἀνδρεῖον. κατακτὰς, Ν, 696. ἐπεὶ κατέκτα, Ο, 432. et 571, βάλης. et 660, γουνούμενος. θνητὸν ἐόντα, Π, 441. et 603, ἕλεν κορυστήν. et 689, ἄλκιμον φοβεῖ. sic et Ρ, 177. μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι, neque mortalem virum fecisse ea; Τ, 22. et 103, φόως δὲ ἐκφανεῖ, coll. 105, τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, et 111. et 183, βασιλῆα ἄνδρα ἀπαρέσασθαι. et 291, ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ μήτηρ, inquit Briseis, et 295, ἐμόν, ut notet maritum nobilem. οὐκ ἔστι τοῦ ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι, Υ, 97. ἵνα παύσομεν ἄγριον, Φ, 314. ἄμυνε δὲ δήϊον, Χ, 84, arce infestum virum. et 93, δράκων ἄνδρα μένησι, manet virum. et 168, φίλον διωκόμενον. et 179, θνητὸν ἐόντα. et 379, τόνδε δαμάσασθαι ἔδωκαν θεοί, vinci dederunt. et 415, ὀνομάζων ἕκαστον, ἄνδρα ὁρῶ, Ω, 355. et 369, ἀπαμύνασθαι, arcere. et 480, ὅταν ἄνδρα ἄτη λάβῃ, *wenn einen eine vergehung ergreifet, (when a man is overtaken by a fault.)* ἄνερ, Ω, 725. ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, *seyd männer, (be men,)* ἀνδρίζεσθε, imperative, Ε, 529. Ζ, 112. Θ, 274. Λ, 287. Ο, 734. Π, 270. Ρ, 185. Ο, 487, coll. 489, ἀριστῆος. et 561, 661. ἀνέρες ἀγροιῶται, rustici, *landleute, (countrymen,)* Λ, 548. Ο, 272. ἀγχιμαχηταὶ, Β, 604. ἀνέρες ἐν πολέμῳ, in pugnâ, Ξ, 149. ἠδὲ γυναῖκες, Ο, 683. οὓς ἔχε γῆρας, Σ, 515. δύο ἀνέρες ἔξοχα ἄριστοι, Υ, 158. πολέες τε καὶ ἄλκιμοι, Φ, 586. ἱπποκορυσταὶ, Ω, 677. ἄνδρες δήμου, qui non sunt duces, Λ, 328. ἄνδρες, homines, sæpe aliter rem appellant ac dii, Α, 403. Β, 813. Ξ, 291. Υ, 74. πολλοὶ ἴσασί μιν, Ζ, 151. Υ, 214. δυσμενέες, Κ, 100, coll. Ζ, 453. οὔπω πάντες ὁμοῖοι ἐν πολέμῳ, Μ, 270, ubi vis est in, ἐν πολέμῳ, in pugnâ apertâ non omnes viri similes: sed in muro vel fœminæ pugnare possunt; ergo hîc omnes utiles; pugnate ergo omnes. hinc addit ἅπασι, 271, coll. 269, s. πόλεμος quidem est ὁμοίιος, sed non οἱ ἐν πολέμῳ. ἄνδρες Θρῆκες, *Thracische herren, (Thracian men,)* magnates, Ω, 235. ἀριπρεπέες, clarissimi viri in sensu Romano, Ι, 441. et 154, πολύρρηνες, πολυβοῦται, 296. αἰπόλοι, Β, 474. βουκόλοι, Ν, 571. ἡγήτορες, duces Α, 686. πολύκλητοι, Δ, 438, ex multis enim locis convocati erant. τέκτονες, fabri, Ζ, 315. Ν, 390. Π, 483. *zimmerleute, (carpenters.)* πυγμαῖοι, Γ, 6. νομῆες, Π, 65, pastores. χαλκῆες, Δ, 187, 216, fabri ærarii. ἑταῖροι, Π, 170. ἐπακτῆρες, venatores, Ρ, 135. Σίντιες, Α, 594. αἰχμηταὶ, hastati, Γ, 49. ἥμονες, jaculatores, Ψ, 886. et 744, Φοίνικες. et 242, ἐπιμίξ. Ἀρκάδες ἄνδρες, i. e. ἀνδρεῖοι, Β, 611, φίλοι ἱκάνετον, Ι, 197. et 204, φίλτατοι καὶ γυναῖκες, Η, 139. δύο ἐνείκεον, Σ, 498, s. πρότεροι, *die vorfahren, (ancestors,)* Φ, 405. ἀνδρῶν καὶ θεῶν πατὴρ, virorum principum, et deorum plurimorum, Α, 544, ergo hæc appellatio proxime ex mythologiâ intelligenda: deinde tamen et latius, si Ζεὺς summum deum denotat. ἀνδρῶν in opposito ad deos, Α, 334, ἄγγελοι, et Β, 368, ἢ ἀνδρῶν κακότητι, coll. 367. μένος ἀνδρῶν, Β, 387. ἀνδρῶν κάρηνα, i. e. ἄνδρες, Λ, 500. ἀριδείκετον, Ξ, 320, eminentissimum. sic et Λ, 248. κήδεαι αὔτως ἀνδρῶν, Ζ, 56, seqq. ubi crudelis vastatio urbis describitur. περὶ ἀνδρῶν, i. e. περισσότερον πάντων, Φ, 215. ἀνδρῶν κλέα, famas de viris, Ι, 189. ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, perdentium et pereuntium, Δ, 450, s. Θ, 64, s. στίχας, ordines, Δ, 231. Λ, 540. Θ, 390. φάλαγγες, Τ, 159. δυσμενέων, Κ, 221. Ν, 263. δηΐων, Μ, 57. ἀνδρῶν φέρτατος, Ο, 526. ὄρχαμος, Ζ, 99, princeps. ἀγὸς, Δ, 519. Η, 13. ἡμιθέων ἀνδρῶν γένος, i. e. οἱ Ἥρωες in sensu speciali, Μ, 23. coll. Ε, 746, ἀνδρῶν ἡρώων. οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, hominum, Ζ, 146, seqq. et 149, ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει: ubi homines cum foliis, cadentibus aliis autumno, aliis succrescentibus vere, comparantur. ἔργα πίονα, agri culti fertiles, Μ, 283. δρυτόμων, ligna cædentium, Π, 638, ubi parabola de iis. θέμις ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν, Τ, 177, utrorumque ὁμοῦ. coll. 176. ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται, Γ, 108, juniorum mentes leves. ἀνδρῶν καὶ ἵππων, Ρ, 400. Φ, 16. καὶ κυνῶν, Μ, 147. ἄναξ, Σ, 111. Ψ, 49. ἐπιχθονίων κάρτιστος, Ι, 554. ἀρετὴ, Ν, 277.

et 285, λόχον, locum insidiandi. θεῶν Διΐ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν, Λ, 760. μάχην, Γ, 241. πόλεμον, Ε, 332. et 500, λικμώντων, ventilantium. et 531, αἰδομένων, *erliebenden, (of those revering.)* et 558, ἐν παλάμαις, manibus. κέρδιστος, callidissimus, Ζ, 153. μένεα, robora, Θ, 61. κολοσυρτὸν, tumultum, Ν, 472. τρεσσάντων, metu fugientium, Ξ, 522. φίλτατος, Ο. 111. et 310, ἐς φόβον, ad terrorem fugantem. et 588, ὅμιλον. et 715, μαρναμένων. οὐκ ἄλλος οὔτ' ἀνδρῶν, Π, 226. et 433, φίλτατον. et 688, Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν. et 726, ἀμπόνον pro ἀνὰ πόνον, ad laborem. et 850, Εὔφορβος, ex hominibus. πόλιν, Ρ, 737. et 740, αἰχμητάων. ἐκπαγλότατε, Σ, 170. et 110, ἐν στήθεσσι. ἐν πολλῷ ὁμάδῳ. Τ, 81. et 93, κράατα, capita. et 96, ἄριστον ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν. et 214, στόνος, gemitus. et 364, ὑπὸ ποσίν. θεοὶ ἀπάνευθε θνητῶν, Υ, 41. et 47, μεθ' ὅμιλον. et 113, ἀνὰ οὐλαμὸν, per confertas turmas. et 157, χαλκῷ ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων. ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν, *in die geschlossenen glieder, (into the close ranks,)* Υ, 379. πόθεν εἰς ἀνδρῶν, Φ, 150. et 264, θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν. ἅτε ποσὶν ἀέθλια, Χ, 160. et 458, οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένε. ἀνδρῶν ὅς κε, Ψ, 554. ἀνδρῶν τε πτολέμους, pugnas, Ω, 8. et 288, ἐκ δυσμενέων. et 343, ὄμματα θέλγει. et 698, τε γυναικῶν. ἀνδράσι τερπόμενοι, dii spectantes, Η, 61, coll. 58, seqq. *sahen ihre lust an so vielen und braven kriegesleuten, (observed their loss of so many brave soldiers,)* hinc alius, acerbe jocans, hominem et humanum genus vocavit παίγνιον θεοῦ, *eine puppe damit gott soielet, (a puppet which the gods play with.)* ἀνδράσι δυσμενέεσσι, Ε, 488. Ζ, 453. Τ, 168, 232. δηΐοις, Ι, 317, et 327, μαρνάμενος θνητοῖς, Κ, 403. Ρ, 77. Υ, 266. θηρευταῖς, Μ, 41. ἡρώεσσι, Ν, 346. ὑπὸ χειροτέροις, Ο, 513. et 611, μετὰ πλεόνεσσι. δυστήνοις, Ρ, 445. et 308, πολέσιν ἀνδράσιν ἀνάσσων. πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, pugnator inter viros, Π, 492, i. e. ἐν ἀνδρείοις, utpote inter quos fortem se præstare laus est: inter ignavos enim quivis virtutem simulare potest. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκὴ, Ο, 490, Jovis opitulatio admodum facile sentitur ab hominibus. facile sentitur, cui is faveat vel non. et 736, ἀνδράσι λοιγὸν ἀμῦναι. μάρνασθαι δηΐοις μετὰ, Ρ, 148. ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ, Χ, 262. Ἕκτορα, ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, qui deus erat inter homines, Ω, 258, et vide quam vetusta sit adulatio, magnos principes pro diis habere. sed tamen recte se habere potest res, si deum definias pro benefactore et tutore. ἄνδρεσσι, i. e. ἀνθρώποις, Ε, 874. et 546, πολέεσσιν ἄνδρεσσιν ἄνακτα. sic et Ν, 452. Κιλίκεσσιν ἄνδρεσσιν ἀνάσσων, Ζ, 397. et 492, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει, pugna viris curæ erit, et huc pertinet τοὶ, 493, pro οἳ, i. e. Trojanis viris. eadem verba, sed alio respectu, sunt Υ, 137. ὑβριστῇσι (ὑβρισταῖς, injuriosis,) Ν, 633, coll. 631, s. κοτεσσάμενος, irascens viris, Π, 386. ἄνδρεσσι μετέμμεναι (μετεῖναι) i. e. ζώειν, Σ, 91. potest tamen et esse, τοῖς ἀνδρείοις συναριθμεῖσθαι: vel et durius, virum fortem videri, sed non esse. οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ, Σ, 328. Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα, Τ, 270, *du fügest es, dass sie sich gar sehr versehen, (thou causest men to commit great errors.)* nam et errores mentium humanarum poëta ad regimen divinum refert. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Υ, 242, Jupiter præstantiam hominibus et auget et minuit. δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην, Φ, 285. ἀνέρας, fortes viros, Γ, 185. Η, 209. ἀσπιδιώτας, Π, 167. ἄλλους, Ρ, 328, ab altera parte. δίεπε ἀνέρας, Ω, 247, *trieb die leute auseinander, (dispersed the men.)* sic in genere homines, Ψ, 111, ἀνέρας ἐκ κλισιῶν ὤτρυνε. ἄνδρας κρῖνε κατὰ φῦλα, Β, 362, *theile die kriegesleute ein, (arrange the troops.)* ἕλεν (occidit) ἄνδρας θηρήτορας, venatores, Ι, 540. θηρητῆρας, Μ, 170. et 302, βώτορας, pastores. κεκμηότας, fatigatos, Λ, 801. Π, 44. et 495, ἡγήτορας, 532. ἠὲ σύ γ' ἄνδρας ἔναιρε, (occide) μελήσουσιν δέ μοι ἵπποι, Κ, 481, sic aliquando medicus equorum, scoptice respondit medico hominum, in altercatione. δυσμενέας, Κ, 40. et 358, δηΐους. et 521, ἀσπαίροντας. δέος ἰσχάνει ἄνδρας, Ξ, 387, metus impedit viros. οἷόν τ' (μένος) ἄνδρας ἐσέρχεται, οἳ περὶ πάτρης —, Ρ, 157. Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας, Φ, 155. αἰδὼς ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι, Ω, 45, multum damni infert et multum juvat. et 382, ἐς ἀλλοδαπούς. ἄνδρε ὁρῶ κρατερὼ, Ε, 244, et 303, ὃ οὐ δύο ἄνδρε φέροιεν, de saxo. sic et Υ, 286. ἄνδρε δύω, Ψ, 659, 802. ἀνέρε, Μ, 421. κυδαλίμω, Ρ, 378. ex *Odysseâ* vide, ἀνὴρ, α, 228, s. 403, ὅγε, i.e. talis. 406. β, 40, 58. γ, 383, 422. δ, 650. θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ, dea et vir, ε, 194, coll. 197. οὐκ ἔστ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, ζ, 201. et 232, s. ἀνὴρ ἴδρις. θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει, η, 51. ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ, ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται, θ, 209, s. et 584. ἑταῖρος ἀνήρ. πελώριος, ι. 187. 384, 391, χαλκεύς. 453. κακὸς, *ein taugenichts, (a worthless fellow.)* et 508, μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε. ἄϋπνος, vigilans, *ein wachsamer, (a vigilant man,)* κ, 84. et 383, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, *der vernünftig und pflichtmässig wäre, (an intelligent man and attentive to his duties.)* πῶς ὔμμιν (ὑμῖν) ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι, λ, 335. et 482, οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω. αἰζήϊος, μ, 83. ὅτε δόρποιο λιλαίεται, ν, 31, seqq. ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, ξ, 228. et 288, φοίνιξ τρώκτης et 122, ἀλαλήμενος, vagabundus. τηλεδαπὸς, ο, 224, s. et 399, μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ, inter medias sollicitudines delectatur homo, qui —. et 458, πολυΐδρις, et 520, πολλὸν ἄριστος. π, 45, πάρα δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει, sc. οὗτος ὁ Εὔμαιος, *der man ist da der mir einen stuhl setzen wird, (the man is there who will place a seat for me.)* et 97, 115, 437, οὐκ ἔστ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται. ρ, 22, 243, ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων. 268, 471, 537, οὐ γὰρ ἔπ' (ἔπεστι, adest) ἀνὴρ οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν. οὐκ ἀθεεὶ ὅδ' ἀνὴρ εἰς δόμον ἦλθε, σ, 352. τ, 160, 169, 350. υ, 25, 287, ἀθεμίστια εἰδώς. 393, καρτερός. φόρμιγγος ἐπιστάμενος, φ, 406. χ, 134, 138, εἷς ἄλκιμος. 165,

ἀΐδηλος, infernalis. 268, ἐπιβουκόλος. ἴδρις, ψ, 159, s. παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. ω, 51, sc. Νέστωρ. ἀνέρος, α, 161, 218. φίλου ἀνέρος υἱὸς, δ, 169. et 207, ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ —. α, 22, ubi de rege maximo positum. οὐ μεῖζον κλέος, θ, 147. ἀφνειοῖο πάϊς, ξ, 200. ἥμισυ ἀρετῆς ἀνέρος, ρ, 323, dimidium virtutis personalis. ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ, cujus fama late sparsa, α, 344. et 377, ἑνὸς βίοτον, sic β, 142, παῖδα καταφθιμένου, γ, 197. κρατερόφρονος ἐν εὐνῇ, δ, 333. ρ, 124. ἀφνειοῦ μέγα δυναμένου, λ, 413. et 326, χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς, *gold für ihren gemahl, (gold for her husband.)* ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς, pro marito, quasi ἀπεμπολήσασα αὐτὸν χρυσοῦ. possit et intelligi, κατὰ τοῦ ἀνδρὸς, contra salutem mariti sui. ἐπισταμένου, prudentis, *eines verst ündigen, (of a prudent man,)* ξ, 359. ξεινοδόκου, hospitis activi, ο, 55. et 428, τοῦδε. et 449, ἐῆος, boni. et 488, ἠπίου, mitis. ἀνδρόσγε κύων, ρ, 312. ἀνδρὸς, ὃν οὐκ ἔτι, σ, 144, seqq. et 217, ὀλβίου. χείρονος νόημα, υ, 82. ἀριστῆος, φ, 333. ἀφεσταίη γυνὴ, ψ, 101, 169. κουριδίου, ω, 195, et 459. ἀνέρι μητέρα δοῦναι, α, 292, nam γυνὴ δίδοται ἀνδρὶ, eique subjicitur, et sicut res aliqua δεσπόζεται αὐτῷ et δουλικῶς δάμναται, a quo et ἡ δάμαρ dicitur. conf. δοῦναι. ἀνέρι ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσιν, θ, 547, cui vel paullulum sensus est in præcordiis. ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα, θ, 194. νεηνίῃ ἐοικὼς, κ, 278, utroque loco de numine sermo. παρὰ ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, λ, 489. σιτοφάγῳ, ι, 191. ἑκάστῳ ἐφιέμενος, ν, 7. et 222, ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα (ἡ Ἀθήνη) νέῳ ἐπιβώτορι μήλων παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. ergo regum, *(grosser herren,) (chiefs)* filii pascere solebant oves, N.B. ut præfecti pastorum, et erant valde delicati corpore et cultu, *wohl bey leibe und schön gebildet, auch der jugend wegen zart und fein von haut, (of comely person and well-shaped, and of delicate complexion on account of their youth.)* ξεινοδόκῳ, ο, 70, coll. 55. ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῒ εἵματα ἔχοντι, π, 210. προΐκτῃ, mendico, ρ, 352, 347. νεωτέρῳ μάχεσθαι, σ, 52, coll. 53. ἄνδρα γέροντα. et 127, ἐπητῇ, facundo. ἀνδρὶ ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος, patrifamilias, υ, 212. πὰρ ἀλλοδαπῷ ἐμίγη, ψ, 219. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας, *einer fürstlichen person, (a prince,)* ω, 252. ἄνδρα μοι ἔννεπε, α, 1, ubi est pro ἥρωα ἄνθρωπον, *den helden, den fürsten, (the hero, the prince,)* et est loco nominis proprii, κατ' ἐξοχήν. νεώτερον ἄνδρα, β, 188. αἰδὼς δ' αὖ, *(ich scheue mich auch,) (I too am afraid,)* νέον (ἐμὲ), ἄνδρα γεραίτερον (virum honoratiorem et seniorem) ἐξερέεσθαι, quæstionibus exercere, γ, 24. et 125, ἄνδρα νεώτερον (valde juvenem) ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, sic apta et decentia loqui. et 231, ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι (aor. 1. optat.) facillime deus, siquidem vult, etiam ex longinquo virum servaverit, *aus der ferne zu erretten, (to save at a distance,)* etsi deus, ut humano more loquamur, procul sit dissitus ab eo; nedum si prope est. δ, 142. et 693, κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει, ubi ἀτάσθαλον est neutrum, et ad ἄνδρα intellige εἷς, i. e. εἷς οὐδένα ἄνθρωπον ἐποίησε οὐδὲν κακόν. nemini quidquam mali unquam intulit. sic et εἷς deest 690, οὔτε (εἷς) τινὰ ῥέξας (τὶ) ἐξαίσιον οὔτε τὶ εἰπὼν, neque faciens cuiquam aliquid indebiti neque dicens. ut hoc εἷς notet, adversus. ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων τῶν ἀνδρῶν, ι, 105, virum magnum adesse tibi calamitosissimum omnium aliorum principum. et 129, νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. τοιοῦτον βροτὸν, οὔτ' ἄνδρα οὔτε γυναῖκα, ζ, 161. et 181, ubi ἄνδρα, maritum, precatur regiæ virgini aptum, et simul prædicat felicitatem, si ἀνὴρ ἠδὲ γυνὴ ὁμοφρονέοντες νοήμασιν οἶκον ἔχουσι, 182, seqq. ἄνδρα συγχεύαι (affligere) mare præcipue potest, θ, 139. ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν, ι, 429. et 494, ἄγριον ἐρεθίζειν. et 215, ἐπιειμένον ἀλκήν. et λ, 185, δικασπόλον. ἄνδρα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδεα ἔχοντα, ν. 89. ἄνδρα κτείνας, *da er einen mord begangen, (having slain a man,)* ξ, 380. κατακτὰς, ο, 224, 272. ἄνδρα ἀπαμύνασθαι, arcere, *abzuwehren, (to keep off,)* π, 72. et 364. ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν. γέροντα, senem, σ, 80. αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, τ, 13. π, 294, κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον, sed incognitum sibi, maritum, τ, 209. ἀλλοῖον ὀδύρεται, alienum, τ, 265, ἄνδρα ὀλέσασα κουρίδιον. ἀγνοιήσασα, υ, 15. τάφος ἕλεν ἕκαστον, stupor cepit, ω, 440, ἀνέρες ἐσθλοὶ, i. e. κήρυκες, γ, 471, s. καὶ ἄλλοι ἠρήσαντο, optarint, δ, 827. οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, ι, 90, κ, 101. οὐκ ἴσασι θάλασσαν, λ, 122. τίνες ἐγγεγάασιν, qui homines insunt, ν, 233, ubi τίνες qualitatem moralem quærit, an δίκαιοι sint an ἄδικοι. ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται, ξ, 104, pastores. et 410, ἀνέρες ὑφορβοὶ, subulci. ἐΰζοντες ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, ο, 163. et 501, ἐδόρπεον. et 344. ἕνεκα γαστρὸς κήδεα κακὰ ἔχουσιν, ob ventriculum curas habent. ὅσοι τε καὶ οἵτινες, π, 236, χαίρουσι δὲ ἀνέρες ἄγρῃ, χ, 306, gaudent prædâ. χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν ἄγριοι, α, 198. ἄνδρες, homines, ἀτὰρ νῆας, ast naves, γ, 298, σόοι, salvi, δ, 98. ἐγένοντο νεώτεροι, κ, 395. et 459, ἀνάρσιοι, inimici. sic et λ, 400, 407, et ω, 111. εἰσέρχονται. ν, 112, coll. 110. βώτορες, pastores, ξ, 102, αὐτοῦ, *seine hirtenleute, (his herdsmen.)* et 124, ἄνδρες ἀλῆται, errones, et 524, νεηνίαι. ὑπερφίαλοι, ο, 375. et 426, Τάφιοι ληΐστορες, Taphii latrones. πολλοὶ ἐν αὐτῇ, π, 473. κύνες καὶ βώτορες, ρ, 200. et 294, ἀγίνεσκον νέοι. ὑπερμενέοντες, τ, 62. et 74, πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες. Μεσσήνιοι, φ, 18. et 325, ἢ πολὺ χείρονες. ἀκήριοι, illæsi, ψ, 328. ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν (γαῖαν) καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι, ω, 281. ἔσχατοι ἀνδρῶν, α, 23, extremi hominum. et 28, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. et 100, s. τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, de Minerva. et 170, τίς, πόθεν εἷς ἀνδρῶν; unde gentium es. et 338. ἔργα ἀνδρῶν τε θεῶν τε. ἠὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροι εἰσὶ, β, 29. et 51, τῶν φίλοι υἷες, οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι. et 69, ἀγορὰς λύει ἠδὲ καθίζει. et 290, ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, farinam, medullam hominum. ὄρχαμον ἀνδρῶν, γ, 400, 454. οἵτινες ἐστὸν ἀνδρῶν, δ, 62. et 80, ἀν-

δρῶν δ' ἤ κεν τὶς, coll. 78. et 139, οἵτινες εἶδε. et 246, ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πτόλιν, hostium urbem intravit, et 363, μένεα, vires. ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ι, 448. ἑκὰς ἀλφηστάων, ζ, 8, coll. 3, 5. πέρι (supra) πάντων ἴδριες (periti) ἀνδρῶν, η, 108, seqq. et 238, πόθεν. in qua quæstione sic est intelligendum; τίς εἶς, πόθεν εἶς, et ἀνδρῶν ad utrumque pertinet. sic et κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ἀνδρῶν autem abundat eleganter. ἀνδρῶν ἐμπλήσας. θ, 495, viris fortibus implens equum illum ligneum. et 559, νοήματα καὶ φρένας. et 583. κήδιστοι ἀνδρῶν ubi alii legunt αὐτῶν, minus bene. ἀνδρῶν χηρεύει νῆσος, non habet incolas, ι, 124. coll. 126, 129. et 174, πειρήσομαι οἵτινές εἰσι. Κιμμερίων ἀνδρῶν, λ, 14. et 342, προγενέστερος, senior. et 448, νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ, jam vir est adultus, ἐν ἀνδράσι τελείοις τέτακται αὐξηθεὶς, καὶ συντιμᾶται τοῖς ἀνδράσιν. πυθομένων, putrefactorum, μ, 46. et 66, νῆυς ἀνδρῶν, navis hominum merorum, nam 'Αργὼ vehebat ἡμιθέους καὶ ἥρωας, coll. 69, seqq. et 77. ἀνδρῶν, hominum, in opp. ad Deos, ν, 143. et 308, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν. συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν, ξ, 22, sc. τῶν ἐφεξῆς δηλωθησομένων, coll. 25, s. *er commandirte seine vier unterhirten, er war oberhirte, (he commanded his four subordinate hinds, for he was the chief herdsman.)* et 43, ἀλλοθρόων, alio sermonis genere utentium. et 69, πολλῶν ὑπέλυσε γούνατα. et 97, ἡρώων, et in sequentibus divitiæ priscæ Ulyssis enumerantur. et 263, Αἰγυπτίων, coll. 286. et 335, Θεσπρωτῶν, et 531, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, defensorem contra. sic et φ, 340. πτόλις, ο, 383, coll. 386, s. et 466, δαιτυμόνων, convivarum. et 472, Φοινίκων. μνηστήρων, π, 29. et 305, δμώων, servorum virilis sexus. et 318, in opp. ad ancillas. et 446, πολὺ φίλτατος, dilectissimus hominum. τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν hominum honestiorum, ρ, 309. et 581, ὑπερηνορεόντων, potentia abutentium, *der übermannenden, (of those who overpowered.)* sic et ψ, 31. τῶν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε κτύπος ποδῶν, τ, 444, de venatione. ἄλφιτα καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν, υ, 108. et 389, ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μῦθον ἀκούων, ubi ἀνδρῶν et ad μεγάροις et ad ἑκάστου pertinet, nam sedebat e regione τοῦ ἀνδρεῶνος. αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, φ, 323. ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς, ψ, 187. ὄμματα θέλγει, ω, 3, hominum oculos stupidos facit. et 25, ἡρώων. et 87, s. τάφῳ. et 256, τεῦ (τίνος) δμὼς εἶς ἀνδρῶν, cujus virorum magnorum servus es? et 506, μαρναμένων. ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν, hominibus ingeniosis, α, 349, dat Deus sicut vult. et non excluduntur fœminæ. ἀργαλέον δὲ ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι; β, 245, ubi ἀνδράσι est ἀνδρείοις, cum fortibus, ut proci se prædicant; et πλεόνεσσι non pertinet ad ἀνδράσι, sed ad ἀργαλέον, ut sensus sit, etiam *pluribus* difficile erit pugnare contra tam fortes; pluribus numero quam nos sumus; nedum *uni* Ulyssi. ἀνδράσι ergo κατ' ἐξοχὴν positum, *mit männern die solch herz und kraft haben, (with men of such courage and vigour.)* δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσι, occisus est a viris hostibus, γ, 90. ἁλὸς ἵπποι ἀνδράσι γίγνονται, hominibus sunt, δ, 709. θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, ε, 119. μίσγηται, cum viris versatur in amore, ζ, 288, ubi regia virgo congressus clandestinos ante solemnes nuptias damnat. ὅσαι γυναῖκες ὑπὸ ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσι, η, 68, nam ubique docet, uxores subjectas esse debere maritis, ut principibus. et 74, νείκεα λύει, lites dirimit inter viros. οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα (πάντα) δίδωσιν ἀνδράσι, non omnibus hominibus omnia bona, θ, 168. et 214, μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄεθλοι, quotquot certamina ludicra sunt inter nobiles. μάρνασθαι, ι, 50. οὐδ' οἵγ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἄνδρασιν, non impetum facere solent in homines, κ, 214. i. e. κατὰ ἀνδρῶν. φίλτερος εἴην πᾶσιν, λ, 359, sc. τοῖς ἐκεῖ, ἐν τῇ πατρίδι. μὶν ἔσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χερείω πατρὸς ἑοῖο, inter viros incolas, ξ, 176. et 230, εἰνάκις ἦρξα. ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοις, sc. Jupiter et Minerva, π, 265. μοὶ ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι τὸν, ρ, 354, inter viros magnos. καὶ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι, σ, 137, eram felix. et 329, πολλοῖσι μετ', i. e. ἐν ἀνδρείοις καὶ ἐπιφανέσιν, non vero πτωχοῖς sicut tu es. sic et 389. ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων, τ, 110, et id additur, ut hic rex discernatur ab aliquo μικροβασιλεῖ, et ut notetur ὁ εὐρυκρείων. et 408, ἠδὲ γυναιξίν. Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη, φ, 303. et 310, κουροτέροις, juvenibus, οὐχ ὁσίη (non fas est) κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, χ, 412, ubi conf. εὐχετᾶσθαι. ἐκ ποντόφιν (πόντου) ἀνδράσιν, ω, 83, hominibus navigantibus et in littus spectantibus, coll. 84. μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει, α, 358. οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες ἀλλὰ γίγασι, κ, 120. πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει, λ, 351, docet ergo, ne mulieres nimis se immisceant rebus agendis. publice loqui et res agere est virorum, coll. 334, seqq. καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην σὺν σοὶ, θεὰ, ν, 390. τόξον δ' ἄνδρεσσι μελήσει, φ, 352. προτέρους ἴδον ἀνέρας, λ, 629, coll. 628. οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο. ἀνέρας ἀλφηστὰς, ν, 261. οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας, σ, 183. αἰτίζων, υ, 179. et 370, ἀνέρας ὑβρίζοντες, *die ihr den leuten schmach anthut, (treating men contemptuously.)* ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας, θ, 456. ὑπερφιάλους, λ, 115. ἀριστῆας, ξ, 218. et 286, Αἰγυπτίους. μαχητὰς, σ, 260. οὐκ ἐλεαίρειν ἄνδρας, υ, 202. et 220, ἐς ἀλλοδαπούς. οὕτω ὑπερφιάλους, ο, 11, s. λέξαιτο ἀρίστους, ω, 108. ἄνδρε δύω, δ, 27. ι, 89. π, 244.

ἀνηρείψαντο, vide sub ἀνερέπτω.

ἀνήρετο, vide sub ἀνέρομαι.

ἀνήροτος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) sine aratione, inaratus. nam est adjectivum ἀροτὸς, ἡ, ὸν, aratus; cujus negativum est ἀνήροτος. τάγε ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, nascuntur non sata, non aratione producta, ι, 109. et 123, ἀλλ' ἥγ' (νῆσος) ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα, ἀνδρῶν χηρεύει, con consita, non arando culta est, et caret hominibus insula.

-ἀνὴς, terminatio, vide sub περισθενής.

ἀνήστις, vide sub ἀσπαίρω, ad initium.

ἀνήφθω, vide sub ἀνάπτω.

ἀνθεμόεις, εσσα, εν. (θέω) floridus, lætus plantis. ἐν λειμῶνι ἀνθεμόεντι, in prato lætis herbis obsito, B, 467, πολυφύτῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐν καιρῷ πολλοῖς ἄνθεσι βρύοντι. sic et μ, 159. Πύῤῥασον ἀνθεμόεντα, B, 695, ubi terminatio masculina adjectivi est attice generis communis, i. e. φυτοῖς θαλερὸν καὶ ἀνθηρόν. sic metaphorice, λέβητα ἀνθεμόεντα, splendentem lebetem, Ψ, 885. et γ, 440, ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι. et ω, 274, κρητῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα, ob eximiam pulcritudinem.

ἀνθερεών, ῶνος. ὁ. (θέω) mentum, simulque mollis illa protuberantia sub eo. sic dictus, quia ibi protuberat barba; ab ἀνθηρὸς, mutato η in ε, floridus, lætus germinibus: et terminatio formata ut in ὁ ἀκανθεὼν, locus ubi ἄκανθαι copiose crescunt. δεξιτερῇ χειρὶ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, A, 501, nam hunc locum tangebant expansis digitis supplices paullo familiariores et nobiliores. conf. ὑπὸ, et γουνάζομαι. ἱμὰς ὑπ' ἀνθερεῶνος, ὀχεὺς τρυφαλείης, Γ, 372, lorum sub mento ad collum, retinaculum galeæ. αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα, E, 293, cuspis trajecta est ad extremum mentum, i. e. ad locum colli proximum mento, ad rumam. βάλε λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, N, 388, feriit guttur sub mento.

ἀνθέρικος, ου. ὁ. vide sequens.

ἀνθέριξ, ικος. ὁ. et, ἀνθέρικος, ου. ὁ. (θέρω) est idem fere qui ὁ ἀθήρ. ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων, Υ, 227, ubi de equis summa celeritate simul et levitate currentibus est sermo: quod per summas aristas cucurrerint, nec eas confregerint. sunt tamen, qui per τὸν ἀνθέρικον intelligant τὸν τῆς ἀσφοδέλου καρπὸν, ἢ καυλόν: sed potiores de frumento, et de segetibus, explicant, sic ut ἀνθέρικος non aristam solum, sed etiam caulem, frumenti in agro stantis, significet. cæterum ἀθὴρ (a quo est ὁ ἀνθέρικος, per paragogen et intersertum ν) ponitur et pro ἐπιδορατὶς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσταχύων.

ἀνθέω, f. ήσω. (θέω) floreo, progermino. πρὶν ἀνθῆσαι ἰούλους ὑπὸ κροτάφοις, λ, 319, antequam protruderetur lanugo sub temporibus. et hoc verbum etymo suo maxime est propinquum, ab ἄνω θέειν proprie de flosculo, quando ex complicatione sua pristina explicat se, et folia sua promit, et procurrere facit, *wenn die blume aufbricht und ihre schöne blätter hervor treibet, (when the flower bursts forth and pushes out its beauteous leaves.)* hinc perf. m. ἦνθα att. ἄνηνθα, et cum ο interserto, ἀνήνοθα, de sanguine profluente ex vulnere, ponitur Λ, 266, ἀνήνοθεν αἷμα θερμὸν ἐξ ὠτειλῆς. sic et ρ, 270, κνίσση.

ἀνθήλια, vel ἀντήλια, vide sub ἥλιος, prope finem.

ἀνθηρὸς, ὰ όν. (θέω) floridus, florulentus. it. jucundus, amœnus. it. succi et viriditatis plenus.

ἀνθίας, ὁ, vide sub ἰχθὺς, paullo ab initio.

ἄνθινος, ίνη, ινον. (θέω) florescens, germinans. ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσι, ι. 84. οἱ Λωτοφάγοι scilicet, collatis sequentibus. et hæc erant germina tenera plantarum dulcium.

ἀνθίστημι, (Στάω) sto contra, resisto: contra stare facio. ἔτι ἀνθίσταντο, Π, 305, resistebant adhuc, pugnando. Ἥρῃ δ' ἀντέστη Ἄρτεμις, contra Junonem stabat Diana, pugnatura, Υ, 70. et 72. Λητοῖ Ἑρμῆς, Latonæ Mercurius. idem διαλελυμένως dicitur ἔναντα ἵστασθαι.

ἄνθος, εος. τό. (θέω) flos, *die blume, blüthe, (the flower, blossom.)* it. læta progerminatio plantæ aut surculi, *das frische hervorschiessen eines zweiges oder einer pflanze, der schuss, (the fresh shoot of a bough or a plant.)* it. læta viriditas prima foliorum. est ab ἄνω et θέειν compositum nomen, *aufschiessen, hervorspriessen, hervor laufen, (to shoot up, shoot forth.)* deinde ponitur metaphorice de quovis præstanti et læto et pulcro. ὅθι δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης, ξ, 353, ex quo loco vis τοῦ ἄνθους apparet. vide πολυανθής. hinc ἄνθος χόρτου est, lætus viror et proventus graminis, *der muntere schuss einer pflanze, (the luxuriant shoot of a plant,)* Jac. i, 11. 1 Petr. i, 24. et *ignem* Æschylus in Prometheo dixit τὸ τοῦ Ἡφαίστου ἄνθος, v. 7. Sed cave apud Homerum, Iliad. 9, 212. legas: αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλὸξ, utpote qua mutatione versus Homerici, ab inepto librario facta, nihil fingi potest ineptius. vid. Eustath. ad l. c. μέλισσαι πέτονται ἐπὶ (pro ἐπιπέτονται) ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν, B, 89, volant dense super flores et germina verna. et 468. ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, quot folia et flores gignuntur verno tempore. sic et ι, 51. πολλὰ χαμαὶ βάλε δένδρεα αὐτῇσιν (σὺν) ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς (σὺν) ἄνθεσι μήλων, I, 538, et cum pomorum floribus et protrusis primis gemmis ipsis. ἔχει ἥβης ἄνθος, habet juventæ florem lætum, N, 484, et sermo est de Ænea. ἐλαίη βρύει ἄνθεϊ λευκῷ, P, 56, ubi indicatur ὁ κυπρισμὸς ἐλαίας, germinatio oleæ. κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, ζ, 231. ψ, 158, ubi vide ὑακίνθινος. ὄμφακες, ἄνθος ἀφιεῖσαι, η, 126, uvæ immaturæ, primas bacculas formantes et protrudentes. νέμεαι (pasceris) τέρενα ἄνθεα ποίης, ι, 449, teneros caules graminis, *die zarten langen sprossen des grases und der kräuter, (the long tender shoots of grass and herbs.)* ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος, κ, 304, flos cum caule similis lacti. nam hæc est generalis notio τοῦ ἄνθους, ut notet superiorem partem plantæ cujusvis, læte promicantem.

ἀνθοσμίας, ὁ, vide sub παλαιὸς, paullo a fine.

ἀνθρακιά, ᾶς. ἡ. (Τρέω) est nomen collectivum, multitudo carbonum candentium. nam sicut ἡ ἀχυρμιὰ περιέχει (continet) ἄχυρα, et ἡ μυρμηκιὰ τοὺς μύρμηκας, sic ἡ ἀνθρακιὰ τοὺς ἄνθρακας. I, 213, ad assandas carnes, *stücken*

fleisch drüber zu rösten, (to roast pieces of flesh upon it.)

ἀνθρώπειος, ἀνθρώπινος, vide ad finem sequentis.

ἄνθρωπος, ου. ὁ. (῎Οψ) homo, *ein mensch, (a man.)* et hoc nomen est proprium et commune totius generis humani. est ex ἄνω ἀθρεῖν ὦπι compositum, sursum spectare facie et oculo: nam os homini sublime est, et solus cum attentione distincta res spectare mundanas valet. Plato in Cratylo ingeniosius etiam compositum dicit nomen ex ἀναθρεῖ (i. e. ἀναλογίζεται) ἃ ὄπωπε, quia solus homo reputat et perpendit ea quæ spectat: ὁ ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε. quod homines decreverint statura et viribus paullatim, testatur poëta, M. 381—383, et 445—453. fuisse inter homines, qui ἀνθρωποφαγεῖν ἐμελέτων, recenset Eustathius ad ι, 291: sed etiamnum id faciunt fœneratores, calumniatores, et ejusmodi pestes generis humani gloriosæ. hominem esse miserrimum omnium animalium, P, 445—447. et rem vilem in oculis deorum, Φ, 462—466, maxime ob ὀλιγοχρόνιον αὐτῶν. de primis hominibus vide ἡ δρῦς. ἄνθρωπος νεοσφαγὴς, ῥιφθεὶς εἰς ὕδωρ, κάτω δύνει διὰ στιῤῥότητα τοῦ σώματος, ἰσχυρότερος ὢν τοῦ ὕδατος· μετὰ δὲ ἡμέρας, πληρούμενος ὑγροῦ καὶ φυσώμενος, μετεωρίζεται, βάρει τοῦ φέροντος ἐλαττούμενος, quod innuitur Φ, 120—125. παρακιών τις (præteriens aliquis) ἄνθρωπος ὁδίτης, viator, Π, 263. λαῖφος, ὅ κεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα, ν, 400, ubi constructio est: λαῖφος, ὅ κεν ἰδὼν ἄνθρωπος, στυγέῃ ἔχοντα, velamen vile, quod sane videns aliquis, odisse possit habentem id vile velamen. nam vestes conciliant vel odium vel favorem. ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, ubi crassissimus musculus hominis est, sura, Π, 315. οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο, πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει, σ, 129. et 135, τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus. δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο, A, 250. τέρας (signum) μερόπων, Λ, 28. ἦ μοῦνοι μερόπων Ἀτρεΐδαι φιλέουσιν ἀλόχους; I, 340. Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι πάντες μυθίσκοντο (dicebant esse) πολύχρυσον, Σ, 288. et 342, πιείρας (opulentas, pingues) πέρθοντε (diripientes ambo) πόλεις μερόπων ἀνθρώπων. et id epitheton illis proprium, quia nullum aliud animal utitur voce articulata sic ut homo. πόληες (urbes) ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Δ, 45. ἐπὶ προτέρων, tempore priorum hominum, E, 637. τοῦ δὲ πολλοὶ ἐπαυρίσκονται, eo fruuntur multi homines, N, 733, sc. prudente viro. ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων, ex variis nationibus ortorum, B, 804, ubi de auxiliis Priami sermo est. τὶς καὶ ὀψιγόνων, aliquis et serorum posterorum, Γ, 353. H, 87. Ζεὺς, ὅστε ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, Δ, 84, ubi constructio, ὅστε πέλεται ταμίας πολέμου ἀνθρώπων, qui est dispensator et administrator pugnæ hominum; qui eam ex suo consilio regit et evenire jubet. sic et T, 224. οὔτοτι φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων, E, 442, humi ambulantium. et 557, σταθμοὺς ἀνθρώπων, stabula et habitationes hominum. πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, loca celebria hominibus vitans, Z, 202. et 123, τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν. et 351, αἴσχεα, probra ἢ θέμις (mos) ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, I, 134, coll. 276. et 328, δώδεκα πόλεις, urbes hominibus cultas. ὅμαδόν τ', fremitum, K, 13. δικαιοτάτων, N, 6. ᾤχετο ἐπὶ κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων. Ξ, 361, in opp. ad bruta: et hoc possit applicari ad hominem σκωπτικὸν, quod est ad celebres et gloriose agentes homines; nam ὁ μῶμος τῶν ἐνδόξων ἅπτεται, sicut ὁ φθόνος ἐπὶ (contra) τοὺς ἔχοντας ἔπει, invidetur iis, qui habent, quod invidus non habet. ἀργαλέον δὲ πάντων ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεήν τε τόκον τε, O, 141. et 662, αἰδῶ θέσθ' ἐν θυμῷ ἄλλων, reverentiam aliorum; ut eorum judicium de vobis vereamini. πάντων σβέσσαι μένος, omnium hominum robur extinguere, Π, 621. ὡς ἔρις ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, καὶ χόλος, Σ, 107. et 467, τεύχεα, οἷά τις ἀνθρώπων πολλῶν θαυμάσσεται. et 490, ἐν ποίησε δύω πόλεις μερόπων, in clypeo. ἔκειτο ἔργα ἀνθρώπων, i. e. εἰς γῆν, T, 131, ubi homines operantur, in opp. ad cœlum et sedem deorum. πρόκλυτα ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων. Υ, 204, vetusta et olim celebria jam verba et facta audientes. et 217, ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων. et 220, ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν, et 233, ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν. λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἐστὶ, Φ, 566, valde enim fortis est supra omnes. et 569, θνητὸν δέ ἑ φασὶ ἄνθρωποι εἶναι. τόγε νύσσα (meta) τέτυκτο ἐπὶ (tempore, ætate) προτέρων, Ψ, 332. ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισι, amicus et benevolus erat hominibus, Z, 14. et 358, ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι, celebres fama apud posteros. πολέσιν κακὸν, multis malum, Π, 329. φυλόπιδος πέλεται κόρος, T, 221. τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισι, Ω, 49, fata enim hominibus dederunt animum qui multa mala ferre possit, nec subito desperet aut infinitum lugeat. οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον, qui sub terra defunctos homines punitis, Γ, 279. μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, apud omnes, K, 213. χειμὼν (hiems, tempestas imbrifera) ἔργων ἀνέπαυσε (ab operibus rusticis cessare facere solet) ἀνθρώπους ἐπὶ χθονὶ, P, 550. βλάπτουσα, Ἄτη, T, 94. et 260, αἵτε ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, ὅ, τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, i. e. ὅστις ἀνθρώπων. τόσους ἐφέπειν, tot obire et insequi, Υ, 357. ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, in pretio habent senes, Ψ, 788. et 790, οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς (hic vero est ex præcedente nos generatione) προτέρων τ' ἀνθρώπων. πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, supra omnes, Ω, 535. vide jam ex Odyssea, si placet, ἄνθρωποι, α, 351, amant nova. πάντες δὲ θεῶν χατέουσι ἄνθρωποι, γ, 48, homines indigent ope dei. δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλα ἀνθρώπων, η, 307, i. e. ἄνθρωποι, sumus suspicaces et facile

movemur ad iram pravam, *zu verkehrter jalousie, (to wicked jealousy.)* ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, θ, 29, nescio, hic hospes an ab orientalibus an ab occidentalibus gentibus advenerit huc. ἐν δ' (in Creta) ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέσιοι, τ, 173. et 328, ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν, sunt brevis ævi. σὲ ἐκλαίομεν ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι, ω, 64. πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω, α, 3. et 167, τὶς ἐπιχθονίων. et 177, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων. νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται, β, 136, *die leute werden es mir sehr verdenken, (the people will be extremely displeased with me.)* τίς κεν ἐκεῖνα πάντα γε μυθήσαιτο κατὰ θνητῶν, quis inter mortales, γ, 114, enarrare possit ea omnia. et 282, ὃς ἐκαίνυτο φῦλα ἀνθρώπων (vincebat omnes) νῆα κυβερνῆσαι, in gubernanda bene nave. οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων, ε, 32. ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων, ζ, 125. ὃς τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, qui in hoc populo regnat, η, 23. et 26, οὔτινα οἶδα ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσι. et 31, 32, μηδέ τινα ἀνθρώπων προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε· οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλα ἀνθρώπους ἀνέχονται, οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι (amice excipiunt eum) ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι. et 212, οὕς τινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστα ὀχέοντας ὀϊζὺν ἀνθρώπων, τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην, quoscunque hominum vos nostis maxime oneratos miseria, illis sane in doloribus æquiparari velim. οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων, θ, 552, 561, πάντων πόλιας καὶ πίονας ἀγρούς. et diversi mores hominum, 572—576. πάτος, ι, 119. et 502, τὶς κατὰ θνητῶν, aliquis inter. et 521, οὐδέ τις ἄλλος οὔτε θεῶν οὔτε. ἀπολήξωσι δὲ πομπῆς ἀνθρώπων, et desinant a deductione et deportatione hominum, ν, 152. coll. 158. ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες. et 270, οὐδέ τις ἡμᾶς ἐνόησε. οὐ σχέτλια (audacia et facinorosa) ἔργα φιλέουσι θεοὶ ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων, sed justitiam hominum et bene moderatus actiones hominum, in pretio habent dii, ξ, 84. et 179, ἠέ τις, aut aliquis hominum depravavit eum. et 211, ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων (ἐκ) ἀνθρώπων, εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς, et duxi uxorem ex divite familia, ob meam præstantiam. ἄστεα δ' ἀνθρώπων (εἰς) ἡγήσομαι, ο, 82. et 319, Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, per Mercurium, præsidem operum quæstuosorum. et 408, ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φῦλα ἀνθρώπων. θεοὶ ἐπιστρωφῶσι πόληας, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, ρ, 487. ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν οἶδε Ὀδυσσεύς, τ, 285, ubi genitivus pertinet ad præpositionem περὶ, supra, et ab ea regitur. sic et 364, ἦ σὲ περὶ Ζεὺς ἀνθρώπων ἤχθηρε, supra alios homines omnes odit te. εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων νῶϊ περισταῖεν, inquit Minerva, i. e. fidens sibi prudentia Herois, ad Ulyssem, υ, 49. et 76, ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν, Jupiter nimirum. et 100, φήμην (ominosum verbum) τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἔνδοθεν, nam erat mane. et 132, ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείονα ἀτιμήσασα ἀποπέμπει, ubi sermo est de Penelope. οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, φ, 364, ubi utrumque est idem; separatum ab aliis, μόνον. οὔτε τινὰ ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεσθε, χ, 40, neque ullam ex hominibus indignationem futuram curavistis. et 414, οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων, οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. sic et ψ, 65. et 125, 126, σὴν γὰρ ἀρίστην μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους (inter homines) φασὶ ἔμμεναι, οὐδέ κέ τίς τοι ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν. et 210, ἐπεὶ τά περ (κατὰ) ἄλλα ἀνθρώπων πέπνυσαι, siquidem in aliis omnibus supra homines prudens es. κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποις, α, 95. γ, 78. τοῦτο κάκιστον ἐν, α, 391. τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι, ibi quidem, in campo Elysio, δ, 565. et 568, ἀναψύχειν ἀνθρώπους. εἰσόκεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης, ε, 378, donec pervenias in societatem hominum qui a Jove aluntur: quod est generale epitheton h. l. totius generis humani. Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν, ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ, ζ, 188. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, in pretio et reverentia sunt, θ, 479. et 497, αὐτίκα ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι. et 580, θεοὶ ἐπεκλώσαντο ὄλεθρον ἀνθρώποις, ἵνα ᾖσι (ᾖ, sit ille interitus) καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή. εἰμ' Ὀδυσσεὺς, ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, ι, 20, ubi πᾶσι pertinet ad ἀνθρώποις, in casu tertio, δόλοις vero est casus sextus: qui omnibus hominibus in ore et mente sum propter astutias consilii mei. nam hoc erat proprium Ulyssi, acute et celeriter cogitare: idque conscius sibi, ipse de se prædicat ex simplicitate heroica. ἀνάπυστα ἀνθρώποις, quæ in notitiam publicam et vulgi venerunt, λ, 273. ἅτε ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, ν, 60. et 110, δύο θύραι, αἱ μὲν πρὸς βορέαο (μέρος) καταιβαταὶ (descensibiles in antrum) ἀνθρώποισι, αἱ δ' αὖ πρὸς νότου εἰσὶ θεώτεραι, coll. 112. et 123. τὶς ὁδιτάων, aliquis viatorum vel euntium illac. γαστέρα, ἣ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσι, ρ, 287, 474. et 419, καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν, inter homines alicujus momenti domum habitabam. sic et τ, 75. et 561, οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι, nec omnia somnia efficiuntur hominibus, *es trift nicht alles ein was einem träumet, (all that a man dreams does not come to pass.)* ἀοιδὸν, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω, χ, 346. ὅσα κήδεα ἔθηκε ἀνθρώποις, ψ, 307, quot mœrorum causa fuerit ipse aliis; in bello nimirum. ἐπὶ ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ad extraneos, α, 183. et 299, πάντας ἐπὶ, apud omnes. πλάζετο ἐπὶ, errabat apud vel ad populos, γ, 252. et 302, ἠλᾶτο ἐπὶ ἀλλοθρόους. ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή, ex talibus enim certe pervadit homines bona fama alicujus, ζ, 29. πολλοὺς βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους ψεύδεα ἀρτύνοντας, λ, 364. Σειρῆνας, αἵ ῥά τε πάντας θέλγουσι, pro αἵτε, *die jederman bezaubern, (who enchant every one,)* μ, 40. Ζεὺς, ὅστε καὶ ἄλλους (alios omnes) ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίννυται ὅστις ἁμάρτῃ, ν, 214. Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει, facere et causari solitus erat, ξ,

289. ἐπεί νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι, ο, 276. et 452, ὅπη περάσητε πρὸς ἀλλοθρόους. ἐμὲ δὲ, οὕτως ἐστὶν, ἅπαντας ἀνθρώπους ἐνέχεσθαι, fieri non potest, ut ego omnes homines hospitio excipiam et sustentem donis, ρ, 13. τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι πάντας ἐπὶ, differunt bonam ejus famam ad omnes homines, τ, 334. et 395, ὃς ἀνθρώπους (κατὰ vel ἐπὶ) ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ τ' ὅρκῳ τε. et 592, ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν, ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν ἀνθρώπους, fieri non potest, ut homines nunquam dormiant. ἀλλά σοι αἰεὶ πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν, ω, 94. et 200, στυγερὴ δὲ ἀοιδὴ ἔσσεται ἐπ', illa Clytæmnestra erit horribilis narratio apud homines. adjectivum ἀνθρώπειος notat, numerum hominum, *was aus menschen bestehet, (consisting of men :)* ἀνθρώπινος vero, rem humanam, *was an menschen ist, (what belongs to men, human.)* e. c. ἀνθρώπειον γένος : ἀνθρωπίνη φύσις.

ἀνθρωποφαγεῖν, vide, prope initium præcedentis.

ἀνθυβρίζω, vide sub 'Αγαμέμνων, in R.

ἀνία, ας. ἡ. ionice ἀνίη, ης. ἡ. (Ναὶ) molestia, tædium. est factum nomen ex α privativo vel deprecante, et ex particula negandi νὴ, ut notet rem, quam valde deprecamur ne sit. ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης, sine labore et molestia, η, 192, *ohne kummer und unlust, (without toil and trouble.)* Σκύλλην, ἄπρηκτον ἀνίην, malum, contra quod nullum valet remedium, μ, 223, *ein übel, darwieder nichts zu machen ist, (an evil for which there is no remedy.)* ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος, etiam multus et nimius somnus est tædii plenus, ο, 393, *viel schlafen ist auch verdrieslich, (too much sleep also is irksome.)* τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην ; quis deus istud malum huc adduxit, convivii molestiam? ρ, 446, *welcher herrgott hat doch diese plage hergeführet, die einem die mahlzeit vergället? (what god hath brought hither this evil to spoil our entertainment?)* ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν, υ, 52, vigilare etiam molestum est. hinc est ὁ Λυσανίας, ου, i. e. ὁ λύων τὴν ἀνίαν. et ὁ Παυσανίας, ου, a παύω, cessare faciens miseriam. Aristoph. Nub. 1162.

ἀνιάζω, f. άσω. (Ναὶ) molestiam sentio, molestia afficior. it. active, moleste tracto alium. ὃς κτεάτεσσιν ἀνιάζει, qui de opibus suis sollicitus est, et quasi opibus molestatur, Σ, 300, et est id facete dictum, quasi nimiis opibus laboraret aliquis. ὅτε δὴ ἀνίαζον (pro ἠνίαζον) 'Αχαιοὶ, Ψ, 721, cum tædio adficerentur ἠνιῶντο, ἀνίαν εἶχον, nam ἀηδές ἐστι θεαταῖς, παλαιστῶν ἐπὶ πολὺ ἰσόῤῥοπος ἅμιλλα, tædiosum est spectatoribus æquum diu nimis certamen inter luctatores: *da sie des dinges überdrüssig wurden, (as they began to be tired of the affair.)* sic, ὅτε δή ῥα ἀνίαζε ὁ γέρων, δ, 460. et 598, ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι, jam socii mei tædio laborant. θυμῷ ἀνιάζων, animo dolens valde, χ, 87, nam fortes viri moriuntur cum indignatione aliqua, si ab alio interficiuntur, coll. Φ, 270, ubi eadem sunt verba de Achille in amne periclitante de vita. *active* vero semel occurrit, τ, 323, ὃς κεν τοῦτον ἀνιάζῃ, quicunque hunc molestia aliqua adfecerit et contristaverit.

ἀνιάω, f. ἀνιήσω. (Ναὶ) molestia et tædio adficio. ἔτι καὶ νῦν ἀνιήσεις ἀνέρας ; υ, 178, an etiam nunc molestia afficies homines nobiles? οὔ τις ἀνιᾶται παρεόντι σοὶ, nemo molestiam sentit ob te præsentem, nemini molestus es tua præsentia, ο, 334. sic et τ, 66, ἔτι καὶ νῦν ἀνιήσεις, διὰ νύκτα δινεύων κατὰ οἶκον ; ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, certe enim et labor cupiditasque est, tædio longo confectum reverti in patriam, B, 291, qui versus videri potest ironicus; quasi dicat, non grave est, talem reverti velle. sed πόνος est, ut Romanorum labor, i. e. cura, sollicita cogitatio: et concedit, tædii plenissimam esse tam longam belligerationem procul a domo, coll. 296. post hanc tamen concessionem, addit alia, 298, seqq. ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, α, 133, offensus tumultu. πρίν κεν ἀνιηθεὶς, prius sane, tædio confectus. γ, 117, οἷα τῆς πολυλογίας καὶ πολυηκοΐας ἀνίαν τῷ κόρῳ ποιούσης, siquidem multus sermo et longa auscultatio molestiam ex satietate creat. εἰ δὲ ἔτι ἀνιήσει πολὺν χρόνον υἷας 'Αχαιῶν, si porro vexabit diu nobiles adolescentes. β, 115. et hujus dicti ἀπόδοσις vel reticetur minaciter, vel sequitur demum versu 125, seqq.

ἀνιδρωτὶ, ("Υω) adverb. sine sudore, sine multo labore. οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη, O, 228, non sane sine sudore et molestia ejus peracta esset res.

ἀνιέμενος, vide prope finem sequentis.

ἀνίημι, f. ἀνήσω, et ἀνέσω. ("Εω) proprie est, sursum mitto, ab ἄνω, excito, surgere facio. deinde et, emitto, dimitto. etiam, laxo, remitto, relaxo. Ζεφύροιο ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησι, δ, 568, Zephyri auras oceanus emittit. τρὶς ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, μ, 105, ter sursum mittit Charybdis quovis νυχθημέρῳ, ἄνω ἵησι, coll. 237, ubi ἐξεμεῖν idem notat. δεσμὸν ἀνίει, vinculum relaxabat Vulcanus, θ, 359, ἔλυσε. qui h. l. legunt δεσμῶν, ii statuunt ellipsin τοῦ ἐκ, et αὐτόν. sed nostra lectio præstat. ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει ἀζηχὴς ὀδύνῃ, O, 24, i. e. ἀφίει, me autem ne sic quidem animus meus intentus relaxabat a dolore propter Herculem: nam opponuntur ἡ ἄνεσις καὶ ἐπίτασις : utrumque est animi res in affectibus. οὔ μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς νεικείειν βασιλῆας, non eum iterum impellet animus increpare principes, B, 276. οὐκ οἶδα, εἴ κέν με ἀνέσει θεὸς, ἤ κεν ἁλώω αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σ, 264, nescio, an me remittet deus, an constringar ibi in Troico; ubi ἀνέσει pro ἀνήσει, ἀφήσει, ἀπολύσει, cui opponitur τὸ ἁλῶναι, capi, constringi. hinc et ἀνέντες, i. e. ἀφέντες, ἀπολύσαντες, ἀναπείσαντες, emittentes: et canis in venatione ἀνίεται, λυθεὶς δηλαδὴ δεσμοῦ. ἄνεσάν τε πύλας, aperuerunt portas, Φ, 537, est aor. 2. act. pro ἀνῆκαν, καὶ ἐχαύνωσαν, quod alibi dixit ἀνακλῖναι, ἀναθεῖναι, πετάσαι, ἀνοῖξαι. et

hoc ἀνὰ in compositione est Germanorum *auf, (up,)* e. c. *aufheben, (to take up,)* sursum tollere; *aufmachen, (to open,)* solvere, aperire; *aufreden, (to excite by words,)* incitare verbis. ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν, et me solvit somnus, Β, 71, quasi somnus haberet pedicas et catenas, quibus ligaret hominem. sic et η, 289. σ, 198. τ, 551. ω, 439. sic et, ὕπνος λύει με, i. e. evigilo. sed, ἐπί σοι τοῦτον ἀνῆκεν 'Αθήνη, contra te hunc incitavit Minerva, Ε, 405, quasi missum a vinculo venaticum canem, *hat ihn auf dich gehetzet, (hath set him upon thee.)* sic, σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν, Ζ, 256. te huc impulit animus; ubi eadem est imago de cane venatico, quem venator, θυμὸς, incitat. sic, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκε, Η, 25. (sic et Φ, 395.) et 152, ἐμὲ θυμὸς πολυτλήμων, et Κ, 389, σαυτὸν θυμός. Σαρπηδόνα, Μ, 307. τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν, Ξ, 362, hunc etiam magis impulit ad opitulandum Danais. ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκε, qui ei et tunc animum in pectoribus concitavit, sc. Jupiter, Π, 691. ἀνῆκε δὲ Φοῖβος, sc. τὸν Αἰνείαν, Υ, 118, impulit, *hat ihn drauf los geschicket, (has instigated him to it.)* ὅτε Τυδεΐδην ἀνῆκας οὐτάμεναί με, Φ, 396, cum eum incitares ut vulneraret me; coll. 395. ἀνέπεισας. et 523, θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε, et Deorum ira eum concitat, ἀνήγειρε, ἀνέπεισε. et 545, Φοῖβος 'Αγήνορα δῖον ἀνῆκε. νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε στῆναι ἀντία σοῦ, Χ, 252, nunc contra animus me impellit ut stem contra te. ἀλλ' ὅγε τοῖσιν Θρασυμήδεα ἀνῆκεν, Ρ, 705, ille iis in auxilium eum misit hortatu suo, ἀνέπεισε. μοῦσα ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀείδειν, Musa eum incitabat, θ, 73, ἀνέπεισεν, ἠρέθισε. καὶ ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, ad valde saltandum impellit, ξ, 465. ὅς με ἀνῆκεν Αἴγυπτόνδε ἰέναι, ρ, 425. εὖτε ἄν σε ὕπνος ἀνήῃ, Β, 34, quando te somnus dimiserit, ὅτε ἂν ἀφυπνωσθῇς: estque aor. 2. conj. pro ἀνῇ, interserto η ob distractionem circumflexi. possit et esse pro ἀνείη, in optativo, mutato ει in η et tunc Iota sub medium η est subscribendum. est ergo ἀνίημι talibus locis pro ἀφίημι, χαυνόω: alibi est pro ἀναπείθω: utrumque ex eadem idea: nam ἀνίησί τις κύνα εἰς θῆραν, *lässet ihn los vom stricke und hetzet in an, (loose him from the cord and set him on.)* hinc ἀνειμένος est ὁ ἀπόλυτος καὶ ἀνεπίτακτος. αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη, (aor. 2. opt.) utinam me, vel, si enim aliqua ratione, me animus impelleret, Χ, 346, sc. mirum id sane non esset. ἀναπείσοι. οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδε ἀνιείης, (præsens opt.) β, 185, neque sane eum iratum sic concitares. εἴ γε κείνω εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι, si forte eos ambos possem impellere conjungi lecto, Ξ, 209, et est aor. 1. opt. a futuro ἀνέσω pro ἀνήσω, quasi ab ἀνέω pro ἀνίημι. ἀναπείσαιμι. posset tamen et intelligi, esse pro ἀναβιβάσαιμι, ἀναθείην, imponere possem eos lecto: quia ἀνίημι etiam est ἄνω ἵημι. sed prius præstat. ἀλλ' ἀνίεις, Ε, 885. sed indulges ei, permittis ei, laxas eam a vinculo omni; quasi verbum esset ἀνίω, vel ab ἀνιέω, ἀνιέεις et, extruso ε, ἀνίεις. et 882. ἢ τὸν ἀνίησι (pro ἀνῆκε, distracto circumflexo) μαργαίνειν ἐπὶ θεοῖς, quæ illum incitat furere contra deos, ἀνέπεισε, διήγειρε, ἠρέθισε. et 422, Κύπρις τινὰ 'Αχαιϊάδων ἀνιεῖσα, (particip. præs. act.) i. e. ἀναπείθουσα, Venus aliquam Græcarum fœminarum incitans. et 761. ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, (particip. aor. 2. act.) i. e. ἐρεθίσαντες, παροξύναντες, ἀναπείσαντες, hunc stolidum concitantes. et est metaphora ἐκ κυνῶν λυθέντων ἐπὶ ἄγρα. ponitur idem verbum alibi et de cordis tensis, si remittuntur. 'Εκάβη, κόλπον ἀνιεμένη, Hecuba, sinum nudans, Χ, 80, ut ἀνίεσθαι et sit γυμνοῦσθαι, *entblössen, aufmachen, (to uncover, open.)* hinc et pro ἐκδέρειν excoriare, ponitur: εὗρε μνηστῆρας, ἀνιεμένους αἶγας, β, 300, i. e. ἐκδέροντας, invenit procos excoriantes capras, et h. l. proprie positum verbum, nam per excoriare ἄνω ἵεται τὸ κάτω. notat ergo ἀνεῖναι, δεσμῶν λύσιν, ἀναπείθειν, γυμνοῦν, ἐκδέρειν, παρορμᾶν. hinc est adverbium ἀνέδην, i. e. ἀνέτως, ἐλευθέρως, solute. et adjectivum, ὁ ἡ ἄνετος, e. c. ἄνετοι βόες, οἱ ἄφετοι καὶ ἀγελαῖοι, soluti a jugo aut vinculo. ἡ πτισσάνη est a πτίσσειν, pinsere, et ἀνεῖν, macerare. quasi ab ἀνέω.

ἀνιηρὸς, ὰ, όν. (Ναὶ) molestus, tædii plenus. et est ionice pro ἀνιαρός. πτωχὸν ἀνιηρὸν, mendicum molestum, ρ, 220, *den beschwerlichen bettler, (the troublesome beggar.)* nam hæc est summa paupertatis miseria, quod sæpe non modo non misericordiam movet, sed insuper alios molestia adficit; ὅτι οὐ μόνον οὐκ ἐλεεῖται, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἀνιᾷ. sic et 377, πτωχοὶ ἀνιηροί. αὐτῷ μέν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται, ipsi primum tædiosius et molestius omne fiet quod hic fit, β, 190, ubi hæc forma comparativi est pro ἀνιαρότερος. sic et ab αἰδοῖος fit αἰδοιέστερος. alibi scribi quoque in antepenultima per ω potest, si α penultimum positivi breve concipiatur.

ἀνιθὺν, vide sub ἰθὺς, prope finem.

ἀνιμάω, vide sub ἱμὰς, prope finem.

ἀνιπτόπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) qui pedes non lavat: vel et, qui pedes semper lotos habet. ab α vel privativo vel intensivo, et νίπτω, lavo, et πούς. Σελλοὶ, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι, Π, 235, ubi sermo est de sacerdotibus Jovis Dodonæi, qui Selli dicti, quique in sacro Dodonæ luco habitabant, et oracula ex quercu reddita interpretabantur. hi dicuntur Χαμαιεῦναι, i. e. κάτω περὶ γῆν κείμενοι, καὶ μὴ ἐπὶ στιβάδων ἢ δεμνίων ὑπνοῦντες, aut fortasse eo modo in humo cubantes, sicut Laërtes, λ, 187—194, ob reverentiam erga summum numen facientes, quod Laërtes ex luctu summo: ἀνιπτόποδες vero, ὡς μὴ προϊόντες τοῦ ἱεροῦ, nunquam prodeuntes ex sacro luco, καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ θέλοντες ποδάνιπτρα, ut per consequens intelligatur antecedens, qui nunquam pedes inquinant ambulando in profanis aut immundis locis. videntur ergo describi sacerdotes, εὐτέλειαν ἀσκοῦντες, vitam simplicem et sine deliciis degentes. sed desunt nobis auctores, hanc rem antiquam satis declarantes. conf. Strabonem, Lib. VII. et Athenæum. alii ingeniosius hanc vocem enarrantes,

compositam esse dicunt ex ἄνω, sursum, et ἵπταμαι, volatu tollo me, ut sint ἀνιπτάμενοι (sursum volantes) ἐκ τῶν κάτω, a rebus terrestribus, διὰ τὴν ἐν ταῖς μαντείαις φιλοσοφίαν. sed ista quæsita interpretatio exploditur ab antiquis. si vero α intensivum statuas cum νίπτω, essent tales, qui semper lotos et mundos pedes habeant, a parte ad totum, i. e. qui semper sint puri et mundi ab inquinamentis, eo fere sensu quo dicitur Johannis xiii. 10. χαμαιεύνης, ου. ὁ, est, ὁ χαμαὶ εὐναζόμενος, ad exercendam patientiam et duritiem. pertinet hic locus inter cruces interpretum, ob ignorationem historicæ veritatis antiquæ. conf. Σελλοὶ in R. et ὑποφήτης Vide etiam sub νίπους, prope initium.

ἄνιπτος, ου. ὁ ἡ. (Νίπτω) illotus. χερσὶ δ' ἀνίπτοις Διῒ λείβειν οἶνον ἅζομαι, Z, 266, qui versus deinde in proverbium et præceptum abiit.

ἀνίστημι, f. ἀναστήσω. (Στάω) surgere facio, stare facio. surgo, exsurgo. οὐδέ μιν ἀνστήσεις, pro ἀναστήσεις, Ω, 550, nec eum excitabis, e morte nimirum. ὁ δὲ ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον, ille exsurgere faciet suum amicum, et excitabit eum ex otio, ut depugnet, O, 65, *wird ihn sich aufmachen lassen, (will rouse him.)* τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοὶ, H, 116, adversus et contra istum exsurgere facient sibi alium propugnatorem. ἔβη ἀνστήσων ὃν ἀδελφεὸν, ibat excitaturus e somno dormientem suum fratrem, K, 32, ἀνίστησεν δέ μιν οὐδὲ ὣς, Ω, 756, ne sic tamen eum excitavit e mortuis: ubi notatur crudelitas nihil efficiens, τοὺς μὲν ἀναστήσειε, ut hos seditiosos et turbulentos faceret, A, 191, nam innuit hoc verbum h. l. ἀναστάτωσιν ποιεῖν, ταράσσειν καὶ ἐξεγείρειν, simulque ἀναστάτους καὶ ἀβασιλεύτους ποιεῖν. sic, πόλιν ἀναστήσειν, i. e. ἀναστατώσειν. ἴθι νῦν, Αἴαντα ἄνστησον, pro ἀνάστησον, K, 176, i nunc, fac ut exsurgat Ajax ad defendendum. et 179, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἦγεν ἥρως, eosque inde excitos adduxit heros. sic ζ, 7, ἔνθεν ἀναστήσας (αὐτοὺς) ἦγε Ναυσίθοος, ubi sermo est de populo in aliam terram transducto, i. e. ἀπαναστήσας, μετοικίσας, cum surgere fecisset eos ex illa terra, duxit eos aliorsum. χειρὸς ἀναστήσας ἐμὲ, ξ, 319, cum me, jacentem in littore, manu erexisset ut secum irem in hospitium. ἀνστήσασα Ἀχιλλέα, postquam tu, O Juno, exsurgere fecisti eum ad pugnam, Σ, 358. γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, Ω, 515, et senem, humi supplicem, manu prehensum erexit. et 689, κήρυκα δ' ἀνίστη, præconem, dormientem, excitabat. τοῖσι δ' ἀνέστη, ad hos surrexit, dicturus, A, 68, 101. B, 76, (et 100, 101, ubi ἀνὰ paullo longius a verbo suo avulsum, sicut et 278, 279.) H, 354, 365. β, 224. ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη, postquam vidit viros, surrexit sessu, I, 195. αὖτε ἐξαῦτις ἀνέστη, O, 287, nunc rursus surrexit ex vulnere gravi et viribus fractis, ἀνεζωώθη, ἀμπνύνθη: nam ἀνὰ sæpe reversionem aliquam notat, ut in ἀναφρονεῖν, ἀναπνέειν, ἀνακρίνειν, etc. ἀπ' ἀκμοθέτου ἀνέστη, surrexit ab incude Vulcanus, Σ, 410. ὅς μοι, i. e. κατ' ἐμοῦ, Ψ, 635, qui contra me surrexerat, ad luctandum mecum. ἐν κλισμῷ, ἔνθεν ἀνέστη, Ω, 597, in sella reclinatoria, unde surrexerat. sic, ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν, ι, 195. σ, 156. φ, 139, 166. ἐπὶ δόρπον ἀγορῆθεν ἀνέστη, μ, 439, ad cœnam ex foro, ubi sederat judex per diem, surgere solet. ἄλλος δ' αὖτέ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι, υ, 380. ἀνστήτην, pro ἀνεστήτην, surgebant sessu ambo, ut abirent, A, 305. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν, pro ἀνέστησαν, A, 533, ἐξ ἑδέων, dii omnes adsurgebant accedenti Jovi: nam honoratiori debetur hæc reverentia. et hoc officium inculcat poëta h. l. tribus phrasibus, 534, 535, ut παίδευσις eo magis hæreat. hinc et apud Lacedæmonios lex, ἐπανίστασθαι τοὺς νέους τοῖς πρεσβυτέροις. et vide, ἐπανίστασθαι de honorifico more adsurgendi melioribus: postea vero hoc idem verbum factum est μάχιμον, ut ἐπὶ notet κατὰ, insurgere contra aliquem, et ut ἐπανάστασις sit seditio. ἐννέα πάντες ἀνέσταν, omnino novem surgebant, H, 161. θ, 258, ad obeundum id quod agendum erat. ἥμονες (jaculatores) ἄνδρες ἀνέσταν, Ψ, 886, et in sequentibus τὸ ἂν solum repetitur bis. τρεῖς παῖδες Ἀλκινόοιο, θ, 118, coll. 115, 110. οὐραῖς περισαίνοντες, κ, 215. μή τίς σοι ἄλλος ἀναστῇ, ne quis alius insurgat contra te, σ, 333. ξεῖνον ἐπὶ θρόνου εἷσον, ἀναστήσας, hospitem in sella sedere fac, surgere faciens eum a terra, η, 163. et 170, υἱὸν ἀναστήσας, postquam filium exsurgere jusserat e sella. αἶψα δ' ἀναστὰς, A, 387, subito enim surgens de sella sua; ut notetur σφοδρὰ ἐπιξέλευσις. ἐξ ἕδρης ἀναστὰς, T, 77, e sella sua surgens, sed non, ut mos erat, in medium concilium procedens, sed ibi in loco suo ubi surrexerat stans, οὐ προελθὼν συνήθως εἰς μέσην τὴν ἐκκλησίαν. surrexit ergo sane, coll. 79, sed non in medium usque. et 175, ὀμνυέτω δέ σοι ὅρκον ἐν Ἀργείοισιν ἀναστὰς, stans jurato ille tibi. et 269, ἀνστὰς Ἀργείοις μετηύδα. ἠμείψατο, Ψ, 542. ὀρθὸς, Ω, 11. αὐτῷ ἐπάλαισεν, δ, 343. ρ, 134. ἐξ εὐνῆς Ἑλένης, ο, 58, 96. ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν, τ, 378, dicetque palam inter omnes surgens. nam locuturi ad conventum, surgebant. αὐτὸς ἑλέσθαι, σ, 47. ἀνστάντες δ' ὁρέοντο, surgentes festinabant, B, 398. ἑταῖροι, Ψ, 848. μ, 170, 195. ἔβαν, surgentes ibant, δ, 645. π, 358, 407. ρ, 177. ἀνστῆσα ἐξ εὐνῆς, pro ἀναστᾶσα, Ξ, 336. ἄγε νῦν ἀνστᾶσα, τ, 357. ἀνστήμεναι pro ἀναστῆναι, K, 55. alibi ἄνα sæpe est pro ἀνάστηθι, surge. ἀνίστατο ὀψὲ, tandem surgebat, ad dicendum, H, 94. et 123, Ἀργείοισιν Νέστωρ, surgebat ad eos locuturus. sic, ἂν δὲ Ἀγαμέμνων ἵστατο δακρυχέων, surgebat lacrimans, I, 14. et T, 250. εἰ μὴ αὐτὸς ἀνίστατο, Ψ, 491. 566, 677, ubi non dicit ἀνέστη, sed ἀνίστατο, erigebat se tarde a sessu, σχολαίως ὀρθούμενος εἰς ἀγῶνα, δέει (metu) τοῦ μέλλοντος. 709, 734. ἀνὰ δ' ἵστατο δῖος Ὀδυσσεὺς, tunc exsurgebat et ille, υ, 56. δαιτρεύσων, surgebat divisurus carnes, ξ, 432, 433. εὐνῆθεν ἀνίστατο, ex lecto surgebat, υ, 124. πρῶτος, φ, 144. τοῖς ἀνὰ θ' ἵστατο καὶ μετέειπε, ω, 421. ἂν δ' ἵσταντο νέοι, θ, 110, ἀεθλεύσοντες nimirum. αὖτις ἀναστήσονται, rursus resurgent

ex mortuis, Φ, 56, ergo hæc ἡ παλαιὰ λέξις de resurrectione mortuorum. cæterum l. c. est ὑπερβολή: fortasse et ab inferis redibunt occisi Trojani, siquidem ex insulis redeunt venditi, cum Græci tamen sint maris potentes: et sequens ὑπὸ pertinet ad hoc verbum, ὑπαναστήσονται, jam sub Tartaro inclusi resurgent inde. ἀναστήσεσθαι ἔμελλεν, erat exsurrecturus ex otio ad rem gerendam, B, 694, quod ibi opponitur τῷ κεῖσθαι, otiosum recubare. τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη, A, 58, quod verba facturi in concilio semper faciebant, scipionem manu tenentes. sic, T, 55. ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον, surgentes libabant, γ, 341. ἡ ἀνάστασις sæpe est eversio, quando ima sursum vertuntur. sic, ἀνάστασις οἴκων, Eurip. Troad. 364.

ἀνίσχω, (Χάω) sursum tollo, idem ac ἀνέχω. ἀνίσχων πιλαμῶνα, E, 798, lorum attollens et removens a manu. πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, Θ, 347, ἄνω ἔχοντες. sic et O, 369, coll. 371. ponitur et de sole, ἀνίσχει ἥλιος, oritur sol, et elevat se super horizontem. mons ὑπερανίσχει καὶ ὑπερανέχει (exsurgit, attollit se) τῶν αὐτοῦ ταπεινοτέρων, super loca humiliora. ὑπερίσχειν enim est et ἐξέχειν, ὑπερέχειν, eminere.

ἀνιχνεύω, f. εύσω. (Ἔω) investigo. ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, vestigia legens currit continenter, X, 192, de cane venatico. Vide ἰχνεύω et ἰχνίω.

ἀννεῖται, vide sub ἀνανέομαι.

ἀνξηράνῃ, vide sub ἀναξηραίνω.

ἀνοήμων, ονος. ὁ ἡ. (Νέω) incogitans, imprudens, *unweise, (imprudent,)* Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων, β, 270, non ignavus eris neque stolidus, οὐκ ἀνόητος, non talis, qui nihil potest introspicere recte. sic et 279. ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλα περ ἐσσὶ ἀνοήμων, ρ, 273, et præcedit, ῥεῖα ἔγνως, *du hast es leicht erkannt; denn du kanst auch sonst gar bald etwas merken, (thou hast soon discovered it, for thou art quick of apprehension.)*

ἀνόθομαι, (Ὄθω) sursum moveor, sursum impellor. αἷμα ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς, sanguis sursum prosiliebat ex vulnere, A, 266, ἀνεφέρετο: et est præt. m. pro ἄνωθε, (nam f. 2. est ὀθῶ, aor. 2. ὦθον, præt. m. ὦθα, et in composito ἄνωθα) ubi, loco verbi ipsius, præpositio est aucta, ἤνοθε, cum reduplicatione Attica, ἀνήνοθε, sursum se movebat cum impetu. sic enim volunt multi. sed conf. ἀνθέω, κνίσση ἀνήνοθε, nidor sursum se movet, ρ, 270, i. e. ἀναβαίνει, ἀνέρχεται. quidam ibi legunt ἐνήνοθε, quasi a decomposito, ἐνανόθομαι.

ἀνοίγω, (Οἴ) aperio. τὴν (κληῗδα, seram) δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν, Ξ, 168, aperiebat, i. e. aperire poterat. jubent quidem nonnulli h. l. legi τὸν, ut referatur ad θάλαμον. sed si confers Ω, 455, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων, τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἶος· facile videbis, κληῗδα notare idem quod 453 dicitur ἐπιβλὴς, *ein riegel, (a bolt;)* et tres viri aliorum hominum eam magnam seram vix moliebantur. vides præterea formam imperfecti Ionicam, sine augmento et cum paragoge; deinde et plena præpositio ἀνὰ, difficultatem aperiendi indicat. ἀπὸ χηλοῦ δὲ πῶμα ἀνέῳγε, a cista aperuit operculum, Π, 221, ubi augmentum est Atticum vel imperfecti, vel præteriti medii. sic et, φωριαμῶν ἐπιθήματα, Ω, 228. θύρας συφειοῦ ἀνέῳγε, κ, 389.

ἀνόλβος, ὁ, vide sub ὄλβος.

ἀνόλεθρος, ου. ὁ ἡ. (Ὄλω) sine exitio. extra poësin et attice scribitur ἀνώλεθρος. τοὺς δ' εὗρε οὐκέτι ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους, non sine detrimento et morte, N, 761, *nicht ohne verlust und ohne todte, (not without loss and death.)* scribitur et ἀνώλεθρος.

ἀνολολύζω, vide sub ὀλολύζω.

ἀνονόμαστος, vide sub νώνυμνος.

ἄνοος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) sine mente, *ohne verstand und einsicht, (without understanding and penetration.)* ὡς ἄνοον κραδίην εἶχες, Φ, 441, ubi notat cor non recordans, non respiciens præterita, *ein uneingedenk herz, ohne gedanken, (a heart devoid of thought.)*

ἀνορέα, ἡ, dorice pro ἠνορέη, quod vide.

ἀνορούω, f. σω. (Ὄρω) insilio. ab ἄνω et ὀρούω, sursum ruo. αὐτοῖς Νέστωρ ἀνόρουσε, exsiliit e sella sua in commodum eorum et ad eos, *er sprang auf vom stuhl, (he sprung from his seat,)* A, 248, ut inter eos pacem, si posset, conciliaret. ταφὼν ἀνόρουσε, admiratione subita correptus exsiliit e loco ubi sedebat, I, 193, ἀνέστη ταχέως. sic et Λ, 776. Ψ, 101. quibus tribus locis de Achille, ut notetur σπουδαία ἀνάστασις: ὁ τάφος vero est ἡ ἔκπληξις. sic, ἐξ ὕπνου μάλα κραιπνῶς, K, 162, et augmentum abest ionice. et 519, ἀνορούσας ἐξ ὕπνου. ἀνόρουσεν ἐς δίφρον, insiliit in currum suum, Λ, 273, 399. P, 130. ἐκ λίμνης ἀνορούσας, Φ, 246, ex alveo fluvii exsiliens. sed quia fluvius exundaverat, et jam magnus erat ventus; ideo ex aqua tamen nondum evaserat. ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν λίμνην, ἐς οὐρανὸν, γ, 1, quasi ἀναπηδῶντος αὐτοῦ εἰς ἀνατολήν. et 149, ἀνόρουσαν Ἀχαιοὶ ἠχῇ, exsiliebant e sedilibus cum clamore. de his ergo proprie, de sole poëtice. ἐξ ὕπνου ἀνόρουσε, δ, 839. ἐξαπίνης, subito surrexit ex cubili suo κ, 557. ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης, e sede sua, π, 12. coll. ξ, 518. ἐκ θρόνων ἀνόρουσαν, χ, 23, quod possit esse verbum decompositum, ἐξανορούω.

ἀνόρω, (Ὄρω) surgere facio. ἀνόρομαι, surgo. ἀνῶρτο (pro ἀνώρετο) Διομήδης, Ψ, 812. Ὀδυσσεὺς, Θ, 3, coll. 2, ὤρνυτο: nam ὄρνυσθαι et ἀνόρεσθαι notant idem. ἀνὰ vero est his locis a suo verbo, ut solet, avulsum.

ἀνόστιμος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) qui non redit, qui non revertitur. θεὸς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἷον ἔθηκεν, δ, 182.

ἄνοστος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) idem. καί νύ κε δὴ πάντας γ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους, ω, 527,

et sane omnes perdidissent et fecissent eos expertes reditus ad sua.

ἄνουσος, ου. ὁ ἡ. (Σίω) sine morbo, sine vitio, sine defectu aliquo. *dem nichts fehlet, (without defect, ailing nothing.)* ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι ἥμεθα, sedebamus in navibus nostris, quæ ferebantur vento secundissimo, illæsi et nulla re laborantes, ξ, 255. ut ergo videas, νόσον signare statum, quando quid adesse debitum deest nobis, ad valetudinem integram sive corporis sive animi pertinens.

ἀνούτατος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) non vulneratus ictu. ἄβλητος καὶ ἀνούτατος, Δ, 540.

ἀνουτητὶ, (Τῶ) adverb. sine vulnere accepto hasta vel gladio. Χ, 371, coll. 375.

ἀνοχὴ, vide sub ἀνέχω.

ἀνοψία, ἡ, vide sub ὄψον, prope initium.

ἄνσχεο, vide sub ἀνασχέω, paullo a fine.

ἀνσχετὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Χάω) quod tolerari aut cohiberi potest; per syncopen pro ἀνασχετὸς, ab ἀνὰ et σχέω, quod et composite, ἀνασχέω, tolero, sustineo, idem quod ἀνέχω. οὐκ ἔτι ἀνσχετὰ ἔργα, β, 63, non jam tolerabiles res.

ἄντα, (᾿Ανὰ) ponitur partim ut præpositio pro ἀντὶ cum genitivo; partim ut adverbium. notat contra, ante, *gegen, vor, vorher, (against, before, previously.)* est ab ἄντην, sicut a κρύβδην fit κρύβδα. ῎Ηλιδος ἄντα, e regione Elidis, *gegen über, (opposite to,)* Β, 626, ἀντικρύ. ἄντα Διὸς ἀεῖραι ἔγχος contra Jovem attollere hastam, Θ, 424. et 428, ἄντα Διὸς πολεμίζειν. ἄντα θεῶν, contra Deos, Υ, 75. Φ, 331, σέθεν. et 477, Ποσειδάωνος. Τρώων, contra Trojanos, Θ, 233. ᾿Ενυαλίου, Υ, 69. et 73, ῾Ηφαίστου. ἄντα ἰδὼν prævidens, Ν, 184, 404, 503. Π, 610. Ρ, 305, 526. Χ, 274. hinc sumtum illud, tela prævisa minus nocent. εἴκε μου ἄντα στήῃς, si contra me steteris, Ρ, 30. et 167, στῆναι Αἴαντος ἄντα. ὅς κε σοῦ ἄντα ἔλθῃ, quicunque contra te eat, Π, 621. ἄντα δ᾿ ἀνασχομένω, contra se invicem attollentes, *gegeneinander, (opposite to one another,)* Ψ, 686. ἄντα μάχεσθαι, contra pugnare cominus, Τ, 163, *gegen den feind fechten, (to fight the enemy.)* ἄντ᾿ (pro ἄντα, nisi est pro ἀντὶ, sed prius præstat) ᾿Αχιλῆος στῆναι, Υ, 89. et 355. ἀνὴρ ἄντ᾿ ἀνδρὸς ἴτω. et 365, ἴμεναι (ire) ἄντ᾿ ᾿Αχιλῆος. θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐώκει, Deorum enim instar esse videbatur, Ω, 630. ἄντα παρειάων σχομένη, *da sie vor die wangen gezogen hatte, (holding it against her cheek,)* α, 334. π, 416. σ, 209. φ, 65. ἄντα σέθεν ἀναφαίνειν ἐπεσβολίας, coram te proferre sermones, δ, 160. εἰς ἄντα ἰδέσθαι, pro εἰσιδέσθαι, ε, 217, adspici coram. στῆ δ᾿ ἄντα σχομένη, stabat facie ad eum versâ, ζ, 141, ubi tamen alii ὕφεν legunt ἀντασχομένη. αὐτὸν νείκεσεν ἄντα ἰδὼν, ρ, 239, increpuit intuens. χ, 231. ἄντα τιτυσκόμενος vel τιτυσκομένη, *vorwärts geradehin richtend, (taking his aim straight forward,)* φ, 48. χ, 266. ω, 180.

ἀντάξιος, ὁ ἡ. (῎Αγω) ejusdem pretii, *von gleichem werthe im vertauschen, (of equal value.)* γέρας ἀντάξιον, honoris præmium ejusdem pretii, Α, 136, *das würdig ist dagegen gerechnet zu werden, (worthy to be reckoned an equivalent for that.)* οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, Ι, 401, non digno est pretio pro vitâ meâ; et singularis ibi est attice, cum sequantur pluralia. Sic alibi attice pluralis cum singulari ponitur, e. c. συνεκποτία ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, pro συνεκποτίον, ebibendum tibi una est et fæcem, *must auch die hefen mit austrinken, (must drink up the dregs also.)* ᾿Ιητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων, Λ, 514, est ille vir medicus, pro multis aliis pretio æstimandus.

ἀντασχέω, vide ἀντισχέω.

ἀντάω, vide ἀντέω.

ἀντιτέτυξο, vide sub ἀντιτεύχομαι.

ἀντέω, f. ήσω. (᾿Ανὰ) occurro, ἄντην ἔρχομαι. *treffe an, (I meet.)* οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα οὐδ᾿ ἴδον, Δ, 375. δ, 201. non ego adfui, neque vidi, *bin nie bey ihm gewesen, habe auch nicht gesehen, (I have never been with him, and have never seen him.)* ἥ οἱ ἔπειτα. ἤντησε, *die ihm entgegen kam, (who met him,)* Ζ, 399. ἀντήσειε μάχης, Η, 158, *solte kampfs genug bekommen, (should have enough of fighting,)* haberet quîcum pugnaret. et 423, οἱ δ᾿ ἤντεον ἀλλήλοις, obvii erant sibi. ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ᾿ ἀνέρος, Π, 423, occurram ego huic viro. δαίτης ἠντήσατε, ad epulum occurristis forte fortunâ, γ, 44, ἐτύχετε. ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, quomodo incideris spectando, δ, 327, *wie du dem anschauen begegnet bist,* i. e. *wie du es mit deinen augen gefunden hast, (how thou mettest with the sight of it,* i. e. *how thou foundest it with thine eyes:)* et est periphrasis τοῦ, τί εἶδες, quid videris. nam ὀπωπὴ est ἡ θέα, spectatio, conspectus. sic et γ, 97. ρ, 44, εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν, π, 254, si omnibus occurremus hostiliter. in communi dialecto dicitur et ἀντάω. sic et in compositis.

ἀντήλια, vide sub ἥλιος, prope finem.

ἄντην, (᾿Ανὰ) adverb. coram, ἀντικρὺ, contra. *vorwärts, vor den augen, dagegen, (before your eyes.)* ὁμοιωθῆναι ἄντην, Α, 187, *gegen mich sich zu vergleichen, mir ins gesichte sich gleich zu machen, (to compare himself with me, to make himself my equal.)* ἄντην ἔρχεσθαι. procedere rectâ et in ulteriora, *vorwärts gehen, (to advance,)* Θ, 399, quod opponitur τῷ, πάλιν τρέπειν, *zurücke weisen, (to turn back.)* νείκεσέ τ᾿ ἄντην, objurgavit clementer coram, Κ, 158, i. e. κατὰ πρόσωπον, coram, non vero clam et absentem. μάλα ἄντην ἵστασθαι, valde contra stare, Λ, 590, et opponitur τῷ, φεύγειν. ἄντην βαλλομένων, in adversa pectora percussorum, Μ, 152. ὅς με εἴρεαι ἄντην, qui me interrogas coram, *sichtbarlich, (visibly,)* Ο, 247. μάλα ἄντην στήσομαι, οὐ φεύξομαι, Σ, 307. ἄντην, absolute positum, cominus, stando contra, Χ, 109. οὐδέ τις ἔτλη ἄντην εἰσιδέειν, contra adspicere, Τ, 15, pro quo recentiores dicunt ἀντωπῆσαι. ἐσέδρακον ἄντην, intuitus sum coram, a facie ad faciem,

Ω, 223. et 464, θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην, sic visibiliter: potius decet id invisibiliter facere. θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, β, 5, deo similis adspectu. sic et δ, 310. μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην, *an klugem rathe gegen ihn sich zu vergleichen, (to compare himself with him for prudent counsel.)* γ, 120. οὐδέ μιν ἄντην ἰδοῦσα ἠγνοίησεν, non eum coram videns ignoravit quis esset et quid vellet, ι, 77. ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοίσσομαι, coram, in conspectu vestro, ζ, 221. πειρηθῆναι ἄντην, θ, 213, periculum mei facere, et probari, palam. et 158, νείκεσέ τ' ἄντην, objurgavit in faciem et adstans coram eo. χελιδόνι ἰκέλη ἄντην, hirundini similis visibiliter, χ, 240, et pertinet ad ἕζετο, sedebat, *sezte sich sichtbarlich, (seated himself visibly.)* sermo est de Minervâ. ἴδεν θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην, ω, 370, vidit coram.

ἀντήρειδες, vide sub στήλη, prope finem.

ἀντήρεις, ἀντῆρις, ἡ, vide sub ἀντικρὺ, paullo a fine.

'Αντὶ, ('Ανὰ) præpositio. facta ex ἀνὰ cum Iota paragogico, ἀναί, et interserto τ cum syncope. notat pro, loco; *für, anstatt, (for, instead of.)* it. ante, *vor, (before.)* it. contra, *gegen, gerade dagegen, (against, directly opposite.)* et unum Germanorum *gegen, (against)* exprimit hæc omnia. regit semper genitivum. ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐστιν, Ι, 116, est loco multorum militum, *ist so gut als viele, (is as good as many.)* εἴσατο ἀντὶ Αἴαντος, ibat contra Ajacem, Ο, 415. ἀντὶ ἱκέτου, i. e. ἱκέτης κατά τινα τρόπον, Φ, 75, *eine art von schutz und hülfe suchenden, (a sort of supplicant for aid and protection.)* ἀντὶ ἐμοῦ στῆναι, contra me stare, Φ, 481, *vor mir, (before me.)* θεοί σοι ἀντὶ τῶνδε χάριν δοῖεν, dii tibi pro his grata referant, Ψ, 650, ex quo recentiores composuere suam ἀντίχαριν, retributionem, *die vergeltung, (retribution.)* Ἕκτορος ἄντι, loco unius Hectoris, Ω, 254. χλαῖναν ἀντὶ ὀφθαλμοῖϊν ἀνασχὼν, *den mantel vor die augen haltend, sie damit zu bedecken, (holding his cloak before his eyes, to cover them,)* δ, 115, ut celaret lacrimas. et 154, ξεῖνος ἐστὶν ἀντὶ ἀδελφοῦ, hospes est instar fratris, *so gut als, (as much as,)* θ, 546. τάφον ἀντὶ γάμου, υ, 307, sepulcrum loco nuptiarum, *an statt, (instead of.)* ἀντὶ ποδὸς, χ, 290, coll. υ, 299, seqq. pro pede illo, *an statt des geworfenen röhrknochens, (instead of the bone thrown.)*

ἀντία, ('Ανὰ) neutrum plur. adverbialiter. contra, *gegen, (against,)* δίφρον ἀντία 'Αλεξάνδρου κατέθηκε, Γ, 425, *sezte den stuhl gegen ihn über, (placed a seat over against him.)* Αἰνείαν ὦρσεν 'Απόλλων ἀντία Πηλείωνος, incitavit eum contra Achillem, Υ, 80. et 88, ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι, i. e. ἀντιμάχεσθαι, pugnare cum eo. et 113, ἀντία τοῦ ἰών. et 118, ἔβη. et 333, πολεμίζειν. στήμεναι ἀντία σεῖο pro σοῦ, Χ, 253. οὐ γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων, α, 78, nihil valebit efficere contra omnes. ἀντία δεσποίνης, ο, 376, contra heram.

ἀντιάνειρα, ας. ἡ. ("Ανω) est epitheton mulieris animosæ, quæ quasi ἴσανδρος, ἐξισουμένη πρὸς ἄνδρας. *einem tapfern manne gleich, (like a brave man.)* ἀντιάνειραι 'Αμαζόνες, Γ, 189. Ζ, 186. αἱ ἐξισούμεναι τοῖς ἄνδρασιν τὰ εἰς πόλεμον. possit et exponi, αἱ ἐναντιούμεναι ἀνδράσιν, quæ viris obsistunt, et contra stant pugnando.

ἀντιάω, f. άσω. ('Ανὰ) occurro, curo, fruor. *ich gehe hinzu mache mich an etwas, (I go to attend to something.)* particeps sum. cum *accusativo* notat ἐγγύτητα et procurationem. ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν (pro ἀντιάουσαν, contr. ἀντιῶσαν, et circumflexo per insertum ο distracto) meum cubile procurantem, Α, 31. et id σεμνῶς (honeste) dictum. intelligit enim, μετέχουσαν καὶ κοινωνοῦσάν μοι κοίτης, mecum cubantem: sed auditor potest intelligere, τρόπον θαλαμηπόλου σχολάζουσαν παρὰ κοιτῶνα, *die als eine kammerfrau über das bettgeräthe bestellet ist und solches besorget, (who is appointed as chambermaid to attend to the beds.)* ut sit ἀντιᾷν τὸ λέχος idem quod ἐπιμέλεσθαι τοῦ κοιτῶνος. Cum *genitivo* notat fruitionem, ἀπόλαυσιν γευστικὴν, Α, 67, αἴκεν, ἀντιάσας κνίσσης ἀρνῶν καὶ αἰγῶν, βούλεται ἀπαμῦναι ἡμῖν λοιγὸν, si forte, fruitus nidore agnorum et caprarum, velit defendere a nobis pestem. nam nidori occurrit nasus, vel viceversa, naso nidor. sed illud poëtice magis expressum; et ad indicandum, cupere deos ejusmodi sacra. cum *dativo* notat occursum, *begegnung, (a meeting with,)* Ζ, 127, δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν, pro ἀντιάουσιν, contr. ἀντιῶσιν, infelicium parentum filii, i. e. infelices, occurrunt meo robori, consistunt contra meum robur, μένουσιν ἐμὸν ἔγχος. sic et Φ, 151. ergo notat et, συναντᾷν. habet itaque hoc verbum tres casus, pro vario significatu. βέλος στέρνων ἀντιάσειε, jaculum pectori occurrat, Ν, 290, et loquitur quasi de ἐμψύχῳ, quod cum voluptate velit accedere ad rem fruendam. ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν, nos sumus tales, qui tecum congredi velint et possint, Η, 231, ut ergo et cum genitivo simpliciter occursum, concursum, oppositionem, notet. ὄφρα πόνοιο ἀντιάσητον, ut laboris socii sitis, eique succurratis, Μ, 356. et 368, ἀντιόω (pro ἀντιάω, contr. ἀντιῶ) πολέμοιο, et præsens pro futuro. πολέμου ἀντιάᾳν (pro ἀντιάειν, contr. ἀντιᾷν) Ν, 215, particeps esse pugnæ, velut convivii. et 752, ἀντιόω πολέμοιο. θεὸν ἀντιάσαντα, deum succurrentem et opitulantem vobis, Κ, 551. ἐρύξομεν ἀντιάσαντες, inhibebimus occursu nostro, Ο, 297, i. e. ὑπαντιάσαντες αὐτῷ. ut ergo ἀντιᾷν et resistere alicui, occurrere malo alicui, denotet. ἀντιόωντες (pro ἀντιῶντες ex ἀντιάοντες) μάχης, participes pugnæ, Υ, 125. νεώτεροι ἀντιοώντων (attice pro ἀντιαέτωσαν, nam tertia pluralis imperativi act. sonat attice ut genitivus pluralis participii) ἔργων τοιούτων, juniores capessant opera talia, Ψ, 643, suscipiant talia, *mögens angreifen, (may undertake.)* πάντες ἀντιάασθε (pro ἀντιᾶσθε, in imperf.) γάμου,

omnes nuptiis intereratis ut convivæ, Ω, 62. ἐμῷ μένει ἀντιόωσα (pro ἀντιῶσα ex ἀντιάουσα) occurrens robori meo, i. e. mihi robusto, Φ, 431. ἀντιόων (pro ἀντιῶν ex ἀντιάων, particip. præs. quod pro futuro sæpe ponitur) ἑκατόμβης, α, 25, accedens, i. e. adfuturus, magno sacrificio tanquam conviva. præsens futurus, et fruiturus. ἦλθε δ' Ἀθήνη ἱρῶν (ἱερῶν) ἀντιόωσα (pro ἀντιῶσα ex ἀντιάουσα) γ, 436, sacrificiorum particeps et conviva futura. ὧν ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα (pro ἀντιᾶσαι participio in accus. posito pro infinitivo) ἐπέοικε, quorum participem fieri et frui hospitem miserum decet, ζ, 193. ξ, 511. Sed η, 293, ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα ἔρξειν, sicut non sane sperare possis juniorem occurrentem facturum, *den man vor sich hat, (whom one has before one:)* nam juniores sunt insolentiores. οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειε, μ, 88, neque si deus aliquis ad eam accederet. quibus locis est sine casu. Sic et ν, 292. et 312, βροτῷ ἀντιάσαντι, homini tibi occurrenti, *der dich vor sich bekömmt und antrift, (who comes before and meets thee.)* ἐμὲ ἐς Κύπρον δόσαν ἀντιάσαντι ξείνῳ, hospiti occurrenti, *dem ersten wirthe, (the first host,)* vel, ad quem accesserant, quique eos bene curabat, ρ, 442. *der sich ihrer annahm, (who took good care of them.)* μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ, precor ne occurras illi, sc. Ulyssi, σ, 146, *dass du dem nicht in die hände fallen, und auf ihn stossen mögest, (that thou mayest not fall into his hands, and meet with him.)* αἲ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ut in tantum commodi aliquid consequatur et commodo aliquo fruatur, φ, 402, ubi genitivus ὀνήσιος (ab ἡ ὄνησις) pendet a verbo, et τοσοῦτον est adverbialiter pro κατὰ τοσοῦτο, sequente ὡς. ut sic fruatur, sicut—: *dass er in so ferne etwas gutes vor sich bringen möge, in so ferne er das thut, (that in so far he may produce some good, in as far as he does this.)* οὐκέτι ἀέθλων ἄλλων ἀντιάσεις, χ, 28, non jam aliorum præmiorum particeps eris et frueris: et sensus est: dona tibi dabit regina, quod per secures trajecisti sagittam; sed pro tali ἀτέχνως facto jactu jam nihil præmii accepturus es. loquitur quasi jocose, et clementer. conf. tamen ὁ ἄεθλος. μήτηρ, παιδὸς τεθνειότος ἀντιόωσα, ω, 56, mater ad filium suum mortuum accedens, et affutura ei.

ἀντιβίην, (Ἴα) adverb. vi opposita, viribus adversis. μὴ ἤθελε (imperativus, pro ἔθελε) ἐριζέμεν βασιλῆϊ ἀντιβίην, Α, 278. ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι, congredientes cum armis, Ε, 220. Ἕκτορι ἀντιβίην, Φ, 226.

ἀντίβιος, ου. ὁ ἡ. (Ἴα) vi adversa agens contra vim, ἐναντιοδύναμος. *was die kräfte gegen einander setzet, (what sets powers in opposition to each other.)* ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν, violentis verbis cum pugnassent contra se invicem hi duo, Α, 304. sic et, μαχεσσάμεθα, Β, 378. προκαλίζετο πάντας ἀρίστους ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, Γ, 20, ubi neutrum est adverbialiter, contra pugnare in gravi et serio certamine hostili. sic 435, ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, viribus oppositis pugnare. sic μαχέσασθαι, Η, 40, 51. εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, Λ, 386, si sane cominus cum armis periculum faceres; in opp. ad sagittarium, qui eminus vulnerat. ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος, σ, 414. υ, 323.

ἀντιβολέω, f. ήσω. (Βάλλω) coram accedo, occurro, ἄντην γίνομαι. obvius sum, συναντάω. construitur priori sensu cum genitivo; altero sensu cum dativo. μάχης ἀντιβολῆσαι, *dem gefechte die stirne zu bieten, (to go into the battle.)* Δ, 342. Μ, 316. et notat ἄντην βαλεῖν καὶ τυχεῖν, *dagegen zielen und schiessen, drauf treffen, (to aim and throw at, to hit.)* καὶ δ' Ἀχιλεὺς ἔρριγε, τούτῳ ἐν μάχῃ ἀντιβολῆσαι, *auf den zu treffen im gefechte, (to meet this man in battle,)* Η, 114. ἔνθα οἱ (αὐτῷ) Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντιβόλησε, obvius ei fuit, Λ, 808. Ἰδομενεὺς δὲ ἄρα οἱ ἀντεβόλησε, *begegnete ihm, (came in his way,)* Ν, 210. et 246, Μηριόνης: quibus locis est, συναντῆσαι, et quidem non data opera, sed casu. ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντιβόλησε, multa caligine involutus occurrebat, Π, 790, *begegnete den leuten unsichtbar, (met them invisibly,)* ἤντετο. et 847, τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν, tales etiamsi mihi viginti occurrerent. sc. tales, qualis tu solus es. τὶς θεὸς ἀντιβολήσας, deus aliquis obvius ad auxilium præstandum, Κ, 546. καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, etiam deinde incidens in te hostiliter, Λ, 365. sic et Υ, 452. οὐκ ἄν τις μὶν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας, non sane quis eum sustinuerit objectus ei, Μ, 465. θεός μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι, deus mihi talem misit viæ comitem obvium fieri in auxilium, Ω, 375. σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις, δ, 547, tuque vel sepulcrali convivio interesse poteris, τύχοις τοῦ περιδείπνου ἐπὶ τῷ νεκρῷ, *kanst wohl noch mit zur trauermalzeit kommen, (mayest come in for a share of the funeral feast.)* τὶς κακώτερος ἀντιβολήσας, obvius factus, ζ, 275. sic η, 16, μή τις ἀντιβολήσας. et 19, ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ Ἀθήνη, occurrebat ei favens. ἔνθα μοι Ἑρμείας, κ, 277. ἤδη μὲν πολλῶν ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας, jam una interfuisti cædi multorum, λ, 415, *bist mit dabey gewesen, (wast present at.)* μή μοι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις, ν, 229, ne mihi inimica mente occurreris. στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει, σ, 271, continget; et conf. γάμος. οὐ γάρ τευ (τινὸς) ἐπητύος ἀντιβολήσεις, non particeps fies, non continget tibi ullius facundia in auxilium tuum, φ, 306, *wirst nicht finden, (wilt not find.)* ἥ σοι ἀντεβόλησεν, in te incidit, *ist auf dich gestossen, (met with thee,)* malo suo magno, χ, 360. ἤδη μὲν πολλῶν τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα, sepulturæ interfui, ω, 87. apud recentiores notat ἀντιβολεῖν etiam ἱκετεῦσαι, παρακαλεῖν, supplicare, obsecrare; quia supplices coram ad pedes se demittebant: ut sit, ἄντην καὶ πρὸ ποδῶν ῥίπτεσθαί τινος, *vor jemandem niederfallen, (to fall at the feet of a person:)* et amant accusativum. sed poëtæ est

simpliciter, quasi ἄντην τὰς ὄψεις βαλεῖν, *vor sich sehen, (to look before one.)*

ἀντίθεος, ου. ὁ ἡ. (θέω) qui est loco dei, similis deo, ἰσόθεος. et solet esse titulus magnorum principum, vel valde egregii et eximii alicujus, vel et valde pulcri. ἀντίθεον Πολύφημον, Α, 264, ob virtutes principales. Sed alius Πολύφημος ἀντίθεος est, α, 70, ob insolitam magnitudinem corporis et virium. Μύγδονος ἀντιθέου, Γ, 186. Πάνδαρον, Δ, 88. Ε, 168. Σαρπηδόνα, regem Lyciæ, Jovis filium, Ε, 629, 663, 692. Ζ, 199. Μ, 307. Πολυνείκεϊ, Δ, 377. Λυκοφόντην, Θ, 275. Αἴας, Ι, 619. Πολυφοίτην, Ν, 791. 'Ραδάμανθυν, Ξ, 322. Θρασυμήδης, Π, 321. Γανυμήδης, Υ, 232. Πολύδωρος, Υ, 407. Φ, 91. 'Αγήνωρ, Φ, 595. Φοῖνιξ, Ψ, 360. et 837, Λεοντεύς. Μήστωρ, Ω, 257; collato 258, ubi est explicatio τοῦ ἀντιθέου, ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο: quibus verbis sermo est de Hectore. ἀντίθεον θεράποντα ἄνακτος Μολίονα, Λ, 322. sic, Αὐτομέδοντα, Π, 865, de valde nobili, et fido, et forti, ministro regis, multum præsidii adferente. ἀντίθεοι Λύκιοι, Μ, 408. Π, 421, de gente nobili et clara. ἀντιθέῳ 'Οδυσῆϊ, α, 21. β, 17. sic et de aliis magnis hominibus, Θρασυμήδης, γ, 414. Κλυτόνηος, θ, 119. *Ωτος, λ, 307. et 511, Νέστωρ. Νηλεὺς, ο, 237. ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος (ἕνεκα) ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων ἧμαι, ξ, 40. et 182, 'Αρκεισίου. μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος (quærens) αὐτὸς ὄλωμαι, ο, 90. 'Οδυσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο, τ, 456. φ, 254. ἀντίθεοι ἑταῖροι, ob fidem, et virtutem, et utilitatem, δ, 571. λ, 370. ξ, 247, 385. ρ, 54. τ, 216. ω, 299. nam quorum vel ope vel amicitia fruimur, sunt nobis quasi dii. Φαίηκες, ζ, 241. μνηστῆρες, ξ, 18, ob nobilitatem et formam eximiam, et ob divitias. nam poëta est εὐλογητικὸς, nec novit ἔξω καιροῦ κακολογεῖν. ineptum igitur foret, h. l. τὸ ἀντίθεοι, contra omnem morem poëtæ, explicare velle per ἀσεβεῖς et deo oppositos. occurrit et forma fœminina, μνώμενοι (ambientes) ἀντιθέην ἄλοχον, λ, 116. ν, 378, dignam ergo quam Ulysses desideret. Vide sub θεὸς, aliquanto ante finem.

ἀντίθυρον, ου. τὸ. (θύω) quod contra januam est, januæ oppositum e regione. στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης, π, 159, i. e. ἀντικρὺ τῆς θύρας.

ἀντικρὺ, ('Ανὰ) adverb. e regione, κατέναντι, *gegenüber, (over against.)* sæpe est et pro, διόλου, διαμπερὲς, omnino. sæpe et, φανερῶς, ἐξ ἐναντίας καὶ κατὰ ἀντίκρουσιν, contra, *die stirne bietend, (opposed to.)* est quidem omnino vox composita, ex ἀντὶ, et κάρα caput, ut sit quasi ἀντικαρὺ per syncopen, adversis frontibus; vel ex ἀντὶ et κρούω pulso, quasi contra feriens, *entgegenstossend, (rushing or striking against one another:)* commode tamen sub ἀντὶ memoriæ tradi potest. ἀντικρὺ διήμησε χιτῶνα, recta perrupit tunicam, *gerade durch, (quite through,)* Γ, 359. Η, 253. ἀντικρὺ δὲ διὰ ὤμου ἦλθε, ex adverso per humerum, *auf der andern seite hinten durch, (from behind, through the back.)* Δ, 481. sic ἀντικρὺ κατὰ κύστιν, Ε, 67, *von hinten durch gerade fort durch die blase, (from behind right through the bladder.)* et 74, ἀνὰ ὀδόντας, *bey den zänen, (on the teeth.)* et 100, ἀντικρὺ δὲ διέσχε, *ragete auf der andern seite hervor, (protruded on the opposite side.)* sic et Λ, 253. notat ergo, *durch und durch, (through and through.)* sed Ε, 130, θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι, cum diis contrâ pugnare. sic et 819. ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, Η, 362, nam aperte contra profiteor, *denn ich sage gerade vor die stirne, (for I tell you plumply to your face.)* ἀντικρὺ διὰ θώρηκος, Ε, 189, penitus per thoracem. "Εκτορος ἀντικρὺ, contra, Θ, 301, 310. ἀντικρὺ μεμαὼς, contra alacer ruens, *gerade drauf los, (sraight towards,)* Ν, 137, quod alibi dicitur ἰθὺς φρονέων. et 595, διὰ χειρὸς, *durch die hand, durch und durch, (quite through the hand.)* et 652, κατὰ κύστιν. ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε, *hieb sie ihm ganz ab, (cut it quite off,)* penitusque amputavit, Π, 116. et 285, ἀντικρὺ κατὰ μέσον, *gerade in die mitte, (right in the middle,)* rectâ in medium. et 346, ἐξεπέρησε, penitus pertransiit. et 380, ὑπερέθορον, rectâ transilierunt, *jeder straks vor sich, (straight forward.)* διῆλθε ἀκωκὴ, penitus pertransiit, Ρ, 49. Χ, 327. διέσχε, Υ, 416. ἀντικρὺ χρόα ῥήξω, perrumpam corpus, Ψ, 673. et ex his locis apparere videtur, esse ab ἀντικρούειν, ut notet πληγὴν ἀντήρειδα (ab ἡ ἀντήρεις, quod et ἀντήρεις, εἶδος, scribitur:) nam ἐμφαίνει πολλάκις ἡ λέξις ἀντέρεισίν τινα *(einen wiederstand,) (a resistance,)* τῶν ἔνδον, τῶν ἀντικρουόντων, καὶ οὕτω βλαπτόντων τὸ πληγέν: *wenn das inwendigere nicht nachgiebet und also mit durchdrungen wird, (when that which is within does not yield and is consequently pierced through.)* et 867, ἀπέταμε. et 876, διῆλθε βέλος. sic et χ, 162, ἀντικρὺ ἐξεπέρησε δόρυ, *der spiess fuhr durch und durch, (the spear pierced quite through.)* et τ, 453, διῆλθε δουρὸς ἀκωκὴ penitus transiit lanceæ cuspis. *denn das schwein lief selber auf, und half den stoss tief eindrücken, (for the hog itself ran forward, and caused the weapon to penetrate deeper.)* eadem phrasis est χ, 16. scribitur idem et ἄντικρυς, ex adverso, palam, prorsus.

ἀντιξύων, vide sub ξυστός.

ἀντίον, ('Ανὰ) neutrum, adverbialiter poni solitum. contra, e regione, in amico et hostili significatu. τὸν vel τὴν ἀντίον ηὔδα, pro πρὸς τὸν ηὔδα ἀντίον, *zu dem sagte er erwiedernd, oder hierauf, (to whom he replied,)* Γ, 203. Δ, 265. Ε, 170, 217. Θ, 200. Ν, 221, 254, 259. Π, 619. Ψ, 482, 586. Ω, 333. β, 208. δ, 155. ω, 374. et hoc αὐδᾶν τινὰ ἀντίον pro προσαυδᾶν τινὰ, est, ἀντικρὺ καὶ ἄντην, πρὸς ἅπερ ἤκουσέ τις ἐκ τοῦ προλαλήσαντος, αὐδᾶν. hoc ἀντίον simile fere est τῷ ὑπανταξ, i. e. ἐξ ἐναντίας, *zur antwort versetzen, (to rejoin.)* ἀντίον ἀλλήλων, de Æneâ et Menelao, Ε, 569. ὅστις σέθεν (σοῦ) ἀντίον εἴποι, Α, 230, i. e. ἀντείποι, contradixerit tibi. *dir zuwider, dir misfällig, (disagreeable to*

thee.) ἀντίον εἶμι αὐτῶν, obviam eo (ibo) ipsis, E, 256. et 301, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι. αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν 'Οδυσσῆος, sedebat e regione, ἀντικρὺ, I, 218. Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν, H, 160. P, 67, 69, ἀντίον ἐλθέμεναι, propius accedere et obsistere. sic Υ, 175. πυλάων ἀντίον ἀΐξασθαι, versus portas currere, X, 195. ηὗδα, α, 213, 388, 399. β, 177. γ, 225. δ, 648, ι, 28. ο, 48, 543. π, 434. φ, 320. ἷζεν ἀντίον αὐτοῦ, *sezte sich gegen ihn über, (sat down opposite to him,)* ε, 198. ξ, 79. π, 53. ρ, 96, 257. ψ, 165. ἴδεν ἀντίον, *sahe was vor sich, (saw something before him,)* π, 160. κατέθηκε ἀντίον, *sezte es ihm gegenüber, dass sie einander ins gesichte sehen konnten, (placed it opposite to him, so that they could see one another face to face,)* ρ, 334. et 529, ἵνα ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ, ut coram ipse narret.

ἀντίος, ία, ίον. ('Ανὰ) contrarius, obvius. *entgegen, (against, towards, before,)* in sensu et hostili et amico. ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες, *stunden alle auf vor ihm, (all rose before him,)* A, 535, honoris causâ. 'Αγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν, B, 185, ad Agamemnonem accedens. ἀντίος ἦλθε θέων, supervenit currens, Z, 54, ad fratrem. αὐτῇ ἀντίος ὤρνυτο, *eilete ihr entgegen, (hastened to meet her,)* H, 20. et 98, εἰ μή τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν, sc. ad μονομαχίαν cum eo, provocante τὸν ἄριστον. ἀντίος ἔστη, Λ, 94, *stellete sich gegen ihn, (he placed himself opposite to him.)* στὰν δ' ἀντίοι, Λ, 216. et 219, 'Αγαμέμνονος ἀντίος ἦλθε, ei occurrit hostiliter. et 552, ἄκοντες ἀντίοι ἀΐσσουσι, jacula adversa volant. et 592, τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας, ad hos venit, amico animo. ἀντίοι ἵστανται, resistunt mutuo in prœlio, M, 44. οἱ δ' ἀντίοι, occurrentes, obsistentes, N, 146. οἱ ἀντίος ἦλθε θέων, O, 584. νεὸς (νηὸς) ἀντίος ἀΐξας, in navem procurrens impetu, O, 694. ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι, P, 8. et 31, μηδὲ ἀντίος ἵστασο ἐμοῦ, ubi deberet, si a κελεύω penderet, esse, ἀντίον ἵστασθαι: sed est quasi a καινῆς ἀρχῆς, ut et Germani solent. conf. ἵστασο. et 257, πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε, primus occurrit, auxilii causâ. et 662, ἄκοντες ἀΐσσουσι. μηδὲ ἵστασο ἐμοῦ, Υ, 197, sicut paullo ante. et 352, 371, 373, 422. et 465, ὁ δὲ ἀντίος ἤλυθε γούνων, *trat ihm an die knie, bückete sich vor ihm bis zu den knieen, (came to his knees, bowed down before him to his knees.)* T, 70. Φ, 144, et 150, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν; qui mihi ausus es occurrere? et 539, ἀντίος ἐξέθορε, obviam festinavit ex urbe. Sic X, 113, 'Αχιλῆος ἀντίος ἔλθω, obviam ei procederem, ad eum accederem. nam in tali phrasi notat, ἐκ τῶν ἔμπροσθεν συναντῆσαι, *jemanden unter die augen gehen, (I go into the presence of some one.)* ὁ δ' ἀντίος ἤλυθε ἄνακτος, *gieng seinem herrn entgegen, (went to meet his master,)* π, 14. ὁ δὲ ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο, occurrens ex sylva, τ, 445, de apro, venantibus resistente. et 478, ἣδ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο ἀντίη, non poterat rectâ intueri contra. ἐείσατο αὐτοῦ ἀντίος, ibat ei obviam, pugnaturus, χ, 90.

ἀντιόω, vide sub ἀντιάω, ad medium.

ἀντίπαις, vide sub ἡλικία, prope finem.

ἀντιπέραια, ων. τά. (Πέρα) e regione et ulterius sita. οἳ ἀντιπέραια ἐνέμοντο, B. 635, qui terras e regione illis insulis sitas incolebant, τὰ ἀντιπέραν τῶν νήσων, τὴν Λευκάδα καὶ 'Ακαρνανίαν, ut postea appellatæ sunt illæ continentis partes; τὰ ἐξεναντίας κείμενα, sic ab ὕστερα dicuntur τὰ ὑστέραια. Vide sub ΠΑ'ΛΛΩ, prope initium.

ἀντίπηξ, ἡ, vide sub χηλὸς, ad initium.

ἀντισχέω et ἀντασχέω, f. ήσω. (Χάω) contra teneo. στῆ δ' ἀντασχομένη stetit enim contra directa, nec fugiens, sed obverso vultu ad advenientem, ζ, 141, contra tenens ipsa se.

ἀντίσχω, (Χάω) idem. ἀντίσχεσθε (imperat. præs. m.) τραπέζας, contra tenete mensas, loco scutorum, χ, 74, προβάλλεσθε ἄντην, καὶ ἐξ ἐναντίας τῶν βελῶν ἔχετε, δίκην ἀσπίδων. quisque enim convivantium, ex more prisco, habebat suam mensulam, ad quam sedens vescebatur.

ἀντιτεύχομαι, f. εύξομαι. (Τύχω) similis sum, similis putor, similiter comparatus sum. νῦν δέ σε ἀτιμήσουσι, γυναικὸς δὲ ἀντιτέτυξο, Θ, 163, nunc vero te non honorabunt, mulieri enim similis es; et est plusquamp. pass. abjecto ε in penultima: et est idem quod, ἀντὶ γυναικὸς ἐτέτυξο, ἀντὶ γυναικὸς εἶς, ἴσος γυναικί.

ἀντιτορέω, f. ήσω. (Τρέω) prorsus perterebro aut perforo, *ich durchbohre, (I perforate.)* ponitur proprie de lignis, ἃ τρυπῶνται τερέτρῳ; deinde et de aliis, e. c. ἀντετόρησεν οἰκίαν ὁ κλέπτων, *der dieb hat eingebrochen, (the thief broke into the house.)* δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν, hasta cutem transfodit, E, 337, ἄντην ἐτόρησε, contra perfodit. πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας, K, 267, solide compactam domum effringens.

ἄντιτος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) retributus, pro ἀντίτιτος, contra persolutus, ab ἀντὶ, et τίω. *wiedervergolten zur strafe, (repaid with punishment.)* τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ, Ω, 213, inquit Hecuba, precans ut Achilles sibi daretur occidendus; tunc retributoria facta fierent pro filio meo Hectore: ἀντιτιμώρητα, ἀντίποινα, ἀντίσηκα τοῦ Ἕκτορος φόνου, contra punita, repensa. αἴκε ποθὶ Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσῃ sicubi Jupiter repensa facta facere velit, ρ, 51, 60, *wiedervergoltene und bestrafte handlungen, (deeds for which retributive punishment overtakes the actor.)* conf. Π, 398, (ἀντὶ) πολλῶν ἀπετίννυτο ποινήν: ex quo sensu hoc nomen factum.

ἀντιφερίζω, f. ίξω. (Φέρω) obviam eo violenter, æquiparo me alicui. οὔτις σοὶ δύναται ἀντιφερίζειν, nemo tibi valet ex æquo opponere se, Φ, 357. et 411, ὅτι μοὶ (κατὰ) μένος ἀντιφερίζεις, quod mihi te robore opponis. sic et 488, coll. 482.

ἀντιφέρομαι, (Φέρω) occurro, obviam venio, ἐναντιοῦμαι, *gehe entgegen, (to go to meet, to oppose.)* ἀπεναντίας φέρομαι. ἀργαλέος γὰρ 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι, A, 589, ubi notat passive,

difficilis est Jupiter cui occurratur et resistatur. sic et Φ, 482, χαλεπή τοι ἐγὼ (κατὰ) μένος ἀντιφέρεσθαι, inquit Juno ad Dianam. difficilis tibi ego sum, occurri mihi robore. sed in sensu activo est E, 701, οὔτε ποτὲ ἀντιφέροντο μάχῃ, nec unquam occurrebant hosti pugnando, ἄντην ἐφέροντο. εἴκειν νῶϊ δυνησόμεθα ἀντιφέρεσθαι, an nos duo possimus resistere, impugnare, π, 238. activa forma ἀντιφέρω est, contra fero.

ἀντίχαρις, vide sub 'Αντὶ, ad medium.

ἀντλητήριον, ἀντλιαντλητὴρ, ἀντλία, ἀντλίον, vide sub ἄντλος.

ἄντλον, vide sub ἔδαφος.

ἄντλος, ου. ὁ. (Τλάω) locus infimus in navi, ubi sentina (ἡ ἀντλία) confluit, τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥέει ἐν νηΐ, τότε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν. instrumentum quo exhauritur sentina (quæ et ὁ γαῦλος dicitur) vocatur τὸ ἀντλίον, ου, et ὁ ἀντλιαντλητὴρ, ῆρος. et τὸ ἀντλητήριον. est nomen a verbo ἀντλέω, haurio, nam exhauriri debet sentina) quod est ab ἄνω τλάω, sursum tollo et fero: ut ergo ὁ ἄντλος a consequenti suo nomen habeat. ὅπλα τε πάντα εἰς ἄντλον κατέχυντο, rudentes omnes in sentinæ locum dejiciebantur, μ, 411. ἄντλῳ δὲ ἐνιδούπησε πεσοῦσα, ο, 478, fœmina, apoplexia subita correpta, cecidit de tabulato navis cum strepitu in locum sentinæ, coll. 480. ubi nautæ eam deinde in mare projecerunt mortuam. apud alios ὁ ἄντλος in genere notat, multæ aquæ colluviem, imo mare ipsum, ut apud Eurip. Hec. 1025. idem dicitur τὸ ἄντλον, i. e. τὸ ἀπὸ τοῦ κλύδωνος εἰσερχόμενον ὕδωρ εἰς τὴν ναῦν, ὃ ἐξαντλοῦσιν οἱ ναῦται.

ἄντρον, ου. τό. (Τρέω) specus, caverna, *eine höhle, (a cavern.)* est idem quod τὸ σπέος et σπήλαιον. est sine dubio compositum nomen a τρέω, timeo, et α privativo: nam vetustissimi mortales in specubus securitatem a timore quærebant. possit et ab eodem τρέω, esse, quatenus notat excavare, cum α intensivo: nam plurimi specus excavati sunt manu humana ad habitandum ibi. hinc in regionibus montanis, e. c. in Judæa, Arabia, etc. tot specus in sacris litteris memorati. de antro Polyphemi est ι, 216, coll. 182. 218, 235, 236, 298. Ithacense antrum, Nymphis sacrum, ν, 103, ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς, amabile, obscurum, cujus descriptio procedit ad 112. et 347—350. rursus de Polyphemi antro, υ, 21. νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο, ω, 6, et vocatur θεσπέσιον, quia omne antrum putatum est sacrum numini.

ἄντυξ, υγος. ἡ. (Χάω) ambitus quilibet, ora exterior. *der rand, die einfassung, (the margin, border.)* est ab ἀντέχειν, contra niti. dicitur de curru, de clypeo, de cœlo, et de cithara. Μοῦσα ἄϋπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν, Eurip. Hipp. 1135. ἐξ ἄντυγος (τοῦ ἅρματος) ἡνία τείνας, E, 262, 322, habenas retro tendens et appendens ad priorem ambitum currus, sicut solent aurigæ, si non manu tenent habenas, eas sic retro alligare ad currum, ut equi non queant procedere. currus autem erat rotundo ambitu a priori et posteriori parte, ad latera vero erat depressior. hinc 728, δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι, ubi sermo est de curru, qui habet duos semicirculos eminentiores, de clypeo ejusque ora est Z, 118, ἄντυξ πυμάτη ἀσπίδος, extrema ora clypei: et supple ibi ad præcedens δέρμα, 117, ὅπερ δέρμα ἦν ἡ πυμάτη ἄντυξ, καὶ ἐσχάτη, *der äusserste rand, (the extreme border.)* et hoc δέρμα erat ibi πρὸς ἀγλαΐαν *(zierrath,) (ornament,)* καὶ καινοπρέπειαν τοῦ ὅπλισμοῦ. cæterum constructio hoc loco est eadem, ac: ἐκολάσθη ὁ κακὸς, ἥπερ ἐστὶ δίκη θεοῦ. ἄντυγες, αἱ περὶ δίφρον, Λ, 535, quo addito eas distinguit ab iis circa rotas. sic et Υ, 500. *am rade sind es die felgen, am wagen aber die beyden halbrunden wande vorn und hinten, (to the wheel it is the feloes, but to the chariot the two semicircular ends before and behind.)* στῆθος ἐβεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος, sc. τῆς ἀσπίδος, in pectus vulneravit eum supra oram clypei, Ξ, 412. ὑπὸ ἄντυγι ἀσπίδος, inferne ad oram clypei, O, 645. εἷλκεν αὐτὸν ὑπὲρ ἄντυγος. sc. τοῦ ἅρματος, Π, 406, traxit eum super oram currus. περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν, circa clypeum fecit oram splendidam, Σ, 479. et 607, ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος. ἄντυγα ὑπὸ πρώτην, ad primam oram, Υ, 275, clypei. ἔταμνε ὄρπηκας, ἵνα ἅρματος ἄντυγες εἶεν, Φ, 38, ubi de rotis quoque potest intelligi.

ἄντω, et ἄντομαι, ('Ανὰ) occurro, obviam eo. amice vel hostiliter. Μοῦσαι ἀντόμεναι, obviam factæ, συναντῶσαι, B, 595, in itinere. ἤντετο (imperf.) θώρηξ διπλόος, Δ, 133, *war im wege, (was opposed,)* obtendebatur, et γλυκίως id dictum de Thorace quasi ἐμψύχῳ, sic et Υ, 415. ἀντομένη, obvia facta, *begegnend, (meeting,)* Θ, 412. ἀργύρῳ ἀντομένη, Λ, 237, *die auf das silber traf, (which struck against the silver,)* ubi αἰχμὴ quoque quasi ἔμψυχος. ἀλλήλοις ἄντεσθαι ἐν πολέμῳ, O, 698, συμμίξαι. ἤντετό σοι δεινὸς, Π, 788, non vero πρᾶος. ὕστατον ἤντετο, occurrit ei, ut amicus, ultima vice, X, 203.

ἀντωμοσία, ἡ, vide sub ἐπομόω.

ἀντωπέω, vide sub ἄντην, et εἰσεῖδω, sub medio.

ἀνύπηνος, ὁ, vide sub ὑπηνήτης.

ἀνυπόστατος, ὁ ἡ. vide sub ὑπομένω, ad medium, et ὑφίστημι, prope finem.

ἀνυπόφορος, vide sub ὑπομένω, ad medium.

ἄνυσις, εως. ἡ. ("Ανω) perductio ad finem, *die endigung, zu endebringung, ausführung, (the finishing, completion.)* ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται, B, 347. οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, nullum finem inveniemus, nullum remedium, δ, 544, sc. ex fletu: *wir werden durch weinen nichts enden und zu stande bringen, (we shall accomplish nothing by weeping!)*

ἀνύτω, vide sequens, et sub ἐξανύω.

ἀνύω, f. ύσω. (῎Ανω) finio, conficio, perficio. est ortum ex ἄνω, et magis in communi usu. οὐκ ἀνύω φθονέουσα, nihil proficio invidendo, Δ, 56, *komme nicht zum ende da ich hin will, (I attain not my aim.)* ὅσον ἤνυσε νηῦς, quantum viæ conficere solet navis, δ, 357, *so viel ein schiff zu enden pfleget, (as much way as a ship commonly makes.)* ἤνυτο (per syncopen pro ἠνύετο) ἔργον, perficiebatur opus, ι, 243. ὄφρα τάχιστα νηῦς ἀνύσειε θέουσα, ο, 294, ut celerrime navis ad finem suum perveniret currens; et deest ἰθὶ, ὁδὸν, finire posset viam suam. οὐκ ὀΐω τούτου ζώοντος ἀνύσσεσθαι (ob metrum pro ἀνύσεσθαι) τάδε ἔργα, non arbitror hôc vivo perfectum iri has res, π, 373. ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο, de corpore mortui, ω, 71, postquam te flamma Vulcani absumsit, ἐτελείωσέ σε, ἔκαυσε.

῎ΑΝΩ, imperf. ἦνον. finio, perficio, *ich ende, bringe zu ende und zu stande, (I finish, bring to a conclusion, accomplish.)* μάλα νὺξ ἄνεται, nox mox finit se, properat ad finem, Κ, 251, *gehet gegen das ende, (draws to an end.)* ὅπως ἔργον ἄνοιτο, Σ, 473, quemadmodum opus perfici posset, et ad perfectionem suam postularet. nam illi folles finguntur vivi, qui per se opus suum spirandi conficiunt, etiam si Vulcanus ipse non assistat, coll. 472. ἔνθα ἦνον ὁδὸν, hinc *(von da,) (thence,)* finiebant iter, γ, 496, i. e. ἐτελείουν.

ἄνω, ('Ανὰ) adverb. factum ex ἀνά. sursum, supra. *hinan, hinauf, auf oben, (up, above.)* ἄνω πρὸς λόφον, sursum ad cacumen, λ, 595, de Sisypho. signat et partem regionis meridionalem, ut Ω, 544, ἄνω Λέσβος, ἕδος Μάκαρος, meridionalis Lesbus, sedes regia Macaris. ἄνω et κάτω sunt opposita.

ἀνώγεος, vide sub ὑπερῷϊον.

ἀνωγέω, (῎Ανω) jubeo, hortor. idem quod ἀνώγω. καὶ τί τόδ' ἠνώγεον (quæ duæ breves ultimæ, valent pro unâ longâ in scansione) εἰπεῖν ἔπος, Η, 394, etiam hoc mandarunt mihi dicere, *und denn auch das haben sie mir aufgegeben, (they likewise charged me to say.)* et 386, ἠνώγει Πρίαμος εἰπεῖν, mandabat mihi ut dicerem. Μ, 355. ι, 99, 112. et hoc verbum de legato ponitur loquente.

ἀνώγημι, (῎Ανω) idem quod ἀνώγω. a quâ formâ imperativus ἀνώγεθι, et per syncopen ἄνωχθι, in usu est: i. e. ἄνωγε, κέλευε, jube, hortare, roga. tertia imperativi ἀνωγέτω, syncopata, ut, æqualitatem cum secunda personâ retineat, scribitur ἀνώχθω, jubeat. et secunda pluralis ἄνωχθε. ἐγρήγορθαι ἄνωχθι, vigilare jube, Κ, 67. μὶν ἔρχεσθαι, Ο, 160. πάσασθαι, Τ, 160. et 171, δεῖπνον ὅπλεσθαι, jentaculum instrui jube. sic et Ψ, 158. ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι, ad sua quemque abire, α, 274. ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι, hortare eam, dic ei quod liceat, roga eam, β, 113. τὸν ξεῖνον ἐλθέμεν, *sage ihm er möchte kommen, (tell him he may come,)* ρ, 508. et 569, αὐτὴν μεῖναι ἄνωχθι, *sage ihr sie möge warten, (exhort her to stay.)* σ, 181. χ, 483, ἄλλον λαὸν ἀνώχθω, alium populum hortetur, Α, 189. collato 204, ex qua collatione apparet, ἀνώχθω esse ab ἄνωχθι. ἄνωχθε γυναῖκας jubete mulieres, χ, 487, sc. φορέειν νέκυας, καὶ καθαίρειν, etc.

'Ανώγω, f. ώξω. (῎Ανω) jubeo, hortor: *heisse, befehle, mahne an, (I bid, order, exhort.)* fit ab ἄνω, i. e. ἀνύω, τελειόω: et in paragoge inesse videtur ἄγω, ut significatus verbi hujus sit, ἄγειν τινὰ πρὸς ἄνυν, adducere quem ad finiendum aliquid: hinc et cum accusativo personæ, quæ jubetur facere, plerumque construitur. κελεύω fere idem notat, jubeo, impero, hortor, incito, suadeo, auctor sum: *heisse einen was enden, (I persuade a person to finish something:)* ut apparet ex Ω, 669, s. ἔσται τοὶ καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις, σχήσω γὰρ πόλεμον τόσσον χρόνον ὅσσον ἄνωγας, erunt tibi et hæc, sicut me jubes: inhibebo enim pugnam tamdiu, quamdiu jubes vel postulas. ex quibus verbis simul apparebit, non semper imperii vocem esse ἀνώγειν aut κελεύειν: nam supplex Priamus nihil Achilli victori imperare potuerat. σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, silere populum jubebat, Β, 280, est plusquamp. med. sine augmento. sic Δ, 301, τοὺς γὰρ ἀνώγει σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, hos enim jussit suos equos tenere. ὅς μιν ἀνώγει Τρωσὶν θυμὸν ἀγεῖραι, qui eum jusserat Trojanis animum addere, Ε, 509. et 899, Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι, Pæonem jussit medicinam facere. θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει πάσας, diis supplicare jussit omnes, Ζ, 240. et 439, αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, ipsorum animus impellit et jubet, ubi est absolute positum sine casu, et est præsens tempus, et ὀτρύνειν sæpe idem notat quod ἀνώγειν. sic et præsens, Τ, 102, ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει, quæ me animus jubet, ἃ ἐπιθυμοῦμαι, *was ich lust habe zu sagen, (what I have a mind to say.)* ἦ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει; Υ, 179, an te fortasse animus mecum pugnare jubet? nam ἀνώγει θυμὸς est, ἐπιθυμοῦμαι: *hast du etwa lust, (hast thou a mind.)* ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει, Χ, 142, cupit eam capere. αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, Ο, 43. et 148, ἔρδειν ὅττι κεν κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ, facere quidquid ille juberet. et 180, σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει χεῖρας, te evitare jubet manus suas. et 725, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. κούρη νηπίη, ἥτε ἅμα μητρὶ θέουσα ἀνελέσθαι ἀνώγει, puella infans, quæ cum matre currens in ulnas suscipi jubet, Π, 8. infantes enim imperant quodammodo parentibus, maxime matri. porro ἀνώγει, in plusquamp. med. Ψ, 123, 854. β, 385. γ, 141, ἀνώγει πάντας νόστου μιμνήσκεσθαι, hortabatur omnes, reditus memores esse. δ, 531, ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι, jussit convivium parari. Σειρήνων ἀνώγει φθόγγον ἀλεύασθαι, Sirenum jubebat vocem nos evitare, μ, 158. et 160, οἴην ἐμὲ ἠνώγει ἀκουέμεν, *ich allein, sagte sie, könne es hören, (I alone, she said, might hear it:)* ubi est augmentum positum;

et significatus permittendi et consulendi. et 227, οὔτι μὲ ἀνώγει θωρήσσεσθαι, suaserat, me non armari. μὲ θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, cupiebam navigare, ξ, 246. ὅσα οἱ υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι, π, 339, quæ filius jusserat Eumæum ei, sc. matri, dicere; ubi dativus οἱ pertinet ad μυθήσασθαι. ὣς γὰρ ἀνώγει Τηλέμαχος, sic jusserat, υ, 282. φ, 80. χ, 129. Ρ, 557. Τ, 77. et ἀνώγει in præsenti: Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει, Ω, 140. et 198, αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει. φίλον ἦτορ ἀνώγει, α, 316, i. e. ἐπιθυμεῖς, vis, *du willst, (thou wilt.)* εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, si ille eum id jubet, ι, 139. η, 221, coll. 220, κέλεται. οἶνος γὰρ ἀνώγει, vinum quod bibi, me id loqui jubet, ξ, 463, velut jam dominus animi mei. ὅντινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει, ο, 394. ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει, paupertas id jubet, ρ 502. φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει, φ, 194. perfectum medii est Ζ, 444, οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, neque me animus jubet, i. e. nolo, *ich habe dazu nicht lust, bin das gar nicht willens, (I have no mind, no inclination, am not willing,)* sine augmento. ἀνώγοι, Θ, 189. Δ, 263. Χ, 351, ubi notat hortationem rogantis et cupientis, et conf. ἐρύσασθαι. Θ, 70. π, 141. σ, 7. ἀνώγοιμι, hortarer, Τ, 206. ἀνώγοιτε. juberetis. λ, 355. ὅτε κέν τινα ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ, Κ, 130, quandocunque jusserit. ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ, Ι, 101. ἀνώξομεν, Ο, 295, ubi est ionice pro ἀνώξωμεν, jubeamus. ἄλλους πάντας ἀνώξω, alios omnes jubebo, sc. id facere ut Telemachum interficiant, π, 404, aliis omnibus auctor ero faciendi id. ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι, κ, 531, ubi regit dativum, et infinitivi sunt pro imperativis. μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι, β, 195, matrem suam in patris sui domum jubeat reverti. δμωάς τε ἀνώγετε εἵματα ἑλέσθαι, jubete famulas vestimenta capere, ψ, 132. δαίνυσθαί μιν ἄνωγον, convivari eum jubebam, Ε, 805, imperf. pro ἤνωγον. et augmentum est Ι, 574, ἔνθα μιν ἤνωγον, jubebant. ἑδριάασθαι ἄνωγον, considere jubebant, γ, 35. ἤνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι, ζ, 216, *sie sagten ihm er könne sich baden, (they told him that he might bathe.)* ἤνωγόν με, ξ, 237, sc. cives mei. et 471, αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον, ipsi enim id volebant, sc. οἱ δύο. ἄνωγα et ἤνωγα, perf. med. ἑδριάασθαι ἄνωγε, Λ, 645, 777, jussit. potest tamen et esse aor. 2. act. sed Κ, 120, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα, alias tibi permitto accusare etiam eum. οὐ μὲν ἐγὼ ἀέκοντας ἄνωγα, Ξ, 105. et 262, νῦν αὖ τοῦτό με ἄνωγας. ἐπεὶ μάλα ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι, Ζ, 382. quibus locis forma est manifesta. θυμὸς ἄνωγεν, i. e. προεθυμεῖτο, Θ, 322. Ξ, 195. Σ, 90. Ζ, 444. et id perfectum medii multis locis pro præsenti positum. σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα, *ich bitte dich wohl zu überlegen, (I beg thee to consider,)* α, 269. π, 312. κέλομαι καὶ ἄνωγα, γ, 317. μεῖναί τε μὲ κεῖνον ἄνωγας, *du sagest, ich möchte den erwarten, (thou sayest I may wait for him,)* ο, 345. π, 316. δεδάασθαι *kennen zu lernen, (to learn to know.)* et 405. παύσασθαι, coll. 433. et 446, οὐδέ μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα, *ich habe ihm gesaget, er solle sich nicht vor dem tode furchten, (I have told him not to fear death.)* et 466. μὲ θυμὸς ἄνωγεν, *ich hatte einen trieb, (my mind prompted me.)* τάδε σὲ φράζεσθαι ἄνωγα, *das bitte ich überlege wohl, (I beseech thee to weigh well,)* ρ. 279, *und bedenke es, (and to consider.)* nam generalis vis τοῦ ἀνώγειν est hortatoria, quæ pro contextu et ex ratione rerum in aliis linguis est determinanda. τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι, ρ, 398, *der du gesaget man solle den fremden aus dem pallaste jagen, (thou who hast ordered the stranger to be driven from the palace.)* et 582. ἀλλά σε μεῖναι ἄνωγε, *er hat gebeten du möchtest warten, (she desires that thou wouldest stay.)* τὸ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα, hoc rogo ut dispicias. υ, 43. et 364, οὔτι σὲ ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν, *ich begehre keine wegweiser von dir, (I ask thee not for guides.)* τῷ (igitur) σὲ φράζεσθαι ἄνωγα, ψ, 122. vide porro ἄνωγεν pro ἤνωγεν, Λ, 15. Σ, 426. Α, 313, Π, 145. Ω, 90, τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός, inquit Thetis perturbata, elliptice, sc. ἐλθεῖν. *warum lässet mich der rufen, (why doth he desire me to be called?)* δ, 482. ε, 89. θ, 449. ο, 97, 103. λ, 205. σ, 408, ὅπποτε θυμὸς ἄνωγε, *wenn es euch beliebet, (if it pleases you.)* ω, 166. ἠνώγεα est plusquamp. med. ionice pro ἠνώγειν, ι, 44, et duæ ultimæ syllabæ valent in scansione pro unâ longâ: nimirum duæ breves. κ, 263. ρ, 55. jubebam, dicebam. ἀνώγει, jubet, τ, 374. ἀνώγετον dualis præsentis, Δ, 287. ἠνώγει, jussit, (plusquamp. med.) Ζ, 170. Κ, 394. et sine augmento, Σ, 176. Ω, 190. γ, 174. ξ, 336. ἀνωγέμεν, pro ἀνώγειν, Ν, 56, et ibi est inf. pro imperat. sic et π, 278, 433.

ἀνώθω, f. ώσω. (Ὤθω) sursum trudo. οἱ μὲν ἀνώσαντες ἔπλεον εἰς πόλιν, ο, 552, i. e. ἀνωθήσαντες τὴν ναῦν ὑψοῦ ἐν νοτίῳ, ὥστε πλεῖν, protrudentes navem in altum mare, navigabant versus urbem, ut ergo et hic insit notio τοῦ, ἀπὸ χθαμαλωτέρων ἀνάγειν τὶ εἰς ὑψηλότερον.

ἀνωϊστὶ, (Οἴω) adverb. improviso. λάθρη, ἀνωϊστὶ, δ, 92, clam, καὶ ὡς οὐκ ἄν τις οἴοιτο. utrumque est fere idem.

ἀνώϊστος, ου. ὁ ἡ. (Οἴω) inopinatus, improvisus. ἀνέλπιστος. est ab οἴω, i. e. ὑπολαμβάνω, conjecto, suspicor, existimo; ejusque præt. perf. pass. ὤισμαι, ὤισαι, ὤισται, cum α privativo, pro ἀώϊστος, euphonice interserto ν, non putatus. ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε, Φ, 39, malum improvisum supervenit, *als ein unvermuthetes übel, (when an unforeseen disaster.)*

ἀνώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) sine nomine; sine celebratione nominis. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα, i. e. κλῆσιν: deinde et, ἀκλεὴς, μὴ ὀνομαστὸς, cujus nomen non est celebre. οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔστ' ἀνθρώπων, nemo omnino ne nomen quidem proprium habet, quo vocetur, θ, 552.

ἄνωχθι, vide sub ἀνώγημι, et κλῦμι, prope initium.

ἀξέμεν, ἀξέμεναι, pro ἄξειν, vide sub ἌΓΩ,

aliquanto ab initio, et prope medium, necnon sub ἄγω, frango.

ἀξίνη, ης. ἡ. (Ἄγω) securis. in specie securis militaris, bipennis, quâ utebantur in pugnis. *die streitaxt, (a battle-axe.)* et barbaricum erat, ejusmodi ἀξίναις pugnare. καλὴν ἀξίνην εὔχαλκον, N, 612. ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι (ἀξίναις) μάχοντο, O, 711, acutis securibus et bipennibus pugnabant. est ab ἄγω, frango. fortasse et a curvatâ earum figurâ, ab ἄγω, in curvum duco. Vide sub ἌΓΩ, prope medium.

ἄξιος, ία ιον. (Ἄγω) dignus, *würdig, werth, (worthy.)* est quoque a futuro verbi ἄγω. ponitur de pretio alicujus rei, quanto quid in pretio *ducatur, wie hoch was gehalten wird, (how highly a thing is valued.)* Atticis τὸ ἄξιον etiam est τὸ εὔωνον, *vile, das wohlfeile, (cheap,)* quod quis facile ad se ducere vel agere emtum potest. νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι εἰμὲν Ἕκτορος, Θ, 234, ne uni quidem Hectori nos sumus æquiparandi valore, *nicht dem einen gleich am werthe, (not a match for him alone.)* ἄξια δῶρα, I, 261, dona acceptatione digna, *annehmenswerthe, (worth accepting,)* vel, *die viel werth sind, (of great value,)* multi pretii. sic, ἄξια δέξαι ἄποινα, Z, 46. Λ, 131, pretiosas accipe redemtiones, *köstliche ranzion, (of great value.)* nam notat hæc vox etiam τιμιότητα: hinc οἱ ἐν ἀξίαις, i. e. ἐν ἀξιώμασι, *in würden und vorzügen, (in dignity and pre-eminence,)* ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, N, 446, certe putamus pretium esse, tres pro uno occisos; ubi confer Ξ, 472, ἦ δὴ οὗτος ἀνὴρ προθοήνορος ἀντιπεφάσθαι ἄξιος. et O, 719, νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε, i. e. ἰσόρροπον τῶν προλαβόντων πόνων ἢ ἡμάτων. ut h. l. ἄξιον sit pro ἀντάξιον, diem qui ejusdem vel satis magni est pretii, loco omnium antecedentium. et primo ex N loco ἄξιον est, gloriâ dignum. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται, sc. ὁ θώρηξ, Ψ, 562, i. e. πολύτιμος ἔσται, *von vielem werthe, (of great worth.)* et 885, λέβητα βοὸς ἄξιον, qui ejusdem pretii est cum bove pingui. σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς, sc. δῶρον, α, 318, tibi erit a me donum, dignum retributione, *die vergeltung soll eben so viel verth seyn, (a gift of equal value shall be returned.)* πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται, Θ, 405, sc. τὸ ἄορ, hic ei multo pretio erit. ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκε, ο, 428, emtionis pretium dignum emto, *einen ansehnlichen preiss, (a considerable price.)* ὅθεν κέ σοι ἄξιον ἄλφοι, υ, 383, unde sane tibi dignum pretium pariat, ubi ἄξιον vel est neutrum, i. e. τὴν ἀξίαν τιμὴν, vel est masculinum elliptice, ἄξιον ὦνον. ἄξιος ergo, a futuro ἄξω, est, operâ portandi dignum, *tragens oder führens werth, (worth the labour of carrying.)* quod cum lucro portatur.

ἀξιόχρεως, ὁ ἡ. vide sub χρέος, ad medium.

ἄξονες, vide sub πεύκη, ad medium.

ἀξύλευτος, vide sequens.

ἄξυλος, ου. ὁ ἡ. (Ξέω) sine lignatione, incæduus, lucus ex quo nemo lignatus est, qui ligna nulla præbet usui domestico. est epitheton luci sacri. ergo ab α privativo, et τὸ ξύλον. possit et intelligi factum nomen ex α intensivo, ut notet locum plenum lignorum et arborum, πολύξυλον. ὅτε πῦρ ἐμπέσῃ ἐν ὕλῃ ἀξύλῳ, Λ, 155, i. e. ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο. et talis ἀξύλευτος (a lignatione immunis) lucus est omnino πολύξυλος καὶ δασύς.

ἀξύμβολος, ὁ. vide sub συμβάλλω, prope finem.

ἄξων, ονος. ὁ. (Ἄγω) axis in curru, *die wagenaxe, (the axle of the chariot.)* est ab ἄγω, f. ἄξω, quia cingitur foramine illo rotæ quod circa τὸν ἄξονα circumagitur. καμπύλα κύκλα χάλκεια ὀκτάκνημα (ἐν) σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς (utrinque) E, 723, rotas rotundas æreas octo radios habentes ferreo axi utrinque circumposuit, *hat drangestecket an die axe, (has attached to the axle.)* et 838, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ, valde gemuit faginus axis (i. e. currus, parte pro toto positâ) αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, Λ, 534, s. Υ, 499, ubi per partem tota saltem rota cum inferiori parte currus videtur significari: sanguine infra fœdabatur. οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων, N, 30, neque subtus madescebat æreus axis, tam leviter transibat currus aquam, ut peripheria rotæ quidem humida fieret, sed ut rota tamen non immergeretur altius, non magis ac in terrâ solida, adeo ut axis sub curru (ὑπένερθε, humidus non fieret, nedum ipse currus. et ex epitheto χάλκεος simul apparet, *ferreos* axes fieri solitos, ne facile frangerentur. ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων, sub axes (i. e. sub currum) viri decidebant proni ex curribus suis, Π, 378, *sie fielen unter die räder, (they fell under the wheels,)* ut notet τοὺς ἐξ ἁρμάτων πίπτοντας, εἶτα πιεζομένους τοῖς τῶν φευγόντων ἄξοσι, i. e. ἅρμασι καὶ τροχοῖς. proverbialiter dicitur ἀμφαξονεῖν, τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθόν.

ἀοιδή, ῆς. ἡ. (Εἴδω) cantus, λόγος μεμελισμένος. sæpe autem ars poëtica κατ' ἐξοχὴν, et Musica in genere, sic vocatur, recentiores contraxere vocem in ᾠδὴ, ῆς. ἡ. Μοῦσαι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς, B, 95. et 599, ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο. ἔδωκεν ἑτέρῳ θεὸς κίθαριν καὶ ἀοιδὴν, N, 731, quanquam hic totus versus dubitatur an sit Homeri. vide ὀρχηστύς. στονόεσσαν ἀοιδὴν ἐθρήνεον, Ω, 721, cantores illi, qui lecto funebri assidebant, et gemituum plenam cantionem præcinebant. nam in luctu adhibebantur ejusmodi ἀοιδοὶ, qui ᾠδὰς θρηνητηρίους, et τὰ λεγόμενα μέλη Καρικὰ canebant; et noti sunt οἱ Ἑλληνικοὶ ἔλεγοι, i. e. θρῆνοι, οἱ μετ' αὐλοῦ ᾄδοντο. τούτοισι μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδὴ, ῥεῖα, α, 159. et 328, φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν. et 340, ταύτης δ' ἀπόπαυε ἀοιδῆς λυγρῆς. et 351, τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσι ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, ubi conf. νεωτάτη. et 421, οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο. sic et σ, 303. ἐσσομένοισιν ἀοιδὴν, γ, 204, ubi quidam

pro ἀοιδὴν legunt πυθέσθαι: utrumque autem explicat τὸ, εὐρὺ κλέος. conf. κλέος. cæterum nostra lectio præstat; nam ἀοιδὴ est, celebratio poëtarum, quæ ab omni posteritate instituetur. τῷ γάρ ῥα θεὸς περίδωκεν ἀοιδὴν τερπνὴν, θ, 44. et 64, ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν. et 253, περιγινόμεθα ἄλλων (superamus alios) ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ. et 429, δαιτί τε τέρπηται (oblectet se) καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. et 498, σοὶ πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. et 499, ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδήν. et 580, ἵνα ᾖ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ, ut is sit et fiat celebratio futuris poëtis eorumque auditoribus. Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ, ἥμεναι ἐν λειμῶνι, μ, 44. et 183, λιγυρὴν δ' ἔντυνον (instituerunt) ἀοιδήν. et 198, οὐκ ἔτι Σειρήνων ἠκούομεν ἀοιδῆς. est ergo ἀοιδὴ, ex h. l. φθογγὴ ἐμμελὴς, musica vox, qualis et est ἡ ἔμμετρος φθογγή. nam non semper nostro more in canticis nostris, canebatur, sed qualiter apud nos in sic dictis recitativis dramatum musicorum: et maxime ibi audiebatur mensura versuum. τοὶ δ' ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ τέρποντο, ρ, 605. ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς, φ, 406, ubi simul instrumentum illud musicum describitur. τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ, ω, 196, et hanc ἀοιδὴν cecinit optime æternus Homerus. sed 199, de Clytæmnestra στυγερὴ δὲ ἀοιδὴ ἔσσεται ἐπὶ ἀνθρώπους, hæc regina erit odiosa celebratio inter homines, male de ea dicetur. hinc ὁ ἀοίδιμος est vox media. στυγερὴ ἀοιδὴ et χαλεπὴ φῆμις sunt idem, sicut κλέος ἀρετῆς et ἀοιδὴ χαρίεσσα, ex ll. cc. ex ω.

ἀοιδιάω, f. άσω. (Εἴδω) cano. ἡ δὲ ἔνδον (in domo) ἀοιδιάουσα ἐπὶ καλῇ, ε, 61. ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστὸν, καλὸν (καλῶς) ἀοιδιάει, κ, 227, coll. 221. et hoc ᾄδειν ἐν τῷ ἐργάζεσθαι δεῖγμά ἐστι τοῦ καὶ ῥᾳδίως τὸ ἔργον ποιεῖν, ἔτι δὲ καὶ σὺν ἡδονῇ. hic ergo mos, in opere canendi, antiquissimus.

ἀοίδιμος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) celeber, de quo canitur et dicitur. et est vox media, quæ et indicare potest τὸν ἐν ᾠδαῖς φερόμενον ταῖς ἐπὶ δυσκλείᾳ. vide ἀοιδή. sic in infami sensu est Ζ, 358, ὡς καὶ ὀπίσσω ἀνθρώποισι πελώμεθα ἀοίδιμοι ἐσσομένοις. Vide sub ἀοιδὴ, ad finem.

· *ἀοιδὸς*, οῦ. ὁ. (Εἴδω) qui canit, qui multa et recondita novit. poëta musicus. est a præt. med. ἤοιδα, verbi ἀείδω. sistitur semper ab Homero σοφὸς, καὶ φιλόσοφος, καὶ αὐτοδίδακτος et quasi θυμόσοφος, præstanti natura præditus, ut ex animo suo a deo peculiariter docto promat egregia: et qui hanc suam sapientiam cum Musica conjungat et musice efferat. Musica enim componit animos audientium et abducit a consiliis feris. Semper apud antiquissimos ἀοιδοὶ erant philosophi. τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, α, 325, seqq. et 336, θεῖον ἀοιδόν. et is erat ὁ Φήμιος. et 346, ἐρίηρον ἀοιδὸν, valde aptum et carum. et 370, καλὸν ἀκούειν ἐστὶν ἀοιδοῦ τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. sic et ι, 3, 4. et hi duo versus sunt epigramma. πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ, γ, 267, erat apud eam. cui abiens rex curam uxoris suæ mandaverat; male tamen ab ea habitus. τοὺς γὰρ ἀοιδοὺς, i. e. τοὺς περὶ μουσικὴν καὶ ποιητικὴν, ἐν μοίρᾳ φιλοσόφων ἔταττον, καὶ διδασκάλοις αὐτοῖς ἐχρῶντο. cæterum hoc loco, nescio quis ludens, ἀοιδὸν explicare vult per εὐνοῦχον, ὡς αἰδοῖα μὴ ἔχοντα. Reges honorabant τοὺς ἀοιδοὺς, ὡς διδασκάλους τῶν τε θείων καὶ ἀνθρωπίνων: hi exemplis, quæ cum concentu narrabant, excitabant fœminas custodiæ suæ creditas, εἰς φιλοτιμίαν, εἰς καλοκαγαθίαν: præterea hac suavitate abducebatur animus a pravis consiliis, otium utiliter condiebatur. sed nota, hos præstantes vocari ἀοιδοὺς simpliciter, sine adjecto: alii erant e. c. ἀοιδοὶ θρήνων, aut tales, a parte aliqua, et a solo cantu, ita quasi abusive dicti. sic Ω, 720, ἀοιδοὺς, θρήνων ἐξάρχους. hi assidebant lecto cui mortuus impositus erat, *bei dem parade botte, (by the bed on which the deceasèd was laid.)* de cantu in nuptiis, a regio ἀοιδῷ, est δ, 17, ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς, φορμίζων. et ad hanc musicam saltabatur, conf. ἐξάρχω. nam ἡ Μοῦσα est ἀρχεσίμολπος. καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν, Δημόδοκον, θ, 43, s. 47, 62—64, ubi is ἀοιδὸς dicitur cæcus. hinc finxere posteri, Homerum, qui se sub hac persona pinxerit, fuisse cæcum. de qua inepta fabula notum est Velleii Paterculi judicium verissimum. nam poëta sine dubio aliquem, sua ætate celebrem, poëtam Δημόδοκον inserere voluit poësi suæ æternæ; et eum ex vero depinxit, non se. et 73, Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. et 83, 261—264, 367, 479, πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὕνεκα αὐτοὺς οἴμας Μοῦσα δίδαξε. φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν. ergo sunt τίμιοι, μουσοδίδακτοι. φίλοι Μούσαις, αἰδοῖοι. et 471, ἐρίηρον ἀοιδὸν, λαοῖσι τετιμένον. et 487, seqq. et 499, ὁρμηθεὶς θεοῦ, a deo instinctus. 521, 539, δῖος. porro in convivio regali adest egregius ἀοιδὸς, ι, 7. coll. 3, s. μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς (tanquam aliquis poëta) ἐπισταμένως κατέλεξας, λ, 367, ex quo apparet, qui fuerint antiquorum sapientes et oratores et historici. ergo ἀοιδοῖς τὴν τοῦ εὖ λέγειν ἐπιστήμην ἀνατίθησιν Ὅμηρος. ὧν εἷς καὶ αὐτός. id et apparet ex effato Sirenum, μ, 188—191, sub quo poëtas in genere bonos pinxit. nam ἀοιδοῦ τέλος est τὸ τέρπειν καὶ διδάσκειν: et τῆς ποιήσεως ἀρετὴ est σοφίζειν μεθ' ἡδονῆς. ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ, ν, 9, quod rex inter beneficia numerat, quibus suos mactat. et 27, θεῖος ἀοιδὸς, Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος, ἐμέλπετο. θεῖος ἀοιδὸς apud procos, π, 252, invitus. ἤσθιε δ' ὡς ὅτι quamdiu ἄειδεν ἀοιδὸς, ρ, 358. et 359, ἐπαύσατο θεῖος. et 385, ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδὸν, ὅς κεν τέρπῃ ἀείδων. talem invitare solebant homines ad convivia. et 518—520, ὡς δὲ, ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, ὅστε θεῶν ἒξ ἀείδει δεδαὼς ἔπεα ἱμερόεντα βροτοῖσι, τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν ὁππότ' ἀείδῃ. ἀοιδὸς Φήμιος, ὅς ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ, ἔχων φόρμιγγα— χ, 330, s. et 344—353, ubi inter alia est, εἴ κεν ἀοιδὸν πέφνῃς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν. ex quo apparet, princi-

pes solitos fuisse in aulis suis alere ejusmodi ἀοιδοὺς, ut de Alcinoo et Nestore quoque vidimus; et hunc Phemium talem fuisse in aula Ulyssis. deinde quod tales ἀοιδοὶ fuerint φιλόσοφοι doctissimi, θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπιστήμονες, cujus αἴνιγμα est τὸ, θεοῖς καὶ ἀνθρώποις ἀείδω. tum et non simpliciter eos cecinisse quæ ab aliis magistris didicerint, sed ipsos ex se potuisse componere varia et invenire nova, quod indicatur per αὐτοδίδακτος, i. e. αὐτομαθὴς: quippe quibus deus inde a natalibus inseverit ingenium sublimius et agilius aliis, quod dicit per, θεὸς ἐνέφυσε, ab ἐμφύω, implanto, unde et est τὸ ἦθος ἐμφυὲς, i. e. τὸ ἐμπεφυκὸς καὶ φύσει ὄν. αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λιγεῖαν ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο, ψ, 133. et 143, ὁ δὲ εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσεν μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. et ω, 438. conf. in R. Φήμιος, Δημόδοκος. habet et gradus comparationis, ἀοιδότερος, ἀοιδότατος. Theocr. Id. 12, 7, ἡ ἀηδὼν συμπάντων ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. ut appareat, esse nomen adjectivum.

ἀοιδότερος, ἀοιδότατος, vide supra, ad finem.

ἀολλὴς, ὁ ἡ. ('Αλῶ) (vide notata ad ἅλις) densus, dense congregatus. πεπυκνωμένος, συνηθροισμένος. est quasi ἀαλὴς, cum novo α copulativo vel intensivo auctum. valde frequens, *versammlet, beysammen, (assembled, together.)* 'Αργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, Ε, 498. στεῤῥῶς καὶ μονίμως πάντες ἀντέστησαν, *hielten stand mit geschlossenen gliedern, (kept their ground in close ranks.)* sic et Ο, 312. et 306, Τρῶες δὲ προύτυψαν ἀολλέες, processerunt feriendo conferti. et 494, μάχεσθε ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες, pugnate ad naves condensati. et 718, ἀολλέες ὄρνυτε ἀϋτὴν, ciete pugnam. γέροντας ἀολλέας ἦγεν ἐς κλισίην, Ι, 89, *die versammleten grossen, (the assembled chiefs.)* πάντες ἑπώμεθα ἀολλέες, Μ, 78, sequamur omnes ὁμοῦ πεπυκνωμένοι. et 443, ἴθυσαν ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. Τρῶες ἀολλέες Ἕκτορι ἕποντο, Ν, 39, 136. Π, 276, 601. Ρ, 262. Τ, 190. Ψ, 12, 128, 233, 674. γ, 165, 412, 428. δ, 448. θ, 394. κ, 132, 259. λ, 228. ξ, 432. υ, 40. χ, 446. ψ, 38.

ἀολλίζω, f. ίσω. ('Αλῶ) congrego, colligo, denso. ἀολλίσασα γεραιὰς, congregans matronas primarias, Ζ, 270, 287. ἀολλισθῆναι, congregari, Ο, 588. Τ, 54.

ἄορ, ορος. τὸ ("Αω) gladius. *der degen, (the sword.)* est quoque ab ἀείρω, elevo; nam portatur appensus; et in ipso usu elevatur. στόνος ἄορι θεινομένων, gemitus gladio interfectorum, Κ, 484, et 489, ὅντινα ἄορι πλήξειε παραστὰς, gladio percuteret. ἄορι πλῆξε αὐχένα, Λ, 240. et 265. ἔγχεΐ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. sic et 541. δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ, Ξ, 385, ubi de Neptuno sermo, et additur: ἴκελον ἀστεροπῇ. nam magnum decet ingens gladius. ἄορι μεγάλῳ, Π, 115, quale τὸ Θρηΐκιον solebat esse. et 473, σπασάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. ἄορι θυμὸν ἀπηύρα, gladio vitam eripuisset, Υ, 290. et 378, σχεδὸν ἄορι τύψῃ, cominus ense feriat. et 462, τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. στόνος θεινομένων, percussorum, ictorum gladio, Φ, 21. et 173, ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, stringens a femore suo. et 179, σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα. δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη (manubrium) ἀργυρέη, κολεὸν (vagina) δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται, recens secto in lamellas ebore circumdata est, *mit elfenbein beleget, (inlaid with ivory,)* θ, 403, seqq. collato 406, ubi idem dicitur ξίφος ἀργυρόηλον, ex qua collatione apparet synonymia τοῦ ξίφεος et ἄορος, nec non et τῆς κώπης ἀργυρέης et ἀργυροήλου. ἀργυρόηλον ergo est, *mit einem silbernen gefasse, (with a silver handle,)* argenteo capulo. ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, κ, 321, collato 294, ξίφος ὀξύ. et 333, κολεῷ μὲν ἄορ θέο, in vaginam gladium reconde. et 439, σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. ὀξὺ ἐρυσσάμενος, λ, 24. et 230, σπασσάμενος τανύηκες, longâ acie præditum, *mit einer langen schneide*, i. e. *den langen degen, (with a long sword.)* χάλκεον ἄορ, τ, 241.

ἄορ, ἄορος, ἡ. ('Ρέω) et transposite ὄαρ, ὄαρος, ἡ. et contracte ἡ ὦρ, ος. conjux, uxor. ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. *in genere deinde* est, mulier, *eine frauens-person, (a woman:)* imo *generalius etiam*, familiaritate conjunctus, ὁ ἡ. est ergo ab ἀείρω, jungo. ἀμύνειν ὤρεσσι, Ε, 486, defendere τὰς οἰκείας γυναῖκας, et est dativus plur. Ionicus, pro ὦρσι, contractum ex ἄορσι vel ὄαρσι. ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων, Ι, 327, pugnans cum viris propter uxores vestras; inquit Achilles ad Ulyssem, et intelligit unam tantum Helenam. sed irato hic pluralis excidit, quem corrigit paullo 340, plene autem 339. αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας, ρ, 222, rogans frusta cibaria, non mulieres nec lebetes, qualia dantur magnatibus dono; nam et γυναῖκες donabantur a divitibus, quod patet ex ω, 277, 278, coll. 270, 272. ex qua collatione apparet, frustra quosdam hanc proverbialem locutionem sollicitare, et legi velle ἄορα, a τὸ ἄορ, ορος, gladius, quod nomen est ab ἀείρω, tollo, porto. nam hoc vult Melantheus loquens ibi: hic mendicus panis frusta tantum, non vero magnificas res, e. c. formosas ancillas, aut vasa honorifica, sibi petet. ab hoc nomine est ὁ ἄορος et ὄαρος, sermo, λόγος, et ὁ 'Οαρίων, contracte 'Ωρίων, ωνος, quasi confabulator, socius. transpositionem autem amant Iones, maxime ut ἡ ὄαρ facilius a τὸ ἄορ distinguatur. medium ο potest produci in ω ionice: Ἔρως ὤαρα θέλγων, Amor mulierem illiciens, Anacr. 52, 19, quæ paullo ante dicebatur παρθένος.

ἀοργέω, ἀοργησία, ἄοργητος, vide sub ὀργάω.

ἀορτὴρ, ῆρος. ὁ. ("Αω) est quivis ἀναφορεὺς, βαστάγιον, κρεμαστὴρ, instrumentum quo quid suspenditur, e. c. balteus gladii, lorum ex quo

pera pendet et gestatur. et est idem qui ὁ τελαμών. est ab ἀείρω, i. e. κρεμάω, μετεωρίζω. σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ, χρύσεος ἦν τελαμὼν, ἵνα (ubi) θέσκελα ἔργα τέτυκτο, λ, 608, s. ubi sermo est de Herculis umbra apud inferos, gestante balteum auratum, variis figuris expictum vel expressum. ex quo loco discis, balteum solitum fuisse laminâ aureâ vel argenteâ induci, eamque laminam artificiose cælari; præterea valde latum fuisse, et super humeros pectusque gestari: denique quod ἀορτὴρ et τελαμὼν sint synonyma. ὁ κρεμαστὴρ τοῦ ξίφους. πήρην, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτὴρ, ν, 438, peram, ad quam erat contortum gestandi eam instrumentum *ein gedrehet trageband, (a twisted band.)* sic et ρ, 198. σ, 108. sed Λ, 31, κουλεὸν ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρὸς, vagina argentea gladii, aureis gestandi instrumentis aptata: ubi ἀορτῆρες videntur esse annuli, ad vaginam aptati, quibus annectitur balteus; et hi annuli erant h. l. aurei, vagina gladii autem argenteis laminis inducta.

ἄορτο, vide sub αἰωρέω.

ἀοσσητὴρ, ῆρος. ὁ. ("Εσπω) est ὁ δίχα ὄσσης i. e. μαντείας τρέχων εἰς βοήθειαν, promtus auxiliator, qui sine voce aliqua hortante accurrit ad auxilium. βοηθὸς σπουδαῖος. ab α privativo, et ἡ ὄσσα, eo significatu quo B adfuit. ὁ ἑτοῖμος καὶ ἀπροφάσιστος ἐπίκουρος. τοῖόν σοι ἀοσσητῆρα Κρονίων πρόηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, talem tibi auxiliatorem Jupiter misit ad assistendum tibi et opitulandum, O, 254. et 735, ἠέ τινας φαμὲν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω; an putamus aliquos strenuos auxiliatores esse a tergo? αὐτοῦ ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων, ejus defensor optimus, X, 333, *dessen beystand, (his supporter.)* ᾧ μὴ πολλοὶ ἀοσσητῆρες ἔωσι, cui non multi sint defensores, δ, 165, coll. 167, i. e. βοηθοὶ σπουδαῖοι, μὴ ἀναμένοντες ὄσσαν εἰς τὸ βοηθῆσαι. sic et ψ, 119. qui non ante interrogant augures aut oracula, an debeant juvare alterum.

ἄουτος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) non vulneratus ictu, sine vulnere, idem ac ἀνούτατος, Σ, 536.

ἀπαγγέλλω, f. ελῶ. ("Αγω) est sæpe idem quod εἰπεῖν, *ansagen. (to say,)* indicare, narrare, ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε (imperf. Ionicum pro ἀπήγγελλεν) Διὸς μεγάλοιο νόημα, P, 409, coll. 410, οὔ οἱ ἔειπε. sæpe est idem quod simplex ἀγγέλλω, fero nuntium, εἴη δ' ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα Πηλείδῃ, utinam esset socius qui celerrime perferret Achilli nuntium, P, 640. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, I, 622. οὐκ ἔτι ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, ι, 95, renuntiare, *wolte nicht nachricht zurück bringen, (would not bring back intelligence.)* ἀπαγγεῖλαί τε γέροντι, ο, 210. οἴῃ ἀπαγγείλας, si soli ei nuntiasti, π, 133. et 153, ἀπαγγείλειε γέροντι. et 459, ἔλθοι ἀπαγγέλλων, οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε, σ, 7, coll. 6, ubi etymologia nominis τοῦ Ἴρου indicata; ut ἀπαγγέλλειν idem sit quod εἴρειν, dicere.

ἀπαγχωνίζω, vide sub ΔΕ'Ω, paullo ab initio.

ἀπάγχω, f. γξω. (Χάω) præfoco, idem ac ἄγχω, quod vide. κύων νεβρὸν ἀπάγχων, τ, 230, canis, fauces elidens, et strangulans binnulum. τὸ ἀπάγξασθαι, fauces sibi elidere laqueo, mors lenta et impura visa priscis, ut patet ex χ, 462—472. hinc et poëta siluit de matre Ulyssis, quæ suspendio se necavit ex impatientia desiderii filii sui, ο, 355—359. λ, 196—202.

ἀπάγω, f. άξω. ("Αγω) abduco. *führe weg, (I carry away.)* οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν, ubi eleganter præpositio εἰς deest, O, 706, quæ est Σ, 326, φῆν (ἔφην, dicebam, cogitabam) δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν, me ei ducturum esse gloriosum filium ejus Opuntem, in patriam suam. ὄφρα σὲ νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη, donec te a nobis abduxit Minerva, δ, 289. οἵ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον, in peregrinam terram, ν, 211. ἀπήμονα μ' οἴκαδ' ἀπάξειν, ο, 435. τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων, interim hunc fortuna domum deduxit, π, 370, ubi fere idem est quod simplex ἤγαγε, quod magis etiam patet ex σ, 277, ἀπάγουσι βόας, adducunt, *sie überbringen, führen herzu, (they bring, conduct,)* abundante præpositione, ἄγουσι. nam ibi mos procorum, ut tunc esse solebat inter bonos, describitur, qui sponsæ ejusque cognatis afferebant multa dona. alibi notat et hoc verbum ἀποστερεῖν, ληΐζεσθαι, abripere.

ἀπαείρω, ("Αω) tollo ut auferam. ἀπαείρομαι in medio, tollo et aufero me: celeriter auferor, *hebe mich wovon weg, (I turn quickly away from.)* μή με ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ, Φ, 563, ne sentiat me celeriter ablatum hinc, ταχὺ φεύγοντα ὡς οἷον ἀέριον φερόμενον.

ἀπαὶ, (Ἀπὸ) idem quod ἀπό. ἰῷ ἀπαὶ νευρῆς βεβλημένον, sagittâ a nervo missâ ictum, Λ, 663.

ἀπαίδευτος, vide sub παραπλὴξ, ad initium.

ἀπαίνυμαι, i. e. ἀφαιρέω, ("Αω) *ich nehme ab oder weg, (I take away.)* ἐνόησεν αὐτὸν τεύχεα ἀπαινύμενον, Λ, 581, auferre volentem. τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι, N, 262, ubi præsens pro præterito. κῦδος ἀπαίνυτο, i. e. ἀφῃρεῖτο, O, 595. ἔγνω τὸν ἀπαινύμενον τεύχεα, P, 85. θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον, abstulit illis reditum, *benahm ihnen, (took from them,)* μ, 419. ξ, 309. ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται Ζεὺς ἀνέρος, ρ, 322, aufert.

ἀπαιόλη, ἡ. ἀπαιόλημα, τὸ, vide sub αἰόλλω, et παναίολος, ad finem.

ἀπαίσιος, vide παραίσιος, et sub ὄρνις, prope medium.

ἀπαΐσσω, f. ΐξω. ("Αω) desilio. *springe herab, (leap down.)* κρημνοῦ ἀπαΐξας, Φ, 234. Vide ἀναΐσσω.

ἀπαιτίζω, f. ίσω. (Αἴ) repeto, reposco. *fordre zurück, (demand back,)* tanquam χρέος, debitum. χρήματα ἀπαιτίζοντες, bona repetentes, quæ vos injuriâ abstulistis, β, 78.

ἀπαλάλκω, (Χάω) fortiter defenso et opitulor, arceo, prohibeo. ὅς σῆς κεφαλῆς κύνας ἀπαλάλκοι, qui arcere velit canes a te, Χ, 348, et genitivus pendet ab ἀπὸ, quo verbum est compositum: κεφαλὴ vero totam personam notat. μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε, procosque arce procul a me, δ, 766. Vide ἀλάλκω.

ἀπάλαμνος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) sine ope et auxilio. μὴ ἔχων τεχνάσασθαί τι, μὴ ἔχων παλαμᾶσθαί τι, ἄπειρος, *der nichts anzufangen weis, (one who knows not what to do.)* ἀνὴρ ἀπάλαμνος, Ε, 597, ubi contextus ostendit, esse in bono sensu de homine, qui impedimentum aliquod tollendum in sua manu et potestate non habet; *der wieder etwas nichts zu machen und zu ergreifen weiss, (a man who is at a loss how to act, or what course to pursue,)* quia id impedimentum majus est viribus humanis. nonnunquam hoc adjectivum cum α intensivo compositum concipi potest, quando manus sunt nimiæ, et nimis late porrigunt se.

ἀπαλέξω et *ξέω*. f. ήσω. (Χάω) opem et defensionem affero contra aliquod malum, idem ac ἀλέξω, q. v. ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι, Ω, 371, ego nihil tibi faciam mali, imo et alium paratus sum arcere a te. ἀλλ' οὐδ' ὥς τινὰ ἔμελλε ἀπαλεξήσειν κακότητος, ρ, 364, ubi constructio est nova, cum accus. personæ, et genitivo rei pendentis ab ἀπό: sed ne sic quidem poterat prohibere aliquem a malo; et sensus est: etsi aliquis justus videri posset comparative cum aliis injustioribus, tamen ne eum quidem prohibiturus et defensurus et exemturus erat ab infortunio instante, et a morte omnibus destinata.

ἀπαλθέω, f. ήσω. (Δέω) prorsus expleo et sano. οὐδέ κεν ἐς δεκάτους ἐνιαυτοὺς ἕλκεα (κατὰ τὰ ἕλκεα, quod attinet vulnera) ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτησι κεραυνὸς, inquit Jupiter ad Junonem et Minervam, Θ, 405, 419, vos duæ sanabimini, vel sanabitis vos. nam sanatio vulneris fit per expletionem hiatus, cæterum vides facilem mutationem τοῦ δ et θ et τ inter sese.

ἀπαλοιάω, f. ήσω. (Ἀλῶ) perfringo pulsu, *ich zerstosse, (I dash in pieces.)* ὀστέα λᾶας ἄχρις ἀπηλοίησεν, ossa lapis prorsus confregit et comminuit, Δ, 522, sicut boves pulsu pedum suorum stramenta et aristas comminuunt.

ἁπαλὸς, ή, όν. (Ἅπω) mollis tactu, non resistens tactui. *zart, weich, (soft.)* est ab ἁφάω, contrecto; unde ἡ ἁφὴ, contactus; unde est ἅφαλὸς, et mutata adspiratâ, ἁπαλός. ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, Γ, 371, tenero sub jugulo, *an dem weichen halse, (under the soft neck.)* κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς κόψε, Ν, 202. sic ταμόντα, Σ, 177. ἄμυσσε στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, laniabat, *sie zerkratzete, (she scratched, tore,)* Τ, 285. ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκὴ, Ρ, 49. Χ, 327. χ, 16. et sic vocat τὰ περὶ τὴν λαυκανίαν ἀνωτέρω που τῆς κλειδὸς ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἃ οὐκ ἔχουσιν ὀστεώδη τραχύτητα: *die weichen orte über dem schlunde am halse vorne, (the soft part of the throat above the wind-pipe.)* ἁπαλὸν σφίσιν ἦτορ ἀπηύρα, Λ, 115, teneram vitam, metaphorice; de recens natis catulis. παρειάων ἁπαλάων, de teneris genis, Σ, 123, ubi sermo de pulcris fœminis. τῆς μὲν ἁπαλοὶ πόδες, Τ, 92, teneri et molles pedes, quibus leniter incedit, ut non audiantur gressus pedum. i. e. quæ improviso venit. Sermo est de Ἄτῃ, numine errorum noxiorum, *von schädlichen vergehungen und versehungen, (of pernicious errors and transgressions.)* ἁπαλὸν γελάσαι, molliter ridere, ξ, 465, et subintelligendum ibi μάλα ex contextu; quod dedecet virum si nimium est. χεῖρας ἀτρίπτους ἁπαλὰς, manus non tritas labore, et inde molliculas, φ, 151, *weiche zarte hände, der arbeit ungewohnet, (soft delicate hands, unused to labour.)*

ἁπαλοτρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) molliter nutritus, saginatus probe. ab ἁπαλὸς, tener. σιάλου ἁπαλοτρεφέος κνίσσῃ, adipe et nidore porci saginati, Φ, 363.

ἀπαμάω, f. ήσω. (Ἀ) demeto, colligo ab. οὔατα ῥῖνάς τε χαλκῷ ἀπαμήσαντες, φ, 301, *da sie im oren und nasen abgeschnitten, (as their noses and ears were cut off.)* ubi metaphorice, ex notione metendi et colligendi frumenta, positum verbum. et ἀπὸ l. c. est avulsum. ἐκτεμόντες, ῥᾷον ἀποκόψαντες ὡσεὶ καί τι φυτὸν ἀμώμενον.

ἀπαμείβομαι, (Βάω) vicem reddo. *ich erwiedere, (I return, give back.)* atque id οὐ μόνον ἔργοις, ἀλλὰ καὶ λόγοις, ut notet λαλεῖν τι πρὸς τὰ προσλαληθέντα. hinc λόγοι ἀμοιβαῖοι, apud poëtas, cum dicitur quid et regeritur quid. τὸν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη ὁ, Α, 84, 130, 215, 285, 560. et sic sexcenties. τὸν δ' αὖτε Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε, Υ, 86. et 199, τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε. τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρὸν, δ, 824. τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε, θ, 400. sic et λ, 346, 361. ν, 3. τ, 405. ω, 326. οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευον, ι, 409, ubi per πτερόεντα nimia respondendi festinatio innuitur; non exspectabant, donec ultra narraret. τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων, Θ, 292. ergo in poëta semper de responsione ponitur, *ich versetze darauf mit worten, (thereto I replied with words.)*

ἀπαμείβω, vide supra, et ἀμείβω.

ἀπαμείρω, *ἀπαμείρομαι*, vide sub ΜΕΙΡΩ, prope finem.

ἀπαμύνω, (Μύω) sine tergiversatione accedo ad opitulandum et arcendum. defendo, arceo. idem ac ἀμύνω, q. v. ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, ubi est tmesis: procul a nobis arcere pestem, Α, 67. αὐτὸς Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ, Ι, 593, de Meleagro. πόλις, ᾗ ἀπαμυναίμεθα, urbs, qua defendere nos possemus, Ο, 738. ἄνδρα ἀπαμύνασθαι, virum arcere, Ω, 369. π, 72. φ, 133. interrogatus aliquis, τί ἐστι τὸ

ἐπικανικὸν τῆς ῥητορικῆς εἶδος; respondit hunc versum; non quidem accurate, apte tamen. ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, β, 59, quæ potest esse tmesis, potest et esse simplex verbum, præpositione ad nomen pertinente. ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶν, nam ille non poterat prohibere manibus, λ, 578.

ἀπαναίνομαι, (Αἶ) est idem quod ἀναίνομαι, *ich sage ab, (I deny.)* nego. ἀπηνήναντο (cum duplici augmento) recusabant, Η, 185. ἀπανήνασθαι (infin. pro imperat.) recusa, κ, 297.

ἀπάνευθε et ἀπάνευθεν, ('Α) idem ac ἄνευ. distans, remotus, *entfernet, abgesondert, (distant, remote.)* ἀπάνευθε κιὼν i. e. discedens procul, Α, 35. et 48, ἀπάνευθε νεῶν procul a navibus. et 549, ἀπάνευθε θεῶν, sine diis reliquis. confer jam Β, 391, 812. Δ, 227. Λ, 341. Θ, 10. ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν, ubi θεῶν pertinet ad ὃν, pro ὃν δὲ θεὸν, et ἀπάνευθε est sine casu, seorsum, solum, *vor sich, (alone;)* aliter ac Α, 549, sensus fuerat. φεῦγον ἀπάνευθε, aufugi, Ι, 474. Θρήϊκες οἵδ' ἀπάνευθε νεήλυδες ἔσχατοι ἄλλων, Κ, 434, ubi designat manu regionem: hi Thraces sunt recentes advenæ, separatim positi, extremi omnium, *abgesondert, an dem einen ende, (separate, at one end.)* coll. 424, 425. Λ, 81, τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, sedebat semotus ab aliis. et 283, μάχης ἀπάνευθε, ex prœlio, a loco ubi pugnabatur. Ξ, 30, 189. Ο, 348. Ρ, 426, 403, 198, 192. Σ, 412, 523, 558. Τ, 356, 374, 378. Ψ, 77, ubi conf. βουλή. 83, 141, 194. Τ, 41. Ω, 211, 473. α, 190, in solitudine, *in der einsamkeit, (in solitude.)* β, 164, 260. ζ, 204, *abgesondert, (separated.)* 224, 236. η, 284, *eine strecke davon, (at some distance.)* ι, 36, *weit davon, (far off.)* et 189. κ, 524, *besonders, (apart,)* a part. λ, 32. ρ, 447. ψ, 86, *in einem zwischenraume, (in an interval,)* coll. 87.

ἀπάνη, pro κατάνη, vide sub λιαρός.

ἀπανθρακίζω, vide sub περιφραδῶς.

ἀπάντη, (Πάω) adverb. quaquaversum, *allenthalben, (on all sides.)* φέρων ἀνὰ ὅμιλον ἀπάντη, Η, 183, per cœtum undiquaque. et 186. ἔχει δέσματα κύκλῳ ἀπάντη, circumfudit Vulcanus vincula ab omni parte, Θ, 278, conf. κύκλῳ.

ἀπανύω, f. ύσω. (῎Ανω) finio. ἀπήνυσαν οἴκαδε ὀπίσω, sc. τὸν πλοῦν, *haben die fahrt auch nach hause zurück vollendet, (they finished their voyage back homeward,)* η, 326, perfecerunt cursum. ubi quidam, minus Homerice, legunt ἀπήγαγον, sc. τὴν ναῦν. ex nostra lectione est pro ἐτέλεσαν. sic nos dicimus, *eine reise ablegen, (to perform a voyage.)*

ἅπαξ, ('Α) adverb. semel, *einmal, (once.)* est ab eodem α unitatis, cum terminatione. ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσι ἄνθρωποι, semel moriuntur, μ, 22. et 350, βούλομαι ἅπαξ ἀπολέσαι θυμὸν malo potius semel amittere vitam.

ἀπαράσσω, f. ξω. ('Ράω) abscindo violenter, abrumpo: et connotat τὴν ῥᾳδίαν καὶ ἄπονον ἀποκοπήν. ἀπήραξεν τρυφάλειαν, abscidit gladio galeam uno ictu, Ν, 577, una cum capite. sic, κάρηνον, caput, Ξ, 497, i. e. ῥᾷον καὶ ἀπόνως ὅλον ἀπέκοψε, quod in sacris litteris vocatur, *ihm den kopf abreissen, (to take off his head,)* 2 Sam. xvi, 9. ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε, prorsus uno ictu amputavit cuspidem ab hastili inimico, Π, 116, ut notetur τὸ ἰσχυρῶς καὶ ἀθρόον καὶ κρατερῶς ἀποκόψαι. et 324, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε, i. e. ἀπέκοψε τοὺς μῦς (musculos brachii) εἰς ὀστέον ἄχρι, usque ad os: ut ergo sit elliptica locutio.

ἀπαρέομαι, amicum facio, placo, idem ac ἀρέω q. v. οὔτι γὰρ νεμεσσητὸν, ἄνδρα, βασιλῆα ἀπαρέσασθαι, ὅτε τις (βασιλεὺς) πρότερος χαλεπήνῃ, Τ, 183, neque est indignum, ut rex placare studeat virum, si quis rex prior molestus fuerit.

ἀπαρτιλογέω, vide sub ἄρτιος, ad medium.

ἀπαρχή, vide sequens ad medium.

ἀπάρχομαι, f. ξομαι. ("Ερα) et in forma activa ἀπάρχω, initium capio. primitias decerpo. κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, pro ἀπαρξάμενος, Τ, 254, pro primitiis abscindens et offerens pilos apri. nam is erat mos sacrificiorum, ut crines ex capite victimæ evulsi primum projicerentur in ignem. quia sacerdotes Ægyptii solebant esse eunuchi; hinc aliquis veterum lusit in eos, ἀπῆρχθαι αὐτοὺς, διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν, ὡς οἷα τινὰ ἀπαρχὴν, προδεδόσθαι τὴν τμῆσιν τῶν αἰδοίων, quia exsecti eorum testes, quasi prima ab iis particula, jam oblata sit diis, ut a victimis soleat abscissum quid præofferri deo, antequam tota victima offerretur. 'Αθήνῃ εὔχετο ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐμβάλλων πυρὶ, γ, 446, nam ὁ τιλμὸς καὶ ἡ καῦσις τῶν τριχῶν τῆς τοῦ ἱερείου κεφαλῆς ἦν ἀπαρχή τις ἢ καταρχὴ, καὶ πρόθυμα καὶ προβολή. sic et ξ, 422, de sue domestico religiose mactato. simul iste ritus renovabat memoriam τῆς παλαιᾶς ἐκ τριχῶν ἐνδύσεως.

ἅπας, ασα, αν. (Πάω) omnis, totus. notat paullo plus quam simplex πᾶς, cum α copulativo nimirum compositum: omnino omnis junctim. ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας, Λ, 98. Μ, 186. Τ, 400. αἵματι νέρθεν ἄξων ἅπας πεπάλακτο, Λ, 535. ἀργύρεος δὲ ἐστὶν ἅπας, δ, 616. ο, 116, ex argento est solidus. τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες, Η, 281. μάρτυροι, Ξ, 273. εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσι, Φ, 266. τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, Χ, 241, conf. τοῖον. οἷον ἅπαντες ἧσθε ἄνεῳ, ut omnes sedetis muti! β, 239. ἀθρόοι ἦλθον, conferti veniebant omnes, γ, 34. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, a Jove, et in ejus tutela, ζ, 207. δίδοσαν γὰρ, ξ, 286. εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν, si ei tantundem omnes simul porrigerent, ρ, 407. μοὶ ἐπιλλίζουσιν, omnes mihi oculis innuunt, σ, 11. τὸ δὲ θαυμάζεσκον, admirabantur id omnes, τ, 229. et 331, ἐφεψιόωνται αὐτῷ, maledicunt ei omnes.

φίλτατοι ἁπάντων, I, 582. ἄριστον, M, 344. κάρτιστος, Y, 243. Θ, 17. ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, Ψ, 890, quantum præcellas omnibus. ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, supra omnes mortales te laudo, ϑ, 487. et 566, πομποὶ, deportatores. sic et ν, 174. ἐπίληθεν, oblivisci facit omnium, somnus, υ, 85. τὸν ἔξοχα τίεις ἁπάντων, ω, 78, quem maximi faciebas præ omnibus. νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι, nunc adest opus omnibus, M, 271, coll. 270. Τρῶας ἅπαντας ἀπέεργεν, omnes omnino arcebat eo loco, Ω, 237. ἐκέλευσεν εὐνηθῆναι ἅπαντας ἀνέμους, jussit quiescere omnes ventos, ι, 384. οὔπως ἐστὶν ἅπαντας ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ξ, 13, mihi possibile non est omnes homines excipere ad alendum eos, *ich kann unmöglich jedermann zu versorgen auf mich nehmen, (I cannot undertake to provide for all.)* ἐπὴν ἕλῃ κοῖτος ἅπαντας, si cubile omnes exceperit, τ, 515. ἅπασα Ἴλιος, i. e. ὅλη, X, 410. ἔπλησαν ἁπάσης ἠϊόνος στόμα, i. e. ὅλης, implerant totius littoris oram, Ξ, 35. τυχὼν φιλότητος ἁπάσης, ο, 158, *da ich lauter freundlichkeit und gutes genossen, (as I have experienced nothing but kindness and friendship.)* πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπασαν, ν, 72, *allerley speise und trank, (all sorts of food and drink.)* ψηφῖδες ἅπασαι, Φ, 260, calculi omnes. ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας, tunc sane deducere possemus omnes omnino naves, Ξ, 79, coll. 76, vbi illæ naves πᾶσαι deduci jubentur, quæ proxime ad mare (πρῶται) stabant; noctu deinde et aliæ omnes, longius a mari stantes. vides ergo differentiam aliquam inter πᾶς et ἅπας. ἐρέεινον ἁπάσας, interrogabam omnes, λ, 233, coll. 228, ἑκάστην. γαιάων πολὺ φιλτάτη ἐστὶν ἁπασέων, pro ἁπασῶν, ϑ, 284, et in metro est trisyllabum, etsi Ionica scriptione et enunciatione quadrisyllabum. ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, Y, 156. κάρη ἅπαν, i. e. ὅλον, caput totum, X, 402, 405. δάπεδον, solum totum, i. e. conclave totum, κ, 227. χ, 309. αὐτὸν διέχευαν ἅπαντα, sc. βοῦν, *sie zerlegten den ganzen geschlachteten ochsen, (they cut in pieces the whole ox that had been slaughtered,)* H, 316, totum bovem. et τ, 421. κρημνὸν ἅπαντα, crepidinem totam, Φ, 244. et 451, μισθὸν, mercedem integram. χῶρον, regionem totam, Ψ, 189, 421. οἶκον, β, 48. et 81, λαὸν, *alle leute, (all people.)* κῆπον, η, 129, totum hortum. δῆμον, ι, 6. εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα, ξ, 196, attice, pro ἐν ἅπαντι ἐνιαυτῷ, anno integro. ἐνιαυτὸν παρ' ἡμῖν μένοντες, ο, 454. λαὸν, totum exercitum, ω, 529. his omnibus locis est masculinum singulare. sed neutrum plurale, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα, cum hæc loca omnia pateant, Ξ, 332, i. e. ἅπασι δῆλά ἐστι τάδε. et hæc verba abiere in proverbium, de re omnium oculis exposita. ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα, ei arbitror perfecta esse omnia, β, 171, coll. 176. et 289, ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, vasis conde singula. δύναται γὰρ ἅπαντα, ξ, 445. εἵματα πέμψω, καὶ σῖτον, ἅπαντα, π, 83, sic enim distinguendum ibi, ut ἅπαντα colligat ante dictas duas res, et simul omnia alia necessaria jam non nominata, quibus fortasse opus esse possit: *mit einem worte, alles nöthige, (in a word, every necessary.)* εὖ εἰδεν ἅπαντα, υ, 75.

ἀπαστία, ἡ, vide sequens.

ἄπαστος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) qui nihil gustavit, jejunus, ἄγευστος. ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος, T, 347, ubi prius explicatur per posterius. κεῖτο ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, δ, 788. δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος, ζ, 250, diu enim nihil cibi gustaverat, *er hatte lange nichts von speise genossen, (it was long since he had tasted food.)* hinc est ἡ ἀπαστία, i. e. νηστεία. ἡ ἀπαστία, jejunatio, ἀγευστία. Aristoph. Nub. 621, ἡμῶν ἀγόντων ἀπαστίαν, nobis agentibus jejunationem.

ἀπατάω, f. ήσω. (Βάω) decipio, in fraudem vel dolum induco, a recta via abduco. *ich betriege, überliste, verführe, (I deceive, overreach, mislead:)* τοῦ πάτου ἤτοι τῆς τρίβου παρατρέπω τὸν ὁδεύοντα, ἀπάγω τῆς ὀρθῆς, κακύνω τὸν πάτον. notat et in genere, βλάπτω, in damnum et errorem induco: unde aliis deducitur ab ἀτάω, ita ut ἀπὸ intendat significatum, sicut fit in ἀπομηνίω, valde irascor. καί με ἀπάτησε, pro ἠπάτησε, I, 344, me fraudavit, læsit. coll. 371, 375. decepit me. καί με ἀπάτησας, O, 33, me decepisti, *hast mich verleitet, (hast deceived me.)* καὶ τὸν Ἥρη δολοφροσύναις ἀπάτησεν, T, 97, etiam eum astutia sua decepit et in incommodum induxit. ἅ μ' ἐρωτᾷς, οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω, δ, 348, ubi παρὲξ παρακλιδὸν, præter viam rectam declinando, etymologiam ipsam verbi indicat. quæ me interrogas, non dixerim aliena per ambages pravas, nec in errorem deduxerim te. sic eadem verba sunt ρ, 139. *begehre dich nicht hinters licht zu führen, (have no wish to deceive thee.)*

ἀπάτερθε, (Τρέω) adverb. seorsum, sine, absque. idem ac ἄτερ, et ἄτερθε, q. v. E, 445. B, 587. Σ, 217.

Ἀπάτη, ης. ἡ. (Βάω) fraus, deceptio. deductio a recta semita. ab α privativo, et ὁ πάτος. sunt quidem, qui ab ἡ ἄτη et præp. ἀπὸ deductam vocem malint: sed magis quæsita hæc videtur etymologia. est aberratio ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ πάτου, vel si quis se vel alium ἀπάγει τοῦ πάτου, ut opponatur τῇ ὁδηγίᾳ. est ἡ τοῦ ὀρθοῦ ἔκνευσις εἰς τὸ πλάγιον καὶ δόλιον. sic ab ἰδεῖν fit τὸ ἀπιδεῖν, respicere. τῆσδε ἀπάτης κοτέων, Δ, 168, iratus huic tali fraudi, *feind dieser übertretung und unrichtigen wandels, (angry at this fraud and improper conduct.)* νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην ἐβουλεύσατο Ζεὺς, I, 21, nunc malam abductionem a via instituta mihi struxit. sic et B, 114, *eine böse abführung, (a wicked leading astray.)* ἵνα ἀπολήξῃς ἀπατάων, pro ἀπατῶν, O, 31, ut desistas a fallaciis. οὐκ ἄρα ἔμελλες λήξειν ἀπατάων, ν, 294, inquit Minerva ad Ulyssem, mentientem prudenter. igitur non semper vox in pessimo sensu ponitur; sed notat dolum quemvis. conf. σχέτλιος ad l. c. cæterum ἀγαθὴ ἀπάτη est ἡ ἐν καιρῷ, καὶ οὐκ

ἐπιβλαβὴς, si nemini nocet, nobis vero prodest. unde Herodotus ait: ἔνθα χρή τι ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω.

ἀπατήλιος, ου. ὁ ἡ. (Βάω) fallax. ab ἡ ἀπάτη, sicut ab ἡ νόσος fit νοσήλιος. ἀπατήλια βάζει, loquitur fallacia, ξ, 127, 157. et 288, ἀπατήλια εἰδὼς, *der sich auf betrug verstunde, (skilled in deceits.)* Vide sub ἀνεμώλιος, prope initium.

ἀπατηλὸς, ἡ, ὸν, (Βάω) in fraudem et errorem abducens, *verführerisch, betrieglich, (misleading, deceitful.)* οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν οὐδ' ἀτελεύτητον ἔπος, Α, 526, inquit Jupiter. nam tria sunt, propter quæ quis promissa minus servat: ἐξ ἀπάτης, μεταμελείας, ἀδυναμίας: nullum horum in Jovem cadit: ergo servat quæ promisit, et est φιλαλήθης.

ἀπατιμάω, f. ήσω. (Τῶ) idem ac ἀτιμάω, q. v., præpositione abundante eleganter. τὸν Πηλείωνα ἀπητίμησε, Ν, 113. sic Sophocles habet ἀπελωβήθη.

ἀπαυράω, et ίω, f. ρήσω. ("Αω) aufero, *nehme weg, (take away.)* est æolice factum verbum ab ἀφαιρέω, mutato Iota in υ, et abjecto spiritu aspero. regit accusativum duplicem: sed et genitivum personæ cum accusativo rei; genitivo pendente a præpositione ἀπό. τὴν βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων, hanc vi ab invito abstulerunt, abduxerunt, Α, 430. ἄμφω (est accusativus dualis) θυμὸν ἀπηύρα, Ζ, 17, utrisque animam abstulit, ἀφείλετο ψυχὴν, i. e. ἀνεῖλεν αὐτούς. αὐτὸν μέγα κῦδος ἀπηύρας, Θ. 237, i. e. ἀφείλου. ἣν τότε ἀπηύρων, quam tunc eripui, sc. ei, Ι, 131. 273, ἀπηύρα. αὐτὸν ἀπηύρα θυμὸν τρισκαιδέκατον, illum tertium decimum interfecit, Κ, 495. ἁπαλὸν δέ σφι ἦτορ ἀπηύρα, eripit illis teneram vitam, sc. cervis recens natis, Λ, 115, nisi aptius in duali velis apocopatum illud σφ' legere σφὶ, cum, si cervi plures quam duos pariunt, dualis sæpe pro plurali ponatur. et 334, τοὺς κλυτὰ τεύχεα ἀπηύρα, hos armis exuit. Τεῦχρον εὖχος ἀπηύρα, eum gloria privavit, Ο, 462. αὐτὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα, Π, 828. τεύχεα Πάτροκλον, Ρ, 125. et 236, πολέσιν (πολλοῖς, ut ergo et dativum personæ recipiat verbum) θυμὸν ἀπηύρα. 'Αχιλλῆος γέρας ἀπηύρων, abstuli, ἀπὸ 'Αχιλλέως Τ, 89. τὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα, Τ, 290. σχεδὸν ἄορι, cominus ense, Φ, 179. et 201, ἦτορ τὸν, vitam ei. ἵππους ἀπηύρα Αἰνείαν, Ψ, 291. et 560, δώσω οἱ θώρηκα, τὸν 'Αστεροπαῖον ἀπηύρων. et 800, τεύχεα, ἅ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα. et 808, φάσγανον τόν. αὐτὸν ἦτορ, Ω, 50. πόντος δέ οἱ (αὐτῷ, ubi iterum cum dativo personæ) οὔτινα ἀπηύρα, γ, 192, mare ei nullum abstulit socium. ἥ σε βίῃ ἀέκοντος (ubi persona et in genit. et in accus. additur) ἀπηύρατο (pro ἀπηυρήσατο) νῆα; δ, 646, an tibi vi invito abstulit navem, ἀφείλετο. ἐμὲ θυμὸν, λ, 202, inquit mater Ulyssis. νόστον δέ οἱ οὔτοτε ἀπηύρων πάγχυ, inquit Neptunus de Ulysse, ν, 132, τῆς τε Ζεὺς ἔλβον ἀπηύρα, σ, 272, ἀπούρας, quæritur, an sit ionice particip. aor. 1. pro ἀπαυρήσας: an ab ἀφορίζω, f. ίσω, separo, sit pro ἀφορίσας, ionice et per syncopen? prius est sine dubio verius. nam etsi ὁ οὖρος ionice est pro ὁ ὅρος, finis, terminus; unde verbum ἀπουρίζω esse potest pro ἀφορίζω, unde id participium a. 1. per syncopen fit; etsi etiam imperativus a. 1. ἄπουρον in usu est pro ἀπούρισον, pro ἀφόρισον: ipse tamen significatus hujus ἀπούρας, propius ad ἀπαυράω, privo, accedit; et collationes cum ἀπηύρα, et ἀπηύρων, sententiam nostram confirmant. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας, i. e. ἀφελόμενος, Α, 356, 507. Β, 240. ἥβης ἀπούρας 'Αχιλῆος κούρην, Ι, 107. τεύχεα ἀπούρας, Λ, 432. γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, mulieres privans libertate, Π, 831, coll. 828. sic et Τ, 193. "Εκτορι θυμὸν ἀπούρας, ei vitam eripiens, Φ, 296. λάθον δέ, (latui) ἑ θυμὸν ἀπούρας, ν, 270, quod ei vitam eripuerim. ἐλεύθερον ἦμαρ, Ζ, 455, i. e. ἀφελόμενος.

ἀπαρέω, ἄπαυρω, vide sub ἐπαύρομαι, ad finem.

ἀπαφάω, aor. 2. ἤπαφον, (Βάω) est æolice pro ἀπατάω, decipio, *ich äffe, betriege, (I dupe, deceive.)* quidam volunt, inesse huic verbo τὴν ἁφὴν, ut sit proprie, δι' ἁφῆς ἀπατᾶν, tactu et sensu decipere, *machen, dass jemand was falsches empfindet, (to cause a person's senses to deceive him;)* vel tacta manu abducere in errorem. Sed ingeniose id magis quam vere. μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτο (aor. 2. opt. med.) ἔπεσσιν, ψ, 216, i. e. ἀπατήσῃ. ab hoc verbo deduci potest ἡ Παφία illa μυθικὴ, pro ἀπαφία, quæ homines ludificatur sensu et tactu, Venus, 'Αφροδίτη Παφία, ἀπαφῶσα ἢ ἀπαφίσκουσα τῷ ἔρωτι. nam est et verbum ἀπαφίσκω. etiam ἀπάφω.

ἀπαφίσκω, (Βάω) idem quod ἀπαφάω. οὔτι σε Περσεφόνεια ἀπαφίσκει, non decipit te, non deludit te, λ, 216.

ἀπάφω, vide ἀπαφάω.

ἀπεβήσετο, vide sub ἀποβαίνω, ad initium.

ἀπέδρυφθεν, pro ἀπεδρύφθησαν, vide sub ἀποδρύπτω.

ἀπεέργω, vide ἀποέργω.

ἀπειθέω, ἀπειθὴς, vide sub ἀπιθέω, ad finem.

ἀπειλέω, f. ήσω. ("Ελω) minor, facturum me grandia spondeo contra aliquem. it. voveo. it. glorior. καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς, Α, 161, et minaris etiam, quod ipse mihi honoris præmium ablaturus sis. et 181, ἀπειλήσω δέ σοι ὧδε, denunciabo autem tibi sic. et 388, ἠπείλησεν μῦθον, minax verbum edidit. ἀπείλησαν (sine augm. ionice) γάρ οἱ ἄλλοι, Β, 665, minati enim ei fuerant alii. nam mos erat priscus in Græcia, μὴ φόνον φόνῳ λύειν, cædem cæde non luere, φυγαδεύειν δὲ τὸν ἅπαντα χρόνον, in exilium expellere homicidam in perpetuum. ergo hi suis minis et increpationibus eum fugere coëgerant. ἀπειλήσας δὲ προσηύδα, Η, 225, minaciter allocutus est. ὥς ποτε ἀπειλήσει, sic aliquando gloriabitur, Θ, 150, καυχήσεται. et 415, ὧδε γὰρ ἠπείλησε

Κρόνου παῖς, sic interminatus est Jupiter. αὐτὸς δ᾿ ἠπείλησεν ἅμα ἠοῖ νῆας ἅλαδε ἑλκέμεν, ipse minaciter affirmavit se cum prima luce naves deducturum suas, I, 678. εἵως μὲν ἀπείλει, N, 143, hactenus minabatur confidenter. et 220, ἀπειλαὶ, ἃς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες ᾿Αχαιῶν. ἠπείλει κἀκεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων ἐνθάδ᾿ ἐλεύσεσθαι, O, 179, et 212, ἀπειλήσω τόγε θυμῷ, minabor hoc serio. ἀπειλῶν, ἃς ἠπειλεῖτε Τρώεσσιν, Π, 201. Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει, minabundus processit adversus hostem, Υ, 161. ὣς φάτο ἀπειλήσας, Φ, 161, minitans. et 452, ἀπειλήσας δ᾿ ἀπόπεμπε, dimisit nos minis. et 453, σοὶ μὲν ὅγ᾿ ἠπείλησε, minabatur. ὣς φάτο, Ψ, 184. et 863, οὐδ᾿ ἠπείλησεν ἄνακτι, neque vovit, regi Apollini se facturum esse sacrum. et 872, αὐτίκα δ᾿ ἠπείλησεν ᾿Απόλλωνι, i. e. εὔξατο. hinc ἡ ἀπειλὴ est et, ἡ μετά τινος ἀρᾶς ἐκφόβησις, territio cum imprecatione, territio cum precibus et votis. ἢ μὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους, Θ, 383, ἐκαυχήσω, gloriabaris, pollicitus es, tripudiatores esse optimos. αὐτοὶ καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην στήσειν πόλεμον, λ, 312, etiam diis minabantur se moturos bellum: quod est per syncopen pro ἠπειλησάτην. alii scribunt h. l. ἀπειλείτην, pro ἠπειλείτην, ut sit dualis imperfecti. cæterum est, grandia verba loqui, *gross-sprechen, (to talk big.)* μάλα δ᾿ ἧμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει, valde invehens in nos loquitur, υ, 272. Τηλέμαχος δ᾿ ἑτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει, increpans et minabundus clamabat, φ, 368. confirmat usus hujus verbi indicatam etymologiam: ubique enim est, conatus devolvendi aliquid a se aut in alium.

᾿Απειλή, ῆς. ἡ. (Ἕλω) minatio, σφοδρότης λόγου, denuntiatio mali faciendi: it. gloriatio, καύχημα: etiam nonnunquam, εὐχὴ, votum. est ab ἀπὸ et εἰλέω, volvo: ἀποστρέφεται γὰρ ὁ καυχώμενος, ἢ καὶ ὁ λόγοις τοῖς πρὸς ὀργὴν ἀπειλούμενους, τοὺς ὑπερηφανευομένους ἢ τοὺς κακούργους, ἢ ὁ εὐχόμενος τὸ κακόν. vi compositionis ergo est, devolutio, *eine abwalzung, (a rolling off:)* quæ fieri potest gloriose de nobis narrando, ne alii deterius de nobis sentiant ignari; etiam minando, ne putent se impune læsuros nos; denique votis, ne dii irasci pergant. qui ab ἡ πέλλα, ligneum vas ad liquida, et ab α intensivo, deductam vocem dicunt, quia antiquissimi ex ejusmodi ligneis ποτηρίοις libare et vota concipere sint soliti; et quia εὐχὴ etiam gloriationem et diram imprecationem notet: ingeniose hi circa hanc vocem ludunt. δείδω, μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοὶ, I, 244, metuo, ne ei minas suas contra nos succedere feliciter jubeant dii, quibus minatur se pestem a nobis illatam, relaturum esse nobis et a se propulsurum. ποῦ τοι (quod non est pro σοὶ, sed est particula mirantis et rogantis) ἀπειλαὶ οἴχονται ἃς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες ᾿Αχαιῶν, N, 219, quo tandem abeunt minæ illæ, quibus minabantur Trojanis Græci? ἀπειλάων (ἀπειλῶν) ἀκόρητοι, Ξ, 479, insatiabiles minarum et jactantiarum. Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω, ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν (i. e. in castris nostris) ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν, Π, 200, ne quis mihi obliviscatur minas, quibus minabamini Trojanis, et magna illa promissa de fortiter gerenda re. ποῦ τοι ἀπειλαὶ, τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων, Υ, 83, ubi tandem sunt illæ minæ et promissa de ingentibus factis, quæ pollicebaris principibus Trojanorum in vino? οὐδ᾿ ᾿Εννοσίγαιος (Neptunus) λήθετο ἀπειλάων, ν, 126, non oblitus erat minas suas.

ἀπειλητὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἕλω) minator, magna glorians se patraturum. ὤ μοι, ἀπειλητῆρες, ᾿Αχαιΐδες, οὐκ ἔτ᾿ ᾿Αχαιοὶ, H, 96, i. e. οἱ μόνον καυχώμενοι, καὶ εἰς κενὸν αὐχοῦντες, sicut fœminæ. nam γυναικῶν μὲν, τὸ λαλεῖν, ἀνδρῶν δὲ τὸ πράττειν, οἱ ἐκφοβοῦντες λόγοις μόνον.

ἄπειμι, (Ἔω) absum. δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφὴ, pro ἄπεστιν, diu a corpore abest unctio, ζ, 220. et 40, πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοὶ εἰσὶ πόληος, pro ἄπεισι. ὁπότε πάτρης ἧς ἀπίῃσιν ἀνὴρ, quando quis abfuerit a patria sua, τ, 169, pro ἀπῇ. αἲ γὰρ ἀπ᾿ οὔατος εἴη ἐμοῦ ἔπος, X, 454, utinam hoc procul absit ab aure mea. conf. οὖας, et αἴ. ὅτε τόσσον ἀπῆν, cum tantum abesset, ι, 400. ι, 473. ἀπῆμεν, μ, 181. sic ι, 491. ὅτε δὴ ἀπέην, K, 351, abesset. οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην, nullus fluvialis deus absens erat, Υ, 7. ὅτε δὴ ἄπεσαν δουρηνεκὲς, cum abessent hastæ jactum, *einen spiesswurf weit, (a spear's throw distant,)* K, 357, i. e. διΐσταντο, sc. Dolon et hostes: pro ἀπῆσαν. ἐπεί σοι ἐγὼν μὲν ἀπέσσομαι, ο, 514, ego tibi longe ero, i. e. tibi opem ferre non potero. οὐ δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι, non abero procul a vobis, i. e. juvabo vos, π, 171. οὐ δηρόν γε φίλης ἄπο πατρίδος αἴης ἔσσεται, non diu a patria sua aberit, α, 203, 204. σοὶ δ᾿ ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, β, 285, tibi iter non diu aberit, non longe erit; i. e. celeriter eam viam et profectionem conficies, sic θ, 150. οὐ μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο, υ, 155, non aberunt a domo, *werden nicht wegbleiben, (will not be absent.)* οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπεσσεῖται, non diu aberit, τ, 302. nam præsupponitur jam a nobis, simplices formas hujus verbi esse ab imperitiore cognitas. ὃν οὐκ ἔτι φημὶ δηρὸν ἀπέσσεσθαι, quem jam non arbitror diu abfuturum, σ, 145. μέλλον ἀπέσσεσθαι, abfuturi erant, P, 278. ἐμοῦ ἄπο νόσφιν ἐόντα, absentem a me. A, 541, pro ἀπεόντα, et νόσφιν pertinet ad ἐμοῦ, separatum a me. ut ergo ἀπὸ abundet fere. ἤδη δὴν ἀπεὼν, ν, 189. ξ, 330. τ, 299. ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν, Z, 362, me absentem desiderant. λαῶν ἀπεόντων, absente exercitu, Θ, 522. ἐμοῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντος, σ, 267.

ἄπειμι, (Ἔω) abeo. ἐγὼ μὲν ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξων, ρ, 593. et 478, ἄπιθι ἄλλῃ, abi alio. ἂψ ἀπιὼν, retro abiens, K, 289. Γλαύκου ἀπιόντος, ob eum abeuntem, M, 392. τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος, N, 516, in hunc lento gradu recedentem. et 615, ἀπιόντος ἵει ὀϊστὸν, misit sagittam in discedentem. sic et ἀκόντισε, in abeuntem jaculatus est, Ξ, 461, quibus genitivis deest præpositio κατὰ, contra. ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι,

pro ἀπιόντι, ι, 38, ex Troja profecto. ἀπιόντα μεταστάμενος βάλε δουρὶ, Ν, 567, abeuntem persecutus percussit hasta. sic, χερμαδίῳ, Ξ, 409, 412, βεβλήκει. οἱ ἄρ' ἴσαν ἀπιόντες, ι, 413, nam iis ulterius mentem suam exponere non poterat ebrius. ἀπὸ Τρώων ἤϊε, Α, 555, s. pro ἀπῄει.

ἀπειρέσιος et ἀπερείσιος, ια. ιον. (Πέρα) idem quod ἀπείριτος, γαῖαν ἀπειρεσίην, Υ, 58. ὀϊζὺν, λ, 620. ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέσιοι, τ, 174. αἶγες ἀπειρέσιαι, ι, 118, innumeræ. ἀπερείσια ἄποινα, ingentia redemtionis pretia, quæ jam determinari a me non possunt, quanta præcise, *ungemein viel lösegeld, (a very great ransom,)* Α, 13. Ζ, 49, 427. Ι, 120. Κ, 380. Λ, 134. Ω, 276, 502, coll. 555, ubi πολλὰ est idem. 579. Τ, 138. ἕδνα, Π, 178. τ, 529.

ἀπείρητος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) qui non experitur, qui non tentat et conatur. οὐκ ἀπείρητος, non ut talis qui nihil conatur et tentat, Μ, 304. ἀπείρητος πόνος, labor non conans, non tentans an et quid efficere queat, Ρ, 41, ubi, 42, ἀλκῆς καὶ φόβοιο, adduntur illa duo, quæ labor bellicus tentat et intendit, robur suum et fugam hostis. οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι, ἀλλ' εὖ εἰδὼς, β, 170, vaticinabor, non ut talis qui per experientiam nihil didicit, sed ut probe gnarus. ego jam sæpe conatus sum prodigia interpretari, et ex eventu didici veritatem talium interpretationum.

ἀπείριτος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) interminatus, infinitus, idem quod ἀπείρων. πόντος ἀπείριτος, *das gränzenlos meer, (the boundless sea,)* κ, 195.

ἀπειροκαλία, ἡ. vide sub καλὸς, prope initium.

ἄπειρον, τὸ, vide sub ἄσπετος, ad medium.

ἀπείρων, ονος. ὁ ἡ. (Πέρα) interminatus, infinitus: cujus terminus saltem definiri certo nequit. ponitur de spatio et de numero. ἐπὶ ἀπείρονα γαῖαν, super terram non determinandam quam lata sit, Η, 446. Ω, 342. α, 98. ε, 46. ο, 78, ubi additur πολλὴν, quod notat multitudinem locorum peragratorum in terra non finienda terminis. ρ, 386, 418. τ, 107. poëta ponit hoc epitheton ex sensu vulgi: at re vera etiam est ἀπείρων, utpote rotunda. Ἑλλήσποντος ἀπείρων, ingens Hellespontus, cujus terminos oculus non providet, Ω, 545. et 776, δῆμος, innumerus populus. ὕπνον ἀπείρονα, η, 286, qui ultra solitum tempus se extendit. δεσμοὶ ἀπείρονες, innumera vincula, Θ, 340. idem dicitur et ὁ ἡ ἄπειρος.

ἀπεκλήθω, (Λήθω) prorsus oblivisci facio. et in medio, prorsus obliviscor. ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς, et obliviscimini stuporis et admirationis, ω, 393, pro ἀπεκλάθεσθε, imperat. a. 2. m.

ἀπέλεθρος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) cujus magnitudo certa mensura determinari nequit, *sehr gross, sehr weit, (very large, very extensive.)* ab α privativo, et τὸ πέλεθρον, jugerum; si quid est tantum, ut ad certa jugera definiri nequeat; vel ab α intensivo, pro πολυπέλεθρος, quod multa et jam non determinanda spatia expleat. ἶνα ἀπέλεθρον ἔχοντες, robur immensum habentes, Ε, 245, ut sit epitheton metaphoricum quasi ἀπὸ ἀπείρονος γῆς. ἐπέρεισε δ' ἶνα ἀπέλεθρον, *er stämmete eine unsagliche kraft dran, (he applied immense strength to it;)* Η, 269. ι, 538, ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, Λ, 354, ubi est epitheton celeritatis ad ὦκα, *ganz ungemein schnell, (with extreme swiftness:)* ut ergo etiam motus celeritas immensurabilis notatur. nisi mavis de spatio et hoc loco, recurrit celeriter valde longe; quod tamen vix videtur.

ἀπελεύθερος, ὁ. vide sub ἐλεύθερος.

ἄπελος, τὸ, vide sub ἕλκος, ad initium.

ἀπεμέω, f. έσω. (Ἔω) evomo. αἷμα ἀπέμεσσεν, pro ἀπήμεσεν, Ξ, 437, sanguinem evomuit.

ἀπεμόργνυ, vide sub ἀπομόργνυμι.

ἀπεμόρξατο, vide sub ἀπομόργομαι.

ἀπεναρίζω, f. ίξω. (Ἄω) spolia exuo occisis hostibus. ὄφρα οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, pro ἀπενάριζον, Μ, 195, dum ii hos occisos spoliabant armis. sic et Ο, 343.

ἀπενείκω, (Χάω) defero, deporto. καί μιν ἔπειτα Κόωνδε ἀπένειχας, et eum deinde versus Coon insulam deportasti, Ξ, 255, ubi sermo est de navigante, qui ventis aufertur ad aliam regionem quam quam petebat cursu. sic et Ο, 28. τεύχεα δέ σφι ἀπένειχαν θεράποντες, arma ipsis asportarunt ministri, *haben sie weggetragen nach hause, (carried them home,)* π, 360.

ἀπεπλάγχθη, vide sub ἀποπλάζω, ad medium.

ἀπέπλω, vide ἀποπλώω.

ἀπέπω, aor. 2. ἀπεῖπον. (Ἔπω) abnuo, nego, *ich sage ab, entsage, (I deny, renounce.)* deinde et, plene enuntio aut renuntio, *ich bestelle völlig das mir befohlne an den andern mündlich, (I deliver fully the message with which I was charged to another verbally.)* ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε, Α, 515, aut promitte et annue, aut nega claris verbis, *versprich es mir, oder schlage mir es kurz und gut ab, (promise it to me, or refuse it at once.)* θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, inquit Helena irata ad Venerem, Γ, 406, i. e. ἀπόφαθι, valedic viis deorum, et nunquam i in cœlum: sic Callimachus Hymno in Dianam 174, de ea dicit: ἀπὸ δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων, respuisti sacra Taurica. ἀγγελίην ἀπέειπε, Η, 416, renuntiavit legationem, i. e. narravit, quæ per legationem suam effecerit, *sagte ihnen bescheid, (brought back word,)* retulit nuntium. χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, Ι, 309, oportet sane hunc sermonem aperte efferre et pronuntiare, *ich muss mit der sprache reine heraus gehen, (I must plainly declare.)* et 431, μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπε, valde animose et constanter id eloquebatur, *hatte dreist und tapfer vom munde heraus geredet, (had spoken firmly and boldly.)* et 502, ὅς δέ κε στερεῶς ἀποείπῃ, qui firmiter et obstinate negaverit, *der es hart und*

steif absaget, (who obstinately denies.) et 671, ἢ ῥα θέλει, ἢ ἀπέειπε, num vult, an recusat? μῆνιν ἀπειπὼν 'Αγαμέμνονι, Τ, 35, iram renuntians et palam remittens regi, *wenn du dem zorne wieder ihn entsaget hast, (if thou hast renounced thine anger against him.)* et 75, μῆνιν ἀπειπόντος Πηλείωνος, cum renuntiasset iræ suæ Achilles. hæc phrasis ergo h. l. notat εἰρηνεῦσαι πρός τινα: et dativus 'Αγαμέμνονι est dativus commodi. ὅς ἀληθείην ἀποείποι, qui veritatem renuntiaret et ediceret, Ψ, 361. μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, pro ἀπειπεῖν, α, 91, procis interdicere domo sua, κωλῦσαι καὶ λόγοις ἀποτρέψασθαι: edicere illis liquido, ne diutius versentur in domo. et 373, ἵνα ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, qui locus illustrat priorem: ut vobis sermonem, quem in *mente* habeo, audenter et fortiter *verbis* exponam. ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε, π, 340, postquam omne, quod mandatum ei erat, exposuit verbis, *nachdem er seine aufhabende sache völlig bestellet mit worten, (after he had fully explained his errand.)*

ἀπερύκω, f. ξω. ('Ρύω) impedio, retineo, arceo. οὐ γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει αὐτὰς, αἶγας ἀγρίας, ι, 119, non enim obambulatio hominum impedit eas capras sylvestres. ἀπερύξει ἄλλους πάντας, prohibebit omnes alios, ne te violent, Ω, 156, *wird sie abhalten, (will prevent them.)* sic et 185. ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀπέρυκε (pro ἀπήρυκε) αὐτοὺς, sed ille prohibebat eos, ξ, 283, ne interficerent me. ἀπερύκοι βελέων ἐρωὴν, arceret impetum jaculorum, ne eum attingerent, Δ, 542. Ρ, 562. κύνας ἀπερύκων, canes prohibens a te, ne te admordeant, σ, 104, coll. 102: et id σκῶμμα redditum Iro pro sua γρηῒ καμινοῖ, 27.

ἀπερύω, ('Ρύω) detraho. ῥινὸν ἀπερύσαι ὀστέου, corium detrahere ab osse, i. e. a corpore, ξ, 134.

ἀπέρχομαι, ("Ερα) abeo, discedo. οἴκου ἀπερχομένη, β, 136, e domo discedens. ἔνθεν ἀπῆλθεν, unde discesserat, Ρ, 703. αὐτῷ ἀπὸ πραπίδων ἦλθε ἵμερος, pro ἀπῆλθε, Ω, 514, ei a pectore abiit desiderium. ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης, Ω, 766, a mea discessi patria; quod est præter. perf. medii. sic τ, 223, ἀπελήλυθε πάτρης. et ω, 309.

ἀπερωεὺς, έως. ὁ. ('Ρέω) qui recedere et retro fluere facit impetum. αἰὲν ἀλιτρὸς ἐμῶν μενέων ἀπερωεὺς, Θ, 361, inquit Minerva de Jove, i. e. ars humana de fatorum imperio: κωλυτὴς τῶν ἐμῶν προθυμιῶν, καὶ οἷον ἀναποδιστὴς, qui facit ut meum robur resiliat re infecta.

ἀπερωέω, f. ήσω. ('Ρέω) cedo celeriter ab aliquo. τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, *würdest bald gar übel vom gefechte davon gekommen seyn, (then speedily at your peril you would recede from battle;)* Π, 723.

ἀπεσκολυμμένος, ὁ. vide sub δεψέω.

ἀπεσκολύφθαι, vide ibidem.

ἀπέσσυτο, vide ἀποσσεύω.

ἀπέστιχον, vide sub ἀποστείχω.

ἀπεσχαρόομαι, vide sub 'Εσχάρα, paullo sub initio.

ἀπετίνυντο, vide sub ἀποτινύω.

ἀπευθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πεύθω) qui nihil audivit et resciit de ea re, ὁ μηδέν τι μαθών. it. passive, de quo nihil auditum est, ὁ μὴ ἀκουσθείς. ὣς ἦλθον ἀπευθὴς, sic veni ego ut talis qui nihil audivit et scit, γ, 184. sed 88, κείνου δὲ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων, at illius mortem ignotam fecit Jupiter, περὶ οὗ οὐδεὶς οἶδε πευθόμενος. priore loco est, οὐδὲν ἐπυθόμην. ὁ πευθὴν, ῆνος, est active, explorator, στελλόμενος ἐπὶ τῷ τὰ τῶν πολεμίων πεύθεσθαι, *ein spion, (a spy.)*

ἀπεχθαίρω, (Χάω) odi, idem ac ἐχθαίρω. μή τως σε ἀπεχθήρω (aor. 1. conj. a.) ὡς νῦν ἔκπαγλα ἐφίλησα, Γ, 415, ne te tanto odio prosequar, quanto nunc amore te sum complexa, inquit Venus ad Helenam: et oppositio verborum apparet. ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν μνωομένῳ qui facit ut somno et cibo abstineam si recordor ejus, δ, 105, et loquitur ibi Menelaus mitis et gratus, de Ulysse: μισητὸν ποιεῖ. ut ergo hoc verbum non solum μισεῖν significet. possis tamen elegantius somnum et cibum personificatos intelligere, ut sensus sit: facit is, si ejus recordor, ut somnus et cibus odio mei capiatur, *dass schlaf und essen mich hassen, und sich meiner enthalten, (that sleep and food hate and avoid me.)* et ex hoc verbo jam veram etymologiæ rationem perspicis: nam, quem odimus, ab eo abstinemus nos libenter, ἐχόμεθα ἀπ' αὐτοῦ.

ἀπεχθάνομαι, (Χάω) sum odio, odio habeor. ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον, et magis odiosis sis nobis, β, 202.

ἀπέχθομαι, (Χάω) idem. ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, Γ, 454, æque enim iis omnibus invisus erat sicut mors atra, Paris Trojanis. sic, ὅταν σοὶ ἀπέχθωνται πόλιες αὗται περὶ κῆρι, quando tibi invisæ factæ sint hæ urbes nimium quantum in animo, Δ, 53. ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι, postquam oderunt eum omnes dii, Ζ, 140, 200, quæ loquendi forma ἄκραν τοῦ ἥρωος δυσπραγίαν ἐμφαίνει. nam imperio excidit, i. e. Jove et Junone; in prœliis occiderant nati ejus, i. e. a Marte; filia adolescens moriebatur, i. e. Diana percussit eam, etc. εἰ δέ σοι 'Ατρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον, αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα, si vero tibi ille invisus est ex animo nimis, ipse et dona ejus, Ι, 300. et 610, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι, ne mihi amanti te, invisus et odiosus fias. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διῒ πατρὶ, *ich werde wohl bey Gott sehr verhasset seyn, (by father Jove, I shall be quite detested,)* Φ, 83. ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος, sed continuabant iram, sicut illis primum invisa fuerat ea urbs, Ω, 27, ubi simul etymon τοῦ ἔχθεσθαι ab ἔχειν apparere videtur. ἄνδρα τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν, talem virum, qui certe odio est diis beatis, κ, 74. et 75, ἔρρε, ἐπεὶ ῥα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος (εἰς) τόδε (δῶμα) ἱκάνεις, abi, quandoquidem odiosus

diis huc venisti. οὐ μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, non totus populus odio meo dignus infestat me, π, 114, coll. 96, λαοὶ ἐχθαίρουσί σε ἀνὰ δῆμον, ubi possit prior locus intelligi, non omnis populus odio prosequens infestat me. μνηστῆρσιν, ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης, procis, etsi omnibus æque mihi invisis, σ, 164.

ἀπέχω, f. ἀφέξω. (Χάω) abstineo, it. dirimo, distineo. ᾗ κληῖδες ἀπέχουσι αὐχένα ὤμων, ubi claviculæ separant collum ab humeris, X, 324. 'Απόλλων πᾶσαν ἀεικείην χροῒ ἄπεχε, imperf. sine augm. pro ἀπεῖχε, Ω, 19, Apollo, i. e. Sol, omnem turpationem abstinebat et arcebat a corpore ejus; a sole non putrescebat corpus, nam nubilum fuerat cœlum per eos dies, nec multus calor: πόῤῥω εἶχε, ἐκώλυε. οὐδὲ ὅγε λοιμοῖο χεῖρας ἀφέξει, nec ille abstinebit manus suas pestilentia armatas, A, 97, nam hic genitivus notat rem in manibus positam quasi, et subintelligitur ἀπό. χεῖρας αὐτῶν ἀφέξω σοί, manus eorum arcebo a te, υ, 263. πόῤῥω ἕξω ἀπὸ σοῦ, κωλύσω. ἑκὰς νήσων ἀπέχειν (infin. pro imperat.) νῆα, procul ab insulis remove navem in itinere tuo, o, 33, et ejus oppositum est προσέχειν, prope tenere et habere; nam πρὸς notat ἐγγύτητα, ἀπὸ vero remotionem. simul h. l. suadet ei, περιοδεῦσαι (per ambages facere) τὸν πλοῦν, καὶ μὴ κατ' εὐθὺ (recta via) πλεῦσαι. ἀλλήλων ἀπέχονται, Ξ, 206, et additur, εὐνῆς, a coitu; nam sermo est de conjugibus diu discordibus inter se, nec una cubantibus. et εὐνῆς est alter genitivus ad verbum, ad quem subintelligitur, *scilicet*; ut res indicetur, circa quam abstinuerint alter ab altero. sic et 305. ἀπεχώμεθα τῶνδε βοῶν, abstineamus nos ab his bubus violandis, μ, 321. et 328, τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, pro ἀπείχοντο. οὐδὲ τροφοῦ ἀφέξομαι, τ, 489, ne nutrici quidem parcam. σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, tu abstinebis a pugnando, M, 248. sic, πολέμου (a pugna) ἀφεξόμεθα, Θ, 35, 466. et hæ phrases sunt ellipticæ: plena phrasis est, χ, 316, ἐμοὶ οὐκ ἐπείθοντο (ἀπὸ) κακῶν χεῖρας ἀπέχεσθαι, a facinoribus abstinere manus.

ἀπέωσα, vide sub ἀπώθω, paullo ab initio.

ἀπηλεγής, ἐος. ὁ ἡ. (Λέγω) non curans. ab ἀλέγω, curo. sine ulteriore respectu et tergiversatione. hinc et verbum, ἀπηλεγέω. Vide sub ἐπαινέω, prope finem.

ἀπηλεγῶς. (Λέγω) adverb. χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, I, 309, oportet sane hanc sententiam sine ulla alia cura aut occultatione edicere, *ohne etwas davon aus der oder der beysorge zu verbergen, (without concealing any part of it from this or the other consideration,)* ἀφροντίστως, δίχα τοῦ ἀλέγειν τινός, ἀποτόμως καὶ ἀνυποστόλως. ἀπὸ τοῦ ἀλέγειν, procul a cura ullius alterius respectus. ἵνα ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, α, 373.

ἀπηλοίησε, vide sub ἀπαλοιάω.

ἀπήμαντος, ου. ὁ ἡ. (Πήθω) illæsus, sine calamitate aut detrimento. πέμπειν δέ μιν ἤθελον αὐτοὶ οἴκαδε ἀπήμαντον, τ, 282, et illi eum domum deducere volebant incolumem.

ἀπήμβροτον, vide sub ἁμαρτάω, paullo a fine.

ἀπήμων, ονος. ὁ ἡ. (Πήθω) illæsus. ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων, sine lacrimis et sine malo, A, 415. μῦθος ἀπήμων, consilium tutum et calamitati alicui non obnoxium, M, 80. N, 748. ut ergo ἀπήμων et *active* notet, malo non adficiens, sed amicus et utilis. sic, οὖρος, ventus secundus, μ, 167. ὕπνος, Ξ, 164, placidus somnus, qui et λυσιμελής, καὶ λύων μελεδήματα θυμοῦ. hinc Sophocles vocat ὕπνον ὀδύνης καὶ ἀλγέων ἀδαῆ, ignarum curarum. οὖρον ἀπήμονά τε λιαρόν, ι, 268. η, 266. πομποὶ ἀπήμονες, deductores tuti et certi, Θ, 566. ν, 174, Phæaces. sed *passiva* notio est, δ, 519, νόστος ἀπήμων: reditus incolumis. ἀπήμων ἦλθε, nullo detrimento aut malo adfectus venit, ι, 40. ν, 138. et 39, πέμπετέ με ἀπήμονα, dimittite et deportate me incolumem. ἀπήμονά με οἴκαδε ἀπάξειν, vos ducturos esse me illæsam domum, o, 435. ἤ κεν παρὰ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες, an a castris Græcis abire possimus salvi et sine clade accepta, N, 744. et 761, τοὺς δ' εὗρε οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους, ubi prius explicatur per posterius. πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον, δ, 487. οὐκ ἔνθεν ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους, non inde illæsos abduxi socios, κ, 551, *nicht ohne verlust, (not without loss.)* εὖ ἀπονέεσθαι πάντας ἀπήμονας, σ, 259, ubi τὸ εὖ ἀπονέεσθαι explicat τὸ ἀπήμονας.

ἀπήνη, ης. ἡ. (Ἄγω) est pro ἀγήνη, ab ἄγω: notat idem quod ἡ ἅμαξα, vehiculum, plaustrum; et trahitur ab equis vel mulis. *ein wagen, (a carriage.)* ἅρμα, τὸ, autem est solorum equorum. ἀπήνη ad onera portanda adhibetur: ἅρμα est hominum proficiscentium aut pugnantium. εὐξέστου ἐπ' ἀπήνης, Ω, 275, s. coll. 266. et 324. ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην. et 447, δῶρα ἐπ' ἀπήνης. et 578, 590, 718. nam Priamus egressus est cum duobus curribus; in uno vehebatur ipse, in altero ferebantur dona et referebatur corpus Hectoris. collato et 263, s. et 277. de curru autem in quo ipse Priamus vehebatur, est 279, seqq. 322, seqq. ex quo loco maxime apparet. οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην ὑψηλὴν εὔκυκλον ἵνα κλυτὰ εἵματα ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, ζ, 57, seqq. coll. 37. et 69, s. ἀπήνην ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν coll. 72. et 252, s. ergo currus pro hominibus solis cum equis est ἅρμα vel δίφρος: pro oneribus autem ἀπήνη et ἅμαξα. et quia ἀπήνη mulis aut bubus loco equorum poterat jungi: hinc et ἀπήνη notat currum mulis junctum, si vel ad solos homines vehendos adhiberetur.

ἀπηνής, ἐος. ὁ ἡ. (Ἔω) immitis, inclemens, non benevolens. confer ἐνηής. οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής, qualis ejus animus est superbus et immitis, O, 94. et 202, τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε, hancce referam Jovi responsionem duram et vehementem? ὅτι σοὶ νόος ἐστὶν ἀπηνής, Π, 35, quia mens tibi est sæva, coll. 33, νηλεές, immisericors. sic et Ψ, 484. σ, 380. notat ergo

σκληρὸν, καὶ ἐναντίον πρὸς ἐνηῆ, qui opponitur τῷ ἐνηεῖ: iniquum, injustum, incivilem, non comem. πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. Α, 340, apud regem immitem et acerbum. ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ, τ, 329, qui immitis sit, et ad immitia edoctus usu. nam posterius plus est quam prius: notat enim talem, qui jam est περὶ τὰ ἀπηνέα ἐπιστήμων, cujus animus jam est sciens factus talium. sic et ὁ ἀμύμονα εἰδὼς, recta et honesta edoctus. ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, immitem et incivilem mentem habens, ψ, 97. et 230, πείθεις δή μευ θυμὸν ἀπηνέα περ μάλα ἐόντα, fidem sane facis mihi, licet valde dura et difficilis essem ad credendum tibi. ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνὴς, Ψ, 611, non insolens et immitis, *nicht übermüthig und unfreundlich, (not arrogant and harsh.)* recentiores Attici dixere τὸ ἀπηνὲς, τὸ ἀπαίδευτον, rusticum et rude. alii hoc nomen compositum volunt esse ab ἄπο αἴνου, procul a laude: sed minus accurate. Vide sub ἐνηὴς, et ἐπαινέω sub medio.

ἀπήνυσαν, vide sub ἀπανύω.

ἀπήραξε, vide sub ἀπαράσσω.

ἀπηύρα, ἀπηύρων, vide sub ἀπαυράω.

ἀπήωρος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) procul sublatus, procul suspensus. ab ἀπὸ et αἰωρέω. ἀπήωροι δὲ ἦσαν ὄζοι, rami in longum erant protensi ab arbore, μ, 435, οἱ ἀπῃωρημένοι, οἱ πόῤῥω τῆς ῥίζης ὄντες. οἱ ἀφεστῶτες, παρεκτεταμένοι, *die weit vom stamme ab in der luft schweben, (extending to a great distance from the trunk.)* nam causam reddit, cur pendere debuerit, nec pedibus consistere potuerit.

ἀπιθέω, f. ήσω. (Πείθω) non patior persuaderi mihi; non obtempero, non pareo. οὐδ' ἀπίθησε μύθῳ, neque non paruit verbo vel præcepto, Α, 220. sic, Β, 166, et paruit. 441. Γ, 120. Δ, 68, obsecutus est. 198. Η, 43. Μ, 329, 351, 364. Ξ, 277. Ο, 78. Π, 458. Ψ, 895. ε, 43. ο, 98. οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ψ, 369. οὔτις αὐτῷ νεμεσήσεται, οὐδ' ἀπιθήσει, nemo ei succensebit, neque non obtemperabit, Κ, 129. ὦ γύναι, οὐ μέν σοι τόδε ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω, O uxor, non sane tibi hoc præcipienti non obsequar, Ω, 300 recentiores scribunt hoc verbum etiam ἀπειθέω, ab ἀπειθής.

ἀπινύσσω, (Πνέω) desipio, non sapio, ἀφραίνω. κῆρ ἀπινύσσων, Ο, 10, non mentis compos, nihil sentiens mente: et ponitur ibi de viro, deliquium animi passo, *der ohnmächtig ist, (insensible, in a swoon.)* δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν, non videris mihi stupidus aut imprudens esse, ε, 342. ζ, 258, i. e. οὐκ ἐστερῆσθαι τοῦ πινυτοῦ εἶναι.

ἄπιος, ία, ιον. (Ἀπὸ) remotus, dissitus. *entfernet, entlegen, (distant, remote.)* ab ἀπὸ vel ἄπο, *was weit ab ist, (what is far off.)* τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, Α, 270, coll. 269, ubi videtur esse nomen proprium Peloponnesi post modo dictæ, quæ nomen habuerit ἀπό τινος Ἄπιδος aut Ἀπεὼς aut Ἄπιος, (ὁ Ἄπις) qui ibi antiquitus regnarit. hinc et scribunt Ἀπίης l. c. et conf. de ea re τὸν Περιηγητήν. sed tamen et in genere notare γῆν ἄπο ἀφεστῶσαν καὶ ἀλλοδαπὴν, manifestum est ex η, 25, ubi eadem verba Ulysses loquitur, ex errore longo ad Phæacas delatus. et manifestius etiam ex π, 18, ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίας δεκάτῳ ἐνιαυτῷ. alii poëtæ hoc sensu dicunt ἡ τήλουρος, a τῆλε procul, et ὁ ὅρος, terminus; cujus termini procul absunt. ἐξ ἀπίης γαίης, Γ, 49, ubi quidem re vera est, ex Peloponneso: sed mens loquentis sine dubio solum id cogitat, ex remota et longinquâ terrâ. ἡ ἄπιος, est pirus arbor; ὁ ἄπιος et τὸ ἄπιον, pirum: et habent nomen fortasse ἀπὸ τῆς πιότητος, quia mitia pira non agrestia solent esse valde pinguia, ab α intensivo vel copulativo. agrestia autem fortasse ex α privativo sic dicta, ob siccitatem.

ἄπιος, ἡ, pirus arbor, ἄπιος ὁ, pirum, vide supra et sub ὄγχνη, prope initium.

ἀπιστέω, f. ήσω. (Πείθω) non credo, fidem non habeo, dubito. τὸ μὲν οὔ ποτε ἀπίστεον, (imperf. act. sine augm.) at ego de hac re nunquam dubitavi, de hac re fidem certam nunquam non habui, ν, 339, et pertinent hæc ad sequentia.

ἄπιστος, ου. ὁ ἡ. (Πείθω) incertus, infidus it. non credibilis. it. incredulus. ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι, quia ejus filii sunt insolentes et infidi, *auf die man sich nicht verlassen kann, (not to be depended upon,)* Γ, 106, et sermo est de fœdere percutiendo, ad quod ipse senex Priamus poscitur. κακῶν ἕταρε, αἰὲν ἄπιστε, Ω, 63, ubi sic increpatur Apollo a Junone, conf. Ἀπόλλων in R. et 207, ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, crudelis vir est iste, et cui fidere non queas; et loquitur Hecuba de Achille ad Priamum. θυμὸς δέ σοι αἰὲν ἄπιστος, ξ, 150, ubi est in significatu activo quasi, animus tibi semper est incredulus, quem de veritate rei certum facere difficile est, *ein ungläubig herz, (an incredulous mind.)* et 391, ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, eodem significatu. sic et ψ, 72.

ἀπίσχω, (Χάω) abstineo, idem ac ἀπέχω q. v. ἄπισχε φάσγανον, λ, 94, remove gladium, *halte weg, (hold back.)* ἄπο ἔχε, ἀφίστασθαι.

ἀπλοΐς, ΐδος. ἡ. (Πέλω) est nomen speciei cujusdam palliorum, cujus opposita species est ἡ διπλοῒς, quam conf. δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, Ω, 230. ω, 275. possit credi, fuisse hæc pallia ex textura simplici, e. c. mere lanea; deinde et mensura simplici, ut non latior nec longior corpore gestantis fuerit ἡ χλαῖνα.

ἁπλόος, όη, όον. (Πέλω) simplex, *einfach, (single,)* qui unus tantum est. est ab α unitatis nota, et πέλω, sum. notat et animum simplicem et apertum, sine dolo aut simulatione. ἁπλότης ἡρωϊκὴ libenter narrabat quæ faciat vel factura sit, si damni nihil ex tali narratione

esset timendum. sic Hector e. c. narrat, cum dissimulare posset, se visurum esse uxorem, etc. Z, 365—368.

ἄπνευστος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) non spirans. ὁ δὲ ἄπνευστος καὶ ἄναυδος κεῖτο, jacebat sine spiritu et loquela, ε, 456.

ἈΠΟ', præpositio, regens genitivum. est cum Germanorum *ab* vel *af* ejusdem notionis; varie tamen pro contextu reddenda. in genere est, a, ex, de: *ab, von, (of, from.)* ἀπὸ πασσάλου ἑλόμην τὸ, *nahm es vom nagel herab, (took it from the peg,)* E, 209, quod Ω, 268, ἀπὸ πασσάλοφιν dicitur per paragogen. χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμα ἀνέωγε, Π, 221, de cistâ operculum aperuit, *öfnete den deckel vom kasten, (lifted the lid of the chest,)* ἐπὶ ἅμαξαν ἀπὸ οὔδεος, ex terrâ in currum M, 448, *von der erde auf den wagen heben, (to lift from the ground into the car.)* ἔπεσεν ἀπὸ δίφρου, cecidit de curru, *fiel vom wagen herab, (fell from the chariot,)* Π, 743. et 297, ἀπὸ κορυφῆς ὄρεος, a cacumine montis. *vom gipfel weg, (from the summit.)* ποταμοὶ, ὅσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι, M, 19, a montibus profluunt, *aus dem gebirge, (from the mountains.)* ἀπὸ κρατὸς εἵλετο κόρυθα, *nahm den helm ab, (took the helmet from his head,)* Z, 472. ἔβλητο ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι, *ist mit einem wurfspiesse von meiner hand getroffen worden, (was struck by a spear thrown by my hand,)* Λ, 674. M, 306. ἀπὸ ὀρέων ἔκτυπε Ζεὺς, Θ, 170, tonabat ex monte. τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζὸς, *jene zu wagen, er zu fusse, (she in a chariot, he on foot.)* E, 13. sic et O, 386, s. οἱ μὲν ἀφ' ἵππων οἱ δ' ἀπὸ νηῶν, *jene auf wagen, diese auf den schiffen stehend, und von da herab fechtend, (these standing in chariots, those in the ships, and fighting from thence.)* sic et Z, 470, λόφον ἀπὸ ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα, cristam a summa galea nutantem, *oben auf dem helme, (at the top of the helmet.)* sed: τὸν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε, Λ, 320, eum ex curru dejecit in terram. ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε, ex curru desiliit in terram, Π, 733, *sprang vom wagen, (leaped from the car.)* ἀπὸ ὧν ὀχέων, a suo curru semotus, Δ, 306. ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς, Π, 635, excitabatur strepitus a terra, *der schall vom fallen prallete von der erde zurück, es schallete auf der erde, (the noise of his fall was reverberated by the earth, the earth resounded.)* νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο, mortuum a terra brachiis tollebant, P, 722. ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας, Υ, 325. κίνησεν τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρε, Ψ, 730, movit paululum a terra, non tamen plane sustulit. ἀπὸ τόπου, a loco, *von einem orte her, (from a place,)* B, 659, 839, 849, 877, 287. Δ, 91. T, 1, alibi hoc ἀπὸ τόπου est, procul ab eo, *weit von dem orte entfernet, (far distant from the place,)* M, 70. N, 227. Ξ, 70. ἀπὸ ὑσμίνης, procul inde, *weit davon weg, vom gefechte, (far away, from the fight,)* Π, 447, 645. Σ, 243. τῆλε ἀπὸ Λαρίσσης, procul a Larissa, P, 301. φοβέοντο ἀπὸ νηῶν, fugabantur a navibus, Π, 304. ἦλθον ἀπὸ νηῶν, veni ego inde a navibus, Ω, 401, et 780, πέμπων μὲ ἀπὸ νηῶν, dimittens me ex castris ubi naves stant subductæ. Sed O, 435, νηὸς ἀπὸ πρύμνης πέσε, cecidit de puppi. ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης, extra a tabernaculo digressum, K, 151, ubi ἀπὸ fere abundat. sic et ἀπὸ οὐρανόθεν, de cœlo, Θ, 365. Φ, 199. ἀπὸ κόπρου, e stabulo, *aus dem stalle, vom miste weg, (out of the stable, away from the dung.)* Σ, 575. ἐπάλξεων, de propugnaculis, M, 264, *von den brustwehren herab auf denen sie stunden, (from the ramparts on which they stood.)* genitivus post ἀπὸ sæpe paullum immutatus per paragogen φι vel φιν, e. c. ἀπὸ στήθεσφιν, pro στήθεος vel στηθέων, Λ, 374, et 351, ἀπὸ χαλκόφι pro χαλκοῦ. et 44, ἀπ' αὐτόφι pro αὐτοῦ. ἀπὸ νευρῆφιν pro νευρῆς, Θ, 300, 309. O, 313. Π, 773. Φ. 113. στρατόφιν, K, 347, στρατοῦ. ναῦφι, pro νεῶν, a navibus, Π, 246. ἀπὸ ἕλκεος, ex vulnere, Λ, 811. Π, 528. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, utinam mihi sic ab aure procul esset, Σ, 272, et X, 454, αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμοῦ ἔπος, utinam ab aure mea procul esset verbum; quæ est ἐνδιάθετος εὐχὴ, precatio affectuosa et brevibus interserta, pro, εἴθε μὴ μόνον μὴ ἴδοιμι, ἀλλὰ μηδὲ ἀκούσαιμι τοιαῦτα. ut ergo ἀπὸ οὔατος sit μακρὰν ἀκοῆς procul ab audiendo, conf. ὧδε. sic, ἀπὸ θυμοῦ ἔσεαί μοι, A, 562, i. e. μακρὰν ψυχῆς, procul ab animo eris mihi, i. e. μῖσος ἕξεις ἐξ ἐμοῦ, *du wirst mir verhasst werden, immer weiter von meinem herzen entfernet werden, (thou shalt be farther and farther removed from my heart, shalt be hated by me.)* hinc est τὸ ἀποθύμιον, i. e. ἀκαταθύμιον, ingratum quid animo nostro. sicut dicimus, ἐν θυμῷ τινὸς ὢν, i. e. ἔσω ψυχῆς: si is deinde ἐκπέσῃ ἐκεῖθεν, dicitur ἀποθύμιος et ἀκαταθύμιος. nam τῷ ἀποθυμίῳ oppositus est ὁ καταθύμιος, gratus animo nostro: hinc apud Herodotum γυνή τις ἡ Καταθυμία vocatur. qui l. c. legunt ἄπο, idem sentiunt, οὐδ' ἄπο δόξης, K, 325, i. e. οὐ πόῤῥω τῆς σῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, non contra ac de me existimas, *nicht etwa der meinung zuwider die du von mir hast, (not contrary to the opinion thou entertainest of me,)* et dextre id addit poëta, et ambigue: nam pingit stultum, a quo nil nisi perversum poterat expectari. sic illud Terentianum, Eunuch. V, 9, circa finem, nil præter promissum est. ἀπὸ δείπνου, a jentaculo, i. e. post sumtum jentaculum, Θ, 54, pro, μετὰ τὸ δεῖπνον, *nach dem frühstücke (after breakfast.)* ἐμοῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα, A, 541, ubi alterutrum fere abundat. sic et E, 322. νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, remote a strepitu. sic et K, 416, et O, 244. σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων, *abgesondert von den andern, (apart from the others.)* ἀπὸ κρητῆρος πλεῖον ἀφυσσάμενοι, K, 578, ex Cratere. ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, consulto et studiose ita loqueris, H, 359, σπουδαίως, *mit fleiss, (purposely.)* sic et M, 233. ἀπὸ χειρὸς, a manu, E, 416, N, 505, e manu. Ξ, 455. Π, 615, Ψ, 843. θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας, a manu dei impetum et celeritatem habens, Υ, 327. ἀπ' ὤμοιϊν, de humeris, ab hu-

meris, Θ, 194. ἀπ' ὤμων, Ο, 714, ceciderunt scuta. Ρ, 318, detraxerunt arma. ῥ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχένα ἔχουσιν, Χ, 324. ἀπ' ὀφθαλμῶν, ab oculis, *von den augen weg, (from the eyes,)* Ο, 668. Υ, 341. Ψ, 53, ex oculis, *aus dem gesichte weg, (out of sight.)* et 385, ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα, effundebantur lacrimæ. ἀπὸ τείχεος, a muro procul, Ι, 353, Σ, 256. ἰὼν ἀπὸ τείχεος, *gehend von der mauer weg, (proceeding from the wall,)* etsi non procul, sed tamen extra, Σ, 215. Φ, 557. Χ, 16. ἀπὸ πύργων, de munitionibus et turribus, Μ, 154, et 386, κάππεσε ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, coll. 390. ἀπὸ πύργου βαίνε χαμᾶζε, Φ, 529. nam ὁ πύργος est murus, quo locus est munitus, *die festungsmauer, (the rampart.)* ἤκουσε οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου, audiit lamentationem quæ in muro sonabat, Χ, 447. ῥίψει, dejiciet de muro, Ω, 735. locum Θ, 213, alibi require, et quidem sub ἐκ. ὦσαν ἀπὸ σφείων, repulerunt a se, Δ, 535. ἀφ' ἡμείων, a nobis, Ε, 258. ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱὸν, a se projecit filium, Ε, 343. et 626. ὦσαν ἀπὸ σφείων. ἕθεν, a se, Ζ, 62. Μ, 205, ἧκεν, Ν, 688. αὖτις ἀπ' αὐτοῦ, retro ab eo, Ρ, 498. ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδα ἀνέσχε, Υ, 278, *hielt den spiess vor sich hoch, (held the spear high before him,)* coll. 261. sic et Κ, 465, ἀπὸ ἕθεν ὑψόσ' ἀείρας, *von sich weg in die höhe hebend, (having lifted high from himself.)* τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας, arcu perdentem, Θ, 279. 'Ἀπόλλων τοὺς ἔπεφνε ἀπὸ βιοῦ, interfecit nervo, i. e. sagittis a nervo arcus missis, Ω, 605, ἔεργεν ἀπὸ χροὸς, arcebat a corpore, Δ, 130. ἱδρῶτα ἔνιψεν ἀπὸ χρωτὸς, lavit a corpore, Κ, 575. ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον, a corpore arcebat mortem, Ν, 440. et 640, ἔντεα ἀπὸ χροὸς συλήσας, *die waffen vom leibe ziehend, (stripping him of his armour.)* λύματα κάθηρεν, sordes abluit a corpore, Ξ, 170. ἤρκεσε ὄλεθρον, Ο, 534. ἀπὸ κρήνης, a fonte, Π, 160. Φ, 257. ἀπὸ γλώσσης, Α, 249. et 530, κρατὸς, a capite, *an dem haupte, (on the head.)* et 532, Οὐλύμπου. et 591, βηλοῦ. et 598, κρητῆρος ἀφύσσων. ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν, Δ, 275. et 514, πτόλιος. ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων, a capite et humeris, *an dem kopfe, (from the head.)* Ε, 7. et 147, ἀπὸ αὐχένος ἠδὲ ἀπὸ νώτου. ὤμων τεύχεα ἐσύλα, Ζ, 28. θυμὸν ἀπὸ μελέων, vitam ex membris, i. e. ex corpore, Η, 131. ἀπὸ στρατοῦ, *vom lager, (from the camp.)* Κ, 336, 341. et 371, ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ὄλεθρον, mortem a manu mea tibi inferendam. ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα, detraxit illis, Λ, 110. et 552, ἄκοντες ἀπὸ χειρῶν, jacula manibus missa. sic et δοῦρα, 570. et 644, ἀπὸ θρόνου ὦρτο, *sprang auf vom stule, (leapt from the seat.)* αἵματι ἀπὸ Τρώων καὶ 'Ἀχαιῶν, Μ, 431, sanguine eorum madefactus est murus. ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης, Ν, 63. et 65, ἀπὸ τῶν ἤϊξε, ab his celerrime discessit, 137. 672, θυμὸς ᾤχετο ἀπὸ μελέων, vita abiit ex corpore. στᾶσα, ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου, sc. εἰσεῖδεν, Ξ, 154, stans vidit ex Olympo a vertice ejus. et 258, ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ. Ο, 524, 125, et 610, αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ, *sein helfer vom himmel, (his auxiliary from heaven.)* τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ, Π, 117. et 226, οὔτις πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ, sc. δέπαος, nemo biberat ex eo, *niemand hatte aus dem becher getrunken, (no person had drunk out of the bowl.)* et 324, 607, 863, ὕπτιον ὦσεν ἀπὸ δουρὸς, *stiess ihn vom spiesse ab, an den er angespiesset war, (pushed him from the spear, with which he was transfixed.)* Ρ, 110, 112, 222, πολίων, ex urbibus. 662. ἀπὸ σώματος, a corpore necato, Σ, 161, 164. 177, δειρῆς, a collo. 214, 410. Τ, 130. 329, ἄπο 'Ἄργεος, procul ab Argis. 379, ἀπὸ σάκεος σέλας, de clypeo spendor. Υ, 5, ubi phrasis pertinet ad κέλευσε, *er befahl ihr von oben, (he commanded her from above,)* i. e. ipse sedens in excelso jubebat. 148, 501, s. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένου, retro ferrum resiliit ab icto, Φ, 593, ubi genitivus paullo longius dissitus a suâ præpositione. ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι, *so käme mir doch die betrübniss vom herzen weg, (thus grief would depart from my breast,)* Χ, 43. et 126, οὐ πως ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης αὐτῷ ὀαρίζειν, est proverbialis locutio, de qua vide δρῦς, et πέτρα. notat simplicitatem et sinceritatem, sicut pastoritii juvenes et puellæ, in arbore aut saxo sedentes unâ, confabulantur placide. sic ego jam cum hôc loqui non possum. 368, 468. Ψ, 158, 231. 508, ἱδρὼς ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο, sudor a cervice defluens et a pectore. de equis sermo. 714, 880, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ, sc. Μηριόνου. ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα, Ω, 492, ubi ἀπὸ possit concipi ut avulsum a verbo, pro ἀπιόντα, abeuntem a Trojâ. et 514, καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων, et ei ex præcordiis et artubus abscessit desiderium: nam præ desiderio absentis patris cari, cujus jam admonitus erat affectuosissime, obtorpuerat totus, ut nec aliarum rerum jam conscius sibi esset, nec pedes manusque aliquo officio suo fungerentur. et 578, ἀπ' ἀπήνης ἥρεον *huben vom wagen, (took from the waggon.)* ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς, Ε, 214, ubi apte possit ad τάμοι jungi, pro ἀποτάμοι. sic et Ι, 335, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου (μόνου) 'Ἀχαιῶν εἵλετο, pro ἀφείλετο: et 437, πῶς ἂν ἔπειτα ἀπὸ σεῖο (σοῦ) φίλον τέκος αὖθι λιποίμην οἶος, quod esse possit, πῶς ἂν σοῦ μεμονωμένος ἀπολιποίμην. sed potest et esse, ἀπό σου, procul a te. Ν, 527, ἀπ' αὐτοῦ ἥρπασε, eripuit ei. Π, 733. manifesto avulsum ἀπὸ est, Λ, 554, ἀπὸ νόσφιν ἔβη, pro ἀπέβη. et 488, ἀπ' αὐτοῦ δὲ αἷμα νίζε, pro ἀπένιζε, abluebat. coll. 828. ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο pro ἀφέλοιτο, Ε, 317, i. e. θανατώσῃ, occidat. οὔς ποτε ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην pro ἀφελόμην, Θ, 108, et hoc verbum habet duplicem accusativum. τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, pro ἀπενάριζον, Μ, 195, spoliabant hos (κατὰ, quod attinet) arma. Ο, 343. ἵστατο ἀπ' Αἴαντος, Ν, 702, pro ἀφίστατο. et 577, ἀπήραξεν, galeam abripuit. ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον, *riss ab, (tore off,)* pro ἀπέρρηξε, equinam cristam galeæ, Ο, 537. φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται, pro ἀφέλωνται, Π, 82. βραχίονα δρύψε ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν, pro ἀπήραξεν, Π, 324, sic et ἀπέδρυψε. brachium nudavit

musculis, *hat vom arme das fleisch abgeschunden, (stripped the flesh from the arm,)* et os penitus diffregit. et 545, μὴ ἀπὸ τεύχεα ἕλωνται. et 587, ῥῆξεν δ' ἀπό. et 861, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, vitam perdiderit. ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι, P, 17. et 609, τοῦ μὲν ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν, pro ἀφήμαρτεν, aberravit ab eo paululum. ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ, Σ, 92. ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε, pro ἀπέταμε, guttur apri abscidit, T, 266. ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι, quæ comburat Trojanos et arma, Φ, 336, pro ἀποκήαι, aor. 1. opt. act. ab ἀποκαίω. ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω, pro ἀποδύω, exuero, X, 125. οὐδὲ ἀπ' ἀσφάραγον τάμε, X, 328. non abscidit guttur. et 406, ἀπὸ δ' ἔῤῥιψε καλύπτρην. et 505, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν, pro ἀφαμαρτὼν πατρὸς, *da er den vater verfehlet*, i. e. *da ihm sein vater fehlet, (missing, that is, wanting his father.)* nam pater est quasi scopus, ad quem in omni necessitate collimat puer impubes. ἀπὸ μήρινθον τάμε, abscidit funiculum, Ψ, 867. ἀπὸ δ' Ἕκτορα λύσῃ, Ω, 76. et 725, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, pro ἀπώλεο αἰῶνος νέος, vitam perdidisti juvenis. ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς, pro ἀπείργουσιν, λ, 602, prohibent eum honore. ἄπο, postpositum casui suo vel verbo, retracto accentu, vel et adverbialiter positum ut remotionem notet. νεῶν ἄπο, a navibus, B, 91. et 162, φίλης ἄπο πατρίδος αἴης, procul a patria. 208, νεῶν ἄπο. et 233, ἥντ' αὐτὸς ἄπο νόσφι κατίσχεαι; quam ipse separatim tibi habeas? ubi ἄπο et νόσφι fere idem notat. et 292, μένων ἄπο ἧς ἀλόχοιο, *sich von seiner gemahlin abgesondert aufhält, (living apart from his wife.)* et 457, ἐρχομένων ἄπο, ab his gradientibus, *von ihnen da sie giengen, (from them as they were going.)* πολλοὶ ἄπο σπινθῆρες ἵενται, Δ, 77, multæ scintillæ inde emittuntur, pro ἀφίενται, *es springen viele funken davon ab, (many sparks are emitted by it.)* et legi ibi quoque potest ἀπό. τυτθὸν ἄπο πρὸ νεῶν, paululum remote ante naves, H, 334, ubi tamen accuratiores scribunt ἀπόπρο, unâ voce, prope, *nicht weit davon, nahe vor, (not far from, near at hand.)* ἄπο μνηστῆς ἀλόχου, procul a sua nupta, Λ, 242. et 802, νεῶν ἄπο, *von den schiffen ab, (from the ships.)* γαίης ἄπο πατρίδος, procul a patriâ, N, 696. et 723, νηῶν ἄπο, a navibus. λούσῃ ἄπο βρότον, *das geronnene blut abwasche, (wash off the clotted blood,)* pro ἀπόλουσῃ, Ξ, 7. et 146, νεῶν. θεῶν ἄπο, procul a diis, O, 33. et 335, γαίης πατρίδος. Π, 45, νεῶν. et 75, Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύναι, a Danais perniciem defendere. et 80, νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων. 376. et 436, μάχης ἄπο, remote a prœlio. et 669, πολλὸν ἄπο προφέρων, *weit davon fort schaffend, (carrying far away.)* sic et 679. ἄπο πτολέμοιο μένοντα, remotum a pugnâ manentem, Σ, 64. 345, ὄφρα Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον. et 420, θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν, a diis opera doctæ sunt. βοῶν ἄπο, T, 188. Πηλείδην λούσασθαι ἄπο βρότον, Ψ, 41, φίλων ἄπο, remotus procul a suis, α, 49. η, 152. θ, 411. ὀλέσαντα ἄπο, pro ἀπολέσαντα, eum qui perdidit, β, 174, *verlohren hat, (has lost.)* δόμων ἄπο τῆλε, procul a domo tuâ, γ, 313. φίλης ἄπο πατρίδος αἴης, procul a patriâ meâ, δ, 262. φίλων ἄπο νόσφιν, procul a suis, ι, 113. θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς, a diis consilia doctus, ζ, 12. et 18, χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, ministræ puellæ virginis regiæ, habentes pulcritudinem a Gratiis. et 40, πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος, loca lavandi multum absunt ab urbe. κεφαλῆς ἄπο φᾶρος ἕλεσκε, *nahm den mantel weg vom gesichte, (removed the mantle from his face,)* θ, 88. et 457, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα, virgo regia. ἄπο πατρίδος, *vom vaterlande weg, (from his native country,)* κ, 49. οὐ μὰν ἄπο σκοποῦ οὐδ' ἄπο δόξης μυθεῖται βασίλεια, λ, 343, non procul a scopo, (metaphora sumta a sagittario qui ad scopum collimat, est ergo pro: εὔστοχα loquitur regina, *sie trift den rechten punct,) (she hits the right point)* neque procul ab opinione nostra quam habemus de eâ, οὐ μακρὰν ὧν περὶ αὐτῆς δοξάζομεν, ὑπολαμβάνοντες ὅτι εὖ περὶ τοὺς ξείνους διάκειται. ὑῶν ἄπο, remotus a porcis, ξ, 525. δόμων ἄπο, *von hause abwesend, (absent from home,)* ο, 10. et 516, ἄπο τῶν, seorsum ab his. et 528, ἑτάρων ἄπο νόσφι καλέσας, *von den andern ab bey seit, (separately from the others.)* ipsum ἀπὸ in Odyssea, est α, 75, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος, circumagitat et errare facit a patria. ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, malum a domo arcere, β, 59. ἄψ ἀπ' Ἀθηνάων, *zurück von Athen kommend, (returning from Athens,)* γ, 307. et 453, ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς, *von der erde anfnehmend, (taking up from the ground.)* δάκρυ ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, δ, 114. et 198, βαλέειν δ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν, *thränen von den augen fallen lassen, (dropping tears from the eyes.)* et 522, πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ δάκρυα θερμὰ χέοντο, multæ ab eo lacrimæ profundebant se. et 524, τὸν δὲ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός. λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, sortitus partem de præda, ε, 40. et 263, πέμπε ἀπὸ νήσου, dimisit ab insula. et 315, τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς πέσε, longe a rate ipse cecidit. 323, πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν, *rieselte ihm vom kopfe, (trickled from his head.)* et 350, πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, longe à continente. et 434, ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπεδρύφθησαν, *die haut von den händen wurde abgeschunden, (the skin was lacerated from their hands.)* σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ, dispelle curas ab animo θ, 149. ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων ἀνδράσι μάρνασθαι, ι, 49, ex equis pugnare, *zu pferde oder zu wagen zu fechten mit den feinden, (to fight the enemy on horseback or in cars:)* ἱππόται: unde ἱππιοχάρμης, ὁ ἐφ' ἵππων μαχόμενος, i. e. in curru suo stans; qui tamen et simpliciter esse potest ὁ ἵπποις χαίρων, ἓξ ἀφ' ἑκάστης νηὸς ὤλοντο, *sechse von jedem schiffe blieben, (six perished out of each ship,)* ι, 60. et 192, φαίνεται οἷον ἀπ' ἄλλων, apparet solum ex omnibus. et 210, ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει, odor suavis a cratere spirabat de vino eximio. γίνονται δ' ἄρα ταί γ' ἔκ τε κρηνῶν ἀπό τ' ἀλσέων, κ, 350, nascuntur illæ (nymphæ Circes) ex fontibus et a nemoribus. ἀπ' οὐρανόθεν, de cœlo, λ,

18, in occasu vesperi. et 277, ἀψαμένη βρόχον ἀπὸ μελάθρου, aptans laqueum ex trabe; de suspendente se. φίλων ἀπὸ νόσφιν ἑταίρων, μ, 33, davon weg bey seit, (apart from.) et 120, φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς, fugere ab ea fortissimum est quod facere possis. et 187, ἀπὸ στομάτων ὄπα, vocem ex oribus. 381. 414, κάππεσεν ἀπ' ἰκριόφιν, pro ἀπὸ ἰκρίου, decidit de tabulato. ο, 551. λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, homines ex urbe, ν, 156. ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης, ξ, 252, conscendentes a Cretâ. οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ, ο, 96, non procul habitabat ab eo. et 353, θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, vitam ex corpore perire, i. e. mori, οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης, τ, 163, vide δρῦς. ἐβρόντησεν ἀπ' οὐρανοῦ, υ, 103, 113. et 152, ἦλθον ἀπὸ κρήνης, venerunt a fonte. et 343, τὴν ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι, eam e domo abigere. τόξον μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε, φ, 136, 163. et 364, οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, solum et ab hominibus separatum. οὐδοῦ ἀπὸ ξεστοῦ τοξάσεται, χ, 72, a limine, (insistens ei) jaculabitur. σήματα κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων, signa occulta ab aliis scimus, ψ, 110, die andern verborgen sind, (unknown to others.) in compositis ἀπὸ sæpe abundat, ut nihilo plus quam simplex significandum præbeat. vide ἀπομηνίω, ἀπολύω, ἀπογυιόω, etc. nisi tamen malis existimare, ἀπὸ intendere significationem. Vide etiam sub 'ΕΚ et ΠΑΡΑ'; in compositione vide sub ἀπογυιόω, et ἀπομηνίω.

ἀποαιρεῖσθαι, ἀποαίρεο, vide sub ἀφαιρέω.

ἀποβάθρα, ἡ, vide sub κλίμαξ ad finem.

ἀποβαίνω, (Βάω) abeo, descendo. ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, Γ, 265. sic et Θ, 492. ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, Ε, 227. ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα, Λ, 618. ὣς φωνήσας ἀπεβήσατο, abiit, Α, 428. ἀπέβη, Ζ, 116. Μ, 370. ἀπεβήσατο, Β, 35. ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη, Ε, 133. et 352, ἡ δ' ἀλύουσα ἀπεβήσατο. φωνήσας ἀπέβη, Ζ, 369. εἰποῦσα, Λ, 210. φωνήσας, Ρ, 188. et 480, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι. et 664, ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη. ὣς εἰποῦσα ἀπέβη, Σ, 202. τὼ ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην, Φ, 298. ὣς εἰποῦσα ἀπεβήσετο, Ψ, 212, de qua forma vide simplex βήσομαι. ἀπέβη, Ω, 188. et 459, ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί. et 468, ἀπέβη πρὸς Ὄλυμπον. ὣς εἰποῦσα, α, 319, i. e. ἀνεχώρησε. γ, 371. ἀπέβη πρὸς δώματα πατρὸς, δ, 657. et 715, κατὰ δῶμα. ι, 148. et 357, ὅτε μὲ σχεδίης ἀποβῆναι ἀνώγει, a rate discedere. ζ, 41. η, 78. πρὸς Ὄλυμπον, κ, 307. ἀποβάντες νηὸς, egressi nave, ν, 281. ξ, 346. ο, 43, 453. ἡ μὲν ὣς ἔρξασα ἀπεβήσατο, σ, 196, cum sic fecisset, abiit.

ἀποβάλλω, (Βάλλω) abjicio, werfe oder stosse weg, lasse fallen, verwerfe, (throw away, let fall, reject.) ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε, pro ἀπέβαλε, Β, 183, ἀπέῤῥιψε, warf den mantel ab, (he threw away his cloak.) et conf. χλαῖνα. ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλεν αὐτοῦ, Π, 793. τὰ μὲν ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε, Φ, 51. ὅθεν σ' ἀπὸ νῆας ἐς πόντον βάλλουσιν, δ, 359, unde naves suas in mare propellunt, sie stossen von da die schiffe ab, (whence they push off the ships.) ἀποπλέουσι. ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι, ζ, 100, ἀποῤῥίψασαι, da sie abgeleget, (having cast away:) γυμναῖς ἀφιλῶς παίζουσαι ταῖς κεφαλαῖς. πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον, τ, 63. ἀσπιδαποβλὴς apud Aristophanem est ὁ ῥίψασπις, qui scutum abjicit turpiter. notat et μισέω, odi, contemno, rejicio. Theocrit. Id. 11, 19, τὸν φιλέοντα ἀποβάλλῃ, amantem respuis et aversaris.

ἀπόβλητος, ου. ὁ. ἡ. (Βάλλω) abjiciendus, spernendus, wegzuwerfen, (to be rejected.) οὔ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅττι κεν εἴπω, inquit Nestor de consilio suo quod jam daturus est, Β, 361, non sane repudiandum erit verbum quod dicturus sum. οὔτοι ἀπόβλητα ἐστὶ θεῶν δῶρα, Γ, 65, οὐκ ἔκβλητα, non spernenda.

ἀποβλύζω, f. ξω. (Φλύω) evomo cum sono aliquo, extrudo ex ore, ejecto. ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ, κατέδευσάς μοι χιτῶνα οἴνου, Ι, 487, cum te in gremio meo sedentem tenerem, rigasti mihi tunicam vino, effluere faciens ex ore tuo in infantia tua omnis curæ indiga; ἀποστάζων, διὰ τὴν βρεφικὴν βραχυστομίαν, et ut infantes teneri solent ex ore cum sono protrudere aliquid cibi vel potulenti.

ἀποβρίζω, f. ίξω. (Ἕω) dormio quod satis est, edormio. ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν, atque ibi dormitantes exspectavimus auroram, ι, 151. μ, 7, ausschlafende, ausgeschlafen habende, (sleeping, or having slept their fill.).

ἀπογυιόω, f. ώσω. (Ἄγω) claudum facio, idem quod γυιόω: χωλαίνω. μή με ἀπογυιώσῃς, ne me debilem pedibus vel artubus facias, Ζ, 265, quasi ἀπομελίσῃς. in specie vinum nimis haustum captat pedes, et οἶνος quoque immoderatus est λυσιμελὴς, membra solvens, sicut ὁ ὕπνος et ὁ θάνατος. ἀπὸ in compositione sæpe abundat, e. c. in ἀπομάχομαι, ἀπαμύνω, ἀποκαρτερέω, etc.

ἀπογυμνόω, f. νώσω. (Ἄγω) nudo. denudo. vel totaliter, vel ex parte aliqua. μή σε ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη, κ, 301, nudatum armis. ἡ γύμνωσις in luctâ aliquâ, describitur σ, 66—69. voci γυμνὸς inest τὸ μόνος, ut videtur: referre tamen sub μόνος noluimus: cujus ratio apparet.

ἀποδάζομαι, f. άσομαι. (Δάω) tribuo ut partem. ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς ἕξω, dimidium spoliorum ei attribuam, dimidium ipse habebo, Ρ, 231. σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσα ἐπέοικεν, quantum par est, Ω, 595. et Sigma duplex est ob metrum. Ἀχαιοῖς ἄλλα ἀποδάσσεσθαι, ὅσα πτόλις ἥδε κέκευθε, cum Achæis partiri omnia alia, quæ hæc urbs in se continet, Χ, 118. hinc est ὁ ἀποδασμός.

ἀπόδασμος, ὁ. vide supra.

ἀποδειδίσσω, f. ίξω. (Δίω) absterreo. ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος εὐρεῖα, Μ, 52, pro ἀπεδειδίσσετο αὐτούς.

ἀποδειροτομέω, (Τέμω) cervicem reseco,

idem ac διειροτομέω. δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, duodecim nobiles adolescentes Trojanorum jugulabo ante rogum, Σ, 336, *will sie abkehlen, (will cut their throats.)* sic, eodem contextu, ἀποδειροτομήσειν, Ψ, 22. μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα, λ, 35.

ἀποδέχομαι, f. έξομαι. (Δέχω) recipio ab aliquo. οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα, Α, 95, *nahm sie nicht von ihm an, (did not receive it from him.)*

ἀποδίδωμι, f. ἀποδώσω. (Δόω) reddo, *gebe wieder, gebe ab, (return, give back.)* et ponitur proprie ἐπὶ τῶν χρεωστικῶς διδομένων, si quid redditur ex debito, non ex gratia. πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, Α, 98, pro ἀποδοῦναι. et 134, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι. Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, Γ, 285. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, Δ, 478. Ρ, 302. i. e. cito mortuus est juvenis, ante quam parentibus potuerit pro educationis beneficio gratiam aliquam referre. οὐδ' ἀπέδωχ (ἀπέδωκε) ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθε, Ε, 651, neque tradidit equos, *hat sie nicht ausgeliefert, (has not delivered them up:)* coll. 640, 650. τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἀποδώσω, Η, 84, coll. 79, ut ἀποδώσω idem sit quod πάλιν δώσω. πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην, Ι, 387, donec mihi luat omnem acerbam meam contumeliam: ubi ἀποδοῦναι est, pœnas dare alicui. ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι, Σ, 499, persolvisse omnia. ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη, β, 78, donec sane omnia redderentur, pro ἀποδοθείη. πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα, Θ, 317, omnia pater restituat mihi dona sponsalia. χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, χ, 58. et 61, οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε, pro ἀποδοίητε, per syncopen: si mihi tota patrimonia vestra, restitutionis damni causa, dare velletis. notat ergo hoc verbum in poëta χρεωστικὴν ἔκτισιν.

ἀποδισκεύομαι, vide sub δίσκος, ad medium.

ἀποδοχμόω, f. μώσω. (Δέχω) in transversum extendo. ἔκειτο ἀποδοχμώσας αὐχένα, ι, 372, inflectens, πλαγιάσας: sic ut caput jaceret demissius corpore.

ἀποδρημι, a. 2. ἀπέδρην. (Ὄρω) aufugio. Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς, postquam fugit ex navi Theorum, qui eum captivum pro servo ducebant, π, 65. sic, πρῶτον γὰρ ἐμὲ ἵκετο, νηὸς ἀποδράς, ρ, 516.

ἀποδρύπτω et ἀποδρύφω, f. ψω. (Δέρω) detraho lacerando. *ich schale ab, reisse haut ab, (I tear away.)* ξέειν καὶ ἀπάγειν τῶν σαρκῶν τὸ δέρμα ὄνυξιν ἢ ἑλκυσμῷ ἢ σιδήρῳ. δουρὸς ἀκωκὴ ἀπέδρυψε πρυμνὸν βραχίονα μυώνων, Π, 324, hastæ cuspis abrasit musculos carnis a brachio posteriori ad humeros: et genitivus pendet ab ἀπὸ, sed converse; deberet enim esse, ἀπέδρυψε βραχίονος τοὺς μυῶνας: nunc est, *er schälete das fleisch vom arme ab, (it tore away the flesh from the arm.)* ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων, Ψ, 187, ne ei cutem laceraret tractando. et sermo est de Hectore tracto. sic et Ω, 21. πρὸς πέτραις ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, pro ἀπεδρύφθησαν, ε, 435. μή σε νέοι ἐρύσωσι διὰ δώματα, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα, et lacerent te totum, ρ, 480.

ἀποδύνω, (Δύω) exuo. θοῶς δ' ἀπέδυνε βοείην, celeriter exuit et deposuit a se bovinum corium, quo se ante contexerat, χ, 364.

ἀποδύω, et ἀποδῦμι, (Δύω) idem. *ziehe aus oder ab, (pull or throw off,)* ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, pro ἀποδύσω, exuero tibi vestes tuas, Β, 261, aor. 1. conj. vel et fut. 1. indic. posterius præstat, ut sequens verbum ἀφήσω indicat. τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε, Δ, 532. ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι, pro ἀποδῦσαι, Ε, 435. μιμαὼς (cupiens) ἀπὸ τεύχεα δῦσαι, sc. occiso a se, Ν, 182. τεύχεα δηώσας ἀπέδυσε, postquam interfecerat eum, arma ei exuit, Σ, 83. ἐπεί κε ἀπὸ τεύχεα δύω, si arma exuero mihi, Χ, 125, ἐὰν ἀπεκδυθῶ τὰ ὅπλα. εἵματα ταῦτα ἀποδὺς, exuens tibi has vestes, ε, 343. et 349, ἀποδύσαμενος, exuens tibi eam vittam, vel id cingulum. ut ergo et de minore aliqua parte vestium ponatur. cæterum ἀποδύσασθαι est idem quod ἐκδύσασθαι.

ἀποεργάθω, (Ἔρα) separo, discrimino, idem ac sequens. sic et ex Λ, ubi est: separavit cutem a lateralibus partibus, ἀπεῖρξεν, ἀπήγαγεν, ἀπεκόλλησε τὴν ἐπιπολήν. αὐτὸν δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ, a copiis illis abduxit et distinuit eum, Φ, 599. ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθε οὐλῆς, pannos a magna cicatrice removit, φ, 221, ἀπήγαγε.

ἀποέργω et ἀπεέργω et ἀποείργω, (Ἔρα) separo, discrimino, *ich sondre ab, scheide, (I separate.)* ὅθι κληῒς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε, Θ, 325, conf. κληῒς. et 213. ὅσον (πεδίου) τάφρος πύργου ἀπέεργε ἐκ νηῶν, quantum spatium campi separabat fossa munitionis a navibus, i. e. extra castra Græcorum; vide et ἐέργω. Τρῶας ἅπαντας αἰθούσης ἀπέεργε, omnes Trojanos a vestibulo arcebat et abigebat, Ω, 238. οἵ κεῖνον ἐέργουσιν ἀπὸ τιμῆς, pro ἀπεέργουσιν, arcent et prohibent ab honore suo, λ, 502. μικρὸς λίθος μέγα κῦμα ἀποέργει, γ, 296, fluctum arcet et diffindit.

ἀποέῤῥω, f. æol. έρσω. (Φάω) disperdo. παῖδα, ὃν ἔναυλος ἀποέρσει, χειμῶνι περῶντα, Φ, 283, puerum pastoritium, quem alveus torrentis disperdere solet imbroso tempore transire volentem, φθερεῖ. et 329, μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς, ne eum prorsus perderet et perire faceret fluvius magnus, ἀπεφθείρῃ. ἔνθα μὲ κῦμα ἀπόερσε, Ζ, 348, ibi me fluctus submersisset, ἔφθειρε. et ex hoc composito, in notione activa posito, apparet magis vis simplicis verbi, et veritas etymologiæ. ponitur his locis de submersione in undis: et possit videri, ἔῤῥειν ortum esse ex ῥέειν, fluere. sed si cogitas, ῥέειν sæpe et ῥάειν notare: nihil amplius apparebit quam, ῥάειν et φθείρειν esse arcte cognata. sic et εἰσέῤῥω et εἰσεῤῥέω, f. ήσω, malo fato intus venio. ἐξ οὗ γὰρ εἰσήῤῥησεν εἰς τὴν οἰκίαν, Aristoph. Equit. 4, i. e. μετὰ φθορᾶς εἰσῆλθε.

ἀπήμβροτον, vide sub ἀφαμαρτάνω, ad initium.

ἀποήρεον, vide sub ἀφαιρέω, prope finem.

ἀποθαυμάζω, f. άσω. (Θάω) demiror. ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασε ὄνειρον, *sie bewunderte alsobald den traum, (she immediately wondered at the dream.)* ζ, 49.

ἀποθερίζω, vide sub Θέρος, ad finem.

ἀπόθεστος, ου. ὁ ἡ. (Πείθω) quem nemo curat, cujus absentia nemini molesta est, quem nemo cura dignum putat. a ποθέω, f. έσω, et α privativo. dicitur idem ἀπόθητος, a ποθέω, f. ήσω. κεῖτο ἀπόθεστος, jacebat sic ut nemo eum curaret, ρ, 296, de cane venatico sene, olim præstantissimo: ἀφίλητος καὶ ἀτημέλητος.

ἀπόθητος, vide supra.

ἀποθνήσκω, (Τῶ) morior. idem quod Θνήσκω, nisi quod ἀπὸ moram aliquam in actu moriendi innuit. λ, 423. φ, 33. ἀποτεθνειῶτος, X, 432.

ἀποθορέω, ("Ορω) desilio, festino cum impetu ab aliquo loco. ἰοὶ ἀποθορόντες νευρῶν, Π, 773, a nervis absilientes sagittæ. ἀποθοροῦσα λέκτρου, de lecto exsiliens, ψ, 32.

ἀποθριάζω, vide sub Τρεῖς, prope finem.

ἀποθρίζω, vide sub Θέρος, ad finem.

ἀποθρώσκω, ("Ορω) desilio. νηὸς ἀποθρώσκοντα, de nave desilientem in littus, B, 702. ἀπὸ νευρῆς ὀϊστοὶ Θρῶσκον, pro ἀπέθρωσκον, quasi essent personæ, O, 314. νηὸς ἀποθρώσκων, de urinatore, desiliente ex navi in mare, Π, 748. καπνὸν ἀποθρώσκοντα, fumum exsilientem a terra in aërem, α, 58.

ἀποθύμιος, ου. ὁ ἡ. (Θίω) ingratus, non ex animi sententia, procul a corde, *unangenehm, (disagreeable.)* Νυκτὶ ἀποθύμια ἔρδοι, Ξ, 261, ubi nox ut numen aliquod sistitur: ne faciat quæ huic deæ minus placeant, ἀκαταθύμια. id alibi divisim dixit, ἀπὸ Θυμοῦ, procul ab animo et corde. Vide sub 'ΑΠΟ', aliquanto sub initio, et Θυμὸς, similiter.

ἀποικίζω, f. ίσω. (Χάω) in diversam habitationem transfero, *versetze die wohnung jemandes anders wohin, (transferred the residence of some person to another place.)* αὐτὰς μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε, τηλόθι ναίειν, μ, 135, eas mater in Siciliam transposuit ut procul a se habitarent. sic et μετοικίζω, si quem ex suis sedibus transfero ad alias, ut inter alios habitet. ejusmodi μετοικεσίας vel μετοικήσεως exemplum est δ, 174—177.

ἄποινον, ου. τό. (Φάω) proprie est, λύτρον ἐκ φόνου, pretium redemtionis a cæde, datum ne occidamur: deinde in genere, quodvis λύτρον ex malo aliquo, e. c. ex captivitate. servitute, etc. est quasi ἄφοινον, i. e. δι' οὗ τὶς φόνου λύεται, per quod quis ab occisione redimitur, υἷος ἄποινα, redemtionis pretia pro capto filio, B, 230. ζωγρεῖτε, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι, ἔστι γὰρ ἔνδον (domi) χαλκὸς τε χρυσός τε, τῶν κε ὑμῖν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσια ἄποινα, εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτο ἐπὶ νηυσὶν 'Αχαιῶν, vivum me in captivitatem accipite, *(gebet quartier,) (give quarter,)* nam ego me redimam, est enim domi meæ æs aurumque, de quibus sane vobis largietur pater meus infinita redemtionis pretia, si quidem me vivum rescierit esse in castris Græcis, K, 380. sic et, ζώγρει, Λ, 134. Z, 49, ubi sunt proprie, λύτρα ἐκ φόνου, *erlösungen von der ermordung, (ransom from slaughter,)* et Λ, 46, ζώγρει, καὶ ἄξια δέξαι ἄποινα, Z, 46. αὐτὼ ἔλυσε (διὰ) ἀποίνων, Λ, 106, in libertatem restituit eos intercedentibus redemtionis pretiis. νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, ne mihi pecunias pro redemtione tua loquere, Φ, 99. εἰ κεν δεκάκις τόσα ἄποινα στήσωσι, appendant, X, 349, si vel decies tanta pretia pro corpore tuo: et notat ibi redemtionem corporis mortui ex potestate hostium. sic et Ω, 137, 139, 276, 502, 555, 579, 594, 686, de redemtione vivi ex captivitate et servitute, est A, 13, λυσόμενός τε Θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσια ἄποινα, liberaturus filiam, et afferens innumera redemtionis pretia. et 95, οὐκ ἀπεδέξατο, non admisit ea pretia. et 111, κούρης ἀγλαὰ ἄποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι, splendida λύτρα pro puella. sic, λαβὼν ἀπερείσια, Z, 427. Θέλω δοῦναι ἀπερείσια, I, 120, ubi sunt dona ad placandum læsum et iratum. sic et T, 138.

ἀποίχομαι, ("Εω) abeo. abii, absum. δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος, omnino sane discedis a viro illo bono, T, 342. ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται, ut diu ille abest, *so lange als er ausbleibet, (while he is absent,)* δ, 109. κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο, ignavi abstinent a pugnando, Λ, 408, terga vertunt, cedunt. ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο, ut eum de absente patre interrogaret, α, 135. (sic et γ, 77.) et 253, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου 'Οδυσῆος δεύῃ, multum sane indiges patre absente, *du hattest den abwesenden vater izt sehr nöthig, (thou hast now great need of thy absent father.)* ἀποιχομένοιο ἄνακτος, absente hero, ξ, 8, 450. ρ, 296. πατρὸς, absente patre, τ, 19. δῶμα ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον, domum viri diu absentis, φ, 70. et 395. ἄνακτος, absente hero et possessore.

ἀποίω, (Οἴω) aufero. et hujus, sicut verborum ἐξοίω, ἐποίω, κατίω, συνοίω, futurum tantum occurrit. τούτω ἄμφω οὐ πάλιν ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι ἀφ' ἡμῶν, hos ambos non retro auferent celeres equi a nobis et e nostris manibus, E, 257, alter certe interficietur. οὐκ ἔμελλεν ἄψ (retro) Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν, non relaturus erat ei nuntium, K, 337.

ἀποκαίνυμαι, (Κνάω) occido, destruo, cædo. idem ac καίνω, q. v. ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους, Θ, 127, superabat hoc exercitio omnes præstantes. et 219, Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ, vincebat arcu.

ἀποκαίω, (Κῶ) exuro, comburo. Τρώων κεφαλὰς (i. e. Trojanos) καὶ τεύχεα ἀποκήαι comburat, Φ, 336, et est aor. 1. optat. a.

ἀποκαπύω, f. ύσω. (Κάπω) efflo, ἀποπνέω. nam καπύω est a κάπω. ψυχὴν ἀπεκάπυσε, animam efflavit, X, 467, ubi poëta τὴν λειποθυμίαν, *eine tiefe ohnmacht, (a deep swoon,)* vocat ψυχῆς ἀπόπνοιαν, *ein entgehen des athems, (the breathing out of his soul.)* oppositum est ἄμπνυτο, 475, i. e. ἀνέπνευσε, εἰς τὴν προτέραν ἦλθε πνοήν.

ἀποκαρτερέω, vide sub καρτερὸς, paullo ab initio.

ἀποκαυλίζω, vide sub λωτὸς, prope initium.

ἀποκείρω, f. ερῶ et έρσω. (Κείρω) deseco, disseco, παντελῶς διακόπτω. ἀπέκερσεν ἄμφω τένοντε, K, 456. Ξ, 466, ambos discidit nervos. ἀπὸ δὲ φλέβα (venam) πᾶσαν ἔκερσε, N, 546, 548. ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, Ψ, 141.

ἀποκηδέω, (Κῶ) non curo aliquem, idem ac ἀκηδέω, q. v. nam ἀπὸ notat ἀπόθεσιν τοῦ κήδεσθαι. ἀποκηδήσαντε, non solliciti et curæ pleni ambo, Ψ, 413, et sermo est de equis, ignavam operam in currendo præstantibus.

ἀποκινέω, f. ήσω. (Ἔω) demoveo, depello. ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, alius quidem cum difficultate amoveret et attolleret de mensa hoc grande poculum, Λ, 635, ionice pro ἀπεκίνησε. μή με ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἐόντα, ne me, qui solus sum, depellant a janua, χ, 107.

ἀποκλήρωσις, designatio, constitutio, *begabung, (condition.)* vide sub κλῆρος ad finem.

ἀποκλίνω, (Κλάω) declino, deflecto, deflectere facio. ἄλλῃ ἀποκλίναντα, τ, 556, qui accusativus non ad τὸν ὄνειρον, sed ad explicantem et interpretantem id somnium pertinet; alio deflectentem, *als einer der den traum auf was anders lenket und deutet, oder, der davon ab auf was anders gehet, (as one who interpreted the dream in a different way.)*

ἀποκόπτω, f. ψω. (Κόπω) abscido. ἀποκόψειν, se abscisurum esse, I, 241. ἀποκόψας αὐχένα, postquam amputavit cervicem, Λ, 146. et 261, κάρη ἀπέκοψε, caput abscidit. ἀπέκοψε παρήορον, sc. ἵππον, abscidit equum illum, recisis loris, *hieb die strenge des nebenpferdes entzwey, (cut the traces of the other horse in two;)* Π, 474. ἀποκοψέμεν (ἀποκόψειν) οὔατα, præcisurum esse aures eorum, Φ, 455, ubi alii scribunt, ἀπολουσέμεν, i. e. κολοβώσειν, nam τὸ λοῦσον Cypriis erat τὸ κολοβὸν, unde verbum erat λούσω, quod vim habet futuri: alii legunt, ἀπολεψέμεν, a λέπω, f. έψω, decortico, deglubo: male utrumque. πέλεκυς ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους, γ, 449, securis ἀπέτεμε nervos cervicales. ὅσον τ᾽ ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα, ι, 325, abscidi circiter ulnam. πείσματα νηὸς, rudentes navis, κ, 127, *habe gekappet die taue des schiffes, (cut the cable of the ship.)* κόμην ἐλαίης, ramos oleæ, ψ, 195. παρακόπτω, abscindo, *ich beschneide, (I cut off.)* οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν παρέκοπτου, qualia bona ei præscidisti, Aristoph. Equ. 804, metaph. ab avibus quibus alæ præciduntur ne volare possint: *von was für gutem du ihn abschnittest durch die soldatenlöhnung, (from what good things thou hast cut him off by rewarding the soldiers.)*

ἀποκοσμέω, f. ήσω. (Κόμω) est in poëta convivale verbum, quando dapes et reliqua instrumenta convivii, finito eo, auferuntur ordine et reponuntur. ἀμφίπολοι ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτὸς, η, 232.

ἀποκρανίζω, vide sub κεφαλὴ, ad finem.

ἀποκρεμάω, f. άσω. (Κάρα) dependere facio in caput, *lasse herab hängen, (let hang down.)* αὐχένα ἀπεκρέμασεν, Ψ, 879, de ave mortua.

ἀποκρίνω, f. ινῶ. (Κάρα) separo, secerno, seligo. ἀποκρινθέντε, E, 12, i. e. χωρισθέντες τοῦ ὁμίλου, separati ab exercitu. sed ἀποκρίνεσθαι pro ἀπολογεῖσθαι, respondere, non novit Homerus: pro quo dicit ὑποκρίνεσθαι.

ἀποκρύπτω, (Κάρα) occulto, abscondo, dissimulo. ἀπέκρυψέ μοι ἵππους, subtraxit mihi equos, eosque occultavit, Λ, 717. αἲ δυναίμην αὐτὸν ἀποκρύψαι νόσφιν θανάτου, Σ, 465, utinam possem eum a morte tegere; sicut tu me occultasti. γαστέρα οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι, ventriculus non potest dissimulari, ρ, 286. fames non dissimulari diu potest. vel et, non potest aboleri, quoad vivas.

ἀποκτείνω, f. ενῶ. (Κῶ) occido. ἦ μιν ἀποκτείνω, num eum interficio? χ, 167, et est præsens vel aor. 1. conj. a. παῖδά τ᾽ ἀποκτείνεις, π, 432, filiumque interficere studes: nam præsens ibi de conatu perpetuo positum. αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, cædens extremos, Θ, 342. Λ, 154, 178. τὸν σῦν ἀπέκτεινε Μελέαγρος, I, 539. παῖδάς μοι ἀπέκτανε, X, 423. πατέρα ἐμὸν, Z, 414. τὸν Ἕκτωρ, O, 440. πολλοὺς ἡμῶν ἀπέκτανον, multos nostrorum interfecerunt, ξ, 271. ρ, 440. μή τις βοῦν ἢ μῆλον ἀποκτάνῃ, μ, 301, cædat.

ἀπόκτημι, (Κῶ) idem. ἡμεῖς δ᾽ ἔρμα πόληος ἀπέκταμεν, ψ, 121, nos columen urbis vel civitatis (*den kern der nation,*) *(the flower of the nation)* interficiebamus: ut sit imperf. nisi mavis esse aor. 2. interfecimus. Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν, ionice pro ἀποκτάναι, inf. præs. E, 675. et cum Attica paragoge, ἀποκτάμεναι αὐτὸν ἄνδρες μεμάασι, cupiunt, Υ, 165, interficere. δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος, fidus socius interficiebatur, imperf. pass. O, 437, quæ forma tamen et esse posset plusquamp. pass. regulariter ab ἀποκτείνω, perf. ἀπέκτακα, perf. pass. ἀπέκταμαι. σοὶ ἑταῖρος ἀπέκτατο, P, 472. ἀποκτάμενος, qui interficitur, Δ, 494. N, 660. βοῶν ἀποκταμένων, boum qui cædebantur, Ψ, 775.

ἀποκυέω, vide sub κυέω, ad medium.

ἀπολάμπω, f. ψω. (Φάω) resplendeo, refulgeo. ἀστὴρ δὲ ὣς ἀπέλαμπεν, refulgebat candore suo velut stella, Hesperus, Z, 295. σ, 108, et sermo est de veste muliebri candida et pulcra. sic et, ἡ τρυφάλεια, T, 381. αἰχμῆς ἀπέλαμπε, sc. φῶς, a cuspide refulgebat splen-

dor, X, 319, coll. 317, 318, ubi vides qui sit ille ἀστὴρ, cum cujus candore comparantur hæ res. χάρις ἀπελάμπετο πολλὴ, gratia resplendebat multa, de inauribus Junonis, Ξ, 183. σ, 297. αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπολαμπομενάων, fulgor ferreus galearum resplendentium, N, 341, ubi præpositio elegantius jungitur verbo, quam separatur: nam quidam legunt, κορύθων ἀπό.

ἀπολαύω, vide sub γλυκὺς, prope initium.

ἀπολείβω, f. ψω. (Λείβω) defluere facio. ὀθονῶν ἀπολείβεται ἔλαιον, η, 107, ubi confer ἔλαιον.

ἀπολείπω, f. ψω. (Λείπω) relinquo. οὐκ ἀπολείπουσι δόμον, M, 169, ubi sermo est de apibus aut vescis, qui se pelli habitatione sua non sinunt, sed pugnant pro ea. huc pertinent loca ex, I, 437, 445, sub simplici forma citata. οὐδ' ἀπέλειπεν ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα, non reliqua faciebat, ι, 292, de Cyclope, vorante homines, *liess nichts übrig, (left nothing.)*

ἀπολέω, f. έσω. f. 2. ολῶ (Ὄλω) perdo totum, amitto totum. ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις, pro ἀπολέσεις, mea hasta cæsus amittes vitam, Λ, 433, M, 250. βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει, pro ἀπολέσει, β, 49, facultates omnino amittet. τὸν ἀπώλεσα, *den habe ich verloren, (whom I have lost,)* Σ, 82, coll. 80, ὤλετο ἑταῖρος, peribat et periit. et Achilles videtur ipse accusare se, quod suo missu perierit: ego eum perdidi consilio meo. πατέρα ἐσθλὸν ἀπώλεσα, amisi, β, 46. οἶκον, amisi domum, δ, 95, ubi conf. οἶκος. et 724, 814, πόσιν ἐσθλὸν, amisi optimum maritum. κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον, perdidit, diripuit, vastavit, E, 648. et 758, ὀσσάτιόν τε καὶ οἷον λαὸν, interfecit. καί νύ κεν ἔνθα ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε, pro ἀπώλεσε, amisisset vitam, Θ, 90. sed 270, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε, is ibi cadens amisit vitam. θώρηκα ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος, Σ, 460, fecit ut amitteretur thorax. Ἀχιλλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, misericordiam amisit, Ω, 44. et 260, τοὺς μὲν ἀπώλεσεν ἄρης, eos occidit ferrum, οὐκ οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ, non solus amisit diem reditus, α, 354. ἀπώλεσε λαοὺς πολλοὺς, occidit multos, ι, 265. sed ω, 427, multos amisit. ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν, pro ἀπώλεσαν, A, 268, et terribiliter interfecerunt eos. σθένος ἀπώλεσαν ἡνιόχου, amiserant robur aurigæ, i. e. aurigam, Ψ, 280. ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν, pro ἀπώλεσαν, omnes occiderunt, Ω, 609. μεμαὼς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, pro ἀπολέσαι, cupiens vitam ei perdere, i. e. κτείνειν αὐτὸν, E, 852. sed Π, 861, τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, percussum amittere vitam suam. sic, βούλομαι ἅπαξ ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, malo semel perire, μ, 350. ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους, pro ἀπολέσας, postquam amisit, ι, 534. λ, 113. μ, 141. ν, 340. sic, ὀλέσαντα ἄπο πάντας, β, 174. δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς, pro ἀπολέσῃς, animam amittas, K, 452. τυπεὶς ὀλέσσῃ, Σ, 92. καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσῃς ἀγλαΐην, τ, 81. nimirum, si præpositio postponitur verbo, retrahit accentum: alias non. *Mediæ* formæ aor. 2. et præt. perf. frequens est. τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο, tale enim iis propugnaculum periisti, amissus es, λ, 555. ὅτε ἐν Θήβαις (ad Thebas) ἀπώλετο λαὸς, peribat, Z, 223. νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμεῖο, α, 413, *meines vaters rückkehr ist verlohren, (my father's return is lost.)* sic, Ὀδυσσῆϊ νόστιμον ἦμαρ, ρ, 253. ἕκαστος λυγρῷ ὀλέθρῳ, γ, 87. ἤ τίς σοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ἰλιόθι πρὸ, Θ, 581. αὐτοῦ (ibi) γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθα αἰπὺν ὄλεθρον, ι, 303, etiam nos periissemus gravi morte. αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν, κ, 27, nostra ipsorum amentia periimus. Ἑλένης εἵνεκα, λ, 437. ὧς (tali modo) ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ω, 185. ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, ob metrum, pro ἀπώλοντο, B, 162. οἵ τ' ἀπόλοντο, γ, 185. ἐν νόστῳ, δ, 497. λ, 383. ὕδωρ ἀπολέσκετο, aqua peribat, *vergieng, (perished,)* λ, 585. ionice pro ἀπώλετο. ἐπεί κε ἀπὸ λαὸς ὄληται, pro ἀπόληται, A, 763, quando exercitus perierit. τῆλε φίλων ἀπόληται, β, 333, procul a suis pereat. ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται νώνυμον, ξ, 181. ὧς κεν Τρῶες ἀπόλωνται, Φ, 459. μὴ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, ne peream inglorie, X, 304. ὄφρα ἀπολοίμην, ρ, 426. καί νύ κεν ἔνθα ἀπόλοιτο Αἰνείας, periisset ibi, E, 311. et 388, Ἄρης. qui usus optativi est Atticis frequens. ὄφρα ἀπόλοιτο, ut periret, Z, 170. ἀλλ' ὁ μὲν ὧς ἀπόλοιτο, ille quidem ita pereat, Ξ, 142, ubi est vere optative. ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, *dass doch aller streit und zank vertilget seyn müste, (O that all quarrels and discord might cease!)* Σ, 107, conf. ὡς. ὡς (οὕτως) ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι, α, 47. μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο (pro ἀπόλοιντο) πᾶσαι νῆες, ut perirent, ι, 554. βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, malo exercitum salvum esse quam perire, A, 117. νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι οὐδὲ ἀπολέσθαι, Θ, 246, adfirmavit ei Jupiter. ergo ἀπολέσθαι et σόον εἶναι sunt opposita. αἴθ' ὄφελες ἄγαμος ἀπολέσθαι, Γ, 40, *wenn du doch ohne heirath hättest sterben müssen, (would that thou hadst perished unwed.)* ἐν δοιῇ δὲ, σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι νῆας, I, 230, in dubio est, servaturi ne simus naves, an perituræ sint naves. νωνύμους ἀπολέσθαι, inglorios mori, M, 70. N, 227. Ξ, 70. σοί δ' οὐ δέος ἐστὶ ἀπολέσθαι, tibi non est timor mortis, M, 246. νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν, O, 502, nunc satius est, vel cadere, vel servari, et arcuisse tantum mala a navibus: ubi ἄρκιον maxime pertinet ad ἀπώσασθαι: dummodo naves tutemur, sive moriamur sive salvi simus, perinde erit. et 511, βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, præstat *semel et uno tempore* aut mori aut incolumem manere, quam *diu et lente* absumi. conf. ἤ. ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, cupidam moriendi, X, 474. ὑπὸ τείχει Τρώων, sub muro Trojano mori, Ψ, 81. ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, quam venientem occidi ad larem meum, γ, 234. οὐδέν σοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι, ε, 347, nullus metus tibi esto passurum te esse mali quidquam neque moriturum te esse, οὐκ ἔσται σοι δέος παθεῖν τι:

et utraque phrasis est synonymica. αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, fatale enim erat, perire urbem, Θ, 511, *zerstöret zu werden, (to be destroyed.)* et 563, οὔτε τι πημανθῆναι ἔτι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι, neque detrimentum patiendi incumbit illis metus, neque pereundi. ὡς ὤφελλε 'Ελένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι, ξ, 68, utinam periisset genus Helenæ. τὶς (quilibet, quisque) νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω ἠὲ σαωθήτω, recta fronte conversus in hostes aut occumbat aut servetur, P, 227, id cuique sit perinde. ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλε, pro ἀπόλωλε, K, 186, somnus illis periit, nequaquam dormiunt. et 187, ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν ὀλώλει, sic ab palpebris horum extinctus erat suavis somnus, *es vergieng ihnen das schlafen, (sleep fled their eyes.)* νέος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδὼς, O, 129. νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, α, 166, mala morte mortuus est. sic, ἔνθα, ibi, δ, 511, conf. τίνω. et ξ, 137. εἰ δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε, τ, 85. γένος ἀπόλωλε τεκέων, δ, 62.

ἀπολήγω, f. ξω. (Λήγω) finio, desino. ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, Z, 149, hominum generatio, alia oritur, alia desinit, *ein geschlecht entstehet, das andere höret auf, (one generation springs up, and another becomes extinct.)* οὐκ ἀπολήγει χαλκῷ δηϊόων, non desinit ferro cædem facere, P, 565, βέλος (jaculum) πέτεται (volat) οὐδ' ἀπολήγει, πρὶν χροὸς διελθεῖν, antequam in corpus penetraverit, Y, 99, ut notetur τὸ ἑκήβολον βέλος, i. e. ἑκὰς ἀφιέμενον. οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς, Φ, 577, non desistit a forti pugna. ἀλλ' οὐδὲ ὣς ἀπέληγε μάχης Ἕκτωρ, H, 263. sic, 'Αγαμέμνων, Λ, 255. νέον (modo, *kürzlich erst,) (just now,)* δ' (nam) ἀπέληγεν ἐδωδῆς, Ω, 475, desierat a cibo, *hatte kaum aufgehöret zu speisen, (had scarcely finished eating.)* οὐκ ἀπολλήξεις (ob metrum pro ἀπολήξεις, desines) ἐξερέουσα ἐμὸν γόνον, sciscitans de mea stirpe, τ, 166. ἵνα ἀπολλήξωσι πομπῆς ἀνθρώπων, ut desistant a deductione hominum, ν, 151. ἵνα ἀπολλήξῃς ἀπατῶν, ut desistas a fallaciis, O, 31. μήπως δείσαντες ἀπολλήξειαν εἰρεσίης, ne timentes remitterent a remigando, μ, 224. νῦν μὴ ἀπόληγε, nunc ne desine, ne desiste, N, 230.

ἀπολιβάζω, vide sub στρεύγομαι, prope initium.

ἀπολιχμάω, f. ήσω. (Λείχω) delambo, *ich lecke ab, (I lick up.)* ἰχθύες σ' ὠτειλῆς αἷμα ἀπολιχμήσονται, Φ, 123, pisces sanguinem vulneris tibi delambent. hinc est et λιχμήρης εος, ὁ ἡ. qui exserta lingua os lambit.

ἀπολλήξω, pro ἀπολήξω, vide sub ἀπολήγω.

ἀπόλλυμι, (Ὄλω) perdo. ἀπόλλυμαι, pereo. τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, η, 117, harum arborum fructus nunquam perit, οὐχ ὑπό τινος πάθους φθείρεται. οὐκ ἐλεαίρεις ἀπολλυμένους, H, 27.

ἀπολούω, f. ούσω. (Λόω) abluo. εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ 'Εκαμήδη θερμήνῃ καὶ λούσῃ ἄπο (ἀπολούσῃ) βρότον αἱματόεντα, Ξ, 7, ubi pulcra Nestoris concubina Machaoni calefacit balneum. ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον, ut quam primum abluerent Patroclo mortuo cruorem, Σ, 345, coll. 346—350, ubi apparatus ejusmodi lavationis describitur. sic, Πηλείδην λούσασθαι ἄπο βρότον, Ψ, 41. ἐγὼ ἅλμην ὤμοιν ἀπολούσομαι, ζ, 219. Vide sub ἀποκόπτω, prope initium.

ἀπολόω, vide sub ΛΟ'Ω.

ἀπολυμαίνω, f. ανῶ. (Λόω) sordes abluo. in specie autem est verbum sacrum, quando homines oblatis sacrificiis purgantur et lustrantur, quæ sacrificia deinde in mare projiciebantur, quod omnia purgamenta recipit. λαοὺς δ' 'Ατρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν (jubebat lustrari) οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματα ἔβαλλον, A, 313, 314. est ergo idem quod καθαίρω, purgo in genere. apud recentiores autem et in malo sensu ponitur, vasto, damno afficio.

ἀπολυμαντὴρ, ῆρος. ὁ. (Λόω) purgator, sordes auferens, *ein abwascher, (a cleanser, washer-up.)* δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα, ρ, 220. et 377, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες, ubi sic vocantur homines famelici et egeni, qui reliqua in lancibus aut mensis vorant; *tellerlecker, (a lick-dish, parasite,)* τὰ τῶν δαιτῶν λύματα i. e. καθάρματα. ἀποφερόμενοι ἢ ἐσθίοντες. ut ergo h. l. specialem vocis usum videas, de quo vide Athenæum. cave autem, vastatorem aut perniciem interpreteris. est enim, qui sordidas convivii reliquias aut abjectanea vorat præ fame.

ἀπολύω, (Λύω) dimitto. οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, *gab sie nicht los, (did not release her,)* captivam non dimisit nec accepit pretia redemtionis, A, 95. ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἄποινα, Z, 427, *gab die gefangene los um ranzion, (he set his prisoner free on receiving her ransom.)* Ἕκτορα ἔχει οὐδ' ἀπέλυσε, Ω, 115. et 116, ἀπὸ δ' Ἕκτορα λύσῃ, et 136, et 76, imo frequentissimum hoc verbum in hac rhapsodia. εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, i. e. λύτρα λαβόντες ἀφήσομεν, K, 449, nam λῦσαι, et ἀφεῖναι δωρεὰν, differunt. ἀπέλυσε κρήδεμνον, γ, 392, ubi sermo est de amphora vini vetusta quam aperit cellaria: et apte hoc verbum, nam κρήδεμνον est a δέω, vincio. *sie machete den deckel oben los, (she took off the cover.)* ὄφρα (donec) κλύδων (fluctus vehemens) ἀπέλυσε τοίχους τρόπιος, μ, 420, 421, i. e. διέσπασεν ἐκ τῆς τρόπιος (a carina) τοὺς τῆς νηὸς τοίχους, parietes navis, λύσας τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς συνδέσεως. ἥγε ἱμάντα ἀπέλυσε κορώνης, lorum solvit ab annulo januæ, φ, 46, nam id lorum constrictum erat nodo. λίθου ἀπέλυσαν πεῖσμα, funem nauticum a saxo solverunt, ν, 77, χρυσοῦ ἀπολυσόμεθα, X, 50, redimemus eos auro dato. locum ex η, 5, vide sub ὑπολύω.

ἀπομαγδαλιά, ἡ, vide sub μάσσω, ad initium.

ἀπόμαγμα, ἀπομάκτρον, vide sub ἀναμάσσω, ad medium.

ἀπομάομαι, vide *εἰσμάομαι*.

ἀπομάσσω, vide sub *ἀναμάσσω*, sub medio.

ἀπομερμηρίζω, vide sub *μερμηρίζω*, prope initium.

ἀπομηνίω, f. *ίσω*. (Νίω) irascor permanenter et cum continuatione usque ad finem. notat ergo *ἐπιμονὴν τῆς μήνιδος*: *καὶ κεῖται ἡ ἀπὸ πρόθεσις ἀργὴ*, ut sæpe. sic *ἀπαντᾷν* est idem quod *ἀντᾷν*, *ἀπομνημονεύειν χάριτος* idem quod *μνημονεύειν*, unde *ἀπομνημόνευμα*. sic *ἀπέχθεσθαι*, *ἀπ' οὐρανόθεν*, *ἀπὸ νόσφι*, etc. *ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι*, pro *μηνίσας*, iratus ei, B, 772. H, 230. *ἐμοῦ ἀπομηνίσαντος*, i. e. *μηνίσαντος*, me iram coquente, I, 426. T, 62. *ἀλλὰ ἀπομηνίσει*, pro *μηνίσει*, π, 378. abundat ergo in Homero hæc præpositio ad hoc verbum, sicut *κατὰ* in *κατακοιμηθήτω*, pro *κοιμηθήτω*, I, 427. alibi autem *ἀπὸ* notat remotionem et depositionem, ut *ἀπομηνίειν* possit etiam esse *ἀποθέσθαι μῆνιν καὶ πραϋνθῆναι, καὶ οὕτως ἄπο μήνιδος γενέσθαι*. sic et *ἀπόμαχος γέρων*, senex non amplius pugnans; *ἀπόμουσον γένος γυναικῶν*, *ἀπῳδὸν φθέγμα*, *ἄποινος θυσία*, i. e. *ἡ δίχα σπονδῆς οἴνου*.

ἀπομνάω, f. *ήσω*. (Νέω) idem quod *μνάω*, abundante eleganter præpositione. in medio est, recordor. *ἀπεμνήσαντο θεοὶ*, Ω, 428, idem quod *ἐμνήσαντο*. hinc fecere recentiores *τὸ ἀπομνημόνευμα*.

ἀπομνημόνευμα, *ἀπομνημονεύω*, vide sub *ἀπομηνίω*, et *μνάομαι*, aliquanto ante finem.

ἀπόμνυμι, (Νέμω) do jusjurandum; idem ac *ἀπομόω*. *γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ*, β, 377, collato 373.

ἀπομνύω, (Νέμω) idem. in præsenti et imperfecto usitata tantum forma. notat proprie, ut diximus, *τὸ ἐν ὅρκῳ ἀποφάσκειν*, cum jurejurando negare quid. *ἡ δ' αὐτίκα ἀπώμνυεν, ὡς ἐκέλευον*, κ, 345, coll. 343. sic et, *ἀπώμνυον*, μ, 303, coll. 298. ο, 436, coll. 434, s. σ, 58, coll. 55.

ἀπομόργνυμι, (Ἕλω) detergo. *ἀμφοτέραις ἀπ' ἰχῶρα χειρὸς ὀμόργνυ*, pro *ἀπωμόργνυ*, detersit ambabus illum quasi sanguinem de manu deæ, E, 416, *drückete und wischete mit beyden handen das götter-blut aus ihrer verwundeten hand, (pressed and wiped off with both hands the blood of the goddess from her wounded hand.)* et 798, *κελαινεφὲς αἷμα ἀπεμόργνυ*, i. e. *ἀπέμασσεν*, *ἀπεπίεζε*, *drückete heraus durch streifen, (squeezed out:)* eo more quo lac exprimitur ex rumine. *σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρε ἀπομόργνυ*, Σ, 414, spongia detersit faciem et ambas manus: et *ἀμφὶ* ibi est vel adverbium, circa, undique; vel facit decompositum, *ἀμφαπομόργνυμι*. cæterum ex locis adductis apparet, nec Homero illud præfixum o inusitatum aut ignotum fuisse.

ἀπομόργομαι, f. *όρξομαι*. (Ἕλω) idem quod ab *ἀπὸ* et *μόργω* compositum. nam B, 269, *ἀπεμόρξατο δάκρυ*, i. e. *ἐξέθλιψε*, *ἐκπιέσας ἀπήγαγε τοῦ ὀφθαλμοῦ*, abstersit lacrimam, ut siccaret oculos. *καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην*, Ψ, 739, detergebant sibi pulverem, stringendo corpus: *ἀπεψήσαντο κονίην*, *ᾗ ἐμιάνθησαν*. ergo et per elegantem metaphoram de pulvere dicitur, *sie streifeten ihn ab von sich, (they brushed it off from them.)* *αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν* *(auf die seite sehend,) (looking aside,)* *ἀπομόρξατο δάκρυ*, ρ, 304. *καὶ ῥ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειὰς*, σ, 199, ut solent qui ex somno intempestivo evigilant: *sie streifete sich mit der hand übers gesichte, (she rubbed her face with her hand.)*

ἀπομόω, f. *όσω*. (Νέμω) do jusjurandum, *ich schwöre einen eid ab, (I take an oath:)* sive id sit pro negativa, sive pro adfirmativa; prius tamen proprie. *καί ῥα ἐπίορκον ἀπώμοσε*, K, 332, et tamen perjure juraverat; ubi quidam legi volunt, *ἐπώμοσε*, et quidem *ἀστείως* ita volunt: *ἡ μὲν γὰρ ἀπώμοσις*, i. e. *ἡ ἄρσις*, versu 330, *ἀληθὴς ἦν*, *ἡ δὲ θέσις*, i. e. *ἡ ἐπώμοσις*, versu 331, *ψευδής*: igitur *ἀπώμοσεν μὲν ὁ Ἕκτωρ ἀληθῶς, ἐπώμοσε δὲ ψευδῶς καὶ ἐπίορκον*. *ἀπομνύειν* enim proprie est, *ἀποφατικῶς ὁρκωμοτεῖν*, pro negativa jurare, e. c. *μὰ τὸ θεῖον, οὐ ποιήσω τόδε τί*: *ἐπομνύειν* vero est *καταφατικῶς* (pro adfirmativa) *ὀμνύειν*, e. c. *νὴ τὸ θεῖον, ποιήσω τόδε*. sed tamen, quia h. l. Hector ex nimia fiducia jurat, neminem alium quam Dolonem habiturum esse eos equos; recte retinetur ea lectio: nam falsum erat, quod nemo præter eum eos habiturus esset. sic et κ, 381, *ἤδη γάρ σοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον*, ubi de negativa juraverat Circe.

ἀπομύζουρις, ἡ, vide *οὖρα*, ad finem.

ἀπομυθέομαι, (Μύω) dissuadeo. *πολλὰ* (multis verbis et sæpius) *ἀπεμυθεόμην*, I, 109, i. e. *ἀπηγόρευον*. et est oppositum *τοῦ*, *παραμυθεῖσθαι*.

ἀπομύσσομαι, vide sub *μύζω*, prope initium.

ἀπόναιο, vide sub *ἀπόνημαι*, prope finem.

ἀπονάομαι, f. *άσομαι*. (Νέω) migro, transfero habitationem in alium locum. *ὅς ποτε Δουλίχιόνδε ἀπενάσσατο*, qui olim migraverat in Dulichium, B, 629. *ὅς Ὑπερησίηνδε ἀπενάσσατο*, ο, 254. est et *activum* in usu, *ἀπονάω*, migrare facio, deduco, reduco. *αὐτοὶ κούρην ἄψ ἀπονάσσωσι*, pro *ἀπονάσωσι*, Π, 86, remigrare faciant, *ἀποστρέψωσιν αὐτήν*.

ἀπονέομαι, (Ἕω) abeo. *μνηστῆρες παλιμπετὲς ἀπονέωνται*, retro celeriter abeant, ε, 27. *ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο*, retrogressi ad Ilium reverterunt, Γ, 313. sic et Ω, 330. *ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο*, O, 305, gregarii milites Græcorum ad castra abibant sua; et vides, primam vocalem esse productam ob concursum plurium brevium. *ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην*, Φ, 561, ad Ilium reverti possem. *ἀπονέεσθαι*, *ab, und zurück zu gehen, (to depart, and go back.)* B, 113, 288, coll. 290. E, 716. I, 20, quibus quatuor locis est unus idemque versus: *Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον*. *οὐκ ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψορρον προτὶ ἄστυ*, M, 73,

quod παροιμιωδῶς dictum de πανωλεθρίᾳ, ubi ne nuntius quidem cladis superest. μὴ πρὶν παρ' νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι, non prius a navibus Græcis ad urbem redire, Ξ, 46. πληθὺν μὲν προτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι, Ο, 295, vulgum jubebimus in castra reverti. σὺ μὰν ἥμιν ἐϋκλεὶς ἀπονέεσθαι νῆας ἔπι, non profecto est honestum nobis reverti in castra, Ρ, 415. μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι, β, 195, matrem suam jubeat in patris materni domum redire. πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι, ι, 451, inquit Cyclops ad arietem: primus ad stabulum soles reverti. ἤωθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι, volo ad urbem abire, ο, 307. πάλιν δεῦρο, π, 467. οὐκ οἴω ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι, σ, 259, non puto ex Troja bene omnes incolumes redituros: ubi τὸ εὖ explicatur per ἀπήμονας: ἐπανελεύσεσθαι.

ἀπόνημαι, f. ἀπονήσομαι. (Ὄνω) fruor. οὐχ ἧς ἥβης ἀπόνητο, poëtice pro ἀπώνητο, sua juventa non fruitus est, Ρ, 25, i. e. τὸν πρὸ ὥρας θάνατον ἔσχεν. et hæc forma per η notat ἐπὶ ὠφελείας: sed ὤνατο est ἐπὶ μέμψεως. Θησεὺς Ἀριάδνην ἦγε μὲν ἐκ Κρήτης, οὐδ' ἀπόνητο, sed non fruitus est ea, λ, 323. Ὀδυσσεὺς μοῦνον ἐμὲ τεκὼν λίπεν, οὐδ' ἀπόνητο, π, 120, *ist meiner nicht froh worden, (has had no joy of me,)* οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ ὠφελήθη, ὡς εἰκὸς ὠφελεῖσθαι πατέρας ὑπὸ τέκνων. κύνα αὐτὸς ἔθρεψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, ρ, 293, canem hunc ipse educavit quidem, sed nullum ex eo fructum habuit, *hat ihn nicht zum gebrauche genossen, (has had no benefit from him.)* τιμῆς ἀπονήμενος, dignitate fruitus, ω, 30, κερδήσας, καὶ ὄνησίν τινα σχὼν τῆς βασιλείας, ἧς τιμῆς ἕνεκα ἄνασσες. Ἀχιλλεὺς οἶος ἀπονήσεται τῆς ἀρετῆς, Λ, 762, solus fruetur virtute ista: quod est magnum probrum, si virtute sua sibi tantum placere vult, nec vivis autem aliis prodesse ea, nec ἐσομένοις exemplar prodere. aliter fecit Nestor, qui virtute sua multum profuit civibus suis. σὺ δὲ τῶνδε ἀπόναιο, precor ut fruaris horum, Ω, 556, per syncopen pro ἀπονήσαιο: nisi malis contendere, esse optativum ab ἀπόναμαι, quo recentiores usi sunt pro antiquo illo Attico ἀπόνημαι, in sensu fruitionis.

ἀπονητὶ, vide sub σπουδῇ, paullo ab initio.

ἀπονίζω, (Νίπτω) abluo. huc referri possunt per tmesin loca ex Λ sub simplici νίζω producta. sic, ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον, pro ἀπονίζοντες, aqua abluentes cruorem, Η, 425. τὴν (οὐλὴν, cicatricem in femore Ulyssis) ἀπονίζουσα (πόδας αὐτοῦ) φρασάμην, deprehendi, ψ, 75, inquit Euryclea: et vides, femora etiam ablui solita in pedilavio; et honestiores ancillas eam operam præbuisse viris bonis. ἱδρῶτα πολλὸν ἀπενίζοντο, abluebant sibi sudorem, in mare ingressi, Κ, 572. maxime οἱ Ταραντῖνοι solebant verba in σσω efferre per ζω. iidem vice versa verba, quæ ab aliis per ζω dicebantur, dicebant per σσω, pro σαλπίζω dicentes σαλπίσσω, pro φράζω, φράσσω.

ἀπόνιμμα, τὸ, vide sub πρόχοος, ad medium.

ἀπόνιπτρον, τὸ, vide ibidem et sub ποδάνιπτρον.

ἀπονίπτω, (Νίπτω) abluo. *ich wasche ab, (I wash off.)* ἀλλά μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, at, ancillæ, lavate eum, τ, 317, quod ad pedes attinet: sed λούειν, 320, ad totum corpus. οἵ κε ἀπονίψαντες βρότον ἐξ ὠτειλῶν, qui lavantes cruorem vulnerum ex corporibus occisorum, ω, 188. χρῶτα ἀπονιψαμένη, corpore lota, σ, 171. et 178, χρῶτα ἀπονίπτεσθαι. ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε, χ, 478.

ἀπονοστέω, f. ήσω. (Ἔω) redeo ex aliquo loco. ἂψ ἀπονοστήσειν, retro reversuros hinc esse, Α, 60. Θ, 499. Μ, 115. Ρ, 406. ν, 6. ω, 470, quibus locis omnibus hæ duæ voces sunt eodem sensu, nisi quod quibusdam in singulari.

ἀπονόσφι, (Ἔπω) Adv. separatim, seorsum. ἐμοῦ ἀπονόσφιν ἐόντα σὲ, Α, 541, procul et semotus tu a me. ἥντε αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι, quamque ipse seorsum obtineas solus, Β, 233. *die du für dich alleine behalten könnest, (which thou mayest keep for thyself alone.)* probrose, ob ereptam Achilli suam. ἤωθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη, Λ, 554, ubi sermo est de leone, qui illucescente cum die abit a villa, quam obsederat. sic et Ρ, 664. δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων, Ο, 548, hostibus procul absentibus, cum nondum hostes adessent. Sic, φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι, procul a suis perire, ε, 113, ubi tamen possit divisim legi, ἄπο νόσφιν, ut ἄπο postpositum pertineat ad genitivum; et νόσφιν ex abundanti magis id explicet. et 350, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι, ipse autem alio te convertas vultu, i. e. ἔμπαλιν βλέπειν, *wegsehen, (to look another way.)* κ, 528, eadem verba eodem sensu: et infinitivus est pro imperativo. φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων, μ, 33, absentibus meis sociis. αὐτὸν ἑτάρων ἀπονόσφι καλέσας, hunc sevocans a cæteris sociis, ο, 528. ἐμοῦ ἀπονόσφιν ἐόντος, me absente, σ, 267. si præcedit genitivus, ad quem ἄπο apte potest trahi, præstat scribi ἄπο νόσφι. Vide Νόσφι.

ἀποξέω, f. έσω. (Ξέω) abrado. tundendo abscido. ἀπέξεσε χεῖρα αὐτῷ, Ε, 81, i. e. ῥᾷστα ἀπέκοψεν, *hieb im die hand glatt weg, (cut his hand clean off.)* nam ξέειν notat actum faciliorem quam κόπτειν, quod et ἀπαράσσειν dicitur.

ἀποξύνω, (Ξέω) abrado, abstergo. ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ, ζ, 269, radunt et poliunt remos; radunt ligna ut fiant remi. ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα, ι, 326, mandavi sociis, ut polirent eum stipitem, quo oculum Cyclopi effossuri eramus.

ἀποξύω, f. ύσω. (Ξέω) idem. γῆρας ἀποξύσας, ἐμοὶ θεὸς, deus abstergens et abradens mihi senectutem, Ι, 446, quod dictum est προσφυῶς (apte) τῇ τοῦ γεροντικοῦ δέρματος τραχύτητι, δι' ἣν καὶ πάγουρον αὐτὸν, (τὸν Φοίνικα, loquentem l. c.) ἡ Κασάνδρα καλεῖ apud Euripidem, asperam cutem habentem, in modum cancri ali-

cujus. ξύεται γὰρ τὸ τραχὺ, ὡς ἂν εὐθετισθῇ πρὸς τὴν λειότητα.

ἀπόπατος, ὁ, vide sub Πάτος, prope initium.

ἀποπαύω, f. σω. (Πάω) desistere et desinere facio. μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, neque prius absistere sine robur tuum, inquit Juno ad Vulcanum, Φ, 340. ταύτης ἀπόπαυε ἀοιδῆς desine de hoc cantu, α, 340, ubi est intransitive. ἥ μιν ἔπειτα ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι, quæ eam (mater Scyllam) cohibebit, ne iterum irruat, μ, 126. ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀπέπαυσας ἀλητεύειν ἐν δήμῳ, σ, 113, qui hunc inexplebilem cohibuisti a mendicando apud nos. νὺξ ἀπέπαυσε Πηλείωνα, Σ, 267, nox desinere et quiescere fecit eum. Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, Τ, 119, ubi vides notionem inhibendi et remorandi et minuendi: Alcmenæ cohibuit partum, ne parere posset, ἐπέσχε τὴν γέννησιν πρὸς καιρὸν, καὶ ἔπαυσεν οὕτως τὸν τόκον. αὐτοὺς πολέμου ἀπέπαυσαν, Λ, 323, represserunt eos a pugnando, per mortem sc. i. e. ἀνεῖλον αὐτούς. πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν, abstine te omnino a pugnando, Α, 422. τίπτε μάχης ἀποπαύεαι, cur a pugna abstines? Π, 721. ἐγὼν ἀποπαύσομαι, ego absistam et desinam, Φ, 372, coll. 373. οὐ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται Ἕκτωρ, non prius a pugnando abstinebit se, Θ, 473. οὐ σφῶϊ ὀΐω πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, Ε, 288, non prius puto vos quieturos.

ἀπόπειρα, ἡ, vide sub πειράω, aliquanto a fine.

ἀποπέμπω, f. ψω. (Ἕπω) dimitto, proprie dato comitatu. deinde in genere, abire sino, mitto. αὐτοῖς συῶν τὸν ἄριστον ἀποπέμπω, porcorum optimum mitto illis, ξ, 108. τὸν δ' ἀρείονα ἀτιμάσασα ἀποπέμπει, meliorem non honoratum dimittit, υ, 133, *lässet sie gehen, (dismissed them.)* ἀπέπεμπεν ἀδελφεὸν, Κ, 72, *liess ihn gehen, (dismissed him.)* ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε, Φ, 452, increpatos nos dimisit sic a se inanes. ἦ μέν σε ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, atqui accurate te dimisimus, κ, 65, inquiunt Æoli liberi ad Ulyssem reversum. et 76, ἀπέπεμπε δόμων στενάχοντα, dimisit me invitum ex domo sua gementem. αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐπὶ νηὸς, τ, 243, reverenter eum dimisi in navi. ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον, dimisi eum, ω, 311. σὲ μάλα πρόφρασσα ἀποπέμψω, inquit Calypso ad Ulyssem, ε, 161. et 146, οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, dimitte eum, inquit Mercurius ad Calypso. ὥς σοι δῶρα ἀποπέμψω, ut tibi dona illa mittam vel remittam, ρ, 76, nam asservanda ei data erant. καί μιν χαίροντα ἀποπέμψω, τ, 412. οὐδέ τις ἡμᾶς αὔτως ἀποπέμψει, δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, ο, 83, nemo nos sic inanes a se dimittet, sed dabit aliquid saltem ferendum: atque ibi versus sic incipit, ‒ ‒ | ⏑ ⏑ ‒ | αὔτως ἀποπέμ. τάχα στυγερῶς μὲν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι, dimitterem a me eam, ut abiret, ψ, 23, coll. φ, 374. ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε, sed me prius dimisit, ξ, 334, *hat mich eher abgefertiget, (dismissed me first.)* sic et τ, 291. τῷ κέν σε εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε, ω, 284, tunc te bene donis remuneratus dimisisset a se. καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ, ο, 53, et verbis mitibus cohortatus te dimittat a se. αἴ κ' αὐτὸς ἐγὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω, pro ἀποπέμψω, β, 133, si ipse ego matrem emisero e domo, coll. 130. ἤδη νῦν μὲ ἀπόπεμπε εἰς πατρίδα γαῖαν, ο, 65. μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, λ, 338, ne festinantes dimittite eum. μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, β, 113. οὔ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν ἄνδρα τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται, κ, 73, non moris mihi est, curare aut cum aliquo a me dato præsidio dimittere virum talem, qui diis invisus est; inquit Æolus ad Ulyssem: coll. 76. ergo hoc loco τὸ ἀποπέμπειν in primo et proprio suo significatu positum est: *mit geleite oder andrer beyhülfe von sich lassen, (to dismiss with a guide or other attendance.)* τὸν νῦν σε ἠνώγει ἀποπεμπέμεν (infin. ionice) ὅττι τάχιστα, ε, 112, hunc nunc te jubet dimittere quam primum. ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι, τ, 316, hospites venerabiles dimittere et excipere, utrumque decenter: et ibi est πρωθύστερον, nam δέχεσθαι præcedit natura.

ἀποπίπτω, (Πέτω) decido. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι, Ξ, 351, splendidi decidebant rores ex nube. βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει, ξ, 129. ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃ, si qua decidat, ω, 7.

ἀποπλάζω, f. άγξω. (Λάω) aberrare facio, prohibeo aliquem aliquo loco. Ποσειδῶν οὔ κατακτείνει Ὀδυσσῆα, πλάζει δὲ ἀπὸ πατρίδος αἴης, α, 75, pro ἀποπλάζει, sed errabundum arcet a patria sua. κατάλεξον, ὅπῃ ἀπεπλάγχθης, θ, 573, enarra, ubi jactatus fueris procul a scopo tuo. πολλὸν σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων ἀπεπλάγχθης, ο, 381, multum remotus es a patria et parentibus tuis, *bist weit verschlagen, (art far removed.)* τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, Χ, 291, longe excussa est a scuto hasta. τρυφάλεια (galea) ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε, Ν, 578, excussa de capite. et 592, ὀϊστὸς ἀπὸ θώρηκος πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, sagitta a thorace longe rejecta; ἐκτιναχθεὶς. et eleganter positum hoc verbum, quasi de vivo aliquo. ἡμεῖς Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες, ι, 259, nos a Troja jactati in diversa. νήσου ἀποπλαγχθέντας, μ, 285, ab insula prohibitos et errare in ponto factos.

ἀποπλέω, f. εύσω. (Πέλω) navibus abeo ab loco, *ich fahre ab, (I depart.)* νηῶν ἐπιβάντες ἀπέπλειον, θ, 501. οἴκαδε ἀποπλείειν, Ι, 418, 681. ἄστυδε, π, 331.

ἀπόπληκτος, ὁ, vide sub βουπλήξ.

ἀποπλίσσομαι, vide sub πλίσσω.

ἀποπλύνω, f. νῶ. (Λόω) abluo vestimentum: deinde in genere, abluo, lavo. λάϊγγας ἀποπλύνεσκε (pro ἀπέπλυνε) θάλασσα, ζ, 95, lapides abluebat mare: ubi poëta hoc verbum de mari ponit, quasi id faciat lapidibus, quod fœminæ solent vestibus. et hinc fluxit recentiorum latior usus verbi. ἐκπλύνω, eluo, *ich wasche*

ναω, (I wash out,) Aristoph. Plut. 1063, 1065.

ἀποπλώω, f. ώσω. (Πλέω) navigando vel nando abeo. ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω νῆυς, ξ, 339, cum a terra multum abierat navis; pro ἀπέπλωσε, per apocopen, uti antiquis placet.

ἀποπνέω, (ionice είω) f. εύσω. (Πνέω) exhalo, emitto spiritum. ἀποπνείων θυμὸν, exhalans vitam, Δ, 524. Ν, 654. Χίμαιρα, δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένου, efflans horribile robur ardentis ignis, Ζ, 182. φῶκαι, πικρὸν (attice in genere communi) ἀποπνείουσαι ἁλὸς ὀδμὴν, δ, 406, amarum exhalantes odorem maris.

ἀποπροέλω, (Ἕλω) sumo de re aliquantum. οὔτι μοι ἔτλης σίτου ἀποπροελὼν δοῦναι, ρ, 457, non sustines quidquam panis sumtum dare mihi, ἀποπροταμὼν, desecans aut defringens paululum de toto pane.

ἀπόπροθεν, (Πρὸ) adv. procul, von weitem, (far off.) μίμνειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, manere apud naves in certa ab iis distantia, Κ, 209. ἰύζουσιν, clamant ex intervallo, Ρ, 66. et 501, μὴ δὴ ἀπόπροθεν ἴσχειν μοι ἵππους, non sane procul a me habere memento equos, coll. 502. στῆτε οὕτω ἀπόπροθεν, state et consistite sic ex longinquo, paullum remote a me, ζ, 218. νῆσος εἰν ἁλὶ κεῖται, insula procul in mari sita est, η, 244, weit von hier, (far hence;) et ibi notat valde procul, et πολὺν ἐκτοπισμόν. μῆλα οἶος ἐποίμαινεν ἀπόπροθεν, pecudes solus pascebat seorsum, et remotus ab aliis, ι, 188, ubi idem est quod ἀπάνευθε, 189. καί κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι, et sane eum tres menses procul teneret domus, ρ, 408, ubi innuit vulnus infligendum jam mendico isti, sic, ut domus hæc intra tres menses proximos visura eum non sit.

ἀπόπροθι, (Πρὸ) adv. in longinquo, in der ferne, (at a distance.) μένειν παρὰ νηυσὶ ἀπόπροθι, manere non procul a castris, Κ, 410. μάλα πολλὸν ἀπόπροθι, valde procul, Ψ, 832. δ, 811. et 757, ἀπόπροθι ἀγροὺς, in certo intervallo agros ab urbe remotos, draussen, (without.) sic, ἀπόπροθι δώματα ναίει, longe procul hinc habitat, ε, 80. ι, 18. et 35, οἶκον.

ἀποπροΐημι, (Ἕω) mitto, it. abjicio. ich schicke fort, (I despatch.) τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε, hatte er nach der stadt abgefertiget, (he had sent to the city,) ξ, 26. ξίφος, ὃ Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε, ensem, quem ille in terram abjecerat, hatte fallen lassen, (had dropped,) χ, 327. et 82, ἰὸν ἀποπροϊεὶς, sagittam mittens, da er einen pfeil abschoss, (discharging an arrow;) et id etymologice positum.

ἀποπροτάμω, (Τέμω) deseco partem. νώτου ἀποπροταμὼν, ἐπελέλειπτο δὲ πλεῖον, de tergore suis abscindens partem, major pars autem restabat, θ, 475, er schnitt ein stück vom schweinezimmer ab, so dass doch der grösseste thiel davon für ihn selbst übrig blieb, (he cut off a piece of the hog's buttock, so as to leave the greatest part of it for himself.) nam cuique convivæ ponebatur sua portio satis magna: et moris erat, de parte sua largiri aliis.

ἀποπταίνω, f. ανῶ. (Πέτω) aufugio ab aliquo loco aut negotio præ metu et terrore. ἀλλὰ ἀποπτανέουσιν, ἐρωήσουσί τε χάρμης, sed absterrebuntur, et cedent a pugnando, Ξ, 101, pro ἀποπτανοῦσι, i. e. πτήξουσι, quod verbum confer. ponitur ergo in sensu intransitivo. aliis placet, hoc verbum deducere ab ὄπτω, ὀπτάνω, ὀπταίνω, ut ἀποπταίνειν sit, oculos deflectere ab aliqua re; ἀποβλέπειν, respicere ad rem aliam, et quidem h. l. ad fugam. aliis placet, a πετάω, pando, deductum dicere, ut fiat πτάω, πτάνω, πταίνω, expando; et ut h. l. sit, expandent se fugientes, palabuntur fuga, πετασθήσονται φεύγοντες.

ἀπόπταμαι, (Πέτω) avolo. ἀπὸ δ' ἔπτατο (ἀπέπτατο) πικρὸς ὀϊστὸς, amara sagitta volavit ab arcu, Ν, 587, coll. 592, nam ὀϊστὸς est πτερόεις. sic, θυμὸς, vita avolavit, de equo occiso, Π, 469. de cervo, κ, 163. de apro, τ, 454. ᾤχετο ἀποπτάμενος, abiit celerrime, de somnio, Β, 71. hinc πτερωτοὶ οἱ ὄνειροι ἀνεπλάσθησαν, alata somnia sunt ficta. hinc et Euripides vocat γῆν μελανοπτερύγων ὀνείρων μητέρα. ψυχὴ ἠΰτε ὄνειρος ἀποπταμένη, λ, 221. est ergo media forma a πτῆμι et ἀπό.

ἄποπτος, vide sub περίσκεπτος.

ἀποπτύω, f. ύσω. (Πέτω) spuo, idem ac πτύω. κῦμα ἀποπτύει ἁλὸς ἄχνην, unda exspuit quasi et projicit maris spumam, Δ, 426, die welle wirft schaum von sich, (the wave throws up foam.) ὄνθον ἀποπτύων, stercus exsputans, Ψ, 781, Ajax, qui inter currendum in certamine, conciderat ore in stercus bubulum. notat et, abominor, averrunco omen exspuendo.

ἀποραφανίδωσις, ἡ, vide sub Τίλλω, prope finem.

ἀπόρθητος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) non expugnatus, non captus. ἀπόρθητος πόλις ἔπελε, nondum capta erat, Μ, 11.

ἀπορριγέω, f. ήσω. (Θέρω) horreo. δειλιάω, φρίσσω. et præpositio fere abundat, ut sæpe. ἐς οἶκον Ἰκαρίου ἀπερρίγασι νέεσθαι, horrent adire domum ejus, β, 52, non audent.

ἀπορρίπτω, f. ψω. (Ῥίπω) abjicio. μῆνιν ἀποῤῥίψαντα, Ι, 513, quasi φορτίον quoddam. sic, μηνιθμὸν ἀποῤῥίψαι, Π, 282, eleganti metaphora, ὡς ἐπί τινος βάρους. ἀπέῤῥιψε καλύπτρην, velamen capitis abjecit, Χ, 406, in luctu gravi et subito.

ἀπόρνυμαι, (Ὄρω) abeo celeriter, exsurgo ex aliquo loco. ἀπορνύμενόν με Λυκίηθεν, Ε, 105, proficiscentem ex Lycia.

ἄπορος ου, ὁ ἡ. (Πέρα) de fluvio, si in fluxu suo impeditur. deinde metaphorice, de rebus quæ non procedunt, quas moliri non possumus: ἀδύνατος, hærens, hæsitans, viribus nostris majus vel impeditius.

ἀπορούω, f. σω. (Ὄρω) desilio. ἀπόρουσε, λιπὼν δίφρον, desiliit relinquens currum suum quo vectus fuerat, Ε, 20. et 297, Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ, desiliit de curru, ex quo suus convector dejectus erat vulnere, ad eum defendendum. mendose ibi quidam legunt ἐπόρουσε. et 836, ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως, descendit simul cum dicto audito, coll. 835, τὸν ἀφ' ἵππων ὦσε, eum a curru descendere jussit. Ἱππόλοχος δ', Λ, 145, propere desiliit de curru suo. ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, Μ, 83, coll. 81, 82, ex qua collatione manifestum est, male, vel saltem frigide, legere alios ἀποβάντες. nam est tmesis, qualis et est Φ, 593, πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε, ferrum retro resiliit ab eo, in quem conjectum erat, nam dei dona, i. e. donata a Vulcano armamenta, prohibebant ferrum: ὀπίσω ὥρμησεν. Αὐτομέδων δ', Ρ, 483. Πηλείδης, Φ, 251, ubi notat non, de curru, sed simpliciter, resiliit ab eo loco, *sprang zurück, (sprung back,)* sicut de ferro paullo ante vidimus. sic et, Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, χ, 95, resiliit retro: et hæc vox est paullo honestior quam ἔφυγε.

ἀποῤῥαίω, f. σω. (Ῥάω) destruo, disperdo. ὅστις ἀέκοντα βίῃ κτήματα ἀποῤῥαίσει, α, 404, qui vi perdat fortunas inviti; ubi vides duplicem accusativum: ὅστις φθερεῖ δαπανήσας κτήματα τοῦ ἀέκοντος. sic, τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι καὶ ἀποῤῥαῖσαι φίλον ἦτορ, hunc volebant perdere, et destruere vitam ejus, π, 428, ubi utrumque notat idem; estque posterius quoque cum duplici accusativo, τὸν et ἦτορ, jungendum, sic tamen ut ad alterum, rei nimirum, subintelligatur κατά.

ἀποῤῥήσσω, (Ῥάω) abrumpo. ῥῆξε δ' ἀπ' (pro ἀπέῤῥηξε) ἀμφοτέρους θαιρούς, abrupit ambos cardines, Μ, 459, *risse beyde angel aus, (tore out both the hinges.)* nam porta ab interiore parte muri erat firmata cardinibus, ab exteriore parte ingens saxum conjiciebatur contra portam, et hujus vi neque porta neque cardines ejus poterant resistere. ῥῆξεν δ' ἀπὸ (ἀπέῤῥηξε) τοῖο (αὐχένος) τένοντας, Π, 587. δεσμὸν ἀποῤῥήξας, Ζ, 507. Ο, 264, de equo generoso, qui libertatem tanta vi quærit. sic de Polyphemo, κορυφὴν ὄρεος, ι, 481, abrumpens verticem aliquem montis: non jacentem sustulit, sed συνεχῆ οὖσαν διασείσας ἀπέῤῥηξε. conf. κορυφή.

ἀποῤῥώξ, ῶγος. ὁ ἡ. (Ῥάω) avulsus, derivatus. it. substantive, ἡ, portio, pars; poniturque de humidis et aridis. στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀποῤῥώξ, i. e. ἀπόῤῥοια, *ein ausflus, ein arm davon, (a branch, an arm,)* Β, 755. κ, 514. τόδε ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ, ι, 359, de vino suavissimo. ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες, ν, 98, i. e. διεῤῥωγυῖαι, ὡς οὕτω στόμα εἶναι τῷ λιμένι δι' αὐτῶν, littora dirupta saxea, ut per eas pateret introïtus in portum. nam πέτραι ἀποῤῥῶγες sunt αἱ ἀλλήλων ἀπεῤῥηγμέναι, ἀπεσχισμέναι ἐξ ἀλλήλων. simplex ἡ ῥὼξ nusquam notat χεῦμά τι καὶ ἀπόῤῥοιαν: quod compositum notare vides sæpe.

ἀποσεύω, (Σίω) moveo ab aliquo, *ich treibe ab, (I drive off.)* ἀπέσσυτο δώματος, Ζ, 390, proripuit se a domo; pro ἀπεσεύετο vel ἀπεσσεύετο. sic, ὁ μὲν αὖτις, ille quidem abiit, Ο, 572. ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθα ἐς μυχὸν ἄντρου, nos timentes celeriter recedebamus in recessum antri, ι, 236. et 396, δείσαντες ἀπεσσύμεθ'.

ἀποσκεδάζω, f. άσω. (Κῶ) separo, dimitto, abigo. ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας, reliquos principes dimisit a se Achilles, fecitque sua negatione ut abirent quisque ad suum locum, Τ, 309, et id fiebat amicissime. sic, ψυχὰς ἀπεσκέδασε Περσεφόνεια, discedere jussit, λ, 384. σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ, pro ἀποσκέδασον, Θ, 149, dimitte curas ex animo tuo.

ἀποσκίδναμαι, (Κῶ) dispergo me, discedo passim. οὐκ εἴα αὐτοὺς ἀποσκίδνασθαι, non sinebat eos discedere, Ψ, 4.

ἀποσκολύπτω, vide sub δεψέω, et σολιύω, ad finem.

ἀποσκυδμαίνω, f. ανῶ. (Κύω) irascor, irritor leniter. μὴ ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν, Ω, 65, inquit Jupiter ad Junonem: ne irascere diis, *sey nicht ungehalten auf die götter, (be not angry with the gods.)*

ἀποσσούω, vide sub σαίνω, ad finem.

ἀποσπένδω, (Πίω) libo de poculo. πολλὰ δ' Ἀθήνῃ εὔχετο ἀποσπένδων, γ, 394, coll. 395. ὤμοσε δὲ, ἀποσπένδων, ξ, 331. τ, 288, ergo et fidei faciendæ causa, et in jure jurando, libabant.

ἀποσταδὸν et ἀποσταδὰ, (Στάω) adverb. stando et consistendo procul. ἀποσταδὸν μάρνασθαι, Ο, 556, eminus pugnare contra hostes. ἢ ἀποσταδὰ λίσσοιτο, an eminus supplicaret, ζ, 143, 146.

ἀποστείχω, (Στάω) abscedo, abeo. οἴκαδε ἀποστείχειν, i. e. νοστῆσαι, λ, 131. ψ, 279. ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε, abibat a me per insulam, μ, 143. et 333, ἐγὼν ἀπέστιχον ἀνὰ νῆσον. σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόστιχε, Α, 522, revertere jam.

ἀποστηθίζω, vide sub στῆθος, ad finem.

ἀποστήσονται, vide sub ΣΤΑ'Ω, aliquanto a fine.

ἀποστίλβω, (Στάω) nitorem ostendo. ξεστοὶ λίθοι, λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος, γ, 408, polita saxa, candida, nitentes quasi ex pinguedine alba.

ἀποστρέφω, (Τρέω) averto. Ἀχαιοὺς αὖτις ἀποστρέψῃ, Ο, 62, eos retro avertat. αὐτὸν ἀποστρέψασκε, ionice pro ἀπέστρεψε, eum avertit inde, πρὸς πεδίον, a muro versus campum, Χ, 197. τότε λίθον κραταιΐς, λ, 596, saxum tunc avertit illa dea, ut decurreret saxum de monte; et sermo est de Sisypho. οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβησαν, γ, 162, alii quidem, avertentes naves suas a cursu instituto, ibant ut gratificarentur regi. ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας, χ, 173, 190, retro in tergum convertentes et torquentes ei manus et pedes, colligando. ἔλπετο γὰρ, ἀποστρέψοντας ἑταίρους ἐκ Τρώων ἰέναι, Κ, 355,

sperabat enim, socios ex Trojanis ire ibi, qui vellent jubere reverti se, *die ihn wieder umholen solten, (who were to bring him back.)* ἡ ἀποστροφὴ est aversio sermonis ad aliquem in vocativo, e. c. O, 365, 366.

ἀποστροφὴ, ἡ. vide præcedens.

ἀποστυφελίζω, f. ίξω. (Ἕλω) deturbo cum impetu. repello. τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων, rejecit eum duriter, Π, 703, de Patroclo, murum Trojanum scandere conante. τρὶς δὲ αὐτὸν Αἴαντες νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν, Σ, 158, a mortuo repulerunt.

ἀποσφάλλω, f. αλῶ. (Φάω) facio longe excidere ab aliquo destinato. μή τι πάθῃ, μέγα δὲ σφέας ἀποσφήλειε πόνοιο, E, 567, ne infortunio adficiatur in pugna, et sic valde eos excidere faciat a scopo laboris eorum; ubi sermo est de Menelao, pugnaturo contra Æneam, cui par non erat, et de quo sollicitus est Antilochus, ne is casu suo irritam faciat totam expeditionem Græcorum: nam occiso Menelao causa belli, quæ erat repetitio Helenæ, sublata erat, coll. Δ, 169—174—181. ὅν τινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, γ, 320, quem primum a recto cursu excidere et aberrare fecerint procellæ in id tantum et tam latum mare, ἀποπλανήσωσιν ὁδοῦ. ubi ergo vides locutiones metaphoricas.

ἀποσχέω, (Χάω) abstineo. αἴ κεν Ἰλίου ἀπόσχῃ αὐτὸν, si velit removere eum ab urbe, ne noceat urbi, Z, 96. sic, οἴκου ἀποσχήσει με, a domo removebit me, σ, 572, πόῤῥω ἕξει. ei opponitur τὸ παρασχεῖν. αἴ κε ἀπόσχωνται πολέμου Τρῶες, si forte abstineant se a pugnando, Λ, 798. Ξ, 78. Π, 41. Σ, 199. τότε ἂν ἀποσχέσθαι οὔτοι φίλον ἦν, ι, 211, tunc, si odor ille suavissimus vini generosi impleret nares, nequaquam placebat abstinere se a bibendo; et sic loquitur ad Phæaces voluptuosos, κατ' ἄνθρωπον.

ἀποσχίζω, f. ίσω. (Κῶ) findendo separo. ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτὴν, sc. πέτραν, δ, 507, coll. 508. pro ἀπέσχισε, abscidit illam, sic ut pars staret, pars incideret mari, in quâ sedebat Ajax.

ἀποτάμνω, (Τέμω) reseco, *ich schneide ab, (I cut off.)* γέρων ἵππου παρηορίας ἀπέταμνε φασγάνῳ ἀΐσσων, Θ, 87, senex equi lora, quibus adjunctus is tertius equus erat duobus jugalibus, abscindebat gladio impetum faciens: ubi quadrisyllabo verbo imperfecti temporis, notatur senilis virium defectus, et inde resultans mora in secando; nam, ἀπέταμε, brevius quid et celerius sonuisset. festinabat quidem, (ἀΐσσων) sed cum senili impromtitudine. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα χαλκῷ τάμνον, resecabant ei nares et aures, χ, 475, et ibi consulto cum aliqua mora, ut sensum doloris majorem haberet. ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε χαλκῷ, abscidit guttura agnorum ferro, Γ, 292, i. e. ἔσφαξε ἄρνας. sic, στόμαχον κάπρου, T, 266. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς, E, 292, ejus linguam in posteriore parte ubi adhæret gutturi abscidit ferrum. οὐδὲ ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε, X, 328, neque ei guttur prorsus abscidit hasta, *schnitt ihm die luftröhre nicht völlig ab, (did not quite cut through his windpipe.)* ἀπὸ μήρινθον τάμε ὀϊστὸς, Ψ, 867, sagitta abrupit funiculum. ὅς κε ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα χαλκῷ, qui abscindat nasum et aures, σ, 85. ἀπὸ ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς, E, 214. π, 102, pro ἀποτάμοι κάρηνόν μου. hostis abscindat caput meum. ἵνα ἀπὸ ὤμοιϊν τάμοι κεφαλὴν χαλκῷ, P, 126. ἀποταμνόμενον κρέα, absecantem carnes, X, 347, ad comedendum.

ἀποτέθνημι, (Τῶ) morior. βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη, μ, 393, boves jam mortuæ erant; est imperfectum hujus formæ in μι, quod est loco plusquamperfecti.

ἀποτέλεσμα, τὸ, vide sub τέλος, aliquanto a fine.

ἀποτελεσματικὴν, vide ibidem, paullo sub medio.

ἀπυτηγανίζω, vide sub τήκω, ad finem.

ἀποτηλοῦ, (Τέλλω) adverb. procul, longe remote. οὔτε σχεδὸν οὔτε ἀποτηλοῦ, ι, 117, neque nimis prope, neque longe remote.

ἀποτίθημι, (Θέω) depono, repono. τεύχεα ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ, arma deponere in solo, Γ, 89. κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν, E, 492, sc. σὲ χρή. conf. ἐνιπή. ἀπέθηκε δέπας ἐνὶ χηλῷ, reposuit poculum in arca, Π, 254, nam δέπας illud erat κειμήλιον, nec quotidiani usus res. ὄφρα ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, pro ἀποθέωμαι, donec ego folles seponam ab igne, Σ, 409, estque præsens conj. m. ab ἀποθέω. ἀπέθηκα κυνέην, ξ, 276, deposui galeam a capite. et 500, χλαῖναν ἀπέθετο, deponebat lænam a corpore. sic et φ, 118. et 119, ξίφος ὤμοις.

ἀποτινύω, ἀποτίννυμι, (Τῶ) rependo. idem quod ἀποτίνω. forma media notat transitive, solvi mihi mulctam curo. πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινὴν, Π, 398, Patroclus, cædendo Trojanos, recipiebat mulctam pro multis occisis antea Græcis, πολλοὺς Ἕλληνας ἐξεδίκει, et sic οἱ Τρῶες ἐτίννυον ἢ ἐχρεώστουν ποινὴν ὑπὲρ τῶν ἤδη ἀνῃρημένων Ἀχαιῶν. τῶν με ἀποτινύμενοι, pro his mihi paria rependentes, β, 73, pro his a me paria exigentes.

ἀποτίνω, (Τῶ) solvo debitum. idem ac ἀποτίω. τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ubi infinitivus Ionicus est pro imperativo, et mulctam Argivis pendunto, ad compensationem sumtuum bellicorum, Γ, 286. coll. 285, ubi reposcitur Helena cum opibus una cum ea ablatis olim ex Sparta: ut ergo τιμὴ sit mulcta insuper danda pro eo facinore et pro creatis tot molestiis. sic et 459. *bezahlet die strafe, (pay the penalty.)* νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον (dualis imperativi) nunc rependite vos equi mihi illam curationem vestri, Θ, 186, inquit Hector ad equos suos quatuor, currui junctos: ubi ergo dualis æquivalet plurali; in specie tamen respicitur ad duo paria, alterum juga.

lium, alterum utrimque jugalibus adjunctorum: ἀπόδοτι τροφεῖα, *vergeltet mir das futter, (repay me the subsistence.)* de hominibus dicitur, θρέπτρα ἀποτίνειν, quæ liberi parentibus debent. κακὸν δὲ, μὲ πολλὰ ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ, β, 132, Icario patri matris meæ, tam multa renumerare et redhibere, malum mihi est: ut Telemachus ibi de dote matris suæ redhibenda avo materno, si matrem ex domo sua exire jubeat, loqui videatur. sed quia hoc sensu Telemachus incidit in crimen σμικρολογίας et sordium: alii rectius intelligunt de pœnis divinitus sibi imminentibus, si matrem invitam, ex domo sua in domum avi materni sui, remeare cogat; ut Ἰκαρίῳ sit dativus causæ, ob quam a diis puniendus esset: me multas pœnas divinitus daturum Icario. imo et ex patre Ulysse mala timet ob eam rem, si redeat ille, coll. 134, 135. εὐεργεσίας ἀποτίνειν, benefacta sibi olim, nunc compensare et remunerari, χ, 234, *genossenes gutes wieder zu vergelten, (to repay benefits received.)* ἵνα γνοίης ἀποτίνων, Ψ, 487, ut cognoscas, reddens, sc. id de quo instituta est disspectio, *wenn du das bezahlen must was zur wette verabredet ist, (if thou shouldst be obliged to pay what it has been agreed to wager,)* coll. 485: et sunt verba affectuose concisa; ut sentias te errasse, quando solvis id, quo interposito contendimus. nam ἡ ἀπότισις est τέλος τοῦ στοιχήματος.

ἀπότισις, vide sub ἀποτίω, prope medium.

ἀποτίω, f. ίσω. (Τῶ) rependo, debitum reddo: luo: restituo pretium. νῦν δ' ἀθρόα πάντα ἀποτίσεις, nunc enim simul omnia lues, X, 271, *solst alles auf einmal bezahlen, für alles auf einmal, büssen, (shall pay once for all, suffer once for all.)* sic, ἀπέτισε, luit, α, 43. et est phrasis metaphorica, ἐκ τῶν καταβαλλομένων χρέος μὴ ἐν κατατομαῖς λεπταῖς, ἀλλ' ὁμοῦ τὸ πᾶν, de iis qui debitum adnumerant non particulatim et parvis pensionibus, sed omne simul et in una summa: ut indicetur talis, qui unam sed magnam pœnam luit pro multis antegressis maleficiis. conf. πάντα ad h. l. ὁ μίαν μὲν, ἀλλὰ μεγάλην, δοὺς ποινὴν ἐπὶ πολλοῖς κακοῖς προϋπάρξασιν. τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, tripliciter et quadrupliciter compensabimus, A, 128, *wollens ersetzen, (will make amends.)* σὲ νῦν οἴω ἀποτισέμεν (inf. fut. 1. Ionicus, pro ἀποτίσειν) ὅσα μὲ ἔοργας, Φ, 399, te nunc existimo exsoluturum quæ contra me fecisti, ἐμποινίμως ἀποδοῦναι. κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν, γ, 195, ille quidem graviter luit quæ fecit, πάντως ὅπερ ὤφειλε, reddidit quasi omne debitum suum. σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῇσι κεφαλῇσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν, Δ, 161, ubi ob certitudinem eventus est aor. 1. loco futuri, *sie sollen es sehr hoch büssen mit ihren personen weibern und kindern, (they shall pay dearly for it in their own persons, and those of their wives and children:)* τὸ χρέος, ὃ λαβόντες οἱ Τρῶες ἔχουσι πολλοὺς ἤδη ἐνιαυτοὺς, (ὅπερ ἐστὶν ἡ Ἑλένη ἡρπασμένη) ὀψέ ποτε ἀποτίσουσιν, (reddent, ὡς οἷά τι ἀρχαῖον ἤγουν κεφάλαιον ὀφειλῆς) καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ σὺν μεγάλῳ τόκῳ καὶ ποινῇ, i. e. προστίμῳ, *mit schwerer zinse und zulage, (with heavy interest,)* et hæc consistit in vita raptorum istorum, et in captivitate conjugum liberorumque. conf. in Odyss. χ, 218. ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ, sc. ποινὴν, ut damno adfectus, sic pendat mulctam, I, 508, τιμωρηθῇ. sic, Πατρόκλου δὲ ἕλωρα ἀποτίσῃ, Σ, 93, nisi pœnas dederit ob interfectum Patroclum. ἵνα ὑπερβασίας ἀποτίσῃ πολλὰς, χ, 168, ut transgressiones plenarie luat multas. et magis active, πρὶν πᾶσαν μνηστῆρσιν ὑπερβασίην ἀποτῖσαι, antequam procis omnem eorum malitiam rependisset et retaliasset, *wieder auf ihren kopf vergolten und bezahlet hätte, (had retaliated on their heads,)* ν, 193. sed passive, μνηστῆρας, antequam proci luerint omnem suam injuriam, χ, 64. ἐν δήμῳ μένει, πολλὰ ἀποτίσας, manet in civitate, nec fugit, postquam multa dedit mulctæ nomine, I, 630, *nachdem er viel strafe und genugthuung erleget, (after paying much by way of penalty and satisfaction.)* maxime autem media forma notat transitive. κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθὼν, illorum sane violentias rependes illis et punies veniens, λ, 117. sic, μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ (quæ neutra plur. sunt adverbialiter) βίας ἀποτίσεαι, π, 255, periculum est, ne luctuoso tibi et gravi modo (nam est in sensu passivo hoc adverbiale neutrum) violentias eorum illis rependere coneris, πειραθῇς ἀμυντικῶς ἐκδικῆσαι τὰς βίας αὐτῶν. conf. μὴ ad h. l. sic, ἀποτίσεται, rependet, retribuet iis, α, 268. γ, 216. ε, 24. ω, 479. ἀπετίσατο ποινὴν ἑτάρων, ψ, 312, ubi narrat Ulysses uxori, quomodo Cyclops luerit pœnam pro comestis sociis: ut intransitive h. l. media forma notet: vel et, Ὀδυσεὺς ἐτίσατο αὐτὸν, i. e. ἐτιμώρησεν αὐτὸν, εἰς ποινὴν τὴν ὑπὲρ τῶν φίλων, quomodo Ulysses rependerit ei, et luere fecerit eum, mulctam et pœnam ob socios: sed prius præstare videtur, ἀπέδωκε ποινὴν ὁ Κύκλωψ. ὅπως ἀποτίσομαι (ionice, loco ω in penult.) αὐτοὺς, ν, 386, ut puniam eos, *dass ich sie abbezahlen möge, (that I may pay them off, punish them.)* si ergo loco ex ψ citato transitiva tamen notio placet, ponendum est comma post ἀπετίσατο, sc, αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Κύκλωπα, et ante ποινὴν subintelligendum εἰς, et genitivus pendet ab omisso ἀντὶ vel διά.

ἀποτμήγω, (Τέμω) reseco. πολλὰς δὲ κλιτῦς τότε ἀποτμήγουσι χαράδραι, Π, 390, torrentes rescindunt tunc multos aggeres. et vides h. l. præsens esse τμήγω, non τμήσσω. cæterum proprie ἀποτμήγεσθαι dicuntur τὰ ἡνωμένα κατὰ ἴσον ἐπίπεδον, quæ juncta sunt in plano: κατερείπεσθαι vero, accumulata in altum. μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ, ne guttur ipse sibi abscinderet, Σ, 34, conf. δείδω. αὐτὸν λαοῦ ἀποτμήξαντε, K, 364, cum ambo eum interclusissent ab exercitu, *da sie ihn von seiner armee abgeschnitten hatten, (having cut him off from his army;)* cui opponitur τὸ μιγῆναι, 365. χεῖρας ἀποτμήξας ξίφει, cum amputasset ei manus, Δ,

146. et 468, *ἀποτμήξαντες αὐτὸν*, cum interclusissent eum a suis. sic, *μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος*, Χ, 456, solum intercludens ab urbe. *αὐτῷ κεφαλὴν*, κ, 440, caput ei resecans.

ἄποτμος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) infelix, *δυστυχὴς, δύσποτμος.* *unglücklich, (unfortunate.)* *ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος*, υ, 140, nam infelices, præ tristitia, vel ut placent fatum suum adversum, respuunt sæpe commoditates, *σῖτον ἀπότμου παιδὸς*, Ω, 388. *ἀποτμότατος*, α, 219, coll. 217, opp. *μάκαρ.* Vide sub *μάκαρ.* prope finem.

ἀποτρέπω, (Τρέω) averto. *εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, ἠέ τινα ἄλλον, παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἀποτρέψεις πολέμοιο*, Μ, 249, si vero tu a pugna abstinebis aut aliquem alium, persuadens verbis, avertes a pugnando, *wirst abwendig machen vom fechten, (wilt dissuade from fighting.)* *ἀλκῆς οὔ με ἀποτρέψεις ἐπέεσσιν*, Υ, 256, a fortitudine me non avertes verbis. et 109, *μηδέ σε ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω*, neque te protelet et avertat verbis. sic et Φ, 339, *αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη*, retro avertit copias, i. e. copiæ nostræ inde sapienter receperunt se, Λ, 757, coll. 759, et *πύματον* est, ultimum numero, non vero ordine standi aut fugiendi: *ich erlegte da den lezten mann, da ich vorher so viele andre erleget, (I there slew the last man, after having slain so many others.)* possit tamen 757 sermo esse de hostibus, ut *αὖτις* sit, iterum, ibi forti prudentia nostra hostes rursus in fugam conjecti sunt. sed prius præstare videtur. *αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε*, leo apparens subito omnes viros et canes ad retrocedendum movit, Ο, 276. *αὖτις ἀπετράπετο Ἕκτωρ*, Κ, 200, is sponte retro averterat se, etsi interveniens nox ratio fuerat cur recederet inde. *οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετο, οὐδ' ἀπίθησε*, Μ, 329, neque is avertebat se aliorsum, neque non obsequebatur regi hortanti. ut ergo *ἀποτρέπεσθαι*, intransitive, idem sæpe notet quod *ἀπιθεῖν*, *αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι*, tu te aliorsum averte, ι, 350, infin. pro imperat. *wende dein gesichte davon weg, (turn thy face another way.)* *ἔμπαλιν βλέπε*, specta in aversam ab eo partem. sic, *αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι*, κ, 528, ipse vultum tuum converte retro.

ἀποτρίβω, f. ψω. (Τρίω) detero. *πολλὰ σφέλα πλευραὶ ἀποτρίψουσιν*, ρ, 232, latera ejus deterent multa scabella; quod jocose dictum.

ἀποτροπέω, vide *ἀποτρωπάω.*

ἀπότροπος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) versus in diversum, remotus, semotus, aversus. notat et active, avertens, averruncans: etiam moraliter, improbus, infaustus: sed ista sunt recentiorum. *ἐγὼ παρὰ ὕεσσιν ἀπότροπος*, ego apud sues procul aversus ab urbe, ξ, 372, *ὁ κεχωρισμένος καὶ οἷον ἐξόριστος*, sepositus. sed *ὑπότροπος* est *ὁ ὑποστρεφεὶς καὶ παλιννοστήσας*, redux, reversus.

ἀποτρωπάω, f. ήσω. (Τρέω) averto. idem verbum dicitur *ἀποτροπέω.* sed si ex talibus fiunt verba in *άω*, *ο* antepenultimum mutatur in *ω*. *ἡμεῖς αὐτὸν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσω*, nos eum avertamus retro, Υ, 119, faciamus, ut is se convertat et retro cedat. *μὴ ἔτι δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε* (imperat. præs. med.) *τανυστύος τόξου*, ne jam diutius avertite vos a tensione arcus, φ, 112, *entziehet euch nicht länger, (turn yourselves away no longer.)* *εἰ δέ κε ἀποτρωπῶσι θεοὶ*, sin autem dii prohibeant id, π, 405, coll. 403, ubi *αἰνεῖν* est oppositum, consentire, probare: ut *ἀποτρωπᾷν* sit, aversari, avertere inde homines: *wenn uns die götter das verwehren, (if the gods avert it from us.)* *δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων*, Σ, 585, avertebant se canes illi a leonibus, ne mordere eos vellent.

ἀποτυμπανίζομαι, vide sub ΤΥΠΩ, ad finem.

ἀπούρας, vide sub *ἀπαυράω*, paullo a fine, et sub *οὖρος*, prope finem.

ἀπόφημι, (Φάω) pronuntio, enuntio, *ich sage heraus, sage an, (I assert, declare,)* sed apud recentiores notat, renuo, nego: quæ notio Homerica non est. *ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι*, Η, 362, coram omnibus præcise edico, *ich sage das allen ins gesichte und rund heraus, (I declare roundly and in the face of all.)* *ἀγγελίην ἀπόφασθε τοῖς*, Ι, 422, renuntiate illis hanc nuntiationem, *ἀποφατικῶς εἴπατε*: et ista *ἀγγελίη* erat hæc, *οὐ πείθεται Ἀχιλλεύς.* sic et 645, et 646—651, ubi Achilles addit pluribus verbis, quid renuntiandum habeant hi legati. conf. *γέρων.*

ἀπόφθεγμα, vide sub *φθέγγω*, paullo a fine.

ἀποφθίθω, (Φάω) est forma Ionica, pro *ἀποφθίνομαι*, pereo. *ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι*, ι, 110, 133. η, 251, ibi alii quidem omnes peribant boni socii.

ἀποφθινύθω, (Φάω) perdo, absumo, idem quod *φθινύθω.* *ἀποφθινύθουσι λαοὶ*, pereunt multi, Ε, 643, *es kömmt viel volk um, (many people perish.)* *ἐπίκουροι, ἕνεκα σοῦ, θυμὸν ἀποφθινύθουσι*, perdunt vitam, *verlieren ihr leben, (lose their lives,)* Π, 540.

ἀποφθίω, f. ίσω. (Φάω) absumo, perdo. *ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω*, per syncopen pro *ἀποφθιέσθω*, alius quidem perditor, pereat, Θ, 429. possit tamen et esse ionice sine augmento imperat. perf. pass. sic plusquamperf. pass. sine augmento est *ἀποφθίμην*, κ, 51, perderer, perirem. sed cum augmento, *ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ*, periit tristi morte, ο, 268. et 357, *λευγαλέῳ θανάτῳ.* *ἀπέφθιθεν ἄλλοι ἑταῖροι*, ψ, 331, perierunt, pro *ἀπεφθίθησαν*, aor. 1. pass. *τὸν δὸς ἀποφθίμενον* (pro *ἀποφθιόμενον*, nisi mavis particip. perf. pass. Ionicum pro *ἀπεφθιμένον*) *δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω*, Γ, 322, eum da occisum subire domum Plutonis, i. e. eum fac occidi. et participium additum ad differentiam eorum qui vivi dicuntur subisse inferorum loca. *πένθος παιδὸς (ἕνεκα) ἀποφθιμένου*, Σ, 89. et 499, *εἵνεκα ποινῆς* (de satisfactione) *ἀνδρὸς ἀποφθιμένου*, ob virum occisum. *εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην*, si vel ipsius patris mei mortem nuntiatam audirem, Τ, 322. et 337, *ὅτι ἀποφθιμένοιο πύθοιτο.*

ἀποφθιμένου βασιλῆος, mortuo viro claro, *ω*, 88, *wenn ein grosser herr gestorben, (when a chief dies.) ἥ ἑ μάλιστα ἤκαχε ἀποφθιμένη*, *ο*, 356, quæ eum maxime contristavit mortua, *die ihn durch ihren tod sehr betrübet hat, (whose death had exceedingly afflicted him.)*

ἀποφοιτάω, vide sub *φοιτάω*, prope finem.

ἀποφρὰς, ὁ ἡ, vide sub *δυσώνυμος*, ad finem.

ἀποφράτη, ἡ, vide sub *δούλη*, prope finem.

ἀποφώλιος, *ου. ὁ ἡ.* (Φάω) ineptus, indoctus, *ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος*, *ungezogen, (unpolished:)* et in genere, *ἀδόκιμος*, non probatus, *unächt, (spurious.)* est ab Ionica illa notione τοῦ *φωλεοῦ*. *ἀλιτρὸς ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς*, *ι*, 182, certe improbus es, *(du bist doch ein schalk, [thou art a rogue,]* quod blandiente vultu dicitur familiariter) nec es aliquis *ἀπαίδευτος*: *du bist ein loser vogel, man siehet wohl du bist in die schule gegangen, (thou art a wicked rogue, it is plain thou hast been to school.)* et loquitur Calypso blande ad Ulyssem. *σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς, νόον δ' ἀποφώλιος ἐσσὶ*, *θ*, 177, forma quidem tibi valde decens, at mente es *ἀπαίδευτος*. potest sic et dici *ὁ ἀπερῥιμμένος*, abjectus, *καὶ μὴ ἄξιος λόγου, ὡς ἀπὸ τῶν ὀρνέων ἃ τῶν φωλεῶν ἀποβάλλονται*, ab avibus, quæ ex nido dejiciuntur quia sunt inutiles. *ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα*, nam non eram degener, *ξ*, 212. *τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων*, *λ*, 248, ubi ratio redditur, cur nascendi liberi futuri sint illustres et eximii; quia opus generandi a deo peractum nihil ignobile procreet: et loquitur ibi Neptunus ad formosam Τυρὼ, quam compresserat. de philosophis quibusdam ludit poëta aliquis, quod nutriti sint *ἐν Μουσῶν ταλάρῳ*, quod et dici possit *ἐν φωλεῷ Μουσῶν*.

ἀποχάζομαι, (Χάω) abscedo, recedo. *ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου*, sed cede a scrobe, *λ*, 94.

ἀποχέω et εύω, (Χάω) dejicio, decidere facio. *ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε*, et cibos dejecit in terram de mensa, *χ*, 20, 85, pro *ἀπέχευε*. possit tamen et simplex esse, *ἔχευε*, et ad *ἀπὸ* subintelligi ex præcedente, *τραπέζης*.

ἀποψύχω, f. *ύξω*. (Ψύχω) animam amitto, *mir entgehet der athem, (I lose my breath.)* deinde et, refrigero et sicco ad ventum lenem, *kühle oder trockne an der luft, (cool or dry in the air.) τὸν δὲ προτὶ οἷ εἷλεν ἀποψύχοντα Ὀδυσσεὺς*, *ω*, 347, eum autem ad se traxit et intra brachia sua sumsit Ulysses, animæ deliquium patientem, coll. 348; *τὸν ἀπὸ ψυχῆς γιγνόμενον*, cui opp. *τὸ ἀναπνέειν*, recipere animam, *ἐπανέρχεσθαι εἰς πνοήν*. *οἱ δὲ ἱδρῶτα ἀπεψύχοντο χιτώνων, στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖνα ἁλὸς*, Λ, 620, illi sudorem, refrigerando se, siccabant a tunicis, stantes ad flatum auræ in littore, *kühleten sich ab und liessen ihre hemden auf dem leibe trocken werden an der kühlen luft, (cooled themselves, and let their tunics dry on their bodies in the cool air.)* et sicut h. l. est *ἱδρῶτα*, sic loco sub *ἀναψύχω* ex Ε citato est *ἕλκος*. sic, *ἱδρῶτα ἀπεψύχοντο*, Χ, 2, refrigerabant se a sudore, et recipiebant animam recentem. *ἱδρῶτα ἀποψυχθεὶς*, Φ, 561, refrigeratus a sudore; recreatus, apud recentiores *τὸ ἀποψύχειν*, vocabulo honesto, est, cacare, quia ad hoc negotium anima est opus, et corpus levatur molestia.

ἀπρεπὴς, vide sub *ἀριπρεπὴς*, ad finem.

ἄπρηκτος, *ου. ὁ ἡ.* (Πέρα) qui nihil efficit et lucratur; qui ad eventum bonum nullum pervenit. *ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν*, bellum gerere quo nihil efficitur, Β, 121. et 376, *Ζεύς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει*, in inutiles lites et contentiones conjecit me; inquit Agamemnon de contentione sua cum Achille; *in unnützen streit, (in useless quarrels.) οὔ σε ἄπρηκτόν γε νέεσθαι*, non te reversurum puto talem, qui non effecit quod constituit, Ξ, 221, ubi significatio activa maxime est manifesta. *ἄπρηκτον ἀνίην*, *μ*, 223, ubi sic vocat Scyllam: malum, contra quod nihil potest effici, *καθ' ἧς οὐκ ἦν τὶ πρᾶξαι καὶ μηχανήσασθαι*: ut ergo et passivus sensus appareat ferme. *ein übel darwider nichts zu machen ist, (an evil against which nothing can be done.) νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ*, *β*, 79, nunc vero mihi dolores injicitis animo, pro quibus lucrari nihil possum, *für die ich nichts wieder bekommen kann, (for I cannot gain any thing:)* nam loquitur de consumtione facultatum suarum, quæ fiat impunis, et nulla speranda restitutione: coll. 76—78. ergo *ὀδύναι ἄπρηκτοι* sunt, *unlust, für die ich nichts wieder einfordern und ersezt bekommen kann, (troubles for which I cannot demand or obtain compensation.)*

ἀπριάτην, (Πέρα) adverb., non emtionis modo. pro *ἀπριάδην*, i. e. *δίχα τοῦ πρίασθαι*, *προῖκα*, sine soluto aliquo pretio, non emendo. *πατρὶ ἀποδοῦναι κούρην ἀπριάτην*, Α, 99, patri reddere puellam, sic ut redimere eam non debeat. *ἔνθα με ἐκομίσατο Φείδων ἀπριάτην*, ibi me excepit et curavit Phidon, non quasi emtum, *ξ*, 317, i. e. non ut emeret me pro ista cura, *nicht etwa, mich um dieselbe pflege mir abzukaufen, (not as if he were buying me with that care.)* ut ergo et his locis determinatio emendi hominis servetur: nam posteriori loco inventus erat peregrinus pauper in littore, quem inventor potuisset vindicare sibi, et retinere in servitute. alii fingunt adjectivum *ἀπρίατος, η, ον*, vel *ὁ ἡ ἀπριάτης, ου*.

ἀπροτίμαστος, *ου. ὁ ἡ.* (Μάω) intactus. a *προσμάομαι*, f. *άσομαι*, attingo, cum *α* privativo: *πρὸς* vero poëtice dicitur *προτί*. ut ergo sit *ἀπρόσψαυστος*. *ἔμενεν ἀπροτίμαστος ἐν κλισίῃς ἐμαῖς*, inquit Agamemnon de Briseide jam reddenda Achilli, mansit intacta et inviolata in tabernaculis meis, non contigi eam, Τ, 263.

ἄπτερος, *ου. ὁ ἡ.* (Πέτω) non alatus, non pennis præditus, si cum *α* privativo composi-

tum intelligas. sed si cum α intensivo vel copulativo, valde celer, valde alatus. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, et ei erat hic sermo non talis qui avolaret, vel, erat ei hic sermo talis qui celeriter penetraret in animum ejus, nec intercideret, ρ, 57. τ, 29. φ, 386. χ, 398. ὁ παράμονος, ὁ μὴ ἀποπτὰς ἀλλὰ ἐπιμείνας τῇ γυναικί· ταχὺ εἰς ψυχὴν εἰσδὺς τῇ γυναικί.

ἀπτὴν, ῆνος. ὁ ἡ. (Πέτω) implumis, qui volare non potest. ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖς προφέρει μάστακα, I, 323, sicut avis implumibus suis pullis afferre solet offam. est a πτέω, f. πτήσω, volo. sic ab ἴχω cum α privativo fit ἀεχὴν, contr. ἀχὴν, ὁ, i. e. πτωχὸς, ὁ μηδὲν ἔχων.

ἀπτοεπὴς, ἐος. ὁ ἡ. (Ἔπω) ὁ καθαπτόμενος ἐν ἔπεσιν, qui verbis movet alios vel movere conatur, cujus verba adhærent et infiguntur alicui. potest et alibi in duriori sensu esse, ὁ ὑβριστικὸς ἐν ἔπεσι. in primo significatu est Θ, 209, Ἥρη ἀπτοεπές. si scribas ἀπτοεπὴς, per lenem, possit et esse ὁ ἀπτόητος ἐν ἔπεσι καὶ θρασὺς, *dreist mit worten, (bold in speech:)* et hæc scriptio èst omnino verior.

ἀπτόλεμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) non pugnans. it. imbellis, pugnæ imperitus, non idoneus ad pugnandum. σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, B, 201, tu enim es ad pugnandum inutilis et sine forti robore. sic, ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα, I, 35. et 41, ἀπτολέμους καὶ ἀνάλκιδας. Vide ἀπόλεμος.

ἄπτω, vide ἌΠΩ.

ἀπύλωτος, vide sub στῆθος, paullo ab initio.

ἀπυνδάκωτος, vide sub πυθμὴν, prope initium.

ἀπύργωτος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) non munitus. οὐκ ἐδύναντο ναίειν Θήβην ἀπύργωτον, λ, 263.

ἄπυρος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) ignem non expertus, *was nicht ihm feuer gewesen oder ans feuer gebracht worden, (what has not been in, or exposed to fire.)* ἀπύρους τρίποδας, I, 122, 264. ἄπυρον λέβητα, Ψ, 267, τὸν μήπω τιθέντα εἰς πῦρ. sic et 855. ἄπυρος οἶνος est ὁ μὴ ἡψημένος, non coctus ad ignem: ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ ἑφθοῖς οἴνοις, *abgekochte weine, (boiled wines.)*

ἀπύρωτος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) idem. non ustus igne, non factus per ignem. φιάλην ἀπύρωτον, Ψ, 270, phialam ad ignem nunquam appositam.

ἄπυστος, ου. ὁ ἡ. (Πείθω) qui nihil audivit et resciit de ea re, it. passive, de quo nihil auditum est. idem ac ἀπευθὴς, q. v. οἴχεται, ἄϊστος, ἄπυστος, abiit et abest, ut talis de quo nemo scit nemo audivit, α, 242, *von dem nichts gewuhst noch gehöret wird, (of whom nothing is known or heard;)* passive. οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος μύθων, δ, 675, ubi est active, nec Penelope diu erat talis quæ nihil resciseret et audiret de verbis et consiliis procorum. sic ι, 127, οὐ δὴν ἦεν ἄπυστος Ζεὺς, Jupiter non diu id ignoravit. ἡ πύστις est ἡ μάθησις, cognitio rei ex auditu, *die nachricht die man zu hören bekömmet und erfahret, (the knowledge of things that are related to us;)* a præt. pass. πέπυσται. unde etiam τὸ πυστὸν, i. e. τὸ ἀκουστὸν, quod auditum est; et active, ὁ πυστὸς, i. e. ὁ μαθὼν καὶ ἀκούων.

ἀπύω, et ionice ἠπύω, f. ύσω. (Ἔπω) clamo, loquor clare et palam. est ab α intensivo, et ἔπω, quasi ἀέπω, valde loquor; cum interserto υ, sicut ab ἄνω, perficio, fit ἀνύω. notat ergo φωνέω, *ich rufe laut zu einem, (I call aloud to somebody.)* qui malunt hoc verbum ab αὔω, clamo, deducere; illi dicunt, intersertum esse π. sed id minus probabile antiquis visum. αὐτὸς Κύκλωπας μεγάλα (neutrum adverbialiter) ἤπυεν, vocavit clamore, ι, 399, appellando eos. ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων, alloquitur, κ, 83, et sequitur, ὁ δ' ἐξελάων ὑπακούει, audit alloquentem, et respondet. nam opilio vesperi inigit pecus; ei obvius fit bubulcus cum bubus per noctem pascendis, quos in pascua exigit. nam interdiu ὁ οἶστρος καὶ μύωψ ibi intolerabilis est bubus in aperto agro: ergo eo tempore domi stabulantur usque ad vesperam. ἠπύει ergo est, προσφωνεῖ, familiariter, ut rustici in occursu solent. ἐν δὲ (sc. δώματι) φόρμιγξ ἠπύει, intus clare sonat cithara, ρ, 271, ubi est simpliciter pro φωνεῖ, et ponitur etiam de sono instrumenti musici, poëtice. Sic et de vento stridente graviter, Ξ, 399, οὔτε ἄνεμος τόσον περὶ δρυσὶν ὑψικόμοις ἠπύει, in quercubus. alibi etiam de clamore in pugna ponitur.

ἄπφα, vide sub πάππας. et sub ΦΥΩ, prope finem.

ἀπφάριον, τὸ, ἄπφιον, τὸ, ἀπφὺς, ὁ, vide sub ΦΥΩ, prope finem.

ἌΠΩ, pro quo usus dixit Ἅπτω. f. ἅψω. capio, *ich fasse, happe, (I seize, lay hold of.)* it. necto, jungo, *mache haften, knüpfe, füge dran, (I make something hold fast, unite, join to.)* it. accendo, *mache dass feuer woran haftet, zünde an, (I set fire to, light.)* ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἔντερον οἰὸς, φ, 408, jungens utrimque (i. e. ad superiorem et inferiorem partem citharæ) intestinum ovis, i. e. chordam: ἐκδήσας. forma *media*, ἅπτομαι, f. ἅψομαι, frequentior est: jungo me, tango: capio, comprehendo. regit plerumque genitivum; sed tamen et accusativum et dativum. ἥψατο γούνων, A, 512, hærebat manibus suis ad genua ejus, qui erat ritus supplicandi et rogandi. sic O, 76. ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσιν γούνων, Υ, 468. γούνων ἅψασθαι μεμαὼς, genua tangere et amplecti manibus cupiens, Φ, 65. ἤ μιν γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃ, Ω, 357. et 508, ἀψάμενος χειρὸς, capiens manum ejus, removit eam leniter a genibus suis. χειρῶν δ' ἀψάσθην, prehenderunt manus ejus, K, 377, pro ἡψάσθην, et id providenter faciebant, primo ne fugeret; deinde ne gladium aut sicam adversus eos stringeret; denique ut id pro

benevolentiæ signo acciperet, quod manus suæ tangerentur. ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα, Β, 152, *hand an die schiffe zu legen und sie ins meer zu ziehen, (to lay hold of the ships and haul them to the sea,)* ἐπιλαμβάνεσθαι. et 171, οὐδ' ὅγε νηὸς ἅπτετο, pro ἥπτετο. et 358, ἁπτέσθω ἧς νηὸς, attrectet suam navem. ζυγοῦ ἥψατο, attigit jugum equinum, Ε, 799. ἔμελλε γενείου χειρὶ ἅπτεσθαι λισσόμενος, Κ, 454, qui quoque erat mos precantium suppliciter, ut mentum manu contingerent ejus cui supplicabant. πρύμνης νεὸς ἥψατο, puppem navis prehendit, Ο, 704. εἱανοῦ (ἑανοῦ, vestem, *den rock,) (the petticoat)* ἁπτομένη, *sich dran hängend, (taking hold of it,)* Π, 9, de puella infante, matrem pedibus comitante. ἅψατο (pro ἥψατο) δ' ἡμιόνου, Ψ, 666. ἁπτόμεναι κεφαλῆς, caput manibus tangentes, sc. Hectoris mortui allati, Ω, 712. sic Ψ, 584, juraturus ἅπτεται ἵππων, ut malum, si pejeraret, recideret in caros sibi equos; et altera manu tenebat flagellum, 582, s. nam jusjurandum de re equestri dabatur, significabatque per scuticam, ut manus ipsius redderetur flaccida, si pejeraret. ἀμφοτέρων βέλεα ἥπτετο, ubi est sine casu, nam genitivus pertinet ad βέλεα, Θ, 67, utrorumque tela contingebant scopum, et hærebant in corporibus adversariorum, *sie hafteten, (they stuck.)* sic et Λ, 85. Ο, 319. Π, 778. et ubique additur, πίπτε δὲ λαὸς, *es blieben viel leute, (many men fell.)* collato Ρ, 631—633, τῶν γὰρ πάντων βέλεα ἅπτεται, *aller Trojaner geschosse treffen und haften, (the weapons of all the Trojans hit the mark, take effect,)* ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε, nostra jacula autem vana cadunt in terram nec attingunt quidquam: ex quo apparet, quis sit genitivus ἀμφοτέρων in locis ante citatis. Subintelligitur igitur his locis omnibus alius genitivus, ἅπτεται πολεμίων, hærent in adversariis. ἁπτόμενον νέκυος, cum cadaver tangeret, sublaturus illud, Π, 577. ὅτε κύων συὸς ἀγρίου ἅπτηται κατόπισθεν ἰσχία τε γλουτούς τε, Θ, 339, s. quando canis comprehendit apri clunes, *eine wilde sau von hinten anpacket, sich dran hänget, (seizes, fixes his teeth in the haunch of a wild boar:)* et ad ἰσχία deest κατά. ὅπλων ἅπτεσθαι, *sich an die schiffs geræthe zu machen, (to take hold of the ship's tackle,)* β, 423. ο, 288. σίτου δ' ἅπτεσθον, *greift beyde zu und esset, (lay hold of both and eat,)* δ, 60. κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα, osculabatur attingens suam patriam, δ, 522, manu sc. prius admota ad os, deinde ad terram: et accusativus præcipue ad κύνει (ἐκύνει) pertinet. δείδια δ' αἰνῶς γούνων ἅψασθαι, ζ, 169, coll. 142, ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην. et 147, γοῦνα λαβόντι. βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι (ἅπτεσαι, 2. sing. præs.) οὐδὲ ποτῆτος, κ, 379, *greifest nicht zum essen und trinken, (thou touchest neither meat nor drink.)* ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται, qui meum modium attingit, τ, 28. et 344, οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται, non tanget pedem meum. et 348, ποδῶν ἅψασθαι. et 473, ἁψαμένη δὲ γενείου, contingens mentum, blande et reverenter. γούνων, χ, 339. et sine casu, ἁψάμενοι ἑκάτερθεν, ι, 386, *da sie von beyden enden anfassen, (laying hold of both ends.)* Sed cum accus. est λ, 277, ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, nectens laqueum ad trabem, i. e. ἐκδήσασα ὑψόθεν. μοχλὸς ἐν πυρὶ ἔμελλεν ἅψεσθαι, ι, 379, vectis in igne arsurus erat, *wolte feuer fassen und anbrennen, (was about to take fire.)* ut ἅπτεσθαι et notet, accendi, *sich entzünden, (to be burned,)* φλόγωσιν.

ἀπώθω, f. ώσω. ("Ωθω) repello, retrudo, detrudo. οὐ μὲν δή σε ἀπώσω νηὸς, ο, 280, nequaquam te prohibebo a nave mea. εἴ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν, χ, 76, an fortasse eum repulerimus a limine, pro ἀπώσωμεν, in conjunctivo; ionice. sic, ὄφρα γέροντες ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα, ut a sene depellamus, Θ, 96. ἐκ Τροίης ἀπωσέμεν αὐτοὺς, ionice pro ἀπώσειν, Ν, 367, ex Trojano expulsurum esse eos. ὦσε δ' ἀπὸ (pro ἀπῶσε) ῥινὸν λίθος. cutem detraxit lapis conjectus adversus eum, Ε, 308. ἀπῶσεν ὁμίχλην, depulit nebulam, Ρ, 649. ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε, de curru eum dejecit, Υ, 489. ἀπῶσεν ὀχῆας, retrusit repagula, Ω, 446, in portis. sic et ἀπῶσαν, Φ, 537. ἀλλά με βορέης ἀπέωσε, boreas me detrusit a recto itinere, ι, 81, et forma augmenti est Attica, pro ἀπῶσε, i. e. ἐξῶσε. hinc ἄνεμοι ὦσται (ab ὁ ὤστης, ου.) et ἐξῶσται dicuntur a nautis, *winde die ein schiff verschlagen, (contrary winds.)* δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι, invitam e domo extrudere, β, 130, coll. 133, ἀποπέμψαι, emittere, quod idem est. recentiores Attici magis amant formam mediam, ἀπώσασθαι. ὅπως κεν μνηστῆρας ἀπώσεαι, pro ἀπώσηαι, quo pacto procos extrudere possis, α, 270, et est futurum conj. m. sed forma Ionica, in secunda singularis. μὲ παρὰ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, me a navibus ad murum et intra mœnia nostra rejiciet, Θ, 533. ἀπώσατο ἦκα γέροντα, removit a se leniter senem, Ω, 508, cum is manum illius osculari vellet, et suppliciter genua tangeret; non permittens nimirum, hunc talem virum sic humiliter adorare se. σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο, *die gewalt des windes hat sie davon verschlagen, (the violence of the wind drove them thence,)* ν, 276. confer paullo ante ad locum ι, 81, notata hic. Τρῶας ἀπώσασθαι, Θ, 206. νηῶν ἀπώσασθαι πόλεμον, Π, 251. οὐδὲ δύναντο παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι, repellere, Ο, 505, sc. παρὰ νηῶν, a navibus. οὐ δυνάμεθα χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, removere, ι, 305. ἀπωσάμενον, quando repulisset, Σ, 13. ἀπωσάμενοι πῦρ νηῶν, Π, 301, depulso a navibus igne. ἀπωσαμένους, Μ, 276, cum repulerimus.

ἄρ, pro ἄρα, ("Αρα) non modo per apostrophum, sed et sine eo: iisdem significatibus. Α, 599. Β, 16, 18, 76, 222, 425, s. Γ, 8. Ε, 312, 607. Ζ, 352. Θ, 392, 397. ἄρ κε, i. e. ἂν, *denn nun wohl, (for indeed,)* Ρ, 658. Σ, 37, 49. Τ, 149. Φ, 426, s. Χ, 78. Ψ, 3, Ω, 188. sæpe interseritur verbo ejusque præpositioni, Η, 354, 365. confer et α, 231. γ, 22. λ, 138. ο, 389. τ, 55.

ἌΡΑ, conjunctio. igitur, tandem. varie vult exponi, pro contextu. Germanis est, *nun, nur, denn, also, doch, hierauf, ferner, da, aber, (now, but, for, therefore, yet, hereupon, further, as,)* etc. nam utraque lingua elegantiæ causa particulis abundat. quibus Romana est pauperior. τίς τ' ἄρα θεῶν, *und wer denn unter den göttern, (which then of the gods,)* Α, 8. et 93, οὔτ' ἄρ' ὅγε, *er demnach weder, (he therefore neither.)* et 101, κατ' ἄρ' ἕζετο, *sezte er sich sodann nieder, (he thereupon sat down.)* et 148, τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν, *den aber hierauf scheel ansehend, (but hereupon eyeing him sternly.)* et 308, δὲ ἄρα, *aber nun, (but now.)* et sic contextus, ususque tuæ linguæ in particulis suis apte ponendis, vim hujus Græcæ particulæ satis determinabit. confer jam Α, 330, 465, 471, 529, 599. Β, 419, *aber diessmal nicht, (but not this time.)* 433, 482, 522, *und ferner die, (and moreover the.)* 707, 760, 835. Γ, 7, *denn, (for.)* 8, *und hingegen, (and on the contrary.)* 424. Δ, 245, 254. Ε, 43, 45, 47, s. Ζ, 154, 253, 406, 418, 483. Η, 7, 92. Θ, 177. Ι, 507, *alsdenn, (these,)* Μ, 28, *also, (therefore.)* 135, *auch, (also, even.)* 234, 320. Ν, 446, 493, 521, 704. Ξ, 400, 444. Ο, 274, 300, 543, 708. Π, 33, 56, 166, 203, ergo. 308, 403, 481, 513, *also, (therefore.)* 597, 787. Ρ, 90, 142, 268, 272, 366. Σ, 5, 6, 75, 384, 423, 429, 444, 494, 503, 516, 522, 609. Τ, 7, 14, 56, 93, 96, 115, 255, 257, 340. Υ, 5, 8, 237, 343. Φ, 53, 118, 174, 180, 382, 495, 598. Χ, 98, 279, 371, 375, 477. Ψ, 143, 200, 656, 670, *denn, (for.)* 676, *aber, (but,)* 710, 714, 730, 738, 741, 765, 784, s. 860, 870, 882. Ω, 100, 319, 346, 607, 609, 477. α, 106, εὗρε δ' ἄρα, *er fand denn also, (he found then.)* 148, 346, τί τ' ἄρα αὖ, *und warum denn aber auch, (but then again why.)* β, 12, *und denn auch, (and then too.)* 13, *denn also, (so then.)* 299, 302, 430. γ, 32, 40, 259, 457. η, 124, 301. κ, 214, 350. λ, 242, 246. ν, 33. ξ, 452. ο, 380, 472. π, 420, *doch, (yet,)* 422. 453. ρ, 150, 271, 411, 454. σ, 189, 210, s. τ, 442. υ, 106, 348. φ, 223, 244. χ, 236, 307. ω, 28, 34, 489, ὣς ἄρα μήνυε, sic igitur indicabat, Ol. 6, 87. 8, 61, pro δή. 10, 64, et 70. ut Germanorum *denn, (for)* expletivum.

ἈΡΆ, ᾶς. ἡ. (ionice ἀρὴ, ἀρῆς. ἡ) preces, in bono et malo sensu. *gebet, wunsch: fluch, verwünschung, (prayer, wish, curse, imprecation.)* possit esse ab αἴρω, tollo, quia sublatis manibus concipiebatur ἡ ἀρά: vel et ab ἄρω, apto, nam ἡ ἀρὰ est quasi ἁρμονία τις πρὸς τὸν θεὸν, ὥσπερ καὶ ἡ εὐχὴ, *da man sich an Gott hält und adressiret, (as a person accosts, addresses himself to God.)* sed aptissime pro primitivo accipitur, ab α intensivo ortum habente. in *bono* sensu est Ο, 378, Ζεὺς ἀράων (ἀρῶν) ἀΐων γέροντος, preces audiens principis, coll. 368—377. sic et 598, Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν, i. e. ἱκετείαν, supplicationem Græcis iniquam. ἀράων ἀΐοντα, preces audiens, Ψ, 199, i. e. εὐχῶν ἀκούοντα. et nullæ preces rationabiles non audiuntur a deo apud Homerum. θεὰ δέ οἱ ἔκλυε ἀρῆς, δ, 767, et dea audiit ei preces, coll. 759—766. in *malo* sensu frequentius occurrit, imprecatio dira, it. infortunium magnum quod abominamur. *der fluch, (imprecation.)* ejusmodi dirarum exempla sunt Ζ, 281, seqq. ὥς κεν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, utinam et illic terra dehiscat. et Ν, 232, seqq. μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γίνοιτο, ne unquam redeat ille vir ex Troica terra, sed illic fiat deliciæ canum. et Ι, 562, ἐξ ἀρέων (pro ἀρῶν) μητρὸς κεχολωμένος, iratus Meleager propter diras matris, quibus illa eum devoverat, quæ ibi describuntur usque ad 568. et hæ diræ imprecationes maternæ effectum suum habuerunt; nam Meleager juvenis est mortuus. Titionem illum, quem Ovidius narrat ex recentiorum Græcorum commentis, ignoravit Homerus. docet ergo hôc exemplo, εὐαρεστεῖν τοῖς τοκεῦσι, ut sic agant liberi, ut placeant parentibus suis. sic paternæ preces hostiles in Phœnicem, Ι, 453, seqq. non fuere irritæ. ἀρὴν ἀμῦναι, malum magnum arcere, Μ, 334, i. e. mortem. ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων, Π, 512, pestem propulsans a sociis. ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, Σ, 100, ubi conf. δέω, egeo. οὐδέ τις ἐστὶν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι, Ω, 489. et id malum ideo vocatur ἀρὴ, quia hostes vota faciunt et precantur ut id nobis inferre possint vel ut in nos recidat. eadem verba sunt et β, 59, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, *den fluch und das unglück vom hause abzuwenden, (to avert the curse and misfortune from the house.)* sic et ρ, 538. dirarum exempla in procos sunt et δ, 684, σ, 235, seqq. v. 115, seqq. εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν (ἀραῖς) τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο, ρ, 496, s. ubi conf. τέλος. Μέντορ, ἄμυνον ἀρὴν, defende perniciem a me, χ, 208.

ἀραβέω, f. ήσω. (Ῥάω) strepitum ejusmodi facio. ἀράβησε δὲ τεύχεα ἐπ' αὐτῷ, cum caderet, crepuerunt arma quibus indutus erat, Δ, 504. Ε, 42, 58, 294, 540. Θ, 260. Ν, 187. Ο, 578. Ρ, 50, 311. ω, 524. et nota id duriorem et clariorem sonum quam δουπεῖν, quod sonum magis obscurum cadentis corporis exprimit. prius est *rasseln, (to rattle,)* hoc *puffen, (to knock.)*

ἄραβος, ου ὁ. (Ῥάω) strepitus durus, *das geknarr, gerassel, (creaking, rattling.)* est ab ἀράσσω, et exprimit sonum durum. ἄραβος ὀδόντων, concrepitus dentium collisorum, Κ, 375, qualem morientes sæpe faciunt, vel valde timentes: estque ἀποτέλεσμα βαμβαίνοντος.

ἀραίνω, (Ἀρὰ) idem quod ἀράω: unde est ἄρημι, precor, opto, et in medio ἄρημαι. hinc est illud: πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι, χ, 322, sæpe sane optaturus es in domo, εὔξασθαι. et est vel inf. præs. ab ἄρημι, pro ἀράναι, terminatione Attica, et mutato α in η: vel est infin. a. 1. ab ἀραίνω, f. ἀρανῶ, a. 1. ἤρηνα, inf. ἀρῆναι, et Att. ἀρήμεναι: quod posterius verius.

ἀραιὸς, ά, όν. (Ῥάω) tenuis, mollis, infir-

mus, rarus. est ab α intensivo, et ῥάω vel ῥαίω, tundo; quasi valde et crebro pertusus: nam proprie notat corpus spongiosum, multis intervallis inanibus. vel ab α privativo, et eodem verbo; ut notetur corpus non tundens aut resistens firmitate aliqua dura. utravis etymologia vim nominis probe enarrat. χεῖρα ἀραιὴν, de Venere, manum mollem et teneram, E, 425. γλώσσαις ἀραιαῖς, de lupis bibentibus, linguis tenuiter expansis, Π, 161. ἀραιαὶ κνῆμαι, imbecillæ tibiæ, Vulcani, Σ, 411. Υ, 37. i. e. ἀσθενεῖς καὶ βεβλαμμέναι. ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν, in portum illum est introitus angustus, κ, 90, i. e. στενὴ, quod alibi dixit λεπτὴν εἰσίθμην: et h. l. nomen valde metaphoricum. Attici spiritum asperum huic voci imponere sunt soliti, sed ad differentiam aliquam: ἀραιὸς enim his est βεβλαμμένος aut βλαπτικὸς, ab ἀρὰ, ἡ infortunium; ἀραιὸς vero, tenuis, non latus aut crassus. sed Iones non ita. ἀραιὴ, ἡ, est γαστὴρ venter mollis, cui insunt intestina.

ἀράομαι, f. ἀρήσομαι. (Ἀρὰ) precor, *ich bete, bitte, wünsche, (I pray, solicit, desire.)* in bono et malo sensu. it. malis gravibus laboro et conficior, βλάπτομαι, *werde von schwerem übel gedrücket, werde geplaget und entkräftet, (am oppressed and worn out with afflictions:)* nam ἀρὰ notat et, malum conficiens aliquem. πολλὰ ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς, A, 35, pro ἠρᾶτο, supplicabat multum, et imprecabatur malum. coll. 43, εὐχόμενος. ut ergo εὔχεσθαι et ἀρᾶσθαι sæpe sint idem. et 351. πολλὰ ἠρήσατο, multis verbis precabatur. λαοὶ δ' ἠρήσαντο, καὶ θεοῖς χεῖρας ἀνέσχον, Γ, 318, vota faciebant. sic et H, 177, seqq. et vide, precabantur inter concutiendum sortes; et precabantur manibus oculisque versus cœlum elatis. et poëta semper preces justas auditas inducit. coll. 200, εὔχοντο. ἠρᾶτο Διομήδης, E, 114, *er betete, (he prayed.)* δαίμοσιν ἀρήσασθαι, deos comprecari, Z, 115. et 304, εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρη, ut ergo cum dativo ejus, ad quem preces diriguntur, ponatur. ὄφρα Διῒ ἀρησόμεθα, I, 172. et 240, ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι ἠῶ, vota facit ut quam citissime appareat aurora. et 563, θεοῖς πολλὰ ἠρᾶτο, supplicabat diis multum. ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ, K, 277. et 283, δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο Διομήδης, precabatur numen. et 296, οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρῃ, i. e. Minervæ. ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαΐ, pro ἐμμιγῆναι, N, 286, optat quamprimum conserere manus. et 818, ὁπότε φεύγων ἀρήσῃ Διῒ, vota facies Jovi. ὅττι ῥά οἱ (αὐτῇ, Ἀθήνῃ) πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων, P, 568, id gaudebat Minerva, quod sibi ante omnes alios deos supplicaverat. ἄλλως σοί γε (ὦ Σπερχειέ, ποταμὲ) πατὴρ ἠρήσατο, tibi votum fecit, vovit, Ψ, 144. et 149, ὣς ἠρᾶθ' (ἠρᾶτο) ὁ γέρων, i. e. εὔξατο. et 194, δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισιν, supplicabat ventis simulque vota concipiebat. et 209, ἐκεῖνος Βορέην καὶ Ζέφυρον ἐλθεῖν ἀρᾶται, ubi positum cum infin. et ejus accusativo. sic et Δ, 143, πολέες δὲ ἱππῆες ἠρήσαντό μιν φορέειν, precabantur sibi, hunc ornatum ferre. multi nobiles optabant. πάντες κ' ἀρησαίατο, pro ἀρήσαιντο, α, 164, *alle solten alsdenn wohl wünschen, (all should then certainly wish.)* et 366, πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, ubi verecunde poëta cupiditatem procorum ducendi pulcram Penelopen indicat; nec dicit, ἵμερον ἔσχον aut tale quid, sed ἠρήσαντο, votis conceptis precabantur, εὔξαντο, ὡς ἐπὶ θείου τινος πράγματος. sed Telemacho displicet hæc eorum εὐχὴ, quam βοητὺν vocat, coll. 369, 365, nam clarâ voce quisque sibi id precatus fuerat. sic et σ, 212. μήτηρ στυγερὰς ἀρήσεται Ἐρινῦς, β, 135, precabitur contra me ad Furias. et id antiqui dixere ἐπιθεάζειν, i. e. καταρᾶσθαι, cum dativo personæ contra quam precatur quis Furias. ἠρᾶτο, precabatur, optabat, γ, 62, coll. 54, 50, s. ubi preces cum libatione describuntur. et 64. ἠρᾶτο Διὸς κούρη, ζ, 323, seqq. coll. 328. ex quibus collationibus apparet, εὔχεσθαι esse idem. et η, 1, ὣς ὁ μὲν ἔνθα ἠρᾶτο, sic ille ibi precabatur, *betete, (prayed.)* ἥντε καὶ ἄλλοι ἀνέρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι, δύναται γάρ, δ, 827, qualem comitem (Minervam) et alii optarent adesse sibi, potens enim illa est. et indicativus certitudinem rei indicat. Νύμφαις ἠρήσατο, χεῖρας ἀνασχὼν, ν, 355, comprecabatur Nymphas, sublatis manibus. χεῖρας νιψάμενος ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς, μ, 337, *betete zu allen göttern, (prayed to all the gods,)* inquit Ulysses. ἠρῶ ἀθανάτοισιν, comprecabaris deos votis conceptis, σ, 170, ubi est sec. sing. imperf. pro ἠράεσο, άου, άου, ῶ. ἀρώμενος ἕως (pro ὡς, ut,) ἵκοιο γῆρας, precans ut pervenires ad senectutem, τ, 367. et 533, καὶ δὴ ἀρᾶται, et sane orat, εὐκτικῶς, *er wünschet, (he wishes,)* quasi ob magnum malum avertendum. ἀρημένος dubitatur an ἀρήμενος scribi debeat. ex priore scriptione est particip. perf. pass. sine augmento, et notat, læsus, confectus, damno adfectus; quia ἀράομαι apud Iones et est, βλάπτομαι, ab ἡ ἀρὰ quatenus illa notat grande infortunium. ex posteriore scriptione, est particip. præs. pass. a formâ ἄρημαι, eodem significatu, quæ mox sequetur forma. quia igitur res ipsa eodem recidit; perinde est, quomodo scribatur: prior tamen præstare videtur. κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος γήραϊ λυγρῷ, Σ, 435, jacet domi confectus senectute miserâ. καθεῦδε ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος, ζ, 2, dormiebat somno et lassitudine confectus, ubi participium illud maxime ad κάματον respicit, cujus consequens erat ὕπνος. τίπτε (τί ποτε) τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας, ι, 403, circa quid tantopere læsus, sic clamas, *was schadet dir dass du so schreiest, (what hurts thee that thou criest so:)* τί βεβλαμμένος. ὅς κέ σε πέφνῃ γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον, λ, 135, a quietâ et molli senectute confectum et viribus orbatum. eadem verba et ψ, 283. ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον, σ, 53, senem calamitate confectum et oppressum. sic et 80. ut notet τὸν παρεθέντα, viribus exsolutum: *abgemergelt, (exhausted.)* aliud longe verbum est ἐράομαι, f. ἐράσομαι, quod vide ad ὁ ἔρως. Vide sub Ἀρήτη in R.

ἀραρίσκω, (᾿Ρίω) apto, conjungo, etc. idem ac ἄρω, q. v. factum novum verbum ex præt. perf. medii, cum paragoge. αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα, ξ, 23, aptabat sibi calceamenta.

ἀράχνης, ου. ὁ. (῎Εω) araneus, *die spinne, (a spider,)* quasi, *der zart-fuss, (light-foot.)* nam est compositum nomen ab ἀραιὸς, tenuis, et τὸ ἴχνος, planta pedis. dicitur et ἡ ἀράχνη.

ἀράχνιον, ου. τό. (῎Εω) tela aranei, etiam araneus ipse inhærens telæ suæ. ἠΰτ' ἀράχνια λεπτὰ, Θ, 280, ut fila tenuia aranei. 'Οδυσσῆος εὐνὴ, χήτει ἐνευναίων, κακὰ ἀράχνια κεῖται ἔχουσα, π, 35, Ulyssis lectus, defectu incubantium, otiosus jacet habens malas araneorum telas: στερουμένη εὐνὴ τῶν ἐγκοιμωμένων, γέμει ἀραχνίων, hoc est, ἠμέληται, non curatur. nam solent οἱ ἀράχναι ἱστουργεῖν ἐν τόποις ἀμελουμένοις. hinc ortum proverbium: κακὰ ἀράχνια ἔχει τοῦτο, positum ἐπὶ τῶν πάντη ἀμελουμένων σκευῶν. sic Catullus de crumena sua. et Hesiodus, ῎Εργ. 463, ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια. et alius poëta, optans pacem stabilem, precatur, ut aranei filis suis cooperiant arma omnia. cæterum ὁ ἀράχνης et ἡ ἀράχνη, est animal ipsum; τὸ ἀράχνιον vero est opus ejus. Vide sub ὄροφος, prope finem.

ἀράω, dicitur etiam ἀρόω, quod vide.

ἀρβύλη, ἀρβυλὶς, vide sub πέδιλον, ad finem, et ἁρμόζω, similiter.

ἀρβυλόπτερος, scilicet Περσεὺς, vide sub πούς, aliquanto ante medium.

ἀργαλέος, α, ον. (῎Εργα) difficilis. multi laboris, magnæ operæ. molestus. est ab α intensivo, et τὸ ἔργον, cum paragoge. aliis a τὸ ἄλγος videtur dictum, pro ἀλγαλέος: sicut ἡ ποδαργία pro ποδαλγία, dolor ex pedibus. sed ambages istæ sunt. nam ἔργον antiquis dictum omne δυσχερὲς et difficile. *was einem viel zu schaffen machet, arg, mühvoll, (troublesome, difficult, laborious.)* ἀργαλέον δέ, με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντα ἀγορεῦσαι, Μ, 176, inquit poëta de se, in media narratione: operosum nimis est, me hæc omnia edisserere, quasi deus essem qui omnia nosset. ἀργαλέον δὲ, πάντων ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεὴν, Ο, 140, arduum opus est, omnium hominum progeniem nostram liberare a morte, i. e. omnes eos, qui a nobis diis generati sunt homines ex humana matre. ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον ἡγεμόνων, *es ist mir zu viel, auf jeden aufführer acht zu geben, (but it is too difficult for one to notice every one of the leaders,)* Ρ, 252. ἔγχει δὲ, sc. μάχεσθαι, ἀργαλέον, Υ, 368, hasta autem pugnare difficile nimis: in opposito ad verba, quibus fortis quilibet esse potest. et 356. ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καίπερ ἰφθίμῳ, πᾶσι μάχεσθαι, cum omnibus pugnare. sic et Μ, 410. ἀργαλέον δὲ, πληκτίζεσθαι ἀλόχοισι Διὸς, nam arduum nimis est, confligere cum conjugibus Jovis, Φ, 498. ἀργαλέον δὲ 'Αχαιοῖς, ποσὶν ἐρίσασθαι αὐτῷ, difficile est omnibus, contendere cum eo cursu, Ψ, 791. apparet ergo hanc vocem in sensu elato poni, ut fere sit, impossibilis, quod fieri non potest vel non debet. ἀργαλέος γὰρ 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι, Α, 589, nimis arduus est Jupiter quam ut ei repugnetur. ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον, pugna fiebat atrox, Δ, 471. ἀργαλέῳ καμάτῳ, lassitudine magna et molesta, Ν, 85. et 795, ἀργαλέων ἀνέμων ἀέλλῃ, procellæ vehementium ventorum. ἀργαλέους πολέμους, pugnas arduas, Ξ, 87. et 254, ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας, flatus sævorum ventorum. ἀργαλέου πρὸ φόβοιο, præ timore gravi, Ρ, 667. ἐκ χόλου ἀργαλέοιο, ex gravi et pertinaci ira, Κ, 107. ἀργαλέος χόλος ῞Ηρης, gravis ira Junonis adversus eum, Σ, 119. ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν, Τ, 214, gravis gemitus pugnantium virorum et cadentium. ἔριδα ἀργαλέην, Λ, 4, contentionem gravem. nam alia est ἡ ῥάων ἔρις, facilis illa æmulatio, qua quis alium artificem imitatur studiose, et superare conatur arte. sic et Φ, 386, ἐνέπεσε θεοῖς ἔρις ἀργαλέη. sic et Ρ, 385, ἔριδος νεῖκος ἀργαλέης, i. e. pugna. φύλοπιν ἀργαλέην, pugnam periculosam, Λ, 278. νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι, Ν, 667, morbo gravi periturum. et 669, ἀργαλέην θωὴν, gravem perniciem. ἐνιπῇ ἀργαλέῃ, increpatione gravi, Ξ, 105. ὑσμίνη ἀργαλέη, pugna gravis, Ρ, 544. αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, fortuna in adversa perdet eum, Χ, 61. τάφρος μάλα ἀργαλέη περᾶν, fossa valde difficilis ad transeundum eam, Μ, 63, ubi valde proprie posita vox: opus et labor est, transire eam. ἐν ἀργαλέαις φοναῖς, in gravi cæde, Κ, 521. ἀργαλέῳ εἴχετο ἄσθματι, gravi angebatur anhelitu, Ο, 10. Π, 109, ad differentiam τοῦ ἠρεμαίου: τὸ μὴ κατὰ φύσιν εἰσοδεῦον καὶ ἐξοδεῦον πνεῦμα ἢ ἆσθμα. ἀπὸ ἕλκεος ἀργαλέοιο, ex gravi vulnere, Λ, 811. Π, 528. οὐ πρὶν παύσασθαι μνηστύος ἀργαλέης, β, 199, non prius quieturos a procatione hac dura et operosa; *diese saure freierey nicht eher aufzugeben, (not sooner to desist from this troublesome wooing.)* et sic dicit eam, ὡς μέχρι νῦν δυσκατέργαστον: simul tamen loquitur ipse iste procus imprudens ominose, κατά τινα φήμην καὶ μαντείαν ἀκουσίαν, νόμῳ τῆς πολυφήμου ἀγορᾶς, secundum ominosam vaticinationem ipso invito prolatam, ex more concionis multa sæpe ominosa jactantis vocibus; nam vere evenit tandem his procis hæc μνηστὺς ἀργαλέα, imo ἀργαλεωτάτη. ἀργαλέον δὲ, ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι, et arduum est, cum viris, et quidem pluribus, pugnare, β, 244. δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, longam et difficilem viam, δ, 393, 483. et 397, ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι, ab homine difficilis est deus, i. e. non potest superari. περᾶν μέγα λαῖτμα θαλάσσης δεινόν τ' ἀργαλέον τε, ε, 175. et 367. κῦμα δεινόν τ' ἀργαλέον τε κατηρεφὲς, fluctum magnum convexum. ἀργαλέον ἀγορεῦσαι, difficile est narrare, η, 241. νόστον σοὶ ἀργαλέον θήσει θεὸς, faciet reditum tibi difficilem, λ, 100. et 290, ὃς ἐλάσειε βόας ἀργαλέας, difficiles, sc. abactu: nam erat armentum illud δύσκολον καὶ ἐργῶδες (difficile) κτηθῆναί τε καὶ ἀπελαθῆναι, recipi in possessionem et abigi. et 292, δεσμοὶ ἀργαλέοι, dura vin-

cula. et 399. ἀργαλέων ἀνέμων ἀϋτμήν, flatum ventorum gravium. nam vox Germanorum, *schwer*, et nonnunquam *arg*, exhauriunt hoc ἀργαλέος. sic et 406. Σκύλλη ἐστὶ κακὸν ἀθάνατον δεινόν τε ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον, μ, 119. et 161, δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δήσατέ με. ἀργαλέον γὰρ, ἵνα τρωικὸς χαρίσασθαι, ν, 15, unum virum donare ad largitionem. et 312, ἀργαλέον βροτῷ, σὲ γνῶναι, θεὰ, te agnoscere, O dea, difficile est homini. δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, in duro vinculo vinctus erat, ο, 232, 443. ἔπος δεινόν τι ἀργαλέον τι, φ, 169, verbum grave et durum. ἀργαλέον στόμα λαύρης, χ, 137, ubi est sermo festinantis ellipticus, et sensus est: ille Ulysses nimis prope adstat ad januam aulæ, et introitus ad angiportum nobis est impossibilis. πρῆξαί τι, ἀργαλέον, efficere aliquid, difficile est nimis, π, 88. ἀργαλέον, εἰπεῖν, difficile valde est, id dicere, τ, 221. ἀργαλέους ἀνέμους, ω, 110, validos ventos. ἀργαλεώτερον ἄλλο φράζονται, cogitant aliud multo durius, δ, 698. μείζων καὶ ἀργαλεώτερος χόλος, O, 121. Vide ἄλγιστος.

ἀργᾶντες, vide sub ἀργὸς, prope finem.

ἀργειφόντης, ου. ὁ. (Φάω) est epitheton Mercurii, quatenus is designat λόγον, eloquentiam disertam. proxime quidem desumtum videtur epitheton ab Ἄργῳ illo mythico, per totum corpus oculos habente, quem Mercurius interfecisse dicitur: et, si liquido nobis appareret, quis fuisset is Argus, et quæ sub eo veritas lateret, magis etiam ratio fabulæ istius de interfecto eo liqueret. est pro ἀργοφόντης (vide ἀνδρειφόντης) et Dores dicunt ἀργεϊφόντης. fortasse sub Argo figuratur homo emissitios oculos quoquoversum habens, et secreta aliorum perquirens, deinde divulgans: et hunc occidit quasi Mercurius, i. e. ratio prudens, tegendo secreta, ne curiosus ille introspiciat ea. fortasse etiam otiosus. et per consequens alienorum spectator, sub Argo latet; et Mercurius, i. e. prudens negotiatio, occidit et demit sibi aliisque id otium. nam ἀργὸς est albus, late conspicuus; etiam otiosus. præterea aptum et aliis modis Mercurio est id epitheton. est enim præses commodorum vitæ, et eloquentiæ: in utroque opus est, ut et nobis clare appareat quid sit commodum nobis et proficuum; et ut aliis sermone nostro claram aliquam rem apparere faciamus. ut ergo Mercurius sit ὁ ἐναργῶς καὶ σαφῶς φαίνων τὰ δέοντα καὶ ἐξαγγελλόμενα. simul et quasi φονεύων τὸ ἄεργον, interficiens desidiam, ex qua plurima mala oriuntur. magno consilio finxere antiquissimi suos μύθους, quos utinam semper ex vera eorum mente introspiceremus: recentiorum vero multi, pueriliter ludendo et eloquenter dilatando eos, depravaverunt et nimis inflexerunt in inane. διάκτορος (nuntius simul et actor) ἀργειφόντης, claram rem indicans, B, 103. Φ, 497. Ω, 339. α, 84. ε, 43, 75, 94, 145. θ, 338, coll. 335. ω, 99. κρατὺς ἀργειφόντης, Π, 181. Ω, 345. ε, 49, 148. ἐΰσκοπος, Ω, 24, 109. α, 38, ubi apte præcipue, nam jubere debebat Ægisthum, ἀργὸν φόνου εἶναι, ne occideret Agamemnonem. η, 137. πόρε φάρμακον ἀργειφόντης, κ, 302. et 331, χρυσόῤῥαπις. πομπὸς, Ω, 153, 182. conf. Ἑρμῆς in R. et si expendis hæc loca, reperies, sapienter positum hoc epitheton, nec finxisse quidquam poëtam ideo ut finxerit tantummodo. cæterum Pausanias explicat hanc vocem per ὀφιοκτόνος, quia ὁ ὄφις et dicatur ἡ ἄργη: sed non addit, qua ratione Mercurius sic dicatur. Vide et sub Ἑρμῆς in R.

ἀργεννὸς, ή, όν, (Ἔρα) idem quod ἀργὸς, i. e. λευκὸς, albus, candidus. ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν, pro ἀργενναῖς ὀθόναις, Γ, 141, i. e. λευκαῖς, et sermo est de Helena, οὐδὲν ποικίλον ἀμπεχομένη eo tempore. et 198, οἰῶν μέγα πῶϋ ἀργεννάων, ovium magnum gregem candidarum, pro ἀργεννῶν. ἀργενναῖς ὀΐεσσι, Z, 424. ἀργεννῶν ὀΐων, Σ, 529, 588. ἀργεννῇς ὀΐεσσι, ρ, 472.

ἀργεστὴς, οῦ. ὁ. (Ἔρα) albus. it. celer. λευκὸς, ταχύς. est epitheton νότου ἀνέμου, qui dicitur hinc et ὁ λευκόνοτος, ἀργεστάο νότοιο, pro ἀργεστοῦ νότου, Λ, 306. Φ, 334. sed ὁ ἀργέστης, ου, est nomen proprium venti cujusdam, qui Εὔρῳ, ἀπὸ χειμερινῶν ὄντι ἀνατολῶν, ἐναντίος πνεῖ, et sæpe idem qui ὁ Ζέφυρος. adi Strabonem. non accurate ergo ediderunt, qui ll. cc. exhibent ἀργέσταο.

ἀργέτι, vide ἀργής.

ἄργη, ἡ. vide sub ἀργειφόντης, ad finem.

ἀργὴς, ῆτος. ὁ. (Ἔρα) albus. it. celer. βῆ δὲ καταςχομένη (induta Helena) ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, Γ, 419, peplo candido splendente. ἀφῆκε ἀργῆτα κεραυνὸν, misit Jupiter fulmen album et celerrimum, Θ, 133, candens fulmen. ἄσειν κύνας ἀργέτι (pro ἀργῆτι, correpte ob metrum) δημῷ, Λ, 817, ad satiandum canes pinguedine alba sua; quod epitheton notat, Græcos fuisse εὐγυμνάστους, καὶ διὰ τοῦτο εὐλιπεῖς, nam γυμναζόμενοι pinguescunt nitide. Sic ἀργέτα δημὸν, i. e. λευκὴν πιμελὴν, Φ, 127, pro ἀργῆτα. βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς, ε, 128, 131. η, 249. μ, 387.

ἀργία, ἡ. vide ἀεργία.

ἀργικέραυνος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) est epitheton Jovis, qui celerrimum fulmen emittit. est enim ab ἀργὸς, quod notat albus, it. celer, velox, et hoc posteriori significatu compositum est ex α intensivo, et ἔργον, quasi ἄεργος, valde operans, valde iens, (nam ἔρχομαι et ἔργον unius sunt originis) valde strenuus. *arg*, *(keen.)* Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, Τ, 121, ubi videtur hæc vox includere μυκτῆρά τινα, irrisionem levem, cum ὁ φρικτὸς οὗτος οὕτω παίζεται, tam terribilis tantopere lusus est. τίπτ' αὖ, ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας, Υ, 16. ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφὲς, Χ, 178.

ἀργινόεις, όεσσα, όεν. (Ἔρα) idem quod ἀργεννὸς et ἀργός. ἀργινόεντα Κάμειρον, B, 656. et 647, Λύκαστον, ubi ad ea nomina urbium fæ-

minini generis additum est adjectivum in genere communi, attice: i. e. λευκόγεων, alba terra. nam circa has urbes in Creta et Rhodo erat ἡ γῆ ἀργιλώδης.

ἀργιόδους, οντος. ὁ ἡ. (Δάω) albos dentes habens, it. acutos dentes habens. ab ἀργὸς, albus. it. celer, acutus: et ι vel intersertum est, vel ο mutatum est in illud. λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὑὸς, K, 264, et præstat de vi et celeritate dentium maxime intelligere; adjuncto tamen colore. χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα, I, 535. πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, Ψ, 32, ubi sermo est de suibus masculis domesticis. ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὗας, Θ, 60. et 476, πλεῖον ἐλέλειπτο ἀργιόδοντος ὑός. κτείνοντο ὕες ὡς ἀργιόδοντες, λ, 412. ὅθι (ubi σύες εὗδον, ξ, 532. et 416, ὑῶν ἕνεκα ἀργιοδόντων. κύνας ἀργιόδοντας, canes albis et acribus dentibus, Λ. 292, οἷς ἀργοὶ ὀδόντες, i. e. ταχεῖς, θοοὶ, i. e. ὀξεῖς: ὀξυόδοντας, *argzahnig, scharfzahnig, (having sharp teeth.)*

ἀργίπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) pedibus et cursu velox. it. albus pedibus, λευκόπους. ab ἀργὸς, celer, it. albus. ἀργίποδας κύνας, veloces, Ω, 211.

ἄργμα, ατος. τό. (Ἔρα) idem quod ἡ ἀπαρχὴ, primitiæ, aliquid quod præcerpitur de victima et præoffertur diis antequam tota mactetur: deinde et omnes priores partes quæ de mensa diis libantur. ἄργματα θῦσε θεοῖς, ξ, 446, coll. 447, i. e. libabat de patera. conf. θύειν. Vide sub ἄρχω, prope finem.

ἀργὸς, ὴ, όν. (Ἔρα) celer, strenuus, industrius; *schnell, munter, (quick, brisk.)* it. albus, candens, splendore oculos incurrens; nam albus color etiam in tenebris est conspicuus, et sic operosus. est ab ἔργον, cum α intensivo, valde operans. notat hinc et, acer, valde alacer, *arg auf etwas, beissig, (sharp, keen :)* et hoc sensu est epitheton canis. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργοὺς, Α, 50, per mulos primum ibat pestilentia, et canes acres. πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται, prius eum canes acres devorabunt, Σ, 283. et 578, ἐννέα κύνες, πόδας ἀργοὶ, pedibus strenui, et currendo; nam de venaticis ibi sermo est. δύω κύνες ἀργοὶ, sequebantur Telemachum, prodeuntem in publicum, β, 11, qui erant venatici. sic et ρ, 62, κύνες πόδας ἀργοί. et υ, 145. βόες ἀργοὶ σφαζόμενοι ἐρίχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, Ψ, 30, multi albi boves mactati sonum gravem edebant vel ediderant inter mactandum. Sed quomodo λευκοὶ, albi? erat enim τάφος, et nigri boves sacrificabantur inferis? sunt ergo albi pinguedine, cum jam mactati et excoriati erant, *ochsen weiss an talg und fett, (oxen white with fat,)* quales Pindarus aliquo loco vocavit ἀργᾶντας ταύρους ἢ βόας. nam ἀργοὶ h. l. interpretari pigri, est contra usum priscorum. sunt ergo λευκοὶ διὰ λίπος ἢ πιμελὴν, non vero pilorum colore. αἰετὸς, χῆνα ἀργὴν φέρων, ο, 161, aquila, anserem album ferens unguibus; et sic dicit saginatum anserem οἰκουρὸν καὶ ἥμερον. ὁ πελαργὸς, ciconia est ab ἀργὸς, albus, et μέλας, pro quo et πελὸς in usu est, niger: nam is mixtus est color alarum ejus. τὸ κυνόσαργες, ἄργιος, erat χωρίον (locus Athenis) sic dictum, quia canis albus ibi olim rapuerat aliquid sacrificatum et aufugerat. hinc imprecatio postea, ἐς κυνόσαργες, idem valens ac, ἐς κόρακας, *vor die hunde, vor die raben, (to the dogs, to the ravens.)* ἀργὸς, quod inertem et pigrum notat, ex α privativo et ἔργον, est vocabulum recentioris Græciæ, pro quo Homerus dixit ἀεργὸς, nihil faciens.

ἀργυραμοιβὸς, ὁ, vide sub τραπεζεύς.

ἀργύρεος, έα, εον. (Ἔρα) argenteus. it. λαμπρὸς, splendidus, valde nitens. κλαγγὴ ἀργυρέοιο βιοῖο, clangor argentei arcus, quo Apollo sagittas suas pestiferas jaculabatur, Α, 49. et ejusmodi arcus tribuitur Apollini, ut Soli, ob albedinem radiorum Solis. sic Ω, 605, τοὺς μὲν (filios Niobes) Ἀπόλλων πέφνεν (interfecit) ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο. ἀργυρέῃ κώπῃ ἐπίσχεθε χεῖρα βαρεῖαν, Α, 219, argenteo capulo gladii admovit manum violentam: et hinc gladius vocatur ἀργυρόηλος, *ein degen mit einem silbernen griffe oder gefasse, (a sword with a silver hilt.)* ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν, loris argento inductis, Ε, 727, utpote in curru divino, ubi omnia debent esse eximia. et 729, ἀργύρεος ῥυμὸς, argenteus temo. ἀργύρεος ζυγὸς, in cythara argenteum collum, I, 187. κουλεὸν ἀργύρεον, vagina argentea, i. e. argento inducta, Λ, 31. et 38, τελαμὼν, balteus argento inductus. sic et τελαμὼν clypei, Σ, 480. et gladii, 589. κνημῖδας ἀργυρέοις ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, Τ, 370, argenteis fibulis circa malleolos pedis. sic et Π, 132, λάρνακα ἐς ἀργυρέην, in arcam argenteam vel argento exornatam, Σ, 413, in quam Vulcanus servanda componit instrumenta sua. et 563, κάμαξιν ἀργυρέαις, palis argenteis, stabant sustentatæ vites, sc. in clypeo Achillis effictæ. ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον, Ψ, 741. ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος, α, 137, super pelvi argentea. sic et δ, 53. et 125, ἀργύρεον τάλαρον φέρεν, afferebat calathum argenteum, Helenæ. sic et 132. et 615, κρητῆρα τετυγμένον, ἀργύρεος δὲ ἐστὶν ἅπας. κρητῆρι ἐν ἀργυρέῳ, κ, 357. sic et, κρητῆρα ἀργύρεον, ο, 104, 115, 123. et talis crater potest κατ' ἐξοχὴν dici ἀργύρωμα, quæ vox proprie competit ποτηρίοις, unde est, ἐξ ἀργυρωμάτων ἔπινε. imo in genere vasa mensalia et convivialia sic vocantur, *das service, (table-service.)* quanquam τὸ χρύσωμα καὶ ἀργύρωμα hoc sensu vix pure Græce dicitur, Græci enim potius dicunt τὸ χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν. ἀργυρέη κορώνη, α, 442, *ein silberner griff an der thüre, (a silver handle to the door.)* κώπη ἀργυρέη gladii, θ, 404. μέρμιθι φαεινῇ ἀργυρέῃ, κ, 24, filo argenteo. et 355, τραπέζας, in domo Circes. ἀργυρέας ἀσαμίνθους, δ, 128, argentea labra, ad lavandum corpus in balneo. ἀργύρεοι σταθμοὶ, argentei postes, η, 89, in domo Alcinoi regis. et 90, ἀργύρεον ὑπερθύριον. et 91, ἀργύρεοι κύνες.

ἀργυροδίνης, ου. ὁ. (Δίω) argentea, i. e.

pura, aqua volvens se. *der mit klarem wasser wirbelt, (pouring forth limpid water.)* est epitheton fluvii διαυγοῦς, limpidi, καὶ καθαρῷ ῥεύματι δινουμένου. Πηνειῷ ἀργυροδίνῃ, Β, 753. ἐς ποταμὸν βαθύῤῥοον ἀργυροδίνην, Φ, 8. et 130, ποταμός τις εὔῤῥοος ἀργυροδίνης.

ἀργυρόηλος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) argenteis clavis distinctus et ornatus. ξίφος ἀργυρόηλον, gladius, cujus capulus est argenteus, maxime superne, *das einen silbernen degenknopf, (a silver pommel to the hilt of a sword,)* et a parte totum, *ein silbernes gefässe hat, (having a silver hilt,)* Β, 45. Γ, 334, 361. Π, 135. Η, 303. Τ, 372. Θ, 406, 416, coll. 403, κώπη ἀργυρέη: ex quo apparet, quid sit ἀργυρόηλον ξίφος, κ, 261. λ, 96. sic φάσγανον ἀργυρόηλον, Ξ, 505. Ψ, 807. conf. κώπη. ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου, in sella argenteis clavis distincta, Σ, 389. η, 162. θ, 65. κ, 314, 366. χ, 341. et de sella ejusmodi magnifica sine dubio ἀργυρόηλος est, quando pedes sunt argentei, aut si fastigia reclinationis in sella sunt argenteis globulis ornata. de gladio autem respectu capuli ponitur. in genere, omne oblongum, vel omne capitatum, clavi ferrei speciem fere habens, dicitur ἧλος. Vide sub ἄορ, ἀργύρεος, et κώπη.

ἀργυρόπεζα, ης. ἡ. (Πάω) argenteos, i. e. candidissimos et pulcerrimos, pedes habens. et a parte ad totum, formosa. ἀργυρόπεζα Θέτις, Α, 538. Π, 222. Σ, 127, 369, 381. Τ, 28. Ω, 89. poëta, qui omnia epitheta tribuit magna cum ratione, semperque veritatem aliquam, propriam rei, spectat; respicit naturam maris, quod in extremis suis oris, i. e. ad littora, album esse solet a spumis: πέζαι enim sunt extremæ oræ alicujus rei, *die rande, (the margin,)* ὦαι: Thetis vero est mare. sic et poëta mare ad littus vocat πολιὸν, in alto vero οἴνοπα ἢ μέλαινα, quia color ejus in alto est μελάντερος. mythice vero, et si fœminam spectes, est λαμπρόπους, sicut alibi pulcra mulier vocatur καλλίσφυρος: et apud Euripidem est, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί. qui πέζαν his locis explicant per κόσμον τινὰ πρὸς τῷ τοῦ ἱματίου κάτω ὄντα τέρματι, ut ἀργυρόπεζα sit ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα: illi in sensu allegorico et ad mare relato multum, in sensu poëtico vero et si personam spectes, nihil dicunt. major est Homerus, quam ut omnes Grammatici eum capere possint. recentiores porro poëtæ non ea circumspectione epitheta sua legerunt.

ἄργυρος, ου. ὁ. (Ἔρα) argentum, *silber, (silver.)* est ab ἀργὸς, candidus, mutato ο æolice in υ, cum paragoge. rarus antiquissimis Græcis fuit ἄργυρος: conf. χρυσός. hinc res egregia erat argenteum poculum: nam ἐκ ποτηρίων χαλκῶν ἔπινον οἱ σφόδρα ὄλβιοι. post spoliatum a Phocæis templum Delphicum, paullo frequentius factum aurum et argentum in Græcia: et post Alexandri victorias in Asia, vis summa horum metallorum in Europam translata. vide Athenæum. Primus rex Lydorum Gyges posuit Delphis argentea et aurea ἀναθήματα: nam ante hunc et ipse Πύθιος fuit ἀνάργυρος καὶ ἄχρυσος. Hæc ἀναθήματα, mirabiliter deinde ab aliis accumulata, diripuerunt tandem οἱ Φωκικοὶ Τύραννοι, et in usum humanum ex tenebris templi transtulerunt; inter quos fuit ὁ Ὀνόμαρχος, ὁ Φάϋλος, et ὁ Φάλαικος. ἐν Ἀλύβῃ ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, Β, 857, ubi est argentifodina. ἀργύρου εἰσὶ πλῆμναι, et modioli ex argento sunt, Ε, 726. ἅρμα ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται, currus argento bene erat ornatus, Κ, 438. πλοχμοὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, cincinni, in capite herois Trojani, argento constricti erant, Ρ, 52. ἄργυρον, ἐνέβαλεν πυρὶ, Vulcanus, Σ, 475. ἀργύρου στεροπὴν, in domo Menelai, δ, 73. ὅτε τὶς χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ, ζ, 232, quando argento inducit aurum, *verguldet, (gilt.)* sic et ψ, 159. ἔφασάν με χρυσὸν καὶ ἄργυρον οἴκαδε ἄγεσθαι, mei socii putabant, me argentum portare domum, κ, 35. et 45, ὅσος ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστι. κλισίην, δινωτὴν ἀργύρῳ, τ, 56, sellam obductam argento. λέχος δαιδάλλων ἀργύρῳ, spondam lecti ornans argento, ψ, 200, sc. Ulysses. Ἀνάχαρσις, Scythicus philosophus, interrogatus, ad quod uterentur Græci argento; πρὸς τὸ ἀριθμεῖν, respondit: avaritiam ridens eorum et φειδωλίαν.

ἀργυρότοξος, ου. ὁ. (Τῶ) argenteo, i. e. splendido, arcu utens, ὁ λαμπρότοξος. est epitheton Apollinis, i. e. solis, qui radios claros et serenos et candidos emittit, quasi ab arcu sagittas. κλῦθί μου, Ἀργυρότοξε, Α, 37, 451. Διὸς τέκος, Φ, 229. Ω, 56. ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, Β, 766, qui aluit equos præstantes. η, 64, qui interfecit aliquem immaturum. πόνον ἔγειρεν, Ε, 517. vocatur et χρυσότοξος a recentioribus, qui aurum soli appropriant, lunæ argentum; sed antiqui argentum etiam soli, quia luna splendorem suum a sole habet. Vide sub ἀγανὸς, ad finem.

ἀργύρωμα, vide sub ἀργύρεος prope finem, et κρατὴρ, similiter.

ἀργύφεος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) idem quod ἄργυφος, interserto ε. ἀργύφεον σπέος, Σ, 50, ubi sic vocatur domus submarina Nereidum, quæ ut alba et resplendens intus in poëta sistitur, ὡς φωσφόρον καὶ λευκὸν φαινόμενον. ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη, ε, 230. κ, 545: ἱμάτιον λευκὸν καὶ λαμπρόν.

ἄργυφος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) albus, λευκός. est ab ἀργὸς, cujus ο æolice mutatum in υ, cum paragoge. est epitheton ovis, διὰ τὴν τοῦ ἐρίου λευκότητα. ὄϊν ἄργυφον ἔσφαξε, Ω, 621. ἄργυφα μῆλα νομεύων, κ, 85.

ἄρδα, ἡ. vide sub νεοαρδής.

ἀρδαλόω, ἀρδέω, vide ibidem, et sub ἄρδω.

ἄρδις, ιος. ἡ. (Ῥέω) spiculum, cuspis, aculeus. *ein stachel, ein wiederhaken, spitze, (a spike, barb, sharp point.)* adjunctus sagittæ aculeus. οἴστρου ἄρδις χρίει με, œstri aculeus pungit me, Æschyl. Prometh. 878. et apud

Herodot. I, 215, et IV, 81, sunt ἄρδιες ὀϊστῶν, cuspides sagittarum. ab ἄρω, apto, adjungo.

ἀρδμὸς, οῦ. ὁ. (Δίω) locus ex quo rigatur terra, vel ubi bibunt pecora. aquatio, *eine wässerung, tränke, (a watering-place.)* ἐν ποταμῷ, ὅθι ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσι, Σ, 521, ad fluvium, unde aquatio erat omni pecori in pascuo. ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν, ν, 247, bene aquationes perennes præsto sunt, οἱ ἐξ ὑδάτων ἐγχωρίων ποτισμοὶ τῶν ζώων.

ἄρδω, f. ἄρσω. (Δίω) rigo, facio bibere, perfundo. *wässere, begiesse, bringe zur tränke, (I water, pour water upon, drive to water,)* ποτίζω. est ex ἄρι, particula insepar. valde, satis, largiter; et δίω vel δεύω, rigo, humecto, compositum verbum. possis et ex ἡ ἔρα, terra; et δίω, rigo, compositum dicere: nam proprie notat, rigare terram vel hortum vel segetem stantem. ἦρσαν ἵππους, bibere fecerunt equos, Herodot. V, 12. dicitur et ἀρδίω. τί μου τὸ χιτώνιον ἀρδεῦς; Theocr. Id. 15, 31, quid mihi indusium humectas totum?

ἀρειὰ et ἀρειή, ῆ. ('Αρὰ) imprecatio hostilis. idem quod ἀρὰ in malo sensu, interserto ει. πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ, *er sagte ihnen vieles freundlich, vieles aber auch mit verwünschung wider sie, (often he addressed them with soothing words, oft with imprecation,)* P, 431. imo et ἀπειλὰς graves hæc vox notat: μηδέ σε λευγαλέοις ἐπέεσσιν (verbis mortem minitantibus) ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ, Υ, 109. μηδέ σε μειλιχίοις ἐπέεσσιν (suavibus verbis, *mit guten worten,) (with good words)* ἀποτρεπέτω, καὶ ἀρειῇ, neque minis atrocibus, Φ, 339, *lass dich weder durch gute noch arge worte abwenden, (let not either good or bad words divert you.)*

ἄρειος, vide sub τεῖχος, paullo ab initio.

ἀρείους, pro ἀρείονες, vide ad medium sequentis.

ἀρείων, ονος. ὁ ἡ. et τὸ ἄρειον. ('Αρὰ) fortior, præstantior. est ab ὁ Ἄρης, (qui ab ἀρὰ, ἡ, quatenus notat damnum, nomen habet) Mars; et notat: fortior, strenuior, promtior. in genere, præstantior. est enim ejusdem originis cum ἀρετή. *stärker, muthiger, treflicher, (stronger, more courageous, more excellent.)* solent autem Græci a substantivis derivare gradus comparationis. sic a βασιλεὺς est βασιλεύτερος. ἀρείοσιν ὡμίλησα, Α, 260, cum fortioribus versatus sum, *bin in der gesellschaft stärkerer helden gewesen, (have been in the company of greater heroes.)* ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων, Β, 707, præstantior virtute militari. τὸν ἀρείω, pro ἀρείονα, Κ, 237, coll. 238, ubi oppositum est χείρονα, deteriorem. αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων, Τ, 33, corpus incorruptum, aut etiam melius: ubi dictum ὑπερβολικῶς, ex more ingenii mulierum, omnia sua extollentium in majus. ὅσον ἀρείων ἐγὼν, Φ, 410, quanto fortior ego. σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων, Ψ, 588, tu es natu major et præstantior, coll. 587, ἔγωγε νεώτερος. παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους, pro ἀρείονες, β, 277, pauci sunt meliores patre suo; et ibi oppositum est κακίους, pro κακίονες, pejores, ignaviores. ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους pro ἀρείονες, ι, 48, plures simul et fortiores. ἔκταν πολλὸν ἀρείω, multo fortiorem, pro ἀρείονα, γ, 250. οὐ γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, ζ, 182, nihil hôc validius et præstantius: et ibi de concordia conjugali sermo. τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον, agnoscet melius, ψ, 114, ubi neutrum adverbialiter. ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων, τ, 184, cui opponitur, ἐγὼ ὁπλότερος γενεῇ. τίει τὸν χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείονα ἀτιμᾷ, υ, 133.

ἄρεκτος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) infectus, non factus. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον, res summa adhuc est infecta, Τ, 150.

ἀρεινὸς, vel ἀρῆνος, vide sub 'Αρὴν, prope initium.

ἀρέομαι, ἀρέσκω, vide ἀρέω.

ἀρεστὴρ, ὁ. ἀρεστὸς, η, ον, vide ibidem.

ἀρετάω, f. ήσω. ('Αρὰ) ad præstantiam et nobilitatem factorum animique perduco, *gebe vorzug und muth, (give pre-eminence and courage.)* præstans et felix sum, *bin in vortreflichem zustande, (am in a prosperous state.)* οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, Θ, 328, οὐκ ἀρετὴν καὶ εὐσθένειαν ἄγουσι, *geben keinen vorzug, keine stärke, (give no pre-eminence, no strength:)* Mars perdidit τὸ κατ' ἀρετὴν εὐσθενὲς, excidit ἐκ τῆς κατ' ἀνδρείαν ἀρετῆς. (conf. Horat. I, Epist. 16, 67.) alibi potest esse: οὐκ εὐδαιμονίζει τὸν ἄνθρωπον κακὰ ἔργα. sed l. c. comparantur fortissimus Mars, et debilis Vulcanus: quia Mars prave egit, hinc a Vulcano superatus jacet, et præstantiâ fortitudinis caret. ἀρετῶσι λαοὶ ὑπὸ αὐτῷ, τ, 114, i. e. εὐδαιμονοῦσιν, et quavis præstantia et felicitate fruuntur.

'Αρετὴ, ῆς. ἡ. ('Αρὰ) est ab ἀρητὸς in optimo sensu: notatque quamvis præstantiam et nobilitatem, vel animi, vel corporis, vel fortunæ. *vortrefliche und wünschenswürdige eigenschaften oder umstände, (excellent and desirable qualities or circumstances.)* virtus in genere. in specie est ἡ ἀνδρία, fortitudo. etiam, ἡ εὐτυχία, εὐδαιμονία, felicitas. in genere, πᾶσα ἕξις ἀγαθὴ, et ἡ περὶ τὰ ἔργα δύναμις. *gute geschicklichkeit, (good disposition of mind,)* artes bonæ, *gute qualitæten, (good qualities.)* στρεπτοὶ δέ τε θεοὶ αὐτοὶ, (possunt placari) τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ, τιμή τε βίη τε, Ι, 494, quorum tamen certe et major virtus, et honor et vis. ubi ἀρετὴ in genere notat præstantiam et perfectionem divinam. αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, Θ, 535, i. e. ἰδίαν ἀνδρίαν, suam virtutem cognoscet in pugnando, quantum differat a meâ. σφῇ ἀρετῇ, suâ virtute militari, Λ, 90, contra fatum, quod jam Trojanis favebat. Sermo est de Græcis. et 762, οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται, solus suâ virtute et fortitudine fruetur: quod est probrum, si quis soli sibi fortis est, non in auxilium aliorum. συμφερτὴ δὲ ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, Ν, 237, collata in unum virtus virorum etiam valde imbellium pollet. notat ergo ἀνδρίαν, ubi virtus virorum maxime dignoscitur.

ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν, Ξ, 118, i. e. ἀνδρείᾳ. πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων παντοίας (κατὰ) ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι, καὶ νόον, Ο, 642, nam et in cursu et in pugnâ variæ sunt virtutes, e. c. τὸ ἅλλεσθαι, θέειν, ἐξαρκεῖν πεζοπορεῦντα, etc. et in bello, τὸ λοχᾷν, ἀμφαδὸν, (cominus) ἀντιβαίνειν, δορατίζειν, οἰστεύειν, etc. ergo, secundum omnimodas egregias et optabiles qualitates. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Υ, 242, ubi et virtutem fortitudinemque, et simul ἀρχικὴν ἐξουσίαν denotat, *edle vorzüge, (excellent qualities.)* nam Achilles exprobrarat Æneæ defectum fortitudinis, et vanam spem regnandi. et ad id postremum respicitur per μινύθειν, minus dare: ad prius autem maxime per ὀφέλλειν, auctum dare. et 411, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, pedum qualitates præstantes ostentans; quæ in continenti et celeri cursu consistunt. παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο, Χ, 268, i. e. omnis fortitudinis et præstantiæ tuæ in bello. ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι, Ψ, 276, virtute superant equi duo, coll. 347, ταχὺν ἵππον, nam ἀρετὴ ἵππου est robur et firmitas ejus, et celeritas in currendo, ἡ ὠκύτης, ἡ ταχεῖα τοῦ δρόμου τάσις. ergo ἀρετὴ ζώου παντὸς est τὸ ἐν ἐκείνῳ ἄριστον, καθὰ καὶ ἐν ἀνθρώπῳ. e. c. ἀρετὴ λέοντος est ejus ἀνδρεία, et κίρκου (accipitris) τὸ ὀξὺ πέτεσθαι, καὶ ἄλλα ἄλλων. ᾔσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, dexteritatem meam et virtutem. (et h. l. τὴν ἡνιοχικὴν) dedecorasti, Ψ, 571. et 578, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε, *besser an vorzug und gewalt, (superior in eminence and power.)* εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, propter talem, (τῆς pro ταύτης, τοίης,) præstantiam quæ in hâc Penelope inest, contendimus, β, 206, sc. de nuptiis ejus, quis tam præstantem fœminam sit consecuturus. ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι, sc. hi duo inter procos omnes, δ, 629, virtute, fortitudine, robore. et 725, παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι, sc. Ulyssem. sic et 815. ornatum omnibus bonis qualitatibus. ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν ἥ σοι ὀπηδεῖ, vis tuam δεξιότητα τὴν περὶ τοὺς ἀέθλους proferre quæ te comitatur, θ, 237. et 239, ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο, vituperet, *die geschicklichkeit in ritterlichen leibesübungen, (skill in gymnastic exercises.)* et 244, ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, nostræ præstantiæ memor. ubi 247, inter hanc præstantiam non solum exercitia corporis quædam, sed et reliquam εὐδαιμονίαν et felicitatem vitæ enumerat. ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ, βουλῇ τε νόῳ τε, ἐκφύγομεν, μ, 211, meâ virtute, i. e. consilio et intelligentiâ, simul et ἀνδρείᾳ et intrepiditate. θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην, ν, 45, i. e. omnigenam felicitatem, *alles gutes, (every kind of happiness.)* εἵνεκα ἐμῆς ἀρετῆς nactus sum uxorem ditem, ξ, 212, propter meas qualitates egregias. οὕτω (tali modo, scilicet: et loquitur ironice) κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε εἴη (esse posset) ἐπ' ἀνθρώπους, ἅμα τ' αὐτίκα, καὶ μετέπειτα, *guter nahme und gutes glück, (good name and happiness,)* ξ, 402. ἥμισυ γὰρ ἀρετῆς ἀποαίνυται (aufert) Ζεὺς ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ, ρ, 322, i. e. σπουδῆς μετὰ προαιρέσεως εἰς τὰ ἔργα, *die hälfte seiner munterkeit und guten gemüthes, (half of his cheerfulness and spirits,)* coll. 320, et vide ἐπικρατεῖν ad h. l. ὄφρα ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ, σ, 132, quamdiu virtutem. i. e. εὐδαιμονίαν καὶ εὐθηνίαν τοῦ βίου, præbent dii, et genua promte se movent. cf. εἰκαζόμενος ad h. l. πόσιος ποθέουσα φίλοιο παντοίην ἀρετὴν, ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν, σ, 204, mariti sui desiderans *(vermissend,) (missing,)* omnigenam præstantiam. et 250, ἤτοι ἐμὴν, εἶδός τε δέμας τε, ὤλεσαν ἀθάνατοι, inquit Penelope, i. e. πᾶσαν γυναικὸς δεξιότητά τε καὶ εὐδαιμονίαν. sic eadem verba τ, 124. εἰ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔξοχα ἄριστοι, χ, 244, i. e. ἀνδρείᾳ καὶ εὐγενείᾳ. coll. φ, 187. ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν, ω, 192, ubi est εὐτυχίᾳ, εὐδαιμονίᾳ, cum magna felicitate nactus es uxorem. sic enim explicat Eustathius, ut felicitas sit ex parte ducentis talem. confer tamen 196, κλέος οὔποτ' ὀλεῖται ἧς ἀρετῆς, fama virtutis et præstantiæ ejus (Penelopes) non peribit: ubi manifesto est, φρονήσεως καὶ σωφροσύνης. et 514, υἱός τ' υἱωνός τε ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι, filius et nepos de virtute litem habent. notat ergo ἀρετὴ sæpe id, quod Romani *nobilitatem*, factis et animo inhærentem, non generi soli, vocant, conf. Claud. Rutil. I, 76. ἀρετὴ in genere est, *vorsug, das besser seyn als andre, der erwünschte zustand, (pre-eminence, superiority to others, a desirable state.)*

ἄρετο, vide sub αἴρω, ad medium.

ἀρετὸς, pro ἀρεστὸς, vide sub sequente.

ἀρέω, (et per usum communem ἀρέσκω) f. ἀρέσω. (Ῥέω) amicum facio, placo, concilio mihi, εἰς φιλίαν ἁρμόζω ἢ συναρμόττω. est ab ἄρω, apto, jungo, ejusque futuro ἀρῶ, per distractionem circumflexi. ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, rursus volo placare eum et me amicum ei præbere, Ι, 120. Τ, 138. i. e. θέλω αὐτὸν εἰς ἀριθμὸν καὶ φιλίαν ἐλθεῖν, θέλω ἁρμοσθῆναι αὐτῷ καὶ φιλιωθῆναι. *Media* forma, ἀρέομαι, etiam active notat. ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα, εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται, Δ, 362, ista quod attinet autem, in posterum amice nos inter nos componemus, si quæ deterius nunc dicta sunt a me: ὕστερον φιλιωσόμεθα, *wollen uns künftig vertragen, (we will adjust matters hereafter.)* eadem priora verba sunt Ζ, 526, ubi posteriora subintelliguntur. φραζώμεθα, ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν δώροις καὶ ἔπεσιν, Ι, 112, εἰς φιλίαν ἁρμοσάμενοι, ad amicitiam nostram rursus adjungentes eum nobis. et in textu Sigma est duplicatum, ob metrum. sic, ἡμεῖς ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι, χ, 55, inquiunt proci ad Ulyssem: φιλιωθέντες, ἄρθμιοι γενόμενοι. δαιτί σε ἀρεσάσθω, epulo te amice excipiat et placet, Τ, 179, conjungat te sibi convivio. et sic plene dictum: nam alibi ejusmodi ablativus, e. c. δώροις, ἔπεσι, etc. est omissus. sic, ἀρεσάσθω ἑαυτὸν ἔπεσσι καὶ δώρῳ, in gratiam redeat cum eo verbis et dono, θ, 396, *mag ihn sich begütigen, sich mit ihm vertragen, sich mit ihm aussehnen, (may gain his favour, adjust matters with him, reconcile himself with*

him:) coll. 402, 415. construitur ergo cum acc. personæ et ablativo rei. *Recentiores* alio significatu suum ἀρέσκω ponunt, ac *Homerus* suum ἀρέω. *illis* enim est, placeo: *huic*, placo, φιλικῶς θεραπεύω, φιλοφρονέομαι. hinc est, ὁ ἀρθμὸς, i. e. ἡ φιλία: et ὁ ἀρεστὴρ, πέμμα τὶ ἱερὸν, δι' οὗ ἔστι πρὸς τὸ θεῖον ἀρέσασθαι, placenta quâ placamus deos nobis, libum: et τὸ πρόσαρμα, ἡ τῷ σώματι προσφυὴς τροφή: et ὁ ἡ ἄρθμιος, ὁ φιλιωθείς. et ἀρεστὸς, ἡ, ὂν, gratus, placens, pro quo et est ἀρετὸς, ἡ, ὄν.

ἀρέων, pro ἀρῶν, vide sub 'ΑΡΑ', ad medium.

'Αρήγω, f. ήξω. ("Αγω) opem fero contra hostem, arceo malum hostile. opitulor. nam est ab ὁ "Αρης, εος, Mars, i. e. pugna, et ἄγω, i. e. πορεύομαι, duco ipse me, eo ut comes: ut sit proprie, unâ eo ad pugnam cum aliquo, ut eum defendam ab hoste, *gehe mit einem in den streit, ihm wider einen feind zu helfen, (go out to battle with a person, to assist him against an enemy.)* deinde in genere: juvo, auxilior. ἀρήξειν μοὶ χερσὶν, A, 77, ubi et in generali notione additur, ἔπεσιν, verbis aut manibus te mihi opem laturum. et 521, φησί με Τρωσὶν ἀρήγειν μάχῃ, credit me Trojanis adesse in pugnâ. ὡς φρήτρη φρήτρῃ ἀρήγῃ, B, 363, ut cognatio cognationi opem ferat in pugnando. "Αρης, Τρώεσσιν ἀρήγων, Mars, Trojanos juvans, E, 507. et 833, 'Αργείοισιν ἀρήξειν. Τρώεσσιν ἀρηγέμεν (ἀρήγειν) ἢ Δαναοῖσιν, Θ, 11, ubi id interdicit Jupiter diis aliis, quia ex suâ ipse vult sententiâ rem exsequi. ἀστοῖσιν ἀρήγων, cives suos defendens, Λ, 242, sc. τοῖς Τρωσίν. Τρώεσσι δὲ βούλεται ἀρήγειν, M, 68. ἐλθόντα ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν, vadentem ut Trojanis adsit auxilio in pugna, N, 9. οὕνεκα ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις, Ξ, 192. et 265, ἢ φῂς ὣς (οὕτως) Τρώεσσιν ἀρηγέμεν τὸν Ζῆνα, an putas ita Trojanis favere Jovem. et 391, ὁ μὲν Τρώεσσιν ὁ δὲ 'Αργείοισιν ἀρήγων. πημαίνει Τρῶας τε καὶ "Εκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει, cladem infert Trojanis, hos vero adjuvat, O, 42. et 493, 'Αργείων μινύθει μένος, (minuit robur) ἄμμι δ' ἀρήγει, et nobis auxiliatur. τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων, Π, 701, illi exitialia cogitans, Trojanisque auxilians. ἀμφοτέροις δὲ ἀρήγετε, Υ, 25. est ergo ἀρήγειν quasi εἰς "Αρην ἄγειν, i. e. πορεύεσθαι, in pugnam unâ ire.

ἀρηγὼν, όνος. ὁ ἡ. ("Αγω) auxiliator contra hostem vel inimicum. *beystand wider feinde, (assistance against enemies.)* δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων, Δ, 7. ἡ γάρ ῥα πέλεν (ἔπελεν, erat) Δαναοῖσιν ἀρηγών, E, 511.

ἀρηΐθοος, ου. ὁ. (Θέω) in pugna acer et agilis. ab ὁ ἄρης, εος, Mars, ferrum, pugna; et θοὸς, celer, acer. ἀρηϊθόων αἰζηῶν, *der streitbaren männer, (of the fighting men,)* Δ, 280. Θ, 298. O, 315. T, 167.

ἀρηΐφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) in pugna et ferro cæsus. ab ὁ ἄρης, εος, ferrum, Mars. ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχεα ἔχοντες, λ, 41, viri in bello interfecti, cruore oppleta arma habentes in corpore. φῶτας ἀρηϊφάτους, κατέδουσι μυῖαι, T, 31. sic. εὐλαὶ, Ω, 415. est a perf. pass. πέφαμαι.

ἀρηΐφιλος, ου. ὁ. (Φιλέω) a Marte amatus, *vom Kriegesgotte begünstiget, (a favourite of Mars.)* Μενέλαος, Γ, 21, 52. Δ, 463. P, 1, 11. ε, 169. Μελέαγρος, I, 546. Λυκομήδης, P, 346. ἀρχὸν ἀρηΐφιλον, Achillem, B, 778. ἀρηΐφιλοι 'Αχαιοὶ, Z, 73. Π, 303. P, 319, 336.

ἀρήμεναι, pro ἀρῆναι, vide sub ἀραίνω.

ἀρημένος, vel ἀρήμενος, vide sub ἀράομαι, paullo a fine.

ἄρημι, vide ἀραίνω.

'Αρὴν, ένος. ὁ. ('Αρὰ) agnus tener, *ein jung lamm, (a young lamb.)* potest et genitivus esse, ἀρῆνος: quod intelligitur ex composito ἀρηνοβοσκὸς, qui agnos pascit. manifesto hæc vox est ab ἀρὰ, ἡ, i. e. εὐχὴ, nam in precibus offerebatur agnus masculus pro sacrificio; et præterea optabile præ aliis est animal. nominativus per aphæresin dicitur et ὁ ῥὴν, ηνός. Lexica plerumque nominativum fingunt ἄρς, qui nusquam tamen reperitur: sed analogia omnis postulat nominativum, quem nos posuimus; cujus genitivus cum aliis obliquis patitur syncopen, ex ἀρένος vel ἀρῆνος, ἀρνός. ἀρνῶν κνίσσης, Δ, 66, ubi τελείων pertinet quoque ad ἀρνῶν, ut determinentur agni adultiores, non simpliciter agni nimis tenelli. οἴσετε ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, album sc. ἡλίῳ, nigram agnam τῇ γῇ, Γ, 103, ex quo loco apparet, vocem esse generis communis. fœmininum tamen magis est Ionicum. et 246, ἄρνε δύω. et 292, ἀπὸ τάμε στομάχους ἀρνῶν abscidit jugula agnorum. ἀρνῶν πρωτογόνων ἑκατόμβην, Δ, 102, 120, ubi improprie ponit ἑκατόμβην, quæ proprie est boum, vel saltem μοσχαρίων. sic alius quis improprie et jocans dixit ὠῶν (ovorum) ἑκατόμβην. et 158, αἷμά τε ἀρνῶν. et 435, ἀκούσασαι (ὄϊες) ὄπα ἀρνῶν audientes vocem agnorum lactentium. καί νύ κε σήκασθεν (inclusi fuissent quasi stabulo) κατὰ "Ιλιον, ἠΰτε ἄρνες, Θ, 131. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον, in agnos impetum facere solent, Π, 352, collato 353, ubi genus fœmininum ionice apparet. οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν, X, 263. et 310, ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλήν. πρωτογόνων ἑκατόμβην, Ψ, 864, 873. ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Ω, 262, ubi notat τρυφὴν ἄκραν filiorum suorum τῶν οὕτω ἀπαλοῖς χαιρόντων ἐδέσμασιν. ἵνα (ubi) ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι, δ, 85. σηκοὶ (stabula) ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ι, 220. et 226, ἐρίφους καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξελάσαντες. δημῷ (adipe) ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ρ, 242. τῷ κεχαρισμένα μηρία καῖε ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, τ, 397, huic (Mercurio) grata femora adolebat agnorum.

ἄρηρα, ἀρήρειν, ἀρηρὼς, vide sub ἄρω prope initium.

ἀρήρω, vide sub ὀρώρομαι.

ἀρησαίατο, pro ἀρήσαιντο, vide sub ἀράομαι, prope medium.

ἀρῆσι, pro ἀραῖς, vide sub 'ΑΡΑ', ad finem.

ἄρηται, vide sub αἴρω, paullo ab initio.

ἀρητὴρ, ῆρος. ὁ. ('Αρὰ) precator, *ein beter, (one who prays.)* et quidem κατ' ἐξοχὴν τινα, qui habet potestatem aliquam bene aut male precandi aliis cum effectu. sacerdos magnus. οὕνεκα ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησε 'Αγαμέμνων, Α, 94. et 11, ἀρητῆρα, coll. 14, seqq. et 23, ubi idem vocatur ἱερεύς. et 35. et his locis est sacerdos Apollinis, simulque princeps. sed Ε, 78, ὃς Σκαμάνδρου (fluvii, et dei præsidis ejus fluvii) ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.

ἀρητιάδης, vide sub Ἄρης in R. prope initium.

ἀρητὸς, ἡ, όν. ('Αρὰ) votis expetitus, *gewünschet, erwünschet, (desired, wished for.)* etiam in malo sensu, quod abominamur et detestamur, infandus, *verwünschet, nicht zu wünschen, (accursed, abhorred.)* ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, Ρ, 37. Ω, 741. luctum votis omnibus averruncandum et abominandum. vel et, qui grande est malum; ab ἀρὰ, quæ infortunium detestabile notat. alii quidem scribi jubent, ἄῤῥητος, ineffabilis: sed id elumbe est, minusque poëticum, his locis. ἀρητὸς παῖς est ὁ εὐκταῖος, votis expetitus a deo: γόος vero ἀρητὸς, ὁ ἀπευκταῖος et quasi ἐπάρατος. ab hôc adjectivo est nomen proprium ὁ Ἄρητος, et dorice Ἄρατος: et ἡ 'Αρήτη: et ὁ Δημάρατος, et talia, retracto accentu, differentiæ causâ ab adjectivo.

ἄρθεν, pro ἤρθησαν, vide sub ἄρω, paullo sub medio.

ἀρθμέω, f. ήσω. ('Ρέω) conjungo et concilio me alteri vel alterum mihi. ἠδ' αὖτε ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε, et deinde in amicitia discesserunt conciliati sibi invicem ambo, Η, 302, φιλιωθέντες, εἰς ἀρθμὸν (i. e. ἁρμονίαν φιλικὴν) ἐλθόντες ἀλλήλοις.

ἄρθμιος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) amicus, benevolus, conjunctus, ὁ κατὰ φιλίαν ἡρμοσμένος. οἱ δὲ ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν, π, 427, erant erga nos benevoli et amici. sic: ὀφθαλμῶν ἄρθμιοι καὶ πυρώδεις βολαὶ, *freundliche und strahlende blicke, (kind and bright looks.)* Herodian. I, 7, 9.

ἀρθμὸς, ὁ, conjunctio amica, vide sub ἀριθμός.

ἀρι, syllaba intensiva, vide ἀριπρεπής.

ἀρίγνωτος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) et ionice in fœminino, ἡ ἀριγνώτη. idem. a particula inseparabili intensiva, ἄρι, valde. facile cognoscendus. *sehr bekannt, sehr kentlich, (well known, easy to be known.)* ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ, nam dii valde sunt agnoscibiles, Ν, 72. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκὴ, nam Jovis robur facile valde cognoscibile est hominibus, Ο, 490, auxilium divinum facile apparet. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, nam facile valde cognoscibilis est proles viri, δ, 207, est insignis. ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, ζ, 108, valde conspicua est. et 300, ῥεῖα δ' ἀρίγνωτά ἐστι, sc. δώματα αὐτοῦ, facile valde discerni possunt ob excellentiam suam. sic et ρ, 265. ὦ 'ρίγνωτι συβῶτα, ρ, 375, pro ἀρίγνωτε per aphæresin; O valde cognoscibilis subulce, quem quivis agnoscit statim hominem vilem: ut ergo et in malo sensu, sicut ἐπίσημος. ἄγαν γνώριμε ἐπὶ ἀχρείᾳ τέχνῃ, γνωστικὲ ἐπὶ εὐτελείᾳ καὶ οὐδαμινότητι. quem ex primo adspectu quivis agnoscit nil nisi subulcum et hominem nihili esse. contra Melanthius, adfectans elegantias et delicias, non videbatur esse αἰπόλος, sed homo aliquis honestior et nobilior. est ergo hoc dictum ἀστειότερον, quam illud 219. cæterum est hæc aphæresis et contractio Attica, sicut ὤγαθε, pro ὦ ἀγαθέ.

ἀριδείκετος, ου. ὁ ἡ. (Δίκω) est a δείκω, figo, pono, et particula intensiva inseparabili, ἄρι, valde, maxime ad quem valde se referunt et in quem se defigunt homines: freti vel prudentia vel potentia ejus. ad quem maxime convertunt ora: πρὸς ὃν οἱ ἐντυχόντες ἀπερείδονται (ab ἐρείδω) διὰ τὸ ἀξίωμα. clarissimus, præstantissimus, quo nituntur maxime alii ob dignitatem ejus summam. Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν, illustrissimus, Δ, 248. Περσέα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν, Ξ, 320. 'Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, Θ, 382. λ, 354, 377. ν, 38. ι, 2. ὅτι αὐτῇ ἔφην, υἱὸν ἀριδείκετον εἶναι. λ, 539, filium ejus esse præstantissimum, et certum aliorum præsidium, admirabilem.

ἀρίζηλος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) pro ἀρίδηλος, ex particula inseparabili ἄρι, valde, et verso δ in ζ, ob cognationem literæ utriusque. valde clarus, perillustris, valde conspicuus. τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, Β, 318. ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ, valde clari ei sunt splendores, Ν, 244. sic et Χ, 27. ἀριζήλη φωνὴ, valde distincta et eximia vox, Σ, 219, 221, ubi fœmininum est Ionicum. et 519, ἀμφὶς ἀριζήλω, utrimque perinsignes, conspicui valde.

ἀριζήλως, (Δάω) adverb. pro ἀριδήλως. ἀριζήλως εἰρημένα, valde perspicue dicta, μ, 453.

ἀριθμέω, f. ήσω. ('Ρέω) numero, *ich zehle, (I count.)* ἀριθμηθήμεναι pro ἀριθμηθῆναι, numerari, Β, 124. φώκας πρῶτον ἀριθμήσει, δ, 411, ut pastor diligens. δίχα πάντας ἑταίρους ἠρίθμεον, κ, 204, bipartito omnes socios numerabam, i. e. in duos greges æquales dividebam eos: et terminatio hujus imperfecti in metro æquivalet contractioni, i. e. duæ breves sunt pro una longa. ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματα ἀριθμήσω, ν, 215, res pretiosas numerabo et singulas perspiciam, lustrabo; et id οὐ σμικρολογούμενος et avarus, sed τεκμαιρόμενος i. e. σημεῖον ἐντεῦθεν πορίζόμενος: si enim nihil furati sunt, signum id certum est, eos etiam cæteram datam fidem exsolvisse, et hæc igitur est Ithaca: coll. 218, ἠρίθμει, percensebat. ἀλλ' ἄγε, μοὶ μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, π, 235, procos mihi numerans recense. ergo ὁ γλυκὺς Ὅμηρος dicit ἀριθμεῖν: recentiorum aliquis audaculus dixit ἀμιθρεῖν, transposite. ἀριθμῆσαι, enumerare, Ne. 10, 86.

ἀριθμὸς, οῦ. ὁ. ('Ρέω) numerus, *die zahl, (the*

number.) est indidem ab ἄρω, apto, jungo, unde est ὁ ἀρθμὸς, conjunctio amica, et interserto Iota: nam numeri fiunt copulatis unitatibus. λέκτο δ' ἀριθμὸν, recensebat numerum earum, δ, 451. μετὰ ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ, inter viros una considet, λ, 448. εἴσεαι ἐνθάδε ἀριθμὸν, scies illico numerum, π, 246.

ἀριπρεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) valde conspicuus et excellens. ἐκπρεπής. nam ἀρι pariter ac ἐκ notant ἐπίτασιν. θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι ἀριπρεπέα Τρώεσσιν, Z, 477, ubi Hector sic precatur pro filiolo suo. ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνεται ἀριπρεπέα, Θ, 552, τὰ λίαν ἐκπρεπῆ τῇ λαμπρότητι. ἀγοραὶ, (conciones) ἵνα ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι, I, 441, ubi viri valde clari fiunt. αἰγίδα ἀριπρεπέα, O, 309. ἵππον, Ψ, 453, τὸν ἐκπρεπῆ ἐν πολλοῖς. καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς, facies valde decora, ϑ, 176. et 390, δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες, duodecim principes, sub uno rege. et 424, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέα, ἥτις ἀρίστη, affer arcam pulcerrimam ὄρος Νήριτον, ἀριπρεπὲς, ι, 22, i. e. valde pulcrum: et laudat res omnes patriæ suæ. oppositum est τὸ ἀπρεπές. τὸ μεγαλοπρεπὲς notat ἀρετὴν λαμπράν.

ἀριστεῖον, τὸ, vide πρεσβεῖον.

'ἀριστερὰ γράμματα, vide sub περιδέξιος, ad finem.

ἀριστερὸς, ὰ, όν. ('Αρὰ) sinister, *link, (left.)* vox bona de re minus bonâ, ominis causâ, ab ἄριστος. sic et eadem res dicitur εὐώνυμος, bene nominatus, ab εὖ et ὄνομα, per εὐφημισμόν. ἀριστερὸς ὦμος, *die linke schulter, (the left shoulder,)* E, 16. Π, 106. μηρὸς, *schenkel, (the thigh,)* E, 660. ἐπὶ ἀριστερὰ, *zur linken, (to the left,)* B, 526. οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' (οἶδα) ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν, motare scutum, H, 238. νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, M, 118. μάχης, *auf dem linken flügel, (on the left wing,)* E, 355. Λ, 498. ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων, M, 201, 219, ubi conf. ἔεργων. et 240, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ πρὸς ζόφον i. e. ad occidentem, πρὸς τὰ δυτικά. coll. 239. nam facies versa intelligitur versus septemtriones. ἐπὶ ἀριστερόφιν, N, 309, ad sinistrum cornu, coll. 308. pro: ἐπὶ ἀριστερά. sic 326, 675. P, 116. Ψ, 336, quibus omnibus locis est, ἐπὶ ἀριστερά. ἀριστερὸς ἵππος, Ψ, 338. αὐτὴν ἐπ' ἀριστερὰ ἔχοντες, γ, 171, insulam habentes ad sinistram. conf. Ψυρίη, in R. ἐπὶ ἀριστερὰ χειρὸς ἔχειν τὴν, ε, 277, hanc habere ad sinistram manum. τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις, υ, 242, quod erat omen adversum.

ἀριστεὺς, έως. ὁ. ('Αρὰ) unus ex optimatibus, ex magnatibus. præstantissimorum aliquis. *ein grosser, vortreflicher, (a grandee, a person of distinction.)* σὺν ἀριστήεσσιν 'Αχαιῶν, cum principibus Græcorum, A, 227, et simul cum fortissimis. γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν, senatores magnates omnium Græcorum, principes, B, 404, τοὺς ἀρίστους τὴν χεῖρα καὶ τὴν βουλὴν, τοὺς μάλιστα ἀνδρικούς. ἀριστῆα πρόμον, Γ, 44, præstantem propugnatorem. δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν, duobus principibus fortissimis, E, 206. ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν, H, 73, 159, et 227, οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν. κοῦραι ἀριστήων οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται, qui urbes et civitates tuentur, I, 396, principum fortium. φυλάττουσιν: nam φύλακες πόλεων οἱ ἀριστεῖς. hinc est compositum ὁ ἐρυσίπτολις, conservator et custos urbis. et 334, ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσι, alia munera dabat principibus et regibus. et videtur ibi esse differentia: nam non necessario οἱ ἀριστῆες βασιλεύουσι. ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν εὗδον, K, 1, coll. 108, seqq. ubi magnates Græcorum enumerantur, usque ad 116. et 117, νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι. ἀριστῆας καλέσαντες, advocatis proceribus, O, 303, et simul strenuissimis bellatoribus. et 489, ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα, viri præstantissimi divinitus inutiles factas sagittas. τεύχεα δύνεις ἀνδρὸς ἀριστῆος, P, 203. et 245, ἀριστῆας Δαναῶν κάλει. κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν, T, 193, seligens juvenes præstantissimos. 'Ατρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν, Ψ, 236. ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον, ζ, 34, principes populi. ὅσσαι ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θύγατρες, λ, 226, ergo non μικροπρεπεῖς τινες γυναῖκες, sed heroïdes: et major est εὐγένεια, si qua est θυγάτηρ ἀριστῆος, quam si tantum est ἄλοχος: vel et, si utrumque est. ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας, ξ, 218. μνηστήρων σε ἐπιτηδὲς (pro ἐπιτηδέες) ἀριστῆες λοχῶσι, ο, 28, procorum tibi satis multi fortissimi insidiantur. πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας (hoc η est Ionicum pro communi ε) κεκαδήσει (χάσασθαι ποιήσει, privabit) θυμοῦ καὶ ψυχῆς, φ, 153, et id erat omen, etsi ab ipso non intellectum. sic et 170. θῆκε (ἄεθλα) μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν 'Αχαιῶν, ω, 86. et 59, ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν ἀνδρὸς ἀριστῆος, viri et dignitate supremâ et fortitudine præcellentis.

ἀριστεύω, f. εύσω. ('Αρὰ) sum præcellens, unus ex optimatibus, ex fortissimis. αἰὲν ἀριστεύειν, semper inter præstantissimos esse velle, Z, 208. Λ, 783. estque ea hortatio ad virum principem. οἵ κεν ἀριστεύωσι, K, 306, ubi de equis sermo est. ὅς δέ κ' ἀριστεύῃσι (ubi paragoge addita ad conjunctivi personam tertiam singularem) μάχῃ ἔνι, Λ, 409. ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων, qui præcellebat inter Trojanos pugnando, Z, 460, et genitivus est a superlativo ἄριστος, a quo hoc verbum deductum. βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων, Λ, 626. et 745, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι, i. e. ἐν μάχῃ. sic et Π, 292, 551. P, 351. et est imperfectum Ionicum, pro ἠρίστευε. ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανεν Ἕκτωρ, H, 90. παῦσεν ἀριστεύοντα, cessare fecit strenue pugnantem, Λ, 506. εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν, O, 460. κοῦροι δ' οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμᾶς, præstantissimi sunt et nobilissimi, δ, 652, coll. 643, 530.

ἄριστον, ου. τό. ('Αρὰ) est idem quod τὸ δεῖπνον in poëta, i. e. cibus, quem mane capiebant, antequam prodirent in aciem, aut exirent ad opus faciendum. τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, et erat

plerumque panis vino mero mixtus, *eine wein kalte schale. (a bowl of caudle,)* vel et, *eine weinsuppe, (a wine-soup:)* unde et τὸ ἀκράτισμα vel ὁ ἀκρατισμὸς vocabatur, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ (in mero vino) βρέχειν ψωμούς. ἐντύνοντο ἄριστον, Ω, 124, apparabant jentaculum. ἐντύνοντο ἄριστον ἅμα ἠοῖ, statim cum aurora, π, 2, et additum, κειαμένω πῦρ, incendentes ignem. *das frühstück, (breakfast.)* confer Athenæum. et Joh. xxi, 12. Vide sub δόρπος, prope finem; et sub πρῶτος.

ἄριστος, η, ον. ('Αρὰ) proprie de viris, et quidem militaribus, et nobilibus, ponitur. nam est superlativus ab ἀρείων (pro ἀρίων) quod est ab ὁ "Αρης, Mars. Sed ponitur et de artificibus; et de fœminis: imo et de bestiis. modo præstantiæ egregiæ notio conjuncta sit. fortissimus, præstantissimus, solertissimus: et trahit suam vim ex ἡ ἀρετή. ἄριστον 'Αχαιῶν οὐδὲν ἔτισας, Α, 244. et 412, οὐδὲν ἔτισεν. et Achilles his locis ipse se sic vocat, utpote conscius sibi suæ virtutis. Nam non semper vitiosum est, se ipsum laudare: sed est sæpe φιλοτίμου καὶ μεγαλοψύχου ἤθους. his locis ergo est, fortissimum, *den streitbaresten helden, (the most valiant.)* οἰωνοπόλων ὄχα ἄριστος, Α, 69. σκυτοτόμων, Η, 221. τίς δ' ἄρα τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην; Β, 761, longe fortissimus, coll. 768. et 763, ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται, equæ præstantissimæ. Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ε, 843. sic et Ο, 282. οἰωνοπόλων, Ζ, 76. Τυδείδης ὄχ' ἄριστος ἐὼν, Ψ, 357. ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι, Ο, 296. μέγα ἄριστος ἐνὶ στρατῷ, Β, 82, i. e. Agamemnon. et 768, ἀνδρῶν μέγα. sic et 'Αργείων μέγα ἄριστος, Π, 271. et 274, 'Αχαιῶν. sc. Achillem. et Ρ, 164. βέβληται γὰρ ἄριστος 'Αχαιῶν, Diomedes, Ε, 103, ubi sic loquitur jactans se suamque rem gestam. 'Αχαιῶν ὅστις ἄριστος, Η, 50. πόσιν, τὸν ἄριστον 'Αχαιῶν, Ε, 414, Diomedem, et sic dicitur ad παρηγορίαν 'Αφροδίτης, quæ ab eo erat vulnerata. nam a fortissimo vulnerari, solatium est, *den bravesten, (the bravest.)* οὕνεκ' ἄριστος ἔην, Β, 580, Agamemnon, *der vornehmste, (the chief.)* εἶδος ἄριστε, præstantissime formâ, Γ, 39. Ν, 769, quod non per se ψεκτὸν, sed per addita. nam abutebatur hac pulcra specie ad captandas mulieres. Sed de Hectore alio sensu dicitur idem, Ρ, 142. βουλῇ ἄριστος, Ι, 54. τοξοσύνῃ, Ν, 313. οὐ μὰ Ζῆνα, ὅστις θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, Ψ, 43. εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, Μ, 243. ἄριστος ἐνὶ Θρῄκεσσι, Ζ, 7, κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος, Ο, 108. ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, Τ, 258. "Εκτωρ, ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος, Φ, 279, pro ἐτράφη, educatus est. δυνάμει τε καὶ ἥμασιν (jaculationibus missilium) ἄριστος, Ψ, 891. Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου, Ξ, 213, ubi articulus excellentiam absolute notat. ἄνδρα τ' ἄριστον, Ε, 839. ἕταρον φαινομένων τὸν ἄριστον, Κ, 236. ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον εἴη, longe optimum id esset, Μ, 344, 357. Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε, Ρ, 80. Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, Σ, 10, sc. ἐν τῇ στρατιᾷ τῶν Μυρμιδόνων, excepto supremo duce. Ζῆνα, τὸν ἄριστον ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασὶ, Τ, 95. ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ, Φ, 207, illum fortissimum. παῖδα τὸν ἄριστον, *den tapfersten sohn, (the most valiant son.)* Ω, 242. Αἶαν, νείκει ἄριστε, Ψ, 483, rixâ optime. πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ, Β, 577, 817, *die meisten und bravesten leute, (the most numerous and the bravest people.)* Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι, Μ, 13. et 89, οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν. ἄριστοι ἵππων, optimi equi, Ε, 266. Τρώων καὶ 'Αχαιῶν ἔνειμαν (distribuerunt) ἀρίστοις, Γ, 274, principibus, magnatibus. ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, Κ, 214, i. e. βασιλεῖς, et reliqui ἡγεμόνες sub regibus. *alle commandeurs, (all the generals.)* καλέουσιν ἄριστοι Τρώων καὶ 'Αχαιῶν, Γ, 250, duces, *les chefs, (the generals.)* πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι, Ξ, 424, cinxerunt eum fortissimi. 'Αργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται, Δ, 260. ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἐστὶ, Ζ, 78, s. et vide, ejusmodi ἀρίστους maxime urget labor. et 209, γένος πατέρων, οἳ μέγ' ἄριστοι ἐν 'Εφύρῃ ἐγένοντο. et 314, σὺν ἀνδράσιν οἳ τότ' ἄριστοι ἦσαν τέκτονες. et 435, τρὶς ἐπειρήσαντο οἱ ἄριστοι, fortissimi. πῇ ἔβαν εὐχωλαὶ, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι, Θ, 229. πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι, duces, principes, Ι, 3. in opposito ad vulgus. οἱ γὰρ ἄριστοι ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, Λ, 657. οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι, Μ, 103, hi enim ei visi sunt eminenter esse fortissimi. πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατὸν, Ν, 117, et adulatur h. l. et 128, οἱ γὰρ ἄριστοι κρινθέντες. πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, ἐν νηυσὶν (non, in navibus, sed, ad naves in tabernaculis) κέαται (pro κεῖνται) βεβλημένοι, Π, 23. ὅσσοι ἄριστοι ἔστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, Ρ, 368. et 377, τείροντο δὲ χαλκῷ, ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. et 509, τὸν νεκρὸν ἐπιτράπετε (sc. ἐκείνοις,) ὅσσοι ἄριστοι. ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι, Σ, 230. μιν φιλέουσιν ἄριστοι ἀθανάτων, Υ, 122, potentissimi inter deos. et 158, δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι, sc. Æneas et Achilles. θεοί, ἄριστοι μάρτυροι ἔσονται ἁρμονιάων, Χ, 254. χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, Ω, 261. 'Αργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους, Γ, 19. Η, 150. κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους, Ν, 740. ἑτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους, Κ, 560, *lauter die bravesten leute, (all the bravest of men.)* Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν (interfecit) ἄνδρας ἀρίστους, Ε, 541, *sehr brave, (very brave.)* θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, sacerdotes præstantissimos, Ι, 571. κρίνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους, Ζ, 188. ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους κρινάμενος, Ι, 516. ἔτεκον υἷας ἀρίστους, Ω, 255, 493. θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη, inter filias formosissima, Β, 715. Γ, 124. Ζ, 252. Ν, 365, 378. ἀρίστη βουλὴ, Β, 5, ex pluribus inter se collatis optima. ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ, Ι, 74. et 94, Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή. sic et Η, 325. ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, Ξ, 161. βοῦν, ἥτις ἀρίστη, Ρ, 62, eximia. coll. 80. ἣ φημι θεάων εἶναι ἀρίστη, Σ, 364, potentissima. φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην, Ρ, 634, 712. ἀσπίδας, ὅσαι ἄρισται, Ξ, 371, *die stärkesten schilde, (the strongest shield.)* νῦν σοὶ ἐπ·

τὰ παρίσχομεν ἔξοχα ἀρίστας κούρας, I, 634. νῦν δὲ τὸ (τοῦτο) δὴ μέγα ἄριστον ἔρεξεν, hoc multo optimum fecit, B, 274. τεύχεα ἄριστα, O, 616. ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα, I, 103, 314, ubi attice pluralis pro singulari, et neutrum adverbialiter, sic et M, 215. N, 735. ἦ σοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον πρὸς Τρώων, Z, 56, aut tibi optime factum est domi tuæ a Trojanis. quod ironice dictum, pro κάκιστα, χείριστα pessime. ὅπως ὄχα ἄριστα γένηται, Γ, 110. quibus omnibus locis est adverbialiter. δύο ἀνέρε δήμου ἀρίστω, *zwey der starkesten kerle, (two of the strongest men,)* M, 447. ἄνδρε δύω ὥπερ ἀρίστω, Ψ, 659, coll. 669, ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος. sic et 802. ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω, Λ, 328, duos ex plebe præstantes viros occiderunt. nam hæc vox non præcise superlativum semper indicat, sed intendit modo aliquem præcipuum gradum præstantiæ. et ἄνδρες δήμου opponuntur principibus: quia tamen ex curru pugnabant, ergo non omnino viles quidam. χῶρος ἄριστος, locus optimus, ε, 442. η, 281. ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε, θ, 116. et 123, θέειν ὄχ' ἄριστος. ἢ ἤδη μὲν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος, λ, 178, nam non digna est nisi optimo. et 468, ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε πάντων Δαναῶν, sc. Ajax. sic et ω, 17. σὺ μὲν ἐσσὶ βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων βουλῇ καὶ μύθοις, ν, 297, μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων, ι, 432. καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, *er ist ein sehr braver herr, (he is a very brave man,)* ο, 520, sc. Eurymachus. ἤδη ἅμ' ἕπηται, Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος μνᾶται, π, 76, s. πρίν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν ὅστις, σ, 288, et hunc ἄριστον se esse vult Antinous, etiam pugnaturus, si alius sibi præferatur. non ergo, qui placet, sed qui ἄριστος, præstans nobilitate, viribus. cæterum habuit hic sermo φήμην aliquam: nam ad Ulyssem, vere præstantissimum, rediit demum hæc sponsa, ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, τ, 303, maximus et optimus. et 528, ἦ ἤδη ἅμ' ἕπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος μνᾶται. coll. υ, 335, γήμασθ' ὅστις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσι. συῶν ὅστις ἄριστος, ω, 214, ex suibus præstantissimum. πέφνον λαὸν ἄριστον, occidi fortes viros, λ, 499, *die bravesten leute, (the bravest men.)* πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, ν, 142. σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων, ξ, 19. et 108, συῶν. *das beste mastschwein, (the best of fat swine.)* et 106, ζατρεφέων αἰγῶν ὅστις φαίνηται ἄριστος. et 414, ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, adducite suum optimum. μάντιν Ἀπόλλων θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ο, 253. ἄριστον βουλῇ καὶ μύθοις, π, 419. φῶτα κατέκτανες ὃς μέγ' ἄριστος κούρων εἰν Ἰθάκῃ, χ, 29. Ἀργείων οἱ ἄριστοι, α, 211. et 245, ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι. sic et π, 122. τ, 130. τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἷες, οἳ ἐνθάδε εἰσὶν ἄριστοι, β, 51. κατέκταθεν (occisi sunt) ὅσσοι ἄριστοι, γ, 108, et 370, κάρτος ἄριστοι. ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους, δ, 211. et 272, ἵνα ἥμεθα πάντες ἄριστοι, ubi insidebamus omnes optimi, sc. in ligneo equo. *lauter brave, (none but brave men.)* et 278, Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους, nobilissimos, principes. et 409, τρεῖς, οἵ σοι παρὰ νηυσὶν ἄριστοι. et 629, ἀρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι. sic et φ, 187. Φαιήκων ὅσσοι, ζ, 256. ὅσοι πάρος εἰσὶν, θ, 36. et 78, ὅτι ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο. et 91, Φαιήκων οἱ, proceres, et 108. et 247, νηυσὶν ἄριστοι, *trefliche seeleute, (excellent seamen.)* et 250, βητάρμονες ὅσσοι. et 512, δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθι εἵατο πάντες ἄριστοι Ἀργείων. sic et λ, 523, 522. δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι, π, 251. βόες οἵπερ ἄριστοι, σ, 370. τρεῖς σιάλους ἄγων, οἳ ἔσαν ἐν πᾶσιν ἄριστοι, υ, 163. οἱ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι, χ, 244. κούρων εἰν Ἰθάκῃ, ψ, 121. Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἷες ἄριστοι, ω, 38. et 506, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι, ubi discernuntur optimi, sc. in pugnâ. ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους, δ, 211. et 530, κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας. ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους, vicit, θ, 127. et 383, βητάρμονας. κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκ', ι, 195. κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας, ω, 108. et 428, Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους. νῆα, ἥτις ἀρίστη, α, 280. β, 294. π, 348. γυναικῶν εἶδος ἀρίστη, η, 57. φέρε χηλὸν, ἥτις ἀρίστη, arcam, θ, 424. ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, ι, 318. στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη, κ, 522. λ, 30. δμωάων ἥτις σοὶ ἀρίστη φαίνεται εἶναι, ο, 25. Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, ω, 52. sic et ι, 424. σὴν γὰρ ἀρίστην μῆτιν, ψ, 124. ὅσσον ἄρισται νῆες ἐμαὶ, η, 327. βοῶν ἀρίστας, μ, 343, 353, 398. δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον, ι, 360. ὅπως ὄχ' ἄριστα (adverbialiter) γένηται, γ, 129. γένοιτο, ι, 420. ὥς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ν, 154. et 365, ὅπως γένηται. ψ, 117. et 130, ἐρέω, ὥς μοὶ δοκεῖ εἶναι ἄριστα. ἀνὴρ ὤριστος, pro ὁ ἄριστος, Λ, 288, præstantissimus. θεῶν ὤριστος, i. e. Ζεὺς, N, 154. et 433, γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος, post quem versum quædam prisca ἀντίγραφα inseruere tres versus, quos, qui cupit, apud Eustathium inveniet; ab optimis criticis expunctos. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλε, Π, 521. πέφαται (occisus est) δ' ὤριστος Ἀχαιῶν, P, 689, sic mortuum vocat hostis; ut solemus de defunctis optime loqui. θεῶν ὤριστος, T, 413, Apollo in sensu generaliori. nam proprie Jupiter est ὁ ἄριστος. λοῖσθος (ultimus) ἀνὴρ ὤριστος, Ψ, 536. τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε, Ω, 384. οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν, ἀλλ' ὤριστος, ρ, 416.

ἀρισφαλὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) qui valde facile cadere facit, ubi facilis est lapsus. ab ἄρι, valde. ἀρισφαλέα οὐδὸν, ρ, 196, viam valde facile ad lapsus impellentem, τραχεῖαν καὶ πάνυ σφάλλουσαν, ὡς κινδυνεύειν πίπτειν τὸν ὁδεύοντα, *wo der wanderer leicht straucheln und fallen kann, (where the traveller is liable to stumble and fall;)* contra quod periculum poposcit sibi firmum aliquem scipionem, quia iter erat arduum et deinde præceps, *der weg gieng sehr oft steil berg ab, (the road frequently led down steep declivities,)* utpote in regione montana et saxosa.

ἀριφραδὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) qui valde facile

cognoscitur et distinguitur, conspicuus. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται, Ψ, 240, cognitu facilia enim sunt. et 326, σῆμα δέ τοι ἐρέω ἀριφραδὲς, dicam tibi signum valde conspicuum et cognitu facile, εὔγνωστον. sic λ, 125. φ, 217. ψ, 73, 273. ω, 328, quibus omnibus locis est σῆμα, *ein sehr deutliches, und deutlichmachendes, zeichen, (a sign that is very plain, and may easily be known.)* τεῖχοι ἀριφραδέες, parietes luce collustrati, ut nocte intempesta sint conspicui, Theocr. Id. 24, 39. hinc est nomen proprium ὁ 'Αριφράδης, cujus penultima corripitur: *der deutliche, (the conspicuous.)*

ἀριφραδῶς, (Φάω) adverb. valde liquido, valde distincte. σήματα ἀριφραδέως κατέλεξας, ψ, 225, signa et documenta valde manifeste enumerasti, *sehr überzeugend und klar, (very convincing and clear.)*

'Αρκέω, f. έσω. (Χάω) arceo, opitulans sustineo malum ne pertingat ad eum cui opitulari volo, *ich halte ab, helfe wieder etwas, (I avert, prevent the occurrence of something.)* est ab ἡ ἀρὰ, quæ et malum, damnum, denotat; et σχέω, teneo, detineo, ut sit pro ἀρὴν σχεῖν, detinere et propulsare malum. *schadlos halten, (to bear harmless:)* κ autem est pro χ ex ionismo. indidem est ἄλκω, et ἡ ἀλκὴ, per τραυλισμὸν, mutato ρ in λ: quæ vide paullo post. οὔτις αὐτῷ ἤρκεσε ὄλεθρον, nemo ab eo arcuit mortem, Z, 16. οὐδὲ ἤρκεσε θώρηξ, sc. τὸ βέλος, thorax non arcuit jaculum, N, 371, 397. sic deest accusativus, O, 529, πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, quod plene dicitur 534, ὅς τότε ἤρκεσε ὄλεθρον ἀπὸ χροὸς, qui tunc arcuit mortem a corpore filii ejus. et N, 440, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον, qui thorax ei antea a corpore arcere solebat mortem. σάκος, ὅ οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, Y, 289. οὔτι τάγε αὐτῷ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, nequaquam ista prohibuerunt ab eo tristem interitum, δ, 292. elliptice accusativus deest, et Φ, 131, οὐδὲ ὑμῖν ποταμὸς ἀρκέσει, ᾧ ἱερεύετε ταύρους, neque a vobis fluvius (Deus fluvii illius) arcebit, sc. malum, cui sacrificabatis tauros. et π, 261, φράσαι, εἰ νῶϊν 'Αθήνη σὺν Διῒ πατρὶ ἀρκέσει, cogita, an a nobis Minerva una cum Jove arcebit mortem a procis intentatam; coll. 263, boni isti duo sunt defensores malorum. ab hac elliptica ratione dicendi orta est notio recentiorum, ut ἀρκεῖν sit, sufficere, satis esse: quæ notio tamen Homerica, verbi hujus, non est, sed ex usu Homerico adjectivi mox sequentis originem traxit.

ἄρκιλος, vide sub ἄρκος.

ἄρκιος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) satis opitulans adversus malum aliquod, sufficiens ad arcendum aliquid: et in genere, sufficiens, quo quis plene contentus esse potest, arcens omne desiderium, *genugsam, reichlich, (sufficient, abundant.)* μισθὸς ἄρκιος, merces larga quæ omnem impensam operam possit compensare, K, 304. σ, 357. νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν, O, 502, nunc sufficit, nunc sufficiat, aut perire aut servari, et depellere (i. e. dummodo depellamus) mala a navibus. vides ergo ansam ab Homero præbitam ad determinationem verbi recentiorem.

ἄρκος et ἄρκτος, ου. ὁ et ἡ. (Χάω) ursus, ursa. *ein bär, (a bear.)* dictus ab ἀρκεῖν, quia defensioni catulorum suorum est in primis intentus; de qua re etiam in sacris litteris similitudines sunt depromtæ, e. c. 2 Samuelis xvii, 8. τ vero est littera interserta. ἄρκτοι τε, λ, 610, quibus venandis operam dat Hercules. de signo vero cœlesti est Σ, 487, ἄρκτον τ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, et ursam, quam cognomento etiam plaustrum vocant. sic et ε, 273. fœmininum in hoc astro nominando obtinet, quia ἡ Καλλιστὼ, Λυκάονος θυγάτηρ, mutata in hanc ursam et in cœlum recepta fuit ex fabula. dicitur idem astrum et ἄμαξα, quia septem constat stellis lucidioribus, quarum quatuor quadranguli et velut rotarum speciem præbent, tres vero velut ῥυμοῦ, *der deichsel, (the waggon or wain.)* sunt autem duæ ejusmodi ἄμαξαι. major dicebatur ἑλίκη, quam Græci navigantes antiquitus spectabant, (qui inde et ἑλίκωπες dicti videri possunt) antequam a Phœnicibus discerent, minorem potius, quæ κυνόσουρα, *(der bundesschwanz, [the dog's tail,]* canis cauda) vocatur, observare, et quam ὁ Θαλῆς, ὁ Μιλήσιος, primus monstravit. hæ ursæ dicuntur solæ non occidere, sc. ex iis astris, quæ ibi sunt nominata, nam alias plures sunt stellæ semper apparentes. imo per hanc ἄρκτον poëta totum circulum arcticum, continentem stellas semper apparentes, intelligit. ab ὁ ἄρκος dicuntur οἱ ἄρκιλοι, catuli ursorum; et ὁ 'Αρκὰς, ἄδος, nomen gentis et viri; et ὁ ἀπαρκίας ἄνεμος, aquilo, cujus πνοὴ dicitur ἄρκιος, ab ursa flans; et αἱ ἄρκυες, attice ἄρκυς, i. e. λίνα περιτιθέμενα θηρίοις, a specie ursorum ad omnes feras translata appellatione, *jägernetze, (a hunting net;)* unde ἀρκυωρέω est. retia servo, ad retia sedeo, et ὁ ἀρκυωρὸς, ὁ τούτων φύλαξ. insertum τ est Atticum, sicut in πτόλεμος et πτόλις, etc.

ἅρμα, ατος. τό. ('Ρέω) currus ab equis trahendus, non vero a mulis aut bubus. est ab ἄρω, apto, jungo; cum spiritu aspero Attico. maxime currus, in bello et prœliis adhibiti a ducibus et nobilibus, loco equitatus, ἅρματα dicuntur. Proprie autem ἅρματα sunt lora, quibus equi ad currum sunt juncti, *das sielenwerk zum anspannen, (the harness.)* εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἰδὼν, bene quisque currum suum undique explorans, an nihil vitii habeat, B, 384. et 775, ἵπποι δὲ, παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος sc. ἵππος, equi, singuli apud et juxta currus suos. et 777, ἅρματα εὖ πεπυκασμένα, currus bene contecti, extra usum videlicet, ne conspurcarentur stantes. ποικίλα χαλκῷ, Δ, 226. K, 322. ποικίλα, E, 239. N, 537. nam, sicut armorum, sic et curruum suorum, splendorem et nitorem amabant heroës. et Rhesi quidem, Thraciæ regis, currus luxuriose ornatus, K, 438, ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται,

currus ei auro et argento scite est elaboratus. currus Junonis describitur E, 722—731, ubi nihil ligni aut corii inest, divinus enim: qui currus physice sunt nubes et nebulæ. ἵπποισιν καὶ ἅρμασιν ἐμβιβαῶντα, E, 199, ubi alii, minus bene ut videtur, legunt ἐμμεμαῶτα, acriter et studiose agentem. et 237, αὐτὸς ἔλαυνε τεὰ ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. ἑσταότα ἐν ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι, i. e. in curru equis juncto, Δ, 366. Λ, 198, et κολλητὰ sunt εὖ κεκολλημένα, et in genere εὖ συμπεπηγμένα. ejusmodi heroicus currus, habebat duos vectores: τὸν ἡνίοχον, equos regentem; καὶ τὸν πολεμοῦντα, pugnantem: stantem utrumque, et quidem juxta se ambo. si pugnans interfectus esset, etiam ἡνίοχος solus sæpe pugnabat, P, 458—542. ἕτερα ἅρματα, ad alienum currum, Δ, 306, 307, coll. E, 837—841, ubi Minerva ἡνιοχεῖ contra præceptum Nestoris: Dea enim. καμπύλον ἅρμα, curvus currus, E, 231, nam rotundus erat a parte posteriori et anteriori. εὔτροχον, bonis rotis præditum, M, 58. Θ, 438. ποικίλον, Ξ, 431. θοὸν, Λ, 533. P, 458. ἀγκύλον, Z, 39. βοηθόον, P, 481, celer in prœlio. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, Σ, 244. sic, ὑπὸ ζεύξειν, Ω, 41. et simpliciter, sine verbo, Θ, 402, 416, ἵππους ὑφ' ἅρμασιν, *die pferde vor dem wagen, (horses before the chariot.)* et 403, ἅρματα κατάξω, currum confringam; nam sæpissime est pluralis pro singulari. et 435, ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια, currum applicuerunt ad parietem, ut staret ibi, sic tamen ut præterire eum liceret, ideo parieti alteri admovebatur propius. sic et δ, 42. ἅρμασι δαιδαλέοισιν, P, 448, 449, ἐποχήσεται, vehetur. τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵνα ἅρματος ἄντυγες ἦεν, Φ, 38. αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασι, attice, pro σὺν ἅρμασι, Ψ, 8. et de certamine curuli, omnium primo et nobilissimo, sermo est 262—652. sæpe ἵπποι soli ponuntur, et subintelligitur ἅρμα, e. c. Ξ, 307. ἵππους ζεύξαντι ὑφ' ἅρματα ἄγοντες, γ, 476, coll. 478, 492. ο, 47, 145, 190. ρ, 117.

ἁρματοπηγὸς, οῦ. ὁ. (Πήγω) qui currum construit et compingit. *ein wagner, (a cartwright.)* ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, Δ, 485.

ἁρματροχιὰ, ᾶς. ἡ. (Τρέω) orbita, *das wagen-gleis, (the track of a chariot,)* ἴχνος τροχῶν ἅρματος: nam sic compositum est nomen, ab τὸ ἅρμα et ὁ τροχός. οὐ πολλὴ γίνετο ἁρματροχιὴ κατόπισθεν, Ψ, 505, i. e. ἐλαφρῶς οὕτως ἔτρεχον, ὡς μὴ πολλὴν γίγνεσθαι τῶν τροχῶν ἐγχάραξιν, καὶ ταῦτα ἐν λεπτῇ κονίᾳ, in qua alias alte insident rotæ curruum, eæque ferro munitæ extra.

ἁρμόζω, f. όσω. (Ῥέω) apte adjungo. et intransitive, apte congruo. est enim ab ἄρω, per paragogen. ἥρμοσεν ἀλλήλοις, ε, 247, sc. τὰ ξύλα, conjunxit arcte et firmiter ligna, ut fieret navigium. et 162, ἁρμόζεο σχεδίην, compinge navigium, construe: ut ergo et sit λέξις ναυπηγική. hinc est nomen proprium ὁ Ἁρμονίδης, τοῦ Φερέκλου πατὴρ, τοῦ τὰς ἀρχεκάκους νῆας τῷ Πάριδι τεκτήναντος. θώρηξ ἥρμοσεν αὐτῷ, Γ, 333, thorax conveniebat corpori ejus, *der harnisch war ihm gerecht, (the armour fitted him.)* sic et P, 210, Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχεα ἐπὶ χροΐ, arma conveniebant corpori ejus, *die waffen passeten ihm am leibe, sie waren weder zu klein oder zu gross, (the armour fitted his body, was neither too large nor too small;)* coll. 202, 205, ut ergo galea et thorax, a Vulcano facta arma, intelligantur. et hoc proprium erat armorum Vulcaniorum, ut apta essent omnibus quicunque induerent. ab hoc verbo est et ἡ ἀρβύλη, ης, sandalium, calceamenti muliebris species, Eurip. Orest. 140. et Hercul. Fur. 1304. deinde et vel virilis, vel pars currus in anteriori parte, ubi stat auriga, Hipp. 1189, αὐταῖς ἀρβύλαις ἁρμόσας πόδα, ubi simul est etymologice positum nomen, quasi ἁρμύλη, ab ἁρμόζω. dicitur et ἡ ἀρβυλὶς, ίδος, calceus rusticus, apud Theocr. Id. 7, 26.

ἁρμονία, ας. ἡ. (Ῥέω) conjunctio, cohæsio, commissura: in specie, pactum, fœdus, συνθήκη συνημοσύνη (a συνίημι, committo) θεοὶ εἰσι ἐπίσκοποι καὶ μάρτυρες ἁρμονιάων, pro ἁρμονιῶν, X, 255, dii sunt testes et inspectores pactorum, coll. 261. γόμφοισιν αὐτὴν καὶ ἁρμονίαισιν ἄραρεν, clavis et commissuris firmavit navigium ut cohærerent partes ejus, ε, 248. et 361, ὄφρα μὲν δούρατα ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ, quousque ligna et asseres firmiter cohærebunt inter se. et fortasse in nave densanda αἱ ἁρμονίαι sunt τὰ στύππεια, οἷς αἱ νῆες ἁρμόττονται, et h. l. loco eorum virgulta quædam, quæ loco stuppæ intrudebantur inter commissuras asserum, ne aqua rimulam aliquam reperiret. sic Herodotus: πακτοῦσι (a πακτόω) τὰς ἁρμονίας βύβλῳ, i. e. κατασφαλίζονται, *sie stopfen die fugen mit schilfwerk, so wie sonst mit hanfwerg, (they fill up the seams with rushes as they formerly did with tow.)*

ἅρμοσις, ἡ, vide sub ἁρμόζω, prope finem.

ἀρνακὶς, ἡ, ἀρνεῖον, τὸ, vide sequens, ad finem.

ἀρνειὸς, οῦ. ὁ. (Ἀρὰ) est nomen προβάτου ἄρρενος τελείου: sicut τράγος est ἄρρενος αἰγός. *ein völlig erwachsener junger schafbock, (a young full-grown ram.)* aries juvenis adultus. nam si hanc ἡλικίαν excessit, dicitur ὁ λιπογνώμων. fit a syncopato genitivo ἀρνὸς, interserto ει. talis solebat sacrificari solus. ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται, B, 550. ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, Γ, 197. ταύρων καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης, magni sacrificii taurorum et arietum, α, 25. ἀρνειούς τε τράγους τε, ι, 239. et 432, ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχα ἄριστος ἁπάντων. et 444, ὕστατος ἀρνειός. et 463, πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην. et 550, ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ. ex quo, quod servavit Ulyssem, asportans eum a Cyclope, intelligitur, quod ἀρνειὸς sit τέλειος, καὶ ἤδη κριὸς, non vero agnus. οἶν ἀρνειὸν ῥέξειν, κ, 527. et 572, ἀρνειὸν κατέδησεν οἶν. ubi ἀρνειὸς est species, οἶς genus, ut nos dicimus, *einen schafbock, (a ram.)* et hic Tiresiæ soli mactabatur. ῥέξας Ποσειδάωνι ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον, λ, 130. ψ, 278. et is mactatur

Neptuno, ut nonnunquam placido et miti. sed ἀρνεῖος est nomen mensis. ἄρνειος, α, ον, est adjectivum, agninus. τὸ ἀρνεῖον est macellum carnium agninarum. ἀρνακὶς, ίδος, ἡ est pellis agnina vel arietina, una cum lanâ, ex qua calceamentorum species fiebat: quasi ἀρνὸς νάκος.

ἀρνεῖος, nomen mensis, vide præcedens.

ἄρνειος, α, ον, adj. vide ibidem.

ἀρνέομαι, f. νήσομαι. (Ναὶ) recuso, nego: *ich versage, sage nein, (I refuse, deny.)* est compositum verbum a νὴ, particula negandi, cum α recusante vel indignante, interserto ρ, syllabæ roborandæ et recusationis augendæ causa. οὐκ ἔστι οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, non licet neque decet, tuum petitum negare tibi, Ξ, 212. Θ, 358. ὁ δὲ ἠρνεῖτο, ille recusabat, Τ, 304. sic et Ψ, 42, αὐτὰρ ὅγε ἠρνεῖτο στερεῶς. ἡ δὲ οὐδὲ ἠρνεῖτο στυγερὸν γάμον, οὔτε ἐτελεύτα, sed illa neque recusabat odiosas sibi nuptias neque faciebat, ω, 125, de Penelope. sic de eadem, ἡ δὲ οὔτε ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται, α, 249. π, 126. μηδέ τις ἀρνείσθω, Θ, 43. ᾧ κε ἐθέλω δοῦναί τε καὶ ἀρνήσασθαι, cuicunque volo id vel dare vel negare, φ, 345. ἀρνήσαιο, recusaveris, negaveris mihi, Ξ, 191, *würdest du es mir wohl abschlagen? (wouldst thou refuse it me?)* ἀπαρνέομαι et ἐξαρνέομαι, pernego, valde infitior. ὁ ἡ ἔξαρνος, pernegans; quod cum verbo εἰμὶ solet construi, sequente infinitivo, Aristoph. Plut. 241. Nub. 1232.

ἀρνευτὴρ, ῆρος. ὁ. ('Αρὰ) est ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν ἢ βαθὺ ὕδωρ δυόμενος, καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἳ σκιρτῶντες τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἅλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσι. idem dicitur et ὁ κυβιστητὴρ, ὁ ἐπὶ κύβην, i. e. κεφαλὴν, ὑπὸ τῷ ὕδατι γινόμενος, ἢ ὁ κατὰ κύβην ἄνωθεν κάτω βαλλόμενος ἑαυτόν. species urinatoris, qui in caput dejicit se in mare; vel et, qui in caput se dejicit in terram, *der sich über kopf auf der erde umwälzet. eine art von täuchern, (who throws himself headlong on the ground, a sort of diver.)* ὁ δελφὶς proprie dicitur esse ὁ ἀρνευτὴρ, ὁ γὰρ ἄῤῥην δελφὶς ἐπὶ κεφαλὴν ἵεται, γαλήνης οὔσης: *der delphin spielet so auf der fläche des stillen meeres, dass er über kopf unter das wasser schiesset, (the dolphin plays in such a manner on the surface of the tranquil sea, as to dart headlong beneath the water.)* ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, Π, 742, *denn er schoss über kopf vom wagen herab auf die erde, (for he fell headlong from the chariot to the ground.)* sic et μ, 413. Μ, 385.

ἀρνίον χρυσόμαλλον, vide sub 'Ατρεὺς in R.

ἀρνὸς, ὁ. vide sub 'Αρὴν, paullo ab initio.

ἄρνυμαι, ('Ρέω) perficere cupio, paro, comparo, comparare cupio, redimere cupio, ἀντικαταλλάσσομαι, pro alio aliud acquirere studeo. est ab ἄρω, apto, certum et firmum facio: unde fit ἀρύω, ἀρνύω, ἄρνυμι, ἄρνυμαι. confer. ἄχνυμαι. aliis placet, deducere verbum hoc ab ὁ ἡ ἄρς (ut fingitur hic nominativus) genit. ἀρνὸς, agnus, ovis, quasi ἀπὸ μέρους τῶν πάλαι ποτὲ μεσιτευόντων ζώων τοῖς συναλλάγμασιν, i. e. ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, ἑνὸς εἴδους τῶν τετραπόδων: ut ἄρνυσθαι proprie sit, ἄρνα διδόναι καὶ ἀντιλαμβάνειν ἕτερόν τι χρήσιμον, ὡς ἐν καταλλαγῇ, sicut fit in permutando, et fiebat ante inventam pecuniam. res ipsa vera est: sed verbum inde deducere, non placet; sicut nec πωλεῖν a πῶλος, aut ὠνεῖσθαι ab ὄνος. est enim ἄρνυμαι, adjungere et acquirere studeo. ἀρνύμενοι σοὶ τιμὴν, Α, 159, tibi ultionem honorificam comparare cupientes. sic et Ε, 553, 552. ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ, Ζ, 446, pugno, contendens vindicare patris mei famam et meam ipsius. οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, Χ, 160, non acquirere sibi conabantur ambo victimam aliquam aut bubulum corium, i. e. non exiguum quid; et est pro ἠρνύσθην, dualis imperfecti. cæterum comparatur hic cursus Hectoris et Achillis cum cursu certatorio, cui propositum erat præmium aliquod: et inter præmia erant etiam talia. certatores adhibebant vires et dexteritatem suam: pro qua acquirebant sibi præmium. ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν (i. e. ἑαυτῷ ψυχὴν) καὶ νόστον ἑταίρων, (i. e. ἑταίροις νόστον) α, 5, et ἄλγεα illa, 4, erant id quod dabat quasi, ut pro iis acquireret ζωὴν καὶ νόστον. vir bonus et sibi et suis prodesse studet, quantum potest. hinc est et τὸ, μισθαρνεῖν, i. e. μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem pro labore capere velle, merere. est ergo ἄρνυμαι, περιποιέομαι, λαμβάνειν θέλω.

ἀροίμην, ἄροιο, ἄροιτο, vide sub αἴρω, paullo sub initio.

ἄρος, ὁ. vide sub ἄρω, ad finem.

ἄροσις, εως. ἡ. ("Ερα) aratio, *land wo geackert werden kann, (arable land,)* ut notet subjectum arationis. notat et ipsum arandi actum. ψιλὴν ἄροσιν, nudum arboribus solum quod ad arandum erat aptum, Ι, 576. sic et ι, 134, ἐν δ' ἄροσις λείη, plana terra ad arandum apta, *ein ebenes ackerland, (level ground adapted to the plough.)* ergo in poëta subjectum arationis vocatur ἄροσις. ejus, et simul actionis, descriptio est Σ, 541—549.

ἀροτὴρ, ῆρος. ὁ. ("Ερα) arator. πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ, sc. ἀρούρᾳ, Σ, 542, quorum opus ibi describitur. οὐ ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσι ἐς πόλιν, Ψ, 835. metaphorice Euripides patrem vocat ἀροτῆρα τέκνων. Troad. 135, ubi Priamus vocatur ἀροτὴρ πεντήκοντα τέκνων. et frequens est apud poëtas ista metaphora de arvo. vide et Theognidem, versu 581, 582, ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον, ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

ἄροτος, ου. ὁ. ("Ερα) est actus et opus arandi. *das ackern, (ploughing.)* οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν, ι, 122, neque gregibus pascendis obtinetur insula, nec arationibus. alibi notat et tempus arandi, *die pflügezeit, (the ploughing season.)*

ἀροτὸς, η, ον, aratus, vide sub ἀνήροτος.

ἄροτρον, ου. τό. (Ἔρα) aratrum, *der pflug, (the plough.)* πηκτὸν ἄροτρον ἑλκέμεν νειοῖο βαθείης, boves præstantes trahere aratrum firmiter compactum in novali alto, K, 353. ἐν νειῷ βόε πηκτὸν ἄροτρον τιταίνετον, N, 703, in novali duo boves aratrum trahunt. sic et ν, 32. et vocatur πηκτὸν, i. e. εὐπαγὲς, στερεὸν, firmiter compactum et compositum. sic πηκταὶ κλίμακες, i. e. αἱ εὐπαγεῖς. nam τὸ αὐτόγυον ἄροτρον Hesiodi ignorat Homerus. εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ, σ, 373, cederetque subtus gleba aratro.

ἀρότης, servus Syracusanus, vide sub Ἕλος, in R.

ἄρουρα, ας. ἡ. (Ἔρα) proprie est, terra quæ aratur aut arari solet, quam et ἄροσιν vocat poëta, ἡ πεφυκυῖα ἀροῦσθαι γῆ, *ackerland, (arable land.)* deinde et, terra in genere, *erde, (land.)* denique et, μέτρον ποσὸν γῆς, certa mensura agri, jugerum, *eine hufe, (an acre.)* ponitur et ut numen, Tellus, B, 548, ὃν (Ἐρεχθῆα, regem Athenarum) τίκτε ζείδωρος Ἄρουρα, quem peperit alma Tellus. ἐν δ' ἔπεσ' ὠκεανῷ φάος ἠελίοιο, ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, trahens post se, ut consequens, noctem nigram super almam terram, Θ, 486. τέμενος, καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, Z, 195, portionem agri, bonam ad plantandas arbores, et ad arandum. sic et M, 313, 314. Υ, 185. οἶνον, καρπὸν ἀρούρης, Γ, 246, κατ' ἐξοχήν τινα. σοῦ δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα, tua ossa putrefaciet terra, Δ, 174. ὅτε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, quando nix conspergit agros, K, 7. ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ, M, 422, i. e. ἐν ὅρῳ qui est inter duos agros, *auf dem reine, dem scheide, (the barrier, boundary.)* ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, Γ, 115, non multa erat inter utrumque exercitum terra; ubi notatur τὸ μεταίχμιον, spatium inter duas acies concursuras. εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν, Z, 142, in opp. ad deum aliquem: i. e. σῖτον ἔδουσι. quo simul honestatur ἄνθρωπος γεωργικὸς præ feris hominibus. Ἄργος Ἀχαϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης, uber aliquod terræ, I, 141, 283, nam circa erat solum fertile. τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης, secatque usque ad finem illius agri certam mensuram habentis, N, 707. sic et Σ, 544, ὁπότε ἵκοιντο τέλσον ἀρούρης. et 541, πίειραν ἄρουραν, *einen fetten acker, (rich land.)* σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν, Φ, 232, ubi proprie intelligitur ager Troicus, valde fertilis; simul tamen, a parte ista, totum hemisphærium terræ: nam de occasu solis est sermo. et 405, λίθον θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης, lapidem posuerant esse terminum agri, *einen gränzstein, (a boundary-stone.)* ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, inutile pondus terræ, Σ, 104, sic Achilles vocat ipse se, tempore iræ, cum nihil agens sederet in castris suis. sic alius vocatur υ, 379, αὔτως ἄχθος ἀρούρης, frustra sic pondus terræ. ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν, in agro hominis divitis, Λ, 68. et 557, ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν, in arvum consitum ingressus, coll. 559. ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι πυροφόροι, Ξ, 122, ubi et oppositionem ejus vides ad φυταλιήν. ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, super segetem stantem, Υ, 226, *über ein kornfeld, (over a field of corn.)* et conf. ζείδωρος. ἄλλοτε ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες, valde vegeti et nitentes sunt, vescentes munere terræ, Φ, 465. ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσουσιν ἀρούρας, X, 489, alii ei motis terminis adiment agros. ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι, quando segetes stant, Ψ, 599. ποῦ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα, quæ est patria ejus, α, 407. sic υ, 193. εἰς Ἐφύρην, πίειραν ἄρουραν, β, 328. θνητοῖσι βροτοῖσι ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, γ, 3. sic et μ, 386. πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα φάρμακα, δ, 229. κύσε δὲ ζείδωρον, osculatusque est almam terram, ι, 463. sic et ν, 354. ἐδάσσατο ἀρούρας, divisit agros inter cives, ζ, 10. τοῦ μέν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν ἄσβεστον κλέος εἴη, η, 332. καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα οἶνον, ι, 357. ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα, κ, 29, *ward von uns schiffenden entdecket von ferne, (was discovered by us on board at a distance.)* οὖς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος, λ, 308. ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, sol oriebatur, τ, 433. ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον, τ, 593, cuique ex mortalibus dii sortem suam constituerunt: nam τὰ θεῖα ἔξω μοίρας κεῖται, nullo fato aut fortuna sunt obnoxia. ὡς (i. e. πρὸς) Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν, ψ, 311.

Ἀρόω, f. ἀρόσω. (Ἔρα) aro, *ich ackere, (I plough.)* est ab ἡ ἔρα, et notat exercere et subigere terram. idem verbum dicitur et ἀράω. hinc locus, ι, 108, οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόουσιν, neque plantant manibus plantam, neque arant; scribitur a quibusdam ἀρόωσι. prius est ab ἀρόω, posterius ab ἀράω, per notam illam distractionem circumflexi. nimirum ab ἀρόω est ἀρόουσι, sine contractione; ab ἀράω est ἀράουσι, contr. ἀρῶσι, distracte denuo per insertum ο, ἀρόωσι. ἀρηρομένη δὲ ἐῴκει, Σ, 548, aratæque terræ similis erat illa effigies, in qua aratio erat depicta. est pro ἠρομένη, part. præt. pass. cum reduplicatione Attica.

ἁρπάζω, f. άσω et άξω. (Ῥάω) arripio celeriter, rapio cum impetu. *ich reisse weg, rapse, (I snatch, seize eagerly.)* proprie ponitur de καρχάροις, quales sunt leones, lupi, canes, et ejusmodi feræ, quæ dentibus corripiunt prædam. est quasi ῥαπάζω, per paragogen a ῥάω. τὼ μὲν ἁρπάζοντε βόας καὶ μῆλα, de leonibus duobus, E, 556. ᾧ (λέοντι) σκύμνους ὑφαρπάσῃ ἀνὴρ ἐλαφηβόλος, cui surripuerit venator catulos, Σ, 319, inventos jam absente matre: ut notetur hoc verbo ἡ σπουδαία κλοπὴ, ne leo superveniat. cæterum est h. l. compositum ὑφαρπάζω per tmesin. alii legunt ibi ὑφαρπάσει, in futuro. ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα ἥρπασε, N, 528, ab eo cæso inter pugnandum celeriter rapuerat galeam, ἐξυλαβείᾳ χρησάμενος. βοῦν ἁρπάσῃ, leo, P, 62. ἠὼς ἥρπασεν αὐτὸν, Aurora rapuit eum, i. e. juvenis mortuus est, ο, 250. ἥρπαξε, rapit, leo ovem, M, 305. et 445, Ἕκτωρ ἁρπάξας λᾶαν, celeriter arripiens saxum aliquod jacens ibi. sic, δόρυ, rapiens hastam sibi, Π, 814, celeriter

retrahens, quia periculum erat in mora. σὲ, inquit Paris ad Helenam, cum te celeriter abduxi raptam, Γ, 444. λέοντε ἁρπάξαντι αἶγα, qui abripuerunt capram, N, 199. αἰετὸς, ἁρπάξων ἄρνα, aquila, raptura agnum, X, 310. κῦμα ἁρπάξαν, fluctus abripiens me, ι, 416. ἁρπάξασα θύελλα, vi abripiens eos tempestas in mari, κ, 48. αἰετὸς ἥρπαξε χῆνα, anserem, ο, 174.

ἁρπακτὴρ, ῆρος. ὁ. (Ῥάω) raptor, ἅρπαξ. *der etwas schnell wegreisset, (one who snatches a thing greedily.)* ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Ω, 262, ubi sic vocat Priamus quosdam filios suos, fruges consumere natos; quasi essent lupi. tales sunt omnes mali principes.

ἁρπαλέος, έα, έον. (Ῥάω) quod studiose festinatur et quasi rapitur. κερδέων ἁρπαλέων, lucrorum studiose quæsitorum et arreptorum. θ, 164, τῶν πάνυ περισπουδάστων.

ἁρπαλέως, (Ῥάω) adv. raptim, avide: *eilig, gierig, (hastily, greedily.)* ἁρπαλέως ἤσθε, avide edebat, utpote famelicus valde, ζ, 250. sed ξ, 110, non ut famelicus, sed ut iratus et in adfectu animi vindictam meditantis.

ἅρπυιαι, ῶν. αἱ. (Ῥάω) in sensu physico sunt venti rapidi subito exorientes et abripientes secum. in sensu mythico sunt rapacia numina alata. νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, nunc vero eum sine fama abripuerunt Harpyiæ, ut prorsus nesciamus quid eo factum sit, ξ, 371, quod est proverbium, de iis qui nobis sunt erepti nec scimus quo delati sint. sic υ, 77. τὰς κούρας Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, conf. R. Vide etiam sub θύελλα, ad finem, et πέλεια, prope medium.

ἄῤῥην, ἄῤῥεν, ἀῤῥενίκον φάρμακον, vide sub ἄρσην, prope finem.

ἄῤῥηκτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) qui frangi vel rumpi non potest. valde durus. sic ἄῤῥηκτος χάλαζα, apud Theocr. Id. 22, 16, non liquescens facile grando. φωνὴ ἄῤῥηκτος, vox quæ non frangitur, *die nicht heisch wird, (that is not hoarse,)* B, 490. πέδας ἀῤῥήκτους, compedes non frangendæ, N, 37. et 360, πολέμου πεῖραρ ἄῤῥηκτόν τ' ἄλυτόν τε, i. e. pugna atrox et pertinax, utrimque par, ubi neutra pars inclinatur: metaphora sumta a fune, cujus extrema prehendunt viri, et ad se trahunt omni vi, nec tamen rumpitur funis. τεῖχος, ἄῤῥηκτον αὐτῶν τε καὶ νεῶν εἶλαρ, propugnaculum non perrumpendum, Ξ, 56, 68. δεσμὸν, O, 20. νεφέλην, nubem indissolubilem, quæ non dispellitur, Υ, 150, *die sich nicht zertheilet, (that is not dispersed,)* ἣν οὐκ ἂν διασχοῦσα αἴγλη αἰθρίαν ποιήσῃ, πυκνωτάτην. πόλις, in quam non potest irrumpi, Φ, 447. δεσμοὺς ἀῤῥήκτους ἀλύτους, θ, 275, i. e. πάνυ στεῤῥοὺς, quos nec vi rumpas nec alio modo solvas.

ἄῤῥητος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) non dictus. ἔπος, ὅπερ ἄῤῥητον ἄμεινον, verbum, quod indictum melius esset, ξ, 466, *das besser ist wenn es ungeredet bleibet, (that were better left unsaid.)*

ἄῤῥιχος, ὁ, vide sub τάλαρος.

ἄῤς, vide sub Ἀρὴν, paullo sub initio.

ἄρσας, vide sub ἄρω, prope initium.

ἄρσεν, ἀρσενικὸν φάρμακον, vide sub sequente, prope finem.

ἄρσην, ενος, ὁ. et τὸ ἄρσεν, ενος. (Δίω) masculus. est ab ἄρδω, f. ἄρσω, quia fœmineos locos rigat et fœcundat. βοῦν ἄρσενα, H, 315. μήτε τὶς θήλεια θεὸς, μήτε τὶς ἄρσην, Θ, 7. πόκον ἄρσενος οἰὸς, arietis, M, 451. βόας ἄρσενας, Υ, 495. ἄρσενες ἵπποι, Ψ, 377, ad differentiam equarum ante dictarum; etiam ad differentiam castratorum. et tales mythice dicebantur immortales, quia posteros generabant. ἄρσενα μῆλα, ι, 238, et quidem ἀρνειοὺς καὶ τράγους, ut 239 ipse explicat. ἄρσενες ὄϊες, ι, 425. et 438, νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα. τετράοροι ἄρσενες ἵπποι, ν, 81. ἄρσενες (σύες) ἐκτὸς ἴαυον, ξ, 16. βοῦν ἄρσενα, τ, 420. post Homerum obtinuit Attica scriptio, ἄῤῥην, ενος. nam σ post ρ attice ubique mutatur in ρ. et τὸ ἀρσενικὸν φάρμακον attice scribitur ἀῤῥενικόν: quod et dictum ἀρσενίκιον et ἀῤῥενίκιον.

ἀρταμέω, concido, vide sub τάμνω, prope finem; sub sequente, et ἄρτος, prope finem.

ἄρταμος, ου. ὁ. (Τέμω) concisor, divisor, in specie carnium coctarum. unde est ἀρταμέω et διαρταμέω, disseco. διαρταμήσει, Æschyl. Prom. 1022.

ἀρτεμὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥέω) integer, incolumis; ὑγιὴς καὶ ἄρτιος, *ganz unbeschadiget, (sound,)* cui nihil deest. ἐχάρησαν, ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα, H, 308, gavisi sunt, ut viderunt vivum et illæsum accedentem ad se. σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοις, cum incolumibus caris mihi, ν, 43, i. e. patre meo et filio meo, *frisch und gesund, (safe and sound.)* hinc et ἡ Ἄρτεμις nomen habet, vel ob illibatam virginitatem, vel quia ad integritatem valetudinis multum confert venatio; vel maxime ob lunam plenam, quæ est Diana.

ἄρτι, (Τῶ) adverb. jam. est ex ἄρα, nunc, et τὶ, *etwa, (perhaps,)* conflatum. μήτι ἄρτι λίην τρέε, nequaquam nunc nimis pave, Φ, 288. ἢ ἄρτι, an nunc, υ, 166, et opponitur τῷ, πάρος, antea, 167. loco ψ, 174, ubi quidam legunt ἄρ' τὶ, videtur commode scribi posse ἄρτι, ut sensus sit: neque jam effero me nec sperno quæ tu dicis, *ich thue nicht gros und hart, ich halte auch das nicht für nichts was du sagest, (I am not puffed, nor do I disregard what thou sayest.)*

ἀρτιεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) apta ad fraudem et damnum alterius loquens, γλαφυρὸς καὶ εὐεπὴς καὶ ἀπηρτισμένος ἐν τῷ παραλογίζεσθαι, *der die leute mit geschickten und gleissenden worten verführet, (who misleads people with subtle and smooth speeches.)* ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, sed dexter verbis et dolosus es, X, 281. ergo in poëta est in sensu non nimis bono.

ἄρτιος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) consentaneus, conveniens, congruens, aptus, firmus, certus. et de numero, par, non impar numerus. it. numerus plenus. est ab ἄρω, apto, ejusque perf. pass. ἤρται, aptatum est. ἔτιεν αὐτὸν, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, E, 326, i. e. ἐκεῖνα ἐφρόνει, ἃ καὶ τῷ Σθενέλῳ ἐν φρεσὶν ἥρμοστο, i. e. ἃ ἤθελε Σθένελος, *wuste mit ihm überein, war mit ihm eines sinnes, (coincided with him, was of the same opinion with him,)* id quod inter bonos ad amicitiam firmissimum est vinculum. sic et τ, 248. ἄρτια βάζειν, apta et certa loqui, Ξ, 92. Θ, 240, i. e. ἀπαρτιλογεῖν, qui est finis rhetoricæ. apud Herodotum ἡ ἀπαρτιλογίη est ἀπηρτισμένος ὁ λόγος. ὁ ἡ φρενήρης, εος, et ἀρτίφρων, ονος, dicitur, cujus mens congruit cum rebus vel et nobiscum. hinc est adverb. ἀπαρτὶ, plene, plenarie. Herodot. 5, 53, f. ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐνενήκοντα, *völlige neunzig tage, (fully ninety days,)* nihil plus nec minus. et Aristoph. Plut. 388, τοὺς χρηστοὺς μόνους ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω, bonos viros solos plene ditescere faciam.

ἀρτίπους, (et ob metrum ἀρτίπος) οδος. ὁ ἡ. (Πάω) integer pedibus, ὑγιὴς τοὺς πόδας. ab ὁ ἄρτιος, recte et plenarie constitutus. "Ατη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, Ate, robusta et firmis pedibus, I, 501, quia celeriter ac subito accedit ad lædendum homines: nam Ate est præjudicatus et subitus error in intellectu, ex affectibus aut defectu attentionis ortus. "Αρης, καλὸς μὲν καὶ ἀρτίπος, Θ, 309, pulcer et rectis pedibus: in opposito ad claudum Vulcanum, minusque formosum.

ἀρτίφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) aptus cogitando. ab ἄρτιος, ου. ὁ ἡ. plane idoneus, integer. *sehr geschickt und vollständig im denken, (apt and acute in thinking.)* οὔτι μάλα ἀρτίφρων, ω, 260, *nicht sehr witzig und vernünftig, (not remarkable for wit and understanding.)* Vide sub φρὴν, paullo sub medio, et ἄρτιος, paullo ante finem.

ἄρτος, ου. ὁ. (Ῥέω) panis, *brodt, (bread.)* est ab ἄρω, apto, integrum facio, denso: condensatur enim depsendo, et cohæret sibi dense. fieri solebat rotundus ob figuræ sanctitatem, κύκλος γὰρ ἀπήρτισται καὶ ἐστὶ τέλειος. calidi panis virtutes prædicant antiqui: sed sermo est de placentis quibusdam. ἄρτος Δωρικὸς est panis ex crassiori farina paratus, *grob hausbacken brodt, (coarse home-baked bread,)* Theocr. Id. 24, 135, s. ἄρτον δ' οὖλον ἑλὼν ἐκ κανέου, panem integrum sumens ex corbe, ρ, 343. ἄρτους ἐκ κανέου ἀείρας, panes ex canistro attollens, σ, 119. ἡ ἐγκρὶς, ίδος, erat species panis, etiam alia ἄρτος κριβανίτης pro κλιβανίτης, nam κλίβανος est attice κρίβανος. ὁ ἀρταμὸς, οῦ, coquus, ὁ μάγειρος. unde est ἀρταμέω, in cibum paro, Eurip. Alcest. 494. quam vocem tamen alii compositam volunt ab, εἰς ἄρτια τέμνειν. hinc idem Eurip. Elect. 816, ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς, victimam dissecat scienter. scribitur et ὁ ἄρταμος. Vide sub 'Αείρω, prope initium.

ἀρτύνω, f. νῶ. (Ῥέω) idem ac sequens, dorice interserto ν. paro, præparo, *richte an, (I prepare,)* arcto, denso; εὐτρεπίζω. πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν, frequentem et densum convenire fecit senatum, B, 55, coll. 53. K, 302, concilium: vel et, proponebat iis densum quasi suum consilium. sed prius præstare videtur. ἀρτύνθη δὲ μάχη, Λ, 216, coarctabatur pugna, *sie rücketen von neuem an einander, (they again attacked one another,)* coll. 213, nam ἀρτύνεσθαι dicit τὸ τοὺς στρατιώτας στῆναι, καὶ οὕτως ἄρτιον καὶ ἀραρότα γίνεσθαι τὸν στρατόν: τὸ γὰρ φεύγειν οὐ μάχην ἀρτύει, ἀλλὰ φυγὴν ἔχει καὶ δίωξιν. οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, M, 43, illique velut murum constipantes se arcte, δίκην πύργου συντάξαντες, ἀρηρότες κατὰ πύργους, per ordines densos. sic et 86, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. et N, 152. οἱ ὑσμίνην ἤρτυνον, pugnam integrabant, O, 303. οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα πολλὰ, parentes parabunt nuptias, et conferent struentque dotalia multa, α, 277. β, 196, pro ἀρτυνοῦσι. ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι, aptabant et cohærere faciebant remos in vertebris coriaceis, δ, 782. Θ, 53. γάμον ἡμῖν ἀρτύνει, nuptias nobis parat, δ, 771. ἀνθρώπους ψεύδεα ἀρτύνοντας, mendacia componentes, λ, 365, apte, ad veri similitudinem, et multa. λόχον ἀρτύναντες, insidias ponentes arcte et apte, ξ, 469. τὼ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε, mortem illis apparantes ambo, ω, 152. in genere, ἀρτύνειν, est ἀπηρτισμένον τι ποιεῖν, aliquid plene et perfecte facere.

ἀρτύω, f. ύσω. (Ῥέω) idem ac ἀρτίω, a quo est. ad perfectionem aptam perduco, adjungo apte quæ deerant, paro. τὰ δὲ ἤρτυε, nam eas parabat adhuc, Σ, 379, ἀπήρτιζε, et sermo est de ansis poculo addendis a fabro. σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε, λ, 438. τῷ δὲ ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον, π, 448, struebat ipse ei mortem. μνηστῆρες Τηλεμάχῳ θάνατον ἤρτυον, υ, 242. ἐξηρτυμένοι ἵπποι apud Eurip. Hipp. 1186, sunt equi parati ad jugum trahendum in curru.

ἀρύτω, ἀρύω, vide sub ἐρύω, ad finem.

ἀρχέκακος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) qui principium et originem alicui malo dat. ἀρχέκακοι νῆες, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο, E, 63, ubi sic vocantur naves Paridis, quibus in Græciam navigarat.

ἀρχεσίμολπος, vide ἀοιδὸς, paullo ante medium.

ἀρχεύω, f. σω. ("Ερα) sum dux. ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ ὑσμίνας, imperare illis in pugnis, E, 200.

ἀρχὴ, ῆς. ἡ. ("Ερα) initium, præitio. εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος, καὶ 'Αλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς, inquit Menelaus, Γ, 100, ob meam litem, et ob Alexandrum qui fuit initium et auctor ejus: nam potest per appositionem explicari, ob Alexandrum qui est ἀρχὴ hujus mali. potest tamen et sic: ob initium Alexandri, qui injuriæ et belli inde orti causam dedit. κακοῦ δὲ ἄρα οἱ πέλεν ἀρχὴ, hoc fuit ei initium mali, i. e. se-

cituræ mox cædis Patrocli, Λ, 603, hæc res fecit initium mali in Patroclum deinde casuri. ἥτ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ, Χ, 116, quæ fuit origo belli. ξεῖνοι πατρώϊοι ἐξ ἀρχῆς, α, 188, hospites paterni sumus ex primo initio hospitalitatis nostræ, i. e. cum patre jam meo jus hospitii cœpit habere. πήματος ἀρχὴ, Θ, 81, mali primum initium, et primus gradus ad bellum secuturum. οἵτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοί εἰσιν ἑταῖροι, β, 254, qui ei, si initium quæras amicitiæ, jam inde a patre ejus sunt amici conjunctissimi jure sodalitatis. sic et ρ, 69, ἧσαν. ἐξ ἀρχῆς, Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθα εἵνεκα πολλοὶ, ab initio, ejus causa peribamus multi, λ, 437. φόνου ἀρχὴν, primum initium secuturæ cædis φ, 4. ω, 168, *die erste veranlassung zum erfolgenden blutbade, (the first occasion of the slaughter which ensued.)* ἀρχὴν ξεινοσύνης, principium hospitii, et hospitalis juris, φ, 35, primum ejus gradum: nam habet ξενία (quam conf.) et τέλος, i. e. perfectum gradum. h. l. est, *eine stiftung der gastrechts verwandschaft, (the institution of an alliance of hospitality.)*

ἀρχολίπαρος, vide sub λιπαρὸς, sub medio.

ἄρχομαι, vide sub ἄρχω, aliquanto a fine.

ἀρχὸς, οῦ. ὁ. (Ἔρα) dux, prætor, ductor. *der anführer, commandeur, befelshaber: der oberste, (the leader, commander, general, chief.)* εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω. unus aliquis ex senatu principum esto ductor ejus navis, habeat imperium in navi, Α, 144. et 311, ἐνέβη ἀρχὸς Ὀδυσσεύς. οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, non decet supremum principem, in mala inducere Achæos, Β, 234. et 493, ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, supremos duces deinceps navium dicam, *die oberbefelshaber, (the general-in-chief.)* et 541, ἀρχὸς Ἀβάντων, princeps eorum. sic porro 618, τέσσαρες ἀρχοὶ τῶν. 685, Ἀχιλλεύς. et 703, πόθεόν γε μὲν ἀρχὸν, desiderabant quidem cum gemitu ducem suum supremum, qui obierat jam. Sic et 726. et 778, οἱ δ' ἀρχὸν ἀρηΐφιλον ποθέοντες, non habentes jam ducem suum bellicosum, *da sie den vermisseten der sonst so streitbar gewesen, (as they had not him who had formerly fought so valiantly.)* et 846, ἀρχὸς Κικόνων. Μενέλαον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν, unum ex principibus summis, Δ, 115, 195. et 464, ἀρχὸς Ἀβάντων. ἀρχὸν Ἀλιζώνων Ὀδίον, Ε, 39. et 491, ἀρχοὺς ἐπικούρων, supremos ductores et principes sociorum. et 577, ἀρχὸν Παφλαγόνων. ἀρχοὶ Ἀθηναίων, Ν, 196. Σαρπηδών τ' ἀρχὸς Λυκίων, qui erat rex, Ξ, 426. ergo ἀρχὸς est nomen generale supremæ potestatis, sicut Germanorum, *ein fürst, (a prince,)* et Latinorum, princeps. Ἀθηναίων, Ο, 337. et 516, Φωκήων. et 519, Ἐπειῶν. ἀρχοὶ δὲ δύω Ἀχαιῶν ἐν νόστῳ ἀπόλοντο, δ, 496, duo principes Græci, λόγου τοῦ νῦν ἄξιοι, Agamemnon et Ajax Locrensis; quorum fata ibi narrantur accurate. et 629, ἀρχοὶ μνηστήρων, principes et duces procorum, coll. χ, 48, seqq. sic et φ, 187. ἀρχὸν ἐγὼ ἐμβαίνοντα ἐνόησα Μέντορα, δ, 653, ubi simpliciter notat ducem viæ et præitorem. ἀρχὸς ναυτάων, Θ, 162, i. e. ναύκληρος, *ein schifherr, (captain of a vessel,)* ὁ ναύαρχος, qui et ὁ κόμης dictus est. et 391, δώδεκα κατὰ δῆμον βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι, duodecim in populo principes summam habent auctoritatem et imperant. ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔπασσα, utrique parti ducem dedi, κ, 203. cæterum et κρύφιόν τι σώματος μέρος apud recentiores dicitur ἀρχὸς, podex. hinc aliquis οὐκ ἀγλαφύρως (non invenuste, non infacete) ἔσκωπται χιλίαρχος. vide Athenæum. ἡ τετραρχία, etiam Euripidi nota, in regno Admeti. nam iste rex, Alcest. 1154, inquit, πᾶσι δ' ἐννέπω τετραρχίαις, χορούς ἱστάναι ἐπὶ ἐσθλαῖς συμφοραῖς, indico omnibus præfecturis, choros instituere ob bonos istos eventus.

ἄρχω, f. ξω. (Ἔρα) præeo. sum primus, incipio, impero. sicut apud Romanos Prætor est pro præitor; sic ἄρχειν Græcum est ab ἔρχειν, vadere, cum α, initium et præitionem notante. Ζεὺς δ' ἦρχε, Jupiter præibat, reliqui eum sequebantur eundo ad Olympum, Α, 495. ἦρχε δὲ δαίμων, et præibat dea, Γ, 420, et 447, ἦρχε λέχοσδε κιών, præibat eundo ad lectum. cui ἅμα εἵπετο ἄκοιτις, sequebatur conjux. παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν, ἦρχε δ' Ὀδυσσεὺς, ad naves revertebantur, præibatque ille, Ι, 653. ὁ μὲν ἦρχε, ὁ δ' ἅμα ἕσπετο, Λ, 472, ille præibat, alter eum sequebatur. ἦρχε γὰρ Ἄρης, præibat enim et initium invadendi faciebat Mars, Φ, 391, collatis sequentibus. et id apte quoque ad allegoriam: nam Mars debet incipere, si prudentia cogitur pugnare; sicut pugna inter herum et servum non, nisi ex contumacia servi, initium capit. τοῖς δὲ ὁ Ἥφαιστος ἦρχε ἀγορεύειν, initium fecit loquendi inter eos, Α, 571. sic Ἀντήνωρ, Η, 347. Πολυδάμας, Σ, 249. sic et cum aliis infinitivis, ὥς κεν Τρῶες ἄρξωσι δηλήσασθαι αὐτοὺς, ut Trojani initium facerent lædendi eos, Δ, 67, 72, ἀρχὴν ποιήσωσι. ἦρχε ἴμεν, i. e. præibat, incipiebat ire, Ν, 329. ἦρχε δὲ Ἀχιλλεὺς, sc. οἰμῶξαι, Ψ, 12, initium faciebat luctus testandi per verba. ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, Β, 378, ubi loco infinitivi est participium, ego initium faciebam ægre faciendi ei: pro quo recentiores ponunt genitivum cum suo κατάρχειν vel ὑπάρχειν, e. c. κατάρχειν ἀπειλῆς, initium minitandi facere. nam ὑπάρχειν quoque notat, initium facere, primus esse, unde est ἡ ὑπαρχὴ, initium. Homerus quoque habet genitivum, ἄρξειαν πολέμοιο, Δ, 335, initium pugnandi facerent. ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, incipe pugnare, Η, 232, ubi erant tres conflictus, *drey gänge, (three conflicts,)* quos omnes incipiebat Hector in μονομαχίᾳ ista cum Ajace. ἐκ δὲ κ' Ἄρης ἄρχῃσι (pro ἄρχῃ, initium faciat) μάχης, ἢ Φοῖβος, Υ, 138, ubi alii legunt ἄρχωσι in plurali, κατὰ σχῆμα ἀλκμανικὸν, quo poëta Ἀλμὰν (qui et Ἀλκμὰν) frequenter post Homerum usus est, ut duobus nominibus in singulari medium interponeret verbum in plurali, conf. R. et 154, ἀρχέμεναι (pro ἄρχειν) δὲ πολέμου ὤκνεον ἀμφότεροι, incipere prœlium cessabant

utrique. τοῖς μύθων ἦρχε Νέστωρ, his verba facere cœpit, B, 433. sic Ἀθήνη, E, 420. Ποσειδάων, H, 445. Φ, 287. Νέστωρ, K, 203. Αἴας, P, 628. πατὴρ θεῶν, X, 167. Ω, 103. α, 28. γ, 68, 417, 474. ι, 202. et hoc τοῖς non semper est ἐν τοῖς, inter hos; sed et ablativus, his verbis, ut apparet ex η, 47. ν, 374. vide porro κ, 224. ρ, 100, ubi est ablativus: et 184. τ, 103, 508. ω, 489. ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, incipiebam ego loqui, Λ, 780. Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο, is initium fecit fugæ, P, 597, et id ἀγεννὴς, cum antea in primis stetisset ad pugnam. sed erat vulneratus, ut necessario recederet; et id occasionem præbuit suis ad fugam. τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει, illis imperet quisque princeps, quibus dux est, B, 805, quisque princeps imperium habeat in suos, non alius aliquis. ἦρχε δ' ἄρα σφὶν Ἄρης, dux eorum erat Mars, E, 592. sed Ξ, 134, Ἀγαμέμνων, ubi est, præibat. sic et 384. σύγε ἄρχε θεοῖς δαιτὸς ἐΐσης, tu initium fac diis convivii, O, 95, i. e. instrue diis epulum, vel, duc eos ad epulum. ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι, Π, 65, dux esto iis ad pugnam. ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Ἀθήνη, præibat illis, ducebat illos, Σ, 516, προηγεῖτο. Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον, duces et principes eorum erant, B, 494. sic et 512, 576, 586, 622, 623, 819, 826, 856, 858. M, 93. τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος, unius divisionis militum dux erat is, Π, 173, coll. 179, 193, 196. et 552, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἕκτωρ, præibat illis Hector, et ducebat eos contra hostem. sic et N, 136. O, 306, 559. Π, 632. P, 107. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχε Μενεσθεὺς, eorum dux erat, N, 689, a. ubi plena est phrasis, sic plerumque supplenda, si τοῖς sine præpositione positum. ἀρχέτω, incipiat, initium faciat, sc. ad pacem vel armistitium faciendum, H, 286. Ἀτρείδη, σὺ μὲν ἄρχε, I, 69, tu impera, vel, tu initium fac, tu auctor esto: et hoc præcipue vult Nestor, impera ut conveniant duces seniores ad concilium, prius vero ad cœnam, apud te. et 102, σέο δ' ἕξεται ὅ, ττι κεν ἄρχῃ, a te pendebit, quidnam primarium judicandum sit; nam sermo ibi est ad regem, ex cujus sententia pendet, quodnam consilium in concilio datum præferri debeat cæteris. ergo ἄρχειν h. l. est, principatum obtinere et exercere. νῦν δ' ἄρχε, ὅπῃ σε θυμὸς κελεύει, nunc duc, quocunque lubet, N, 784. ἦρχε, præibat, ferens dona, et alii alia ferentes, sequebantur, T, 248, cum Agamemnon placaret Achillem. ἀρξάντων ἑτέρων, cum alii jam inceperunt, et nobis exemplo præiverunt, Φ, 437. et 439, ἄρχε, incipe tu. τῇσιν (ἐν) δ' Ἀνδρομάχη ἦρχε γόοιο, Ω, 723, incepit inter eas luctum, et carmen luctuosum. τοῖσι (ἐν) αὐτὸς ἦρχε ἀγορεύειν, β, 15. et 416, ἦρχε δ' Ἀθήνη, præibat, προηγεῖτο ὁδοῦ, ἢ ἔργου. sic et γ, 12. et 106, ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεὺς, quacunque duceret Achilles copias. ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναι, incipiet et ulterius malum hoc esse, δ, 667, *das wird der anfang zu einem weitern übel seyn, (this will be the beginning of a further evil:)* quanquam potius in masculino verbum est intelligendum, ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ νῦν ποιήσει ὁ Τηλέμαχος, εἰς τὸ καὶ προσωτέρω καὶ ἐπὶ τὰ ἑξῆς κακῶσαι ἡμᾶς. ut ergo ἄρξει et ad Τηλέμαχος, et ad κακὸν in neutro, possit trahi, et ad κακὸν subintelligendum ἡμῖν, ut ulterius quoque male sit nobis. ἦρχε δ' ὁδοῖο, præibat, ι, 237. Ἀλκίνοος δὲ τότε ἦρχε, imperabat, primus erat in populo, ζ, 12. ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, θ, 107, præibat ei eandem viam, duxit eum cæcum eandem viam. τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, unam partem sociorum ipse duxi, κ, 205, coll. 204. ἄλλων ἦρχον ἑταίρων, aliorum militum dux eram, ν, 266. εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα, novies fui dux militum, ξ, 230. et 471, τοῖσι δ' ἅμα (una cum his duobus) τρίτος ἦρχον ἐγὼ, ego tertius habebam imperium. τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος ἦρχε ἀγορεύειν, ad hos cœpit loqui, π, 345. σ, 348. υ, 359. ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν, incipite jam, mortuos efferre ex triclinio, χ, 437. ἦρχε δὲ, præibat ut dux, ψ, 370. ω, 9, Ἑρμείας. et 500, Ὀδυσσεύς. de loco B, 84, vide ἐξάρχω. media forma ἄρχομαι idem fere notat. ἄρχευ (ionice pro ἄρχου, imperativus.) Ἀργείοισι κατὰ ὑσμίνας, impera iis in prœliis, B, 345, *commandire sie, (command them:)* et est plus quam βασιλεύειν. τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ, texere cœpit illis consilium bonum, H, 324. sic et I, 93. ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, I, 97, ubi conf. λήγω. κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, pro ἀπὸ κάπρου, nisi potius est ἀπαρξάμενος, T, 254, primitiarum loco offerens pilos apri, conf. ἀπάρχομαι. τοῖσι δὲ Τηλέμαχος ἤρχετο μύθων, pro ἐν τοῖς, inter hos, vel in dativo, his, ad hos, erga hos, cœpit loqui, α, 367. sic Ἀρήτη, η, 233. λ, 334. Πεισίστρατος, ο, 166, ubi videtur τοῖς esse ablativus, his verbis. sed 501, est, ad eos. ταῖσι δὲ (puellis ancillis suis) Ναυσικάα ἤρχετο μολπῆς, ζ, 101, præibat illis cantum, incipiebat cum illis cantum. ὅτε ἂψ ἄρχοιτο, quando rursus inciperet, θ, 90, cantor canere. et 499, ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, a deo concitatus cœpit canere: ubi genitivus pendet a participio, agitatus a Musa. πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ex omnibus membris et partibus mactati suis desecabat primitias parvas deo incendendas, ξ, 428, ubi igitur notat ἀπαρχὰς τῶν τοῦ ἱερείου μελῶν: unde est, ἄργματα θύειν θεοῖς. ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν οἰνοχοεύει, φ, 142, sc. ὁ οἰνοχόος, incipientes ab eo loco, ubi vinum ministrat vini præbitor, coll. 145, s. nam ea regio erat primaria, et felix initium inde habebatur. ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ψ, 199, ex hoc incipiens lectum fabricavi. et 310, ἤρξατο δὲ, initium capiebat narrandi.

ἄρω, f. ἀρῶ et æolice ἄρσω. (Ῥέω) apto, conjungo, apte conficio. it. intransitive, congruo, convenio. est ab ἀείρω, per syncopen, i. e. extruso ει. aor. 2. cum reduplicatione Attica est ἤραρον, et sine augmento ἄραρον, etiam cum augm. post reduplicationem ἄρηρον. perf. m. ἄρηρα et ἤραρα. plusqu. m. ἀρήρειν, et ἠρήρειν, cum duplici augm particip. perf. m. ἀρηρώς.

perf. m. conj. ἀράρω, ῃς, ῃ. a futuro ἄρσω est aor. 1. ἦρσα, particip. ἄρσας. aor. 1. p. ἤρθην. ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, convenienter animo meo agentes, Α, 136, ἁρμόσαντες, ἢ ἀρέσαντες. nam h. l. possit esse ab ἀρέω, quod vide νῆα ἄρσας ἐρέταις, navem instruens remigibus, α, 280, ubi ponitur ἐπὶ ἐξαρτίσεως εἰς πλοῦν, de apta comparatione ad navigandum: *besetzend, (furnishing.)* et nisi additum esset ἐρέταις, posset intelligi ἐπὶ ναυπηγίας. ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, in vasis compone apte omnia, β, 289, nam ἥρμοσται τὸ πληροῦν τῷ πληρουμένῳ. et 353, πώμασιν ἄρσον ἅπαντας, operculis apte muni omnes amphoras vinarias, *versiehe sie geschickt mit deckeln oder spunden, (provide them with suitable covers or bungs,)* ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι, Μ, 105, postquam se invicem condensarunt milites et apte conjunxerunt se clypeis, ubi notatur συνασπισμὸς πεζικὸς, *da sie sich dichte an einander geschlossen mit den schilden, (forming a close phalanx with their shields;)* coll. 86. et est sine augmento aor. 2. pro ἤραρον. τὰ μὲν ἤραρε κεραξόος τέκτων, ea cornua apte præparaverat cornuarius, Δ, 110. sic, ἀμείβοντας ἤραρε τέκτων, faber lignarius apte composuit tigna tecti, *die sparren, (the rafters.)* ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, hastam quæ ei in manu apta erat, quæ manui ejus congruebat, Γ, 338. ρ, 4, et est plusquamp. med. sic et, δοῦρα, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, Π, 139. nam hasta Achillis, 140, seqq. crassior graviorque erat, quam ut manus Patrocli eam apte caperet aut regeret. ἐν μέσῃ πῖλος ἀρήρει, in media galea, intus, apte apposita erat lana spissa, Κ, 265, *der helm war inwendig mit filz gefüttert, (the interior of the helmet was lined with felt,)* ne caput attereret. τάφρος ὕπερθεν σκολόπεσσιν ἠρήρει, fossa superne ad alterum labium vallis erat dense munita, Μ, 56, *war dichte mit pallisaden besetzet, (was fortified with close palisades.)* ἐνέπεσεν ὀϊστὸς ζωστῆρι ἀρηρότι, incidit sagitta cingulo thoracis apte et arcte adjuncto, Δ, 134. et 213, ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος εἷλκεν ὀϊστόν. nam hic ζωστὴρ faciebat, ut thorax ventri inferiori arcte adhæreret. θώρηξ, ὃν ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα, quem gestabat apte compositum sic ut membris ipsius congrueret, Ο, 530, aptum membris ipsius: nam virtus est thoracis, προσαρηρέναι τῷ φοροῦντι. ζυγὸν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρὸς, Ω, 269, ubi conf. ζυγόν. κουλεὸν, ἀορτήρεσσιν ἀρηρὸς, vagina, apte prædita annulis, Λ, 31. Τρῶες ἀρηρότες, densis ordinibus euntes ad pugnam, Ν, 800. sic, ἴσχον πυργηδὸν ἀρηρότες, Ο, 618, sustinebant impetum ejus, condensati ordinibus suis. κυνέην, πρυλέεσσι ἀραρυῖαν, galeam, peditibus aptam, Ε, 744, et sermo est de galea Minervæ, tam capaci, ut multis millibus peditum sufficere possit: i. e. ductor militum sapiens magnum est exercitui præsidium. ἀσπίδα, δύο κανόνεσσι ἀραρυῖαν, Ν, 407, scutum, duobus manubriis intus aptatum. πόλις πύργοις ἀραρυῖα, urbs muris apte circumdata, Ο, 737. θύρη, janua apte et congruenter facta, Ω, 318. *die sich passet, (that fits closely.)* κνημῖδας ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, Γ, 331. Λ, 18. Π, 132. Σ, 459. Τ, 370. δρύες, ῥίζαις μεγάλαις ἀραρυῖαι, Μ, 134, arbores, magnis radicibus firmatæ. et 454, πύλας πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, portas dense firmiter occlusas: nam πύλαι sunt, porta tota, maxime spatium illud quod clauditur vel aperitur foribus. sic, ὑψηλαὶ πύλαι, σανίδες τε ἐπὶ ταῖς ἀραρυῖαι, altæ portæ, et fores quæ apte additæ erant bis, Σ, 275. κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν, temporibus aptatam, Ν, 188. Σ, 610. ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀ. Ξ, 181, Zonam, centum fimbriis apte cinctam. μάστιγα χειρὶ ἀραρυῖαν, scuticam manui aptam, Τ, 396, ubi innuit, χρῆναι καὶ ἡνιοχικῇ μάστιγι συμμετρίαν εἶναι, ὡς μήτε λεπτὴν μήτε αὖ παχεῖαν εἶναι ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἀλλὰ εὐάρμοστον τῇ χειρί. πύλας εὖ ἀραρυίας, portas bene instructas ut claudi possint, Η, 339, 438, *öffnungen, die mit gut sich aufpassenden thüren versehen sind, (doors that fit well and shut closely.)* ἂψ ἐπιθεῖναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας, rursus opponere fores portæ, dense aptatas et firmiter claudentes, Φ, 535, *die fest und dicht anschliessende thorflügel, (folding doors that shut closely.)* ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι, quando parietem coagmentet homo firmis lapidibus, Π, 212. et 214, ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες, sic apte jungebant se galeæ et clypei virorum in acie stantium. et 211, μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, magis enim ordines virorum condensati sunt; pro ἤρθησαν, i. e. ἡρμόσθησαν: et sequentia hunc significatum ostendunt. ut ergo poëta prævidisse videatur, fore quosdam, qui hoc ἄρθεν explicarent per, λόγοις ἐπήρθησαν (ab ἐπαίρω) καὶ οἷον ἐκουφίσθησαν, ὡς ὑπὸ πτερῶν, μετεωρισθέντες οἷς ἤκουσαν, φρονήματος καὶ θάρσους ἐπλήσθησαν. sed contra hos addidit parabolam cum applicatione. ὃ δὴ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, quod sane omnibus nobis placuit, *was uns nach unserm sinne war, (which was agreeable to us,)* δ, 777, ὃ θυμῆρες ἡμῖν: et ὃ h. l. non est neutrum, sed masculinum pro ὃς sc. μῦθος. ἐπεὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, ι, 95. ξ, 111, postquam refecit se cibo. γόμφοις τὴν νῆα καὶ ἁρμονίαις ἄρηρε, compegit navem clavis et compagibus, ι, 248. et 252, ἴκρια ἀραρὼν σταμίνεσσι, tabulata coaptans staminibus et fulcris. et 361, ὄφρα κε δούρατα ἐν ἁρμονίαις ἀρήρῃ, quamdiu tabulata navigii in compagibus suis cohærebunt; ubi est perf. med. conj. οὐ φρεσὶν ᾖσιν ἀρηρὼς, κ, 553, non mente sua satis firmus et aptus. ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες πίθοι οἴνου, ad parietem cellæ disposita ordine dolia, β, 342, applicata. et 344, σανίδες, πυκινῶς ἀραρυῖαι, januæ firmiter aptatæ ad foramen introitus in thalamum. sic χ, 128. ψ, 42, *die thüren waren feste zu, (the doors were closely shut,)* εἶχον. ἀπήνην, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν, ζ, 70, currum, instructum superposito rotis receptaculo firmo; et participium dicit, ὡς εὖ ἥρμοσται ἡ ὑπερτερίη τῷ ἄξονι. et 272, ἀγορὴ, ῥυτοῖς λάεσσι ἀραρυῖα, forum magnis lapidibus apte constratum. περόναι, κληῖσιν ἀραρυῖαι, σ, 293, fibulæ, clavis insertæ;

ubi conf. κληῖς. θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν, χ, 155, 258, 275. sic, θύρας, φ, 236. ψ, 194. τείχεα, σκολόπεσσιν ἀρηρότα, munimenta urbis, vallis denso circumdata, η, 45, κατησφαλισμένα. μνηστῆρσι θάνατον ἀραρόντε, procis mortem struentes ambo, π, 169, et est particip. aor. 2. quasi τεκτήναντες, in sensu metaphorico, ex τεκτονικῇ petito. τροχὸν ἄρμενον, pro ἀρόμενον, rotam aptam et accurate factam, Σ, 600, et additum, ἐν παλάμησι, quod potest trahi ad sequens πειρήσεται, tentabit figulus rotam suam manibus; potest et ad ἄρμενον, aptatam manibus, ut commode manibus tractari possit. sic, πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμησι, ε, 234. et 254, ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ, τῷ ἱστῷ, antennam, apte cohærentem malo: hinc vulgo τὰ ἱστία dicuntur ἄρμενα. Theocr. Id. 22, 13. ab hoc verbo est ὁ ἄρος, i. e. τὸ ὄφελος, commodum: hinc illud, βρότειος ἄρος ἄτα, i. e. τὸ εὖ τῶν βροτῶν, ἄτη ἐστὶ, quod homines commodum et bonum et aptum sibi censent, error et damnum fere est. et ἀρτάω, f. ήσω, insero. ἀρτῆσαι δέρην, inseruisse cervicem laqueo, Eurip. Androm. 811. coll. 816.

ἀρωγὴ, ῆς. ἡ. (Ἄγω) auxilium, defensio contra hostem. *Schutz, hulfe wider feinde, (protection, assistance against enemies.)* πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ, Δ, 408, confisi signis deorum et Jovis auxilio. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; Φ, 360, quid mihi cum contentione et auxilio ferendo. ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ, in medium inter utrumque jus dicite, et non quasi advocati alterius, Ψ, 574, *nicht aber dem einem zu liebe, und zum nachtheil des andern, sondern sprechet unparteiisch was recht ist, (not in favour of one and to the disadvantage of another, but speak impartially what is right,)* ergo et in judicio patrocinium est ἀρωγὴ, et ὁ ἀρωγὸς, patronus, advocatus.

ἀρωγὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἄγω) auxilians. οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσεται ἀρωγὸς, Δ, 235, non in mendaciis defensor aderit iis, *bey ihren lügen und betriegen wird er ihnen nicht beystehen im fechten, (on account of their lies and falsehood he will not aid them in the fight.)* ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοὶ, Θ, 205. ἀμφὶς ἀρωγοὶ, utrimque advocati aderant in judicio, utrique parti, *beyderseits beystände, (the auxiliaries of either party,)* Σ, 502. ὅσοι Τρώεσσιν, Φ, 371. et 428, τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοὶ, εἶεν, *so müsse es allen gehen, (so must all those fare.)* ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοὶ, σ, 231, *ich habe keinen beystand, (I have no auxiliaries.)* reperitur et neutrum, τὸ ἀρωγόν: unde, adjectivum esse, apparet.

ἆσαι, vide sub ἄδω, prope finem.

ἄσαμεν, pro ἤσαμεν, vide sub ἌΩ, sub medio.

ἀσάμινθος, ου. ἡ. (Ἔω) labrum, ἡ πύελος, *eine badewanne, (a bathing-tub.)* ἡ κατὰ τὸ λουτρὸν πύελος ἤτοι λεκάνη. παρὰ τὸ, τὴν ἄσιν, i. e. ῥύπον, μινύθειν, i. e. ἐλαττοῦν, quia minuit et abstergit sordes. εἰς ἀσαμίνθους βάντες ἐΰξέστας, λούσαντο, Κ, 576, ubi apparet, etiam heroas adhibuisse nonnunquam calidas aquas ad lavandum; etsi non quotidianæ voluptatis causa, ut recentiores Græci Romanique: nam alias frigida solebant fere lavari. ἐξ ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος, γ, 468, coll. 464, s. εἰς ἀσαμίνθους βάντες ἐΰξέστας, λούσαντο, δ, 48, coll. 49. et 128, ὃς Μενελάῳ δῶκε δύο ἀργυρέας ἀσαμίνθους, ubi vides regales elegantias. εἰς ἀσάμινθον βάντα, θ, 450. et 456, ἐξ ἀσαμίνθου βάς. εἰς ἀσάμινθον ἕσασα, λόε (ἔλουέ μιν) ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, θυμῆρες κεράσασα, κ, 361. s. sic porro ρ, 87, s. 90. ψ, 163. ω, 369. quibus omnibus locis de calida lotione sermo est totius corporis.

ἄσβεστος, ου. ὁ ἡ. (Σέω) qui non extinguitur. clarus, non oppressus. proprie de igne, metaphorice de aliis. ἄσβεστος βοὴ, i. e. μάχη, Λ, 50, καυστειρὸς γὰρ καὶ πυρόεις ὁ πόλεμος, pugna fervida. βοὴ ergo h. l. non est simpliciter κραυγὴ, sed clamor pugnantium, et cohortantium inter se, i. e. pugna ipsa. sic et 500, 530. Ν, 169, 540. Π, 267. et 123, ἀσβέστη φλὸξ, ubi est fœmininum Ionicum; et est idem quod ἀκάματον πῦρ, ignis non cessans, ignis clarus. φλογὶ ἴκελος ἀσβέστῳ, Ρ, 88, luculento igni. Ἕκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, robur et impetum indefessum, Χ, 96, ut notetur τὸ πυρόεν τοῦ θυμοῦ. ἄσβεστος δὲ ἐνῶρτο γέλως θεοῖς, Α, 599, clarus risus; et apte ibi hoc epitheton, quia ridebant Vulcanum. sic et θ, 326, ubi ridetur a diis Vulcanus cornutus, postquam deprehenderat Martem cum Venere. notatur risus qui non cohibetur a risuro, sed qui erumpit. μνηστῆρσι δὲ Ἀθήνη ἄσβεστον γέλον ὦρσε, concitabat stultitia eorum ipsis clarum risum, υ, 346, et est ea metaphora ab igne lucente et ardente; apta etiam διὰ τὴν ἐν τοῖς γέλωσι θερμότητα. ἵνα ἄσβεστον κλέος εἴη, ut fama ejus esset clara et insepulta, δ, 584. sic, τοῦ κεν ἐπὶ ἄρουραν, η, 333.

ἀσβόλη, ἡ, *ἄσβολος*, ὁ ἡ. vide sub ΒΑ'ΛΛΩ, aliquanto ante finem, et sub ψολός.

ἆσε, pro ἦσε, vide sub ἌΤΩ, paullo sub initio.

ἄσειν, vide sub ἄδω, prope initium.

ἀσελγαίνω. *ἀσελγὴς*, εος. ὁ ἡ. vide sub σέλλω, prope medium.

ἄση, ἡ. molestia animi, vide sub ἄδεω, ad finem.

ἄσῃ, vide sub ἄδω.

ἀσήμαντος, ου. ὁ ἡ. (Σέω) qui sine præfecto et præcipiente est. λέων μήλοις ἀσημάντοις ἐπελθὼν, leo invadens pecudes jam non habentes præfectum et custodem, Κ, 485, οἷς οὐκ ἔστι ὁ σημαίνων. et vide, quam mollis vox sit σημαίνειν de imperio: notat enim, σημεῖόν τι ποιεῖν ἢ νοεῖν σωτηριῶδες τῷ ποιμνίῳ. unde et omnes ἄρχοντες dicuntur σημάντορες, sunt enim de bono et commodo suorum solliciti. sic nos reginam apum vocamus *den weiser, (the leader.)*

Ἆσθμα, ατος. τό. (Ἄω) anhelitus, *tief*

geholter athem, (deep-drawn breath.) est quoque ab ἄω, f. ἄσω, spiro: et difficultatem respirandi notat hoc nomen. ἄσθμα καὶ ἱδρὼς παύετο, *der schwere athem und der angstschweiss liess nach, (the difficulty of breathing, and sweat ceased,)* O, 241. et 10, ἀργαλέῳ ἔχετο ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων, difficili angebatur respiratione, mente alienatâ. sic et Π, 109.

ἀσθμαίνω, f. ανῶ. (Ἄω) anhelo, gravi respiratione laboro; vel ex cursu vehementi, vel ob alios graves labores. ἀσθμαίνων, E, 585, ex gravi vulnere. τὼ δ᾽ ἀσθμαίνοντι, K, 376, ex cursu contento. ἀσθμαίνοντα, K, 496, cum moreretur. sic et N, 399. sic et de apro, quem leo occidit, Π, 826. et de moriente, Φ, 182, ut igitur notet singultire, animam agere.

ἀσινής, έος. ὁ ἡ. (Σίω) non vexatus, non quassatus, non rapinis læsus. τοὺς εἰ μέν κε ἀσινέας ἐάας, pro ἐάῃς, λ, 109. μ, 137, si eos boves solis nulla vexatione rapaci tactos sinas.

ἄσις, εως. ἡ. (Ἄω) est ῥύπος ἐν ὕδασι ξηρός, ἢ τὸ ἐξ ὕδατος ξηρόν. *trocken gewordener schlamm vom zurückgetretenen wasser, (mud that has become dry from the receding of the water.)* limus aridus. est enim ab ἄζω, f. ἄσω. τόσσην αὐτῷ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, Φ, 321, i. e. ἐπιθήσω τὴν ἄσιν αὐτῷ εἰς κάλυμμα. coll. 318, seqq. ex quo apparet, τὴν ἄσιν esse fere idem quod ἡ ἰλύς. *unreinigkeit die ein strohm mit sich führet, und hinterlässet wenn er wieder fället, (mud carried along by a flood and left behind when it falls.)*

ἄσιτος, ου. ὁ ἡ. (Σίω) qui non edit. Penelope ἔκειτο ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, jacebat in thalamo suo jejuna, δ, 788.

ἀσκάντης, ου, vide sub λέχος, ad initium.

ἀσκελὲς, vide sub ἀσκελής, ad medium.

ἀσκελέως, et ἀσκελῶς, (Κῶ) adverb. pertinaciter, continue, perpetuo. οὔ με χρὴ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνειν, irasci, T, 68, σκληρῶς.

ἀσκελής, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) valde durus, valde continuus et perpetuus, omnino non diffissus et interruptus, non facile findendus. nam est ab α intensivo, et σκέλλω, findo, *ich zerschelle, (I burst.)* possis et dicere, esse ab α privativo, et τὸ σκέλος, ἀπὸ στερήσεως τῶν σκελῶν, ἀμετάβατον, ἀμετακίνητον. possit et a σκέλος, crus, cum α intensivo, ut sit πολυσκελής, multis cruribus, i. e. κατεσπευσμένος καὶ πολύσπερχής. sed prima etymologia est vera. Ποσειδῶν ἀσκελὲς (neutrum adverbialiter) αἰεὶ Κύκλωπος (ἕνεκα) κεχόλωται, α, 68, Neptunus sine intermissione semper ob Cyclopem iratus est. nam is Cyclops, quem Ulysses excœcaverat, erat filius Neptuni. notat ergo iram continuam. μηκέτι πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω κλαῖε, δ, 543, ne porro per longum tempus sine intermissione ita fle: *weine nicht mehr so lange immerfort, (continue not thus to weep without intermission.)* ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι, αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι, οὐδέ ποτε ὑμῖν θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ. inquit Circe ad Ulyssem ejusque socios tristes, κ, 463, coll. 454, 457, seqq. sicci et pusillanimes: nam diu cibo abstinuerant, et animus obriguerat quasi tristitia et curis: σκληροί, ἄγαν κατεσκληκότες.

Ἀσκέω, f. ήσω. (Χάω) curo accurate, cum cura elaboro, tracto studiose, ἐπιμελείας ἀξιόω. proprie ponitur ἐπὶ ἀνδρῶν ἀθλητῶν, apud quos est ἡ ἄσκησις, ἡ τοῦ σώματος θεραπεία ἐν ταῖς τροφαῖς· τοιοῦτοι γὰρ οἱ παρὰ Ἕλλησιν ἀθληταί, σωμάτων ἀσκηταί, κρέασιν ἀνοικοδομοῦντες ἑαυτούς. deinde et de aliis; et apud poëtam plerumque ἐπὶ ἐπιμελείας τῆς διὰ χειρῶν. est ab ἀκέω, f. ήσω, i. e. θεραπεύω, curo; interserto Sigma. ἤσκειν (est imperf. cum ν ἐφελκυστικῷ) εἴρια καλά, exercebat lanas scite, Γ, 388, de ministra Helenæ; curabat lanas: et καλὰ est pro adverbio. ἀσκήσας τὰ κέρατα, cum tractasset ea cornua et elaborasset, Δ, 110, *da er sie bearbeitet und zu rechte gemachet, (when he had wrought and finished them.)* ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται, K, 438, currus vero ei auro argentoque pulcre exornatus est, *schön ausgearbeitet und besetzet mit golde und silber, (curiously wrought and adorned with gold and silver.)* ἑανὸν, ὅν οἱ Ἀθήνη ἔξυσ᾽ ἀσκήσασα, Ξ, 179, induit peplum, quem ei (Junoni) Minerva texuit cum cura elaborans et artem adhibens. et 240, θρόνον χρύσεον Ἥφαιστος τεύξει ἀσκήσας. χορὸν Δαίδαλος ἤσκησεν Ἀριάδνῃ, Σ, 592, chorum saltantium et canentium Dædalus olim in Creta instituit, et docuit, et invenit, in honorem Ariadnes; curavit, celebravit. ἀργύρεον κρητῆρα Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν, elaborarunt, Ψ, 743. ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα, α, 439, ubi sermo de anu, quæ comitata fuerat Telemachum cubitum euntem, et quæ tunicam ejus exutam componebat cum cura, et suspendebat ad paxillum; ἐπιμελείας ἀξιώσασα αὐτόν. ὁ δὲ χρυσὸν περίχευε κέρασι βοὸς ἀσκήσας, γ, 438, ille aurifaber aurum circumposuit cornibus bovis ex arte sua et accurate. et vides, propriam notionem verbi esse, curam adhibere, accurate facere et conficere, ἐπιμελεῖσθαι. æquivalet ei verbum κομεῖν. sic, ψ, 198, ἑρμῖνα ἀσκήσας, fulcrum lecti accurate faciens. Vide ΚΟ´ΜΩ, ad initium et sub σκαιός, prope finem.

ἀσκηθής, έος. ὁ ἡ. (Χάω) et metri causa ἀσκεθής. probe curatus, cum cura servatus, incolumis, τεθεραπευμένος, ἀβλαβής, ὑγιής. nam est ab ἀσκέω. ἄψ εἰς ἡμᾶς ἔλθοι ἀσκηθής, retro ad nos veniat incolumis, K, 212. ἀσκηθὴς ἔπειτα ἵκοιτό μοι ἐπὶ νῆας, Π, 247, incolumis deinde redeat mihi in castra. ὥς κε μάλα ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται, ut omnino salvus suam in patriam adveniat, ε, 26, 144, 168. καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν, venissem sane, ι, 79. ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν ἀσκηθής, οὔτε βεβλημένος οὔτε αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, navem conscendit illæsus, neque eminus neque cominus vulneratus, λ, 534. οὐδέ τις ἐπημάνθη, ἀλλ᾽ ἀσκεθέες καὶ ἄνουσοι ἥμεθα, ξ, 255, nec quisquam malo laboravit, sed integri et recte valentes sedebamus;

quales esse solent οἱ ἀσκηταὶ, probe curato corpore. qui hoc nomen derivant a σχίζω, cum α privativo, quasi ἀσχιθὴς, ut sit ὁ πολὺς τὴν ῥύμην, καὶ ὃν οὐκ ἔστιν ἐπισχεῖν, multus impetu et qui non potest sustineri; viderint, quomodo hoc suum visum, Homero obtrudere possint in explicandis locis citatis. Vide sub σκαιὸς, ad finem.

ἀσκητὸς, ὴ, ὸν. (Χάω) accurate factus. ἀσκητὸν νῆμα, fila accurate facta, *feines gespinste, (fine-spun yarn or wool;)* δ, 134, τὸ πεφιλοκαλημένον καὶ ἐπιμεμελημένον. sic, λέχος ἀσκητὸν, ψ, 189, cum arte facta sponda lecti, ἐπιμεληθὲν, πολυδαίδαλον, μὴ αὐτοσχέδιον καὶ εἰκαῖον, ὁποῖα καὶ τὰ τῶν σκευῶν αὐτοκάβδαλα. ponitur et pro, accurate et eleganter ornatus, γυνὴ ἀσκητὰ πέπλῳ καὶ ἄμπυκι, Theocr. Id. 1, 33.

ἀσκληπιεῖον, ὁ. Vide sub 'Επίδαυρος, in R.

ἄσκοπος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) non providus, non circumspectus, inconsideratus. οὐκ ἔστι ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, Ω, 157, 186, *unbedächtig, unbedachtsam zufahrend, (inconsiderate, indiscreet.)* opponitur τῷ ἀσκόπῳ ὁ εὔσκοπος.

ἀσκὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) uter, *ein schlauch, (a leather bottle.)* est ab ἀσκέω, accurate facio; vel et immediate ab ἀκέω, curo, interposito Sigma: nam ita est elaboratus ne quid hiet aut effluere inde possit, et ut conservet recondita in se. οἶνον ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, vinum in utre caprino, Γ, 247. ζ, 78. ι, 196, 212. ε, 265. et obiter innuit poëta hoc epitheto, non recte fieri utrem vinarium ex pelle ovilla. posteriores et βοείους ἀσκοὺς fecere. Æolus ventos dabat Ulyssi ἐν ἀσκῷ, κ, 19, ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο, coll. 45, 47. re vera sine dubio dabatur Ulyssi ab Æolo peritissimus regionum nauta, qui naves ejus Ithacam duceret, quam probe noverat, et qui dextre uteretur ventis: sed in itinere, nescio qua injuria ab sociis Ulyssis læsus iste gubernator, oriente magna tempestate artem suam remisit, et sciens permisit, ut naves hoc adverso vento reverterentur ad insulam Æoli; apud quem questus de injuria accepta, perfecit, ut Æolus Ulyssem aversaretur, et auxilio suo indignum judicaret. id poëta more suo, utpote qui historicum agere nolebat, involvit figmentis dulcibus. notandum præterea, ἀσκὸν dici quodvis corium toti animali detractum; deinde et, obesum hominis ventrem, imo et totum corpus ejus. et ab hac postrema notione sumtus est ἀσκὸς ille ventis plenus, i. e. ventorum et maris admodum peritus. ἀσκωλιάζειν, i. e. ἐν ἀσκῷ λιάζειν, erat lusus, uno pede inflatum utrem insilientium, et tunc fere cadentium, ex quo risus captabatur, proposito præmio si quis non caderet. vide Aristoph. Plut. 1130. is lusus dicebatur τὰ ἀσκώλια. deminutivum est τὸ ἀσκίον et ἀσκίδιον. proverbium, ἀσκῷ φλαυρίζειν, i. e. κενῷ σώματι φλυαρεῖν. ἐν Κελαιναῖς, urbe Phrygiæ, τὸν τοῦ Σιληνοῦ Μαρσύεω ἀσκὸν, ὑπὸ 'Απόλλωνος ἐκδαρέντα, suspensum superfuisse Xerxis ævo, ex narratione Phrygum narrat Herodot. VII, 26. ubi vides, pellem humanam detractam toti corpori, sic vocari. nam in hac pelle continetur corpus, sicut vinum in utre. Vide sub ποῦς, paullo ab initio.

ἀσκωλιάζειν, vide sub ἀσκὸς, paullo a fine.

ἄσμενος, η, ον. (Ἥδω) qui delectatur, lubens, gratulans. est ab ἥδω vel ἅδω, delecto, quasi ἀδόμενος, per syncopen ἄδμενος, et mutato δ in σ ob cognationem. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, i. e. ἐμοὶ βουλομένῳ καὶ χαίροντι, Ξ, 108, esset id me lubente et gratulante. φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, fugit lætus ex morte, et gratulans sibi, Υ, 350. ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, ι, 63, gratulantes nobis, ὅτι μὴ καὶ αὐτοὶ ἀπολώλαμεν, quod non una perierimus. sic et 566. κ, 134. conf. ἀκάχημαι.

ἀσπάζομαι, f. ἄσομαι. (Σπάω) data et accepta manu dextra saluto aliquem et amice excipio, *grüsse freundlich durch gebung der rechten hand, (I salute a person in a friendly manner by giving the right hand.)* nam hic erat salutandi mos apud orbem antiquissimum: de osculando, i. e. labiis mutuo junctis salutando, nihil novit Homerus. et hæc erat prisca illa et cordata δεξίωσις. est a σπάω, stringo, traho, unde σπάζω, cum præfixo α vel intensivo vel abundante. αὐτοὶ δὲ χαρέντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι, illi autem gavisi dextra data salutabant et verbis blandis, Κ, 542. χερσίν τ' ἠσπάζοντο, γ, 35. τ, 415. αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντο 'Οδυσῆα, καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, χεῖράς τ' αἰνύμεναι, χ, 498, ubi sermo est de ancillis honestioribus Ulyssis, cum agnoscerent eum: illæ igitur circumstabant eum et salutabant, et adorabant, amanter caput ejus et humeros impresso osculo, et manus ejus prehendentes: ubi vides, non os osculantur, sed frontem et humeros, datis dextris. τὸ ἄσπασμα est amplexus, in specie venereus, Eurip. Hecub. 829, 831. Vide sub δέσμα, et ἙΛΩ, paullo ante medium.

ἀσπάθητος, vide sub δέρμα, prope initium.

ἀσπαίρω, f. αρῶ. (Σπάω) proprie est, obnitor pedibus ne rapiar ulterius, idem quod σπαίρω, præfixo α vel intensivo vel abundante. nam τὸ α sæpe ab initio abundat. sic, ὁ στάχυς et ἄσταχυς, ἡ σταφὶς et ἀσταφὶς, ὁ ἡ νῆστις et ἄνηστις, μείρομαι et ἀμείρομαι, σφόδελος et ἀσφόδελος, etc. de morientibus est, Γ, 293, ἀπὸ τάμε στομάχους ἀρνῶν, καὶ αὐτοὺς κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας, abscidit fauces agnorum, et eos deposuit in terra palpitantes: ubi notatur τὸ σφαδάζειν καὶ σπᾶσθαι ἐν τῷ σφάζεσθαι, *wenn das geschlachtete eine weile zappelt und endlich die beine von sich strecket und stirbet, (when the slaughtered animal struggles for some time and at last stretches out its legs and expires.)* ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν φοναῖς, Κ, 521, viros palpitantes et extendentes se in cædis loco. ὁ δὲ περὶ δουρὶ ἤσπαιρε, ὡς ὅτε βοῦς, ὅντε βουκόλοι ἄνδρες ἰλλάσιν δήσαντες βίῃ οὐκ ἐθέλοντα ἄγουσιν, ὣς οὗτος τυπεὶς ἤσπαιρε, Ν, 571—573. ἡ μὲν τὸν

θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἰδοῦσα, θ, 526, de uxore, vidente maritum pro patria cæsum. ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι, de ancillis suspensis necandisque, χ, 473. sic et de serpente, rapto ab aquila, M, 203, ζωὸν ἔτι, ἀσπαίροντα, φέρων αὐτὸς δράκοντα. et de pisce capto per hamum, et extracto ex aqua, μ, 254, ἀσπαίροντα, sc. ἰχθύν. et 255, ὡς οἵγε ἀσπαίροντες ἀείροντο, tollebantur rapti in altum a Scylla, homines sex e navi Ulyssis. κύων εἶχεν ἐλλὸν (hinnulum) ἀσπαίροντα, τ, 229. et 231, ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσιν. de corde vivi hominis, N, 443, κραδίη ἀσπαίρουσα, cor valde palpitans. alibi tamen hoc verbum quoque ponitur sic, ut notet τὸ θερμότερον σπεύδειν, καὶ οἷον ἀνασχιρτᾷν, καὶ πάνυ προθυμεῖσθαι, valde cupidum esse et impatientem moræ. de duce, qui in consilio adversatur aliis, nec consentire vult, est apud Herodot. VIII, 5, ὁ Κορίνθιος ἤσπαιρε μοῦνος, *sperrete sich darwider, (opposed.)* σπαράσσω, f. ξω, distorqueo, distraho, lanio. Vide sub σκαίρω.

ἀσπαλιευτής, οῦ. ὁ, vide sub ἀνασπάω, ad finem.

ἀσπάραγος, vide sub σφάραγος.

ἄσπαρτος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) non satus. τάγε ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, ι, 109, nascuntur non sata et non arata. it. non consitus. γῆ ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος, ι, 123.

'Ασπασία, ἡ, fœmina erudita et sapiens, vide sequens.

ἀσπάσιος, ία, ιον. (Σπάω) quod cum gaudio et gratulatione excipitur, dextra data; quod prehensum manu dextra amice attrahitur ad nos et tenetur. ἀσπασίη ἐπήλυθε νὺξ αὐτοῖς, Θ, 488. αὐτῷ δ' ἀσπάσιος ἐγένετο ἐλθών, ei gratus erat adveniens, K, 35, data dextra eum excipiebat amanter. Τρῶες ἦλθον ἀσπάσιοι πρὸς ἄστυ, veniebant in urbem, cum gratulatione excepti a suis, Φ, 607. ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι πατρὸς, vita patris ex morbo gravi resurgentis accepta et jucunda est liberis ejus, ε, 394. et 397, ἀσπάσιον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, atque sic cum gratulatione excipiendum eum (patrem) dii ex malo liberarunt; coll. 398. nam est idem quod ἀσπαστός. ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροις ἐφάνημεν, cum gaudio et læta salutatione excipiendi apparuimus sociis nostris, ι, 446. ἔφην γε (putabam sane) ἀσπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν οἴκαδε ἐλεύσεσθαι, λ, 430, inquit umbra Agamemnonis, misere ab uxore sua occisi in reditu suo. ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν (ἐπέβησαν) γαίης, cum gratulatione mutua adscendunt in terram ex naufragio, ψ, 238. et 296, οἱ μὲν ἔπειτα ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, congratulantes sibi repetiverunt morem antiqui lecti sui, Ulysses et Penelope. et 233, ἀσπάσιος (attice, pro ἀσπασίη) γῆ νηχομένοις, grata est terra nantibus naufragis si eam contingunt. ubi quidam libri, minus bene fortasse, legunt ἀσπασίως, ad φανείη. nota est ἡ 'Ασπασία, fœmina erudita et sapiens.

ἀσπασίως, (Σπάω) adverb. et notio ejus ex adjectivo facilis est determinatu. libentissime, cum gratulatione. φημί, μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, H, 118, puto, eum libentissime sessurum esse, coll. 115. sic et T, 72. 'Αχαιοὶ ἀσπασίως ἀνέπνευσαν, φυγόντες Ἕκτορα, cum gaudio respirabant, Λ, 327. ἀφίξεται Ἴλιον, cum magna gratulatione pervenerit in urbem, Σ, 270, i. e. ἀγαπητὸν ἡγήσεται, οὐκ ἀνδραγαθῆσαι, valde placebit ei, non agere virum fortem; vel et, χαίρων, καὶ οὐ δεδιὼς λειποταξίου γραφὴν, διὰ τὸ κοινὴν εἶναι φυγὴν, gaudens, et non veritus notam fugitivi militis, quia enim communis est fuga omnium qui queant fugere nec occidantur jam. ἀσπασίως ἐσέχυντο ἐς πόλιν, infundebantur in urbem, Φ, 610. ἀσπασίως ἴδε γαῖαν, gaudens vidit terram e mari, δ, 523. sic, ἴδε θυμῷ θερμὰ λοετρὰ, θ, 450. ἐς πόντον ἔφυγε νηῦς ἐμὴ πέτρας, cum gaudio fugit navis mea in altum et effugit saxa littoralia, κ, 131, coll. 134, nam est idem fere quod ἀσμένως. αὐτῷ κατέδυ φάος ἠελίου, cum gaudio ei occidere solet sol, ν, 33. et 333, ἵεται ἰδεῖν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε. κείμην, cubabam libentissime, ξ, 502.

ἀσπαστὸς, ἡ, όν. (Σπάω) idem quod ἀσπάσιος. 'Οδυσῆϊ ἀσπαστὸν (neutrum adverbialiter) ἐείσατο γαῖα, ε, 398, coll. 394. sic, τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι, ei gratissimum visum est dormitum ire, η, 343. θ, 295. 'Οδυσῆϊ ἀσπαστὸν ἴδυ φάος ἠελίου, ν, 35. ἦ κε ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο, τ, 569, certe sane gratissimum id mihi et filio accideret. οἶσθα γὰρ, ὡς κε ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη ἐμοὶ, nosti enim, quod acceptissimus mihi is appariturus esset in domo, ψ, 60. et 239, ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις, sic igitur ei gratissimus aderat maritus, coll. 238.

ἄσπερμος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) sine prole et propagatione. ἵνα μὴ ἄσπερμος γενεὴ Δαρδάνου ὄληται, Y, 303, sine successoribus ex se.

ἀσπερχὴς, έος. ὁ ἡ. τὸ ἀσπερχές. ("Ερα) valde festinans, cum magno studio procedens. nam est ab α intensivo, et σπέρχω. idem dicitur et περισπερχὴς, unde est ἡ περισπέρχεια magna insectatio. et nomen proprium ὁ Πολυσπέρχων, qui valde urget et festinare facit, se vel alios. in poëta neutrum hujus adjectivi ponitur adverbialiter. ὅτι ἀσπερχὲς μενεαίνεις ἐξαλαπάξαι πόλιν, quod nimio studio cupis evertere urbem, Δ, 32. σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις, tuque sine intermissione furis, X, 10, et 188, Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπεν 'Αχιλλεὺς, Hectorem percupide agitans insequebatur ille. ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶ, Π, 61, nimis acriter et pertinaciter iratum esse animo. ἀσπερχὲς παρεῖχον, cum magna festinatione porrigebant, Σ, 556, *trugen eifrig zu, (carried hastily.)* Ποσειδῶν ἀσπερχὲς μενέαινεν 'Οδυσσῆϊ, α, 20, valde acriter irascebatur ei, et cupiebat ei male. notat ergo κατ' ἐπίτασιν (per intensionem) τὸ πολυσπερχὲς καὶ ἐντρεχὲς καὶ πολυσπούδαστον. simplex vero non est ὁ ἡ σπερχὴς, sed σπερχνὸς, ἡ, όν. valde urgens.

ἄσπετος, ου. ὁ ἡ. (Ἕπω) quod dici et enumerari jam non potest. ab α privativo, et ἔσπω, dico, exsequor verbis. ἄῤῥητος. ἀσπέτῳ ὄμβρῳ, immenso imbre, Ν, 139, ex quo exsistit ὁ χειμάῤῥους. ἄσπετον ὕλην, immensam sylvam, Β, 455. ἄσπετον ἤρατο κῦδος, Γ, 373, ineffabilem retulisset gloriam. sic et Σ, 165. et 218, Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμὸν, immensum apud eos excitavit tumultum. ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς, Κ, 523. et *nota :* ob arctam cognationem τοῦ ἔπω et ἕπω, potest ἄσπετος non tantum ab ἔπω esse, inenarrabilis, innumerabilis, ineffabilis ; sed et ab ἕσπω vel σπέω, cum α intensivo et continuativo vel copulativo, perpetuus, quod perpetuo sequitur, continuus. ἄσπετος αἰθὴρ, Θ, 554. Π, 300. ἄσπετον οὖδας, Τ, 61. Ω, 638. ν, 395. χ, 269. et est id epitheton terræ in genere, *Gottes boden, (God's earth :)* applicatum ad partem ejus immensi soli aliquam, e. c. ad pavimentum in domo, aut ad spatium illud terræ, quo quis cadit. sic ponitur et τὸ ἀπείρων. ἄσπετος ἀλκὴ, robur immensum, Π, 157, fortitudinem non interruptam. ῥόος Ὠκεανοῦ ἄσπετος, Σ, 403. ἄσπετον ὕλην, innumerabilia ligna, Ψ, 127. Ω, 784, et μεγιθύνει poëta hoc epitheto τὴν ξυληγίαν, lignationem. αὐτοὶ τρεῖτε ἄσπετον, pavidi estis nimium quantum, Ρ, 332. ὕδωρ ἄσπετον, ι, 101. ζωὴ (victus *lebensmittel,) (provisions, victuals,)* ἄσπετος, ξ, 96. et 297, ἄσπετον ὦνον, valde magnum ex re vendita lucrum. et 412, κλαγγὴ ἄσπετος συῶν. ἄσπετον αἷμα, χ, 407. ἄσπετα πολλὰ, Λ, 703, ubi utrumque idem, *unsaglich vieles, (more than can be expressed.)* et 245, αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο. ὅσα τάδ' ἄσπετα πολλὰ, δ, 75. κρέα ἄσπετα, ι, 162, 557. κ, 184. ἄσπετα δῶρα, ν, 135. et 424, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται, pro παράκειται, adsunt ei domi. δῶρα, ν, 342, et Romani suum, infinitus, sic ponunt, si numerus aut magnitudo est ea, ut ego eam jam definire vel nolim vel nequeam.

ἀσπιδὴς, έος. ὁ ἡ. (Σπάω) non in longum et arctum protensus, sed potius latus et amplus. est ab α privativo, et σπιδὴς, quod vide sub σπίζω. τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, Λ, 753, tamdiu igitur insequebamur per latum et amplum campum : ut sit πεδίον ἀσπιδὲς, τὸ περιφερὲς, δίκην ἀσπίδος πάντοσε ἴσης, nam patens campus apparet oculo intuenti rotundus, quia oculus terminum alium circa nullum deprehendit. et hæc lectio est vera : *das freie, rund um unbegränzete feld, (the open, and all round boundless country,)* ut quidem oculis jam apparet. qui autem legi rectius opinantur διὰ σπιδέος πεδίοιο, per campum longum quidem sed a lateribus arctum : ii situm locorum, de quibus l. c. sermo est, non in consilium adhibent. τὸ πλατὺ πεδίον, καὶ μὴ εὐπεριόριστον, περιφερὲς εἶναι δοκεῖ, i. e. ἀσπιδὲς, ὡς κύκλον ἐναπολαμβανομένου τῇ θέᾳ, διὰ τὸ δυσπερίληπτον τοῦ πέρατος.

ἀσπιδιώτης, ου. ὁ. (Σπάω) vir clypeo armatus. κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας, Β, 554. sic, ὀτρύνων ἵππους τε καὶ, Π, 167. ut ergo pedites in specie, simul tamen et pugnantes ex curribus, sic vocentur. Vide sub ἀγχίμαχος.

ἀσπὶς, ίδος. ἡ. (Σπάω) clypeus rotundus, qualis fere Græcorum antiquorum fuit. est ab α privativo, et σπίζω, in longum et arctum protraho, ut sit ἡ μὴ πλέον τοῦ μετρίου μεμηκυσμένη, ἡ κυκλοειδὴς καὶ μὴ ἐς μῆκος ἐκτεταμένη, non in longitudinem protracta, sed in rotundam figuram inclusa. alius clypeus longus vel oblongus dicebatur ὁ σπιδὴς, έος, i. e. ἐπιμήκης. figuras et descriptiones ἀσπίδων vide Μ, 294—297, ubi vides ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, i. e. rotundam circulo, externe tectam lamina ferrea interne vero spissam coriis bubulis : conf. ῥάβδος. et h. l. est τοῦ Σαρπηδόνος. Agamemnonis vero vides Λ, 32—40, ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν. et Hectoris, Ν, 803, 804, ῥινοῖσιν πυκινὴν, πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός. Υ, 274—276, ubi ἄντυξ πρώτη est ora superior in circulari scuto, semicirculus superior, ad humerum ; hinc hasta penetrans post tergum avolat : et ibi erat et corium et æs tenuissimum, nam circum oram clypei circumflexum, consequenter non nimis crassum aut intractabile, fuerat : *das leder und metall war da dünner, sich leichter umlegen zu lassen um den hölzernen rand, (the leather and metal were thinner there, that they might be made the more easily to cover the edge of the wood.)* maxime autem Achillis, Τ, 373—380. et confectio ejus a Vulcano, est Σ, 478—608. Agamemnonis scutum erat μίμησις τοῦ κόσμου, circulis suis variis expressis : Achillis vero ἄβυρσος, sine coriis, et totum æneum. πάντοσε ἴση, i. e. περιφερὴς, omnino rotundum, Γ, 347—349, et erat contecta ferro. et 356, 357. Ε, 300. Η, 250, 251. Λ, 434, 435. Ν, 160, 161, ταυρείην. Ν, 405—407, τὴν ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ δινωτὴν φορέεσκε. ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, Δ, 448. ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης, Ζ, 118. sic, Θ, 62. Λ, 259, 424. Μ, 161. Ν, 264, ut notetur ἀσπὶς, πολλοὺς ἔχουσα ὀμφαλοὺς χρυσούς. ἀσπίδος ἀμφιβρότης, i. e. τῆς ἀμφὶ τὸν βροτὸν ἄνθρωπον, Β, 389. Μ, 402. et 425, βοείας ἀσπίδας, coriis bubulis inductas. quæ et ταυρεῖαι, Ν, 163, 161. Π, 360. εὔκυκλος, Ε, 453, 797. Ν, 715. ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα, Ε, 453. Μ, 426. φαεινὴ, nam lamina ferrea erat polita, Ε, 437. Χ, 97, 111. κρατερὴ, Γ, 349, coll. 357. χαλκείη, Μ, 295, ubi conf. πέλτη. hinc et ἐπίχαλκος ἀσπίς. τερμιόεσσα, Π, 803. quæ et ποδηνεκὴς, i. e. ἐκ τοῦ αὐχένος ἕως ἄκρων ποδῶν, apud quosdam fortiores heroas. ἀσπίδος πῦρ, splendorem clypei, Ε, 4. et 182, ἀσπίδι γιγνώσκων, ex clypeo agnoscens eum. ἀσπίδα ἀφῶν, clypeum poliens, Ζ, 322. et 270, εἴσω δ' ἀσπίδα ἔαξε, perfregit ei clypeum saxo conjecto. et 272, ἀσπίδι ἐγχριμφθείς. ἀσπίδα Νεστορέην, Θ, 192, 193, sc. ut habeamus, occiso prius Nestore. sic et de thorace Diomedis, 194, 195,

ut dicantur spolia, et intelligatur simul antecedens, cædes nimirum. εὗδον, ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας, sub dio noctu cubantes, K, 152. ἔριζε ἀσπίδα, i. e. ἐμάχετο, Λ, 61. ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε, clypeus clypeum fulciebat, N, 131, quo explicatur τό, φράξαντες σάκος σάκεϊ, 130, arcte addensantes clypeum clypeo. sic, ἄραρον, jungebant apte, Π, 214. ἀσπίδας, ὅσσαι ἄρισται ἠδὲ μέγισται, Ξ, 371. et 377, ἐνδύτω μείζονι, coll. 376. et 428, εὐκύκλους ἔσχεθον πάροιθεν αὐτοῦ. ἀσπίδος ἄντυγι, ἣν αὐτὸς φορέεσκε, ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων, de Ajace, O, 645, 646. χερμάδια ἀσπίδας ἐστυφέλιξε, Π, 774, saxa contuderunt clypeos. et 704, φαεινὴν νύσσων, fodicans. vide porro P, 43—45. T, 360. Υ, 162, 277, 281. Φ, 581, i. e. προεβάλετο εἰς φυλακὴν τοῦ σώματος. Ψ, 818, 819. τ, 32. ἐνασπιδόω, f. δώσω, clypeo munio. οὐκ ἐνασπιδώσομαι, clypeo non muniam et induam me, Aristoph. Acharn. 367. apud recentiores ἀσπὶς etiam notat corpus quoddam militum, ex indefinito numero constans. sic Isocrates in Archidamo: ἐπὶ μιᾶς ἀσπίδος παραταξάμενοι, unica cohorte instructa contra hostem. et Thucyd. IV, 93, ἐτάξαντο ἐπὶ ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσι, statuebant quinos vicenos viros in singulos manipulos. coll. 94.

ἀσπιστὴς, οῦ. ὁ. (Σπάω) clypeum gestans. στίχες ἀσπιστάων λαῶν, ordines peditum, Δ, 90, 201. Παφλαγόνων μεγαθύμων, E, 577. Τρώων, Θ, 155. et 214, ἵππων καὶ ἀνέρων. sic, Τρώων στίχες, Λ, 412. Δαναῶν, N, 680. Λυκίων, Π, 490.

ἀσπουδεὶ, (Ἕπω) adverb. sine magno negotio. ῥᾷον, ἀμογητὶ, ἀπονητὶ, δίχα κακοπαθείας, ἡσυχῆ. μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι, Θ, 512, ut ne sine difficultate quieti conscendant naves, μὴ εὐχερῶς, μὴ δίχα πολλῆς ἀγωνίας καὶ δυσχερείας. μὴ μὰν ἀσπουδεί γε ἕλοιεν νῆας, O, 476. μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, ἀλλὰ μέγα ῥέξας τὶ, X, 304, ne certe ignave et inglorie peream, μὴ εὐχερῶς καὶ ἄνευ βίας, sine contentione. Vide sub σπουδὴ, paullo ab initio.

ἄσσα, ἅσσα, vide sub ὅστις, prope finem.

ἄσσατο, pro ἄσατο, vide sub ἌΤΩ, paullo a fine.

ἆσσον. (Ἄγω) est forma comparativi in neutro, ab ἐγγὺς, comp. ἐγγίων, ὁ, ἡ. τὸ ἔγγιον, quod et ἴσσον et ἆσσον: et dubitant veteres grammatici, an penultima acui debeat, an περισπᾶσθαι. vulgo tamen cum circumflexo scribitur: rectius fortasse cum acuto. confer formas comparativi a ταχύς. notat, propius, *näher, (nearer.)* it. prope. *nahe, (near,)* πλησίον. ἆσσον ἴτε, propius accedite, *kommt nur näher, (come nearer,)* A, 335. et 566, ἆσσον ἰόντε, assistentes tibi, ubi dualis ob ἰσοδυναμίαν sequitur pluralem. Ἆσσον ἴθ' (ἴθι) ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' (πείρατα) ἵκηαι, accede propius ut celerius ad fines mortis pervenias, Z, 143. Υ, 429, quem versum jocans aliquis veterum adhibuit de oppido Asiatico in præerupta rupe sito, quod ἡ Ἄσσος vocabatur; quasi ibi facillime aliquis præcipitio possit vitam finire. κούρας Διὸς ἆσσον ἰούσας, accedentes ad eum, I, 504, nam supplicum propinquorum magis est miserescendum quam longius remotorum. Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε ἆσσον ἱκοίμην, Ξ, 247, *dem möchte ich wohl nicht gerne zu nahe kommen, (I should not like to approach too near to him.)* O, 105, accedentes ad eum, aggredientes. τείχεος ἆσσον ἴσαν, ad murum accedebant, X, 4. et 92, ἰόντα, accedentem, adventantem. ἵπποισι καὶ ἅρμασιν (sunt ablativi, omisso σὺν) ἆσσον ἰόντες, Ψ, 8. et 44, οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι, non fas est ut lavacra ad me accedant, i. e. ut ego lavem corpus meum. et 97, ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι *bleib bey mir stehen, (stand by me.)* et 667, ἆσσον ἴτω, accedat hûc. εἴ τις καλέσειε θεῶν (pertinet ad τὶς) Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο, ad me Ω, 74, *wenn doch jemand unter den göttern die Thetis zu mir rufen wolte, (if one of the gods would but call Thetis to me.)* ι, 300, aggrediens eum. et 380, ἆσσον φέρον, afferebam, *brachte herbey, (brought forward.)* αἵματος ἆσσον ἴμεν (εἶναι) ad sanguinem accedere, κ, 537. λ, 50, 89, 147. ἆσσον πάντα ἐφόρει, apportabat omnia, comportabat, ν, 368. ἆσσον δὲ οὐκ ἔτι δυνήσατο οἷο ἄνακτος ἐλθέμεν, ρ, 303, non poterat jam ad dominum suum accedere canis ille æger. νίζε δὲ ἆσσον ἰοῦσα ἄναχθ' (ἄνακτα) ἑόν, τ, 392, accedens lavit dominum suum, ignara sc. et 481, ἕθεν (αὐτοῦ) ἆσσον ἐρύσατο, *zog sie näher an sich, (drew her nearer to him.)* ἴεν, ω, 220, accedebat.

ἀσσοτέρω, (Ἄγω) adverb. propius. *näher, (nearer.)* prope, *nahe, (near.)* ἀσσοτέρω καθέσασα παραὶ πυρὶ, ρ, 572. ἀσσοτέρω πυρὸς, τ, 506.

ἄσσω, vide sub ἀΐσσω, paullo ab initio.

ἀσταφὶς, ἡ, vide sub ἀσπαίρω, ad initium.

ἀσταφυλὴ, attice pro σταφυλὴ, quod vide.

ἄσταχυς, υος. ὁ. (Χάω) spica frumenti, idem ac στάχυς cum præfixo α. ἀσταχύεσσιν, B, 148. Vide sub ἀσπαίρω, ad initium.

ἀστεῖος, ὁ, vide sub ἄστυ, prope initium.

ἀστέμβακτος, ὁ ἡ, vide sequens.

ἀστεμφὴς et ἀστεμβὴς, έος. ὁ ἡ. (Στάω) non motus, ἀμετακίνητος, invariabilis, non perculsus; κατὰ στέρησιν τοῦ στέμβειν. σὺ δὲ ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν, tu autem, O Agamemnon, retinens, sicut antea, voluntatem immotam et propositum non variatum, B, 344, firmum idem consilium. σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκε, Γ, 219, scipionem neque retro neque antrorsum movebat, sed immotum tenebat: nam locuturi in concione habebant scipionem elatum, ut quisque videret, loqui eos ex potestate concessa et legitime: et eum scipionem solebant pro adfectu varie movere. ut ergo hic Ulysses videretur quasi ἀγωνιῶν καὶ ἐκπεπληγμένος, et imperitus concionum. idem dicitur et ὁ ἡ ἀστέμβακτος. ὁ Τελαμὼν vocatur ἀστεμφὴς, Theo-

crito, Id. 13, 37, i. e. στιφρὸς, ἐμβριθὴς τὴν ψυχὴν καὶ ἀκαμπὴς, σκληρὸς, ἀστριφὴς, constans, gravis vir.

ἀστεμφῶς, et distracte ἀστεμφέως, (Στάω) adverb. immote, sine vacillatione, firmiter. ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, (infin. ἔχειν, pro imperativo) μᾶλλόν τε πιέζειν, δ, 419, vos autem intrepide tenete eum et magis urgete. et 459, ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν (ionice pro εἴχομεν) τετληότι θυμῷ, patienti animo. et Ionica hæc distractio ultimæ in έως, in metro tamen valet pro unica syllaba ῶς.

ἀστέρισκος, ου. ὁ. (Θέω) est signum veterum criticorum, præpositum versibus, qui viderentur eminere aliquo loco et quasi ἐκλάμπειν, qui vero alio loco positi non tam commode aut splendide inserti legerentur. hoc signum est littera X quatuor punctis notata, ⋇.

ἀστερόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) stellis consitus. scintillans sicut stella ignea. οὐρανὸς ἀστερόεις, cœlum sidera habens, Δ, 44. E, 769. Z, 108. Θ, 46. O, 371. T, 128, 130. ι, 527. μ, 380. υ, 113, coll. 103. et sic dicitur περιεκτικῶς, *gestirnet, (starry.)* θώρηξ ἀστερόεις, i. e. λαμπρὸς, fulgens quasi sol aut Sirius, Π, 134. οἶκος, Σ, 370, ὁ ἄστροις τὴν λαμπρότητα ἐοικώς.

ἀστεροπὴ, ῆς. ἡ. (*Οφ) fulgur it. fulgor, idem ac στεροπὴ cum α intensivo. fulgur ingens, fulmen. τῆλε δὲ χαλκὸς ἔλαμπε ὡς ἀστεροπὴ πατρὸς Διὸς, K, 154. βῆ δ' ἴμεν, ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥντε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλαι δέ οἱ αὐγαὶ, N, 242—244. ἄορ, ἴκελον ἀστεροπῇ, Ξ, 386. hinc est deinde per syncopen, et mutationem τοῦ ο in α, ἡ ἀστραπή.

ἀστεροπητὴς, οῦ. ὁ. (*Οφ) fulminator, fulminans, fulgurans. est epitheton Jovis. Ὀλύμπιος, A, 580. et 609, Ζεὺς, sic et M, 275. H, 443.

ἀστὴ, vide ἀστὸς et sub 'Αθήνη, in R.

ἀστὴρ, έρος. ὁ. (Θέω) stella. est ab αἴθω, quasi αἰστήρ. nam antiqui noverunt fixas omnes esse πῦρ: unde apud Sophoclem dicuntur πυρπνέοντες ἀστέρες, ignem spirantes. etiam planetarum quosdam putaverunt esse igneos: saltem in sensu ignearum stellarum eos ex fraude optica numeraverunt. cæterum ἀστὴρ est ἓν σῶμα, τὸ ἄστρον vero est περιεκτικὸν, ἐκ πολλῶν ἀστέρων συγκείμενον. quod tamen quidam sæpe confuderunt, quibus ἀστὴρ καὶ ἄστρον idem est. οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς, Δ, 75, seqq. ubi non stellam proprie dictam notat, sed ἀστεροειδές τι, phænomenon igneum in aëre, quale nautis aliquid portendere putabatur, si in mare aut in navem incideret; vel exercitui, si in castra. hinc alii h. l. pugnam futuram existimant, ob ardens stellæ: alii pacem, quia cito exstinguebatur. πῦρ, ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, splendorem, stellæ autumnali similem, E, 5, seqq. est ὁ κύων, inter fixas fulgidissimus, quem vulgi lingua vocat κύναστρον, quo una cum sole oriente plurimi fiunt καύσωνες. et similitudo ab eo l. c. petita, est apta: nam sicut eo cosmice oriente fiunt ὀλέθρια καύματα, sic Menelaus ante Achillem exsurgens multa mala Trojanis intulit, quæ deinde Achilles velut sol ipse multo graviora dedit. idem dicitur οὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων, Λ, 62, et conf. οὔλιος. οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι, νυκτὸς ἀμολγῷ, Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστὴρ, X, 317, s. ὁ τῆς 'Αφροδίτης, ὃς καὶ στίλβων λέγεται, καὶ ἑωσφόρος, καὶ φωσφόρος, καὶ ἑῷος, μέγας καὶ προσηνής. παῖδα, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ, Z, 401, ubi ὁ φωσφόρος intelligitur, et comparatur filiolo, de quo omnia læta sperabantur, sicut Phosphorus diem adventantem nuntiat, ipse simul pulcerrimus, et gaudio conspicientes adficiens. sic, ν, 93, ἀστὴρ φαάντατος, ὅστε μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς. παμφαίνοντα, ὥστε ἀστέρα, ὅς ῥα τ' ὀπώρης εἶσι, X, 26—31, ubi Sirius describitur, qui κύων 'Ωρίωνος cognominatur, et qui molestia afficit homines. conf. κύων. de pulcritudine vestis alicujus ponitur Z, 295, πέπλος κάλλιστος, ὡς ἀστὴρ ἀπέλαμπε. sic et ο, 108. et de galea fulgente, T, 381, ἡ δὲ ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπε τρυφάλεια. ὁ αἰστὴρ, ῆρος, est, incensor, ustor: a quo est ὁ ἀστὴρ, sol, stella.

ἀστιβὴς, vide sub Τρίβω, prope initium.

ἀστόξενοι, vide sub ξένος, paullo ab initio.

ἀστὸς, οῦ. ὁ. (Στάω) civis, qui ejusdem est urbis et civitatis, sive sit nobilis sive plebeius. ἀστοῖς ἀρήγων, civibus suis opitulans, Λ, 242. ἀστοί τε φίλοι τε, γ, 192. idem dicitur ὁ ἔτης, ου. est et fœmininum ἡ ἀστή. apud Athenienses ὁ ἀστὸς et ἀστὴ in sensu eminenti notabat civem Atticum vel Atticam.

'Αστράγαλος, ου. ὁ. (Βάω) et ionice ἡ ἀστραγάλη, ης. in pedibus est, talus, ossiculum in imo pede latens. et quia is talus ad firmiter ingrediendum facit, hinc et videtur dictus quasi ἀστράβαλος. δι' οὗ ἀστραβῶς ἐστὶ βαίνειν, verso β in γ, et interserto λ. per quem incedere licet non perverso pede, *mit festem fusse der sich nicht leicht vertritt, (with firm step, that is not apt to stumble.)* deinde in cervice et in omni spina dorsi est, vertebra, *das genick, (the vertebræ of the neck;)* spondylus. *das gelenke im rückgrad, (the vertebræ of the spine.)* denique et talus lusorius sic dicitur, *eine art von würfel, (a kind of dice.)* de cervicis vertebra est Ξ, 466, τὸν ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ νείατον ἀστράγαλον, extremam vertebram percussit. et κ, 560, ἐκ δέ οἱ αὐχὴν ἀστραγάλων ἐάγη, cervix ei ex vertebris fracta est. sic et λ, 65. ille σπόνδυλος, ὅς ἐστι κεφαλῆς καὶ αὐχένος συνοχμός. de lusorio talo est Ψ, 88, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς, ob talos lusorios iratus factus: ubi sermo est de puero, colludente alii, et occidente hunc ex ira in ludo illo. intelligitur ergo ibi παιδιά, καθ' ἣν ἔπαιζον ἀστραγάλοις. et quia tales ἀστράγαλοι etiam ἄστριες (ab ὁ ἄστρις, qui est per syncopen vulgarem ab ἀστράγαλος) et ἄστριχοι dicebantur: hinc τὸ οὕτω παίζειν vocabant et ἀστρίζειν. ejusmodi talus habebat quatuor tantum latera quadratæ formæ, nu-

meris inscripta; quorum 1 et 6. 3 et 4, oppositi sibi erant; numeri 2 et 5 cessabant, nam reliqua duo latera erant rotunda. ὁ κύβος autem est sex laterum quadratæ formæ. ludebatur vero quatuor ἀστραγάλοις: et jactus eorum varii, habebant nomina vel a diis, vel ab heroibus, vel a fœminis amatis, vel a joco aliquo, etc. sic jactus omnium sex, dicebatur κῶος, et κῖος, et ἑξίτης, a Romanis Venus, a Venere Coa jactus omnium unorum dicebatur κύων, canis, et χῖος. si numeri jactorum talorum in summa facerent octo, vocabatur is jactus στησίχορος, quia monumentum τοῦ Στησιχόρου τοῦ Μιλοποιοῦ ad 'Ιμέραν in Sicilia, octangulare erat. fuere in usu et ἀστραγαλωταὶ μάστιγες, in pœnis adhiberi solitæ, quæ ἐκ τοιούτων τινῶν ἐνειρομένων κατεκροτοῦντο, quibus taxilli implexi in extremis fuere. ἀστράγαλον ἐν ποδὶ negat Eustathius habere hominem aut τὶ τῶν μονύχων καὶ ἀκεράτων ζώων.

ἀστραγαλωτὸς, vide supra.

ἀστραπὴ, ἡ, vide ἀστεροπὴ, et sequens.

ἀστράπτω, f. ψω. ("Οφ) fulguro. est ab ἡ ἀστραπὴ, quæ per syncopen ab ἀστεροπή. ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἐναίσιμα σήματα φαίνων, B, 353, i. e. δι' ἀστραπῶν σημαίνων τι μέλλον. ὡς ὅτε ἂν ἀστράπτῃ πόσις "Ηρης, K, 5, ubi signum physicum describitur: nam ἀστραπαὶ συχναὶ, crebra fulgura, sæpe significant imbrem futurum. et poëta id ibi adplicat ad συχνοὺς στεναγμοὺς, et fundendum multum sanguinem. ἀστράψας δὲ Ζεὺς, μάλα μεγάλα ἔκτυπε, P, 595. ἀστράπτει Ζεὺς, I, 237.

ἀστρίζειν, ἄστρις, ὁ, ἄστριχος, ὁ, vide sub 'Αστράγαλος, ad medium.

ἄστρον, ου. τό. (Θέω) astrum, ex pluribus stellis compositum. ὅτε ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνεται ἀριπρεπέα, Θ, 551. et 555, πάντα δὲ εἴδεται ἄστρα. ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, K, 252. μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, μ, 312. ξ, 483, πολλοῖσι μετ' ἄστρασι, X, 28. et 317, οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασιν, "Εσπερος: quod, per mutationem declinationis, dicitur pro ἄστροις.

ἄστυ, εος. τό. (Στάω) urbs, πόλις. est ab α vel copulativo vel intensivo vel eo quod ἄνω notat, (antiquissimæ enim urbes in collibus ædificabantur) et a στάω, sto firmiter, stare facio, constituo: quæ sursum stat, vel, ubi juxta se invicem multa ædificia stant et multæ domus junguntur. antiqui omnem urbem vocabant ἄστυ: postea Athenienses suæ urbi hoc nomen fecere quasi proprium; sicut Alexandrini κατ' ἐξοχήν τινα suam urbem vocarunt πόλιν. ὁ ἀστεῖος ex usu antiquo erat ὁ ἐξ ἄστεος καὶ μὴ ἀγρότης: deinde poni cœpit de polito et eleganti, non rusticitatis sordibus infecto. ἄστυ μέγα Πριάμου, B, 332, 803, Troja. προτὶ ἄστυ, ad urbem, i. e. Trojam, Γ, 116. εἰς ἄστυ Ζελείης, Δ, 103, 121. αἴκε ἐλεήσῃ ἄστυ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα, Z, 95. coll. 256, 329, 331, 392. H, 32. I, 136, 278. et 585, ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ, incenderunt, Calydonem, διαπραθεῖν, vastare et diripere urbem, A, 732, Pylum. Λήμνου τε καὶ "Ιμβρου ἄστυ, Ξ, 281, 432. περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο, Π, 448. ἄστυδε, in urbem, Σ, 255. sed 274, est ἄστυ δὲ, nam urbem. et 493, ἀνὰ ἄστυ, per urbem, in urbe. ἄστυ 'Ιλίου, Φ, 128, 309, 607. X, 21, 230, 251. Ω, 499. 778, ἄστυδε. γ, 107. Μυρμιδόνων πρὸς ἄστυ, quæ est ἡ Φθία, δ, 9. ἄστυ δέ μοι δεῖξον, ζ, 178, urbem ostende mihi, sc. qua via pervenire possim ad eam, Phæacum urbem. coll. 194, et 296, ἄστυδε. Θ, 514, διέπραθον. et 551, οἱ κατὰ ἄστυ, i. e. οἱ πολῖται. ἄστυδε, κ, 104. ἡμέτερον προτὶ ἄστυ, ν, 181. περὶ, ξ, 473, coll. 472, ut appareat συνωνυμία. Πυλίων εἰς ἄστυ, ο, 216. 307, Ithacam, coll. 305, 310. 502, ἄστυδε. 504. π, 170, 331, ἄστυδε. 466. ρ, 5, 25. τ, 190. φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, P, 144, ubi conf. πόλις. ἀνδρός τε προτέροιο καὶ ἄστεος, Γ, 140, ubi adjectivum pertinet ad utrumque. πρὸ ἄστεος, ante urbem, O, 351. Ω, 783. κ, 105. ω, 467, unde postea factum τὸ προάστειον. ἐξ ἄστεος, Σ, 207, 210. Φ, 360. et 523, ἄστεος αἰθομένοιο. ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, Θ, 525. ἄστεα πολλὰ, B, 660. α, 3. ι, 128, ο, 82, 491. π, 63, τ, 170. ψ, 267. Vide sub πόλις, paullo ab initio, et iterum aliquanto ante medium.

ἀστυβοώτης, ου. ὁ. (Βοῦς) per urbem clamans. est epitheton κήρυκος valde vocalis. κήρυκα δὲ ἀστυβοώτην, Ω, 701. Sed ὁ βοώτης, ου, est, boum agitator, bubulcus; a βοῦς et ὠθέω compositum, verso Θ in τ.

ἀστυπολέω, vide sub πόλις, ad medium.

ἀσύφηλος, ου. ὁ. (Φάω) nullius artis peritus, ad nullam rem idoneus, nihil edoctus, ineptus, stolidus, ἀδόκιμος, εἰς μηδὲν σοφός. est ab ἄσοφος, æolice ἄσυφος, cum epenthesi syllabæ ηλ pro αλ, quæ et aliis nominibus interseri solet. ὅς με ἀσύφηλον ἐν 'Αργείοισιν ἔρεξε, I, 643, qui me contemnendum inter Argivos facere conatus est quantum in ipso fuit, et ad nihil idoneum: *hat mich als einen dummkopf und unnützen menschen tractiret, (has treated me as a blockhead, and as a man unfit for any thing.)* οὔπω σεῦ ἤκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, Ω, 767, ex te nunquam audivi verbum malum aut incommodum, *nie ein böses oder ungeschicktes wort, (never a malicious or improper word;)* nedum ut male faceres mihi. qui deducunt ab ἄσαι i. e. βλάψαι, et φηλῆσαι, decipere; non modo ambages loquuntur, sed et a vero vocis sensu abeunt in meras tenebras.

ἀσφαλὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) qui cadere et labi non facit, ubi quis labi aut in periculo esse non potest. it. tutus, firmus, qui subverti ipse non potest; certus. ὁ δὲ ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, O, 683, ille enim saliens semper firmiter et sine lapsu aut aberratione. θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς, deorum sedes firma et tuta, ζ, 72.

ἀσφάλιος, vide sub γαιήοχος.

ἀσφαλῶς, (Φάω) adverb. non labens, firmiter, tuto, ἀπροσκόπτως, ἔμπεδον. ὁ δὲ ἀσφαλέως

(ionice distracto circumflexo) θέει ἔμπεδον, N, 141, ille magnus lapis de alto monte sine declinatione et impedimento currit firmiter. ὣς μένον ἀσφαλέως, sic manebant immobiliter, P, 436, de equis non procedentibus, sed stantibus pertinaciter, coll. 434, ἔμπεδον, quod est idem. ἴχειν, Ψ, 325, dirigit constanter equos illuc, et sine aberratione. sic Germaniæ inferioris adhortatio: *holl wiss, (hold fast,)* tene firmiter. ἀγορεύει, loquitur certa et firmiter, Θ, 171, ἀπροσκόπως, *ohne anzustossen oder zu fehlen, (without running against any thing.)* nota est γνώμη recentioris cujusdam: φορητότερόν ἐστι, ποσὶν ἤπερ γλώττῃ προσκόπτειν: (tolerabilius est, pedibus offendere quam lingua) τὸ μὲν γὰρ ἔχει ἀνέγερσιν, γλώσσης δὲ ὄλισθος ἀνέγερτα κεῖσθαι πολλάκις ποιεῖ. (illud enim habet facultatem surgendi, linguæ vero lapsus facit sæpe ut jaceas sine ulla surgendi spe) νηῦς μάλα ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον, ν, 86, navis valde firmiter currebat; *lief immer ihren lauf sicher und steif fort, ohne zu wanken, (held on her course steadily, without shifting.)* ἔμενε, ρ, 235, stetit nec vacillabat aut cadebat.

ἀσφάραγος, vide σφάραγος.

ἀσφοδελὸς, vide σφοδελός.

ἀσχαλάω, (Χάω) mœreo, tristis sum, gemo. οὐ νεμεσίζομαι, Ἀχαιοὺς ἀσχαλάαν (pro ἀσχαλᾶν, distracto circumflexo per intersertum α, ionice) παρὰ νηυσὶ, B, 297, non miror nec succenseo, Græcos dolere in castris et indignari. sic, ἀσχαλόωσι γὰρ οὔγε καθήμενοι, indignantur enim isti si desidendum iis est, Ω, 403, pro ἀσχαλάουσι, contr. λῶσι. οἵ που μάλα ἀσχαλόωσι μίμνοντές με, qui fortasse valde dolent et ægre ferunt, quod præstolantur me, α, 304. ἀσχαλάᾳ δὲ παῖς βίοτον κατεδόντων, τ, 159, doletque et indignatur filius rem familiarem comedentibus istis. et 534, κτήσιος ἀσχαλόων, ἥν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί, indignans ob rem familiarem quam ei comedunt nobiles adolescentes: ubi est genitivus causæ. λαοὶ μὲν μόλις ἴσχον γέροντα ἀσχαλόωντα, X, 412, cives vix retinere poterant senem dolentem et præ tristitia furentem. nimirum, sicut in Græca litteratura nihil est supervacuum aut prorsus æquivalens: sic et hæc paragoge fortius notat quam ἄχω vel ἄχομαι, ut magnus animi motus in dolore connotetur.

ἀσχάλλω et ἀσχάλω, f. αλῶ. (Χάω) idem. est ab ἄχω, inserto Sigma, et cum paragoge. si ingeniosius deductum verbum placet, dic, inesse huic paragogæ τὸ, ἅλις, satis, ut ἀσχάλλειν sit, ἄχους ἅλις ἔχειν. θωὴν σοὶ ἐπιθήσομεν, ἥν κε τίνων ἀσχάλλῃς ἐν θυμῷ, β, 193, mulctam tibi imponemus, quam sane solvens doleas in animo. sic Eurip. Orest. 783, θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον, dolens mortem paternam, ubi deest præp. διὰ ad accus. ubi tamen scholia legunt ἀσχαλῶν, ab ἀσχαλάω.

ἄσχετος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) qui non temperat sibi, qui non continet se: it. intolerabilis, qui non potest haberi. ab α privat. et σχέω, teneo, sustineo, contineo. αὐτοὺς ἔλαβε πένθος ἄσχετον, Π, 549, eos cepit luctus quem vix capiebant animo, pæne majorem quam ut tolerare quirent. μένος ἄσχετε, cujus vis non cohibetur, qui tibi non temperas vehementia tua, β, 85, 303. ρ, 406. ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθιε Κύκλωψ ἰφθίμους ἑτάρους, υ, 19, quando mihi robore et impetu non sustinendus Cyclops comedebat fortes socios. μένος ἄσχετοι υἷες Ἀχαιῶν, γ, 104, nos Græci nobiles, in exserendo robore nostro nunquam cohibiti ab hostibus aut casibus adversis. vide ἀάσχετος.

ἀτάλαντος, ου. ὁ ἡ. (Ταλάω) æqualis, ejusdem ponderis, οἷον ἰσόσταθμος. nam α copulativum sæpe notat ἰσότητα et ὁμοιότητα: τάλαντον vero est ὁ σταθμὸς, *die wage, (the balance,)* deinde et, τὸ ἀνελκόμενον, ponderatum. sic ὁ μέδιμνος notat τὸ σκεῦος τὸ μετροῦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον. sic et ὁ χοῖνιξ et πῆχυς. sic et τάλαντον, οὐ μόνον ὁ σταθμὸς δι' οὗ τὰ βάρη διακρίνεται τῶν σωμάτων ἐντιθεμένων ταῖς πλάστιγξιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ βάρος τὸ σταθμώμενον. ergo ἀτάλαντος est, ὁ τὸν ἴσον ἕλκων σταθμὸν, ἐὰν ταλάντῳ μέλλοι κρίνεσθαι. Ὀδυσῆα Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον, i. e. κατὰ μῆτιν, ἴσον τῷ Διῒ κατὰ τὴν βουλὴν, B, 169, 407, 636. K, 137. Ἕκτορ, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντε, H, 47. Λ, 200. sic sacræ litteræ: *weise wie die weisheit eines engels, (wise as the wisdom of an angel.)* Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηϊ, B, 627. et 651, Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ. sic et H, 166. P, 259. N, 259, 328, 528. Πυλαιμένεα, ἀτάλαντον Ἄρηϊ, E, 576. Ἕκτωρ, ἀτάλαντος θοῷ Ἄρηϊ, Θ, 215. P, 72. Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ, N, 500. Μέγην, O, 302. Πάτροκλος, Π, 784. Αὐτομέδων, P, 536. Πρίαμος, θεόφιν (i. e. θεῷ) μήστωρ ἀτάλαντος, H, 366. Πειρίθοος, Ξ, 318. Πάτροκλος, P, 477. γ, 110. et 409, Νηλεύς. Ἕκτωρ νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, M, 463, nocti celeri similis adspectu, i. e. terribilis. οἱ δὲ ἶσαν ἀτάλαντοι ἀέλλῃ ἀνέμων, N, 795. Vide sub ἴσος, prope initium.

ἀταλάφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) mollis et tener animo, *zart von gesinnungen, (of a tender disposition,)* tener in genere. παῖδα ἐπὶ κόλπον ἔχουσα ἀταλάφρονα, Z, 400, puellum tenerum in sinu gestans. sed divisim, ἀταλὰ φρονεῖν, notat, læta et delicata proposita sibi habere. compositum notat inexercitatum ad cogitandum. Vide sub ἀταλός.

ἀτάλλω, f. αλῶ. (Ταλάω) ludo per otium, exsulto hilariter, hilarem me præsto, jocor molestiis liber, *ich hüpfe und thue munter, (I skip about and am merry.)* ἄταλλε (pro ἤταλλε) κήτεα, belluæ marinæ ludebant alacriter, N, 27, ἐσκίρτα, Neptuno per mare proficiscente. nota est adulatio Callisthenis, qui de Alexandro Magno narrat, cum proficisceretur pedestri itinere per littus, mare Pamphylium sustulisse se, et demissione fluctuum ad littus adorasse quasi tantum regem, sentiens præsentiam ejus. hinc apparet, quale sit quod audet Græcia mendax in historiis. ponitur hoc verbum etiam

active. cum cura nutrio et molestiis libero; educo. Vide sub ΚΟ'ΜΩ.

ἀταλὸς, ἡ, όν. (Ταλάω) delicatus, tener, ὁ μὴ δυνάμενος εἶναι τάλας τὶς ἔργον καὶ μὴ ταλαιργὸς, ab α privativo, et ταλάω. deinde et, molestiis solutus, nihil ærumnosi sufferens, in otio molestiis libero bene nutritus: et in genere, juvenilis, *jung, jugendlich, (young, juvenile.)* παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, puellæ et adolescentes hilares, Σ, 577, unde est compositum ὁ ἡ ἀταλόφρων. Ἵπποι θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι pro ἀταλαῖς, equæ gaudentes pullis teneris et simul alacribus et bene nutritis, Υ, 222, *muntere, niedliche, (lively, pretty.)* παρθενικαὶ ἀταλαὶ virgunculæ, λ, 39.

ἀτὰρ, (Ἄρα) conjunctio, idem fere notans quod δὲ et δή: sed, *aber, sondern, (but;)* nam, *denn, (for;)* et, *und, (and.)* δὲ nunquam præponitur sententiæ, ἀτὰρ autem semper. poëtis magis frequens est usus ejus, non tamen et πεζογράφοις omnino insolens. vide Α, 506. Β, 214, 313. Γ, 268, 270. Δ, 29. Ε, 483, 485, 759, 821, 833. Ζ, 125, 429. Θ, 62. Κ, 99, 420. Λ, 30. Μ, 144, ubi est, tum vero, *da aber, (but as,)* præcedente ἐπειδὴ, 143. et hic significatus pluribus locis inest. Ν, 830. Ο, 241, 396, 462. Π, 85, 573. Ρ, 122, 472. Σ, 21, 218. Τ, 246. Υ, 162, 348. Φ, 41. Χ, 181, 331, pro ἔφης δὴ, *du sagtest ja doch, (but thou saidst.)* 510. Ψ, 104, 265, 523, 869, 871. Ω, 242, 626. β, 122, 240. γ, 138, 297. δ, 236. ε, 163. ι, 196. ν, 243, 357. ξ, 81. ο, 178, 197. ρ, 159. σ, 98. φ, 229, 260. χ, 55, 373.

ἀταρβὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥάω) impavidus, imperterritus. Ἄρηϊ δὲ ἅμα ἕσπετο Φόβος, φίλος υἱὸς, κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς, Martemque comitabatur filius ejus, Terror, fortis et intrepidus, Ν, 299, ubi sermo est de terrore activo, qui fugat hostes.

ἀταρπιτὸς, οῦ. ἡ. (Τρέω) via ubi homines moventur huc illuc, *eine strasse wo menschen wanken, (a street where men are moving to and fro.)* μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν, Σ, 565, una sola via erat, directa, διηνεκὴς καὶ μὴ ὧδε καὶ ἐκεῖ τετραμμένη, εὐθεῖα. proverbium: ὁδοῦ παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς, *der weg ist vor dir und du suchest ihn, (the way is before thee and thou seest it.)* et in specie notat semitam viatorum. οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, ρ, 234, neque eum extra semitam dimovit impulsu isto. Vide sequens.

ἀταρπὸς, οῦ. ἡ. (Τρέω) idem. ab α intensivo, et τρέπω, verto; ubi alii illuc alii huc itare solent. vel et ab α privativo et τρέπω, via ex qua non est declinandum, quia sola est complanata, quasi ἀτραπός. ἕλκουσι ἐξ ὄρεος, κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν, ἢ δοκὸν ἢ δόρυ νήϊον, trahunt ex monte, per viam asperam, aut trabem aut tignum navale, Ρ, 743. προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν, ξ, 1, ingressus est viam arduam, coll. 2. hinc est ἀτραπίζειν, i. e. βαδίζειν, ὁδοποιεῖν. et proprie ponitur de via angusta, extra quam exceditur cum periculo vel difficultate. verissima etymologia est ab α intensivo, et τρίπω vel potius τρίβω, ut notetur via valde trita.

ἀταρτηρὸς, ὰ, όν. (Ἄτω) est pro ἀτηρὸς, ab ἡ ἄτη, inserta syllaba ταρ, ut durior fiat et sonus et significatus. ex valde emota mente proficiscens, valde emota mente agens. *sehr ausschweifend und abweichend vom gesunden sinne, (very extravagant and deviating widely from sound sense.)* affectus emoti plenus. ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι, Α, 223, i. e. χολωτοῖς, valde affectuosis et exacerbatis verbis, coll. 224. Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, β, 243, demens, pectore insano. nam ἄτη est, emotio mentis ex quovis adfectu aut imprudentiâ.

ἀτάρχυτος, ὁ ἡ, vide sub ταρχύω, ad finem.

ἀτασθαλία, ας. ἡ. (Θάλω) temeritas, insolentia, improbitas, iniquitas, amentia: prout contextus determinationem suggerit. etiam incontinentia, aberratio a recto et vere utili. νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν, nunc vero, postquam perdidi multos mea incogitantia et temeritate, Χ, 104, inquit Hector ipse de se, quem pœnitet, tam pertinaciter eo die castra Græca adortum: coll. 107. ut ergo ἀτασθαλία, h. l. sit, quando quis, viribus fretus, agit quæ vult, in damnum suorum. κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, Δ, 409, illi sua insolentia perierunt: et tangit τὸ ἐφάμαρτον Τυδέος καὶ Πολυνείκους. αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, sua enim ipsorum amentia et incontinentia perierunt, α, 7. et 34, αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγεα ἔχουσιν, ipsi sua improbitate, præter fatum, calamitates habent: dum animo suo obsequuntur, ex quo damna illis propullulant. τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, hujus enim et illi audacia inconsiderata perierunt, κ, 437. μήπου τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσι ἢ βοῦν ἢ μῆλον ἀποκτάνῃ, μ, 300, ubi notat τὴν ταῖς ἄταις θάλλουσαν ἀφροσύνην, incogitantiam errorum multorum fontem. et κακαῖς h. l. κατ' ἐξοχὴν additur, quia contra numen peccabatur ipsum. ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ ἐχθραὶ ἔσαν, φ, 146, injustitiæ ei soli odiosæ erant. ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπίσπον, improbitate duram mortem consecuti sunt, χ, 317, 416. δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακὸν, ob iniquitates passi sunt malum, ψ, 67. οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσι, ω, 457, qui magnum facinus fecerunt pessima amentia. est ergo: *muthwillen, verwegenheit, unbesonnenheit, grobes vergehen, unvernunft, (arrogance, audacity, indiscretion, atrocity, misconduct:)* et Romanorum *flagitium* id sæpe exprimit.

ἀτασθάλλω, f. αλῶ. et ἀτασθαλέω, f. λήσω. (Θάλω) improbe et flagitiose ago. libidinose facio. *ich handele nach blossem muthwillen, (I conduct myself wickedly.)* μήτις ἐμὲ πλήξῃ ἀτασθάλλων, σ, 57. τὸν δὲ οὔ τις γυναικῶν λήθει ἀτασθάλλουσα, τ, 88, hunc nulla mulierum latet contra morem et rationem agens.

ἀτάσθαλος, ου. ὁ ἡ. (θάλω) qui plenus est errorum mentis, plenus temeritatis. est compositum ex ἄτη, error mentis, temeritas, et θάλλω, germino, germinare facio. *unbesonnen, zufahrend, unvernünftig, (indiscreet, rash, irrational:)* qui facile agit in incommodum suum aliorumve ex defectu consultationis attentæ, valde amens. est fere idem quod ἐξαίσιος, si quis non more justo et ratione clementi agit. ἀτάσθαλα μηχανόωντο, iniqua moliebantur, Δ, 694. sic μηχανόωνται, γ, 207, coll. 206. et μηχανάασθαι, π, 93. ρ, 592, μηχανόωνται. et μηχανόωντας, σ, 142. et μηχανάασθε, υ, 370. κεῖνος δ' οὔποτι πάμπαν (nunquam omnino) ἀτάσθαλον (libidinose quid et insolenter et præter morem bonum; nam neutrum est adverbialiter) ἄνδρα ἐώργει, cuiquam faciebat, δ, 693, i. e. ἐξαίσιόν τι. πολλὰ δ' ἀτάσθαλα ἔρεξα, multa superbe et licenter faciebam, σ, 138. πολλὰ ῥέζεσκον ἀτάσθαλα, multa faciebant injusta, χ, 47. et 314, οὔ τινα φημὶ εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον, non cuiquam puto dixisse me nec fecisse quid improbe. Τρώων μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, N, 634, quorum animus semper vi iniqua gaudens. λίσσομαι ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν, supplicabo viro huic inclementi, gravia facienti, X, 418, inquit Priamus de Achille: et neutrum ex his epithetis contumeliose dictum intelligi debet. ut ergo appareat notio hujus adjectivi non nimis ad malum sensum determinata. ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτὸς, ille perdidit populum suum improbum, periitque ipse, κ, 60, ubi poëta de rege ipso nihil durius addidit, de populo solo insolente dicens: nam est poëta maxime ἀβλάσφημος et urbanus, et dicta ejus omnia quam clementissime et politissime sunt interpretanda. quod utinam attenderent ubique interpretes ejus: qui, nescio quem circumforaneum sibi imaginantes, eum plebeie satis loquentem multis locis faciunt. ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες, ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας, hospes (active) non liberaliter et decenter loqueris, similem te facis homini temerario, θ, 166, *du siehest hierin aus wie ein mann der sich gerne übereilet, und andern zum nachtheile verfahret, (you appear herein as a man who is too precipitate, and acts to the prejudice of others.)* λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι, π, 86, nimis enim insolentem contumeliam exercent. ὑβρισταὶ γαίην καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι, ω, 281, injuriosi et insolentes homines tenent hanc terram, qui libidinem suam pro jure habent.

ἀταύρωτος, vide sub ἀδμὴς, et ταῦρος, ad finem.

ἀτειρὴς, έος. ὁ ἡ. (Τείρω) qui non atteritur aut conteritur et infirmatur, durus, firmus, ἀδάμαστος, ἀδαμάντινος: quod fractum et mollitum non est. ab α privativo, et τείρω, quod notat et, domo, subigo, mollio. χαλκὸς ἀτειρὴς, ferrum durum, de cuspide hastæ, E, 292. H, 247. et de thorace, Ξ, 25. χαλκὸν δὲ πυρὶ ἐμβάλλε ἀτειρέα, æs solidum, Σ, 474, πολυκατάεργαστον. ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν, induti corpore æs firmum, T, 233. ἰθὺς φέρε, T, 108, fer recta in eum cuspidem duram hastæ, et reliqua arma tua, coll. 111. πάντα ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν, ν, 368, omnia apportabat, aurum et solidum æs. et, si cogitas, τὸ ἀτέραμνον vel ἀτέραμον (ab ὁ ἡ ἀτεράμων) dici ὄσπριον (legumen) τὸ μὴ ἑψόμενον, non coctum, non coquendo mollitum aut molliendum: vides, τὸ ἀτειρὲς esse, quod non facile conteri et subigi et molliri potest. εἰσάμενος (similis visus) Κάλχαντι δέμας (quod attinet structuram corporis) καὶ ἀτειρέα φωνὴν, et vocem non lassandam, N, 45. sic, Φοίνικι, P, 555. Δηϊφόβῳ, X, 227, conf. φωνή. αἰεί σοι κραδίη, πέλεκυς ὥς, ἐστὶν ἀτειρὴς, Γ, 60, semper tibi cor, velut securis aliqua, est durum et non lassandum. φαίης κε, ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν ἄντεσθαι ἐν πολέμῳ, O, 697, putares sane, integros et recentes sibi invicem occurrere in pugna: ubi utrumque est idem, ut notetur non fractis viribus. μένος αἰὲν ἀτειρὴς, robore semper invictus, λ, 269. Vide sub κραδία, prope initium, et ΤΡΕ΄Ω, similiter.

ἀτέλεστος, ου. ὁ ἡ. (Τέλλω) qui nihil efficit, qui ad finem destinatum non pervenit, qui finem nullum habet. *vergeblich, ohne ende. (to no purpose, without end.)* πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον, ἠδ' ἀτέλεστον ἱδρῶτα, quomodo vis facere irritum meum laborem, et nihil proficientem sudorem meum, Δ, 26, ubi utrumque epitheton notat idem. et 57, ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι (facere) πόνον οὐκ ἀτέλεστον, non vanum et frustraneum. et 168, τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα, hæc certo evenient et ad finem suum perducentur, non erunt non effecta. οὐχ ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος, β, 273, non frustranea erit profectio nec sine bono effectu. σῖτον ἔδοντας μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, π, 111, cibum comedentes et absumentes temere sic sine ullo fine aut effectu, *so für die lange weile ohne ende bey einer sache die nie ausgemachet wird, (without any end, in a matter that is never brought to a conclusion.)* possit quidem ad σῖτον trahi, et exponi, cujus pretium non solvitur, *unbezahlet, (not paid for:)* sed rectius ad participium pertinet hoc neutrum adverbialiter positum. conf. ἀτελεύτητος. τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειε, ἤ κ' ἀτέλεστα εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, θ, 571, ista vero sane deus vel perficiat, vel et infecta sint, prout visum est ei. ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν, ἅ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο, agitabat pectore in suo ea, quæ non sane non facta manserunt, σ, 344, *was gewiss nicht unausgeführet blieb, nicht unvollendet, (which certainly did not remain unexecuted, unaccomplished.)* Vide sub τελέω, aliquanto a fine.

ἀτελεύτητος, ου. ὁ ἡ. (Τέλλω) non ad finem suum perductus. est idem fere quod ἀτελής. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, οὐδ' ἀτελεύτητόν γε, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω, inquit Jupiter, A, 527, non enim meum verbum est retractabile, neque deceptorium, neque non ad

finem suum perducendum, quodcunque capite meo annuero; non sane est tale quod non possit impleri, etiamsi magnum videatur: nam Jovi nihil est nimium, et solo nutu efficere potest quodcunque vult: τελεσιουργός εἰμι. ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ, Δ, 175, i. e. ἀτελεῖ, μὴ εἰληφότι τέλος, *bey einer sache die nicht zum ziele kömmt, (in an affair that is never brought to a termination.)* recentiores hoc nomen posuerunt pro, αἰώνιος: sed apud Homerum est, quod non efficitur aut effici potest, *unausgemacht, (what is not done.)*

ἀτελής, ἐος. ὁ ἡ. (Τέλλω) quod non ad finem plenum et ad scopum pervenit, incompletus. τῷ (igitur) κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο πᾶσι μάλα, οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι, ρ, 546, sane non incompleta mors eveniat procis omnino omnibus, nec sane quisquam eorum effugiat mortem; ubi posteriora verba explicant præcedentem sententiam, qua et precatur et vaticinatur Penelope, fore ut per omnes a primo usque ad ultimum pervadat mors. notat ἀτελὴς et, sine effectu, irritus. Vide sub τέλος, aliquanto ante medium.

'Ατέμβω, est, εἰς ἄτην ἐμβιβάζω, (Βάω) in labem et offensionem induco, *bringe zum vergehen und versehen, bringe in schaden und fehl, verrücke, (I lead into vice and guilt, into mischief, I distract.)* ἀτέμβει θυμὸν 'Αχαιῶν, β, 90, de Penelope; *sie affet und plaget das herz der Griechischen herren, (she teazes and torments the hearts of the Grecian suitors.)* βλάπτει, στερίσκει. οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον ξείνους Τηλεμάχου, υ, 294, *zu berauben, ihnen das gebührende zu entziehen, (to rob, to deprive them of their due.)* Sic et φ, 312, εἰς βλάβην καὶ στέρησιν ἄγειν, etiam, contristare. hinc est ὁ ἀτέμβιος, miser. ἀτέμβομαι est, εἰς ἄτην ἐμβαίνω. μή τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, sc. μοίρας, Λ, 704, ne quis ei abeat fraudatus æquali portione. sic et ι, 42, 549. ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος, Ψ, 445, στέρονται, privati sunt juventa: *sind nicht mehr jung, (are no longer young.)* et 834, ἀτεμβόμενος σιδήρου, *beraubt von eisen, ohne eisen, dass ihm eisen fele, (destitute of iron, without iron, in want of iron.)*

ἄτερ, (Τρέω) adverb. seorsum, sine, absque. *abgesondert, ohne, (separately, without.)* est ab α privativo, et τείρω, attero, compositum: τὰ γὰρ ἄτερ εἶναι λεγόμενα οὐ τείρουσιν ἄλληλα διὰ ἐπιπτώσεως ἢ ἀντερείσεως ἤ τινος ὅλως θίξεως, non terunt se invicem aut contingunt ea, quæ ἄτερ esse dicimus. hinc explicatur per χωρὶς, διὰ τὸ, χωρίον εἶναί τι μέσον ὁπωσοῦν τῶν ἄτερ ὄντων, quia spatium quale cunque intercedit. explicatur et per δίχα, διὰ τὸ, διδιχάσθαι ἀλλήλων, τὰ ἄτερ τεταγμένα: etiam per νόσφι, διὰ τὸ, νενοσφίσθαι, i. e. διακεκρίσθαι καὶ κεχωρίσθαι τὰ ἄτερ, ἀλλήλων. est idem et τὸ, ἄνευ, ἄνις, ἰδίᾳ. vide Α, 495. Δ, 376. Ε, 473, 754. Ι, 600. Ο, 292. Φ, 50. Ψ, 411. β, 102. η, 325. τ, 147. φ, 409. ω, 136.

ἀτέραμνον, τὸ, vide sub ΤΡΕ΄Ω, paullo ab initio.

ἀτέραμνος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) non mollis, non facile molliendus. ἀτειρὴς, σκληρὸς, μὴ τέρην. κῆρ ἀτέραμνον, cor non molliendum, durum et obstinatum, ψ, 167, μὴ τέρεν, ἀλλὰ ἀπεσκληρωμένον. hinc ἀτέραμνα σπέρματα, quæ non molliuntur coquendo aut in terra, quæ et κερασβόλα dicuntur, i. e. τὰ κατὰ κεράτων βληθέντα: nam opinabantur prisci agricolæ, si inter serendum, granum aliquod accideret ad cornu bovis, fieri id granum irresolubile in terra.

ἀτεράμων, ὁ ἡ. et ἀτράμων, vide sub τείρω, paullo ab initio.

ἀτερπής, ἐος. ὁ ἡ. (Τρέω) non delectans, injucundus. λιμὸς ἀτερπὴς, fames ingrata, valde aversanda, Τ, 354. ἀτερπεῖ χώρῳ, η, 279, non grato loco. ἀτερπέα δαῖτα, κ, 124, tristes et nefandas epulas. χῶρον, λ, 93, locum inamabilem. et possis putare, α aversandi, et verbum τρέπω verto, inesse huic nomini. Vide sub δυσηχής.

ἄτερπος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) idem. ἀτέρπου ὀϊζύος, Ζ, 285, ingratæ ærumnæ et sollicitudinis: nam potest esse quædam ὀϊζὺς ὑποτέρπουσα, subblanda, qualis est in re amatoria, aut circa liberos.

ἀτέχνως, ἀτεχνῶς, vide sub τέχνη, et κακότεχνος.

ἀτέω, f. ήσω. (Ἄτω) aberro mente. in fraudem induco me vel alium. decipio me ipse. ἀτέοντά σε, Υ, 332, i. e. βεβλαμμένον εἰς φρόνησιν, ὡς ἀπὸ τῆς Ἄτης. *dich den der teufel reitet, (who art going to the devil,)* ut nos vulgo dicimus. *dich unbesonnenen, und ins unglück laufenden, (thee thoughtless creature, who art plunging into ruin.)* recentiores habent suum ἀτάω.

ἄτη, ης. ἡ. (Ἄτω) inductio in errorem et fraudem, *irrsal, vergehung, verführung, (a leading astray, misleading, seducing.)* fraus, *betrug, (deception.)* Ἄτη ut πρόσωπον describitur, Ι, 501, seqq. Τ, 91, seqq. et confer Δύη, et ἀρτίπους, et R. et quia ἄτη etiam, sequens ex errore mentis damnum, connotat; hinc dicitur, sequi eam τὰς Λιτὰς, ipsam vero præcedere: nam nemo ad supplicandum se convertit, nisi sentiens damnum jam sibi contractum. γνῷ δὲ 'Αγαμέμνων ἣν ἄτην, Α, 412, ut cognoscat suum pravum errorem, *seine vergehung und sunde, (his misconduct,)* quæ malos semper habet et tristificos eventus. et τὸ ἣν notat τὸ αὐθαίρετον, *das er sich selber im lichten gestanden, (that he has stood in his own light.)* sic et Π, 274. Ζεύς μέ μέγα ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, Β, 111, ubi sequentia satis ostendunt, deceptionem aliquam magnam, et errorem noxium in dijudicandâ re, per ἄτην intelligi. sic et Ι, 18, seqq. εἵνεκ' ἐμεῖο (ἐμοῦ) κυνὸς, καὶ 'Αλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης, Ζ, 356, propter me impudentem, et propter Paridis deceptionem et inductionem in fraudem. imo ex priori membro apparet, etiam

in posteriori Alexandrum in abstracto vocari ἄτην, *die Verführung, der Verführer, (seduction, seducer.)* τῇδε ἄτῃ ἄασας, Θ, 237, tali deceptione, collatis 228—235. ut appareat, ἄτην proprie esse errorem noxium. posset hoc loco esse accusativus positus, attice; ut, βουλὴν ἐβούλευσας, λόγον ἔλεξας, etc. sed id poëtæ jam non visum. τῷ ἄτην ἅμα ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ, I, 508, eum similiter sequi errorem aliquem et inductionem in fraudem, ut læsus ex ea pœnas det. et 115, ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος (ubi deest κατὰ, vel est pro adverbio ψευδῶς) ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, non mendaciter meas aberrationes a sano et bono enumerasti. et vide, regem ingenue fatentem. πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, K, 391, ubi Trojanus speculator, captus a Græcis, promissiones sibi ab Hectore factas vocat ἄτας, i. e. seductiones, *verführungen, (seductions,)* in malum inducentes deceptiones. τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, Π, 805, de Patroclo obstupescente; amentia cepit pectora ejus, *gedankenlosigkeit, (insensibility,)* error mentis, *verrückung, (insanity.)* οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην, qui (dii infesti) in concione menti meæ injecerunt ingentem aberrationem, T, 88, collatis sequentibus. et 136, οὐ δυνάμην λελαθέσθαι ἄτης, non potui non sentire errorem illum, *da konnte mir mein grobes versehen nicht verborgen bleiben, (I could not help being sensible of my guilt.)* et 270, Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα, magnas sane aberrationes, *du verhängest wichtige vergehungen und versehen, (thou decreest great faults and transgressions.)* et his omnibus locis errores humanæ mentis ad divinam referuntur directionem. adeo nihil in humanis sine gubernatione et imperio dei. 'Αλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης, Ω, 28, ubi per ἄτην judicium Paridis, ipsi suisque noxium, inter deas intelligitur. et 480, ὡς δ' ὅταν ἄνδρα ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ubi ἄτη notat confusionem mentis, ex rebus insolitis. densa obcœcatio, *eine dicke verwirrung, (a great confusion.)* ἄτην δὲ μετέστενον, et errorem meum amentiamque gemebam, δ, 261, inquit Helena pœnitens. Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι θεοὶ, ἦ με μάλα εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ, μ, 372, sopivistis me sævo somno ad magnam mentis meæ stoliditatem: sc. stolidum se fuisse dicit Ulysses, quod se sopiri passus sit somno, cum tam prope ad portum esset. εἵνεκα Νηλῆος κούρης, ἄτης τε βαρείης, ἥν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ 'Ερινννύς, ο, 233, ubi manifesto labem mentis describit: *wegen des schweren vergehens, (on account of the heinous offence.)* ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ, suam amentiam vel dementiam portans ulterius, φ, 302. τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ λυγρὴν, ψ, 223, ubi Penelope loquitur de Helena fugiente; dicitque, talem errorem mentis alias non concepisse eam, sed inductam a Paride. ergo apud poëtam ἄτη est, malum consilium in animo, ex quo deinde consequitur malum. sed apud recentiores plerumque id consequens per ἄτην significatur, ut notet damnum.

ἀτηρὸς, vide ἀταρτηρός.

ἀτίζω, f. ίσω. (Τῶ) contemno, negligo, non curo. ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων, ἔρχεται, ille leo vero, primum contemnens et non curans viros adventantes, vadit ulterius, Υ, 166, περιφρονέων, *es nicht achtend, (regardless of it.)*

ἀτιμάζω, f. άσω. (Τῶ) in pretio non habeo, contemno, καταφρονέω. *ich halte für unwerth, verachte, (I despise.)* τοὺς δέ γε ἀτιμάζει κατὰ δῆμον Φαίηκας, ζ, 283, ubi id dicitur de Nausicaa; hos suos cives non satis honestos et se dignos æstimat: hinc peregrinum sponsum præoptat. ἐμὲ χωλὸν ἐόντα 'Αφροδίτη αἰὲν ἀτιμάζει inquit Vulcanus: me claudum Venus semper aspernatur, Θ, 309, *sie hält mich nicht für gut, (she slights me.)* ὅσσεν ἐκείνου ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον καὶ υἱὸν, τίσεται, quicunque illius hic in debito honore non habet uxorem et filium, is luet, ξ, 164. τοὔνεκ' ἀτιμάζει με, ψ, 116. ἦ μιν ἀτιμάζουσι, an eum in pretio non habent contemnuntque, λ, 495. sic, οὔτι σε θεοὶ, ν, 141, nequaquam te dii despiciunt, inquit Jupiter ad Neptunum. νῦν δέ με, κακὰ εἵματα ἔχοντα, me vilia vestimenta habentem, spernunt, ξ, 506, inquit Ulysses personatus in formam senis mendici. αἵ τε σὲ, quæ te honore debito privant, π, 317. τ, 498, de ancillis Ulyssis. μὲ, χ, 418. ἦέ σε, υ, 167, an te nullo honore dignum putant, *halten dich verächtlich, (deem thee contemptible.)* ἀτιμάζεσκεν (imperf. Ionicum) ἄκοιτιν, conjugem suam spernebat, *hielte sie unwerth, (despised her,)* I, 450, cui opponitur φιλέεσκεν. μνηστῆρας, ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν ἀνδρὸς, σ, 143. α, 458, non honorantes fœminam primariam. οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν ἀνδρὸς, φ, 332, nullo respectu habito comedunt domum viri tanti. et 427, ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται, *wie sie mich tadeln und mir vorwerfen aus verachtung, (as they censure me and reproach me contemptuously.)*

ἀτιμάω, f. ήσω. (Τῶ) in pretio debito non haberi facio, contemtum facio, non honoro, contumelia adficio, ἄτιμον ποιῶ. nimirum ἀτιμᾶν fit facto aliquo, ἀτιμάζειν vero, in animo, citra factum aliquod. σὲ δὲ ἀτιμᾷ, teque non honestat, et debita reverentia erga te non utitur, π, 307. ὃν ποτε ἀτίμα, imperf. pro ἠτίμα, φ, 99. sic, ὁ ξεῖνος, ὃν πάντες ἀτίμων, peregrinus ille, quem omnes minus honorifice tractabant, eumque contumeliose habebant, ψ, 28. ubi quidam legunt, ἀτίμεον, quasi ab ἀτιμέω. οὐδέ κέ τίς μοι μῦθον ἀτιμήσει, I, 62, neque sane quisquam mihi sermonem improbare poterit; inquit Nestor. senes enim semper fere gloriose de se præfantur. νῦν δέ σε ἀτιμήσουσι, Θ, 163. sic, εἰ δέ με, π, 274, si me indigne tractabunt. ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοι ἔτισαν, ἠτίμησας, I, 111, nulla in dignatione habuisti. τὸν Χρύσην ἠτίμησε ἀρητῆρα, A, 11, *hat verächtlich gehalten, (has treated with contempt.)* et 94, ἕνεκα ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησεν 'Αγαμέμνων. et 356, ἦ γάρ με 'Ατρείδης. et 507, ἀτάρ μιν νῦν ἄναξ ἀνδρῶν. ὃς καὶ νῦν 'Αχιλῆα ἕο μέγα ἀμείνονα φῶτα ἠτίμησε,

qui et nunc Achillem, ipso longe fortiorem virum, contemtim tractavit, Β, 240. οὐκ ἄν τις ἀνὴρ ἀτιμήσειε ἔργον μάχης, nemo operam navatam in pugnando vituperare et non laudare possit, Ζ, 522. μῦθον ἀτιμήσαιτε, Ξ, 127, quod alii legunt ἀτιμήσητε. οὐ μοι θέμις ἐστὶ (non est meus mos) ξεῖνον ἀτιμῆσαι, hospitem contemnere, ξ, 57, *es ist meine weise nicht, einen fremden unwerth zu halten, (it is not my way to treat a stranger contemptuously.)* τὸν δὲ ἀρείονα ἀτιμήσασα ἀποπέμπει, meliorem vero contemnens dimittit sine honore habito, υ, 133. recentiores dicunt et ἀτιμόω, f. ώσω. cæterum hinc est ὁ ἡ ἀτίμητος, *ein unwerth geachteter, (one who is held in contempt.)*

ἀτίμητος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) non æstimatus, non in pretio aliquo constitutus et habitus. *ungeschäzt, unwerth, (not esteemed, of no account.)* ὡσεί τινα ἀτίμητον μετανάστην, Ι, 644, tanquam vilem aliquem et honoribus non aptum inquilinum, ἄτιμον μέτοικον. sic et Π, 59. maxime Athenis hospites nihil erant; imo in civitatem recepti, longe postponebantur τοῖς ἰθαγενέσι, genuinis civibus ex stirpe prisca. cæterum apud poëtam hæc vox est, ὁ οὐδεμιᾶς τιμῆς ἄξιος, ab ἀτιμάω, f. ήσω: sed apud recentiores contra est, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος, πολυτίμητος καὶ ὑπὲρ πᾶσαν τιμὴν, inæstimabilis, *unschätzbar, (inestimable,)* quod et dicitur ἔκτιμος, i. e. ἔξω τιμῆς, unde ἐκτιμᾶσθαι notat intensionem pretii, τιμῆς ἐπίτασιν. Vide sub Τίω, ad initium.

ἀτιμία, ας. ἡ. (Τῶ) contemtus, *nicht achtung, verachtung, (disrespect, contempt.)* χαλεπὸν δέ κεν εἴη πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν (ἀτιμίαις) ἰάλλειν, ν, 142, inquit Jupiter ad Neptunum: difficile enim sane esset, maxime antiquum et præstantissimum contemtu prosequi. ἡ φιλοτιμία est cupiditas honorum et dignitatis principalis. Eurip. Phœn. 535, ubi ista cupiditas vocatur κακίστη δαιμόνων, numen pessimum.

ἄτιμος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) justo in pretio non habitus, inhonoratus. it. sine pretio soluto, sine satisfactione. ἐνθάδε ἄτιμος ἐὼν, cum hic sum nullo in pretio et sine æstimatione, Α, 171. τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον (neutrum adverbialiter) ἔδεις, ejus domum comedis nullo pro cibis et poculis soluto pretio, π, 431, pro ἀτίμως, i. e. δωρεὰν, προῖκα, μὴ καταβαλὼν τιμὴν (i. e. τὸ τίμημα, *den werth, die bezahlung,) (the value, payment,)* τῶν ἐσθιομένων, *du zehrest sein haus aus ohne gegenvergeltung und ersetzung, (thou consumest his house without return or compensation.)* ἀτιμότερον δέ με θήσεις, Π, 90, magis parvi vel nullius momenti me facies, cum jam sim inhonoratus. ἀτιμοτάτη θεός εἰμι, Α, 516.

ἀτιμόω, f. ώσω, vide ἀτιμάω.

ἀτιτάλλω, f. αλῶ. (Ταλάω) idem quod ἀτάλλω, in sensu activo. per epenthesin syllabæ τι. ἀναπαύω, καὶ μὴ ἐάω πλῆνξί τι πρὸς πόνον, otiosum reddo, nec sino ferre aliquem aliquid laboris et molestiæ: molliter habeo, delicate et diligenter curo. θεᾶς, ἣν ἐγὼ αὐτὴ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, Ω, 60, quam ego ipsa nutrivi et cum cura educavi: quod oppositum est iis, qui τρέφουσι μὲν, ἀλλὰ βίῳ τρύχουσι τάλανι: *habe ihrer wohl gepfleget, (have brought them up well.)* et 280, ἵππους ὁ γεραιὸς ἀτίταλλεν ἐπὶ φάτνῃ, equos diligenter curaverat ad præsepe, *hat sie wohl gewartet, (has paid great attention to them.)* sic et de equis, Ε, 271. ἀτιτάλλειν τέκνα, λ, 249, infin. pro imperativo, nutri eos natos accurate. ἄλλοισι σύας σιάλους ἀτιτάλλω, nutrio et sagino porcos, ξ, 41. παῖδα ἀτιτάλλω, puerum nutrio, *ich warte einen kleinen sohn, (I nurse a boy,)* ο, 449. παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, nam sicut filiam educabat eam curiose, σ, 322. γρηῦς, ἣ κεῖνον δύστηνον ἐὺ τρέφεν ἠδ' ἀτίταλλεν, τ, 354. οἵ με ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον. δεξάμενοι, Ξ, 202, inquit Juno de altoribus suis. τὸν δὲ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν, Π, 191, et utrumque verbum notat idem. χῆνα ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ ἥρπαξεν αἰετὸς, anserem nutritum in domo mea rapuit aquila, ο, 174. est ergo pro τρέφειν, sic, ut adjuncta sit notio reliquæ commodæ curationis. nam ἀταλοὶ sunt οἱ μὴ πονοῦντες, non ταλαοὶ καὶ πολύπονοι. et ponitur de pueris et pecudibus. πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν, omnigenis bonis rebus ornat et colit Adonidem, Theocr. 15, 111.

ἄτιτος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) impunis, non punitus. it. non persolutus, mulcta non data. οὐ μὲν ἄτιτος κεῖται Ἄσιος, non sane inultus jacet Asius, Ν, 414, οὐκ ἀτιμώρητος ἢ ἀνεκδίκητος. ἵνα μὴ κασιγνήτου ποινὴ δηρὸν ἄτιτος εἴη, Ξ, 484, ne fratris interfecti ultio diu non persoluta sit, ἀναπόδοτος, ex metaphora de iis qui in civitate persolvunt mulctam pro occiso a se homine.

ἄτλας, ὁ, vide πολύτλας, et sub ΤΑΛΑ'Ω.

ἀτλατέω, ἀτλητέω, vide sub τλήμων.

ἄτλητος, ου. ὁ ἡ. (Ταλάω) intolerabilis, difficilis latu. πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ, luctu vix ferendo, Ι, 3, non ferendo patienter. ἄχος ἄτλητον, Τ, 367.

ἀτμενός, ὁ, ἀτμὴν, ὁ, vide sub δούλη, aliquanto a fine.

ἀτμίς, ἡ, ἀτμὸς, ὁ, vide sub ἀϋτμὴ, ad finem, et καπνὸς, similiter.

ἄτομαι, vide sub ἌΤΩ, aliquanto a fine.

ἄτος, ου. ὁ ἡ. (Ἥδω) nunquam satiatus, ἀκόρεστος. est ab ἄδω, f. ἄσω, satio, ejusque tertia sing. præter. pass. ἦται, satiatus est; cum α privativo, ἄατος contr. ἄτος. est vox poëtica. δόλων ἄτε ἠδὲ πόνοιο, insatiabilis doli et laboris, Λ, 430, nunquam satiate et defatigate. ἀνὴρ ἄτος πολέμου, Ν, 746, vir non fatigatus pugnando: ubi Achillem innuit Trojanus, loco nominis proprii, quod præ indignatione nominare non vult. μάχης ἄτον ἐόντα, Hectorem, pugnando non satiatum, Χ, 218. ἄτε δόλων, inexhauste dolis, ν, 293. Ἄρης, ἄτος πολέμου, Ε, 388, 863. Ζ, 203, qui semper delectatur pugna, et nunquam satiatur.

-ατος, terminatio adj. vide sub ἔσχατος.

ἄτρακτος, vide sub δόναξ.

ἀτράμων, vide sub τείρω, paullo ab initio.

ἀτραπιτὸς, οῦ. ἡ. (Τρέω) via ubi homines moventur huc illuc idem ac ἀταρπὸς, et ἀταρπιτός. ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, ν, 195, viæ perpetuæ, αἱ εὐθεῖαι, quæ continuæ sunt usque ad locum quo quis contendit, *die heerstrassen, (the high roads,)* vel et, *die steige und wege die gebanet und betreten sind, (roads and paths that are beaten and frequented.)* alias et αἱ ἁμαξιτοὶ et αἱ λεωφόροι. Vide sub ὁδὸς, ad finem.

ἀτραπὸς, vide ἀταρπός.

ἀτρεκὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) verus, certus. proprie est, conveniens, una currens, aptus, idoneus, quasi ὁμοτρεκὴς, ex α copulativo, et Ionico vel Dorico τρέκω, i. e. τρέχω. apud poëtam neutrum ponitur adverbialiter, et quasi metaphoricé. ἐξ ἀμφοτέρων ἀτρεκὲς αἷμα ἔσευα βαλὼν, Ε, 208, ex utroque re vera elicui sanguinem, feriens sagitta: ubi possit videri esse neutrum adjectivi ad αἷμα, ἀληθὲς, μὴ ψεῦδον τὴν ὄψιν κατὰ τὰ ἐρυθροβαφῆ, ἃ φορήματα ἦσαν Λακώνων, ἐπικρύπτοντα τὴν ἐν πολέμῳ ῥύσιν αἵματος: sed tamen non est, sed adverbialiter. sic, π, 245, μνηστήρων δὲ οὔτε δεκὰς ἀτρεκὲς, οὔτε δύω οἴαι, ἀλλὰ πολὺ πλέονες, ubi est adseverandi vox, certe, re vera, procorum non est unica decas, aut duæ tantum decades, sed multo plures decades.

ἀτρεκῶς, (Τρέω) adverb. convenienter, vere. poëta per διάλυσιν Ionicam dicit ἀτρεκέως. ponitur cum ἀγορεύειν ἢ καταλέγειν, loqui, narrare, Β, 10. Κ, 384, 405. et Dolon, præ timore, addit μάλα, 413, 427. Ο, 53, ubi additum ἐτεὸν est idem. Ω, 380, 656. α, 169, 179, 206, 214. δ, 383, 486. θ, 572. λ, 139, 169, 369, 456. ξ, 192. ο, 266, 351. π, 113, 137. ω, 122, 255, 286, 302. μαντεύσομαί σοι, ρ, 154.

ἀτρέμας et ἄτρεμα, (Τρέω) adverb. sine motu aut agitatione, ἡσύχως. recentiores dixere ἀτρεμεί. ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, Β, 200, quiete sede, et aliorum verba audi. οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύεται ἐν φρεσὶ θυμὸς, Ν, 280, neque ei continetur animus in pectore ad sedendum quiete; quod suaviter dictum de animo, quasi de corpore sedente in loco suo sine agitatione: μένειν βεβαίως. et 438, στήλην ἀτρέμας ἑσταότα, columnam immote stantem. et 557, οὐδέ οἱ ἔγχος εἶχεν ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλα αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο, neque ei hasta habebat se immote, sed omnino semper mota quatiebatur, οὐκ ἠτρέμει, οὐχ ἡσύχαζε τὸ ἔγχος αὐτοῦ. Κρονίων νεφέλην ἔστησεν ἐπὶ ὄρεσσιν ἀτρέμας, Jupiter stare facit nubem super montes immotam, quando dormit Boreas, Ε, 524. ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ, Ξ, 352, sic tranquille dormiebat Jupiter, sine sollicitudine ulla. sic de Ulysse dormiente in navi Phæacum, ν, 92. ὀφθαλμοὶ ἕστασαν ἀτρέμας, oculi manebant in statu suo ordinario, nec ullo adfectu commovebantur aut avertebantur, τ, 212, *unverandert, (unaltered,)* ἡσύχως. αἰγίδα χερσὶν εἶχε ἀτρέμα, Ο, 318, ægidem tenebat immotam, coll. 320, 321. sic et alia ejusmodi adverbia habent et non habent sigma finale, e. c. εὐθὺς, ἰθὺς, etc. ἀτρέμας χρὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε χεροῖν, Eurip. Hipp. 1358, placide corpus vulneratum attrectate manibus. verbum ἀτρεμέω, f. ήσω, sum sine motu, quiesco. οὐκ ἠτρεμήσαμεν, Herodot. VII, 9. et ἀτρεμίζω, id. ἀτρεμίζοντά σε μακαριστὸν εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων, ibid. c. 18, quiescentem te, et nihil moventem. ἀτρέμας εἶχον τὰς νέας, naves tenuerunt in loco eo immotas, Herodot. VIII, 14. coll. 16.

ἀτρεμεὶ, ἀτρεμέω, ἀτρεμίζω, vide supra.

ἄτριπτος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) non callens, non usu exercitatus, non tritus usu. ἔκαμε χεῖρας ἀτρίπτους, ἁπαλὰς, lassabatur et dolebat, quod attinet manus ejus non duratas usu et teneras, φ, 151. ὁ ἡ ἐπίτριπτος est, quem Latini vocant verberonem, aut mastigiam. verbum ἐπιτρίβω, contero. hinc plane perditus dicebat, ἀπόλωλα κἀπιτέτριμμαι, Aristoph. Plut. 1120.

ἄτρομος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) sine trepidatione et timore, constans. ἐν στήθεσίν ἐστι θυμὸς ἄτρομος, Π, 163. ἐνῆκά σοι μένος ἄτρομον, Ε, 125, indidi tibi robur imperterritum. ἐνείη πολυθαρσὲς, inderet iis robur animosum, Ρ, 157.

ἀτρύγετος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) solet esse epitheton maris et supremi aëris, ἀφ' οὗ οὐδὲν τρυγῶμεν, unde nihil frugis natæ colligimus, quia τρυγᾶν de terrestribus solis dicitur; ἄκαρπος. et vindemia vel messis scribitur et ὁ τρύγητος. aliis videtur γ intersertum, ex ἀτρύετος, i. e. ἀκαταπόνητος, cujus vis non fatigatur aut vincitur; ut sit fere idem quod ἄτρυτος. ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, Α, 316. α, 72. ζ, 226. θαλάσσης, Ξ, 204. πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, Ο, 27. β, 370. ρ, 289. διὰ αἰθέρος ἀτρυγέτοιο, Ρ, 425. prior etymologia videtur verior, quia undæ marinæ et earum æquora lata alibi dicuntur πεδία ἀκάρπιστα, æquora, ex quibus nemo fruges aut uvas carpere potest.

ἀτρυτώνη, ης. ἡ. (Τρέω) est epitheton Minervæ, factum ab ἄτρυτος, ὁ ἡ, qui et notat, ὃν οἱ πόνοι οὐ τείρουσι, qui non defatigatur labore et opere, qui molestiæ aut timori non cedit, indefessus. et Minerva, i. e. ingenium sapiens, non delassatur. Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη, Β, 157. Ε, 115, 714. Φ, 420. δ, 762. conf. Ἀθήνη in R. ab eodem τρύω est ἡ τρυτάνη, quæ proprie est foramen illud, intra quod lingula bilancis movetur; deinde tota bilanx, ἡ τειρομένη τῷ βάρει τῶν ὄγκων. etiam ἡ τρύμη et τρυμαλιὰ, foramen.

ἄττα, (Πάω) est ex Dialecto, vocula fere idem notans quod πάππας; sic tamen, ut et frater junior sic blande appellet fratrem majorem natu; immo et in genere junioris ad seniorem est προσφώνησις τιμητική. convenit cum ὁ Ἄττις (vide sub πάππας) et nominativus potest esse ὁ ἄττης, ου, pater. sic Achilles compellat senem Phœnicem, sibi pro custode

vel quasi datum a patre, I, 603. P, 561. et Telemachus, ἀδελφικῶς quasi, προσφωνεῖ hac consueta honorifica voce Eumæum sibi fidissimum, etsi servum, cum hic illum vocasset φίλον τέκος, π, 31, 57, 130. ρ, 6, 599. φ, 369. est idem quod τέττα.

ἄττα, attice pro ἄτινα, vide sub ὅστις, ad finem.

ἄττης, vide ἄττα.

ἄττω, vide ἌΤΩ.

ἀτύζω, f. ύξω. (Ἄτω) ita decipio ut terream simul. confundo prorsus mentem et consilium alicujus. *mache jemanden verwirret und irre im gemüthe, (to confuse and perplex somebody.)* est ab ἀτίω, per paragogen: sicut a κλάω est κλύζω. in poëta *passivum* obvium est, ἀτύζομαι, f. υχθήσομαι, percellor mente, confundor penitus. ἀτυζόμενοι φοβέοντο, perterriti et amentes fugiebant, Z, 41. Φ, 4, 554, perturbati et capti mentibus, ταρασσόμενοι. ἵππω γὰρ ἀτυζομένω πεδίοιο, Z, 38, i. e. ταρασσόμενοι ἐπὶ πεδιάδος. et videtur nonnunquam inesse huic voci τὸ, ἄττω, vagor territus, quod verbum ex ἀΐσσω oritur, per syncopen ἄσσω, et attice ἄττω: ut h. l. ἄττοντες κατὰ πεδιάδος. sic de hominibus, ἀτυζόμενοι πεδίοιο οἱ Ἀχαιοὶ, Σ, 7, alienatis mentibus exsistentes per campum. πατρὸς φίλου (πρὸς) ὄψιν ἀτυχθεὶς, ad patris sui conspectum conturbatus puerulus, Z, 468, ταραχθεὶς, ἐκπλαγείς. ἀτυζομένους περὶ καπνῷ, Θ, 183, collato I, 243, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ, confusos mente a fumo. ut ergo περὶ et ὑπὸ his locis idem notet. ἀτυζομένη δὲ ἔοικας, nam similis videris conturbatæ et confusæ animo, O, 90, coll. 91, ἐφόβησέ σε, nam ex terrore nascitur ea confusio et alienatio mentis. ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, X, 474, mente captam, usque ad moriendi periculum. οἰωνῶν, πάντοσε ἀτυζομένων, λ, 605, i. e. ταρασσομένων. nisi ibi malis hoc participium ad νεκύων referre, metu et admiratione captorum. ἥμεθα ἀτυζόμεναι, sedebamus attonitæ et consilii inopes, ψ, 42, ταρασσόμεναι. notat grandem mentis confusionem.

ἌΤΩ, et distracto hôc α longo per aliud α intensivum, ἈΑ'ΤΩ, f. ἄσω. in errorem et damnum induco, decipio: *ich betriege, verführe, setze in schaden, (I deceive, mislead, seduce.)* orta vox ex sono dolentium, et ex α θρηνητικῷ. maxime vero errorem et fraudem designat, in quam quis imprudens præcipitatur. idem verbum dicitur et ἀάω, f. ἀάσω, cujus media forma occurrit in poëta, ut videbimus. Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τινα ἤδη βασιλήων τῇδε ἄτῃ (tali fraude) ἄασας (pro ἤασας, ab ἀάτω, decepisti,) Θ, 237, i. e. τοιᾶδε βλάβῃ ἔβλαψας. ἄασάν (ἤασαν) με ἕταροι κακοὶ καὶ ὕπνος, κ, 68, mei mali socii et somnus me aberrare fecerunt a proposito. ἆσε (pro ἦσε, aor. 1. ab ἄτω,) με δαίμονος αἶσα κακὴ, καὶ οἶνος, λ, 61, numinis fatum constitutum, et vinum, me in hanc fraudem injecit. οἶνος καὶ Κένταυρον ἄασε (pro ἤασε, aor. 1. ab ἀάτω,) φ, 296, coll. 301. Ἄτη, (error mentis et cautionis) ἣ πάντας ἀᾶται, T, 91, 129, ubi est media forma in sensu activo, ab ἀάομαι, *die jedermann verführen kann, (which might mislead any one.)* ἀασάμην, οὐδ᾽ αὐτὸς ἀναίνομαι, peccavi, nec ipse nego id, *ich habe mich vergangen, (I have done wrong,)* I, 116. et 119, ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας, *nachdem ich mich vergangen, und meinen schädlichen trieben gefolget bin, (since I have erred and followed my baneful passions:)* ubi est notio, vel passiva formæ mediæ, vel intransitiva. in fraudem incidi, ex sensu Romano. sic et T, 137, ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἀασάμην, καί μου φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, et mihi bonam mentem eripuit Jupiter. ex quibus additis, vis verbi satis apparere potest. nam omnia fere mala oriuntur hominibus ex defectu cautionis et prudentiæ diligentis attentæque. ἢ λάθετο, (aut oblitus erat) ἢ οὐκ ἐνόησε, (aut non cogitaverat cum ratione) ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ, et animo in fraudem et errorem magnum incurrerat, I, 533. et omnis talis error mentis parit deinde tristitiam et duros eventus. hinc dictus est ὁ βλαψίφρων, et ὁ φρενοβλαβὴς, cujus mens aberrat a recto. sic et Λ, 340, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ, *er hatte sich in seinen gedanken sehr betrogen, (he was exceedingly mistaken in his notions.)* καὶ γὰρ δή ποτε Ζῆνα ἄσσατο, pro ἄσατο, et id sine augmento pro ἤσατο, ab ἄτομαι, etiam ipsum Jovem (i. e. supremam sæpe inter homines dignitatem et potestatem) aliquando decepit, T, 95, *hat gemacht, dass auch Jupiter* (i. e. *der höchste und klügste, [that is, the highest and the wisest of beings.]* nam Ζεὺς h. l. est abstractum personificatum supremæ alicujus potestatis) *sich einmal vergangen und geirret, (led Jupiter himself to make a mistake for once.)* μέγα ἀάσθη, νήπιος, Π, 685, valde deceptus est mente suâ, demens. εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ᾽ ἀάσθη, δ, 503, nisi arrogans dictum ejecisset, et valde se animo suo decepisset, *sich sehr vergangen hätte, (was exceedingly mistaken.)* sic et 509. ὄμοσεν μέγαν ὅρκον, ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη, T, 113, deceptum se valde vidit. et 136, οὐ δυνάμην λελαθέσθαι ἄτης, ᾗ πρῶτον ἀάσθην, ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς, ἤιεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ, φ, 301, coll. 294, seqq. ἀασθεὶς φρεσὶν fere est quod ὁ μανεὶς, et ἀεσίφρων est, levitate animi utens, *leichtsinnig, (volatile.)*

ΑΥ̓. particula. notans, rursus, etiam, *auch, wiederum, (also, again.)* retro, *auf, aufwärts, (up, upwards.)* contra, *hingegen, (on the contrary.)* porro, *hierauf, ferner, (hereupon, moreover.)* αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, A, 459, retro traxerunt primum cervicem victimæ, et deinde cultro impacto jugularunt: *zogen ihm den kopf rückwärts in die höhe, (pulled back the head,)* ut elato capite victima cœlum quasi intueretur. et hoc fiebat in sacrificiis deorum superorum. hinc Sophocles: ἄνω τρέπων, ἔσφαζεν. si vero heroibus, vel omnino τοῖς κατοιχομένοις, mortuis, ἔθυον, κάτω τὸ ἱερεῖον βλεπόμενον ἐσφάζετο. scribitur hæc phrasis et ὑφὶν, αὐερύειν, i. e. ὀπίσω ἕλκειν καὶ ἀναφέρειν ἐν τῷ ἀνακλᾶν:

sed præstat, divisim scribere. alio autem significatu eadem phrasis est M, 261, τὰς οἵγε αὖ ἔρυον, has (στήλας, palos, 259,) illi educebant e terrâ, *zogen sie auf aus der erde in der sie eingesetzet stunden, (pulled them out of the ground, in which they were planted :)* quod paullo ante dixerat ἐμόχλεον, moliebantur, convellebant, labefactabant. τίς δ' αὖ σοι συμφράσσατο βουλὰς ; A, 540, quis jam rursus tecum contulit consilia? *nun schon wieder, (so soon again.)* nisi est, contra ac antea statueras. sed prius præstat. περιβάλλετο αὖ μέγα φᾶρος, circumdabat deinde sibi, B, 43, *darauf, (thereupon.)* et 198, ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα ἴδοι, quem contra plebeium videret, *hingegen, (on the other hand:)* in opp. ad principes. et 221, etiam. et 493, ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας, deinceps dicam ; vel potius, referam deinde, si vos mihi eos prius indicaveritis O Musæ. *will es nun wieder sagen was ich von euch erlernet, (will now repeat what I have learned of you.)* et 618, τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν, horum igitur. et 671, Νιρεὺς δ' αὖ, porro, *ferner, (farther.)* sic et 678 ; 681, *hierauf nun weiter, (but to proceed,)* sc. ἔσπετέ μοι ὦ Μοῦσαι, et facit novum quasi Catalogi initium, quia Achillem, præcipuum suum heroëm est nominaturus. nam in hunc ubique intentos habet oculos, ejusque honoris causâ tota constructa est Ilias. et 698, 768. Γ, 200, porro. et 323, autem, contrâ. Δ, 240, contra, vero. et 270, *hierauf nun, (hereupon.)* et 417, vice versâ, *hingegen, (on the contrary.)* ἔνθα αὖ, ibi vel tunc vero, *darauf, (thereupon,)* E, 471, 477, ἡμεῖς δ' αὖ, et nos contra, *und wir hingegen, (and we on the other hand.)* δεύτερον αὖ, Z, 184, 186, τρίτον. et 229, αὖ, *hingegen, (on the contrary.)* 381, vicissim, *hierauf, (hereupon.)* 462, rursus, *wieder, (again.)* H, 24. Θ, 55, *auch, (also,)* etiam. et 324, τὸν τ' αὖ, *diesen denn nun, (but this,)* hunc vero. et 325, αὖ ἐρύοντα παρ' ὦμον, retro trahentem, nervum sc. arcus, ἔμπαλιν, ὀπίσω, *rückwärts ziehend die sehne, (drawing back the string.)* unde iterum τὸ αὖ ἐρύειν in sacrificio, aliquid claritatis lucratur, I, 696, nunc etiam vero. K, 108, etiam, *auch noch, (even yet.)* et 292, σοὶ δ' αὖ, tibi contra vel vicissim, *dir dagegen, (against the.)* Λ, 19, *hierauf, (hereupon.)* 109, *aber, (but.)* 145, *darauf, (thereupon.)* 362, αὖ νῦν, *auch itzt, (even now,)* etiam nunc. 367, νῦν αὖ, nunc autem, nunc porro. et 104, autem, *aber, (but.)* M, 182, vero, *hierauf, (hereupon.)* N, 266, 451. O, 138. Π, 87, 133, 497, 605, 619. P, 312, 420, 672. Σ, 602. T, 371. Υ, 16, 215, 219, 231, 236, 449. Φ, 82, 105, 152, 394, *nun, (now.)* 399, 465. X, 119, 252, 456. Ψ, 724, 728, 750, 881. Ω, 595, 732. α, 213, 306. β, 48, 205, 382. γ, 21, 24, 88, 225, collato 229, *gleichfals, auch, hierauf, (likewise, also, hereupon.)* 345, 382, 411, 426. δ, 155, 211, 496, 727, 817. ε, 129, *auch, (also.)* ζ, 158. θ, 129, 174. ι, 349, *auch, (also.)* λ, 6. μ, 116, *noch, (still.)* 148, *hierauf, (hereupon.)* ν, 111, 149, 303. ξ, 161, nam ibi sic legunt meliores : τοῦδ' αὖ τοῦ, *in eben diesem nun, diesem jahr, (in this very time, this year.)* 174. ο, 48, 249, 298. π, 65. ρ, 326, *hingegen, (on the contrary.)* σ, 213, 370. υ, 88. φ, 363. χ, 153. ψ, 264. ω, 374, 483, 509, 545. legi debet au, non af ; et corripi potest sequente vocali ; ut patet e. c. ex Ω, 595.

αὐαίνω, f. ανῶ, (Ἄω) et attice αὑαίνω per asperum. sicco, maxime aëre. ῥόπαλον αὐανθὲν, arefacta et aëre siccata clava, ι, 321. aliud αὔω vide infra. Vide sub διερὸς, prope medium.

αὐγάζομαι, f. άσομαι. (Ἄω) splendore et lumine tangor. it. agnosco rem, ope radiorum solis ab illa re reflexorum. ἵππους αὐγάζομαι, equos in clara luce agnosco, Ψ, 458.

Αὐγὴ, ῆς. ἡ. (Ἄω) splendor, fulgor. *der glanz, (brilliance.)* est itidem ab αὔω, i. e. λάμπω. ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγὴ, B, 456, ubi de ardente sylva sermo est. ἠελίου ἴδεν αὐγὰς, Π, 188, de puero recens nato. πέπτατο δ' αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο, nubes nulla apparebat, P, 371. οὔτ' αὐγῇς (ionice pro αὐγαῖς) ἠελίου τέρπονται, Θ, 480. ἠχὴ (clamor) δ' ἀμφοτέρων ἵκετο αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς, N, 837, ubi Ζεὺς est ὁ ἥλιος. ἐν πυρὸς αὐγῇ, I, 206, quæ est circumlocutio loci illius, ubi ad magnum ignem assabatur. θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, Σ, 609, i. e. politissimum. χαλκὸς ἐλάμπετο ἴκελος αὐγῇ ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος, X, 134, s. ἀρίζηλοι δέ οἱ (sc. τῇ ἀστραπῇ) αὐγαὶ, N, 244. ὄσσε δ' ἄμερδεν (oculos perstringebat) αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων, N, 341, quasi χαλκὸς esset πῦρ, aut ejusmodi corpus fulgens. sed tamen hæc αὐγὴ oriebatur a multis quæ ibi narrantur : simul boni milites student splendori armorum suorum ; idque eos monet poëta. ὑψόσε δ' αὐγὴ γίγνεται ἀΐσσουσα, Σ, 211, ubi sermo est de πυρσοῖς ardentibus per noctem, ad signum procul dandum. ἀρίζηλοι δέ οἱ (sc. Sirii stellæ) αὐγαὶ, X, 27. ὄρνιθες πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσι, β, 181, i. e. ὑφ' ἥλιον ἢ ὑφ' ἡλίῳ, *unter der sonne,* i. e. *in der luft, (beneath the sun, that is, in the air.)* inde est τὸ ὕπαυγον recentiorum compositum. εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι (τερσῆναι) αὐγῇ, ζ, 98, exspectabant dum vestes lotæ siccarentur. et 305, ἐν πυρὸς αὐγῇ, ad ignem. quod nomen repetunt quædam editiones, 308, pro αὐτῇ. notat ibi τόπον φωτιζόμενον ὑπὸ πυρός. nam vetustis lucebat ignis accensus, nondum inventis cereis aliisque candelis. ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, λ, 497, 618, sub sole, *unter der sonne, (beneath the sun.)* i. e. in terrâ. ἠελίου τ' αὐγὴ quæ liquefacit ceram, μ, 176. εἴπου ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, an adhuc vivant sub sole, ο, 348. ἕζετο ἐν πυρὸς αὐγῇ, ψ, 89, ἔνθα σέλας ἀφίει τὸ πῦρ.

Αὐδάω, f. ήσω. (Ἄω) loquor articulata voce ut homines solent. est ab αὔω, i. e. φωνέω : et videri possit, inesse huic verbo alterum verbum δέειν, ligare : sed necesse non est, ideo sub δέειν id referre. potius syllaba δα est epenthetica : et quia perfectum synonymum in omni Græcia non datur ; ideo hoc verbum determinatum est

ad notandum sonum humanum in loquendo. χράομαι φωνῇ ἀνθρωπίνῃ καὶ διαλέκτῳ, loquor, dico. ηὔδα μάντις, proloquebatur vates, Α, 92. αὔδα ὅτι φρονέεις, loquere quod sentis, Ξ, 195. Σ, 426. οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος, non audivi quenquam dicentem id, Κ, 47. οὐδέ πω Ἀτρείδου ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος, non audivi vocem illius clare loquentis, Π, 76. ὃς τόσον αὐδήσασχ' (αὐδήσασκε, ionice pro ηὔδησε) ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα, Ε, 786, de Stentore: ex quo loco apparet, hoc verbum et de clamore magno loquentis poni. ὧδε δέ τις αὐδήσασκε. sic loquebantur omnes, Ρ, 420, coll. 414, εἴπεσκεν. τὴν δ' ὁ ἀντίον ηὔδα, i. e. προσηύδα, Γ, 203. eadem phrasis est, Δ, 265. ἔπος δέ μιν ἀντίον ηὔδα, Ε, 170. et 217, τὸν δ. Ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα, Θ, 200. Λ, 821. Π, 619. Ψ, 482, 586. ἔπος ηὔδα, Ζ, 54. Κ, 377, 461. Λ, 379. Μ, 163. Ν, 619. Ξ, 500. Ο, 398. Ρ, 119, 537. Υ, 424. Φ, 183. Ω, 307. τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος ἀντίον ηὔδα, α, 213, 306, 388, τόν. 399. β, 177, 208. γ, 225. δ, 155, 648. Ἑρμείαν, φίλον υἱὸν, ἀντίον ηὔδα Ζεὺς, alloquebatur, ε, 28, ubi non responsionem, sed primam allocutionem, notat, *redete an, (addressed.)* αὔδα ὅ, τι φρονέεις, ε, 89. ἔπος ηὔδα, ν, 199. τὸν δ' αὖ ἀντίον, ο, 48, 543. π, 434. μεγάλα αὐδήσαντος, δ, 505, et hoc est ὑπερηφανεύσασθαι, καὶ ἡ μεγαλορρημοσύνη. εἰ δὲ φθεγξαμένου τεῦ (τινὸς) ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε, ι, 497, loquentem audiret. οἱ δ' ἔκλυον αὐδησάσης, illi paruerunt loquenti et monenti, γ, 337.

αὐδή, ῆς. ἡ. (Ἄω) sermo, oratio, *die rede, (the speech.)* τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή, Α, 249, nam ῥέει, si est uber et copiosa, et gratâ voce prolata. οὐδέ κε φαίης τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντα ἐν στήθεσιν αὐδήν, Δ, 430, ubi de miro silentio exercitus et agminis sermo est, qui sonum nullum ex ore mittebat. ergo h. l. de sola voce, non de verbis, ponitur. ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδὴν, vocem, Ν, 757, coll. 754, s. ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν, Ο, 270. ἐν δὲ καὶ αὐδή, Σ, 419, ubi de aureis puellis Vulcani, mentem et vocem et vim locomotivam habentibus, sermo est. et sine dubio poëtice sic describitur sella inaurata, rotis imposita, qua insidens claudus Vulcanus se movebat. aut, si physicus est Vulcanus, i. e. ignis, aliter id explicandum. Ταλθύβιος δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν, Τ, 250, ubi de præcone sermo: non vero βοὴν, quæ est στρατιωτική. et 418, ὣς ἄρα φωνήσαντος (loquentis equi) Ἐρινύες ἔσχεθον αὐδὴν, inhibuerunt loquelam. θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν, α, 371, ubi vox cantoris et poëtæ boni sic vocatur. et αὐδὴ est genus humanæ vocis, ἀοιδὴ vero species, 370. Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν, β, 268, assimilata ei corpore et voce, *an statur und an sprache, (in figure and voice.)* et 297, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν. et 401, Μέντορι. sic et χ, 206. ω, 502, 547. et erat ipsissimus Mentor, sapiens, et bene cupiens domo Ulyssis. τοῦ νῶϊ, θεοῦ ὥς, τερπόμεθα αὐδῇ, δ, 160. et 831, θεοῖό τι ἔκλυες αὐδήν. θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν, ι, 4, coll. 497, ubi apparet, φθογγὴν esse genus latissimum. αὐδὴν δὲ specialius, utpote vocem articulatam. θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς, κ, 311. *hörete mich rufen vor ihrer thüre, (heard me call before her door.)* et 481, ubi est: *sie hörete meine stimme günstig an, (she listened favourably to my voice.)* θεοῦ δέ τινα ἔκλυον αὐδὴν; ξ, 88. quam vocem alicujus Dei, præcipientis sic aut de morte Ulyssis narrantis, audivere? χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν, φ, 411, ubi sonus, quem nervus in arcu contentus edit, vocatur αὐδή. aut si ad hirundinem refertur, tamen et hirundinis vox sic vocatur. idque poëtice et suaviter, cum vox humana tribuitur bruto aut inanimato.

αὐδήεις, ήεσσα, ῆεν. (Ἄω) qui humano modo et humana dialecto loquitur. et est epitheton hominum in genere, quia loquela est propria homini, nec communis ei cum aliis animalibus. αὐδὴ est λογικοῦ ζώου φωνή. hinc, cum equo per miraculum datur, ut loquatur, dicitur de eo: αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ, Τ, 407, loquentem articulate et humano sermone. ἢ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων, ζ, 125, ubi vides commune hominum epitheton: et est idem ac si dicat, non erro in aliquo vasto ac deserto solo, sed sum in habitata ab hominibus terrâ. Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα, *die vormals ein mensch wie andre war, (who was once a mortal like others,)* ε, 334. alii scribunt h. l. οὐδήεσσα, i. e. ἐπίγειος, in terra habitans. sed hæc scriptio dudum est explosa. cæterum Leucothea jam erat dea maris: cujus fabulam et Ovidius habet. ἔνθα δ' ἔναιε Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα, *die schöne Circe, eine machtige unsterbliche, aber mit menschlicher sprache,* i. e. *unter den menschen wohnend, (the beauteous Circe, a powerful immortal, but dwelling with human speech, that is, among men,)* κ, 136. λ, 8. nam erat nympha et immortalis, hinc θεὸς, et erat potens supra humanum captum, hinc δεινὴ θεός: sed non erat ἐκ τῶν οὐρανιώνων, in terris, non in cœlo, habitabat; hinc inter homines versans et hominibus propinqua, imo et mero corpore humano prædita: et λαλιᾷ ἀνθρωπίνῃ χρωμένη sicut alii homines, dicitur αὐδήεσσα. sic de eadem, μ, 150. sed 449, ἔνθα Καλυψὼ ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα: nam et Calypso erat ejusdem cum Circe conditionis, ab hominibus meris sola immortalitate differens, et quibusdam viribus; cæterum homo, καὶ τῇ κάτω καὶ καθ' ἡμᾶς χρωμένη φωνῇ. nam αὐδήεις proprium hominis est epitheton. qui vero id nonnunquam exponi dicunt per περιβόητος, διαβόητος, περικάλλητος ἀοίδιμος, celeber, celebratus, de quo multa narrantur et dicuntur; atque adeo passive: ii noverint quid affirment. ex Homero id non apparet. Vide sub Καλυψὼ in R.

αὖθε, (Αὖ) adverb. idem quod αὖτι. scilicet αὖθ', sequente spiritu aspero. Β, 540, 552, 601. Λ, 56. coll. Υ, 3. Λ, 784. Ξ, 388, contra.

Φ, 421, rursus. Ψ, 204, *hierauf, (hereupon.)* φ, 22, contra. Ω, 747.

αὐθέντης, ὁ, vide sub Θείνω, et ἔντεα, ad finem.

αὐθημερινὸς, vide αὐτῆμαρ.

αὖθι, (Αὖ) adverb. est fere semper pro αὐτόθι, hîc, ibi, illic; hûc, eo. *hier, dort; hieher, dahin, (here, there; hither, thither.)* αὖθι μένων, illic in uno loco manens, Α, 492. πτολεμίξομεν αὖθι, bellabimus ibi, Β, 328. et 435, λεγώμεθα, hîc quiescamus, Γ, 244, illic. 291, hîc. αὖθ' pro αὖθι, illuc, Δ, 132, *dahin, (thither.)* ubi tamen alii legunt αὖτ' pro αὖτε, deinde. sic et Α, 202, quidam legunt αὖθ', hûc, *hieher, (hither:)* ubi alii libri habent αὖτ', autem. αὖθι λύθη ψυχὴ, ibi illico, Ε, 296. et 553. Ζ, 84, hîc, vel et, ibi. et 281, ὥς κέν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, utinam tamen ei ibi terra dehiscat, et in vestigio ejus. εἴθε οἱ αὐτόθι, ἔνθα νῦν διάγει, γαῖα χάνοι. Θ, 123, 270, ibi. 315. Ι, 412. 427, hîc. 437. et 686, αὖθ' pro αὖθι, ibi. Κ, 62, 65, ibi. 209, 410. Λ, 48, 99, 141, 700. Μ, 85, 111. 366, hîc, coll. 368. Ν, 37, illic. 233, hîc. 653, ἑζόμενος δὲ κατ' αὖθι, quod melius scribitur ὑφὲν, καταῦθι, pro καταυτόθι. Π, 331, illico. Ρ, 298. Σ, 86, ibidem, Τ, 189. Χ, 137, 241. Ψ, 128, 163, κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, funeratores autem ibi manserunt, ubi παρὰ ad ἔμενον pertinet: nisi pro παραυτόθι velis παραῦθι positum intelligere. et 674, κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδε αὖθι μενόντων, maneant hîc ibidem, ubi utrumque adverbium idem notat. κατ' αὖθι λίπεν, pro κατέλιπεν, Ω, 470, nisi vis legere καταῦθι. β, 369, hîc. γ, 156, ibi. δ, 416, illîc. ἐνθάδε αὖθι μένων, ι, 208, hîc, in hôc loco. emphaseos causâ utrumque positum. η, 314, hîc. ϑ, 275, illîc. κ, 165. μ, 24, hîc. ν, 44. ο, 454, παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες, apud nos hîc manentes, ρ, 357, illîc. σ, 90, illico. 338, illîc. υ, 220. χ, 200, ibi.

αὖθι, ('Ο) idem, per syncopen, quod αὐτόθι. ἥμενοι αὖθι, sedentes hic, Η, 100. αὖθι μένων, illic immotus manens, Α, 492. confer hanc vocem; quæ huc proprie pertinet, sub αὐτόθι.

αὖθις, (Αὖ) adverb. rursus, postea, retro. αὖθις ἐλεύσεται, redibit, Α, 425. et 513, δεύτερον αὖθις, iterum et 522, αὖθις ἀπόστιχε, retro abi, *gehe wieder weg, (go away again.)* πάλιν αὖθις, rursus, Β, 276. Γ, 36, retro. Ε, 907, rursus. Η, 33, vicissim, coll. 37, 54. Θ, 158, retro. Π, 713, retro. et 813, αὖθις ἀνέδραμε, i. e. ἂψ ἀνεχάζετο, quod et alibi ἀναχωρεῖν dicit. *wich zurück, (retired.)* Ρ, 82. α, 317. ξ, 405, postea. π, 46, retro, coll. ρ, 413.

αὐΐαχος, ου. ὁ ἡ. ("Ια) una clamans. est ab α copulativo, et ἰάχω, interserto æolice υ, ut in ἀγαυὸς ab ἀγάω, et in ἀγαυρὸς valde superbus, etiam ab ἀγάω, pro ἀγαρὸς, nam γαῦρος, ὁ est, superbus: et in αὔρηκτος pro ἄρρηκτος. potuisset poëta scribere ἀΐαχος. producto isto α copulativo; sed prætulit istud Αἰολικόν. confer simul verbum αὔω clamo. ἕποντο Ἕκτορι ἄβρομοι, αὐΐαχοι, Ν, 40, i. e. ἅμα μεγάλῃ ἰαχῇ, coll. 39, nam ἰαχὴ et de θυέλλῃ dicitur. sic et ἄβρομοι cum α intensivo est, magnum frementes.

αὖλαξ, ακος, ἡ. ("Αω) sulcus, *eine furche, (a furrow.)* est ab ὁ αὐλὸς, quatenus is omne arctum longum cavatum notat. dicitur et ὦλαξ, ακος, ἡ. et per syncopen ὦλξ. κατὰ ὦλκα, Ν, 707. εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, σ, 374. dici potest et ex ἡ ἄολξ syncope facta. imo et ἡ ἄλοξ, οκος, per transpositionem et correptionem. alii derivant ab ἀλέγω, i. e. φροντίζω, quia φροντὶς debetur terræ ab aratore. minus bene.

αὔλειος, εία, ειον. et ὁ ἡ. αὔλειος, ("Αω) ad aulam pertinens. στῆ ἐπὶ προθύροις, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, α, 104, ubi alterum explicat alterum, stabat ad januam domus, ad limen quod ex domo fert in aulam, *an der hausthüre die auf den hof führet, (at the door of the house which leads into the court.)* sed σ, 238, ἐπὶ αὐλείαις θύραις, est, ad portas aulæ, *an der hofthüre, die aus dem hofe hinausführet, (at the door of the court-yard, the door which leads out of the court-yard,)* coll. 101, seqq. πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν ἀθρόοι, ψ, 49, coll. χ, 449. ut ibi notet januas domus in aulam ferentes, *vor der hausthüre, (before the door of the house.)*

Αὐλὴ, ῆς. ἡ. ("Αω) aula, area subdialis ad domum, *der hof, (the court-yard,)* est ab ἄω, i. e. πνέω, a quo fit αὔω: nam ventis est exposita aula, et liber ibi aër. solebat esse circumclusa sepimento et munimento. ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ, Δ, 433, oves in aula hominis pecorosi. αὐλῆς βαθείης ἐξάλλεται λέων, Ε, 142, et dicitur βαθείη, quia murus erat altus, circumdatus aulæ. et 138, αὐλῆς ὑπεράλμενον. τέκτονες ἄνδρες ἐποίησάν οἱ θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, Ζ, 316, i. e. architecti hanc aream πρὸς συμμετρίαν dimensi fuerant, planamque fecerant. ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, Ι, 468, nam septa erat et munita. et 472, ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς, transilii septum aulæ. ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, Κ, 183, sicut canes circum pecudes cum difficultate vigilare solent in aulâ. ubi est septum, intra quod pernoctant pecudes, custodibus canibus. unde est ἡ ποιμενικὴ αὖλις, et ἔπαυλις, et τὸ αὔλιον. αὐλῆς ἐν χόρτῳ, Λ, 773, in cespite aulæ, ubi Jovi adolebantur sacra in aulis magnatum. conf. χόρτος. ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι σταυροῖσιν πυκινοῖσι, Ω, 452, ubi describitur tabernaculum Achillis in castris, circa quod aula erat vallis septa. et 640, αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, ubi Priamus lugens in aula sua humi sedet et volvitur in sordibus. hinc et sæpe αὐλὴ, ut pars nobilis, de tota principali domo ponitur: ut et nos nostris temporibus *den hof, (the court,)* i. e. sedem regiam, vocamus. et 161, παῖδες μὲν πατέρα ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς, ubi quoque summus luctus, additis sequentibus. sedebant ergo humi, sub dio.

κουράων (filiarum) ἐναντίοι (e regione filiis oppositi) ἔνδοθεν αὐλῆς δώδεκα ἔσαν τέγεοι θάλαμοι, Z, 247, ubi regia Priami describitur. Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή, δ, 74, Jovis aula, i. e. βασιλικὸν δῶμα. et τὰ βασίλεια, regiæ sedes, vocantur αὐλή, vel quia solet magnum spatium ὑπαίθριον his inclusum esse, vel quia satellites ibi excubant καὶ παραυλίζονται. simul l. c. intelligit admirabundus ea quæ in domo tali sunt. *so sicht es wohl am hofe des Jupiters aus, (such surely must be the appearance of Jupiter's court.)* Τηλέμαχος δ' ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, α, 425, s. nam principalis domus Ulyssis in medio habebat spatiosam aulam: et θάλαμος notat conclavia, principali filio destinata. *ein zimmer das weite aussicht hatte im schlosse, (a room that had an extensive prospect in the palace.)* σιάλους εὕοντες ἐν αὐλῇ, β, 300. αὐλῆς ἐκτὸς ἐών, οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον δ, 678, ergo aliqua pars hujus aulæ, non ædificationibus, sed muro simplici, circumdata, ut extra stans audire potuerit, quid intus in aula diceretur. ὁπότε ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή, ζ, 303, aula regia te exceperit. ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος, η, 112, magnus hortus. et 130, ὑπ' αὐλῆς οὐδόν, sub aulæ limen. περὶ δ' αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν, ι, 184, ubi stabulum pecuarium, *der viehof, (the stable-yard,)* Cyclopis describitur. et 239, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς. sic et 338. 462, ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς. δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ, κ, 10, ubi regia Æoli. ἔνθα οἱ αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, ξ, 5, ubi villa Eumæi. et 13, ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει πλησίον ἀλλήλων. χῆνα ἥμερον ἐξ αὐλῆς, anserem domesticum, ο, 162, ex corte. et 554, ὄφρα ἵκετο αὐλήν, ἔνθα οἱ ἦσαν ὕες, donec venit in cortem, *auf den viehof, (to the stable-yard.)* et talis αὐλὴ dicitur et ἡ ἔπαυλις. ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, π, 165, *gieng aus dem hause, und ausser die verpallisadirung des hofes, (went out of the house, and beyond the inclosure of the court.)* et 343, ubi eadem verba, coll. 341. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, ρ, 266, καί μιν ποτὶ ἕρκιον αὐλῆς εἷσεν ἀνακλίνας, σ, 101. et 236, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ, οἱ δ' ἔντοσθε δόμου. εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή, υ, 355. ὅτε δὴ ἐκτὸς θυρῶν ἔσαν ἠδὲ καὶ αὐλῆς, φ, 191. et 389, ἔκλεισεν θύρας εὐερκέος αὐλῆς. ἄγχι γὰρ αἰνῶς (miserè prope, i. e. valde prope,) αὐλῆς καλὰ θύρετρα, χ, 137, et 376, θύραζε εἰς αὐλήν. et 442, μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς. et 459, eadem. 494, εὖ διεθείωσεν (sulphure incenso perfumavit) μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. ubi δῶμα est totum, μέγαρον vero pars: *das hauss und den grossen saal, (the house and the great hall.)* τὰ ἐπαύλια dicebantur τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμου δῶρα, παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς φερόμενα τῷ νυμφίῳ ἐν σχήματι πομπῆς. παῖς γὰρ ἡγεῖτο, χλανίδα λευκὴν ἔχων καὶ λαμπάδα καιομένην· ἔπειτα παῖς ἑτέρα κανηφόρος, εἶτα λοιπαὶ φέρουσαι ἄλλαι ἄλλα, ἐνίοτε καὶ τὴν προῖκα. et ἡ ἐπαυλία ἡμέρα erat, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισται.

αὐλίζομαι, f. ισθήσομαι. (Ἄω) stabulor, pernocto. βοῶν αὐλιζομενάων, μ, 265, vaccarum in villis. et opp. τὰ αὐλιζόμενα τοῖς ἀγρίοις. *der kühe auf den gehöfden, (of the cows in the yards.)* συῶν αὐλιζομενάων (pro αὐλιζομενῶν) porcorum in stabula sua includendorum, ξ, 412. alibi idem verbum et de hominibus ponitur.

αὖλις, ιδος. ἡ. (Ἄω) locus ubi habitatur ad tempus, commoratio, stabulum. et in bello notat castra, maxime nocturna. ἐγγὺς νηῶν αὖλιν ἔθεντο Τρῶες, stationes suas cum universis copiis, I, 232, *ihr nachtlager im felde, (the station where they pass the night in the field.)* πέλειαι, columbæ, αὖλιν ἐσιέμεναι, χ, 470, ubi αὖλις dicitur de avibus εἰς κατασκήνωσιν suam volantibus, *die zu neste gehen wollen wo sie des nachts sich aufhalten, (which go to roost where they pass the night.)* Vide sub Αὐλή, prope initium.

αὐλίσκος, vide prope initium sequentis.

αὐλός, οῦ. ὁ. (Ἄω) proprie est omne cavum oblongum et arctum, πᾶν τὸ στενὸν καὶ ἐπίμηκες. *etwas länglich hohles und schmales, etwas langrundschmales, (something that is rather long, hollow and narrow.)* est ab αὔω, i. e. βοάω, quia omnia ejusmodi oblonga στενώματα ad sonum faciendum apta sunt. hinc sunt οἱ αὐλῶνες, angustæ viæ, angusta loca: et διαυλωνίζοντα πνεύματα, venti cum impetu se per arcta inferentes; et ἡ διαυλωνία, τοπικὴ στενότης. etiam ὁ μουσικὸς αὐλός, tibia, inde nomen habet, *eine flöte, (a pipe.)* qui et ὁ αὐλίσκος. αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων, tibiarum fistularumque sonum, cantumque confusum hominum, K, 13. et tibia priscis primitus erat πένθιμος, lugubris: Μίδας δὲ ὁ Γορδίου παραβώμιον αὐτὸν ἐποίησεν, ad aras et sacra eam admovit, ἀποθεῶσαι τὴν μητέρα βουληθείς. cæterum priscis Græcis οὐ πάντη εὐγενὶς ἡ αὐλητική, non omnino nobile quid: ut indicat ille qui dixit: ἀνδρὶ αὐλητῇ θεὸς νόον οὐκ ἐνέφυσεν, (inflare solet) ἀλλ' ἅμα τῷ φυσῆν (pro φυσᾶν) χ' ὡ (καὶ ὁ) νόος ἐκπέταται. dicebatur αὐλὸς esse εὕρημα Ἀθηνᾶς, sed eam abjecisse hoc inventum, cum videret flando turpem reddi faciem. attamen multus fuit tibiarum usus apud priscos. antiquissimus αὐλὸς fuit καλάμινος μόναυλος, *eine einfache rohrflöte mit löchern, (a single reed pipe with holes.)* ut nostræ quoque solent tibiæ: et hunc Dores Italici vocabant τιτύρινον αὐλόν, i. e. σατύρικον: τίτυροι γὰρ δωρικῶς οἱ σάτυροι. idem hic αὐλὸς dicebatur ὁ καλαμαύλης, ου. alius dicebatur ὁ πλαγίαυλος, *eine querflöte, (a transverse pipe, flute:)* unde verbum πλαγιαυλίζειν. apud Phœnices ἀνετρήθησαν καὶ ἐλεφάντινοι αὐλοί, *elfenbeinerne flöten, (ivory pipes.)* αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον, Σ, 495, ibique Eustath. ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, cerebrum prosiliebat ex vulnere, P, 297, ubi παρ' αὐλὸν possit esse,

juxta cavum illud ferramenti in hasta in quod hastile inseritur, quia poëta alibi τὰς αἰγανέας vocat δολιχαύλους, *die eine lange iserne röhre haben die am holze befestiget wird und darinnen das holz stecket, (which have a long iron tube that is fitted to the wood, and into which the wood is inserted.)* potest tamen et potius esse, ὁ ἐγκέφαλος συνεξηκοντίσθη τῇ προμήκει ῥύσει τοῦ αἵματος, κραδεὶς αὐτῷ καὶ ἄνω συνεκπηδήσας. nam αὐλὸς notat et ἐξακόντισμα καὶ ὀξεῖαν ἀναφορὰν καὶ κρουνὸν αἵματος, *wenn das blut lang vorwärts schiesset, (when the blood spouts out to a considerable distance.)* collato χ, 18, s. αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος ἀνδρομέου, statim fistula crassa sanguinis per nares ivit, *es fuhr ein langer strom blut heraus, (a long stream of blood issued forth.)* omne ergo per aliquod cavum in longitudinem exsiliens dicitur quoque αὐλός. ἡ ἐπιμήκης φορὰ αἵματος ἢ ὕδατος ἤ τινος ἄλλου τοιούτου. in vestibus quoque αὐλοὶ sunt fibularum species. χλαίνη πορφυρέη πτερόνη χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισιν, τ, 227, ubi αὐλοὶ sunt ῥαβδοειδεῖς τινες ἀνατάσεις εὐθεῖαι, εἰς ἃς καταλείονται αἱ περόναι, quas propterea et κληΐδας εὐγνάμπτους alibi vocat: δίδυμοι δὲ οἱ τοιοῦτοι, i. e. διπλοῖ, ἢ συμφυεῖς ταῖς περόναις. ubi confer περόνη.

αὐλών, ὁ, vide prope initium præcedentis.

αὐλῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) est epitheton galeæ, ὡς εἰς αὐλὸν ἀνηκούσης, i. e. εἰς στενὸν καὶ μακρὸν ἀποληγούσης. cæterum ὁ αὐλὸς, qui longum et angustum sæpe notat, tamen catachrestice in hac voce ponitur. ἡ λήγουσα εἰς ὀξὺ τῷ αὐλίσκῳ, εἰς ὃν ὁ λόφος ἐνίεται. maxime tamen galea sic dicitur, quia habet aperturam et quasi oculum in sua cavitate oblonga et in suo αὐλῷ, ex qua faciei pars magna prospicit vel prospicere potest ejus qui galea indutus est. Ε, 182. Λ, 353. Ν, 530. Π, 795.

αὖος, α, ον. (Ἄω) aridus, siccus. *dürr, trocken, (dry.)* βόας αὔας ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, Μ, 137, i. e. clypeos ex coriis bubulis siccis factos, vel iis inductos. sic Ρ, 493, βοέαις αὔαις (αὔησι), tergoribus boum siccis, *mit getrokneten ochsenhäuten*, i. e. *schilden die damit überzogen waren, (dry ox-hides, that is, shields covered with them.)* αὖον ἄϋσεν θώρηξ, resonuit aridum, Ν, 441, qualis est sonus quando arida finduntur aut rumpuntur, coll. 409, καρφαλέον ἄϋσεν ἀσπίς. κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν, (ἀμφηΰτουν) Μ, 160, aridum circumsonabant galeæ. αὔη ergo βοὴ est species aliqua soni, ut et ἡ ὑγρά. ξύλον αὖον, lignum aridum, Ψ, 327. δένδρεα αὖα πάλαι, περίκηλα, ε, 240. ξύλα κάγκανα, αὖα πάλαι, περίκηλα, σ, 308, ubi illa adjectiva notant fere idem.

ἄϋπνος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) insomnis, *ohne schlaf, schlaflos, (without sleep, sleepless.)* ἀΰπνους νύκτας, Ι, 325. τ, 340. ἀΰπνους ἡμᾶς τίθησθα, ι, 404, facis ut dormire nequeamus. ἄϋπνος ἀνὴρ, i. e. ὀλιγόϋπνος, parcus somni, κ, 84. οὐ πως ἔστιν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν ἀνθρώπους, τ, 591.

Αὔρα, ας. ἡ. (Ἄω) et ionice ἡ αὔρη, ης. aër leniter motus, spiratio aëris, *gelinde bewegte luft, (the air moved gently.)* scribitur et ἡ αὖρα. est ab ἄω, et αὔω. αὔρη ψυχρὴ πνέει ἐκ ποταμοῦ, ε, 469, *die luft wird kalt vom strome, (a cold breeze blows from the river.)*

αὐρέω, vide sub ἐπαυρέομαι, ad finem.

αὔρηκτος, pro ἄρρηκτος, q. v. confer etiam αὐίαχος.

Αὔριον, (Ἄω) adverb. cras, et quidem statim cum primo mane. est enim hæc vox cum ἡ ἠὼς ejusdem originis: nimirum ab αὔω, i. e. splendeo, λάμπω, φαίνω. *auf den morgen, (on the morrow.)* αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, Θ, 535, coll. 525, ἠοῦς. et 538, ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. αὔριον ἱερὰ Διῒ ῥέξας, Ι, 357. et 429, αὔριον, ἢν ἐθέλησιν, 688. ἑρμηνεὺς, Σ, 269. εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς, α, 272. πομπὴν δ' ἐς τόδε αὔριον ἐγὼ τεκμαίρομαι, præfinio, *bestimme ich, setze ich fest, (I determine,)* η, 318. ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, λ, 350, quod quidam legi jubent ὑφὶν, ἐπαύριον. ἡσυχίη δέ μοι εἴη αὔριον, σ, 23. proprie ergo notat, sequens mane: a parte ad totum potest et notare, sequentem diem, imo et, sequens tempus.

αὔρω, vide sub ἐπαυρέομαι, ad finem.

αὐσταλέος, έα, έον. (Ἄω) aridus, sordidus. ὁ αὐχμῶν, ὁ μὴ λουσάμενος καὶ χρισάμενος, non lotus et unctus ex more honestiorum et beatiorum. est ab αὔω, sicco: inde est ὁ αὐτὸς (non pronomen illud, sed nomen,) ariditas, siccitas, horror, sordes. inde, inserto sigma, est αὐστηρὸς, et αὐσταλέος. εἰ κεν ἀϋσταλέος, κακὰ εἱμένος, si illotus et non unctus, maleque vestitus, τ, 327.

αὐστηρὸς, vide supra.

αὐτάγρετος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) si quis ipse sibi conciliat rem. ab αὐτὸς et ἀγείρω. εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, π, 148, si enim aliquo modo essent hominibus omnia ex suo arbitrio eligenda; tunc ego patrem meum mihi omnium primum reducerem. nunc avo possum multo minus opitulari. ergo directa gnome est: οὕτως πάντα βροτοῖς αὐτάγρετα.

αὐτὰρ, (Ἄρα) idem est quod ἀτὰρ, æolice inserto υ. Α, 118, 135, 282, 430, 597, 605. Β, 103, 105, 107, 218, 317, 406, αὐτὰρ ἔπειτα, *und hiernächst, (and hereupon.)* 421, 599. Γ, 1, 18, 69, 273. Ε, 130, 398, s. 806. Ζ, 474. Η, 101. Μ, 13. Ν, 682, 695, 698. Ξ, 280, 374. Ο, 45, 132, 134, 304, 334, 401. Π, 177, 534, 732. Σ, 231, 608. Τ, 15, 63, 188. Υ, 208, 403. Φ, 157, 187, 293, 334, 414, 570. Χ, 3, 390. Ψ, 2, 866, 877. Ω, 50. α, 9, 57, 123. β, 126. ι, 364. κ, 181. λ, 598. μ, 228, *sondern, (but.)* ο, 159, 172, *denn, (for,)* nam. 281, 365, 490. σ, 227. φ, 290.

αὖτε, (Αὖ) adverb. notans idem quod αὖ. autem, vero; rursus, contra, porro; prout contextus id in aliis linguis efferri postulat.

Germanis plerumque est *aber, endlich aber, ferner, hierauf, hinwiederum, (but, but at length, farther, hereupon, then again.)* quod autem antiqui Græci hoc αὖ non legerint av (af) sed au, testis est Aristophanes, qui latratum canis per αὖ αὖ imitatur. τίπτε αὖτε, cur tandem, Α, 202. et 206, rursus, *hierauf, (hereupon.)* et 237, νῦν αὖτε, nunc autem, *nun hingegen, (whereas now.)* et 340, εἴ ποτε δ' αὖτε, si quando rursus. et 370, post, *darauf, (thereupon.)* et 404, etiam, *auch, (also.)* Β, 105, postea. et 225, iterum, *abermal, (again.)* et 370, rursus, certe. et 407, porro. et 731, αὖθ' pro αὖτε. et 819, *ferner aber, (but farther.)* et 826. Γ, 58, vicissim. 67, 76, *hierüber, (hereupon.)* 180, etiam. 191, 241, 383. Δ, 10, contra, *hingegen, (on the contrary.)* 238, 321. Ε, 117, νῦν αὖτε, nunc quoque, nunc rursus. 224, denuo. 246, 279, 418, 855. ἔνθα κεν αὖτε, tum sane fortasse, Ζ, 73, *hierauf nun wohl, (now hereupon.)* et 234, ἔνθα αὖτε, tunc autem. 332, 440. Η, 30, 248, *hierauf wieder, (hereupon again.)* 291, 302, 335, 345, *gliechfals hierauf, (immediately afterwards.)* 377, 395, 448, 459, retro, *wieder weg, (back again.)* Θ, 26, *hierauf, alsdenn, (hereupon then.)* 139, *wiederum, (again.)* 142, *auch uns wieder, (us too again.)* 357, 373. Ι, 135, *hernach, (afterwards.)* 277, 698. Κ, 64, 280, 283, 420. Λ, 130, 821. Μ, 215, *doch auch, (yet even.)* Ν, 178, 197, 259, 414, 628, *nun noch weiter, (now still farther,)* 642, αὖτε ἐξαῦτις, *wieder zurück, (back again.)* 774. Ξ, 64, 263, 364, 454, 469. Ο, 205, 253, 287, αὖτε ἐξαῦτις. 290, 337, 370. Π, 755. Ρ, 244, 304, 319, 560, 706. Σ, 6, 94, 146, 159, 183, 466, 472. Τ, 38, 107, 134, 151, 184. Υ, 86, 103, 123, 128, 205, 273, 450, 483. Φ, 160, 169, 191, 461, 511. Χ, 79, 129, 171, s. 177, 232, 238, 285, 303. Ψ, 140, 193, 278, 316, 356, 480, 586, 604, s. *hingegen, aber, (on the other hand, but.)* 643, 645, 729, 756, 778, 841, s. Ω, 10, 217, 344, 378, 511, 619, 668. α, 111. β, 103, 203, 331, 335, 386, 393. γ, 402. δ, 20, 102, 130, 219, 795. ε, 29, *auch, (also.)* 48, contra, *hingegen, (on the contrary.)* ζ, 119, rursus. θ, 127, 444, iterum. ι, 222, 248, 256, 266, 393, 407, 452. κ, 11, 41. λ, 21, 92, *nun auch noch, (now even still.)* 302, 337, *auch noch dazu, (moreover.)* 484. μ, 87, contra. 282, *darauf, (thereupon.)* ν, 14, deinde. 125, 200, rursus. π, 1, 36, coll. 30, 209, 385, 409, 434. ρ, 389, autem. σ, 48. τ, 549. υ, 33, 165, 190, 380. χ, 6, 165. ψ, 243. ω, 4, 277. αὖθ' ἑτέρωθεν, Ο, 501. Σ, 243, *gleichfals, hinwiederum, auch, (likewise, again, also.)*

ἀΰτέω, f. ήσω. ("Αω) idem quod ἀΰω. ἀΰτει (ἤϋτει) πάντας, inclamabat omnes, Λ, 258. ἀΰτει μακρὸν, Υ, 50. μέγα, Φ, 582.

ἀΰτή, ῆς. ἡ. ("Αω) clamor, *das geschrey, (the cries.)* in specie, clamor pugnantium, prœlium, *eine schlacht, (a battle.)* sic et ἡ βοὴ poni solet. ἡ 'Ενυὼ, Bellona, itidem habet nomen ab ἐνύω, inclamo, in hoc speciali significatu. et ἡ φύλοπις est orta ἐκ τῆς τῶν φύλων, i. e. λαῶν, ὀπὸς, ab ἡ ὄψ, vox. πολέμοιο δ' ἀϋτῆς τε πτόλεμόν τε, carebat, abstinebat, prœliis, Α, 492. εἴποτ' ἀϋτῆς σχοίατο, si a clamore desisterent, Β, 98. et 153, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν οἴκαδε ἱεμένων: ubi simpliciter notatur strepitus multorum hominum inter se clara voce loquentium. οὔπω ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς, i. e. nondum in prœlio adfuerat exercitus eorum, Δ, 331, atque ibi, per hyperbaton, ad ἀϋτῆς pertinet, versu 333, Τρώων καὶ 'Αχαιῶν: et intersertus versus 332 est quasi in parenthesi. "Ηρη μεμαυῖα ἔριδος καὶ ἀϋτῆς, cupida pugnæ, Ε, 732. σοῦ ἕνεκα ἀϋτή τε πτόλεμός τε, Ζ, 328, inquit Hector ad Paridem. ὀψείοντες (videre cupientes) ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο, Ξ, 37. et 96, πολέμοιο συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς, prœlio conserto. sunt hæc duo nomina παραλληληθέντα, notantque idem. hinc et verbum additum id innuit: nam alias ἀϋτὴ neque ὅπτεται neque φαίνεται, sed ἀκούεται μόνον. ὁπότ' ἂν νῆας ἀφίκηται ἀϋτή τε πτόλεμός τε, Π, 63. δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς, Ν, 621, insatiabiles gravis pugnæ. ὦρτο δ' ἀϋτὴ ὀξεῖα, Ο, 312, s. ubi vide ὀξύς. πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτὴν, Ι, 543. ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκε, Μ, 338. ἵκει, Ξ, 60. ὄσσε (oculos) ἰδὼν δηΐων (hostium, dissyllabice in metro legendum) ἐν ἀϋτῇ, Ρ, 167, et sic plene dictum, quando prœlium significatur. nam non omnis ἀϋτὴ statim est et πόλεμος. 'Αθηναῖοι, μήστωρες ἀϋτῆς, Δ, 328, periti belli. sic de aliis, Ν, 93, 479. δύω μήστωρες, Π, 759. κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ, defessos pugnando, Λ, 801. Π, 44. σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀϋτὴ, Μ, 377. sic Υ, 374. ἀολλέες ὄρνυτε ἀϋτὴν, conferti ciete pugnam, Ο, 718. 'Οδυσσῆος ἀϋτὴ, ejus clamor, Λ, 466. ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτὴ νυμφάων, ζ, 122. coll. 117. οἱ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτὴν, λ, 382. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετο ἀϋτὴ, clamor et nuntii, ξ, 265, coll. 266, βοῆς ἀΐοντες. sic et ρ, 434, 435.

αὐτῆμαρ, ('Ρέω) adverbialiter. eodem die, hoc ipso die, τῷ αὐτῷ ἤματι, αὐθημερόν. Α, 81. Σ, 454. γ, 311. hinc, σοφὸς αὐθημερινὸς, extemporaneus artifex.

αὐτίκα, ("Εω) adverb. deinceps, continuo, statim, mox, jam. *sogleich, alsobald, izt, (immediately, instantly, at this moment.)* est ab ἵκω, venio, eo, et αὐτὸ, pro αὐθίκα, Ionica mutatione; quasi, cum ipso adventu, notat enim sæpe idem quod νῦν, in præsenti: unde et est τὸ παραυτίκα, præsens, *voritzo, (formerly.)* αὐτίκα δ' ἔγνω Πάλλαδα, statim agnovit eam, Α, 199, nam homo prudens celeriter se colligit. 386, 583, αὐτίκ' ἔπειτα, *gleich darauf, (immediately afterwards.)* 539, *alsofort, (instantly.)* et 118, αὐτίχ' pro αὐτίκα, continuo. Β, 322, 442, 662. Γ, 29, 141, 267. Δ, 5, 140, 160, εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' 'Ολύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, *wenn denn nun auch schon nicht so gleich Gott es erfüllet hat, so wird er es doch hiernächst erfüllen, (for though God hath not yet fulfilled, he will hereafter fulfil it:)* ubi

vides oppositum αὐτίκα, statim, τῷ ὀψὲ, olim, deinde. 172, in præsens. E, 214, 494, 715, 841. Z, 308, αὐτίκα νῦν, ubi utrumque est idem: statim nunc, non vero in futurum demum. 472, celeriter. I, 135, ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται, hæc omnia statim præsenti tempore aderunt ei; et sequuntur deinde promissiones in futurum. 277, 453, 515, ubi αὐτίκα et ὄπισθεν opponuntur: in præsens multa dat, et in futurum alia pollicetur. Λ, 510, 517, 581. M, 69. ἦτ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι, certe sane equidem velim e vestigio id fieri. 81, 250, *auf der stelle, (on the spot.)* 309, 365, 393, 469. N, 17, 749. Ξ, 154, 237, αὐτίκ' ἐπεὶ, immediate postquam, *so gleich drauf, (immediately afterwards.)* 363. O, 135. Π, 184, 259, 308, 528, 678, 864. P, 84, 649. Σ, 96, αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα (post Hectorem) πότμος ἑτοῖμος, mors tibi continuo post parata est. 98, αὐτίκα τεθναίην, *mag ich doch gleich sterben, (may I instantly die.)* 145, 531. T, 20, 126, 242, αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην τετέλεστο δὲ ἔργον, statim dictum factum. 352. Υ, 140, 292, 321. Φ, 330, 359, 378, 419. Ψ, 39, 118, 412, 488, 552, ἢ καὶ αὐτίκα νῦν, vel in præsens. 593, ἄφαρ κε αὐτίκα, promte sane statim. 664, 754, 768, 862, 872, e vestigio. Ω, 315, 340, 654. α, 324. β, 367, 379. γ, 448. δ, 137, 220, 398. ε, 44, 205, αὐτίκα νῦν, ut notet τὸ αὔθωρον. 229, 373, 451. ζ, 48, 148. θ, 447, 497. ι, 156, 213, 356, αὐτίκα νῦν, *so gleich, (immediately,)* μάλα αὐτίκα, illico omnino, κ, 111. 237, 345, 487. λ, 152. μ, 394. ν, 364. ξ, 153, ubi festive innuit personatus Ulysses, se adesse jam: sed occultat hoc αὐτίκα rursus per addita, maxime 161, ne suspicio oriatur, et ne servus eum paullo curiosius intueatur. et 403, ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα. ο, 56, 423. π, 102, 327. ρ, 23, 256, 327, e vestigio, et pertinet ad κατέλαβεν αὐτὸν μοῖρα θανάτου. σ, 96, 202. τ, 190, 390, 392, υ, 63, 103. ψ, 262, 362. ω, 182. alibi τὸ αὐτίκα etiam notat, *exempli causa, verbi causa:* sicut Germani suum *izt, (now)* quoque ponunt.

αὖτις, (Αὖ) adverb. rursus, *wieder, (again.)* retro, *zurück, (back.)* ὕστερον αὖτις ἰόντα, postea rursus venientem, A, 27. et 140, ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις, de his consultabimus etiam rursus et alio tempore. ἀγορῆνδε αὖτις ἐπεσσεύοντο, rursus, B, 208. κεῖνον δ' αὖτις ἐγὼ, hunc vicissim et ego, Γ, 440. Δ, 15, rursus. et 19, retro. 82, 222. οὐ πάλιν αὖτις, E, 257, non retro rursus, *nicht zurück wieder, (not back again.)* 697, 859. Z, 367. H, 462, postea. Θ, 271, αὖτις ἰὼν, retro iens. αὖτις ἕλετο rursus abstulit, I, 368. et 375, οὐδ' ἂν ἔτι αὖτις, non sane amplius rursus, *nun noch wiederum, (yet again.)* θέω μετά σε αὖτις, K, 63, recurro ad te. 200, 463, porro. 468, αὖτις ἰόντε, retro euntes, i. e. ἐπανιόντας, *im zurückkehren, (returning.)* ποτὶ δ' αὖτις, mox rursus, Λ, 63. 446, αὖτις ὑποστρέψας, retro conversus. et 566, 757. M, 31, rursus, deinde. 190, postea, deinceps. 369, ἐλεύσομαι αὖτις, redibo, *will wieder zurück gehen, (will return.)* sic et N, 753. 239, 645. Ξ, 438. O, 29, 31, 60, denuo, *von neuem, (again.)* 62, iterum, vel potius retro. 235, 364, 457, 571, 697, 706. Π, 337, 476, 726. P, 103, 498, 533. Σ, 59, 89, 153, 238, 286, 377, 440. T, 129. Υ, 379. Φ, 47, 56, 84, 535. X, 449. Ψ, 75, 205, 229, 733. Ω, 17, 150, 179. γ, 161, 164. δ, 478, 482, 549, 554. ε, 430. θ, 301. ι, 272, 354, 360, 496. κ, 55, 461. λ, 597, 626. μ, 438, 453. ξ, 140, 356. ο, 430, 438. ρ, 602. σ, 156. τ, 65, 257, 506. φ, 130, 139, 211. χ, 69, 161, 272. ψ, 24, 164, 220, 316. ω, 407. cæterum αὖτις est Ἰωνικὸν, αὖθις vero κοινόν. utrumque plerumque est πάλιν, εἰς τὸ ὀπίσω.

αὖτις ἄψ, vide sub ἄψ, sub medio.

ἀϋτμή, ῆς. ἡ. (Ἄω) spiritus, vapor, halitus, exhalatio, fumus. *der hauch, athem, dampf, (the breath.)* ab ἄω, i. e. πνέω, et υ est æolice intersertum. εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, quamdiu spiritus in pectoribus manserit, I, 605, τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, *der athem, (the breath.)* sic et K, 89, i. e. ἕως ἂν ζῶ ὑγιῶς. sed Ξ, 174, ἐς οὐρανὸν ἵκετο ἀϋτμὴ, in cœlum pervenit odor et exhalatio suavis, *der geruch, die ausdünstung, (a smell, odour.)* de follibus spirantibus est Σ, 471, φῦσαι, παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. de vapore ignis est Φ, 366, τεῖρε δ' ἀϋτμὴ, vapor ignis infestabat eum, *der qualm, die heisse luft, (hot vapour, hot air.)* βλέφαρα καὶ ὀφρύας εὗσε ἀϋτμὴ, ardor igniti vectis adurebat palpebras et supercilia, ι, 389, *die hitze des glühenden pfahles versengete, (the heat of the burning brand, scorched.)* ὄρσας ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν, excitans ventorum intolerabilem flatum, λ, 399, 406, *ein blasen der winde, (blast of wind.)* κνίσσης ἡδὺς ἀϋτμὴ, suavis odor ex assata carne, μ, 369, ubi adjectivum attice ut generis communis positum. πυρὸς ἀϋτμὴ, π, 290, ὁ καπνὸς, ὡς ἀναθυμίασις, *der rauch, (the smoke.)* sic et τ, 20. ab eodem ἄω est et ὁ ἀτμὸς, vapor, et ἡ ἀτμίς.

ἀϋτμήν, ένος. ὁ. (Ἄω) idem quod ἡ ἀϋτμή. ἔχει ἀϋτμένα, effudit halitum, *hauchete stark an, (blew strong,)* Ψ, 765, i. e. πνοιήν. λιγέων ἀνέμων ἀϋτμένα ἐπέχευεν, flatum stridulorum ventorum immisit, γ, 289.

αὐτοβοεί, adv. cum ipso clamore, primo impetu, vide sub βοή, sub medio.

αὐτοδάξ, vide sub ὀδάξ, prope initium.

αὐτοδιάκονος, vide sub ἐγκονέω, prope initium.

αὐτοδίδακτος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) qui ipse a se doctus et institutus est in arte aliqua. per se id non admodum est laudabile, si quis ipse se docere vult: est quoque res valde ardua, si recte procedere debet. sed χ, 347, αὐτοδίδακτος δ' εἰμί, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν, inquit cantor et poëta præstans: deus mihi in animo cantus omnigenos ingeneravit: ubi id

additur, ut a probro liberetur hoc de se effatum. Vide sub οἴμη, prope finem.

αὐτόδιον, (῞Εω) adverb. e vestigio, extemplo, *stehendes fusses, (immediately.)* παραχρῆμα. quasi ex αὐτῆς ὁδοῦ, οὐκ ἀλλαχοῦ που, χωρισθέντα. et est scriptio Ionica pro αὐθόδιον, ab ὁδὸς et αὐτὸς compositum. αὐτόδιον δ' ἄρα μὲν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν, θ, 449, deinceps statim proma jussit eum lavari. Vide sub ἐπίστιον.

αὐτοέτης, εος. ὁ ἡ. (῞Εω) et neutrum, τὸ αὐτόετες. per totum annum. eodem anno. ὅθεν οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἴχνοῦσι, unde ne aves quidem magnæ eodem anno veniunt, γ, 322, i. e. δι' ὅλου ἔτους, *innerhalb einem ganzen jare, (for a whole year.)* et hæc est hyperbole, de mari valde lato. re vera iter illud a Creta in Ægyptum breve est, intra diem quintum mediocri vento absolvendum: sed quia loca illa, vulgo Græcorum, eo tempore valde erant incognita; hinc auget Nestor rem, deterrendi adolescentis causa a longinquiore itinere. recentiores Attici adjectiva in ης a nominibus neutris in ος orta, cum acuto in ultima efferunt, dicuntque αὐτοετὴς, τριετὴς, etc. Homerus autem cum antiquissimis acutum in penultima posuit.

αὐτόθεν, (῾Ο) inde, ex eo loco, ex eodem loco. αὐτόθεν, ἐξ ἕδρης, ex eodem loco, nimirum e sella sua, sc. surgentem; sed et stantem ibi ad sellam, nec procedentem in medium, Τ, 77, ut ἐξ ἕδρης ἀναστὰς sit jungendum in constructione, sicut αὐτόθεν respicit ad μετέειπεν, et opponitur τῷ, ἐν μέσοις, inter medios. nam alias locuturus ad concilium, progrediebatur in medium, ut ab omnibus fere æqualiter abesset: sed h. l. rex surgebat tantum ex sella sua, et ad eam stans loquebatur, non vero, ut moris alias erat, in medio. hinc et accuratius postulat ut præbeatur sibi silentium. cæterum hi duo versiculi sunt specimen confusioris paullo positionis vocum, ex qua facile errores nasci queunt. ἡμεῖς μὲν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσω αὐτόθεν, nos eum avertamus retro isthinc, Υ, 120, ἐξ αὐτοῦ δὴ τοῦ τόπου ἔνθα νῦν ἐστὶν Αἰνείας. θεοῖς ἔσπεισαν αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων, ν, 56, conf. σπένδω. αὐτόθεν, ἐκ δίφροιο, καθήμενος, φ, 420, non ergo exsurgens ad sagittandum, sed quasi negligenter agens.

αὐτόθι, (῾Ο) adverbium loci, ibi, hic. ὡς ὤφελες αὐτόθι ὀλέσθαι, utinam ibi periisses, Γ, 428. τὸν αὐτόθι εἴασε κεῖσθαι, ὅθι, eum ibi sivit jacere, ubi — Ε, 847. σὺ δὲ αὐτόθι λέξεο μίμνων, tu autem hic manens cubato, Ι, 613. κατελίπτην δὲ αὐτόθι πάντας ἀρίστους, relinquebantque ibi omnes præstantissimos, Κ, 273. et 443, ἐμὲ λίπετε αὐτόθι, me relinquite hic, in hoc loco. ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, ille ibidem habitavit, Ξ, 119. sic porro, Π, 294, 848, hic. Τ, 403. Υ, 340. Φ, 201, 496. Ψ, 147. Ω, 673, 707. δ, 302, 508. ζ, 245. ι, 29, 496. κ, 132. λ, 186, 355. μ, 161. ξ, 67, 285, 525. ο, 326. ρ, 254. φ, 90. ω, 463.

αὐτοκασιγνήτη, ης. ἡ. (Γάω) germana soror, κ, 137, de Circe.

αὐτοκασίγνητος, ου. ὁ. (Γάω) germanus frater. Β, 706. Λ, 427. Ν, 534. αὐτοκασίγνητον καὶ δαίρα, Ξ, 156. μήτρως Ἕκτορος, αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, Π, 718. Κάστορα καὶ Πολυδεύκεα, αὐτοκασιγνήτω, Γ, 238. alias dicti ὁμογάστριοι, qui certissimi sunt fratres ex eodem utero: nam ὁμοπάτριοι μὲν, ἀμφιμήτριοι δὲ, putantur et creduntur magis fratres. Sophocles germanos vocat ὁμαίμους, ex uno sanguine: quanquam et hi tamen et in genere consanguinei.

αὐτοκράτωρ, vide sub Αὐτομέδων, in R.

αὐτόματος, η, ον. (Μάω) et attice ὁ ἡ αὐτόματος. proprio impulsu agens, *aus eigenem triebe, (of his own accord.)* ab αὐτὸς, et μάω, cupio, studeo, nitor. αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε Μενέλαος, ex proprio proposito et instinctu venit ad eum, non vero vocatus, Β, 408, *er kam von selbst, (he came of himself,)* αὐτόκλητος, ipse se vocans, ἀφ' ἑαυτοῦ μεμαὼς (i. e. προθυμούμενος) ἐλθεῖν: nam familiariores veniunt invocati, alieni vero vocati, ad convivium solemne. hinc et τὰ παρὰ τοῖς μηχανικοῖς ὀνομάζονται αὐτόματα, vi sua interna operantia, nulla adhibita vi externa αὐτόμαται πύλαι οὐρανοῦ μύκον, Ε, 749, portæ cœli sonabant ipsæ per se, cum se aperirent sua vi, δίχα πυλωρῶν, sponte sua, et quasi essent istæ portæ αἰσθητικαὶ, sensum habentes. sic et Θ, 393. ὄφρα αὐτόματοι θεῖον δύσαιντο ἀγῶνα, ut sponte sua inirent conventum divinum; Σ, 376, ubi sermo est de poculis sic artificiose factis, ut vim locomotivam non modo, sed et sensum quo procedendum sit, haberent. ergo erat ibi αὐτόματος τῆς τῶν τριπόδων κινήσεως μηχανή. apud recentiores αὐτόματα dicta quoque sunt τὰ κατὰ τύχην, si quid improviso accidit. et adv. αὐτομάτως sæpe est, præter rationem, ex libidine aliqua inconsulta. sic apud Theocritum, XXI, 26, αὐτομάτως μέμφῃ τὸ θέρος, præter rationem culpas æstatem, et vide ibi Heinsium. Vide sub τεύχω, paullo ab initio.

αὐτονυχεὶ et αὐτονυχί. (Νύσσω) adverb. hac ipsa nocte ἐελποίμην ἄν, Ἀχαιοὺς αὐτονυχεὶ νηῶν ἐπιβήσειν, Θ, 197, speraverim sane, Achæos hac ipsa nocte conscensuros naves.

αὐτὸς, ἡ, ὁ. (῾Ο) ipse, *selbst, (himself, herself, itself.)* est compositum pronomen ex αὖ, etiam, et ὃς, vel ὁ, ille qui, interserto euphonico τ. ὄφρα αὐτὸς ἔχῃς, ut tu ipse et solus habeas, Α, 133. et 137, ἐγὼ αὐτὸς ἕλωμαι. et 161. καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς, *und dennoch drohest du mir mein ehrengeschenk selber eigenmächtig zu nehmen, (and nevertheless thou threatenest to take away my reward itself of thine own authority:)* ubi αὐτὸς habet emphasin, du, *(thyself;)* nam sequitur ego, et Achivi. αὐτὸς Ὀλύμπιος, Β, 309. et 360, ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεο τ' ἄλλῳ, at, rex, et ipse bene consule, et obtempera alteri. et 588, ἐν δ' αὐτὸς κίεν, inter eos

ipse vadebat; ubi est κατ' ἐξοχὴν positum. et 612, αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ, ipse rex iis dedit. et 642, οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, ipse non amplius vivebat. et 826, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. sic et E, 433. porro, αὐτὸς, Γ, 106, 196. Δ, 167. 318, ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτός. E, 22, 230, σὺ μὲν αὐτός. 237, σύγ' αὐτός. 822, νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι. 880, tu ipse genuisti, sine matre. Z, 290, αὐτὸς Ἀλέξανδρος, ubi involvitur admiratio, quod in tali tempore et fuga, tamen et de talibus comparandis cogitarit. et 363, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός. H, 50, 285. αὐτός περ ἐὼν, i. e. μόνος, Θ, 99. I, 129, 139, 271, 300, αὐτὸς καὶ τοῦ (αὐτοῦ) δῶρα. 445, θεὸς αὐτός. M, 324, coll. 325. N, 58, 252, *ich von selbst, (I of myself.)* 319, 426, 448, 678, 729, 734. Ξ, 276, 462. O, 120, 132, coll. 134, 198, 234, 321, 610, 646. Π, 172, 239, 497, καὶ αὐτὸς μάρναο περὶ ἐμεῦ, etiam ipse pugna pro me: nam non nimis gloriosum est, alios tantum hortari ad strenue faciendum. 526, quemadmodum Sarpedon me hortatus est suprema voce. 551, 690, 834, 852. P, 48, 178, 251, 254, ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, aliquis sua sponte et injussus eat, *von selbst, (of his own accord,)* ἐλθέτω αὐτὸς αὐτόματος. 322, 506, 623. Σ, 26, 132, 194, αὐτὸς ὅγε, i. e. αὐτὸς οὗτος. 450. T, 316. Υ, 173, 201, 310. X, 9, 58, 113, 198, 428. Ψ, 244, 335, 394, 531, 546, 578, sc. ὁ Ἀντίλοχος. 591, 734. Ω, 140, 280, 294, 312, 368, 418, 560, 589. α, 53, 117, 216, 393. β, 40, 112, 133, 246, 287. γ, 26. ε, 215. ζ, 218. η, 60. θ, 356, 445, 491. κ, 405, 528. λ, 112, 601. μ, 49, 57, 140. ν, 21, 203. ξ, 8, 45, coll. 41, 450. ο, 81, 90. π, 100, ubi post αὐτὸς colon ponunt antiqui, et ejiciunt versum sequentem, qui et re vera est inficetus in hoc contextu. 404, 448. ρ, 17, 30, 404. σ, 47, 311. τ, 219, 329, 501. υ, 136. φ, 190, 207, 257, 317. χ, 53. ψ, 55, 68, 124. et 171, καὶ αὐτὸς λέξομαι, vel solus cubitum ibo, si uxor non una esse vult, μόνος. 185, 357. ω, 320, κεῖνος μέντοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, *der bin ich selber, (it is I myself,)* et ὅδε est δεικτικὸν, admoto digito quasi. 444, 505. ergo αὐτὸς fere semper est, ipse; raro ille: deinde est pro, μόνος, denique αὐτόματος. πατρὸς μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ, Z, 446, ubi vides, unde recentiorum compositum, ἐμαυτοῦ, ortum habeat. sic, ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ, suo ipsius animo, K, 204, pro quo recentiores dixere ἑαυτοῦ. τὴν αὐτοῦ φιλέει, suam amat, I, 342. ἄγχι αὐτοῦ, prope ipsum, P, 10. πλὴν αὐτοῦ Λαοδάμαντος, præter ipsum, Θ, 207. τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος, hoc ipso anno, τ, 306. ἰθὺς κίεν αὐτοῦ, recta ad eum ivit, ω, 240. ἓο αὐτοῦ, i. e. ἑαυτοῦ, T, 384. ἓο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει, i. e. ἑαυτὸν βλάπτει, θ, 211. sic, ἑοὶ αὐτοῦ θῆτες, sui ipsius mercenarii, δ, 643. ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος, α, 409. sæpissime autem αὐτοῦ adverbialiter ponitur de loco, ut sit τοπικὸν ἐπίῤῥημα, παθὸν ἔλλειψιν, pro, ἐπὶ τούτου τοῦ χώρου ἢ τοῦ τόπου ἢ τοῦ δήμου: ibi, illic, hic. τὸν δ' ἔλιπε αὐτοῦ, reliquit eum ibi, A, 428. sic et B, 35. Δ, 292, 364. αὐτοῦ, ἐνὶ Τροίῃ, hic in Trojano, B, 237. et 332, μίμνετε πάντες αὐτοῦ, manete omnes hic; ὧδε ἐπὶ αὐτοῦ τοῦδε τόπου. idem dicitur αὐτόθι, ex quo per syncopen est αὖθι. ἵππους αὐτοῦ ἐρυκακέειν, equos hic continere, E, 262. et 886, ibi, in eo loco, στῆτε, state hic, Z, 80. et 192, αὐτοῦ μιν κατέρυκε, *er behielt ihn da, (he detained him there.)* et 431, mane hic. αὐτοῦ κὲ ἔνθα, ibi sane sedens tunc, Θ, 207, nisi potius adfectuose utrumque notat idem. sic, αὐτοῦ, ibi, I, 461, 630, pro ἐκεῖ. Λ, 226. N, 564, 751. O, 349, 656. Π, 506, 649, 742. P, 416. Σ, 330, 332, 468, 481, 488. Φ, 17, 114, τοῦ δ' αὐτοῦ, et illius ibi. 322, 425, τῆς δ' αὐτοῦ, et illius ibi. X, 5. Ψ, 258, 298, 460, αἱ δέ που αὐτοῦ, illæque forte ibi, coll. 461, κεῖσε, usque eo. β, 250, hic. sic et 317. γ, 397, 427. δ, 639, που αὐτοῦ, alicubi illic. et 703, τῆς δ' αὐτοῦ, *sie ward auf der stelle wie ohnmächtig, (she immediately fell as it were into a swoon.)* ι, 68, 274, 362. ι, 96, 194, 303. κ, 96, 266, 271, μένε αὐτοῦ (mane hic) τῷδ' ἐνὶ χώρῳ. 444, 511. λ, 331, 371, 627. μ, 95, 204, 256. ν, 205, 207. ξ, 51, i. e. ἐκεῖ, ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ τόπου, *da schlief ich drauf, (thereupon I fell asleep.)* 260, 275. ο, 199, 305. π, 74, 132, 344. ρ, 187, hic. 276, 282, 531. σ, 189, 211, τῶν δ' αὐτοῦ, et illis ibi. τ, 44. υ, 159. φ, 40, 138, 165, 239, 385. χ, 4, 68, 96. ψ, 205, τῆς δ' αὐτοῦ, et ei ibi, sc. cum hoc audiret, vel videret: ut in tali contextu non simpliciter locum, sed et occasionem notet. sic ergo et, τοῦ δ' αὐτοῦ, ω, 344, quæ est circumlocutio magni terroris. et 470. quibus locis omnibus est adverbialiter. σοὶ αὐτῷ, Γ, 51. αὐτῷ μοὶ, E, 459, 884. δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ λώϊον, Z, 338. sic ἐμοὶ αὐτῷ, N, 73. Π, 12. σοὶ αὐτῷ, I, 517, ubi est positum ἐξοχικῶς. et 548, ἀμφὶ αὐτῷ, sc. νεκρῷ. σοὶ, O, 231. et 449, τάχα δ' αὐτῷ, ipsi. sic et P, 291. πτόλεϊ δὲ καὶ αὐτῷ, urbi et tibi ipsi, P, 152. et 407, οὐδὲ σὺν αὐτῷ, neque etiam secum, quod recentiores scribunt αὑτῷ, nam significatur idem qui cogitans et secum loquens inducitur. νοέοντι καὶ αὐτῷ, intelligenti et ipsi, Ψ, 305. et 381, ἐπ' αὐτῷ κεφαλὰς καταθέντε, in ipsum capita innitentes ambo equi. οὔτ' αὐτῷ οὔτε ξείνοις, nec ipsi nec hospitibus suis, γ, 350. et 381, αὐτῷ καὶ παίδεσσι, præcedente μοι, 380, ipsi mihi et liberis meis. αὐτῷ κήδεα, ἐμοὶ δ' ἄχος, δ, 108. et 654, τῷ δ' αὐτῷ (sc. Μέντορι) πάντα (κατὰ) ἐῴκει, ei enim ipsi per omnia similis erat. ἤματι τῷ αὐτῷ, eodem die, η, 326. ἄλγιον αὐτῷ, ei ipsi, ρ, 14. et 269, πολλοὶ ἐν αὐτῷ, sc. δόμῳ. εἴκελος, υ, 88, similis ipsi. τόξον αὐτῷ (σὺν) γωρυτῷ, arcum cum ipsa theca, φ, 54, ubi attice præpositio omissa. et 366, αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ, ubi conf. χῶρος. αὐτῷ τοι, pro σοὶ αὐτῷ, χ, 345. οἱ αὐτῷ, pro quo postea dictum est ἑαυτῷ, sibi ipsi, E, 64. εἴ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο, et sibi ipsi gloriam parere vellet, K, 307, i. e. ἑαυτὸν κυδανεῖ. ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδέ οἱ αὐτῷ, O, 226, et illi ipsi. ἔμελλεν οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, Π, 47. sibi ipse. Πατρόκλῳ, ἠδέ οἱ αὐτῷ, Ψ, 126. ὅστε οἱ αὐτῷ φίλτατος, Ω, 292. εἴθε οἱ αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειε, utinam ei ipsi Jupiter dare velit,

β, 33. et 190, αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον, ei ipsi præcipue erit. ἅμα ἕπεσθαι ἑοῖ αὐτῷ, ut sequantur se, δ, 38. et 667, ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην. πὰρ δέ οἱ αὐτῷ εἷσε τὸν, juxta se collocavit eum, ο, 285. οἵ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν ἔπλετο, φ, 304. ἀμύνειν δέ οἱ αὐτῷ, χ, 215. αὐτὸν δὲ κλαίοντα, te ipsum flentem, Β, 263. αὐτὸν δὲ καὶ Μενέλαον, se et Menelaum, Γ, 90, pro ἑαυτόν. ἢ αὐτὸν βασιλῆα, Η, 180. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις, Θ, 293. εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ με αὐτὸν ἑλέσθαι, Κ, 242, si quidem vultis, ut ipse mihi socium aliquem deligam. αὐτὸν, *ihn selbst, (himself,)* Λ, 93. et 834, χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἰητῆρος. αὐτὸν ἔχοντα, Μ, 204. σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν οἴω, Ν, 273. ὁμῶς αὐτόν τε καὶ πτολίεθρον, pariter te ac urbem, Ο, 257. αὐτὸν καὶ θεράποντα, Π, 279. αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με, Χ, 66. et 346, αὐτόν με. et 351, σε αὐτὸν, ubi ἐν ἐξοχῇ τινὶ positum, non simpliciter pro σαυτόν. αὐτόν τε ῥῦσαι, me ipsum serva, Ω, 430. et 503, αὐτόν τ' ἐλέησον, mei ipsius, talis, miserere. et 569, μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω, ne, senex, nec te ipsum sinam in tentoriis, sc. incolumem esse, sed tibi aliquid mali inferam. nam non vult Achilles prolixe rogari, ne forte animus ejus saucius ita exulceretur memoria præteritorum, ut iram fortasse capere nequiret, et 664, αὐτὸν γοάοιμεν. μὴ καὶ αὐτόν τε κομίσσῃ, teque ipsum curet, κ, 298. αὐτὸν, ι, 205, sc. οἶνον. π, 370, coll. 374. αὐτόν με, ρ, 9. et 81, αὐτόν σε. et 494, 595. ω, 248. nam Homerus ignorat omnino τὸ, σαυτὸν, αὐτὸν, ἐμαυτὸν, et talia recentiorum contracta in his formis. sic, ἓ δ' αὐτὸν, Υ, 171, pro ἑαυτόν. prius ε abundat, ionice: sic ἕεις pro εἷς apud Herodotum, et ἕης pro ἧς. ἓ αὐτὸν, ipse se, θ, 396. πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύζοντα ἓ αὐτὸν, ρ, 387, nemo invitaverit mendicum, molestantem ipsum se, i. e. vocatorem: *niemand ladet ja wohl einen bettler ein, dass derselbe ihn selbst, den ladenden, aufzehren helfen soll, (nobody would invite a beggar to help to eat himself [the inviter] up.)* μαχόμην κάτ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ, Λ, 271, pugnabam pro viribus meis ego, non sane quantum illi. nam sic scribi jubent οἱ παλαιοὶ, non vero ἐμαυτόν: quia Homerus et prisci Attici ita scripsere, sicut in ἓ αὐτόν. ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρὶ, et ipsum te injice igne, Φ, 338, i. e. ἔμβαλε σαυτὸν σὺν πυρὶ οὗ κυριεύεις, *wirf dich, O Vulcan, über dieses wasser mit deinem feuer, (throw thyself, O Vulcan, over this water with thy fire:)* ut attice omissa sit præpositio. ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ ἤϊσκε, alii se viro assimilabat, δ, 247, ubi cave scribas αὐτόν. ἦ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκε; Κ, 389, an te ipsum animus tuus impulit? αὐτοὶ, ipsi, Γ, 113. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ, illi vero et per se jam, Ε, 520. αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι, et nos congregati, Η, 332. ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα, sed et ipsi subeamus labores, Κ, 70. 572, ἀπενίζοντο, ipsi abluebant sibi. Λ, 121, 525, coll. 529, 618, 707, αὐτοί τε πολεῖς. Μ. 77, 234. coll. 236. Ν, 684, sc. Trojani, cupientes ἀντιφιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς Αἴαντας. Ξ, 579. Ο, 296, 652. Π, 846. Ρ, 332, 634. Φ, 31, 467, οἱ δ' αὐτοὶ, illi soli per se. Ψ, 311, 496. α, 108. et 33, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ, at illi etiam per se: ubi non negat multa mala divinitus immitti; sed tamen et ipsi accersunt sibi mala, et, quæ divinitus immittuntur, meruerunt. et 384, θεοὶ αὐτοί. β, 64, *schämet euch selbst in euer herz, (be ashamed of yourselves in your hearts.)* et 168. γ, 193. δ, 579. λ, 138. ξ, 415. π, 356, 384. σ, 277, αὐτοὶ τοί γε, hi ipsi *sie selbst, (they themselves.)* τ, 281. ποδῶν, αὐτῶν τε καὶ ἵππων, sub pedibus, ipsorum pariter ac equorum, Β, 466. αὐτῶν καὶ τεκέων, ipsorum, et natorum, Γ, 301. τῶν ἤτοι αὐτῶν, Δ, 237, horum sane ipsorum. Ζ, 439. Η, 338, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, i. e. ἡμῶν. sic et Ξ, 56, 68. ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων, Λ, 220, ubi notat ἐξοχήν τινα: nam sane Trojanis major belli pars incumbebat. sic fere, Ψ, 633. νωΐτερον αὐτῶν λέχος, nostrum lectum, Ο, 39. σφῶν δ' αὐτῶν κήδεα ἑκάστη, Τ, 302, sua ipsarum mala quæque. αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίαις, suis ipsorum inconsultis, α, 7, i. e. ταῖς ἑαυτῶν. ὑμέτερος αὐτῶν θυμὸς, β, 138, *wenn ihr euch vor euch selber schämet, wenn ihr ehre im leibe habet, (if ye have any shame or honour in you.)* et 154, πόλιν αὐτῶν, suam, sc. aquilarum. αὐτέων ionice est pro αὐτῶν, Μ, 424. αὐτοῖς ὄχεσφιν, Θ, 290, ubi attice deest præpositio σὺν, sicut et attice pluralis est pro singulari; nam erant duo equi et unus currus. sic, Ψ, 8, αὐτοῖς (σὺν) ἅρμασι. et ξ, 77, αὐτοῖς (σὺν) ὀβελοῖς. et ablativus instrumenti est Φ, 491, αὐτοῖς (sc. τόξοις) ἔθεινε, illo arcu percutiebat eam. αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας, illisque fugam immisisti, Ο, 366. ἐν αὐτοῖς, sc. τοῖς στρατεύμασιν, Υ, 55. σφίσι δ' αὐτοῖς, ipsisque, δ, 683. αὐτούς δή περ, Θ, 243, nos ipsos saltem. σφέας αὐτοὺς, Μ, 43, se ipsos, ἑαυτούς. sic 155, σφῶν δ' αὐτῶν, a se ipsis, pro ἑαυτῶν. καὶ αὐτοὺς, i. e. καὶ ἡμᾶς, et ipsos nos, Ξ, 47. Ω, 499, sc. υἱούς. αὐτούς τε, sc. ἀνθρώπους, θ, 574. καὶ αὐτοὺς, et nos, κ, 26, coll. 27, αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθα ἀφραδίαις, nostra ipsorum amentia, i. e. ἡμῶν. ξ, 265. ο, 432, ipsos. αὐτούς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, Α, 4, ipsos, i. e. corpora eorum mortua; ex usu vulgi posito pronomine sic, cum alibi vivos notet homines. cum paragoge φιν, ἀπ' αὐτόφιν, i. e. ἀπὸ αὐτῶν, Λ, 44. παρ' αὐτόφι, i. e. παρὰ αὐτοῦ, sc. δόμου, Μ, 302. sed Ν, 42, est pro, παρὰ αὐτῶν, sc. νηῶν. ἐπ' αὐτόφιν, pro ἐπὶ αὐτοῦ, sc. τόπου, *dabey, (near that place,)* Τ, 255, ut adverbiale vel elliptice illud positum, αὐτοῦ, etiam cum hac forma efferatur. sic et παρ' αὐτόφι, Ψ, 640, ubi παρὰ pertinet ad ἐλείπετο, et αὐτόφι est αὐτοῦ ibi. ὡυτὸς ἀνὴρ, Ε, 396, pro ὁ αὐτὸς, per synæresin. etiam in unico sæpe vocabulo τὸ α extenditur in ω, e. c. ἑωυτοὺς pro ἑαυτοὺς, θωυμάσιος pro θαυμάσιος, ionice. αὐτὴ εἶμι, vado ipsa, Α, 420. porro, αὐτὴ ipsa. Γ, 383. Δ, 132. Ε, 51. Η, 34. Θ, 386. Ο, 93. Τ, 120, 355. Φ, 397. Χ, 353. Ω, 218, coll. 223. β, 356. γ, 62, ipsa implebat hoc votum, ipsa efficiebat omne quod precata fuerat sub persona. δ, 395. ι, 23.

ν, 235, 237, 291. ι, 25. κ, 399, 457, 543. μ, 87, 390. τ, 255. ω, 478. οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, Ζ, 451. Ἀλκυόνος, Ι, 558, 559. σεῦ αὐτῆς, Ξ, 327. σεῖο ἐξ αὐτῆς, Σ, 359. η, 263, ipsius sua sponte, sine jussu Jovis. π, 251, 334. φ, 109. τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε, pro σοῦ αὐτῆς, Ζ, 490. α, 356. καίπερ αὐτῇ νοεούσῃ, Α, 577. οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ, sibi, Ζ, 91. κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ, Ι, 324. αὐτῇ σὺν πήληκι, una cum casside, Ξ, 498. attice autem id σὺν omittitur, Υ, 481. sic: αὐτοῖς ἀνδράσιν ἡ ναῦς ὤλετο, i. e. σὺν αὐτοῖς, quod alii per compositum dicunt αὔτανδρος: *das schiff ist mit man und maus verlohren worden, (the ship was lost with all on board.)* sic, αὐτῇ κεν γαίῃ αὐτῇ τε θαλάσσῃ, Θ, 24, pro σὺν γαίῃ. conf. γαῖα. αὐτῇ, sc. μητέρι, ζ, 308, ubi alii legunt αὐγῇ sc. πυρὸς, 305. μέγα μὲν κλέος αὐτῇ ποιεῖται, β, 125. facit sibi magnam famam. ἀναβήσομεν αὐτὴν, conscendere faciemus eam, Α, 143, vel potius, ipsam. τέκνα καὶ αὐτὴν, Β, 317. τὴν αὐτὴν ὁδὸν, Ζ, 391. αὐτήν μιν, pro, αὐτὴν ἐκείνην, Α, 117. ἓ αὐτὴν, Ρ, 551, quod recentiores ὑφὲν legunt et scribunt, sed non Homerus: se ipsam. αὐτὴν, ipsam, β, 375. γ, 171, sc. τὴν Χίον. ζ, 27, te ipsam. θ, 107, αὐτὴν (εἰς) ὁδὸν, eandem viam. sic et κ, 263. π, 138, *auf eben dem wege, (by the same way.)* τ, 132. αὐταὶ Μοῦσαι, Β, 597, *die Musen selbst, (the Muses themselves.)* sic, αἱ Χάριτες, Ε, 338, sc. αὐτουργοῦσαι. δι' αὐτάων, pro αὐτῶν, in fœminino, Ε, 752. Η, 340. ἐπ' αὐτάων, Χ, 153. αὐτῇσιν ῥίζῃσιν, attice pro, σὺν αὐταῖς, Ι, 538. sic, αὐτῇσι βόεσσιν, υ, 219. αὐταῖς, Θ, 433. αὐτὰ κέλευθα, per easdem vias, et eodem modo, Μ, 225. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων, iidem duo testes sunto, Α, 338, ubi dualis secum habet pluralem, ob ἰσοδυναμίαν in sensu. καὶ αὐτὼ, etiam ipsi, Ε, 557. αὐτὼ, i. e. ὑμᾶς, Ν, 56. Π, 555, coll. 562. Ρ, 239, i. e. ἐμὲ καί σε. nusquam ergo obtrudas Homero recens illud αὑτοῦ, αὑτῆς, per spiritum asperum; nec composita ὑφὲν, ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ, etc. Attici eleganter præponunt voci τὸ αὐτὸς, si volunt τὸ, una cum, exprimere. sic ὁ ἡ αὐτότοκος, una cum fœtu suo, Æschyl. Agamemn. 140. et, τὸ αὔτανδρον, una cum viris, σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. et τὸ αὐτόπρεμνον, Æsch. Eum. 404, cum ipsa stirpe et radice.

αὐτὸς, ὁ. ariditas, etc. vide sub αὐσταλέος.

αὐτοστάδιος, ία, ιον. (Στάω) statarius, stabilis, idem ac σταδίος. ἐν γ' αὐτοσταδίῃ, sc. μάχῃ, Ν, 325, pugna, quæ pugnatur in stabili loco et cominus.

αὐτοσχεδὰ, (Χάω) adverb. idem ac αὐτοσχεδόν. quasi neutrum plurale. δουρὶ ἐπώρουσεν αὐτῷ, Π, 319, irruit in eum comminus hasta.

αὐτοσχέδιος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) quod præ manu ex tempore et loco efficitur, sine apparatu longius petito aut sine mora. hinc est αὐτοσχεδιάζειν, ex tempore facere aut loqui sicut præ manu jam est, sine prægressa meditatione: et sæpe est honestius dictum pro ψεύδεσθαι. αὐτὸν ἔπληξ' αὐτοσχεδίην, sc. πληγὴν, *gab ihm einen hieb vor der faust, (struck him a blow with the fist,)* Μ, 192. Ρ, 294. οὔτε βεβλημένος οὔτε αὐτοσχεδίην, (κατὰ πληγὴν) οὐτασμένος, neque eminus neque comminus vulneratus, λ, 535. αὐτοσχεδίῃ (ἐν μάχῃ) μῖξαι χεῖράς τε μένος τε, Ο, 510, conserere manus et robur.

αὐτοσχεδὸν, (Χάω) adverb. prope, contigue. idem quod σχεδόν. καί νύ κε δὴ ξιφέεσσι αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο, et certe se gladiis comminus vulnerassent, Η, 273, ad diff. τοῦ, πόρρωθεν βαλεῖν, ὡρμήθησαν ξυστοῖς, irruebant comminus hastis, Ν, 496, 526. ἐμάχοντο ἔγχεσιν, Ο, 386. et 708, δῄουν, cædebant, coll. 710, ἐγγύθεν ἱστάμενοι. et 746, οὖτα, vulnerabat. ξιφέεσσι ὡρμηθήτην, Ρ, 530, coll. 531, ut hoc αὐτοσχεδὸν et διακρινθῆναι opponantur, sicut συνελθεῖν et διαστῆναι. οὖτα τὸν ἔγχεϊ, χ, 293, i. e. ἔγγιστα.

αὐτόχθων, ὁ, vide sub Γέα, paullo sub initio, et sub μετανάστης, ad initium.

αὐτοχόωνος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) poëtice pro αὐτόχωνος. per solam fusionem factus, ὁ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χώνου, ἄλλην μηδεμίαν προσειληφὼς ἐπισκευὴν, qui nulla alia opera accedente est elaboratus, sed sic modo, sicut fundendo fieri potuit. sic, αὐτόξυλος, ex solo ligno sine multa arte; αὐτοκάβδαλος, ex sola farina, nulla alia re addita. σόλον αὐτοχόωνον, Ψ, 826, discum fusum ex ære, sine alia pulcritudine accedente, simulque crassum satis. nam *solidum* simul notat ista cum αὐτὸς compositio. *eine massiv-küpferne scheibe, fein stark gegossen, (a strong massive disk of cast copper.)*

αὔτως, ('Ο) adverb. sic, deinde et, frustra, μάτην. *so, dergestalt; vergeblich, für die lange weile, (so, in that manner; in vain, for a long time.)* scribitur et αὔτως, per lenem, æolice. prima notio est, sic simpliciter. ἐθέλεις ἐμὲ αὔτως ἧσθαι δευόμενον; vis tu me sic sedere egentem? Α, 133, ubi pertinet ad δευόμενον, sic simpliciter nihil tale habentem? et 520, ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ νεικεῖ, illa enim etiam sic me semper litibus aggreditur; *auch so schon, (even so,)* etsi nihil aperte contra eam ago. inquit Jupiter de Junone. et in talibus pingit poëta mores fœminarum illustrium in aulis. ἔργον αὔτως ἀκράαντον, res simpliciter infecta, *dergestalt unausgeführet, (so rudely executed,)* Β, 138. et 342, αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, frustra enim verbis contendimus. φαίης κεν, ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονα θ' (pro τε) αὔτως, putasses sane, esse eum iracundum aliquem, et pari modo amentem, Γ, 220. εἰ δ' αὔτως τόδε πᾶσι φίλον, καὶ ἡδὺ, γένοιτο, quod si sic omnibus carum esset; si enim sic, Δ, 17, coll. 16, φιλότητα. τίη δὲ σὺ κήδεαι αὔτως ἀνδρῶν; cur tandem tu tantopere curam geris hominum, Ζ, 55. et 400, παῖδα ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως, pro οὕτω, vel et pro ὡσαύτως. ἀκήριοι, ἀκλεῖς αὔτως, Η, 100, i. e. ἀκλεεῖς, sine corde, et eodem modo inglorii. κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὔτως, malum enim defendebat a suis etiam sic, sc. sine pretio et donis acceptis, Ι, 595. ὅσα Ἕκτωρ ἔρξε, αὔτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς οὔτε θεοῖο, Κ, 50, qualia Hector fecit, sic simpliciter Hector,

neque deæ filius nec dei, sed homo ex homine; οὕτως ἁπλῶς, καὶ ἁπλῶς ἀνήρ. Achilles enim, deæ filius, si admiranda facit, minus est mirum. *so blos, (so merely.)* εὔχεαι αὔτως, gloriaris sic, quasi magnum quid egisses, quum tamen nihil sit, Α, 388. αὔτως ἠλάσκουσαι, Ν, 104, sic temere vagantes. et 447, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτως, quandoquidem tu tantopere gloriaris, pro οὕτως. ἐσσόμενον ἀνέμων κέλευθα αὔτως, sic, sine effectu, μάτην, Ξ, 18. ἦ νύ σοι αὔτως οὔατα ἀκουέμεν ἐστὶν, Ο, 128, certe tibi sic in cassum aures sunt ad audiendum: *du hast sie nur so, brauchest sie aber nicht, (thou hast them only, but usest them not,)* quia νόος ἀπόλωλέ σοι. et 513, ὧδε αὔτως, sic tali modo et simpliciter, sine omni commodo inde redundante. Αἴας πῆλε αὔτως ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ, vibrabat sic frustra in manu mutilam hastam, Π, 117. ἦ σε αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, certe te sic sine ratione habet fama bona, Ρ, 143. et 450, ἐπεύχεται, gloriatur de ea re tantopere. et 633, ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια (βέλεα) πίπτει ἔραζε, nobis autem omnibus sic vana cadunt jacula in terram. ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, sed sic, uti nunc es, inermis et sine apparatu, ad fossam iens, Σ, 198, *nur so wie du hier bist, (just as thou art.)* et 338, τόφρα δέ μοι κείσεαι αὔτως, interea autem jacebis mihi sic. et 584, νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν, pastores sic, non multum agentes, insequebantur. ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι, at eum putabam frustra sic gloriari, Υ, 348. τίη ὀλοφύρεαι αὔτως; cur lamentaris sic? Φ, 106, *warum thust du so kläglich, (why dost thou so lament.)* et 474, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως, cur tandem habes arcum adeo frustraneum. αὔτως, ὥστε γυναῖκα, κτενεῖ με, sic facile, velut mulierem, occidet me, Χ, 125. et 484, πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως, adhuc infans omnino et simpliciter. sic et Ω, 726. ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι, sed sic, sine effectu et commodo, vagor, Ψ, 74. et 268, λευκὸν ἔτι αὔτως, album adhuc sic, sc. ut fuerat recens e manu artificis. et 621, δίδωμι δέ σοι τόδ' ἄεθλον αὔτως, do enim tibi hoc præmium sic simpliciter, ἁπλῶς καὶ ἀδιορίστως, sine speciali aliquo titulo. κεῖται αὔτως ἐν κλισίαις, jacet sic, ad tabernacula, Ω, 413. οἴχεται αὔτως, abiit sic, nulla re impeditus, δ, 665. ἦ αὔτως λίσσοιτο, an sic, sicut remotus procul erat, verbis supplicaret, nec nimis prope accederet, ζ, 143. πῆ αὔτως ἔρχεαι; quo sic vadis? κ, 281. ἀλλ' αὔτως διὰ νύκτα ἀλάλησθαι, sed sic per noctem vagari, μ, 284. αὔτως ἐκείμεθα, jacebamus sic, negligenter, ν, 281. et 336, ἧτε σοὶ αὔτως ἧσται ἐνὶ μεγάροισιν, quæ tibi sic, ut solet, sedet domi, οὕτως ὡς καὶ ἐξ ἀρχῆς. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, at ego non sic simpliciter loquar, sed juratus, ξ, 151, et ibi est lenis, æolice et ionice. οὐδέ τις ἡμᾶς αὔτως ἀποπέμψει, neque quisquam nos sic, inanes, dimittet, ο, 83, atque ibi in ἀποπέμ— est, loco dactyli aut spondei, anapæstus. μὰψ αὔτως, sic sine ulla ratione, π, 111. et 143, οὔπω μιν φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως, nunquam eum dicunt edisse et bibisse sic, sc. ut ante solebat, vel, ut mos est humanus. et 313, δηθὰ γὰρ αὔτως εἴσῃ, diu enim hoc modo cognosces; multum temporis abibit, si sic voles cognoscere omnes: pro οὕτως. ἦ αὔτως, οἷοί τε τραπεζῆες κύνες, an sic, quales solent esse canes elegantiæ causa aliti, ρ, 309, *oder ob nur so, (or whether so,)* ἦ αὔτως κεῖται ἀκηδὴς; an sic jacet neglectus? υ, 130. et 379, αὔτως ἄχθος ἀρούρης, sic inutile terræ pondus. vides ergo, τὸ μάτην quibusdam locis esse notionem mere explicatoriam, non vero primariam aliquam, hujus particulæ.

αὐχένιος, ου, ὁ, ἡ, (Ἄω) ad cervicem pertinens. αὐχένιοι τένοντες, nervi in cervice, γ, 451.

αὐχέω, f. ήσω. (Ἄω) effero cervicem. it. glorior. dicitur et αὐχάω.

αὐχηματίας, ὁ, vide sub Λάπιθαι in R.

αὐχὴν, ένος, ὁ. (Ἄω) cervix, *der nacken, (the neck.)* dicitur quasi αὐχμὴν, extruso μ, ob euphoniam. nam nisi id μ subesset, deberet αὐχὴν in obliquis suum η tenere. est igitur ab αὔω, sicco; et proprie ponitur de cervicis dura parte. quin et Germanorum, *der nacken, (the neck,)* videtur a verbo, *knacken, (to crack.)* i. e. cum sono arido frangi, nomen suum habere. in homine notat partem inter caput et humeros posteriorem; in brutis superiorem: et illa pars partim ossibus constat, a quibus et nomen suum invenit: partim est mollior, sine duris ossibus, quam poëta ἁπαλὸν αὐχένα vocat. ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου, Ε, 147, separavit humerum a cervice et a tergo. et 161, λέων βουσὶν ἐνθορὼν (insiliens) ἐξάξει αὐχένα, confringere solet cervicem. et 657, ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον. τύπτε αὐχένα δέρμα κελαινὸν, Ζ, 117, corium nigrum (clypei in tergum rejecti, cum abiret Heros conversus) pulsabat cervicem. βάλεν ἔγχεϊ αὐχένα ὑπὸ στεφάνης, infra galeam, Η, 12. et 262, τμήδην δ' αὐχένα ἐπῆλθε, cæsim cervicem invasit. ὅθι κληῒς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε, ubi αὐχὴν positus est pro toto collo, Θ, 326. quod et sæpius fit per synecdochen. αὐχένα μέσσον ἔλασε, Κ, 455, *hieb ihn mitten in den hals, (it cut through the middle of his neck.)* κεφαλαὶ τρεῖς, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι, Λ, 40, tria capita in una cervice: ubi de dracone tricipiti, ab acupictore vel cælatore ficto, sermo est. ἀποκόψας αὐχένα, Λ, 146. et 175, ἐξέαξε τῆς βοὸς, de leone. et 240, ἄορι πλῆξε. οὐκ ἂν ἐμπέσοι βέλος αὐχένι ὄπισθε, Ν, 289. et 547, φλέψ, ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχένα ἱκάνει. τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, Ξ, 465. et 497, αὐχένα μέσσον ἔλασσεν. αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰὸς, Ο, 451. πλήξας ξίφει αὐχένα, Π, 332. et 339, ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε. et 587, τὸν ἔβαλεν αὐχένα χερμαδίῳ. ἀπαλοῖο διὰ αὐχένος, Ρ, 49. sic et Χ, 327, coll. 324. χ, 16. αὐχένα τε στιβαρὸν, Σ, 415, ubi de Vulcano sermo, qui se abluit. et plerumque παχεῖς τὰ ἄνω οἱ πεπηρωμένοι. εὗτα τὸν κατὰ αὐχένα

μέσσον, Υ, 455. et 481, φασγάνῳ αὐχένα θεῖνας. τύψε κατὰ κληῗδα παρ' αὐχένα, Φ, 117. et 406, τῷ (λίθῳ) βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα. ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχένα ἔχουσι, Χ, 324. αἶψ' ἐπ' αὐχένι κῦρε, Ψ, 821. et 879, αὐχένα ἀπεκρέμασεν, de ave fixâ sagittâ, *liess den hals sinken, (drooped his neck.)* πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, Ω, 164. αὐχένα τε στιβαρὸν, Θ, 136, de Ulysse. ἀποδοχμώσας παχὺν, ι, 372, de Cyclope. αὐχὴν οἱ ἐξ ἀστραγάλων ἐάγη, κ, 559, s. sic et λ, 64, s. ἐμοί. αὐχένα ἔλασσεν ὑπ' οὔατος, σ, 95. πᾶσι (χήνεσσι) κατέαξε αὐχένας, anseribus cervices fregit aquila, τ, 539, nam ita solet aquila mortem inferre. φασγάνῳ τύψε κατ' αὐχένα μέσσον ἐλάσσας, χ, 328. cæterum non de animantibus tantum dicitur ὁ αὐχὴν, sed et ἐπὶ καρπῶν. hinc alibi dicitur, τὸ ἔρμα, quod Theophrastus vocat τὸν μίσχον, pediculum in fructu vel folio quo cohæret ramo, *den stiel, (the footstalk,)* εἶναι τὸν αὐχένα τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων, *des obstes, (of fruit.)* potest enim notare quamvis angustam partem totius alicujus.

αὐχμέω, f. ήσω. (Ἄω) sum siccus ex æstu, *bin von der hitze ausgetrocknet, (am dry with the heat)* it. sum sordidus, squaleo, *bin schmutzig von angelegter und trockengewordener unreinigkeit, (am dirty with dry hardened filth.)* fit ab αὔω, i. e. ξηραίνω, sicco caloribus. γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, ω, 249, aridus es misere, qualiter solent esse senes non bene curato corpore: simul et, ἀλουτεῖς, lavationibus non es nitidus. es in squalore. ὁ αὐχμὸς est, siccitas ex æstu solis, quando diu non fuere pluviæ. hinc transfertur ad homines male curato corpore. *wer verschienen aussiehet, (one who looks dirty.)* inde est ὁ αὐχμηρὸς, aridus, squalidus.

αὔω, f. αὔσω. (Ἄω) et attice, αὕω. sicco, *ich trokne, (I dry.)* it. accendo, καίω, *ich zünde an, (I set on fire.)* it. splendeo vel splendere facio, *ich mache leuchten, (I cause to shine,)* φαίνω. omnes isti significatus ex una origine descendunt. est enim verbum ab ἄω, spiro, æolice inserto υ: nam venti spirantes arefaciunt et siccant; flando in carbones aut ejusmodi ignita, accenditur ignis et splendidus fit. est ergo prima notio: spirando ignem excito. σπέρμα πυρὸς, *einen funken, (a spark)* σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι, ne qua aliunde accendere cogatur ignem, ε, 490. quod spiritus lenis prævaleat ex Ionismo, testantur composita καταῦσαι, ἐξαῦσαι. ab hoc verbo est et ὁ βάναυσος, ab ὁ βαῦνος, fornax, et αὔω, accendo: quod deberet esse βαύναυσος, sed ob euphoniam prius υ abjectum. hinc est et ὁ πυραύστης, ου, qui est ζωΰφιον πτηνὸν ἐναλλόμενον τῷ φωτὶ, καὶ ῥᾷον κατακαιόμενον, *eine mutte die ins licht flieget und sich verbrennet, (a moth that flies into the candle and burns itself:)* unde proverbium, πυραύστου μόρος, ἐπὶ τῶν ἑκοντὶ καὶ ῥᾳδίως θνησκόντων, et in genere de iis qui intereunt in eo quod temere audent. est et hinc ὁ πύραυνος, qui ignem accendit, ὁ πῦρ ἐναυόμενος, *ein calefactor, der feuer anmachet, (one who kindles the fire.)* præterea αὖσαι notat et, θιγεῖν καὶ ἅψασθαι, *streifen, (to touch:)* hinc est χραῦσαι, i. e. τὸ τοῦ χροὸς αὖσαι. *krauen dass man schniebet, (to scratch till one puffs again:)* quatenus αὔω notat φαίνω, est inde ἡ αὔως æolice, quæ dorice est ἡ ἀώς, ionice et attice ἠώς, i. e. ἡμέρα. ab ὁ βαῦνος (qui ipse est ab αὔω) est et ὁ κρίβανος (quasi κριθῆς βαῦνος, hordei fornax, i. e. ubi frumenta torrentur) et euphonice κλίβανος, *eine darre, (a malt kiln.)* sequitur aliud αὔω.

Αὔω et ἀΰω, f. ἀΰσω. (Ἄω) clamo magna voce, *ich schreie, (I shout.)* et regit accusat. personæ ad quam clamatur. αὖεν ἑταίρους, inclamabat suos, Λ, 461. Ν, 477. αὖε δ' Ἀθήνη, Υ, 48, clamabat. et 51, αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν. sc. a parte Græcorum clamabatur cum ratione; a parte Trojanorum ex mera bellica ferociâ. ὁ μακρὸν ἄϋσεν ἄναξ, Γ, 81, nam imperatorem oportebat esse βοὴν ἀγαθόν. sic μακρὸν ἄϋσε, clamabat ut longe et late sonaret, Ε, 101, 283, τὸ εἰς πολὺ μῆκος καὶ διάστημα ἀέρος, *dass es weit erschallete, (that it sounded to a great distance.)* μακρὸν ἀΰσας, Ζ, 66, 110. Θ, 172. Λ, 285. quibus locis præcedit ἐκέκλετο τοῖς. ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας, Ν, 413, 445, gloriatus est nimium quantum, clamans sonorum. sic et Ξ, 453, 478. ἐκέκλετο, Ο, 346, 424, 485. Π, 268. Ρ, 183. ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, vociferatus est ut late personaret, Θ, 227. Λ, 585. Μ, 439. Ρ, 247. μέγα ἄϋσεν, Ξ, 147. καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἄϋσεν, clypeus resonuit aridum, cum hasta in eum incideret, Ν, 409. et 441, θώρηξ, ut ergo hoc verbum et de sono ἀψύχων dicatur. ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε, Λ, 10, i. e. ἐφώνησεν, ἐβόησεν. et 462, τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς, ubi κεφαλὴ φωτὸς est ὁ φώς. quantum vir unus capax erat clamare. et quando Minerva clamasse dicitur, exprimitur poëtice clamor τῶν στρατηγῶν, et eorum ἐγκελεύσματα κατ' ἔριν ἀγαθήν. Ulysses autem et ipse erat εὐρυβόας, καὶ ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος ἵειν. ergo sapiens Ulysses, adhortans suos, erat h. l. Minerva. Τρώεσσι δὲ κέκλετο ἀΰσας, sc. Apollo, Δ, 508. ἤϋσε θεὰ Ἥρη, Ε, 784. ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὼς, clamavit intentissima voce, Agamemnon, Λ, 275. Τρώεσσι Hector, Ν, 149. φωνὴ δεινὸν ἀϋσάντων, Ξ, 401, in prœlio. δεινὸν ἀΰσαντες, Π, 566. ἔνθα στὰς ἤϋσε, Σ, 217. Σιμόεντι δὲ κέκλετο ἀΰσας, Φ, 507. et 328, Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε. et per Junonem aër, resonans a clamore militari, intelligitur. μακρὸν ἀΰσας, Χ, 294. ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, Β, 334. Π, 277. πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, οἳ θάνον, priusquam quemque miserorum sociorum, qui occubuerant, ter quisque vocasset, ι, 65, s. nam mos antiquus, ut pereuntes in peregrino, ter vocarentur nomine ab abeuntibus inde amicis, credentibus, animas sic reduci secum in patriam. sic et ad littus fiebat ob illos qui in mari perierant. nomine quisque suo vocabatur

ter alta voce. hinc et αἱ νεκυομαντικαὶ ψυχαγωγίαι, si animæ mortuorum essent evocandæ ad oracula danda. apud Bithynos diu is mos retentus, si quis in peregrino solo esset mortuus: et Getæ, auctore Ζαμόλξιδι, philosopho suo, sacrificabant ob mortuum, et εὐωχοῦντο, et advocabant mortui animam ut reversuram. Ἀθηναίη ἤϋσεν φωνῇ, ω, 529. αὔω notat et, clamorem in pugna edo, aggredior pugnando, et supero: unde ἀϋτὴ est pugna. nam in prœliis antiquorum valde clamabatur.

ἀφαιρέω et ἀφαιρέομαι, f. ρήσομαι. (Ἄω) aufero. *nehm weg, (I take away.)* καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς, Α, 161. et 182, ὡς ἐμὲ ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος, sicut Phœbus mihi aufert hanc. et 230, δῶρα ἀποαιρεῖσθαι, dona ei data eripere. et 275, μήτε σὺ τὸν ἀποαίρεο κούρην, neque tu ei aufer puellam. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον, Ψ, 544, ubi deest casus personæ; et consulto sic ἀορίστως positum: nam timet, ne Menelaus contradicat. ergo, auferes illi cuicunque debetur: certe Εὔμηλος is non est. καὶ τῶν (sc. τινὰ) ἀφαιρεῖται πέτρη, μ, 64, *nimmt davon eine weg, (takes one of them away.)* σῖτον ἀπονήρεον ἠδὲ τραπέζας, *nahmen das brod und die tische ab, (took the bread and the table away,)* τ, 61.

ἄφαλος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) est epitheton galeæ, supra in vertice aut in fronte eminentiam non habentis. Κ, 258.

ἀφαμαρτάνω, f. τήσω. aor. 2. ἀφήμαρτον et ἀπήμβροτον. (Ῥέω) aberro, segregor, disjungo, excido ab aliqua re. ἀφάμαρτεν αὐτοῦ, eum non feriit telo conjecto, Θ, 119, 302. Ρ, 609. Φ, 171, 591. Χ, 290. Λ, 350. Ξ, 403. Π, 322. Ν, 160, ubi sequens, κατὰ ἀσπίδα, pertinet ad præcedens ἔβαλεν, *er traf den schild, oder, auf den schild, (it struck the shield, or against the shield.)* φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν, Χ, 505, ubi est tmesis, pro ἀφαμαρτὼν, disjunctus a suo patre, qui excidit patre. ἐμοὶ, ἀφαμαρτούσῃ σεῦ, mihi, privatæ te, sejunctæ a te, Ζ, 411, et est verbum proprium in ore uxoris de morte conjugis: si ego a te excidi. αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτεν, ab eo aberravit missa hasta, Ο, 521. Π, 466, 477. Vide sub ΒΑ'ΛΛΩ, paullo sub medio.

ἀφαμαρτοεπής, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) qui in verbis aberrat a recto, idem ac ἁμαρτοεπής. ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν, *der das rechte im sagen und reden nicht trift, (who does not hit upon what is right in talking,)* inscite dicens. οὐ πολύμυθος, οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, erat Nestor, Γ, 215, non multiloquus, aut verbis a scopo proposito aberrans, evagans verbis a necessario proposito. est fere idem quod πολύμυθος in sensu malo.

ἀφανδάνω, (Ἥδω) displiceo. εἰ δὲ ὑμῖν ἀφανδάνει ὅδε μῦθος, π, 387, si vobis displicet hic sermo et hæc res. ἡ αὐθαδία, ας, contumacia, pervicacia, quando quis consilii est sui, quando quis agit quod placet sibi, citra respectum alterius rei.

ἄφαντος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) qui monstrari et ostendi non potest, qui disparuit, qui non animadvertitur. γενεὴ ἄσπερμος καὶ ἄφαντος, genus sine prole et exstinctum prorsus, Υ, 303. πάντες ἐξαπολοίατο Ἰλίου ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι, omnes pereant ex Ilio, sine ulla eorum cura, et ne porro appareant, Ζ, 60, coll. 55.

ἄφαρ, (Ἅπτω) adverb. statim, continuo, deinceps. *gleich drauf, alsofort, sogleich, (immediately, thereupon, forthwith.)* est ab ἅπτω, perf. ἧφα, et Æolicâ mutatione spiritus: quasi συναπτῶς, *unmittelbar drauf, (immediately afterwards.)* ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθεὶς, Α, 349, ubi ἑτάρων pertinet ad νόσφι λιασθεὶς, et ἄφαρ ad ἕζετο, deinceps sedit, *sezte sich sogleich, (thereupon sat down,)* seorsim, separatus a sociis. et 594, ἐμὲ πεσόντα ἄφαρ κομίσαντο, *mich gefallenen nahmen sie alsofort in ihre sorge und pflege, (they immediately took me, who had fallen, under their care:)* μετὰ τὸ πεσεῖν, ἔσχον εὐθὺς καὶ ταχὺ ἐπιμέλειαν φιλοξενικήν. notat ergo hæc vox τὸ αὐθωρὸν καὶ συναπτῶς. sic et ἀφαρὶ et ἀφαρεὶ est αὐτίκα, continuo. et vulgus τὸν αὐτοσχέδιον ζωμὸν, *eine in der eil gemachte geringe suppe, (a common soup prepared in haste,)* vocat τὸν ἀφαρόζωμον, quasi ταχύζωμον, εὐθύζωμον. τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετο ἠὲ νέεσθαι, Β, 453, illis continuo (εὐθέως) pugna dulcior fiebat quam reditus domum. sic et Λ, 13. ὧδε ἄφαρ, sic statim, *so geschwinde, (so quickly,)* Κ, 537. μένουσιν ἄφαρ, sustinent deinceps, Λ, 418, *halten ununterbrochen stand gegen ihn, (continue to make head against him.)* ἄφαρ δ' ἀφίηκε, *lässet ihn so gleich, gleich drauf, los, (dismissed him immediately afterwards,)* Μ, 221. ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν, Ν, 814, promte vero manus ad defendendum sunt et nobis, *ohne anstand und bedenken, so gleich, (without hesitation and consideration, immediately,)* Π, 323, ubi ἄφαρ pertinet ad ὀρεξάμενος, sine intermisso spatio ferire destinans. ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, continuo humor exit, Ρ, 392. et 417, τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη, hoc sane nobis illico multo utilius esset. et 750, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι, continuo omnibus (fluviis impeditis ne in cursu versus mare progredi possent) fluxum et exundationem in campos facit, *machet so gleich drauf und in unmittelbarer folge, dass sie übertreten und das feld überschwemmen, (causes them immediately to overflow and inundate the country.)* ἄφαρ (statim, *alsobald,*) *(immediately)* δ' ἤμυσε καρήατι, Τ, 405, inclinavit se capite: ταχὺ καὶ εὐθέως. Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, statim dissipabantur trepidi, Φ, 528. Χ, 270, illico, *hier so gleich, itzo den augenblick, (instantaneously, this very moment,)* et sequitur præsens pro futuro. ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος, Ψ, 375, statim intendebatur cursus, *ward stärker, (became more brisk.)* nisi h. l. est, continue, perpetuo, *in einem hinter einander fort ward der lauf immer stärker, (the race kept constantly*

becoming more and more brisk.) et 593, ἄφαρ κέ σοι αὐτίκα δοῦναι βουλοίμην, ubi duo adverbia idem notant; nisi ἄφαρ est, promte, *ohne zögern, (forthwith :)* quod tamen eodem recidit. ἄφαρ δ' ὤιξε πύλας, Ω, 446, continuo aperuit portas. οἴχεται, illico abit, α, 410. ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν, continuo nos allocuta est, ultro, β, 95. ω, 129. τ, 140. καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊον ἔσται, β, 169, etenim ipsis continuo istud melius erit, *das wird ihr vortheil auf der stelle und denselben augenblick seyn da sie das thun, (it will be to their immediate advantage this very moment if they do it.)* ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον, pro ἐξέταμνον, γ, 456, *gleich drauf, (forthwith ;)* præcedente αἶψα, quod idem notat. ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι, δ, 85, ubi agni statim sunt cornuti, εὐθὺς ἅμα τῷ γεννηθῆναι: *sie kommen gehörnet zur welt, (they come into the world with horns :)* quod tamen hyperbolice dictum. ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶν, statim cubile congessit, ε, 482. ἀπεθαύμασε ὄνειρον, continuo admirata est somnium, ζ, 49, statim post evigilandum. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν, *gieng alsofort hin ihm post davon zu bringen, (went immediately to carry him intelligence of it,)* θ, 270. et 409, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι, si quod verbum grave dictum est, protinus illud abripiant venti: *wenn ein hart wort geschwatzet seyn solte, so mögen es die winde sofort verwehet haben, (should a harsh word have been said, may the winds have it immediately carried away.)* κακὸς κόναβος ὀρώρει, statim tristis strepitus oriebatur, κ, 122. ἄφαρ ἀνάπυστα, statim vulgata et audita, λ, 273. ἐρεείνετο μύθῳ, illico interrogabat, ρ, 305. σε πέμψομεν, φ, 307.

ἀφαρεὶ, ἀφαρὶ, ἀφαρόζωμος, vide prope initium præcedentis.

ἄφαρος, vide φᾶρος, paullo ab initio.

ἀφαρπάζω, ('Ράω) abripio, deripio, *reisse herab, (snatch off.)* κόρυθα κρατὸς ἀφαρπάξαι, galeam de capite cæsi hostis celeriter deripere, N, 189.

ἀφάρτερος, α, ον. ("Απω) promtior, pernicior, *schneller, (quicker.)* comparativus ab adverbio ἄφαρ factus, ex quo vis illius adverbii quoque elucet. ταχύτεροι· τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν (εἰσὶν) ἀφάρτεροι, Ψ, 311, nam horum equi sunt sane perniciores, οὐκ ἐκ περιόδου τινὸς κατευστοχοῦντες τῆς νίκης, ἀλλὰ εὐθέως. et notat hic comparativus perpetuitatem et continuitatem, qua quis magis quam alii semper statim attingit quod vult.

ἀφαυρὸς, οῦ. ὁ. ἡ. ("Αω) exsiccatus, infirmus. ab αὔω, attice αὕω, sicco, et ἀπό. ὁ ἀσθενὴς καὶ μὴ διερὸς, μὴ ὑγρὸς καὶ ὑγιὴς, ἀλλ' οἷον ξηρός. *dürre, schwach, (dry, weak.)* μήτι μου ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε, ἠὲ γυναικὸς, H, 235, i. e. ἀσθενοῦς, *unscheinbaren, (weak.)* ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη, ne telum ei imbellius esset, M, 458. ὅς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε, H, 457, inquit Jupiter ad Neptunum. ex quo loco patet, vocem hanc notare, non clarum, non insignem, ab αὔω, luceo, splendeo: ut sit, qui non splendet factis et auctoritate et potentiâ. ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος ἔβαλε 'Αχαιῶν, O, 11, ubi contra subintelligendum, ἀλλ' ὁ ἀνδρειότατος, sc. Ajax Telamonius. ἀφαυροτάτη δ' ἐτέτυκτο, sc. γυνὴ, υ, 110, ubi de molitricibus duodecim est sermo, ex quibus undecim jam dormiebant, una autem hæc nondum, quia suum pensum nondum absolverat; nam erat inter reliquas infirmissima.

ἀφάω, f. ήσω. ("Απω) attingo, tracto. est ab ἅπτω, præt. perf. ἧφα. εὗρε τὸν ἀφόωντα (pro ἀφῶντα, distracto circumfl. per insertum ο,) ἀσπίδα καὶ θώρηκα, invenit hunc tractantem et polientem scutum suum et thoracem, Z, 322, ψηλαφῶντα, χειριζόμενον, φιλοκαλοῦντα, *putzend, streichend, (cleaning, rubbing.)*

ἀφέλω, ("Ελω) aufero, demo. *nehme weg, (take away.)* ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων, ι, 416, pro ἀφεῖλε. σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος, ξ, 455, panem, i. e. cibos, abstulit e mensa, *nahm den tisch ab, (cleared the table.)* ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν, ι, 313, facile removens januam magnam. ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκὸς, pro ἀφείλετο, Γ, 294, vitam enim abstulerat ferrum. τεύχεα ὤμοιϊν ἀφελέσθαι, N, 511. E, 622, arma ab humeris auferre, spoliando. et 127, ἀχλὺν σοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον ἣ πρὶν ἐπῆεν, pro ἀφεῖλον. et 673, ἢ ὅγε τῶν πλεόνων ἀπὸ θυμὸν (vitam) ἕλοιτο, pro ἀφέλοιτο. et 691, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο, multis vitam eriperet. sic et K, 506. Π, 655. θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχεα ἕλοντο, H, 122, ministri exuebant ei arma, ut principi suo. et sic regit genitivum rei cui detrahitur quid, cum accusativo rei quæ detrahitur. ἵππους, οὕς ποτε ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, pro ἀφειλόμην, Θ, 108, ubi est duplex accusativus, rei et personæ. ἐμοῦ δ' ἀπὸ μούνου 'Αχαιῶν εἵλετο, I, 336, mihi soli abstulit, sc. τὸ γέρας. γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, Π, 54. et 82, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται, pro ἀφέλωνται. et 545, μὴ ἀπὸ τεύχεα ἕλωνται. et 560, τεύχεα δ' ὤμοιϊν ἀφελοίμεθα. et 689, Ζεὺς ἀφείλετο ἄνδρα νίκην ῥηϊδίως, spoliat virum victoria facile: ubi quoque duplex accusativus. eadem verba sunt P, 177, αἴκε σε ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι, Υ, 436, si te vita privavero. μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ θυμὸν ἕλωμαι, P, 17. νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, nunc mihi magnam gloriam eripuisti, X, 18. et 257, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι, i. e. θανατώσω σέ. et talis phrasis ἀστείως dicta, de anima ὡς ἐπὶ κτήματος. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, α, 9, ubi est dativus personæ, et accus. rei. ἀπ' ἀπήνης εἵματα χερσὶν ἕλοντο, pro ἀφείλοντο, *huben herab vom wagen, (took down from the waggon,)* ζ, 91. ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο, ceram sibi demserunt, quibus oblitæ fuerant aures eorum, μ, 199. ὧδε σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, τ, 369, sic omnino tibi ademit: cum duplici accusativo. ἐπὴν ὑμῶν γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ, quando vestras vires abstuleri-

mus ferro, i. e. quando vos interfecerimus, χ, 219. et 462, μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην τάων, non quidem sane pura morte vitam auferam illarum. φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην, ξ, 405, te occiderim. ἀοιδὴν ἀφέλοντο αὐτὸν αἱ Μοῦσαι, B, 107, arte canendi privarunt eum, in pœnam arrogantiæ. ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες, A, 299, quando mihi sumsistis quod ipsi tamen dederatis.

ἄφενος, τό. (῞Εω) est in poëta neutrum, cujus obliqui non occurrunt: apud recentiores vero est et masculinum, ὁ ἄφενος, ου. copia, divitiæ, reditus, vectigal annuum. est ex ἀπὸ, et ὁ ἔνος, ου, conflata vox, notans copias ab uno pleno anno dati solitas: ὁ ἀπὸ ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος, annui reditus e re frumentaria et pecuaria. μέγα γάρ οἱ ἔδωκε Ζεὺς ἄφενος, Ψ, 299, magnas enim ei Jupiter dedit opes. ἄφενος καὶ πλοῦτον, A, 171, quod utrumque est fere idem; nisi quod ἄφενος est τὸ διὰ ἑνὸς ἔνου συναγόμενον, πλοῦτος vero ὁ διὰ πολλῶν ἐτῶν, quasi ὁ πολλόετος, per contractionem et syncopen πλοῦτος, multis annis collectæ copiæ. ἔστι ἄφενος τοσοῦτον, sunt copiæ tantæ, ξ, 99, quæ in sequentibus enumerantur. est ergo, *vorrath vom jahr, (provision for the year.)*

ἀφέξω, fut. verbi ἀπέχω, q. v.

ἀφέτης, vide sub δούλη, ad finem.

ἄφημαι, (῞Εω) longe remotus sedeo et moror. ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει, ille in remoto sedens non curat id, O, 106.

ἀφήτωρ, ορος ὁ. (῞Εω) sagittarius, jaculator, conjector. et est idem quod ὁ τοξότης. ab ἀφίημι, est epitheton Apollinis Delphici, qui draconem illum Pythicum sagittis interemit. λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι, I, 404, atque ibi de thesauris hujus templi est sermo. possit quidem, cum quibusdam, derivari ab α copulativo, et φάω, dico, ostendo; quasi ὁμοφήτωρ, ὁ πᾶσι διδοὺς ὀμφὰς, omnibus efferens oracula: sed prior etymologia verior.

ἄφθιτος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) quod non corrumpitur, non absumitur, non perit. χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, E, 724, orbile (*die felgen am rade,*) *(the felloes of a wheel)* incorruptibile, quia aureum. sic, καλὸν θρόνον ἄφθιτον αἰεὶ, χρύσεον, Ξ, 238, nam aurum putredini aut ærugini obnoxium non est. σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ, B, 46, sceptrum regium paternum, semper incorruptibile; nam Vulcanus fecerat eum scipionem longum regium, coll. 101—109, ergo erat ἄφθαρτον, et successione non interrupta pervenerat ad Agamemnonem. ejusmodi sceptrum autem erat baculus longus, auro inductus solide, et, si alterum extremum ejus poneres in terra, alterum tamen super caput gestantis eminebat, cum signo quodam superne addito; ut quilibet agnosceret vel regem ipsum, vel legatum ab eo. Ἡφαίστου δόμον ἄφθιτον, Σ, 370, utpote χάλκεον, 371. δώματα χρύσεα ἄφθιτα αἰεὶ, N, 22, habitatio Neptuni in fundo maris, vel et, ad profundum mare. κλέος ἄφθιτον ἔσται, fama perennis erit, I, 413. Ζεὺς, ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς, Ω, 88, cujus consilia non intercidunt, sed vigent ad finem destinatum. ἄφθιτοι ἄμπελοι, ι, 133, vites perdurantes, *die nicht vergehen oder verderben, (that never die or perish.)*

ἀφίημι, f. ἀφήσω. (῞Εω) dimitto, emitto, projicio. dicitur et ἀφίω, f. ἱσω. αὐτὸν ἐπὶ νῆας ἀφήσω, eum in castra mittam, B, 263. αὐτὸν κακῶς ἀφίει, dimittebat eum inclementer, A, 25, quod imperf. est ab ἀφιέω, pro ἀφίει. ἐλατῆρα ἀφίει, aurigam dimisit, A, 701. ἀφίει μένος Ἄρης, N, 444, vitam ejus emisit Mars, i. e. occidit eum. sic et Π, 613. P, 529, non tamen eodem sensu: nam Ἄρης est hasta; et hæc etiam intransitive ἀφίει μένος, amittebat vim suam, et quiescebat infixa vel terræ, vel corpori hostili. et sic intelligendus hic sermo his tribus locis, nisi quod tamen priori loco hasta re vera occidit virum. Κρονίδης ἀφίει κεραυνὸν, ω, 538, mittebat fulmen. ergo est, mittere active, et amittere intransitive, pro contextu. sic, ἀφῆκε κεραυνὸν Ζεὺς, Θ, 133. ἔγχος ἀφῆκε χειρὸς, hastam jaculatus est manu, K, 372. N, 410. ἄκοντα, jaculum, Φ, 590. δίσκον, Ψ, 432. βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυον ἧκε, ψ, 33, qui locus tamen non ad compositum verbum, sed ad simplex, pertinet: non est enim pro ἀφῆκε, sed præpositio postposita est casui suo. ἄφαρ δ' ἀφέηκε, pro ἀφῆκε, M, 221, statim dimisit, *hat ihn fallen lassen, (dropped it.)* ἔγχος μὲν ἀφέηκε, hastam emisit, Φ, 115, si referas ad supplicem, quod is manu non tetigerit hastam suam. sed aptius refertur ad Achillem, ut sit: hastam emiserat, coll. 69, ergo ad manus ei nihil erat nisi ensis, quem igitur strinxit in hunc supplicem. ἀφέηκε σόλον, emisit, jecit, discum, Ψ, 841, ἔρριψε. ὁπότερος πρόσθεν ἀφείη ἔγχος, Γ, 317. τῶν πάντων βέλεα ἅπτεται, ὅστις ἀφείη, quicunque jaculetur, P, 631. εἴπως ζωὸν ἀφείη, si forte vivum dimittere velit, Υ, 463, ubi alii scribunt ἀφήῃ, pro ἀφῇ, in conjunctivo. ἣν (αἰγανέην) ἀνὴρ ἀφίῃ, pro ἀφῇ, aor. 2. conj. Π, 590, quam vir jaciat. sic et in ἀφίωνται abundat ι. τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ἀφέτην δίψαν, Λ, 641, postquam hi duo emiserunt sitim, ἀπεδίψησαν, *den durst gelöschet haben, (had quenched their thirst.)* αὐτοῖς βέλος ἀφιεὶς, in ipsos emittens sagittam suam pestiferam Apollo, A, 51. ἄνθος ἀφιεῖσαι, florem protrudentes, η, 126, vel et florem amittentes, *die nur erst die blüte verloren haben, (that have just shed their blossoms.)* i. e. immaturæ omnino. ἅμα πάντες ἀφίετε (imperative) δούρατα, simul omnes emittite hastas, χ, 251. τοῦδε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται, pro ἀφίενται, emittuntur ab eo multæ scintillæ, Δ, 77. δειρῆς δ' οὔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκὼ, a collo dilecti sui mariti omnino non remittebat uxor albos lacertos, ψ, 240.

ἀφικάνω, (῞Εω) pervenio. ἐστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφικάνω, ξ, 159. ρ, 156. τ, 304. υ, 231. et hoc compositum præsens, sicut et simplex ἱκάνω, sæpe vim habet præteriti, adveni;

adeo. πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις, abis vel adis primus ad fluenta fluminum, ι, 450, inquit Polyphemus ad arietem suum. τίπτε δεῦρο ἀφικάνεις, Ξ, 43. πρὸς τεῖχος ἀφικάνει, Ζ, 388.

ἀφίκομαι, f. ἵξομαι. ("Εω) devenio, pervenio, advenio. ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, in qua nave advenisti, α, 171, et est is aor. 2. med. sic et ξ, 188. ἐπὶ ἀνδρὸς δώματα ἀφίκεο ἠπίου, ο, 488. οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν, Ν, 645, non rediit in patriam. ὅτε με ἄλγος ἀφίκετο, Σ, 395, cum me ærumna invasit. ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν, α, 332. π, 414. σ, 207. ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο, ι, 55, ad insulam illam venit. et per distractionem, μ, 2, νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο (pro ἀφίκετο) κῦμα θαλάσσης, venit in mare, relicto fabuloso illo oceano, in insulam tendens. ἄλλον δῆμον, ad alium populum, ο, 228. ἂψ ἐς Ὄλυμπον, υ, 55. Διὸς υἱὸν, ad filium Jovis, φ, 25. et 42, ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο, ad conclave illud. ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθα, Sunium perveneramus, γ, 278. ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ι, 181. et 216, εἰς ἄντρον. et 543, ὅτε δὴ τὴν νῆσον. Αἰολίην δ' ἐς νῆσον, κ, 1. et 135, Αἰαίην δ' ἐς νῆσον. οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην ἀφίκοντο, Λ, 617, ad tabernaculum pervenerant. ὄφρα ἀφίκοντο κατὰ στρατὸν, Ν, 329, donec pervenerunt. ὅτε δὴ ἐπὶ κρουνοὺς, Χ, 208. πεδίονδε, Ω, 329. et 448, κλισίην ὑψηλήν. et 431, ὄφρα κεν ἐς κλισίην ἀφίκωμαι. εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν, ψ, 269. sic λ, 121, εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν. ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν ἀφίκηαι, ε, 36. οὐδὲ ἢν ἔνθα ἀφίκηαι, Θ, 482, nec si illuc perveneris. εἰσόκε νῆας ἀφίκηαι, Λ, 208. et 193, εἰσόκε νῆας ἀφίκηται. ὁπότ' ἂν δὴ νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτὴ, Π, 63, cum pervenerit clamor pugnantium. ἄλλον δ' ἀφικώμεθα δῆμον, π, 382. εἰσόκε νῆας ἀφίκωνται, Ρ, 454. σὺ δὲ χαίρων ἀφίκοιο οἶκον, ο, 128, et tu incolumis pervenias domum. ὄφρ' ἀφίκοιο πατρίδα σὴν, κ, 65. γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην, υ, 81, terram sub odiosam abeam, i. e. moriar. εἰ ἀφικοίμεθα, si rediissemus, κ, 420. μ, 345, redierimus. Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, μ, 39, venies ad eas. ἀφίξεται Ἴλιον, Σ, 270. τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι, Θ, 202, hunc nunc adsequimini, juvenes: hunc, sc. jactum, *den wurf, (the throw:)* et dicit de eo quasi de loco. alii legunt ibi, ἐφίκεσθε, ab ἐφίκομαι, i. e. καταλαμβάνω, ἐφάπτομαι. πρίν γε τὸν ἐς νῆας ἀφικέσθαι, δ, 255. δὸς δὲ, πάλιν ἐπὶ νῆας ἀφικέσθαι, Κ, 281. ἐπὴν ἡμᾶς ἔλπῃ ποτὶ δώματα ἀφῖχθαι, ζ, 297, cum speraveris nos pervenisse domum: et hoc ἀφῖχθαι est infin. præter. pass. deponentialiter.

ἀφίστημι, (Στάω) longe statuo vel sto, absisto. ὅσον τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, quam longe abest a rota equus ad currum junctus, Ψ, 517, seq. ubi istud breve spatium pluribus verbis describitur. τί καταπτώσσοντες ἀφίστατε, cur timidi absistitis, Δ, 340, est imperfectum ab ἀφίστημι, (vide ἵστημι) et notat ἀπόστασιν μάχης, si quis a pugna cessat, et procul stat. sic ab eadem forma ἀφίστημι, est ἀφεστᾶσιν, Ν, 738, stant procul, nec pugnant. ἀφεστᾶσιν, οὐδὲ μάχονται, Ξ, 132. et rursus in imperfecto, ab eadem forma, οὐκ ἔτι δηρὸν ἀφίστασαν, Φ, 391. Ο, 672, cujus oppositum est 675, 703. Αἴαντος ψυχὴ νόσφιν (remote) ἀφεστήκει, λ, 543. πολλὸν ἀφεσταότες, Ρ, 375, *weit abstehend, (standing at a great distance.)* οὐκ ἄλλη γυνὴ ὧδε ἀνδρὸς ἀφεσταίη (præsens optat. act. ab ἀφίστημι) ψ, 101, 169. δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη, draconem videns retro celeriter resilire solet, Γ, 33. δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος, Ν, 745, ubi est notio rependendi per libram: metuo, ne hesternum debitum nobis rependant Græci; i. e. cum nos heri vicimus, illi vicissim nobis cladem reddent, et sibi ipsi satisfacient æqua lance: *was sie uns gestern schuldig worden, werden sie uns richtig wieder bezahlen, (what they owed us yesterday, they will not fail to pay us to-day.)* proverbialis locutio de clade, quando accepta redditur hosti.

ἀφῖχθαι, vide sub ἀφίκομαι.

ἄφλαστον, ου. τό. (Τρέω) suprema pars elatæ puppis. describitur ab Eustathio, quod sit τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς ὕψος, ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένων, διήκοντος δι' αὐτῶν πλατέος κανονίου, ὑπηρεισμένου τούτῳ στυλίσκου ὄπισθεν τοῦ κυβερνήτου. κρεμάννυται δὲ ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρανίου, ταινία, εἰς παράσημον τῆς νηός. idem dicit, esse ἀπὸ τοῦ, μὴ ῥᾳδίως φλᾶσθαι, i. e. θλᾶσθαι, attice. Ἕκτωρ δὲ, πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει, ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Ο, 717, Hector vero a puppi postquam apprehenderat, nullo modo remittebat, partem illam puppis eminentem manibus tenens: et ista pars navis aptius ex visu intelligi posset quam ex descriptione. non vero est, judice eodem, τὸ ἀκροστόλιον, nam hoc erat τὸ ἀπὸ τῆς πρύμνης ἀνατεῖνον ξύλον ἐπὶ τὴν πρῷραν, estque pro, ἄκρος στόλος: στόλος vero est τὸ ἀπὸ τῆς λεγομένης πτυχῆς ξύλον πλατύ: πτυχὴ δέ ἐστι, ὅπου οἵ τε ὀφθαλμοὶ ζωγραφοῦνται, καὶ τὸ τῆς νηὸς ὄνομα ἐπιγράφεται. conf. Herodot. VI, 114, ἐπιλαβόμενος τῶν ἀφλάστων νηὸς, τὴν χεῖρα ἀποκοπεὶς πελέκεϊ, πίπτει, in descriptione pugnæ Marathoniæ.

ἀφλοισμὸς, οῦ. ὁ. (Φέρω) spuma, *der schaum, der geifer, (foam, froth.)* est ex dialecto τῶν Αἰτωλῶν, ab ὁ ἀφρὸς per τραυλισμὸν (i. e. mutato ρ in λ) quasi ἀφρισμὸς, *die schäumung, (foam,)* interserto ο. ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, Ο, 607, de Hectore, vehementissime pugnante, et cohortante suos; *der geifer stund im um den mund, (he foamed at the mouth.)*

ἀφνειὸς, οῦ. ὁ ἡ. ("Εω) opulentus, multorum redituum annuorum et fructuum. *bemittelt, von viel einkünften, (opulent, possessing large revenues.)* ἀφνειὸν Κόρινθον, ditem hanc urbem, Β, 570, ergo illo jam ævo Corinthus opulenta urbs. ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι, Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων, Ε, 9, et ejus filii duo hinc non nimis fortes: nam divitiæ facere solent hominem φιλόψυχον καὶ δειλόν. ἀφνειὸς βιότοιο, Ζ, 14,

i. e. εὔπορος βίου: et communis usus dicere solet, ἀφνειὸς (κατὰ) βίοτον. sic dicitur ἀνὴρ φρένας ἀφνειός. et 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς, sc. οἴκῳ, κεῖται πολλὰ κειμήλια. καί με ἀφνειὸν ἔθηκε, sc. ὁ Πηλεὺς, fecit me divitem, I, 479, cum per me ipse nihil haberem. ἀφνειός τε ἀγαθός τε, N, 664. P, 576. nam non semper boni sunt, qui locupletes pecuniis. δῶμα ἀφνειὸν βιότοιο, Ξ, 122. ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, sc. οἶκον. μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων ἔμμεναι, erat quondam hæc domus copiosa et honesta, α, 232. et 393, αἶψά τε οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται, statimque ei domus opulenta fit, sc. quando regnum adipiscitur. οἵ ῥά ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ, sc. κτείνονται ἢ σφάζονται, λ, 413. ὧδε μάλα ἀφνειὸς, adeo dives, ξ, 116. et 200, ἀνέρος ἀφνειοῖο πάϊς. ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγα ἔξοχα, valde eximie inter Pylios opulentus, ο, 227, nam neutrum plurale est adverbialiter intelligendum, et δώματα ναίων simpliciter est, habitans, civis. et 425, ῥυδὸν ἀφνειοῖο, abundanter divitis. et 432, ἀφνειοὶ καλέονται, habent famam divitum: sunt divites, et eo nomine celebrantur. ἐγώ ποτε οἶκον ἔναιον ὄλβιος ἀφνειὸν, ρ, 420. (sic et τ, 76, 79.) et 423, οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται, sc. ἄνθρωποι, per quas res bene vivunt et divites cluent homines. Νῖσον ἐΰν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε, σ, 126. et 275, ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα μνηστεύειν ἐθέλουσι, honestam et præstantem fœminam, et ditis hominis filiam, ambire volunt, ut ducant eam. ἀφνειότεροι χρυσοῖο, α, 165. ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων, Υ, 220, et in sequentibus enumerantur eæ divitiæ, quod fuerint pecuariæ. cæterum et in genere divitiarum, et in laude, convenit Homero egregie cum Mose ejusque æqualibus.

ἀφοπλίζω, f. ίσω. (Πέλω) arma exuo, arma demo. οἱ δ' ἔντεα ἀφωπλίζοντο ἕκαστος, Ψ, 26, ubi per additum ἔντεα determinatum satis, quænam arma exuerint, militaria scilicet. alias hoc idem verbum etiam de instrumentis quibusvis potest intelligi.

ἀφορμάω, f. ήσω. (Ὄρω) cum impetu abeo. ὁπότε ναῦφιν (ἀπὸ νηῶν) ἀφορμηθεῖεν (pro ἀφορμηθείησαν) Ἀχαιοὶ, quando ex castris exirent contra urbem, B, 794. ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι, antequam audierit me abiisse, β, 375. δ, 748. apud recentiores Atticos ἡ ἀφορμὴ idem notat, quod apud alios dicitur ἡ προβολὴ εἰς τὸ ζῆν. Eurip. Med. 342. subsidium vitæ, viaticum.

ἀφόωντα, pro ἀφῶντα, vide sub ἀφάω.

ἀφραδέω, f. ήσω. (Φάω) non cogito accurate et prudenter satis, non attendo diligenter. αἰεὶ γὰρ νεώτεροι ἀφραδέουσι, semper adolescentes minus bene consulunt, η, 294, *denken nicht genugsam nach, sind unvorsichtig und unbesonnen, (are thoughtless, improvident, indiscreet.)* σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι, I, 32, ubi in sensu mitissimo accipiendum verbum, nam loquitur Diomedes ad regem in concilio; tibi primum contradicam minus recte pronuntianti et disspicienti rem: quia tamen poterat durius videri verbum, hinc lenitur per addita, 33.

ἀφραδής, έος. ὁ ἡ. (Φάω) sine consilio et prudentia, negligens, non circumspectus. νεκροὶ ἀφραδέες, λ, 475, mortui sensuum et consiliorum expertes; maxime si comparantur ad Tiresiam: in genere autem mortui, apud quos consilia ulteriora locum non habent, coll. Ecclesiast. ix, 10. μνηστήρων ἀφραδέων, β, 282, ubi sic dicit τοὺς κακοβούλους, *die unvernünftigen, (the foolish.)*

ἀφραδία, ας. ἡ. (Φάω) inscitia, defectus prudentis consilii aut dexteritatis aut considerationis et attentionis. ἀφραδίῃ πολέμοιο, B, 368, imperitia pugnandi. ἀνέρος ἀφραδίαις ἀγαυοῦ Λαομέδοντος, E, 649, male consultis viri illustris illius, κακοβουλίαις. οὐκ ἀφραδίαις νόου, K, 122, ἀφροσύνῃ, *aus unverstande und schlechter einsicht, (from want of good sense and understanding.)* et 350, ὁ δὲ παρέδραμεν ἀφραδίαις, ille prætercurrit ex imprudentia et negligentia, *mit unachtsamkeit, (out of carelessness:)* ut ergo ibi nec ἀφροσύνην nec κακόνοιαν notet, sed simpliciter ἄγνοιαν et defectum sollicitæ explorationis locorum et circumspicientiæ: estque idem ac, ἀπρονοήτως, improviso, coll. 339. sic, ποιμένος, ex negligentia pastoris, Π, 354. τρὶς δ' ἔκπιεν, ι, 361, ter ebibebat poculum illud ex ignoratione quam forte esset vinum, et ex imprudentia. αὐτῶν ἀπωλόμεθα, nostra ipsorum insipientia periimus, κ, 27. χλαῖναν ἰὼν ἑτάροισιν ἔλειπον ἀφραδίαις, togam abiens relinquebam apud socios ex defectu attentionis, *aus unbedachtsamkeit, unachtsamkeit, (from thoughtlessness, inattention.)* ξ, 481. παριὼν λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ, præteriens calce impetum dedit in coxam peregrini illius personati, qui ipse dominus ejus erat, ex temeritate et stoliditate, ρ, 233, nam incogitantiæ summæ est, ignotum, senem, sine causa lædere graviter; cum nescias, quid vindictæ de te sumere possit. ὅν ποτε κτεῖνε διὰ ἀφραδίας, τ, 523, quem quondam interfecit ex insana mente, διὰ κακοφραδμοσύνας, invidia quippe. μήποτε, εἴκων ἀφραδίαις, μέγα εἰπεῖν, χ, 288, nunquam magna loqui decet hominem, subactum incogitantia et insipientia, *nie aus unverstande zu prahlen, (never to boast while without understanding.)*

ἀφραδῶς, (Φάω) adverb. inconsulte, insipienter, ἀνοήτως, ἀβούλως. ionice distrahitur circumflexus per insertum ε. Μενελάῳ μάχεσθαι ἀφραδέως, Γ, 436, i. e. κακοβούλως: nam consilium non est, pugnare contra eum, qui et juste nos oppugnat et fortior est; cedendum potius est juri. ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ἵππους, M, 62, nullo consilio. ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται, multum circumvagatur imperite, Ψ, 320. et 426, ἱππάζεαι, equos regis non ex regula artis, ἀνεπιστημόνως.

ἀφραίνω, (Φέρω) sum sine mente. εἴ ἔτι σε ἀφραίνοντα κιχήσομαι, si iterum te sine mente agentem deprehendero, B, 258, inquit Ulysses ad Thersitem. ἀφραίνεις Μενέλαε, H, 109, in-

quit Agamemnon amicissime ad fratrem suum; mente tua non uteris. additum ibi διοτρεφὲς, habet ἀστεῖόν τι: nam si Jupiter est νοῦς. non decet ἀφραίνειν τὸν Διῒ παρώνυμον. ἀφραίνει ξεῖνος, υ, 360, desipit et mente mota est hospes.

ἀφρέω, f. ήσω. (Φέρω) spumo, *ich schäume, (I foam;)* sudo vehementer sic ut sudor albidus et quasi condensatus superjaceat cuti. ἵπποι ἄφρεον (omisso augm.) στήθεα, Λ, 282, equi spuma pleni erant in pectoribus. hinc est ἀφρίζω, spumam excito, spumesco; sicut ab ὁπλέω est ὁπλίζω.

ἀφρήτωρ, ορος. ὁ ἡ. (Πάω) proprie est ὁ μεμονωμένος συγγενείας, καὶ μὴ ἔχων φρήτρην, qualem Romani vocant *sine gente,* qui non habet cognationem honestam, *der kein alter von geschlechte, nicht von edler geburt, ist, (who is not of an ancient family, of noble birth.)* deinde est, cujus cognati omnes sunt extincti. denique qui cognatos suos non amat aut curat. in tertio, vel simul et in primo, significatu est I, 63, ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιος, ἐστὶν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, sine gente, aut, cognatos suos nihil respiciens, incivilis, sine lare, esse debet ille, qui pugnas inter cives amat et cupit. ὁ συγγένειαν μὴ ἔχων ἢ τῶν πρὸς γένους μὴ ἐπιστρεφόμενος: et ἀθέμιστος est, jura civilia nulla colens, morem civilem pervertens; ἀνέστιος vero, domum et possessionem non habens. detestatur ergo poëta sub persona Nestoris bellum civile et turbas intestinas.

ἀφρίζω, vide ἀφρέω.

ἀφρονέω, (Φέρω) sum sine mente attenta et sine cogitatione recta, nullum aut perversum propositum habeo. Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες, Ο, 104, Jovi irascimur nullo consilio.

ἀφρὸς, οῦ. ὁ. (Φέρω) spuma, *der schaum, jäscht, (foam.)* est ab α, quod ἄνω significat, et φέρω, quia spuma supra natat aut exstat. (σὺν) ἀφρῷ μορμύρων, cum spuma fremens, fluvius, Ε, 599. Σ, 403. Φ, 325, et describitur fluens cum impetu magno et vi multa. ἀφρὸς γίγνεται περὶ ὀδόντας, de leone efferato, Υ, 168.

ἀφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) defectus cogitandi recte. οὐ σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, non tibi opus est hac inadvertentia, Η, 110, *diese unbedachtsamkeit ist dir nicht gut, (thou art not the better for this inadvertence.)* conf. χρή. ἀλλ' ἤτοι ἄνωγε παύεσθαι ἀφροσυνάων, hortare quidem eos, ut desistant ab hac irrationalitate, π, 278. ὑμετέρους παῖδας καταπαύειν ἀφροσυνάων, ω, 456, ut cohiberetis filios vestros ab amentia sua.

ἄφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) sine mente et cogitatione recta. φαίης κεν, ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὔτως, putares sane, esse eum valde morosum et item sterilem cogitando, Γ, 220. τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε, huic parum cogitanti id persuasit, Δ, 104. sic, σοὶ δὲ, Π, 842. et accusativus pertinet ad verbum. ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα, Ε, 761, hunc insanum stimulantes, qui nullum novit bonum morem. et 875, σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην, inquit Mars ad Jovem; tu enim genuisti vesanam puellam, Minervam: ubi is, qui paullo ante jure vocatus erat ἄφρων, eodem nomine ipsam prudentiam vocat. nimirum stultus est quasi κανών τις διεστραμμένος, ad cujus normam vel rectissima sunt prava. παῖς ἄφρων, puer nullius consilii et scientiæ, Λ, 389. οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων, Ω, 157, inquit Jupiter de Achille, coll. 186, et poëta quasi aliud agens, tres fontes injuriæ indicat; vel enim διὰ ἀσυνεσίαν, vel ἀκόντως quando non satis attendit ad id quod decet, vel ἑκουσίως quando animus est sceleratus, peccat homo. οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι ἀνδρὶ ἔοικας, ζ, 187, ἀλλὰ φρονίμῳ, καὶ δεινῶς λαλήσαντι τὰ εἰς συμφέρον αὐτῷ. sic et υ, 227. ἄφρων (incogitans) δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ, θ, 209. οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, non sine ratione hospes sic existimat, ρ, 586. ἦ μάλα μὲ Ζεὺς ἄφρονα θῆκε, inquit Telemachus; certe valde incogitantem fecit me Jupiter, φ, 102. et 105, ἐγὼ γελόω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ, *mit unverstande, (with folly.)* θεοὶ δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι καίπερ μάλα ἐπίφρονα ἐόντα, ψ, 12, *können den bedachtsamsten und aufmerksamsten die richtigkeit der gedanken und des bemerkens entziehen, (are able to make foolish even him who is most eminent for wisdom.)*

ἄφυλλος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) sine foliis, aridus, ξηρός. σχίζαις ἀφύλλοις κατέκαιον αὐτὰ, combusserunt ea lignis ex arboribus aridis, Β, 425, ad differentiam τῶν φυλλοφόρων, apud Sophoclem est ἄφυλλον στόμα, τὸ ἱκετεῦον δίχα συνήθων κλάδων, os, supplicans sine solitis ramis.

ἀφυσγετὸς, οῦ. ὁ. (Ὕω) qui scribitur et ἀφύσγετος, ὁ. id quod aliunde infusum et affusum est: in specie, aqua pluvialis, de montibus decurrens et in fluvium se infundens, simulque afferens secum inquinamenta varia. nam est ab ἀφύω vel ἀφύσσω, quod proprie est, pluendo affundo, a pluvia affundo; cum paragoge. πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει, Λ, 495, ubi sermo est de torrente, aucto imbribus montanis, et ferente secum arbores, et deinde alia quæ talis aqua secum rapere solet, et in mare deferre si id prope est: ut ergo notet τὸν ἰλυῶδη συρφετόν.

ἀφύσσω, f. ύξω. (Ὕω) ex fluxu fuso haurio, infundo, fundendo impleo, et ex futuro verbi ἀφύω ortum. ἀφύσσων νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος, infundens ex cratere, Α, 598, in pocula minora. μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων, fundens, ι, 9. πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος, ubi deest ἐκ, multum vini effundebatur ex doliis in crateres, ψ, 305, et ex iis in pocula. οἶνον ἀφυσσόμενος, infundens sibi ex cratere in pocula minora, Ψ, 220. οὐδέ σε ὀΐω, ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, Α, 171, ubi sensus est: nec puto, cum hic in pretio non habeor, te divitias esse infusurum mihi, te ditem facturum esse me; ut ergo tropice h. l. verbum sit positum.

ἀφύω, f. ύσω. (Ὕω) idem. fit ab ὕω, i. e. βρέχω, et ἀπὸ, a vel ex, quando ex uno vase humor fundit se in aliud. ἄγε δή μοι ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον οἶνον, i. e. ἀπάντλησόν μοι οἶνον ἐκ πίθου εἰς ἀμφιφορεῖς, β, 349, *lass wein aus dem grossen fasse in meine kruken, fülle ein, (draw me wine from the cask into the rundlet,)* ut ἐν cum ablat. sit loco εἰς cum acc. nam hæ duæ præpositiones attice inter se permutantur. Sigma vero duplex est ob metrum, pro ἄφυσον. et 379, αὐτίκα αὐτῷ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν, pro ἤφυσεν. πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι ἠφύσαμεν, ι, 165, multum enim vinum in amphoras nostras infuderamus. et 204, οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας, pro ἀφύσας, vinum infundens in duodecim amphoras in summa. media forma ἀφύομαι, infundo mihi, haurio. ἀφυσσάμεθα ὕδωρ, infundebamus nobis aquam, ι, 85. κ, 56. ἀφυσσάμενοι ὕδωρ, δ, 359. sic, οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι, Γ, 295, *da sie wein aus der grossen flasche in die becher gossen, (pouring wine from the flagon into the goblet.)* ἀφύσσατο οἶνον, (pro ἠφύσατο) infundebat sibi vinum, ex cratere in poculum, Π, 230. ἀπὸ κρητῆρος πλείου ἀφυσσόμενοι, λεῖβον Ἀθήνῃ, Κ, 579. metaphorice est η, 286, ἠφυσάμην φύλλα, folia congregabam et quasi infundebam mihi, ad cubandum in iis, et contegendum me.

ἄχαρις, vide sequens.

ἀχάριστος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) sine gratia aut specie aut jucunditate: ἀηδὴς, ἔξω χάριτος, τὸ μὴ χαρίεν. idem dicitur ὁ ἡ ἄχαρις, τὸ ἄχαρι. οὐκ ἀχάριστα ταῦτα ἀγορεύεις, θ, 236, non injucunda ista loqueris. δόρπου δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, υ, 392, ἀηδέστερον, coll. 391, cœna sane nunquam quidquam injucundius fingi possit, quam illa erat quæ procis suprema parata est: mors nimirum circa cœnæ horam. apud alios hoc adjectivum notat et, ingratum, i. e. beneficii immemorem.

ἀχάσμητος, vide sub ἄθω, paullo ab initio.

ἄχερδος, ου. ἡ. (Χάω) est φυτόν τι ἀκανθῶδες, ἐξ οὗ αἱμασιαὶ γίγνονται, θριγκοῦσαι τὰ ἔνδον, *eine art von dornen, daraus man hagezaune machet um die gärten oder gehöfte, (a certain thorny plant, from which hedges are made round gardens and court-yards.)* est à χεὶρ, quasi ἄχειρος, ἧς ἅψασθαι οὐκ ἔστι χερὶ, quæ manu nuda tractari non possunt: interserto δ euphonico. ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, ξ, 10, cinxerat sepimento spinoso.

ἀχεύω, f. εύσω. (Χάω) dolore et tristitia adficior, gemo, θυμὸν (κατὰ) ἀχεύων, dolens animo, Ε, 869. Σ, 461. Ψ, 566. τοῦγε εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων, φ, 318. ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, Ι, 608. Ω, 128, ubi additum, σὴν ἔδεαι κραδίην, β, 23. δ, 100. ξ, 40, ἄνακτος, sc. ἕνεκα. Ὀδυσσῆος μέγα ἀχεύων, π, 139. πυκινόν περ, λ, 88.

ἀχέω, f. ήσω. (Χάω) idem, *ich ächze, (I sigh.)* τῆς (ἕνεκα) ὅγε κεῖται ἀχέων, hujus puellæ sibi ablatæ causa jacet gemens et irarum plenus, Β, 694, coll. 688. et 724, ἔνθα ὅγε κεῖτο ἀχέων, ubi sermo de vulnerato Philocteta, sicut priore loco de Achille. κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος, corde dolens, doloribus transfixus, Ε, 399. μὰψ ἕνεκα ἀλλοτρίων ἀχέων, ubi suppleta est particula genitivum regens, Τ, 298, sine merito suo propter alios homines crucians se. ἤτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν, sane is ejus puellæ causa dolens præcordiis contabescebat, Σ, 446. ἀχέουσα, tristis admixta ira, Ι, 563. et πολλὰ ibi pertinet ad ἠρᾶτο. ἔνθα ὅγε κεῖται ἀχέων, μέγα δὲ (enim) φρεσὶ πένθος ἀέξει, σὸν πότμον γοόων, λ, 194. ἀχέουσα ἔμπης, ο, 360, coll. 357.

ἄχθομαι, et **ἀχθέομαι**, f. έσομαι et ήσομαι. (Χάω) molestia premor, gemo, *ich bin beschweret, (I am oppressed with grief.)* est ab ἄχομαι interserto θ. non de molestia animi sola ponitur, sed et de onere quovis, e. c. si navis oneratur mercibus. et hæc posterior notio est orta ex priori, quæ est, doleo, premor. λίαν ἄχθομαι (διὰ vel κατὰ τὸ) ἕλκος, valde doleo ex vulnere, Ε, 361. et 354, ἀχθομένην ὀδύνῃσι, valde afflictam doloribus; et sermo est de Venere vulnerata: i. e. sociis Æneæ, valde cæsis dum eripiunt ducem suum ex periculo. ἤχθετο γὰρ κῆρ, dolebat enim animo, Λ, 274, 400, ad differentiam σωματικοῦ ἄχθους. ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, ο, 456, sed quum jam cava navis onerata erat illis ad revertendum inde in patriam suam; et sermo est de mercatoribus: ἐβαρύνετο φόρτῳ, gravis erat et pressa onere, *voll ladung war, (deeply laden.)* alii ibi legunt ἤχετο, ab ἄχομαι: nam et τὸ ἄχος notat onus. ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους, sc. βλέπων, vel διὰ, Ν, 352, dolebat enim certe et graviter ferebat eos a Trojanis superatos esse. verbum Ionicum, *Herodoto* frequens, ἠμακτέω, et περιημακτέω, gemo, δυσφορέω, moleste fero; pertinet huc. nam περὶ intendit notionem, valde: et α intensivum, mutatum ionice in η, post se habet intersertum μ, euphoniæ causa, ut sit pro ἀαχθέω et περιααχθέω. Iones enim amant adspiratas mutare in tenues. Vide e. c. IV, 154. et I, 114.

ἄχθος, εος. τό. (Χάω) onus, moles; molestia. ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει, et paucum onus urget eum, i. e. nequaquam molestatur eo exiguo onere, Μ, 452. οὐδὲ ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο, nec sane navis centiremis onus id reciperet et ferret, Υ, 247. πολλὰ κτήματα ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν, γ, 312, multas opes advehens, quantas ei naves in onerationem recipere potuerunt: et hoc ἄχθος vocatur ὁ φόρτος apud recentiores, et ὁ γόμος. ἔφερε δὲ (ὁ Κύκλωψ) ὄβριμον ἄχθος ὕλης ἀζαλέης, ι, 233, apportabat ille grave onus lignorum aridorum. αὔτως ἄχθος ἀρούρης, sic frustraneum et inutile onus vel pondus terræ, υ, 379, ubi sic vocatur homo ad nullum opus utilis; simulque magnus corpore et βουγάϊος. sic et Σ, 104, ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, inquit Achilles otii impatiens de se, sedeo in castris inutile pon-

dus terræ, nec cuiquam bonæ rei inservio: ut notetur ἀπραξία παντελὴς ἐξ ἀργίας, simulque τὸ βριθὺ μέγεθος τοῦ ἥρωος connotetur. Vide sub litera Θ.

ἀχλύς, ύος. ἡ. (Λάω) caligo, nebulosæ tenebræ, quæ faciunt ne liquidum cernere possimus. nam est quoque ab α privativo, et λάω vel λεύω, cerno accurate, cum interserto χ. notat deinde et vitium oculi non clare cernentis et quasi per nebulam. ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν, caliginemque etiam tibi ab oculis demsi, quæ prius inerat, inquit Minerva ad Diomedem, E, 127. et 696, τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, ubi de tenebris mortis ponitur, vel potius τῆς λειποθυμίας, nam rediit postea ad se: *er fiel in ohnmacht, (he fainted, swooned.)* αὐτῷ κατ' ὀφθαλμῶν ἔχευεν ἀχλύν, *er verblendete ihn, (he dazzled him, threw a mist before his eyes,)* Υ, 321. et 421, κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλύς, ubi de valde lugente est sermo. et 341, Ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασε ἀχλὺν θεσπεσίην, ὁ δὲ ἔπειτα μέγα ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν. sed de tenebris mortis, si quis moritur, est Π, 344, ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. sic et χ, 88, κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλύς. τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη θεσπέσιον, Ο, 668. Ἀθήνη αὐτῷ ἀχλὺν θεσπεσίην κατέχευεν, η, 41, i. e. exspectabatur vespertinum tempus antequam ingrederetur urbem; et aliqua ex ministris Nausicaæ fuit ei dux viæ. hoc vocat poëta, nebula cingi a Minerva, ne videretur ab aliis; coll. 15. κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν (super cœlum) ἀχλύς, υ, 357, qualis caligo oritur in aëre in totali defectu solis, qualis nunc re vera erat, *bey einer ganzen sonnenfinsterniss, (in a total eclipse of the sun,)* quæ simul erat omen mortis procorum.

ἀχλύω, f. ύσω. (Λάω) caligine obfuscor, caligant mihi oculi: it. caligine plenus sum, obtenebror. ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπὸ τῆς νεφέλης κυανέης, μ, 406. ξ, 304, i. e. ἀχλύος ἐπλήσθη.

ἄχνη, ης. ἡ. (Χάω) est in genere, res non cohærens sed minutatim sparsa. nam est ab α privativo, et ἔχω, cohæreo, densus sum; quasi ἀέχη, et interserto ν, ἀέχνη. hinc in specie sic vocatur palea, *die spreu, (chaff:)* ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει, ἱερὰς κατὰ ἀλωὰς, ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνει, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας, αἱ δὲ ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί, E, 499, 501, ubi parabola est de aratore, qui post messem factam in area ventilat frumenta, et ubi paleæ, urgentibus ventis, retro aguntur, et ex paleis fiunt subalbentes cumuli. deinde et de spuma maris, et de guttis marinis, κῦμα χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δὲ ἄκρας κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δὲ ἁλὸς ἄχνην, Δ, 426, fluctus continenti terræ allisus valde murmurat, et ad promontoria tumidus attollitur, et exspuit maris spumam guttasque dispersas; ubi maxime ὁ ἀφρὸς sic vocatur, aut fortasse etiam τὸ φύκιον, quæ utraque πτύελον ὥσπερ ἤτοι ἀπόπτυσμα θαλάσσης εἰσὶν ἐρευγομένης ἔξω: nam non spumam modo exspuit mare, sed et varia frustula arundinosa et algosa. sic, κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δὲ ἄχνη σκίδναται ἐξ ἰωῆς ἀνέμου, Λ, 307, fluctus volvitur, in altum vero spuma spargitur a flatu venti. ὡς ὅτε κῦμα ἐμπέσῃ νηΐ, ἡ δὲ πᾶσα ἄχνη ὑπεκρύφθη, Ο, 626, ubi non spuma sola, sed divisa per navem aqua, sic vocatur. εἴλυτο δὲ πάντα ἁλὸς ἄχνῃ, ε, 403, adspergo maris operiebat omnia. ὑψόσε δ' ἄχνη ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπέπιπτε, μ, 238, et in altum spuma cum guttis incidebat summis scopulis, τὸ λεπτότατον τοῦ κύματος. Sophocles etiam τὴν δρόσον, rorem, vocat ἄχνην οὐρανίαν, quia nec roris nec pluviarum guttæ sunt συνεχεῖς, sed διεχεῖς, a quo ἄχνη nomen habet: et Euripides vinum in libationibus humi sparsum dicit οἰνωπὸν ἄχνην. omne igitur tenue, aut supersparsum, aut innatans, aut male hærens, dici potest ἄχνη. Vide sub Ἔχω, paullo a fine.

ἄχνυμαι, (Χάω) angor, gemo, idem ἄχομαι. nimirum ab ἄχω est ἀχύω, inserto ν, ἀχύνω, transposite ἀχνύω, et inde ἄχνυμι. sic plura verba ejusmodi insitiones et paragogas adsumunt, e. c. ἄγω, ἄγνω, ἀγνύω, ἄγνυμι, sic δόρω, ὄρω, σβέω, ἴω, κορέω, στορέω, οἴγω, ζεύγω, ῥώω, ζώω, ὀμόργω, δίχω, etc. θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν ἄχνυμαι, ξ, 170, tristis sum animo. τὸ δ' ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ, Z, 524. ὄφρα ζώει, ἄχνυται, Σ, 62. et 320, ὁ δὲ ὕστερος ἐλθών. et 443. σεῖο φθιμένου ἀχνύμεθα, λ, 557. ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, ξ, 376. ἄχνυτο (omisso augmento) δέ σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, Ξ, 38. ἀχνύμενος, tristis simul et iratus, A, 103. et 241, 588, ἀχνύμενός περ. sic N, 419. X, 424. καὶ ἀχνύμενός περ (ἕνεκα ἢ ὑπὲρ) ἑταίρου, Θ, 125, 317. P, 459. sic, αὐτοῦ ἀχνύμενος, N, 403. καίπερ ἀχνύμενος, quantumvis gemens, O, 133. Ψ, 137. ἀχνυμένη κραδίη, corde tristi simul et irato et indignante, Ω, 584. et 773, ἀχνυμένη κῆρ. ἀχνυμένω κῆρ, nos duo irati et tristes corde, T, 57, Achilles et Agamemnon invicem. sic de equis duobus tristibus, Ψ, 284, ob amissum dominum. et 443, dolentes vos equi duo. ἀχνύμενοι κῆρ, lugentes, H, 428, 431. Ψ, 165. et τὸ ἄχνυσθαι differt a κλαυθμῷ, sicut τὸ μειδίαμα a γέλωτι. ἀχνύμενοί περ, etsi indignabundi, B, 270. et O, 651, ἑταίρου, c. ἕνεκα. Σ, 112. T, 8, 65. M, 178. ἀχνύμενοι, N, 658. ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ, Ω, 523, et 526, οὕτως γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι ζώειν (αὐτοὺς) ἀχνυμένους, sic enim destinarunt dii miseris mortalibus ut vivant gemebundi et tristes. ἀχνύμενός περ, δ, 104. et 661, ubi iram et indignationem indicat. η, 297, valde tristis. θ, 478. κῆρ, κ, 67. μ, 153. περ, ξ, 142. φ, 250. ἀχνυμένη, λ, 387. ω, 21. καί περ ἀχνυμένῳ, δ, 549, coll. 553, ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι. φ, 115. ἀχνύμενόν περ, π, 147. κῆρ, χ, 188. ἀχνύμενοί περ, κ, 174, 570. λ, 465. μ, 12. et 250, ἀχνύμενοι κῆρ, ω, 419. ἀχνύμεναι, λ, 541. non semper autem luctum, sed et, ut vidi-

mus, iram aut indignationem, indicat hoc tristitiæ verbum.

ἄχολος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) sine felle, non habens fel: sine ira, sine perturbatione animi. φάρμακον νηπενθές τ' ἄχολόν τε, δ, 221, medicamen luctui et iratæ perturbationi animi adversum. dantur etiam ζῶα ἄχολα, τὰ μὴ ἔχοντα σωματικὴν χολήν.

ἄχομαι, (Χάω) angor, gemo. νῦν δὲ ἄχομαι, τ, 129. σ, 255.

Ἄχος, εος. τό. (Χάω) mœror, tristitia magna; it. id quod mœrorem nobis conciliat. *herzeleid, noth, (affliction, distress.)* est ab α privativo, et χάω vel χαίνω, hisco, os aperio, quia magnus animi dolor vocem præcludit, ut sit ἡ ἄφωνος ἀνία: vel et ab α intensivo et eodem χάω, quia magnus dolor animi sæpe cogit aperto ore lamentari et gemere. hæc etymologia videtur confirmari ex Β, 171, ἑσταότα, ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, stantem, quia mœror gravis invaserat ejus cor animumque; ut ergo staret tacitus. et ex Θ, 124, Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο sc. ἕνεκα, Hectorem gravis mœror angebat circa præcordia ob aurigam suum cæsum. sic et 316. Ρ, 83. alii ab α intensivo, et χέειν, fundere, confundere, deductum nomen judicant, ut sit ἡ ἄγαν σύγχυσις ψυχῆς, quod innuere videtur poëta, δ, 716, αὐτὴν ἄχος ἀμφεχύθη, eam circumfudit mœror, et quidem θυμοφθόρον, letalis, exitialis mœror. sed prima illa etymologia videtur verior: præsertim cum ipsum χέειν pertineat ad χάειν. αὐτῷ ἄχος ἐγένετο, ei tristitia iræ nata est, Α, 188, dolor magnus sic Μ, 392, ubi de sola tristitia ob vulneratum amicum. αὐτοῖς ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, Ν, 86, dolor. et 417, ἐγένετο (ἕνεκα) εὐξαμένοιο, ob eum gloriantem. sic et Ξ, 458, 486. φθιμένου ἑτάροιο, sc. ἕνεκα, Π, 581. ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος (ἕνεκα) σέθεν (pro σοῦ) ἔσσεται, ὦ Μενέλαε, at mihi gravis luctus tui causa erit, O frater, Δ, 169. ἀλλὰ τόδε αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, Θ, 147. Ο, 208. Π, 52. (σ, 273.) et 55, τό μοι ἐστίν. et 508, γένετο. ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι, certe sane mihi gravis luctus a præcordiis abiret, Χ, 43. ἐπεί με αἰνὸν ἱκάνει, Τ, 307. πυκινὸν δ' ἄχος ἔλαβεν αὐτοὺς, Π, 599. μυρίον κατέχυτό οἱ ὀφθαλμοῖς, innumera tristitia una cum terrore offusa est oculis ejus, Υ, 282, ubi ergo de λύπῃ καὶ φόβῳ simul positum. τοῖον γὰρ βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, tantus dolor oppressit eos, Κ, 145. Π, 22, et sane summa luctus causa est apud cordatos ἡ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ἀπώλεια. ἄχος εἷλεν αὐτὸν, Ν, 581. ἔλαβεν αὐτοὺς θυμῷ, Ξ, 475. dolor cepit eos animo, sic ut nihil loquerentur. αὐτῷ σοὶ μετόπισθε ἔσσεται, Ι, 249. χ, 345. ἐμοὶ δὲ, Ε, 759. π, 87. τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν, Τ, 125, quasi βέλος τὶ ἢ ξίφος. sic, οὗ μὲ ἄχος ὀξὺ κατοίσεται ἄϊδος εἴσω, Χ, 425, ob quem me luctus acutus deferet ad inferos. ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦνε ἄχος ἄτλητον, in cor ei subiit dolor intolerabilis, Τ, 367. ἦ μοὶ ἄχος (ἕνεκα) Αἰνείου, Υ, 293. οὔ με ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξεται ἄχος κραδίην, non mihi amplius altera vice adeo veniet luctus in cor, Ψ, 47. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα, Ρ, 591. Σ, 22. ω, 314. ὀλίγον γε (ἕνεκα) τοῦ θανόντος κῆρ (ἀπὸ) ἄχεος μεθέηκα, paululum saltem ob mortuum eum cor a luctu remisi, Ρ, 539. οὐκ ἔσται μοὶ ἄλλη θαλπωρὴ, ἀλλὰ ἄχεα, Ζ, 413, non erit mihi aliud solatium, sed meri mœrores. ἔχω δ' ἄχεα ἄκριτα θυμῷ, Γ, 412. Ω, 91. Ἀτρείδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ, saucius corde, Ι, 9. κ, 247. ἤθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι, Ζ, 336, sed volebam in dolore animi mei ulterius progredi: sentio enim me invisum esse meis, a quibus etiam proditus pene sum ad μονομαχίαν cum Menelao: id magno mihi dolori est. ἐμοὶ δὲ ἔσται ἄχος αἰὲν ἄλαστον (ἕνεκα) κείνου, δ, 108. αὐτῆς παρειαὶ φθινύθουσι ἄχεϊ ἐλεεινοτάτῳ, θ, 530. et 541, μάλα αὐτὸν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν. ἐμοὶ δὲ ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον, λ, 207. et 278, ᾧ ἄχεϊ σχομένη, suo mœrore superata, οἰκείῳ. ἄχεϊ οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο, luctu ob filium suum periit, ο, 357. οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὐδέ τι πένθος, ρ, 470. ὄφρα ἔτι μᾶλλον δύῃ ἄχος κραδίην αὐτοῦ, σ, 347. υ, 286. ἦ μέν με ἀχέεσσί γε δώσεις πλείοσιν ἢ ἔχομαι, τ, 167, certe sane me doloribus trades pluribus quam quibus jam teneor. ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων, certe mihi dolor est et de me ipso et de omnibus nobis, φ, 349, coll. 347, 348, 350. et 299, ἥρωας δ' ἄχος εἷλε, ubi est dolor indignabundus et irarum plenus. et 412, μνηστῆρσιν δ' ἄχος γένετο μέγα. Germanorum gemitus, *ach, (ah,)* hanc vocem exhaurit; et verbum *ächzen, (to sigh.)*

ἀχρεῖος, ου. ὁ ἡ. (Χράω) inutilis, incommodus, πρὸς οὐδεμίαν χρείαν. Attici scribunt ἄχρειος. neutrum ponitur adverbialiter. ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπεμόρξατο δάκρυ, οἱ δὲ, καί περ ἀχνύμενοι, ἡδὺ ἐγέλασαν ἐπὶ αὐτῷ, Β, 269, ubi plerique hoc adjectivum trahunt ad participium, post quod ponunt comma, explicantque, ἀκαίρως ὑποβλέψας, *unzeitig, unnütz aussehend, einfältig aussehend, (unseasonable, appearing useless, looking silly.)* sed quid, si trahatur ad δάκρυ, deleto commate: videns inutilem esse lacrimam suam: et ut sequens δὲ notet, enim; illi enim, quamvis in tristitia de rebus suis constituti, suaviter tamen de eo ridebant. si tamen malis ad ἰδὼν relinquere, notatur conversio oculorum ad populum inutilis, quia hoc miserabili adspectu nemo movebatur. sed σ, 162, ἀχρεῖον δ' ἐγέλασε, Penelope; ubi notatur τὸ ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον risus istius: ridebat simulatorie. cæterum is locus circa hunc versum habet artem ἀμίμητον.

ἀχρημοσύνη, ης. ἡ. (Χράω) defectus opum, ἡ ἔνδεια χρημάτων, egestas. ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει, deficientia enim rerum ad usum vitæ necessariarum id jubet, ρ, 502, et sermo est de mendico.

ἄχρηστος, vide sub ΧΡΑ'Ω, ad finem.

ἄχρι et ἄχρις, (Ἕω) adverb. usque ad. idem ac μέχρι, et sæpe est pro διόλου, penitus,

bis ganz durch, (quite through.) ὀστέα λᾶας ἄχρις ἀπηλοίησεν, ossa lapis penitus confregit, Δ, 522. et potest videri cum α intensivo compositum esse adverbium hoc, si minus ab ἅμα sumtum α copulativum placet. ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε, Π, 324, i. e. ἀπήραξε τοὺς μῦς (musculos et carnem) εἰς ὀστέον ἄχρις. γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή, Ρ, 599, perstrinxit eum cuspis usque ad os, *bis auf den knochen, (to the bones.)* ἄχρι μάλα κνέφαος, usque ad seram vesperam, σ, 369, *bis in die nacht, (till late at night.)* conf. κνέφας.

ἀχυρμιά, ᾶς. ἡ. (Χάω) locus ubi decidit palea in area quando frumentum ventilatur, τόπος ἀλωῆς, ἐν ᾧ πίπτει τὸ ἄχυρον, λικμώντων τῶν ἀνδρῶν. *der spreu sammelplatz auf der tenne, der spreuhaufe, (the place where the chaff falls on the barn floor, the chaff heap.)* Ε, 502, vide ἄχνη.

ἄχυρον, ου. τό. (Χάω) palea, *die spreu, (the chaff.)* notat paullo specialius quam ἡ ἄχνη, cum qua et est ejusdem originis, quasi ἀίχυρον, ab α priv. et ἴχω, hæreo. notat et, stramentum, et alia tenuia. Vide sub ἠία ad initium et Ἔχω, prope finem.

ἄψ, (Ἕπω) adverb. retro, retrorsum, πάλιν, ἔμπαλιν, αὖθις, ὀπίσω. est per dialectum ex ὀπίσω ortum. ἂψ ἰὼν ἀνεχάζετο ἐς ὅμιλον ἑταίρων, Ρ, 129, retro iens. et 432, ἂψ ἐπὶ νῆας ἰέναι, retro ad naves et in castra ire. ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, reverti ad Olympum, Ο, 133. ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν, reverti ad naves, Σ, 14. Φ, 297. ἂψ δὲ ἐχάζετο εἰς ἔθνος ἑταίρων, Λ, 584. Ν, 533, 165, retro cedebat. sic et 566, 648. Π, 817, 819. ἂψ ἀνεχώρησεν, retro recedere solet, Γ, 35. sic Κ, 411. Ν, 457. Ρ, 729. et 47, ἂψ ἀναχαζομένου, retro cedentis. ἂψ ἀπονοστήσειν, retro rediturum esse, *wieder zurück kommen zu werden, (to be about to return,)* Θ, 499. Λ, 60. Κ, 210. s. Λ, 440. Μ, 115. Ρ, 406. τείχεος ἂψ ὤσασθαι, a muro retro repellere, Μ, 420. sic Ο, 418, ὁ τόν. ἂψ ἀνερχομένῳ, revertenti retro, Δ, 392. ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε ξίφος, retro in vaginam repulit gladium, Α, 220. ἂψ ὁρόων, retro vultum avertens, Γ, 325. et 379, ἂψ ἐπόρουσε, retro conversus irruit. ἂψ ἐπιμισγομένων, Ε, 505, cum retro se verteret acies ad confligendum cum sequentibus se. ἂψ ὅγε τὴν ἀπέλυσε, retro hanc dimisit, Ζ, 427. et 467, ἂψ ὁ παῖς ἐκλίνθη, retro se reclinavit conversa facie. ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ingerere se retro in ordines suorum, Η, 218. ἂψ ἐς Οὔλυμπον ἵκεσθον, rediissetis retro, Θ, 456. ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, Ι, 120, nunc post id volo eum placare. ἂψ εἰς ἡμᾶς ἔλθοι, Κ, 211, retro ad nos rediret. et 289, ἂψ ἀπιὼν, rediens, retro iens inde. et 337, ἂψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν, ei relaturus nuntium. μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιοὺς, neque dimittere retro ad Græcos eum, Λ, 141. et 359, ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας, retro in currum suum insiliens. et 759, ἂψ ἀπὸ Βουπρασίου, retro inde. ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο, retro a muro desiliit, Μ, 390. ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, Ο, 550. Ν, 175, retro ad Ilium ivit. et 596, ἂψ ἵππους στρέψαι, retro vertere equos. γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, præmium honorificum retro eripere, Π, 54, rursus ei eripere qui acceperat. et 58, τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων, hanc e manibus eripuit mihi rex. et 86, ἂψ ἀπονάσσωσιν, retro reddant. et 254, ἂψ κλισίην εἰσῆλθε, retro in tentorium ivit. et 395, ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε, retro ad naves compulit. et 442, ἂψ ἐθέλεις θανάτου ἐξαναλῦσαι, retro exsolvere ex morte. sic Χ, 180. ἂψ ὄχεα τρόπεον, Σ, 224. et 280, ἂψ πάλιν εἶσι, redit retro; nam utrumque adverbium est idem. et 445, ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο. ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, volo contra placare eum, Τ, 138, retro revocando eum ab ira. et 290, ἂψ ἀνιοῦσα, reversa ego. et 402, ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον. ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, Υ, 142, retro redire ad Olympum. et 440, ἂψ ἵκετο Ἕκτορα, redibat retro ad eum; hasta sc. vento repulsa, i. e. non satis valide conjecta, ut jacientem fefellerit jactus, et hasta ante pedes e manu ceciderit. Minerva ibi est, mens Hectoris, non satis attenta rei, aut non satis jam constans. et 488, ἂψ ἵππους στρέψαντα, equos retro convertentem. ὁ ἂψ ἐπόρουσε, retro conversus irruit in hostes alios, Φ, 33. et 535, αὖτις ἐπ' ἂψ θέμεναι σανίδας, pro ἐπιθεῖναι, et utrumque adverbium est idem, rursus retro opponere. ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, reddebat ei, Χ, 277. ἂψ ἐνὶ χώρῃ ἕζετο, resedit, *sezte sich rückwärts nieder, (sat down,)* Ψ, 349. et 374, δρόμον ἂψ ἐφ' ἁλὸς, cursum retro ad mare. et 876, ἂψ ἐπὶ γαίῃ πάγη, retro (sagitta ex aëre rediens,) terræ infixa est. ἱκέσθαι ἂψ, reverti, Ω, 288, *zurück zu kommen, (to come back.)* ἂψ αὖτις, rursus retro, ut utrumque adverbium idem notet, Θ, 335. Ο, 364. ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, Ρ, 543, rursus super Patroclo intendebatur vehemens pugna: vel potius, post eum, retro. nam sermo est de abeunte Automedonte, post cujus tergum contendebatur porro. ἂψ ἴτω, revertatur, redeat, retro eat, α, 276. ἤλυθεν ἂψ ἀπ' Ἀθηνῶν, redibat Athenis, γ, 307. νέεσθαι ἂψ οἰκόνδε, reverti domum, δ, 261. et 520, ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, ad tergum ejus verterunt dii ventum ferentem. et 581, ἂψ εἰς Αἰγύπτου, retro profectus ad Nilum: nam fuerat in insula Pharo. ἂψ βαλεῖν, retro jacere in mare, ι, 349. et 352, αὐτὴ δ' ἂψ ἐς πόντον ἐδύσατο, ipsa Nympha, quæ dederat vittam utendam, retro in mare subiit. et 461, ἂψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα, retro tulit magnus fluctus. ὅτε ἂψ ἄρχοιτο ἀοιδὸς, ἂψ Ὀδυσσεὺς γοάασκεν, θ, 90, 92, quando rursus incipiebat, rursus gemebat: ubi videtur de tempore positum, ut sit, iterum, secunda vice. sed videtur tantum: notat enim et hic, ut alibi, positionem post aliquid, et successionem. ἂψ ἐπέθηκε θυρεὸν, retro præposuit ostium, ι, 314. ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ προτράπηται, λ, 18, retro ad terram a cœlo devolvitur, i. e. sol pomeridianus est. (sic et μ, 381.) et 294, ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, revoluto anno. (sic et ξ, 194.) et 598, ἂψ ὤσασκε λίθον, retro pellebat

saxum, Sisyphus. ἂψ ἀπονοστήσειν, reverti domum, ν, 6. ἂψ ἴμεναι κενεὸν, reversurum te esse inanem, ο, 214. et 216, ἂψ εἰς ἄστυ, retro ad urbem. ἂψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, succedebat retro rubicundus color corporis, π, 175. ἂψ ἀναχωρήσειν, reversurum, ρ, 461. et 466, ἂψ δὲ ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, retro iens ad limen. sic et σ, 109. et 151, ἂψ ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας, reddidit ei poculum in manus. et 156, ἂψ αὖτις καθίζετο, resedit. sic et φ, 139, 166. ψ, 164. ἂψ δ' ἑτέρωσε ἐκλίθη, τ, 470, retro reclinavit se capite ad latus converso. et 544, ἂψ ἐλθὼν, retro iens. ἂψ ἔρχευ, revertere, ψ, 20. ἂψ ἀπονοστήσειν, reverti, ω, 470. ἂψ ἐς Ὄλυμπον, retro ad Olympum, υ, 55.

ἀψάσθην, pro ἠψάσθην, vide sub ἍΠΩ, paullo ab initio.

ἀψὶς, ῖδος. ἡ. (Ἅπτω) nexus in reti, *die masche im netz, (the meshes of a net.)* est a futuro ἅψω verbi ἅπτω, necto. deberet scribi ἅψις, ut ab ὄπτω est ἡ ὄψις, et a μέμφω ἡ μέμψις: sed usus obtinuit acutum nominativi in ultima. Iones scribunt et ἡ ἀψίς. in poëta αἱ ἀψῖδες sunt nexus illi ex quibus rete est compositum. ἀψῖσι δικτύου, Ε, 487, ταῖς καμπαῖς καὶ ἀγκάλαις. apud alios et summa rotæ curvatura, quatenus est lignea, *die felgen am rade, (the felloes of a wheel,)* vocantur ἀψῖδες: et ferrum iis imponi solitum est τὸ ἐπίσωτρον. Sed poëta τὸν ὅλον τροχὸν, κύκλον ὀνομάζει, τήνδε ἀψῖδα ἴτυν.

ἀψόῤῥοος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) retro fluens, rursus eodem fluens. ἀψοῤῥόου ὠκεανοῦ, Σ, 399. υ, 65. et sic dicitur ὠκεανὸς ὁ κύκλῳ τῆς γῆς περινοστῶν καὶ ἂψ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἱκνούμενος: ὁ εἰς ἑαυτὸν ἀναλύων ἐν τῷ εἱλεῖσθαι κύκλῳ περὶ τὴν γῆν. nisi potius fluxum et refluxum maris intelligit, *die ebbe und flut, (the ebb and flood.)* quidam exponere conati sunt, τοῦ ταχὺ ῥέοντος, quasi esset αἰψοῤῥόου: sed frustra.

ἄψοῤῥος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) idem. ἄψοῤῥοι κίομεν, retro ibamus, Φ, 456. sic, ἀπονέοντο, Γ, 313. Ω, 330, abibant retro. neutrum ἄψοῤῥον adverbialiter ponitur pro, rursus, retro, retrorsum. ἄψοῤῥον θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη, recolligebatur animus, Δ, 152. ἄψοῤῥον ἔβη πρὸς Ἴλιον, retrorsum ibat ad Ilium, Η, 413. οὐκ οἴω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψοῤῥον (reversurum esse) ποτὶ ἄστυ, Μ, 74. τανύοντο ἵπποι ἄψοῤῥον ποτὶ ἄστυ, Π, 376, contendebant retro. ἀλλά μιν ἄψοῤῥον προσέφην, ι, 501, rursum alloquebar eum. ἄψοῤῥον καταβῆναι, rursus descendere, κ, 558. λ, 63, ubi sequens, ἰὼν ἐς κλίμακα, *auf die treppe gehend, (going up stairs.)* est explicatio prioris. προσέφην, ι, 282, i. e. ἔμπαλιν ὧν φθάσας ἐλάλησα, in contrarium iis, quæ paullo ante dixeram. nimirum h. l. τῷ ἄψοῤῥον non sola iterandi, sed et contradictionis et reprehensionis ante dictorum, notio inest. nam paullo ante significaverat, sibi esse navem, 260—269, nunc vero, intelligens sibi cum feritate ipsa rem esse, retractat narrationem, et aliter determinat: quod tamen stultus Cyclops non animadvertit.

ἄψος, εος. τό. (Ἅπτω) proprie est, junctura membrorum, *das gelenke, (the joint.)* deinde, membrum quodvis: nam cohærent omnia. λύθεν (ἐλύθησαν) δέ οἱ ἄψεα πάντα, resoluta sunt ei membra omnia per somnum placidum, δ, 794. σ, 188. somnus enim resolvit nervos quasi, et remittit.

ἌΩ et ἀέω, f. ἄσω, ἀέσω, ἀήσω. spiro. πνέω. *ich hauche, blase, schniebe, (I blow, puff.)* it. dormio, *ich schlafe, (I sleep,)* quia in somno liber meat spiritus. oritur vox ab α, quod aperto ore halitum format. νύκτα μὲν ἀέσαμεν (pro ἠέσαμεν, ab ἀέω, aor. 1.) γ, 151, per noctem dormivimus, ἀνεπνεύσαμεν, *ruheten aus, (we slept,)* ἐκοιμήθημεν. *wir schnoben*, i. e. *schliefen, (we puffed, that is, slept.)* et 490, ἔνθα δὲ νύκτα ἄεσαν, ibi per noctem quieverunt. sic et ο, 188. πολλὰς νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ ἄεσα (pro ἤεσα) τ, 342, multas noctes in sordido cubili quievi, ἀνέπνευσα. ἔνθα δὲ νύκτα ἀέσαι, ο, 40, ibi noctem dormire, sc. potes. nam est infin. pro imperativo, ex more Græco. οὐκ ἐπὶ ἠπείρου (nunquam in terra) νύκτα ἄσαμεν, π, 367, noctem dormivimus, sed semper in navi. pro ἤσαμεν. ἀνεπαυσάμεθα, ἀνεπνεύσαμεν. possit tamen et contractum esse ex ἀέσαμεν pro ἠέσαμεν. ab hoc ἄω et ἀέω, f. ἀήσω, est ὁ ἀήτης, ventus. et τὸ ἄημα. et ipse ἄνεμος. et ὁ Ζήτης καὶ Κάλαϊς, οἱ τοῦ Βορέου παῖδες: ὁ μὲν οἱονεὶ Ζαήτης, i. e. σφοδρὸς ἀήτης a particula intensiva ζα, Boreas enim est ventus vehemens: ὁ δὲ, καλὸν ἢ ἀκαλὸν, i. e. ἥσυχον, ἄημα Βορέου, quando leniter spirat is ventus, et frugibus utilis. hinc est et ὁ ἀΐτης, i. e. ὁ ἐρώμενος, ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστὴν, *der geliebte, der dem liebhaber liebe gleichsam einhauchet, (he who as it were breathes love into the lover:)* εἰσπνεῖται γὰρ μορφῆς τι καὶ τῆς ὥρας. unde apud Λάκωνας οἱ ἐρασταὶ dicebantur εἰσπνήλαι, ab ὁ εἰσπνήλης, ου. hinc est et τὸ ἀήσυρον, i. e. κοῦφον, quod flatu trahitur. et ὁ ἀεσίφρων est ὁ οἱονεὶ κατὰ φρένας κοιμώμενος, καὶ ἐναντίος τῷ νηφαλίῳ καὶ ἐγρηγορότι: *der unachtsame, leichtsinnige, sichere, (the thoughtless, indiscreet, secure.)*

ἄωρος, ου. ὁ ἡ. (Ὀρῶ) inutilis ad motum. nam est ab α privativo, et ὄρω, i. e. κινέω, moveo, ruere facio. Σκύλλης μὲν πόδες εἰσὶ δυώδεκα, πάντες ἄωροι, μ, 89, habet duodecim pedes, sed omnes inutiles ad movendum: nam Scylla adhæret firma saxo suo, et solis collis suis sex prælongis nocere aut impetum dare potest; ipsa pedibus suis nihil utitur ad progrediendum. ἄωροι ergo sunt ἀκίνητοι, δυσόρμητοι, μὴ ὀρούειν δυνάμενοι: et ω penultimum est ob metrum. hæc est simplicissima, et contextui consentanea, explicatio; cujus quamplurimas alias reperies apud Eustathium, ut sentias, quam facile vox admodum liquida in sensus monstrosus detorqueri possit ab ingeniis ad tenebras palpandas damnatis. ipsius tamen Eustathii doctissimi

et cordatissimi hæc est, quam omnibus præferendam res ipsa docet.

ἄωρτο, vide sub ἀείρω.

ἀωτέω, f. ήσω. (Ἄω) florem carpo. et quia ὁ ἄωτος, i. e. τὸ ἄνθος, notat quodcumque optimum in suo genere; hinc verbum notat, optimum decerpo ex aliqua re, suavissime fruor aliqua re. in specie, suaviter dormio, ut ad primum thema ἄω et ἀίω simul significatus respiciat. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς, cur totâ nocte somnum carpis et spiras, K, 159. μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, κ, 548, et notat, optimo somno frui: cujus oppositum est, περικεκομμένος (interruptus) καὶ ἔμφροντις (curarum plenus) ὕπνος. *ein ruhiger schlaf ist der beste, und also ὁ ἄωτος ὕπνου: den geniessen, ist gleichsam die blume des schlafes geniessen, (a quiet sleep is best, and therefore to enjoy it is as it were to enjoy the flower of sleep.)* præterea homines πάννυχον ὕπνον ἀωτοῦντες recte putantur ipsi ἀνθεῖν κατ' ὑγίειαν: morbidi enim non placido et continuo quiescunt somno.

ἄωτον, τὸ, vide sequens.

Ἄωτος, ου. ὁ. (Ἄω) nonnunquam et τὸ ἄωτον, ου. *flos*, οὗ ἡδύ τι ἀποπνεῖ. nam ut ab εἴδω fit εἴδωλον, sic ab ἄω, spiro, fit ἄωτον, per paragogen. deinde metaphorice omne præstantissimum in suo genere dicitur ὁ ἄωτος τούτου, sicut Romani etiam florem suum ponunt. e. c. Juvenal. V, 56, flos Asiæ ante ipsum. λίνοιο λεπτὸν ἄωτον, I, 657, et sermo ibi est de lecto dormitorio sternendo; notat ergo σκέπασμα σινδονοειδὲς, lini subtilem florem, i. e. *ein sehr feines laken oder leinen tuch, (very fine linen.)* vestem lineam optimam. κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ, contectus flore ovis, α, 443, i. e. pelle ovis optimâ, *mit einem fell von feinester wolle, (with a skin of the finest wool:)* ubi vide τὸ ἀφελὲς καὶ ἄσκευον τοῦ ἡρωϊκοῦ βίου: nam, præter argenteam κορώνην in janua thalami, omnia sunt ἰδιωτικὰ τῷ βασιλικῷ ἥρωϊ. et οἰὸς ἄωτος est vel ipsum vellus laneum; vel tegmen ex præstantissimâ lanâ factum, *eine mit der feinesten wolle durchzogene decke, (a coverlet made of the finest wool.)* Sed prius est verius. χερσὶν ἀώτου θεσπεσίοιο νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην, ι, 434, ubi pretiosa lana Siculi arietis Polyphemi sic describitur. et re verâ, lana est quasi flos ex cute ovilla oriens; simul est res præstans ob egregium usum quem præstat humano generi: denique in Siciliâ sunt oves admodum egregii velleris. ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, σφενδόνῃ, N, 599, 716, ubi fundam sic vocat, factam ex pulcrâ ovillâ pelle, lana etiamnum consitâ. ergo ἄωτος οἰὸς (ab ὁ ἡ οἶς) est κατ' ἐξοχὴν τὸ ἔριον. sed ὁ ἡ ἄωτος est longe alia vox, sine auribus, a τὸ οὖς, ὠτός. et inde sunt οἱ ἄωτοι, i. e. νεκροί. noster ὁ ἄωτος, flos suaviter spirans, (non vero quivis flos) metaphorice notat τὸ ἄκρον καὶ ἐξαίρετον cujusvis rei bonæ.

B

B. hanc litteram Macedones ab initio vocis ponere soliti sunt loco φ, scribentes Βίλιππος pro Φίλιππος. Pamphylii eam inserebant inter duas vocales, addebant etiam initio, loco spiritus, e. c. ἀέλιος, sol, dicentes βαβέλιος, pro φάος, lumen, φάβος, pro ὀρούω, irruo, ὀρούβω. Æoles eam posuerunt ante ρ, si sequens syllaba incipit ab δ, ζ, κ, τ, e. c. τὸ ῥάκος, βράκος: τὸ ῥόδον, βρόδον: ἡ ῥίζα, βρίζα: ὁ ῥυτὴρ (ὁ χαλινὸς) βρυτήρ: ῥοτὸς (a ῥέω) βροτός. a sono hujus litteræ ortum est verbum βδέω, f. έσω et ήσω halitum imi ventris per posteriora emitto; it. fœtidam exhalationem præbeo. nam olfacientes ejusmodi exhalationem, ore talem sonum fere, ad abigendum gravem odorem a naribus, edunt.

βάδην, (Βάω) adverb. lento et placido gressu. *gehend, nicht laufend, (walking, not running.)* βάδην ἐπιὼν, N, 516. *der sachte weg gehet, (walking slowly away.)*

βάζω, f. ξω. loquor, *ich rede, schwatze, (I speak, talk.)* est factum ex φάω, dico, unde est φάζω, et per dialectum, mutando φ in β, βάζω. ut ergo cum φράζω sit ejusdem originis, quod confer. notat deinde et μαίνομαι, in specie, loquendo: ex quo significatu ὁ Βάκχος nomen traxit, ὁ μανιώδης καὶ ἀκρατὴς, et clamosus loquendo. πεπνυμένα βάζεις (πρὸς τοὺς) βασιλέας Ἀργείων, I, 58, apta loqueris ad principes; et ea ellipsis præpositionis est Attica. ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσιν φρεσὶν ἄρτια βάζειν, Ξ, 92. θ, 240, quicunque norit mente sua, apta et curata eloqui. et hic est finis rhetoricæ, ut possis ἄρτια βάζειν, sed adesse debent φρένες, pectus, cogitatio propria; ne loquaris tantum quæ aliunde edidicisti. ταῦτά (πρὸς) με θαμὰ ἐβάζετε, Π, 207, hæc mihi frequenter loquebamini. οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχα ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, γ, 127, neque in concione populi, nec in concilio principum, diversa loquebamur, sed uterque eadem: et exprimitur ibi consensus amicorum sapientum. αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων, λ, 510, semper primus loquebatur, nec offendebat verbis; inquit Ulysses de Neoptolemo

ad patrem ejus, inter reliquas laudes; non labebatur verbis. et his locis in sensu bono. in medio aliquo significatu est, ἀνεμώλια βάζειν, frustranea loqui, inania, Δ, 355. δ, 837. λ, 463. et, βάζεις, σ, 331, 391, loqueris μεταμώλια, vana. et 167, οἵτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι, qui bene quidem loquuntur, at deinde mala cogitant. ὅς ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, qui aliud cogitat, aliud loquitur, I, 313, et talem detestatur Achilles. in malo sensu est Θ, 408, εἴπερ ἔπος τι δεινὸν βέβακται, si verbum durius dictum est et effutitum temere. παῖς ὥς, νήπια βάζεις, δ, 32. ὀνείδεα, contumelias, ρ, 461. ἀπατήλια βάζει, ξ, 127, 157. hinc est ὁ βάβαξ, ακος, nugator, λάλος: it. μαινόμενος, ἄσωτος, homo nequam, *ein plauderer, ein taugenichts, ein sausewind, (a chatterer, blusterer, good-for-nothing fellow;)* qui et ὁ βαβάκτης, ου. inde est et ὁ ἡ βάσκανος, ου, odiose blaterans. it. obtrectator. Aristophanes, Plut. 571. notat et invidum, et oculis fascinantem: unde est βασκαίνειν, fascinare.

βάθιστος, η, ον. (Βάω) profundissimus. ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, Θ, 14, profundissimum barathrum.

βάθιων, vide βαθὺς, et βάθιστος.

βάθος, vide βένθος, et sub πλατύς.

βαθὺ in compositione, vide sub βαθὺς, et sub τέμενος, ad medium.

βαθυδινήεις, ήεσσα, ῆεν. (Δίω) profundos vortices agens. *tiefwirbelnd, (forming deep whirlpools,)* Ξάνθου βαθυδινήεντος, Φ, 15. et 603, παρὰ ποταμὸν βαθυδινήεντα.

βαθυδίνης, ου. ὁ. (Δίω) idem. μέγας ποταμὸς, Υ, 73. τῇ γὰρ μέγη ποταμὸς, Φ, 143. et 212, προσέφη ποταμός. 228. et 329, μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμός. ἐπὶ ὠκεανῷ βαθυδίνῃ, κ, 511. est ergo plus quam δινήεις.

βαθύζωνος, ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) est epitheton pulcre cinctæ fœminæ, a βαθὺς, altus, profundus. nimirum lata illa zona a pectore ad femora faciebat, ut mammæ eminerent, et ut appareret, fœminam non esse brevi latere. prisci orbis mulieres valde φιλοτίμως εἶχον, οὕτω ζῶννυσθαι: et quia ista medii et infimi ventris cinctura erat pars magna ornatus; hinc est in genere pro εὐκόσμητος, εὔστολος. est plane idem quod βαθύκολπος, et denominatio hujus sumta est ab effectu, βαθύζωνος vero ab efficiente. βαθυζώνους τε γυναῖκας, I, 590. γ, 154. usus Pindaricus satis refutat eos, qui τὸ βαθύζωνον barbaricum opinati sunt esse. est potius eximiæ pulcritudinis et venustatis in corpore fœmineo epitheton. Scholiastes vero Æschyli in Persis, 155. (ad 153) scribit: βαθύζωνοι λέγονται αἱ Περσίδες, διὰ τὸ κροσσωτὰς ἔχειν ζώνας, zonas fimbriis et villis prætextas. nam κροσσοὶ sunt τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ ῥαμματώδη, τὰ κατώτατα τῶν ἱματίων. sed id nihil est. Vide sequens, et sub γυνὴ, prope medium.

βαθύκολπος, ου. ἡ, (Κέλω) est epitheton fœminæ apta corporis figura præditæ. circa pectus: altis uberibus, eminentibus mammis. nam hæc pulcritudinis species habebatur antiquitus eximia in fœminis, protuberans et plenus sinus, qui nulla alia re, nisi veste tenui, ex parte cohibebatur. Zona enim erat infra mammas, pertingens usque ad imum ventrem: pectus ipsum erat liberum. Τρωϊάδων βαθυκόλπων, Σ, 122. Ω, 215. Τρωαὶ βαθύκολποι, Σ, 339. poëta ergo hanc epitheti formam de Trojanis mulieribus posuit, sensu optimo, et in laude: eandem enim rem alia epitheti forma de Græcis fœminis exprimit, conf. εὔζωνος, βαθύζωνος, quæ idem notant. Sic et hymno in Venerem, 258, Νύμφαι βαθύκολποι. sic Pindarus de musis, Py. 1, 23, Μουσᾶν βαθυκόλπων: quod epitheton et Zenodotus de Musis adhibuit. cave ergo audias, qui hoc nomen barbaricis tantum fœminis, et quasi in vituperii alicujus sensu, tributum opinantur. in poëta, in laudes mulierum et formarum admodum prono, hoc honestissimum est epitheton. et quis nescit, in sacris quoque litteris, egregiam uberum et pectoris muliebris habitudinem, pro re felicissima et laudatissima poni? iis autem tempore conterminus est poëta, ejusdemque in formis spectandis judicii.

βαθύλειμος, ου. ὁ ἡ. (Λείβω) ubi sunt prata plena alti graminis. Ἄνθειαν βαθύλειμον, i. e. πολύχορτον καὶ ὑδρηλὴν, I, 151, 293. coll. 292, 150, nam ποιήεσσαν notat fere idem.

βαθυλήϊος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) altis segetibus consitus ager. τέμενος βαθυλήϊον, Σ, 550, agrum plenum segetibus, *ein landgut voll stehender dicker und hoher saat, (lands covered with growing crops.)*

βαθύνω, f. υνῶ. (Βάω) altum et profundum facio. βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα, Ψ, 421, ubi de aqua procellosa sermo est, quæ terram perrumpit.

βαθυρρείτης, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) alte fluens. βαθυῤῥείταο μέγα σθένος ὠκεανοῖο, Φ, 195, Æolicus genitivus, pro βαθυρείτου.

βαθύρροος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) alta aqua fluens, multa aqua. attice, et ob metrum, duplicatur ρ. βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο, Ξ, 311. λ, 13. τ, 434. ἐς ποταμὸν βαθύῤῥοον, Φ, 8.

βαθὺς, εῖα, ύ. (Βάω) altus. *tief, hoch, (deep, high.)* it. crassus, plenus, *voll, dick, (full, thick.)* est a βάω, et βατός. βαθὺν κόλπον (θαλάσσης) κατεχούσας, sc. πόλεις, Β, 560, altum sinum maris et plenum. hinc mulieres pulcræ dicuntur βαθύκολποι, pleno sinu conspicuæ, *mit vollem erhabenen busen, (with remarkably large breasts.)* sic et βαθὺ γένειον, *ein volles unterkinn oder kader, (a double chin.)* βαθὺς Τάρταρος, Θ, 481, *die tiefe gegend unter der erde, (the nether regions.)* εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν, Α, 532. βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθὼν, Ν, 44. τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης, Ε, 587. βαθείης βένθεσι λίμνης, Ν, 32. τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν, densam caliginem, Υ, 446. ἠέρα δ' Ἥρη πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, Φ, 6, s. βαθείης τάρφεσιν ὕλης, Ε, 555.

Ο, 606. ἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, Λ, 415, progreditur ex alto arboreto; ubi sermo est de apro. eadem verba de pardali, Φ, 573. βαθεῖαν ὀρύξομεν τάφρον, altam fossam, Η, 341, 440. ὄχθας καπέτοιο βαθείης, fossæ, Ο, 356. ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης, Β, 92, ad littus magnum, *am hohen oder grossen ufer entlängs, (along the high shore.)* ἕλκειν νειοῖο βαθείης ἄροτρον, Κ, 353. ἱέμεναι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι, Σ, 547, collato 541, ubi eadem νειός, novale arvum, dicitur μαλακή, πίειρα ἄρουρα, quæ alte arando mollis fit: et docet simul, debere altos fieri sulcos in terra pingui et bona. κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, altam et densam segetem, Β, 147. sic βαθὺ λήϊον, ι, 134. ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσιν, Φ, 239, in vorticibus profundis, *mit tiefen dicken wellen, (with large, lofty waves.)* βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη, altus cinis, Ψ, 251. τὸν ἄχος ὀξὺ ἔτυψε κατὰ φρένα βαθεῖαν, Τ, 125, penitus in animo. βαθείῃ λαίλαπι, Λ, 306, ubi conf. λαῖλαψ. pro βαθεῖη dicitur βαθέη, et id ε fœminini est naturale, oritur enim ex genitivo masculini: sed usus deinde adjecit Iota. sic et ab ὠκύς fit ὠκεῖα et ὠκέα. βαθείην ὕλην, Π, 766, i. e. μεγαλόδενδρον, ubi non densæ solum, sed et altæ, sunt arbores. βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς, de leone, Ε, 142, quæ βαθέη dicitur ob altum murum quo cincta est. βαθέης δὲ (ἐκ) ἐφθέγξατο δίνης, Φ, 213. βαθέα ἄγκεα, Υ, 490, profundas et densas arboribus acclivitates. et 491, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη. βαθείῃ δ' ἔμπεσε δίνῃ, in profundum vorticem fluminis, ζ, 116. ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖα ἦν, ι, 144, densæ tenebræ, *dicke finsterniss, (thick darkness.)* et 239, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς, collato 184, s. ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθείην τύπτετε κώπαις, μ, 214, ubi hoc epitheton facit differentiam ab illa ῥηγμῖνι κατὰ τοὺς αἰγιαλούς, ubi est ἀβαθής. βαθείης βένθεσιν ὕλης, ρ, 316. in compositione βαθὺ notat, magnum, ingens, plenum.

βάλανος, ου. ἡ. (Βάλλω) glans, *eine eichel, (an acorn.)* notat tamen et omnes ejusmodi fructus, qui tali putamine sunt vestiti, quale glandes habent. Sunt ergo βάλανοι non tantum δρυῶν fructus, quanquam hi proprie sic dicantur; sed et φοινίκων, *die datteln, (dates,)* et βάλανοι Διὸς sunt τὰ κάστανα, *castanien, (chesnuts,)* de glandibus quercuum et fagorum est κ, 242, ubi porcorum est cibus. sic et ν, 409. est a βάλλω. Vide sub μοχλός.

ΒΑ'ΛΛΩ, f. 2. βαλῶ. jacio, projicio, *ich werfe, mache fallen, (I throw down.)* it. ictu vel jactu contingo, *ich fälle, treffe, (I strike, hit.)* notum est αἴνιγμα: ἀνήρ τις κοὐκ ἀνήρ, ὄρνιθά τε κοὐκ ὄρνιθα, ἰδών τε κοὐκ ἰδών, ἐπὶ ξύλου τε κοῦ ξύλου, καθημένην τε κοῦ καθημένην, λίθῳ τε κοῦ λίθῳ, βάλλει τε κοῦ βάλλει. ubi βάλλει prius est, destinat jactu, *er wirft nach ihm, (he throws at him:)* alterum vero, non attingit jactu, *trift ihn nicht, (does not hit him.)* ἀνὴρ est εὐνοῦχος, virilia non habens: ὄρνις, ἡ νυκτερίς, vespertilio, improprie dicta avis: λίθος, ἡ κίσσηρις, pumex; ξύλον, ἡ νάρθηξ in sensu proprio, quo notat fruticis certam speciem: ἰδών, i. e. putans se videre avem proprie dictam, quæ tamen non erat: et καθῆσθαι dicitur de avibus, in pedes subsidentibus et quiescentibus, quod verbum de vespertilione proprie adhiberi quoque nequit. βάλλειν ergo est ῥιπτεῖν, deinde et ἐπιτυγχάνειν. futurum primum fit a βολέω (vide paullo post) f. βολήσω, et per syncopen βλήσω. ἐπεὶ ἄρ τιν' ἐν ὁμίλῳ ὀϊστεύσας βεβλήκει, si quem inter confertos sagittâ vulneraverat, Θ, 270. et 282, βάλλ' οὕτως, jaculare sic, pete sic sagittis. ubi vides, βάλλειν notare ῥιπτεῖν, incessere, jacere, petere; *werfen, schiessen, (to throw, to aim at;)* notare et ἐπιτυγχάνειν, attingere; *treffen, (to hit.)* ἑστάμεναι (ἑστάναι) κρατερῶς, ἤτε ἔβλητο (plusquamp. pass. pro ἐβέβλητο, sive vulneratus esset,) ἤτε ἔβαλλε ἄλλον, sive vulneraret alium, Λ, 410, ubi notat omnem αἰτίαν τραύματος, sive jactum eminus, sive ictum cominus. plerumque tamen ponitur de vulnere eminus inflicto, *wenn man durch den schuss oder wurf trift, (hit by something thrown:)* unde et Δ, 540, ἄβλητος καὶ ἀνούτατος junguntur, et prius de jactu eminus immisso, *nicht vom wurf oder schuss getroffen, (not hit by something thrown:)* οὐτάζειν vero de vulnere cominus inflicto ponitur, quod apparet ex Ξ, 424, οὔτις ἐδυνήσατο αὐτὸν οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν, neque cominus neque eminus vulnerare eum. Quod tamen et βάλλειν de vulnere cominus inflicto poni possit, apparet ex Π, 807, μεταφρένον ὀξέϊ δουρὶ σχεδόθεν βάλε (ἔβαλε) Δάρδανος ἀνήρ, tergum hastâ cominus percussit, *stach ihn in den rücken, (pierced him in the back.)* notat et nude et simpliciter, projicere, abjicere: e. c. τὸν μὲν (κλῆρον) πὰρ πόδα ἑὸν χαμάδις βάλε, Η, 190. et 187, ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, φαίδιμος (δηλαδὴ) Αἴας, coll. 188, ὁ δὲ ἄρα ἔμβαλεν, ille enim nimirum injecerat eam sortem in galeam: ut ergo ibi βάλε sit pro ἐνέβαλε. priore loco est: projecit in terram ante pedem suum: nam erat præterea nullius usus, utpote vile quid, signo aliquo notatum. sic: ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον βάλε, Κ, 328, dedit in manus, pro ἐνέβαλε. τάων (harum Trojanarum puellarum) ἐν κονίαις ἔβαλες παρακοίτας θαλεροὺς, Θ, 156, in pulverem dejecisti maritos juvenes, ἔθου, ἔρριψας, ἐξέτεινας, *legtest du in den staub darnieder, (extendedst in the dust.)* πολλὰ χαμαὶ βάλε δένδρεα, multas arbores dejecit, stravit, Ι, 537. hinc metaphorice: Ζεύς με μετὰ (pro εἰς) ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, injicit me in contentiones, Β, 376. neque semper hostilis est dictio, sed et, κύκλα ἀμφὶ ὀχέεσσι βάλεν, rotas ad currum applicuit, Ε, 722, ἄξονι ἀμφὶς, *steckte auf beyden seiten des wagens die räder an die achse, (attached the wheels to each end of the axle.)* et 731, ἐν δὲ λέπαδνα καλὰ ἔβαλε, annexuit pulcra lora, *fügte die seile dran, (fastened the thongs to it.)* φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, Δ, 16, amicitiam inter utrosque jungamus, i. e. θήσομεν. βάλλειν et τύπτειν differunt quidem, illud eminus, hoc

cominus; ut apparet ex O, 495, βλήμενοι (quasi a βλῆμι, in passivo βλῆμαι) ἠὲ τυπείς. et Υ, 378, μήπως σε ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ. sæpe tamen et βάλλειν est pro τύπτειν, ut jam supra adduximus locum. sic E, 73, τὸν μὲν Φυλείδης ἐγγύθεν ἐλθὼν βεβλήκει δουρί, feriit hastâ, *gab ihm einen stoss, (stabbed him.)* Sæpe est et, deponere, tradere, *übergeben, (to deliver,)* commendare, e. c. E, 574, τὼ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων, hos duos miseros tradebant ambo manibus sociorum, ἔθεντο. sic et dicitur: βαλεῖν ὀδόντας, amittere dentes, *die zähne verlieren, (to lose the teeth.)* ἔβαλε κάρηνον ἑτέρωσε ὡς μήκων, inclinavit et pendere fecit caput in alterum humerum sicut papaver, Θ, 306, ἔκλινε, *liess den kopf auf die eine seite hängen, wie ein mon-kopf, (caused his head to hang on one side, like that of a poppy.)* sæpissime est, jactu et eminus vulnerare, ἐπιτυγχάνειν, *schiessen, treffen, (to hit.)* βέλος ἀφιεὶς, ἔβαλλε, sagittam emittens feriebat, A, 52, de Apolline pestem immittente. hinc est ἡ βουλὴ, quasi βολὴ ἡ ἐπιτυχὴς σκέψις, *ein rath der den zweck trift, (counsel or advice that hits the mark,)* ἰοῖσίν τε λάεσσί τε ἔβαλλον, sagittis et lapidibus eum incessebant, *wurfen und schossen nach ihm, (attacked him with javelins and stones.)* Γ, 80, sc. sagittarii et funditores. ὥς σε ἔβαλον Τρῶες, Δ, 157, sic te vulnerarunt sagittâ! ἄντυγας ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, Λ, 536, curvaturas ab equinis ungulis guttæ sanguineæ adspergebant. sic et Υ, 501. οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισ' ἀπὸ πύργων ἔβαλλον, saxis e turribus jaculabantur, *warfen mit steinen von den thürmen herab, (threw stones from the towers,)* M, 155. et 264, βάλλον δηΐους, jaculabantur in hostes, feriebant hostes ex muro. ἔβαλλον ἀλλήλους ἐγχείῃσι, feriebant et vulnerabant se invicem hastis, Σ, 534, et quidem cominus. πυρῆς φλόγα ἔβαλλον ἄνεμοι, Ψ, 217, rogi flammam jactabant venti, quod fiebat per φύσησιν, afflatu vehementi. et 502, ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, aurigam pulveris particulæ conspergebant. μή σε βάλω, ne te feriam, P, 17, cominus hastâ vel gladio. ὅτε τὶς δουρὶ βάλῃ, si quis eum hastâ percutiat, Υ, 168. φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσι, Φ, 576, ubi differentia manifesta est. ὃς μέν κε βάλῃ πέλειαν, qui ferierit sagittâ columbam eminus, *wer sie trift, (who hits it,)* Ψ, 855. et 866, ὃ μήρινθον βάλε, *traf den faden, (hit the cord.)* et 875, τὴν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην, *schoss sie unter dem flügel durch und durch, (transfixed it under the wing.)* οὐδ' ἔβαλε αὐτὸν, *traf ihn nicht, (did not hit him,)* E, 17. et 19, ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, percussit pectus inter mammas. βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα, *traf auf den schild des Atriden mit dem geworfenen spiesse, (hit the shield of Atrides with the spear,)* Γ, 347, nec tamen perfregit scutum. et 368, οὐδ' ἔβαλόν μιν, nec percussi eum missâ hastâ, οὐκ ἐπετύγχανον. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, ad terram jecit scipionem, A, 245. κατέῤῥιψε. ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, quem quis missâ sagitta feriit, Δ, 196, 206. et 459, τὸν ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον, illum percussit primus in galeæ cono. et 473, ἵνα ἔβαλε τὸν Αἴας, percussit eum, cominus. *fallete ihn, (struck him.)* προΐει ἔγχος, καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, Δ, 350, emisit hastam, et feriit eum, *(traf ihn,) (hit him)* nec aberravit. et 475, ἔλαφον βεβλημένον, ὃν ἔβαλεν ἀνὴρ ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, cervum dejectum *(angeschossenen,) (shot)* quem vulneravit vir sagittâ a nervo missâ. ἧκε ὀϊστὸν, καὶ ἔβαλεν (αὐτὸν) κατὰ γλουτὸν, N, 651, misit sagittam, et attigit eum ad clunem. τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, Ξ, 465, hunc percussit in capitis et cervicis commissurâ, missâ hastâ. τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος, O, 433, feriit ad caput secundum aurem. et 445, καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, οὐδ' ἔβαλ' αὐτὸν, Π, 479. et 586, καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, coll. 609. et 623, εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον, si et ego te percussero feriens medium. et 768, αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους ἠχῇ, ubi de arboribus sermo, quæ motæ ventis affligunt se invicem ramis suis, i. e. συνέβαλον, *ein baum trift den andern mit seinen langen bewegten æsten, (trees whose branches agitated by the wind strike against one another.)* ὁ γὰρ ἔβαλε, σχεδὸν ἐλθὼν, ille enim eum percussit, prope accedens, P, 600. καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτε, feriit crus sub genu, nec aberravit, Φ, 591, ubi ponitur non de vulnere, οὐκ ἐπὶ πληγῆς καὶ σαρκῶν ψαύσεως, sed simpliciter de εὐστοχίᾳ, κἂν μὴ διαχύσῃ τὸ βέλος ἐντὸς, *vom blossen treffen, wenn es schon nicht durchdringet, (when the weapon hits, but does not penetrate.)* ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην, ἧπαρ, N, 411, de letali ictu. πρῶτον γὰρ αὐτὸν ἔβαλε στῆθος, Δ, 480, in qua phrasi ad alterum accusativum subintelligitur κατά. sic 501, τόν ῥ' Ὀδυσσεὺς βάλε δουρὶ κόρσην, percussit eum hasta ad tempus. et 527, τὸν βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῦ, in pectus supra mammam. καὶ βάλ' (ἔβαλε) ἐπαΐσσοντα, τυχὼν, κατὰ δεξιὸν ὦμον, θώρηκος γύαλον, E, 98. et 188, καί μιν βάλον ὦμον δεξιόν. et 281, καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα, et feriit clypeum Tydidæ: ubi κατὰ est additum, ut sæpissime. et 305, τῷ (eo saxo) βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον. et 533, ἀκόντισε Θοῶς, βάλε δὲ πρόμον (πρόμαχον) ἄνδρα, *und traf, (and hit.)* et 537, τόν ῥα κατ' ἀσπίδα βάλεν, *den traf er auf den schild, (struck his shield.)* et 580, Μύδωνα βάλε. et 612, καὶ βάλεν Ἄμφιον. et 657, βάλεν αὐχένα μέσσον. et 661, μηρὸν ἔγχεϊ βεβλήκει, femur hasta percussit. et 795, ἕλκος μὲν βάλε Πάνδαρος ἰῷ, vulnus ei inflixit Pandarus sagittâ. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί, Λ, 108, ubi phrasis plenissima: coll. 109. et 376, καὶ βάλεν (οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς) ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός. et 544, ὄπιθεν δὲ βάλεν σάκος, scutum rejecit in tergum, ut tergum tutaretur a jaculis. et 582, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ, percussit eum ad femur sagittâ. et 741, τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον δουρί, hunc advenientem percussi hastâ conjectâ. αὐτὴν βάλεν Ἄρτεμις, eam feriit

Diana sagittis suis, i. e. subito est mortua, Z, 428. Ἕκτωρ δ' Ἠϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ, H. 11. et 14. Ἴφινον βάλε δουρί, percussit hastâ cominus. et 245, καὶ βάλεν Αἴαντος σάκος. et 250, καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα, feriit clypeum Priamidæ. ἵππος ἐπιάλτο, τὸν βάλεν ἰῷ Ἀλέξανδρος, Θ, 81. et 121. τὸν βάλε στῆθος παρὰ μαζόν. sic et 303. ἰῷ. βάλεν Δάμασον, M, 183. et 189, Ἱππόμαχον βάλε δουρὶ κατὰ ζωστῆρα τυχήσας. nam τυχεῖν, assequi, glücklich treffen, (to hit.) sæpe additur. et 380, κατέκτα κεῖνον, μαρμάρῳ βαλών, interfecit eum, saxo feriens eum. et 388, ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε, sagittâ irruentem percussit. et 457, ἐρεισάμενος βάλε μέσσας, ubi de foribus vel portis est sermo, quas Hector, misso saxo, firmiter ipse stans, effregit. τιτύσκετο δουρί, καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα. N, 160. et 387, ὁ δὲ ἵετο θυμῷ Ἰδομενῆα βαλεῖν, ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρί. et 506, ὁ δὲ τὸν βάλε γαστέρα μέσσην. et 567, Μηριόνης δ' ἀπιόντα βάλεν δουρί. collato 573, ubi isti βληθεὶς dicitur τυπείς: ex quo apparet, hæc esse nonnunquam synonyma, etsi alias differant inter se. et 594, τὸν χεῖρα βάλεν, hastâ nimirum missâ. βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον, Ξ, 450. ὅ μοι ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν. O, 11. et 249, αὐτὸν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας χερμαδίῳ πρὸς στῆθος. et 341, Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθε. et 420, πῦρ φέροντα κατὰ στῆθος βάλε δουρί. et 577, νεόμενον βάλε στῆθος παρὰ μαζόν, redeuntem percussit in pectus ad mammam. τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον, Π, 289. et 308, αὐτοῦ βάλε μηρὸν ἔγχεϊ. et 399, Πρόνοον βάλε δουρί. et 411, τὸν βάλε πέτρῳ. et 465, τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα. et 511, τὸν βάλεν ἰῷ. et 577, τὸν βάλε χερμαδίῳ κεφαλήν. et 606, ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. et 737, βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα, traf den, (hit him.) et 793, τοῦ μὲν ἀπὸ κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος, pro ἀπέβαλε, dejecit. Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω, i. e. ἐνδόσω, in die hände gebe, (deliver into the hands,) P, 40. et 309, τὸν βάλε ὑπὸ κληῖδα μέσην. et 348, βάλεν αὐτὸν ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. et 457. τὼ (ἵππω) δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὔδας δὲ βαλόντε, excutientes pulverem a jubis. et 517. καὶ βάλεν Ἀρήτου κατ' ἀσπίδα. et 617, τὸν βάλε ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. ἀμφὶ ὤμοις βάλεν αἰγίδα, Σ, 204, circum humeros posuit, humeris aptavit. βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα, Υ, 274. et 288, τῷ πέτρῳ, ἢ κόρυθα (κατὰ) ἢ σάκος. et 482, τῆλε σὺν (σὺν) πήληκι κάρη βάλε, procul, una cum galeâ, caput excussit: ubi vides βάλλειν non de jactu ex longinquo solum poni, sed et de dejectione propinquâ: *warf ihm den kopf vom rumpfe herab, (struck his head from his body.)* ἐπεὶ βάλες δουρί, Φ, 91. et 113, ἠέ τις δουρὶ βαλών, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν (pro νευρῆς) ὀϊστῷ. et 164, δουρὶ σάκος βάλεν, ubi tamen hasta non perfregit clypeum, sed ei tantum incidit. et 166, ἑτέρῳ (δουρὶ) πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε, strinxit, *streifete, (grazed.)* et 171, ὑψηλὴν ὄχθην. et 406, τῷ βάλεν Ἄρηα κατ' αὐχένα. βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε, X, 290. ὁ δὲ Λεῦκον βεβλήκει βουβῶνα, Leucum percusserat in inguine, Δ, 492. τὸν Μηριόνης βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν, E, 66. et 394, τὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ. et 397, ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών, ubi sermo est de Plutone, quem Hercules apud inferos vulneraverat. ὁ μὲν ἰῷ βεβλήκει τελαμῶνα ἀσπίδος, M, 401. et hoc plusquamperfectum loco imperfecti vel perfecti plerumque positum. στῆθος βεβλήκει, pectus percussit, Ξ, 412. βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος, P, 606. αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, pro βαλῶ, fut. 2. Θ, 403, i. e. ἐκβαλῶ, ἐκρίψω. et 417, αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν. ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων, Λ, 721, i. e. ἐκ κρημνοῦ καταπίπτων εἰς θάλασσαν, fluvius in mare profluens. cæterum dicitur apud priscos: εἰσβάλλει ποταμός, *der fluss fällt ein, (the river falls into,)* sc. *ins meer, oder in einen andern strohm, (into the sea or into another stream:)* et ἡ εἰσβολὴ ποταμοῦ. recentiores id dixere ἐκβάλλειν, et ἡ ἐκβολή. ἔπειτα ταρφέα βάλλοντες, N, 718, ubi de sagittariis et funditoribus sermo est, qui arcubus et fundis jaciebant. et 721, οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον. Τρῶες βάλλοντες, jaculantes, Π, 104. κάρη βάλλοντα ἑτέρωσε, caput inclinantem in alterum humerum, *liess den kopf auf die seite hangen, (inclined his head on one side.)* Ψ, 697. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν δουρί, E, 145. et 208, ἀτρεκὲς αἷμ' ἐξ ἀμφοτέροιν ἔσσευα βαλών, verum sanguinem ex utroque movi, postquam ferieram. et 317, χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι, pro ἐμβαλών. sic et 346. βαλὼν πέτρῳ, H, 270. δουρὶ πρὸς στῆθος, Λ, 144. et 321, κατὰ μαζὸν ἀριστερόν. et 381, νείατον ἐς κενεῶνα. et 507, ἰῷ κατὰ δεξιὸν ὦμον. εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται, M, 150. ἀσπίδα Δηϊφόβοιο, N, 258. στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών, Ξ, 413, velut turbinem movebat conjiciens. εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν, O, 460. χαλκῷ τύψας ἠὲ βαλών, X, 68. et 207, μή τις κῦδος ἄροιτο βαλών. τοὺς σοὺς (ἵππους) πρόσθε βαλών, Ψ, 572, i. e. ἱπποτοχῶς ἀγαγὼν ἔμπροσθεν. et 639, πλήθει πρόσθε βαλόντες, numero superantes, sc. equos suos. et 462, ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας, has equas primum vidi circa metam se circumagentes, καμψάσας καὶ τοῦ τέρματος ἐπιτυχούσας. nam τέρμα est ὁ καμπτήρ, meta illa circa quam erat aurigandum, et circumflectendi equi. collato 466, εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, bene tenere circa metam, *glücklich um das ziel herum treffen, (to drive skilfully round the goal.)* sic alibi: ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν, i. e. ἐπέτυχε τοῦ εἰς τὰς Φερὰς πλέειν ἡ ναῦς, *traf glücklich zu Pheræ ein, (arrived safely at Pheræ.)* βάλλειν ἄγρια πάντα, *allerley wild zu schiessen, (to kill all sorts of game.)* E, 52. οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἐόντα λάθρῃ, H, 242, pro βαλεῖν. ἐν νηυσὶν πῦρ βαλέειν, pro ἐμβαλεῖν, N, 629. τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν, Θ, 299. et 301, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός, percutere eum cupiebat animus. et 303, κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ αὐτόν. et 322, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει. φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, K, 368, prior gloriaretur vulnerasse. nam hic distractus infinitivus potest esse aor. 2. potest alibi et esse fut. 2. ἵετο γὰρ βαλέειν,

Π, 866. πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει, Λ, 495, ubi sermo de torrente, in mare influente, qui secum multum limum in mare conjicit et exonerat, utpote permixtum suæ aquæ: arbores autem fert supra se, collato 494, s. εἰς ἅλα λύματα ἔβαλλον, Α, 314, in mare purgamenta projiciebant. μὴ βάλλετε κούρῳ 'Αχαιῶν, ne jaculamini, Γ, 82. βεβλήκει πρὸς στῆθος, eum in pectore, Δ, 108, *hatte ihn in die brust geschossen, (had wounded him in the breast.)* χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσι, Ε, 588, *ihn auf die erde wurfen in den staub, (extended him in the dust.)* 'Ασκάλαφον βάλε δουρὶ, Ν, 518, *er traf den, (struck him:)* cujus oppositum est ἀφάμαρτε, *er verfehlete ihn, (missed him.)* τὸν θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, Ο, 581, i. e. ἐπιτυχῶς ἔπληξε. et 571. εἴ τινα ἄνδρα βάλησθα, pro βάλῃς, percutere possis. Forma *media* et *passiva* non minus est frequens. ἐν θυμῷ βάλλονται (attice pro βάλλουσι: nam Attici amant formam mediam) ἐμοὶ χόλον, Ξ, 50, in animum suum inducunt iram contra me. θάλαμος πύκα βάλλετο, Ι, 584, crebro pulsabatur. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, tuque repone id in pectore tuo, *nimms zu herzen, merke es recht, (lay it to heart, take good notice of it,)* Α, 297. Δ, 39. Ε, 259. Ι, 607. Π, 444, 851. Φ, 94. et dicit: ἐπιτυχῶς θὲς εἰς νοῦν. εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ βάλλεαι, Ι, 435, attice, pro ἐμβάλλεις. ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεαι, Τ, 196, ut in animum inducis, *wie du dir in den kopf setzest, (as thou takest into thy head.)* ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο τόξα, Κ, 333, pro ἀμφέβαλεν. ἀμφ' ὤμοις βάλετο ξίφος, Τ, 372, *hieng das schwerd über die schultern, (threw his sword over his shoulder.)* ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος, Ο, 566, pro ἐνέβαλον, i. e. εἰς νοῦν ἔθεντο, *nahmen es zu herzen, (took it to heart,)* ὡς οἷα νουθετηθέντες. χαλκὸν ταμεσίχροα βαλλομένοισιν, æs cutem discindens percussis, Δ, 511. πύργων βαλλομένων, Ι, 570. δούρατα πύργων βαλλόμενα, ligna turrium pulsata, Μ, 37. et 152, ἄντην βαλλομένων, ex adverso percussorum. et 161, κόρυθες βαλλόμεναι μυλάκεσσι, galeæ ictæ saxis grandibus. et 289, λίθοι πωτῶντο βαλλομένων, lapides volabant jaculantium. et 339, βαλλομένων σακέων καὶ τρυφαλειῶν, ictorum clypeorum et galearum. πήληξ βαλλομένη, galea icta, Π, 105, coll. 104. τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, Χ, 64, ubi recordare τὴν τοῦ βασιλικοῦ βρέφους, τοῦ 'Αστυάνακτος, ἀπώλειαν, οὕτω πως γενομένην, ἐξ ἄκρου θυμοῦ, ὃν εἰς τοσοῦτον ἔπαθον οἱ 'Αχαιοὶ, ὡς μὴ ἂν φείδεσθαι μηδὲ ἐμβρύου, ὃ κατὰ γαστρὸς κεύθει μήτηρ. nam l. c. describitur calamitas captæ per vim urbis. βέβληται γὰρ ἄριστος 'Αχαιῶν, Ε, 103. Εὐρύπυλος βεβλημένος, vulneratus, Λ, 591, 808, κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ. οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι, Ξ, 63. ὡς εἶδε τὸν, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ, Π, 819, *blessiret, (wounded.)* οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε, Ν, 764, ubi nota differentiam; eminus, cominus, vulnerati. ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε χερσὶν ὑπὸ Τρώων, Λ, 825. Π, 24. et 25, βέβληται Τυδείδης. et 26, οὔτασται 'Οδυσσεύς. et 27, βέβληται Εὐρύπυλος. quibus locis proprietas servata. βέβληαι κενεῶνα διαμπερὲς, vulneratus es in imum ventrem penitus, Ε, 284, ubi gloriatur ante tempus ὁ γλωσσαλγος ἀνήρ. βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν, Λ, 380, coll. 376. ἦέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή; Ν, 251, coll. 288. ὅσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται, pro βέβληνται, Λ, 656, ubi etymologice, ut solet poëta, addidit βελέεσσι. et generice intelligendum: vulnerati sunt. alias specialiter, missilibus icti sunt. et 658, ἐν νηυσὶν κέαται (κεῖνται) βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. coll. 659, 660, 661, βέβληται, οὔτασται, βέβληται. et 663, ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. ὅσοι βεβλήατο (ἐβέβληντο) χαλκῷ, Ξ, 28, ubi generice dictum, vulnerati erant, εἶχον ἕλκος. ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο, Λ, 611, quemnam hunc vulneratum ducat ex prœlio. et 649, idem. Vide sub τῆλε.

βάλλομεν, pro ἐβάλλομεν, ubi de venatione sermo est, ι, 158, *wir falleten wild, (we killed some game.)* οὐδέ ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν τὸν τόπον, sol lucens nunquam radiis percusserat hunc locum, ι, 479. sic et τ, 441. βάλλον (ἔβαλλον) δὲ ἀλλήλους ἐγχείαις, ι, 55. οἱ ἀπὸ πετράων χερμαδίοις ἔβαλλον, qui ex petris jaculabantur lapides, κ, 121. χεῖρας ἔβαλλον περὶ φασγάνῳ, *legte die hand an den degen, (clapped his hand to his sword.)* λ, 423, pro περιέβαλλον. μνηστήρων ἕνα αἰεὶ ἔβαλλε τιτυσκόμενος, χ, 118. ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι, α, 201, pro ἐμβάλλουσιν. et sic vocat τὸ ἐνθυμεῖσθαι proprium, cogitationem suam, quam dii sibi suggerant; *mir eingeben, einfallen lassen, (suggested, inspired,)* ἐντιθέασιν θυμῷ. ὅθεν ἀπὸ νῆας ἐς πόντον βάλλουσιν, δ, 359. pro ἀποβάλλουσιν, unde naves in pontum emittunt: i. e. ὅθεν ἀποπλέουσι. βάλλων χερμαδίοις, φ, 371, feriens te saxis missis. ποτὶ γούνασι μητρὸς ἐμῆς χεῖρας βάλλειν, ζ, 311, ad genua matris meæ manus tuas adplicare memento. ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλεν ὄμματα, π, 179, alio deflexit oculos. quod facete dici possit de ἴλλῳ, i. e. στραβῷ ἀνδρὶ, *von einem schielenden, (squint eyed man,)* quod βάλλει ὄμματα ἑτέρωσε. recentiores dicunt: ἔρριψέ ποι ὄψεις ἢ ὀφθαλμοὺς, quia βάλλειν sæpe idem est quod ῥίπτειν. h. l. est pro: ἑτέρωσε εἶδε, *sahe anders wohin, sahe auf die seite, (looked another way, looked aside.)* οὐ μὲν καλὰ (pro καλῶς) ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην, ρ, 483, non recte jactu percussisti miserum erronem. οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον, υ, 305, ubi deest, ὅτι, quod. *dass du ihn nicht getroffen hast, (that thou hast not hit him.)* ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι βάλεν αὐτῇ 'Αθήνη, α, 364, *liess einen schlaf auf sie fallen, (threw them into a sleep.)* sic et π, 452. δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, δ, 114, *liess thränen fallen, (shed tears.)* et 220, εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, i. e. ἐνέβαλεν, ἐνέθετο. τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, βάλεν 'Απόλλων, η, 64. τὴν ἔνθα βάλεν πρὸς πέτρας, μ, 71, ubi sermo est de nave pæne ad rupes allisa; et subintelligitur nominativus κῦμα. τὸν μὲν ἐγὼν κατιόντα βάλον δουρὶ, κ, 267,

de cervo percusso. τὴν γυναῖκα ἔβαλεν Ἄρτεμις, ο, 477, subitâ morte percussit. ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα, ρ, 38, pro: ἀμφίβαλε τὸν υἱὸν τοῖς πήχεσι. οἰνοχόον βάλε χεῖρα, σ, 395, pincernæ feriebat manum. ὁ δὲ βάλε τοῖχον, υ, 302, *traf die wand, (hit the wall.)* coll. 305. et 306, σὲ μέσον βάλον ἔγχεϊ, te medium percussissem hastâ. ὃν (σκοπὸν) οὔπω τις βάλεν ἀνήρ, *nach welchem ziele noch niemand geschossen hat, (which mark no man ever hit,)* χ, 6. et 15, τὸν κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ. et 82, βάλλε στῆθος. et 188, ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον τόν. et 277, Τηλέμαχον βάλε χεῖρα. βάλε δ' Ἀντίνοον, ω, 178. et 522, καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διά. μή με βάλῃ ποτὶ πέτρῃ, ι, 415. μὴ ἐς κακὸν ἄμμε (ἡμᾶς) βάλησθα, μ, 221. ἢ βέλεσιν βάλλωσι, π, 277, aut jaculis vel telis jaculentur in me. μή τίς σε ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ, ρ, 279, *werfe oder schlage, (drive away, or beat.)* πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοιμι, Θ, 216. αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι Ἀπόλλων, ρ, 251, percutiat subitâ morte. et 494, αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι Ἀπόλλων. ἤ με βάλοι Ἄρτεμις, υ, 80. σπεῖρα κακὰ ἀμφὶ ὤμοις βαλὼν, pro ἀμφιβαλὼν, δ, 245. Ζεύς μιν κατέπεφνε, βαλὼν κεραυνῷ, ι, 128. πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες, Θ, 501, pro ἐμβαλόντες, i. e. ἐμπρήσαντες, incendentes. ἔκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν, projiciens, dejiciens ab humeris suis, ι, 235. et 495, πόντονδε βαλὼν βέλος, in mare dejiciens missile saxum. et 499, μαρμάρῳ βαλὼν, saxo, jaciens. νῆα κεραυνῷ βαλὼν κεάσαιμι, μ, 388. μὲ βαλὼν, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, ρ, 567, *da er mich geworfen, (as he has thrown me.)* βαλὼν δουρὶ, *stechend, (perforating,)* feriens, χ, 92. αἰεὶ βαλέοντι ἐοικὼς, semper jaculaturo similis, λ, 607, de umbra Herculis sagittam tenentis in arcu. et est particip. fut. 2, distracto circumflexo, βαλὼν βαλέων, ex quo deinde obliqui formantur. βαλέειν (pro βαλεῖν, inf. a. 2.) δ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν, de genis lacrimam dejicere, δ, 198. βαλέειν εἰς πόντον, ι, 349. οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, ι, 137, i. e. ἀγκύρας. et hinc est τὸ ἀγκυροβόλιον recentiorum, ancoræ dejectio. βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης, i. e. ῥίψαι, dejicere, ξ, 399. ἐς θάλαμον βαλέειν, χ, 174, ubi infin. pro imperativo, βάλετε. et 258, σταθμὸν μεγάροιο βεβλήκει, postem domus percussit jaculando. sic et 275. et 286, Κτήσιππον βεβλήκει πρὸς στῆθος. νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, α, 234, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν κύβων. aliter cadere fecerunt rem. ἔρριψαν οὐκ εὖ. ἐτόλμα (sustinebat) βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος, ω, 162. πλευραὶ βαλλομένου, ρ, 232, ubi tamen hic genitivus respicit ad præcedens οἱ, ei, ut sit pro βαλλομένῳ. nam hi duo casus facillime inter se permutantur: et omnino genitivus Græcus nescit σολοικισμὸν ποιεῖν. sic βλημένου pro βλημένῳ, præcedente οἱ, χ, 18. οὔτ' ἄρ' βεβλημένος χαλκῷ, οὔτε αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, λ, 534, ubi prius est πόρρωθεν, eminus. καὶ δαλῷ βεβλημένος, *mit einem feuerbrande geschlagen, (struck with a firebrand,)* τ, 69. φύλλων βεβλήαται (pro βέβληνται) εὐναί, λ, 193, jacent, strata sunt. ἐπ' αὐτῷ ἐπίτονος βέβλητο, jacebat, μ, 423. ἐνὶ θυμῷ βάλλευ, ionice pro βάλλου, μ, 218, ἐμβάλλου, ἐνθυμοῦ. a βάλλω est ἡ βουλὴ quæ tria notat; τὸν τόπον, τοὺς βουλευτὰς, τὸ περὶ οὗ ἡ σκέψις. a βάλλω sunt et αἱ βαλβῖδες, incisuræ quædam et gradus per quos descenditur in puteum altum, *gewisse absatze und stufen dadurch man die tiefe ersteigen kann, (certain incisions and steps by which one may descend to the bottom:)* deinde et, carceres a quibus cursus instituitur. et ὁ βολεὼν, i. e. κοπροβολεῖον, *die mistgrube, (dunghill.)* et τὸ βόλιτον, stercus. et ὁ βλωμὸς τοῦ ἄρτου. et ὁ βληχρὸς, pallidus, macilentus, debilis, quasi βαλλόμενος χροῦν, qui ictus et vulneratus est in cutem et corpus; qui et ἀβληχρὸς, cum α intensivo, dicitur. et ὁ βολβὸς, ὁ βίᾳ γῇ ἀναβαλλόμενος, qui vi ex terra prosilit, *ein erdschwamm, piltz. (a mushroom:)* deinde in genere, rotundum terræ innascens vel enascens, *eine zwiebel, (an onion:)* etiam in oculo, *der augapfel, (the pupil of the eye.)* et ἡ ἀσβόλη, ἡ ἄσιν, i. e. ῥύπον, βάλλουσα κατὰ ὄψεος, fuligo. *der russ, (soot.)* etiam ὁ ὀβολὸς vel ὀβελὸς, pleonasmo τοῦ ὁ præfixi: unde ὁ ὀβελίας ἄρτος, ὁ ἐπὶ τοῖς ὀβελοῖς ὀπτώμενος, *ein baumkuchen, (bread toasted on spits.)* et ὁ βλὰξ, ακὸς, *ein flaz, (a useless glutton,)* ὁ καταβεβλημένος καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι διὰ τρυφὴν ἢ καὶ συνήθειαν, *der aus faulheit oder aus ungezogenheit immer liegen oder sich wo auslegen, und runksen, will, (one who from indolence or ill-breeding is always loitering about,)* ignavus, hebes, iners. et βλάζω, laboro eo vitio. unde est βλακεύω, f. σω, sum iners et socors. et καταβλακεύομαι, dedo me socordiæ. ἥκετε οὐ καταβεβλακευμένως, venistis non socorditer, Aristoph. Plut. 325. et βλακικὸς, ἡ ὸν, iners. unde βλακικῶς διακονεῖν, Aristoph. Av. 1323. βάλλειν notat et ἀπάγειν, *hinführen, sich wegpacken, (to lead away, to be gone.)* hinc est: βάλλ' ἐς κόρακας, i. e. ἄπαγε εἰς ὄρη καὶ κρημνοὺς, *falle für die raben, (throw to the ravens.)* et, βάλλ' ἐς μακαρίαν, i. e. ἄπαγε εἰς ὄλεθρον ἢ εἰς ᾅδου: nam οἱ νεκροὶ dicuntur οἱ μακαρῖται. ἀμβλὺς est ab ἀναβάλλεσθαι: *was sich umgeleget oder stumpf worden ist an der schneide, (something the edge of which is blunted.)* et ἡ καβαλὶς, ῖνος, a καταβάλλω, fimus, *der mist, (dung.)* unde et est ὁ καβαλῖνος, ου, fimo obnoxius. διαβάλλειν est et, ἀπατᾷν. μεταβάλλειν sæpe est, circumscribere et efferre aliis verbis, deinde et commutare, *umsetzen nach kaufmanns-art, (to return, in the way of trade.)* παραβλήδην est, συγκριτικῶς: etiam ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς. ἐπιβάλλεσθαί τινος, est et ἐπιθυμεῖν, *auf etwas fallen mit appetit, (to fall to with appetite.)* ὑποβάλλειν, interpellare loquentem, *einem ins wort fallen, (to interrupt a person who is speaking.)* plura de βάλλω habet Eustathius ad α, pag. 1405 editionis Romanæ. a βάλλεσθαι sunt et αἱ βαλβῖδες dictæ, a quibus currentes in stadio conjiciebant se in pedes, quas Romani vocant carceres. Aristoph. Vesp. 546. Equit. 1156.

βαμβαίνω, (Φάω) est verbum fictum ex

sono eorum, qui loqui conantur cum valde algent et cum tremore maxillarum loquuntur. conor loqui sed impedior tremore; valde timeo. ἐτάρβησε βαμβαίνων, K, 375, crepitans maxillis cum loqui vellet. hinc est βαμβαλίζειν, i. e. τρέμειν ὑπὸ ψύχους. Vide ταράσσω, ad finem.

βάπτω, f. ψω. (Βάω) descendere facio, immergo, intingo. ἐμβιβάζω που τὸ ἐνιέμενον. *ich tauche ein, stecke hinein, (I dip in, immerse.)* it. haurio, *ich schöpfe durch eintauchen, (I take up by dipping in.)* χαλκεὺς πέλεκυν εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα, φαρμάσσων, ι, 392, in aquam frigidam immergit, ut firma fiat. et præpositio ibi ad verbum pertinet, pro ἐμβάπτει, totam immergit. hinc est βαπτίζω, f. ίσω, mergo, *ich tauche unter, (I dive.)*

βαρβαρόφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) barbare et ineleganter loquens. Καρῶν βαρβαροφώνων, B, 867, pingui et absurda vocum pronuntiatione et elocutione utentium. hinc τὸ καρίζειν est barbare proloqui.

βάρδιστος, η, ον. (Ἄω) tardissimus, *der langsamste, (the slowest.)* transposite pro βράδιστος. ἀλλά σοι ἵπποι βάρδιστοι θείειν pro θέειν, tardissimi ad currendum, Ψ, 310. et 530, βάρδιστοί οἱ ἔσαν ἵπποι.

βαρέω, f. ήσω. (Ἄω) sum gravis, *bin beschweret, (am heavy.)* it. active, gravo, deprimo, *beschwere, drücke, (I weigh down, oppress.)* οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες, venerunt vino graves, γ, 139. βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, τ, 122, pro βεβαρηκότα, particip. perf. act. et eadem res dicitur καρηβαρεῖν, a τὸ κάρη, caput; et καραιβαρᾷν, et οἰνοβαρεῖν, i. e. βεβαρῆσθαι οἴνῳ. καρηβοᾷν dicitur, si caput dolet a clamoribus auditis, ἰλιγγιᾷν καὶ πεπληρῶσθαι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν. conf. οἰνοβαρής.

βαρύθω, (Ἄω) notat idem quod βαρύνομαι. βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ, humerus gravi sensu adficitur mihi ob id, Π, 519, ubi ὑπ' αὐτοῦ, ut neutrum, pertinet ad totam præcedentem narrationem de vulnere suo. nam stans defectum virium maxime et primum in humeris sentit.

βαρύνω, f. υνῶ. (Ἄω) gravo, *ich beschwere, (I oppress.)* molestia gravi afficio, potenter vexo, *ich plage, (I annoy.)* βάρυνε (ἐβάρυνε) δέ μιν δόρυ, E, 664, scilicet in femine infixum. sic Λ, 583, ἐβάρυνε δὲ μηρόν, sc. sagittæ pars inhærens fixa. et in sensu primo et proprio est ε, 321, εἵματα γὰρ ἐβάρυνε, vestes gravabant natantem. βαρύνεται γυῖα, T, 165, lassus fit, quod attinet membra, vires deficiunt, *die glieder werden schwer und kraftlos, (his limbs became heavy and powerless.)* χεῖρα βαρυνθεὶς, T, 480, vulneratus manu. βαρυνθεὶν κάρηνον πήληκι, gravatum caput casside, Θ, 308.

Βαρὺς, εῖα, ύ. (Ἄω) ponderosus, gravis, *schwer, (heavy.)* it. active, potens, multa efficere valens, sicut et Germanorum *schwer, (a person of weight.)* est composita vel deducta vox ab ἡ βία, vis, *die kraft, (strength,)* et αἴρω, tollo; quod tollitur viribus adhibitis, aut, quod vi tollit rem et mittit. transfertur deinde ex proprio significatu ad alia. ἀργυρέῃ κώπῃ ἐπέσχεθε χεῖρα βαρεῖαν, A, 219, manum fortem apposuit ad argenteum capulum. et 89, οὔτις σοι βαρείας χεῖρας ἐποίσει, potentes manus inferet καὶ κακοποιούς. et 97, οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, noxias manus abstinebit a peste, *wird nicht eher die pest aufhören lassen, (will not cause the pestilence to cease till.)* οὐδ' ἅλιον (ἔγχος, non irritam hastam) βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν, N, 410, ex forti et viribus prædita manu. βαρείῃ χειρὶ πιθήσας, robustæ manui fidens, P, 48, *auf seine kräftige hand sich verlassend, (trusting to his vigorous hand.)* ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε, Φ, 590, ubi suaviter τὸ ὀξὺ καὶ τὸ βαρὺ junguntur, acutum jaculum ex graviter agente manu. σὺν δ' ἴπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν, pro συνεμίχθησαν, Ψ, 687, ubi in prœlio maxime proprie ponitur vox, παρὰ τὸ, βίᾳ αἴρεσθαι. ἀπέκοψε χεῖρα βαρεῖαν, abscidit ense manum robustam, E, 81. ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι, ut arceret mortis potentes manus, Φ, 548, quæ vi tollunt quidquid prehendunt. et hic locus maxime illustrat activam vim vocabuli hujus. Ζεύς με μέγα ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, constrinxit me gravi errore, B, 111. I, 118. θεοὶ ἐν αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, T, 55, gravem discordiam. ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν, calamitatem gravem, K, 71. ὀδύναι βαρεῖαι κατηπιόωντο, mitigabantur dolores sævi, E, 417. βαρέα (neutrum plurale adverbialiter) στενάχοντα, graviter suspirantem, Θ, 334. N, 423, 538. Ξ, 432. βαρὺ στενάχοντος ἄκουσεν, Ϡ, 95, 534. βαρέα στενάχοντα, ι, 420. κ, 76. φθόγγον βαρὺν, sonum loquentis vehementem, ι, 257. ἄτης βαρείης, labis gravis, ο, 233. Κατακλῶθες βαρεῖαι, potentes Parcæ, η, 197. ergo pluribus locis sensus activus locum habet. χερσὶ βρίθειν αἰεὶ, notat πλουσιότητα καὶ δύναμιν.

βαρυστενάχω, (Τῶ) est compositum ex βαρὺ στενάχω, graviter ingemisco. τὴν βαρυστενάχων προσέφη Ἀχιλλεὺς, A, 364. Ἀγαμέμνων μετέφη τοῖς, Δ, 153. I, 16. Σ, 78. et 323, μετεφώνεε. κεῖτε, Ψ, 60. προσέφης, Π, 20. τῷ δὲ βαρυστενάχοντι, Σ, 70. et sic de viro: sed de muliere ponitur κωκύειν, 71.

βασίλεια, ας. ἡ. (Λάω) regina. et sic attice dicitur, sicut et ἡ βασιλὶς, ίδος. alias et ἡ βασίλισσα, et βασίλιννα. sic ab ὁ ἱερεὺς est ἡ ἱέρεια. πολυμνήστη βασίλεια, a multis procis ambita satis diu regina et domina, i. e. Penelope, δ, 770. et ψ, 149. πολυμνήστην. σφαῖραν ἔρριψε μετὰ ἀμφίπολον βασίλεια, ζ, 115. ubi sermo est de Nausicaa, regis filia, *die prinzessin warf den ball nach der kammerjungfer, (the princess threw the ball to her maid.)* ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως ἀγορεῦσαι κήδεα, η, 241, difficile est, O regina, continuo sermone enarrare labores meos. βασίλεια γυναικῶν, λ, 257. et 344, περίφρων, regina valde prudens. χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, ν, 59, inquit valedicens Ulysses ad

reginam Phæacum. ἰφθίμη, π, 332. et 337, ἤδη σοὶ, βασίλεια, φίλοι παῖς εἰλήλουθε. μνηστῆρες ἀγακλυτῆς βασιλείας, ρ, 370, 468. σ, 350. et 313, αἰδοίη βασίλεια, veneranda. ὦ βασίλεια, ρ, 513, domina. et 583. cæterum αἱ βασιλίδες erant et, species ὑποδημάτων. et ἡ βασιλίνδα erat lusus quidam, faciens regem. τὸ ἱππαβασίλειον erat species pretiosi unguenti.

βασίλειος, et ex Ionica διαλύσει, βασιλήϊος, ου. ὁ ἡ. (λάω) regius δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι κτείνειν, π, 401, formidolosa res est, regiam sobolem interficere.

βασιλεύς, έως. ὁ. (λάω) rex, princeps, et quidem perpetuus et dignitate propria. nomen est ab ἵλαος, propitius velut numen, nam principes sunt loco dei ad benefaciendum et invigilandum populis; et βάω, (unde βαίνω, gradior, et βάζω loquor) quia cum provida clementia præit et ductat suos, et suadet oratione utilissimum quodque. notat igitur βάσις ἵλεως, vi compositionis, præitionem et ductionem propitiam, præitorem et ducem clementem salutaremque. cæterum est nomen eminentiæ, et non solum proprie sic dictus rex, sed et alii præpotentes et valde nobiles dicuntur βασιλῆες, sicut et apud Romanos. per dialectum dicitur ὁ βαλὴν, ῆνος, (Æschil. Persæ, 659.) unde est τὸ βαληναῖον ὄρος, i. e. τὸ βασιλικόν. Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ, i. e. Paridi, regis supremi filio, Δ, 96, *ihro hoheit dem königlichen prinzen, (his royal highness the prince.)* sic Υ, 84, ἃς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων, quas Trojanorum principibus, filiis Priami aliisque ex genere regio, pollicebaris apud vinum: et Lycaon, regius juvenis. alloquitur ibi Æneam. sic et Β, 188, ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, *zu welchen fursten oder grossen herrn er kam, (to whatever princes or distinguished personages he came,)* coll. 198. et 214, ἐρίζειν βασιλεῦσιν. nam in castris Græcis multi erant reges et principes magni consociati. post Homerum rex dictus est ζευξίλεως, i. e. ᾧ ὑπέζευκται λαὸς, cui subjugatus est populus; quod aliis verbis exprimitur, Γ, 183, ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, (Agamemnon) ἦ σοὶ πολλοὶ δεδμήατο (parent) κοῦροι Ἀχαιῶν, nobiles Achæi. si et nomen βασιλεὺς velis compositum dicere ex ἡ βάσις, gressio, et ἡ ἴλη, agmen militare; ferri id quoque possit: modo ne βάσιν in recentiori illo significatu, quo fundamentum denotat, accipias. βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, nam regi alicui et magno principi reponitur hoc ornamentum, Δ, 144, ex quo loco, ab 141—145, apparet, τὰ ἐρυθροβαφῆ fuisse insigne regium. rex maximus sacrificat ipse suis manibus, et precatur, Γ, 271—294. sicut et ipse sæpe est αὐτοδιάκονος, conf. Ἥρωες, in R. si in singulari βασιλεὺς apud Græcum exercitum absolute ponitur, notat Agamemnonem, supremum inter confœderatos, et imperatorem. hinc et κρείσσων βασιλεὺς dicitur, Α, 80, potentior, major rex. et 277, μὴ σὺ ἔθελε (pro ἔθελε, ob metrum, in imperativo) ἐρίζειν βασιλῆϊ, litigare cum Agamemnone, et additur, quod nunquam tam præstanti dignitate ullus rex vixerit, quanta iste; coll. 281. describitur idem et Κ, 32, 33, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ, quæ verba non honorem modo ei debitum exprimunt, sed et qualis ipse esse debeat, ὡς θεός. regi magno qui frivole adversatur, peccat in deum, Ψ, 594, 595, coll. 605, 609, ubi satis apparet, quantopere Menelaus scierit, suam majestatem præ aliorum principum dignitate defendere et obtinere. reges debent esse δίκαιοι, καὶ σθεναροὶ, justi et fortes, Π, 542, quæ sunt duæ primariæ virtutes boni regis. ejus est gloria, si socii et administri bene rem gerunt, dolor si male, Δ, 415—417. Ἀγαμέμνων, ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής, Γ, 179, et in ἀγαθὸς profundissima inest sententia. βασιλῆες antiquissimi non ex libidine imperandi aut terras amplas pro villis suis habendi, præsidebant suis; sed ex usu communi: et honores iis habiti erant modici re ipsa. nam vide, quæ Sarpedon, rex Lyciæ, Jovis filius, narret, Μ, 310—321. αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, Δ, 402, reveritus allocutionem regis venerandi. διοτρεφὴς est generalis titulus magni regis, a Jove nutritus, Jovis alumnus, *von Gottes gnaden, (by the grace of God,)* Α, 176. Β, 98, 196, 197, 445. Δ, 338. Ε, 464. et 463, υἱάσι Πριάμου διοτρεφέεσσι, ut ergo et filii regis hoc titulo insigniantur. διοτρεφέες βασιλῆες, Ξ, 27, coll. 29, ubi tria eorum nomina propria. σκηπτοῦχοι, *die den commandostab führen, (those who wield the sceptre.)* Β, 86. βασιλῆες Ἀχαιῶν, principes Græcorum, Η, 106, 344. πεπνυμένα βάζεις (prudentes res loqueris) Ἀργείων (πρὸς, quæ præpositio ἐλλείπει eleganter) βασιλῆας, ad principes Græcos, Ι, 59. ἐρίζειν βασιλεῦσιν, Β, 247, ergo Thersites non erat ex principum ordine. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε, Γ, 170, *er siehet einem grossen herrn und könige auch gar anlich, (he looks like a great personage or even a king.)* παῖδες βασιλῆος, Ψ, 631. filii regis. βασιλῆος ἤκουσαν, audierant principem suum Achillem adhortantem, Π, 211, οἱ Μυρμιδόνες. et 660, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ, i. e. letaliter vulneratum et interfectum, Sarpedonem Lycii sui. ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου (dabat) γέρα (præmia honorifica) καὶ βασιλεῦσι, Ι, 334, qui differunt: priores sunt, magnates et fortissimi; posteriores, principes dignitate. describuntur principes, Β, 79, quod sint ἡγήτορες, duces boni, ἠδὲ μέδοντες, consulentes bene suis. Ἥρη καὶ Ἀθηναίη, τιμῶσαι (honore adficientes) βασιλῆα, Λ, 46. βασιλέων ὑπερμενέων τις, Θ, 236, ex præpotentibus regibus, qualis ego; non ex minutis. αὐτοὶ βασιλῆες, οὐτάμενοί περ, Ξ, 379. etiam οἰκοδεσπότης dicitur βασιλεύς, Σ, 556. vide jam porro, Α, 9, i. e. Agamemnoni. et 340, καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, et apud regem illum inclementem, Agamemnonem. εἷς κοίρανος ἔστω (dux supremus bellicus) εἷς βασιλεὺς, (supremus rex) ᾧ ἔδωκε Ζεὺς σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, Β, 205. οὐ γὰρ νεμεσητὸν (non indignum majestate regia putandum) βασιλῆα ἀπαρέσασ-

θαι ἄνδρα (si rex magnus placat et placare studet virum præstantem) ὅτε τις (sc. βασιλεὺς) πρότερος χαλεπήνῃ, si quis rex magnus prior injuria affecit ejusmodi virum, T, 182, et loquitur ibi Ulysses ad Agamemnonem, qui injuria adfecerat Achillem, jam placandum. est ergo sententia generalibus verbis prolata. et 309, ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας, alios principes a se dimisit, quemque ad suum tabernaculum. τὸν ἄνακτα Πηλείωνα εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον (ἦγον) βασιλῆες Ἀχαιῶν, Ψ, 36. sic fere, Ω, 404, principes, *die generalspersonen und fürsten, (the generals and princes.)* bonus princeps et rex describitur δ, 689—693. est pater τοῖς ἀρχομένοις, β, 47. justilaus, et felicitas, τ, 109—114, ubi vide, parabola artificiose mutatur in ἦθος. μήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς, β, 230—234, et sensus est: si vos tam facile obliviscimini boni regis, ergo jam nullus alius sit bonus rex, sed crudelis et injustus; tunc ejus dura facta certe non obliviscemini, vel, tunc cum venia aliqua poteritis male facere domui ejus. sic et ι, 8—12. dabatur regi in convivio διμοιρία, duplex portio, ut de suo dare posset aliis, δ, 65, 66. μή σε ἐν Ἰθάκῃ βασιλῆα Ζεὺς ποιήσειε, ὅ σοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν, α, 386, ne te Jupiter in Ithaca regem faciat, quod tibi a nativitate paternum est ut fieri possis: et hæc est Antinoi proci, ad Telemachum, imprecatio gravis; simulque minatur iste nobilis procus tacite, se non passurum esse, ut Telemachus fiat rex in locum patris. Sed Telemachus prudenter dissimulat, se intellexisse imprecationem aut minas; et accipit potius pro amica precatione, ne onus tam grave imponatur humeris suis, etsi fatetur, se tamen, si detur a Jove, non recusaturum esse hoc onus. Rex Antigonus, filium nimis severum increpans, οὐκ οἶσθα, ἔφη, τὴν βασιλείαν, ὦ παῖ, δουλείαν ἔνδοξον εἶναι; ἐς δώματα θείου βασιλῆος, i. e. Ulyssis, δ, 621. et 691, θείων βασιλήων δίκη, mos divinorum regum, sc. ut rex alium odio habeat, alium benigne tractet, ex animi sui lubitu: nam ibi τὸ θεῖον ad solam majestatem respicit, non ad animum ipsum regis. ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων ἐξικόμην, ad alium præpotentium principum exiissem hinc, υ, 222, potentem satis ad se suosque tuendos. nam Telemachus erat quidem βασιλεύς, *ein prinz, (a king,)* sed nondum ὑπερμενής. sic, ν, 205. ὥστε τινὸς ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, τ, 109, ubi personatus Ulysses loquitur ad Penelopen, laudans famam ejus amplissimam, quasi vel regis alicujus laudatissimi; et sequi deberet aliud ἤ, sed id omittit, vel quia simile boni regis in rebus humanis nihil est, vel quia veritus est eam deo alicui comparare, imitatur ergo poëta personam loquentis ex tempore, ita, ut deinde, quod in mente habuerat dicere, omittat rursus. nisi mavis statuere, hoc ἤ habere vim τοῦ vel, semel positi, *auch wol, (or even)* nam nihil excelsius et admirabilius est bono rege. ἐγὼ ἐναντίον ἤλυθον ἵππων (currui) βασιλῆος, ξ, 278, qui fuisse putatur ὁ Σίθως, regnans illis temporibus in Ægypto. sed quia tota narratio est ficta: etiam de nomine regis sollicitus esse nemo debet. ἐρχομένῳ (eunti supremo regi phæacum) μετὰ (ad) κλειτοὺς βασιλῆας (senatores et principes inclytos alios Phæacum) εἰς βουλήν, in senatum, et concilium principum, ζ, 54. δήεις (invenies) δὲ διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους, η, 49, coll. 46. ἵκοντο δόμον θείου βασιλῆος, Ulyssis, π, 335. ἀποφθιμένου, mortuo magno principe, ω, 88, instituuntur ludi funebres equestres. et 178, βάλε (*schoss, erschoss,*) *(hit, struck)* Ἀντίνοον βασιλῆα, ubi nobilis procus hoc titulo insignitur. θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος, Menelai, δ, 44—46. βασιλῆϊ ἔοικας, magni principis similis es, ρ, 416—418. ἦτε (certe quidem) ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι, υ, 194, magno et nobili domino. et 196, καὶ βασιλεῦσι θεοὶ ἐπικλώσονται ὀϊζύν. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας, ω, 252, 253. ὄψα τε, οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες, magni principes, γ, 480. οἱ ἄλλοι σκηπτοῦχοι βασιλῆες, θ, 41, ubi rex summus sic vocat duodecim principes Phæacum. sic 390, δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός, inquit rex supremus Alcinous. βασιλῆες Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω, σ, 65, 64, ubi loquitur Telemachus adulatorie et callide coram nobilissimis procorum. ἀνδρῶν γένος (soboles) ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων σκηπτούχων, ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ (viles et humiles homines) τοιούσδε τέκοιεν, δ, 63, *ihr seyd sohne grosser herren, das siehet man euch wol an, (ye are sons of great personages, as may plainly be seen;)* inquit Menelaus ad Telemachum et Nestoris filium, hospites suos recens venientes. ὅστις τῶν εἴη βασιλεύς, καὶ οἷσιν ἀνάσσοι, κ, 110, quis horum esset rex, et quibus imperaret. Θεσπρωτῶν βασιλεὺς Φείδων, τ, 287, coll. 295. βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐν Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί, juvenes et senes, α, 394, ubi vides, sic dici proceres, qui adspirare possint ad supremam regiam dignitatem, et ex quibus rex legi queat; *leute aus hohen häusern, (persons of illustrious descent,)* προσήκοντες τῇ βασιλείᾳ. ergo et Homerus τοὺς ἐνδόξους καὶ βασιλικοὺς vocat βασιλεῖς, qualis et ipse fuit. Sic Sophocles τοὺς ἐν Θήβαις εὐγενεῖς vocat χώρης ἄνακτας: et Hesiodus τοὺς δικαστὰς vocat βασιλεῖς, quia simul erant principes et ex genere illustri. Imo et improbus princeps tamen est βασιλεύς, abusive hoc nomine posito, e. c. σ, 84, 115, εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων. quod βασιλικοὶ παῖδες pascendis ovibus vel armentis præfuerint, liquet inter alia ex ν, 222—225. Vide παλαιός, et sub Πᾶς, paullo ante medium.

βασιλεύτατος, η, ον. (Λάω) summus rex. σὺ μὲν ἄρχε (impera iis) σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι, O Agamemnon, I, 69, i. e. σὺ πάντων πραγμάτων καὶ παντὸς λόγου προκαταβάλλου ἀρχάς, fac initium et præi in omnibus, οἰκεῖον γὰρ τοῦτο τῷ εὐρυκρείοντι.

βασιλεύτερος, έρα, ερον. (Λάω) magis regius, major dignitate regia. ὅσον βασιλεύτερός εἰμι, I, 160, inquit Agamemnon, i. e. πλεόνεσσιν ἀνάσσω, *bin ein grösserer herr als er, (am of higher dignity than he.)* et 392, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν, sc. quam ego: quod ibi Achilles scoptice regerit, ex verbis Nestoris, A, 281, quasi regnare late non multum sit, nisi accedat fortitudo. μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν, K, 239, nec si quantumvis major sit aliis dignitate regia: nam εὐγένεια ἢ πλοῦτος non sufficiunt ad res manu gerendas et animo magno. ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο ἐν δήμῳ Ἰθάκης, o, 532, i. e. sunt quidem et alii nobiles in civitate Ithacensi, sed vestrum genus est iis omnibus nobilius.

βασιλεύω, f. εύσω. (Λάω) sum rex, sum prætor legitimus et imperator. οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί, οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, B, 203, non sane hic omnes summum imperium habere debemus. et 206, ἵνα αὐτοῖς βασιλεύῃ, ut iis imperet. ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, I, 612, inquit Achilles ad Phœnicem, impera hic pariter ac ego, et dimidium dignitatis meæ pro parte tua habe. μητέρα, ἣ ἐβασίλευε Ὑποπλάκῳ, Z, 425, ubi sermo est de uxore regis, *königin war alda, (the queen was there :)* et dictum id ad differentiam παλλακῆς regiæ. οὔτι γὰρ κακὸν, βασιλευέμεν, rex esse, non est malum, α, 392, respondet Telemachus prudenter ad imprecationem proci, quasi eam non intellexisset, et crederet, precari procum, ne Telemacho id grave onus imponatur a deo. subibo tamen, inquit Telemachus, et id onus, si Jovi ita placet; nam sane non omnino malum est, διά τι τὸν πλοῦτον καὶ τὴν τιμήν. et 401, ὅστις Ἀχαιῶν (quis nobilium nostrorum) βασιλεύσει ἐν Ἰθάκῃ, nam genitivus pertinet ad pronomen, non ad verbum. ὅς ποτε ἐν ὑμῖν τοῖσδεσσιν ἐβασίλευε, β, 47, de Ulysse, inter vos præsentes jam. sed ἐν videtur avulsum a verbo, pro ἐνεβασίλευε. ἠδὲ Πύλου (i. e. ἐν χώρᾳ Πύλου) ἐβασίλευε, λ, 284, coll. 283. γιγάντεσσιν, η, 49. ἔνθα Μίνως ἐννέωρος ἐβασίλευε, τ, 179. ὄφρα κατὰ δῆμον Ἰθάκης βασιλεύῃ, χ, 52. et sic potest suppleri quoque præcedens ellipsis, Πύλου. ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ, ω, 482.

βασιλήϊος, vide βασίλειος.

βασιληΐς, ΐδος. ἡ. (Λάω) est adjectivum, factum ex βασιλεὺς, sicut ab ὁ Νηρεὺς fit ἡ Νηρηΐς, et a Θησεὺς ἡ Θησηΐς. δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ, dimidiam partem omnis regiæ suæ dignitatis dedit ei, Z, 193.

βάσκω, (Βάω) forma verbi Ionica, pro βάω vel βῆμι. eo, *ich schreite fort, (I step forward.)* βάσκ' (βάσκε, imperativus) ἴθι, i. e. πορεύθητι, B, 8. Θ, 399. Λ, 186. O, 185. Ω, 144, 336. pro eo est et: δεῦρ' ἴτ', Ἀλέξανδρός σε καλεῖ, Γ, 390, δεῦρο ἴθι, ubi, abjecto Iota, ϑ mutatur in τ ob sequentem spiritum lenem. cæterum τὸ, βάσκε ἴθι, est ταυτολογία antiquis usitata et elegans, κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἐκ παραλλήλου λεγόμενον.

βαστάζω, f. άσω. (Βάω) in altum procedere facio, extollo. nam est a βάω, ire facio. *ich hebe in die höhe, bringe weiter, (I lift up, carry.)* in genere, porto, manibus tollo. Σίσυφον, λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν, sc. χερσὶν, λ, 593, protrudentem ante se in sublime lapidem ingentem ambabus. et vide λᾶας. ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, φ, 405, postquam magnum arcum sustulit, *aufgenommen in seine hände, (taken up.)*

βάτος, ου. ἡ. (Βάω) rubus. *ein brombeerstrauch, sehr scharfer kleiner dornbusch, (a bramble-bush.)* est a βάω, antiphrastice, quasi ἄβατος οὖσα τῇ βάσει: et locus fit ἄβατος, βάτου περιεχειμένης. fortasse est ἡ βάτος, *ein wilder rosenstrauch, hagebuttenstrauch, (a wild rose-bush.)* χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκα, ω, 229, chirothecas in manibus habentes, ruborum causa. αἱ κυνόσβατοι sunt rubi majores. aliud est adjectivum βατὸς, ἡ, ὸν, ubi ingredi quis potest pedibus. et ὁ Βάττος, βασιλεὺς Λιβύς celeberrimus; a cujus balbutie τὸ βαττολογεῖν dictum esse videtur; de quo vide R.

ΒΑ'Ω, pro quo usus communis dixit βαίνω, f. βήσω. ire facio, duco, *mache gehend, (I cause to go.)* Scando, descendere facio, *hebe, mich oder einen andern; mache herabsteigend, hebe herab. (I raise myself or another, cause to descend, lift down.)* eo. *ich wandle, gehe, (I walk, go.)* τοὺς ἐξ ἵππων βῆσε (ἔβησε) κακῶς ἀέκοντας, E, 164, ubi sic festive de cæde dicitur, cum interfecti ex curru decidunt: et præpositio ἐξ pertinet ad verbum, ut alibi sæpe. *hub sie vom wagen, (lifted them from the chariot.)* sic et Π, 810, φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων, ex curru decidere fecit: et ibi sermo est non de cæde, sed de meditatione quadam equestri. Solebant enim veteres ἁρματομαχεῖν, ἐσφαιρωμένοις χρώμενοι δόρασιν, ludicro certamine curuli uti, adhibentes lanceas globulis ferreis in cuspide impeditas, ne vulnerarent; quibus se invicem ex curribus detrudere conabantur: *eine art von tournier zu wagen, einander mit stumpfen spiessen vom wagen, so wie in den neuern zeiten aus dem sattel, zu heben, (a kind of tournament in chariots, when the combatants endeavoured with blunt lances to throw one another out of the chariot, as in modern times, out of the saddle.)* ergo est l. c. ἐκ τῶν ὀχημάτων ἀνέτρεψε. Sed crebrior significatus est neutralis, scando, *ich steige, (I climb;)* et construitur vel cum accusativo solo, elliptice; e. c. παρά οἱ Ἀντήνωρ βήσατο δίφρον, juxta eum conscendit currum, Γ, 262, vel cum variis præpositionibus. ἐπὶ χθονὶ βαίνει, Δ, 443, *gehet auf der erde, (walks on the ground,)* de Eride, ἐπὶ πύργων βαῖνον (ἔβαινον) Κουρῆτες. in turres scandebant, I, 585. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσσι βαίνων, pro ἐμβαίνων, posito pede in pectus ejus, N, 618. Π, 503. ἐς δίφρον ἔβαινε, E, 364, 837, currum conscendit. ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, T, 93, per capita virorum incedit, *steiget ihnen auf den köpfen herum, (descends about their*

heads.) οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε, Φ, 529. ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει, Α, 221, ascendit, profecta est, in Olympum, pro ἐβεβήκει. πρὸς δώματα τοῦ βεβήκει, ivit ad domum ejus, Ζ, 313. et 495, ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει, domum ivit, *gieng nach hause, (went home.)* nam plusquamperfectum crebro, loco imperfecti, ponitur. αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, inter primos gradiebatur, Λ, 296. et 446, ὁ μὲν φύγαδε, αὖτις ὑποστρέψας, ἐβεβήκει. ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, Ν, 156, inter hos incedebat, *gieng mit ihnen, (went with them.)* ἐπὶ Κεβριόνῃ βεβήκει, ubi ἐπὶ est pro κατὰ, contra eum, *gieng auf ihn los, (advanced towards him,)* Π, 751. et 856, ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει, e membris avolans ad Orcum ibat. et 864, αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει, eum insequebatur hasta. αὐτὸς δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ βεβήκει, Ρ, 706, ubi ἐπὶ simpliciter est, ad, *gieng zu und neben ihn, (went to and by the side of him.)* ἀπειλήσας ἐβεβήκει, minabundus processit, Υ, 161. προτὶ (πρὸς) ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει, Χ, 21, contra urbem. et 362, ψυχὴ ἄϊδόσδε, ut supra jam locus adfuit. ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσα ἐβεβήκει, Ψ, 391, ad eum inimica mente ivit. Ἥρη, τίπτε (τί ποτε) βέβηκας; cur venisti? Ο, 90. ἐπὶ Βουπρασίου βήσαμεν ἵππους, ad eum locum egimus et ire fecimus equos, Λ, 755, nam aoristus primus notat active: si vero intransitive est intelligendum, est ea forma aor. 2. quem vide sub βῆμι. l. c. est: ἠλάσαμεν ἵππους ἕως τοῦ τόπου. ἐννέα δὴ βεβάασι (ionice pro βεβήκασι, extruso κ βεβήασι, contracte βεβᾶσι, et distracte βεβάασι) Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, Β, 134, iverunt anni. et 339, ποῦ δὴ συνθεσίαι καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; *wo wird uns das hin wollen, was wird daraus werden? (whither will that lead us? what will be the end of it?)* sic particip. perf. act. est: τοῖς πέλας θανάτου βεβῶσι, illis qui ad mortem prope accesserunt, qui moriuntur, pro βεβηκόσι, Eurip. Orest. 1044. εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον, μ, 229, in tabulata navis ibam, *aufs verdeck, (on the deck.)* πάλιν αὖτις ἔβαινον, retro iverunt, ξ, 356. ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε, limen transgressus est, χ, 182. μετ' ἴχνια βαῖνε (ἔβαινε) θεοῖο, vestigia secutus est Deæ, β, 406. γ, 30. ε, 193. η, 38. et de Minerva est sermo, quam secutus est. πάλιν οἶκόνδε βεβήκει, retro in domum ibat, α, 360. φ, 354. ψ, 292. ἄϊδόσδε βεβήκει, ad inferos descendit, γ, 410. ζ, 11. Θρήκηνδε, θ, 361. νόσφι, ν, 164. ἐπὶ νῆα, ο, 463. διὰ σταθμοῖο, ρ, 26. δι' ἐκ μεγάροιο, *durch den saal hinaus, (out through the hall,)* σ, 184. τ, 503. ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω, η, 135. ὁ βάδος, ου. via. τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν, Aristoph. Av. 42. ubi schol. hoc nomen per lusum comicum factum ait a βαδίζω, sicut ὁ πάτος est a πατέω.

βεβάασι, βεβάμεν, βεβῶσι, vide sub ΒΑ´Ω, prope finem, et βῆμι, ad medium.

βέβακται, vide sub βάζω, prope finem.

βεβαρηότα, βεβαρηότες, vide sub βαρέω.

βεβίηκα, vide βιάω.

βεβλήαται, pro βέβληνται, βεβλήατο, pro ἐβέβληντο, vide sub ΒΑ´ΛΛΩ, ad finem.

βεβολήατο, βεβολήμενος, vide sub βολέω.

βέβριθα, vide sub βρίθω, ad medium.

βεβρώθω, vide Βρόω.

βεβυσμένος. vide sub βύω.

βέῃ, vide sub βέω.

βείω, vide βέω.

βέλεμνον, ου. τό. (Βάλλω) idem quod τὸ βέλος. in specie sagitta. ὡς εἶδεν βλαφθέντα βέλεμνα, *die beschadigten geschosse, (the injured darts,)* Ο, 484, 489. ubi simul τὸ τόξον intelligitur, parte posita pro toto. οὐδ' εἴα ἵμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα, Χ, 206, neque sinebat eos immittere Hectori amara tela, hastas vel sagittas.

βέλος, εος. τό. (Βάλλω) omne telum quod conjicitur, quo jacto configere quid conamur. *ein wurf oder schiess-gewehr, (every kind of projectile weapon.)* quidquid emittitur eminus figendi causa, ὅ, τι ἀφίεται μήκοθεν. Τρῶες βέλεα στονόεντα ἐπιχέοντο, jacula tristia affundebant, Θ, 159, gemitus facientia. sic et Ο, 590. ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, Ρ, 374, et quidem jacula omnis generis. proprie sic vocatur τὸ τοῦ ὀϊστοῦ σιδήριον ἢ καὶ ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος, *das eisen oben am pfeile oder spiesse, (the steel of the arrow or spear;)* unde ὁ ὀξυβελὴς ὀϊστός: et totum vocatur βέλος eodem modo, quo hasta tota dicitur ἡ αἰχμὴ, cuspis. τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ἔρρεον, Μ, 159, fluebant et vagabantur. hinc dicit βελέων ἐρωὴν, Δ, 498. Ρ, 562. telorum impetum. βέλη Τρώεσσιν ἐφίει, i. e. ἐπέβαλλε, Ο, 444. ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν, Δ, 498. τῷδε ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Ε, 174. et 188, ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καί μιν βάλον ὦμον. ὅς σοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Π, 812, tibi immisit hastam. κρατερὸν βέλος ἀνσχήσεσθαι toleraturum eum validam sagittam, Ε, 104. et 106, τόν δ' οὐ βέλος ὀξὺ δάμασσεν, non sagitta velox interfecit eum. et 112, βέλος ὠκὺ διαμπερές. et 187. ὠκὺ κιχήμενον. et 278. σὲ οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο. ὠκὺ ἐκ ποδὸς εἷλκε, Λ, 397. et 392, ὀξὺ πέλεται, acutum est. οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρὸς, Χ, 292. βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν, Δ, 129. ὀξὺ βέλος περιπευκὲς, Λ, 844. ἰθὺ βέλος πέτεται, Υ, 99. τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται, ὅστις ἀφείη, Ρ, 631, *die geschosse haften und treffen, (all their weapons hit the mark.)* ἀμφοτέρων βέλε᾽ ἥπτετο, πίπτε δὲ λαὸς, Θ, 67. Λ, 85. Ο, 319. Π, 778. βιάζετο γὰρ βελέεσσιν, urgebatur telis, Ο, 727. Π, 102. πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν, Λ, 575. et 588, ὅς βελέεσσι βιάζεται. ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, Δ, 465, i. e. ἔξω αὐτῶν, extra conjectum jaculorum, *dahin wo man ihn nicht treffen kann, (out of reach of the javelins.)* Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Λ, 163. sic: αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος, ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται, Ξ, 130. χάζετο δ' ἐκ βελέων, Π, 122. et 668. ubi deest ἀείρας, tollens eum. et 678, ubi ἀείρας additum. et de Sarpedone occiso sermo est. et 781, ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσαν.

ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, Σ, 152. et 232, Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες. ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι, Ε, 622. Ν, 511. quasi πρόσωπα essent τὰ βέλη. ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν, Δ, 498. Ο, 575. τοῦ δ' οὐχ ἅλιον ἔκφυγε χειρὸς, Ε, 18. Π, 480. et 739, οὐδ' ἀλίωσε βέλος, i. e. ἔβαλε, feriit, *es traf, (it hit, struck.)* οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρὸς, Ξ, 407, idem quod ἅλιον. ἡμῖν δ' αὔτως πάντων ἐτώσια πίπτει ἔραζε, Ρ, 633. βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ, pro ἔδυ, penetravit, Θ, 85. οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, Δ, 185. ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη, infirmius, Μ, 458. κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος, Λ, 390. σοῖσι βέλεσσι, tuis sagittis, Α, 42. et 51, αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἀφιεὶς, sc. Apollo. et 382, ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, i. e. pestilentiam. nam Apollinis sagittæ sunt subitæ mortes, et pestilentes morbi cito exstinguentes. ὅσσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται; Λ, 656, quot jam telis vulnerati sunt. et 376, οὐδ' ἄρα μιν (αὐτῷ) ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. et 380, βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. βέλεος δέ οἱ τείρει ἀκωκὴ, Ν, 251, curationes vulnerum ex sagittis, ἐκ τῆς βελουλκίας, tres novit Homerus: τὴν ἐκτομὴν, Λ, 833—847. τὴν ἐξολκὴν, Δ, 213, seqq. τὸν διωσμὸν, Ε, 112, quando sagitta ita truditur, ut per adversam partem alteram egrediatur. ἕρκος ἔμεν (εἶναι) βελέων, Ε, 316, arcimentum quasi telorum, *eine brustwehr, (a breastwork.)* ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ, Θ, 513, *an dem empfangenen schusse auch zu hause zu curiren haben möge, (may carry home with him the wound he has received:)* ubi positum efficiens pro effecto, pro vulnere. βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα, Ξ, 439, ubi βέλος, sicut loco proxime adducto, notat et τὴν βολὴν καὶ τὴν ἐντεῦθεν ὀδύνην. ictus adhuc animum subigebat. οὐκ ἂν ἐν αὐχένι ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ, Ν, 289. et 513, οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, neque ad irruendum cum sua hasta. ταρβήσας ὃ (ὅτι) οἱ ἄγχι πάγη βέλος, Υ, 283. et 437, ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν. ubi de hasta sermo. ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος, sagitta, Ψ, 876. σῷ βέλεϊ δμηθέντα, tua sagitta domitum, Δ, 99. ἐρείδοντες βελέεσσιν, Π, 108, urgentes hastis et jaculis. et 639, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο, telis obtectus erat. λαιψηροῖς ὀλέεσθαι (ὀλεῖσθαι) Ἀπόλλωνος βελέεσσιν, Φ, 278. οἱ ἀλάλκοιεν βελέεσσι, Χ, 196. ὃν Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, Ω, 759. υἱὸν ἔρυτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν, Ν, 555. ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, δριμὺ, τό, τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι, Λ, 269, ubi sic vocat dolores partus; quo telo armatæ deæ parientium, aperiunt uterum. Ἀπόλλων οἷς (suis) ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, γ, 280, sic et Ἄρτεμις ἐποιχομένη, λ, 172, 198. Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν ἐποιχόμενος, ο, 410. et Ἄρτεμις, ε, 124. suis placidis telis superveniens, *überfallend, (overtaking;)* et notantur subitæ mortes, quibus quis sine dolore subito exstinguitur. in viris Apollini, in fœminis Dianæ, adscribuntur. si quis in optima, ut videtur, valetudine subito moritur et obdormiscit. *mit den sanften pfeilen des todes, (with the gentle darts of death.)* πόντονδε βαλὼν βέλος, ι, 495, ubi sic vocatur pars montis avulsa a Cyclope et conjecta in mare contra navem Ulyssis, coll. 481. ut appareat, βέλος dici ἅπαν τὸ μήκοθεν ἀφιέμενον. ἢ βέλεσιν βάλλωσι, π, 277, ubi est etymologice posita vox. οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο, ρ, 465, coll. 462, ubi θρῆνυς, scabellum, erat βέλος. ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτὸς, υ, 305, ubi notat τὴν βολὴν, *den treffenden wurf, (the throw which hits the mark.)* coll. 299. nam id conjectum erat magnum os, *ein grosser knochen vom hinterviertheil eines gebratenen ochsen, (a large bone from the hind-quarter of a roasted ox.)* ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ, φ, 138. et 148, τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ. et 165, κορώνῃ προσέκλινε. ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θοὸν βέλος, *schoss ihn in die leber, (penetrated his liver,)* χ, 83. ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα, ω, 179. διόβολα, τὰ, vocantur a Jove missa, i. e. ex aëre decidentia.

Βέλτερος, έρα, ερον. (Βάλλω) proprie: qui magis scopum attingit, qui certius configit. *der es besser trift, (which is more sure to hit.)* deinde in genere, præstantior, *treflicher, besser eintreffend und einschlagend, (better, more to the point, more certain.)* rectior, certior, *richtiger, (more correct.)* nam est comparativus a τὸ βέλος, ex more Græco, qui et ex substantivis gradus comparationis deducunt. fortior, *rüstiger, (more valiant.)* a βάλλειν, i. e. τυγχάνειν σκοποῦ. βέλτερον, sc. ἐστὶν τοῦ ἄλλου, *der trifts besser, (which is more sure to hit,)* Ξ, 81. βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, Ο, 511, s. ubi duo priora ἢ καὶ ἠὲ sunt prima pars comparationis; ἢ δηθὰ est altera pars. *es ist besser, auf einmal entweder zu sterben oder des lebens gewiss zu werden, als langwierig und von sachtem verzehret werden: bald davon entweder im bösen oder gutem, ist besser als lange quälen und doch vergehen: das erste loos fallt besser, (it is better, either at once to die, or to be sure of life, than to linger and waste away by degrees; to come to a certainty one way or the other, is better than to suffer long and at last to die: the quickest fate is best.)* τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ Ἀχαιοὺς, Σ, 302, *es ist besser dass die es geniessen, als die Griechen, (it is better that they should enjoy it than the Greeks.)* ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, Φ, 485, ubi ad etymon, βάλλειν, alluditur. βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν, rectius et scopo aptius est, certamine congredi, Χ, 129. βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι, Ψ, 605, ubi tamen alii legunt, δεύτερον, *ein andermal, (a second time.)* βέλτερον εἰ κ' αὐτή περ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν ἄλλοθεν, ζ, 282, *sie trifts besser, (she will do better.)* ἀβέλτερος est ὁ ἀνόητος, *der überall fehlet und das rechte ziel nicht trift, (who fails in every thing and does not hit the mark.)* ἡ ἀβελτερία, *ungeschicklichkeit, (incapacity.)* Plat. Theæt.

βελτίων, ὁ ἡ. τὸ βέλτιον. (Βάλλω) idem. πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν, ἠὲ κατ' ἀγροὺς, δαῖτα πτωχεύειν, mendico aptius et scopo ejus convenientius est, ρ, 18. *der bettler trifts in der stadt mit dem betteln besser als auf dem dorfe, (the beggar is more successful in the city than in the village.)*

βένθος, εος. τό. (Βάω) est idem quod τὸ βάθος. sicut et a τὸ πάθος, fit τὸ πένθος. altitudo, profunditas, *die tiefe, (the depth.)* ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς, Α, 358. Σ, 36. et 38, ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νύμφαι. et 49, Νηρηΐδες. ἔνθα οἱ κλυτὰ δώματα (ἐν) βένθεσι λίμνης, Ν, 21, de Neptuno. et 32, ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης (ἐν) βένθεσι λίμνης. et his duobus locis ablativus non per *in*, sed per *ad* vel *apud* est intelligendus: *ad* profunda maris. ὅστε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν, α, 53, de Atlante: et δ, 386, de Proteo. et est circumlocutio profundissimæ cognitionis, proverbialiter: deinde et vere, qui omnia marina, et πᾶσαν θάλασσαν novit, ut in specie designet *einen guten seemann, (a good seaman.)* νῆα ἁλὸς βένθος ἔρυσαν, δ, 780, navem deduxerunt in altam maris aquam. sic et θ, 51. βαθείης βένθεσιν ὕλης κνώδαλον, ρ, 316, fera in recessibus profundæ sylvæ. ergo βένθος non de aquis solis dicitur: *in den tifesten dickesten wäldern, (in the deepest recesses of the forest.)*

βέομαι, vide βέω.

βέρεθρον, ου. τό. (Βάω) est vox Attica, pro βάραθρον, notatque profundum hiatum terræ, profundam cavitatem. in specie Athenis erat ejusmodi valde profunda fovea, in quam noxii præcipitabantur. est a τὸ βάθος, interserto ρ, Macedones idem dicunt τὸ ζέρεθρον. dicitur et attice τὸ βέθρον. ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, Θ, 14. ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου, μ, 94, extra terribilem profunditatem speluncæ suæ profert capita sua. de Scylla.

βέω, et *βείω*, (Βάω) verbum Ionicum, factum ex βάω, contr. βῶ, et per distractionem inserto ε, βέω, et producto ε, βείω. notatque idem quod βάω vel βαίνω. eo, gradior. ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον, dum ego eo ad Ilium, Ζ, 113, i. e. πορευθῶ. possis quidem censere, esse hoc βείω aoristum secundum conjunct. a βῆμι, ἔβην, conj. βῶ, distracto circumflexo βέω, et producta syllaba brevi, βείω: sed quia mediæ formæ verbum in usu quoque est; apparet, esse verbum novum Ionicum. et in medio notat, moveo me, moveor, procedere fio, progredior. οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν, inquit Neptunus, Ο, 194, et præsens habet vim futuri: nequaquam ego regar voluntate Jovis, utpote liber ego et ἰσότιμος, nec subjectus ei. *ich werde mich von ihm nicht regieren und ganglen lassen, (I will not suffer him to rule and control me.)* Sed id loquitur iratus; ut nonnunquam Vasalli contumaces solent: mox ipse se reprehendit, monitu Iridis. τί νυ βείομαι, Χ, 431, inquit Hecuba, lugens Hectorem; quid nunc movebo me? *was soll ich nun anfangen? (what shall I do?)* et sensus est: τί δὴ βιώσομαι, *was soll mir das leben? (what use is life to me?)* οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, Π, 852, *wirst auch nicht lange mehr leben, (he will not live long.)* ζήσεις, βιώσῃ, movebis te. Sic Germani dicunt: *er wird nicht lange gehen*, i. e. *leben, (he will not last, that is, live long.)* nam βέειν et βέεσθαι, est, βαίνειν, βαίνεσθαι, ingredi. cæterum βέῃ est sec. singul. præs. med. sic et Ω, 131, οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, *du gehest nicht lange mehr, (thou wilt not live long.)* quemadmodum autem ex βάω fit βέω et βείω: sic ex λάω, λῶ, fit λείω, λιῶ, unde est λελιημένος, i. e. ἐθέλων, ἐπιθυμῶν. nam λῶ est θέλω. sic et ex κατηφῶ fit κατηφιῶ, ex μειδῶ μειδιῶ, etc. ab hoc βείω fortasse esse posset ipsum βιόω: quod tamen sub ΙΑ posui.

βηλὸς, οῦ. ὁ. (Βάω) limen domus, *die fussschwelle, (the threshold.)* ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, ὁ βαθμός. est a βάω, f. βήσω. et ab eo est ὁ βέβηλος, locus qui a quovis potest adiri et calcari. nam loca sancta dicuntur ἄβατοι, communes vero οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι, etiam quibuslibet. Sic et ὁ οὐδὸς nomen suum habet ab ἡ ὁδὸς et ab ὁδεύεσθαι. per tropum βηλὸς notat totam januam; imo et totam domum. τὸν ῥίψε ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, dejecit eum ex divina domo ejusque janua, Α, 591. et hic βηλὸς physice est ὁ ἀνωτάτω καὶ πάντα περιέχων ἀὴρ, *die obere himmels-luft, (the upper region of the air.)* sic et Ο, 23, ῥίπτασκον (pro ἔρριπτον) ἀπὸ βηλοῦ. ἐπέστη βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ, Ψ, 202, de Iride ad ventos profecta: et tale limen est in spelunca, saxo excisa et cavata: nam venti putabantur oriri ex cavitatibus terræ. aliud est ὁ Βῆλος, nomen proprium viri, et fluvii. Vide in R. sub Δάναος et Κάδμος.

βῆμι, (Βάω) semper intransitive notat: et aor. 2. ἔβην maxime in usu est. βῆ (ἔβη) δὲ μετ' ἄλλους, et ivit ad alios, Δ, 292, 364, et quidem amice. sed Ε, 152, βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον, ubi est hostiliter. sic et Ζ, 21, μετ' Αἴσηπον. βῆ δὲ μετ' αὐτοὺς, secutus est illos, amice, Κ, 149. sic et Ν, 297, μετ' Ἰδομενῆα, 469. Π, 536, μετ' Αἰνείαν, ivit ad. Ρ, 213, μετ' ἐπικούρους. ἔβη ἐπὶ νῆας, ivit ad naves, Η, 381. βῆναι ἐπ' Αἰνείαν, ad eum ire, Ν, 459. ἐπ' Ἀτρείδην, Ξ, 24. βὰν (per syncopen ex ἔβησαν, aor. 2.) δ' ἐπὶ Τυδείδην, iverunt ad eum, Κ, 150. βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον, *flohe übers meer, (fled across the sea,)* Β, 665. ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν, ubi est hostiliter, omnes in eum iverunt, contra eum, Λ, 460. Ν, 332. sed amice, et ad protegendum corpus ejus, est Ρ, 574, βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, *trat neben ihn, (went up to him.)* σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας, Β, 47, cum illo sceptro ivit ad naves, *die schiffe entlängs, (to the ships.)* sic et 187. sed 167, βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, pro κατέβη, descendit. qui versus creber est in poëta. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, relictis his montibus ivit, Ο, 79. Π, 677. ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες, pro εἰσβάντες, Κ, 576. ἐν νηυσὶν ἐς πατρίδα ἔβησαν, Μ, 16,

in patriam abierunt. βῆ δὲ διὰ προμάχων, transiit per primos ordines, Ε, 562, 566. Ρ, 3, 87. διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν φεύγοντες, Θ, 343, trans vallos et fossam fugerunt. βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν, gradiebatur ut iret per exercitum, *er gieng die armee entlängs, (he went past the army,)* Δ, 199. et 209, βὰν (ἔβησαν) δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν, *sie giengen beyde durch die versammlete armee, (they both passed through the assembled army.)* sic, βῆ δ' ἴμεν pro ἰέναι, Ε, 167. Θ, 220, βῆ δ' ἰέναι, Ι, 592. ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεὸν, excitaturus fratrem, Κ, 32. et 73, αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, ad eum. et 273, βάν ῥ' ἰέναι. βῆ ῥ' ἴμεν ὥστε λέων, Μ, 299. βὰν δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη, Ν, 789. βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δὲ, perrexerunt, præibatque, Ξ, 134. et 166, εἰς θάλαμον. et 188. βῆ δ' ἴμεν ἐκ. et 384, βὰν ῥ' ἴμεν. βῆ δ' ἰέναι, Ο, 483. βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε, Τ, 32. et 319, βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην. αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας, Φ, 205. βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ, Ω, 95. et 347, βῆ δ' ἰέναι κούρῳ ἐοικώς. sic βῆ δὲ θέειν, ivit ad currendum, i. e. cœpit currere, Β, 183. Λ, 616, 804. Μ, 352. Ξ, 354. Ρ, 119, 698. βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλὰ, Λ, 247. οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, Β, 302, ubi apparet, ἔβη φέρων esse idem quod ἔφερε: et κῆρες θ. φ. ἔβαν, est, fata mortis abstulerunt. αὐτὰρ ὁ βῆ τὸν ἐξεναρίξων, ivit interfecturus, Λ, 101, interfecturus erat. βῆ δ' ἀκέων, Α, 34. κατασχομένη, Γ, 419. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, Δ, 74, pro κατέβη καρήνων Οὐλ. καταΐξασα: nam id κατὰ ad utrumque verbum pertinet. Sic Α, 44. Η, 19. Χ, 187. βῆ πρὸς δῶμα Διὸς, profectus est, Ε, 398. Λυκίηνδε, Ζ, 171. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον, Θ, 401, i. e. κατέβη ὀρέων, καὶ ἔβη εἰς. βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ, Ν, 582, ivit minitans, i. e. hostiliter obviam ivit. βῆ δὲ θύραζε, Σ, 416. et 468, ἐπὶ φύσας, ad folles suos. παρὰ θῖνα, Τ, 40. et 397, ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ, sc. εἰς τὸ ἅρμα, ubi Αὐτομέδων erat ἡνίοχος, Ἀχιλλεὺς δὲ παραιβάτης. post eum adscendit. διὰ προμάχων, Υ, 111. et 407, σὺν δουρί. ἐς πεδίον, Φ, 299. φοβηθεὶς, Χ, 137. ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, Ρ, 392, humor mox abit. ὁ βῆ ῥ' ἰθὺς αὐτοῦ, ivit recta in eum, Ε, 849. Θ, 322. ἔβη οἰκόνδε, Δ, 180. πρὸς δῶμα Διὸς, Ξ, 224. αὖθις, Ρ, 82, ἀνὰ πόνον. et 233, οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν. ἔβη κεκορυθμένος, Υ, 117. ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, Ω, 766, ex quo inde abii. ἄψορρον δὲ ἔβη ποτὶ Ἴλιον, Η, 413, retro ivit. αὖτις ἔβη ἀμπόνεον, Π, 726. χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα μετὰ τοὺς, profectus est ad eos ad epulum, Α, 424. βῆ δ' ἄρα, Β, 16. et 18, ἐπὶ τὸν, ad eum. ἔβαν (pro ἔβησαν, aor. 2.) κήρυκες ἄγοντες τὴν, Α, 391. et 606, κακκείοντες οἰκόνδε, decubituri. κλισίηνδε ἕκαστος, Ι, 708. ὅσα ῥέξαντες ἔβαν, Κ, 525. ἰθὺς Δαναῶν, Μ, 106. Π, 552. βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην, Τ, 241. et 279, βὰν δὲ φέροντες. κακκείοντες κλισίηνδε, Ψ, 58. et 229, πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι. ἐς ἅρματα βάντες, Ε, 239. ἐφ' ἵππων βάντες, Σ, 532. ἐβήτην πρὸς πόλιν, Ζ, 40. εἰς ἅρματα βήτην, Θ, 115. ἰθὺς, ἄγοντε, Μ, 330. λιπόντε, Ξ, 281. et 285, ἐπὶ χέρσου. εἰς Ἔρεβος, Π, 327. τὼ δ' ἰθὺς, Ρ, 492. ζωσαμένω, Ψ, 685. τὼ δ' ἀκέοντε βάτην, pro ἐβήτην, ob metrum correpto η, Α, 327. αἱ δὲ βάτην, Ε, 778. τὼ δὲ, Ι, 182, 192. σκάζοντε βάτην, Τ, 47. ζωσαμένω, Ψ, 710. ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ τοῦ, Ρ, 112, abiit. βῆ δ' ἐλάαν, i. e. ἐλαύνειν, agebat equos et currum, Ν, 27. βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω, Ω, 246, utinam abeam. ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, i. e. βῆναι, eum defendere, Ρ, 510, et est forma infin. a. 2. Ionica et poëtica. πῆ ἔβαν εὐχωλαί, Θ, 229. πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη ἐκ μεγάροιο; quo ivit? Ζ, 377. et 386, ἐπὶ πύργον ἔβη, in murum ivit. ὄφρα ἐγὼ βείω πρὸς Ἴλιον, Ζ, 113, dum ego ivero illuc; et est aor. 2. conj. pro βῶ, distracte βέω, ob metrum βείω. τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα, ζ, 15. ὁ βῆ διὰ δῶμα, η, 139. εἰς Ἴλιον ἔβη ἐν νηυσὶν, β, 18. profectus est. et 27, 173. ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν ἐς Πύλον, profectus est, ut aliquid audiret de patre, δ, 701. ξ, 179. ε, 19. et 242, πρὸς δῶμα, in domum. εἰς Ἀΐδαο, λ, 276, i. e. τέθνηκε. et 626, δόμον Ἄϊδος εἴσω, pro εἰς. et hæc est plena phrasis. εἰς Ἴλιον, ξ, 70. ἐξ οὗ κεῖνος ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσὶν, *abgereiset ist, (departed,)* σ, 180. κεῖθεν, illinc, τ, 223. καὶ δή οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη, abiit ab eo, χ, 249. κεῖθεν, ω, 309. βῆμεν (ἔβημεν) δ' ἐν νήεσσι, ν, 317, profecti sumus navibus inde, *von da zu schiffe abgegangen waren, (proceeded thence in ships.)* Sic γ, 131. ξ, 241, s. οἴκαδε σὺν νήεσσι. ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, κ, 56. πόλιν πέρσαντες ἔβησαν οἴκαδε, ε, 107. οἱ δ' ἐκβήσαντες (egredi facientes te, exponentes te ex navi sua) ἔβησαν, abierunt, ω, 300, ἀπέβησαν, ἀπέπλευσαν. βῆσαν (ἔβησαν) ἐπὶ κρήνην, iverunt ad fontem, υ, 158. ἐξ οἴκου βῆσαν, φ, 188. ἐγὼ βῆν, pro ἔβην, ι, 196. βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα, μ, 367. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, α, 102. et 119, βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, pro ἔβη. ὁ βῆ καλέων τὸν, δ, 532. βῆ δ' ἰέναι, κ, 208. βῆ δὲ μετ' ἄλλας, ad alias, λ, 562. θύραζε, ο, 62. αὐτὰρ ὁ βῆ, ρ, 255, coll. 254, ex quo apparere videtur, βῆναι celerius quid notare quam κιεῖν. et 325, ἰθὺς μεγάροιο. et 365, βῆ δ' ἴμεν αἰτίζων. ἔνθα ἄλλοι ἔβαν (ἔβησαν) ἐν νηυσὶν, α, 211. et 424, κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος. ἔβαν νέας, pro ἔβησαν εἰς νῆας, γ, 162. et 396, κακκείοντες. ἀναστάντες ἔβαν δόμον εἰς, δ, 674. κακκείοντες, η, 229. ν, 17. οἰκόνδε, ξ, 87. et 207, τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα, π, 358. ρ, 177. ἀναΐξαντες ἔβαν ἐπὶ νῆας, ω, 50, sequente εἰ μὴ, ivissent, nisi, ἔβησαν ἄν. βήτην κούρω κριθέντε δύω καὶ πεντήκοντα, θ, 48, 49, ubi dualis δύω, præpositus majori numero, regit verbum. τὼ βήτην, ρ, 200. εἰς τὸν, ad eum, χ, 202, scilicet in domum ad eum. et 378, τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κιόντε, exiverunt domo ambulantes. βάτην pro ἐβήτην, ω, 360. τὸν ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα, ρ, 575. βήμεναι pro βῆναι, θ, 518. ἐς Δωδώνην, ξ, 327. τ, 296. βῆ ἰέναι, i. e. ἴε, ibat, α, 441. β, 5, 10, 298, 394. βὰν ἰέναι, δ, 779. βῆ ῥ' ἴμεν, ε, 475. ζ, 130. θ, 56, 273, 277, 287. βῆν (ἔβην) δ' ἰέναι, κ, 407. βῆν εἰς Αἰόλου δώματα, κ, 60. sic dicitur στῆν, pro ἔστην. βῆ δ' ἴμεν, ξ, 73, 532. ο, 109. σ, 340, 427. τ, 429. υ, 146. βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας, ξ, 501, i. e. ἔθεε, currebat ad naves.

βῆ δὲ θέων, χ, 99. et 112, βῆ δὲ φέρων, i. e. ἔφερε. Vide βίβημι.

βήσομαι, (Βάω) f. 1. m. fit ionice novum verbum, cujus imperf. est ἐβησόμην, ibam. ἐς δ' ὄχεα ποσὶ βήσετο, pro ἐβήσετο, E, 745, i. e. εἰσέβη εἰς τὰ ἅρματα, in currum pedibus ascendit. sic et Θ, 389.

βῆσσα, ης. ἡ. (Βάω) saltus. *eine heide voll waldung und hügel, (a wilderness of woods and hills.)* est a βάω, f. βήσω: et notat proprie ejusmodi saltum, ubi feræ multæ vagantur et errant, *eine wildbahn ein wildstand, (a chace, a deer park.)* videtur esse id, quod in sacris libris vocatur ἔρημος, *ein wüste, (a wilderness,)* i. e. locus non necessario arboribus condensus, non tamen agricultura frequens, sed pascuis pecudum et feris relictus. νομὸν ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν οἰῶν, pascuum magnum in pulcro saltu ovium, Σ, 588. οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες, τ, 435, in saltum veniebant venatores. δράκοντα ἰδὼν οὔρεος ἐν βήσσῃς, pro βήσσαις, Γ, 34, in arboretis locisque desertis montis. sic et δρυτόμος οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, Λ, 87, lignator in saltibus montis. πυρὸς βρόμος αἰθομένοιο οὔρεος ἐν βήσσῃς, Ξ, 397, ignis ardentis fremitus. δρυτόμων ὀρυμαγδὸς οὔρεος ἐν, Π, 634. et 766, εὖρός τε νότος τε ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν οὔρεος ἐν βήσσῃς. σῦς κάπριος, ἑλιξάμενος διὰ βήσσας, Ρ, 283, convertens se varie in saltibus. κύων ὄρεσας ἐξ εὐνῆς ἔλαφον δίεται διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας, Χ, 190, agitat per convalles et saltus. εὗρον δ' ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης, κ, 210, in loco deserto et arboribus læto, quam nos *eine heide, (a heath)* vocamus. et 252, eadem verba. et 275, ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας, per sacra inculta. nam Circe habitabat in inculto, arboribus tantum et herbis consito, solo. notat et campum planum incultumque, ubi licet libere βῆναι.

βητάρμων, ονος. ὁ ἡ. (Ῥέω) est epitheton boni saltatoris, a βαίνειν ἐναρμονίως, incedere ad numeros quosdam aptos. Φαιήκων βητάρμονες, Θ, 250, 383, coll. 263, ubi dicuntur iidem δαήμονες ὀρχηθμοῖο. sic ὁ βηταρμὸς, οῦ, apta saltatio.

βία, ας. ἡ. (Ἴα) vis, vigor, vitalitas vigens et vegeta. ponitur et in malo sensu, ut notet vim ἄδικον. primario autem est ἡ κατὰ ῥώμην δύναμις. factum nomen ex ἡ ἴα, præfixo β: et in locum originis suæ succedens frequentari cœpit. ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων, ille enim etiam fortitudine et robore virium melior suo patre, Α, 404. et 430, τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων, quam vi ab invito abstulerant. si de magnis heroibus aut principibus sermo est, multum robore aut potentia pollentibus, ponitur βίη cum genitivo nominis proprii, aut cum adjectivo ex eo nomine proprio. βίη Ἡρακλῆος, i. e. ipse Hercules, Σ, 117, potentissimus et fortissimus et robustissimus ille. Πριάμοιο βίην, i. e. Priamum ipsum, Γ, 105. sic Διομήδεος, Ε, 781. Ἑλένου, Ν, 758, 770, 781. Αἰνείου, Υ, 307. Ὑπερήνορος, Ρ, 24. et 187, Πατρόκλου. sic et Χ, 323. Τεύκρου, Ψ, 859. βίη Ἡρακληείη, i. e. ipse Hercules, præstans robore et virtute, Β, 658, 666. λ, 600. et quia hæc phrasis est circumlocutio laudatoria nominis masculini proprii, hinc sequitur masculinum participii: nam poëta respicit nomen personæ ipsius, non vero vocem βίη. sic, βίη Ἡρακληείη, Λ, 689. Ε, 638. Τ, 98. Ο, 640. Ἰφικληείη, i. e. ὁ Ἰφικλῆς, præstantissimus ille, λ, 289, 295. Ἐτεοκληείη, i. e. ὁ Ἐτεοκλῆς, Δ, 386. εἴθε μοι βίη ἔμπεδος εἴη, utinam mihi robur virile et juvenile integrum esset, Η, 157. Λ, 669. Ψ, 629. nam senex loquitur ibi, minus jam valens robore ob ætatem. sic, σοὶ, Δ, 314. θεῶν μείζων ἀρετὴ, τιμή τε βίη τε, Ι, 494, ubi ἀρετὴ est genus, præstantia; τιμὴ καὶ βίη sunt species, honor et robur. τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων, aliquis melior hoc fortitudine, Ο, 139. βίας ἀνέμων ἀλεείνων, injurias ventorum vitans, Π, 213. Ψ, 713. πεποίθασι βίηφι, confidere possunt robori suo, Δ, 325, nam sermo est de juvenibus vegetis. χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι, Μ, 135. et 153, λαοῖσι πεποιθότες ἠδέ. et 256, τοῦ (Διὸς) περ δὴ τεράεσσι (signis et ominibus) πεποιθότες, ἠδὲ βίηφι, sc. sua ipsorum. ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι, i. e. ὑπὸ Πηλεΐδῃ, Ο, 614. τὸν ἐδάμασσε βίηφι, eum vincit et subigit robore suo, Π, 826, sc. leo aprum. ἃς (captivas pulcras mulieres) αὐτοὶ καμόμεσθα (labore multo quæsivimus nobis) βίηφί τε δουρί τε, Σ, 341. Ἡφαίστοιο βίηφι, a vi Vulcani, Φ, 367. et 501, εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφι, gloriaris, te vicisse me robusta vi. Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαὸν, sua virtute et viribus fretus, Χ, 107. μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφι, Ψ, 315, consilio sane lignator longe melior est quam viribus, *er richtet mehr aus mit verstande als mit kraften, (accomplishes more by ingenuity than by strength.)* ὧδε βίην ἀγαθὸν, sic (uti ego sum) viribus et fortitudine præstantem, Ζ, 478. βίῃ δὲ ὅγε πολλὸν ἀμείνων, Λ, 786, sed viribus et fortitudine est ille multo melior te. ergo βία sæpe est ἡ ἀνδρία: hinc et νόημα βίαιον est γενναῖον, ἀνδρικόν. βία φρεσὶν est ἡ φρόνησις; robur præcordiis, i. e. prudentia et consilium, conjuncta fortitudine. unde compositum ὁ ἀλκίφρων, qui vires mentis habet, qui est ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος simul. sic Γ, 45, ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκὴ, sed nulla est fortitudo et nullum robur in animo, *er hat keinen männlichen muth im herzen, (he has no manly fortitude in his heart.)* et 431, σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ, tuo robore et tuis manibus, i. e. fortitudine militari: et accentus ibi est in σῇ, in opp. ad vires alienas, quas exercitus habet. πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν, Μ, 341, conabantur vi perfringentes ingredi. οὐκ ἐθέλοντα, βίῃ ἄγουσι, nolentem vi ducunt, Ν, 572. ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ, aut verbo aut vi, Ο, 106. et 186, βίῃ ἀέκοντα καθέξει, vi invitum coercere volet. οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, qui vi in foro perversa judicant judicia, Π, 387, ubi de vi improba injustorum judicum sermo est, qui potentia freti agunt inique. τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ, ter vero remisit viribus, Φ, 177, i. e. robur ejus non

sufficiebat. αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε, Ψ, 578, ipse autem potentior præstantia et vi, sc. Menelaus: et βίῃ ibi in malo sensu posita videtur: quasi dignitas regia, (ἀρετὴ) et vis hinc orta injusta, eum potentiorem faciat. λέων, μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, Ω, 42, magno robori suo et forti animo obediens et serviens. βίη δὲ νηπίη αὐτῶν, Λ, 560, vis eorum est infirma, nam de pueris est sermo. σὴ δὲ βίη λέλυται, Θ, 103, nam vires tuæ sunt fractæ, et sermo est de sene. οὔτι βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς, E, 521, neque violentos impetus et vires eorum timebant nec clamores. ἐπεί σοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε, H, 288. βίην ὤμοισι καὶ γούνεσσιν ἐνέθηκε, robur et vires indidit, P, 569. ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον, ὦ Ζεῦ, H, 205, robur et gloriam præbe. ὅστις ἀέκοντα βίηφι κτήματα ἀπορραίσει, qui invitum vi bonis spoliaturus sit, α, 403. βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν, robore, viribus, ζ, 6, nam Phæaces amabant otium, et in pugnis non erant exercitati. δόλῳ ἠὲ βίηφι, ι, 406. et 408, δόλῳ, οὐδὲ βίηφι. et 476, ἔδμεναι (vorare, homines sc.) κρατερῆφι βίηφι sic, εἴλει, includebat, μ, 210. quarum dirarum virium Cyclopis oppositum est 211. et 246, εἰ χερσίν τε βίηφί τε φέρτεροι ἦσαν. sic, χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας, φ, 315. et 371, φέρτερός εἰμι. et 373, μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην, utinam valentior essem procis omnibus: et jocans vel quasi, serio loquitur Telemachus; vis autem joci est in πάντων ὅσσοι. οὐδέ οἱ ἦν ἲς οὐδὲ βίη, σ, 4, nullum ei inerat robur. et 138, βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, viribus et robori meo obtemperans, i. e. faciens quia poteram. εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθών, γ, 216, an aliquando violentias et injurias eorum ulciscetur adveniens. sic λ, 117, ἀποτίσεαι. et ρ, 540. βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν, injurias suscipiens nobilium, ν, 310. π, 189. ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε, δ, 415, vobis curæ sit robur vestrum adhibendum; ubi simpliciter positum ἐπὶ ἰσχύος καὶ ῥώμης. et 422, σχέσθαι βίης, desistere a vi, remittere robur admotum. et 646, ἤ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο νῆα, num tibi vi invito ademit navem; ubi de injuria. et 668, αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην, ei Jupiter perdat robur, i. e. adimat ei vitam. τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε, ζ, 197, quæ est descriptio supremi principis in populo, excellit ejus potentia super omnes: nam ἐκ pertinet ad ἔχεται, ἐξέχεται, supereminet. μνησαμένοις βίης Κύκλωπος, κ, 200. εἴπερ τίς σε, βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, οὔτι τίει, si quis te, viribus suis fretus, nihil honorat, ν, 143. εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, ξ, 468. et 503, utinam sic vigerem ætate, et robur mihi integrum esset. ὅς οἱ χρήματα εἶχε βίῃ, ο, 231, qui ejus opes detinuit vi injusta. et 328, τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. sic et ρ, 565. μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών, π, 255, ne cum magno tuo malo ulcisci coneris injurias, postquam venisti. βίῃ δ' ὅγε φέρτερος ἦεν, nam viribus hic hospes noster præstabat, σ, 233. οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιον, οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης, υ, 379, neque operum peritum, neque robore et virtute militari præditum, sed sic frustraneum onus terræ. τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, remisit robur, in arcu tendendo, φ, 126. et 128, καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ, tetendisset viribus. et 134, οἵπερ ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί ἐστε, qui me viribus corporis præstatis. et 185, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν. sic et 253, εἰ τόσσον εἰμὲν, si tantum inferiores sumus viribus, *an kräften, (in strength.)* ἐπὴν ὑμῶν γε βίας (vitas vestras) ἀφελώμεθα χαλκῷ, χ, 219, si vos interfecerimus. ὄφρα ἀνδρῶν τίσαιτο βίην, ψ, 31, ut vel donec puniret violentiam virorum. ἐπεὶ ἕο (αὐτοῦ) φημὶ βίῃ (viribus et potentia) πολὺ φέρτερος εἶναι, inquit Jupiter de Neptuno, O, 165, 181, et loquitur deterrendi causa. βίᾳ θεῶν, invitis Diis, Euripid. Phœn. 18. sic et, βίᾳ Διὸς, invito Jove, Æschyl. Sept. c. Th. 537.

βιάζω, f. άσω. (Ἴα) vi urgeo, viribus premo, cogo, viribus supero. ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα, me, qui unus sum, vos multi superatis et cogitis, μ, 297. et forma media βιάζομαι, eodem sensu. ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, viribus suis premit et urget te, X, 229, *setzet dir gewaltig zu, (presses hard upon thee.)* εἰ μὲν δὴ μή τίς σε βιάζεται, si nemo tibi vim infert et viribus suis te superat, ι, 410. hinc βιάζεσθαί τι est, aliquid omnibus viribus superare conari. et in sensu *passivo*, ἐβιάζετο γὰρ βελέεσσι, O, 727. Π, 102, nimis urgebatur jaculis, cogebatur. ἐνόησε τὸν πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι, Λ, 575, densis oppressum jaculis. et 588, ὃς βιάζεται βελέεσσι, qui ultra vires suas obruitur telis.

βίαιος, αία, αιον. (Ἴα) magnis viribus præditus. it. violentus in malo sensu. nam ἡ βία est ut Germanorum *gewalt, (force,)* in bono et malo sensu. ἔρδειν ἔργα βίαια, κακορραφίῃσι νόοιο, β, 236, facere opera violenta, ex stultitia animi.

βιαίως, (Ἴα) adverb. per vim, *gewaltsam, (by force.)* κατέδουσι βιαίως οἶκον, β, 237. δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως, χ, 37.

βιάω, f. ήσω. (Ἴα) vi afficio, vi ago, in bono et malo sensu. subigo, opprimo. τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, K, 145. Π, 22. talis enim dolor vi sua agit Græcos et subigit, *noth hat sie überwältiget, (distress has overcome them,)* ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, K, 172, valde magna necessitas cogit eos. et in forma *media*, βιάομαι, f. ήσομαι, vi urgeo et premo. ὡς εἴ ἑ βιῷατο μοῦνον ἐόντα Τρῶες, ac si eum vehementer urgerent solum Trojani, Λ, 467, pro βιάοιντο, contr. βιῷντο, mutato ν in α, ionice. et 557, ὄνος ἐβιήσατο παῖδας, asinus vi sua et robore suo vincit pueros, vi sua agit contra eorum voluntatem. σῦν (aprum) λέων ἐβιήσατο χάρμῃ, Π, 823, leo vi adgreditur pugnando. Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος, Ψ, 576, *hat ihm durch unwahrheiten gewalt und unrecht gethan, (has done him wrong and injustice by falsehoods.)* μὲ ἐβιήσατο κῦμα, fluctus me vi sua superasset,

violenter mecum egisset, η, 278. οἵ κεῖνον βιόωνται, pro βιῶνται, λ, 502, qui ei injuriam faciunt vi. τῶν οὔτις μὲ ἀέκοντα βιήσεται, φ, 348, eorum nemo me invitum coget, *wird mirs mit gewalt wehren können, (shall prevent me by force from doing it.)* βιόωντό (pro βιῶντο, sine augmento) τε παῖδα, ψ, 9, vi afficiebant et opprimere conabantur filium. apud recentiores deinde hoc verbum de vi venerea, si violentum stuprum infertur, poni cœpit. νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα, nos vi affecit quod attinebat omnem mercedem, Φ, 451, i. e. ἐβιήσατο ἡμᾶς κατὰ τὸν μισθόν.

Βιβάσθω, (Βάω) est verbum factum ex βιβάζω, f. άσω, a quo futuro, interserto θ, fit βιβάσθω: cujus participium præsentis in usu Ionico est. Αἴας μακρὰ βιβάσθων, N, 809. O, 676. Γλαῦκος, Π, 534.

βιβάω, (Βάω) idem quod βάω vel βῆμι. cujus particip. præs. βιβάων, contr. βιβῶν, in usu est: gradiens. ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ (neutrum plurale) βιβῶντα, euntem ante agmen, et magnis passibus gradientem, Γ, 22, et est pro διαβαίνοντα. hinc alibi: εὖ διαβὰς, i. e. διαστήσας τὰ σκέλη, probe divaricatis cruribus. et: τοσόνδε αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος. ψυχὴ Αἴαντος φοίτα (ἐφοίτα, ambulabat) μακρὰ βιβῶσα, magnis passibus, κατὰ λειμῶνα, per pratum, λ, 538. et non est iste adfectatus aliquis gressus; sed est descriptio valde proceri staturâ: et tales habent naturaliter latos passus.

βίβημι, (Βάω) est idem quod βῆμι. hinc est participium βιβάς. ἤϊε μακρὰ βιβὰς, de eodem Ajace vivo, H, 213. et tales lati passus, præter staturam, etiam notant lætum et elatum animum. timens enim contrahit passus, si periculo obviam eundum est. καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχὼν, N, 371, ubi notat πηδῶντα ἐνθουσιωδῶς, et fortasse κατά τι ὀρχήσεως εἶδος ἐνόπλιον. *er traf mit dem schusse den hoch springenden, (he hit him with the javelin when leaping high.)* ἦρχε δὲ Ἕκτωρ (præibat) μακρὰ βιβὰς, O, 307. et ι, 450, idem dicit Polyphemus de ariete suo.

βιβλίον, βίβλος, vide sub βύβλος.

βίος, ου. ὁ. (Ἴα) vita. it. victus, res familiaris. est ab ἡ βία, vis, quæ et ipsa sæpe, ut vidimus, ponitur in notione vitæ. ζώεις ἀγαθὸν βίον, vivis vitam præstantem et optabilem, ο, 490, in opp. ad vitam exercitam. ἀμφιπολεύει ἐμὸν βίον, σ, 253. τ, 127, curat et administrat vitam meam, ut tutior sit et ditior.

βιὸς, οῦ. ὁ. (Ἴα) arcus, *der bogen, (a bow,)* quo sagittæ mittuntur. est quoque ab ἡ βία, et ab ὁ βίος, quia antiquissimi ex venatione victitabant; et quia arcus valentem facit hominem contra bestias; imo et, quia ipse arcus viribus tenditur multis. vide Psalmo xviii, 35. κλαγγὴ ἀργυρέοιο βιοῖο, A, 49, ubi de arcu Apollinis sermo est. λίγξε βιὸς, Δ, 125. δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην, K, 260. οὐκ ἄν σοι χραίσμησι βιὸς καὶ ἰοὶ, Λ, 387. βιὸν ἔκβαλε χειρὸς, O, 468. et 472, βιὸν μὲν ἔα κεῖσθαι. τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο, Ω, 605, ubi sermo est de filiis Niobes. οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, ζ, 270. ὃς ἐντανύσῃ βιὸν, τ, 577. φ, 75. et 173, ῥυτῆρα βιοῦ. et 233, ἐμοὶ δοῦναι, coll. 234, ut ergo βιὸς et τόξον sit idem. et 328, ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βιόν. ἔχων, χ, 2. et 246, τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιός. οὔ τις δύνατο κρατεροῖο βιοῖο νευρὴν ἐντανύσαι, ω, 169, coll. 167, τόξον. nimirum nervus, extra usum, ex una parte tantum hærebat; alteri parti jungendus si usus esset: et ad id efficiendum opus erat viribus. hoc est, arcum tendere. et 176, ἐτάνυσε ῥηϊδίως. Vide βία.

βιοτὴ, ῆς. ἡ. (Ἴα) vita, vitæ ratio, *leben, lebensart, (life, way of life.)* est fere idem quod ὁ βίοτος. sic ὁ χόλος et ἡ χολή. τῇ περ (ubi) ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι, δ, 565, suavissima vivendi ratio.

βίοτος, ου. ὁ. (Ἴα) vita. it. opes, facultates; victus. αἴ κε θάνῃς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο, Δ, 170, et portionem tuam vitæ expleveris, βίον τελευτήσῃς. ἔνθα κέ σοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτὴ, H, 104. sic, Πάτροκλε, Π, 787. βιότοιο μεγήρας, N, 563, vitam ejus magni æstimans. ἀφνειὸς βιότοιο, Ξ, 122, et ibi in sequentibus explicatur quid sit ὁ βίοτος, nimirum πάντα εἰς βίον χρήσιμα. ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν, α, 160. et 377, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσαι, unius viri facultates nulla compensatione data consumere. βίοτον πάμπαν ἀπολέσει, β, 49. et 123, τόφρα γὰρ οὖν βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματα ἔδονται, tamdiu comedent. et 126, σοί γε ποθὴν πολέος βιότοιο. et 142, νήποινον ὀλέσαι. πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων, γ, 301, multas opes et aurum congregans. sic συναγείρων, δ, 90. βίοτον κατακείρετε πολλὸν, δ, 686. οἵ σευ βίοτον κατέδουσιν, λ, 115. et 489, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, *der nicht viel zu leben hatte, nicht viel güter, (who hath not great means of living, not much property.)* sic κατέδουσιν, ν, 396. et 419, βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσι. et 428. ο, 32. et 445, ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γένηται, plena opum, *voll güter geladen, (laden with goods.)* et 455, ἐν νηΐ βίοτον πολὺν ἐμπολέωντο, multas merces divites emendo comparabant. βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματα ἔχωμεν, π, 384, tenebimus, dividentes ea inter nos. ἵνα μοὶ βίοτον πολὺν ἄλφοι, ρ, 250. et 378, ἦ ὄνοσαι ὅτι τοὶ (pro οὗτοι) βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος; et 594, σύας καὶ κεῖνα φυλάξων, σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον. οὐκ ἀλλότριον νήποινον ἔδουσιν, σ, 279. κατεδόντων, τ, 159. et 580, δῶμα, ἐνίπλειον βιότοιο. sic et φ, 78. de vita autem ipsa est, α, 287, εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς. sic et β, 218, ἀκούσω. ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται, ε, 394. λιλαιόμενοι βιότοιο, cupidi vitæ suæ, μ, 328, nam fame pressi negligunt vitam suam. quamdiu ergo victus suppetebat, abstinebant bubus solis, ne vitam suam ipsi amitterent ex oraculo; coll. 348—351. sic et λιλαιόμενοι, ω, 535.

βιόω, f. ώσω. (Ἴα) vivo. ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω, alius pereat et alius vitam

retineat, Θ, 429, dorice pro βιούτω, imperativus præs. act. σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, κούρη, tu enim me vivum conservasti, O puella, Θ, 468, aor. 1. indic. m. ζῆν με πεποίηκας. Vide sub βίω, ad finem.

βιώατο, vide βιόω.

βίωμι, (Ἴα) vivo, idem ac βιόω. ἢ ὄλεθρος, ἠὲ βιῶναι, aut exitium, aut vivere, i. e. vita, K, 174. ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, O, 511, aut interire uno momento aut vitam retinere. et vis omnis ibi est in ἕνα χρόνον, cui opponitur deinde τὸ, δηθὰ στρεύγεσθαι, diu paullatim absumi. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, ξ, 359.

βλάβη, ἡ, vide ad finem sequentis.

βλάβω, (attice βλάπτω) f. βλάψω, f. 2. βλαβῶ. (Λήβω) est proprie, ἐμποδίζω τὸν τρέχοντα, pedes capto, et impedio currentem. impedio, facio ne quis procedere aut proficere possit, *halte auf, hindere, (I detain, hinder.)* et quia ex ejusmodi ἐμποδισμῷ plerumque oritur damnum: hinc, per consequens, notat, noceo, damno adficio. sed propria notio semper simul est apprehendenda. est a λάβω, capio; præfixo β. βλάβεται ἀγορητὴς, impeditur orator, T, 82. et 166, βλάβεται δέ τε γούνατα ἰόντι, et impediuntur genua eunti, retardantur ne alacriter procedere possint gradiendo, captantur. sic et ν, 34, vadit lasso gradu, occupatis defatigatione genibus; *die knie sind matt, und angegriffen von müdigkeit, (his knees being weak and weary.)* βλάψε (ἔβλαψε) δέ οἱ φίλα γούνατα, H, 271, i. e. συνεπόδισε, καὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἔσφηλεν (nam σφάλλειν, *fallend machen*, [*to throw down*,] sæpe idem est quod βλάπτειν: cujus oppositum est ἀνασφάλλειν, i. e. ἀνίστασθαι καὶ ὀρθοῦσθαι) ὡς ὕπτιον τανυσθῆναι τὸν οὕτω βλαβέντα, captum pedibus. conf. γόνυ. ἔβλαψάς με, Ἑκάεργε, decepisti me, O Apollo, X, 15, impediisti me. βλάψας δέ μοι ἵππους, impediistique meos equos, ne possent solitam vim ostendere, ἐνεπόδισας, Ψ, 571. et 774, Αἴας μὲν ὄλισθε (lapsus est in lubrico) θέων (currens) βλάψεν (cepit pedes ejus) γὰρ Ἀθήνη, i. e. improvide enim currebat. Minerva enim in genere est, vis pervidendi agenda intellectu et prudentia. et 782, ἢ με ἔβλαψε θεὰ πόδας, certe me dea decepit, pedes meos cepit quasi. τοῦδέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας, ξ, 178, hujus mentem cepit deus aliquis et impediit et quasi captivavit. sic et ψ, 14, οἵπερ ἔβλαψάν σε, qui quidem te mente captam fecerunt. hinc est ὁ ἡ βλαψίφρων, mente captus, compositum. ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ, I, 508, ut is mente sana captus luat pœnas meritas: comprehensus quasi errore mentis. conf. ἀποτίω. Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα, divinitus destructa jacula, O, 489, 484, Τεύκρου. et 724, εἰ δή ῥα τότε ἔβλαπτεν φρένας ἡμετέρας Ζεὺς, si tunc Jupiter impediit et captivavit mentem nostram. hinc est ὁ ἡ φρενοβλαβὴς, cui impedita et capta mens est, ne rectum et verum pervideat. αὐτὸ ζωὸν εἷλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον, eum vivum cepit, impeditum in turba, Π, 331, ubi significatus prius maxime elucet. implicitum, ne posset evadere. et 660, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ, postquam regem viderunt captum vita, i. e. occisum. ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, Z, 39, impediti ad ramum: ubi apparet, βλάπτεσθαι esse προσκόπτειν καὶ ἐμποδίζεσθαι καὶ ῥίπτεσθαι. hic tamen locus ad compositum verbum, ἐμβλάπτω, pertinet, capio, alligo, allido, adfligo. Ἄτη, βλάπτουσα ἀνθρώπους, error animi, capiens mente homines, I, 503. T, 94, impediens et comprehendens homines. οἱ δέ οἱ (sui vero equi) ἐβλάφθησαν, impediti essent et retardati, Ψ, 387. et 461, ἔβλαβεν (pro ἐβλάβησαν) ἐν πεδίῳ, impeditæ sunt in campo equæ. et 545, ὅτι οἱ βλάβεν (pro ἐβλάβησαν) ἅρματα καὶ ἵππω, quod ei retardati sunt, aliqua vi et captione divina, *sind aufgehalten worden im laufe, (have been impeded in running.)* τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου, hunc quidem dii impediunt et intercipiunt a via et ab reditu, α, 195, ἐμποδὼν γινόνται ἐς ὁδὸν, pedibus impedimento sunt. οἶνος καὶ ἄλλους βλάπτει, vinum etiam alios captat et captivat, φ, 294, impedit a bono. μή τινα ἑταίρων ἐλαυνόντων βλάπτοι αὐτὰ, ne eæ res alicui sociorum remigantium impedimento essent, ν, 22, *dass sie keinen hinderten oder aufhielten im rudern, (that they might not hinder or impede any of the rowers.)* hinc est ἡ βλάβη, impedimentum, deceptio, captio. recentiores magis ad notionem læsionis aut damni determinarunt verbum. Vide sub ΠΑ'ΛΛΩ, ad finem.

βλάπτω, βλάπτομαι, vide βλάβω, et sub ΠΑ'ΛΛΩ.

βλεῖο, vide sub βλῆμι.

βλεμεαίνω, f. ανῶ. (Βρέμω) minantibus oculis circumspicio et fremo, ut terream alios. est pro βρεμεαίνω, a βρέμω fremo, *ich knirsche, mache drohende geberden, (I gnash my teeth, make menacing gestures.)* nam qui a βλέπειν derivant, unde sit τὸ βλέμμα, illi non cogitant, verbum βλέπειν cum suis surculis Homericum non esse: ut igitur in Homero inde quoque nihil ultra derivari possit. cæterum βλέπειν est a βάλλειν ὦπα, oculum conjicere in aliquid; et est verbum recentiorum Homero. in Βατραχομυομαχίᾳ occurrit quidem id verbum: sed satis liquet, id carmen Homeri non esse, sed multo recentioris cujusdam auctoris: de qua re vide præfationem nostram. Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένεϊ βλεμεαίνων, Θ, 337, fortitudine fremens et ardens. Ἕκτωρ δὲ μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων μαίνεται ἐκπάγλως, I, 237. proprie autem hoc verbum de leonibus aut apris ponitur, qui cum truci aut terribili murmure contra hostem feruntur. ἐν κύνεσσι καὶ ἀνδράσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων, M, 42. οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὗ τε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει, P, 22, ubi περὶ adverbiascit, et est nimium quantum, *überaus sehr, (exceedingly much.)* et 135, ὁ δέ τε (λέων ἄγων νήπια, cui occurrunt venatores) σθένεϊ βλεμεαίνει, πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε

καλύπτων, omne supercilium deorsum trahit oculos contegens. Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων, χωλεύων, Υ, 36, quatenus Vulcanus notat ignem vehementem, qui crepitat terribiliter vi sua. Significat ergo hoc verbum fere in deteriorem partem, ὀργίζεσθαι, ἐπαίρεσθαι, γαυριᾷν, δεινοῦσθαι, ἀγριοῦσθαι, animose et terribiliter cum fremitu et flatu narium vel gutturis ferri contra. *mit schnauben und brausen dran gehen, (to rush upon, chafing and fuming.)* hinc est ὁ ἀβλεμὴς (pro ἀβρεμὴς) i. e. ἀόργητος καὶ ἄνορμος, ἄτολμος, οὐ πεποιθὼς, *der nicht dreist und muthig ist, ohne feuer und trieb, der nicht waget, (one who is not bold and courageous, without fire and animation, not enterprising.)*

Βλέφαρον, ου. τό. (Ἄω) palpebra, *das augenlied, (the eyelid.)* in plurali vero τὰ βλέφαρα sæpe sunt et cilia, i. e. pili quibus palpebrarum oræ sunt obsitæ: in genere tamen, palpebræ. est vox a βλέπω, video, adspicio, et αἴρω, tollo, composita: nam attolli debent palpebræ, si velis intueri quid; attollunt illæ visionem et aperiunt. Dores ea vocant γλέφαρα. οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, Κ, 26. τῷ τε ὕπνον λιαρὸν χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι, Ξ, 165, ubi hæc ambo ἐμφαίνουσι βαθύτατον ὕπνον, quo non oculi tantum clausi, sed et φρένες ἀμβλύνονται. ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν ὀλώλει, Κ, 187. δάκρυα δέ σφιν θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε, Ρ, 438. ἐν δέ οἱ (*an ihm,*) *(in him)* ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας (flamma) ἐξεφάανθη, Τ, 17. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν, nunquam enim concluserunt se oculi sub palpebris meis, Ω, 637. ὕπνον ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροις βάλε, α, 364. ἐπεί σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν, β, 398. οὐδέ οἱ, ε, 271, et 493, φίλα βλέφαρα ἀμφικαλύψας, i. e. κάλυμμα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ βλέφαρα θέμενος, *da er seine augenlieder geschlossen, (having closed his eyelids,)* coll. 492, et ἀμφικαλύπτειν ad h. l. δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειὰς, rigabat sub palpebris genas, θ, 522. πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ, ι, 389, ubi cilia intelliguntur, *die haare von den augenliedern und den augenbraunen wurden abgesenget von der hitze, (the eyelashes and eyebrows were singed by the heat.)* θεοί μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν, μ, 338. et 366, καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος. αὐτῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, ν, 79. ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει, ξ, 129. αὐτῇ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις ἔβαλε, π, 452. οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιϊν, ρ, 490. ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἐν βλεφάροις, τ, 212. et 590, οὔ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη, et 604, ὕπνον ἐπέβαλε. ἐπέχευεν ὕπνον, υ, 54. et 86, ἐπεὶ (ὕπνος) βλέφαρα ἀμφικαλύψῃ. ἐπέβαλε ὕπνον, φ, 358. ὕπνος μὲ ἐπέδησε, φίλα βλέφαρα ἀμφικαλύψας, ψ, 17. et 33, βλεφάρων ἄπο δάκρυα ἧκε. et 309, οὐδέ οἱ ὕπνος πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροις.

βλῆμι, (Βάλλω) est verbum per syncopen factum a βολέω, addita solita terminatione. passivum βλῆμαι. αὐτὸς ἔβλητο ἐν πρώτοις, ipse vulneratus est inter primos, Μ, 306. ἔβλητο πρὸς στῆθος, Π, 753. χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρὸν, Δ, 518. ἔβλητο ἐν πρώτοις ἄκοντι, percussus erat jaculo, Λ, 674. βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, Ρ, 598, i. e. ἐπλήγη, *war blessiret, (was wounded.)* πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον, Δ, 115. et 211, βλήμενος ἦν, vulneratus erat. βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ, Θ, 514. ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ, Λ, 191. et 206, βλήμενος ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, Ο, 495. et 580, βλημένῳ νεβρῷ ἐπαΐξῃ, in vulneratum involat. sic, βλημένῳ κάπρῳ ἐπαΐξωσι, Ρ, 726. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένου, retro resiliit ferrum ab icto, Φ, 594. εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης, Ν, 288, ubi est a. 2. med. optativi, βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο. ἤκουσε βλημένου ἐν μεγάρῳ, audivit percussum eum esse ictu in domo, ρ, 493. et 490, πένθος ἄεξε βλημένου, sc. ἕνεκα. δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς βλημένου, pro βλημένῳ αὐτῷ, χ, 18. et 253, δῴη Ὀδυσσῆα βλῆσθαι, percuti ferro. βλήεται, vulneratur, pro βλῆται, ρ, 472, distracto circumflexo per insertum ε.

βλῆτρον, ου. τό. (Βάλλω) ferrum quod conjungit quædam aut firmat. annulus ferreus. *ein eiserner band, (an iron ring.)* ξυστὸν μέγα ναύμαχον, κολλητὸν βλήτροισι, Ο, 678, i. e. σιδηροῖς κύκλοις, δι' ὧν τὰ δύο ξυστὰ συμβάλλονται εἰς ἕν. nam id ξυστὸν, hasta, non ex uno longo ligno, sed ex duobus commissum erat: ad quæ firmanda plures annuli ferrei circumdati in loco commissuræ.

βληχὴ, ῆς. ἡ. (Ἴα) balatus ovium, *das schafblöken, (the bleating of sheep.)* est orta vox a βὴ et ὁ ἦχος vel ἡ ἠχή: ut sit ὁ τοῦ βὴ ἦχος, interserto λ. nam sonus βὴ maxime exprimit vocem ovium. hinc Cratinus: ὅδε ἠλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βὴ βὴ λέγων βαδίζει. Sed ex hac vocis ovium imitatione nihil vincunt ii, qui negant antiquitus τὸ η ut ι longum fuisse pronuntiatum. οἰῶν τε βληχὴν, μ, 266.

βλοσυρὸς, ὰ, όν. (Ῥύω) torvus, severo vultu. proprie ponitur de oculis, a βλέμμα ὑποσύρειν, ut notetur δεινότης vultus, et gravitas: unde etiam sæpius est pro σεμνὸς, honestus, venerabilis. μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι, Η, 212, subridens vultu suo gravi et majestatis pleno, Ajax magnus. ὄσσε λαμπέσθην βλοσυραῖσιν ὑπ' ὀφρύσιν, Ο, 608, oculi Hectoris fulgebant sub superciliis ejus severis et reverentiam sui incutientibus. Vide sub ὑπόδρα.

βλοσυρῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) truces habens oculos. a βλοσυρὸς, vultuosus, qui βάλλει καὶ σύρει τὰ ὄμματα, ὁ τὸ βλέμμα παρασύρων, quod plerumque non in vituperii sensu dicitur. βλοσυρῶπις Γοργὼ, Λ, 36, *die sauer sehende, (fierce looking.)*

βλωθρὸς, ὰ, όν. (Μέλω) procerus, in altum procedens et evadens. est epitheton arborum quarundam proceritate insignium. aliis placet, dicere, nomen factum ἀπὸ τοῦ μολεῖν εἰς αἰθέρα:

quæ sane explicatio est apta significationis. βλωθρὴ πίτυς, pinus procera et alta, N, 390, *die hoch aufgeschossene fichte. (the tall pine.)* sic et Π, 483. ὄγχνη, pirus alta, ω, 233, ἡ νύξημένη ἢ εὐαυξής, *hoch und wohl gewachsene birnbaum, (a tall and large pear-tree.)*

βοάγρια, ίων. τά. (Ῥέω) scuta, intra quæ miles se colligit et quibus se tutatur: clypei, coriis bubulis inducti, quibus milites se conservant. a βοῦς, bos, it. corium bubulum: et ἀγείρω, colligo, conjungo. possis et ab ἡ βοή, prœlium, compositam vocem putare, ut sint τὰ εἰς τὴν βοὴν ἀγειρόμενα, sumta ad pugnam. βοάγρια πολλὰ καὶ τρυφάλειαι κάππεσον ἐν κονίαις, multa scuta et galeæ deciderant in arenas, M, 22. δοιὰ βοάγρια, π, 296, duo scuta. modo ne putes, ex, βοῦς ἄγριος, bos ferus et agrestis, compositum nomen: nihil enim absurdius.

Βοάω, f. ήσω. (Βοῦς) vociferor, clamo. et est fere idem quod φωνεῖν, ἠπύειν, ἀΰειν, βρέμεσθαι. inest quidem huic verbo τὸ ἄειν vel αὔειν, præposita particula βοῦ, valde: sed commode ad hunc locum, quasi a clamore bovis deductum, refertur hoc verbum. notat enim magnam vociferationem. ἐννέα κήρυκες βοόωντες, pro βοῶντες, B, 97. et 198, ὃν δὲ βοόωντα ἐφεύροι. et 224, αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν, late et longe sonans. αἰεὶ δὲ σμερδνὰ βοόων, O, 687, 732, terribiliter clamans. σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, Θ, 92, qui ergo et ἐκπλήττειν τῇ βοῇ ἐν καιρῷ poterat, coll. 91. ὀξὺ βοήσας, P, 89. et 334, μέγα. et 265, ἠϊόνες βοόωσιν, pro βοάουσι, contracte βοῶσι, et rursus distracto circumflexo. et ibi verbum ipsum imitatur sonum strepitus aquarum; antiquique mirantur in poëta talia ὀνοματοπεποιημένα, ut absolutissima. Sic et Ξ, 394, οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον. ubi duplex α fortiorem sonum fluctuum allisorum exprimit. οὔπως οἱ ἦεν βώσαντι γεγωνεῖν, M, 337, non poterat clamans exaudiri: pro βοήσαντι. hinc est ὁ βῶξ, i. e. βόηξ vel βόαξ, ἰχθύς τις. τοὶ δ' ἐβόησαν, Ψ, 847, sc. οἱ θεώμενοι, spectatores. nam est βοὴ διὰ τὸν νικητήν. μηδὲ βοᾶν, I, 12, neque in genere clamare. debebant enim obire, et nominatim singulos advocare. Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, Λ, 15. τοὶ δ' ἐβόησαν Τρῶες, P, 607, præ lætitia, quod irritum fuerit telum Græci herois. ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας, δ, 281. ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, ε, 400, cum tantum aberat, ut audiri tamen posset clamans. et ι, 473. sic et ζ, 294, τόσσον ἀπὸ πτόλιος ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι, Θ, 305, ut audiretur ab omnibus diis. τίπτε ὧδε ἐβόησας, ι, 403. ἔνθα στὰς ἐβόησα, κ, 311, ibi stans vocem sustuli. ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσον τε γέγωνε βοήσας, μ, 181. σμερδαλέον δὲ ἐβόησε, ω, 536. ὁ ὀρθροβόας, ου, est apud recentiores gallus gallinaceus, qui et κοκκυβόας dicitur. et adverbium βᾶ est nota ἀντεμβοῶντος, contra inclamantis.

βόειος, είη, ειον. (Βοῦς) bubulus, *von rindern, (belonging to oxen.)* ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην, sc. δορὰν ἢ βύρσαν, P, 389, *eine grosse ochsenhaut, (a large ox-hide.)* ἀναῤῥήξαντε (duo leones) βοὸς μεγάλοιο βοείην, Σ, 582. ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς, M, 296, sc. δορὰς. θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας, Λ, 842, substravit bubulas pelles. et hæc erat στρωμνὴ ἡρωϊκή, loco stragulæ vestis recentiorum delicatorum. tamen et illa habebat τρυφερόν τι, delicati quid: τὴν ὡς εἰκὸς ἐξ ἐπιμελοῦς βυρσοδεψήσεως μαλακότητα, quam corii bene præparati mollitiem indicat verbum ὑπέχευε, suffudit quasi. nam alias dixisset ὑπέθηκε. nisi erant pelles recens mactatorum boum humidæ adhuc ex altera parte. βοείας ἀσπίδας εὐκύκλους, E, 452, s. M, 425, s. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, X, 159, ubi notat vel τὴν βύρσαν βοὸς sacrificati, vel potius ἀσπίδα corio bubulo inductam. νεῦρα βόεια, Δ, 122, nervos bubulos, ex quibus contorta erat ἡ νευρὰ τοῦ τόξου. τάμνων δέρμα βόειον εὔχροὲς, ξ, 24, corium bubulum. θοῶς δ' ἀπέδυνε βοείην, sc. δορὰν, χ, 364, collato 362, s. περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, ω, 227. *stiefeletten von ochsenhaut, (buskins of ox-hide.)*

βόεος, έη, εον. (Βοῦς) idem. βοέῃς (βοέαις) εἰλυμένω ὤμους, P, 492, i. e. scutis: et addita epitheta, αὔαις, στερεαῖς. βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας, X, 397. τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσι, Ψ, 324, et sic vocat τὰ ἡνία. ἀδέψητον βοέην κατεστόρησεν, sc. βύρσαν, υ, 2. et 142, ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ. cui loco stragulæ incubabat dormiens. sic ἡ λεοντέη, *die löwenhaut, (a lion's skin,)* ἡ παρδαλέη, etc. imo sæpe et corium a toto dicitur ἡ βοῦς. hinc ejusmodi coria dicta βόες αὖαι. ὄνθου βοέου ἐνέπλητο στόμα, Ψ, 777, *voll ochsenmist, (full of the dung of oxen.)*

βοεὺς, έως. ὁ. (Βοῦς) lorum ex corio bubulo factum. et ejusmodi loris frequenter antiqui pro funibus utebantur. talis βοεὺς factus erat ex pluribus loris inter se complicatis, *aus ineinander geflochtenen riemen, (of leathern thongs plaited together:)* hinc ἐϋστρεπτος dicitur. εἷλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι, β, 426, ubi ea lora in navi erant ad vela in altum trahenda. sic et ο, 291. vocat ergo sic τοὺς ἐκ βοείων ἱμάντων κάλωας, quos et κάλους recentiores vocant. Sed ἱστοβοεὺς est in aratro id quod in curru ὁ ῥυμὸς, uterque ξύλινος: *die deichsel, (the pole.)*

βοὴ, ῆς. ἡ. (Βοῦς) clamor, *geschrey, (clamour.)* ponitur sæpe et pro μάχη, quia ibi valde clamabatur, præsertim a ducibus imperia militaria obeuntibus, *beym commandiren im felde oder im treffen wird von den officiers viel geschrien, (the officers commanding in the field or in action, shout much.)* hinc βοὴν ἀγαθὸς est, bonus dux, bonus imperator, *ein guter commandeur, (a good general;)* et in genere quoque ἀγαθὸς μάχεσθαι. hinc et ὁ εὐρυβόας, late clamans: ἀρετὴ γὰρ καὶ τοῦτο τοῦ στρατηγοῦ, καὶ χρήσιμον ἐν μάχαις, τὸ μεγαλόφωνον. nam ante inventam tubam voce humana peragebantur imperia omnia militaria in pugnis: hinc ductores a voce sua laudari soliti. porro et τὸ βοᾶν est σημεῖον θάρσους: timor enim vocem debilitat, καὶ βαμβαίνειν ποιεῖ. hinc Heroës

Homerici sæpe fortiter clamantes inducuntur. ergo ἀγαθὸς βοὴν, bonus et præstans in pugnis, *ein tapfrer held, (a valiant hero:)* addita tamen semper idea ducis. ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Β, 408. et 586, τῶν ἦρχε, hos ducebat præstans imperator Menelaus. et exemplum clamoris imperatorii est Γ, 81, seqq. τῶν ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Β, 563. et 567, ἡγεῖτο. μακρὸν ἄϋσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Ε, 347. et 855, δεύτερος αὖτ' ὡρμᾶτο. ὀξὺ νόησε, Θ, 91, s. ubi describitur Diomedes ut εὐρυβόας. τὸν δ' ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Λ, 345, ubi id commode additum: nam timuit iste strenuus bellator, non δι' ἀνανδρίαν, sed διὰ τὴν βουλὴν τοῦ Διὸς, dictam 319. de Ulysse dicitur Γ, 221, ὅτε δὴ ῥα ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, nam et in μεγαλοφωνίᾳ exercebantur veteres. ἀμφιπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον, Δ, 220. Ἕκτορα δ' ἐφράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν, Ο, 671, conspexerunt. et 249, τὸν βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας. βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην, Ω, 250, unum filiorum Priami. Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει, Ν, 123. hinc est et adverbium αὐτοβοεὶ, cum ipso clamore, primo impetu. ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετο, Λ, 50, *ein sehr hitzig gefechte, (a very warm engagement,)* quod et hinc δηΐς dicitur, a δαίω, i. e. καίω. et 500, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει, et 530. ὀρώρει, exortus erat, Ν, 169, 540. Π, 267. μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν, Ξ, 4. coll. 1, ἰαχή. et collato Ν, 835, seqq. ubi maxime clamor pugnantium describitur. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον, Σ, 495, i. e. ἐβόων, ἤχουν. ut ergo et de instrumentis musicis hoc verbum dicatur. πρὶν σῆς βοῆς πυθέσθαι, Ζ, 465, *dein kläglich geschrey höre, (hear thy doleful cries.)* Αἰνείαν βοῇ θοὸν, Ν, 477, pugna celerem et agilem. ubi alii male legunt βοηθόον. βοῆς ἀΐοντες, ι, 401, clamorem audientes Polyphemi. αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος, κ, 118, fecit clamorem per urbem. οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ξ, 266, collato 265, ἀϋτή. sic et ρ, 435. βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο, χ, 77, clamorque ocyus fiat. sic et 133. βοὴ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει θεσπεσίη, ω, 48, clamor in mari oriebatur magnus, et per superficiem ejus, lugentium Achillem nympharum maris et Thetidis.

βοηθόος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) celer ad opitulandum, proprie in prœlio: celer ad prœliandum. βοηθόον ἅρμα ἐπορούσας, insiliens in currum suum militarem, Ρ, 481, ubi est in sensu maxime proprio, qui celer est in prœliis et acer. Vide sub Βοηθόος in R.

βοηλασία, ας. ἡ. (Ἐλάω) abactio pecorum. nam species nobilior pecorum domesticorum posita est pro toto genere. ἀμφὶ βοηλασίην, ob abactionem pecorum hostilem, Λ, 671. hinc ortum erat bellum, περὶ βοηλασίης. sic ῥινηλατέω dicitur de cane, qui odorando exagitat feram; ab ἡ ῥὶν, nasus, a quo et est ῥινάω, i. e. ἐξαπατάω, quando αἱ ῥῖνες ἐξαπατήσουσι κύνα, in genere autem est, sagacitate superare. ἀγηλατεῖν est verbum compositum ex ἄγειν et ἐλάειν, ducere et agere, ferre et agere, prædas, ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν.

βοητὺς, ύος. ἡ. (Βοῦς) clamor, vociferatio. est idem quod ὁ ὅμαδος et ἀλαλητός. *ein lärmend geschrey, (clamorous shouts.)* δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς ἔστω, α, 369, coll. 365, s.

βόθρος, ου. ὁ. (Βάω) scrobs, fovea paullo profundior, *ein loch in die erde, eine grube, (a hole in the ground, a pit.)* et est a τὸ βάθος. ἔρνος ἐλαίης ἄνεμος βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ, Ρ, 58, surculum oleæ ventus ex scrobe evertit et prostravit in terra, *einen jungen ölstamm reisset der wind aus dem pflanzloche, und wirft ihn um, (the wind blows a young olive tree out of the hole in which it was planted, and overthrows it.)* in terram defixus tener surculus oleæ, ex scrobe sua evulsus a vento. cæterum omnes istæ voces maxime propriæ. στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, ζ, 92, ubi de lotricibus ψυχρολουτούσαις, *sie staucheten das zeug in löchern der erde die voll wasser wahren, (they dipped the stuff into holes in the ground which were full of water,)* collato 86. βόθρον ὀρύξαι, scrobem fodere, et quidem πυγούσιον, cubitalem, κ, 517. λ, 25, 36, 42, 94, ubi de scrobe illa, sanguinis plena, apud inferos ab Ulysse facta.

βολέω, f. λήσω. (Βάλλω) idem quod βάλλω. κατ' ἰγνύην βεβολημένος χαλκῷ, Ν, 212, ad poplitem vulneratus ære. κῆρ ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος, κ, 247, cor magno dolore saucius. πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο (ionice pro βεβόληντο) πάντες ἄριστοι, omnes principes luctu intolerando saucii quasi erant, Ι, 3. et 9, ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ. alias βολεῖν in specie est, altitudinem maris explorare, *looten, (to sound.)* hinc ὁ βόλος, ου, (qui est a βάλλω, et ab ὁ βόλος est βολέω) est jactus, *der wurf, (the throw.)* it. jactus retis, *der auswurf des netzes, (the throwing out of the net.)* (unde est proverbialis locutio, ἔρχεταί τις εἰς βόλον, Eurip. Rhes. 730, venit nobis in rete nostrum, *kömmt uns ins netz, in den wurf, [comes into our net, into the throw,]* metaphora a re piscatoria.) it. bolus, *das bley unten am netz,* et *das senkbley, (the leaden weights to a net, the lead for taking soundings.)* unde βολίζειν est, τὸ βάθος θαλάσσης μετρεῖν μολιβδίνῃ καθέτῳ.

βολή, ῆς. ἡ. (Βάλλω) jactus, *der wurf, der schuss, (the throw, hit.)* in specie, jactus qui contingit scopum. it. radius, *der strahl, (the ray.)* ὀφθαλμῶν τε βολαὶ, conjectus oculorum, δ, 150, *die schnellen wendungen der augen, und die zugleich scharf ansehen was sie ansehen. feuer der augen, (rapid movements of the eyes, which at the same time look sharply at what they are turned to, fire of the eyes.)* οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων, pro βολῶν, ρ, 283, non enim sum plagarum (cominus) imperitus, neque ictuum (eminus), *ich habe hiebe und schüsse, schläge und würfe, aushalten, gelernet, wenn es nöthig ist, (I have learned to endure wounds of every kind when*

it is necessary.) ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν, ἠδὲ βολῇσιν, ω, 160, pro βολαῖς, sed verbis malis increpavimus eum, et jactibus. et hoc est exemplum unius verbi inter duo nomina positi, non ad utrumque simpliciter referendi. ad βολαῖς subintelligendum ἐβάλλομεν, βολαῖς ταῖς διὰ ὀστέων καὶ ξύλων, *wir wurfen nach ihm mit knochen und hölzern, (we threw at him with bones and pieces of wood.)*

βομβέω, f. βήσω. (Βάω) est vox ὀνοματοπεποιημένη, ex sono cadentis lapidis, aut tonitru; aut volantium apum. nam de his et talibus poni solet. cæterum refertur commode ad βάω. hinc est ὁ βομβυλιὸς, qui est ζωΰφιον βομβητικὸν ἐν τῷ πέτεσθαι, κουλεόπτερον: *eine art von hummeln, (a kind of humble-bee.)* αἰχμὴ χαλκείη βόμβησε χαμάδις πεσοῦσα, Π, 118, ubi est de hasta in terram cadente. sic et αὐλῶπις πεσοῦσα, galea decidens, N, 530. βόμβησεν δὲ λίθος, Θ, 190, ubi est sonus volantis per aërem lapidis. βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον, insonuere omnia per fluctum, μ, 204, collato 202, et dicitur de permixto strepitu variorum. πρόχοος δὲ χαμαὶ πεσοῦσα βόμβησε, σ, 396, de gutturnio ad terram prolapso. est ergo verbum ex sono βόμ, et βάειν, descendere, compositum: cum sono gravi descendere aut vadere. et ὁ βόμβος inde est οἷός τις κτύπος: *das brummen, summen, brausen, butzen, (humming, whizzing, buzzing.)*

Βορέας, ου. ὁ. (Βοῦς) boreas, *der nordwind, (the north-wind.)* habet nomen ab ἡ βορὰ, *der frass, (food:)* et quidem duplici sensu: nam observatum antiquitus aiunt, hunc ventum plenas facere aristas; et sic est ὁ φερέσβιος, qui victum et alimenta, βορὰν, animalibus adfert: deinde algiditate et siccitate sua ad βορὰν incitat; et sic est βοροποιὸς, *der appetit zum essen machet, (causing an appetite for eating,)* sicut et ὕδωρ dicitur βορὸν, i. e. βοροποιὸν, διὰ ψυχρότητα. ὄφρα εὕδῃ βορέαο μένος, pro βορέου, dum dormit robur boreæ, E, 524, seqq. ubi hic ventus præ aliis est nominatus, et ob utilitatem suam quam etymon indicat; et quia ut numen in mythologia est decantatus. simul l. c. physica ejus vis discutiendi nubila indicatur. Βορέης καὶ ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον, I, 5, qui versus loco syllabæ longæ duabus brevibus incipit; qui versus dicuntur ἀκέφαλοι. τὸν σὺ ξὺν βορέῃ ἀνέμῳ, O, 26, quem tu, O Juno, ope venti boreæ. nam et Boreas Herculi inimicus fingitur, quia hic duos Boreæ filios, Ζήτην καὶ Κάλαϊν, interfecit. δοιοῖς ἠρᾶτο (vota faciebat) ἀνέμοισι, Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, Ψ, 195, seqq. ubi quoque versus est ἀκέφαλος. et vide locum usque ad 230. ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέα (nuper irrigatam) ἀλωὴν (aream horti) αἶψα ἂν ξηράνῃ, Φ, 346, i. e. ὁ θερινὸς, ὁ ἐτησίας, qui est siccus et continens. ὅτε ὀπωρινὸς βορέης φορέῃ ἀκάνθας ἀνὰ πεδίον, ε, 328. et 331, ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι. et 385, ὦρσε δὲ κραιπνὸν βορέην, vehementem. et 296, βορέης αἰθρηγενέτης, serenus. πρὸς βορέαο, sc. μέρεος, ν, 110. ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ, ξ, 253, et 299, ἡ δ' ἔθεεν βορέῃ ἀνέμῳ. et 475, βορέαο πεσόντος, cum boreas incideret terris. et 533, βορέω (genitivus Ionicus, per syncopen, pro βορέεω) ὑπ' ἰωγῇ, sub tegmine, *unter einer bedeckung vor dem winde, (under shelter from the wind.)* πνοιῇ βορέω ἀλεγεινῇ, Ξ, 395. ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς, Ψ, 692. sic ionice dicitur Ἑρμείω per syncopen pro Ἑρμείεω, pro communi Ἑρμέου, ab Ἑρμέας. βορέας scribitur et ὁ βοῤῥᾶς, sicut a στερεὸς est στεῤῥός. plura vide in R.

βόσις, ιος. ἡ. (Βοῦς) pastus. *ein futter, (fodder.)* ῥίψεν αὐτὸν εἰς ἅλα, βόσιν ἰχθύσιν, *zur speise den fischen, (as food for fishes,)* T, 268.

βοσκέσκοντο, pro ἐβόσκοντο, vide sub Βόω.

βοτάνη, ης. ἡ. (Βοῦς) herba ad pastum pecoris. *gras auf der viehweide, (pasturage for cattle.)* deinde in genere, gramen. proprie est ἡ ἄγρωστις, quæ memoratur, ζ, 90. μῆλα πιόμενα ἐκ βοτάνης, N, 493, oves bibituræ ex pascuo, sc. euntes. βόας, ἐπὴν βοτάνης κορέσονται, κ, 411, si a pascuo sunt saturæ, i. e. μετὰ βόσκησιν.

βοτὴρ, ῆρος. ὁ. (Βοῦς) pastor, *ein hirte, (a herdsman, shepherd.)* qui præest pecori pascendo. ἐγὼν ἀγρόνδε ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοτῆρας, ο, 503, ibo in agrum et ad pastores.

βοτὸν, οῦ. τό. (Βοῦς) est idem quod τὸ βόσκημα, pecus quod pascitur. *weide vieh, (cattle turned out to pasture.)* ἀρδμὸς πάντεσσι βοτοῖσιν, *ein wässerung für allerley weidevieh, (watering for all kinds of cattle.)* Σ, 521. hinc βοτὰ πόντου vocantur τὰ κήτη.

βοτρυδὸν, (Βάω) adverb. ad figuram uvæ, *traubenförmig, (in the form of a bunch of grapes.)* βοτρυδὸν δὲ πέτονται αἱ μέλισσαι, B, 89, sic dense volant apes, in examine, vel διὰ δειλίαν τὴν ἀπὸ τῶν μελισσοφάγων ὀρνίθων: vel διὰ τὸ δύσριγον, ψυχραὶ γάρ εἰσι, ἐγγὺς ἀλλήλων πέτονται θερμότητα ἑαυταῖς ἐντεῦθεν τινα μηχανώμεναι. ergo: *nahe zusammen in einer traubenfigur, (close together in the form of a bunch of grapes.)*

βότρυς, υος. ὁ. (Βάω) uva, *eine traube, weintraube, (a bunch of grapes.)* est quoque a βάθος, nam descendit quasi in altum, *sie wächset so als stiege sie in eine tiefe, (it grows as if it were descending into the deep.)* μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν, *es waren schwärzlich rothe trauben dran, (there were dark purple grapes upon it.)* Σ, 562, *blaue, (blue.)* nam nigræ uvæ olim usitatissimæ: unde et οἶνος μέλας. cæterum in clypeo faciebat hic color pulcritudinem. nam effictæ a Vulcano erant tales uvæ in clypeo Achillis.

βούβοτος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) bubus alendis aptus. *wo man gut rindvieh halten kann, (adapted to the feeding of cattle,)* αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος, ν, 246.

βούβρωστις, ιος et εως. ἡ. (Βοῦς) est vi vocis ἡ πολλὴ τῆς βρώσεως ἔφεσις, magnus ad cibum ca.

piendum impetus, ἡ βούπεινα, ἡ μεγάλη πεῖνα, *heisser hunger, (immoderate hunger.)* est a syllaba intensiva βοῦ, et ἡ βρῶσις, comestio, actio comedendi, interserto π. ὁ μέγας λιμός. est et Græca vox ἡ βούβρωσις, voracitas. et ἡ βούβρωστις, sine interserto τ, magna fames, et magnum edendi desiderium. deinde notat hæc vox in genere τὴν μεγάλην ἀνίαν, magnum dolorem animi, ὑφ' ἧς ἄσιτοι πολλοὶ γίνονται, vel et, τὴν σύντονον ὀδύνην ὡς ἀναλωτικὴν, *anhaltende noth, die einen ganz auszehret und abmergelt, (continued grief which emaciates and completely exhausts a person.)* denique apud Ἴωνας ἡ βούβρωστις ἦν δαίμων, παρ' ᾗ κατηρῶντο τοῖς πολεμίοις, καὶ ἧς ἱερὸν ἐν Σμύρνῃ ἦν, *eine gottheit, bey der sie ihren feinden flucheten, (a deity, before whom they cursed their enemies.)* in sensu altero est Ω, 532, καὶ ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει, et illum mala angustia super terram almam exagitat; ubi simul ad numen illud vel respicitur, vel occasio fingendi illud præbetur. *mangel und noth verfolget ihn überall, ausmergelnder kummer, (want and distress pursue him every where; consuming care.)*

Βουβὼν, ῶνος. ὁ. (Βάω) est locus ad inguina ita dictus. deinde et tumor durus circa inguina, imo ubivis in corpore. unde βουβωνιᾷν est, ejusmodi tumore laborare, cum accus. loci ubi tumor est. vox composita ex particula intensiva βοῦ, valde, et βάω, adscendo. ὁ δὲ αὐτὸν βεβλήκει βουβῶνα, Δ, 492, ille vulneravit eum circa inguen.

βουγάϊος, ου. ὁ. (Γάω) vi vocis est, valde terreus; nam est a syllaba intensiva βοῦ, et a γαῖα, terra. Sed quia γαῖα et de corpore humano dicitur, ut ex Ω sub γαῖα citato vidimus: hinc βουγάϊος, citra ullam contumeliam, simpliciter est μεγαλοσώματος, homo insigni staturæ magnitudine præditus. Αἶαν βουγάϊε, inquit Hector ad Ajacem, Ν, 824, O Ajax procere; idque dicit ob eximiam præ omnibus Græcis heroibus proceritatem et soliditatem corporis Ajacis, etsi cæterum apprime bona et apta figura, membrorumque dimensione justa, prædiit. nam heroës Homerici probrosis verbis non utuntur. alii hanc vocem sub γαίω ordinant, ut βουγάϊος sit ὁ μεγάλαυχος, gloriosus, jactator, nimis gestiens et lætus verbis; sed id antiquis non probatur. sic et Irus satis grandis dicitur ab Antinoo βουγάϊος, σ, 78, *du grosser starker kerl, (thou great stout fellow :)* et quum ibi homo nobilis loquatur ad mendicum, non vero princeps ad principem virum; possit fortasse subintelligi probrosi aut exprobratorii quid: necesse tamen nec ibi est. collato 4.

βουκολέω, f. ήσω. (Κλάω) bubus cibum curo, boves pasco: maxime ut præfectus servorum, qui operas suas præstant. Ἀγχίσῃ βουκολέοντι, Ε, 313, ubi vides regium juvenem bubus pascendis vacantem, et in eo vitæ genere Veneris connubio fruentem, ex quo Æneas est prognatus, conf. Αἰνείας in Il. sic et alibi ποιμαίνειν erat regiorum puerorum: sed non τὸ συφορβεῖν erat nobilium; habebatur id enim ἀγεννὲς et plebeium. sic Ε, 445, Νύμφη τέκεν αὐτὸν Οἴνοπι βουκολέοντι, qui quoque erat regius adolescens. Φοῖβε, σὺ βοῦς βουκολέεσκες (ionice pro ἐβουκόλεις) Ἴδης ἐν κνημοῖς, Φ, 448. sic dicitur, οἶνον οἰνοχοεῖν, et ὁ κυνυλαγμὸς, canum latratus. βουκολέων, pascendo boves, κ, 85, noctu nimirum. Ἵπποι ἐβουκολέοντο, Υ, 221, ubi improprie, de equabus: simul tamen ideo positum, ut lector etiam boum greges cogitet. in genere βουκολεῖν, ob præstantiam armenti, notat, alere, pascere, sic ut et de militibus dicatur, βουκολεῖν στρατιώτας, et βουκολεῖσθαι ἐλπίσιν, spe ali. imo et decipiendi, τοῦ ἀπατᾷν, notionem, et fucandi, habet apud recentiores: cujus exempla vide apud Aristoph. Vesp. 10. Eccl. 81. Pax, 152. et ἡ βουκόλησις, notat recentioribus deceptionem.

βουκόλος, ου. ὁ. et dorice βωκόλος. (Κλάω) pastor boum, qui bubus cibum curat. deinde in genere, pastor majorum pecorum, *ein viehhirte, (a herdsman.)* a βοῦς, et τὸ κόλον, *futter, (food.)* βουκόλοι ἄνδρες, Ν, 571. κτείνας βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι, Ο, 587. et conf. 632, seqq. ubi bonus bubulcus describitur, quod debeat adsidue circumire gregem, ne leo irrumpat; et habere bonos canes, maxime autem faces ardentes adversus leonem. βουκόλοι ἀγροιῶται, λ, 292. βουκόλε, υ, 227, coll. 185. βουκόλος, φ, 83, 189, 193. χ, 104. ψ, 367. Ψ, 845. et in poëta βουκόλος est præfectus servorum, qui bubus pascendis operam dabant; *ein verwalter über das rindvieh, (an overseer of the cattle,)* hero suo fidissimus. idem de subulco illo valet.

βούλει, vide sub βούλομαι, prope finem.

βουλευτὴς, οῦ. ὁ. (Βάλλω) senator, princeps. γέρουσιν εἴπω βουλευτῇσιν, senibus dixero senatoribus, Ζ, 114, nam plerumque erant senes, et immunes a bello.

βουλεύω, f. εύσω. (Βάλλω) consulo, aliis vel mihi. *rathen, (to advise.)* βουλὰς βουλεύειν, consilia capere, Κ, 147, 327, et 415, βουλὰς βουλεύει, *halt kriegesrath, (holds a council of war.)* βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν, Ψ, 78. et est phrasis Attica, ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ, Ι, 75, nam non ἀγαθὴ, sed ἀρίστη, est eligenda. νόσφιν βουλεύωσι, separatim consilia capiant, Β, 347. et 379, ἐς μίαν (sc. βουλὴν) βουλεύσομεν, *wenn wir einmüthig seyn werden, (if we will be unanimous.)* φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, de fuga consulunt inter se, Κ, 311. et 398, φύξιν βουλεύοιτε. νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, Β, 114, nunc vero malam fraudem deliberavit. sic et Ι, 21. et 99, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα, ut illis consulas. τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν, his consiliis destinatis discesserunt, Α, 531, *schieden von einander, (separated.)* οὔτε μοὶ αἰεὶ βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, Ω, 652. τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον, Ξ, 464, et hæc σεμνὴ αἰτία θανάτου. βούλευε φρεσὶν ἥσιν ὁδὸν, des-

tinabat animo suo viam et consultabat, *α*, 444, pro *ἐβούλευε*. *μή τι μοὶ αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν*, pro *βουλεύσειν*, nullum mihi malum te structuram esse, *ε*, 179, 187. et 23, *οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ*, non deliberasti ipsa hoc. sic et *ω*, 478. *μετὰ πρώτοις βουλὰς βουλεύειν*, *ζ*, 61. *τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα οὐτᾶν*, *ι*, 299, hunc ego volueram configere. et 420, *αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο*, ego deliberabam. *σοὶ αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν*, *κ*, 300, 344. *αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην*, *λ*, 228, consultabam mecum. coll. 229. *ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θυμῷ βουλεύειν*, *μ*, 58, sed et ipse animo considera et dispice. *τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγον*, *ν*, 439. *ψεύδεα βουλεύσας*, *ξ*, 296. et 491, *οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι*, qualis ille erat et consilio et pugnâ. *ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν*, *π*, 234. *πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν*, *ψ*, 217, multi fraudes cogitant. Attici amant formam mediam *βουλεύομαι*.

βουλέων, ionice pro *βουλῶν*, vide prope initium sequentis.

Βουλή, *ῆς*. *ἡ*. (*Βάλλω*) id quod agendo consequi studemus, scopus agendi, consilium, *die absicht, der zweck, die willensmeinung, (the object, aim, intention.)* in genere, voluntas deliberata, *der wille, (the will.)* deinde et synecdochice, et metonymice, concilium senatorum, *die rathsversammlung der fürsten, (the council of princes.)* etiam locus ubi tales conveniunt. vox est a *βολὴ*, jactus qui destinatum ferit, et jactus in genere: interserto *υ*. *Διὸς ἐτελείετο βουλή*, A, 5, voluntas Jovis fiebat, quæ erat, honorare Achillem, et ostendere Græcis, quam necessarius is esset socius. et de hac Jovis voluntate confer Θ, 9. O, 72—77. et 593. nam hoc est argumentum Iliadis universæ. *ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ*, M, 241. et 236, *κέλεαι* (jubes) *Ζηνὸς λαθέσθαι* (oblivisci) *βουλέων* (ionice pro *βουλῶν*) *ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν*. et hæc *ὑπόσχεσις Διὸς* erat *ἡ διὰ τῶν ἐξ αἰθέρος τεράτων σημείωσις τοῦ μέλλοντος*. *Διὸς βουλῇσιν* (*βουλαῖς*) *ἐελμένος*, N, 524, impeditus. *Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς*, *Ζεὺς*, Θ, 370, Thetidis perficit voluntatem, quæ erat *τιμῆσαι τὸν Ἀχιλλέα*. *Ἕλενος σύνθετο θυμῷ* (intellexit) *βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν*, quæ diis placuit consiliantibus, H, 45. *βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς*, autor bonorum consiliorum, B, 273. et 282, *ὡς ἐπιφρασσαίατο βουλὴν*, ut distincte perciperent consilium captum. *χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ κερδαλέης*, K, 43, i. e. *εἰς ἐμὲ καὶ σὲ*, opus est mihi et tibi consilio utili: *ein heilsamer entschluss ist uns noth, (we need salutary advice.)* *βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων*, Λ, 626, sc. Nestor: cui ob hanc consilii præstantiam dabatur nobilis fœmina præmium. ergo *σοφία* tamen et ibi suum habuit *ἔπαθλον*. *τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων*; N, 728, quia fortior es aliis, num idcirco et consilio vis plura et meliora intelligere aliis? *klügern rath wissen als alle? (are you able to give wiser counsel than all the rest?)* *βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δὲ ἐπεργάζεται*, consilium incipit, manus exsequitur: quod apparet ex H, 161. *βουλὴ ἥδε φαίνετο* (*ἔλαμπε*, *ἔφαινεν*) *ἀρίστη*, *leuchtete ihm als der beste rath ein, (this counsel appeared the best,)* B, 5. *Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ*, exsplendescebat, apparebat, H, 325. sic et I, 94, 93. *ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ*, K, 17. Ξ, 161. *Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι, Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλὴν*, Σ, 313. et id Hector ipse in supremis suis doluit, X, 100—107. *τίς θεῶν σοι νηκερδέα βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκε*; P, 469, inutile consilium. *βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ* (es) *ἄριστος*, I, 54. et 75, *τῷ πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ*. *μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς*, sc. *βουλῆς*. nam *χρεὼ* habet accus. personæ et genitivum rei. opus est omnibus bono et prudenti consilio. et vides eo loco, in convivio sæpe optimis consultationibus locum fuisse. *βουλὰς βουλεύει, μετὰ τοῖσιν ὅσοι βουληφόροι εἰσὶ*, *hält kriegesrath mit den obersten, (held a council of war with the chiefs,)* K, 415. *βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθα*, Θ, 36, 467. *ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς Θέτις*, A, 539, et 540, *τίς σοι συμφράσσατο βουλάς*; *οὐδὲ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ τι ἔργον*, I, 374, neque consilium cum eo conferam, nec factum ullum, sc. cum eo una aggrediar. *βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων*, consilium senatorum habuit, B, 53, considere fecit. *er hielt eine rathsversammlung der fursten, (he held a council of the princes.)* et 55, *πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν*, densam et frequentem paravit consessionem principum. collato K, 302, ubi eadem verba de Hectoris consilio bellico. et is locus obstare videtur, quo minus de prudenti consideratione et consultatione hæc verba intelligi possint. est ergo potius, frequens senatus. *βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι*, B, 84, ubi *ἐξ* ad infinitivum in sensu, vel ad genitivum, est referendum. et 143, *ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν*, quotquot consultationi principum non adfuerant auditores. et 194, *ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν*, ubi modeste primam personam ponit Ulysses: re vera id vult: vos omnes non interfuistis consilio principum; ergo nescitis, quid ibi sit actum; ergo credite mihi, qui scio. talis ergo *βουλὴ μόνων τῶν γερόντων*, i. e. principum, erat: sed *ἀγορὰ* est omnium. *οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι*, A, 258, ubi *βουλῇ* pertinet ad Agamemnonem, utpote præsidem et quasi consulem concilii senatorum; *μάχεσθαι* vero ad Achillem utpote fortissimum. *Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο* (*ἐκέκληντο*, advocati erant ad) *βουλὴν*, K, 195. *οὔτ' ἐνὶ βουλῇ* (neque in concilio principum) *οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ*, nec in prœlio, ubi tu solus imperas, M, 213, et *παρὲξ ἀγορευέειν* est, aliud eloqui ac tu censes. *καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιον*, et tamen mea consilia audiebant, A, 273, *gaben gehör, (listened to.)* *οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ*, B, 202, ubi homo, nobilis quidem,

sed nullius pretii, describitur in exercitu, nec inter strenuos pugnatores, nec inter consiliarios in concilio, numerandus. et 340, ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο (γένοιντο) μήδεά τ' ἀνδρῶν; in ignem (i. e. in cassum) jam abierint? et 344, ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν, pristini consilii tenax. κελεύσω βουλῇ καὶ μύθοισι, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων, inquit Nestor, Δ, 323. βουλῇ Πουλυδάμαντος πίθοντο, Μ, 109. πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλὴν, Ν, 741, distincte considerare poterimus summum consilium. ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, tunc tuum consilium nocebit, Ξ, 102. Ἀθηναίης διὰ βουλὰς, per consilia, Ο, 71. ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ, Π, 630, pugnæ effectus est in manibus, in concilio vero verborum: ergo hic non loquendum sed concertandum manibus. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, Σ, 510, duplici modo illis placebat consilium, de quo jam dispiciendum, utrum melius. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν, *fragete den Jupiter nach der absicht, (inquired of Jupiter the intention,)* Υ, 15. et 20, ἔγνως ἐμὴν βουλὴν, *du weisst meine absicht, (thou knowest my intention.)* et 154, μητιόωντες βουλὰς, consultantes consilia. οὐ σύγε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος; non animadvertisti et observasti, custodivisti? Φ, 229. οἵ τέ μοι αἰεὶ βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, Ω, 652. βουλὴ non debet præcipitari de magnis rebus, neque dubitative dari, Ι, 103, seqq. potest esse ἀγαθὴ, et tamen mali eventus, Β, 74, seqq. hinc sapientia magnorum hominum nunquam ex eventu est judicanda. Herodotus egregie: εὖ βουλεύεσθαι, κέρδος. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῇ τι, βεβούλευται μὲν οὐδὲν ἧττον εὖ, ἥττηται δὲ ὑπὸ τῆς τύχης τὸ βούλευμα. ὁ δὲ βουλευσάμενος κακῶς, ἐὰν εὐτυχήσῃ, εὕρημα εὕρηκεν, οὐδὲν δὲ ἧττον κακῶς βεβούλευται. οὐκ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ἀεὶ κριτέον τὰ καλὰ εἴτε καὶ φαῦλα. βουλὴ sæpe etiam δέεται ἀδείας καὶ μονώσεως, securitate et solitudine, sicut ἡ φιλόσοφος μάθησις, Ψ, 78, φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν. Hinc Hesiodus in monte cum Musis, Minos cum Jove, solus. prudentia consulendi mythice dicitur ἡ Ἀθηνᾶ: hinc illa prudenti Ulyssi perpetua comes attribuitur a poëta. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, λ, 296, Jovis propositum et decretum, *der vorsatz, der schluss, (purpose, determination,)* i. e. τὸ πεπρωμένον (fatum divinum) ἐπληροῦτο, coll. 291, ubi idem dicitur μοῖρα θεοῦ. οὔτι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλὴ, non sine deo hoc est consilium captum, β, 372. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, γ, 150, *ihr entschluss war getheilet, (they differed in opinion,)* coll. 153, 155, ubi hæc duplicitas seu diversitas explicatur. sic τρίχα, θ, 506, coll. 507—509. ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, ι, 318, 424, λ, 229. βουλὴ δὲ κακὴ νίκησε ἑταίρων, κ, 46. τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ, ξ, 337. οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ, υ, 245. Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, ω, 52. Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς, μ, 339, auctor erat. νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ φραζόμεθα Ἀργείοισιν ὅπως ὄχα ἄριστα γένηται, γ, 128, s. prudenti consilio. Sed 127, οὔτε ποτὲ εἰν ἀγορῇ δίχα ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, neque in concione populi diverse loquebamur, neque in senatu principum. conf. νόος. ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ, βουλῇ τε νόῳ τε ἐκφύγομεν, μ, 211. σὺ μὲν ἐσσὶ βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων βουλῇ καὶ μύθοισιν, ν, 298, inquit Minerva ad Ulyssem. et 305, ἐμῇ (Minervæ) βουλῇ τε νόῳ τε. αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε, π, 374. et 420, σὲ εἶναι ἄριστον βουλῇ καὶ μύθοισιν. σῇ δ' ἥλω βουλῇ Πριάμου πόλις, χ, 230, tuo consilio certo capta est. ὄφρα νύμφῃ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν, α, 86, nuntiet certam voluntatem deorum. *den unveränderlichen unfehlbaren willen des schiksals, (the immutable and inevitable decree of fate.)* sic et ε, 30. νῦν μνηστήρων μὲν ἔα βουλήν τε νόον τε ἀφραδέων, β, 281. ἤδη μὲν πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε ἀνδρῶν ἡρώων, δ, 267, didici, cognovi. ἐρχομένῳ μετὰ βασιλῆας εἰς βουλὴν, eunti ad principes in senatum, ζ, 55. εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε, conjugis meæ propositum et animum, λ, 176. et 478, εἴ τινα βουλὴν εἴποι, ὅπως εἰς Ἰθάκην ἱκοίμην. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν, interrogabat Jovem de consilio et proposito Jovis, ν, 127. ὄφρα ἐκ δρυὸς Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, ξ, 328, Dodonæ nimirum. sic et τ, 297. χεῖράς τε αἰχμητὴν εἶναι, καὶ ἐπίφρονα (prudentem virum, quod attinet) βουλὴν, π, 242. τίς θεῶν σοὶ συμφράσσατο βουλὰς, explicuit et communicavit consilia certa, δ, 462. et 677, ὃς ἐπεύθετο βουλὰς, qui cognovit illa consilia capta. sic et π, 412. σοὶ μετὰ πρώτοισιν ἰόντι βουλὰς βουλεύειν, inter principes versanti in concilio, ζ, 61. διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς, destinata, θ, 82. θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλὰς, λ, 275, et id pertinet ad, ἄλγεα πάσχων, 274. et 436, γυναικείας διὰ βουλὰς, per muliebria consilia. et 509, ὅτε φραζοίμεθα βουλὰς, quando dispiciebamus consilia. πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς, interrogemus voluntates, π, 403. ἡ συμβουλὴ est consilium plurium, non unius, ἡ κοινὴ βουλή. Vide sub ΒΑ'ΛΛΩ, aliquanto sub initio, sub βάλλομεν, prope medium, et sub ἀγορὰ, prope initium.

Βουληφόρος, ου. ὁ. (Φέρω) senator, princeps populi, ὁ τῆς συγκλήτου: *ein fürst, (a prince, chief,)* cujus est, consilium adferre populo. ab ἡ βουλὴ, quæ et senatum notat, et est τῶν ἐκκρίτων μόνων, συγκαλουμένων ἰδίᾳ, *die regierung und deren rathsversammlung, (the government and council of state:)* ἀγορὰ vero est populus congregatus, concio. εἷς δέ τις βουληφόρος ἀνὴρ ἀρχὸς ἔστω et unus ex principibus imperium habeto, Α, 144, nam ἀρχὸς ibi est prædicatum. οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, Β, 24, ubi de magno principe est sermo, qui sæpe et noctem adhibet ad deliberandum. Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, Ε, 180. et 633, Σαρπῆδον, Λυκίων, Lyciorum princeps; ubi habet hæc vox σκῶμμά τι, quasi non sit ἀνδρεῖος, sed solum βουλευτής. Πηλεὺς, ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητὴς, Η, 126, præstans princeps et concionator: nam per eloquentiam in conciliis populi et auctoritatem maxime valebant

principes antiquissimi. Ἕκτωρ μετὰ τοῖς οἳ βουληφόροι εἰσὶ, βουλὰς βουλεύει, Hector cum iis qui concilio interesse solent, consultat, *er hält geheimen kriegesrath, (he holds a private council of war,)* K, 414. et 518, Θρηκῶν βουληφόρον, *eine generalsperson, (a general.)* μᾶλλον ἐπίβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα, M, 414, magis incubuerunt rei gerendæ circa principem suum Sarpedonem, *bey ihrem fürsten und oberhaupte, (about their prince and chief.)* Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, N, 219, 255, coll. 221, ἀγὸς Κρητῶν. Αἰνεία, Τρώων, N, 463. P, 485. Υ, 83. μή τις Ἀχαιῶν βουληφόρος ἐπέλθῃ, ne quis princeps Græcus superveniat, Ω, 651, ubi est singularis pro plurali. Φαιήκων βουληφόροι, ν, 12, quorum erant sub supremo rege Alcinoo duodecim, *reichsstände, reichsfürsten, (senators, counsellors.)* sed et adjectivum simpliciter est ὁ ἡ βουληφόρος, consilia ferens. τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες, ι, 112, ubi sermo est de Cyclopibus, quibus nec sint conventus consultatorii, nec jura alia socialia invicem.

βούλομαι, (Βάλλω) volo deliberata mente et serio. *will mit bedachte, habe zum zwecke, (to resolve deliberately, to determine.)* est plus quam θέλω. Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, *bestimmete denen den sieg, (decreed them the victory.)* H, 21. collato N, 349. et hæc erat illa βουλὴ, A, 5, memorata. Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, Λ, 79. νίκην, Π, 121. σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην, Θ, 204, tu saltem, O Neptune, cupias Græcis victoriam: θέλε, νικήσαντας αὐτοὺς περιγενέσθαι τῶν Τρώων. αἴκεν βούλεται ἀπαμῦναι ἡμῖν λοιγὸν, A, 67. et 117, βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, serio cupio potius salvum esse exercitum quam perire. et 112, ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, multo magis cupio eam apud me retinere. ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται, ἢ Δαναοῖσι, νίκην, P, 331. Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, M, 174, ubi de Jove sermo. sic et O, 596. σοὶ αὐτίκα δοῦναι βουλοίμην, ἢ σοί γε ἐκ θυμοῦ πεσέειν, Ψ, 594. καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, Γ, 41, ad differentiam τῶν βουλομένων μέν τι, μὴ κερδαλέον δέ. et hoc βουλοίμην sic est intelligendum, ut Hector dicat: si ego essem tuo loco, tunc sane ego id mihi mallem, quam talis esse qualis tu nunc es. καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ, O, 51, etiam si valde velit alio, sc. vertere consilium suum. μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην, Ψ, 682, ei valde cupiebat victoriam. Τρώεσσι δὲ βούλεται ἀρήγειν Ζεὺς, M, 68. ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ θεοὶ βούλεσθε ἐπαρήγειν, Ω, 39. et 226, εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάναι, βούλομαι, si mihi fatale est cadere ibi, cupio id. βούλομαι ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσαι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, μ, 350, volo potius semel vitam amittere, quam diu lente tabescere. σὲ βούλομαι ἐπαυρεῖν ἤ τινα τῶνδε, ρ, 81. et 228, βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα, collato 226, ἐθελήσει: ex quo apparet, præsens βούλεται positum pro futuro βουλήσεται. βουλοίμην δ' ἄν ἔγωγε—ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι, γ, 232, *möchte viel lieber wollen, (would much rather.)* οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων, volebant nos semper meminisse mandatorum, δ, 353. καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη, λ, 357. et 488, βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ — ἢ πᾶσι νεκύεσσιν ἀνάσσειν, inquit Achillis anima apud inferos ad Ulyssem vivum. et hanc naturæ vocem etiam Ecclesiastes exprimit, c. ix, 4—6. conf. Ἀχιλλεὺς in R. καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη, υ, 316, sc. occidi a vobis. ἤ σε ἂν ἔγωγε αὐτοῦ (hic) βουλοίμην (potius optarem) σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, stabulorum custodem esse, ρ, 187. βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργα ὁρᾶσθαι, π, 106. αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι (ipse comedere multo mavis) ἢ δόμεν ἄλλῳ, ρ, 404. πτώσσειν κατὰ δῆμον βούλεαι, σ, 363. et hoc βούλεαι præsentis est Ionicum, Attici vero in sec. singul. dicunt βούλει. Sic et in οἴομαι, et ὄψομαι. βούλετο γάρ ῥα λαὸν ἐρυκακέειν, exercitum retinere, γ, 143. δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, δ, 275. ἀλλ' αὐτοῦ (ibi) βούλοντο μετὰ Λωτοφάγοις μένειν, ι, 96. κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίοι, ο, 21, de matre nubente novo viro. et 88, βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα. ἀλλὰ βούλεσθε αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα, π, 387.

βουλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Λύω) est epitheton illius diei partis, quando solvi solebant boves ab aratro, et liberari a diurno labore. ὁ πρὸς ἑσπέραν καιρὸς, ὁ δειλινὸς ὅτε τοῦ ἐργάζεσθαι τοὺς βόας λύομεν. ἦμος δ' ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε, cum sol transiret versus vesperam, i. e. cum sol transisset meridianum et flectere se inciperet versus vesperam, Π, 779. ι, 58, et id fit statim prima post meridiem hora; μετῆλθε, μετεπορεύετο μετὰ τὴν τῆς ἡμέρας αὔξησιν. nam usque ad meridiem adscendit quasi sol, et dies augetur; statim a meridie descendit quasi. et fortasse ipsa meridiei hora erat βουλυτὸς καιρὸς in iis terris, ut tunc boves ad horulam solverentur labore. Aristoph. Aves, 1500, ubi aliquis sciscitatur de tempore diei, et cum audiret esse aliquantulum post meridiem, addit, βουλυτὸς ἢ περαιτέρω; est ergo *vesper-zeit, (evening.)*

βουπλὴξ, ῆγος. ὁ. (Πέλω) bovem feriens vel contingens cum sensu, et hoc est vel τὸ βούκεντρον, stimulus ille, quo bos instigatur ad laborem: vel πέλεκυς βοὸς ἀναιρετικὸς, securis qua bos mactandus feritur: vel μάστιξ γινομένη ἀπὸ τμήματος βύρσης, scutica facta e loro bubulo. nam est a βοῦς, bos, et πλήσσω. θεινόμεναι βουπλῆγι, verberatæ (nutrices Bacchi a Lycurgo) stimulo vel securi, Z, 135, et veritatem historicam vide in R. cæterum nota; composita nomina a πλήσσω, desinentia in ος, semper sunt passiva; e. c. ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, etc. sed desinentia in ὴξ, nonnunquam notant active, ut βουπλὴξ; nonnunquam passive, ut παραπλὴξ, (q. v.) i. e. ὁ τὰς φρένας φθαρείς.

BOΥ͂Σ, βοὸς, ὁ ἡ. bos in genere, sive sit ταῦρος, sive vacca, sive exsectus. animal valde honoratum priscis. hinc multa negotia humana cognominata a bubus. erant et νομίσματα quædam, maxime Athenis, figura bovis insignita, quæ βόες dicebantur: unde proverbium, βοῦν ἐπὶ γλώττης φέρει, i. e. δῶρα λαβὼν σιωπᾷ. etiam particula intensiva inseparabilis, βοῦ, ἐκ τοῦ τοιούτου ζώου εἴληπται. cæterum nomen ipsum ex sono bovis mugientis desumtum: unde apparet, Græcam linguam esse primigeniam aliquam, non aliunde derivatam; id quod ex omnibus primitivis constare videtur. Sic et Germanorum, *eine kuh, (a cow.)* ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην, tauri bovis magni bubulam pellem, P, 389, ubi βοῦς est γενικὸν, ταῦρος εἰδικὸν ὄνομα. nam ταῦρος est βοῦς τέλειος καὶ ἐνόρχης, maritus gregis. et l. c. μέγας additum, quia applicatio fit ad heroëm magnum. τὰ νέα βοῶν dicuntur δάμαλαι, δαμάλεις, μόσχοι, πόρτιες, πόρτακες, πόριες, etc. ἡ δάμαλις dicitur et βούβαλις. αἱ βόες in plurali, solent ex more Ionico totum gregem notare, sicut αἱ ἵπποι sunt grex equorum. solent enim Ἴωνες τὰ τῶν θρεμμάτων πλήθη κατὰ θηλυκὸν γένος προφέρειν. e. c. αἱ ὄϊς, αἱ κάμηλοι, αἱ ἡμίονοι, etc. sic Λ, 172, βόες ὥς, ἅστε λέων ἐφόβησε πάσας, quas leo omnes territos fugat. non tamen semper multitudo in fœminino: hinc plurimi legunt, αὐτοῖσι βόεσσιν, H, 474, ubi de comparando vino pro aliis mercibus sermo est, quod alii pro pellibus bubulis, alii pro bubus ipsis, vinum sibi permutando compararint. λέων βουσὶν ἐπελθὼν, αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος νέμονται, μυρίαι, O, 630, ubi est simile de leone et bubus. et 633, ἕλικος βοός. et 634, πρώταις καὶ ὑστατίαις βόεσσιν αἰεὶ ὁμοστιχάει. et 636, βοῦν ἔδει, sc. μίαν tantum. et in ea parabola Græci per boves intelliguntur, ex quibus ab Hectore unus occiditur, reliqui terrentur. ὡς δὲ λεὼν ἐν βουσὶ θορὼν (ἐνθορὼν) ἐξ αὐχένα ἄξει (ἐξάξει, franget, frangere solet) πόρτιος ἠὲ βοὸς ξύλοχον (sylvam) καταβοσκομενάων (genit. plur. fœm. distractus) E, 161, ubi 162 βοὸς est, vaccæ. boves ad triturandum adhibitos, discis ex Υ, 494, seqq. ὅτε τις ζεύξῃ (conjungat,) βόας ἄρσενας, τρίβειν κρῖ λευκὸν ἐν ἀλωῇ, ῥίμφα τε λεπτὰ ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ ποσσὶν, ubi vides, ambulando et calcando boves comminuisse aristas in area. etiam in divitiis et donis bos præcipuum locum tenebat, ut apparet ex Λ, 244, πρῶτα (neutr. adverbialiter) ἑκατὸν βοῦς δῶκε, sc. sponsus sponsæ suæ: et eidem plures alias pecudes se daturum promisit; quales sponsæ dicebantur ἀλφεσίβοιαι, quæ talia ἕδνα, dona nuptialia, accipiebant a sponso. etiam pretia rerum ex uno vel pluribus bubus æstimabantur; ut, λέβητα βοὸς ἄξιον, Ψ, 885. etiam regii pueri pascebant boves vel pascendis præerant: quod liquet ex O, 547—551, Μελάνιππον, ὁ δὲ ὄφρα (tamdiu) εἰλίποδας βοῦς βόσκε ἐν Περκώτῃ, δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων, quamdiu hostes nulli aderant. et hic Melanippus erat princeps Trojanus. τοὺς κατέπεφνεν Ἀχιλλεὺς βουσὶν ἐπὶ εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργενναῖς ὀΐεσσιν, Z, 424, collato 413, seqq. et 421. et Andromache ibi, Hectoris conjux, loquitur de fratribus suis, regiis filiis, boves pascentibus, et in eo negotio interfectis ab Achille fero. βουκολοῦντας αὐτοὺς ἔπεφνεν. *bey der ochsenheerde, (with the herd of oxen.)* grex boum proprie dicitur ἀγέλη, sicut est, Λ, 677, πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν, (ergo de ovibus proprie τὸ πῶϋ,) τόσα συῶν συβόσια (ergo de porcis τὸ συβόσιον, *eine heerde saue,) (a herd of swine.)* τόσα αἰπόλια πλατέα αἰγῶν (de capris ergo τὸ αἰπόλιον, *eine ziegenheerde,) (a flock of goats,)* ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, (ergo de equis simpliciter αἱ ἵπποι). sic O, 323, ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγα οἰῶν. et P, 62, βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἥτις ἀρίστη. et Σ, 528, βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ οἰῶν. hinc est ἀγελαίη βοῦς. Ἀθηναίῃ βοῦν ἀγελαίην sacrificavit, Λ, 728, vaccam ex armentis, sicut Neptuno taurum. maxime autem Jovi sacrificabatur bos quinquennis pinguis, utpote perfecto regi perfectum animal regale, B, 402, seqq. ὁ Ἀγαμέμνων βοῦν ἱέρευσε Διῒ πίονα πενταέτηρον. neque totus ejusmodi bos comburebatur: sed adeps tantum interior, cum parte femorum, et particulis minutis ex omnibus membris; reliqua assabant sibi sacrificantes. ἄρσενα, πενταέτηρον, H, 314, seqq. ἐννῆμαρ ξείνισσεν αὐτὸν, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν, Z, 174. ubi non primario sacrificii, sed cibi lautioris, causa mactati boves. nam aliquid tamen inde Jovi diisque sacrum erat, et inter mactandum preces fiebant. σοὶ δὲ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον, ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ, τήν σοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, K, 292, seqq. ubi vota facit Minervæ Diomedes. sic et in Odyssea Nestor iisdem verbis, γ, 382, seqq. κήρυκες δὲ ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο, βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφιεπον, Σ, 559. ὅτε μιν (leonem) οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, Λ, 549, pinguissimum bovem: nam leo solet optimum eligere. sic et P, 659. ἀλλὰ ἐπὶ πᾶσι (βωμοῖς) βοῶν δημὸν (adipem, *den talg,) (the fat,)* καὶ μηρία (partem femorum) ἔκηα, Θ, 240. ἢ βοὸς ἢ ὄϊος πίονα μηρία κατακαίων, εὔχετο, O, 373, s. ὅς μοι πολλὰ βοῶν μηρία ἐπέκηεν Ἴδης ἐν κορυφαῖς, X, 170, inquit Jupiter de Hectore. conf. ἱερεύειν. εἰλίποδας ἕλικας βοῦς ἔσφαζον, I, 462. λέοντα ὣς βουσὶν ἔλιξιν, M, 293. sic ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φοναῖς, O, 633. ὁπότε μῆλα ἴδοιντο καὶ ἕλικας βοῦς, Σ, 524. πολλὰ τὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον, ἐκ δὲ πάντων δημὸν ἑλὼν, ἐκάλυψε νέκυν Ἀχιλλεὺς ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, Ψ, 166, ubi sermo est de funere Patrocli. καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ (Minervæ in templo) ἤνις ἠκέστας ἱερεύσειν, Z, 93, quas vovere debet Hecuba se sacrificaturam, i. e. ἐνιαυσιαίας, ἀκεντήτους, *jährige kühe, die noch nie sind eingespannet und mit dem stachel getrieben worden vom pflüger oder fahrer, (one year old heifers, which have never been yoked or driven with the goad either by the ploughman or driver,)* gaudet enim Pallas τοιαύταις βουσὶν, utpote convenientibus τῇ ἀεὶ

νιαζούσῃ (juveni semper) et παρθένῳ, καὶ ἄζυγι, jugum virile nullum passæ. σφριγώσας βοῦς καὶ ἀδαμάστους: nam σφριγᾶν est, primo naturali tumore mammarum, et juvenili habitudine corporis, conspicuum esse. sic et 274, 308. ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο, K, 155, collato 152, unde apparet, ῥινὸν βοὸς esse ἀσπίδα, clypeum, corio bovis validi inductum. ῥινὸν ergo est βύρσαν τὴν ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν. sic M, 263, οἵγε ῥινοῖς βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις, i. e. clypeis suis condensantes propugnacula et defendentes. λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοὸς, Υ, 276, tenuissimum *(ein sehr fein gearbeitetes,) (very finely wrought,)* corium bovis super inductum erat, clypeo scilicet. δοῦπος χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων, Π, 636, ubi ῥινὸς quoque est ἡ βύρσα ἡ ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν, et sequens βόες εὐποίηται sunt explicatio ejus, bene præparatæ pelles bubulæ. hinc et ἀσπίδες dicuntur βόες τυκταὶ, i. e. βύρσαι τετεχνητευμέναι, artificiose præparatæ, M, 105, οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκταῖσι βόεσσιν, postquam se firmiter densaverant clypeis. et 137, βόας αὔας ὑψόσε ἀνασχόμενοι, clypeos supra se extollentes, ne ex muro in capita ipsorum deciderent tela. et βόες αὖαι, coria sicca, dicuntur ad differentiam ζώσης βοὸς, cujus corium est ὑγρὸν, humidum, non vero αὖον καὶ ἀζαλέον. οἶδα ἐπὶ δεξιὰ, οἶδα ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν (dorice pro βοῦν) ἀζαλέην, bovem aridam, i. e. corium bovis scuto inductum, i. e. ipsum scutum, H, 238. ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο, Γ, 375, lorum bovis robuste occisi, i. e. νέου, juvenci, qui mactatus est, non vero mortuus. ὡς ὅτε βοῦς, ὃν βουκόλοι ἄνδρες ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσι, N, 571, et is dicitur ἀσπαίρειν. κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο, P, 521, et ἄγραυλος est, stabulans in agro. σφῶϊ μὲν ἀμφέπετον βοὸς κρέα, vos ambo præparabatis bovis carnes, Λ, 775. ἱμάντας βοὸς ἀγραύλου, Ψ, 684. ἀγραύλοιο βοὸς κέρας, Ω, 81, ubi confer κέρας. βοῦν μέγαν καὶ πίονα δημῷ, magnum et pinguem adipe, Ψ, 750. et 779, s. ὁ δὲ βοῦν ἕλε Αἴας, στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο. ληϊστοὶ βόες, I, 406, sunt parabiles prædando, *lassen sich mit lust erbeuten, (willingly suffer themselves to be caught.)* ἀγέλην βοῶν ὀρθοκραιράων, αἱ δὲ βόες μυκηθμῷ ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε, Σ, 573, s. et 577, νομῆες ἅμα ἐστιχόωντο βόεσσι. et 579, ἐν πρώτῃσι βόεσσι ταῦρον ἐρύγμηλον. et 582, ἀναῤῥήξαντε (leones duo) βοὸς μεγάλοιο βοείην. et sermo iis locis est de figuris a Vulcano in clypeo Achillis effictis. πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον, Ψ, 30, lenti boves gravem edebant sonitum, cum mactarentur. βοῶν ἀπὸ μεσαύλοιο, Λ, 547, a boum stabulo in medio aulæ. βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν, Υ, 91, invasit. et 188, βοῶν ἄπο, a bubus abactum. et 497, βοῶν ὑπὸ ποσσὶ ἐριμύκων. βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα, Ψ, 260, *häupter ochsen, (heads of bulls.)* et 775. τῇ ῥα βοῶν κέχυτο ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων, fimus. ὑμῖν, θεοὶ, Ἕκτωρ ἔκηε μηρία βοῶν τελείων, Ω, 34, adolevit femora. ἀμύνων αἷσι βόεσσι, defendens suas boves, Λ, 673. θὴς, κτείνας βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι, O, 587, pro bubus, sc. stantem et pugnantem. ταῦρον μεγάθυμον ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσι, Π, 488. βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν, i. e. in curribus vel plaustris, ad quæ juncti sunt boves aut muli, H, 333. οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, pro βόας, Α, 154, nunquam abegerunt mihi boves meas. Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες Ἴδης ἐν κνημοῖς, Φ, 448, nam aliquando Phœbus pastor boum fuit, in pœnam. πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας, Ψ, 846, sc. ἡ καλαῦροψ, *die geworfene hirtenkeule flieget unter die heerde, (the herdsman's staff being thrown flies among the herd.)* ἁρπάζοντε (rapientes duo leones) βόας, E, 556. ἐκ πόλιος ἄξασθε βόας, adducite, Θ, 505. et 545, ἄξαντο. ὑπὸ ἁμάξαις βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, pro ὑπεζεύγνυσαν, Ω, 782. ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, δ, 534, 535. λ, 410. ubi Agamemnoni inter cœnandum occiso comparatur bos ad præsepe occisus, honesta comparatione et apta. nam rex hostile nihil timuerat, sicut nec bos timet cui pabulum datur, sed quem occidunt dum caput proclinat ad pabulum. pingitur ergo cædes improvisa et subdola. ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα, κ, 98, i. e. ἡ γεωργία, τὰ κατὰ γεωργίαν. βοσκέσκοντο ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, μ, 355, ubi poëta videtur οἰκτίζεσθαι (miserari) αὐτὰς ἐν τῇ τῶν συχνῶν ἐπιθέτων στοιβῇ, nam tria ibi epitheta. et 353, βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας, nam erant sacrificaturi, collato 343, s. et 348, χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων, sc. ἕνεκα. et 398, δαίνυντο Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας. σέ γε μουνωθέντα (solum existentem) παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν, ο, 385, nam eas pascere puerorum principalium erat. αὐτοὶ τοίγε ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα κούρης δαῖτα φίλοις, σ, 277, ubi sermo est de procis legitimis et ex more, qui propinquis sponsæ petitæ adducunt pecora. unde apparet quæ sint puellæ ἀλφεσίβοιαι. et 370, s. εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, οἵπερ ἄριστοι, αἴθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης, ubi αἴθωνες sunt οἱ πυῤῥοὶ, vel et, οἱ θερμοὶ ἐργάζεσθαι. si boves sint agendi. βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον, υ, 221, apud boves sedentem alienas. et 219, ἰόντα αὐτῇσι (σὺν) βόεσσιν ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, euntem cum bubus ad peregrinos. et præpositio attice omissa. οἱ κατέφαγον βοῦς Ἡλίου, α, 8. et 92, σφάζουσι εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. sic δ, 320. ι, 46. βοῦς ἱερεύοντες, qui mactant boves, β, 56. sic et ρ, 535. ἦλθε μὲν ἂρ βοῦς ἐκ πεδίου, γ, 430, seqq. ubi sacrificium victima aurata factum describitur accurate. et 439, βοῦν ἀγίτην κεράων. et 450, λῦσεν δὲ βοὸς μένος. et ibi simul preces factæ adduntur. totus iste locus, usque ad 463, pertinet ad hanc rem sacram. δυοκαίδεκα μῆλα ἱέρευσεν, ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὗας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς, θ, 60, ubi describitur apparatus convivii regii, et ubi vides proportionem numerorum inter has mactationes. ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας ἐλθούσας ἐς κόπρον σκαίρουσιν ἐναντίαι, κ, 410, s. βοῦς περιταμνόμενόν σε, te intercludentem et avertentem boves, λ, 401. οἵ μου βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον, ἧσιν ἔγωγε

χαίρισκον, μ, 379, inquit sol ad Jovem, accusans socios Ulyssis. et 382, εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβήν. et 393, βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη, jam erant mortui. ἤλασε βοῦς ἐριμύκους ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης, ο, 235. δημόθεν (ex publico) δῶκα αὐτῷ βοῦς ἱερεύσασθαι, τ, 198, boves mactandos. μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἕλικας βοῦς, ω, 66. et 112, ὑμᾶς βοῦς περιταμνομένους, abigentes. ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ, γ, 426, 437. καί σφιν νῶτα βοὸς πίονα παρέθηκε ὀπτὰ, ἐν χερσὶν ἑλὼν, ἅ οἱ γέρα παρέθεσαν αὐτῷ, δ, 65, ubi discis, quo instrumento antiquissimi posuerint cibos convivis, manu sc. nuda: simul et, partes quasdam principibus honoris causa datas; sicut 1 Samuel ix, 23. s. exemplum est. et 764, ἢ βοὸς ἢ ὄϊος πίονα μηρία κατέκηε. ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο, κ, 19. ἐς πόντον προΐησι κέρας βοὸς ἀγραύλοιο, μ, 253, ubi vide κέρας. ἐπίτονος βοὸς ῥινοῖο τετευχὼς, μ, 423. ἔρριψε βοὸς πόδα, υ, 299. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον, χ, 364. et 403, βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο. ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινὸν, ψ, 201. στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη ῥέξειν ἐν μεγάροισι, κ, 522. λ, 30. τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσε Ζηνὶ, ν, 24, in horum honorem et commodum sacrificavit bovem Jovi. ἱέρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην, ρ, 181. sic et υ, 251. εἰσήγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον, τ, 420. βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων, υ, 186. ἔνθα πολλαὶ βόσκονται Ἠελίοιο βόες καὶ ἴφια μῆλα, ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα, πεντήκοντα δ' ἕκαστα, μ, 128, seqq. et 136, ἕλικας βοῦς. et 262, ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι. et 265, μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων. ἕλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον, ν, 32. βόες ὡς ἀγελαῖαι, ἃς αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν, χ, 299, s. ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν οὓς ἔκτανον αὐτοὶ, α, 108. πεδίονδε ἐπὶ βοῦν ἴτω, γ, 421. et 422, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. εἴ κέ τινα ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ οἰῶν εὕρωμεν, μ, 299. et 301, μή τις ἢ βοῦν ἢ μῆλον κατακτάνῃ. et 321, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα. ἐν κόπρῳ, ἣ ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κέχυτο, ρ, 298. οὐδέ κεν ἄλλως ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων, υ, 212. et 235, βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. sic et φ, 199. χ, 268. et 292, βοῶν ἑλίκων ἐπιβουκόλος. et 336, βοῶν μηρία ἔκαιον. λέων βουσὶν ἐπέρχεται, ζ, 132. ἀνὴρ μαχειόμενος περὶ βουσὶν, ρ, 472. ὅς με ἐπὶ βουσὶν εἷσε, præfecit, υ, 209. ὁπότε εὕρητε βόας βοσκομένας ἠελίοιο, λ, 107. et 288, ἕλικας βόας εὐρυμετώπους ἐλάσειε. τοῦ (Ἠελίου) γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι, τ, 276. καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας, υ, 51. οἳ ἕθεν εἵνεκα πολλὰ (neutrum adverbialiter) βόας καὶ ἴφια μῆλα ἔσφαζον, ψ, 304. et 329, ὡς Ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι. Plato censuit, reliqua θρέμματα, tanquam non ἀναγκαῖα, præ bubus et ovibus pro nihilo esse habenda. quod idem censuit Homerus diu ante eum, qui Σ, 573, seqq. boum tantum et ovium meminit, ut præstantissimorum θρεμμάτων. βοῦς Λημνία, vide sub Ἄθως in R. In Pausania et εἶδός τι πέμματος dicitur βοῦς: quem vide. ὁ βοῦκος (dorice βῶκος) et βουκαῖος, ου, est boum actor, apud Theocr. Id. 10, 1. et in genere, agricola.

βουφονέω, (Φάω) boves macto. ἐβουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, Η, 466. hinc τὰ βουφόνια apud Atticos, ἑορτή τις μεγάλη. potest hoc κατὰ κλισίας intelligi et, per cœtus accumbentium vel considentium. nam gregarios milites sub dio cibum cepisse, imo cubasse, non vero sub tabernaculis aut tuguriis, apparere videtur ex Sophoclis Αἴ. Μαστιγ. ubi chorus dicit: κεῖμαι ἀμέριμνος (incuratus) οὕτως, ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις (i. e. ὑετοῖς) τεγγόμενος κόμας λυγράς. quod alibi poëta dixit ἐν τελέεσσι. conf. Lucæ ix, 14.

Βόω et βόσκω, f. βόσω et βώσω, et βοσκήσω, (Βοῦς) quasi a βοσκέω. pasco, alo. *ich hüte, weide, (I tend, feed.)* est a specie præstantiori pecorum pascendorum, a βοῦς. Sonus quoque expellentium in pascua agrestium, clamantium *wo, wo*, ad hoc verbum formandum contulit fortasse aliquid: sicut sonus similis *hü hü* ad Germanicum verbum *hüten, (to tend.)* a futuro βοσκήσω est τὸ βόσκημα et ὁ βοσκηματώδης ἀνήρ. ὁ δὲ βοῦς βόσκ' ἐν Περκώτῃ, pro ἔβοσκε, Ο, 548. et quidem regius adolescens. ubi simul poëta ex more suo etymologiam verbi innuit. βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας, ι, 124. αἰπόλια αἰγῶν βόσκουσι ξεῖνοί τε (i. e. μισθωτοὶ) καὶ αὐτοῦ (et ipsius proprii) βώτορες ἄνδρες, ξ, 102. ἃ (κήτεα) μυρία βόσκει Ἀμφιτρίτη, μ, 97, qualia innumera alit mare. κτήματα τόσσα, ἃ καὶ ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι, quæ et in decimam generationem alium non tam illustrem alere possent, ξ, 325. τ, 294. ubi ergo de homine quoque ponitur verbum. ὄφρα ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρα, σ, 363. sic et ρ, 228, βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα, quibus locis de γαστέρι ὡς ἐπὶ ἀλόγου ζώου dictum. et 559, γαστέρα βοσκήσεις. οἷά τε (qua morum ratione,) πολλοὺς βόσκει γαῖα μέλαινα ἀνθρώπους, λ, 364, ubi apte sic ponitur, quasi tales homines sint bestiæ. τάων (ἵππων) Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων, has equas in pastu adamavit, Υ, 223, ubi Boreas cum equabus coiens narratur, et genuisse duodecim pullos. ἔνθα πολλαὶ βόσκονται Ἠελίοιο βόες, pascuntur, μ, 355, *auf der weyde gehen, (were grazing.)* αἰπόλια αἰγῶν βόσκονται, ξ, 104, coll. 102. οὐ τῆλε νεὸς βοσκέσκοντο (imperf. Ionicum, pro ἐβόσκοντο) βόες, μ, 355. ἵππος βοσκομένη λειμῶνι, Π, 151, equa pascens in prato. βοσκομένης ἀγέλης βοῶν, Ρ, 62. ἔλαφος βοσκομένη, δ, 338. ρ, 129. βοσκομένας εὕρητε βόας, λ, 107. ταῦρος βοσκόμενος (ἐν) λειμῶνι, φ, 49. etiam de avibus ponitur Ο, 691, ὀρνίθων ἔθνος ποταμὸν πάρα βοσκομενάων. ab hoc verbo βόσκειν est ἡ βοσκὰς τῶν ὀρνέων, et ἡ προβοσκὶς τῶν ἐλεφάντων, quæ et ἡ προνομαία dicitur, et quæ muscarum quoque est.

βοῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) grandibus oculis prædita. masculinum est ὁ βοώπης, ου, a βοῦς, quod magnum denotat, et ὁ ὤψ, oculus. est epitheton fœminarum majestate quadam formæ conspicuarum. βοῶπις πότνια Ἥρη, Α, 551, 568. Δ, 50. Θ, 471. Ξ, 159, 263. Π, 439. Σ, 239. Υ, 309. conf. εὐρυώπης. Juno est physice aër inferior: et hoc respectu epitheton possit com-

positum dici ex βοὴ, sonitus, quia sint varii aërii ἦχοι, et ἡ ὄψ, vox; quæ tamen compositio esset insolentior. Κλυμένη τε βοῶπις, Γ, 144, una ex honestioribus pedissequis vel ministris Helenæ: a prudentia sic dicta, quasi valde perspicax; vel et ab augusta forma oculorum magnorum, quæ est in laudibus formæ fœmineæ. Φιλομέδουσα βοῶπις, Η, 10, uxor Areithoi principis. Ἁλίη, Σ, 40, una Nereidum. a parte formositatis istius ergo appellatur forma augusta et venerabilis.

βραδὺς, δεῖα, δύ. (Ἄω) tardus, non celer, non alacer. *schwer, langsam, (heavy, slow.)* est a βαρὺς, per transpositionem τοῦ ρ, et interserto δ. *ein schwerfälliger, (an unwieldy man,)* gravis corpore, non levis et igneus. βραδέες δέ τοι ἵπποι segnesque tibi sunt equi, Θ, 104. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκὺν, consequitur certe tardus celerem, Θ, 329. et 330, ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα. *der langsame und schwere ereilet den schnellen, (the slow and heavy overtakes the swift.)*

βραδυτὴς, ῆτος. ἡ. (Ἄω) tarditas. οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε, inquit equus, loquens per miraculum, Achilli, Τ, 411, et ἡ νωχελίη est idem.

βράσσων, ονος. ὁ ἡ. (Ἄω) est comparativus Ionicus a βραδὺς, pro βραδίων. tardior, segnior, obtusior. ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Κ, 226, mens tardior ei est. *er kömmt nicht gleich auf was, (he is dull of apprehension.)* alii autem h. l. hoc βράσσων habent pro participio, a βράσσω (pro βράζω) ferveo, æstuo velut aqua ad ignem *siede und walle, (boil and bubble:)* ut sit νόος βράσσων, ὁ βρασσόμενος καὶ οὐχ ἑστηκὼς ἐφ' ἑνὸς, *der unruhig bald auf diess bald auf jenes fällt, (an unsteady person who does not stick to one thing,)* διὰ τὴν ἀγωνίαν; et translatum ἀπὸ τῶν βρασσομένων ὑδάτων. sed præstat prius.

βραχίων, ονος. ὁ. (Ῥίκω) brachium, quo extendimus nos ad prehendendum. est ab antiquo ῥίκω, f. 2. ῥακῶ, præfixo æolice β. γυμνωθέντα βραχίονα, Μ, 389. τύψεν δουρὶ, Ν, 529. et 532, ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος, ubi quidam manum intelligi volunt. Sed confer, πρυμνὸν βραχίονα, Π, 323, ubi vides, esse ad humerum. et 510, coll. 517. εὐρέες ὦμοι, στηθεά τε, στιβαροί τε βραχίονες, σ, 68, ut ergo sint brachia illa musculosa.

βράχω, (Ῥάω) sonum durum edo; qualem fracta dura solent si rumpuntur vi. *ich krache, (I crack.)* ἔβραχε χαλκὸς δεινὸν ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος ὀρνυμένου, graviter sonuerunt arma ferrea in pectore regis se concitantis, *es prasselten die waffen an seinem leibe, (his armour rattled on his body.)* Δ, 420. ergo de strepitu armorum collisorum inter se. ἔβραχε χάλκεος Ἄρης, Ε, 859, ubi arma sunt personificata, et ingens strepitus et crepitus eorum clamori adsimilatur. et 838, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ, valde crepabat axis currus sub pondere vectorum. et 868, τόσον ἔβραχε Ἄρης, quod et de μεγάλῃ βοῇ τῶν ὁπλιτῶν potest apte intelligi. nam in pugnis valde clamabatur. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ, Μ, 396. Ν, 181. Ξ, 420, arma quæ in corpore gestabat valde crepabant. sic Π, 566, τεύχεα φωτῶν. et 468, ὁ δὲ ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων, de equo letaliter vulnerato, ille gemebat duro sono, vitam exhalans. βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα, alta fluenta graviter resonabant, Φ, 9, a strepitu incidentium virorum in aquam. et 387, βράχε δ' εὐρεῖα χθὼν, a strepitu pugnantium. et hoc verbum, ut re vera ὀνοματοπεποιημένον, nullum habet futurum. sed βρέχω, quod stridorem pluviæ exprimit, habet.

βρέγμα, vide sub βρεχμὸς, et ἰωχμός.

ΒΡΕ΄ΜΩ, f. μῶ. fremo. *ich brumme, brause, (I roar, rage.)* est vox ex sono ipso facta: et dicitur de igne, vento, undis; improprie etiam ὁ ἀλαζὼν, ὁ ἀπειλητὴρ, dicitur βαρὺ βρέμειν, *zu sausen und brausen, (to chafe and storm.)* κῦμα θαλάσσης αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, Β, 210, ubi alii legunt μεγάλα, neutrum plur. adverbialiter. κῦμα χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, Δ, 425. ἄνεμος μέγα βρέμεται χαλεπαίνων, Ξ, 399, de vento in sylvis sonante.

βρέφος, εος. τό. (Τρέω) infans. et quidem apud poëtam infans qui in utero materno coagulatur quasi et formatur. nam est a τρέφω, mutato τ in β. ἵππον, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, Ψ, 266, equam, gestantem utero fœtum ex asino conceptum. Vide sub ἡλικία, παῖς, et ἔμβρυον.

βρεχμὸς, οῦ. ὁ. (Ῥέω) sinciput, τὸ ἄνω τοῦ μετώπου, pars capitis supra frontem. idem dicitur et τὸ βρέχμα et βρέγμα. est a βεβρέχθαι, nam, præter quod ibi est os tenuissimum capitis, in infantibus etiam ibi est diu mollis et humida pars capitis. ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐπὶ βρεχμὸν, Ε, 586. ab eodem βρέχω est ἡ βροχὴ, madefactio; et βρύχιος, madidus, submersus: unde Germanis est, *ein bruuch, (a marsh,)* paludosa regio.

βριαρὸς, ά, όν. (Ἄω) gravis, ponderosus, firmus, robustus. κόρυθα βριαρὴν, galeam gravem et firmam, *den starken helm, (the strong helmet,)* Λ, 375. ἐν κόρυθι βριαρῇ, Π, 413, 579. τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, Σ, 610. τρυφάλειαν κρατὶ περιέθετο βριαρὴν, Τ, 381. νευστάζων κόρυθι, Τ, 162. καὶ κόρυθα, Χ, 112. est ergo in poëtâ epitheton galeæ, notatque ἰσχυρὰν καὶ βαρεῖαν. hinc est nomen proprium ὁ Βριάρεως, ω. qui et ὁ Ὀβριάρεως..

βρίζω, f. ξω. (Ἔω) dormito, sedeo deses et gravis. nam est a syllaba intensiva βρὶ, quæ a βαρὺ orta est, et ab ἵζω, sedeo, quiesco, compositum verbum, quasi βαρὺ ἵζω. et per metaphoram notat τὴν παντελῆ ἀμέλειαν, prorsus incurius sum. ἔνθα οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα, οὐδὲ καταπτώσσοντα, Δ, 223, ibi non sane dormitantem vidisses eum, neque paventem: i. e. potius valde alacrem et intentum,

et animosum. contrarium est ἀβρίζω, non dormio, Eurip. Rhes. 730. et inde est adverb. ἀβρὶξ, vigilanter, ἐγρηγόρως.

βριήπυος, ου. ὁ. (Ἔπω) est epitheton Martis, διὰ τὸ μεγαλόφωνον. nam in prœliis antiquis cum multo clamore concurrebatur: unde pugna dicitur βοὴ, et ἀϋτὴ, et φύλοπις. est a syllaba intensiva βρὶ, et ἠπύω, sono. graviter clamans. N, 521, βριήπυος ὄβριμος Ἄρης.

βριθοσύνη, ης, ἡ. (Ἄω) gravitas, pondus. *die schwere, (weight.)* μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνη, E, 839, ubi de Minervâ est sermo, in currum unâ cum Diomede adscendente: et ipsa est ἡ φρόνησις. quomodo autem βάρους αἰτία ἡ ἀβαρὴς Ἀθηνᾶ? τὸ νοητὸν μὲν ἀληθῶς ἀβαρὲς, prudentia et consilium in se pondus materiale non habet: βάρος δὲ ἔχειν φαίνεται ὡς αἰσθητόν: ὅτε κατ' αἴσθησιν ἐπιφαίνοιτο, si sensibus corporis se velut materiale quid sisteret, tunc sane pondus magnum haberet, ob multitudinem cogitationum et consultationum. poëta autem personificat prudentiam. et vide, poësis est oratio sensualis. Minerva enim est consultrix et rectrix prudentia personificata. πέσε δὲ λίθος εἴσω βριθοσύνῃ, M, 460, lapis intro cecidit suo pondere.

βριθὺς, εῖα, ύ. (Ἄω) gravis, vergens deorsum, premens, *schwer, drückend, (heavy, oppressive.)* possit quidem hæc vox esse ab ἰθύω, dirigo cum impetu, et syllaba intensivâ βρὶ, factâ ex ἔρι, valde: sed præstat, ad βαρὺς eam referre. ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, hastam gravem, E, 746. Θ, 390. Π, 141, 802. T, 388. α, 100. nam μεγάλα καὶ στιβαρὰ (magna et valida solidaque) σώματα sunt βριθέα.

βρίθω, f. βρίσω. (Ἄω) sum gravis et plenus. *bin schwer und dicht, (I am heavy.)* it. gravem me præbeo, *falle schwer, (I fall heavy.)* it. præpondero, *ich überwiege, (I outweigh.)* sum potentior. ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἵπερ τὸ πάρος ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ ὑσμίνας, sic enim invaluerunt Lyciorum duces, qui et antea magno impetu sunt in pugnis, M, 346, 359, quod Arcades dicunt ἐπεζάρησαν: unde Euripides, ἐπεζάρει Σφίγξ. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν, P, 233, rectâ in Danaos, gravem impetum facientes gradiebantur, *mit aller macht ansetzend, (attacking with all their force:)* cujus oppositum est ἐλαφροὶ καὶ ἀβαρεῖς πολέμιοι, καὶ μαλθακοί. et 512, τῇδε (hac parte) γὰρ ἔβρισαν κατὰ πόλεμον, gravem impressionem faciebant pugnando. σταφυλαῖς μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν, uvis valde gravatam vineam, Σ, 561, *die schwer mit trauben behänget ist, (heavily laden with grapes,)* nam πᾶν φυτὸν οἰκείῳ καρπῷ πληθύον, βρίθειν ἐκείνῳ λέγεται. quod et in mediâ forma exprimitur, Θ, 307, ἥτε (μήκων, papaveris caput) ἐν κήπῳ καρπῷ βριθομένη, ubi subaudiendum vel ἐστὶ, vel participium est pro indicativo βρίθεται. ὑπὸ λαίλαπι βέβριθε χθὼν, a nimbo procelloso obruta gravatur terra, Π, 384, quod πολλὴν ἐπομβρίαν (pluviæ multitudinem decidentem) δηλοῖ, ὡς βαρυτέρας τηνικαῦτα γινομένης τῆς γῆς, καὶ μάλιστα τῆς μελαίνης, *das schwarze gute erdreich wird schwerer vom vielen regen, (black good mould becomes heavier with much rain.)* cæterum βιβριθα, ας, ε, est præteritum medii. θεοῖς ἐνέπεσε ἔρις βεβριθυῖα, Φ, 385, quam et βαρεῖαν vocamus, *ein schwerer zank, (a grievous dispute.)* τράπεζαι σίτου καὶ κρεῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασι, *sind schwer und dichte voll besetzet, (are heavily and closely covered.)* ο, 333. βεβρίθει (sc. ἡ ναῦς, et est plusquamp. med.) δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν, dense stipata intus ad oras suas erat, π, 474. *war voll davon, war die schwere menge drinnen, (was full of them, contained a great number of them,)* et hic ablativus cum hôc verbo magis in usu recentioribus, quam genitivus. ταρσοὶ τυρῶν βρῖθον, pro ἔβριθον, crates plenæ erant caseorum, ι, 219. *waren voll käse, (were full of cheese,)* ἔγεμον, ἢ, βάρος εἶχον ὑπὸ τῶν τυρῶν, *waren schwer beleget, (were heavily laden.)* ἔεδνοις βρίσας, donis sponsalibus præponderans præ aliis procis, ζ, 159, *der übergewichte hat an gaben, (having a superabundance of gifts.)* νικήσας τοὺς ἄλλους μνηστῆρας ἔδνων πλήθει, διὰ τὸ δηλαδὴ τῆς κόρης περιμάχητον, *weil die freier sich um sie reissen, und einer dem andern mit brautgeschenken es zuvor thun will, (because the suitors quarrel on account of her, and one endeavours to surpass the other in presents.)* et est metaphora ἐκ τῶν σταθμιζομένων ῥοπῶν, quando lanx altera pondere est gravior. δένδρεα βρίθει καρπῷ, arbores gravantur fructu, τ, 112, *mit frucht beladen dass die zweige biegen, (so laden with fruit that the branches bend down.)*

βρομέω, f. ήσω. (Βρέμω) fremo cum murmure, *ich brumme, summe, (I hum, buz.)* ὡς ὅτε μυῖαι ἐν σταθμῷ βρομέωσι κατὰ πέλλας περιγλαγέας, Π, 642, ubi de muscarum multarum sono in casa rustica circa vasa lactis ponitur.

βρόμος, ου. ὁ. (Βρέμω) fremitus, *das brausen, das geprassel, (noise, rattling.)* οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο οὔρεος ἐν βήσσαις ὅτε ὤρετο καίειν ὕλην, Ξ, 396, et ποτὶ est ibi adverbialiter, *dazu, (thereto.)* ad ignem super accedens fremitus. Vide ἄβρομος.

βροντάω, f. ήσω. (Βρέμω) tono, *ich donnere, (I thunder.)* βροντήσας δ' ἄρα (Ζεὺς) δεινὸν, ἀφῆκε κεραυνὸν, Θ, 133. δεινὸν τ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Υ, 56. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνὸν, μ, 415. ξ, 305. αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου ὑψόθεν, υ, 103, coll. 101. et 113, ἦ μεγάλα ἐβρόντησας (ὦ Ζεῦ) ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Βροντὴ, ῆς. ἡ. (Βρέμω) tonitru. *der donner, (thunder.)* quæ est quasi σάλπιγξ Διός. est a βρέμω, fremo, ejusque præt. perf. med. βέβρομα. si eadem res lenius exprimenda est, vocatur κτύπος, et κτυπεῖν: sed si additur, μεγάλα ἔκτυπε, extollitur hæc vocabuli lenitas in grandem significatum, uti e. c. est Θ, 75. ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς ἡ ἄελλα εἶσι πέδονδε, N, 796, una cum tonitru Jovis procella it per cam-

pum. Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν δεινήν τε βροντήν, Φ, 199. Ζηνός τε βροντῇ, υ, 121. collato 101, seqq. ubi per tonitru signum a Jove datum narratur.

βρότειος, α, ον. et βρότεος, α, ον. (Ῥέω) etiam ὁ ἡ βρότειος. humanus, ad mortalem pertinens. φωνῇ βροτέῃ, voce humana et articulata, τ, 545, ubi de aquila loquente sermo est.

βρότεος, vide supra.

βροτόεις, εσσα, εν. (Ῥέω) cruore infectus et maculatus. *mit menschenblut besudelt, (distained with human blood.)* nam de humano cruore solo ponitur ὁ βρότος. ἔναρα βροτόεντα, spolia cruenta, Z, 480. Θ, 534. K, 528. O, 437. P, 13, 540. X, 245. βροτόεντα ἀνδράγρια, Ξ, 509, cruentas exuvias.

βροτολοιγὸς, οῦ. ὁ. (Λοιγὸς) est ὁ ἀνδροφόνος, homines mortales cruenta morte decumbere faciens. et est epitheton solius Martis, i. e. belli. est ergo ὁ βροτοὺς λίγων, i. e. κατακοιμίζων εἰς ὕπνον τανηλεγῆ καὶ νήγρετον, ὁ φθείρων βροτούς. simul tamen connotatur ὁ βρότος, cruor. Ἄρες βροτολοιγὲ, E, 31, 455. et 846, ὡς δὲ ἴδε βροτολοιγὸς Ἄρης Διομήδεα δῖον. Ἕκτωρ, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ, Λ, 295. Εὐρύαλος, Θ, 115. Λεοντῆα, ἶσον, M, 130. Πηλείωνα, Y, 46. ἡ κυνόμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα, Φ, 421. etiam malus medicus, homines occidens, hoc scommate appellatur; maxime si puerperis male consulit; qualis et αἰσχρολοιχὸς dicitur, διὰ τὸ παραίτιον γίνεσθαι τοῦ μὴ κύειν τὰς γυναῖκας, quando datis medicamentis conceptionem impedit vel conceptum expellit. nam ἡ λοχὸς, οῦ, est gravida, parturiens; et ἡ λοχεία, ας, est, partus, parturitio. et ὁ ἡ λόχιος est adjectivum, ad partum et puerperium pertinens.

βροτὸς, ἡ, όν. (Ῥέω) mortalis, fluxus, instabilis, caducus. est a ῥέω, ῥοτὸς, et æolice præfixo β. notat ergo τὸν ῥοῇ ὑποκείμενον, καὶ ἐν ῥοῇ, ἄνθρωπον, τὸν ῥευστὸν, i. e. φθαρτόν. oppositum ejus est ἄφθαρτος, ἀθάνατος, ἄμβροτος. οἷοι νῦν βροτοί εἰσι, E, 304. M, 383, 449. Y, 287. nam poëta ducentos pæne annos post Trojana tempora vixit: et genus hoc vivo jam decrescebat Homero. βροτὸς ἀνὴρ, sic plene dictum, i. e. ἄνθρωπος θνητὸς καὶ φθαρτὸς, E, 361, 604. Σ, 85. et in opp. ad ἀθάνατον, Y, 22. βροτοῖς καὶ θεοῖς, O, 98. T, 2. γ, 3. ι, 2, ubi, ut a parte præstantiori, simul omnia viva sub sole intelliguntur. sic et A, 2. δειλοῖσι βροτοῖσι, miseris mortalibus, X, 31, 76. Ω, 525, coll. 533, οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι. sic, ὀϊζυροῖσι, N, 569. εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι, K, 83, 386. Ω, 363. βροτοῖς χάρμα dicitur vinum, Ξ, 325. εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι, Z, 142, coll. H, 446. βροτῷ εὐνηθεῖσα θεὰ, B, 821. βροτοῖσι ἔχθιστος, I, 159. μερόπεσσι βροτοῖσι, B, 285. τίς μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσαι, ὅσπερ θνητός τ' ἐστι, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε, aliquis mortalis potest hoc efficere homini alteri, Σ, 362, et ὅσπερ pertinet ad βροτός. ἔτλην δὲ, οἷα οὔπω τὶς ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, inquit Priamus, Ω, 505. σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος, Ψ, 331. κῆρες, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, M, 327. ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, quasi vivi, Σ, 539. περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, laudo te supra omnes, N, 374. Θ, 487. στρεπτὴ δὲ γλῶσσα ἐστὶ βροτῶν, Y, 248. ἀθάνατον θεὸν ὧδε, βροτῶν ἕνεκα, στυφελίζειν, sic duriter tractare, Φ, 380, coll. 463. Ἕκτωρ φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσὶν, Ω, 67. et 464, ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην, palam. ἡ μὲν γὰρ (uxor mea Penelope) βροτός ἐστι, σὺ δ' (O Calypso) ἀθάνατος καὶ ἀγήρως, ε, 218, ubi vides genus commune. et 197, ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν, coll. 199, ubi Nymphæ apponuntur alia, et 93. et 334, Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα, νῦν δὲ θεά. οὐκ ἔστι οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, ζ, 201. ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς, ψ, 187. et 226, εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει. ἢ μὲν χυθῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι, π, 212, ubi βροτὸς simpliciter positum pro ἄνθρωπος. sic et η, 210. θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται, accusant, culpam in deos conferunt, α, 32. ὅσοι νῦν βροτοί εἰσι ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, Θ, 222. ὃς περὶ μὲν ἐστὶ βροτῶν νόον, qui intellectu omnes homines superat, α, 66. βροτῶν εἴδωλα καμόντων, mortalium defunctorum umbræ apud inferos, λ, 475. πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, μ, 341. vide porro, B, 248. Γ, 223. I, 541. N, 244. Ω, 43, 565. α, 337, 282. δ, 397. 78, 190, 196, 197, 692. ζ, 149, 153, 160, 119. λ, 217, 286. μ, 77. ν, 312, 129, 180, 200, 297. ο, 320, 253, 255, 491, 342, 407. π, 148. ρ, 386, 519. σ, 84, 115. τ, 107, 170, 567, 330, 360. ω, 266. et in plurimis hisce locis simpliciter est pro ἄνθρωπος. βρέτας Ζηνὸς ἢ Διὸς τρόπαιον, simulacrum Jovi sacrum ob fusos hostes, Eurip. Phœn. 1256, 1482. Heraclid. 937, 936.

βρότος, ου. ὁ. (Ῥέω) inquinatio a cruore, μολυσμὸς ἐκ τοῦ ῥέοντος αἵματος. nam est indidem a ῥέω, quasi ῥότος, æolice præfixo β. ὕδατι ἀπονίζοντες βρότον αἱματόεντα, H, 425. sic, ἀπολούσῃ, Ξ, 7. ἀπολούσειαν, Σ, 345. ἀπολούσασθαι, Ψ, 41. ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλῶν, ω, 188.

βροτόω, f. ώσω. (Ῥέω) cruore oblino, maculo. βεβροτωμένα τεύχεα, λ, 41, cruentata arma.

βρόχος, ου. ὁ. (Ῥάω) laqueus, *eine schlinge, (a halter;)* quo collum eliditur et anima suffocatur. et apparet, a βρόχειν, aut ὁ βρόγχος dictam esse hanc rem: proprie enim restim aptatam ad suspendium notat; *eine schleife, (a noose,)* qualis est qua capiuntur et necantur turdi. ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν, i. e. ἐκδήσασα ὑψόθεν βρόχον, cum nexuisset laqueum ex alto, λ, 277, i. e. cum ipsa se necasset suspendio: et sermo est de Jocasta vel Epicasta, matre Œdipi. πάσαις (δμωαῖς ἐκείναις) ἦσαν βρόχοι ἀμφὶ δειραῖς, (circum colla) ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν, χ, 472, coll. 462, seqq. sic οἱ Λυκαμβίδαι ipsi se necarunt, non ferentes Archilochi opprobria: cujus poëtæ nomen poni solet ἐπὶ τῶν σκώπτειν εὐφυῶν, et si quis aliqua injuria illata provocasset ejusmodi derisorem, dicebatur, Ἀρχίλοχον πεπάτηκας, quasi diceretur,

πεπάτηκας σκορπίον ἢ ὄφιν ἢ κακὴν ἄκανθαν, magno tuo malo malam bestiam irritasti.

Βρόω, f. βρώσω, (Βοῦς) pasco me, comedo, *ich esse, (I eat.)* præsens dicitur et βρώσκω, a βρόω. imo et βιβρώθω, f. βιβρώσω. est a βόω, interserto ρ. λέων, βιβρωκὼς βοὸς, χ, 403, qui de bove comedit, non vero totum. et est phrasis Attica, qua genitivus ponitur si pars alicujus rei est indicanda. δράκων βιβρωκὼς κακὰ φάρμακα, Χ, 94, pastus mala medicamina, *der giftige kräuter gefressen hat, (which has eaten poisonous herbs.)* χρήματα δ' αὖτε κακῶς βιβρώσεται, β, 203, bona porro male devorabuntur. et est fut. 3. formæ passivæ. per κακῶς notatur ἡ βία, vis. ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, crudum vorares Priamum, Δ, 35, optat. a βιβρώθω.

βρύκω, vide sub ἀναβρύχω.

βρύχιος, vide sub βρεχμός.

βρύχω, f. ξω. (Ῥάω) dentibus frendeo; in genere, sonum durum edo. ut ergo videas, pertinere hoc verbum quoque huc, ubi plura alia ex sono ficta verba vidimus. βέβρυχε κῦμα πρὸς ῥόον, Ρ, 264, ubi sermo est de ostio fluminis, cui in mare influenti occurrit unda maris, et sonum ex collisione facit. ἀμφὶ πέτρῃ δεινὸν ἐβεβρύχει, sc. θάλασσα, circa petram horribili modo resonabat, μ, 242. ubi echo sola notatur. βεβρυχὼς, Ν, 393, de heroë moriente ex vulnere, qui cum sono et fremitu indignante moritur. sic et Π, 486, frendens.

βρύω, f. σω. (Ῥέω) circumfluo, plenus sum, scateo, pullulo, protrudo affatim, germino. est a ῥύω, fluo, præfixo β. maxime proprie dicitur ἐπὶ τοῦ τὴν ἐλαίαν ἀνθεῖν: deinde de omnibus plantis, et de terra; et de aquis πηγημαίοις, sicut τὸ βλύζειν. ἡ βρύσις, scaturitio, germinatio, est a βρύω. ἐλαία βρύει ἄνθεϊ λευκῷ, olea pullulat flore albo, Ρ, 56, i. e. ἄνθει πλήρης *blühet über und über, (is in full bloom.)* hinc et metaphorice, abunde habeo, cum casu sexto. βρύω προβάτοις, Aristoph. Nub. 45. Vide sub ἀναβρύχω.

βρώμη, ης. ἡ. (Βοῦς) cibus, *das essen, (food.)* est a præt. pass. βέβρωμαι, a βρόω. et ab eodem præt. pass. est et τὸ βρῶμα, id quod edi solet. μνησόμεθα βρώμης, memores erimus edendi, κ, 177, i. e. φάγωμεν. et 379, βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος, cibum et potum non attingis. et 460, ἀλλ' ἄγετε, ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. Sic et μ, 23. et 302, ἀλλὰ ἕκηλοι ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη. Vide ἐδωδή.

βρῶσις, εως, ἡ. (Βοῦς) cibus, *die speise, (food.)* it. ipsa edendi actio, *das essen, (the act of eating.)* est a 2 pers. præt. pass. βέβρωσαι, a βρόω, f. βρώσω. οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, Τ, 210, nec potus nec cibus. ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε παρτιθεῖ, α, 191. ἀλλὰ δότε ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε, ζ, 209, 246. ὄφρα ἐν νηῒ βρῶσις τε πόσις τε, κ, 176, dum est in navi cibus et potus. sic μ, 320, ἐν νηῒ ἐστίν. πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπαντα, ν, 72. ὅς δή τοι ταρίχευ βρῶσίν τε πόσιν τε, ο, 489. Vide βρώμη.

βρωτὺς, ύος. ἡ. (Βοῦς) cibus, *die speise, (food.)* est a 3 pers. præt. perf. passivi, βέβρωται, a βρόω, f. ώσω. et est vox Ionica, sicut ἡ ἰδητὺς, ὀτρυντὺς, κτιστὺς, *die stiftung, (the founding, building,)* etc. ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον, Τ, 205, vos ad cibum cohortamini me, i. e. εἰς δεῖπνον. οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, σ, 406, ubi confer κεύθω.

βύβλινος, η, ον. (Φύω) ex βύβλῳ factus. ὅπλον νηὸς βύβλινον, φ, 391, funis nauticus ex cortice plantæ, quæ βύβλος vocabatur, contortus. et quia φυτὸν illud Ægyptiacum simile fere erat cannabi, hinc et pro καννάβινος positum intelligi potest. imo et in genere, quod ἐκ φιλύρας est contortum.

βύβλος, ου. ἡ. (Φύω) est φυτόν τι, ex quo fiebant chartæ in Ægypto, etiam funes. hinc et charta pura dicebatur βύβλος: sed si inscripta esset, mutata vocali eadem dicebatur ἡ βίβλος, liber, et τὸ βιβλίον, libellus. cæterum est ex φύω. erat et urbs quædam Asiæ ἡ Βύβλος, a qua οἶνος Βύβλινος nomen habuit.

βυθὸς, ὁ, vide βυσσός.

βύκτης, ου. ὁ. (Μύω) qui ruit ad fundum. it. qui implet objecta, et explet. nam est a βύω, expleo. turgere faciens, inflans; deinde et, impetuosus. βυκτάων (βυκτῶν) ἀνέμων, ventorum vehementium, κ, 20, implentium ea, quæ obstant sibi. notat σφοδρὸν, καὶ κατὰ βυθοῦ ἀϊκτόν: per adjunctum etiam, ἠχητικόν.

βύρσα, ης. ἡ. (Μύω) corium, in specie bovis. nomen ipsum in poëta non exstat, parabola tamen de βύρσα est Ρ, 389—393, ubi de præparatione ejus antiqua sermo est: nam poëta videtur ignorare παττα λευομένας τὰς βύρσας ἢ θρανευομένας, ut Atticus homo dixisset. cæterum est nomen a βύειν, contexit enim antea carnes bovis, et post præparationem contegit alia. ab eodem verbo est et ἡ ἀκροβυστία, cutis quæ glandem contegit.

βυσσοδομεύω, (Δίω) in imo fundo construo. ponitur de consiliis clam deliberatis, *ich berathschlage und beschliesse im grunde des herzens und tief bey mir selber, (I consider and resolve in the bottom of my heart and within myself.)* ab ὁ βυσσὸς, fundus imus, et δομέω, struo, ædifico: cui insertum est υ Æolicum. vox poëtica, audacter sed belle composita, ἐπὶ κεκρυμμέναις βουλαῖς, quales struunt magni et prudentes principes. κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων, θ, 274, de Vulcano, arcanas insidias struente Marti. ἐγὼ λιπόμην (inquit Ulysses, in antro Polyphemi,) κακὰ βυσσοδομεύων, εἴπως τισαίμην, ι, 316. μνηστῆρες, ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, (loquentes) κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον, struebant, ρ, 66. et 465, ἀκέων κίνησε κάρη, (tacitus movebat caput, Ulysses,) κακὰ βυσσοδομεύων. sic et 491. υ, 184, coll. 5. sic ejusmodi audaci sed pulcra metaphora dicit poëta, μῆτιν ὑφαίνειν, et, φυτεύειν πῆμα.

βυσσὸς, οῦ. ὁ. (Μύω) fundus, profunditas. *die tiefe, der tiefe grund, (depth.)* proprie dicitur de altitudine aquæ, imus gurges. dicitur idem et, ὁ βυθὸς, οῦ. ἡ δὲ, (Ἶρις) μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν (in fundum maris) ὄρουσεν, Ω, 80. hinc est, cum α intensivo, ὁ ἡ ἄβυσσος, cujus fundus imus est valde altus. a βύω, obtego, nam fundus maris est alte contectus. ἡ σιπύη, ης, penus, arca panaria, quasi σιτοβύη, ab ὁ σῖτος, panis, et βύω, oppleo, cohibeo. Aristoph. Plut. 807. Equit. 1295. ἡ ἀρτοθήκη.

βύω, f. ύσω. (Μύω) obstruo, impleo, contego. est a μύω, ob cognationem τοῦ μ et β, et quia, quæ explentur, comprimuntur quasi. τάλαρον, νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, δ, 134, calathum, filo bene elaborato repletum, γέμοντα, καὶ μετὰ ὠθισμοῦ τινὸς μεστὸν, *voll gestopft, (filled quite full.)* notat ergo impletionem, qua quid clauditur quasi, ut nihil recipiat amplius; qua quid turgidum fit et accumulatum. ἡ βύνη, quam Germani *malz, (malt)* vocant, i. e. hordeum maceratum, quod deinde paululum excrevit, et denique tostum est, ejusdem videtur esse originis. verbum est et, βύζω, infarcio, et βυέω. τὸ στόμα ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων, Arist. Plur. 379, os obturans pecuniis. συμβύω, contraho, denso, Aristoph. Vesp. 1105. dicitur idem βύνω, Pax, 644.

βῶκος, ὁ, dorice pro βοῦκος, q. v. et sub ΒΟΥ͂Σ, ad finem.

Βῶλος, ου. ἡ. (Βάλλω) idem. εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ, σ, 373, cederetque gleba sub aratro. est a βάλλω, notatque primario partem terream, quam quis manu prehensam conjicit in alium: vel, quæ subversa procidit.

βωμὸς, οῦ. ὁ. (Βάω) basis. it. ara, altare, *ein altar, (an altar:)* et quidem ὁ πρόσβασιν ἔχων, *der erhöhet stehet, (that stands in an elevated situation,)* qualis semper τῶν δαιμόνων: ἐσχάρα autem est vel ἡ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν γινομένη ἐπὶ γῆς, vel, si consecrata, erat ἡρώων tantum, *der halbgötter; ein heerd auf der flachen erde, (of the demigods; a hearth on level ground.)* cæterum βωμὸς est a βάω, nam est quasi βάσις, in quam imponitur sacrum: κτίσμα τι καὶ ἀνάστημα, ἐφ' οὗ ἔστι βῆναί τι καὶ τεθῆναι, *eine erhabene lege-stäte, (an elevated place to lay any thing upon.)* hinc et vox extra sacra est in usu. e. c. Θ, 441, ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι (pro ἀνὰ βωμοῖς) τίθει (ἐτίθει) currum imponebat basi suæ, *sezte den wagen, der kostbar war, auf ein niedrig reinlich gestelle, (placed the chariot, which was a costly one, on a neat low frame.)* sic et η, 100. χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν ἕστασαν, aurei juvenes, i. e. inaurati λυχνοῦχοι in forma κούρων λυχνοφόρων, stabant in apte factis basibus. *auf artig gemachten fussgestellen, (on neatly made pedestals,)* et id in aula regia Alcinoi. hinc divini illi βωμοὶ vocantur ἱεροὶ, ad differentiam aliorum non sacrorum. ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς ἔρδομεν ἀθανάτοις ἑκατόμβας, Β, 305. μηρία ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς, γ, 273. θεῶν ἐτετεύχατο (plusquamperf. pass. ionice, pro ἐτέτευχντο) βωμοὶ, Λ, 807. et hi βωμοὶ sæpe erant αἴθριοι, sub dio stantes, καὶ οὐκ ἔσω ναοῦ τινὸς, ut vides ex Β, 510, βωμοῦ ὑπαΐξας δράκων, collato 307, καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ubi ara erat sub platano arbore. τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα, ζ, 163, ubi manifesto ὑπαίθριος, ut palma arbor ad aram enasci potuerit. ἔνθα δέ οἱ τέμενος (lucus sacer) βωμός τε θυήεις, θ, 363, ad quem et ὁδῖται sacrificabant. βωμὸς δ' ἐφύπερθε (πέτρης) τέτυκτο νυμφάων, ρ, 210, ubi est ὁ ὑπὲρ τῆς πέτρας ad viam publicam. ἢ, ἐκδὺς (exiens) μεγάροιο, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν ἑρκείου ἵζοιτο, χ, 334, ubi in aula sub dio stabat Jovis Hercéi, i. e. tutelaris aulæ, altare. τὴν ἐπὶ βωμὸν ἄγων, Α, 440. et 448, ἑκατόμβην ἑξείης ἔστησαν ἐΰδμητον περὶ βωμόν: et id fiebat ita, ut appareret, Apollini, non vero Chrysæ, haberi hunc honorem redditionis a Græcis. οὐ γάρ μοι ποτὶ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, λοιβῆς τε κνίσσης τε, Δ, 48, nam ad aram, facto sacro, convivium celebrabatur. et loquitur ibi Jupiter. sic et Ω, 69. ἔνθα δέ οἱ (Jovi in monte) τέμενος βωμός τε θυήεις, Θ, 48. et 238, seqq. οὔποτε τεὸν βωμὸν παρῆλθον ἐνθάδε ἔρρων, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρία ἔκηα, inquit Agamemnon ad Jovem. βωμὸν dicit περικαλλέα, bene ornatum: et is ornatus tempore sacri faciendi erat. et 249, πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ. μῆλα ἱερεύσειν ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις, Ψ, 148. ἑσταότες περὶ βωμὸν, ν, 187, coll. 184, s. ἑζέσθην δ' ἄρα τώγε Διὸς ποτὶ βωμὸν, ad aram, χ, 379. nam plerumque βωμοὶ habebant ἀναβάσεις, et gradibus adibantur.

βωστρέω, (Βοῦς) est verbum Ionicum, notans ἐπιβοάω, ἐπικαλοῦμαι, invoco, advoco in præsidium, *rufe an, rufe herzu, (I summon, call to.)* fit hoc verbum a βοάω, f. ήσω. hinc fit βοητάω, contr. βοητῶ, et βωτῶ, a quo apud Herodotum est ἐπιβωτᾷ, inclamat. ab hoc βωτῶ, interserto Sigma et ρ, mutataque conjugatione, fit βωστρέω. sic ab ἐλάω fit ἐλαστρέω: et ἡ χωστρὶς, ίδος, (quasi χωτὶς) ad fodiendum apta, a χέω et χόω. βωστρεῖν δὲ κραταιΐν, μ, 124, invocare, ubi infin. est pro imperativo. τί με βωστρεῖς, Aristoph. Ach. 958, quid me inclamas. sic Theocritus Idyll. 5, 64, τὸν δρυτόμον βωστρήσομεν, (ubi vides, habere et futurum, βωστρήσω) lignatorem vocabimus, coll. 66. ut audiat nostrum certamen musicum.

βωτιάνειρα, ας. ἡ. (Ἄνω) est epitheton terræ, alentis viros fortes, *die brave männer næhret und ziehet, (which produces and nourishes brave men.)* sic vocatur Phthia, patria Achillis, Α, 155. a verbo βόω, f. βώσω, pasco, alo, est ὁ βότης, ου. ionice ὁ βούτης, dorice βώτης, et fœmin. ἡ βῶτις, ιος. hinc est ἡ παμβῶτις, ἡ πάντων τροφός. et ἀνὴρ in tali compositione notat heroëm, virum strenuum et hones-

tum. ergo: *die helden næhrerinn, (the nurse of heroes.)*

βώτωρ, ορος. ὁ. (Βοῦς) pastor, idem ac βοτήρ. βώτορας ἄνδρας, Μ, 302. αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες, ipsius pastores, ξ, 102. κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες, ρ, 200, *hirtenleute, (herdsmen.)*

Γ

Γ, litteram οἱ Ἴωνες dicunt τὸ γίμμα, pro γάμμα. a figura hujus litteræ videtur dicta ἡ γαγγάμη, quæ et ὁ γαγγαμὼν, ὄνος, sagena, *ein zugnetz, (a drag-net,)* it. omentum in corporibus.

γ, mutata in λ, vide sub λήϊον, ad initium.

γαῖα, ας. ἡ. (Γάω) eadem quæ ἡ γῆ. a γάω, gigno, capio. hinc sunt οἱ γαιζῆται, γαῖαν ζητοῦντες aliam, ex sua pulsi. hinc et γαῖος, terræ addictus, ut βοῦς γαῖος, ὁ ἐργατικός. φεύγωμεν φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, Β, 140, coll. 162. et 418, πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν. et 454, ἐς πατρίδα γαῖαν. γυναῖκα ἀνῆγες ἐξ ἀπίης γαίης, Γ, 49. et 244, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ. et 287, καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα, ubi juratur terra. ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει, Η, 124. et 335, ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν. φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ, Θ, 359. πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία, Ι, 564, in diris imprecationibus. γαίης ἄπο πατρίδος, Ο, 335. et 499, φίλην ἐς. πάρος τινὰ γαῖα καθέξει, Π, 629, antequam hunc vel illum terra tenebit, i. e. πρίν τις πέσῃ. ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, Σ, 101. ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μελαίνη πᾶσι χάνοι, Ρ, 416, i. e. hic omnes sepeliantur. γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, Ο, 193, adhuc communis est omnium deorum. et 36, ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς, in jurejurando. ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ γαῖα κατακαλύπτοι, Ζ, 464, ἡ ἐπιχεομένη νεκροῖς. sic Ξ, 114, ὃν Θήβῃσι (in Thebano) χυτὴ γαῖα κατεκάλυψε, qui ibi sepultus est. et Ψ, 256, εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. τότε δ' ἤδη κατεῖχεν αὐτὸν γαῖα μέλαινα, Β, 699. ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα, Ο, 715. κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων, Ω, 54, insensilem enim terram et mutam contumeliose tractat iratus: et sic vocat Jupiter corpus Hectoris mortuum, διὰ τὸ ἀναίσθητον, καὶ διὰ τὸ ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα εἶναι, καὶ βαρὺ καὶ γαιῶδες. σῶμα ζῶντος γαῖα μὲν, οὐ κωφὴ δέ. et hoc aptius dictum, quam illud Ἐμπεδοκλέους τοῦ ποιητοῦ, qui vocat νέκυας, κοπρίων ἐκβλητοτέρους. ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα λαῶν, Β, 95. λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ, Υ, 420. τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, Χ, 64. παρείθη ἡ μήρινθος ποτὶ γαῖαν, Ψ, 869, remissus est funiculus ad terram. et 876, τὸ βέλος ἐπὶ γαίῃ πάγη. δουρὸς ἀκωκὴ ἐν γαίῃ ἐπάγη, Κ, 374, in terra defixa est. ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο, Λ, 378. ἐγχείη ἐνὶ γαίῃ ἔστη, Υ, 279. ἔγχος ἐν γαίῃ ἐπάγη, Χ, 276. τὸ δὲ ἥμισυ κεῖτο ἐπὶ γαίης, Ν, 565. πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσε, Π, 413. ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ, Ρ, 58. et 85, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ κείμενον. ἀνέρος, ὅστε ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθὼς, Ο, 81, qui peragravit multam terram. οὔτι ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει, Ρ, 447. κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι ποταμὸς Ἄξιος, Φ, 158. Ἑωσφόρος, φῶς ἐρέων ἐπὶ γαῖαν, Lucifer lucem nuntiaturus super terram, Ψ, 226. ἠδὲ ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, Ω, 342. et 351, ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν. πολλὰ δοῦρα ἐν γαίῃ ἵσταντο, Λ, 573, Ο, 317. Φ, 69. ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετο ἀϋτμὴ, Ξ, 174. Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, Ψ, 206. σοῦ ὕστερος εἶμι ὑπὸ γαῖαν, Σ, 333, i. e. moriar post te. Ἐριννύες, αἵτε ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, Τ, 259. κονίαις ἐμπεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, prehendit terram palma, Λ, 425. Ν, 508, 520. Ξ, 452. Ρ, 315. πολλοὶ γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, Χ, 17. νέφος δ' οὐ φαίνετο (non videbatur, ostendebat se) πάσης γαίης, Ρ, 373, ubi deest vel præpositio ὑπὲρ, vel adverbium τοπικὸν, e. c. οὔ πη γαίης. αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι, inquit Jupiter, Θ, 24, quæ est phrasis elliptica Attica, pro σὺν γαίῃ. sic: αὐτοῖς ἀνδράσι βεβύθισται ναῦς, navis cum viris submersa est: et, αὐταῖς βουλαῖς ἐξόλοιτο, pereat cum consiliis suis. τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην, Ζ, 19, ambo terram subierunt, i. e. ἔθανον. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε, Η, 99, i. e. νεκρωθείητε, et conf. ὕδωρ. ὅσον οὐρανὸς ἐστὶ ἀπὸ γαίης, Θ, 16. et 46, μεσσηγὺς γαίης καὶ οὐρανοῦ. et 479, εἴ κε νείατα πείρατα ἵκηαι γαίης καὶ πόντου. τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, Α, 270. Κρόνον Ζεὺς νέρθε γαίης καθεῖσε, Ξ, 204. et 200, ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης. sic et 301. ὥς κέν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, Ζ, 282, utinam ei ibi terra dehiscat, i. e. utinam moriatur et ad inferos descendat ipse. sic Xenophon: ἐπεύχομαι, πρὶν ταῦτα ἰδεῖν, μυρίας ἐμέ γε κατὰ γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι. sic et poëta: ἐμοὶ δὲ κέρδιον εἴη, χθόνα δῦναί με. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, Α, 245. et 254, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διῒ ὡς χωομένῳ, ὅτε ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ εἰν Ἀρίμοις, Β, 781, 782. ῥέε δ' αἵματι γαῖα, Δ, 451. sic Θ, 65, Υ, 494. ἐρείσατο χειρὶ γαίης, Ε, 310, innitebatur manu terræ. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα, Κ, 484. εὖτε γὰρ ἠέλιος ὑπερέσχεθε γαίης, Λ, 734. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθεὶς, Ν, 654. et 655. αἷμα ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν. sic et Φ, 18, 19. ἄμφω γὰρ πέπρωται

ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι, Σ, 329, ambos rubefacturos eandem terram fato constitutum est. et 332, ἀλλ' αὐτοῦ (hic) γαῖα καθέξει αὐτόν. et 483, ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε, Vulcanus in clypeo Achillis. ἔνερθε Ποσειδῶν ἐτίναξε γαῖαν ἀπειρεσίην, Υ, 58. et 63, γαῖαν ἀναῤῥήξειε, terram supra dirumperet. et 157, κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν. γαίῃ ἐνεστήρικτο δόρυ, Φ, 168, coll. 164, et ad δουρὶ sequitur relativum ἡ δὲ, 167, quasi præcessisset ἐγχείη. σὺ μὲν ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι, Χ, 482. οἶνον χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν, in libatione sacra, Ψ, 220. et 420, ῥωχμὸς ἔην γαίης, scissura terræ. γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην, υ, 81, sub terram odiosam abeam, ubi sic vocatur ὁ τάφος, ἡ κατὰ τὸν ᾅδην. nam terrā superior est viventium φίλη μήτηρ. ἐς Λῆμνον, ἥ οἱ (Vulcano) γαιάων πολὺ φιλτάτη ἐστὶν ἁπασῶν, Θ, 284, ubi vides, et insulas vocari γαίας. Κρήτη τὶς γαῖα ἔστι μέσῳ ἐν πόντῳ, τ, 172. ὅτε νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη φαίνετο γαιάων, μ, 404. ξ, 302. ὅπου κύθε γαῖα, ubi terra occulit eum, i. e. ubi sepultus sit, γ, 16. et 258, οὐδὲ θανόντι χυτὴν γαῖαν ἐπίχευαν, i. e. sepeliverunt eum. ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς, in jurejurando, ε, 184. ὅπη ἠέλιος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν, κ, 191. sic λ, 18, ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται ἥλιος, i. e. tempore vespertino. (sic et μ, 381.) et 364, βόσκει γαῖα μέλαινα ἀνθρώπους. et 548, τοίην γὰρ κεφαλὴν γαῖα κατέσχεν, de Ajace. et 586, ἀμφὶ ποσὶ γαῖα μέλαινα φάνεσκε, de Tantalo, ostendebat se. ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε ψάμμῳ κυανέῃ, μ, 242. πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει μνηστήρων, ν, 427. ο, 31. οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώπου, πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει, σ, 129, 130. ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι ἧς γαίης, α, 59. et 407, ποίης δ' ἐξεύχεται εἶναι γαίης; πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης (alibi terrarum) ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε, β, 131. σὲ ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης ἀθάνατοι πέμψουσι, δ, 563. ἐφάνη ὄρεα γαίης Φαιήκων, insulæ, ε, 280, nam talibus locis terra opponitur aquæ et mari. sic Germani suum *land, (land)* ponunt. οὔπω τοῖον ἀνήλυθε ἐκ δόρυ γαίης, ζ, 167, stirps succrevit ex terra. τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, η, 25. et 196, πρίν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιβήμεναι, antequam sua in terra consistat. et 269, ἐφάνη ὄρεα γαίης ἡμετέρης. οὔτι ἔγωγε ἧς (propriæ cujusque) γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι, ι, 28. et 84, ἐπέβημεν γαίης λωτοφάγων. φάρμακον, ἐκ γαίης ἐρύσας, κ, 303, nam erat planta. ἑταίρους οὐκ ἐᾷς γαίης ἐπιβήμεναι, μ, 282. θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης, ν, 156, facere lapidem navem. οἵτε γαίης ἀλλοτρίης ἐπιβῶσι, ξ, 85. ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίης υἱὸν, π, 18. et 382, ἡμᾶς ἐξελάσωσι γαίης ἡμετέρης. φόρει δέ μιν ἧς ἐπὶ γαίης, φ, 41, *er hatte den bogen gefuhret in seinem lande, so lange er zu hause gewesen, (he had carried the bow in his own country, while he was at home.)* ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, ψ, 238. ἑσταότε ἐν ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ω, 203. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, β, 80. γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει, ι, 36. et 289, s. ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ κόπτε, ἐκ δ' ἐγκέφαλος ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν. κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ εἴασα, κ, 165. γαίῃ πήξας ἐρετμὸν, λ, 128. et ψ, 276, ἐν γαίῃ. ἐγὼ ποτὶ γαίῃ, λ, 422, ubi conf. ποτί. εὕδων ἐν γαίῃ πατρῴῃ, ν, 188. et 251, χαίρων ᾗ γαίῃ πατρῴῃ. et 294, οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ. γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασε, ξ, 315. ἐν πατρίδι γαίῃ ἥμενος ἢ ἕρπων, ρ, 157. τανύσειέν τε ἐπὶ γαίῃ, σ, 91. ἄνεμος οὐκ ἐπὶ γαίῃ εἴα ἵστασθαι, τ, 200. πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι. α, 21. et 54, κίονας, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι. et 98, ἐπὶ ἀπείρονα γαῖαν. sic et ε, 46. πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν, β, 364. πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν, δ, 268. et 417, πάντα γινόμενος ὅσσα ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται, Proteus. et 523. ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν. ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν, ε, 392. et 398, ὡς Ὀδυσῆϊ ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη. et 408, ἐπεὶ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι. τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω, ζ, 119. (sic et ν, 200.) et 177, ἀνθρώπων οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν. 195. πρὶν Λήμνου γαῖαν ἱκέσθαι, Θ, 301. et 555, εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε, ubi sic τὴν χώραν dicit, *dein land, (thy country.)* Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ι, 166, 106. ὁτέων τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται, κ, 39. et 49, γαίης ἄπο πατρίδος. ὃς (Ἐνιπεὺς ποταμὸς) πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι, λ, 238. νεφέεσσι κάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, μ, 315. ἀλλά τινα ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι, ν, 326. πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς, vagans, ξ, 380. ἵμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ο, 79, ubi ἀπείρονα est epitheton terræ in genere; quantum autem hujus terræ sit jam obeundum, indicat per πολλήν. et 483, οὕτω τήνδ' ἐγὼ γαῖαν ἴδον ὀφθαλμοῖσι. οὗτοι γὰρ κλητοί γε (qui invitari solent) βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ρ, 386. et 418, ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν, celebrabo te. λακτίζων ποσὶ γαῖαν, σ, 98. ὦ γύναι, οὐκ ἄν τις σὲ βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν νεικέοι, τ, 107. et 111, φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα πυροὺς καὶ κριθάς. et 284, χρήματα ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι. ἤγετε ἐμὴν ἐς γαῖαν, υ, 99. οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν, φ, 107. et 122, ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε. τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε πάντες, ω, 106. et 280, ἤτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις ἣν ἐρεείνεις.

γαίειος, et per διάλυσιν γαιήϊος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) ad terram pertinens, nam est κτητικὸν ab ἡ γαῖα. Τιτυὸν, γαιήϊον υἱὸν, η, 324, τὸν γῆς υἱὸν, οἷα ἐκεῖθεν ἀναδοθέντα. simul connotat et τὸν πολυπέλεθρον, καὶ τὰ εἰς σῶμα περιττὸν, nimium corpore et magnitudine staturæ.

γαιήϊος, vide γαίειος.

γαιήοχος, ου. ὁ. (Χάω) est epitheton Neptuni, habens et circumdans terram. nam Neptunus physice est oceanus, imo aqua marina in genere: oceanus vero non solum complectitur terram habitatam, et continet; unde Neptunus etiam ἀσφάλιος dictus: sed et imperat certo respectu terræ, dum causa motuum terræ creditur; et regiones connectit per navigationes. est ergo ab συνέχειν γῆν, Ι, 183. Ν, 43, 59, 677. Ξ, 355. Ο, 174, 201. Υ, 34. Ψ, 584. α, 68. γ, 55. ι, 528.

Γαίω, (Γάω) magnus mihi videor vel vere vel falso, gestio, lætor animo, est a γάω, unde ἡ γαῖα, terra, quæ magna sedes est omnium humanorum apud poëtam de Jove diisque ponitur, vel et semideis quibusdam. sic ὁ Βριάρεως, ω, qui physice est sol, κύδεϊ γαίων, A, 405, gloria gestiens. Ἄρης, κύδεϊ γαίων, E, 906. Ζεὺς ipse, Θ, 51. Λ, 81. imo vera hujus verbi poëtici notio derivanda est ex γάω, capio, gigno: ut sit ὁ γαίων, capiens fructum magnum ex aliqua re cum magna animi securitate et voluptate: et cum addito κύδεϊ, præstantia sua explens se et efferens. hinc est γαῦρος, α, ον, efferens se, gestiens, et γαυριάω, effero me, gestiendo et lasciviendo, ἐπαίρομαι. Theocr. Id. 11, 21.

Γάλα, ακτος. τό. (Γάω) lac, *die milch, (milk.)* et hic genitivus est vel per intersertum κ, pro γάλατος; vel ab inusitato τὸ γάλαξ, cujus genitivo intersertum τ, pro γάλακος. vox ipsa est cum τὸ γάνος ejusdem originis: ut lætificum productum candidi coloris notetur. conf. γανάω. mutationis frequentis του ν in λ, et vice versa, exempla alibi occurrent. cæterum ex themate γάλαξ superest vestigium in, ὁ γαλαξίας κύκλος, via lactea, *die milch-strasse am himmel, (the milky-way:)* etiam in dativo plur. τοῖς γάλαξι, lactibus. ὄϊες ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν, Δ, 434, oves quæ mulgentur quod attinet album lac. ὁ ὀπὸς *(laib) (like a loaf)* γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος *(gerinnen und zusammenlaufen machend,) (causing to curdle and coagulate.)* συνέπηξεν (condensare solet) ὑγρὸν ἐὸν, nitidum et liquidum ante exsistens, E, 902. οὐ ποιμὴν ἐπιδευὴς γλυκεροῖο γάλακτος, δ, 88. et 89, ἐπηετανὸν γάλα, perenne lac. ἥμισυ θρέψας (coagulans) λευκοῖο γάλακτος, ι, 246. ut faciat caseos: alterum dimidium vero servat ad potum ejus diei. et 297, ἄκρητον γάλα πίνων, lac non mixtum aqua, καὶ ἐν ᾧ ἐστὶν ἔτι τὸ τυρῶδες καὶ ἐλαιῶδες καὶ ὀρῶδες. γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος, flos lacti similis colore, κ, 304. ὀρνίθων γάλα apud Aristoph. Vesp. 506, proverbialiter dicitur res suavissima vel summe expetita; vel et, res rarissimæ felicitatis. ὄρνις vero ibi est gallina: ut sit, *hüner-milch, (hen's milk.)*

γαλαθηνός, ή, όν. (Γάω) lactens, lac sugens. νεβροὺς νηγενέας γαλαθηνοὺς, δ, 336. ρ, 127, hinnulos recens natos lactentes, et sermo est de cerva. Vide sub ΘΑ'Ω, prope finem, et Ἀθήνη in R. prope initium.

γαλήνη, ης. ἡ. (Γάω) tranquillitas cœli et maris, *ruhe und heiterkeit der luft und des meeres, (serenity and tranquillity of the air and sea.)* est a τὸ γάλα, hinc et λευκὴ dicitur, sicut τὸ γάλα λευκόν. λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη, κ, 94, ubi sermo est de portu placido, ubi fluctus nulli sentiuntur. tale mare, hanc γαλήνην habens, dicitur μαρμαρέη θάλασσα. in mari duplex est γαλήνη: vel, quando fluctus omnino nulli, ut h. l. vel quando ventus vehemens desinit flare, qualis est ε, 391, ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη. et 452, παῦσεν (deus fluvii illius) ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα, πρόσθε δέ οἱ (Ulyssi) ποίησε γαλήνην: nisi οἱ ibi ad ipsum fluentum pertinet, ut sensus sit, ante se, in ostio suo et ante ostium suum, fecit tranquillitatem maris. sic et μ, 168, ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, non ventis turbata. οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, η, 319, ubi accusativus adverbialiter positus, pro ἐλάσουσι γαληνῶς, agitabunt remis navem placide et tranquille: sicut paullo ante 297, ἀληθείην positum pro ἀληθῶς. conf. ἐλάω ad h. l. hinc est ὁ ἡ γαλήνιος, et γαληνὸς, ή, όν, serenus, tranquillus. ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις, αὖ γαλήν' ὁρῶ, ex fluctibus enim retro rursus tranquilla video, Eurip. Orest. 279, ubi nomen apocopatum, γαληνά, ab sequentibus poëtis est comice detortum, quasi dixisset τὸ ζῶον, γαλῆν. pro quo et dicitur ὁ ἡ γαληνὴς, ἐος.

γάλως, ω, ἡ. (Γάω) est ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή, mariti soror, glos, ἡ ἀνδραδέλφη. nonnunquam sic dicitur et ἡ τοῦ ἀδελφοῦ γυνή. genitivus reperitur et τῆς γάλωος: imo et nominativus ἡ γαλόως, τῆς γαλόω. masculinum ejus est ὁ δαὴρ, έρος, i. e. ὁ ἀνδράδελφος, mariti frater: hinc deberet esse ἡ δάειρα. sed quia ἡ Δάειρα (quæ et ἡ Δαῖρα) ut nomen proprium in usu esse solebat, et notare ἀδελφὴν Στυγὸς, quæ præposita erat τῇ ὑγρᾷ οὐσίᾳ, et contraria Cereri: hinc eam vocem de hominibus non adhibet poëta. in poëta semper occurrit forma ἡ γαλόως, in declinatione Attica. γαλόῳ, Γ, 122, ubi est dativus sing. ἐς γαλόων, sc. δῶμα, Z, 378, 383, ubi est genit. plur. δαέρων, ἢ γαλόων, Ω, 769. γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες, X, 473, ubi est nom. plur. facta vox a τὸ γάλα, διὰ τὸ γαλήνιον καὶ προσηνὴς τῆς κατὰ ἀγχιστείαν ἐγγύτητος: quia ibi serenior est conversatio.

γαμβρός, οῦ. ὁ. (Δάω) gener, *ein schwiegersohn, tochtermann, eidam, (a son-in-law, daughter's husband.)* est ab ὁ γάμος, quasi γαμηρός. apud recentiores autem id nomen et ad alios affines extenditur, ut iis in genere notet affinem. in poëta tamen et ipso sororum mariti dicuntur γαμβροί. οἷος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι, E, 474, ubi Hector sic dixisse dicitur: *mit deinen schwägern und brüdern, (with thy brothers-in-law and brothers.)* σῆμα γαμβροῖο παρὰ Προίτοιο, signum a genero suo Prœto, Z, 177. et 178, ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ: et σῆμα ibi est species quædam epistolæ. et 248, ἔνθα δὲ γαμβροὶ κοιμῶντο Πριάμοιο, generi Priami regis. γαμβρός κέν μοι ἔοι, I, 142, gener mihi sit. et 284, γαμβρός κέν οἱ ἔοις. γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείου, gener, Λ, 738. Ἀγχίσου, N, 428, coll. 429. et 464, νῦν σε χρὴ γαμβρῷ ἀμύνειν, ὦ Αἰνεία, sororis tuæ marito opem ferre. et 466, γαμβρὸς ἐὼν, sororis tuæ maritus. παῖδες καὶ γαμβροὶ, Ω, 331, filii et generi. υἱάσι καὶ γαμβροῖσι, filiis et generis, γ, 387. ἔχεις Ἑλένην καὶ γαμβρὸς Διὸς εἶς, δ, 569, gener Jovis. εἰ παῖδα ἐμὴν ἔχειν, (θέλοις,) καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, η, 313. ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, θ, 582, s. gener aut socer, qui

duo proximi post ipsam consanguinitatem. γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τ, 406, ubi hi nominativi sunt loco vocativorum, pro γαμβρὲ καὶ θύγατερ, gener mi et filia mea. ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ἐπιλέγεσθαι τοὺς ἀρίστους τῶν ξένων, καὶ γαμβροὺς αὐτοὺς ποιεῖσθαι: ὡς καὶ ἐπὶ Βελλεροφόντου, καὶ Τυδέως, καὶ Πολυνείκους, ἐγένετο. ἐπέκρινον δὲ, οὐκ εἰς πλοῦτον ἀφορῶντες, ἀλλ' ὅτι ὁ μὲν τυχὸν βασιλεῖ ἀνδρὶ ἐῴκει, οἱ δὲ γενεῇ Διὸς μεγάλου ἔικτην, καὶ παῖδες ἀνάκτων ἦσαν, καὶ ὅλως τοιοῦτοι, οἵους οὐκ ἂν κακοὶ τέκοιεν. sic et Moses gener factus.

γαμέω, f. ήσω. aor. 1. ἐγάμησα, et per syncopen ἔγημα. (Δάω) uxorem duco. ἐμοὶ γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, mihi ducenti desponsatam uxorem, I, 399. et 388, κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος, *die nehme ich nicht, (I will not marry her.)* et 391, οὐδέ μιν ὣς γαμέω. et est præsens pro futuro. γήμας δὲ αὐτὴν, Λ, 227, postquam duxerat eam, et conjugium consummaverat comprimendo eam. τοὔνεκα καί μιν (αὐτὴν) γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ Τροίῃ, Ν, 433, et nota ibi causas, cur vir præstantissimus duxerit eam, quia ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἠδὲ φρεσὶ, forma, et arte faciendi opera fœminea, et mente intelligente cordataque, exornata erat largissime. Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, sc. μίαν, Ξ, 121. Αἴγισθος Ἀτρείδου ἔγημε ἄλοχον μνηστὴν, α, 36. ἀνέρος, ᾧτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε, δ, 208, ubi est πρωθύστερον, nam nasci præcedit nuptias: *der mann wird eher geboren ehe er sich verheyrathet, (a man must be born before he can be married.)* cæterum h. l. duo maxime fatales termini vitæ humanæ innuuntur, tempus quo quis nascitur, et tempus quo idem uxorem ducit: nam ex his duobus pendet maxima pars felicitatis vitæ reliquæ omnis. et hæc duo maxime fato continentur. vita ergo viri quasi in duas partes dividitur: a nativitate usque ad nuptias; deinde a nuptiis, quasi ibi sit novæ alicujus vitæ initium. ἤδη μὲν (αὐτὴν) ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος, λ, 178. et 272, γημαμένη ᾧ υἱεῖ. quæ nupsit suo filio, ignara nimirum. et 273, ὁ δὲ, ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας, ἔγημε· μητέρα ἥν, etiam ignarus. et vides, mediam formam poni de fœmina, activam de mare. et 281, τήν ποτε Νηλεὺς γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος, propter ejus pulcritudinem. ἔνθα δὲ ἔγημε γυναῖκα, ο, 241. et 521, μέμονέν τε μάλιστα μητέρ' ἐμὴν γαμέειν. pro γαμεῖν, cupitque maxime matrem meam uxorem sibi ducere. τίς ἄλλος ἔγημεν αὐτὴν, π, 34. ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι, θέσθαι τε γυναῖκα, inquit Penelope ad procos suos, φ, 72, sed me cupientes ducere, et facere uxorem. et 158, νῦν μέν τις ἔλπεται γῆμαι Πηνελόπειαν. ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν, ψ, 149, dicebat aliquis præteriens domum, audiensque concentum musicum, peracta cæde procorum. μητέρα δὲ, εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, α, 275, si ei libet nubere. ἄνωχθι δέ μιν (matrem tuam jube vel hortare) γαμέεσθαι ἀνδρὶ, nubere viro, β, 113. et 128, πρίν αὐτὴν γήμασθαι ᾧ κε ἐθέλῃ, nupsisse cui voluerit. ἤδη γὰρ πατήρ καὶ κασίγνητοι κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι, hortantur eam nubere ei, ο, 17. ἡ δὲ ἂν γήμαιτο, ὅς κεν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι, π, 392. sic et φ, 162. γήμασθαι ᾧ κε ἐθέλῃς, σ, 269, ubi est infin. pro imperat. et 288, πρίν σε τῷ γήμασθαι ὅστις ἄριστος. μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες γήμασθαι, valde me hortantur parentes nubere, τ, 159. et 531, γήμασθαι οὔ με εἴα, nubere me alicui non sinebat. σῇ μητρὶ κατάλεξον, γήμασθαι, ὅστις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃ, υ, 335. et 342, κελεύω αὐτὴν γήμασθαι ᾧ κε ἐθέλῃ. hinc sunt αἱ γαμήλιοι ᾠδαὶ, et αἱ γαμήλιοι δᾷδες, et ὁ γαμήλιος πλακοῦς γαμηλιὼν dictus, a quo mensis quidam apud Atticos nomen habebat. et ὁ γαμέτης, ου, i. e. ἀνὴρ, et ἡ γαμετὴ, i. e. γυνή. γαμῆσαι ergo est viri ducentis uxorem: γαμήσασθαι vero sponsæ ductæ.

γαμέω, f. έσω. (Δάω) nuptum do; ἐκγαμίζω. Πηλεύς μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται (ob metrum duplicato Sigma) αὐτὸς, despondebit mihi pater meus uxorem, I, 394, *wird mir eine zufreyen, (will give me a wife,)* dabit mihi uxorem pater meus. ergo γαμέσαι, est parentum dantium uxorem filio.

Γάμος, ου. ὁ. (Δάω) nuptiæ, *die hochzeit, (marriage, nuptials.)* est ὁμίλου συνέλευσις ἐπὶ νυμφίων συναρμογῇ: et est ἔργον πολιτικώτατον, καὶ τῇ φύσει φίλον. vox est a δαμάω, pro δάμος; et confer illud verbum cum suis. est igitur actio, qua duo sub unum jugum domantur. ἐν τῇ (πόλει ἐνὶ) μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν, εἰλαπίναι τε, Σ, 491, ubi πόλις καλὴ et felix in sequentibus describitur. δαίσειν δὲ γάμον, Τ, 299, et nuptiale epulum te instructurum et daturum esse. πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου, Ω, 62, et omnes dii intereratis epulo nuptiali: et ἐπὶ εὐδαιμόνων γάμων σύνηθες τῷ μύθῳ, dicere, quod dii interfuerint nuptiis. l. c. sermo est de Peleo. εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος; α, 226, ex quibus locis apparet, γάμον in specie de epulo nuptiali poni. et 277, οἱ δὲ (συγγενεῖς ἐν δόμῳ πατρὸς) γάμον τεύξουσι. et 249, οὔτε ἀρνεῖται (ἡ Πηνελόπη) στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται. sic et π, 126. ω, 125, οὐδὲ ἠρνεῖτο, οὔτ' ἐτελεύτα. quanquam igitur de epulo ponatur, proprie tamen eum notat actum, quo fœmina nubens primum subjicitur marito. μίμνετε ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, β, 97, inquit Penelope ad procos: exspectate urgentes nuptialem meum diem. sic et τ, 142. ω, 131. οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, β, 196. et 205, ὄφρα κεν ἥγε διατρίβῃ Ἀχαιοὺς ὃν γάμον, quousque illa morabitur Achæos procos, quod attinet nuptias suas. ἐκλελάθοιτο γάμοιο, oblivisceretur nuptiarum, γ, 224. τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον, dantem epulum nuptiale, δ, 3, et 7, τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον, *die götter richtelen ihnen die hochzeit aus, (the gods furnished their wedding:)* i. e. nuptiæ erant felicissimæ. et 17, seqq. describitur festivitas talium nuptiarum, ubi erat μολπὴ καὶ ὄρχησις. et 770, γάμον ἡμῖν πολυμνήστη βασί-

λεια ἀρτύνει. σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ζ, 27, seqq. inquit Minerva ad Nausicaam, i. e. ipsius virginis regiæ cogitatio. et eo loco mos antiquus describitur, quo sponsa amicis sponsi vestes puras dabat nuptiali tempore. ἔθος ἦν, τὰς νύμφας τοῖς τοῦ νυμφίου ἐσθῆτας ἐν τῷ τοῦ γάμου καιρῷ χαρίζεσθαι. et 66, αἴδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι πατρὶ φίλῳ: ubi conf. ἠΐθεος. et regia virgo non narrat patri de nuptiis, quas somnium ipsi indicarat, σωφρόνως καὶ κατὰ λόγον αἰδοῦς. cæterum ex hoc somnio optat postea Nausicaa, ut Ulysses sit is quem somnium indicarat. vide autem, quam scite pingat poëta, aliud agens, cupiditatem virginum nubilium. et 180—185, describitur felicitas bonarum nuptiarum: et supremum votum virgini et pro virgine esse bonas nuptias. et 286—288, dicit virgo, se odisse eam, quæ viro misceatur, πρίν γε ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν. ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ, λ, 414, ubi tres species solemnium epularum. δῶρον, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην, ο, 126. et 523, εἰ καί σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ Ζεύς, an illis loco nuptiarum finiet Jupiter mortis diem. Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη, ρ, 476, quæ est imprecatio justa. νὺξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει οὐλομένης (i. e. ἀνόλβου) ἐμοῦ, σ, 271, i. e. ὅτε εἰς γάμον ἔλθω, *wenn ich zur vermahlung gehen soll, und beylager halten, (when I shall be married, and celebrate my nuptials.)* οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν, τ, 137. et 157, νῦν δὲ οὔτε ἐκφυγεῖν δύναμαι γάμον, οὔτε τινὰ ἄλλην μῆτιν ἐφευρίσκω, inquit Penelope ad personatum suum maritum de procis. κούραις αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο, υ, 74, ubi conf. τέλος, et θαλερός. et 307, καί κέ σοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφιπονεῖτο, loco epuli nuptialis epulum funebre apparasset. et 341, οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον, non remoror. οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, φ, 250, non nuptiarum causa tantum lugeo. οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων, χ, 50, *es war ihm nicht so sehr um die heyrath zu thun, (he was not very solicitous about marrying.)* ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ψ, 135, coll. 133, s. audiens citharam et saltationes. τὸ γάγγαμον, Æschyl. Agamemn. 369, i. e. δίκτυον μέγα, aptius refertur ad ἄγω, duco; quam huc.

γαμφηλή, ῆς. ἡ. (Κνάω) maxilla, rictus. *der kinnbacken, (the jaw.)* de leone, μετὰ γαμφηλαῖς, in maxillis, N, 200. ὑπὸ, Π, 489. de equo, χαλινοὺς ἐνέβαλον γαμφηλαῖς, T, 394. est a γνάμπτω, comminuo. conf. γένυς. Vide sub Γένυς et γναθμός.

γαμψώνυξ, υχος. ὁ ἡ. (Νύσσω) curvis unguibus armatus. est epitheton avium carnivorarum. est a γνάμπτω, curvo; euphonice extruso ν. Αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, Π, 428. π, 217. χ, 302.

γανάω, f. ήσω. (Γάω) lætum et nitidum vultum præbeo, niteo, lætus appareo. κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, pro γανῶντες, N, 265, i. e. γάνος ἐμποιοῦντες τῷ βλέποντι, qui videntem exhilarant. κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι, pro γανάουσαι, contr. γανῶσαι, T, 359. κοσμηταὶ πρασιαὶ, ἐπηετανὸν γανόωσαι, η, 128, *gartenbeete, die das ganze jahr durch schœne sind, (gardens flourishing all the year round.)* passivum γανάομαι, et γανόομαι, f. γανωθήσομαι, perf. pass. γεγάνωμαι, splendens et candida superficie fio, est et in communi usu, ponitur que e. c. de χαλκώμασιν, ἃ κασσίτερος ἀλείφων χρώζει πρὸς ἀργυρωμάτων ὑπόκρισιν, *wenn kupfer stark verzinnet wird, dass es wie silber aussiehet, (copper thickly tinned, so as to look like silver.)* et talia χαλκώματα dicuntur γεγανωμένα. ut ergo appareat, de colore candido maxime dici τὸ γανᾶν. cæterum inde est τὸ γάνος, gaudium, voluptas placida, vultus nitens et serenus, ἡ χαρά. ἐγανώθην et ὠδυνήθην sunt opp. apud Aristophanem, Acharn. 7, 9.

γάνυμαι, (Γάω) forma media ex γάνυμι. lætus et hilaris sum, fructum voluptatis capio. γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν, N, 493, lætatur mente sua pastor, et renidet. γάνυται δέ τι τοῖς Ἐνοσίχθων, T, 405, gaudet his Neptunus. αὐτῷ οὔτι γυνὴ καὶ τέκνα νοστήσαντι γάνυνται, μ, 43. idem dicitur communiter et γάννυμαι.

γανύω, et γανύσκω, f. ύσω. (Γάω) lætum facio, facio ut quis fructum voluptatis capiat magnum. et in media forma, læto vultu offero me. οὐδὲ δάμαρ (conjux) ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, poëtice pro γανύσεται, Ξ, 504, non læto vultu occurret viro suo redeunti.

ΓΑ'Ρ, conjunctio, plerumque causalis, reddens rationem præcedentis: nam, enim, *denn, (for.)* λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, nam hoc quidem omnes videtis, A, 120. ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, Γ, 454. *denn er war allen so verhasst als der tod, (for he was hated by them all as much as death.)* ἄλλοι ἐκάλουν αὐτὸν Ἀστυάνακτα, οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ, Z, 403, ubi ratio nominis impositi redditur. Hoc γὰρ causale sæpe præponitur propositioni illi, cujus rationem indicat: e. c. H, 328, πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσιν Ἀχαιοὶ, multi enim mortui sunt, et propositio ipsa est 331, s. tali modo, præmisso vocativo, ut l. c. potest dici: ἄνθρωπε, καὶ γὰρ ὤχλησάς με, παῦσαι λαλῶν, desine loqui, nam molestus mihi es. quo sensu hoc præmissum γὰρ idem valet quod ἐπεὶ, quia, *dieweil, (because.)* sic idem est, si dico, ἄνθρωπε, ἐπεὶ ἠδίκησάς με, λυποῦμαι, ac si dico, ἄνθρωπε, καὶ γὰρ ἠδίκησάς με, λυποῦμαι. potest ergo ratio præmitti, et res proposita sequi, et vice versa. Sic Ψ, 858, ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτὼν, ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος, ὃ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα, qui vero funiculum tetigerit aberrans ab ave, inferior siquidem ille in feriendo, is securiculas auferet, ut præmium minus. οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, Ω, 662, s. cujus propositio 664, s. sic porro B, 803, et propositio 805, H, 73. N, 736. ψ, 890, quibus omnibus locis est pro ἐπεὶ, et ratio præmissa suæ propositioni est per hoc γάρ. sæpe autem interrogationem format, ut Germanorum *denn (then)* interrogans. e. c. πῶς γὰρ νῦν εὕδουσι,

Τρώεσσι μεμιγμένοι· ἦ ἀπάνευθε, K, 424, *wie schlafen sie denn itzo, unter den Trojanern vermischet oder apart? (how do they now sleep, mingled with the Trojans or apart?)* sic Σ, 182, τίς γάρ σέ μοι ἄγγελον ἧκε, *wer hat dich denn an mich abgeschicket? (who then has sent thee to me?)* quisnam te mihi nuntiam misit? sæpe est ut Latinorum *nam*, continuationis particula, idem quod *porro*, *und was nun das betrift, (as for that:)* e. c. B, 119, αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ, nam hoc turpe sane est; ubi hoc γὰρ multum differt ab illo γὰρ vere causali, 118. et 123. sæpe abundare videtur, ut et Germanorum *denn (then)* sæpe est elegantiæ cujusdam abundans particula; ut K, 61, πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι; *was giebst du mir denn für ordre? (what commands dost thou then give me?)* ubi tamen interrogare videri possit. et A, 81, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ubi particulæ eleganter sunt acervatæ, sicut et Germani solent, *wenn er denn auch schon etwa den tag seinen zorn verbisse, (though he may have even already restrained his passion to-day.)* A, 123, πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας; *wie können sie dir denn geben? (how can they then give thee?)* et 293, ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, *gewiss ich müste ja wohl ein furchtsamer taugenichts heissen, (I should certainly be called a base coward.)* nam hoc γὰρ sæpe per Germanorum *ja*, vel et *gar*, exprimi potest: *ich müste wohl ein gar furchtsamer seyn, (I should certainly be a very great coward.)* sic apud Aristoph. Plut. 425, ἴσως Ἐριννύς ἐστιν: et alter objicit contra hanc opinionem: ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας, *aber sie hat ja keine fackeln, (but she has no torches.)* ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ ἥμεθα ἑκὰς πατρίδος αἴης, O, 739, *denn wir sitzen gar*, vel, *denn wir sitzen ja, weit vom vaterlande, (for we are far from our native country.)* ἀλλ' ὅ γὰρ ἀσπίδα μὲν πρόσθε ἔσχετο, Φ, 581, *sondern er hielte denn den schild gar wohl vor sich, (but he held the shield right before him.)* alibi abundat quidem, sic tamen ut ellipsis præcedens possit subintelligi: e. c. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος ἐνθάδε ἀφ' ὑμετέρων πολίων. ἤγειρα ἕκαστον, P, 221, ubi ex 220, in mente tacite præcedit: sed quid prodest mihi de multitudine vestra loqui; respiciens ad μυρία φῦλα. et 561, εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη κάρτος ἐμοὶ, ubi tacite præcedit: timeo, utpote infimior; nam si Minerva velit adesse mihi, tunc promtus essem: et verum γὰρ causale sequitur 564: nam post ἱρῶν non punctum est ponendum, sed colon. Sic et Λ, 408, ubi in mente præcedit: at manendum est; novi enim, etc. quod consilium captum eleganter siletur, et ratio ejus sola redditur. Sic et Π, 423, et post præcedens ἐστὶ ponendum est signum interrogandi: et in mente est, at ego sic celer et strenuus esse nolo. et Φ, 568, et subintelligitur: possim et ego victoriam ab eo reportare. apertius paullo Germanicum *gar* eminet, Γ, 170, βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε, *er siehet einer gar fürstlichen person ähnlich, (he looks very much like a person of distinction,)* vel, *er ist einem grossen fürsten gar sehr ähnlich, (he is very much like a person of distinction.)* alibi autem eminet Germanicum *ja*, e. c. A, 295, μὴ γὰρ ἔμοιγε σήμαινε, *mir gieb ja keine ordres, (give me no orders:)* et sequitur causale, 296. confer jam porro, B, 12, νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν, *denn nun könnte er wohl einnehmen, (for now he might take it.)* et 350, ubi γὰρ præcedit suam propositionem, cujus rationem reddit; et ea est, 354. μάλα γάρ τε κατεσθίει, *und er frisset gar gierig, (and he devours very greedily,)* Γ, 25. αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, Δ, 189, *wenn es denn doch so seyn wollte, (for if it were to be so.)* sic et K, 536, αἲ γὰρ δὴ, *O wenn doch, (O that but.)* ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία, A, 128, ubi est pro Latinorum enim, vel, enimvero, i. e. autem. Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, M, 174, ubi γὰρ est longum ob sequentem asperum: nam animus ejus destinaverat Hectori gloriam et victoriam dare. et 322, ubi γὰρ eleganter abundat, et respicit ad 324. et 326, ubi eleganter est præmissum ut causale propositionis 328, sequentis. οὕτω γὰρ δή τοι, Γαιήοχε, τόνδε φέρω Διῒ μῦθον; O, 201, ubi est interrogativum: *soll ich denn also doch von dir diese rede dem Jupiter zurück melden? (shall I then carry back from thee this message to Jupiter?)* et 232, τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, *so lange denn nun also mehre seine kraft, bis dass— (so long then increase his strength till—)* τίς γάρ σοι ἄλλος ὁμοῖος; P, 475, quisnam tibi alius par? interrogative. γὰρ ἔγωγε, equidem, *was mich anbelanget, (for my part,)* Σ, 254, ego quidem sane. et 272, αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, utinam sane mihi tale quid inauditum sit! ἔστι γὰρ ἔνδον, πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ, X, 50, s. est enim domi, nam multa præbuit filiæ suæ. σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν πείσονται μύθοισι, Ψ, 156, ubi causale præpositum propositioni sequenti. et 607, ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλὰ ἔπαθες, sed tu sane permulta passus es, *aber du hast doch gar viel ausgestanden, (but thou must have suffered a great deal.)* νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, Ω, 223, *nun aber habe ich ja selber gott gehöret, (now I have myself heard the god.)* In Odyssea sæpe occurrit γὰρ, incipiens sententiam, ut sequatur ἀλλὰ aut δὲ, et ut sit pro ἐπεί. e. c. α, 337, Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας, *du weissest ja viel andre entzückende und bewundernswürdige stücke, (thou knowest many other delightful and admirable things.)* Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον, ι, 319, cujus apodosis est 325. ὦ φίλοι, οὐ γάρ πως καταδυσόμεθα εἰς Ἀΐδου δόμους, κ, 174, et propositio ejus est 176. sic 190, 192, 226, 228. et 383, τίς γάρ κεν ἀνήρ; *welcher mann denn doch wohl? (what man then?)* sic et 337. quibus locis interrogat. μ, 154, 156, 208, 213, ubi ergo propositio longe abest a præmisso causali γάρ. 320, 321, ubi statim sequitur. ξεῖνε φίλε, οὔπω γὰρ ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε ἵκετο ἐμὸν δῶμα, τ, 350, ubi

γὰρ rationem continet, cur dixerit φίλε. et 591, ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν, ubi propositio sequitur hanc causalem 594, ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγών. sic χ, 70, et propositio est 73, s. ψ, 362, et propositio est 364, ad quam addendum est, ergo. sic et 248, 254. γὰρ elliptice positum, ut præcedens aliquid debeat subintelligi, est κ, 501, ubi in mente supprimit præcedens, ἀδύνατα λαλεῖς. et τ, 407, ubi ratio præmissa propositioni 409 sequenti. ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, β, 134, a patre vero maxime mala patiar, *vom vater aber erst habe ich recht übel zu gewarten, (but from my father I have to expect the greatest severity,)* ubi γὰρ est Latinorum, nam, patrem quod attinet, ab eo vero mala expectanda mihi sunt. ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν, γ, 276, *wir schiffeten denn nun also mit einander, (we therefore sailed together :)* ut γὰρ sit igitur. ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαίεσθαι προτέρω, ξ, 355, at enimvero illis non videbatur utile investigare ulterius, *gar nicht nützlich, (of no benefit whatever.)* et 496, λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, *gar zu sehr weit, (very far.)* πῆ γὰρ ἐγὼν ἴω, ο, 508, *wohin soll ich denn gehen? (whither shall I go then?)* αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη, τ, 309, utinam vero, hospes, hoc verbum fiat! *wenn doch das wahr würde, (O that this were but true.)* sic et ο, 535. οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν, *es ist ja wohl nichts schlimmes, regente zu seyn, (it is no bad thing to be a sovereign,)* α, 392. αἲ γὰρ, utinam vero, γ, 205. ἐκ γάρ τοι τούτων, ex his etenim sane, ζ, 29. et 244, αἲ γάρ μοι τοιόσδε πόσις εἴη, utinam vero. οὐ γάρ σε οὐδὲ, ξεῖνε, φωτὶ ἐΐσκω δαήμονι ἄθλων, θ, 159, *ich halte dich gar nicht für einen mann der ritterspiele verstehet, (I do not consider thee as a man skilled in contests.)* ι, 432, ubi γὰρ propositioni suæ præpositum. et 523, αἲ γὰρ δὴ δυναίμην, utinam vero etiam possem! ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν, κ, 202, at enimvero nullus profectus fiebat lugentibus. ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο, quisnam emit te, *wer hat dich doch gekauft, (who hath bought thee?)* ξ, 115. et 359, ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, *denn noch ist es mir doch ja beschert zu leben, (for still it is my fate to live.)* Τηλέμαχε, εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις, ο, 544. Πείραιε, οὐ γάρ τι ἴδμεν (pro οὔτι) ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, *wir wissen ja gar nicht, (we are wholly ignorant,)* ρ, 78. et 172, ὃς γάρ ῥα μάλιστα ἥνδανε κηρύκων. et 513, εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοὶ, οἷα ὅγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ σοι φίλον ἦτορ, si enimvero, regina, hi tacerent, qualia hic narrat, obstupesceret sane tibi tuum cor. αἰδέομαι γὰρ, σ, 183, ubi in fine versus positum, sequente puncto. et 258, ὦ γύναι, οὐ γὰρ ὀΐω, *ich glaube gar nicht, (I do not think.)* αἲ γὰρ δὴ, Εὔμαιε, θεοὶ τίσαιντο λώβην, υ, 169, utinam vero. et 236, αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων. Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ, utinam vero hoc votum impleres! φ, 200, et 402, αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν.

γαστὴρ, έρος. ἡ. (Χάω) venter, *der bauch, (the belly.)* ventriculus, *der magen, (the stomach.)* est a χάω vel χάζω, capio, recipio. τῷ ξίφει γαστέρα μέσην ἔτυψε, Δ, 531. sic, ἔβαλε, Ν, 506. et 372, 398, ἐνέπηξε μέσῃ γαστέρι. αὐτὸν ἔτυψε μέσην κατὰ γαστέρα, Ρ, 313. ἐνήλασε νειαίρῃ γαστρὶ, i. e. ἐσχάτῃ, infimo ventri, qui apud mulieres vocatur ἡ ὑστέρα, Ε, 539. et 616, ἐνιπάγη. τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, Π, 465. ἔλασε, Ρ, 519. περιστένεται δέ τε γαστὴρ, Π, 163, ubi sermo est de lupis saturis, quorum venter distenditur ab onere. οὔπως ἐστὶ, νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοὺς γαστέρι, Τ, 225, fas non est, ut Achivi lugeant mortuum ventre, i. e. esuritione, πεσμῷ γαστρὸς καὶ ἀσιτίᾳ. ὅντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, Ζ, 58, ubi est hyperbole, qua rex vult, ut masculus Trojanus ne in utero quidem matris salvus relinquatur. sunt, quibus hæc hyperbole ridicula videtur: qui sciri enim potest, an mas in utero materno lateat; aut, occisa matre, quis de ἐμβρύῳ cogitat. itaque per γαστέρα intelligi volunt κόλπον, *den die mutter auf den armen träget, oder auf dem schoosse hat, (whom the mother carries in her arms or holds on her lap.)* γαστέρα ἔτυψεν αὐτὸν παρὰ ὀμφαλὸν, Φ, 180, ad umbilicum. γαστέρες αἰγῶν κεῖνται ἐν πυρὶ, ἃς ἐπὶ δόρπῳ κατεθέμεσθα, κνίσσης καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες, inquiunt proci, σ, 44, ventriculi caprarum jacent super igne, quos in cœnam eo posuimus, postquam eos adipe et sanguine compleveramus. ubi ergo species farciminis describitur, quod in cœnam ἀγροτικὴν et vilem adhibebatur. sic et υ, 25, ὡς δ' ὅτε γαστέρα, ἐμπλείην κνίσσης καὶ αἵματος, πολλοῦ πυρὸς αἰθομένοιο, ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει ἀνὴρ, quibus locis tamen γαστὴρ etiam possit notare τὴν φύσκην, intestinum illud amplum, ex quo et apud nos fiunt farcimina lautiora: vel et τὸ ἤνυστρον, ventriculum primum animalium ruminantium, qui et ὁ ἐχῖνος dicitur, et apud nos in avibus *der kropf, (the crop.)* κέλεται δέ ἑ γαστὴρ, ζ, 133, ventriculus enim imperat ita ei: ubi ut dominus pingitur. hinc dictum: δέσποιναν ἐπίστασθαι τοῖς ζώοις τὴν γαστέρα, animalibus præesse dominam alvum. sic et η, 216, οὔτε ἐπὶ γαστέρι στυγερῇ κύντερον ἄλλο, ἥτε ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ, nihil supra odiosum ventriculum impudentius aliud, qui imperat sui meminisse necessario. sic ρ, 286, γαστέρα δ' οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν, οὐλομένην, ἣ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσι, ventriculum cupidum nemo potest celare et cohibere; perditum, qui multa mala hominibus conciliat: nam famis depellendæ causa etiam piratæ vagantur per mare. et loquitur ibi ex persona mendici. sic σ, 53, ἀλλά με γαστὴρ ὀτρύνει κακοεργὸς, et talibus locis ventriculus velut πρόσωπόν τι sistitur. et 2, Ἶρος μετέπρεπε γαστέρι μάργῃ, excellebat ventriculo insano: et conf. μάργος. ἕνεκα οὐλομένης γαστρὸς κακὰ ἔχουσιν ἀνέρες, *wegen des verzweifelten magens haben die leute viel schwere sorgen, (men have to endure great afflictions on account of their greedy stomachs,)* ο, 343. γαστέρος εἵνεκα λυ-

γρῆς, ρ, 473, propter ventriculum miserum meum, i. e. quia esuriebam et cibum petebam ab eo, ideo me percussit Antinous: quod invidiose dictum in Antinoum. ἔπειρε δὲ γαστέρα λιμὸς, nam fames vexabat ventriculum, δ, 369. μ, 332. λασίην ὑπὸ γαστέρα ἐλυσθεὶς, sub ventre villoso arietis intortus, ι, 433. βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα ἄναλτον, vult mendicando pascere ventriculum suum inexplebilem, ρ, 228. et 559, αἰτίζων γαστέρα βοσκήσεις. ὄφρα ἔχῃς βόσκειν σὴν ἄναλτον, σ, 363. et 379, ἐμοὶ τὴν ὀνειδίζων, mihi exprobrans ventrem istum. hinc est ὁ γάστρις, ιος, qui insatiabiliter vorat, it. qui doloribus ventris laborat. et γαστρίζω, i. e. χορτάζω, *ich füttere, (I feed,)* it. πλήσσω εἰς γαστέρα, ventrem alterius cædo pugnis. gulosus homo dicitur et ὁ γαστρίμαργος, ὁ παντοφάρυγξ, ὁ τραπεζεὺς, τραπεζολοιχὸς, κνισσολοιχὸς, ἐνθεσίδουλος, (ἔνθεσις idem est quod ψωμὸς) ψωμόδουλος, ὁ τένθης, ου, (ἡ τένθη est ἡ λιχνεία) ὁ θυράπαξ, μισσηγυδορποχίστης, i. e. ὃς μέσῳ ἐν δείπνῳ πολλάκις ἀποπατεῖ ὡς πάλιν ἐμπίπλασθαι. Vide sub μήτηρ, prope initium, et στόμαχος.

γάστρη, ης. ἡ. (Χάω) venter in vasis, *der bauch der gefässe, (the belly of vessels.)* inferior pars rotundata in vasis. ἡ κοιλότης, ὁ πυθμήν. γάστρην τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, circumdabat, Σ, 348. Θ, 437. sic a πατὴρ est ἡ πάτρη. Vide sub αἴθρη.

γαυλὸς, ου. ὁ. (Χάω) apud poëtam est, capax vas lactis aut seri. ναῖον δὲ ὀρῷ ἄγγεα (natabant, i. e. repleta erant, sero vasa) γαυλοί τε σκαφίδες τε, mulctralia et scaphia, quæ sunt *species* τῶν ἀγγείων, nam ἄγγεα præcedunt ut *genus*, ι, 223. alibi οἱ γαυλοὶ sunt, naves onerariæ latæ et amplæ. Herodot. III, 136, γαυλὸν μέγαν πληρώσαντες παντοίων ἀγαθῶν: et VI, 17, γαυλοὺς καταδύσας, in naves onerarias invadens, rapiendi causa. est ergo a χαίνω, et notat amplum oblonge rotundum vas apud poëtam, *einen trog, (a tub.)* it. situla, *ein eimer, (a bucket,)* qualis appenditur tollenoni ad hauriendam aquam ex puteo, Herodot. VI, 119.

ΓΑ'Ω vel ΓΕ'Ω. contr. ΓΩ̃. gigno, *ich zeuge, gebäre, mache hervorgehen; empfange, (I beget, bear, bring forth; take,)* capio. fut. est γήσω. præt. act. γέγηκα, et dorice γέγακα, et ionice γέγαα: quanquam hoc ultimum et possit esse perfectum medii. inde est infin. γεγακέναι, et per dialectum γεγάκειν, quasi a præt. γέγακα novum sit verbum formatum γεγάκω. οἵπερ ἐμεῖο (ἐμοῦ) ὁπλότεροι γεγάασι, Δ, 325, qui me juniores nati sunt. υἱὸν ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα, ex me genitum, Ι, 456. ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας, Β, 866, sub Tmolo monte natos, i. e. ὄντας, habitantes. ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτα ἐν οἴκῳ, quem recens natum domi reliquit, δ, 112, 144. Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασι, i. e. εἰσὶ, qui propinqui diis sunt, ε, 35, nam hoc præt. med. Ionicum sæpe pro εἰμὶ ponitur. sic et τ, 279. πέντε δέ τοι φίλοι υἷες ἐνὶ μεγάροις γεγάασι, nati sunt, i. e. exsistunt, ζ, 62. sic et κ, 5, τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασι. ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασι, ubi Phæaces sunt, ν, 160. παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς, puerum recens natum invenit filiæ suæ, τ, 400. ἀνδράσιν τοῖς οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται, ω, 84, qui nunc nati sunt, i. e. exsistunt, et posteris.

γὲ, (Καὶ) particula, elegantiæ serviens plerumque, et notat, quidem, tamen, sane; Germanis, *ja, doch, wohl, etwa, nur, nun, (indeed, yet, perhaps, only, now,)* etc. sæpe etiam sanat interserta σκληρὰν χασμῳδίαν, i. e. durum concursum vocalium, quo alibi gaudet poëta, si res ita fert: sic Π, 573. Ρ, 78. Τ, 334. Υ, 286, *den wohl zwey mann nicht erheben möchten, (which two men could not lift.)* γὲ μὲν, ob *wohl, doch zwar, (though, but indeed,)* Β, 703, coll. 709. 726. Ε, 516. vide porro, Α, 81, 82, *wohl, doch, (yet.)* 393, 527, *etwa, (perhaps.)* 553, *doch, (yet,)* indignantis. 147, s. παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, *bey mir sind ja auch andre, die mich schon ehren werden, (for there are others with me who will do me honour.)* Β, 386, 401. Γ, 178, 180, 453. Ε, 258, *etwa, (perhaps.)* 287, 288, ubi quater. 901. Ζ, 99, 128. Θ, 153. Ι, 372, 523. Κ, 403, 404, 411. Ξ, 99, 108, *etwa, (perhaps.)* 126, *wenigstens, (at least.)* 248. Ο, 51, 228. Π, 61. Ρ, 102. Σ, 101, 128, 135. Τ, 32, 45, 408. Υ, 266, 425. Χ, 266. Ω, 214, 540. α, 10, 46, 47. β, 372, 374. γ, 223, 224. ι, 411, 412, 529. ο, 280, 434, 448. ρ, 383, 386. υ, 37. φ, 260. etiam hæc particula apocopatur, sequente vocali. sed τὸ χ' ex κὲ oritur, e. c. β, 31, 43, cum quo conf. ο, 448. cæterum κὲ et γὲ cum καὶ sunt unius originis. cæterum, ut nulla alia particula, sic nec hæc, omnino abundat; maxime post ὁ, ὃς, ἐγὼ, σὺ, αὐτὸς, etc. emphasin habet.

Γέα, ίας. ἡ. (Γάω) et contracte Γῆ, ῆς. ἡ. terra, *die erde, (the earth.)* est a γέω vel γάω, i. e. τίκτω, χωρέω, nam est mater omnium. consideratur in fabulis ut uxor τοῦ Οὐρανοῦ, nam ab ejus pluviis et caloribus imprægnatur, ut ferre possit herbas et alere animalia et natos suos. nam ea est magna parens. immolabatur ei agna nigra, ut matri fœcundæ, et colore nigræ: eique simul cum sole sacrificari solebat in fœderibus. οἴσετε δ' ἄρνε, ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, Γῇ τε καὶ Ἠελίῳ, Γ, 104. collato 278, ubi invocatur a precante rege, ὡς τῆς τροφῆς ξηρᾶς δότειρα. jurabatur quoque, Ο, 36, διὰ τὸ κατ' αὐτὴν τίμιον, ὡς κοινὴ ἑστία καὶ πάντων μήτηρ. ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, Γῆ τε καὶ Ἠέλιος, Τ, 259, ubi jusjurandum. a γέα est ὁ γέϊος, et Italice γάϊος, i. e. ὁ μίσθιος, *ein tagearbeiter auf dem lande, (a day-labourer in the country.)* vel et, ὁ παχὺς καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος, qui multa terra quasi impletus est. etiam inde est ὁ γεοῦχος καὶ γηοῦχος, quem Homerus vocat γαιήοχον. est et in proverbio γῆς υἱὸς, qui est vel ὁ αὐτόχθων, *ein einheimischer edler, nicht von fremden her, (a native noble, not from a foreign country,)* cujus majores inde ab anti-

quissima memoria in hac terra fuere: vel et, qui nullos alios majores nisi terram, communem parentem, citare queat: vel et μεγαλοσώματος, quales Titanes aut Gigantes prisci fuisse dicuntur, et simul γεωργικός. in fabulis est, antiquissimæ et primæ nobilitatis homo, sicut Ἐριχθεὺς fuisse dicitur B, 548, quem conf. in R. in divisione imperii deorum communis relicta est terra diis omnibus, O, 187—193. conf. Ζεύς. dicitur παμβῶτις et παμβότειρα, omnia pascens; specialius paullo πολυβότειρα, βωτιάνειρα: etiam ζείδωρος, ἀπείρων, ἄσπετος, ἐρικυδὴς tanquam dea magna, λ, 575. γῆ χαίνει, i. e. sepelimur, P, 417. hinc ὁ τάφος dicitur στόμα θανάτου. γῆ tremit sub deo, N, 18. γῆν λάζεσθαι, B, 418, *ins grass beissen, (to bite the ground.)* ἐρύξει μὲν γῆ φυσίζοος, ἥτε κρατερόν περ κατερύκει, coërcebit eum terra alma, Φ, 63. οὔπω ἀμῆς γῆς ἐπέβην, λ, 166, *ich habe mein land noch nicht betreten, (I have not yet set foot on my native land.)* et 301, οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς (a Jove) ἔχοντες, de Castore et Polluce. et 481, ἐπέβην. ἦ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ρ, 237, an ad terram allideret caput ejus. ὅτε ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη, terra apparet natantibus exspectate, ψ, 233, τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασι; ν, 233, ubi per γῆν quærit, an Europa sit an Africa an Asia. conf. γαῖα, ἄρουρα, ἔρα, χθών. dorice dicitur et ἡ Δᾶ. e. c. Theocr. ζ, 39. Eurip. Phœn. 1304. et a γῆ est ὁ γήτης, ου, agricola, homo rusticus. Sophocl. Trach. 32. et deminutivum τὸ γήδιον, carum rusculum, Aristoph. Pax, 569.

γέγακα, ionice et dorice pro γέγηκα, vide sub ΓΑ'Ω.

γεγώνω et γεγωνέω, (Νέω) ita clamo vel loquor ut audiar procul: ἐξάκουστον βοάω, βοήσας γνώομαι. est et in genere, sonitu aliquo facto significo, *ich gebe ein lautes zeichen, (I give a loud signal;)* sicut apud Eurip. Orest. 1220, γέγωνε εἰς δόμους, ἢ σανίδα παίσας, ἢ λόγους πέμψας εἴσω, significa in domum, vel pulsu ad januam, vel verbis articulatis intro missis. fit a γνόω, a quo est γνώω, transposite γώνω, cum reduplicatione τοῦ γ, γεγώνω, sono ita ut agnoscar quid velim. possis et sic concipere originem hujus verbi: a γνώω est præt. perf. m. γέγνωα, transposite γέγωνα, quod jam ipsum notat, cognoscor, clamo ut audiar; unde novum verbum factum, γεγώνω, pro quo Homerus amat γεγωνέω, f. ήσω. præt. perf. m. γέγωνα, sine augmento; plusqu. m. γεγώνειν, et ἐγεγώνειν. imperf. ἐγεγώνεον. hinc dictæ sunt αἱ γεγωνοκῶμαι γυναῖκες, (ab ἡ κώμη, vicus, *eine strasse, [a high road,]* via publica) i. e. αἱ κώμας ἐμπιπλῶσαι βοῆς, qui in vicis clamant: ut ergo ὁ ἡ γεγωνοκώμης, ου, sit ὁ ἐν ταῖς κώμαις, i. e. ἀμφόδοις, γεγωνῶν καὶ περιβόητος ὤν, *der auf den strassen was ausschreiet, (one who cries things in the streets.)* est et adjectivum, γεγωνὸς, ὴ, ὸν, quod cognosci et percipi clare potest ex voce, e. c. γεγωνὸν φθέγμα, γεγωνὸς λόγος, qui alias προφορικὸς καὶ τρανὴς dicitur, et opponitur scripto vel cogitato. et neutrum comparativi adverbialiter, est, γεγωνότερον, clarius, clariori voce. γεγωνέμεν (pro γεγωνεῖν) ἀμφοτέρωσε, Θ, 223, ad clamandum versus utraque cornua castrorum sic ut audiri possit, γνωστῶς κραυγάσαι, ἐξάκουστον καὶ γνωστὸν βοᾶν. sic et Λ, 6, et sermo utrobique est de navi prætoria Ulyssis, in mediis castris subducta. ἀλλ᾽ οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, M, 337, sed non licebat ei clamanti sic clamare ut exaudiretur procul: nam strepitus erat nimius pugnantium. Αἴας δ᾽ αὖτε γέγωνεν (est vel imperf. sine augmento a γεγώνω, vel est eodem modo perf. m.) ἀμύμονι Πουλυδάμαντι, Ξ, 469, vicissim adclamavit ei. γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ, Ω, 703, clamavit per totam urbem, discurrens. μέγα δ᾽ οἰμώξας ἐγεγώνει, (imperf. a γεγωνέω, vel et plusquamp. m.) X, 34, valde gemens exclamabat. Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει Ἀτρείδης, Ψ, 425, adclamabat. ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὼς, Θ, 227, ubi utraque phrasis notat idem. sic, Λ, 275, 585. P, 247. et, Τρώεσσι, M, 439. N, 149. Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν, ionice, pro ἐγεγώνεον, imperf. ι, 47, clamabant iis, et clamore convocabant eos. et in prima persona sing. οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ᾽ ἀθανάτοισι γεγώνευν, lamentabili et clara voce ad deos clamabam, μ, 370. Τηλεμάχῳ, ρ, 161, dixi ei alta voce. ἀλλ᾽ ὅτε τόσσον ἀπῆν (tantum abesset) ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, ι, 400, ex quo spatio clamans audiri et intelligi possit. sic et, τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε, ζ, 294. σμερδαλέον δ᾽ ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι, θ, 305, Vulcanus, cum deprehendisset Martem et Venerem. ἀλλ᾽ ὅτε τόσσον ἀπῆν, aberam, ι, 473, possit tamen in tertia persona intelligi, aberat, sc. ἡ ναῦς. hinc ὁ Δημοσθένης, ὁ καλὸς παραφραστὴς Homeri, nobis deperditus, sic παραφράζει hunc locum in prosa: ὡς δὲ ἀφειστήκει τοσοῦτον ἡ ναῦς, ὅσον ἐξακοῦσαι φθεγξαμένου ἐδύνατο ὁ Κύκλωψ. et ad, γέγωνε βοήσας, deest, τὶς, aliquis, ut possit ἀκουσθῆναι, γνωσθῆναι, si clamat. sic, ὅτε τόσσον ἀπῆμεν, μ, 181. Τηλέμαχος δ᾽ ἑτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει, clamabat clara voce, φ, 368. est et verbum idem, γεγωνίσκω, Eurip. Electr. 809.

γείνομαι, vide sequens.

γείνω, (Γάω) cujus medium γείνομαι in usu frequenti est; est a γέω, unde fit γείω et γείνω, gigno, pario. tempora ejus sic sunt concipienda: γείνω, f. γενῶ. aor. 1. ἔγεινα, med. ἐγεινάμην. aor. 2. ἔγενον, med. ἐγενόμην. perf. m. γέγονα. fut. 2. pass. γενήσομαι. præsens γείνομαι, passivæ est notionis, nascor, gignor, ab activo γείνω, gigno. cujus imperfectum ἐγεινόμην est, nascebar. ἰῇ γεινόμεθα αἴσῃ ἀμφότεροι, X, 477, eodem nascebamur fato ambo, ἐγεννήθημεν. Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν, K, 71, nam ἐπὶ pertinet ad ἵει, pro ἐφίει, immittebat, injiciebat natis: et τὰ καθ᾽ εἱμαρμένην γενεθλιακὰ παραλαλεῖ, fatalem nascendi sortem. ταῦτα πείσεται ἅτινα αὐτῷ Αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ea patietur quæcunque ei Parca nato destinavit filo suo, Y, 128, ubi γεινομένῳ, i. e. γεννωμένῳ, est

dativus, sed λίνῳ est ablativus. κὴρ, ἥπερ λάχε γεινόμενον, Ψ, 79, fatum quod sortitum quasi est nascentem, *das schicksal, das den gebornen unter sich bekommen hat, (the fate decreed a person at his birth.)* αὐτῷ οὕτως μοῖρα κραταιὴ γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, Ω, 210, ei sic fatum potens nascenti adnevit lino suo, *mit seinem faden, (with his thread.)* ᾧ ἀνδρὶ Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε, δ, 208, ubi est πρωθύστερον Ὁμηρικῶς, nam nasci præcedit nuptiis, *dem gebornen und dem heyrathenden, (to a person at his birth, and at his marriage.)* ut notetur τὸ πεπρωμένον *(le destin,) (destiny)* διά τε τὰ γενεθλιακὰ, καὶ τὴν μετὰ τὸν γάμον ζωήν. quanquam l.c. quidam antiquorum τὸ, γεινομένῳ, ex forma media active volunt intelligi, pro γεννῶντι, τεκνοποιοῦντι, gignenti, nam de patre sermo est ut videtur: nec destituuntur exemplo: nam υ, 202, ἐπὴν δὴ γείνεαι (sec. sing. præs. medii) αὐτὸς, quandoquidem sane gignis ipse eos; manifesto est active, et præsens pro præterito positum, genuisti. nam γείνεσθαι et γεννᾷν sunt idem, si prius in media forma, non passiva, dictum intelligas. πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα Κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, η, 198, ubi est passive, nam additur, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. ut ergo id participium rectius quoque loco ex δ citato in passivo sensu accipiatur. nam a nostro nascendi fato etiam posteritatis nostræ fortuna pendet. aor. 1. medii ἐγεινάμην, *active* notat, genui vel peperi, *ich habe gezeuget oder geboren, (I have begotten, or born.)* de patre est Δ, 400, τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια (se deteriorem, *schlechter als der vater war) (degenerate)* μάχῃ ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω. et E, 800, ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεὺς, certe parum sui similem filium genuit. et 880, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδα ἀΐδηλον, quia ipse genuisti filiam infernalem. ὃν Λάμπος ἐγείνατο, O, 526. ἐγείνατο παῖδα Ναυσίθοον, η, 61. γείνατο υἷε κραταιὼ, ο, 242. τὸν δ' ἐμὲ φασὶ γείνασθαι, Φ, 160. et de patre proprie ponitur. de matre vero est A, 280, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ. τώ μοι μία γείνατο μήτηρ, Γ, 238. Ἀλκμήνη Ἡρακλῆα γείνατο, Ξ, 324. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, Z, 24. et 26, ἡ δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε. ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ, N, 777. ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ, E, 896. ὅν ποτε μήτηρ γείνατο, Δ, 476. τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, T, 293. μινυνθάδιον δέ με μήτηρ γείνατο, Φ, 85. et 109, θεὰ δέ με. ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλοὺς, Ω, 608. ἐπεί σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια, α, 223. Ἑλένη, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδα ἐρατεινὴν, δ, 13. τί σε ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ, ζ, 25. Ἀλκμήνην, ἣ Ἡρακλῆα ἐγείνατο, λ, 267. et 298, Λήδην, ἣ ἐγείνατο παῖδε. οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ, φ, 172. de utroque parente simul dicitur H, 10. Φ, 142. η, 57. ἀλλὰ τοκῆε δύω, τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον, θ, 312. Sed aor. 2. medii omnium est frequentissimus, ἐγενόμην, notatque *passive*, nascebar, fiebam; ionice vero et neutraliter, sum, eram. Πηλείωνι δ' ἄχος γένετο, dolor nascebatur, A, 188. Sic Σαρπήδοντι, M, 392. Ἀργείοισι, N, 418. Ξ, 458, 486. Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, Π, 508, 581, Πατρόκλῳ. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Γ, 95. H, 92, 398. Ψ, 676. τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε, B, 323. ἴσχοντο μάχης, ἄνεῳ τ' ἐγένοντο, Γ, 84. ὅτε δὴ ἐν κλισίαις Ἀτρείδου ἐγένοντο, in tentorio erant, H, 313. I, 665. τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε, Δ, 456, oriebatur clamor et terror. sic Δαναῶν, M, 144. O, 396. ἐκ νηῶν, Π, 366. τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετο, P, 266. ἀριζήλη (valde clara) φωνὴ γένετο, erat, Σ, 221. Τρώων ἀγορὴ (concilium) γένετο, factum est, H, 345. ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένετο, concio habita est, Σ, 246. μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' (ἐγένετο) ὁρμὴ, Δ, 466, brevis autem ei reddebatur hic impetus. δυωδεκάτη γένετο ἠὼς, A, 493. Ω, 31. duodecimus fiebat dies. τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' (ἐγένετο) ἐλθὼν, K, 35, et ei gratus fuit accedens. τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοντο, Θ, 117, celeriter prope eum fuerunt, *waren gar bald nahe bey ihm, (were very speedily close to him.)* Σίσυφος, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν, i. e. ἦν, Z, 153, vaferrimus hominum fuit. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, Δ, 382, cum abierant, et in via progressi fuerant; et πρὸ pertinet ad verbum. conf. πρό. μέγα ἄριστοι ἐν Ἐφύρῃ ἐγένοντο, Z, 210. ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν, I, 554. ἀμήχανα ἔργα γένοντο, Θ, 130, irreparabilia facta exstitissent. sic et Λ, 310. ἅμα τράφεν (ἐτράφησαν) ἠδ' ἐγένοντο, simul educati et nati fuerant, A, 251. Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο, Σ, 251, una eademque nocte nati fuerant: sed non et eadem hora: hinc differentia inter eos, secundum Astrologos; arcta tamen amicitia. ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο, Γ, 176, quæ precatus sum et quæ mallem facta. δεινὴ κλαγγὴ γένετο βιοῖο, A, 49. et 57, ὁμηγερέες ἐγένοντο. τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι, B, 453. et 553, τῷ δ' οὔπως τὶς ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν. αἳ (νῆες) πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο, E, 63. et 270, τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι, horum ei sex nati sunt. ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο, K, 180, cum essent apud vigiles congregatos. πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι, Λ, 13. εἴσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, O, 653, intra naves recesserunt. et 669, μάλα δέ σφι φόως γένετο, valde ipsis dilucescebat. ὅς τοι (qui certe) πόλλ' (neutrum adverbialiter, πολλὰ, valde) ὄφελος γένετο πτόλεϊ, P, 152, utilitas fuit urbi. οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, Σ, 102, nec ei ullam tuli opem. ἐπεὶ πρότερος γενόμην, major natu sum, T, 219. et 374, τοῦ σέλας γένετ' ἠΰτε μήνης. ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο, Υ, 220. et 233, ὃς δὴ κάλλιστος. et 497, ῥίμφα δὲ λεπτὰ ἐγένοντο, ubi sermo est de trituratione per boves. τῆς δὲ δύω γενόμεσθα, Φ, 89, hujus duo filii nati sumus. et 440, ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα. τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο, Ψ, 447. et 490, καὶ νύ κε δὴ προτέρω ἔτι (adhuc ulterius) ἔρις γένετο ἀμφοτέροις, contentio processisset inter utrumque. et 526, εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω δρόμος γένετο ἀμφοτέροισι, si ulterius factus esset cursus. et 632, οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετο. et 688, δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετο. ὃς

περὶ κῆρι φίλος γίνετ᾽ ἀθανάτοισιν, Ω, 61. et 539, παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων, soboles in regno regnatura. et 790. ὀμηγερέες τ᾽ ἐγένοντο. εἰ δέ τινος ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ (ionice sec. sing. aor. 2. pro ἐγένεσο et ἐγένου) ὧδε ἀΐδηλος, E, 897, si ex alio quodam deorum natus esses sic perniciosus. ὅθι πρῶτον γενόμην, ubi primum natus sum, ξ, 141. ἵνα τ᾽ ἔτραφεν ἠδ᾽ ἐγένοντο, ubi educati et nati sunt, κ, 417. ὃς ἀποτμότατος γένετο ἀνθρώπων, qui infelicissimus natus est, α, 219, s. ὀμηγερέες, β, 9. et 26, οὐδέ ποθ᾽ (ποτὲ) ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ᾽ οὐδὲ θόωκος. ὅς οἱ τηλύγετος γένετο, δ, 11. et 456, πρώτιστα λέων γένετο, de Proteo. et 723, ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδὲ ἐγένοντο. οἱ δ᾽ ἄνεῳ ἐγένοντο φῶτα ἰδόντες, η, 144. et 154, πάντες ἀκήν. sic et ν, 1. π, 393. ὀμηγερέες, θ, 24. et 311, ἔγωγε ἠπεδανὸς γενόμην, claudus natus sum. οἱ δ᾽ ἄνεῳ, κ, 71. et 395, ἄνδρες δ᾽ αἶψα ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν, refecti a Circe ex porcis in homines. πολλοὶ καὶ ἄλλοι υἷες ἐν μεγάροις τράφεν ἠδὲ ἐγένοντο, ξ, 201. et 476, ὕπερθε χιὼν γένετο ἠΰτε πάχνη, supra nix reddebatur dura sicut pruina densa. τοῦ δ᾽ υἱεῖς ἐγένοντο, ο, 248, nascebantur. ἂψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, fiebat rubicundo colore in facie et nigro in crine, π, 175. de rubente tamen cutis colore maxime est sermo. αἵ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο, quæ ei postea causa mortis factæ sunt, φ, 24. et 412, μνηστῆρσι δὲ ἄχος γένετο μέγα. θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετο, ω, 291. et 454, ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένοντο. ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην, E, 548. κρατερὼ θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθην, λ, 254. et 304, μινυνθαδίω δὲ γενέσθην, fuere brevis vitæ. et 311, μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι. et 207, ἐμοὶ δ᾽ ἄχος ὀξὺ γενέσκετο (ionice pro ἐγένετο, ortum est) κηρόθι μᾶλλον. et hinc est ἡ γένεσις: imo et forma verbi γενέω, f. έσω, gigno, pario, quam habent quidam codices, Luc. i, 14, pro γεννήσει legentes γενέσει. aor. 2. infin. m. γενέσθαι, esse, fieri, natum esse. ἡμῖν δ᾽ αὖ (nobis autem contra) φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι, Γ, 323, quo versu cum præcedente continetur votum populorum, si magnates bellum movent ob injurias quas sibi fieri vel recte credunt vel opinantur. πέρι δ᾽ ἄλλων φασὶ γενέσθαι, Δ, 375, i. e. περιττότερον ἄλλων εἶναι. sic θεοὶ dicuntur ἀειγενέται, i. e. αἰὲν ἐόντες, quia γενέσθαι crebro est pro εἶναι. θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδα ἐμὸν, ὥσπερ καὶ ἐγὼ, talem fieri et esse, Z, 476, quæ est heroica precatio Hectoris. et 82, δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι. et 98, ὃν δὴ ἐγὼν κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι, i. e. εἶναι. et 206, Ἱππόλοχος δέ με ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι, natum esse. et 348, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι, antequam hæc fierent. ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε, natum et educatum esse, H, 199. ἦτε ἂν ἔγωγε ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι, hoc fieri, M, 69. Πάτροκλον Τρώεσσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι, P, 255. et 272, μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι. et 686, λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, quæ nuntiatio non debuisset esse. sic et Σ, 19, πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, *du wirst eine zeitung erfahren, die billig nicht hätte sich zutragen sollen, (thou wilt hear of something that ought not to have happened.)* et 100, ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, sc. ἐμέ: me eguit, ut essem propulsator mali ejus. et 179, κυσὶν μέλπηθρα. et 436, υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε, inquit Thetis; postquam Jupiter mihi dedit, filium nasci mihi educarique. Ζεὺς ἤθελε Ἀχαιοῖς πολλοῖς θάνατον γενέσθαι, voluit, illis contingere mortem, T, 274. οὔ οἱ νῦν ἔτι γ᾽ ἐστὶ, πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, X, 219, non jam ei licet porro, esse effugientem eum nos: *er kann uns nun nicht mehr entgehen, (he cannot now escape us.)* ubi γενέσθαι est pro εἶναι. et 421, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι Τρωσὶ, pernicies ut sit Trojanis. οὐδ᾽ ἄρα πως ἦν, ἐν πάντεσσ᾽ ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, Ψ, 671, neque enim fieri potest, ut vir in omnibus rebus sit satis eruditus. τοῦ μέ ἐκ φασὶ γενέσθαι, ex eo me dicunt natum esse, α, 220. et 379. αἴ κε Ζεὺς δῷ παλίντιτα ἔργα γενέσθαι. sic et β, 144, *wenn Gott gäbe, dass das wieder vergolten werde, (if God grant that this should be repaid.)* οὐ γὰρ ὀΐω οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν (τραφῆναι) τε, γ, 28. et 271, αὐτὸν κατέλιπεν, οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. εἰ νῶϊν ὑπεὶρ ἅλα νόστον ἔδωκε νηυσὶν γενέσθαι Ζεὺς, δ, 173, si nobis super mare reditum navibus fieri dedisset Jupiter. et 201, πέρι δ᾽ ἄλλων γενέσθαι φασὶν αὐτὸν, super alios esse. et 747, πρὶν δωδεκάτην (ἡμέραν) γενέσθαι. τὴν ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι ἔκβαλον ἐκ νηὸς, mortuam, ο, 479. τέκνα, πάρος πετεεινὰ γενέσθαι, π, 218, *die jungen, ehe sie flügge worden, (the young, before they are fledged.)* βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, ρ, 187, vellem stabulorum custos fieri vel esse. sic et 223. et 597, τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι, *die wolle Gott vertilgen, ehe sie uns zum unglück gereichen, (whom may God destroy, before they bring calamity on us.)* τοῦ σὲ ἐκ φασὶ γενέσθαι, σ, 127, ejus te filium dicunt esse. τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γενέσθαι, longe a me finem reditus esse, χ, 323. imperativus a. 2. m. γένεσο, γενέσθω. μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω, Θ, 181. μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω, una cum illis vel post illa etiam hoc fiat, ι, 224. ρ, 285. πῦρ νῦν μοι πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω, omnium primum mihi nunc ignis fiat, χ, 491. optativus a. 2. m. γενοίμην. εἰ τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, Δ, 17. et 289, αἲ γὰρ τοῖος θυμὸς πᾶσι γένοιτο. ἵνα ἔκδηλος μετὰ πᾶσι γένοιτο, E, 3. ἀλλ᾽ ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε, H, 99, ubi vide ὕδωρ. et 387, αἴ κέ περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο. τάδε κε πάντα μετήορα γένοιτε, Θ, 26. οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο, cui tot res essent, I, 125, et 267. et 380, ὅσσα τέ οἱ νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο, quæcunque ei nunc sunt, et si alicunde alia accedant. ἥτις ἀλεξίκακος πᾶσι γένοιτο, quæ consultatio malum ab omnibus depelleret, K, 20. αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο, N, 233. et 485, εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γεγενοίμεθα τῷδε ἐν θυμῷ, si cum hoc ani-

mo etiam in paritate ætatis versaremur: ubi ionice augmentum cum reduplicatione primæ consonæ in optativo additum. nam Iones vel omnino non augent, vel et ibi augent ubi aliæ dialecti id non solent. εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν γένοιτο, Π, 746. ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόοου κατάπαυμα γενοίμην, Ρ, 38, certe miseris essem finis luctus. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, Σ, 272. αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο ὅσσον ἐμοὶ, Χ, 41, utinam diis tam carus esset quam mihi. et 287, καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο. τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ, Ω, 213. ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν, Β, 340, ionice pro γένοιντο, in ignem abierint, i. e. deleta sint. πάντες κε ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε, α, 266. sic et δ, 346. ρ, 137. οὐκ ἂν ἔμοιγε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο, γ, 228. ἐμοὶ δέ κε ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο, ζ, 285, mihi vero probrosa hæc essent. μὴ οὕτω φίλον Διῒ πατρὶ γένοιτο, η, 316, ne hoc placeat Jovi: et accuratiores ibi legunt τοῦτο. ὅς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Θ, 21. et 339, αἲ γὰρ τοῦτο γένοιτο, utinam vero id ita fieret. et 414, μηδέ σοι ξίφεος ποθὴ μετόπισθε γένοιτο. ἐγὼ βούλευον ὅπως ὄχα ἄριστα γένοιτο, ι, 420. et 456, εἰ δὴ ποτιφωνήεις (vocalis) γένοιο. ὄφρα ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, ξ, 338, ut adhuc omnino in periculum damni inciderem. et 440, αἴθε οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο, ὡς ἐμοί. sic et ο, 340. εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην, π, 103. καί οἱ πάντα γένοιτο, ὅσα φρεσὶ μενοινᾷ, ρ, 355. et 496, εἰ γὰρ ἐπὶ ἀραῖς ἡμετέραις τέλος γένοιτο, si precibus nostris eventus responderet. νῦν μὲν μήτε εἴης, μήτε γένοιο, βουγάϊε, σ, 78, utinam neque jam esses, neque natus esses. nisi ibi παλιγγενεσίαν aliquam, post a Pythagora plene expositam, innuit poëta, ut dicat, neque fieres unquam. et 122, γένοιτό σοι ἔσπερ ὀπίσω ὄλβος, contingat tibi saltem in posterum fausta fortuna. et 160, ὅπως τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον, ut pretiosior esset viro suo. μὴ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, ne omnia palam fierent, τ, 391. et 569, ἦ κε ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο, certe quidem amabile mihi filioque esset. ἔσπερ ὀπίσω ὄλβος, υ, 199. et 392, δόρπου δ' οὐκ ἂν ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, ingratius quidquam fieri possit. ἡμῖν δὲ ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο, φ, 329, nobis hæc probrosa fuerint. βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο, χ, 77, 133. οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο ζώειν, ω, 434. et 460, καὶ νῦν ὧδε γένοιτο, et nunc ita fiat. οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο πᾶσι, ρ, 546, non sine pleno effectu contingat. aor. 2. conj. γένωμαι, γένησαι, γένηται. εἴποτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται, Α, 341. ἀνέμων, ὅταν ἔνθα καὶ ἔνθα γένωνται, Β, 397, *der winde, wenn sie da oder daher kommen, (of the winds, when they blow from this or that quarter.)* ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, Γ, 71, 92. et 110, ὅπως ὄχα ἄριστα μετὰ ἀμφοτέροισι γένηται. μὴ τοῦτο νεῖκος σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγα ἔρισμα γένηται, Δ, 38. μήπως δυσμενέεσσι ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε, Ε, 488. ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται, si semel natus sit, Ζ, 489, nemo effugit mortem. sic et Θ, 553. ὅτε κεν δὴ ἐπὶ νηυσὶν γένωμαι, Θ, 180, quando ad naves pervenero. μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν, Κ, 193. μὴ μεγάλη ποθὴ Δαναοῖς γένηται, Λ, 471, et fiat magnum desiderium, *eine grosse vermissung seiner, (a great want of him.)* et 796, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι, lux et auxilium fias. εἰ παλίωξις γένηται, Μ, 71, *wenn eine zurückschlagung unsrer erfolgete, (if our men should be defeated.)* αἴκε ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύω ἐόντε, Ν, 236. ὄφρα ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, Ξ, 98, *damit es ihnen noch mer nach wunsch ergehe, (that it may fare with them still more according to their wishes.)* ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι, Π, 39, ὅπως αὐτοὶ χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες, Ρ, 636. ὁπότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται, Τ, 201. τοί κεν μετόπισθε γένωνται παῖδες, qui deinde etiam ex iis nati fuerint, qui nascentur ab iis, nati natorum, Υ, 308. μή σοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι, Χ, 358, λ, 73, ne propter me tibi irascantur dii. μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται, Ω, 436. et 655, καί κεν ἀνάβλησις (mora) λύσιος νεκροῖο (redemtionis mortui corporis) γένηται, exsistat. ὅτε ἂν δυωδεκάτη (ἡμέρα) γένηται, veniat, β, 374. sic et δ, 588. ὅπως ὄχα ἄριστα γένηται, γ, 129. τί νύ μοι μήκιστα γένηται, ε, 299, quid me tandem fiet, *was wird in die länge mit mir werden! (what will become of me at last!)* sic et 465. et 473, δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. ὅτε σύγε νόσφι γένηαι, quandocunque tu abes, κ, 486. ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ, μ, 191, scimus quæcunque contingunt in orbe terrarum, sic ut præteritum et futurum huic aoristo sit inclusum. et loquuntur Sirenes. μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται, ν, 208, ne hæ opes præda fiant aliis. ὅπως ὄχα ἄριστα, ν, 365. ψ, 117. ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γένηται, ο, 445, plena fuerit. οὐκ ἔστι οὗτος ἀνὴρ, οὐδὲ ἔσσεται, οὐδὲ γένηται, non est talis, nec erit, et ne nascatur quidem, π, 437. ἐπεὶ ἀλέη γένηται, si tepor aëris exstiterit, ρ, 23. μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται, σ, 13. ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, σ, 46. et 82, αἴκεν σε οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται. αἴ κεν κρείσσων γε γένωμαι, χ, 167. μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται, ψ, 137. μοῖρα ὀλοὴ, τὴν οὔτις ἀλεύεται ὅς κε γένηται, ω, 29, quicunque natus est, i. e. quicunque mortalis homo est: nam dii excipiuntur, utpote non nati humano more. οὐδεὶς τῶν ἐν γενέσει, κἂν εὐδαιμονοίη. præt. perf. medii γέγονα, notat passive. ἤδη ἀνὴρ γέγονε, jam natus est, Τ, 122. et plusqu. perf. ἐγεγόνειν. ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει, Ν, 355, natu major est.

γείτων, ονος, ὁ ἡ. (Γάω) vicinus. *ein nahbar, ein nahe an mein haus anbauender, (a neighbour, one who builds near my house,)* quasi *nahebauer, (a builder near;)* unde est *nachbar, (neighbour.)* Græcum est ab ἡ γέα, pro γεῖτων, ὁ πλησιαστὴς, cujus terra prope meam est. γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου, *die benachbarten edlen und freunde, (the neighbouring chiefs and friends,)* δ, 16. ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι, ε,

489, ubi sermo est de homine rusticano, in villa habitante, ubi alii rusticani longe ab eo dissiti sunt. Κίκονες, οἵ σφισι γείτονες ἦσαν, ι, 48, quibus locis apparet, γείτονα proprie dici de vicino in agris, *ein gränznachbar auf dem lande, (an adjoining neighbour in the country:)* unde etymologia fit certior.

γελαστὸς, ἡ, όν. (Ἕλω) qui ridetur. δεῦτ' ἵνα ἔργα γελαστὰ ἴδητε, inquit Vulcanus capto Marte cum Venere, θ, 307. ridicula, sc. respectu aliorum; sed respectu Vulcani erant οὐκ ἐπιεικτὰ, non tolerabilia. quidam scribunt h. l. ἔργ' ἀγέλαστα, non sane ridenda mihi. cæterum est a γελάζω, quod a γελάω fit. confer ad h. l. ἔργον.

Γελάω, f. άσω. (Ἕλω) rideo, renideo. *ich lache, (I laugh.)* est ab ἡ ἕλη, calor et splendor solis, mutato aspero in γ: nam risus oritur ex lætitia quadam, quæ calorem spirituum animalium et habet et facit; cum contra tristitia sit frigori similis. ridens blande, cœlo sereno et tepido, jure comparatur. hinc et Homerus, innuens hanc de calore solari etymologiam, γέλωτα ἄσβεστον sæpe dicit, conf. γέλως. possis et a τὸ σέλας ortum dicere verbum, quasi σελάω: nam risus est splendor faciei, coll. Jobi xxix, 24. ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν, Β, 270, de ipso suaviter riserunt, *lacheten herzlich über ihn, (laughed heartily at him:)* cui opponitur γελᾷν σαρδάνιον. δακρυόεν γελάσασα, Andromache, Ζ, 484, prius ob maritum, ominose; posterius ob puerulum. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας, ob metrum pro γελάσας, Λ, 378, Paris, ob vulneratum a se Diomedem sagitta. cæterum talis risus turpis est heroi in re seria. ἡ δ' ἐγέλασσε χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπὶ ὀφρύσιν ἰάνθη, Ο, 101, risit Juno labiis, neque frons supra supercilia exhilarata est. labia itaque imitata tantum sunt risum; quod vel in ira fieri potest. conf. σαρδάνιος. γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν, Τ, 362, omnis circa terra risit, quasi viva: i. e. λαμπρὸν περιήστραψε καὶ ἱλαρὸν, ὥστε τῇ διαστίλψει διάχεσιν ἀέρος γενέσθαι: ὃ καὶ ὁ γέλως περὶ τὸν ἄνθρωπον ποιεῖ, διαχέων αὐτόν. *es blinkerte alles rund umher von den hell polirten waffen, (all around glistened the brightly polished weapons.)* ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ, Φ, 389, Jovi: ad differentiam alterius risus, simulati. et 408, γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη, ob victum a se Martem; et in sequentibus verbis inest πολὺς γέλως τοῦ κρείττονος. et 508, ἡδὺ γελάσας, Jupiter, videns trepidam Dianam. γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ, Ψ, 840, *lacheten dazu, (laughed at it,)* ob jactum minus aptum, et fortasse gestum quoque jacientis. et 784, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, *lacheten freundlich über ihn, (laughed merrily at him.)* Ἀντίνοος δὲ γελάσας κίε ἰθὺς Τηλεμάχοιο, β, 301, ridens ibat obviam ei. ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ, ι, 413, i. e. ἔνδον ἐγέλασα, *ich muste in meinem herzen lachen, (I could not help laughing in my heart:)* cui opponitur ἐκγελᾷν, i. e. ἔξω καὶ ἐμφανῶς γελᾷν. καὶ μάλα ἁπαλὸν γελάσαι, ξ, 465, ubi conf. μάλα. γέλασσε δὲ Πηνελόπεια, ρ, 542, cum Telemachus clare sternutaret ad dicta matris: et risit vel φαινομένως et palam, vel κατὰ ψυχὴν et intus. in Oppiano est: νέος ἐγέλασε. πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες (pro γελῶντες) σ, 40. et 110, τοὶ δ' ἴσαν εἴσω ἡδὺ γελόωντες. et 162, ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν, ridebat sine causa, sc. manifesta, sine necessitate, sine usu apparente: et sermo est de Penelope, in thalamo suo sedente. et 319, αἱ δ' ἐγέλασσαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο. πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, υ, 358. et 374, ἐπὶ ξείνοις γελόωντες, de hospitibus ridentes, *sie lacheten wegen der gäste und fremden, (they laughed at the strangers,)* et 347, οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων (pro ἐγέλαον, ἐγέλων, interserto novo ω, ut partim contractio distrahatur loco alias usitati ο μικροῦ, cui hic obstat metrum, partim ut impensum risum etiam vox ipsa designet) ἀλλοτρίοισιν, ridebant jam malis alienis: quod est proverbium de risu non vero, non ex lætitia quadam orto, sed simulato et quasi coacto: de risu insulso et inepto, nihil suavitatis naturalis habente. sic dicitur et γελᾷν ξένοις παρειαῖς, si quis ridet ubi vere rideri non solet, e. c. ex ira, aut ἀμηχανίᾳ et difficultate, etc. nam membrum illud, quod invitum et præter naturam agit, id pro proprio non habetur quasi, sed pro alieno. sic dicitur aliquis ἐσθίειν γναθμοῖς ἀλλοτρίοις, si quis coactus et præter appetitum edit. ergo h. l. risus coactus, non lætus, ubi os videbatur ridere, animo clam male erat; coll. 349. conf. Horat. Lib. II. Sat. 3, 72. πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, φ, 376, atque id, quia Telemachus non ut servo, sed ut fratri, præcipit; nec non, quia lapidum jactum pueriliter minatur; et quia fatetur se inferiorem esse procis, iisdemque tamen minatur; fortasse et ob jocosum vultum Telemachi talia dicentis, qui dissimulabat et opportunum tempus captabat. risus sæpe apud poëtam est λύσις nodorum valde difficilium; cum lector exspectat intentus, quid jam secuturum sit, sequitur risus. αὐτὰρ ἐγὼ γελόω (pro γελάω, contr. γελῶ, et distracto rursus circumflexo per ο) καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ, φ, 105. δεῖπνον μὲν γὰρ τοίγε γελοίωντες τετύκοντο, υ, 390, coll. 392. et ad id insertum ο ibi etiam Iota est additum, pro γελῶντες. γελᾷν sæpe est in genere, hilari vultu et explicata fronte. ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα, adspicit mulier virum ridens, Theocr. Id. 1, 36, pro γελῶσα, ionice et dorice, pro quo et legitur γελοῖσα, magis dorice.

γελοίϊος, ου. ὁ ἡ. (Ἕλω) ridiculus, qui ridetur. ὁ καταγέλαστος. simul et, qui risum movet aliis. pro γελοῖος. ἀλλ' ὅ,τι οἱ (ei) εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν ἔμμεναι, sed quodcunque ei videri poterat ridiculum esse et fore Græcis, Β, 215, i. e. ἐκεῖνο ἀκόσμως (sine more bono) πρὸς ἔριν ἐλάλει, ὅπερ ἂν αὐτῷ ἐδόκει γελοῖον εἶναι τοῖς Ἀχαιοῖς, ut summa notetur ejus impudentia, risum captantis ex contentione cum principibus. quidam tamen distinguunt post εἴσαιτο, et explicant, sed quidquid ei videbatur sci-

tum et elegans, id risui erat Argivis, propter id deridebant eum ut stolidum; ut infinitivus sit loco imperfecti. cæterum recentiores differentiam ponunt inter γελοῖος et γελοιός: prior notat passive, ὁ καταγέλαστος, qui ridetur; posterior active, ὁ γελωτοποιός, qui alios ridere facit.

γέλος, ου. ὁ. (Ἕλω) risus. sic ὁ ἔρως et ἔρος. μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη ἄσβεστον γέλον ὦρσε, υ, 346. et Pallas ibi est, ipsorum mota mens.

γελόω, vide Γέλαω.

γέλως, ωτος. ὁ. (Ἕλω) risus. ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι, Α, 599, risus qui exstingui non poterat, excitabatur in diis, *sie konnten das lachen unmöglich lassen, (they could not forbear laughing.)* ex quo epitheto apparet, quod γελάω sit ex ἡ ἵλη, i. e. θερμότης. conf. Ἥφαιστος in R. cæterum riserunt, cum viderent claudum Vulcanum tam strenue se moventem et ministrantem. sed Homerica dea reticet hanc causam, σιμνῶς. sic et θ, 326, cum viderent dii Martem cum Venere ligatum turpiter. et 343, ἐν δὲ γέλως ὦρτο θεοῖσιν. et 344, οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχεν, illum risus non corripuit. χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανον, σ, 99, tollentes manus risu emoriebantur pæne, *wollten sich immer todt lachen, (laughed till they well nigh killed themselves,)* quod notat ἄγαν γελάσαι: γέλῳ autem per apocopen est pro γέλωτι, ut ἥρω pro ἥρωϊ, et tale Iota apocopatum non subscribitur. οἱ Τιρύνθιοι dicuntur olim κατ' ἔθνος ὅλον multo risu laborasse. a quo morbo liberaturi seniores civitatem, consulebant Apollinem Delphicum; qui respondebat, liberatum iri, si Neptuno taurum sine risu in mare protruderent. removerunt igitur omnes juniores ab hoc sacro: unus tamen, cum videret qua molestia protruderetur taurus, faceti aliquid dixit, quo omnes ad risum commovebantur. discebant ergo, quod πολυχρόνιον ἦθος ἀμήχανόν ἐστι θεραπεῦσαι. ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι, ancillæ Ulyssis hilariores, υ, 8, qualem muliebrem suavem risum, veteres vocant κιχλισμὸν, *das jiechern, (giggling.)* iidem veteres vocabant εἶδός τι φιλήματος, χύτραν, et δραπέτον, et παιδάριον, et γιγγλισμὸν, l. c. tamen quidam legunt γέλῳ τε, ut sit per apocopen pro γέλωτα, ut ἱδρῶ est pro ἱδρῶτα. γιγρὶ est adverb. ἐπὶ καταμωκήσει: hinc ὁ γιγρὼν, ῶνος, est ἀφροδισιακός τις δαίμων, qui et minister Marti fuit ad μοιχείαν.

γέλως, ω. ὁ. (Ἕλω) idem. declinatione Attica. γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευξεν, risum sociis fecit, σ, 349.

γενεά, ᾶς. ἡ. (Γάω) generatio, *die zeugung, (generation.)* nonnunquam et certum quoddam temporis spatium hæc vox indicat: et Herodotus ait, centum annos habere tres γενεάς. alii hoc sensu γενεὰν ad triginta annos rotundo numero reducunt. re vera autem hæc temporis cujusdam determinatio sumta est ex eo tempore, intra quod nati liberi rursus novos liberos ex se procreant: quod fere in maribus circa trigesimum annum accidere solet. de Nestore Α, 250—252, dicitur, quod duæ jam generationes hominum illo vivo abierint, et jam tertiæ generationi intersit: vir ergo tum erat fere septuagenarius. ὁπλότερος γενεῇ, Β, 707, minor natu, *jünger von geburt, (younger.)* καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, inquit Juno, ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, Δ, 60, *von geburt, von herkunft, (by birth, by descent.)* ταύτης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, Ζ, 211, ex hoc genere sane et sanguine profiteor me esse. dicitur γενεὰ, quatenus originem ex nativitate notat, etiam de ἀλόγοις: e. c. de equis, Ε, 265, 268, ubi sermo est de equis, quos Jupiter Laomedonti dedit ad satisfactionem pro rapto Ganymede: et ex quibus equis sobolem clam sibi paravit Anchises. de foliis ponitur Ζ, 145, 146, seqq. τίη γενεὴν ἐρεείνεις; cur genus meum rogas? οἵη περ φύλλων γενεὴ, foliorum progeneratio, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. et similitudo hæc est: folia decidunt alia, alia renascuntur: ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, alia nascitur, alia desinit. et 151, ὄφρα εὖ εἰδῇς ἡμετέρην γενεὴν, nostram originem ex quo genere simus. ἐλθὼν (ἀετὸς) ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε, ο, 175, ubi generatio ejus et partus, *wo er hecket und junge hat, (where she hatches and has her young.)* γενεῇ πρεσβύτατος, maximus natu, *von geburt der älteste, (the eldest,)* Ζ, 24. γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκεν ἁπάντων, Η, 153. ὁπλότερος γενεῆφιν, Ι, 58, minimus natu. et 161, γενεῇ προγενέστερος, natu major et prior. πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε, Η, 128, interrogans natales et liberos, originem nativitatis. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, Κ, 68, a patre suo et natalibus suis. *er gab jedem den titel, der ihm der geburt wegen zukam, (he gave to each the title that belonged to him by birth.)* vel et, notantur duo modi denominandi: alter a patre proximo; alter ab ulteriore stemmate, e. c. si quis Διογενὴς vocaretur, nam notat hæc vox τὸν τοῦ γένους ἀρχηγὸν Δία. et 239, εἰς γενεὴν ὁρόων, ad genus ejus respiciens, *um seiner geburt willen, (on account of his birth.)* γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς, πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι, Λ, 785, genere quidem superior est Achilles, sed tu es senior ætate. γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν, natu minimus sum inter vos, Ξ, 112, *bin der jüngste unter euch, (am the youngest among you.)* et 474, αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει, ei nimirum nobilitate generis proxime similis est. ergo γενεὴ est sæpe id quod Gallis est *la naissance, der vorzug der geburt, (high birth.)* ἀργαλέον δὲ πάντων ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεήν τε τόκον τε, Ο, 141, ubi vis est in πάντων: difficile est, omnium hominum stirpem et partum a morte conservare. et 166, καὶ γενεῇ πρότερος, sc. εἰμὶ, sum natu major. ubi γενεὴ notat τὸν τῆς ἡλικίας χρόνον, ætatem, quæ facit reverentiam. sic et 182. ἣ φημὶ (inquit Juno) θεάων εἶναι ἀρίστη, ἀμφότερον, γενεῇ τε, *(von geburt und herkunft) (by birth and descent)* καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις

κέκλημαι, Σ, 365. τῶν ἀνδρῶν γενεῆς οἵτε αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσὶ, Τ, 105, ex genere eorum virorum qui ex meo sanguine sunt. ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας, Υ, 203, scimus alter alterius genus et parentes. et 214, ὄφρα εὖ εἰδῇς ἡμετέρην γενεήν. et 241, ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. et 303, ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται Δαρδάνου, ne sine prole stirps evanescat. et 306, ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων, Priami domum odit. et 390, ἔνθα δέ τοι θάνατος, γενεὴ δέ τοι ἔστι ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ, hic tibi est mors, at nativitas tibi est ad lacum Gygæum. τίη γενεὴν ἐρεείνεις; cur genus meum rogas? Φ, 153. et 187, αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι, quod attinet genus. et 191, κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεή. et 157, αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξίου, mihi ex eo genus meum est. et 439, σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεὴν, Ψ, 471. et 790, οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων, prisci sæculi priscorumque hominum est. οὐ μέν σοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμνον ὀπίσω θῆκαν, α, 222, non sane tibi dii genus ignobile in posterum fecerunt. et 407, ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα, ubi est genus ejus, *seine haus, seine familie, (his house, his family.)* et 387, ὅ σοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν, quod tibi ex nascendi sorte paternum est, sc. regnum Ithacæ. γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἐΐκτον, δ, 27, stirpi Jovis similes videntur. καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι, ξ, 325, etiam in decimam generationem alium pascat, *kann noch einen ernähren, der erst nach zehen generationen kömmt, (will be capable of maintaining them to the tenth generation.)* sic et τ, 294. γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν, ο, 225, genus quod attinet. ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων, π, 117, nostram familiam sic semper solitariam fecit Jupiter, ut semper unum tantum hæredem haberet. ὁπλότερος γενεῇ, τ, 184. ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ, υ, 193.

γενέθλη, ης. ἡ. (Γάω) origo, generatio. ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, Β, 857, ubi multum argenti gignitur. τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης, Ε, 270, i. e. ἐκ γενέθλης τούτων ἵππων, a stirpe et generatione illorum nascebantur ei sex equi in domo. τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης, Τ, 111, hominum eorum, qui tui sunt generis ex tuo sanguine, quos tu generasti. ergo et hæc vox active notat: *die zeugung, (the act of begetting.)* ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης, δ, 232, sunt enim vere ex generatione Pæonis. οἵπερ ἐμῆς ἐξ εἰσὶ γενέθλης, qui a me ortum habent Phæaces, ν, 130, inquit Neptunus, collato η, 61, seqq.

γενειάς, άδος. ἡ. (Ἄγω) barba, *der bart, (the beard.)* γενειάδες ἀμφὶ γένειον, π, 176, pro quo alii ibi legunt ἐθειράδες, ab ἡ ἔθειρα, unde ἡ ἐθειράς.

γενειάω, f. ειήσω. (Ἄγω) ornor barbâ. adolesco. *bekomme einen bart, (I get a beard.)* ὃν σὺ μάλιστα ἠρῶ (ab ἀράομαι, precor) ἀθανάτοισι γενειήσαντα ἰδέσθαι, σ, 175, quem primâ barbâ se induentem videre precabaris a diis. et sermo est de patre et infante puero. et 268, ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι, quando filium barbatum videris.

γένειον, ου. τὸ. (Ἄγω) idem quod ἡ γένυς. maxilla, gena; mentum. it. barba. tradunt quidam, in singulari notari locum barbæ, in plurali vero pilos ejus loci. ἥ οἱ γούνατα ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε (ἔλαβε) χειρὶ γενείου, Θ, 371, quæ ei genua osculata est, et attigit manu mentum. quod alibi dixit, ὑπ' ἀνθερεῶνος ἕλεν, et, ποτὶ στόμα χεῖρα ὤρεξε. ὁ μέν μιν ἔμελλε, γενείου χειρὶ ἁψάμενος, λίσσεσθαι, Κ, 454. πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον, Χ, 74. οἰκτείρων πολιόν τε καρὴ πολιόν τε γένειον, Ω, 516. ἡ δὲ (λίμνη, aqua stagni) προσέπλαζε γενείῳ, de Tantalo in media aquâ stante, λ, 582, accedebat ad mentum. κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον, nigricantes facti sunt pili circa mentum, π, 176. ἁψαμένη δὲ γενείου, Ὀδυσσῆα προσέειπεν, τ, 473. contingens mentum, blaude. et γένειον ibi est μέρος, νὶν vero (αὐτῷ) est ὅλον.

γένεσις, ιος et εως. ἡ. (Γάω) origo, generatio; parens. quasi a γενέω, f. γενέσω, pro γείνω. Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, Ξ, 201, 302. et 246, Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται. ut ergo fere active notet hæc vox in poëta. hinc est τὸ γενέσιον, generari faciens. et ἡ γενετὴ, ortus. et ἡ γενέθλη. Vide sub γείνω, prope medium, et sub ἀνέλω, ad finem.

γενέσκετο, ionice pro ἐγένετο, vide sub γείνω, prope medium.

γενετὴ, ῆς. ἡ. (Γάω) nativitas, ortus. *die geburt, (birth.)* Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα ἐκ γενετῆς, a natalibus suis, Ω, 535, collatis sequentibus. τοῦτο γὰρ ὄνομα ἔθετο αὐτῷ μήτηρ ἐκ γενετῆς, σ, 6, recens nato ei.

γενέω, vide γεννάω, et sub γείνω, prope medium.

γενήσεται, differt ab ἔσται, vide sub ἜΩ, longius sub medio.

γενναῖος, αία, αῖον. (Γάω) generi conveniens, *dem geschlechte gemäss, (suitable to birth.)* deinde et, generosus, ab antiqua stirpe. οὐ γάρ μοι γενναῖον, ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, οὐδὲ καταπτώσσειν, Ε, 253, i. e. οὐ προγονικόν μοι τὸ δειλαίνεσθαι, οὐ συγγενὲς, οὐκ ἔμφυτον καὶ ἐμφυές. nam τὸ γενναῖον est τὸ ἐκ γένους, ἀπὸ γέννης. *es ist mir nicht angeboren, (I had it not from my birth.)* Sed quando Plato dicit γενναῖα σῦκα, non solum dicit τὰ εὐγενῆ, sed et τὰ ἐπιγεγεννημένα ἐξ ἐπεμβεβλημένων συκεῶν. sic et γενναία σταφυλὴ, generosa uva. ὁ γεννάδας, ου, generosus, animosus, apud Aristoph. Ran. 180, 653, 750. Equit. 240. et idem, cum α intensivo, ἀγεννάδας, valde fortis, Acharn. 1228.

γεννάω, f. νήσω. (Γάω) gigno, genero, pario. *zeuge, gebäre, (I beget, bring forth.)* et hoc γεννᾷν circumscribitur Π, 188, ἐπεὶ τὸν Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρόφόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς, quo postremo τὸ γεννηθῆναι exprimitur. verbum est et, γενάω, et γενέω, a γείνω.

γένος, εος. τό. (Γάω) genus, origo. *das*

geschlecht, der ursprung, (race, origin.) et plerumque τὸ γένος est abstractum, ὁ γόνος vero concretum. Dores τὸ γένος dicunt δένος. mutant enim sæpe τὸ γ in δ, sicut in ἡ δᾶ pro γῆ, in δνόφος pro ὁ γνόφος, etc. hinc est ὁ οὐτιδανὸς, nullius generis et præstantiæ et utilitatis. εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν, etsi natu minor erat, Γ, 215, ergo notat et nativitatem. quamvis nativitate posterior erat. καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοὶ, Δ, 58, *bin von eben der herkunft wie du, (I am of the same extraction as thou art.)* γένος (i. e. κατὰ γένος) δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο Ἀλφειοῦ, Ε, 544, *von geburt stammete er vom Alpheus her, (by birth he was descended from the Alpheus:)* collato 546, s. unde apparet, nepotem Alphei sic dici. et 896, ἐκ γὰρ ἐμεῦ (κατὰ) γένος ἐσσὶ, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ, quod nativitatem attinet, ex me es: ubi filius indicatur, loquitur enim Jupiter ad Martem. ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων, erat divinæ originis, non humanæ, Ζ, 180, ubi conf. Χίμαιρα in R. et 209, μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, neque stirpem paternam dehonestare. ἡ δὲ χολωσαμένη δῖον γένος Ἰοχέαιρα, Ι, 534, i. e. Diana, filia Jovis. ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν, Μ, 23, i. e. ἄνδρες ἡμίθεοι, οἱ ἥρωες. ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη, Ν, 354, certe sane utrique idem ortus atque una paterna origo. Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι Τυδέος, Ξ, 113, ubi deest κατὰ, quod attinet originem et nativitatem. et 126, οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες, ubi quoque est elliptice pro κατὰ γένος: non sane putantes, me esse genere et ortu vilem aliquem et ignavum et imbellem. quæ præfatur, quia suasurus est cautionem in pugna, 129, seqq. Εὐρυσθεὺς, σὸν γένος, Τ, 124, inquit Juno ad Jovem: et est h. l. ἀντὶ τοῦ ὁμώνυμον, ex 105 petitum; cum tamen Eurystheus aliter esset ex genere Jovis, quam Hercules ad quem mens Jovis directa fuerat. φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι, Φ, 186, coll. 157, seqq. fuit ergo nepos fluvii Axii. ὃς ἐκ θεόφιν (θεοῦ) γένος (κατὰ) ἦεν, Ψ, 347, coll. 346. τρὶς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν, γ, 245, ter enim dicunt eum imperasse generibus hominum, i. e. per tres generationes. δύο μὲν ἡλικίαι ἀνδρῶν ὑπηκόων τῷ Νέστορι ἐκ νέων ἀκμάσασαι καὶ παρακμάσασαι ἔφθιντο, αὐτὸς δὲ τρίτης ἤδη ἦρχε γενεᾶς. οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων, ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων, δ, 62, 63, non humile est genus vestrorum parentum, sed estis ex regibus genere, κατά. ὅθι σοὶ γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ, ζ, 35, ubi et tibi ipsi genus est, i. e. ex quibus et ipsa es. οἵτε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν, θ, 583, qui maxime curantur post sanguinem et genus vestrum; nam sermo est de genero aut socero, qui post consanguineos sunt proximi, post fratres et patrueles. ἐκ μὲν Κρητάων (κατὰ) γένος εὔχομαι (εἶναι) εὐρειάων, ξ, 199, ex Creta ampla profiteor mihi esse originem, vel me esse genere. et 204, τοῦ ἐγὼ (κατὰ) γένος εὔχομαι εἶναι, ejus filium me esse profiteor. ἐξ Ἰθάκης (κατὰ) γένος εἰμὶ, ο, 267. et 532, ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευς (ionice pro γένους, διὰ πλείω φωνῆς ὄγκον) βασιλεύτερον ἄλλο ἐν δήμῳ Ἰθάκης, vestro genere non aliud est magis principale. ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται, π, 62. et 401, δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊον ἐστὶ κτείνειν, grave est regiam stirpem interficere: i. e. regium hæredem. αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα πόθεν γένος εὔχεται εἶναι, ρ, 373, i. e. κατὰ γένος. et 523, ὅθι (ubi) Μίνωος γένος ἐστίν. μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν, ne roga meum genus, τ, 116. et 162. ἀλλὰ καὶ ὧς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί. βοῶν γένος, υ, 212, genus et propagatio boum. ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ (κατὰ) γένος εὔχεται ἔμμεναι υἱὸς, φ, 335. εὔχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, ω, 268. et 507, μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος. et 511, οὔ τι καταισχύνοντα τεὸν γένος.

γέντο, dorice pro ἕλετο, vide sub ἝΛΩ, aliquanto a fine.

Γένυς, υος. ἡ. (Ἄγω) mala, maxilla. *die kinnbacke, (the jaw.)* it. mentum, *das kinn, (the chin.)* a curvitate sic dicta, ab ἄγω, curvo. θήγων ὀδόντα μετὰ (inter) γναμπτῇσι γένυσι, curvas maxillas, de apro, Λ, 416, unde et αἱ γαμφηλαὶ dictæ, quæ sunt eædem αἱ γένυες. χρόμαδος γενύων, crepitus maxillarum et dentium percussorum, Ψ, 688, coll. 690, de pugilibus. ut τὸ παρήϊον et ἡ παρειὰ sit fere idem quod ἡ γένυς. πρὶν πυκάσαι γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ, antequam vestirent maxillam floridâ lanugine, λ, 319, ubi sermo est de primâ barbâ.

γεραιὸς, vide γηραιός.

γεραίρω, f. αρῶ. (Γάω) præmio præcipuo honoro aliquem. *beehre einen durch ein vorzuglich geschenk, (I honour a person with a particular present.)* νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν ἥρως Ἀτρείδης, Η, 321, ubi ergo γέρας in convivio principum erat major et lautior portio cibi. Sic et ξ, 437. et 441, ὅτι με, τοῖον ἐόντα, (tam miserum, inquit personatus) ἀγαθοῖσι γεραίρεις, honoras.

γέρανος, ου. ἡ. (Γάω) grus, *ein kranich, (a crane.)* avis timida et valde sentiens; præterea clamosa, et alte volans. habet nomen sine dubio a voce sua quam edit γρὰ, γρά. quia tamen et coloris cani fere est: apte hoc loco memoriæ tradi potest, quasi a canitie nomen habeat. præsentit frigus, et proficiscitur in calidiores vel tepidiores regiones. χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων, Β, 460, ubi de clamoso earum volatu parabola sumta. κλαγγὴ γεράνων, αἵτε χειμῶνα φύγον καὶ ὄμβρον, Γ, 3, s. ubi Trojanos clamosos et alta cogitantes iis comparat. sic et Ο, 692. Germani magis breviter vocem ejus imitantes, vocant hanc avem, *ein kran* vel et *kron.*

γεραρὸς, ὰ, ὸν, (Γάω) dono præcipuo quodam ornatus, majestate quadam præditus. in specie ὁ ἐκ μόνης θέας τὸ τίμιον ἔχων, quem qui adspiciunt statim suspiciunt, ὁ ἔχων εἶδος ἄξιον βασιλείας, *von majestätischem ansehen, (of majestic person.)* καλὸν οὕτω οὔπω ἴδον, οὐδὲ οὕτω γεραρόν. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε, Γ, 170, sic

præstantem et præcipuum. comparativus γεραρώτερος est Γ, 211, præstantior forma principali.

γέρας, ατος. τό. (Γάω) pars præcipua, donum præcipuum, principi præ aliis datum: *ein vorzügliches ehrengeschenk für hohe personen, (a particular present for distinguished personages.)* proprie est præcipuum quid de præda datum principi. nam magna præda collata fiebat æqualis divisio διά τινος λαχμοῦ: sed ante hanc sortitionem principibus dabantur ἀπομοιραί τινες præcipuæ, honoris causa, quæ vocabantur γέρατα. est ergo ab ὁ γέρων, quatenus ea vox notat virum senatorem seu principem. Sæpe autem tale γέρας in se non erat magni pretii; sed honor solus spectabatur. Sic Agamemnoni, honoris causa, data erat pulcra captiva nobilis. αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίκα ἑτοιμάσατε, Α, 118. et 120, λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, quod meum honoris præmium alio abit. et 133, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας. et 135, εἰ μὲν δώσουσι γέρας, ὅπως ἀντάξιον ἔσται. et 138, ἢ τεὸν, ἢ Αἴαντος γέρας, ἢ Ὀδυσῆος. et 167, σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, (utpote supremo regi) ἐγὼ δ' ὀλίγον. et 356, ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας. γέρα (per apocopen pro γέρατα) πεσσέμεν, Β, 237, præmia sua concoquere. τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, οἱ θεοὶ, Ω, 70. Δ, 49. hoc enim præcipuum honorarium sortiti sumus nos dii, sc. λοιβήν τε κνίσσην τε. et 323, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων, id præcipui habent præ junioribus, sc. consilio juvare rem publicam. ergo γέρας in genere omne præcipuum notat quod quis præ aliis habet; etiam præcipuum honorem aliquem. eadem verba sunt, Ι, 422, ubi γὰρ, præcedens propositionem suam, respicit verba 423 posita: nam hoc est præcipuum munus principum, consilia quam optima excogitare. cæterum τὸ γέρας, donum honorarium, quod etiam τὸ πρεσβήϊον dicitur, non semper ingentis pretii fuisse, apparet ex Θ, 289—291. Sed honor erat magnus, qui hoc signo habebatur: hinc Achilles tantopere ob ereptum sibi γέρας, quasi indignus eo visus esset, irascebatur; ut audis ipsum loquentem Ι, 333—336. simul vides ibi, communem δασμὸν differre a γέρατι, maxime si conferas 365—368, ἅτινα ἔλαχον in communi δασμῷ, ἄξομαι: γέρας δὲ, datum ut ἐξαίρετόν τι δίχα τοῦ λαχεῖν, extra sortem præcipuum donum, αὖτις ἕλετο Ἀγαμέμνων ὅς ἔδωκέν μοι. et 344, ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, hoc est præcipuum donum quod datur mortuis in honorem, Π, 457, sc. τύμβος καὶ στήλη. sic et 675. ω, 189, 295, *die ehre so den verstorbenen zu guter lezt erwiesen wird, (the last honours paid to the deceased.)* sc. τὸ ἀπονιφθῆναι, ταφῆναι. alias quidem αἱ ἀρεταὶ sunt verum γέρας eorum. sic et ψ, 9. circumscribitur γέρας vivo principi honoris causa datum Λ, 624—626, quod erat pulcra Ἑκαμήδη Nestori ob prudentiam ejus data. καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, Π, 54. et 56, κούρην, ἣν μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν, inquit Achilles. et Σ, 444, κούρην, ἣν οἱ γέρας ἔξελον. ἤματι τῷ, ὅτε Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων, Τ, 89. οὔ σοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει, Υ, 182, ubi γέρας est ipsum βασιλικὸν ἀξίωμα, regia dignitas, tradito tibi sceptro, ut rex sis loco ejus. *die würde die er vor allen voraus hat, (the dignity that he has above all others.)* sic et λ, 174, ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, num adhuc apud illos, patrem et filium meum, est mea dignitas quam præ omnibus habui, i. e. τὸ τῆς βασιλείας. καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἕξειν, ο, 521, i. e. τὴν βασιλείαν, regnum, *die königliche würde, (the royal dignity.)* παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματα ἐν μεγάροισι, γέρας τε ὅ,τι δῆμος ἔδωκε, η, 150, ubi loquitur ad senatores Phæacum Ulysses, iisque precatur, ut quisque liberis suis relinquat bona, et dignitatem in populo, ut filii sint et hæredes ἀξιωμάτων paternorum, i. e. ut filios habeant, qui sint principes post eos. et vide eo loco, τὸ γέρας et ὁ γέρων sunt cognata, sic ut γέρων habeat suum γέρας, i. e. ἀξίωμα præcipuum et illustre, dignitatem principalem. ergo γέρων non præcise senem ætate notat. νῶτα βοὸς πίονα ὀπτὰ, ἅ οἱ αὐτῷ γέρα (γέρατα) παρέθεσαν, δ, 66, ubi rex Menelaus partem aliquam præcipuam, sibi honoris causa datam in convivio, dat hospitibus suis ad convivium de improviso accedentibus. (conf. 1 Sam. ix, 23, s.) et 197, τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν δ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν, ubi sermo est de supremo honore mortuis exhibendo. Ἀλκινόῳ (regi Phæacum) δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, sc. mulierem illam, η, 10, nam ibi de dono præcipuo est sermo. μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων, λ, 533, ubi μοῖρα est portio ex communi divisione per sortem; γέρας autem donum præcipuum, ante illam divisionem electum et præbitum honoris causa. Sermo est de Neoptolemo post captam Trojam redeunte in patriam. est ergo δῶρον. ἐπέκεινα τῆς μοίρας. αὐτῷ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, ὄφρα καὶ αὐτὸς ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας ἤ τινι ἄλλῳ δμώων, υ, 297, ei et ego dabo donum, ut ipse habeat quod det honoris causa balneatori aut alicui alii ministrorum; ubi est δῶρον simpliciter, *ein trinkgeld, (a gratuity,)* honor qui habetur alicui citra necessitatem ob ministeria nobis ab eo præstita: coll. 293, seqq.

γερούσιος, ία, ιον. (Γάω) quod senum vel principum virorum est. γερούσιον οἶνον, Δ, 259. ν, 8, τὸν τοῖς γέρουσιν, i. e. τοῖς ἐντίμοις, διδόμενον ἐν συμποσίῳ κοινῷ. *ehrenwein, (the cup of honour.)* conf. πίνειν. γερούσιον ὅρκον, Χ, 119, jusjurandum a senatoribus populi datum, τὸν τοῖς γέρουσι πρέποντα. hinc est ἡ γερουσία, sc. βουλὴ, consilium et concilium principum.

γέρων, οντος. ὁ. (Γάω) senex ætate. it. præstans dignitate, senator in significatu prisci orbis, i. e. princeps. est a τὸ γῆρας, et de mutatione vocalis dictum est ad γηραιός. πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, Β, 789, ubi tamen γέροντες non solum ætate sed et dignitate priores intelliguntur. nam sermo est de concilio populi. Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, Ι, 36. et

258, ὄφρα σε μᾶλλον τίωσι Ἀργείων ἡμίν. et per νέους intelligitur juventus militaris, per γέροντας vero senatores et duces. μή σε, γέρον, κιχείω, Α, 26, quod dicitur ad magnum sacerdotem simulque principem virum a rege. cæterum senex natura est subtimidus, coll. 33, ἔδδεισεν δὲ γέρων, *der alte herr erschrack, (the old man was frightened.)* γέρων τε Φοῖνιξ, Τ, 311, in relatione ad principes juniores. σὺν δὲ γέροντι νέος χύτο, Ω, 358, regi Priamo. et 361, χεῖρα γέροντος ἑλὼν, reverentiæ causa, coll. 371, φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω, meo te patri similem duco. Sæpissime autem οἱ ἔντιμοι, nullo ætatis respectu habito, et quamvis ipsi non sint senes, tamen vocantur γέροντες: nam δεῖ τοὺς ἡγεμόνας, καὶ πρὸ τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας, γέροντας τοῖς ἤθεσι φαίνεσθαι. apud Lacedæmones recentiores, erant οἱ δύο βασιλεῖς, καὶ ἡ τῶν γερόντων βουλή. id prævidens quasi Homerus, duo Atridas facit δύο κοσμήτορι λαῶν, καὶ ἐν τοῖς καιρίοις βουλὴν τῶν γερόντων καθίζει αὐτοῖς. βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων Νεστορέῃ παρὰ νηΐ, Β, 53. et 21, Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖε Ἀγαμέμνων. et in his γέρουσιν erant e. c. duo Ajaces, non sane χρόνῳ γέροντες, sed ὡς ἔντιμοι. nam quia in prisco orbe nihil venerabilius bono sene videbatur; senesque ob πολυπειρίαν prudentiores et circumspectiores sunt juvenibus: hinc principes, et quorum consilio res publica erat gerenda, dicebantur γέροντες, etsi ætate tales nondum essent. et hinc conventus principum dictus ἡ γερουσία, senatus. ob φρόνησιν etiam Τάρκων ὁ Τυρσηνὸς, et Κύκνος ὁ Τρωϊκὸς, dicti πολιοὶ ἐκ γενετῆς. δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, Ι, 70, i. e. τοῖς ἐντίμοις καὶ βασιλικοῖς, viris principibus: excipe convivio principes. quo loco et recte accusativum potuisset scribere; sed prætulit dativum, quia in mente habuit, ἵστα κρητῆρα καὶ τίθει δαῖτα, γέρουσιν. sic Δ, 344, ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοὶ, quo loco apparet, γέροντας dici supremos duces, non vero medii ordinis. γέρουσιν εἶπω βουλευταῖς, Ζ, 113. tales γέροντες βασιλικοὶ καὶ ἀγαθοὶ sunt quasi ἀφιδρύματα θεῖα, κατὰ ἀρετὴν καὶ τιμὴν, magis etiam, si accedat τὸ πολυχρόνιον, ut Ω, 398, γέρων δὲ δὴ, ὥσπερ σύ, inquit personatus Mercurius de patre suo ad Priamum: princeps et venerabilis senex est sicut tu. τῶν γερόντων erat, sacrificium adolere et libare, Α, 462, καῖε δ' ἐπὶ σχίζαις ὁ γέρων, καὶ ἐπέλειβε οἶνον. sic et γ, 459. ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν, Β, 370, inquit Agamemnon ad Nestorem; et optat sibi decem tales, 372. nam γέρων est πολύπειρος, ἐμπειρία δὲ μήτηρ φρονήσεως. ergo h. l. est vox admirantis aliquem, qui ob id vincit omnes in concionando, quia est γέρων σοφός. talis præstat fortissimo militi: nam ad rem militarem bene gerendam manibus, omnes milites oportet esse Ajaces; Nestores vero sufficiunt decem. οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, Γ, 109, s. collato 156, 160, ubi est exemplum, nam intelligunt et laudant τὸ πρόσω καὶ παρὸν καλὸν, sed simul δεδιότες περὶ τῶν ὀπίσω i. e. περὶ τοῦ μέλλοντος. ὁρᾷ γέρων ἀγαθὸς πάντα, τάτε νῦν καὶ τὰ παρεληλυθότα, quæ sunt τὰ πρόσω: καὶ τὰ μέλλοντα quæ sunt τὰ ὀπίσω: καὶ ἐκ τῶν παρελθόντων στοχάζεται, οἷα ἔσται καὶ τὰ μετὰ ταῦτα. recentes actiones ex exemplis potest dijudicare. coll. Matthæi xiii, 52. inde Argus est fictus. Nestor inde sæpe κατ' ἐξοχὴν ὁ γέρων est dictus, e. c. Α, 624—626, ubi præmium φρονήσεως suæ accepit, coll 637. hoc præmium erat ἡ Ἑκαμήδη. τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπίσχετο, Ν, 368, ubi hic senex ostendit, σύνεσιν sibi inesse. nam si cadat ille cui promisit, promissum una cadit: si vero vincat, dignus est qui gener assumatur. hinc libenter poëta utitur hoc vocabulo, ut honorifico. κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν, Β, 404, seqq. ὦ γέρον, οὔτι (κατὰ) ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, Ι, 115, inquit rex ad Nestorem. sic ὁ γέρων loco nominis proprii de principe positum, Λ, 695, 702. et ad nomen proprium additum, 782, 789. et id ponit poëta ut φιλῶν τὸ γῆρας, καὶ σεμνύνων τὸν ἱστορούμενον hoc nomine. αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο, Τ, 303, principes. et 338, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες. quibus locis est honoris vox. ἀγγελίην ἀπόφασθε, (τὸ γάρ γέρας ἐστὶ γερόντων) ὄφρα ἄλλην φράζωνται μῆτιν, Ι, 422, ubi γέροντες videri possint esse οἱ πρέσβεις, legati: sed aptius refertur ad ἀριστήεσσιν, et ad φράζεσθαι μῆτιν: ut γέροντες sint iidem qui οἱ ἀριστῆες, et τὸ γέρας αὐτῶν sit τὸ φράζεσθαι μῆτιν, 421, 423. nam frigidum videtur, hoc γέρας explicare per μηνύειν τὰ ἀγγελθέντα, καὶ τοὺς πρέσβεις μὴ ψεύδεσθαι παραποιοῦντας τὰ ἀγγελλόμενα. etiam γέροντες sentiunt amoris et Veneris illecebras, Γ, 149—158, et 161, s. quanquam non furiose: nam oculis tantum judicant et delectantur. visa perpulcra muliere statim mutatur et senex, sentitque affectum aliquem humanum. puellæ tamen non delectantur senibus, si semel gustarunt de juvene, Ι, 452, ἵνα ἐχθήρειε γέροντα. nam, ut est apud Euripidem, ἢ τὸ γῆρας Κύπριν χαίρειν ἐᾷ, (vale ei dicit) ἢ Ἀφροδίτη τοῖς ἐρῶσιν ἄχθεται. Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, i. e. Nerei, Α, 538. et 358, παρὰ πατρὶ γέροντι. sic et Σ, 36. ὀψόμεναι γέροντα ἅλιον, Σ, 141, qui est idem Νηρεύς. ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες, inquit Agamemnon honorifice ad Nestorem, Α, 286. sic et Mercurius ad Priamum, Ω, 379. ἐπὶ τύμβῳ Αἰσυήταο γέροντος, Β, 793. et 796, ὦ γέρον, αἰεί σοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσι, verba innumera, quæ in concione audiuntur. et loquitur sic principalis nuntius periculi ad Priamum, verba omittenda jam esse jubens, et ad rem gerendam accingendum. ὣς ὁ γέρων ὤτρυνε, πάλαι πόλεμον εὖ εἰδὼς, Nestor, Δ, 310. et 313, ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς, ὥς γούνατά σοι ἕποιτο, *wenn du so gut fort könntest als dein muth ist, (would that thy body were as vigorous as thy mind.)* et 323, κελεύσω βουλῇ καὶ μύθοισι, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων. et 344, ὁπότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοὶ, principibus. ὀνειροπόλοιο γέροντος, Ε, 149. et 150, τοῖς ὁ γέρων οὐκ ἐκρίνατο ὀνείρους.

et 197, γέρων Λυκάων, qui multa prævidet, nam sequitur ἐπέτελλέ μοι πολλά. τοῖς ὁ γέρων (Nestor) πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῦθον, Η, 324. ὄφρα ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε, Θ, 87. et 90, ἔνθα ὁ γέρων ἀπώλεσε θυμὸν, perdidisset vitam suam. et 96, ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα. et 100, στῆ πρόσθε (ante) ἵππων γέροντος. et 102, ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί. et ubique de Nestore est sermo. et 518, παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας, qui in muro debebant disponi, dum militaris ætas pugnaret ante urbem. Ἀτρείδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν ἐς κλισίην, principes Græcos, Ι, 89. et 570, τόν δ' ἐλίσσοντο γέροντες Αἰτωλῶν. γέρων περ ἐὼν πολεμιστὴς, senex bellator, Κ, 549, qui idem est qui ἀναγκαῖος πολεμιστὴς, necessitatis tempore militans, alias non. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν, Λ, 636, coll. 635. γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος, Ν, 666, coll. 663, seqq. ἀράων ἀΐων (preces audiens Jupiter) γέροντος, Nestoris, Ο, 378, coll. 370, seqq. et 721, κακότητι γερόντων, ignavia principum, *des hohen rathes, (of the chiefs.)* ὁ γέρων Φύλας, Π, 191. et 196, Φοῖνιξ. ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι κηρύσσων γήρασκε, Ρ, 324. γέρων Πηλεύς, Σ, 331. et 448, τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες Ἀργείων, et 503, οἱ δὲ γέροντες (senatores populi) εἵατο ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, in foro. ἡ μὲν γὰρ Διός ἐστι, ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος, Υ, 107. Ἄλταο γέροντος, Φ, 85. et 526, ὁ γέρων Πρίαμος εἱστήκει ἐπὶ πύργου. sic et Χ, 25, πρῶτος ἴδεν. et 33, ᾤμωξεν. et 37, ἐλεεινὰ προσηύδα. et 51, ὤπασε παιδὶ γέρων Ἄλτης. et 77, ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δὲ ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσί. et 412, λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόλις ἔχον. ὣς ἠρᾶτο ὁ γέρων, Ψ, 149. et 618, καί σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω. πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, Priami, Ω, 164. et 217, τὴν προσέειπε γέρων Πρίαμος. et 236, οὐδὲ τοῦ φείσατο ὁ γέρων. et 322, σπερχόμενος δ' ὁ γέρων. et 326, ἵππους ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι. et 332, ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα. et 358, σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο. et 411, ὦ γέρον, οὔπω τόνδε κύνες φάγον. et 424, γήθησεν δ' ὁ γέρων. et 460, ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς εἰλήλουθα Ἑρμείας. et 515, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. et 650, λέξο, γέρον φίλε, cuba. et 683, ὦ γέρον, οὐ νύ τι σοί γε μέλει κακόν; κταμένοιο γέροντος, Χ, 75, coll. 71, s. ubi senex interfectus curare debere dicitur, ne turpiter cadat, retectis pudendis. γέροντα Λαέρτην ἥρωα, α, 188. εἶξαν δὲ γέροντες, juveni Telemacho cesserunt, β, 14, ob regiam ejus dignitatem. et 39, γέροντα καθαπτόμενος. et 40, ὦ γέρον, οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνήρ. et 157, γέρων ἥρως Ἁλιθέρσης. et 78, ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν. et 192, σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν, coll. 201. et 227, πείθεσθαί τε γέροντι, sc. Λαέρτῃ. ὦ γέρον, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀΐω, γ, 226. et 357, εὖ δὴ ταῦτα γε ἔφησθα, γέρον φίλε. Λαέρτης δ' ὁ γέρων, δ, 111. et 349, τά μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτὴς, sic et ρ, 140, ὁ Πρωτεύς. et δ, 384, πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής. et 395, λόχον θείοιο γέροντος, Protei. Sic et 401, 455, ubi de Proteo sermo. et 735, Δόλιον καλέσειε γέροντα. et 754, μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον, ne affige senem afflictum. γέρων ἥρως Ἐχένηος, η, 155, seqq. et 189, ἠῶθεν δὲ γέροντας (principes) ἐπικαλέσαντες πλείονας, i. e. τοὺς ἐντίμους. ὣς ἀγόρευε ὁ γέρων, θ, 570. ν, 178. πολύτλητοί τε γέροντες, ætate, λ, 38. et 341, Ἐχένηος. et 584, ὁσάκις γὰρ κύψει ὁ γέρων, Tantalus. et 590, ὁπότε ἰθύσει ὁ γέρων, idem. Φόρκυνος, ἁλίοιο γέροντος, λιμὴν, ν, 96, 345. et 432, δέρμα παλαιοῦ γέροντος ἀμφέθηκε μέλεσι personati Ulyssis. ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες, ξ, 37. et 45, κλισίηνδε ἴομεν, γέρον. et 386, καὶ σὺ, γέρον πολυπενθές. μή με γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ, ο, 200. et 441, μή τις γέροντι ἐξείπῃ. θεὸς ῥηϊδίως ἐθέλων θείη νέον ἠδὲ γέροντα, π, 198. et 199, ἤτοι γὰρ νέον (modo, *kurz vorher,)* *(shortly before)* ἦσθα γέρων. et 273, πτωχῷ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι. et 362, οὔτε νέων μεταΐζειν (una sedere) οὔτε γερόντων. et 456, πάλιν ποίησε γέροντα. πτωχῷ λευγαλέῳ ἠδὲ γέροντι, ρ, 202, 337. εἶκε, γέρον, προθύροιο, σ, 10. et 21, μή σε, γέρων περ ἐών. et 53, οὔπως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον. et 73, οἵην ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. προῆκε πατὴρ, ἄλλοι τε γέροντες, principes, φ, 21. κοῦραι ἁλίοιο γέροντος, Nerei, ω, 58. et 156, πτωχῷ λευγαλέῳ καὶ γέροντι. et 210, γρηῦς, ἣ γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκεν. et 224, ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευε. et 243, ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σε ἔχει. et 254, ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων. et 386, ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος. et 393, ὦ γέρον, ἷζε ἐπὶ δεῖπνον. et 450, γέρων ἥρως Ἁλιθέρσης.

Ponitur et ut adjectivum, ὁ ἡ γέρων, τὸ γέρον. σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ, χ, 184, ubi de clypeo vetusto dicitur. aliud est τὸ γέῤῥον, i. e. ἀσπὶς, πρόβλημα, θυρεός: etiam μορίον muliebre: sed τὸ γέρον σάκος est τὸ πάνυ παλαιὸν, et quasi γηράσαν, ἀρχαῖον. ὁ γέρων dicitur et ἀκάνθης ἐπάνθημα, *ein blühender distelkopf, (a thistle blossom.)* contemtus vocabula de senibus sunt, κρόνοι, ἰαπετοὶ, τιθωνοὶ, σαπροὶ, βεκκεσέληνοι, πρωτοσέληνοι, τυμβογέροντες, τυφογέροντες, quos propediem oportet τύφεσθαι, i. e. καίεσθαι νεκρικῶς, τυφεδανοὶ, σορόπληκτοι, σοροπλῆγες, σορέλληνες, etc. in dativo plurali æolice dicitur γερόντοις pro γέρουσιν.

γεύομαι, vide sequens.

Γεύω, f. γεύσω. (Γάω) gustare facio, *gebe zu schmecken, (I cause to taste.)* gusto, *ich koste, schmecke, (I taste.)* est a γέω, quatenus notat capio, *ich nehme ein, (I take in,)* interserto υ. ὁ μὲν θάνατος καταφυγὴ αἱρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε: ὁ δὲ θεὸς, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, φθονερὸς ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται ἐών, inquit sapiens Artabanus apud Herodot. VII, 46, mors est in se exoptatissimum perfugium homini: sed deus, dulci quodam gustu commendans vitam, invidisse deprehenditur homini id perfugium. in poëta occurrit sola *forma media*, γεύομαι, gustum percipio: et metaphorice, periculum facio, experior. γευσόμεθα ἀλλήλων ἐγχείαις, Υ, 258, i. e. ἀποπειρασόμεθα, cum genitivo rei

gustandæ, *wir wollen uns einander versuchen mit spiessen, (we will have a trial with spears:)* et hoc ἀστείως dictum, quia alibi ἡ ποίησις προσπλάττει στόμα τῷ πολέμῳ. sic et Φ, 61, ἀκωκῆς δουρὸς ἡμετέρου γεύσεται, gustabit cuspidem hastæ nostræ, ἀποπειράσεται. πρὶν χειρῶν γεύσασθαι, υ, 181, priusquam manus gustemus: et dictum quasi ἐπὶ ἀγαθῆς τινος βρώσεως. cæterum κληδονίζεται h. l. i. e. ominose loquitur, contra se ipse: nam id passus est paullo post gravissime. ergo hæc erat φήμη, ominosa vox, alterius rei causa missa, aliam vero futuram vaticinans. προικὸς γεύσεσθαι ἔμελλεν, gustaturus erat donum datum, ρ, 413, ubi de cibis positum in sensu proprio. notat enim fruitionem cum animo contento et læto. ὀϊστοῦ πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν, φ, 98, primus erat ea sagitta occidendus. et apta hæc metaphora.

γέφυρα, ας. ἡ. (Φέρω) pons, *eine brücke, (a bridge.)* est compositum ex ἡ γέα, terra, et φορέω vel φέρω, quia pons ex terra in terram transmittit viatorem, et ripas jungit. χείμαῤῥος ῥέων, ὦκα ἐσκέδασε γεφύρας, torrens fluens, cito disrumpere solet pontes, Ε, 88. et 89, αὐτὸν γέφυραι ἐεργμέναι οὐκ ἰσχανάουσι, non sustinent eum pontes probe muniti et densi. τί ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας, quid respicis et servas pontes prœlii, i. e. intervalla inter ordines aciei instructæ, Δ, 371. ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, per interstitia illa inter ordines pugnantium, Θ, 378. Λ, 160. Υ, 427. sed apparet et sic dici spatium inter duas oppositas acies, in quo concurritur, *die wahlstatt, (the field of battle.)* Θ, 549, οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ εἵατο παννύχιοι, πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλὰ, Trojani vero magno animo ad spatium vel campum in quo concursum erat pridie, sedebant pernoctes, ignesque multi accendebantur ab illis. ergo pluralis notat intervalla ordinum unius aciei, per quæ receptus dabatur antesignanis, aut procursus subsidiariis a tergo copiis: singularis vero, spatium inter adversas duas acies, in quo pugnatur. οἱ Γέφυροι fuere olim gens clara, cujus historia hæc: uxor viri nobilis in Peloponneso pepererat uno partu novem pueros; ex his duos servabat, reliquos septem dabat ancillis clam de ponte proximo in flumen dejiciendos; μὴ καὶ τεκεῖν σκωφθείη καθὰ καὶ ὗς θήλεια, ne in pariendo similis videretur scrofæ. forte fortuna vir ad pontem obvius factus ancillis, et comperta re, clam pueros educari jussit; qui postea, in memoriam rei gestæ et periculi sui, hoc nomine cognominari voluerunt: et Eustathii ætate superfuere, qui ex hac gente esse se dicerent; ut narrat ad Ν, 301. Ecce autem, nihil novi sub sole. Fabula comitis ab Isenbart, aut comitis Hollandiæ, jam ante bis mille annos in orbe nostro exstitit, recocta tantum paullo portentosius in Germania nostra, olim nimis favente prodigiosis fabulis. γέφυραι πολέμου, vide sub ὀπιπτεύω.

γεφυρόω, f. ρώσω. (Φέρω) ponte jungo, ponte munio iter. γεφύρωσε κέλευθον, Ο, 357, pontem quasi fecit per fossam, detrudendo terram multam, et quidem tanta latitudine, quantam conjectus hastæ potest absolvere, *einen spiesswurf breit, (a spear's throw broad,)* ut copiæ transirent fossam. γεφύρωσε δέ μιν αὐτὸν, sc. ποταμὸν, Φ, 245, arbor magna, quæ prociderat vi ventorum, ab altera ripa ad alteram pertingebat, et ponte quasi junxerat ripas: et hac prehensa servat se Achilles ex flumine, cum abriperetur eo. γεφύρωσε Ἀτρείδαις νόστον, ὁ Ἀχιλλεύς, Ist. 8, 111, quasi ponte munivit iis reditum, sua virtute scilicet tollendo hostes et superabilem faciendo Trojam, ut tuti redire inde possent. ergo h. l. valde metaphorice.

γέω, vide ΓΑ'Ω.

γηθέω, vide Γήθω.

γηθοσύνη, ης. ἡ. (Γάω) lætitia, gaudium, *freude, vergnügen, (joy, pleasure.)* est substantivum, sicut fere omnia in -οσύνη: e. c. κερδοσύνη, δρηστοσύνη, παλαισμοσύνη, πλαγκτοσύνη, τοξοσύνη, βριθοσύνη, ταρβοσύνη, etc. etsi adjectivum in -όσυνος sit in usu. Sic Ζεὺς dicitur δικαιόσυνος, justus: sed ἡ δικαιοσύνη est substantivum, justitia. γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο, Ν, 29, ubi est ablativus, omisso σὺν, cum lætitia, deo per mare curru proficiscente, mare spatium ei dabat planum. ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ, Φ, 390. est et in usu τὸ γῆθος, gaudium.

γηθόσυνος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) lætans, *froh, erfreuet und vergnügt im gemüthe, (joyful, rejoiced, contented.)* Ἀτρείδης παρῴχετο *(gieng von dem fort weiter) (proceeded farther)* γηθόσυνος κῆρ, lætans corde, Δ, 272. γηθόσυνοι θεράποντες, Η, 122. χάρμῃ γηθόσυνοι, Ν, 82, læti alacritate pugnæ. ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ, Σ, 557, stabat herus super seriem demessi frumenti, *auf dem schwade, (on the swathes of corn.)* γηθόσυνος δ' οὔρῳ lætus vento ferente, ε, 269. reperitur tamen et fœmininum in η: ψυχὴ γηθοσύνη, anima Achillis apud inferos, λ, 539, læta et contenta in se, quod audiret, filium esse egregium virum. nisi ibi legendum est γηθοσύνῃ, præ lætitia: sed præstat adjectivum.

Γήθω et γηθέω, f. γηθήσω. (Γάω) lætor, gaudeo. est a γαίω: ut a κνάω est κνήθω. μέγα ἐγήθεεν, *er machte sich daraus ein grosses vergnügen, (he took great delight.)* Η, 127. et 214, τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες, hunc adspicientes magnopere lætabantur. τούσδε ἰδὼν γήθησεν ἄναξ, Δ, 255, 283, 311. notat ergo delectationem animi contenti. τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδὼν, Κ, 190. γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Ζ, 212, quod Glaucum paternum hospitem inveniret. τὸν δὲ ἰδὼν, Θ, 278. γήθησέν τε, ὅτι οἱ ὦκα θεὸς ἤκουσε, Π, 530. γήθησεν δὲ θεὰ, quod ad ipsam primam vota directa sint, Ρ, 567. οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, Ω, 321, de augurio fausto. et 524, ὁ γέρων γήθησε, de occursu fausti comitis. ἔγνω δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ, Η,

189, i. e. ἐκ ψυχῆς, non simulate: valde contentus erat in se. εἰ νῶϊ Ἕκτωρ γηθήσει, num lætabitur de nobis, Θ, 377, ut dicit Minerva ad Junonem hostiliter: et sequitur accus. dualis fœm. προφανείσα, nos duas apparentes, omissa præpositio διὰ, ob, propter. Sic alibi: τίς ἂν τάδε γηθήσειε, i. e. διὰ τάδε, κατὰ τάδε, εἰς τάδε, et est ellipsis Attica, I, 77, quis in his lætetur! μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη, ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο, N, 344. et 416, φημὶ αὐτὸν γηθήσειν κατὰ θυμὸν, quod alibi dixit θυμῷ. ἦ κεν γηθήσαι (aor. 1. opt. act.) Πρίαμος, ἄλλοι τε Τρῶες κεχάροιντο θυμῷ, εἰ πύθοιντο τάδε, si hæc resciscerent, A, 255. γέγηθε (præt. perf. med.) δέ τε φρένα ποιμὴν, Θ, 555, nam pastor est ἐν νάπαις, illustratis ergo omnibus locis potest ὁ βοσκῶν ποιμὴν cernere nec timere furem per tenebras. νὺξ ἡμεροφανὴς probis est valde grata. γεγήθει (præt. plusquamp. med.) δὲ φρένα Νηλεὺς, Λ, 682. Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει, ὡς ἴδε λαοὺς, N, 494. οὐδ' ἄρα τούς γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεὺς, A, 330, i. e. ὑπερελυπήθη, valde offensus est animo. αὐτοῦ κῆρ γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσιν, ἰδὼν φύζαν, Ξ, 140, *sein herz freuet sich innerlich, (he rejoiced in his heart.)* τὴν μὲν ἰδὼν γήθησεν Ὀδυσσεὺς, ε, 486. γέγηθε δέ τε φρεσὶ Λητώ, cernens Dianam egregiam, ζ, 106. γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ, η, 269, natanti mihi, et cernenti procul terram. γήθησεν δὲ πολύτλας, θ, 199, cernens æquum socium. et 385, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, ob laudem tributam suis. οὐδέ κέ τίς μιν γηθήσειεν ἰδὼν, μ, 88. τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, ν, 226. et 251, γήθησεν Ὀδυσσεὺς, χαίρων ᾗ γαίῃ πατρῴῃ. sic et 353. οἱ δὲ, ἰδόντες γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, ο, 165. πολύτλας, σ, 280. δῖος Ὀδυσσεὺς, υ, 104. sic et φ, 414, quia Jupiter per tonitru ei signum faustum miserat. τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν, χ, 207. ω, 503. notat ergo lætitiam animi placidam et contentam, quando videmus quæ optaveramus vel quæ bona insignia putamus. a γαθέω est Romanorum gaudeo.

γηραιὸς et γεραιὸς, ά, όν. (Γάω) senior. it. princeps, nobilis. est a τὸ γῆρας, et η *sæpe transit in* ε, e. c. ξηρὸς, ξερός. Πρίαπος, Πρίηπος, Πρίεπος, numen illud hortulanum. cæterum utraque notio, senis et principis, plerumque est jungenda: imo sæpe et juniores principes hoc honorifico titulo insigniuntur. nam senex in orbe antiquo erat θεῖόν τι. ἀπάνευθε κιὼν (abiens) ἠρᾶτο ὁ γεραιὸς Ἀπόλλωνι, A, 35, senex ille sacerdos simul et princeps. ἐρέεινε ὁ γεραιὸς, rex Priamus, Γ, 191, 225. δέπας, ὃ οἴκοθεν ἦγε ὁ γεραιὸς, Nestor, Λ, 631, coll. 636. et 644, τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο, *sprang auf vom lehnstule, (sprung from his seat.)* et 647, οὐχ ἕδος ἐστὶ, γεραιὲ διοτρεφὲς, O Nestor. et 652, εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ διοτρεφές. ex quibus locis amplitudo hujus vocis satis apparet. sic et ex I, 603, Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ διοτρεφές. sic et rursus ad Nestorem, K, 164, 167, 558, ubi sola vox est γεραιὲ, honoris maximi loco prolata. sic et P, 561, Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς, ubi novum additum ostendit, τὸν γεραιὸν non præcise et solum notare senem, sed simul principalis dignitatis virum. ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς, sc. rex ipse Priamus, Ω, 162. et 252, ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας. et 279, οὓς ἵππους ὁ γεραιὸς αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν. θαύμαζεν δ' ὁ γεραιὸς, γ, 373, Nestor. simpliciter pro sene positum est β, 201, οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθα, ἣν σὺ γεραιὲ μύθεαι, collato 178, sic tamen ut civiliter dictum intelligi debeat. sic et ξ, 131, coll. 122. αἱ γεραιαὶ sunt αἱ ἔντιμοι, nobiliores et primariæ fœminæ, κἂν οὔπω τινὲς εἰς γῆρας ἦλθον, *die vornehmen damen, (the females of distinction.)* ἡ δὲ (regina) ξυνάγουσα γεραιὰς, Z, 87. et 270, ἀολλίσασα γεραιάς. et 287, καὶ ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς. et 296, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαὶ, inter quas et Andromache, certe non anus, sed admodum juvencula. πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου, inquit personatus Mercurius ad regem, Ω, 433, *fürst, du versuchest mich jungen mann, (prince, thou temptest me a young man.)* et 618, δῖε γεραιὲ, inquit Achilles ad Priamum, *grosser fürst, (great king.)* ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, I, 60, te senior, inquit Nestor ad Diomedem. κῆρυξ τις οἱ ἕποιτο γεραίτερος, Ω, 149. αἰδὼς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, reverentiæ est etiam, juvenem hominem percontari seniorem, *man muss sich scheuen, dass ein junger mann einen ältern und vornehmern ausfragen soll, (it is not respectful for a young man to interrogate one who is older and of higher rank,)* γ, 24. et 362, οἷος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὔχομαι εἶναι.

Γῆρας, ατος. τό. (Γάω) senectus, *das hohe alter, (advanced age.)* est ab ἡ γέα, terra, a quo est adjectivum γεηρὸς, terreus: quia senectus et colore propinqua est terræ, et morte quoque. quia autem nihil honorabilius senectute habebatur in prisco orbe: hinc ὁ γέρων et τὸ γέρας suas habet notiones. ὁ δ' ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ, E, 153. ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ, K, 79, non indulgebat quidquam senectuti miseræ. conf. ἐπιτρέπω. ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐν μεγάροις ἀρημένος, Σ, 434. pro γήρατι. σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει, Θ, 103, gravis senecta te sequitur. *drücket dich auf dem rücken, (presses hard upon thee.)* sic Sophocles: ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον γῆρας, ἄφιλον, ἵνα (ὅπου) πρόπαντα κακὰ κακῶν συνοικεῖ: ubi ἀκρατὶς est, impotens, *ohnmächtig, (impotent,)* impotens sui, *ungeduldig, (unable to restrain himself,)* ὡς μὴ ἔχειν τὸν γέροντα κρατεῖν ἑαυτοῦ, et in genere, invalidus, sine viribus. Euripidi est γῆρας ἄναρθρον, senectus membris capta. γήραϊ τε στυγερῷ, T, 336, senio inviso. ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ πείθεσθαι, Ψ, 644, me oportet senectuti tristi parere. quibus locis ad physicam corporis conditionem in extrema senectute respicitur. γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, Γ, 150, ob senectutem habentes vacationem militiæ: sed consilio juvantes rem publicam, ut in sequentibus tales ἀγορηταὶ senes describuntur. οἷς Ζεὺς ἐκ νεότη-

τος Πῶκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους, Ξ, 86. i. e. ἕως γήρατος. sic dicitur et, εἰς τέλος, i. e. ἕως τέλους. νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει, Δ, 321, nunc contra senectus ad me accedit. ἀνίερις, οὔς ἔχε γῆρας, Σ, 515. πρίν μιν γῆρας ἔπεισι, antequam eam senectus invadat, Α, 29. χαλεπὸν κατεπείγει, Ψ, 623, gravis senectus urget. ἤν πως ἐλεήσῃ γῆρας, Χ, 420, si forte misereatur senectutis. εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς, γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον, si vel deus mihi promitteret, abradens senectutem, se facturum me esse juvenem, Ι, 446. ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοΐιον, Δ, 315, omnibus æque gravis. ἐπὶ γήραος οὐδῷ, Χ, 60. ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ, Ω, 487, i. e. ἐπὶ ἐξόδῳ γήρως καὶ βίου. conf. οὐδός. οὐδὲ ἵκετο γήραος οὐδόν, ο, 246. et 347, ἐπὶ γήραος οὐδῷ. γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι, ψ, 212. ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν αὐτὸν, ο, 356. in cruda senectute posuit, i. e. senem eum fecit tristitia et mœrore ante annos, ut notet ἄωρον τέτανσιν, παρὰ καιρόν. ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη, β, 16, qui quidem senio curvus erat, sed cui tamen ἡ πολυπειρία καὶ εἴδησις μυρία inerat. γῆρας λυγρὸν ἔχεις, ω, 248. et 232, γήραϊ τειρόμενον. αὐτὸν γῆρας κατέχει χεῖράς τε πόδας τε, λ, 496, i. e. κατὰ χεῖρας. hinc dicta senectus δεσμὸς φύσεως. ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι (*bey seinen gütern*, [*in his possessions*,] in bonis suis) γῆρας ἐπεισι, senectus inveniret, α, 218. οὐδ' ἐπὶ γῆρας ἵκετο ἐνὶ μεγάροις, θ, 226, s. non pervenit ad senectutem in domo sua. χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει, λ, 195, pro ἐφικάνει, supervenit senectus. χαῖρε διαμπερὲς, εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, ν, 59. ὡς ἵκοιο γῆρας λιπαρὸν, τ, 368, quod est τὸ δίχα νόσου καὶ τῆς ἐκεῖθεν τηκεδόνος, *ein glanzend alter, da man nicht vertrocknet und ausgemergelt ist vom alter, (a green old age, when a man is not shrivelled and emaciated with years.)* sic et λ, 135, γήρα ὑπὸ λιπαρῷ, i. e. εὐδαίμονι, cui opponitur τὸ χαλεπὸν καὶ λυγρόν. sic et ψ, 283. et 286, εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον, i. e. λιπαρὸν καὶ εὔδαιμον. et 24, σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει, in hoc sane tibi proderit senectus. ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπτεν, ω, 389, postquam senectus eum comprehenderat. honorabiliorem esse seniorem, apparet et ex γ, 49, seqq. et qui seniorem præfert juniori, dicitur δίκαιος. cæterum ex ο, 245, 246, sumsit Menander suum: ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος: quasi σύμβολον τοῦ θεοφιλοῦς (amati a deo) sit τὸ μὴ καταγηρᾶν. Sane multis τὸ μακρόγηρων (neutrum Atticum) non conduxit. reperitur et τὸ γῆρος, εος. unde est τὸ γήρειον, senilis ætas.

γηράσκω, f. άσω. (Γάω) fio senex. sum senex. ἤδη γηράσκοντα, jam senescentem, Β, 663, alias tam facile non fuisset interfectus: spiritus enim exilis est in senibus. οὐδὲ τὸν γηράσκοντα κομίζω, non eum senem foveo, Ω, 541, *kann ihn in seinem alter nicht pflegen und warten, (cannot nurse and attend him in his old age.)* ὃς παρὰ πατρὶ γέροντι κηρύσσων γήρασκε, Ρ, 325. αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηράσκειν ἐν μεγάροισιν, δ, 210, conf. λιπαρῶς. ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι, ο, 408, quando consenuerunt. ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, η, 120, pirum ad pirum senescit; ubi positum de ἀψύχῳ. et vide ἐπὶ ad hunc locum. sic et ὁ ἡ γέρων, τὸ γέρον, quoque de fructibus.

γηράω, f. άσω. (Γάω) idem. εἰ αὐτόθι ἐγήρα, si hic senuisset, ξ, 67. ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα, Η, 148. Ρ, 197.

γήρημι. (Γάω) idem ac γηράω. unde est participium γηράς, Ρ, 197, ubi πατὴρ γηρὰς ὤπασε τεύχεα υἱῷ, ἀλλὰ υἱὸς οὐκ ἐγήρα ἐν τεύχεσιν πατρός.

γῆρυς, υος. ἡ. (Κρῶ) vox, proprie clamosa, vel late sonora. φωνή. est a κράω, quasi κάρυς, unde κῆρυς, et γῆρυς. nam pro κράω dicitur et κρύω. Germanorum *krähen, kreischen, krieschen, (to crow, screech, shriek,)* ejusdem sunt originis. οὐ πάντων ἦν ὁμὸς θρόος, οὐδὲ ἴα γῆρυς, Δ, 437, non omnium erat una et similis vox, coll. 438, γλῶσσα ἐμέμικτο. ut ergo γῆρυς sit, sermo clara voce prolatus, sæpe et multorum confusus. notat et in genere vocem. Ὀρφεία γῆρυς, Eurip. Alcest. 969, Orphei vox.

γίγνομαι, (Γάω) notat idem quod γείνομαι, fitque ab eodem γίω, unde est γίνω, γέγνω, pro quo Iones dicunt γίγνω, gigno, et γίγνομαι, nascor, generor, it. sum, exsisto. ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, Β, 468, quot folia et flores nascuntur verno tempore. ποινὴ δ' οὔτις ἐγίγνετο (nam sic scribunt accuratiores) τεθνειῶτος παιδὸς, Ν, 659. πολέμου δ' οὐ γίγνετο ἐρωή, non fiebat cessatio pugnæ, Ρ, 761. τῷ τε ἠΰτε πτερὰ γίγνετο, Τ, 386, eique sicut alæ erant hæc arma. ἐν δέ τε οἶνος γίγνεται, ν, 245, in ea vinum nascitur. νῦν δ' αἱ μὲν γίγνονται ἀθέσφατοι, υ, 211, fiunt innumerabiles. nam his omnibus locis ab accuratis Homeri exscriptoribus scribitur Ionico more antiquo γίγνομαι, non vero γίνομαι, quod recentiorum est, atramento velut parcentium, et in compendium scriptionis. etsi igitur γίνομαι Homeri non est; tamen eam formam cum locis suis, ubi omnes bonæ editiones manuscriptæ habuere γ intersertum, adducemus.

γιγνώσκω, (Νέω) nosco, video, intelligo, scio, cognosco. minus accurate scribitur γινώσκω, nam est verbum cum reduplicatione præfixi γ, cujus formationem vide sub γνόω, confer νοέω. γιγνώσκω σὲ, θεὰ, Ε, 815, coll. 128. et 824, Ἄρηα, Martem video et agnosco. δὲ, nam sentio et cognosco, ὅτι μοι Κρονίων κατένευσε νίκην, Θ, 175. καὶ αὐτὸς γιγνώσκω, ὁρόω δὲ Μαχάονα, et ipse agnosco eum, video enim Machaonem, Λ, 650. ὅσον ἔγωγε γιγνώσκω, quantum ego scio, Ν, 223, *so viel mir wissend ist, (as far as I know:)* quod recentiores dicunt, ὅσα ἐμὲ εἰδέναι. καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, *ich kenne dich gar wohl, (I know thee well,)* Ω, 563. ἢ οὐ γιγνώσκεις, ὅτι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπεται ἀλκή; Θ, 140, an non intelligis et vides, quod per Jovem non adest robur? sic, γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτι οὐκ ἔτι κάρτος Ἀχαιῶν, Ρ, 623, vides enim et ipse et intelligis. καὶ δ' αὐ-

τοὶ τόδε που γιγνώσκετε, nam et ipsi hoc sane intelligitis, M, 272. ὄφρα εὖ γιγνώσκῃς, ut probe agnoscas et noscas, E, 128, *damit du recht erkennen könnest, (that thou mayest be thoroughly aware.)* ὅτι δὴ γίγνωσκε, pro ἐγίγνωσκε Θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα, cum cognosceret eum esse filium dei, Z, 191. ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε ἑτεραλκέα νίκην μάχης, Π, 362, certe quidem agnoscebat victoriam pugnæ penes alteros stantem. ἀσπίδι γιγνώσκων, ex clypeo agnoscens eum, E, 182. et 331, γιγνώσκων ὅτι ἄναλκις ἔην θεός, Venus nimirum: et eam agnoscebat, ὡς μηκέτι ἀχλυόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς, coll. 127. quidam prisci h. l. post γιγνώσκων ponunt comma, et referunt ad, ἐπώχετο αὐτὴν χαλκῷ, ut notetur, quod sciens ita fecerit. et 433, γιγνώσκων ὅτι αὐτῷ ὑπερεῖχεν χεῖρας Ἀπόλλων, sentiens, quod Apollo tutaretur eum. οἱ δ᾽ οὐ γιγνώσκοντες, sed ii, qui non id agnoscebant pro suo, H, 185. ἔσυλα τεύχεα, γιγνώσκων, agnoscens ea pro iis quæ ante vidisset, Λ, 111. ἦ (ἔφη) εὖ γιγνώσκων, probe cognoscens eum, quanquam loquebatur quasi non cognosceret, quis ille esset, Ξ, 475. ἀμφὶ ἓ γιγνώσκων ἑτάρους, circa se agnoscens suos, cum ex λειποθυμίᾳ ad se rediret, O, 241. σὲ εὖ γιγνώσκων, te probe cognitum mihi habens, X, 356, *der ich dich gar wohl kenne, wie du geartet bist, (who well know thy disposition.)* γιγνώσκω, φρονέω, τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις, π, 136. ρ, 193, 281, ubi una sententia tribus terminis exprimitur: novi, intelligo, hæc sane intelligenti præcipis; et respicit maxime in π, 133, 134. et in ρ, 190, 191; 278, 279. et 269, γιγνώσκω δ᾽, ὅτι πολλοὶ δαῖτα τίθενται ἄνδρες, sentio, quod multi ibi epulentur. γιγνώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτι σοὶ πινυτὴ (prudentia) φρένας ἔχει, υ, 228, imo et ipse intelligo, quod vir prudens et intelligens sis. γιγνώσκω δ᾽, ὡς σφῶϊν (vobis duobus) ἐελδομένοισιν ἱκάνω, advenio, adsum, φ, 209. ἐπεὶ γίγνωσκον (omisso augmento) ὅτι δὴ κακὰ μήδετο δαίμων, γ, 166, cum intelligerem quod mala meditaretur deus. sic, καὶ τότε δὴ, μ, 295. καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὅτι οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται, θ, 299, et tunc sane intelligebam, quod nulla jam effugia sint. γίγνωσκε δ᾽ ἄρα φρεσὶ πάσας, χ, 501, agnoscebat enim re vera omnes. καλάμην γέ σε οἴομαι εἰσορόωντα, γιγνώσκειν sc. τὸ λήϊον ἢ τὸν καρπὸν, ξ, 215, arbitror te; intuentem calamum, agniturum esse spicam quæ fuerit, *ich glaube, da du den halben halm siehest, du sehest ein wie die ähre beschaffen gewesen, (I verily believe that when thou seest half a straw, thou knowest what kind of ear it bore;)* et loquitur elliptice ex modestia, simulque proverbialiter. παῖς, γιγνώσκων, τ, 160, intelligens jam, φρονῶν καὶ εἰδὼς οἷα γίγνεται κακά. ἤδη γιγνώσκουσα παρεστάναι, jam sciens omnia et agnoscens adstare, υ, 94. quod Æoles γνοέω scribant pro νοέω, apparet et ex ἀμφιγνοεῖν, i. e. διχονοεῖν, et ex σύγγνοια, conscientia, cogitatio tacita. ab νοέω est ἡ νώμη dorice, æolice et communiter ἡ γνώμη, sententia. ὁ γνώμων inter alia dicitur et ὁ ὀδοὺς, ἀφ᾽ οὗ ἡ ἡλικία γνωρίζεται πώλων τε καὶ μόσχων: hinc ὁ λειπογνώμων est equus, vel et ovis, si μηκέτι διὰ τῶν ὀδόντων γνωσθῆναι δύνανται.

γίνομαι, (Γάω) est ex usu scribendi recentiorum compendioso pro antiquo γίγνομαι. notat nascor. it. sum. et editiones vulgares variant oscitanter his locis, modo γ antiquum exhibentes, modo omittentes. οὐδέ τις σφίσι μετὰ φρεσὶ γίγνεται (γίνεται) ἀλκὴ, Δ, 245, i. e. inest. ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετο ὀδόντων, K, 375. κόμπος ὀδόντων γίνεται, Λ, 418. καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίνετο, N, 86. et 283, πάταγος δέ τε γίνεται ὀδόντων. et 569, ἔνθα μάλιστα γίνεται Ἄρης ἀλεγεινός. et 684, ἔνθα μάλιστα ζαχρηεῖς γίνοντο μάχῃ, ubi maxime acres erant pugna. δεινὴ δὲ θείου γίνεται ὀδμὴ, Ξ, 415, oritur. ἐπὶ ὅσον δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, quousque hasta volat missa, O, 359. et 490, ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή. et 607, ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο. πολέμου δ᾽ οὐ γίνετο ἐρωὴ, non fiebat cessatio pugnæ, Π, 302. et 634, ἕκαθεν δέ τε γίνεται ἀκουὴ, longeque exauditur. ὑψόσε δ᾽ αὐγὴ γίγνεται ἀΐσσουσα, Σ, 212, splendor in altum emicat. περὶ δὲ ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται, Υ, 169. οὐδέ τις ἀλκὴ γίνετο, Φ, 529, neque ulla opitulatio erat. καπνὸς γίνεται ἐξ αὐτῆς, X, 150. et 160, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. οὐδὲ πολλὴ γίνετο ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ, non multa fiebat canthorum orbita, Ψ, 505. *die räder schnitten gar nicht tief ein, (the wheels did not sink deep.)* οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται, neque ei reverentia ullius inest, Ω, 45. οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος γίνομαι, β, 320, non sum compos navis propriæ. οὖροι νηῶν πομπῆες γίνονται ἐπὶ νῶτα θαλάσσης, δ, 362, venti navium ductores sunt. et 417, 418, πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ᾽ ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται, omnia factus tentabit quæcunque in terra reptilia sunt, de Proteo. et 634, ἐμὲ δὲ χρειὼ γίνεται αὐτῆς, mihi opus est illa nave. et 709, αἵ θ᾽ ἁλὸς ἵπποι γίγνονται ἀνδράσι, naves scilicet, sunt hominibus equi maris; vel potius, fiunt: nam dantur alias ζῶα, dicta ἵπποι ποτάμιοι. οὔτι κασιγνήτου χείρων γίνεται, non deterior est fratre bonus amicus, θ, 586. οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων γίνεται, nihil est dulcius, ι, 35. et 51, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. ἀλλ᾽ οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν, κ, 202, sed nimirum nullus effectus erat lamentantibus. sic et 568. et 350, γίνονται δ᾽ ἄρα ταίγε ἐκ κρηνῶν, nascuntur ex fontibus: et paraphrasis antiqua hujus loci sic habet: γένεσις δὲ τούτων, οὐχ οἷάπερ ἡ ἀνθρώπων ἐστὶν, ἡ δι᾽ ἀλλήλων. ἀλλὰ ποταμοὶ, καὶ ἄλση, καὶ πηγαὶ, ἐκείνας φύουσιν. conf. Νύμφαι, in R. οἷά τε πολλὰ γίνεται ἐν πολέμῳ, λ, 536, qualia sæpe fiunt in prœlio. τῆς φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος γίνεται, μ, 87, est. et 130, γόνος δ᾽ οὐ γίνεται αὐτῶν, propagatio ex ipsis non nascitur. et 287, δηλήματα νηῶν γίνονται. et 396, βοῶν δ᾽ ὡς γίνετο φωνή. et 326, οὐδέ τις ἄλλος γίνετο ἔπειτα ἀνέμων, nullus deinde alius ventorum nascebatur. nam venti non sunt subsistens quid, sed ἐν τῷ γίνεσθαι est τὸ εἶναι αὐτοῖς. δόσις δ᾽ ὀλίγη τε φίλη τε γίγνεται ἡμετέρη, ξ, 59, munus nostrum est exiguum,

sed ex amico animo datum, simulque gratum accipienti. et 157, ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι γίγνεται, *ich hasse ihn wie den teufel, (I hate him as the devil.)* οἷοί τε πρασιζῆες κύνες ἀνδρῶν γίγνονται, sunt, ρ, 310. οὐδέ μοι ποδάνιπτρα γίγνεται, τ, 344. et 361, ὄνειροι ἀμήχανοι γίνονται. μία δ' οἴη γίνετο ἐφορμή, χ, 130. et 306, οὐδέ τις ἀλκὴ γίνεται οὐδὲ φυγή.

γινώσκω, vide γιγνώσκω, et sub νοέω.

γλάγος, εος. τό. (Γάω) est idem quod τὸ γάλα, lac, *milch, (milk.)* ὅτι γλάγος ἄγγεα δεύει, quando lac vasa rigat, B, 471. Π, 643, i. e. ὅτι ἀμέλγεται γάλα πολύ τε καὶ πῖον καὶ γλυκὺ καὶ μυιῶν ἐπισπαστικόν. hinc est ἡ γλὰξ, quæ est βοτάνη, γαλακτοποιὸς ταῖς ἐσθιούσαις. eadem dicitur et ἡ γλαύξ.

γλακτοφάγος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) pro γαλακτοφάγος, qui lacte utitur pro cibo ordinario, *der lauter milchspeise isset, (who lives upon a milk diet.)* a τὸ γάλα, ακτος, lac. ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν γλακτοφάγων, N, 6, nam vivunt lacte, et ut plurimum equino, ex quo conficiunt edulium, Græce dictum ὁ ἱππάκης, ου, vel ἡ ἱππάκη, ης. iidem dicuntur et γαλακτοπόται.

γλαυκιάω, f. άσω. (Λάω) acriter et igneo obtutu intueor, ἔμπυρον βλέπω. terribili vultu adspicio. γλαυκιόων, pro γλαυκιῶν ex γλαυκιάων, Υ, 172, de leone pugnante, et igneis vel terribilibus oculis contuente hostem suum. alii volunt, γλαυκιᾶν esse, στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ γλαυκὸν αὐτῶν ὑποφαίνειν, *die augen verkehren, (to turn up the eyes.)* conf. Hesiodum in scuto, 430, i. e. βλέπων φοβερόν.

γλαυκός, ή, όν. (Λάω) notat colorem ex cæruleo et albo commixtum, *weisslich blau, (light blue.)* γλαυκὴ θάλασσα, Π, 34, cæruleum mare. talem colorem habent arbores, oleæ et ficus; ut ergo et viride quid insit huic colori. Sed color maris respicit simul τὸ φοβερόν: nam per tenebras varie lucet mare suis undis. Vide sub γλαυκῶπις.

γλαυκώπης, γλαυκώπιον, vide sequens.

γλαυκῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) glaucis oculis prædita, ardentibus lucidis oculis. est epitheton Minervæ, non tantum γλαυκοὺς ἐχούσης ὀφθαλμοὺς, sed etiam δεινῆς τὴν ὄψιν καὶ ἐκπληκτικῆς, κατὰ τὰ γλαυκωπὰ τῶν θηρίων: γλαυκοὶ γὰρ οἱ λέοντες, reges ferarum; et dracones dicuntur γλαυκῶπες. fortasse autem sic dicta Minerva, quod est προαθροῦσα (prævidens) τὰ ἐν σκότει καὶ μέλλοντα: γλαυκὸς enim est a γλαύσσω, i. e. θεωρέω, quod verbum cum cognatis suis confer, maxime γλαυκιάω. Germani dicunt, *glau, (acute,)* i. e. prudens, ingeniosus, alacer; quæ virtus in vultu et oculis maxime etiam est conspicua. et hinc γλαὺξ propria Minervæ, quia noctu videt. perspicaciam celerem *prudentiæ practicæ principum* notat hoc epitheton, cum majestate quadam oculorum junctam. θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, A, 206. B, 166. ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Δ, 439, ubi fortitudo et prudentia bellica junguntur. Θ, 357. cæterum id epitheton etiam loco nominis proprii Minervæ solum ponitur. ἔσται μὰν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ, erit certe tempus, cum rursus me suam dixerit, Θ, 373, i. e. ὑποκορίσεταί με συνήθει προσφθέγματι. et ita certa est de amore patris sui, ut prædicat, etsi jam adversus et iratus videatur, eum tamen mox blande adlocuturum esse se. conf. φίλη. et 406, ὄφρα εἰδῇ Γλαυκῶπις. et 420, ὄφρα εἰδῇς, Γλαυκῶπι. Γλαυκώπιδι κούρῃ, i. e. Minervæ, Ω, 26, qui versus tamen una cum aliis a 25—31, priscis criticis est suspectus. εὔχετο Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι, Ψ, 769. Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ, β, 433, coll. 382, 393. ζ, 112, coll. 113. γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης, γ, 135. ω, 539. αἴκε μοι παρασταίης, Γλαυκῶπι, ν, 389. εὐξάμενος κούρῃ γλαυκώπιδι, ω, 517. ἡ Ἀττικὴ ἀκρόπολις dicta fuit τὸ γλαυκώπιον, imo et ipsæ Athenæ. τὸ γλαυκίον non est noctua, sed species anatum parva, dicta sic ἀπὸ τῆς τῶν ὀμμάτων γλαυκότητος. cæterum τὸ γλαυκὸν prædicatur de oculo, et de mari; etiam de olea ob folia ejus, et de oleo, ut dicatur γλαυκὸν ἔλαιον. Germanorum *blaulig-grau, (bluish gray)* fortasse hunc colorem exprimat.

γλαφυρός, ά, όν. (Ῥάω) cavus, excavatus. est a γλάφω, i. e. κοιλαίνω, *ich höhle aus, mache hohl, (I excavate, make hollow.)* proprie ponitur ἐπὶ χειροκμήτου κοιλότητος, de cavitate manibus hominum facta, οἵαν οἱ λιθοξόοι καὶ ξοανογλύφοι ἐντυποῦσι: deinde et de spelunca, aut ejusmodi αὐτοφυῶς, et natura cavis. imo transfertur etiam ad νοήματα, quæ etiam dicuntur γλαφυρὰ, τὰ ἔχοντα βαθύ τι, πλὴν μετὰ καὶ χάριτος καὶ διαφανίας καὶ λαμπρότητος, ὡς μὴ πάνυ εἶναι διὰ τὸ βάθος σκοτεινὰ, sententiæ prægnantes, at splendidæ et dilucidæ tamen. sic et aristæ plenæ dicuntur γλαφυραί. γλαφυρὴ νηῦς, *das schiff mit einem weiten hohlen raume, (the ship with a large hollow space,)* ut major aliqua navis hoc epitheto designetur, B, 454, 516, 602, 680. Γ, 119. Θ, 180. O, 488. P, 397. X, 246. μ, 82, 218. γλαφυρῷ σπῆϊ, spelunca ampla, Σ, 402. Ω, 83. β, 20. μ, 210. ι, 68. ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, α, 15, 73. δ, 403, ι, 114. nam non quævis spelunca, sed capax quædam, aut augusta, sic vocatur. λιμὴν γλαφυρὸς, portus cavus et amplus, μ, 305. γλαφυρὴ φόρμιγξ, testudo musica, cavo alveo facta, θ, 257. (quo loco alii legunt λιγυρὴν, minus bene.) ρ, 262. χ, 340, i. e. κοίλη. πέτρα, cavitas petræ, B, 88. ξ, 533, quam subibat pastor, ἵνα μὴ αἰθρίος βρέχοιτο, καὶ ψυχρῷ βορρᾷ καταπνέοιτο. γράφω et γλάφω sunt idem, sicut κρώζω et κλώζω, a quibus est ὁ κρωγμὸς, i. e. ὁ τῆς κορώνης ἦχος, et ὁ κλωγμὸς, i. e. ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ διὰ στόματος πρὸς τὸν οὐρανίσκον ἀποτελούμενος ψόφος, *(wenn man mit der zunge am gaumen schnell klatschet,) (when a person smacks with the tongue against the roof of the mouth)* ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν: et talis

κλωγμὸς multum differt ab ὁ συριγμός. homo dicitur γλαφυρός, politus, Aristoph. Av. 1272.

γλάφω, f. ψω. (Ῥάω) notat paullo mollius, cæterum re ipsa idem, quod γράφω, et est inde factum per τραυλισμόν. nam γράω et γλάω sola molliori ἐκφωνήσει differunt. indidem est et γλύφω. vide mox γλαφυρός. τὰ τρίγλυφα, de quibus Vitruvius Lib. I. c. 2. et Lib. IV. c. 1. et αἱ τρίγλυφοι, (nam est proprie adjectivum, et subintelligitur ἡ γλυφὴ,) in ædificationibus sunt excavationes artificiales et venustæ, imo et intercolumnia, vel talia incisa. vid. Eurip. Orest. 1372. et Iphig. Taur. 113.

γλήνη, ης. ἡ. (Λάω) est proprie ἡ κόρη in oculo, i. e. imago illa quæ in pupilla oculi visitur si quis introspicit: deinde est pupilla ipsa, *der augapfel, (the pupil of the eye;)* et denique, a parte illa nobiliori, oculus totus interior. deinde vero, sicut et Germanorum *auge, (eye,)* tropice ponitur; ut notet cellulas illas in favo apum; et παίγνια, crepundia et pupas puerorum; et virgunculas teneras nitentesque. nomen est a λάω, video. ἔῤῥε κακὴ γλήνη, Θ, 164, abi timida puella; inquit Hector ad Diomedem; *gehe weg furchtsame puppe, (go timid girl,)* ut γυναῖκα παρθενικὴν, splendentem quidem sed infirmam, notet. ἐξῶσε γλήνην, excussit ei pupillam, Ξ, 494, ubi vulnus letale describitur, cum hasta per oculum transiret in caput. γλήνης καιομένης, cum oculus exureretur Polyphemo, ι, 390. et quatenus hæc vox etiam τὸ παίγνιον notat, potest a λάω, fruor cum voluptate, deducta concipi.

γλῆνος, εος. τό. (Λάω) idem quod ἡ γλήνη: oculus, lumen, lucens et nitida res. ὃς (ὁ θάλαμος) γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, Ω, 192, qui thalamus multa lumina, i. e. multa visu dignissima et pulcerrima, continebat. ut ergo sensus tropicus ex h. l. appareat, ut sit γλῆνος τὸ γλήνης ἄξιον, quasi sidus aliquod. alii vero formant adjectivum γλήνειος, εία, ειον, spectabilis, admirandus visu: dicuntque γλήνεα esse h. l. ionice pro γλήνεια. Sed re vera est substantivum.

Γλία, ας, ἡ. (Ἕλω) gluten, glutinum, *leim, (bird-lime, glue,)* viscus. est ab ἕλω, capio, præfixo γ. hinc est γλοιὸς, ά, όν, viscidus, lentus, *klebrich, zähe, festhaltend, (viscous, tenacious, sticky,)* sicut gluten vel viscus solet. unde de homine vafro per metaph. ponitur, Aristoph. Nub. 448. imo et γλίσχρος, ου, ὁ ἡ, est a γλία, notatque etiam viscidus, tenax, glutinosus, apud Aristoph, Ach. 451, ubi notat hominem adhærentem tenaciter alteri. notat hoc nomen et, lentus, conf. in Pace, 481. coll. 192, ubi est ὁ γλίσχρων, ονος, lentus, tardus, it. ἀτυχής. Vide sub λουτρόν.

γλοιὸς, ά, όν. (Λάω) lævis, lubricus, tener, pulposus. et metaphorice est, vafer, qui facile elabitur, ad morem lævium et lubricorum, quæ non facile teneri possunt. est a λεῖος. Vide sub Γλία.

γλουτὸς, οῦ. ὁ. (Λάω) clunis. οἱ γλουτοὶ sunt τὰ σαρκώδη ἐφ' ὧν καθίζομεν, καὶ ἃ πυγὰς καλοῦμεν: *die hinterbacken darauf wir sitzen, (buttocks.)* est γλουτὸς quasi γλοιτὸς, a γλοιὸς, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς τρυφερὸν καὶ ἁπαλὸν καὶ γλοιῶδες. e regione τῶν γλουτῶν sita est ἡ κύστις, ima pars ventris, ubi latet vesica urinaria, quæ in specie etiam ἡ κύστις appellatur. γλουτὸν κατὰ δεξιὸν, in clunem dextrum, Ε, 66. Ν, 651. ἰσχία τε γλουτούς τε δοκεύει, sc. canis acer venaticus contra aprum, Θ, 340, et conf. ἰσχίον.

γλυκερὸς, ά, όν. (Λάω) idem quod γλυκύς. γλυκερὸς ὕπνος, Κ, 4. Ω, 2, 636. δ, 295. τ, 511. σῖτος, Λ, 89. νόστος, χ, 323. γλυκερὴ μολπὴ, Ν, 637. ψ, 145. γλυκερὸν γάλα, δ, 88. μέλι, υ, 69. ω, 68. ὕδωρ, μ, 360. μέθυ, ξ, 194. φάος, de homine amato, π, 23. ρ, 41. γλυκεραὶ συκαῖ, η, 116. λ, 589. γλυκερώτερον, ι, 28.

γλυκίων, ονος. ὁ ἡ. τὸ γλύκιον. (Λάω) dulcior. αὐδὴ γλυκίων μέλιτος, Α, 249. πόλεμος (pugna) γλυκίων ἐγένετο αὐτοῖς ἢ τὸ νέεσθαι, Β, 453, ubi vides vim prudentis adhortationis ex ore magni viri profectæ. sic et Λ, 13. πολὺ γλυκίων μέλιτος, Σ, 109, ὁ χόλος. ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος ἠδὲ τοκήων γίνεται, ι, 34.

γλυκύθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) suavis animo, exhilarans animum alterius suo clementi et amico animo. οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, Υ, 467, nequaquam enim animo mitis vir erat, neque lenia sentiens: et prius explicatur per posterius.

γλυκὺς, εῖα, ύ. (Λάω) dulcis. est a λάω vel λαύω, fruor jucunde; cujus præt. a. est λέλαυκα. notatque proprie, suavem cibum: deinde tropice, quamvis suavitatem qua cum voluptate aliqua fruimur. ab eodem λαύω (cujus compositum ἀπολαύω est frequentius) cum præfixo γ, est, τὸ γλεῦκος, εος, succus dulcis, mustum; a quo deinde γλυκὺς duci potest: et ἀγλευκὴς, έος, ὁ ἡ, insuavis: imo et verbum γλίχομαι, cupio frui, appeto. et quia succi dulces solent esse lenti et viscosi, *klebrig, (adhesive,)* hinc et adjectivum γλίσχρος, ου, ὁ ἡ, lentus, viscosus; lubricus; tenax, sordidus. γλυκὺ νέκταρ, Α, 598. γλυκὺς ὕπνος, ὁ κατὰ φύσιν, Α, 610. Ψ, 232. β, 395. θ, 445. κ, 31, 547. μ, 338. ο, 7. σ, 187, 198. τ, 49. γλυκὺς ἵμερος, Γ, 139, dulce desiderium, patriæ h. l. et 446, μὲ γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, capit, concubitus, κατ' ἐξοχὴν γλυκέος. sic et Ξ, 328. γλυκὺς αἰὼν, dulce ævum, i. e. juventa, ε, 152. τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος ἧρει κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς, χ, 500, dulcis appetitus flendi, præ lætitia.

γλυφὶς, ίδος. ἡ. (Ῥάω) incisura, crena, *eine spalte, (a slit, cleft, incision;)* a γλύφω, quod cum γλάφω est idem. ὁμοῦ λαβὼν γλυφίδας τε καὶ νεῦρα, simul apprehendens crenam et nervum, Δ, 122. εἷλκεν νευρὴν γλυφίδας τε, φ, 419. nam sagitta habet infra incisuram, qua applicatur nervo in arcu; ut sint γλυφίδες, τὸ γλύμμα τοῦ ἀτράκτου τὸ ἐντιθέμενον τῇ νευρᾷ: αἱ τοῦ

οἴστου αἷς ἵενται ἡ νευρή. et pluralis ponitur, quia duo latera habet hæc incisura.

γλῶσσα, ης. ἡ. (Κλάω) lingua, *die zunge, (the tongue.)* it. dialectus, sermo. est pro κλῶσσα, a κλάω, nam tota lingua est volubilis et flexibilis, *ist sehr biegsam und lauter gelenke, (is very voluble and flexible.)* attice dicitur γλῶττα. et a similitudine hujus membri deinde et aliæ res, quæ sunt linguarum instar, sic nominantur. ἀπὸ γλώσσης αὐτοῦ ῥέεν αὐδή, Α, 249, ubi est τὸ τῆς αὐδῆς ὄργανον. sic, εἴ μοι δέκα γλῶσσαι εἶεν, Β, 489, si mihi decem essent linguæ. ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκὸς, Ε, 74. et 292, ἀπέταμε. et Ρ, 618, διέταμε μέσην. et priori loco peccaverat is lingua gloriosa. nam solet Homerus inducere punitos eo, per quod peccaverant. e. c. Phereclus, qui ad μοιχείαν naves fecerat, perit turpi vulnere κατὰ γλουτοῦ. Venus vulneratur in manu, qua uxores alienas mulcet, ut ad adulterium pellici se patiantur. manus alii præciditur, cujus pater dona ceperat a Paride, ad interficiendum Menelaum; etc. λάψοντες γλώσσαις ἀραιαῖς ὕδωρ, Π, 161, de lupis, aquam lambendo bibentibus, ubi linguam expandunt et tenuem formant. στρεπτὴ δὲ γλῶσσα ἐστὶ βροτῶν, Υ, 248, quod non tam physice intelligendum, ὑγρὰ καὶ εὐλύγιστος, quam potius moraliter, ἡ ἐπὶ τὰ ἐναντία ἐπιχωροῦσα καὶ ἐπὶ ἄμφω μεταγομένη, quæ alias aliter loquitur, quæ facile mutat et commutat sermonem de aliis. τάμνετε γλώσσας, exscindite linguas, γ, 332, et 341, γλώσσας ἐνέβαλλον πυρὶ, in sacrificio (quod conf. in R.) nam sacrificabant linguas victimarum, ut bonam famam ipsi haberent audirentque. maxime offerebant eas Mercurio, ut ἐφόρῳ τοῦ λέγειν. de dialecto et sermone ipso est Β, 804, ἄλλη ἄλλων γλῶσσα, quia non ὁμοεθνεῖς; et diversi populi, etiam unius gentis, diversas habent dialectos. unde et multi βαρβαρικώτερον κλάζουσι, sonant pinguius et rudius. γλῶσσα ἐμέμικτο, varia erat dialectus, Δ, 438, et conf. μίσγω. hinc opus sæpe erat in illo exercitu Troico ὑποβολεῦσιν, i. e. ἑρμηνεῦσιν, interpretibus. ἄλλη ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη, τ, 175, alia aliorum est διάλεκτος. maxime autem differentia pronuntiationis aut inflexionis vocum et vocabulorum hoc nomine notatur, ex qua re variæ oriuntur γλῶσσαι ejusdem sermonis. ὁ ἐγγλωττογάστωρ est, ὁ ἀπὸ γλώσσης διατρεφόμενος. ὁ γλωσσαστὴς est, ὁ τῇ γλώσσῃ ὥς τινι προβολῇ χρώμενος, διὰ τὸ στωμύλλεσθαι ἀναιδέστερον, qui lingua se defendit. ὁ ἀθυρόγλωσσος est ὁ ἀκρατόστομος, immoderatus lingua, Eurip. Orest. 901. linguam continens nulla quasi janua, sed eam semper exsertam et promtam habens. proprie ergo notat membrum illud in ore: per tropum vero, διάλεκτον.

γλωχὶν, ῖνος. ἡ. (Κλάω) acies, cuspis. it. angulus, curvatura, *eine spitze die sich krümmen lässet, (a sharp point that admits of being bent.)* est enim itidem a κλάω, curvo, inclino. ὑπὸ δὲ γλωχῖνα ἔγναμψαν, Ω, 274, ubi sermo est de loro jugali, apte conjuncto; et sic dicit τὸ, μετὰ δεσμὸν, ὑποβαλεῖν τῇ καμπῇ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον, καὶ γανιῶσαι αὐτὸ, ὡς ἂν εἴη εὔλυτον ὕστερον, διὰ τῆς χυδαϊστὶ (vulgo) λεγομένης θηλίας, *macheten eine schleife, (made a noose.)* ἡ γλὼξ, τῆς γλωχὸς, et in plurali αἱ γλῶχες, sunt aristæ curvantes se: quæ vox in Hesiodi Ἀσπ. 398 occurrit, κέγχροις πέρι γλῶχες τελέθουσι, circum milia aristæ fiunt, i. e. οἱ κέγχροι ἄρχονται ἀνθέρικας ποιεῖν καὶ στάχυας, et est circumlocutio, nam istæ γλῶχες sunt αἱ γωνίαι τοῦ στάχυος, i. e. τὰ φύλλα τοῦ κέγχρου, *die blätter am hirsen, aus welchen die äre hervorbricht, (the leaves of millet from which the ear issues.)*

γναθμὸς, οῦ. ὁ. (Ἄγω) idem quod ὁ vel ἡ γνάθος, et quod σιαγὼν et γαμφηλή. *der hacken, kinnbacken, (the cheek, the jaw.)* τὸν βάλε (*den traf er,*) *(he hit him)* ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, *zwischen or und kinnlade, (between the ear and the lower jaw,)* Ν, 671. Π, 606. Ρ, 617. in ea regione capitis, ubi auris et maxilla confines sunt, et quidem sub aure. ἔγχεϊ νύξε γναθμὸν δεξιτερὸν, hasta perfodit dextram genam, Π, 405. γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν (pro ἐτανύσθησαν) π, 175, genæ, quæ ante rugosæ videbantur, extendebantur nunc et plenæ reddebantur. πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, σ, 29, *ich wolte ihm alle zäne aus dem rachen schlagen, (I would knock all the teeth out of his head.)* οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων (pro ἐγέλων, ridebant) ἀλλοτρίοισι, υ, 347, i. e. insano, et quasi fataliter coacto motu. vel potius, ipsi se cogentes ad ridendum, cum tamen in animo nihil hilaris, sed potius multum terroris, insideret. *contre cœur.* sic ἐσθίειν γναθμοῖς ἀλλοτρίοις est, sine appetitu aut voluptate edere, πρὸς βίαν.

γναμπτὸς, ή, όν. (Κνάω) quod curvatur et flectitur. ἐν γναμπτοῖς μέλεσιν, in flexibilibus artubus, Λ, 668. Ω, 359. λ, 393. ν, 398, 430. φ, 283. in genere τὰ γναμπτὰ μέλη sunt τὰ τῶν ζώντων, nam mortuorum μέλη οὐ κάμπτεται. dictum id et κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἰνός: κατὰ ἶνας γὰρ καμπτομένων ἡ ζωϊκὴ ἐνέργεια δείκνυται, τὸ δέ γε ἐν μέλεσι τετανὸν ἀπρακτεῖν τὸ ζῶον ποιεῖ. γναμπτὸν ἄγκιστρον, uncus hamus, δ, 369, quod et περιηγὲς dicitur, περιάγεται γὰρ καὶ περικλᾶται καὶ κάμπτεται, curvatur. sic et μ, 332. γναμπταῖς γένυσιν, Λ, 416, in incurvis maxillis, de apro. νόημα γναμπτὸν, Ω, 41, mens flexibilis, qui faciles motus capere potest.

γνάμπτω, f. ψω. (Κνάω) idem quod κάμπτω. curvo. in specie, nectendo curvo in nodum. ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν, Ω, 274, ubi conf. γλωχὶν, et præpositio pertinet ad verbum, ut sit ὑπογνάμπτω, subcurvo.

γνήσιος, ία, ιον. (Γάω) legitimus, germanus, non spurius; quasi γεινήσιος, *ächt, ehelich geboren und gezeuget, (legitimate, begotten and born in wedlock.)* υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, Λ, 102, ubi vides oppositionem. υἱέες γνη-

σιοι ἐξ ἀλόχου, ξ, 202, filii legitimi ex uxore, coll. 203, ἰθαγενέες.

γνόω, f. γνώσω. (Νέω) nosco, cognosco. est a νόω, unde est νοΐσκω, contracte νώσκω, nullo Iota subscripto; æolice γνώσκω, sicut a νοέω fit γνοέω, unde est ἀγνοέω: et per reduplicationem fit γιγνώσκω. nam γ sæpe præfigitur, ut in γδοῦπος pro δοῦπος, et in γνόφος pro νέφος, et maxime id amabant οἱ Ἠπειρῶται. sic a νόω fit γνόω. media hujus forma occurrit. γνώσεται ἔπειτα, cognoscet deinde, Θ, 17. εὖ νύ τις αὐτὸν γνώσεται, agnoscet quisque eum, Σ, 270, quasi jam obliti sint, quis sit et qualis. γνώσῃ ἔπειτα, cognosces deinde, Β, 365, ubi est contractio Attica, coll. 367, γνώσεαι, cognosces, quæ est forma Ionica, pro regulari γνώσεσαι, in secunda singulari: nam Attica forma est orta ex prisca Ionica, sicut ipsa Ionica ex abjecto Sigma. γνώσεσθε ἕκαστος ἵππους, cognoscetis, Ψ, 497. ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὑμεῖς, Ω, 242. ἐμὸν θυμὸν γνώσεαι, τ, 310. νῶϊ γνωσόμεθα ἀλλήλων, nos agnoscemus nos invicem, ψ, 109.

γνὺξ, (Ἄγω) adverb. ἐπὶ γόνυ, in genu, *aufs knie, auf die knie, (kneeling, on the knee.)* γνὺξ ἔριπε, procidit in genua, Ε, 68. γνὺξ ἐριπὼν ἔστη, cum in genua procidisset, reliquo corpore erecto stabat, Ε, 309. Θ, 329. Λ, 355. *er sank auf die knie mit geradem leibe, (he sunk upon his knees with his body erect.)* γνὺξ δ' ἔριπε οἰμώξας, Υ, 417, i. e. ἐπὶ γόνατα ἔπεσε. ἡ δὲ, γνὺξ ἐριποῦσα, κασιγνήτου, πολλὰ λισσομένη, ᾔτεε ἵππους, Ε, 357, i. e. γουνασαμένη τὸν ἀδελφὸν, πλὴν οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ μετὰ πάθους, ὡς καὶ ἑαυτὴν προσρίψαι τοῖς ἐκείνου γόνασιν, ἀγεννῶς καὶ θηλυπρεπῶς ἱκετεύουσα. Sermo est de Venere.

γνῶμι, (Νέω) forma ex γνόω orta, ejusdem significatus; cujus aoristus secundus per omnes modos in usu est. in indicativo est, ἔγνων, ως, ω, ωμεν, ωτε, ωσαν. εὖ δέ μιν ἔγνων, Λ, 526, bene enim eum novi. οὐδέ ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα ἔγνω. nemo eum agnosceret, adeo deformatus erat, Π, 639. Αἰνείας Ἀπόλλωνα ἔγνω, agnovit, sensit, Ρ, 334. ἔγνως ἐμὴν βουλὴν, nosti meum consilium, Υ, 20. οὐδέ με ἔγνως, ὡς θεός εἰμι, nec me agnoscis quod deus sim, Χ, 10. αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, sensit animo, Α, 333, cujus rei causa venirent. sic et Θ, 446. Π, 530. Χ, 296. ἔγνω αὐτίκα, sensit illico, quæ est periphrasis τοῦ, ἀγχινοεῖν, Α, 199. Ξ, 154. Ρ, 84. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, Ρ, 32, ubi conf. ῥέζω. sic et Υ, 198. et Euripides: ἔγνωκα δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο, didici ego misera in ipso casu. ἔγνω πρόσθεν, prius sensit, Ν, 66. et 72, ἴχνια ἔγνων ἀπιόντος, vestigia agnoscebam abeuntis numinis. αὐτοῦ ἄνευθεν ἐόντος ἔγνω, eum procul agnovit, Ψ, 453. οὐδέ τις, Ω, 691. et 698, οὐδέ τις ἄλλος πρόσθε, nemo prius. sæpe omittitur augmentum ionice, ὡς γνῶ (pro ἔγνω) χωομένου, Δ, 357, cum videret eum irascentem: et hæc constructio cum genitivo, γνῶναί τινος, est eadem ac, εὖ εἰδὼς πολέμου, i. e. γνῶσιν καὶ εἴδησιν ἔχειν πράγματός τινος. γνῶ ῥ' ἄνδρας δηΐους, agnovit hostes, Κ, 358. γνῶ δ' Ὀδυσεὺς, ὅτι, agnovit, quod—Α, 439. sic, γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν, Π, 119. et 658, γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα, agnovit enim Jovis sacras lances. sed alia forma est aor. 2. conj. cum Iota subscripto in secunda et tertia persona scribi solita, ἵνα γνῷ Ἀτρείδης, Α, 411. Π, 273, præcedente ὡς ἂν, ut sane, *damit doch, (that yet.)* ὄφρα γνῶμεν Τρώων νόον, ut cognoscamus sententiam et consilium eorum, Χ, 382. ὄφρα καὶ οἵδε γνῶσι, ut et hi sciant, Ζ, 231. et hujus tertiæ pluralis circumflexus solet sæpe distrahi, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, Α, 302. Ψ, 610, et 661, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί. sic et Ω, 688, præcedente αἴκε, si forte cognoscant et resciscant. eodem loco est aor. 2. opt. αἴκε γνοίη σε Ἀτρείδης, inquit Achilles ad Priamum in castris Græcis morantem. οὕς κεν εὖ γνοίην, quos quidem bene et satis cognoscam. noscere possim, Γ, 235. et 53, γνοίης κε, cognosceres sane. Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη, Ε, 85, quæ est Apostrophe Musæ ad poëtam, re vera poëtæ ad auditorem. nam poëta fingit, dictari sibi verba a Musa. sic, Ξ, 58, οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης. et Ψ, 487, ἵνα γνοίης ἀποτίνων, ut sentias luens. quibus tamen duobus locis non est apostrophe. τάχα γνοίης φιλότητα, τ, 310. ο, 536. ρ, 164. ἤδη καὶ μάλα νήπιος γνοίη, agnoscere possit, Ρ, 630. γνοῖεν δὲ, et sentiant, pro γνοίησαν, Σ, 125. imperativus, γνῶθι, γνώτω, γνῶτε, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος, Τ, 84. infinitivus γνῶναι, cum paragoge Attica, γνώμεναι, εἴτε (an) ὑπόσχεσις Διὸς ψεῦδος, ἦε καὶ οὐκὶ, Β, 349. sic, γνώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσι, conterrent, Φ, 266. et 609, ὅστε πεφεύγοι, qui effugerit. πόλλων δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω, α, 3. et 420, φρεσὶ δ' ἀθάνατον θεὸν ἔγνω. δῆ προρέοντα, cognovitque profluentem, videt eum, ε, 444. φᾶρός τε χιτῶνά τε, agnovit pro suis, η, 234. ἐμὲ δὲ, λ, 91. et 152, αὐτίκα δὲ, statim agnovit me, pro ἀνέγνω, ἀνεγνώρισεν. et 389, αἶψα ἐμὲ κεῖνος. sic et 470, 614. et animæ mortuorum agnoscunt vivos, si sanguinem ante biberunt, i. e. si in corpus et vitam superam redire possent, tunc agnoscerent alios vivos etiamnum. οὐδέ μιν (sc. πατρῴην γαίην) ἔγνω, agnovit, ν, 188. et 297, οὐδὲ σύ γ' ἔγνως Ἀθήνην; neque agnoscebas? ἔγνων γάρ μιν οἰωνὸν ἐόντα, agnoscebam eam augurium esse, ο, 531. ῥεῖα ἔγνως, facile cognovisti et intellexisti, ρ, 273. αὐτίκα δὲ οὐλὴν, cicatricem agnovit et sensit, τ, 392. et 475, οὐδέ σε ἔγωγε πρὶν ἔγνων. ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀμφιμέδοντα, ω, 102, et in hac postrema rhapsodia non ante bibunt sanguinem animæ: nimirum non de mortuis et vivis, sed de solis mortuis confabulantibus sermo est. γνώτην ἀλλήλων, ambo agnoscebant se, φ, 36, i. e. γνῶσιν ἔσχον ὁ εἷς τοῦ ἑτέρου. ἔγνωσαν δέ με κεῖνοι, κ, 397, agnoscebant me. τὴν (οὐλὴν) γνῶ (ἔγνω) ἐπιμασσαμένη, contrectans manu, τ, 468. ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, χ, 373. ὄφρα μὲ εὖ γνῶτον, ut me probe agnoscatis ambo, φ, 218. αἴκε ποθὶ γνώω τοιοῦτον, si forte noscam talem, ξ, 118. αἴκ' αὐτὸν γνώω, si

eum cognovero, ρ, 549. οἶοι γνώομεν ἰθὺν, nos soli cognoscamus studium earum, *ihre neigung und richtung des gemüths, (their disposition of mind,)* π, 304, ubi ο penultimæ est Ionicum, nam Ionibus in conjunctivo sæpe τὸ ω et ο æquivalent. et re vera distractio circumflexi deberet fieri per ε insertum, et hinc scribi γνώωμεν: sed poëtice ε antepenultimæ vertitur in ω, ob metrum. μή μιν πρὶν ἄλοχος (uxor) γνοίη, ψ, 192, agnosceret. μή ἑ συβώτης γνοίη ἐσάντα ἰδὼν, π, 458. ὡς ἂν γνοίη (cognosceret) οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι, ρ, 363. et 556, εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα. γνοίης οἵη ἐμὴ δύναμις, υ, 237. φ, 209. ὄρνιθας γνῶναι, auguria intelligere, β, 159. ἀργαλέον βροτῷ, γνῶναί σε, Θεὰ, ν, 312. οὔτις ἡμῶν δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα, ω, 158, nemo nostrum poterat agnoscere, eum esse eum, *dass der das wäre, (that it was he.)* γνώμεναι, agnoscere, ubi hic infinitivus est loco substantivi, οὐχ ὑπέμεινε γνῶσιν, α, 411, *kat die erkennung nicht erwartet, (did not stay to be recognised.)*

γνώριμος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) notus, *ein bekanter, (an acquaintance.)* est vox generalis, ἑταῖρος notat specialius. ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, π, 9, quod inde colligit quia canes eum non adlatrant. Vide sub ἌΛΛΟΣ, prope medium, et ἑταῖρος, aliquanto sub medio.

γνωστὸς, ἡ, ὸν, vide sequens.

γνωτὸς, ἡ, ὸν. (Νέω) notus, cognitus. est a γνόω, f. γνώσω. perf. pass. ἔγνωμαι, ωσαι, ωται: pro quo recentiores dicunt ἔγνωσμαι, unde illis est γνωστὸς, ἡ, ὸν. in specie notat fratrem, in genere quemvis notum bene. θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα, Γ, 174, cum relinquerem thalamum nuptialem et fratres meos, inquit Helena; et in genere, propinquos mihi. κατακτὰς γνωτὸν μητρυιῆς, N, 697, interficiens fratrem novercæ. sic et O, 336. εὔχεται ἀνὴρ γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισι λιπέσθαι, optat vir quisque fratrem aliquem domi relinquere, qui ultor sit, Ξ, 485. ἢ μάλα τίσεις γνωτὸν ἐμὸν, τὸν ἔπεφνες, P, 35, coll. 24, nam Hyperenor erat frater Euphorbi loquentis. quia ergo γνωτὸς κατ' ἐξοχὴν notat fratrem, hinc quidam, frustra tamen, deducunt a γεννάω, præt. perf. pass. γεγέννημαι, unde sit γεννητὸς, per syncopen γνητὸς, et mutato η, γνωτός: quæ ambages sunt non necessariæ. φίλτατός μοι ἦς γνωτῶν, carissimus fratrum mihi semper eras; inquit Hector ad Deiphobum, fratrem germanum, X, 234. οὐδέ νυ τόνγε γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, O, 350, neque cum fratres sororesque ignis participem facere possunt mortuum. γνωτὸν δὲ, nam notum et manifestum est cuilibet, H, 401. γνωτὸν δὲ ἦν, nam cognitum erat cuivis, ω, 181.

γοαίνω, f. ανῶ. (Γοῶ) lugeo voce miserabili. idem ac ΓΟΩ˜, ab ejus a. 1. a. ἐγόησα, est infin. γοῆσαι, attice γοήμεναι, Ξ, 502.

γοάω, vide ΓΟΩ˜.

γοήμεναι, vide sub γοαίνω.

γόμφος, ου, ὁ. (Κνάω) clavus paullo crassior. γόμφοισι, ε, 248, ubi sermo est de construenda nave. possit nomen esse a κόπτω: sed antiqui malunt a γάμπτω (vide κάμπτω) deductum putare.

γονὴ, ῆς. ἡ. (Γάω) progenies, soboles. αὐτῷ οὐ παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων, filiorum principalium generatio ei non erat in domo, Ω, 539, *er hatte keine prinzen, (he had no sons.)* πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεισιάδου ἔχθεσθαι, δ, 755, diis odiosam esse progeniem ejus. et quia γονὴ sæpe est semen ex quo animalia gignuntur, genitura; hinc ὁ λάγνος et ὁ λάγνης, ου, est quasi ὁ λάγονος vel λαγόνης, a syllaba intensiva λα, quasi λίαν πολύγονος, semine abundans, mulierosus, libidinosus.

γονὸς, οῦ. ὁ. et ionice γουνὸς, οῦ. (Γάω) est τόπος γόνιμος καὶ κάρπιμος, significatu activo: locus fertilis, gignens multa; arvum frugiferum, fœcundum solum. γουνῷ ἀλωῆς, in loco fœcundo areæ, I, 530. φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς, Σ, 57, 438. ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, α, 193. κατὰ, λ, 192. et 322, ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων, in fertilem regionem Athenarum; et conf. Ἀθῆναι in R.

γόνος, ου. ὁ. (Γάω) natus, soboles. est a præt. m. γέγονα. *ein kind, ein nachkomm, (a child, a descendant.)* ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα, Z, 191, cum cognosceret hunc dei sobolem bonam esse, ἀγαθὸν ἔκγονον. conf. θεός. ψευδόμενοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον εἶναι, E, 635. ὅτι μοι οὐ θεοὶ γόνον ἐξετέλειον ἐξ ἐμοῦ, I, 489. i. e. γνήσιον υἱὸν, *kein leiblich kind, (no child of my own,)* in opposito ad τὸν θετὸν, adoptivum, ὃν ποιεῖταί τις ἢ εἰσποιεῖται, adoptat. ὄφρα ἴδῃς, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω, N, 449, qualis nepos Jovis. οὕνεκά οἱ μετὰ πᾶσι νεώτατος ἔσκε γόνοιο, Y, 409, sibi inter omnes minimus erat natu, γόνου τοῦ Πριαμικοῦ, novissimus sobolis suæ. Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, deæ filius, Ω, 59. Sæpe autem γόνος in abstracto ponitur pro γονὴ, semen, stirps, γέννησις ἢ γένος, *die herkunft, abkunft, herstammung, (race, family, generation.)* οὔπω γάρ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω, nunquam quis suam stirpem unde ortus sit, ipse per se cognovit, sed ex parentibus suis audivit, α, 216, nunquam quis genituram suam ipse per se scivit. nam non cavillatur ibi Telemachus, quasi nullus filius certum habeat patrem, sed matri tantum de patre credendum esset: sed simpliciter loquitur, maxime cum is nunquam patrem suum ipse adhuc vidisset, et ex eo de ea re certior fieri nondum potuisset. est ergo h. l. γόνος abstractum, loco concreti πατήρ. εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος καὶ Πηνελοπείης, illius filius, β, 274. Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτι ἔφαινον, δ, 12, prolem, *haben ihr kein kind mer gegeben, (have given her no more children.)* et 207. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, soboles, posteritas. et 741, μεμάασι Ὀδυσσῆος φθῖσαι γόνον, cupiunt delere sobolem Ulyssis, filium. ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, suam stirpem ex qua descendat narrabat, λ, 233, eodem sensu quo

ex α l. c. adfuit. et 435, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος Ζεὺς ἤχθηρε, posteritatem Atrei. γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν, μ, 130, soboles ab iis non nascitur, *sie pflanzen sich nicht fort, (they have no progeny.)* καί κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς, σ, 217, filium, natum. τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα, quærens stirpem meam a qua descendam, τ, 166, τὴν γενεὰν ἐμήν. τὸ γένος. in sacris idem vocatur τὸ σπέρμα, et זֶרַע.

Γόνυ, τό. (Ἄγω) genu, *das knie, (the knee.)* genitivus cum reliquis obliquis variat. deberet esse τοῦ γόνυος, τῷ γόνυϊ, etc. Sed transponit litteras et accentum, γουνὸς, γουνὶ, etc. aut formatur quasi a τὸ γόνας, τοῦ γόνατος, etc. cui poësis interserit τὸ υ, γούνατος, γούνατι, etc. et in plurali τὰ γούνατα et γοῦνα, τῶν γουνάτων et γούνων, γούνασι et γούνεσσι; etc. est ab ἄγω, ἄγνυμι, curvo, inflecto, *ich biege, (I bend:)* nam primaria ejus virtus in, curvando facile, consistit. λαβὲ γούνων, tange genua ejus, i. e. supplica ei, Α, 407. et 500, λάβε (ἔλαβε) γούνων, ubi ritus is supplicandi describitur. et 557. et 512, ἥψατο γούνων, quod idem est. λαβὼν ἐλίσσετο γούνων, Ζ, 45, ubi λαβὼν pertinet ad γούνων, tangens genua suppliciter orabat. ἐμεῖο Θέτις ἥψατο γούνων, i. e. γονάτων μοῦ, Ο, 76. γούνων ἅψασθαι μεμαὼς, Φ, 65. et 68, ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων. et 71, ἑτέρῃ (χειρὶ) ἑλὼν ἐλίσσετο γούνων, ubi ἑλὼν ad genitivum pertinet. αὐτὸν γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, Ω, 357. et 465, λάβε γούνατα αὐτοῦ. et 478, χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας, *rürete mit den händen die knie des Achilles an und küssete dessen hände, (he embraced the knees of Achilles, and kissed his hands.)* ἡ δὲ αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο (ion. pro ἐλίσσετο) γούνων, Ι, 451, ubi deest ἁπτομένη ἢ λαβοῦσα. et ipse genitivus pendet ab omissa præp. ἐκ. οὐδέ μιν παῖδες ποτὶ (πρὸς) γούνασιν παππάζουσιν, sc. ἑζόμενοι, Ε, 408, ex consuetudine parentum aliorumque βρεφοκομούντων (infantes curantium) οἳ γούνασιν ἐφίζουσι τὰ βρεφύλλια. non eum pueri in genibus vel ad genua patrem appellant. μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι (ἐφέσεσθαι, infin. fut. ab ἐφέζομαι, insideo) φίλον υἱὸν, nunquam genibus suis insessurum esse filium ex me natum, Ι, 455. et 484, ὅτε δή σε ἐπὶ ἐμοῖς γούνασσι καθίσας, ego te sedere faciens super genua mea, ut solent patres aut blandi puerorum custodes. sic Χ, 500, ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς, sc. ἑζόμενος, insidens genibus patris sui. sed, ἐπὶ γούνατα ἑζόμενος, Ξ, 437, est, procidens in genua, *der in die knie sinket, (sinking on his knees,)* ut solent vulnerati stantes. sic: λύειν γούνατά τινος, est, interficere stantem contra, ut Ε, 176, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσε. sic Λ, 578, εἶθαρ (statim) δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, (ὑπέλυσε.) πολλῶν γούνατ' ἔλυσε, Ν, 360, 412. Ο, 291. Π, 425. Ρ, 349. Χ, 335. Ω, 498. ut sit idem quod θανατοῦν. sic et, βλάψε δέ οἱ φίλα γούνατα, Η, 271. i. e. ἔλυσε γούνατα αὐτοῦ, fecit ut in genua procideret: ut ergo saxum non præcise genua attigerit, sed effectus saxi notetur, i. e. solutio virium, quæ stanti omnium primum circum genua sentitur. sic de viatore fesso, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι, Τ, 166, enervantur genua eunti. κάμπτειν γόνυ est, residere, *sich niedersetzen, (to sit down,)* post defatigationem ut requiescamus, Τ, 72. Η, 118. conf. κάμπτειν. ἐπιθεῖναι γούνασι, imponere genibus, est, dono dare aliquid sedenti, Ζ, 92, ubi infin. pro imperat. ἐπιθέσθω. et 303. ἐνέθηκε βίην ὤμοις καὶ γούνασι, Ρ, 569, vires indidit humeris et genibus, i. e. roboravit eum, nam ibi præcipua sedes et primarius sensus est virium. sic 451, σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ (ἐμβαλῶ, injiciam) μένος, vobis in genua addam et immittam robur. κάματος ἵκεται γοῦνα, defatigatio venit in genua, Ν, 711, qua phrasi notatur ἡ τοῦ ὅλου σώματος ἀσθένεια. sic Τ, 354, ἵνα μή μιν λιμὸς γούνατα ἵκηται, ne fames ei usque ad genua perveniat; nam defectio virium ibi primum sentitur, cum quis stare diutius nequit. τοῦ δ' (αὐτοῦ, ejus) αὐτοῦ (ibi) λύτο (ἔλυτο) γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, Φ, 114, quæ est circumlocutio magni timoris, cujus effectus circa genua sentitur. et 425, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, ubi etiam in genua procidit debilitata. et hæc phrasis in Odyssea frequens. ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει, de equo forti; facile eum genua ferunt, Ζ, 511. Ο, 268. λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα, velocia genua movit, Κ, 358. Ο, 269. Χ, 144. εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ, dum spiritus in pectore manet et mea genua se movent, Ι, 606. Κ, 90. i. e. quoad valebo. ὄφρα αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ, quamdiu sanguis tepidus est et genua se movent, Λ, 477. ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα, qui mihi excitavit robur, et velocia genua sc. fecit, Υ, 93. Χ, 204, οἱ. et 388, ὄφρ' ἂν ἔγωγε ζωοῖσιν μετέω (μετῶ, quamdiu ego vivis intersim) καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ. ἐνέπιπτε γούνασιν μητρὸς, incidit matri in genua, Ε, 370, i. e. territa consedit super genua ejus, *sezte sich ihr auf den schoos, (sat down on her lap.)* sic: πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη, insedit, Φ, 506. ὥς τοι γούνατ' ἕποιτο, sic te genua sequerentur, i. e. sic valeres viribus, Δ, 314, *wenn du noch so gut fort könntest, (if thou art strong enough.)* ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, paullum genua alternans, Λ, 546, i. e. μὴ μακρὰ βιβάζων, breves gressus facere, *kurze langsame schritte machen, (to take short slow steps.)* τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούνατα ἱκάνομαι, accedo ad genua tua, Σ, 457, i. e. supplex tibi sum. ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε, γούνων, εἴ πως οὗ πεφίδοιτο, λαβὼν, ille obvius ivit, et genua ejus tetigit, si forte parceret ei, Υ, 463, s. et 468, ἥπτετο χείρεσι γούνων. νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς λισσομένους, Λ, 608, ubi modeste loquitur Achilles. alias enim non stant ante genua supplices, sed incurvant se, κάμπτονται, unde et τὸ γονυπετεῖν, et ἡ γονυκλισία, et τὸ ποτνιᾶσθαι dictum. κεῖται ταῦτα ἐν γούνασι θεῶν, Ρ, 514. Υ, 435. α, 267, 400. π, 29. i. e. ἐν δυνάμει, vel et, ἐν ἱκεσίᾳ θεοῦ, in potestate dei, qui nondum dedit hæc sed adhuc tenet; etiam, de quo deus adhuc est invocandus. potest et

intelligi, permissum hoc sit deo, et commissum: sicut donaria reponi solebant super genua sedentis simulacri. etiam: in deorum potestate hæc sunt, et adhuc ignota nobis. νέρθε δὲ γοῦνα πήγνυται, et inferne genua glaciantur et torpent, Χ, 452, ὡς κρυερὰ τῷ δίευ γιγνόμενα, sicut glacies aquam condensat et stare facit: *sind starr von furcht, kann nicht von der stelle, (are stiff with fear, cannot stir from the spot.)* καγγόνυ, i. e. κατὰ γόνυ, ad genua, Τ, 458. κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα, lassitudo subtus genua domabat, Φ, 52. et 270, ποταμός. et 591, ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, *traf das schienbein unterm knie, (struck his leg below the knee.)* et 611, ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν, quemcunque horum pedes et genua eripiebant ex morte. λαιψηρὰ (neutrum adverbialiter) πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα, Χ, 24. et 338, λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων, precor per vitam tuam et genua parentesque tuos. et 345, μή με γούνων γουνάζεο, i. e. ne supplica mihi per genua mea. φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα, ante istis pedes et gènua fient delassata, Ψ, 444. et 731, ἐν δὲ γόνυ γνάμψε, pro ἐνέγναμψε, *er beugete ihm die kniekele ein durch sein untergeschlagenes bein, (he bent his knee forward, by raising up his heel,)* ut in luctando fieri solet. κνῆμαι καὶ γοῦνα, Ξ, 468. Ρ, 386. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα, genua alte exsiliebant, Φ, 302, sc. gradientis per fluvium rapidum. μητρὸς πρὸς γούνασι βάλλειν χεῖρας, manus admovere ad genua matris, ζ, 310, i. e. supplicare matri. ἀμφοτέραις (χερσὶν) ἐλίσσετο, λαβὼν (μὲ ἐκ) γούνων, ambabus me prehendens genibus supplicabat, κ, 264. ἀμφίβαλεν Ἀρήτης γούνασι χεῖρας, η, 142. et genua in supplicando tacta, sine dubio ut is admoneretur vel infantum suorum, genibus insidere solentium, et ut affectus aliquis patrio similis excitaretur; vel et parentum olim suorum, quorum genibus ipse, omnis opis indigus, insederit. habebantur ergo genua pro sede misericordiæ. simul humilitatem suam testabatur supplicans, modestius tamen quam ore ad pedes usque depresso. ἱκάνω τὰ σὰ γούνατα, η, 147, i. e. supplico tibi. sic γ, 92. δ, 322. ι, 449. ν, 231. πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφισσάμενος, τ, 445, sæpe in genibus suis me (puerulum) sedere faciens. τὸν (παῖδα νέον γεγαῶτα, recens natum) αὐτῷ φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε, i. e. ἐπέθηκε γούνασιν αὐτοῦ, τ, 401, ut avo. ἐπιθεῖσα γούνασι, sc. τόξον σὺν γωρυτῷ, *den bogen im futteral, (the bow in the case.)* φ, 55, γούνατα ἔλυτο, et quidem terrore, δ, 703. ε, 297, 406. χ, 68, 147. amoris desiderio, σ, 211. labore, ω, 118. gaudio, ψ, 205. ω, 344. κύσα γούνατα ἑλὼν, tangens osculatus sum genua, sc. sedentis in equo regis, ξ, 279. πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, ξ, 69, 236. ω, 380. γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, ψ, 3, properabant valide. ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε, ε, 453, contraxit genua, antea extenta. βλάβεται ἰόντι, ν, 34. ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ, σ, 132, quamdiu secundas res præbent dii, et genua se promte movent. λαβὼν γούνων, ζ, 142, 169. κ, 323, 481. χ, 310, 337, 339, 342, 365. ὑπὲρ γουνὸς, τ, 450. κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα, ι, 266. Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθίζετο, ad genua sedit, σ, 394. νέρθε τε γοῦνα, υ, 352. a γόνυ est et ἡ γωνία, angulus.

γόος, ου. ὁ. (Γοῶ) luctus, ploratus fracta et lugubri voce. exemplum ejusmodi γόου ἐπὶ νεκρῷ φίλῳ τιμωμένῳ est Ψ, 17, seqq. ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο. sic et Σ, 51, Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο. et 316, Πηλείδης ἀδινοῦ: et connotat γοῶντας καὶ τοὺς λοιπούς. sic Ἑκάβη ἐξῆρχε, Χ, 430, et Ἀνδρομάχη, Ω, 723. 747, Ἑκάβη. 761, Ἑλένη. tale exemplum in sacris est 2 Sam. iii, 32, seqq. πατρὶ δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ λεῖπε, Ε, 156. ἀμφιπόλοισι γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν, Ζ, 499. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, Ρ, 37. Ω, 741. ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην, Ρ, 38. πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε (pro ὑπῶρσε, excitavit) γόοιο, Ψ, 108, 153. πατρὸς (de patre) ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, Ω, 507. et 760, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε. γόοιο μέν ἐστι καὶ ἆσαι, Ψ, 157, luctu quidem licet et alias nos satiare. κίχεν (invenit, *traf an,) (he found)* δ' ἐνοπήν τε γόον τε, Ω, 160. et 227. ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην, quando explevero amorem luctus. et 240, οἴκοι ἔνεστι γόος, ubi vide οἴκοι. et 513, ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο Ἀχιλλεὺς, coll. 505, seqq. et 524, οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο, nullus est effectus. ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν, α, 242, abiens a me pater. ἄλλοτε μέν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε αὖτε παύομαι, δ, 102. et 103. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο, *denn man wird des klagens bald satt, (for one soon grows tired of grieving.)* ὄφρα ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, λ, 211. nam est quædam flere voluptas. κόρος est species καμάτου, delassationis: satiamur ergo luctu, sed ad tempus tantum; deinde ἀναλαμβάνομεν αὐτόν. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, δ, 113. et 183, πᾶσιν, i. e. οἶκτον ἐκίνει. et 758, τῆς δ' εὔνησε γόον, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, i. e. ἔπαυσε τὸν θρῆνον αὐτῆς, καὶ σχέθε (cohibuit) ὀφθαλμοὺς τοῦ μετὰ δακρύων θρήνου, nam alio modo non lugent oculi, nisi lacrimis. hinc 801, εἴπως αὐτὴν παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος, γοόωσαν. οὔπω παύσατο ὀϊζυροῖο γόοιο ὁ ξεῖνος, θ, 540. γόον δ' ὠΐετο θυμὸς, κ, 248. et 398, πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος. et 457, μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε. ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε ἧσται (sedet) ὀδυρόμενος, π, 144. et 215, ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσι ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο. κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο, γόοιό τε δακρυόεντος, ρ, 8. et 46, μή μοι γόον ὄρνυθι. ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο, τ, 213. et 249, τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. et 251, τάρφθη. et 268, ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι. γόον δ' ὠΐετο θυμὸς, υ, 349. τάρφθη, φ, 57. et 228, παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε. ὑπῶρσεν αὐτῇ, ψ, 231. ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος, ω, 322. ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, Ψ, 10, nam et γόου κόρῳ παρέπεται τέρψις τις. et 14, μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε. et 98, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο. ab eodem fonte verbi γοᾷν est et γογ-

γύζειν, per reduplicationem et paragogen; quod murmur vel indignatorium vel quodvis, ore paullo obscurius emissum, notat, et de hominibus pariter ac columbis dicitur. potest construi cum genitivo objecti, γογγύζειν τινὸς, murmurare contra aliquem vel aliquid.

γοόων, pro γοάων, vide sub ΓΟΩ.

γοῦν, pro γὲ οὖν. ('Ο) modo. εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃ, si modo alter effugerit, Ε, 258. μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, *dass mich doch ja kein solcher zorn einnehm, (that such rage as this may not seize me,)* Π, 30. Germanorum enim lingua has elegantiarum in particulis divitias potest imitari, magna cum significationis vi. sæpe autem γοῦν est pro γάρ. Eurip. Orest. 786.

γουνάζομαι, f. άσομαι, ("Αγω) est idem quod sequens. genua alterius tango aut amplector rogando: genua prehendo, supplico. καί μιν γουνάσομαι, Α, 427, coll. 407. τὼ δὲ ἐκ δίφρου γουναζέσθην, Λ, 130, supplicabant ambo ex curru suo, i. e. manus ita versus regem extenderunt, ut significarent se cupere genua ejus amplecti. ergo est h. l. ἱκετευτικῶς, cum gestu supplici, ἔλεγον. Ο, 665, τῶν ὑπὲρ ἐνθάδε ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων, loco horum hîc ego supplico absentium. μή με γούνων γουνάζεο, Χ, 345, phrasis Attica. sic: οἶνον οἰνοχοεῖν, πόλεμον πολεμίζειν, etc. νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι οὐ παρεόντων, λ, 66, ubi deest ὑπὲρ vel πρὸς, obtestor te per ea quæ reliquisti, vel quæ te expectant. nam τὰ ὄπιθεν sunt τὰ μέλλοντα, futura: sicut τὰ πρόσω sunt τὰ παρόντα vel παρεληλυθότα. notat eas res, quas versu sequenti nominat, quæ sunt τὰ μέλλοντα ὄπτεσθαι, quæ visurus aliquando erat. νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι, per patrem obtestor, ν, 324. recentiores id dicunt γονυπετεῖν.

γουνόομαι, contr. γουνοῦμαι, ("Αγω) genibus advolutus oro, genua tangens oro supplex vel impense. nam erat mos veterum, genua superiorum aut a quibus opem rogabant, blande amplecti aut tangere passis manibus. γουνούμενος υἱὸν, Ι, 579, genibus ejus tactis, vel versus genua procul protensis manibus, orans. λίσσετο ὑπὲρ τοκέων, γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον, obtestabatur per parentes, supplicans cuique, Ο, 660. γουνοῦμαί σε, Φ, 74. λίσσοντο ἑξείης γουνούμενοι, Χ, 240. πολλὰ θεοὺς γουνούμενος, δ, 433. γουνοῦμαί σε, ἄνασσα, ζ, 149. et quidem eminus. πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, κ, 521, collato 526. γουνούμην, λ, 29. γουνοῦμαί σε, χ, 312, coll. 311. et 344, 343. est ergo idem fere quod λίσσομαι. Vide sub ἱκάνω, ad finem.

γουνὸς, vide γονὸς, et sub νόσος.

γουνοῦμαι, vide γουνόομαι.

ΓΟΩ, γοάω, f. γοήσω. lugeo voce miserabili. ex ipso sono lugentium ὀνοματοπεποιημένον verbum, et ex α θρηνητικῷ ortum. *ich beklage jammerlich, (I lament bitterly.)* notat enim, sic lugere ut verba quædam cum sono lugubri efferantur, *klägliche stimmen und worte heulen, (to utter doleful sounds and lamentations.)* hinc est et ὁ γόης, ητος, i. e. ὁ ἐπᾴδων μετὰ γόου κατ' ἔθος, quia incantatores vocem lugubrem et obscure sonantem affectabant; ut apud nos sycophantæ quidam sacri solent. hinc Sophocles: θρηνεῖν ἐπῳδὰς, incantationes voce lugubri proferre, γοερῶς ἐπᾴδειν. ergo ὁ γόης est ὁ θρηνώδης ἐπαοιδὸς, *ein heulend murmelnder beschwörer und zauberer, ein heuchler der mit andächtiger stimme betrieget, (a sorcerer who utters doleful incantations—a hypocrite who deceives with the affectation of piety.)* γόωσα (pro γοῶσα) οἰχῆας ἐγείρει ἐξ ὕπνου, Ε, 413, ubi affectus summi desiderii ob amissum conjugem exprimitur. γοόωσά τι μυρομένη τε, Ζ, 373. et 500, αἳ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα, pro ἐγόαον, per syncopen extruso α, et quasi a γόω. ψυχὴ, ὃν πότμον γοόωσα, Π, 857. Χ, 363. Πάτροκλον γοῶντες, Σ, 315, 355, et additur ἀνεστενάχοντο. ἀμβλῆδην γοόωσα, Χ, 476. ψυχὴ, γοόωσά τε μυρομένη τε, Ψ, 106, mortui Patrocli apparens. ἐννῆμαρ αὐτὸν γοάοιμεν, Ω, 664. οὐδέ τι μήτηρ γοήσεται, non lugebit te et deflebit voce lamentabili, Φ, 124. Χ, 353. ἀδινὸν γοόωσα, δ, 721. et 800, ὀδυρομένην, γοόωσαν. κατακαλυψάμενος κρᾶτα γοάασκεν, θ, 92, Ionica terminatione imperfecti, pro ἐγόαεν. nam hoc imperf. ἐγόαεν, ionice est γοάεσκεν, contr. γοᾶσκεν, et distracto rursus circumflexo, γοάασκεν, ες, ε. τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες, ι, 467, et accus. pertinet ad participium; lugentes illos gemebant. κατέλιπον ἄμμε (ἡμᾶς) γοόωντας, κ, 209. et 567, ἑζόμενοι γόων, lugebant. σὸν πότμον γοόων, λ, 195, pro γοάων, contr. γοῶν, et distracte per insertum ο, γοόων: ubi alii legunt, σὸν νόστον ποθέων, minus bene. ἀνεπλέομεν γοόωντες, μ, 234. οὔ με χρὴ οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε ἧσθαι, τ, 119. et 210, θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα, *in seinem herzen hatte er mitleiden mit seiner schmerzlich klagenden gemahlin, (in his heart he pitied his deeply afflicted wife.)* et 264, πόσιν γοόωσα, maritum lugens. et 513, τέρπομαι ὀδυρομένη, γοόωσα. γοάοιεν, ω, 189, lugerent voce lamentabili et fracta.

γραῖα, ας. ἡ. ('Ράω) anus, *eine alte frau, (an old woman.)* idem ac γραῦς. ionice γραίη, ης. ἡ. γραίης πυκιμήδεος, α, 438, anus prudentis et cordatæ. fabulæ habent etiam δαιμόνιά τινα θαλάσσια, γραίας καλούμενα, et fingunt eas πολιὰς ἐκ γενετῆς, ex figura maris spumantis, et undarum superne albentium. cæterum hoc nomen est linguæ communis, Atticum est ἡ γραῦς, Ionicum ἡ γρηῦς.

γράμμα, ατος. τό. ('Ράω) est nomen in Homero non obvium: et notat litteram, τὸ στοιχεῖον, *ein buchstab, (a letter.)* deinde et, scriptum, σύγγραμμα, *eine schrift, (a writing.)* hinc, πολλὰ γράμματα εἰδέναι dicimus eruditum; et γραμματικὸν εἶναι, τὸν πολλῶν συγγραμμάτων ἔμπειρον. sic, Πλάτωνος ἓν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμα ἀναλεξάμενος, relegens unum

Platonis librum, de animo. cæterum si nomen istud Homeri ævo in usu fuisset, non toties repetisset τὸ, σῆμα, Z, 168, 176, 178, etc. sic et ἡ γραφὴ et γραμμὴ sunt voces non Homericæ. inter alia ἡ γραφὴ erat et, ἡ στίξις, ἣν πεπόναι ποικίλλουσιν ἐν σώμασιν, quando acubus in corpore figuræ quædam punguntur, *eingeprickelte figuren in der haut mit nadelstichen, (figures pricked in the skin with pins or needles.)* unde οἱ et αἱ στιγματίαι: nam apud Thracas, etiam mulieres signabantur talibus punctis figuratis. γραμμὴ vero est linea, non solum apud mathematicos, sed et apud κυβεύοντας, *im bretspiel, (at dice, chess, or draughts.)* apud hos μία τις γραμμὴ dicebatur ἱερὰ, de qua proverbium, κινεῖν τὸν (λίθον ἢ πεσσὸν) ἀφ' ἱερᾶς (γραμμῆς) quod dicitur de iis, qui sunt ἐν ἀπογνώσει, δεόμενοι βοηθείας ἐσχάτης. idem absolute dicitur ἀπὸ γραμμῆς, in Theocrito. ἡ περίγρα est instrumentum scriniariorum, quo asseres undique æquantur, a γράειν i. e. ξέειν.

γραπτὺς, ύος. ἡ. (Ῥάω) strictura, vulneratio cutis superioris, *eine aufritzung, (a scratch.)* est a γραπτὸς, ἡ, ὸν, strictus, stringendo vulneratus. γραπτῦς (pro γραπτύας) ἀλεείνων, ω, 228, i. e. τὰς ἐξ ἀκανθῶν ἢ ἀκανθωδῶν τινῶν γραφὰς, i. e. ξέσεις καὶ ἀμυχάς. ἡ ἀμυχὴ est ab ἀμύσσω, f. ξω, lacero, e. c. unguibus, *ich zerritze, zerkratze, (I scratch.)* sermo est l. c. de homine, pedes muniente contra spinas. a γράφω est et ὁ γράπτης, ου, i. e. ὁ ῥυσσὸς, rugis peraratus, quasi καταγεγραμμένος καὶ γραμμάς τινας ἔχων ἐκ τῶν ῥυτίδων, *ein runzelgesichte, (a wrinkled face.)* ad γράφειν pertinet et ὁ σκάριφος, ου, instrumentum quo raditur cutis. unde est σκαριφάω, f. ήσω. rado leviter. διασκαριφάω et διασκαριφίζω, radendo diruo, *ich kratze und scharre auseinander, (I scratch up,)* sicut gallinæ solent, granula aut vermiculos sub quisquiliis quærentes. Aristoph. Ran. 1545, ibique schol. sic et κατασκαριφάω, fodico.

γραῦς, αός. ἡ. ionice γρηῦς, ηός. ἡ. (Ῥάω) anus, *eine alte frau, (an old woman.)* habet nomen a rugis, a γράειν i. e. ξέειν καὶ γράφειν, inscripta rugis. γρηῒ παλαιγενέϊ, anui vetulæ, Γ, 386. γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, cum ancilla anu, α, 191. γρηῦς, β, 377. η, 8. σ, 184. τ, 346, 353, 361, 382, 386, 503, nam est simul nomen honorificum, iis temporibus quibus senectus erat venerabilis. γρηῦ παλαιγενὲς, est vocativus, χ, 395. et contracte γρῆυ, 411, 481, 495. nam Ionica dialectus amat dissolutiones diphthongorum, γρηῦς. ψ, 1. ω, 210, 388, proprie ergo est ἡ παλαιὰ γυνὴ καὶ πολιὰ τῷ χρόνῳ: tropice sic dicitur τὸ ἐπαφρίζον ἐν ταῖς χύτραις, spuma ollæ ferventis; ἡ ἐπὶ τοῦ ζωμοῦ. anus dicitur et ἡ γρηῒς, et γραῒς, a quibus sunt deminutiva τὸ γραΐδιον et γρᾴδιον. de γραῒ in ollis, vide Aristoph. Plut. 1207, et circa.

γράφω, f. ψω. (Ῥάω) sculpo, insculpo, fodio, vulnero. est a γράω, i. e. ἐσθίω, καὶ φθείρω: et id a ῥάω. σήματα γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα, signa insculpens in tabula complicabili vitam destruentia, Z, 169, i. e. litteras ei dans, quibus perlatis ei esset moriendum. conf. πτυκτὸς, et πίναξ. nam is erat vetustissimus scribendi mos, ut figuræ litterarum insculperentur in tabulam ligneam; cui deinde superponebatur alia tabula: et hæ firmiter colligatæ obsignabantur, dabanturque ferendæ. hinc apud Euripidem in Phædra, πεύκη vocatur ἡ δέλτος in manu Phædræ contra Hippolytum; nam ex ea arbore facta erat tabula, cui insculpta erat accusatio. post, reperto commodiore scribendi modo, vocabulum tamen antiquum est retentum, ut γράφειν deinde significaverit, scribere. fortasse et antiquissimi, loco litterarum, habebant signa quædam alia, quæ incidebant ligno, ad significandam mentem; et honestiores docebantur eam artem, ut communia haberent signa ea; utque proprie poëta posuerit σήματα. αἰχμὴ γράψεν οἱ ἄχρις ὀστέον, cuspis hastæ distrinxit ei cutem et carnem usque ad os, P, 599, ubi vides notionem propriam fodiendi. ad usum publicum aut in memoriam posteritatis incidebantur marmora et æra. apud Atticos οἱ γραψάμενοι sunt accusatores; sicut οἱ φεύγοντες, accusati. de quo vide Aristoph. Vesp. 875, 878, seqq. pro γράφεσθαι hoc sensu, dicitur et διώκειν, 897. et ἁλίσκεσθαι est pro καταδικάζεσθαι, condemnari, 888, 893.

γύα, et ionice γύη, ης. ἡ. scribitur et γυίη, ης. ἡ. (Γάω) mensura certa terræ, jugerum, *ein stück acker, ein morgen landes, (a piece of land, an acre of ground.)* est ab ἡ γέα vel γαῖα. in genere est arvum, *ein tragbar feld, (a cultivated field.)*

Γύαλον, ου, τό. (Ἄγω) cavitas, κοίλωμα, *die höle, hölung, (a cavity, hollow.)* est a τὸ γυῖον vel γύον, artus, manus vel pes, eo respectu, quo vola manus non tantum, sed et media brachii junctura, et flexum genu ad poplitem, facit concavitatem curvam. apud poëtam semper hæc vox de thorace ponitur, qui, pectus ambiens, habet interne cavitatem semirotundam: adeo ut hoc substantivum sit pro epitheto adjectivo, κοῖλος, nam τὸ γύαλον est τὸ κύτος, sinuosa seu ventricosa cavitas; quod κύτος ab eodem γύον ortum est. τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον θώρηκος γύαλον, E, 99. et 189, ἔβαλον (quod est idem quod ἔτυχον, adeptus sum, *ich traf,) (I hit,)* ὦμον δεξιὸν διὰ θώρηκος γυάλοιο, per cavitatem thoracis ad humerum. βάλε γαστέρα μέσσην, ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, N, 507. et 587, κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ θώρηκος γύαλον, ad pectus percussit sagittâ thoracis cavitatem, i. e. cavum thoracem. θώρηξ, ὃν ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα, O, 530, quem ferebat cavitatibus aptatum. nam variæ quodammodo sunt in thorace cavitates, qui corpus a gutture usque ad imum ventrem, et ad humeros lateraque apte contegere debet. μέσσην κατὰ γαστέρα τύψε, ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, P, 314, ubi tres phrases idem volunt gravitatis rei causâ positæ: *er stiess ihn mit dem spiesse mitten in den bauch, durchbohrete den har-*

nisch, und drunge in die eingeweide, (he thrust his spear into the middle of his belly, pierced through his armour, and penetrated the intestines.) τὸ γύαλον τοῦ θώρηκος ergo est ἡ πολλὴ καὶ πλατεῖα κοιλότης αὐτοῦ, τὸ κοίλωμα αὐτοῦ περὶ τοὺς ὤμους καὶ τὰ στήθη, interior ejus cavitas ad corpus: in opp. ad exteriorem ejus superficiem. ut ergo τὸ γύαλον, vola, cavitas, et vallem notet. cf. Hesiod. Theog. 499.

γυίη, vide γύα.

Γυῖον, ου. τό. (Ἄγω) proprie est, pes totus cum tibia, genu, et femore. deinde notat majores illos artus, pedes et manus cum suis partibus. *arm, oder bein, (arm or leg.)* et hi artus sic dicti, quia curvitates suas crebras habent; ab ἄγω, curvo. imo et totum corpus ab his principalibus membris vocatur γυῖον. de pedibus totalibus maxime adhibetur. scribitur et γύον. ipse poëta explicat more suo, quid vocet γυῖα, E, 122. Ψ, 772. N, 61. γυῖα δ' ἔθηκεν (fecit) ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν, ubi manifesto γυῖα maxime spectat ad πόδας, quos fecit veloces; deinde unâ ad χεῖρας, quas fecit agiles et promtas ad omnem motum, quibus tamen addit ὕπερθεν, superne, utpote non proprie γυῖα. et 512, ubi plene dicit, γυῖα ποδῶν οὐκ ἔτι ἔμπεδα ἦν, firma non erant jam: ut igitur, ubi γυῖα absolute ponantur, subintelligi debeat ποδῶν, ἢ χειρῶν, pro contextu. sic et quando verbum cum ὑπὸ compositum addit, manifesto per illud ὑπὸ innuit pedes totales. e. c. Γ, 34, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε (pro ὑπέλαβε) γυῖα, tremor occupat artus. sic H, 215, Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον, *die beine fiengen ibnen an zu zittern, (their limbs began to quake.)* sic et Υ, 44. pro quo et ὑπὸ absolute ponit, ut subintelligantur maxime pedes, ut Ξ, 506, τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε, omnes infra pallidus timor occupavit. alibi autem id ὑπὸ omittit, sensu eodem manente: e. c. ὁππότε γυῖα (i. e. κατὰ γυῖα) λάβῃ αὐτὸν κάματος, Δ, 230. σφῶϊν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε γυῖα, Θ, 452. vide jam, H, 6, καμάτῳ δὲ ὑπὸ γυῖα λέλυνται, delassatione infra membra soluta sunt, sic N, 85, τῶν ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο. quod E, 811, dixit, ἀλλά σου ἢ κάματος γυῖα δέδυκεν, intravit in artus tuos. τρομέει δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα, K, 95. et 390, ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα. ubi ad ὑποτρομέειν et ὑποτρέμειν, omissum est κατὰ ad γυῖα. et sic in aliis locis. sed non in Σ, 31, λύθεν δ' ὑπὸ (pro ὑπελύθησαν) γυῖα ἑκάστης, artus cujusque subresoluti sunt tristitiâ. sic et X, 448, τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, succussa sunt membra terrore. interficiens alium stantem dicitur λύειν et ὑπολύειν γυῖα αὐτοῦ, pro quo nostri dicunt, *einen auf den hintern setzen*, i. e. *ihn erstechen, (to kill him.)* Sic Δ, 469, λῦσε δὲ γυῖα, et Z, 27, τῶν ὑπέλυσε μένος (robur) καὶ φαίδιμα γυῖα, H, 12. Λ, 240, 260. O, 581. Π, 312, 400, 465. P, 524. Φ, 406. sic et de luctatore, qui alteri pedes infirmat, Ψ, 726, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, et 691, de pugili, qui alterum ita cædit ad caput, ut pedes infirmentur, αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα, ejus pulcri poplites succiderunt, *sind in die knie gesunken, (sunk upon his knees.)* et de eo qui interficitur, dicuntur γυῖα λύεσθαι et ὑπολύεσθαι, quando corpus non amplius sustinent, H, 16, λύντο δὲ γυῖα. O, 435. Π, 341. sic: πέδησε (præpedivit quasi vinculo quodam) δὲ φαίδιμα γυῖα, N, 435, ut nullos artus amplius movere potuerit; i. e. interfecit eum. λύθεν δ' ὑπὸ (ὑπελύθησαν, obtorpuerunt, præ timore) φαίδιμα γυῖα, Π, 805, ut fugam capere non potuerit. manifesto porro de pedibus est, Ψ, 627, οὐκ ἔτι ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδέ τι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί, ubi πόδες sunt illa ἔμπεδα γυῖα, artus in solo firmiter stantes; et de χείρεσσι aliud prædicatur, quod non sint faciles et agiles ad impetum manu faciendum. Sæpe in genere corpus hac voce indicatur, ut T, 165, λάθρῃ (paullatim, sensim, *unvermerkt,) (unobserved)* γυῖα βαρύνεται, corpus fit quasi grave, defatigatione et fame sitique. et 169, οὐδέ τι γυῖα κάμνει, non defatigatur corpore et membris. maxime autem (nam his locis possint artus majores intelligi) 385, εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα, ubi sermo est de armis, quæ tentat Achilles an corpori sint satis apta, et membra omnia in iis apte moveantur. μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα, Ψ, 63, valde lassus erat corpore. τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα, Ω, 170, ubi sermo est de somnio, ad quod visum corpus contremiscit. et 514. καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' (ἀπῆλθε) ἵμερος (desiderium absentis patris sui et occisi Patrocli) ἠδ' ἀπὸ γυίων, a corpore, sic ut jam nec fleret nec afflictaret se. Priamus autem somnio non horribili tamen sic terretur, quia ψυχὴ προπεπονθυῖα εὐθορύβητος καὶ ἐν τοῖς τυχοῦσιν ἐστὶν, animus ante gravia passus facile sollicitatur et agitatur etiam a vulgaribus et levibus. εὖτε ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσι, α, 192, ubi κατὰ non ad verbum, sed ad γυῖα pertinet, et plena posita phrasis. ἐκ δέος εἵλετο γυίων, exemit timorem ex artubus, ζ, 140. τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται, ϑ, 233, ideo mea membra sunt debilitata. ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων, κ, 363, donec mihi lassitudinem ex membris exemit. τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου, λ, 526. οὐδέ τι γυῖα κάμνεις, μ, 279. τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα, σ, 87. et 237, λέλυτο (pro λελύοιτο) δὲ γυῖα ἑκάστου, i. e. utinam occisi essent, vel, utinam iis crura fracta essent. et 241, ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται. et 340, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης ταρβοσύνῃ, de ancillis territis sermo. cæterum a notione *manuum* est ἡ ἐγγύη, sponsio, ἡ ἐν γύοις i. e. χερσὶ τιθεῖσα τὸ πρᾶγμα τῷ δεχομένῳ τὸν ἐγγυητὴν, καὶ οὕτως ὀχυρὸν ποιοῦσα τὸ συνάλλαγμα, ὡς εἰ καὶ ἐνέχυρα ἐκεῖνος ἐχειρίζετο: *wenn man jemandem was in die hand gelobet, (when a person puts something into the hands of another.)*

γυιόω, f. ώσω. (Ἄγω) claudum facio, χωλόω. nam γυιὸς, ἡ, ὸν, notat claudum, captum pedibus, χωλὸν, a τὸ γυῖον, pes totalis. γυιώσω

ἵππους, i. e. χωλώσω, *will die pferde lähmen, (I shall lame the horses.)* Θ, 402, 416.

Γυμνὸς, ὴ, ὸν, (Ἄγω) nudus, solo corpore, sine tegumentis. est a τὸ γύον, quatenus et corpus notat. sed non semper omnino nudum sine omni veste significat γυμνὸς, sed et, nudatum eo tegumento quo nunc opus erat: e. c. si quis est sine armis. Πάτροκλον γυμνὸν περ ἐόντα ἐν δηϊοτῆτι, in pugnâ, Π, 815. νέκυν γυμνὸν, τεύχεα γὰρ αὐτοῦ ἔχει Ἕκτωρ, Ρ, 122, γυμνὸν, sc. τῶν ὅπλων. sic 693. et 711, οὕτως γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο, inermis existens. γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, sine galeâ et clypeo, Φ, 50. κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα, occidet me inermem, Χ, 124. et 510, εὐλαὶ ἔδονται γυμνὸν, vermes edent nudatum omni veste corpus mortuum. ab eo quod notat ἄοπλον, ortum est, ut postea dictus sit aliquis γυμνὴς, ῆτος, ὁ, et γυμνήτης, ου. ὁ. qui non justis armis tegitur, levis armaturæ miles. cum quo convenit ὁ ψιλὸς, οῦ. et ὁ ψιλήτης, ου. γυμνός περ ἐὼν, omnino nudus, sine ulla veste, existens, ζ, 136. nam proprie γυμνὸς est, cujus γύα μόνα, membra sola, apparent, et prætèrea nihil in corpore. γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστὸν, λ, 606, arcum nudum a theca suâ (τὸ ἔξω γωρυτοῦ) habens et ad nervum sagittam tenens. sic γυμνὸς ὀϊστὸς, φ, 417, sagitta ex pharetrâ depromta. ut et nos, *ein blosses schwerdt, (a naked sword,)* i. e. extra vaginam.

γυμνόω, f. ώσω. (Ἄγω) nudo, *ich entblösse, (I uncover,)* ut γύα μόνα appareant. γυμνωθεὶς βραχίων, nudatum brachium, sine tegumento, Μ, 389. neque semper totaliter, sed certo respectu: e. e. sine armorum præsidio. sic Μ, 428, ὅτῳ (ᾧτινι) στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη, tergum enim armis contectum non erat: sic et de muro defensoribus nudato, Μ, 399, τεῖχος ἐγυμνώθη, murus nudatus est. στέρνον (κατὰ, ad pectus) γυμνωθέντα, *da er die brust blos gab, (baring his breast,)* Π, 312, 400. αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι, revereor nudari, ζ, 222. ὄφρα με γυμνωθέντα (me, depositis armis meis) κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης, κ, 341, ut me, armis spoliatum, nescio quem turpem et non hominem facere possis: inquit Ulysses ad Circen suadentem ut lectum conscenderet secum. γυμνώθη ῥακέων Ὀδυσσεὺς, χ, 1, *warf die lumpen weg, (stripped off his rags,)* nudabat se pannis, sc. aliquâ ex parte, coll. 488.

γυναικεῖος, εία, εῖον. (Γάω) muliebris, a muliere veniens vel ad eam pertinens. γυναικείας διὰ βουλὰς, per consilia capta a fœminis, λ, 436. per fœminas ostendit Jupiter, se odisse stirpem Atrei. collatis sequentibus.

γυναικίας, ὁ, vide supra, et sub γυνὴ, aliquanto ante medium.

γυναικίζω, vide sub γυνή.

γυναιμανὴς, έος. ὁ ἡ. (Μάω) circa fœminas earumque amore furens et nimis cupidus. *ein heftig verliebter, (one who is violently enamoured.)* δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ, Γ, 39. Ν, 769, et hoc faciebat, ut pulcritudo ejus, qua præstabat, esset ψεκτὴ, quæ in se donum est egregium. est pro γυναικομανὴς, vel pro γυνομανὴς, ut αι sit pro ο, ut sæpe in aliis. cæterum ὁ ἄκρατος ἔρως τῇ μανίᾳ ἔοικε. hinc est ἡ ἐρωμανία. ejusmodi γυναιμανὴς dicitur et θηλυδρίας, ὁ, et ὁ λάγνης, quasi λαγόνης, ὁ λίαν πολύγονος, abundantia seminis virilis laborans, libidinosus. porro etiam ὁ γύννις: et specialius, ὁ παρθενοπίπης. γυνὴ δὲ ἀνδράσιν ἐπιμαινομένη, dicitur in comœdia ἀνδρεράστρια, et φίλανδρος in malo sensu. Vide sub μαίνω.

γύναιος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) muliebris, mulieri gratus. γυναίων εἵνεκα δώρων, λ, 520, ob dona mulieri grata vel data: nam Priamus matri et uxori magna dona miserat, ut persuaderent Eurypylo, ut cum auxiliis multis Trojanos juvaret: vel et Priamus unam filiarum suarum promiserat Eurypylo. Sic et de Amphiarao est ο, 247, ubi conf. Ἀμφιάραος in R. Sed τὸ γύναιον est substantivum, muliercula.

γυνὴ, ἡ. (Γάω) mulier, fœmina: et est nomen sexus, *eine weibesperson, (a female.)* deinde in specie uxor, *eine frau, gemahlin, (a wife.)* est a γείνω, gigno, quasi γονὴ, γουνὴ, et abjecto ο, γυνή. ex se hæc forma nominis nullos format obliquos casus, nisi forte accusativum singularem alicubi reperias, γυνὴν, ut antiqui Grammatici observant: sed mutuatur omnes casus ab inusitato recto γυναὶξ, αικὸς, αικὶ, αῖκα, ὦ γύναι, αἱ γυναῖκες, αικῶν, etc. ut nomen sexus, notat juvenem aut vetulam, nobilem aut vilem, virginem aut maritam aut pellicem aut amicam, liberam aut ancillam. ante Cecropem etiam Græci communione mulierum utebantur: sed Cecrops Athenis instituit, ut una uni jungeretur. Barbari quidem multas habuere pellices; sed una erat regina, cui reliquæ erant subordinatæ; nec regina vel uxor proprie sic dicta hunc pellicatum ægre ferebat. Sed apud Græcos aliter: ibi uxor pellicem non ferebat. Hinc ipse Agamemnon occisus a sua, cum Cassandram pellicem adduceret; et hinc Medea tantas tragœdias concitavit. Antiquissimis temporibus mulieres inire solebant convivia virorum, ut et apud nos moris est: sic Helena interfuit cœnæ cum Telemacho hospite, δ, 121, seqq. et Arete ejusque filia cum principibus Phæacum, η, 136, seqq. Sed recentioribus temporibus id mutatum apud Græcos. Apud Dorienses, et plerasque prisci orbis mulieres, multa pars corporis nuda erat, maxime circa pectus et humeros, circa brachia, unum etiam femur. hinc δωριάζειν in specie dicebatur παραφαίνειν (ostendere) καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. Peloponnesiacæ puellæ διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι. et Lacedæmoniæ puellæ omnino nudæ exercebant se inter juvenes. γυναικὸς πᾶσαν ἀρετὴν, præstantiam, proposuit poëta uno versu, Ν, 432, ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ, ornata erat pulcritudine (quam paullo ante duabus vocibus declaraverat, δέμας καὶ φυὴν, *den bau des leibes und*

den wuchs) (the figure and stature) et operibus artificiose faciendis, et animo intelligente. pulcritudo sola accurate pingitur, Γ, 396, s. ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς (Veneris) περικαλλέα δειρὴν, στήθεά τ᾽ ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα: reliqua enim veste tecta erant. κόσμος muliebris describitur Ξ, 170—187. et insuper 198, s. 214—223. de juvencula bella ponitur γυνὴ, A, 348, coll. 337, ubi eadem dicitur κούρη. est ergo nomen sexus. hinc ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες opponuntur, ut duorum sexuum vocabula, O, 683. P, 435, ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος τεθνηότος, ἠὲ γυναικός. Sæpe γυνὴ est uxor, e. c. Z, 160, τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο μιγῆναι. et 460, Ἕκτορος ἥδε γυνή. μάχεσθαι πρό τε παίδων πρό τε γυναικῶν, Θ, 57, pro liberis et conjugibus. sic Germani, *für weib und kind, (for wife and child.)* Πηλεύς μοι γυναῖκα γαμέσσεται αὐτὸς, I, 394, ipse mihi desponsabit uxorem. Sæpe est concubina aut amica et pellex. τοὺς δ᾽ ἄλλους μοὶ ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες, Ω, 497, ubi Priamus de pellicibus suis earumque natis loquitur, coll. 495, s. et tales παλλακαὶ τοῖς παλαιοῖς εἰς πλῆθος ἦσαν, ut de Salomone e. c. notum est. et 130, ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι, bonum nimirum est. et Thetis suadet ibi filio mœrenti moderatum usum amicæ, ut conducibilem vitæ, et mœrori exstinguendo. hæc est vox naturæ. hinc heroum quisque suam habebat concubinam, vel plures, nec fere unquam secubabant: hinc et mulieres pulcræ inter dona et munera heroica numerabantur, et inter præmia certaminum. e. c. Θ, 291, ἠὲ γυναῖκα, ἥ σοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι, aut puellam, quæ tecum communem lectum conscendat: ubi de præmiis singularibus est sermo. δώσω δ᾽ ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας (honestas, *vornehme) (of rank, distinction,)* ἔργα εἰδυίας Λεσβίδας, ἃς αὐτὸς ἐξελόμην (elegi ex omnibus) αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, I, 128, 130: 270, 272. μέγα κεῖται ἄεθλον, ἢ τρίπος ἠὲ γυνὴ, X, 164, ubi talis γυνὴ in præmium proposita est δούλη honesta et erudita, προβληθεῖσα εἰς ἔπαθλον. et ἀνδρὸς ibi non pertinet ad γυνὴ, sed ad ἀγῶνα κατὰ, in certamine, ἕνεκα ἀνδρὸς, ob virum: quæ sunt omissa. γυναικεῖον ἦθος est, odisse maritum, et absente eo male de eo loqui, O, 93, s. ubi Juno loquitur; quæ in poëta est specimen uxoris principalis molestæ, maxime si vir ei non in omnibus morem gerit. est φύσει φιλολοίδορος καὶ μεμψίμοιρος: et hoc vertit Helena contra se ipsa, Γ, 173—176. est περίεργόν τι, curiosum, et scire volens omnia quæ vir agit; sed prudens vir ei non obsequitur in eo, A, 540—550. vir ne omnia narret uxori. Nam Homerus totus est παιδευτικὸς, καὶ οὐ μόνον ἐν ἱστορίαις, ἀλλὰ καὶ ἐν μύθοις, διδάσκει τὸ ποιητέον. Uxor vel amica potentis alicujus debet honorari: id novit Venus, Ξ, 212, s. est δείνη κατασοφίσασθαι, dolosa, exemplo Junonis, T, 106—133. ejus officia sunt domestica, ἡ οἰκουρία, Z, 490. et mulierum propria erat textura, X, 510, s. εἵματα τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν. conf. ἱστός. ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι, B, 232, puellam recentem juvenculam. γυνὴ εἰκυῖα θεαῖς, Λ, 637. τοιῇδε ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. αἰνῶς ἀθανάτοισι θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε, Γ, 157, s. et 48, γυναῖκα εὐειδέα. χωόμενον (ἕνεκα) ἐϋζώνοιο γυναικὸς, A, 429. ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, I, 366, *denen der breite gürtel unter der brust bis auf die hüften eine schöne taille und frey erhabene brust machet, (to whom the broad girdle below the breast to the loins gives an elegant shape and a prominent bosom.)* eodem significatu est H, 139, καλλίζωνοί τε γυναῖκες. et I, 590, βαθυζώνους τε γυναῖκας. et Σ, 122, Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων. quæ omnia sunt eximiæ venustatis epitheta. nam pectus omnino liberum erat antiquis ab omni compressione vestium: licet seniores et vetulæ magnam partem contegerent. χῆραί τε γυναῖκες, viduæ, B, 289. χήρην τε, Z, 432. et 390, γυνὴ ταμίη. δμωάς τε γυναῖκας, I, 473. γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς, M, 433. vocativus ὦ γύναι, est vox honorifice et blande alloquentis, Γ, 204, 438. Z, 441. Ω, 300. γυναῖκά τε, i. e. Helenam, Γ, 72. ὥς τε τὶς ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, Δ, 141, s. nam hæ peritæ erant ad inficiendum ebur colore rubro. γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα, H, 236, nam sunt et aliæ bellicosæ: quales αἱ Ἀμαζόνες, quas vide in R. τῷ δ᾽ ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν, Διομήδη καλλιπάρῃος, I, 660, s. ὡσεί με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς, Λ, 389. γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα, Π, 176, ubi est in opposito ad deam aliquam. κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεαῖς, T, 286. κώκυσεν δὲ γυνὴ, Ω, 200. et 708, οὐκ ἀνὴρ οὐδὲ γυνή. γυναικὸς δ᾽ ἄρα ἀντετέτυξο, Θ, 163, i. e. ἀντὶ γυναικὸς ἐτέτυξο, loco mulieris es. γυναικὸς μὲν (uxoris) ἀμφίδρυφοι εἰσὶ παρειαὶ, Λ, 393, laceræ unguibus genæ, in luctu summo. οὔποτέ με ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς ἐδάμασσεν, Ξ, 315, seqq. inquit Jupiter, enarrans suos amores; et præponit in narrando mortalia nomina deabus, ut deinde aptius venire possit ad nomen Junonis: simul ostendens, amorem nihil curare conditionem generis. ὅς κεν πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς, i. e. qui natus fuerit, T, 110. ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο στήθεός ἐστι κανὼν, Ψ, 760, s. quando quis radius textorius est prope pectus mulieris eleganter cinctæ. nam et nobiles texebant. ἐκ χώρης, ὅθι ἧ ὀάριζε γυναικὶ, cum sua collocutus erat uxore, Z, 516. ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, Λ, 269, partus dolores sentiat. χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, P, 36, viduam fecisti puellam in thalamo recenti. κτενεῖ δέ με αὔτως ὥστε γυναῖκα, X, 125, interficiet me sic inultum ut mulierem. hinc recentioribus est ὁ γυναικίας, et γυναικιζόμενος, ὁ ἐν μάχῃ ἄτολμος. δῶκε δ᾽ ἄγειν ἑτάροις γυναῖκα, dedit abducendam, acceptam in præmium, Ψ, 512. et 704, ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι (victo in hoc certamine ludicro) γυναῖκα ἐς μέσσον ἔθηκε, in medium statuit; idque jocose, quasi is etiam mollior esset, qui vinceretur lucta: cæterum additur 705, εἰδυῖαν πολλὰ ἔργα, τὰ γυναικὶ πρέποντα. Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο

μαζὸν, fœminam suxit, quod attinet mammam, Ω, 58, i. e. ἀνθρώπινον μαζὸν, ut γυνὴ sit pro ἀνθρώπῳ in opposito ad deam; et ad μαζὸν intelligatur κατά. collato 59. suxit mulierem humanam, ejusque mammam. sic et ἀνὴρ sæpe simpliciter pro homine, in opp. ad deum. πολλαὶ δὲ γυναῖκες εἰσὶν ἐν κλισίαις ἐξαίρετοι, B, 226, quæ electæ, ut præcipua aliqua pars prædæ, dabantur principibus. θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἑκάστη πῦρ μέγα καιόντων, Θ, 520, quæ est phrasis Attica, pro γυναικῶν ἑκάστη, et καιόντων attice pro καιέτωσαν. sic Σ, 495, s. αἱ δὲ γυναῖκες θαύμαζον ἑκάστη. et 514. τεῖχος μὲν ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα ῥύατο ἐφεσταότες, ubi mulieres in muris dispositæ stabant. nam et hæ pro parte sua debent juvare patriam et hortari viros. et 559, αἱ δὲ γυναῖκες δεῖπνον ἄμφεπον, nam liberæ erant tunc a metendo et colligendo frumento; post Homerum vero non. et articulus h. l. abundat. οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται οὐδὲ γυναῖκες, uxores, K, 422, sicut nobis. οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες, Λ, 395, ubi confer γύπες. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, T, 301. X, 515. Ω, 722, 746. νείκεα νεικεῖν ἀλλήλοισιν, ὥστε γυναῖκας, αἵτε χολωσάμεναι νεικοῦσι ἀλλήλαις μέσσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι, Υ, 252, seqq. mulieres iratæ litigantes invicem in publico. Ἑλένη, δῖα γυναικῶν, Γ, 171. πρὶν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας ἐμπεσεῖν, Z, 81, ubi confer πεσεῖν. et 289, πέπλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων, ἃς Ἀλέξανδρος ἤγαγε Σιδονίηθεν. ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν, Σ, 265, cum quibus intelligit omnia alia φίλα, quorum debeant misereri Troës. ἣ θέμις ἐστὶν ἤτε ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν, T, 177, sc. προκαταρξάντων ἔρωτος. οἳ ἔθεν (ex Jove) ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων, Υ, 305, ad differentiam Dearum. οὓς μοι Λαοθόη τέκετο κρείουσα γυναικῶν, X, 48, princeps inter mulieres, *die furstinn, (the princess.)* οὐδέ τις ἄλλος ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν, Ω, 698, non alius prius agnovit. σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν, Δ, 162, utpote quæ captivæ abducendæ erant. ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶν Ζεὺς θῆκε, Φ, 483, inquit Juno ad Dianam. ἢ οὐχ ἅλις, ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις, E, 349. οὐδὲ γυναῖκας ἄξεις (abduces captivas) ἐν νήεσσι, Θ, 165. Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας εἰκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω, I, 139, 281, præmii loco. Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, ἄξειν ἐν νήεσσι, Π, 831. ἀγέμεν τε γυναῖκας, T, 195, quas dono ei do. et 245, ἐξῆγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας (honesto loco natas) ἔργα ἰδυίας ἑπτά. et 280, κάθισαν δὲ γυναῖκας, illas muneri datas sedere fecerunt in tabernaculo Achillis. ληϊάδας δὲ γυναῖκας, captivas, Υ, 193. ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, Ψ, 261, præmii loco dandas certatoribus. et 263, γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα, ἔργα εἰδυῖαν. ὁ Ἱππῶναξ vocavit aliquam mulierem ἀνασεισίφαλλον, ὡς ἀνασείουσαν τὸν φάλητα. talem vocavit Ἀνακρέων πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον, καὶ πολύϋμνον. Ἀρχίλοχος vero παχεῖαν, καὶ δῆμον, i. e. κοινὴν τῷ δήμῳ, vulgati corporis; et ἐργάτιν, et μυσάχνην. domestica matris familias opera enarrantur, α, 356—358. κτήματά τε ἐντιθέμεθα (in naves) βαθυζώνους τε γυναῖκας, captas inter prædam, γ, 154, et hoc epitheton elegantiam corporis notat: quæ ferunt cingulum latum infra ubera usque ad imum ventrem, et quod facit ut ubera altius emineant. simul est epitheton vegeti et succi pleni corporis, quando sinus est plenus, in reliqua apta corporis figura et longitudine. Sic Pindarus Musas vocat βαθυκόλπους, ob pulcritudinem suam et vegetum statum: nam ex βαθυζώνῳ emergit et apparet τὸ βαθύκολπον, altis et stantibus mammis præditum. mundus muliebris honestiorum describitur κ, 543—545, de Circe. ἔσκε δὲ γυνὴ Φοίνισσα ἐν δόμῳ πατρὸς ἐμοῦ, καλή τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργα εἰδυῖα, ο, 416, s. ubi pulcra et erudita ancilla describitur. et 418, seqq. describitur ἡ δουλικὴ ἀπιστία talium fœminarum. καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν, β, 108. ω, 143, aliqua mulierum domesticarum indicavit. ubi quoque infida ancilla notatur, quæ enuntiant arcana herilia. sic τ, 16, ἄγε δή μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας, cohibe eas intra domum, ne quid videant et enuntient. χωρὶς δὲ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα εἰδυίας, τέσσαρας, εἰδαλίμας, ω, 277, s. datas ut præcipua prædæ pars, honoris causa. et vide qualitates talium mulierum: honeste natæ, eruditæ, formosæ. conf. ἡ ἄορ. ancillæ Ulyssis fidæ, sumtis vestibus elegantioribus, saltabant post peractam procorum cædem, ψ, 132, seqq. et 147, ἀνδρῶν παιζόντων (saltantium festive) καλλιζώνων τε γυναικῶν, ancillarum honestiorum. γυναῖκες, imo et regiæ virgines, lavabant hospites honestos: e. c. γ, 464, s. Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη, Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, unxit quoque eum, et induit. τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ, δ, 49, ubi id ministerium obeunt ministræ honestæ Menelai et Helenæ. πέπλοι λεπτοὶ, εὔνητοι, ἔργα γυναικῶν, η, 97. et 74, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει, sc. regia conjux: ergo illis temporibus mulieres inter viros palam versabantur. et 109, seqq. ubi tria grandia bona enumerantur, quæ αἱ Φαιακίδες habebant: γυναῖκες περὶ πάντων ἴδριες ἱστὸν τεχνῆσαι: πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς: nam de pulcritudine et venustate ante dixerat. et 103, πεντήκοντα δέ οἱ (regi) κατὰ δῶμα γυναῖκες, quas ancillas regias deinde, ob strenuitatem earum, φύλλοις μακεδνῆς αἰγείρου comparat, 106, innuens et strenuum earum motum manuum, et longam corporis bene habiti staturam. οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ (uxor) μάλα περ χατέουσα, non sane lætaretur, β, 249. et 345, ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἦμαρ ἔσκεν, ἣ πάντα φύλασσε νόου πολυϊδρείῃσι, ubi fidissima ministra describitur. ἐν δὲ (ἅρματι) γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκε, γ, 479. ὅτε ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνὴ, ζ, 184. ubi felicitas concordis conjugii describitur. πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα (uxor regis) λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, η, 347, lectum et concubitum. ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃ φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, conjux suum

conjugem circumfusa, θ, 523. ἔνδον τις καλὸν ἀοιδιάει ἢ θεὸς ἠὲ γυνή, κ, 228. φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ εἶναι, λ, 236. τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται, μ, 42, i. e. perit in itinere isto. τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις, i. e. subito mortua est, ο, 477, collato 416, usque ad hunc locum. οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο τάων, αἵ τοι δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν, τ, 344, s. γυνὴ δέ σοι ἥδε ἐν οἴκῳ, uxor tibi talis, υ, 34, et 105, φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς, mulier, molens. et 107, δώδεκα γυναῖκες. οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν, φ, 107. οὐ μέν κε ἄλλη γε ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ψ, 100. ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῦς πέλεν, ω, 210. νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικός, α, 13. et 433, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός, uxoris suæ: et vide ὑποχὴν ἐπιθυμίας δι' εὐλάβειαν ἔμφρονα: simul et, quæ sors plerumque fuerit ancillarum pulcrarum et juvencularum. ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός, λ, 383, Clytæmnestræ. et 426, seqq. ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός, adeo nihil vehementius et impudentius muliere, et quæ sequuntur in hac Agamemnonis oratione apud inferos. et 433, ἧ τε κατ' αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω θηλυτέρῃσι γυναιξί, sibi affudit turpitudinem et futuris mulieribus. et 455, ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. ubi conf. πιστά. οἶσθα γάρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός, ο, 20—23, ubi mores mulierum, novo viro alteri nubentium, pinguntur, quales sint erga liberos ex priore marito, ejusque memoriam. δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί, δ, 796, corpore se assimilabat fœminæ. sic et υ, 31. οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθα ἠδὲ γυναικί, ἀζόμενοι, servassemus eum cum conjuge, ι, 199. ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί, λ, 223. et 224, αἱ δὲ γυναῖκες ἤλυθον, *die damen, (the women,)* apud inferos. et 440, μή ποτε καὶ σὺ γυναικὶ ἤπιος εἶναι (infin. pro imperat.) μηδέ οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν ὅν κε σὺ εἰδῇς, ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι, ut suadet Agamemnon Ulyssi prudentissime, et ab omnibus observandum. non oportet omnia ne uxori quidem dici. et 443, οὐ σοι φόνος ἔσσεται ἐκ γυναικός. δέμας δὲ ἤϊκτο γυναικὶ καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργα ἰδυίῃ, ν, 288, Minerva. sic et π, 157. et 334, ἐρέοντε γυναικί, dicturi mulieri, i. e. reginæ, coll. 332. τί νυ δάκρυ κατείβετον, ἠδὲ γυναικὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνετον, φ, 86, sc. reginæ. οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν, οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα, ζ, 161. τὴν δὲ γυναῖκα εὗρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν, κ, 112, et quidem ὕπανδρον, maritam. πολυμνήστην τε γυναῖκα, ξ, 64, bene dotatam, et inde a multis ambitam. et 123, οὔτις πείσειε γυναῖκα, *die frau, (the mistress,)* heram. et 130, ἣ θέμις ἐστὶ γυναικός, ἐπὴν πόσις (maritus) ὄληται. et 211, ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων (ἐξ) ἀνθρώπων, duxi uxorem. κασιγνήτῳ τε γυναῖκα ἠγάγετο, adduxit, ο, 237. et 241, ἔνθα δ' ἔγημε γυναῖκα. τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον (bona in domo, nullo soluto pro iis pretio) ἔδεις, μνάᾳ δὲ γυναῖκα, π, 441, ambis uxorem ejus. οὔτε ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα μνηστεύειν ἐθέλωσι, σ, 275, honestam et præstantem mulierem. θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα, in animo suo miseratus est, τ, 210. ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι, θέσθαι τε γυναῖκα, uxorem facere, φ, 72. οὐ πω τινά φημι ἐοικότα ὧδε (adeo similem ei) ἰδέσθαι οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα, δ, 142. κρύψεν τε θεὸν θνητήν τε γυναῖκα, λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, λ, 243. et 257, βασίλεια γυναικῶν, princeps fœmina, *die fürstinn, (the princess.)* γύναι, vocativus, est blande aut honorifice alloquentis. οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ ἐΐσκεις, ut tu conjectas, δ, 148, inquit Menelaus ad uxorem Helenam sic et 266, ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες. ὥς σε, γύναι, ἄγαμαι, ζ, 168, inquit supplex ad regiam virginem. δεῦρο, γύναι, θ, 424, inquit rex ad uxorem suam. χαῖρε, γύναι, φιλότητι, inquit Neptunus ad amicam nobilem post coitum, λ, 247, gaude, prosit tibi. ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδου Ὀδυσῆος, ρ, 152. σ, 258, ὦ γύναι, οὐ γὰρ ὀΐω. μή ποτε καὶ σύ, γύναι, ἀπολέσῃς πᾶσαν ἀγλαΐην, τ, 81, inquit personatus Ulysses ad pulcram sed infidam ancillam suam, blande admonens eam. sic 107, idem personatus ad Penelopen. et 165, 221, 262, 336, 583. ut ergo ὦ γύναι idem sit cum Gallorum *Madame* in significatu nobiliori. sic et ψ, 183, 248, 254, 350, 361. ἐΰζοντες ἕποντο ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, ο, 163. τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι, ρ, 319, eum mulieres negligentes non curant, *pflegen sein nicht, (pay no attention to him.)* ἦ μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες, τ, 235, cum admiratione suspexerunt. et 370, οὕτω που κἀκείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες, illudunt ei. αἱ δ' ἐκ μεγάροιο *(aus dem saale,) (out of the hall,)* γυναῖκες ἤϊσαν, αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ, ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι, υ, 6, seqq. sic enim solent puellæ ancillæ. et 161, αἱ δὲ γυναῖκες ἦλθον ἀπὸ κρήνης, unde aquam portabant. δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως, χ, 37. et 38, αὐτοῦ δὲ ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα, uxorem, τὴν ὑπὸ ἀνδρί. μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν, α, 332. πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν, δ, 305. γυναικῶν εἶδος ἀρίστη, η, 57. ψυχὰς γυναικῶν θηλυτεράων, λ, 385. et 402, ἠὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενον ἠὲ γυναικῶν. sic et ω, 113. μηδέ τινι ἐκφάσθαι μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν, ν, 308. Ἑλένη, δῖα γυναικῶν, φέρε πέπλον ἕνα τῶν, οὓς κάμε αὐτή, ο, 106. ἀλλ' οἶοι, σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν, π, 304, mulierum domesticarum cognoscamus sententiam, *wo sie hin wollen, (their intention.)* et 316, ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα, discere. ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν (superas mulieres omnes) εἶδός τε μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας, σ, 247, s. τὸν δ' οὔτις γυναικῶν λήθει ἀτασθάλλουσα, nulla mulierum improbe agens latet eum, τ, 87. et 325, εἴ τι γυναικῶν περίειμι ἀλλάων νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν, an superem alias mulieres. Ἥρη δ' αὐταῖς περὶ πασῶν δῶκε γυναικῶν εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις, ἔργα δὲ Ἀθηναίη, υ, 70, seqq. ubi vides, quæ dona acceperint divinitus laudatæ fœminæ:

formam, intellectum prudentem, *(esprit)* staturam proceram, opera scite facienda. αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, φ, 323. ἦ μάλα δή τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν (ancillarum) νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν, χ, 151. et 313, οὐ γάρ πώ τινα φημὶ γυναικῶν ἐν μεγάροισι εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον, cuiquam mulierum dixisse aut fecisse quicquam improbi. et 395, s. γρηῦ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν δμωάων σκοπός ἐσσι, *haushofmeisterinn, (housekeeper.)* ἄλλη γε γυναικῶν αἵ μοι ἔασι, ψ, 21, alia mearum ministrarum. et 147, ἀνδρῶν παιζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν, saltantium, παιζουσῶν. et 166, περὶ (nimium) σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν θεοί. Super alias fœminas tibi cor durum dederunt. δῖα γυναικῶν, ἡ Πηνελόπη, σ, 207. υ, 60, 147. σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν, α, 362. δ, 751, 760, εἰς ὑπερῷα ἀναβᾶσα, ibi enim habitabant plerumque mulieres, absente marito. nam præsente eo alia erat habitatio. Sic regina Arete cum marito suo una versatur in celebritate, ἐπ' ἐσχάρῃ (ad focum in triclinio) ἧστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν, ζ, 52, et quidem ἠλάκατα στρωφῶσα. et 80, ὡς χυτλώσαιτο (ut ungeretur) σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. εἴπω δὲ γυναιξὶν δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι τετυκεῖν, ο, 76, s. et 421, πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγη εὐνῇ καὶ φιλότητι, τά τε φρένας ἠπεροπεύει θηλυτέρῃσι γυναιξίν: amore enim furtivo maxime illaqueantur fœminæ. ἀγόρευε (loquebatur) μετὰ δμωῇσι γυναιξὶν ἡμένη ἐν θαλάμῳ, ρ, 505, ἀγγελέουσα γυναιξὶ, σ, 185, χ, 496, seqq. ubi narratur, quomodo ancillæ fidæ exceperint herum suum. ὀδυσσάμενος ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν, invisus omnibus, τ, 408. εἰπεῖν δὲ γυναιξὶ κληῖσαι μεγάροιο θύρας, φ, 235, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὀπάσσει θηλυτέρῃσι γυναιξὶν, ω, 201. sc. Clytæmnestra. ὑμεῖς δὲ αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας κουριδίας καὶ τέκνα, ν, 44. ἀγροὺς πόρθεον (depopulabantur) ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, ξ, 264. ρ, 433. δμωάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντας ἀεικελίως, sc. μνηστῆρας, π, 108, violantes indigne. nam proci isti valde petulantes erant in ancillas. ὄτρυνον (mitte) ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας, ρ, 75. ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας, perterruit, σ, 339. ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας, observabis, τ, 67, curiosis oculis. et 490, ὁπότε ἂν ἄλλας δμωὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείναιμι γυναῖκας. et 497, καταλέξω σοὶ γυναῖκας, αἵτε σὲ ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσί. sic et χ, 417, κατάλεξον. παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας, ψ, 298. ab ἡ γυνὴ est ὁ γύνις, ιδος, qui est ὁ λάγνος, lascivus; etiam ὁ δειλὸς, timidus; maxime autem ὁ μὴ ἱκανὸς δι' ἀτονίαν συνεῖναι γυναικὶ, i. e. διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐντείνειν τὸν καυλόν. Hinc et Dionysius aliquando, μὴ δυνάμενος διὰ γῆρας χρῆσθαι τῇ παρειλημμένῃ ἑταίρᾳ, dixit ad familiares una comessantes versum Homericum ex φ, 152. ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω (vel οὐ δύναμαι τανύσαι) λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος. cæterum adscribamus ex Eurip. Phœn. 206, descriptionem muliebris ingenii; φιλόψογον χρῆμα θηλειῶν ἔφυ, σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, πλείους ἐπεισφέρουσιν: ἡδονὴ δέ τις γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν, ut nihil integrum sibi invicem dicant, sed potius corrumpant id, addendo falsa.

γυρὸς, ή, όν. (Κύβω) idem quod κυρτός. curvus, convexus. scribitur alibi et γύρος, η, ον. γυρὸς ἐν ὤμοισιν, τ, 246, convexus humeris, *tucknakkig, (round-shouldered.)* sed substantivum ὁ γύρος vel γῦρος, ου, est ὁ κύκλος, ubique figura curva: etiam πλακοῦντος εἶδος, placentæ species, τῷ σχήματι μαστοειδὴς, ᾧ ἐχρῶντο Λάκωνες πρὸς γυναικῶν ἑστιάσεις, *ein erhabener runder napfkuchen, (a high round cake.)* apud Atticos dicebantur βάτραχοι γυροὶ τὸ σχῆμα μήπω πόδας ἔχοντες, quos Iones vocant γυρίνους. in poëta est, ὁ στρογγύλους ἔχων ὤμους, ὑπόκυρτος, οὐκ εὐμήκης, *um die schultern rund, (round-shouldered,)* ad gibbosi speciem.

γὺψ, υπός. ὁ. (Κύβω) vultur, *ein geier, (a vulture.)* χρόα αὐτῶν γῦπες ἔδονται, corpus eorum edent vultures, Δ, 237. γύπεσσι πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν, Λ, 162, vulturibus longe gratiores quam uxoribus suis; quod elliptice et ἀστείως dictum, sc. *nunc* cadavera eorum magis placebunt vulturibus, quam ipsi vivi *antea* placuerant uxoribus. σὲ δὲ ἐνθάδε γῦπες ἔδονται, Π, 836. sic, πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται, Σ, 271. τάχα κέν ἑ κύνες καὶ, Χ, 42. γῦπε δέ μιν, ἑκάτερθε παρημένω, ἧπαρ ἔκειρον, λ, 577, de Tityo. σὲ ἐνθάδε γῦπες ἔδονται, χ, 30. ὁ οἰωνὸς est genus, cujus species sunt multæ, et in his etiam γύψ. nomen est a κύπτω, ob rostrum aduncum.

γωρυτὸς, οῦ. ὁ. (Ῥύω) theca arcus, ἡ τοῦ τόξου θήκη. vide sub ῥυτήρ. nam est ὁ χωρῶν τὸ ῥυτὸν θύλακος: et arcus dicitur τὸ ῥυτὸν pro ἐρυστὸν, a ῥύσαι pro ἐρύσαι, trahere. eadem ista theca dicitur et τὸ ἔλυτρον τόξου. τόξον αὐτῷ (σὺν) γωρυτῷ, φ, 54, quæ præpositio omittitur attice.

Δ

Δ. mutatur dorice in σθ. e. c. ἴδω, ἴσθω. ὁ μαδὸς, μασθός. et pro ψεῦδος dicunt ψύθος. nominatur δέλτα a triangulari sua figura. nam ἡ δέλτος, ου, est tabula in formam triangularem; a δέλω, quod vide. unde δελτωτὸς, ή, όν, est, ad eam formam compositus vel factus: e. c.

τὸ δελτωτὸν σχῆμα. et quia antiquis γραφαὶ quædam in hanc formam complicatæ fuerant: hinc deinde omnia scripta vel libri vocabantur δέλτοι, quacunque tandem figura geometrica essent. quod δέλτα vocetur et τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, vides apud Aristoph. Lys. 151. Vide sub τηΰσιος.

δᾶ, ἡ, pro γῆ, vide sub γία, γένος ad initium, et δάπεδον similiter.

δαέω, vide Δαίω.

δάζομαι, f. άσομαι. a. 1. ἐδασάμην. (Δάω) præt. pass. δέδασμαι. divido, distribuo. est a δάω, divido. ἃ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, ταῦτα δέδασται, Α, 125, quæ ex urbibus captis diripuimus, ea jam distributa sunt, cuique sua portio. et 368, καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο (pro ἐδάσαντο) μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν, recte et rite inter se diviserunt. τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, Ο, 189, omnia in tres portiones divisa sunt. ἄνδιχα πάντα δάσασθαι, in duas partes omnia dividere, Σ, 511. Χ, 120. αὐτὸν δώσειν (me daturum esse eum) κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, Ψ, 21, ubi ὠμὰ est adverbialiter, crude, *roh, (raw;)* et verbum δάσασθαι canibus adscriptum est ἀστείως, *dass die hunde ihn trenchiren und unter sich theilen sollen, (that the dogs may tear him in pieces, and divide him among them.)* κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, divideremus inter nos, β, 335. et 368. τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσωνται. μοίρας δασσάμενοι, γ, 66, portiones secantes. et 316, κτήματα δασσάμενοι, bona dividentes. sic et ο, 13. βίοτον καὶ κτήματα δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμᾶς, π, 385, dividentes inter nos. μοίρας κρεάτων, *trenchirend, (cutting up,)* υ, 280. ἐδάσσατο ἀρούρας, divisit agros inter suos, ζ, 10. hinc postea dictus ὁ ἀνάδασμος γῆς. κτήματα δασσάμεθα, pro ἐδασάμεθα, dividebamus inter nos, ι, 42. et 549, μῆλα. ζωὴν ἐδάσαντο παῖδες, facultates, *die güter, (the property,)* ξ, 208. δάσσαντο δὲ μοίρας, carnium assatarum, τ, 423. *theileten sie in portionem, (divided it in portions.)* πατρώϊα πάντα δάσονται, ρ, 80. δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται, ο, 411. δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, σ, 86, ubi τὸν σπαραγμὸν κυνῶν notat, *wenn die hunde was zerreissen, (when the dogs tear something in pieces.)* sic et χ, 476. κτήματα δάσσασθαι ἄνακτος, *die güter des herrn unter sich zu theilen, (to divide the king's effects among them,)* υ, 216. hinc et ὁ δασμὸς, divisio, partitio.

δάημι, vide Δαίω.

δαήμων, ονος. ὁ ἡ. (Δάω) sciens, peritus, doctus. ἐπιστήμων. a δαίω, f. ήσω, disco. τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, Ο, 411. οὐδ' ἄρα πως ἦν ἐν πάντεσσι ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, Ψ, 671, nequaquam fieri potest, virum omnium operum peritum esse. οὐ γάρ σ' οὐδὲ ἐΐσκω φωτὶ δαήμονι ἄθλων, viro perito certaminum, θ, 159. δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων, π, 253, periti rei dissectoriæ in conviviis. δαήμονες ὀρχηθμοῦ, θ, 263, periti saltationis.

Δαὴρ, έρος. ὁ. (Δάω) mariti frater, ὁ ἀνδράδελφος. est a δαίω vel δαίω, i. e. μανθάνω: ὃν μάλιστα τῶν ἄλλων ἀγχιστίων ἔδαεν (ἐμάθησεν) ἡ γυνή. *der nächste bekannte, (the most intimate acquaintance.)* fœmininum ejus est ἡ γάλως. Δαὴρ ἐμὸς ἔσκε, inquit Helena de Agamemnone, Γ, 180. δᾶερ ἐμεῖο, Ζ, 344, inquit eadem Helena de Hectore. sic et 355. δαέρα, Ξ, 156. Junonis Neptunum. Ἕκτορ ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων, Ω, 762. inquit Helena. et 769, εἴ τις ἄλλος δαέρων ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων. Confer γάλως.

δαήσεαι, vide sub Δαίω.

δαὶ, (Δὶ) ponitur in interrogationibus, ut Germani suum *denn, (then.)* de quo vide Apollonium Alexandrinum in syntaxi, l. 1. c. 32. restituendum Homero, e. c. Κ, 408, πῶς δαὶ τῶν ἄλλων. et α, 225, τίς δαὶ ὅμιλος. apud Euripidem est frequens, e. c. Iphig. Aul. 1444, 1448.

δαιδαλέος, έα, εον. (Δάω) doctus, peritus, docte et perite factus, artificiosus. est a δαίω, repetito δ, scio, disco, doceo, a quo et magnus ille artifex ὁ Δαίδαλος nomen habet. scribitur et δαιδάλεος: et est ergo, τεχνικὸς, ingeniose et perite elaboratus, ὁποῖον ἂν ὁ Δαίδαλος ἐποίησεν. et quatenus hoc adjectivum ab ὁ Δαίδαλος factum creditur, rectius scribitur δαιδάλειος, et ionice δαιδάλειος: per syncopen vero δαίδαλος, η, ον. fuit et fœmina artificiosa, ἡ Δαιδάλη, μήτηρ τῆς Μήτιδος, παρ' ἧ φασὶν ἐτράφη ἡ Ἀθηνᾶ. διὰ ζωστῆρος δαιδαλέοιο, Δ, 135. σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν, una cum armis artificiose factis, Ζ, 418. sic et Ν, 331. δαιδάλεον θώρηκα, Θ, 195. φόρμιγγι καλῇ δαιδαλέῃ, Ι, 187. πῶμα χηλοῦ καλῆς δαιδαλέης, Π, 222, operculum cistæ pulcræ affabre factæ. ἅρμασι δαιδαλέοισι, Ρ, 448. οὔατα δαιδάλεα, ad tripodas, Σ, 379. et 390, θρόνου καλοῦ δαιδαλέου. et 611, κόρυθα καλὴν δαιδαλέην. σάκεος καλοῦ δαιδαλέου, Τ, 380. sic et σάκος, Χ, 314. θρόνου, κ, 315, 567. θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι, ρ, 32. ὑποπετάσας λῖτα καλὸν δαιδάλεον, α, 131.

δαιδάλλω, f. αλῶ. (Δάω) artificiose et perite effingo. ποίει σάκος, πάντοσε δαιδάλλων αὐτὸ, Σ, 479. λέχος δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι, ψ, 200. ut ergo in specie notet quod nos dicimus, *mit figuren einlegen, ausschnitzen und einlegen, (to inlay.)*

δαίδαλος, η, ον. (Δάω) idem quod δαιδάλεος, per syncopen. ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, Ε, 60. ἐνετίθει δὲ (τῷ πέπλῳ) δαίδαλα πολλὰ, Ξ, 179, ut notet ποικίλον ἀσκητὸν πέπλον, *mit kunstlich eingewirkten figuren, (with curiously wrought figures:)* et innuit simul poëta, posse se, si velit, νῦν πολυγραφῆσαι, narrando quæ artificiosa fuerint, ἀφιέναι δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ ῥητορείαν ἐπιστοιβάσῃ φιλοτίμως ἄκαιρον. χάλκευον δαίδαλα πολλὰ, Σ, 400. et 482, ἐν αὐτῷ (σάκεϊ, clypeo) ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, Vulcanus. τεύχεα, Τ, 13. et 19, δαίδαλα λεύσσων. πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν, τ, 227, in vestis anteriore parte erat artificiose intexta pictura. ergo in poëta hæc syncope in solo

neutro occurrit. cæterum a magno illo artifice Dædalo πᾶν τὸ καλὸν ἐκάλουν Δαιδάλου ἔργον.

δαΐζω, f. ίξω. (Δάω) divido, lacero, discerpo. Ἐντόσθεν δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι, B, 416, tunicam, i. e. loricam, perrumpere. ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς, H, 247, *durch sechs lagen drunge das trennende eisen durch, (the dividing steel penetrated through six folds.)* de clypeo Ajacis sermo. δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας, concidens, Λ, 497. χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων, Σ, 27, manibus comam turpabat lacerans. Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ, Ω, 393. ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων, in septem porticnes omnia dividebat, ξ, 434. χιτῶνα δαΐξαι, per loricam penetrasse, Π, 841. τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, Φ, 147, coll. 146, quos Achilles in fluvio perforaverat et dissecuerat. ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν, I, 8. i. e. ἐμερίζετο, dubius erat, an fugerent an manerent. Sic et O, 629, dividebatur variis μερίμναις, ut ἄχνη a vento disjicitur varie. δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια, Ξ, 20, scissus mente bifariam, i. e. duplex consilium agitans. κατέλιπον αὐτὸν δεδαϊγμένον ἦτορ κείμενον, P, 535, privatum vita, transfixum. ἑταῖρον, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ, interfectum, confossum, Σ, 236. σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος, T, 319, confossus, et ibi deest χαλκῷ. et 203, οἱ μὲν κέαται (κεῖνται) δεδαϊγμένοι. et 211, ὅς ἐν κλισίῃ κεῖται δεδαϊγμένος χαλκῷ. et 283, ὡς ἴδε τὸν δεδαϊγμένον χαλκῷ. et 292, πρὸ πτόλιος. νέῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ, juveni confosso et interfecto, X, 72. φρεσὶν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ, ν, 320, ubi de luctu et tristitia positum, habens intus cor confixum doloribus et dilaceratum.

δαϊκτάμενος, ου. ὁ. (Κῶ) in prælio cæsus. δαϊκταμένων αἰζηῶν, Φ, 146, ob cæsos in pugna juvenes, coll. 147. sic et 301. est ab ἡ δαΐς, pugna, et κτῆμι, occido. quasi verbum compositum passivum esset δαΐκταμαι, in prœlio cædor.

δαιμόνιος, ία, ιον. (Δάω) divinus, ad deum pertinens. admirandus et venerabilis, mirus. fato vel bono vel adverso singulariter fruens, quem fata vel bona ducunt in primis, vel adversa agitant insigniter. est ergo vox plerumque honorifica, sæpe tamen admixta aliqua admiratione fortunæ vel animi insignioris in utramque partem. δαιμονίη, inquit Jupiter ad Junonem, A, 561, singulari mente et fato agitata. δαιμόνιε, inquit Ulysses ad principem cunctantem, B, 190, O præstans vir. et 200, idem eadem voce alloquitur plebeium, O infelix, *du unglückseliger, (thou wretched man.)* δαιμονίη, inquit Helena ad deam Venerem, O diva mihi non satis fausta, Γ, 399. sic iterum Jupiter ad Junonem, Δ, 31, vehemens dea et adversa valde Trojanis. δαιμόνιε, inquit Hector ad Paridem, Z, 326, gravi fato comitate princeps. et 407, ubi eandem compellationem Andromache carissimo suo marito Hectori adhibet, et per eam ἐμφαίνει θυμοῦ nonnihil, plurimum vero εὐνοίας: θαυμάζει τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀνδρὸς, τὸ δὲ θράσος (quod meliori voce μένος vocat) οὐκ ἐπαινεῖ. notat ergo h. l. neque μακαριότητα μόνην, neque ἀθλιότητα καταμόνας, ἀλλά τι κρᾶμα ἐξ ἀμφοῖν. sic et 486, δαιμονίη, inquit Hector blande ad uxorem, O præstans ingenio et fide fœmina, sed minus jam fortunata. et 521, δαιμόνιε, inquit Hector ad Paridem amice, O bone. Sic et Diomedes ad Agamemnonem, δαιμόνιε, cum aliqua levi indignatione, I, 40, præstantissime fortuna et dignitate. Sic Idomeneus ad Deiphobum, N, 448. et 810, Ajax ad Hectorem, honorifice eum appellans. et Priamus ad Hecubam, amicissimo sermone, Ω, 194, δαιμονίη, admiranda, sed pariter ut ego infelix. pertinet ergo hæc vox inter eas, quæ pares sibi in aliis linguis non habent omnino. δαιμόνιοι, viri præstantissimi, δ, 774, inquit Antinous ad suos sodales, honorifice. δαιμόνιε, inquiunt socii ad Ulyssem, principem suum, amicissime, κ, 472. ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε, ξ, 443, inquit Eumæus ad personatum Ulyssem, hospitem suum: et construitur cum genitivo, quasi esset superlativus. cæterum hic versus cum sequente indicat, τὴν ἐν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν κεκραμένην ἐξ ὧν τε θέλομεν καὶ ἐκ τῶν μὴ τοιούτων. comede præstantissime hospitum sed adverso fato luctans. δαιμόνιε, σ, 15, inquit personatus Ulysses ad mendicum blande. et 405, δαιμόνιοι, Telemachus ad procos, amice. et τ, 71, idem Ulysses ad ancillam honestiorem, subiratus quidem, dissimulans tamen, et leniturus eam. et ψ, 166, δαιμονίη, Ulysses ad uxorem Penelopen. et 174, δαιμόνιε, Penelope ad Ulyssem. et 264, δαιμονίη, idem ad Penelopen. ex quibus locis omnibus apparet in poëta hunc esse titulum alloquendi magnos vel caros homines, vel quasi; nec quidquam contumeliosi ei inesse. sic Xerxes apud Herodotum, VII, 48, plenus admirationis, alloquitur senem Artabanum, δαιμόνιε ἀνδρῶν, quod fortasse est: *du wunderlicher mann, (thou extraordinary man,)* vel potius: *O mein bewundernswürdiger freund, (my admirable friend.)* Apud Platonem frequens est hæc compellatio.

δαίμων, ονος. ὁ ἡ. (Δάω) primario notat peritum omnium, qui omnia novit, et qui docere potest omnia, valde intelligens. a δαήμων. deinde in genere est, numen, *eine gottheit, (a deity,)* utpote quod est doctor et cognitor omnium. in specie vero est et, ἡ τύχη, sive ea sit ἀγαθὴ sive φαύλη. ἦρχε δὲ δαίμων, præibat dea, Γ, 420, *gieng voran und führete sie, (went before, and conducted them.)* Ἀθήνη βεβήκει Οὔλυμπόνδε ἐς δώματα Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους, A, 222, ad deos cæteros. οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, T, 188, ubi πρὸς δαίμονος videtur ὑπερβατικῶς pertinere ad præcedens 187, ἐθέλω ὀμόσαι, volo jurare per deum. alii ad ἐπιορκήσω retinent, intelliguntque πρὸς δαίμονος pro ipsa aliqua jurandi formula, qua confirmet rex se non pejeraturum; ut sit idem quod μὰ τὸν Δία, μὰ τὸν θεὸν, *bey Gott*, sc. *versichere ich das, dass ich*

nicht falsch schwören werde, (by Jove, I protest that I will not swear falsely.) αὐτόν γε ἐπέλασε (a πελάζω) δαίμων, Ο, 418. Φ, 93, adduxit eum deus, voluntas et potestas numinis. ὁππότε ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, Ρ, 98, ubi πρὸς cum accus. est, contra deum, contra fatalem voluntatem supremam. conf. μάχεσθαι. et 104, καὶ πρὸς δαίμονά περ, etiamsi adversus fatum nostrum. δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρὸς, Ψ, 595, in deos esse peccator. δαίμοσιν ἀρήσασθαι, Ζ, 115, diis vota facere. δαίμονι ἶσος, numini alicui similis, Diomedes, Ε, 438, 459, 884. Patroclus, Π, 705, 786, coll. 784. Achilles, Υ, 447, 493. Φ, 18, 227. πάγχυ μάχης ἐπικείρει μήδεα δαίμων ἡμετέρης, Ο, 468, omnino deus aliquis præcidit consilia pugnæ nostræ. ἀλλὰ σὺ μὴ ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος, Ι, 596, ubi φίλος non pertinet ad δαίμων, (quo errore inducti quidam, hoc nomen positum h. l. putarunt pro ψυχὴ vel θυμὸς, cum tamen notet numen aliquod) sed est vocativus, ad Achillem directus. σὺν δαίμονι, Λ, 791, Ο, 403, i. e. σὺν ἀγαθῇ τύχῃ, favente deo, *mitt Gott, (God willing.)* ἐπήγαγε δὲ λῖν (leonem) δαίμων, Λ, 480, i. e. οὐκ ἀγαθή τις τύχη, *die schickung Gottes, (the dispensations of God.)* πάρος σοὶ δαίμονα δώσω, Θ, 166, sc. κακὸν, infortunium dabo tibi, indeterminate quale. εἰσόκε δαίμων ἡμέας διακρίνῃ, Η, 291, 377, 396, donec deus nos dirimat secundum suam voluntatem et per datam ab ipso fortunam. ἐκ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων δώσει, β, 134, a patre mala accipiam, et alia dabit deus; si sc. matri meæ, absente patre, male fecero. ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις, ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται, quædam ipse intelliges, quædam deus tibi suggeret, γ, 27. et 166, ἐγίνωσκον ὅτι κακὰ μήδετο δαίμων, quod deus mala decreverit. sic et μ, 295. κελεύσειν δέ σε ἔμελλε δαίμων, δ, 275, jussurus te erat deus aliquis ita facere: et quidem deus, inimicus Græcis. hinc solvitur varia difficultas circa hanc rem. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων, ε, 396, i. e. φρικτὴ καὶ θανάσιμος τύχη. et 421, ἤ μοι κῆτος μέγα ἐπισεύῃ δαίμων ἐξ ἁλὸς, balænam magnam mihi natanti immittat numen. νῦν δέ με ἐνθάδε κάββαλε δαίμων, in hanc terram ζ, 172. ἐμὲ τὸν δύστηνον ἤγαγε δαίμων οἶον, η, 248. θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων, ι, 381. τίς σοι κακὸς ἔχραε δαίμων; κ, 64. ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ, λ, 61. et 586, καταζήνασκε δὲ δαίμων. κοίμησε δὲ κύματα δαίμων, μ, 169. ἐπεί σέ μοι ἤγαγε δαίμων, postquam deus te ad me duxit, ξ, 386, et 448, παρήπαφέ με δαίμων· λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, ο, 261, precor per sacra et deum. οὕτως γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων, π, 64, sic enim ei destinavit hæc deus, *sein schicksal, (his fate.)* et 194, ἀλλά με δαίμων θέλγει, fascinat quasi, et in stuporem conjicit. et 370, τὸν δὲ ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων. ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων, ρ, 243. φ, 201. τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην; ρ, 446. ἀλλά σε δαίμων οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, σ, 145. et 255, τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων. sic et τ, 129. et 10, πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων. et 138, πρῶτόν μοι ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων φᾶρος ὑφαίνειν. et 201, χαλεπὸς δέ τις ὤρορε δαίμων. et 512, ἐμοὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων. ἐμοὶ καὶ ὀνείρατα ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, υ, 87. Ὀδυσσῆα κακός ποθεν ἤγαγε δαίμων, ω, 148. et 503, ἀλλά με δαίμων πλάγξε. conf. Aristoph. Pax, 584, δαίμονα βουλόμενοι εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι, ubi est pro δαιμονίως, valde cupientes in agrum reverti. sic δαιμονίως, valde, apud eund. Plut. 675. Nub. 76. Pax, 540. vel est pro, κατὰ δαίμονα καὶ συντυχίαν ἀγαθὴν, sicut est Av. 545.

ἀγαθοῦ δαίμονος, vide sub ποτήριον.

δαίνυμαι, et δαινύομαι. (Δάω) epulor, convivor, intransitive. ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυο, inter eos et tu epulabaris una, Ω, 63, pro ἐδαίνυο, imperf. mediæ formæ. εἴ περ ἔτι τὶς νῦν δαίνυται εὔφρων, Ο, 99, convivatur hilaris. δαίνυντο, pro ἐδαίνυντο, epulabantur, convivabantur, vescebantur, Α, 468, 602. Β, 431. Η, 320, 477, παννύχιοι. θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας, Ι, 531. δόρπον ἐφοπλίσαντες δαίνυντο, Ψ, 56, et 201, εἰλαπίνην δαίνυντο. δαίνυντο δαῖτα, Ω, 802. δαίνυσθαί μιν ἄνωγον, Ε, 805. πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθαι, Ι, 228, δαίνυτό τε λαὸς, Ω, 665, ubi intelligitur ὁ τάφος, i. e. τὸ ἐπὶ τῷ νεκρῷ περίδειπνον: et δαίνυτο est pro δαινύοιτο, per syncopen: eaque forma optativi est ex δαινύω. δαινυμένους Καδμείωνας, Δ, 386. ὅτε κὲν δαινύῃ, quando epulaberis, Θ, 243, quæ est sec. pers. sing. præs. conj. med. pro δαινύησαι, δαινύηαι, δαινύῃ per contractionem Atticam, a δαινύω. sic et τ, 328. εἴ κεν ἀϋσταλέος, κακὰ εἱμένος, δαινύῃ. οὐκ ἀγαπᾷς, ὅτι ἕκηλος μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι, φ, 290. δαῖτας ἐΐσας δαίνυται, λ, 185. δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι θεοὶ, η, 203. παρὰ πατρὶ, κ, 9. νῦν δαίνυσθε, nunc convivamini, δ, 238, et est imperat. sic et φ, 89. δαίνυντο δαῖτα, γ, 66. et 471, ἑζόμενοι. κατὰ δῶμα, δ, 15. ἑταῖροι, de bubus solis, μ, 398. μηρὰ δὲ κείαντες δαίνυντο, ν, 26. ἐξῆμαρ, ξ, 250. δαίνυντο, π, 479. τ, 425, ἐς ἠέλιον καταδύντα. μοίρας δασσάμενοι δαίνυντο δαῖτα, υ, 280. πλείονές κεν ἠῶθεν δαινύατ', pro δαίνυντο vel ἐδαίνυντο, et id videtur syncopatum ex δαινύοιντο, a δαινύω, σ, 247, qualem syncopen jam supra ex Ω citavimus: nam requiritur omnino h. l. optativus. quod ν in talibus ionice mutetur in α, jam aliunde notum esse debet. ὑπερφιάλως δοκέουσι δαίνυσθαι, α, 228. οὔπως ἐστὶν δαίνυσθαι μεθ' ἡμῖν, β, 311. δαίνυσθαί τ' ἀκέοντε, ξ, 195. νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, α, 369. δαινυμένους κατὰ δῶμα ἑὸν μνηστῆρας, β, 247. δαίτην δαινυμένους, η, 50. ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδὺ, ι, 162; ubi verbum pertinet ad κρέατα, et ad οἶνον debet intelligi πίνοντες. nam δαίνυμαι proprie de cibis ponitur. talis positio unius verbi ad duas diversas res est et 166, 167, γαῖαν ἐλεύσσομεν καπνόν τε, φθογγήν τε οἴων καὶ αἰγῶν, ubi ad posteriora subintelligitur ἠκούομεν. et 249, ὄφρα οἱ εἴη πίνειν δαινυμένῳ. et 557, ἥμεθα δαινύμενοι, ut 162. sic et κ, 184, 468, 477. μ, 30. τὸν δ' ἐκίχανον δαινύμενον παρὰ ᾗ τ' ἀλόχῳ, κ, 61, et 452, δαινυμένους ἄρα πάντας ἐφεύρομεν. νῶϊ

δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντί τε δαινυμένῳ τε, ο, 397. δαιτρὸς δαιόμενος μνηστῆρσι δόμον κάτα δαινυμένοισιν, ρ, 332. ἐνθάδε δαινύσθω, hic epuletur, φ, 319. est ergo δαίνυμαι, vescor in convivio et una cum aliis. ὁ Δαίτων et ὁ Δαίτης, fuere Heroës consecrati et culti.

δαίνυμι, (Δάω) epulum præbeo. dicitur et δαινύω. αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ, Ψ, 29, imperf. pro ἐδαίνυ, a δαίνυμι: sed is iis epulum funebre splendidum præbebat. nam ὁ τάφος notat et, epulum funebre. δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, I, 70, imperat. per apocopen pro δαίνυθι, a δαίνυμι: præbe epulum principibus: et phrasis est Attica. ἤτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ (imperf. pro ἐδαίνυ) τάφον Ἀργείοισιν, γ, 309. nisi mavis imperfectum a δαίνυμι scribere δαῖνυ, sed δαίνυ statuere apocopatum imperfectum pro ἐδαίνυε, a δαινύω: quæ differentia tamen scribendi ratione caret. τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον, δ, 3, epulo celebrantem nuptias. notat ergo forma activa transitive.

δαινύω, vide supra.

δαΐς, ΐδος, (Δάω) et ionice δηΐς. ἡ. fax, *fackel von trockenem kienholze, (a torch of dried fir.)* deinde et: pugna ardens, καυστηρὸς καὶ πυρόεις πόλεμος, *ein hitzig gefechte, (a hot engagement.)* νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, sponsas ex thalamis suis, facibus adlucentibus, ducebant per publicum, in domum sc. sponsi, Σ, 492, sic enim vetustissimi, etiam heroës, lucem sibi præberi curabant, ex ardentibus facibus, i. e. longis et teretibus partibus fissorum aridorum lignorum. nam cereorum usus est recentior. hinc sunt οἱ δᾳδοῦχοι; qui habent et ferunt faces, apud Atticos, etiam in festorum dierum solemnitatibus; et τὸ δᾳδουχεῖν, et ἡ δᾳδουχία, ab ἔχειν et δαΐς. vetusti enim amabant simplicitatem rerum, earumque εὐπόριστον, facile parabile. ἅμα αὐτῷ αἰθομένας δαΐδας φέρε Εὐρύκλεια, præferebat ei ardentes faces, α, 428. ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο, β, 105, cum faces apposuerat: et vide τὴν εὐτέλειαν ἡρωϊκὴν, cum et regina ad lumen talium facum lignearum opus noctu faceret. sic et ipsa Penelope narrat de se, τ, 150, νύκτας δ' ἀλλύεσκον (per noctes retexebam interdiu texta a me) ἐπὴν δαΐδας παραθείμην. et 48, Τηλέμαχος ἐκ μεγάροιο βεβήκει (ex triclinio magno abibat) κείων (decubiturus) ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπολαμπομενάων. et rursus de eodem opere Penelopes nocturno, ω, 139. ἔντυον εὐνὴν (parabant cubile ministræ) δαΐδων ὑπολαμπομενάων, ψ, 290, tædis ligneis adlucentibus. ἡ ἅμα αὐτῷ αἰθομένας δαΐδας φέρε, α, 434, cum Telemachus iret cubitum in conclave suum. χρύσειοι (inaurati) κοῦροι (i. e. statuæ juvenum) ἐπὶ βωμῶν (in basibus) ἕστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, η, 101, in domo regia. περίθηκαν ξύλα αὖα, κεκασμένα, καὶ δαΐδας μετέμισγον, σ, 309, circumponebant in foco ligna arida tenuiter fissa, et intermiscebant tædas vel faces, *stücken kienholz, (pieces of fir:)* quod ad lumen in triclinio præbendum fiebat. et 353, δαΐδων σέλας, splendor et lumen facum; i. e. caput ejus calvum et album tam lucet quam faces ipsæ. ἡ δᾴς (pro δαΐς) est ergo ἡ ἐκ δᾴδων λαμπάς, *eine leuchtung von brennenden stücken kien, (a light from burning torches of fir.)* sed ὁ φανός, (qui et ὁ πανός) est ἡ τῶν κληματίδων, ex sarmentis ardentibus, *von brennenden reissbunden, (of burning faggots,)* sub dio et in pharis. ἐν δαΐ (per apocopen pro δαΐδι) λυγρῇ μιγῆναι, sc. τοῖς πολεμίοις, conserere manus cum hostibus in prælio atroci, N, 286. sic et: μιγῆναι ἐν δαῒ λευγαλέῃ, in pugna perniciosa, Ξ, 387. οὐ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ, Ω, 739. ex quibus locis vides, quod δαΐς et de prœlio ponatur, quum cernitur Marte.

δαίς, αιτός. ἡ. (Δάω) epulum, convivium. estque nomen generale, quando cibi convivis parantur: *ein maal, (a meal, entertainment.)* cæterum de solis hominibus ponitur. δαιτὸς διασκευὴ describitur H, 313—323, et ibi 319, τετύκοντο δαῖτα, et 320, οὐ θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. οὐδέ τι δαιτὸς ἔσσεται ἦδος ἐσθλῆς, A, 575. et 601, seqq. ubi dii apud Jovem πανημέριοι fruuntur δαιτὶ ἐΐσῃ, i. e. θεοὶ ἀεὶ εἰσιν ἐν ῥαστώνῃ ἔμφρονι. ἐΐση autem dicitur δαίς, ubi cuique tribuitur tantum cibi quantum alteri; et omnibus abunde, ut cuique supersit. δαιτρὸς vocabatur is, ὁ ἴσην μοῖραν ἑκάστῳ δαιόμενος. οὐ ποτέ μοι βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Δ, 48, Ω, 69, inquit Jupiter: nam ad aras vescebantur sacris oblatis. δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς, sc. ἐσμὲν, I, 225. σύγε ἄρχε θεοῖς δαιτὸς ἐΐσης, O, 95. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Ψ, 56. primi homines dicuntur rapuisse sibi cibum appositum, ut feræ; et cædes sæpe factas ob eam rem esse: post, mitioribus moribus inductis, divisus est cuique cibus æqualiter in convivio. οὔτε ἐς δαῖτα ἰέναι, οὔτε ἐν μεγάροις πάσασθαι, I, 483, neque in convivium ire extra domum, *(zu gaste gehen,) (to dine out)* neque in domo tua cibum capere. ἔβη μετὰ δαῖτα, abiit ad convivium, A, 424. τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν, H, 475, floridum, lætum. παρετίθει αὐτοῖς μενοεικέα δαῖτα, I, 90, animo gratum. et 228, οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν, non convivii amabilis opera curæ sunt. δαιτὶ πιείρῃ, T, 179, epulo lauto. καί σφιν δαῖτα ἀγαθὴν παραθήσομαι, Ψ, 810, τὴν σωφρόνως ἔχουσαν, ὡς ἡρωϊκήν. sacrum epulum describitur et B, 421—431, ubi τετύκοντο δαῖτα, et δαιτὸς ἐΐσης inest. ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο κήρυκες, Σ, 558. νῦν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτὶ, Ψ, 48, ubi sic vocat τὴν σήμερον, in luctu. conf. πείθεσθαι. ἡ ἐν δαίθ' (pro δαιτὶ) ὅτε γερούσιον οἶνον Ἀργείων οἱ ἄριστοι κέρωνται, Δ, 259. porro epulum sacrum est A, 458—468. πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν, Δ, 343, s. δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, I, 70, atque ibi in convivio capiendum consilium: nam τοῖς σωφρονοῦσι non impedimento est συμπόσιον, quo minus sapiant et consilio polleant; imo ibi sæpe prudentia major, ubi, una cum poculo lætitiæ modicæ, simul adest major numerus eorum qui possint bene consulere. ἵνα δαῖτα λάβῃ, Ω

43, et 802, *δαίνυντο ἐρικυδέα δαῖτα δώμασιν ἐν Πριάμοιο*, ubi convivium lugubre post sepultum Hectorem. cæterum vorare in convivio ultra satietatem, est *δουλοπρεπές*: hinc poëta suos nobiles et bonos semper inducit *ἐσθίειν, ἕως οὐκέτι θυμὸς* (appetitus) *ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, καὶ ἕως πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο*, i. e. *ἕως ἐξεπλήρωσαν τὴν τοῦ φαγεῖν καὶ πιεῖν ἔφεσιν*, *bis sie ihren appetit gestillet, (till they had satisfied their appetites.)* in convivio autem maxime honorabantur *οἱ ἀριστεύσαντες*: nam dabantur illis *νῶτα*, ut pars carnium præstantior; præterea illis præstabatur *ὁ διὰ προπόσιος ἀσπασμός*. nam non solum dii *δεπάεσσι δειδέχατο ἀλλήλους*, i. e. *ἐδεξιοῦντο προπίνοντες ἑαυτοῖς ταῖς δεξιαῖς*: sed et Achillem aliquis sic accepit, et *προὔπινεν αὐτῷ τῇ δεξιᾷ διδοὺς τὸ ποτήριον*. *τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδε ἔπλετο, τίπτε δέ σε χρεώ; εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστὶν*, α, 225, ubi *δαὶς* apparet esse nomen generis, cujus species adduntur: quale convivium, qualis conventus iste est, et quid tu tibi vis? num est liberaliter datum amicis convivium splendidum? an sunt nuptiæ? nam certe ex collato convivium istud non est. *αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε*, θ, 248. *μολπή τ' ὀρχηστύς τε, τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτὸς*, α, 152. *ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτὸς*, η, 232, *nahmen die tafel ab, (cleared the table.)* *ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης, φόρμιγγός τ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ*, θ, 98, s. *τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην*, ρ, 446, ut proci vocant personatum herum. *οὐδέ τι δαιτὸς ἔσσεται ἦδος ἐσθλῆς*, σ, 402, s. *δαιτὸς ὄνησο*, τ, 68, prosit tibi. et 425, *οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης*. *μνησώμεθα δαιτὸς*, υ, 246. *οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι*, φ, 290, non privaris epulo. et 430, *μολπῇ καὶ φόρμιγγι, τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός*. *ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος*, α, 26. *ἀργαλέον δὲ ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτὶ*, β, 245, ubi est pro *περὶ δαιτὸς*, vel *ἐν δαιτὶ*, tempore convivii: nam vino subveniente et cibo, fortiores sunt viri. *οὐδὲ ἔοικε δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι*, γ, 336, non decet diu sedere, sed abire. *δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ ἔπεσσιν*, θ, 76. et 429, *δαιτί τε τέρπηται, καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων*. *σφὶν παρεγίνετο δαιτὶ*, ρ, 173, *κῆρυξ*. *δαῖτα πένοντο μνηστῆρες κατὰ δῶμα*, β, 322. *ἑταῖροι δαῖτα ἐντυνόμενοι*, γ, 33, et quidem præsente rege, et in publico, sub dio. et 37, *ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ*, assidere fecit eos ad epulas. et 66, *δαίνυντο ἐρικυδέα δαῖτα*. et 420, *θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν*. et 428, *εἴπατε δμωαῖς, δαῖτα πένεσθαι*. *ἑτέρωθι δὲ ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι*, δ, 531, ὁ *Αἴγισθος*. et 683, *πρόεσάν σε μνηστῆρες, εἰπεῖν δμωαῖς, ἔργων παύσασθαι, αὐτοῖς δὲ δαῖτα πένεσθαι*; quam rem Penelope *οὐκ εἰς λόγον ἔργου τίθεται*. *θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα*, θ, 38. et 61, *τετύκοντό τε δαῖτα ἐρατεινήν*. *ἀτερπέα δαῖτα φέροντο*, κ, 124. et 182, *χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντο ἐρικυδέα δαῖτα*. *δαῖτ' ἀλέγυνον*, ν, 23. et 26, *μηρὰ δὲ κήαντες δαίνυντο ἐρικυδέα*. *θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί* (*ἀνθρώποις*) *τε δαῖτα πένεσθαι*, ξ, 251. *ὑμῖν ἠῶθεν ὁδοιπόριον παραθείμην, δαῖτα ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου*, ο, 506. *καταισχύνητέ τε δαῖτα*, τ, 12. π, 293. et 478, s. *τετύκοντό τε δαῖτα, δαίνυντο, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης*. *δαῖτα πτωχεύῃ*, ρ, 11, 19. et 175, *ἵνα ἐντυνώμεθα δαῖτα*, et 182, *ἐντυνόμενοι*. et 269, *πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται*. et 271, *φόρμιγξ, ἣν θεοὶ δαιτὶ ποίησαν ἑταίρην*. *κούρης δαῖτα φίλοις*, σ, 278. *ἑλοίατο δαῖτα ἐρατεινὴν*, υ, 117. et 280, *ἐρικυδέα*. *εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν*, υ, 182, maxime hodie, in festo die Apollinis; ad eas epulas te conferre quoque potes mendicans. *πτωχὸν ἀνιηρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα*, ρ, 220, sic et 377, *πτωχοί*. *ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας*, α, 374. β, 139. *ἕκηλος Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρα ἀλεγύνειν*, λ, 184, s. quietus administrat bona sua, et æquales epulas quas solemne est virum principalem obire. mos enim antiquus, reges et judices ad epulas civium solemnes vocari, ut iis quasi præessent. *ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας*, χ, 352, ubi conf. *μετά*. proverbium antiquum de auxilio serius veniente: *ἥκει ἐς δαῖτα, οὐ παρὼν κυνηγέταις αἵρουσι λείαν*, Eurip. Rhes. 325, venit ad epulum, quum non adfuerit venatoribus capientibus prædam.

δαίτη, ης. ἡ. (*Δάω*) idem. *αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρίσταται*, K, 217. *τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε*, γ, 44. *δαίτην δαινυμένους*, η, 50. *ἀμφὶ ἄνακτα δαίτηθεν ἰόντα*, κ, 216.

δαιτρεύω, f. *εύσω*. (*Δάω*) partior in portiones certas, *μερίζω*. in conviviis est, *vorschneiden, (to carve:)* alibi simpliciter est, partiri. *Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες δαίτρευον*, dividebant adductam prædam cuique prout ei debebatur, Λ, 687. et 704, *τὰ δὲ ἄλλα ἐς δῆμον ἔδωκε δαιτρεύειν*, postquam *ἐξείλετο* quædam præcipua. his locis ergo est de præda dividenda. *συβώτης ἀνίστατο δαιτρεύσων*, ξ, 433, collato 431, s., ubi sermo est de carnibus assatis. *δαιτρεῦσαί τε, καὶ ὀπτῆσαι*, ο, 322, structorem agere et assare quoque: nam idem *δαιτρὸς* solebat et præesse assandis carnibus.

δαιτρὸς, οῦ. ὁ. (*Δάω*) qui cibos recens coctos aut assatos in portiones dividit. et id fiebat vel in culina, vel in mensa separata in triclinio: et cuique convivatori apponebatur sua portio. nam ipsi convivatores non cultris aut furcis, ut nos; sed manibus ad comedendum utebantur, et dentibus. *δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε*, α, 141, structor, qui carnes secuerat, apponebat carnium lances. Sed *ἡ ταμία* 139, s. apposuerat cibos hesternos non calidos, jamque heri sectos. sic et δ, 57. *δίφρον ἔλεν, ἔνθα δαιτρὸς ἐφίζεσκεν κρέα πολλὰ δαιόμενος μνηστῆρσι*, ρ, 331. sellam, cui structor insidere solebat, secans (*trenchirend*) *(cutting)* carnes procis. ponitur hæc vox et adjective, neutrum saltem, *τὸ δαιτρὸν*, ex æquo divisum, ex æquali portione demensum. *εἴπερ γὰρ ἄλλοι δαιτρὸν πίνωσι*, Δ, 262, quando enim alii demensum suum ex æqua portione bibunt. nam in ejusmodi conviviis plerumque assignabatur convivis sua vini portio: sed summi principes inter eos poterant bibere et poscere quantum

vellent. Vide sub Δαίω, divido, et Δαίω, epulor.

δαιτροσύνη, ης. ἡ. (Δάω) ars divisoria in conviviis. δαήμων δαιτροσύνης, π, 253. i. e. δαιτρὸς, qui peritus est secandi assata, simul et assandi.

δαιτυμονεὺς, έως, ὁ, vide sequens.

δαιτυμὼν, όνος. ὁ ἡ. (Δάω) qui cœnam parat ut minister. deinde et, qui una cœnat et convivatur. δαιτυμόνες δ' ἐς δώματα ἴσαν βασιλῆος, δ, 621—624, ubi sunt οὐχ οἱ φίλοι ἢ μνηστῆρες, sed οἱ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζοντες, nam οὗτοι πάντως τὰ μῆλα ἦγον. sunt ergo domestici Ulyssis, minus fidi dominis. nam de procis ipsis, ut convivis, sequitur 625. conf. ἄλοχος. Sed η, 102, φαίνοντες κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν, ubi sunt οἱ δαινύμενοι, qui una convivantur. et 148, τούσδε τε δαιτυμόνας, hos tuos convivas. et θ, 66, μέσσῳ δαιτυμόνων. sic et 473. et ι, 7, δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματα ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ. et ο, 466, ἀνδρῶν δαιτυμόνων, *der vornehmen gaste, (of the distinguished guests.)* μέγαρον, πλεῖον δαιτυμόνων, ρ, 605. triclinium, plenum convivantibus. μετὰ ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι, χ, 12. quia ergo δαιτυμὼν plerumque notat convivam: hinc apud recentiores hæc vox solum ponitur ἐπὶ τῶν κλητῶν φίλων εἰς δαῖτα. idem dicitur et δαιτυμονεὺς, έως. ὁ.

δαιτὺς, τύος. ἡ. (Δάω) idem quod ἡ δαίτη. ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε, X, 496. sic ἡ ἐδητὺς, βρωτύς.

δαΐφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φρέω) est in genere, ὁ συνετὸς, δάϊος καὶ φρόνιμος, prudens, intelligens, bene doctus et cogitans. deinde in specie, ὁ ἀνδρεῖος, fortis, pugnax, belli peritus. nam est a δαίω, scio, disco; divido, pugno. notat tamen et, mentem lacerans et scindens et in lacrimas ciens. hinc γόος δαΐφρων, luctus lacrimosus, dicitur Æschylo, sept. c. Th. 924. Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος, bellicosi et prudentis, B, 23. sic, Τυδέος, Δ, 370. Αἰακίδου, K, 402. P, 76. Ἀντιμάχοιο, Λ, 123, 138, ubi epitheton in Ironia positum, bella et pugnas cogitantis: nam iste Antimachus in pace legatos censuerat violandos imo occidendos, bellum cupiens et Paridi unice favens utpote corruptus auro. et 456, Σώκου. Πριάμοιο, Ο, 239. Πηλέος, Σ, 18. Αἰνείου, Υ, 267. Τυδείδου, Ψ, 405. Ἀγχιάλοιο, α, 180, 418. Τηλεμάχοιο, δ, 687, ubi manifesto nihil bellicosæ notionis inest epitheto, sed est solius prudentiæ et cogitationum nomen. πατρὸς ἐμεῖο, ζ, 256, coll. 270, ex quo apparet, regiam virginem vocare sic patrem suum non ob belli studia et artes, sed ob prudentiam, quod φρόνιμος ἀπὸ μαθήσεώς τε καὶ συνειδήσεως sit. nam δαίω est disco, doceo: præterea οἱ Φαίηκες ἀπόλεμοι, ergo rex eorum non potuit esse ὁ δάϊα φρονῶν. sic de eodem Alcinoo, θ, 8, 13. imo et de uxore Laërtæ, matre Ulyssis, Λαέρτης ὀδύρεται κουριδίης ἀλόχοιο δαΐφρονος, ο, 355, Laërtes dolet ob uxorem suam prudentem quam olim virginem adolescens duxerat. Ἀχιλλεὺς δαΐφρων, B, 875. Διομήδης, E, 184. Ἰδαῖος, Ω, 325, qui κῆρυξ Priami, ob curam rerum regis sui et ob fidem prudentem, sic vocatur. Πόλυβος, θ, 373, qui artifex apud Phæacas fecerat pilam egregiam ad ludendum. sed alius Πόλυβος, inter procos, χ, 243, hoc epitheto ob pugnandi studium appellatur, sentiebat enim, jam non verbis sed manibus esse contendendum contra Ulyssem. tertius hujus nominis est ο, 518. Τυδείδη δαΐφρονι, E, 181. Ἀχιλῆϊ, Λ, 790. Αἴαντι, Ξ, 459. et 487, Πηνελέῳ. Κεβριόνῃ, Π, 727. ἀμφὶ Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεταί μοι ἦτορ, α, 48, inquit Minerva, ipsa πολύβουλος οὖσα, de Ulysse πολυβούλῳ καὶ μερίζοντι τὸ φρονοῦν τῆς ψυχῆς πολλαχοῦ. ut ergo h. l. etymologia generalior sit indicata: dividitur mihi cor pro Ulysse curioso et accurate cogitante. collato 82, et 427, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων, quæ est circumlocutio τοῦ δαΐφρονος in genere, i. e. τοῦ δαιομένου φρένας τρόπῳ συμβουλῆς, qui celerem animum nunc huc, nunc illuc dividit. Ἰδομενῆα δαΐφρονα, Δ, 252. Βελλεροφόντην, Z, 162, ubi quoque prævalet notio prudentis et virtutem veram colentis. Ὀδυσῆα, Λ, 482. Ἀχιλῆα, Σ, 30, coll. 27, δαΐζων κόμην, scindens capillum suum; quasi non in alios solum δάϊος, sed et ipse adversus se. si de fœminis hoc nomen, maxime notatur prudentia earum œconomica et maritalis. Vide sub Ἀλκίνοος in R.

Δαίω, f. δαίσω. (Δάω) divido, disseco. Αἰθίοπας, οἳ διχθὰ δεδαίαται, ionice pro δέδαινται, qui bifariam divisi sunt, μεμερισμένοι εἰσί. conf. R. α, 23. et 48, ἀλλά μοι ἀμφὶ Ὀδυσσῆϊ δαίεται ἦτορ, ubi metaphorice dictum, secatur mihi cor, *es schneidet mich seinetwegen ins herz, (it cuts me to the heart,)* μερίζεται quasi. nam pro καίεται h. l. intelligere, absonum esset a Minerva ibi loquente; esset enim vox amatoria et ἐρῶντος προσώπου, quæ virgini isti gravi non conveniret. dividebatur animus huc et illuc, cogitando multa de eo. κρέα (pro κρέατα, carnes) δαίετο, καὶ νέμε μοίρας, dividebat, secabat, et tribuebat partes, ο, 140. hinc est ὁ δαιτρὸς, sector carnium assatarum, *der trenchirer, zerleger, (the carver.)* sic ρ, 332, δαιτρὸς, κρέα δαιόμενος μνηστῆρσιν, qui carnes secuerat procis. ponitur et de simplici divisione, citra dissectionem: μήλων δαιομένων, cum oves dividerentur inter socios, ι, 551. δαίω in aliis significationibus vide post: nam est verbum πολύσημον.

Δαίω, f. αίσω. (Δάω) epulum instruo, epulor: cibos dividi facio et apponi. nam plerumque divisæ jam carnes apponebantur, et cuique portio sua semel dabatur. δαίσειν δὲ γάμον, T, 299. instructurum esse epulas nuptiales. sic Eurip. Iphig. Aul. 123, εἰς ἄλλας ὥρας παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους, filiæ nuptias celebrabimus. ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδε ἰόντες, σ, 407, sed postquam probe epulati estis, de cubitum eundo cogitate domum euntes. sic et η, 188, νῦν δαισάμενοι. Ἀστυάγης ἔδαισε τὸν Ἁρ-

παγον ἀνόμῳ τρατίζῃ, Herodot. I, 162, cibaverat eum.

Δαίω, et *δαέω*, et *δάημι*, f. *δαήσω*. (*Δάω*) præt. med. *δίδαα*. a. 2. pass. *ἐδάην*, cujus infin. *δαῆναι*, attice *δαήμεναι*. doceo, disco, intelligo. nam bene qui discernit et dividit, is et docet et discit bene. *δαήσεαι*, doceberis, distincte disces, (fut. 1. med. vel 2. pass.) *γ*, 187, *πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ ξεῖνε δαήσεαι, εἴ τι γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον*, *τ*, 325, inquit Penelope ad personatum suum conjugem: quomodo me cognosces et discernes ab aliis mulieribus, num melior illis sim mente. et habet ibi genitivum *ἐμοῦ*, per ellipsin præpositionis *περὶ*, ad similitudinem *τοῦ εἰδέναι*, quod quoque sæpe cum genitivo. *εἴ τινα ἀέθλων οἶδέ τι καὶ δεδάηκε*, *Θ*, 134, num quædam certaminum novit et didicit: ubi *οἶδε*, quod natura posterius est, præponitur *πρωθυστέρως καὶ Ὁμηρικῶς*. hinc 146, *εἴ τινά που δεδάηκας: ἔοικε δέ σε ἴδμεν ἀέθλους*, si quod forte didicisti: videris autem scire certamina. *οὐ δεδαηκότες ἀλκὴν*, *β*, 61, non docti fortitudinem: *οὐκ ἔχοντες ἀλκὴν ἐκ μαθήσεως: δίδακται γὰρ αἱ ἀρεταί. ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Ἀθήνη τέχνην παντοίην*, *ζ*, 233, i. e. *ἐδίδαξε*. sic et *ψ*, 160. *ὅν* (*δεσμὸν*) *μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη*, *Θ*, 448, quem (nodum) eum docuit ingenio veneranda Circe, i. e. docuit eum, docta ipsa animo, ut ipsa sit *δαΐφρων*, quæ sibi intelligit et aliis præcipit bene, et eam ob causam quoque veneranda: hinc *τῷ ποικιλόφρονι Ὀδυσσεῖ* fit *διδάσκαλος ποικίλου δεσμοῦ*. cæterum hoc præt. med. est in usu activo et passivo, pro *ἐδίδαξεν* et *ἐδιδάχθη*, prout contextus postulat. *ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδαε* (*ἐδίδαξε*) *κλυτὰ ἐργάζεσθαι*, *υ*, 72. *ἀοιδὸς, ὅστε θεῶν ἐξ ἀείδει δεδαὼς*, *ρ*, 519, ubi participium præt. m. pertinet ad *ἐκ θεῶν*, ut notetur *θεομαθὴς καὶ θεόσοφος ἀοιδός*: a diis ipsis doctus. *ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην* (aor. 2. passivi vel et activi a *δάημι*) *καὶ μήδεα πυκνὰ*, Γ, 208, amborum corpora cognovi et consilia prudentia. *ἤδη μὲν πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε ἀνδρῶν ἡρώων*, *δ*, 267. et 493, *οὐδέ τι σὲ χρὴ ἴδμεναι οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον*, discere, discendo cognoscere. et ambo infinitivi differunt: nam *ἴδμεναι* notat *τὸ οἴκοθεν*, *δαῆναι* vero *τὸ ἑτέρωθεν*, *εἰδέναι*. *εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι*, attice pro *δαῆναι*, Z, 150, si vis et ista discere. sic et Υ, 219. *εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι*, Φ, 487, i. e. *τὸ περὶ πόλεμον γνῶναι. σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι*, *ν*, 335. *αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χέρειον*, *ψ*, 262, nam statim, non vero postea demum, scire et discere, non est pejus. *ὄφρα δαῶμεν*, B, 299, ut discamus et discernamus: est aor. 2. conj. pass. ex quo apparet, *ἐδάην* quoque esse aor. 2. indic. pass. a *δαίω* vel *δαέω*, f. 2. *δαῶ*. *ὄφρα δαείω*, K, 425, ut discam et docear; estque idem aor. 2. pass. conj. pro *δαῶ*, distracto circumflexo per insertum *ε*, eoque *ε* producto ionice in *ει*. sic et Π, 423. *ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω*, Φ, 61, ubi utrumque fere idem, nisi quod *ἴδωμαι* sequitur ex *δαείω*. sic et, *ὄφρα δαείω*, *ι*, 280. *ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ διδάσκεσθαι ἄνωγα*, *τ*, 316, sed omnino ego te mulieres cognoscere et discere jubeo: et est infin. præs. med. pro *δαίεσθαι*, abjecto Iota, et facta contractione, eaque rursus distracta per insertum *α*, cum reduplicatione Ionica ab initio.

δαίω, f. 2. *δαῶ*. (*Δάω*) perf. med. *δέδηα*, ionice pro *δέδαα*, plusquamp. med. *δεδήειν*. aor. 2. conj. med. *δάωμαι*. ardere facio, accendo ignem, uro. ignis enim dividit et dissolvit res. *πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαῖεν μέγα*, I, 211. *δαῖε δέ οἱ πῦρ γρῆυς*, *η*, 7, coll. 13, ubi idem dicitur *πῦρ ἀνέκαιε*, *machte feuer, (lighted fire.)* *ἐκ δὲ νέφεος δαῖε φλόγα*, Σ, 206, ex nube accendit flammam, ardere fecit, coll. 227, *ἐπεὶ ἴδον πῦρ ὑπὲρ κεφαλῆς Πηλείωνος δαιόμενον, τὸ δὲ δαῖε Ἀθήνη*. forma activa etiam intransitive et neutraliter, E, 4, *δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθος καὶ ἀσπίδος πῦρ*, ardebat ei: et ibi ad *δαῖε*, sequente vocali, non additum *ν* *ἐφελκυστικὸν, δι' εὐρυφωνίαν λειοτέραν καὶ οὐ πάνυ ἀηδῆ*: nisi forte *δαῖε* est apocopatum pro *ἐδαίετο*. Sed 7 est hoc intransitivum cum eo *ν*, *τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός*: ardebat. *ὁπότεν Τροίη πυρὶ δάηται δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν*, Υ, 317, 316, quando incenderint eum ignem Achæi, et quando Troja exuretur ardens igne. *πάντη περί σε στέφανος πολέμοιο δέδηε*, N, 736, undique circum te corona pugnæ ardet et accensa est: ubi *στέφανος* positum esset *κακοζήλως*, nisi additum esset *πολέμου*: nam de pugna bene dicitur ardere, quæ et ipsa dicitur *δηΐς*. Sic et Ρ, 253, *τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν*, tanta contentio pugnæ ardebat: tantum certamen accensum erat, *ἐκκαίεται*. *τῶν γὰρ νῦν μάχη πόλεμός τε δέδηε*, Υ, 18, i. e. *ἀνάπτεται*, *ist angezündet, (raged.)* *οἰμωγὴ δὲ δέδηε*, *υ*, 353, ululatus exarsit. *μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει ὀτρύνουσα ἰέναι*, vox incitans ad eundum accensa est inter eos, B, 93. *τότε δ' ἀμφὶ τεῖχος μάχη ἐνοπή τε δεδήει*, M, 35, pugna et clamor exarserat, *wurde sehr hitzig, (became very fierce.)* et 466, *πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει*, oculi ardebant igne, *sahen feurig aus, (flashed fire.)* Iota subscriptum in hac forma præt. et plusqu. medii, caret ratione: nam ab aor. 2. *ἔδαον*, est præt. m. *δέδαα*, et medium *α* ionice mutatur in *η*. *ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο*, ignis accendebatur, Φ, 343. hinc est *πῦρ δαιόμενον*, accensus ignis, Σ, 227. *ἔκτυπε*, (tonabat) *δαιόμενον δὲ ἧκε σέλας*, Θ, 75, ardens fulgur misit. et Υ, 317, *δαιομένη πόλις*, incensa et ardens. et 316, *ὅταν δάηται*, (aor. 2. conj. med.) quando ardebit. et conf. huc Φ, 375, s. *ὅταν Τροίη πυρὶ πᾶσα δάηται καιομένη, καίωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν*: ubi vides ipsam poëtæ explicationem sui. *ὀδμὴ τῶν δαιομένων*, odor horum incensorum, *ι*, 61. *ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται*, *ζ*, 132, de leone, in quo oculi ardent: *πυρόεν βλέπει*. et est ibi festiva quædam antithesis: ipse est *ὑόμενος*, sed *ὀφθαλμοὶ καίονται*, quasi multa pluvia accenderit animum ejus.

Δάκρυ, *υος. τό.* (*Δάω*) lacrima, *die thräne, (a tear.)* est a *δάκω* seu *δάκνω*, interserto *ρ*, quasi inesset *τὸ ῥέον*, fluens. nam oritur lacrima ex compuncto animo. habetur *δάκρυ* a quibus-

dam pro apocopato ex δάκρυον, τό. sed quia dativus plur. δάκρυσι frequens est; apparet, τὸ δάκρυ quoque ut declinabile in usu fuisse. τὸ ἑτοιμόδακρυ τῶν ἡρώων ubique in vetustis litteris, sacris etiam, cernitur. Sic Agamemnon flet in precibus ad Jovem, Θ, 245, τὸν δὲ πατὴρ (Ζεὺς) ὀλοφύρατο δακρυχέοντα. et in concilio principum, Ι, 14, seqq. ἀνίστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη, ubi largissimus fletus magni illius regis. Sic et Phœnix, Græcus princeps, 433, flet, miserescens suos, δάκρυα ἀναπρήσας, i. e. δακρύσας. et Πάτροκλος, Π, 3, seqq. δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη, ubi multæ lacrimæ ex commiseratione fusæ. δάκρυα θερμὰ χέοντες, Η, 426, ob occisum præstantem virum. sic et Σ, 17, δάκρυα θερμὰ χέων, ὁ Ἀντίλοχος, nuntians interfectum Patroclum. sic et 235, ὁ Ἀχιλλεὺς, ob eundem. ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον, Ν, 88, sub superciliis lacrimas fundebant, heroës Græci. et 658, μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων. et Σ, 32, Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων. θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, Β, 266, ubi alii legunt ἔκφυγε, i. e. ταχέως ἐξέδραμε, præ dolore. et ibi sunt lacrimæ degeneres. ἰδὼν καταχέουσαν δάκρυ, captivam mulierem nobilem, Ζ, 459. et 496, ἄλοχος, θαλερὸν δάκρυ καταχέουσα, ex dolore nobili. τέρεν δάκρυ καταχέουσα, Γ, 142, Helena. τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα, Α, 42. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι, Ι, 566. δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν (virorum) δάκρυσι, Ψ, 16, in luctu. δάκρυσιν εἵματα ἔφυρον, Ω, 162, lacrimis vestes suas perfundebant. cæterum καλὸν πρόσωπον οὐκ ἀχρειοῦται (dedecoratur) δάκρυσιν: τὸ δὲ μὴ καλὸν, αἴσχιον ἐν τῷ δακρύειν γίνεται. hinc Θερσίτης, παναισχὴς ὤν, risum movebat flendo, ut vidimus ex Β, 266. et 269, ἀπεμόρξατο δάκρυ, coll. 270. δάκρυα δέ σφιν θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν, Ρ, 437, s. ubi sermo est de equis flentibus. δάκρυα ὀμορξαμένην, Σ, 124. τοῦ δὲ ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο, Ψ, 385, ubi Diomedes flet præ ira et indignatione. θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν, Ω, 794, uberes defundebantur lacrimæ genis, *die hellen klären thränen, (a flood of tears.)* δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, δ, 114, quod signum magnæ tristitiæ, si ad terram usque profluunt. et 198, βαλέειν δὲ δάκρυ ἀπὸ παρειῶν, in luctu ob mortuum. et 223, οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι δάκρυ κατὰ παρειῶν. et 556, τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν δάκρυ καταχέοντα. δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς, θ, 522. κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες, κ, 201. et 409, χέοντας. et 570, coll. 567, seqq. χέοντες, λ, 465. et 526, δάκρυά τ' ὠμόργνυντο. et 529, παρειῶν δάκρυα ὀμορξάμενον, a genis lacrimas abstergentem. θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, π, 16. et 214, ἀμφιχυθεὶς πατέρα ἐσθλὸν ὀδύρετο δάκρυα λείβων. αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν, (procul videns eum canem) ἀπομόρξατο δάκρυ, ρ, 304, Ulysses personatus redux. et 490, οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιϊν. τί νυ δάκρυ κατείβετον, φ, 86. θαλερὸν δάκρυ καταχέουσαι, χ, 447. δάκρυα ἀναπρήσας, β, 81. πολλὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ δάκρυα θερμὰ χέοντο, δ, 523. δάκρυα λείβων, ε, 84, 158. ὑπ' ὀφρύσι, θ, 86. et 88, ὀμορξάμενος. et 93, ἄλλους ἐλάνθανε δάκρυα λείβων. καί οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει, ξ, 129. τῆς δὲ ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τ, 204. et 212, δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε, consilio. et 362, δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά. χέον Δαναοὶ, ω, 46, in funere Achillis. δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, ε, 157, et 83. εἵματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον, η, 260. εὐνὴ, αἰεὶ δάκρυσι ἐμοῖσι πεφυρμένη, ρ, 103, inquit Penelope. sic et τ, 596.

δακρυόεις, όεσσα, όεν. (Δάω) lacrimosus. qui ipse lacrimas fundit, et qui facit ut alii lacrimas fundant. ἐς πόλεμον δακρυόεντα, Ε, 737. Θ, 388. in pugnam lacrimas fundi facientem, τὸν τῶν δακρύων αἴτιον, τὸν δακρυοποιὸν, ob amissos in pugna amicos. sic μάχης δακρυοέσσης, Ν, 765. Π, 436. εἰσορόων (intuens) πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν, Λ, 600, fugam lacrimis dignam. σὲ δακρυόεσσαν, Ζ, 455, te lacrimantem mulierem. δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, puella matrem, Π, 10. αἱ δὲ σὺν αὐτῇ δακρυόεσσαι ἴσαν, Σ, 66, nymphæ cum ea lacrimabundæ ibant. δακρυόεσσα διὰ φύγεν, Φ, 493, 496. et 506, δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη. quibus locis ergo notat intransitive. δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην, lacrimabundus redit, Χ, 499, qui versus decimus pertinet ad novem præcedentes γνωμικοὺς de orbitate; una cum iis in parenthesi ponendus; non vero ad sequens Ἀστυάναξ. imo omnes illi decem sunt ab aliena manu, vel ab Homero bono dormitante: nam videntur frigidiores. nisi dicas, pingi πρόσωπον muliebre, sæpe alieniora loquens in luctu ingenti et subito. et hoc videtur esse verissimum. δακρυόεν γελάσασα, Ζ, 484, renidens admixtis lacrimis suis; ex quo recentiores τὸν κλαυσίγελων in forma Attica formarunt, qui δηλοῖ πάθος ψυχῆς χαρᾷ καὶ λύπῃ σύμμικτον, gaudio quidem ob præsens bonum, tristitia vero ob præteritum vel futurum malum. γόοιό τε δακρυόεντος, lacrimis pleno luctu, δ, 801, sic et ρ, 8. δακρυόεντες ἔχυντο, effundebantur mihi obviam lacrimabundi, præ gaudio tristitiæ commixto, κ, 415. ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος, ω, 322.

δάκρυον, ου. τό. (Δάω) idem. τέρεν δάκρυον κατείβει, fundit, Τ, 323. θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν, Ω, 9. πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε, δ, 153. ἐλεεινὸν δάκρυον εἶβεν, θ, 531, coll. 532. δάκρυον ἧκε χαμᾶζε κατὰ παρειῶν, π, 191. et 219, ἐλεεινόν. et 332, τέρεν. κλαῖε δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβων, λ, 390. βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυον ἧκε, ψ, 33. εἶβε, ω, 233. et 279, εἶβων. μηδὲ οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα ἔρχου, σ, 172. αὐτῷ ὄσσε δακρυόφιν πλῆσθεν pro ἐπλήσθησαν, Ρ, 696. Ψ, 397. δ, 705. κ, 248, πίμπλαντο. υ, 349. τ, 472, πλῆσθεν. et est cum paragoge pro δακρύων. οὐδέ ποτ' ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο, siccabantur, ε, 152.

δακρυπλώω, f. ώσω. (Πέλω) lacrimis nato, *ich schwimme in thränen, (I swim in tears.)* vides ergo, πλώειν et πλέειν etiam *natare* signi-

ficare. δακρυπλώειν μι, βεβαρηότα φρένας οἴνῳ, τ, 122, i. e. δάκρυσι πλήθειν διὰ τὸ ἐξ οἴνου βάρος: quasi διὰ δακρύων πλώειν i. e. πλέειν με (navigare me) ἔμφορτον ὄντα οἴνου βάρει, vini onere impletus, ὡς εἰ καὶ ναῦς οἰνοφόρος ἢ οἰνοβαρὴς πλώει δι' ὕδατος.

δακρυχέω, (Χέω) lacrimas effundo. ὣς φάτο δακρυχέων, Achilles, Α, 357. et 360, πάροιθε αὐτοῦ δακρυχέοντος καθέζετο. Ἀγαμέμνων ἀνίστατο δακρυχέων ὥστε κρήνη, Ι, 14. ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν αὐτοῖς, senex Ithacensis, β, 24. τοῦ (ἕνεκα) ὅγε δακρυχέων, ω, 424, coll. 437. τὸν (Ἀγαμέμνονα) Ζεὺς ὀλοφύρατο δακρυχέοντα, Θ, 245, i. e. ᾤκτειρεν αὐτὸν κλαίοντα. sic, τὸν Αἴαντα, Ρ, 648. et 700, τὸν μὲν, δακρυχέοντα, πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο, hunc, flentem ob Patrocli mortem, et nuntium Achilli ferentem, pedes auferebant e pugna. ἐμὲ, ξ, 280, inquit Ulysses. δακρυχέοντες, lacrimantes largiter in luctu, Ω, 714, 786. δακρυχέουσα Ἀνδρομάχη, Ζ, 405. Ω, 745. Νιόβη, Ω, 613. μήτηρ Ἑκάβη, Χ, 79, 81. δακρυχεούσης, τ, 208, Penelopes. δακρυχεούσῃ, λ, 182. ν, 338. π, 39, eidem. δακρυχέουσαι, Σ, 340. et 94, 428, καταδακρυχέουσα, largissime flens, Thetis.

δακρύω, f. ύσω. (Δάω) lacrimo, fleo. Ἀχιλλεὺς δακρύσας, Α, 349, coll. 357. qui deflebat contumeliam acceptam: non enim erat φιλογύνης, sed φιλότιμος. in genere οἱ ἀγαθοὶ καὶ συνετοὶ sunt non ἀπαθεῖς, sed μετριοπαθεῖς tantum: et Homerici ἥρωες sunt omnes συμπαθεῖς καὶ ἑτοιμοδάκρυες. Insaniæ contra propinqui et stupidi non flere solent: sicut Ajax apud Sophoclem. ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα, Κ, 377, ubi notatur τοῦ θρασυδειλοῦ ἴδιον in periculo suo. τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, Π, 7, ubi præt. pass. est, lacrimis suffusus es. sic Χ, 491, δεδάκρυνται δὲ παρειαὶ, et genæ lacrimis perfusæ sunt. δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε, υ, 204. et 353, παρειαὶ, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, nos unum diem flentes, Τ, 229. δακρύσασα, flens, α, 336. ρ, 33. et 38, præ gaudio subito. δακρύσας, φ, 82. δακρύσασα præ gaudio, ψ, 207, post diuturnum malum. τὸν μὲν ἐγὼ ἐδάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ, λ, 55. et 87, τήν. et 394, τόν. τὸ δακρύειν suam habet voluptatem, δ, 102. est et nonnunquam heroum, tempore periculi, ob varias causas, λ, 525, 526. δακρύειν, differre a κλαίειν, vide sub κλαίω, ad medium.

Δάκω (pro quo communis usus dixit δάκνω) f. 2. δακῶ, (Δάω) mordeo, morsu seco et scindo, arrodo. *ich beisse, nage. (I bite, gnaw.)* est a δάω vel δαίω, divido. τὸ δάκνον, σοῦ τὴν διάγνωσιν κρατεῖ, Eurip. Hipp. 696, id quod te mordet, facit, ut idem recte dijudicare nequeas: dolor impedit judicium rectum. δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος, Ε, 493, momordit præcordia, *stach ihn ins herz, (pierced him to the heart,)* sc. *die rede, (the speech.)* hinc est compositum ὁ ἡ δακέθυμος, et θυμοδακής. μυῖα, ἰσχανᾷ δακέειν, musca, continenter appetit pungere, Ρ, 572. κύνες δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων, Σ, 585, mordere quidem recusabant aversi a leonibus. inest huic verbo notio accendendi. fut. 1. est δήξω, ut a δήκω pro δάκω.

δαλὸς, οῦ. ὁ. (Δάω) titio, *ein glimmender brand, grosse glühende kohl. it. ein brennend stück holz, ein brand, (a firebrand.)* ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι, Ν, 320, injiciat ardentem torrem navibus. δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, Ο, 421. ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε, ε, 488, si quis torrem abscondit cinere; ut sequente die mane ignem ex eo accendere possit. δαλῷ βεβλημένος, torre percussus, τ, 69, *mit einem brennenden stück holze geworfen, (struck by a firebrand:)* et dicit ibi sic λαμπάδα ἐκ τῶν κατὰ τοὺς λαμπτῆρας, *einen von den bränden die zum leuchten brenneten, (one of the brands burned to give light.)*

δαμάζω, f. άσω. (Δάω) est idem quod δαμάω. ἤ μιν σαώσομεν ἐκ θανάτοιο, ἦέ μιν ἤδη δαμάσσομεν (pro δαμάσομεν) Ἀχιλλῆϊ, Χ, 176, an eum trademus Achilli occidendum, subjiciemus eum ei, sc. ad mortem. ἢ ἤδη αὐτὸν ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω, pro δαμάσω, Π, 438, inquit Jupiter de Sarpedone; eadem notione traditoria, ut paullo ante. et est aor. 1. conj. act. ὅν ποιμὴν χραύσῃ μὲν, οὐδὲ δαμάσσῃ, pro δαμάσῃ, Ε, 138, quem leonem strinxerit quidem ferro sed non interemerit: ubi est mere active posita vox, et 106, δάμασσε, et 191, ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα, omnino eum non occidi. Ζεὺς γάρ οἱ (αὐτῷ, sc. τῷ Προίτῳ,) ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε τὸν Βελλεροφόντην, *hatte den zu dessen unterthan gemachet, (had made him his subject,)* Ζ, 159, Jupiter eum ei, Prœto, subjecerat ut subditum sub sceptro et regimine ejus. δάμασσέ τε λαὸν, domat et vinci facit populum, sc. Jupiter, Ι, 118. δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα, occidit eum irruentem, Λ, 98. Μ, 186, Υ, 400. τὸν ποτε ὑπὸ Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε, occidi fecit, Ν, 434: nam quod quis facit per alium, ipse fecisse putatur; hinc activa forma verbi. οὐ ποτε ἔρος ὧδε θυμὸν περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν, Ξ, 316, inquit Jupiter amore incensus ad Junonem. τὸν ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασεν Ἄρης, interfici fecit, Π, 543. et 813, οὐδὲ δάμασσ', pro ἐδάμασε, nec interfecit te. et 826, λέων σῦν ἐδάμασσε βίηφι, occidit aprum leo. et 845, οἵ (dii) με ἐδάμασσαν ῥηϊδίως. ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης, Σ, 119. sed eum (Herculem) mori fecit fatum et ira Junonis. et 432, ἐμὲ ἀνδρὶ δάμασσεν, inquit Thetis: me homini conjugem dedit et subjecit. οὓς ἐδάμασσεν Ἕκτωρ, occidit, Τ, 203. τὸν δαμάσσας, pro ἐδάμασας, occidisti, Φ, 90. ὅτι αὐτὸν χερσὶν Ἀχιλῆος δάμασεν Ἀθήνη, Χ, 446, occidi eum fecit Minerva: i. e. imprudentia ipsius. αὐτὸν, ὦ Ζεῦ, ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον, Γ, 352, occidi eum fac. δάμασον θυμὸν μέγαν, doma iram et animum, Ι, 492, coll. 158. θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκῃ, Σ, 113, iram et animum domantes necessario. sic et Τ, 66. ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται (pro δαμάσεται) ὠκὺς ὀϊστὸς, Λ, 478, exanimaverit et occiderit. ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τὸν, Φ, 226, vel ille me occidet, vel ego

illum. ἥ σὰ βέλος οὐ δαμάσσατο, pro ἐδαμάσατο, E, 278. ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς, quando vicerunt Græcos, K, 210, 411. καί τινα ἑταίρων δαμασσαίμεθα χαλκῷ, Π, 561, occiderimus. ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν, X, 379, postquam dii dederunt nobis, hunc virum occidere. ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι, Ψ, 655, quæ mula difficillima domari: ubi ergo passive; ut fortasse et rectius loco præcedente, occidi. δαμασσάμενοί περ, O, 476. licet victores, et qui superant nos. θεῶν ἰότητι δαμάσθη, pro ἐδαμάσθη, deorum consilio interfectus est, T, 9. Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ, καὶ δουρὶ, δαμασθεὶς, fractus, infirmatus, Π, 816. Ἀχιλῆϊ δαμασθεὶς, ab Achille occisus, X, 55. αἴ κε ὑπ' ἐμοὶ δαμάσῃ θεὸς μνηστῆρας, φ, 213, ubi alii minus recte legunt δαμάσει. domuerit sub me. τίς κὴρ θανάτοιο ἐδάμασσέ σε; ἦέ σε ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσε; λ, 397, 398. et 405, οὔ με Ποσειδάων. θεοί μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν, apud Trojanos, ad Trojam, ξ, 367. τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιός, domuerat et occiderat arcus, χ, 246. et 413, τούσδε δὲ μοῖρα ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα. ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασεν, vicit, ψ, 310. ἢ ὑμᾶς ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσε, interemit, ω, 109. δάμασεν δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν, λ, 561, αὐτόν μιν πληγῇσι δαμάσσας, se ipse plagis turpans, δ, 244. Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς, ι, 59. μή με στίβη δαμάσῃ θυμὸν, ne pruina me privet vita, ι, 468. sic et στίβη ὑπηοίη, ρ, 24. τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ, σ, 57, faciat, me ab eo valide superari; ut sit pro ὑπὸ τούτῳ, et δαμάσῃ, tradat me superandum. εἴ κ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας, si deus faciat eos a me interfici, τ, 488. et 496, ὑπὸ σοί γε. ἐπεί με ἐδαμάσσατο οἴνῳ, inquit Polyphemus de Ulysse, ι, 516. et 454, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ: utroque loco active. λίην ἐδαμάσθην κύμασιν ἐν πολλοῖς, θ, 231, confectus sum et debilitatus. τῶν κέν τινα (ἵππον) ἐλασσάμενος δαμασαίμην, vellem domare sub jugum, δ, 637. εἰ δέ με πληθύϊ δαμασσαίατο (pro δαμάσαιντο, superarent) μοῦνον ἐόντα, π, 105.

δάμαρ, αρτος. ἡ. (Δάω) uxor, δαμαζομένη τῷ ἀνδρὶ, οὐ μὴν ἀνάπαλιν. hinc et Atticis ὁ σύνευνος dicitur κύριος. uxor enim subjecta esse debet viro, non vice versa. εἰδομένη Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, Γ, 122. ἡ Προμάχοιο δάμαρ, Ξ, 503. Πολύβοιο δάμαρ, δ, 126. Ὀδυσσῆος δάμαρτα, υ, 290. ω, 124. Vide sub Δαμάω, ad initium.

Δαμάω, (Δάω) f. 1. μάσω. f. 2. μῶ. aor. 2. ἔδαμον. aor. 2. pass. ἐδάμην, cujus particip. δαμεὶς, et optat. δαμείην. præt. act. δεδάμηκα et per syncopen δέδμηκα. præt. pass. δέδμημαι. aor. 1. pass. ἐδμήθην, cujus particip. δμηθείς. notat τὸ ταπεινοῦν: subigo, domo, *bändige, mache zahm, unterwerfe, (I tame, subdue.)* est a δάω et δαίω, doceo, intelligere et discernere facio. hinc est et ὁ δμὼς, et ἡ δμωὴς, ἀπὸ κτηνῶν ὑποζυγίων, ἃ δαμαζόμενα εὐπειθέστερον ὑπείκει τὸν ζυγὸν, καὶ ἡσυχαίτερον σφαδάζουσιν. hinc est et ἡ δάμαρ, ἀνδρὶ συνεζευγμένη καὶ δεδαμασμένη: hinc et ὁ Λαοδάμας, αντος, ὃς δαμάζει καὶ ὑφ' ἑαυτῷ ἄγει λαὸν, ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέροντα: et est idem qui ὁ λαγέτης. εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς, A, 61, simul pugna et pestis subigit eos. σὺ Ἀθήνη ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ, pro δαμᾷ ex δαμάει, X, 271, domat et vincit. ἤδη μὲ θεοὶ ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν δαμόωσι, Z, 368, pro δαμῶσι ex δαμάουσι: et est præsens pro futuro: ἦ κε ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης, T, 94, certe alioqui interfectus fuissem sub manibus ejus. ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν Αἰακίδου, B, 860, cæsus est. sic et 874. οὐ μέν γάρ κε ἐδάμη παύροισι βροτοῖσι, I, 541, non domitus, i. e. interemtus, fuisset ille aper a paucis. et sine augmento, ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, Φ, 383, postquam domita est vis fluminis. εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ, α, 237, si inter socios suos occisus esset. ἐπὶ ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσι, γ, 90, in continente terra interfectus est ab hostibus. et hic est Græcismus, quem imitantur Romani, ponentes dativum ad passivum, loco ablativi cum præpositione a, ὑπό. Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη, δ, 499, inter naves, in navibus. ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοὶ, N, 812, Jovis flagello adverso domiti et superati sumus. πολλοὶ δὲ δάμεν (pro ἐδάμησαν) Τρώων ὑπὸ χερσὶν, Θ, 344, cæsi erant. πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο, M, 14. πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσὶν, O, 2. οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ, Σ, 103. ut ergo sæpissime sit pro ἔθανον, ἀπεκτείνοντο. ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, a viro forti occisus, Γ, 429. δαμέντι ὑπὸ δουρὶ Αἴαντος, Δ, 479, interfecto a lancea Ajacis, sic et P, 303. ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα, E, 653, sic et Λ, 444. εἰ δέ κε ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς θυμὸν ἀπολέσσῃς, K, 452. ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμεὶς, Ξ, 353, a somno et coitu cum uxore superatus: somnus enim, sequens talem actum cupidiorem, domat corpus. Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς, P, 2. Τρωσὶ δαμεὶς, cæsus ab iis, Σ, 461. ὃς τάχα Πηλείωνι δαμεὶς ἀΐδόσδε κάτεισι, T, 294. Πηλείωνι, X, 40. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς ἀΐδόσδε βεβήκει, γ, 410. ζ, 11. χερσὶν ὑπὸ Πηλεΐδου καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα, Φ, 208, fortiter cæsum manibus et gladio ejus. οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα, Ψ, 675. et quidem cæstibus in certamine ludicro superatum, non vero cæsum. τοίω τὼ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε, E, 559. τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε, Π, 326. et 848, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες. et 854. χερσὶ δαμέντι Ἀχιλῆος, tibi occidendo manibus Achillis. χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες, K, 310. ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες, Λ, 748. et 820, ὑπ' αὐτοῦ δουρί. Ἀργεῖοι Διὸς μάστιγι δαμέντες, M, 37. ἀναλκείῃσι δαμέντες, ignavia domiti, Z, 74. P, 320. ψυχὰς μνηστήρων Ὀδυσῆϊ δαμέντων, occisorum ab Ulysse, ω, 100. ὑπὸ χερσὶ Πατρόκλοιο δαμέντας, Π, 420. ἡμετέραις ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας, Y, 143, fortiter coactos a nostris manibus, inquit Neptunus de Apolline et Marte. νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι, N, 98. σοὶ, Μενέλαε, δαμῆναι, a te occidi, N, 603. et 668, ὑπὸ Τρώεσσι. εἴα τὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι, O, 522. Σαρπηδόνα ὑπὸ Πατρόκλοιο δαμῆναι μοῖρά ἐστι, Π,

484. εἰ καὶ μοῖρα παρὰ ἀνέρι τῷδε δαμῆναι πάντας, P, 421. σοὶ μόρσιμόν ἐστι θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι, T, 417. πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι, Φ, 578. ὅτε δή μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι, γ, 269, ubi sermo est de Clytæmnestra, ut videtur ex 266, ut μιν sit pro αὐτὴν, et δαμῆναι pro γενέσθαι ὑπὸ τῷ Αἰγίσθῳ, subjici Ægistho adultero: cum fatum eam quasi vinctam traderet ei. hinc γάμος est quasi δάμος τις. Poëta autem omnia quæ fiunt, ad voluntatem dei refert, sicut et sacræ faciunt litteræ antiquæ: nil enim sine divino consilio in rebus humanis accidit. ἀργαλέος γάρ τε ἐστι θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι, ab homine superari, δ, 397. πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη, (i. e. imprudentia ipsius) Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι, σ, 155. οἱ δ' (ἵπποι) ἀλεγεινοὶ ἄνδρασί γε θνητοῖσι δαμήμεναι, pro δαμῆναι, K, 403, a mortalibus subjugari et regi. sic et P, 77, et sermo est de equis Achillis. οὐ ῥηΐδιά ἐστι δῶρα θεῶν (arma a deo facta) ἀνδράσι δαμήμεναι, Y, 266. et 312, ἤ κεν ἐάσεις Πηλείδῃ μὲν δαμήμεναι. οὔ σοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν, Φ, 291. μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ δεδμήμην, λ, 621, inquit Hercules, pro ἐδεδμήμην, plusquamp. pass. longe deteriori viro valde subjectus eram. δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ, γ, 304, domitus et subjectus erat populus sub eo. ἀλὶ γὰρ δέδμητο κῆρ, ι, 454, mari afflictum erat cor ejus, ipse adflictus quod attinet cor. ἦ σοὶ πολλοὶ δεδμήατο (pro ἐδέδμηντο, ionice,) κοῦροι Ἀχαιῶν, Γ, 183, certe tibi subjecti sunt et parent multa juventus Græca: inquit senex Priamus ad Agamemnonem procul visum, admirabundus. πάντες θεοὶ σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεθα ἕκαστος, pro ἐδεδμήμεθα, tibi obediunt, tibique subjecti sumus singuli, E, 878, inquit Mars ad Jovem; et per posterius explicatur prius: nisi enim sequeretur prima persona, posset videri quasi Mars se eximeret ex numero obedientium. præterea est differentia inter πείθεσθαι et δεδμῆσθαι: nam non omnis πειθόμενός τινι, καὶ δεδμημένος ἐστὶν ἐκείνῳ, sponte enim obtemperatur sæpe; sicut et nec omnis δεδμημένος statim et πείθεται, potest enim esse contumax. ergo dicit: obedimus, et ad obedientiam obstricti sumus. μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ, K, 2. sic et Ω, 678. δεδμημένος εὕδει ἔγχει ἐμῷ, Ξ, 482, dormit subactus ab hasta mea. δεδμημένος ὕπνῳ λέξεαι, η, 318, domitus somno cubabis. ἐπὶ ψαμάθῳ κατέθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ, ν, 119. αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον, ξ, 318. μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ, ο, 6. νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, σ, 236, nutarent utinam capitibus, probe subacti vulneribus et plagis. aliud δεδμημένος vide in δέμω, ædifico. ἵνα πλήγῃσι δαμείω, σ, 54, ut plagis subigar. aor. 2. conj. pass. pro δαμῶ, distracto circumfl. δαμέω, et producto ε per ει, ob metrum et ionice. μήπως τάχα ὑπὸ δουρὶ αὐτοῦ δαμείῃς, pro δαμῇς, Γ, 436, ne forte mox ab hasta ejus subigaris. ἵνα ὑπὸ χερσὶν Αἰνείαο δαμείῃ, E, 564. μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι δαμείῃ, M, 403, ne ad puppes navium interficeretur. ἤ κεν σῷ δουρὶ δαμείῃ, X, 246. potest tamen hæc secunda et tertia persona, si nullum habet sub η Iota subscriptum, esse optativus aor. 2. pass. idque manifestum videtur δ, 790, ἤ ὅγε ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη, præcedente εἰ φύγοι θάνατον, 789. sic et ρ, 252, αἲ γὰρ αὐτὸν βάλοι Ἀπόλλων, ἢ αὐτὸς ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη. εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην ἕλητε, ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε, H, 72, ubi est pro δαμείητε, in conj. pro δαμῆτε, occidamini. δμηθήτω, I, 158, coll. 160, et 492, ex qua collatione apparet, esse pro εἰξάτω, *er gebe nach, (let him yield,)* cedat, πραϋνθήτω, placari se et mansuefieri sinat. et magnam animi nobilitatem spirat hic locus, cum æquitate magna. αὐτὸν σῷ βέλεϊ δμηθέντα, Δ, 99. ὑπ' ἐμοῦ δμηθέντα, a me interfectum, E, 646.

δαμεὶς, εισα, εν, vide ad initium præcedentis.

δαμνάω, (Δάω) est, per pleonasmum τοῦ ν, idem quod δαμάω. αὐτὰ πυρὸς μένος δαμνᾷ, ea robur ignis superat et consumit, λ, 220, sc. ὀστέα. χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα, E, 391, dura vincula eum domabant. βέλος δὲ θυμὸν ἐδάμνα, Ξ, 439, ictus vitam domabat, i. e. interficiebat eum. δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες, Π, 103, domabat eum Jovis consilium et Trojani. κάματος δ' ὑπὸ γούνατα ἐδάμνα, Φ, 52, delassatio genua subtus domabat. ᾧ σὺ πάντας δαμνᾷ, pro δαμνάεσαι, domas, subigis, Ξ, 199, secunda præsentis medii. et hic pleonasmus τοῦ ν est Doricus.

δάμνημι, (Δάω) idem quod δαμνάω et δαμάω. τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι ἐπέεσσιν, inquit Jupiter de Junone, E, 893, hanc quidem ego sedulo coërceo verbis et contineo in officio, castigo, subigo. et 746, ᾗ (ἔγχει) δάμνησι (ἡ Ἀθήνη) στίχας ἀνδρῶν, quo vincit et domat ordines virorum militarium. Sic et Θ, 390. α, 100. αἰγίδα, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνὸς, Φ, 401. ἀλλά με χεῖμα δάμναται, ξ, 488, sed me frigidum et inclemens cœlum subigit. sed passive ponitur, Λ, 309, πυκνὰ καρήατα ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν, interficiebantur multi a Hectore. μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς, Θ, 244, neque sic a Trojanis sine premi Græcos. sic et O, 376. ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς δαμναμένους Τρώεσσιν, N, 16, et 353, ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους, ægre ferebat eos a Troibus sic domari.

δανὸς, ὴ, ὸν, (Δάω) ad urendum aptus. ξύλα δανὰ διακεάσαι, ο, 321, i. e. ξηρὰ καὶ ἐπιτήδεια εἰς τὸ δαίεσθαι, *trocken brennholz zu spalten, (dry wood to split for fuel.)* alii ponunt h. l. πολλὰ, absurde. Vide κάγκανος.

δάος, εος. τό. (Δάω) lumen ex accensis facibus. ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι, Ω, 647. sic et δ, 300. η, 339. χ, 497. de mulieribus, lumen præferentibus. et ψ, 294, αὐτοῖς Εὐρυνόμη ἡγεμόνευε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα, i. e. τὸ ἐκ δᾴδων φῶς.

δάπεδον, ου. τό. (Πάω) proprie est, τόπος ἐγγὺς οἰκημάτων, αὐτὸς μὴ ἔχων οἰκήματα: τόπος ἐν πόλει ψιλὸς οἰκημάτων, area, *ein platz in der stadt, der leer ist von gebäuden, (an area or*

place in a town that is free from houses:) χωρίον ὁμαλὸν εἰς διατριβὴν ἀνεῖον. et hoc δάπιδον est αἴθριον. est vero et aliud ὑποδόριον, *der fussboden in einem saale oder auf dem flure des hauses, (the floor of a room or pavement of a house,)* pavimentum in domo. est ex δᾶ, quod dorice est pro γῆ, et τὸ πέδον, quod etiam notat γῆν. solent enim Græci ex synonymis composita facere, e. c. ὀρσθύνω, concito, ex ὄρω et θύνω, quorum utrumvis idem notat. Germani dicunt eadem ratione, *der erdboden, (the ground.)* est ergo γήπεδον, sive sub dio, sive intra tectum. etymologiam hanc dubiam facere possit correptio syllabæ δα in δάπεδον apud poëtam; unde alii maluerunt augendi syllabam inseparabilem δα, ex ζα ortam, præfixám putare: sed is corripiendi syllabam per se longam usus neminem moveat, qui morem poëtarum noverit. χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, in aureo solo deorum, Δ, 2, ob pulcritudinem sic dicto: et notat τὸ ἀνέφελον τῆς ἄνω χώρας. ἐν τυκτῷ, δ, 627. ρ, 169, conf. τυκτός. et erat id ante ædes, ἐν ὑπαίθρῳ. δάπεδον δὲ ἅπαν ἀμφιμέμυκεν, κ, 227, ubi non est γῆ ὕπαιθρος, sed est τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδὸν, *der fussboden im hause oder saale, (the floor of a house or apartment;)* ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ πᾶν δῶμα δηλοῦται, ἠχῆεν δηλαδὴ ὄν. ut ergo pars conclavis magni includat totum conclave. δάπεδον δ᾽ ἅπαν αἵματι θῦεν, totum pavimentum sanguine undabat, λ, 419. χ, 309. ω, 184, i. e. τὸ τοῦ μεγάρου ἔδαφος, *der fussboden im zimmer, (the floor of the room.)* vide simul, πᾶν, simplex, est longum cum circumflexo; ἅπαν, compositum, duas habet breves: ergo δᾶ i. e. γῆ, in compositione similiter est correptum. ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον, in pavimento cameræ projecerunt eum, χ, 188, *sie wurfen ihn zu boden, (they threw him upon the floor.)* et 455, λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο ξῦον, rastris pavimentum conclavis radebant: nam hoc solum erat κραταίπεδον, διὰ τὸ λιθόστρωτον εἶναι. ejusmodi autem pavimentum erat tessellatum, ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων, *aus breiten tafelsteinen von allerley farbe, (of large flat stones of various colours.)* Τιθυὸν, κείμενον ἐν δαπέδῳ, λ, 576, ubi solum terræ sub dio notatur. re vera autem et extra poësin, is Tithyus erat περὶ γῆν κεκυφὼς τὰ πολλὰ, διὰ τὸ γεωργικόν. cæterum huc pertinent desinentia in δαπὸς, e. c. ἀλλοδαπὸς, alienigena. et ὁ ἡ ἐνδάπιος, vel ἐνδαπιος, ία, ιον, indigena. Mosch. Id. 2, 11, γυνὴ ἐνδαπίη, cui opp. ξείνη.

δάπις, ιδος, vel τάπις, ιδος, vide sub τάπης, ad initium.

Δάπτω, f. άψω. (Δάω) dilacero, discerpo. it. voro discerpendo. est a δάω vel δαίω, divido: interserto π. hinc est et ἡ δαπάνη. sic a βάω est βάπτω, a ῥάω ῥάπτω. δαπτὸς, ἡ, ὸν est δακνηρὸς, mordens, compungens; e. c. αἱ δαπταὶ μυῖαι, *stechende fliegen, (biting flies.)* αὐτὰρ ὁ δάπτει, sc. λέων, fugatis θώεσσιν, Λ, 481, ille dilacerat et vorat. λύκοι ἔλαφον δάπτουσιν, Π, 159. Ἕκτορα δ᾽ οὔτι δώσω πυρὶ δαπτέμεν, (pro δάπτειν) ἀλλὰ κύνεσσιν, Ψ, 183, non dabo eum igni devorandum, sed canibus. δόρυ χρόα δάψει, Ν, 831, hasta corpus lacerabit, et vorabit quasi.

δαρδάπτω, f. ψω. (Δάω) idem quod δάπτω. sic a μαίρω fit μαρμαίρω. θῶές μιν δαρδάπτουσι, dilaniant eum et devorant, Λ, 479. χρήματα δαρδάπτουσι, π, 315. ξ, 92.

δάσκιος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) valde umbrosus, valde opacus. quasi δασύσκιος, ubi densæ sunt umbræ; per syncopen. δάσκιος ὕλη, densa sylva, Ο, 273. δάσκιον ὕλην, ι, 470, coll. 479.

δασμὸς, οῦ. ὁ. (Δάω) distributio, divisio. ἢν ποτὲ δασμὸς ἵκηται, Α, 166, *wenn es einmal an eine theilung der beute gehet, (whenever a division of the booty shall take place.)*

δασπλὴς, ῆτος. ὁ. et δασπλῆτις, ιος, ἡ. (Πίλω) graviter et vehementer appropinquans et percutiens. est a πλήσσω, præposita particula intensiva δα, interserto Sigma ob euphoniam. θεὰ δασπλῆτις Ἐριννὺς, ο, 234. ἡ ἄγαν πλήσσουσα. sic Theocritus, Id. 2, 14, χαῖρε, Ἑκάτη δασπλῆτι. alii a πελάζω derivare malunt, cum eadem particula δὰ, ut sit, valde et cum efficacia multa accedens et propinquans. possit et concipi compositum ex ἡ δαΐς, fax, et πελάζω appropinquo, vel πλήσσω, percutio; ut sit ἡ ταῖς δασὶ πλησιάζουσα, cum facibus ardentibus accedens.

δασπλῆτις, vide supra.

δασύμαλλος, ου. ὁ ἡ. (Μῆλον) denso vellere obsitus. ἄρσενες ὄϊες εὐτρεφέες δασύμαλλοι, ι, 425.

δασὺς, εῖα, ύ. (Σέω) densus, *dick, (thick.)* notat proprie locum, ubi multæ stirpes e terra protrusæ densitatem faciunt: nam est a particula intensiva δα, et σύω, concito, exsilire facio. hinc γῆ δασεῖα est regio arbustis et stirpibus obsita; cui opponitur campus apertus. ῥῶπας δ᾽ ὑπέχευε δασεῖας, virgulta substravit densa foliis et frondibus, ξ, 49. et 51, δέρμα αἰγὸς μέγα καὶ δασὺ valde pilosum, densum pilis, et inde molle. Vide sub δέρμα, paullo a fine.

δατέομαι, (Δάω) divido, partior. cerno, decerno. ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδα, quando dividemus prædam, Ι, 138, 280. ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται, Σ, 264. in medio utrique robur martis, i. e. pugnam dividunt, decernunt Marte, conf. κρίνεσθαι ἄρηϊ. αὐτὸν ἵπποι (i. e. ἅρματα) ἐπισσώτροις δατέοντο, Υ, 394, i. e. ἐμέριζον, κατέκοπτον, canthis rotarum, et est hoc idem quod δαιτρεύειν. ἡμίονοι χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, ionice pro δατοῦντο, Ψ, 121, sicut Romani dicunt, viam carpere, sic h. l. terram scindebant. in genere est, συντεταμένως ᾔδεινον, contento gressu ibant. κρέα πολλὰ δατεῦντο, α, 112, i. e. ἐμέριζον, in portiones secabant. hinc est ὁ δαιτρὸς, structor.

δάφνη, ης. ἡ. (Φάω) laurus. it. frons ex hac arbore. *ein lorbeer, (a laurel.)* est quasi δαφωνὴ, per syncopen, quia in igne valde crepat, ex δαίω, uro, et φωνὴ, vel ex particula inten-

siva δά: et eo magis verisimile est, pertinere hoc nomen huc, quia vatibus et oraculis Apollineis propria est laurus. σπέος, δάφνῃσι κατηρεφὲς, ι, 183, speluncam, lauro arbore superne obsitam et obtectam: et sermo est de specu Polyphemi.

δαφοινεὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Φάω) valde ruber, rufus. a syllaba intensiva δά. sic ἀδελφειὸς pro ἀδελφός. εἷμα δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν, Σ, 538, vestem rubram sanguine virorum.

δαφοινὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Φάω) idem. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Β, 308, in tergo suo ruber. δαφοινὸν δέρμα λέοντος, fulvum exuvium leonis, Κ, 23. δαφοινοὶ θῶες, Λ, 474, feræ fulvæ.

ΔΑ΄Ω, divido, separo, scindo. *ich trenne, theile, scheide, (I divide, part, separate.)* inusitatum quidem thema, radix tamen multarum vocum, imo et temporum. hinc est et δάκνω, et δάπτω.

ΔΕ΄. conjunctio. notat plerumque, sed, *aber, sondern, (but:)* quod vel ἀπόδοσιν format, vel hortantis est. Sæpe notat, nam, *denn, (for.)* sæpe est, et, *und, (and.)* sæpe etiam, tunc, *da, (then.)* sæpe, igitur. sæpe et, tamen, sane, *doch, (yet,)* et ponitur non raro pro δή. αὐτὰρ et δὲ idem notant, Β, 103, seqq. et 708, s. οὐδὲ τι λαοὶ δεύοντο ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν, non quidem copiæ carebant duce, desiderabant tamen illum priorem, *und sie waren nicht etwa ohne anführer, dennoch vermisseten sie den Protesilaus mit sehnsucht, (though they had abundance of leaders, yet they exceedingly regretted the absence of Protesilaus.)* τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μ, 321, præcedente γὰρ, 320; *lasset uns doch dieser ochsen schonen, (let us spare these oxen:)* pro δή. et caveas ibi hoc δὲ ad τῶν annectere quasi esset τῶνδε: ἐν γὰρ νηῒ βρῶσις ἐστὶν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα: *es ist ja proviant im schiffe; also lasset uns doch— (there are provisions in the ship, let us therefore—.)* ταῦτα δὲ ὄπιθεν ἀρεσόμεθα, Δ, 362, *und diese dinge, (and these things;)* pro δή, vel et pro ἀλλά. εἰ δέ σοι Ἀτρείδης ἀπήχθετο, σὺ δὲ ἄλλους ἐλέαιρε, Ι, 300, 301, *wenn denn dir der so verhasst ist, so erbarme dich doch der andern, (if he is so hateful to thee, still have compassion on the others.)* ὡς δὲ ὅτε ἀμείβοντες, Ψ, 712, ubi nulla sequitur ἀπόδοσις, sed status luctantium simili illustratur, *recht so wie wenn, (just as if.)* μὴ δὲ οὕτως ἀγόρευε, (ne sane sic loquere) πάρος δὲ οὐκ ἔσσεται ἄλλως, nam ante non erit aliter, Ε, 218, ubi cave legas cum oscitante librario, μηδέ. *rede doch nicht so, (speak not thus.)* τὰς δὲ περιστήσαντο, φύλλα δὲ δρεψάμενοι, μ, 356, 357, has igitur circumstabant, et stringentes folia. ἀγχίμολον δὲ σύες ἦλθον, ξ, 410, et tunc prope veniebant. οὐ δέ τι πω, pro δὴ non sane usquam, Α, 124. et 131, μὴ δὲ οὕτως κλέπτε νόῳ, *handle doch nicht so listig, (act not so craftily.)* et 194, ἕλκετο τὲ ξίφος: ἦλθε δὲ Ἀθήνη, et stringere volebat gladium: tunc venit Minerva, i. e. colligebat tunc ipse se. sic δὲ, tunc, Π, 199. πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν, pro δὴ, Ζ, 151. et 153, ἔνθα δὲ, *da war denn, (but there was.)* et 154, ὁ δὲ ἄρα, *und der nun, (and he then.)* nam et Germani abundant particulis elegantiæ causa ponendis. et 160, τῷ δὲ μιγῆναι, nam huic misceri; huic enim. redditur ratio, cur exire e terra jussus sit Bellerophon. et 479, πατρὸς δὲ (δὴ) ὅγε ἀμείνων, *der ist ja besser, (he is better.)* δῶκε δὲ, præcedente ἐπεὶ, postquam, tunc dedit, Η, 149. πῇ δὲ οὕτως ἔρχεαι οἶος, Κ, 385, *wie gehest du denn so alleine? (why goest thou thus alone?)* ἀπείλει, ῥεῖα δὲ (δὴ) ἐλεύσεσθαι, *gar leicht zu kommen, (to come very easily.)* Ν, 144. Τροίῃ δὲ πεφήσεται ὄλεθρος, tunc apparebit interitus, Ρ, 155. ubi est pro δὴ et format apodosin, quam Germani per *so* exprimunt. et 201, οὐ δέ τί σοι, non sane tibi, *doch gar nicht etwa dir, (but surely not to thee.)* sic sæpe τὸ δὲ pro δὴ interseritur τῷ οὔτι, *doch keinesweges, (by no means.)* οὐ δέ τι οἶδα, *doch weiss ich es nicht gewiss, (but I am not certain of it,)* π, 475. et 479, οὐ δέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, et non sane appetitus carebat æqualiter divisa epulatione. attende ergo probe, ubi id δὲ ad οὐ pro una voce non sit jungendum: nam mire hic editores allucinati sunt in his elegantibus minutiis. ἦμος δὲ, quando, *wenn denn, (but when,)* δ, 400. et 212, ἡμεῖς δὲ, ut faciat ἀπόδοσιν ad ἐπεὶ, 204: *weil, so lasset uns denn, (because, let us then.)* καὶ δὲ, *und doch auch, (and yet,)* π, 418, coll. 420, *aber, (but.)* ὀψὲ δὲ δή μιν ἴδεν, Ρ, 466, *aber doch, (but yet.)* νῦν δὲ δὴ, *nun hingegen, (now on the contrary,)* Σ, 290. et 291, πολλὰ δὲ δὴ, *und gewiss, (and indeed,)* δὲ pro γὰρ, Ζ, 160, τῷ δὲ γυνὴ Προίτου, nam ibi causa refertur, cur Prœtus irascatur: *denn, (for.)* et 203, Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν, ubi causa luctus refertur. sic et Η, 121. α, 433, χόλον δ᾽ ἀλέεινε, nam iram vitabat. ἵππους δὲ, equos enim, δ, 601. κεραυνὸς δὲ, nam fulmen, Ξ, 417. δὲ, et, ο, 267. δέ τε, *und auch, und alsdenn, (and moreover, and then,)* Β, 463. *denn nur, (for only,)* Ζ, 127, *und gewiss, (and surely.)* Φ, 151. Ν, 733. Π, 769. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, Ρ, 32. et 392, ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τε ἀλοιφὴ, ubi bis est positum. et 393, τάνυται δέ τε πᾶσα. et 744, 750. οὐ δέ με, non sane me, Σ, 320. οὐ δ᾽ ἄρα πω, Β, 419, pro οὔπω, nondum, ἄρα, igitur, δὲ pro δὴ, sane, *jedoch noch nicht etwa, (yet surely not.)* χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει, Υ, 255, nam sane ira et ista jubet. ut δέ τε sæpe esse possit Latinorum scilicet. et 131, χαλεποὶ δὲ θεοὶ, nam dii sunt terribiles. αὐτὸς δὲ, nam ille, Ι, 12. et φ, 15, τὼ δὲ, nam hi ambo conveniebant forte. et sic sæpissime. κακὸν δέ τε σῆμα, Χ, 30, sed simul. et 94, ἔδυ δέ τέ μιν χόλος, et sane. τῇ δέ θ᾽ ἅμα, pro δέ τε, ζ, 105. et 106, γέγηθε δέ τε φρένα. τόνδε δ᾽ ἐγὼ κομιῶ, hunc sane ego curabo, ξεινίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται, et hospitalium munerum ei desiderium amplius non erit, ο, 545, et præcedebat εἰ κεν, si quidem forte. δέ τι, Π, 43, et sane respiratio a pugna paullulum quid est, et brevis erit. et 44, ῥεῖα δέ κε, et facile sane. κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη, Ρ, 105. et 229,

ὅς δέ κε. ad locum α, 318, confer ἔλω. ἐθέλεις δέ κε, nam sane vis, β, 86. ἐγὼ δέ κε σοι καταλέξω, et ego sane, γ, 80. τοὺς δέ κε ἔπειτα Παλλὰς θέλξει, σ, 297. τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτο; φ, 259, *wer wolte doch wohl, (who then would?)* δὲ καὶ, ρ, 558. ἐν δέ γε θυμὸς στήθεσιν, Π, 162, sequente δέ τε, 163. καὶ δέ νυ, X, 420. ὁ δὲ, et is, Θ, 321, pro καὶ αὐτός. εἰ δὲ, si igitur lubet tibi, λ, 379, amplius audire. conf. ὤρη. μήτηρ θ' ἥ μιν ἔτικτε, X, 428, quod potest esse pro δὲ, potest et pro τε, utrumque eodem sensu, et. prius tamen apparet ex ρ, 363, γνοίη θ' pro δέ. νῦν δὲ, *nun aber, (but now,)* γ, 209. καὶ δέ κεν, φ, 113. et 114, εἰ δέ κεν. δὲ *nominibus in accusativo subjunctum* notat εἰς, motum ad locum, A, 54, ἀγορήνδε, ad concionem. et 308, ἅλαδε, in mare. ὅνδε δόμονδε, domum, *nach hause, (home,)* α, 83. Πηλεΐωνάδε, Ω, 338, ubi nominis proprii patronymici exemplum. A, 194, ἦλθε δὲ Ἀθήνη, *da kam, (then came.)* ergo pro contextu vertendum, nec semper per ineptum illud *autem* reddendum.

δε, enclit. vide sub πρὶν, prope medium.

δέγμενος, pro δεχόμενος, vide sub ΔΕ'ΚΩ.

δέδαα, præt. m. verbi Δαίω, doceo, q. v.

δεδαίαται, ionice pro δέδαινται, vide sub Δαίω, divido.

δέδασμαι, vide sub δάζομαι.

δεδεγμένος, vide sub δέχομαι.

δέδεκτο, vide δειδεκτο.

δέδεξο, vide sub ΔΕ'ΚΩ, et sub δέχομαι.

δέδεται, δέδετο, vide sub ΔΕ'Ω.

δέδηα, vide sub δαίω.

δέδια, vide δείδω.

δεδίσκομαι. (Δίκω) idem ac δειδίσκομαι, q. v. δεδισκόμενος δὲ προσηύδα, ο, 150, coll. 148, s. nam propinabat ei.

δεδμημένος, vide sub Δαμάω, et Δέμω.

δεδμήμην, vide sub Δαμάω, prope medium.

δέδοικα, vide sub δείδω, ad initium.

δεδοκημένος, vide δοκάω.

δέδολα, vide ΔΕ'ΛΩ.

δέδυκα, vide sub ΔΥ'Ω, et καταδύω.

δέελος, vide δῆλος.

δέεται, vide sub δεύω, prope finem.

δεῖ, vide sub Δέω.

δειδεκτο, pro ἐδέδεκτο, vide sub δέχομαι, prope finem.

δειδέχατο, pro ἐδέδεχντο, vide ibidem.

δειδήμων, ονος. ὁ ἡ. (Δίω) timidus, nimis verecundus, obnoxius. εὐλαβὴς τὸ ἦθος. in poëta est in malo sensu, Γ, 56, ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες, inquit Hector iratus ad Paridem, *sie haben zu viel scheu und respect vor dir als einem prinzen, (you are too careful of yourself as a prince.)* alibi potest hoc nomen et poni in bono sensu. conf. μιθήμων, ἄχολος, οὐτιδανοῖς ἀνάσσειν.

δειδία, ἡ. vide sub ΔΙ'Ω, et ἡμέρα.

δείδιμεν, pro δειδίαμεν, vide sub ΔΙ'Ω, prope finem.

δειδίσκομαι, (Δίκω) data manu dextra excipio aliquem. a δείκω, fit δίσκω, unde δεδίσκω, δειδίσκω. οἶνον ἐνέχευε δέπαϊ, δειδισκόμενος δὲ προσηύδα αὐτὴν, et manum dextram applicans dextræ ejus, γ, 41. καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, σ, 120, aureo ex poculo propinabat ei, manu dextra data. δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστὰς, υ, 197, i. e. ἐδέχετο δεξιωσάμενος αὐτόν. aliud δειδίσκω vide sub δίω.

δειδίσσω, f. ίξω. (Δίω) terreo, *ich scheuche, schrücke, (I frighten, scare.)* factum ex δείδω et δειδίω. medium quoque active sæpe positum. οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε τὸν Ἕκτορα ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι, Σ, 164. coll. 162. μὴ ἔλπεό με δειδίξεσθαι, ne spera, te territurum esse me, Υ, 201, 432. θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο (in terrorem conjice) λαὸν, Δ, 184, quem terrebis, si audiant me letaliter esse vulneratum: nam vulnus non est tale. τίη δειδίσσεαι οὕτως Ἀργείους; cur eos ita territas? N, 810. χερσὶ δὲ μή τί με πάγχυ, κακὸν ὥς, δειδισσέσθω, ne me territet et minetur mihi manibus, O, 196, μὴ ἐκφοβείτω μέ. alibi autem et intransitive notat. οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι, trepidare, timidum reddi, timere, B, 190. aliud verbum, huic in quibusdam formis simile, vide sis sub δέκω.

δείδω, (pro δείω, a δίω) a. 1. ἔδεισα. et ob metrum ἔδδεισα. (Δίω) præt. med. δέδια, a f. 2. διῶ ex δείω: et ob metrum δείδια, etiam δέδοικα (ut a λείβω est λέλοιβα, deberet esse δέδοιδα, sed ne concurrant tria δ, assumitur κ) et δείδοικα. timeo, horreo, *ich fürchte, scheue, (I fear, am afraid of.)* it. revereor. δείδω, μή τι πάθῃ μονωθεὶς, vereor, ne, Λ, 470. δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσωνται Ἀχαιοὶ, N, 745. δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος Ἕκτωρ, Ξ, 44. sic et sequente μὴ μυῖαι, T, 24. μὴ καὶ τεῖχος, Υ, 30. μάλα αἰνῶς δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δίηται πεδίονδε, X, 455. μάλα αἰνῶς δείδω, μὴ οὔτις σοὶ ὑπόσχηται τόδε ἔργον, K, 39. δείδω μή με θύελλα φέρῃ, ι, 419. et verbum δείδω nonnunquam ante istud μὴ omittitur eleganter et affectuose, e. c. ι, 415. δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, ε, 473. δείδω μή σε κίχῃ, μ, 122. δείσεται ἔπειτα, timebit, verebitur, Υ, 130. τὸν δὲ ὀΐω θυμῷ δείσεσθαι, καταδῦναι ὅμιλον, O, 299. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, A, 33, pro ἔδεισε. et 568, ἔδδεισεν Ἥρη. Ἑλένη, Γ, 418. ἔδδεισεν δὲ περὶ Μενελάῳ, K, 240, timuit de Menelao: nam verba timendi amant περὶ aut ἐπὶ cum dativo. οὐδέ τι θυμῷ ἐδδείσατε μῆνιν Ζηνὸς, N, 624. ἔδδεισεν δὲ ἄναξ ἐνέρων (inferorum) Ἀϊδωνεὺς, δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, μὴ, Υ, 61, s. οὔτι τίσιν (ultionem) ἔδδεισας, veritus es, X, 19. Ἀτρείδης δ' ἔδδεισε, Ψ, 425. οὐδὲ σύ γ' ἔδδεισας Ἀχαιοὺς, Ω, 364. et 571, ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, et 689. etiam sine augmento, δεῖσε δ' ὅγε ἀμφίβασιν Τρώων, E, 623, timuit ille circuitionem. δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, H, 93, et timebant suscipere, sc. τὴν μονομαχίαν, timebant suscipere singulare certamen. δεῖσε δὲ θυμῷ ἔγχος, N, 163, i. e. ἔδεισε, μὴ καιρίων (in loco letali) βέβληται, percussus sit. ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα, H, 456, alius aliquis deorum reformidet hoc consilium humanum: tu es hac formidine ma-

jor, O Neptune. δείσας Ἀτρέος υἱὸν, Γ, 37, metuens eum. μὴ τὼ μὲν δείσαντε μακήσετον, Ε, 233, ne hi duo equi timentes vagentur temere. et 298, δείσας μήπως οἱ (illi) ἐρύσαιντο νεκρόν. et 863, δείσαντας ὑφεῖλε τρόμος. ἵππω δείσαντε καταπτήτην, Η, 136. et 138, δεῖσε δ' ὅγ' ἐν θυμῷ. ἀσπίδα ἀνίσχε, δείσας, Υ, 279, sc. μὴ μετὰ τὴν ἀσπίδα (post perforatum clypeum) καθίξεται ἡ μελία καὶ τῶν αὐτοῦ σαρκῶν: ideo scutum longe ante se tulit. ἧξεν ποσὶ πέτεσθαι, δείσας, timoris plenus, Φ, 248. αἴκεν πώς ἐμέ τε δείσῃ, si forte me revereatur, Ω, 116, ubi manifesto de reverentia cano capiti et regi magno habenda positum: nam loquitur Priamus supplicaturus Achilli. et 672, μήπως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ, ne metueret aliquid mali in animo suo. et 779, μηδέ τι θυμῷ δείσητε λόχον, neque omnino metuatis insidias. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, Α, 555. ταῦτα αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, Ι, 244. ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν οἱ ἄριστοι, Κ, 538. τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον, pugnam, Μ, 244. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα Πηλείωνα, Σ, 261. καὶ ὃς δείδοικε Διὸς κεραυνὸν, Φ, 198, metuit. τὸν μὲν ἐγὼν δείδοικα καὶ αἴδεομαι συλεύειν, Ω, 435, ubi reverentiam notat, *ich scheue und schäme mich, (I am ashamed.)* αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι (de Danais, in eorum commodum) δείδια, Κ, 93. ἐγὼ οὐ δείδια χεῖρας Τρώων, Ν, 49. δείδια δ' αἰνῶς Αἰνείαν, nam metuo eum valde, Ν, 481. δείδιε γὰρ, μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε, Σ, 34, timebat enim, ne guttur abscinderet: sc. Antilochus timebat, ne Achilles sibi ipse manus inferret præ luctu. hinc manus Achillis tenet familiariter, et ex luctus communione. δείδια γὰρ, μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄληται, Φ, 536. δείδιε δ' αἰνῶς, timuit graviter, Ω, 358. et 663, μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν, tertia plur. præt. m. a δέδια. admodum metuunt sibi. οὐδὲ Ἀχιλλῆα ὧδε ἐδείδιμεν, pro ἐδεδίαμεν, a δείδια, Ζ, 99, ne eum quidem sic timuimus. ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν (pro ἐδεδίαμεν) ἔμπης, Η, 196, quandoquidem prorsus neminem timemus. nam præt. m. etiam præsentis vim habere solet. ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα δείδιμεν, Ι, 230, *wir besorgen ein sehr grosse übel, (we apprehend a very great calamity.)* κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος, Ε, 790, illius enim timebant validam hastam: et est plusquamp. med. per syncopen, pro ἐδεδίεισαν. οἱ δὲ μάλα ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, Η, 151. αὐτοὶ γὰρ μάλα ἐδείδισαν Ἕκτορα, Ο, 652. alii autem, præter necessitatem, deducunt hanc formam a novo verbo δειδίω, f. δειδίσω, aor. 1. ἐδείδισα: unde et perf. act. δεδείδικα formant, quod abjectis augmentis et per syncopen fiat δείδια. scribunt idem novum verbum et δεδίω. αἴσχεα δειδιότες, (præt. m. particip.) Γ, 242, dedecora veriti: quod τὴν ἄγαν πολλὴν δηλοῖ εὐλάβειαν καὶ αἰδῶ. σιγῇ δειδιότες σημάντορας, silentio reveriti duces suos, Δ, 431, εὐλαβούμενοι τοὺς ἄρχοντας. ubi iterum vides notionem reverentiæ, *der ehrfurcht und des ehrliebenden scheues, (of respect and reverence.)* Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ δειδιότα, κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος αὐτὸν, Ζ, 137. Ἕκτορα δειδιότες, Μ, 39, timentes. τρομέουσι δέ τι φρένα ναῦται δειδιότες, Ο, 628. Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα, δειδιότας, Υ, 45. φεύγοντες, δειδιότες, Φ, 24. κατάλειπτε Ἴλιον, δειδιότες, Ω, 384. μήτι σύγε Ἄρηα τόνδε δείδιθι, Ε, 827, ne time istum Martem: et est vel Ionica forma imperativi præt. m. pro δείδιε, ἴτω: vel est imperat. præs. a novo verbo δείδιμι, ex δειδίω orto. Ἥρη, μὴ δείδιθι, θεῶν τινὰ ἢ ἀνδρῶν τόγε ὄψεσθαι, ne verere, ne deorum aut hominum aliquis hoc visurus sit, Ξ, 342. Τρῶες, μὴ δείδιτε Πηλείωνα, Υ, 366, qui est plur. imperat. a δείδιθι. τοὶ δ' ἔδδεισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα, κ, 219. et 448, ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἐνιπὴν, increpationem meam reveritus est. οἱ δ' ἔδδεισαν, ν, 184, timuerunt minas dei. λέων, δείσας, δ, 792. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον, δείσας, verecundia motus, η, 305. δείσαντες ὄλεθρον, ι, 72. et 236, ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθα ἐς μυχὸν ἄντρου, horrore perculsi retrocessimus. sic et 396. et 257, ἡμῖν κατεκλάσθη ἦτορ, δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον: ubi est ἐναλλαγὴ casuum a dativo ad genitivum, qualis, et vice versa, frequens est in Homero, maxime si affectuum plenos loquentes inducit. δείσαντες ὄλεθρον, κ, 130. μ, 244. τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο ἐρετμὰ, remi ex manibus timentium ceciderunt, μ, 203. et 224, μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι εἰρεσίης, a remigatione cessarent. ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, sed reverens Jovem hospitalem, ξ, 389, *aus gottesfurcht, (out of piety.)* ἵνα μὴ, δείσασα ἐν θυμῷ βασίλεια, π, 331. ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον; ρ, 577, an aliquem reverens aut timens supra modum, vel et importunum aliquem? Εὐρύμαχος δείσας, metuens, σ, 395. δείσαντες, μὴ τόξον ἐντανύσειε, verentes, φ, 286. et 367, δείσας, οὕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον. οὔτε θεοὺς δείσαντες, neque deos reveriti, χ, 39. τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα, ω, 533. οἵοισιν δείδοικα ποσὶν μή τίς με παρέλθῃ, θ, 230. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες ἐπέλθωσι, ω, 352. τοῦ δ' ἀμφὶ τρομέω καὶ δείδια, μή τι πάθῃ, δ, 820. δειδιά τ' αἰνῶς γούνων ἅψασθαι, ζ, 168, ubi timorem reverentiæ plenissimum notat. νῶ (nos ambos) τίει καὶ δείδιε θυμῷ, honorat et reveretur, π, 306. τὸν αἴδεομαι, καὶ δείδια, μή μοι ὀπίσω νεικείῃ, ρ, 188. ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν (pro δεδίαμεν) ἔμπης, β, 199, neminem omnino timemus. δμώων αἰεὶ δειδιότων, ξ, 60. ἦγον ζώσαντες ἀνάγκῃ (vi) δειδιότα, σ, 76. et 79, εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς. ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι, ι, 274, qui me jubes deos timere aut observare: et est infin. præt. m. Ionica terminatione pro δεδιέναι. οὐδέ σε χρὴ δειδίμεν, κ, 381, non te decet timere mali quid. θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην, δ, 825, nam modice timere, sapientis est: ergo *nimium* metum dissuadet tantum. τῶν δ' ἄλλων μή τινα δείδιθι, σ, 62.

δειελιάω, f. ήσω. (Ἕλω) moror usque ad vesperam, ἕως δείλης διατρίβω. σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, ρ, 599, tu autem proficiscere expectata vespera, *wenn du bis gegen abend gewartet*

hast, (after thou hast waited till evening,) ἕως δείλης διατρίψας ἐνταῦθα. nam explicare per, βρωματισάμενος τροφὴν δειλινὴν, *wenn du vesperbrod gegessen hast, (when thou hast supped,)* (de quo apud Athenæum, Lib. 1. c. 9.) non placet antiquis: nam Homerus duo tantum novit cibi capiendi tempora; τὸ ἄριστον ἢ τὸ δεῖπνον, cibum matutinum, τὸν δόρπον, cibum vespertinum; nisi quod semel apud Menelaum duplex δεῖπνον fuit, δ, 67, s. 218. apud Callimachum est sane ἡ δειελίη, ἡ πρὸς δείλην τροφή: quod tamen Homero, tanto antiquiori, non est obtrudendum.

δείελος, ου. ὁ. (Ἕλω) vespera, ἡ ὀψία δείλη. est pro δεῖλος, quod masculinum est ab ἡ δείλη, sicut ab ἡ ἑσπέρα est ὁ ἕσπερος. proprie masculinum notat solem pomeridianum occasui suo propinquum. εἰσόκε ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, Φ, 232, donec veniat vespera sero occidens, i. e. sera vespera, ubi ipsum lumen solis omnino occidit. et hoc ὀψὲ δύων determinat plenam vesperam occasu ipso: alias enim notat tempus pomeridianum non longe ante occasum. hinc δείελον ἦμαρ, ρ, 606, est dies inclinata et vergens ad occasum. ob distractum circumflexum interseritur ε huic nomini.

δείελος, adj. vide δῆλος et εὐδείελος.

δεικανάομαι, (Δέκω) dextra manu data excipio. amice excipio. est a δέκω vel δείκω. οἱ δὲ ἰδόντες, πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασιν, O, 86, ἐδεξιοῦντο, dextris datis propinabant ei, pro ἐδεικανῶντο. αὐτὸν δεικανόωντο ἔπεσιν, amice excipiebant eum verbis, σ, 110. sic et ω, 409, δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο, salutabant eum officiose, et manibus ejus inhærebant.

δεικανόωντο, vide supra.

δεικνύω et *δείκνυμι*, f. δείξω. (Δέκω) fit a δέκω, unde est δείκω, et δείκνω (per insertum ν) et δεικνύω (per insertum υ). proprie est, manui insero, manui dextræ capiendum aut palpandum præbeo. metaphorice est, ostendo, manifesto, monstro; qui significatus obtinuit. sic et Germani dicunt, *einem etwas stecken, (to make something clear to a person,)* i. e. ignotum antea, jam notum ei facere, ut deprehendere id possit. δόμον σοὶ δείξω, domum tibi monstrabo, η, 29. ἐγὼ δείξω ὁδὸν, μ, 25. ἀλλ' ἄγε σοὶ δείξω Ἰθάκης ἕδος, ν, 344. σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τὶ δείξω, φ, 217. δεῖξεν (pro ἔδειξε) δ' ἄμβροτον αἷμα καταρρέον, E, 870. κλῆρον δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν, H, 184. τὸν Διομήδεϊ δεῖξε, K, 476. θεὸς ἡμῖν δεῖξε τέρας, γ, 174. ἐπειδὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει, ε, 241. καί μοι φύσιν αὐτοῦ (τοῦ φαρμάκου) ἔδειξεν, κ, 303, et mihi formam naturalem ejus in crescendo ostendit. καί μοι κτήματα ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατο, ξ, 323. τ, 293. φᾶρος ἔδειξεν, ω, 146, i. e. εἰς φῶς ἤγαγεν, ἡλίῳ ἔφηνεν, *hat aufgewiesen, zum vorschein gebracht, (brought to light, showed.)* οὔτις δύνατο δεῖξαι Ἀλέξανδρον Μενελάῳ, Γ, 452, indicare. δεῖξαι δ' ἠνώγει ᾧ πενθερῷ, Z, 170, exhibere, in manus dare: ubi ergo est significatus primus et proprius: nam sermo est de epistola reddenda. ἄστυ δέ μοι δεῖξον, ζ, 178. et 194, ἄστυ σοι δείξω. et 144, εἰ δείξειε πόλιν, ut indicare velit urbem. καί οἱ δείξειας ἕκαστα, T, 332, et ei exhiberes cuncta. δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι, N, 244. δεικνύμενος Δαναοῖσι, sc. τὰ ἄεθλα, Ψ, 701, ostentans manu, ἐπιδεικνύμενος, φιλενδεικτῶν. τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη, hos duos etiam data et accepta dextra salutans, I, 196, ubi δείκνυμαι ad primum significatum redit, δεξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι. sic et δ, 59.

δείκω, vide ΔΈΚΩ.

δείλη, ης. ἡ. (Ἕλω) tempus vespertinum sub occasum solis, tempus pomeridianum: quando ἐνδέει ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου εἵλη, quando calor solis deficit, vel, quando lux a sole non est plenaria. κἀμοὶ θάνατος ἔσσεται, ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, Φ, 111, ubi sermo est ellipticus loquentis ex affectu Achillis, pro ἐπὶ δείλης, vel καιρῷ ἢ ὥρᾳ δείλης. et apparet ibi, δείλην esse vesperam. alias plene dicitur ὀψία δείλη, i. e. τὸ τελευταῖον τῆς δείλης μέρος τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. matutinum tempus dicitur ἡ πρωΐα δείλη: Herodot. VIII. 6, περὶ δείλην πρωΐην γενομένην.

δείλομαι, (Ἕλω) ad occasum vergo. δείλετό τε ἠέλιος, η, 289, inclinabat sol ad occasum. ubi alii legunt δύσετο: sed contra fidem optimorum codicum. εἰς δύσιν ἀπέκλινεν.

δειλὸς, ἡ, όν. (Δίω) timidus, *verzagt, (timid.)* it. miser, *elend, (wretched.)* ignavus. est a δείδω, et, si accuratius quæras, est proprie ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας, qui aciem et cohortes pugnantium metuit et horrescit, qualis et φύζηλις dicitur: ab ἡ ἴλη, cohors condensata. apte tamen sub δείδω refertur et memoriæ mandatur. prima notio enim est, timidus, verens, *furchtsam, (fearful, timid.)* it. passive, ignobilis, turpis, quem nemo veretur et in pretio habet, *ungeachtet, unedel, (despised, ignoble,)* ex eo significatu, quo δείδω et, revereor, designat. ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, A, 293, ubi utrumque est idem, prius exponitur per posterius: *ein schlechter und nichtswerther mann, (a bad, base man.)* ἔνθα, ὅς τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τε ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη, N, 278, ibi, et qui timidus vir et ignavus, et qui fortis sit, facile elucet: coll. 279, 284, ubi prior vocatur κακὸς, (a χάζω, cesso, retrocedere conor, *ich weiche) (I give way)* alter vero ἀγαθός. sed notio miseri multo est frequentior in poëta, et posita sæpe ἐπὶ οἴκτῳ, miserationis causa. τὼ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων, E, 574, hos duos miseros commiserunt manibus sociorum: ubi de occisis duobus viris fortibus est sermo. ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Λ, 815, inquit Patroclus ad alium Græcum principem, miserans sortem exercitus Græci. ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην, P, 38, inquit heros de parentibus suis, lugentibus fratrem herois occisum. ἆ δειλὲ, inquit Jupiter, miserans Hectorem mox interficiendum, P, 201. et 670, Πατροκλῆος δειλοῖο, occisi misere. ὤμοι ἐγὼ δειλὴ, inquit Thetis de se, Σ, 54. Πά-

τρεχλι, μοὶ δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, Τ, 287, inquit Briseis lugens Patroclum cæsum. τέκνον, ἐγὼ δειλή τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα, inquit Hecuba, lugens Hectorem suum, Χ, 431. ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο, Ψ, 65, 105, 221. et 223, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας, dolore affecit et lugere fecit miseros suos parentes. ἆ δειλὲ inquit Achilles, miserans Priamum regem senem venientem ad se, Ω, 518. et inest omnibus his locis notio reverentiæ alicujus, erga miserum indigno modo. φέρει πολλὸν πυρετὸν (æstum) δειλοῖσι βροτοῖσι, miseris mortalibus, Χ, 31, et de stella caniculari est sermo. et 76, τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, si senex indigno modo interficitur, et insepultus abjicitur. οὕτως γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένους, Ω, 525, sic fato tribuerunt dii miseris mortalibus, ut vivant calamitosi et tristes. νὺξ ἐπιτέταται δειλοῖσι βροτοῖσι, λ, 19, ubi de Cimmeriis miseris est sermo, qui fere nunquam solem purum adspiciunt, sed in perpetuis nebulis versantur. πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, λιμῷ δὲ οἴκτιστον θανέειν, μ, 341. οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται (ἐπιπέλεται) δειλοῖσι βροτοῖσι, ο, 407. iis omnibus locis miserationis vox est: pæne contemtum quendam fatalem innuens. ὤ μοι ἐγὼ δειλός, inquit Ulysses de se, ι, 299. πρίν τινα (singulos) τῶν δειλῶν ἑτάρων (occisorum ab hoste) τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, ι, 65, vocasse nomine. ἆ δειλοί, πόσε ἴμεν; κ, 431, ah miseri, quo imus! inquit Eurylochus ad socios suos, miserans suam eorumque fortunam. ἆ δειλέ, ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, λ, 617, inquit apud inferos Orion ad Ulyssem: ah miser, certe et tu aliquod malum fatum sustines. ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο Ζεύς, inquit Ulysses, ξ, 243. et 361, ἆ δειλὲ ξείνων, ah miser præ omnibus hospitibus; ubi est loco superlativi, ὦ δειλαιότατε πάντων. et id habet h. l. multum τοῦ οἴκτου. ἆ δειλέ, ἦ τάχα σοι τελέω κακόν, σ, 388, ubi est increpationis et indignationis vox. κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος, υ, 115, ubi misera et labore fessa molitrix precatur Jovem: perfice nunc et mihi miseræ votum, *mir armen weibe, (to me wretched woman.)* et 351, ἆ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε, ah miseri, quodnam malum hoc patimini, *wie gehet es euch so übel? (how comes it that you fare so ill?)* sed: ἆ δειλοί, τί νυ δάκρυ κατείβετον, φ, 86, ubi est indignationis et increpationis formula; O infelices. et 288, ἆ δειλὲ ξείνων, ἔνι σοι (ἔνεστί σοι) φρένες οὐδ' ἠβαιαί, ubi non est miserationis magnæ, ut supra, sed increpationis vox, ὦ δειλαιότατε, infelicissime. βροτῶν εἵνεκα δειλῶν (inquit Apollo, contemtim) οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, Φ, 464, ubi sic vocat τοὺς ἀτυχεῖς. sed locus, θ, 351, δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι, videtur paullo obscurior. nam quæritur, an δειλὸς ibi sit pro, φαῦλος, malus; quæ notio alias in poëta non occurrit, ut vidimus: ut sit sensus, pro malis spondere malum est. an vero Vulcanus ipse se vocet miserum, cui, ob infirmitatem suam, sponsio inutilis futura sit, siquidem sponsorem vi cogere non queat ad pactum servandum; ut sit sensus: αἱ πρὸς τοὺς δειλοὺς καὶ ἀσθενεῖς ἐγγύαι, δειλαὶ καὶ αὐταί, καὶ μηδὲν δυνάμεναι, ὡς μὴ δυναμένων τῶν ἀσθενῶν ἐπεξελθεῖν τὰ ἀδικήματα, (vindicare,) δι' ἀσθένειαν. sed quia hæc notio τοῦ infirmi, debilis, manci, quoque in Homero non est obvia; nec satis digna quoque Vulcano loquente: præstat potius prior explicatio, quæ ludit voce δειλός, ignavus, cessans, ad Martem alias tam acrem bellatorem; et est irato Vulcano dignior, hoc modo: sponsiones pro ignavis et οὐτιδανοῖς, quoque sunt cessatoriæ et οὐτιδαναί. et constructio est: ἐγγύαι τοίγε (sane quidem) δειλῶν (pro cessantibus et malis) καὶ δειλαί εἰσι ἐγγυάασθαι. et sequens versus non est confessio infirmitatis; sed est amica remotio facti; quomodo tam ferus et irreverens tui essem, ut te vincire vellem, *wie wollte ich es übers herz bringen, dich binden zu wollen? (how could I be so cruel as to wish to bind thee?)* Sed cum deinde Neptunus tamen spondet, se soluturum esse debitum omne pro Marte, si is nolit solvere: tunc tandem cedit Vulcanus deprecatori huic tam nobili. cæterum sensus est versu 352, habeo jam hunc malum: eum tenebo, non te, O bone.

δείλος, vide δείελος.

δεῖμα, ατος. τό. (Δίω) terror. *schröckung, (terror.)* it. metus, *die furcht, (fear.)* δεῖμα φέρων Δαναοῖς, Ε, 682.

δεῖμος, ου. ὁ. (Δίω) terror. inducitur a poëta ut δαιμόνιόν τι, et personificatur. Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, Terror, et Fuga, et Discordia, Δ, 440. περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε, Λ, 37, prior ut efficiens et antecedens, alter ut effectum et consequens. ἵππους κέλετο (ὁ Ἄρης) Δεῖμόν τε Φόβον τε ζευγνύμεναι, Ο, 119, ubi ut filii Martis inducuntur ambo.

δεινός, ή, όν. (Δίω) timendus, reverendus. est vox media, timorem mali innuens, aut reverentiam. et est quasi δεῖνός, a τὸ δέος. timoris et reverentiæ plenus; etiam φοβερός, ἀπολλύων, qui perdere potest. *der zu scheuen ist, (who is to be feared,)* vel ob periculum inde metuendum; vel ob eximiam potentiam et præstantiam et auctoritatem. suspiciendus, gravis. αἰδοῖός τέ μοι ἐσσί, φίλε ἑκυρέ, δεινός τε, Γ, 172, inquit Helena ad Priamum, reverendus mihi es et magnopere suspiciendus: in sensu optimo. δεινὴν θεὸν (Minervam) ἦγεν (ὁ δίφρος, currus) ἄνδρα τ' ἄριστον, Ε, 839, gravem et majestatici ponderis plenissimam deam, *eine sehr wichtige gottheit, (a very important deity.)* Τρωαὶ δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται, Minervam, Ζ, 380, 385, quæ simul eo tempore gravis et adversa erat Trojanis. nam notio timoris tamen prævalet in hac voce. ὣς ἔφατο δεινὸς θεός, ὁ Ἀπόλλων, Δ, 514, tremendus deus; qui h. l. est ἡ εἱμαρμένη, vis fatorum. Φοῖβος δεινός, i. e. ὀλέθριος καὶ ἀπολλύων, Π, 789. Τρώων ἀγορὴ ἐγένετο δεινή, Η, 346, timoris plena, δέδοικε γὰρ νῦν περὶ τῷ μέλλοντι ἕκαστος τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἠθροισμένων. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, Α, 200, terribiles et reverentiam sui moventes oculi ejus (Minervæ)

apparuerunt ei. conf. ad h. l. ὄσσος. ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς, B, 755, Stygis, quæ est jusjurandum tremendum, i. e. per quam dii in gravissimis rebus jurant. *des furchtbaren und respectvollen eides, (of the solemn and tremendous oath.)* ἤϋσε (clamavit) θεὰ μεγά τε δεινόν τε, Λ, 10, magna et terribili voce. φωνὴ δεινὸν ἀϋσάντων Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, in prœlio, Ξ, 401, et neutrum est adverbialiter. sic δεινὸν ἀΰσαντες, in pugna, Π, 566. δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετο βιοῦ, terribilis sonus fiebat ab arcu, Α, 49. *ein durchdringender, schreckender, gemüthsbewegender, klang, (a penetrating, terrible, alarming sound.)* hinc recentiores sumsere suam determinationem τοῦ δεινοῦ, de eloquentia gravi et movente et vehemente; et ἡ δεινότης illis est, vis eloquentiæ, *wenn man durchdringend reden kann, (when a person can speak in an impressive manner,)* si quis est ἐπιδέξιος λαλῆσαι, καὶ ὀτρύναι (concitare, commovere) ῥητορικῇ δυνάμει. δεινα ὁμοκλήσας, terribiliter increpans, E, 439, Apollo. sic et Υ, 448. Π, 706. δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς, N, 621, terribilis pugnæ insatiabiles. δεινὴν καναχὴν, terribilem sonitum, Π, 104. δεινὴ θεείου ὀδμὴ, terrens odor sulphuris, et penetrans, Ξ, 415. δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς, Δ, 420, *es prasselte das eisen schrecklich, (the iron resounded loudly.)* βροντήσας δεινὸν, Ζεὺς, Θ, 133. et 135, δεινὴ φλὸξ θεείου. αἰγίδα δεινὴν, terrentem clypeum divinum, E, 739, cum addito, περὶ ἣν φόβος ἐστεφάνωτο, et cætera; ubi ergo etymologia vocis satis indicatur. et 741, 742, Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου δεινή τε σμερδνή τε. αἰγίδα θοῦριν, δεινὴν, O, 309. δεινὰ πέλωρα θεῶν, terribilia monstra ingentia deorum, B, 321. δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς αἰθομένοιο, ἡ χίμαιρα, terrentem vim ignis, Z, 182. πῦρ δεινον ὑπὲρ κεφαλῆς, Σ, 226, i. e. terrifice splendentem galeam. λόφος (conus in galea) δεινὸν ἔνευε, i. e. φοβερῶς, Γ, 337. Λ, 42. O, 481. Π, 138. X, 124. sic et: δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας, Z, 470. δεινὸν δερκομένη, i. e. terribilis adspectu, Λ, 37. sic δερκόμενοι, Γ, 342. δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν, O, 13, vultu terrente torve adspiciens. ὅπλοις δεινοῖς, armis horrendis, K, 254, 272, i. e. bellicis, ad differentiam aliorum ὅπλων i. e. instrumentorum in arte qualibet. δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ, Ξ, 385, quæ omnia epitheta gladii ad terrorem sunt apta. Ἄρης δεινὸς, Mars horribilis, P, 211. ἀνέμου δεινὸς ἀήτης, venti terrificus flatus, O, 626. Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον, H, 245, 266, terribile scutum. sic et Υ, 259, ἐνήλασεν ἔγχος δεινῷ σάκει σμερδαλέῳ. μέγα θαῦμα ὁρῶμαι δεινὸν, terribile, N, 100. ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα, Φ, 25, i. e. χαλεποῦ, periculosi, terrentis. οἶσθα, οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνὴρ, Λ, 653, qualis ille vehemens vir, sc. Achilles: in sensu non admodum laudabili; et simplex veraxque Patroclus fatetur id de amico erga εὖ εἰδότα Nestorem. δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον, in sensu optimo, Σ, 394, reverentiæ et existimationis omnis exigens dea est domi meæ, inquit Vulcanus. δεινόν περ ἐόντα, κάπριον, aprum, licet admodum terribilem et periculi plenum, Λ, 418. δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ, Υ, 56, terribiliter. δεινήν τε βροντὴν Διὸς, Φ, 199, σείων μελίην δεινὴν, vibrans hastam terrificam, X, 134. δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γίνετο, Ψ, 688, vehemens crepitus maxillarum. et 815, δεινὸν δερκομένω, ambo cum vultu terribili. κύσε χεῖρας δεινὰς, ἀνδροφόνους, Ω, 479, osculabatur manus terribiles, homicidas. δεινὸν κῦμα, horrenda unda, Φ, 240. ὄσσε δεινὸν, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφαάνθη, T, 17, oculi terribiliter, sicut flamma, emicuerunt. τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον, timendam iram, γ, 145. et 322, πέλαγος μέγα τε δεινόν τε, magnum et periculi plenum. κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς, ε, 52, per ingentes et periculosos sinus maris. et 175, λαῖτμα θαλάσσης δεινὸν τ' ἀργαλέον τε. et 314, μέγα κῦμα, δεινὸν ἐπεσσύμενον, terribiliter irruens. et 317, δεινὴ ἀνέμων θύελλα. et 367, μέγα κῦμα δεινόν τ' ἀργαλέον τε. et 403, κῦμα δεινὸν (δεινῶς) ἐρευγόμενον. οὐκ Ἀθήνη εἶα, δεινὴ θεὸς, non sinebat, dea reverentiam sibi parans, η, 41. et 246, Καλυψὼ, δεινὴ θεὸς, omni reverentia digna dea, reverenda. et 255, ὥς κεν γίνοιτο δεινός τ' αἰδοῖός τε πᾶσι, θ, 22, ut esset veneratione et reverentia dignus omnibus. et 409, ἔπος εἴπερ τι βέβακται δεινὸν, si verbum aliquod dictum est vehemens et offendens. Κίρκη, δεινὴ θεὸς, reverenda, et timorem incutere valens, κ, 136. et 168, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου, de cervo occiso ingenti. Κίρκη, λ, 8, venerabilis. et 156, μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα. et 607, δεινὸν παπταίνων, horrendum circumspiciens, vel et, vultu majestatico et terrente. et 633, Γοργείην κεφαλὴν, (i. e. ipsum Gorgonem) δεινοῖο πελώρου, terribilis monstri. Σκύλλη, δεινὸν λελακυῖα, horrendum resonans, μ, 85. et 106, Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ δεινόν. et 119, κακὸν δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον, est Scylla. et 94, eadem ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου, ex horrendo antro. et de Charybdi, 236, 242, 260. et 322, δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἴδε βόες, venerandi et reverendi et timendi dei, i. e. Apollinis. et 430, Χάρυβδιν. et 449, Καλυψώ. sicut 150, Κίρκη. ἔπειτα δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην, ξ, 234, fiebam reverendus inter eos. δεινὸν δὲ, γένος βασιλήϊον, ἐστὶν, κτείνειν, ubi ἐστὶν pertinet ad δεινὸν, est res periculi et timoris plena, et reverentiæ debitæ adversa, interficere regium hæredem, π, 401. ἔπος δεινόν τ' ἀργαλέον τε, φ, 169, verbum horribile et molestum, quod vereri debet proloqui vir bonus. δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι, χ, 405, i. e. φοβερός. δεινὸν παπταίνων, Ulysses, interficiens procos, ω, 178. Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι, O, 38, reverentiæ plenissimus. sic et ι, 186. recte ergo δεινὸς est quasi δεϊνὸς, a τὸ δέος: nam est, quod possit timorem incutere, vel plenum reverentiæ et amoris et admirationis, vel odiosum et terribilem, *wovor man sich scheuen, oder wovor man erschrecken, muss, (something that strikes terror into a person, that makes him afraid.)* dicitur idem et δεννὸς, mutato ι in ν, sicut φαεννὸς pro φαεινός. inde est δεννάζω, i. e. λοιδορέω, et ὁ δέννος, i. e.

ἡ λοιδορία, Herodot. IX, 106. οὐδὲν δεινὸν, μὴ γίνηται τοῦτο, non est periculum, ne fiat tale quid, *es hat keine noth, dass etwa das geschehen möchte, (there is no fear that such a thing should happen.)* Plato in Phæd. § 34. ed. Fisch.

δείους, pro δέος, vide sub δέος.

δειπνέω, f. ήσω. (Πνέω) cibum matutinum capio. deinde in genere, cibum capio. *ich frühstücke; ich speise, (I breakfast; I take a repast.)* de militibus, qui corpora cibo fulcire debent mane, antequam exeant in prœlium, T, 155—172. et 304, δειπνῆσαι, cibum matutinum capere, coll. 306, 307. ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, ξ, 111. ι, 95, postquam edit et refecit animum cibo. ἐδείπνει, ρ, 506. et 359, ἐδειπνήκει, postquam ille ederat. δειπνήσας, ι, 311. ο, 396. et 79, δειπνήσαντας, i. e. τὸ, τοὺς ξείνους δειπνήσαντας ὑποχωρῆσαι εἰς ὁδὸν, ὄνειαρ μέν ἐστι τῷ ξεινοδοχηθέντι, διὰ τὸ φαγεῖν: κῦδος δὲ καὶ ἀγλαΐα τῷ ξεινοδοχήσαντι. ergo duplex utilitas emergit ex sumto cibo, antequam hospes passivus se dat in viam. δειπνήσειαν, δ, 685, quæ est altera imprecatio: prior erat, ne nuptias ambiant amplius. sic et υ, 119. ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι, ι, 155.

δειπνηστὸς, οῦ. ὁ. (Πνέω) hora ad cibum capiendum constituta, ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, *essenszeit, (hour for eating, dinner-time.)* ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔην, ρ, 170, cum aderat hora epulandi. alii scribunt ὁ δειπνητὸς, non præter analogiam.

δειπνίζω, f. ίσω. (Πνέω) cibum præbeo, *gebe eine mahlzeit, (I entertain.)* δειπνίσας, convivio excipiens eum, δ, 535. λ, 410. sic ἡ δειπνολόχη γυνὴ in genere est ἡ ἐνεδρεύουσα τοῖς βρώμασιν, venans epulas.

δεῖπνον, ου. τό. (Πνέω) jentaculum, cibus matutinus antequam exirent ad opus faciendum, τὸ ἑωθινὸν ἄριστον, τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, quod, militari nomine et more, etiam τὸ ἄριστον vocabant, quasi martialem cibum, quem milites, cum prima luce in aciem educendi, ante capiebant. nam antiquissimi bis die vescebantur; mane antequam exirent ad laborem, vespera cum redirent a labore: prior cibus dictus τὸ δεῖπνον, παρὰ τὸ, δεῖ πονεῖν, laborandum est; alter ὁ δόρπος. et hic significatus fere apud Homerum obtinet. apud recentiores una cum moribus, etiam nomina sunt mutata. apud Theocritum tamen Id. 24, 135, de Hercule narratur, quod fuerit ei δεῖπνον μὲν (cibus matutinus) κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος Δωρικὸς, (i. e. panis crassioris farinæ, *grob hausbacken brod) (coarse home-baked bread)* καὶ ἐπ' ἤματι (finito die) τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον, parvam sine igne capiebat cœnam. νῦν δ' ἔρχεσθε ἐπὶ δεῖπνον, nunc abite ad cibum capiendum, B, 381, et erat tempus matutinum. et 399, δεῖπνον ἕλοντο. coll. 383, εὖ δέ τις (quisque) ἵπποις δεῖπνον δότω, ubi et equorum cibus sic vocatur. δεῖπνον ἕλοντο Ἀχαιοὶ, Θ, 53, coll. 1, et 66, ἠώς. ut ergo matutinum tempus ibi sit manifestum. δείπνῳ ἐφιζανέτην, ad jentaculum assederunt ambo, K, 578, coll. 252, 253, et Λ, 1. sæpe tamen in genere notat cibum capiendum; ut Σ, 560, δεῖπνον ἐρίθοισιν, cibum operariis. ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι, justo tempore cibum capere, ρ, 176, ubi apparet, esse τὸν πρὸς ἑσπέραν, unde recentiores cœnam suam sic appellarunt. ergo πᾶσα τροφὴ commode dici potest δεῖπνον, etymo etiam salvo: nam cibus reficit corpus ad laborem. vide porro T, 171, 275, 316—318, 346. Ψ, 158. α, 124. δ, 61. ζ, 97. ι, 86, 311, *frühstück, (breakfast.)* κ, 57, 116, 155. ο, 77, 94, 325, ubi est maxime generalis notio cibi. 499. ρ, 214. π, 321, 419. υ, 175, 390. ω, 214, ubi quoque est jentaculum, et deest διά. 359, 385, 393, 411. Vide sub δόρπος, prope finem.

δειρά, vide δειρή.

δειρή, ῆς. ἡ. et ἡ δειρὰ, ᾶς. et ἡ δέρη, ης. (Δέρω) collum, *der hals, (the neck.)* proprie est τῶν ζώων, et censetur ab osse pectoris usque ad fauces: deinde autem est et quævis ἐξοχὴ et prominentia, maxime montium, cacumen, *ein gipfel, eine koppe, (a summit, top.)* ἐξοχὴ λήγουσα εἰς στενὸν, *die oben schmaler ist als unten, (smaller above than below.)* collum apud antiquos erat omnino nudum, sine ulla veste; et in mactatis incipiebat ibi τὸ δέρειν. ἄγχε δέ μιν ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, lorum sub tenero collo præfocabat eum, Γ, 371, ubi sermo de galea Paridis. et 396, ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν, pulcerrimum collum *(la gorge) (the neck)* deæ: ut ab hac parte sinus totum pectus nudum signetur. nam antiquissimæ fœminæ juniores nudo pectore versabantur. κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς κόψε, N, 202. χερσὶ δ' ἄμυσσε στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, T, 285, laniabat, *zerkratzete, (lacerated,)* quod fiebat in magno luctu a fœminis. κεφαλὴν ταμὼν ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς, Σ, 177. κόψεν αὐτὸν κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν, M, 204, de dracone, pungente aquilam: et notatur πληγὴ στήθους γινομένη ἐν ἄκρῳ πρὸς τῇ δειρῇ, *ein stich in die brust oben am halse, (a wound in the breast near the neck.)* ποτὶ (πρὸς) δειρὴν, in thorace supra ad collum, Λ, 26. στῆθος βεβλήκει ἀγχόθι δειρῆς, Ξ, 412, pectus percussit prope collum. ἀμφέβαλλε δειρῇ χεῖρας Ὀδυσῆϊ, circumjecit manus collo Ulyssis, ψ, 208. et 240, δειρῆς δ' οὔπω ἀφίετο πήχεε. ergo δειρὴ totum collum circumquaque notat. ἓξ δέ οἱ δειραὶ περιμηκέες, μ, 90, de Scylla, quæ habebat sex valde longa colla. ἀμφὶ δειραῖς βρόχοι ἦσαν, χ, 472, de ancillis suspendio necandis. δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφί τε δειρὰς, β, 153, de aquilis, colla invicem lacerantibus in pugna: qualis avium pugna erat signum venturi magni infortunii. vel et, ipsæ se lacerabant, quod aves facere dicuntur, si venturum est ingens malum. a δειρὴ, sunt τὰ περιδέραια, et ἡ ὑποδερὶς, utrumque κόσμος γυναικεῖος.

δειροτομέω, f. ήσω. (Τέμω) cervicem reseco, *haue den hals ab, (cut off the head:)* jugulum resolvo, et in genere deinde, occido, sicut

Germani etiam suum *erwürgen (to strangle)* ponunt. est ab ἡ δειρὰ, collum, cervix, et τομέω vel τομεύω, cædo, compositum. σὺ δὲ ἄμφω δειροτομήσεις, tu ambos interficies, Φ, 89, nam alter jam occubuerat, alter jamjam erat jugulandus. et 555, ἀνάλκιδα δειροτομήσει, imbellem jugulabit. δύο κύνας δειροτομήσας, Ψ, 174, in funere Patrocli. μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι, χ, 349, ne cupidus sis interficiendi mei.

δέκα, (Δέκω) indeclin. decem, *zehn, (ten.)* habet nomen a δέκω vel δέχω, et sine dubio a numero digitorum quibus prehendimus res. αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ — τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν, Β, 372, ubi rex sibi optat decem Nestores. ergo virtutes animi præstantiores viribus corporis. σοφὸν ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, inquit Euripides. sic apud Herodotum rex optat sibi tot Μεγαβύζους, quot grana haberet ἡ ῥοιὰ dissecta; cum interrogaretur, quidnam pretiosi optaret sibi κατὰ ποσότητα τῶν τῆς ῥοιᾶς κόκκων, dissectæ jam ab eo in mensa. et is Μεγάβυζος erat sapiens amicus. οὐδ᾽ εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα τε στόματα εἶεν, Β, 489. καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν προπάροιθε ὑμῶν μάχοιντο, Δ, 347. δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα, Ι, 122, 264. δέκα οἶμοι, Λ, 24. χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα, Τ, 247. κὰδ δ᾽ ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ᾽ ἡμιπέλεκκα, Ψ, 851. χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα. Ω, 232. ἐς δὲ ἑκάστην (νῆα) ἐννέα λάγχανον αἶγας, ἐμοὶ δὲ δέκα ἔξελον οἴῳ, ι, 160. ὄγχνας μοι δῶκας τρισκαίδεκα, καὶ δέκα μηλέας, ω, 339. verbum δεκάζω, corrumpo largitione et datis muneribus, ejusdem est originis, a δέκα.

δεκάκις, (Δέκω) adverb. decies. Ι, 379, δεκάκις τόσα.

δεκάπηχυς, vide ἐνδεκάπηχυς.

δεκάς, άδος. ἡ. (Δέκω) numerus denarius. ἡμεῖς δ᾽ ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν, Β, 126, ubi per δεκάδας distribuit epulantes: nam non plures quam decem solebant συνεσθίειν. et ibi οἰωνίζεται βασιλεὺς ἀστείως Τρωσὶν δουλείαν. cæterum ὑπερβολικοῦ nonnihil inest: nam Græcorum in castris fuere μυριάδες δώδεκα armatorum, (120,000.) Trojanorum vero πέντε, (50,000.) μνηστήρων δ᾽ οὔτ᾽ ἂρ δεκὰς, π, 245.

δέκατος, η, ον. (Δέκω) decimus. τῷ δεκάτῳ δὲ (ἔτει) πόλιν αἱρήσομεν, Β, 329. οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς, Θ, 404, i. e. εἰς πολλὰς δεκάδας ἐνιαυτῶν. ὅτε δὴ δεκάτη μὲν ἐπήλυθε νὺξ, Ι, 470. πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, Μ, 15. τοὺς δ᾽ ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ, Ω, 612. coll. 610. et 665. τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν. et 785, ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ἠώς. δεκάτῃ δὲ νυκτὶ, η, 253. sic et μ, 447. δεκάτῃ, sc. ἡμέρᾳ, ι, 83. sic et: τῇ δεκάτῃ, κ, 29. τῷ δεκάτῳ δὲ, sc. ἔτει, ξ, 241. δεκάτῃ νυκτὶ, ξ, 314. et 325, ἐς δεκάτην γενεήν. υἱὸν ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, π, 18, ubi numerus rotundus, pro quovis longo tempore. ἤδη δεκάτη ἠώς, τ, 192. et 294, ἐς δεκάτην γενεήν. decimo die post partum infantis, dabatur epulum, et nomen dicebatur infanti: de quo vide Aristoph. Av. 495, ἐς δεκάτην παιδαρίου κληθεὶς, invitatus ego ad decimum pueruli diem concelebrandum: collato 923, 924.

δεκάχιλοι, pro δεκακισχίλιοι, (Χάω) decies mille. vide ἐννεάχιλοι.

δέκομαι, vide ΔΕ΄ΚΩ.

δέκτης, ου. ὁ. (Δέκω) qui accipere conatur manu. mendicus, *ein bettler, (a beggar.)* ἄλλῳ δ᾽ αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκε δέκτῃ, δ, 248, ubi nonnulli id pro nomine proprio mendici cujusdam castrensis haberi volunt, a quo Ulysses sumserit τὰ ῥάκη, iturus Trojam pro Speculatore. sed non probant: est enim appellativum.

ΔΕ΄ΚΩ, f. ξω. capere facio. et medium hujus verbi frequens est in Herodoto. pro eo est et δείκω. proprie δέκω est, do in manus, *ich gebe in die hand, stecke in die hand, (I put into the hands:)* et δέκομαι, capio manu, *ich nehme mit der hand, mir wird in die hand gestecket, (I take with the hand, something is put into my hands.)* hinc est δεξιὸς, proprie, *der etwas wohl anfassen und halten kann, (one who can grasp and hold fast a thing,)* quod dextræ manui ordinarie magis convenit. deinde in genere est: *ich empfange, (I receive.)* ἀλλ᾽ ὅγε δέκτο (pro ἐδέκετο) μὲν ἱρὰ, accipiebat quidem sacrificium sibi oblatum, Β, 420, ubi notat τὸ ἀποδέξασθαι ἐπὶ ἀποπληρώσει τοῦ ζητουμένου, et sensus est: audiit quidem vota in hoc sacrificio facta, seque exorari passus est; sed non ut perficeret vota jam nunc et hoc die, sed in sequens demum tempus, *nicht auf izt, sondern auf künftig erst, (not at the moment, but at some future time.)* Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας, Ο, 88, accipiebat in manum suam poculum a Themide porrigente. ὁ δὲ ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν, capiebat poculum et ebibebat, ι, 353. imperativus præsentis med. est δέκεσο, per syncopen δέξο, σὺ δὲ τεύχεα δέξο, Τ, 10, tu accipe et cape tibi arma donata, quæ affero a Vulcano, *nimm in empfang, (take.)* et per reduplicationem Ionicam, δέδεξο, ἀλλὰ σὺ μὲν χρυσὸν δέδεξο, Χ, 346, *nimm das gold in empfang, (do thou receive the gold.)* ἀλλ᾽ αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην, ι, 513. pro ἐδεκόμην, extruso ο, et mutato κ ante μ in γ. sic et μ, 230, ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην, inde enim eam exspectabam: ut ergo δέκεσθαι notet et, exspectare, excipiendum quid putare. participium præsentis δέγμενος, est per syncopen et mutationem, pro δεκόμενος, Β, 794, δέγμενος, ὁπότε ἀπὸ νηῶν ὁρμηθεῖεν Ἀχαιοὶ, observans, exspectans. et Ι, 191, δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων, exspectans Achillem, quando desineret canere fidibus. et Σ, 524, δέγμενοι, ὁπότε μῆλα ἴδοιντο, observantes, quando visuri sint oves. et υ, 385, δέγμενος αἰεὶ, ὁπότε δὴ μνηστῆρσιν χεῖρας ἐφήσει, exspectans semper, quando procis manus injecturus sit. Sed quia recentior usus hoc verbum facit δέχομαι, quæ forma et in Homero occurrit; reliqua ab ejus futuro

descendentia tempora eo referemus. cæterum hinc est verbum δεκάζω, f. σω, facio ut accipiat quis quid a me, corrumpendi ejus causa: unde in genere est, corrumpo, *ich besteche, (I bribe.)* unde est ὁ ἡ ἀδεκάστος, incorruptus, sincerus: Θεὸς ἀδεκάστως κρίνει τὰ πράγματα, dijudicat incorrupte.

δέλτος, δελτωτὸς, sub littera Δ, et sub πτύχη.

δελφὶν vel δελφὶς, ῖνος. ὁ. (Φύω) delphinus, bellua marina. habet nomen, quia cum porca nonnihil similitudinis habet, unde et nobis *das meer-schwein, (the sea-hog)* dicitur. perhibetur hoc animal esse συνετώτατον, καὶ φιλανθρωπότατον, καὶ χάριν ἀποδοῦναι ἐπιστάμενον. præterea hoc nomen etiam ponitur de machina navali, de qua est apud Aristoph. Equ. 759, τοὺς δελφῖνας μετεωρίζειν, in altum attolle machinas eas; quod ibi proverbialiter. et apud Thucydidem crebra est hujus machinæ mentio, e. c. Lib. 7. c. 41. ibique Schol. et conf. Vitruvium Lib. 10. c. 13. erat machina ad demergendas hostiles naves, gravi plumbo armata. ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες, Φ, 22—24, ubi apta parabola, ad Achillem, in flumine tunc cædentem hostes. et Scylla dicitur circa scopulum suum in mari piscari δελφῖνάς τε κύνας τε, *delphine und seehunde, (dolphins and sea-dogs,)* μ, 96. fuit et machina navalis, dicta δελφίς. Vide sub ἀρνευτήρ.

ΔΕ'ΛΩ. capio, illicio, capto. *ich locke, stehle; handle heimlich; (I entice, steal, act clandestinely;)* occulo, clam ago, simulo, dissimulo, *heuchele, (I dissemble.)* ab ejus præter. med. δέδολα, est δόλος, q. v.

δέμα, τὸ, vide sub καταδέω, et κρήδεμνον.

δέμας, τό. (Δέω) cujus obliqui casus non occurrunt. corpus bene et apte ædificatum, pro portione membri cujusque. *der bau des leibes, die proportion, (the structure of the body, the proportion:)* bona habitudo corporis, *das vollständig fleischiche, (the perfectly muscular.)* et est simul Romanorum *instar:* notans structuram debitam corporis vivi. nam de mortuo corpore ponitur σῶμα. nonnunquam δέμας in specie notat τὸ αἰδοῖον bene structum, apud recentiores. αὐτῆς οὐκ ἐστι χερείων (deterior, inferior,) οὐ (κατὰ) δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα, A, 115, ubi quatuor virtutes omnes egregiæ mulieris: non, quod aptam et majestatis et venustatis plenam structuram et habitudinem corporis, nec quod aptam proceritatem staturæ, nec quod animi virtutes et indolem, nec quod artificia fœminam decentia et operas, attinet. est ergo δέμας, ἡ τοῦ σώματος εὐσυνθεσία. nunnunquam corpus in genere notat; et ex sensu Romanorum, quibus corpus sæpe est, habitudo, caro, e. c. δέμας ἦν μικρὸς, *er war klein von person, und mager, (he was short in stature and meagre,)* βραχυῆλιξ, E, 801, de Tydeo, Diomedis patre. δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην, Neptunus et Minerva, Φ, 285, figura corporis, *an leibesbau, (in shape of body,)* similes erant mortalibus viris. Δηϊφόβῳ εἰκυῖα (Minerva) δέμας καὶ φωνὴν, X, 227. οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, Ω, 376, qualis sane tu, structura corporis et forma vultus admirabilis. et huic constructioni apte formatæ corporis, deesse tamen potest ἡ φυὴ, statura heroica. δέμας Περίφαντι ἐοικὼς, P, 323. et 555, εἰσαμένη (assimilans se) Φοίνικι δέμας καὶ φωνήν. sic εἰσάμενος Κάλχαντι, N, 45. et utroque loco de diis apparentibus sermo. καλὴ Κασσιάνειρα, δέμας (corpore universo aptissime structo) εἰκυῖα θεαῖσιν, Θ, 305. innuit ergo h. l. τὸ ἐν συμμετρίᾳ θεωρούμενον κάλλος τῶν ὅλων μερῶν τοῦ σώματος. Sæpe δέμας ponitur pro ὡς. μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, pugnabant ad instar ignis ardentis, Λ, 595. N, 673. P, 366. Σ, 1. ob ardorem, et vehementem destructionem, pugnantium. est ergo pro, ὡς πῦρ αἰθόμενον. Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν, β, 168, 401, Minerva. sic et χ, 206. ω, 502, 547. ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος, γ, 468. ψ, 163. δέμας δ' ἤϊκτο (similis erat) γυναικὶ, δ, 796. οὐ μὲν ἐκείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι (inquit Calypso ad Ulyssem de Penelope) οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικεν θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν, ε, 212. οὐ γὰρ ἔγωγε ἀθανάτοισιν ἔοικα, οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσι, η, 210. δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος, θ, 14, collato 18, seqq. τῷ γὰρ Ἀθήνη θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις, καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα (proceriorem et habiliorem) θῆκεν ἰδέσθαι, ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο. ubi vides, quid sit τὸ δέμας et ἡ φυή. nam Phæaces maxime erant φιλόκαλοι, i. e. χαίροντες τῷ κάλλει. ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε πάντων Φαιήκων, θ, 116. et 194, Ἀθήνη, ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα. συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε, δέμας τε, καὶ τρίχας, κ, 239, figuram corporis. Αἴαντος, ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε τῶν ἄλλων Δαναῶν, λ, 468, sic et ω, 17. Ἀθήνη, ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ, ἐπιβώτορι μήλων, παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν, ν, 222. et 288, δέμας δ' ἤϊκτο (Ἀθήνη) γυναικὶ καλῇ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργα ἰδυίῃ. sic et π, 157. et 174, δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην, habitudinem corporis aptam augebat ei, et juvenilem ætatem. καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν, ὁ κύων, ρ, 307, figura corporis, *er ist schön gebauet, (he is well shaped.)* et 313, εἰ τοιόσδ' εἴη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα, de eodem cane, nunc jam sene admodum. ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν, (præstantiam meam inter formosas) εἶδός τε δέμας τε, (sunt species, formositatem vultus, et aptam habitudinem corporis) ὤλεσαν ἀθάνατοι, σ, 250, inquit Penelope: nam diuturnus mœror deformat et emaciat corpus. sic et τ, 124. et 381, ὡς σὺ δέμας, φωνήν τε, πόδας τε, Ὀδυσσῆϊ ἔοικας, inquit ancilla ad personatum Ulyssem ipsum. δέμας δ' ἤϊκτο Minerva γυναικὶ, υ, 31. et 194, ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι: ergo et in corpore regalis et principalis quædam inest structura, a plebe diversa. in genere δέμας est, corpus, persona. σὸν δέμας θηρώμενος, te stu-

diose quærens, inquit Creon ad regem, Eurip. Phœn. 706. Vide sub αἰδοῖος, prope finem, sub μικρὸς, et σῶμα.

δέμνιον, ου. τό. (Δίω) lectus illle ligneus, cui injiciuntur mollia: *die bettstelle, das spanbette, (the bedstead.)* est a δέμω, nam ejusmodi lectus est nobis domicilium ad tertiam totius vitæ partem, si minimum computes: ipse etiam est ædificatus quoque et colligatus ex lignis. apparet verus significatus ex η, 336—340, δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ (porticu) θεῖναι, καὶ ἐμβαλεῖν — et si ejusmodi ligneus lectus expletus est mollibus, dicitur πυκινὸν λέχος, condensatus lectus. et 345, τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ubi τὸ λέχος fere est idem quod τὸ δέμνιον, nisi quod molliores stragulæ una connotantur; τρητὸν vero est τὸ λέχος, quatenus in fundo non est solidus lectus ligneus, sed interstitiis asserculorum præditus, ut aër inferiores partes instratorum mollium servet a putredinis malo. τρητὸν ergo διὰ τὰς ἐν τῇ κλίνῃ κατατρήσεις. εὐνὴ vero est totum, *ein aufgemachet bette, (a complete bed.)* κάτθετε εὐνὴν, δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα, τ, 318. et 599, ἢ χαμάδις στορέσας, ἤ σοι κατὰ δέμνια θέντων, attice pro καταθέτωσαν: ubi cubatio ἐν δεμνίοις, et cubatio humi, contradistinguuntur. sic et describitur lectus dormitorius, cujus continens ligneum est τὸ δέμνιον, Ω, 644. δ, 297. et 301, δέμνια δὲ στόρεσαν, spondas instraverunt, stragulis scilicet et mollibus aliis. ἐπέσσυτο δέμνια κούρης, accessit subito ad lectum virginis, ζ, 20. ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνια ἔκειτο, θ, 277, ubi ei suus lectus stabat. et 282, ἐπεὶ πάντα δόλον περὶ δέμνια ἔχευεν, et sermo est de Vulcano, captante adulterum. et 296, τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον, obdormiverunt, *schliefen beysammen, (slept together,)* vocabulo honesto. et 314, εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες. οὐδέ οἱ εὐναὶ, (est genus et totum) δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα, sunt partes, λ, 188, collatis sequentibus. δέμνια ὑποστορέσαι, υ, 139, coll. 141, s. lectus ex mollibus condensatus dicitur generali nomine ἡ στιβὰς, a στείβω, a quo et ἡ στίβη.

Δέμω, f. δεμῶ. a. 1. ἔδειμα. p. a. δέδμηκα. p. p. δέδμημαι. plusq. pass. ἐδεδμήμην. (Δέω) struo per colligationem partium, *ich stemme an einander, (I put together;)* ædifico, *ich baue, (I build.)* θάλαμον δέμον, pro ἔδεμον, ædificabam cubiculum, *bauete eine kammer, (built a bed-chamber,)* ψ, 192. τεῖχος ἔδειμε, murum struxit, I, 349. ἔδειμαν, Ξ, 32. πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα, Φ, 446. πρὸς αὐτὸν δείμομεν (ionice pro δείμωμεν, aor. 1. conj.) ὦκα πύργους, Η, 337. ἐδείματο οἴκους, ζ, 9. αὐλὴν δείματο ὕεσσιν, ξ, 8. θάλαμοι πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, Ζ, 249, 245. τεῖχος ἐδέδμητο, murus ædificatus erat, Ν, 683. θάλαμος ὑψηλὸς δέδμητο, α, 426. αὐλὴ δέδμητο, ξ, 6. est a δέω ligo, vincio, deductum verbum. est et verbum δομέω, f. ήσω.

δενδίλλω, (Ἕλω) est a δινεῖν τοὺς ἴλλους ὧδε καὶ ἐκεῖ, περιβλέπω, moveo et conjicio oculos nunc huc nunc illuc, adspecto nunc hunc nunc illum. δενδίλλων ἐς ἕκαστον, I, 180, de Nestore hortante singulos, oculos in unumquemque vertens. et notat adspectum intente circumlatum.

δένδρεον, ου. τό. (Δέρω) arbor, idem ac δένδρον. τέττιγες, οἵτε καθ' ὕλην δενδρέῳ (dissyllabum in metro) ἐφεζόμενοι, Γ, 152. χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ, I, 537. τάμνων, cædens, Λ, 88. δένδρεον ὑψιπέτηλον, Ν, 437. Ξάνθοιο παρ' ὄχθας δένδρεα καίε, Φ, 338. ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει, ι, 238, 241, collato 243, ubi eadem vocantur δοῦρα. nam tales arbores ad ναυπηγίαν aptissimæ. ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα, η, 114. δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν, λ, 587, ubi de Tantalo sermo. δένδρεα τηλεθόωντα, ν, 196. μακρὰ φυτεύων, σ, 358, sc. quæ fiant crescendo μακρά. ergo epitheton ibi ex consequente. βρίθησι δὲ δένδρεα καρπῷ, τ, 112. et 520, δενδρέων (dissyllabice legendum) ἐν πετάλοισι καθεζομένη, inter folia, et sermo est de luscinia. σοὶ καὶ δένδρεα κατ' ἀλωὴν εἴπω, ω, 335. est a τὸ δένδρος, εος, in usu; unde est τὸ δενδριάζειν, inter arbores versari, et δενδρίζειν, arborescere.

δενδρήεις, ήεσσα, ῆεν. (Δέρω) arboribus consitus, *baumreich, (abounding in trees, well wooded.)* νῆσος δενδρήεσσα, α, 51, et id apte respectu Nymphæ, ut insula sit ἀλσώδης, habitationi deæ destinata. δενδρήεντι ἐν ἄλσει, ι, 200.

δεξιόομαι, vide sequens.

δεξιός, ά, όν. (Δέκω) dexter, *rechter hand, (the right hand.)* est a δέκω, f. ξω: nam hac manu aptius et dare et capere possumus. δεξιαὶ, αἷς ἐπέπιθμεν, Β, 341, dextræ, quibus confidimus. nam ἡ δεξίωσις καὶ τὸ δεξιοῦσθαι (dare alicui manum dextram) σημεῖον ἦν φιλίας, καὶ εἰς ἓν ἀποκαταστάσεως, καὶ οἷον ἑνώσεως, unitionis. eadem verba sunt et Δ, 159. et sermo his locis est de fœdere jurejurando facto. nam et ἐν τοῖς ὅρκοις τῶν δεξιῶν ἥπτοντο. et hinc est deinde in genere τὸ φιλικῶς δεξιοῦσθαι, amice dextram manum dare, καὶ ἡ κατὰ φιλίαν δεξίωσις: quæ et apud nos inter sinceriores moris est. χαίροντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι, gavisi salutabant eos data et apprehensa dextra manu, et mollibus verbis, Κ, 542, et δεξιῇ ibi est dactylus. qui vero sequens τε interserunt, (quod accuratioribus non probatur) ii δεξιῇ per συνίζησιν legunt ut dissyllabum. ad rem ipsam confer α, 121, cepit manum ejus dextram, salutandi causa. et hæc συμβολὴ δεξιῶν χειρῶν a Græcis etiam ad Romanos transiit. βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν δεξιὸν, feriit pectus ad dextram mammam, Δ, 481. γλουτὸν κατὰ δεξιὸν, ad dextrum clunem, Ε, 66. Ν, 651. τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο, Κ, 274, dextram misit avem, i. e. a dextra parte advolantem, quod bonum et felix erat augurium. ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, Ν, 821, supervolavit dextra avis augurium faciens. αἴτει οἰωνὸν δεξιὸν, Ω, 294, 312. et 321, αἰετὸς, δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος, ubi ergo δεξιὸς et regionem cœli versus dextram, i. e. orientem,

notat; et simul idem est quod *χρηστὸς καὶ αἴσιος. οἶδα ἐπὶ δεξιὰ, οἶδα ἐπὶ ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην*, i. e. clypeum, H, 238, scio ad dextram motare scutum; ubi fortasse dextrum exercitus et aciei cornu intelligitur. *ἐπὶ δεξιόφιν* (pro *δεξιὰ*, cum paragoge) *παντὸς στρατοῦ*, N, 308, ubi vides dextrum cornu exercitus. *εἴτε ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι, πρὸς ἠῶ τε ἠέλιόν τε*, M, 239, ubi explicatio additur, quæ sint ea *δεξιὰ*, sc. regio orientis solis, *τὰ ἀνατολικά*: sicut versu sequente regio occidentis solis vocatur *ἐπὶ ἀριστερὰ*, et explicatur per addita. cæterum hinc est compositum nomen *ἐπιδέξιος*, et *τὰ ἐπιδέξια*, sc. *μέρη σώματος. κατὰ δεξιὸν ὦμον*, X, 133, ad dextrum humerum. *τὸν δεξιὸν ἵππον*, Ψ, 336, equum ad dextram junctum currui bijugi. *δεξιὼ ἤιξαν αἰετὼ*, β, 154, i. e. *ἀνατολικοὶ, ὡς αἴσιοι*. et hæ duæ aquilæ notabant Ulyssem et Telemachum, fore hos *ὑπὸ φωτὶ* victores: contra procos fore *ὑπὸ ζόφῳ*, et interficiendos, coll. 162, seqq. *ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις*, ο, 160, a dextra parte missum augurium. et 164, *δεξιὸς ἤιξε πρόσθε ἵππων*. sic et *ἐπέπτατο*, 524. et 530, *οὔτι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις. βάλε δεξιὸν ὦμον*, ρ, 462, 504. *ἤλασε δεξιὸν ὦμον*, σ, 94. *τὸν οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον*, τ, 452. *αὐτῷ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες δεξιοὶ*, ω, 311, i. e. *ἀγαθοί*.

δεξιτερὸς, *ὰ, όν*. (*Δέκω*) idem quod *δεξιός*. *κνήμην δεξιτερὴν*, Δ, 519. *δεξιτερῇ δὲ* (*χειρὶ*) *ὑπ᾽ ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα*, A, 501, Thetis supplicans Jovi. *δεξιτερὴν δ᾽ ἕλε χεῖρα Ἀγαμέμνονος*, Ξ, 138. *πῆχυν βάλε χειρὸς δεξιτερῆς*, Φ, 167. et 490, *δεξιτερῇ δὲ ἀπ᾽ ὤμων αἴνυτο τόξα. αἰχμὴν ἔπαλλεν δεξιτερῇ*, X, 320. *οἶνον ἔχουσα ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι*, Ω, 284. et 672, *ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος ἔλλαβε δεξιτερὴν*, cum daret Achilles manum Priamo, fidei faciendæ causa. ergo prehensio dextræ manus in promissionibus moris antiquissimi est. *ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδὸς*, Λ, 377. *γναθμὸν δεξιτερὸν ἔνυξε*, Π, 405. *χεῖρα ἕλε δεξιτερὴν*, α, 121, cepit manum dextram hospitis advenientis et per consequens suam ipse dedit hospiti, salutandi et fidei faciendæ causa. *οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι*, ο, 148. *χειρὶ ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι*, τ, 480. *δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ*, υ, 197. et id fere, *διὰ τὸ εὐοιώνιστον*, boni ominis causa. *δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν χεῖρα προσηύδα με*, σ, 257, quando quis cum altero familiarius et sincerius loqui vult. et 396, *οἰνοχόον βάλε χεῖρα δεξιτερήν*.

δεόμαι, vide *Δέω*.

δέος, *ἔος. τό*. (*Δίω*) timor, *furcht, (fear.)* it. active, terror, *schröckung, (terror.)* *ἐπεὶ οὔ σοι ἔπι* (*ἔπεστι*) *δέος*, A, 515, non est contra te ullus terror, *es schröcket dich hier nichts, du hast dich vor nichts zu scheuen, (here is nothing of which thou needest be afraid.)* ibi ergo active. *σοὶ δ᾽ οὐ δέος ἐστὶ ἀπολέσθαι*, M, 246, tibi nullus esse potest terror a pereundo: nam es fugax, et fuga tutus a periculo. *ἤ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον*, E, 812, 817. *οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον*, N, 224. ubi conf. *ἀκήριος*. *ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν*, Δ, 421, pro *ὑφεῖλεν*, corripuisset vel fortissimum terror. *δέος ἰσχάνει ἄνδρας*, Ξ, 387, metus reprimit et cohibet viros. *μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ*, P, 67, *τὸ ὠχροποιὸν*, pallidus timor et terror, pallidos faciens. et 625, *δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ*. *χλωροὶ* (pallidi) *ὑπαὶ δείους* (pro *ὑπὸ δέους*), *πεφοβημένοι*, O, 4, præ metu et terrore, postquam fugati fuerant. *χλωρὸς ὑπαὶ δείους*, pallidus præ metu, K, 376. *τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει*, H, 479. *πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν*, pro *ὑφεῖλεν*, Θ, 77, et in sequentibus describitur terror fatalis et panicus. *ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος*, O, 658, pudor et metus continebat eos ut starent, *schaam und furcht, (shame and fear.)* si hæc duo juncta sunt, salva res est: nam sine pudore et reverentia timoreque justo, perit res. *οὐδέν σοι παθέειν δέος*, ι, 347, nullus metus tibi esto, te passurum quid exitiale. *ἐκ δέος εἵλετο γυίων*, pro *ἐξείλετο*, ζ, 140, formidinem exemit membris. *οὐδὲ αὐτοῖς τι πημανθῆναι ἔπι δέος*, nullus illis metus incumbit, damni patiendi, θ, 563. *ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει*, inquit Ulysses, λ, 43, 632. *τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει*, μ, 243. *καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος* (terror, active) *ἐν φρεσὶ πίπτει*, ξ, 88. *τοὺς δ᾽ ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν*, χ, 42. *ᾕρει*, ω, 449, sc. *δεδιότας μὴ καὶ θεομαχήσωσιν*. et 532, *εἷλε*.

δέπας, *ατος* et *αος. τὸ*. (*Δέκω*) poculum, *ein trinkbecher, (a goblet.)* nam in poëta semper est poculum ex quo bibitur immediate, *ποτήριον*. sed apud recentiores dicitur etiam sic *ἡ οἰνοχόη*, *die weinflasche, (flagon,)* ex qua in pocula minora infundebatur; quæ et *ἡ κοτύλη*, et *ἡ οἰνήρυσις* (ab *ἀρύω*, haurio, i. e. effundo) dicitur. Principibus in convivio dabatur vini quantum ipsi volebant; reliquis junioribus dabatur *ἐξ ἴσου*, cuique sua æqualis et demensa portio. *δέπας* pulcerrimum et artificiose factum Nestoris describitur, Λ, 631, seqq. unde *περικαλλὲς*, i. e. *λίαν καλὸν*, dictum, *διά τε τὴν κατ᾽ αὐτὸ τιμίαν ὕλην, καὶ τὸ περιττὸν τῆς κατασκευῆς*, ob materiam et opus. fuit enim argenteum, sed aureis emblematis insigne, et intus inauratum. Nestor vero ut *φιλοπότης* innuitur, cujus poculum poëta descripsit tam accurate ac Achillis scutum. *δέπας περικαλλὲς, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας*, Ω, 234, s. Priamus, olim juvenis, legatus Patris sui ierat ad Thracas, a quibus hoc poculum insigne acceperat, totum inauratum, nisi omnino aureum. et 285, *οἶνον χρυσέῳ ἐν δέπαϊ*, collato, 305, ubi idem *δέπας* vocatur *κύπελλον*: ut ergo hæc sint idem. *δέπας ἀμφικύπελλον μητρὶ ἐν χερσὶ τίθει*, A, 584. coll. 596. *χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον*, Z, 220. *ἕκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον, σπείσαντες*, I, 652. conf. *ἀμφικύπελλον*. *σὸν δὲ πλεῖον* (plenum, *γέμον, ἔμπλεων*) *δέπας αἰεὶ ἕστηκε, ὥσπερ ἐμοὶ*, Δ, 262. *πλησάμενος δ᾽ οἴνοιο δέπας, δείδεκτο Ἀχιλῆα*, I, 224. ex quo loco etymon *τοῦ δέπαος* apparet, de quo deinde. *δέπας δ᾽ ἀπέθηκε ἐν χηλῷ*, Π, 254, coll. 225, *ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον*, seqq. *τῷ δ᾽ ἄρα νικηθέντι τίθε*

δέπας ἀμφικύπελλον, Ψ, 656, 663, 667, 699. ubi præmium est pro victo in pugilatu, certamine omnium difficillimo. Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκε, καί ῥ' εὔφρηνε ἔπεσσιν, Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα, Ω, 101, ubi ἐν χειρὶ θῆκε est posterius, præcedente propinatione: ut ergo id consequens ponatur pro toto propinandi actu, et salutandi oblata potione. ὤρεξε δὲ est, reddidit postquam bibit. Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας, O, 87. s. ubi persona a qua est facta propinatio et salutatio, est sine præpositione, et itidem consequens positum. Themis advenientem salutabat poculo. σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, Ψ, 196. et 219, χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον, οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, ubi vides, ex cratere infundebatur vinum in τὸ δέπας, et ex δέπαϊ libabatur. οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν πρὶν λεῖψαι Διΐ, H, 480. κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο (impleverunt) ποτοῖο, νώμησαν δ' ἄρα (distribuerunt deinde) πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι, δεπάεσσιν, A, 471, pro Ionico δεπάτεσσι, et id pro communi δέπασι. ἐπαρξάμενοι autem est, postquam libassent poculis. sic et I, 176. οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς, Γ, 295, infundentes ex cratere in pocula, effundebant ex poculis in terram, precantes. ἔτιόν σε πλείοις δεπάεσσι, honorarunt te plenis poculis, Θ, 162, infundentes tibi quantum voluisti, et salutantes te poculis. πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν, O, 86, ubi istud honorificum clarius expressum vides: ἐδεξιοῦντο, salutare volebant poculis: a quibus tamen nullum sumsit poculum, nisi a Themide. οἱ δέ χρυσέοις δεπάεσσι δειδέχατ' ἀλλήλους, Δ, 3, propinabant sibi invicem datis et tactis dextris. et notat h. l. concordiam cœlestium. τοῖς ἐν χερσὶ δέπας οἴνου δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών, Σ, 545. tale δέπας post Homerum, dictum ἔκπωμα et ποτήριον. ἠρᾶτο, δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον, γ, 63, qui itidem ἠρᾶτο. πὰρ δὲ (ἐτίθει) δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, θ, 70. et 89. καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν, σπείσασκε θεοῖσιν. ἓν δέπας ἐμπλήσας, ι, 209, cui uni admiscebat viginti æquas mensuras aquæ. ergo vinum generosissimum. Ἀρήτῃ δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον, ν, 57, ubi est consequens, cujus antecedens intelligitur, salutabat eam poculo, *trank auf ihre gesundheit, (drank to her health.)* δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον, ο, 102, coll. 207, ex quo vides, hoc donum fuisse aureum. et 120, 465. maxime ex 103 apparet ejus differentia a κρητῆρι, qui erat vas magnum, ex quo in pocula infundebatur. conf. et σ, 150, 151. χ, 17, coll. 9, ex quo apparet, δέπας et ἄλεισον esse idem. et 86. οἶνον ἐνέχευε χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, γ, 41. et 46, δὸς καὶ τούτῳ δέπας οἴνου σπεῖσαι. τεῦξε δέ μοι κυκεῶνα χρυσέῳ δέπαϊ, ὄφρα πίοιμι, κ, 316, de Circe. οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ δεξιτέρῃ χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην, ο, 149. καὶ δέπαϊ χρυσέῳ (quæ vox est dissyllaba in metro) δειδίσκετο, σ, 120. ἐνέχευεν οἶνον ἐν, υ, 261. καὶ δέπα, per apocopen pro δέπατα, τ, 62. καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα, υ, 153. νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, γ, 340. et 472, οἶνον ἐνὶ χρυσέοις (dissyllabice) δεπάεσσι. σπένδοντας δεπάεσσιν, η, 137. et 183, νώμησεν. μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος ἐγχέει δεπάεσσιν, ι, 10. οἰνοχόος ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν, σ, 417. φ, 263. et 272, νώμησαν. cæterum est pro δέκας, a δέκω et δεικανάω et δειδίσκομαι: quia dabatur dextræ manui ex dextra, salutandi causa.

δέρκω, f. 1. δέρξω, f. 2. δρακῶ, a. 2. ἔδρακον, præt. m. δέδορκα pro δέδρακα. (Ὄρω) video, specto, intueor. est a δράω vel δρέω, quod sub διοράω notavimus; inserserto κ. ὀξὺ βλέπω. forma media active occurrit. ab hoc verbo est ὁ δράκων, et ἡ δορκὰς, cujus est acutissimus visus, quæ et ἡ δόρκων et ζόρκων dicitur. δεινὸν δερκόμενοι, Γ, 342, vultu animos præ se ferente, et terrorem aliquem incutiente. sic et Γοργὼ δεινὸν δερκομένη, Λ, 37, *fürchterlich aussehend, (looking terribly.)* et δερκομένω, duo heroës pugnaturi, Ψ, 815. νῦν Ἀχιλῆος κῆρ γηθεῖ, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένου, dum videt cædem et fugam eorum, Ξ, 141. αὐτοῖς ἄχος ἐγίγνετο, δερκομένοις Τρῶας, N, 86, cum viderent Trojanos, coll. 88, τοὺς οἵγ' εἰσορόωντες, ut appareat, δέρκεσθαι et εἰσορᾷν esse idem. αἰετὸς, ὅν φασιν ὀξύτατον δέρκεσθαι, P, 675. καπνὸν δ' ἔδρακον ὀφθαλμοῖς, fumum vidi oculis, κ, 197. δράκων, σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος, horribile tuetur oculis, X, 95, horribilem vultum ostendit. μέγας σῦς, πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς, τ, 446, cui radiant oculi velut ignis. ἐμοῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, me vivo et in terra vidente, A, 88. π, 439, quamdiu ego in terra visu fruor; quod mortuo aut deliquium animi patienti vel alte dormienti opponitur: *so lange mir die augen offen stehen, (as long as I can see.)* ἐπὶ πόντον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων, in mare prospiciebat, lacrimas fundens, ε, 84, 158, et est forma imperf. m. Ionica, pro ἐδέρκετο, *er sahe aufs meer hin, (he looked at the sea.)*

δέρμα, ατος. τό. (Δέρω) corium, *eine haut, ein fell das abgezogen ist, (a hide, a skin that is pulled off.)* est a præt. pass. euphonice pro δάρμα. idem dicitur τὸ δέρας, ατος, et τὸ δέρος, εος, et ἡ δέῤῥις, ιος. δέρμα κελαινὸν, *das schwarze leder, (black leather,)* Z, 117, ubi sermo est de clypeo coriis inducto; et explicatur hoc δέρμα per sequens ἄντυξ, sc. ora extrema in circuitu clypei. ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι, I, 544. de apri capite et corio piloso: ubi sermo est de apro Calydonio. λαχνῆεν est τὸ ἔτι ἀκατέργαστον δέρμα καὶ μήπω ψιλωθὲν ἢ χρόνῳ ἢ τέχνῃ. ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο (pro ἀμφιέσατο, induebat) δέρμα λέοντος μεγάλοιο ποδηνεκὲς, K, 23, quod gerebatur contra imbrem et frigus. et ejusmodi vestem qua superinduebantur, ejusmodi δορὰν, vocarunt ἀσπάθητον χλαῖναν, i. e. ἀνύφαντον. et 177, ὁ δὲ ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο δέρμα λέοντος. ἄλφιτα δέρμασιν ἐν πυκινοῖς, β, 291, coll. 354, 380. farinas in densis coriis, i. e. utribus bene consutis. nam prisci sua ἄλφιτα magis ἐν δέρμασιν quam

ἐν σάκκοις asservabant. τέσσαρα φωκάων δέρματα νεόδαρτα, δ, 436, *abgezogene meerkälber häute, (skins of sea-calves.)* et 440, ἐπέβαλεν δέρμα ἑκάστῳ, collato 442, ubi eadem δέρματα vocantur φῶκαι, quarum teterrimus odor adflixerit coopertos. ἀμφὶ δὲ δέρμα πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε (pro ἀμφέθηκε μέλεσι πᾶσι) γέροντος, circumdedit corpori ejus, quoad necesse fuit, cutem vetusti senis, ν, 431, ubi sermo est de Ulysse personam sumente, sic tamen, ut non animadverteretur persona; et videtur h. l. δέρμα pro cute humana positum. Sed 436 est explicatio: ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἕσσ' (pro ἀμφίεσε) ἐλάφοιο ψιλὸν, circuminduit eum pelle nuda cervi, pilis derasis. ergo senilis illa cutis erat cervina, artificiose applicata faciei et collo et omnino capiti, sic ut deprehendi dolus non potuerit: et sub pannis habebat vestem puram occultam. hinc pôterat facile personam ponere et resumere, π, 166—185. τάμνων δέρμα βόειον εὔχροὶς, ξ, 24, ubi vide τάμνων. et 50, ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα αἰγὸς ἀγρίου μέγα καὶ δασὺ, instravit pellem capræ sylvestris magnam et pilosam: nam δασὺ et ψιλὸν sunt opposita. cæterum insternebatur cubili. et 519, τίθει αὐτῷ πυρὸς ἐγγὺς εὐνὴν, ἐν δ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν δέρματα ἔβαλλεν. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον, χ, 362, coll. 364, indutus erat corium bovis recens detractum, ut videretur esse, jacens sub sellis, nil aliud nisi corium bubulum abjectum ibi. de cute humana est certior locus Π, 341, ἔσχε δὲ οἶον δέρμα, ubi sermo est de capite, uno ictu abscisso, sic tamen ut gladius cutem in altera parte colli non transierit, et ut caput ex ea cute penderet. sic et nos sæpe cutem in humano corpore vocamus *das fell, (the hide.)* cæterum proprie δέρμα notat ἁπλῶς τὸ ἐκδερόμενον, pellem detractam a corpore vel detrahendam: τὸ κῶας vero est pellis et δέρμα, ἐν ᾧ κεῖταί τις καὶ κοιμᾶται.

δερμάτινος, ίνη, ινον. (Δέρω) ex corio. *ledern, (leathern.)* ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν, δ, 782. θ, 53. aptabant remos in coriaceis loris.

δέρτρον, ου. τό. (Δέρω) est ὁ ἐν τοῖς ἐγκάτοις ἐπίπλους, omentum intestinis incumbens: ἡ ὑπὸ τὴν δορὰν σὰρξ ἡ περικαλύπτουσα τὴν κοιλίαν, καὶ ἡ ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελή. et est ex usu Dorico sumtum nomen. *der schmeerbauch über den därmen, (the fat over the intestines:)* in specie etiam, *das fette netz über den därmen, (the omentum.)* γῦπε δὲ ἧπαρ ἔκειρον δέρτρον ἔσω δύνοντες, λ, 578, vultures hepar absumebant penetrantes intra abdomen et omentum. cave autem opineris, rostrum avium vocari δέρτρον.

ΔΕ´ΡΩ, f. δερῶ. a. 1. ἔδειρα. excorio, detego, nudo; *ziehe die haut ab, decke ab, entblösse, (I flay, uncover, bare.)* fut. 2. δαρῶ. præt. a. δέδαρκα. præt. med. δέδορα. *ich schäle, (I skin.)* scribitur et δείρω. ἕλκε, τίλλε, παῖε, δεῖρε, Aristoph. Av. 364, trahe, velle, percute, excoria. βοῦν ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, bovem cultro jugularunt, et excoriarunt, Α, 459. Β, 422. μ, 359. βοῦν δέρον, pro ἔδερον, Η, 316. sic et τ, 421. βοῦς πρόσθε πυρῆς ἔδερον, Ψ, 167, boves ad rogum excoriabant. ὄϊν ἔσφαξεν, ἔπαρει δ' ἔδερον, Ω, 622, ovem. δύο βοῦς δέρον, θ, 61. δῶκε δέ μοι δείρας ἀσκὸν βοὸς, κ, 19, dedit mihi Æolus utrem, postquam excoriarat bovem, et ex ejus corio fecisset utrem. et 533, μῆλα δείραντας, eos postquam excoriaverint oves. sic et λ, 46. δέρειν ἀσκὸν dicitur proverbialiter de opera durissima: detrahere outem corpori humano, Aristoph. Nub. 441, detrahere cutem, et ex ea utrem facere. δέρω ergo proprie notat, nudo, *ich zerre ab, (I pull off the covering.)* idem dicitur δαίρω, et de sermone aperto et dilucido quoque ponitur: hinc apud Aristoph. Ran. 1137, ἀναδαίρετον, exponite ambo verbis luculentis.

δέσμα, ατος. τό. (Δέω) idem quod ὁ δεσμὸς et quidem attice. sic ὁ ξυσμὸς, et attice τὸ ξύσμα, ἀσπασμὸς τὸ ἄσπασμα, ἴχμος, ὁ, τὸ ἴχμα. τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, ubi de κόσμῳ γυναικείῳ posita vox, Χ, 468, et quidem ut genus, cujus species sequuntur 469. sunt ergo ibi δέσματα, capitis ornamenta, *hauptschmuck, (ornaments of the head.)* οὐδ' εἴπερ σιδήρεα δέσματα ἔχῃ, sc. αὐτὸν, etiam si ferrea vincula eum retinerent, α, 204, ubi ponitur ἐπὶ δεσμοῦ βιαίου. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέεν δέσματα, Vulcanus capturus Martem, θ, 278. dicitur idem et τὸ δέμα.

δεσμός, οῦ. ὁ. (Δέω) vinculum, *ein band, (a bond.)* dicitur et ἡ δέσμη, et τὸ δεσμόν. sic et ὁ ζυγὸς et τὸ ζυγὸν, λύχνος et λύχνον, ἡ κέλευθος τὸ κέλευθον. nodus insolubilis dicebatur δεσμὸς ἀνεπιβούλευτος Κίρκης, *den niemand sonst lösen kann als der die kunst verstehet, (which none can loose but he who knows the way:)* quia Circe talem docuerat facere Ulyssem, θ, 447, 448. αὐτὸν ὑπελύσαο δεσμῶν, exsolvisti eum vinculis, Α, 401. δῆσαν αὐτὸν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ, Ε, 386. et 391, χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. ἵππος δεσμὸν ἀπορρήξας, Ζ, 507, ubi sermo est de equo ad præsepe alligato, qui rupto capistro fugit: *da es die halfter zerrissen, (having broken the traces.)* sic et Ο, 264. ἐμὲ δήσαντες νηλέϊ δεσμῷ, Κ, 443. κόπτε δὲ δεσμοὺς, Σ, 379, qui δεσμοὶ χρησιμεύειν ἔμελλον εἰς τὸ δι' αὐτῶν καταπεῖραι τὰ ὦτα, coll. 378. nam sermo ibi est de Vulcano, faciente τρίποδας, quibus adhuc deerant οὔατα, quæ debebant aptari. ergo hi δεσμοὶ, quibus τὰ οὔατα debebant alligari, sunt vel clavi, *nägel, (nails,)* vel tortuosi clavi, *schrauben, (screws,)* vel et circuli, *reifen, (rings.)* περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἵηλα χρύσεον, ἄρρηκτον, inquit Jupiter ad Junonem, Ο, 20. κόπτε δὲ δεσμοὺς ἀρρήκτους, ἀλύτους, θ, 274, ubi Vulcanus capere vult Martem, una cum Venere, his vinculis. et ubi ambo lectum conscenderunt, ἀμφὶ δεσμοὶ τεχνήεντες ἔχυντο, οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, 296, s. ergo hi δεσμοὶ fuere species nostrorum *fang eisen, (steel-traps,)* modo non letaliter, sed subtiliori vi. et 317, ἀλλά

σφεῖς δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, detinebit eos. et 336, ἐν δεσμοῖσι θέλοις κρατεροῖσι πιεσθεὶς εὕδειν παρὰ Ἀφροδίτῃ. et 340, δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν. et 353, εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας, effugiens. et 359, δεσμὸν ἀνίει Ἥφαιστος, remittebat. et 360, ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν (pro ἐξελύθησαν) κρατεροῦ. ergo δεσμὸς dicitur omne id quod impedit et moratur ulterius progredi aut moveri. ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι νῆες, ν, 100. ἀλλά με δεσμῷ δήσατε ἐν ἀργαλέῳ, ὄφρα ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω, ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, μ, 160. et 200, ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν. δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, ο, 232. ὁ δὲ ὀϊσάμενος καταδήσῃ δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ο, 443. πόδας καὶ χεῖρας συνέδειον θυμαλγέϊ δεσμῷ, χ, 189. et 200, αὖθι λέλειπτο ταθεὶς ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ. ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ ῥηϊδίως, ξ, 348. *löseten mir den knoten auf, damit meine bande zugeschürzet wahren, (untied the knot, so that my bonds were loosened.)* θύρας κληῖσαι κληῗδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλαι, pro ἐπιῆλαι, injicere, φ, 241, collato 46. et vide ἱμάς. sic et θ, 448, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον, pro ἐπίηλον, collato 447. nam antiquum erat, κατασφαλίζεσθαι δεσμοῖς, vinculis et loris firmare et custodire januas et opercula cistarum: nam ἡ κλεὶς, significatu recentiorum, est εὕρημα Λακώνων. δεσμοί τ' ἀργαλέοι, λ, 292. σὲ ἐνδεόντων πλεόνεσσι ἐν δεσμοῖς, *sollen dich mit noch mehrern banden anbinden, (shall confine thee with many bonds.)* μ, 54. et 164, πλεόνεσσιν ἐν δεσμοῖς πιέζειν. et 196, πλείοσι μ' ἐν δεσμοῖσι δέον. cæterum Attici amant in plurali neutrum, τὰ δεσμά.

δέσποινα, ης. ἡ. (Δέω) domina, hera. sive respectu servorum et ancillarum, sive qua conjux herilis. τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, γ, 403, nam ἄλοχος in genere est, concubina; ergo per additum determinatur: et λέχος est lectus ipse, εὐνὴ vero congressus maritalis, et πόρσυνε, præbebat ei utrumque paratum. δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεαι ἐν μεγάροισιν Ἀρήτην, η, 53, reginam. et 347, πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, regali conjugi suo. νόσφιν δεσποίνης, sine hera sua, ejusque ope, ξ, 9. et 127, ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν, inquit Eumæus de hera sua Penelope. et 451, νόσφιν. ἐκ δὲ δεσποίνης, ο, 373, ab hera. et 376, ἀντία δεσποίνης φάσθαι. δέσποινα κοτεσσαμένη, τ, 83. δεσποίνῃ ἐρέουσα, ψ, 2.

δεταὶ, ῶν. αἱ. (Δέω) sunt συνδεδεμέναι φρυγανίδες, *reissgebunde, (faggots;)* δεσμοὶ δᾳδων, *bünde kienholz, (bundles of split wood.)* αἳ ῥᾳδίως ἐξαπτόμεναι, καὶ ἐπιρριπτόμεναι, φοβοῦσι τὸν λέοντα. λαμπάδες ἐκ δᾳδων, faces, *stücken kien deren man ein bund voll bey sich hat, und ein stück nach dem andern gebrauchet, (split wood, of which a bundle is kept, and one piece lighted after another.)* καιόμεναί τε δεταὶ, Λ, 553. Ρ, 663. δετὸς, ή, όν, ligatus, colligatus.

δεῦρο, (Θέω) adverb. vocantis hortantisque: sæpe et *locum* simpliciter designans. huc, age, *hieher, wolan, (this way, come on.)* χἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, Eurip. Phœn. 273; oculus diligenter est circumvertendus et illuc et huc. ubi vides vim voculæ localem. commode refertur ad θέω, quod et olim θεύω fuit, ut ex futuro apparet: et ρ inest ex particula ρα, ἄρα, igitur, tamen: ut vi etymi notet, θεῦε ἄρα, propera tamen, veni igitur; quod deinde per usum immutatum paululum. τεῦνεκα νῦν δεῦρο παρέστης; hujus rei causa nunc huc accessisti? Γ, 405. οὐ Τρώων ἕνεκα δεῦρο ἤλυθον, huc veni, Α, 153. οὗ ἕνεκα δεῦρο ἱκόμεσθα, Β, 138. ὁπότε δεῦρο υἱέϊ σῷ ἑπόμην, Γ, 173, filium tuum huc sequerer. ἤγαγε, Ζ, 426. ἐλθὼν, Ε, 640, huc proficiscens. sic, ἐλθοῦσαν, Σ, 135. ἕποντο, Γ, 240. et 205, ἤλυθε. κιὼν, Κ, 406. μολοῦσαι, Ο, 720. ὁρόωντες, huc adspicientes, Ρ, 637. ἀφικάνεις; Ξ, 43. et cum imperativo: δεῦρο ἴθι, huc i, propera igitur et i, Γ, 130, 390. et sic proprie hoc adverbium ponitur. δεῦρο ἴτω, Η, 75, age prodeat huc. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμὲ ἵστασο, Λ, 314, sed age huc, mi care, apud me adsiste. εἶδ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφὲς, eja age huc, O illustrissime, Ρ, 685, huc, sc. veni propere. αὐτὸν δεῦρο κάλεσον, Δ, 193. Ο, 54. δεῦρο ἐλθοῦσα ἵζου πάροιθε (juxta) ἐμοῦ, Γ, 162. δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, veni, ad vigiles descendamus, Κ, 97. ἀλλ' ἄγε, τεύχεα λαβὼν δεῦρο ἴθι, Ν, 235, armis captis huc veni. σοῦ εἵνεκα δεῦρο τόδε ἱκάνω, Ξ, 309, coll. 298, ut δεῦρο et τόδε sint idem. postea tamen et hoc adverbium cum articulo poni solitum est. ἦλθον δεῦρο, Ο, 175. δεῦρο σπεύσομεν, Ρ, 120. et 179, παρ' ἐμὲ ἵστασο. σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης, Χ, 12, tu huc divertisti. et 254, ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα, age propere. ἐρύσας, huc trahens, Ψ, 21. et 94, εἰλήλουθας. et 485, δεῦρο νῦν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος. et 581, ἄγε δεῦρο, διοτρεφὲς, huc. τοῦ σε εἵνεκα δεῦρο ἐκάλεσα, Ω, 106. μολόντες, γ, 44. et 61, ἱκόμεσθα. et 425, κελέσθω ἐλθεῖν. ἱκόμεθα, δ, 34. et 312, ἤγαγε. et 351, μεμαῶτα νέεσθαι, huc redire cupientem. et 384, πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων, venire solet huc senex aliquis: nisi malis exponere, versatur hic. Sed prius præstat. et 736, μοὶ, δεῦρο κιούσῃ. et 810, ἤλυθες. ἐλθέμεν, ε, 99. et 111, δεῦρο ἐπέλασε τὸν, eum huc appulit. sic et 134. δεῦρο ἄγε, καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων, huc age, etiam tu, hospes venerabilis, periculum fac tui in certaminibus, θ, 145, ut igitur δεῦρο et ἄγε sint sæpe synonyma. sic et 205. πειρηθήτω, *komm an, er versuche es, (well, let him try.)* et 292, δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν. et 424, γύναι, φέρε χηλόν. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, Ὀδυσεῦ, ι, 517. τοὺς λυσόμενος δεῦρο ἔρχεαι; κ, 284, huc vadis? ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, λ, 560, huc: possit tamen et esse, hic, sc. morare paululum. δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, Ὀδυσεῦ, νῆα κατάστησον, μ, 184. ἱκόμην, ν, 303. εἴσεται, ibit huc, ο, 213. et 427, ἀγαγόντες, νέεσθαι, π, 132. et 233, ἱκόμην. et 424, ἵκετο πατὴρ τεός. et 467, πάλιν δεῦρο ἀπονέεσθαι, retro huc redire. κιόντι μοὶ, ρ, 53. et 372, εἰ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν, ei huc dux fuit. et 444, νῦν δεῦρο τόδε ἵκω, nunc huc advenio, ubi τόδε idem est ac δεῦρο. sic et 524, ἵκετο. et 529, ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, i, voca huc

eum. *ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμὲ ἵστασο*, χ, 233. et 395, *δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῦ*, huc sane move te ocyus, anus. *νηῦς, ἥ σε ἤγαγε δεῦρο*, ω, 298. et 306, *ἐλθεῖν*. et 334, *μολὼν*, huc profectus. et 404, *νοστήσαντά σε δεῦρο*, reversum te huc. apparet ergo, qua notione vox in poëta, accuratissimo vocum indice, ponatur. apud alios etiam de tempore ponitur, sicut apud nos, *bisher, (hitherto.)* Attici dixere *δευρί*.

δεύτατος, *άτη, ατον*. (Δέω) novissimus, infimus. *ὁ πάντων ὕστατος. αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, ἕλκος ἔχων*, postremus ibat, T, 51. *ὃς (οὗτος) γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν*, novissimus ex aliis rediit, postremus, *als der lezte unter allen, (the last of all.)* α, 286. *τοῦτο ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος*, ψ, 342, postremum verbum, ante quam obdormiret dulci somno.

δεῦτε, (Θέω) adverbium idem ac *δεῦρο*, sed ad plures: quasi *θεύετε*, currite, properate. *δεῦτ' ἄγετε*, H, 350. *δεῦτε φίλοι, καί μοι οἴῳ ἀμύνατε*, huc amici properate, et mihi soli destituto opitulamini, N, 481. *δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε*, Ξ, 128. *δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον*, X, 450. *δεῦτε φίλοι, ἤϊα φερώμεθα*, β, 410. sic et ϑ, 133, *τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα*. ut ergo hæc sit exhortandi vox, proxime a *θέω* et *θεύω* deducta. nam ϑ et δ facile permutantur.

δεύτερος, *έρα, ερον*. (Δέω) qui secundas fert partes, inferior, qui non est primus dignitate aut tempore, cui desunt primæ partes. deinde in genere, alter. est enim comparativus, pro *δευότερος* factus a *δεύω*, i. e. *ἐλλείπω*, deest mihi quid. et superlativus, *δεύτατος, ὁ ἐλλιπέστατος*. proprie ergo dicitur de iis, qui in certamine secundas ferunt partes, in opposito ad *πρῶτος*: deinde et de numero in genere abhibitum. nam, qui ab *ὁ ἕτερος*, inserto υ, et præfixo δ, dictum putant; ambages nimis amant. *ἵνα μή τις φθαίη, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ*, K, 368, ne quis eum præveniret, ipse vero posterior veniret. *τρίποδα τῷ πρώτῳ, ἀτὰρ τῷ δευτέρῳ ἵππον, ἔθηκεν*, in certamine, Ψ, 265. et 498, *οἳ δευτέροι, οἵ τε πάροιθεν*, qui nam posteriores sint, et qui priores, in certamine. et 750, *δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε*, in opposito ad *ἐλαφρότερον* cursu. de ordine temporis est, Ψ, 46, *οὔ με ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξεται ἄχος κραδίην*, non amplius altera vice sic veniet mihi in cor dolor. et 248, *ἐμεῖο δεύτεροι*, mihi superstites. ubi ergo *ἐπὶ ὑστεροχρονίας* posita vox. sic et A, 513, *ἤρετο δεύτερον αὖθις*, rogabat altera vice iterum. *δεύτερον αὖτε Ὀδυσῆα ἰδὼν*, secundum deinde Ulyssem conspicatus, Γ, 191, quanquam ibi et ad *ἐρέεινε*, interrogabat, possit trahi, *zweytens hierauf, (next.)* et 332, *δεύτερον αὖ θώρηκα*, coll. 330, *πρῶτα κνημῖδας*, primum ocreas, deinde postea thoracem. et 349, *ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο Διομήδης*, E, 855, coll. 851, *πρόσθεν*. nam in pugna duorum, unus prior intentat vulnus, deinde et alter. *δεύτερον αὖ*, altera vice deinde, Z, 184, coll. 179, *πρῶτον μὲν*, primo quidem. *δεύτερος αὖτε Αἴας*, H, 248, *hierauf er als der andre, (then he who was next.)* *δεύτερος αὖτε ἠρᾶτο*, alter ordine precabatur, K, 283, coll. 277, seqq. *δεύτερον αὖ θώρηκα, zweitens hierauf den harnisch, (and next his armour,)* Δ, 19, coll. 17. sic et Π, 133, coll. 131. et 467, *δεύτερος ὁρμηθείς*: in pugna inter duos: coll. 479, ubi pro *δεύτερος* eodem sensu est *ὕστερος*. et 402. *ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ*, P, 45. *δεύτερον αὖ, θώρηκα*, T, 371, coll. 369. *δεύτερος αὖτε Ἀχιλλεὺς προΐει ἔγχος*, Υ, 273, in pugna duorum. sic et Φ, 169, 596. *μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι*, sero veniret, X, 207. *δῶμεν αὐτῷ ἀέθλιον, δεύτερα*, Ψ, 538, attice pro *δεύτερον*, altero loco, secundum post primum. et 729, *δεύτερος αὖτε ἀνάειρε Ὀδυσσεὺς*, in certamine luctæ. et 841, *δεύτερος αὖτε ἀφίηκε, τὸν σόλον*, discum. *καί με ᾔτεε δεύτερον*, poposcit me altera vice, sc. poculum vini, ι, 354. *οὐ γάρ σε ὑποστρέψεσθαι ὀΐω δεύτερον ἐς μέγαρον Ὀδυσῆος*, σ, 24, non enim te reversurum puto posthac in domum Ulyssis. *ἐνένιπτεν αὐτὸν* (increpavit eum) *δεύτερον αὖτις*, altera vice rursus, τ, 65. *αὐτοῖς προσεφώνεε δεύτερον αὖτις*, χ, 69.

δεύω, pro *δέω*. fut. *δευήσω*. (Δέω) absum, egeo. *ich bedarf, (I need.)* *τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι*, et paululum abfuit, quin attingeret conjectum saxum extremam partem gubernaculi, ι, 483, 540. *es bedurfte nur ein weniges, an das äussere theil des steuerruders zu reichen, (it wanted but a little to reach the extremity of the rudder.)* media forma autem est frequentissima, eodem sensu; et construitur plerumque cum genitivo rei. *οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης*, A, 468, 602, neque sane appetitui deerat quid in hoc æqualiter omnibus præbito convivio. sic et B, 431. H, 320. Ψ, 56. π, 479. π, 425. *οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, λοιβῆς τε κνίσσης τε*, inquit Jupiter, Δ, 48. Ω, 69, ubi *βωμὸς* dicitur non caruisse convivio æquali inter convivas, i. e. sacrificio, ex quo fiebat convivium. nam ad aram, incensis sacris, iisque confectis, epulabantur de reliqua majore parte carnium. *οὐδέ τι λαοὶ δεύοντο ἡγεμόνος*, neque tamen copiæ erant sine duce, B, 709. *οὔποθι ἔλπομαι Ἀχαιοὺς δεύεθαι πολέμοιο*, N, 310, spero nullibi Græcis defuturam pugnam; non existimo, eos usquam *ἀπολεμήτους* fore, *sie sollen kampfs genug bekommen, (they shall have fighting enough.)* *μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο* (trisyllabum in metro) in pugna igitur multum tibi deest, P, 142, *dir fehlet doch viel am guten fechten, bist kein guter soldate, (thou makest a poor figure in battle; thou art not a good soldier.)* *οὐδέ τι φημὶ ἀλκῆς δευήσεσθαι (ἡμᾶς), ὅση δύναμίς γε πάρεστι*, N, 786, non sane puto fortitudinem defuturam nobis, quantum quidem vires patiuntur. *οὐδὲ ἵππω δευέσθην σημάντορος*, non desiderabant rectorem, Θ, 127, *waren nicht lange ohne regierer, (were not long without a governor.)* *ἄρνας, θυμοῦ δευομένους*, agnos, vita privatos, Γ, 294, vita egentes. sic, *τὸν, θυμοῦ δευομένον*, Υ, 471. et sane *θαυμασίως* (admira-

biliter) dixit τὸ θανεῖν, δεύεσθαι ψυχῆς. πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο (ionice pro δεύοιντο, egerent) οἰνοχόοιο, ministratore vini, B, 128. ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς, E, 202, ne forte egerent (hac in expeditione bellica) pabulo. et μοὶ additum, designat amorem et curam equorum. ἄλλα τι πάντα δεύεαι Ἀργείων, Ψ, 484, ubi verbum sine casu positum: nam ἄλλα pendet ab omisso κατὰ, quod attinet omnia alia; et genitivus quoque ab omissa aliqua præpositione, estque pro, ἐν Ἀργείοις: et in omnibus aliis rebus egens es inter Græcos principes, *du bist überall ein mangelvoller mann, (thou art deficient in every respect,)* τάτε ἐν ἔργοις τάτε ἐν λόγοις. deberet esse, δευόμενε, sicut præcedunt vocativi: sed in affectu constructio turbatur. simul respicitur ὄψις καὶ γένος, quibus hic minor Ajax erat inferior aliis. et id regeritur ad σκῶμμα Ajacis, ἀμείνονες ἄλλοι, 479. conf. πάντα. inter hos *alios* tu certe non es, quippe cui ubique deest aliquid. sic sine casu positum est verbum hoc, A, 134, ἐμὲ δὲ αὔτως ἧσθαι δευόμενον, me sic sedere, privatum omni honoris præmio: *dass ich bey meiner beraubung soll so stille sitzen, (that I should put up quietly with the robbery.)* μηδέ τι θυμῷ δευέσθω, T, 122, neque forte in animo egeat; ubi quoque casus rei omissus. δευόμενος δὲ ἄνεισι παῖς ἐς πατρὸς ἑταίρους, Ψ, 492, egens puer vadit ad sodales patris. ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος δεύῃ, α, 254, multum certe eges absente eo; et est secunda sing. præs. med. in forma Attica, pro δεύεσαι. *du bedarfst seiner gewiss gar sehr, vermissest in gar sehr, (thou certainly needest him much, art much in want of him.)* οὔτι αὐτὴ δεύεται νόου ἐσθλοῦ, non deest ei prudentia, η, 73, οὐ δεῖται φρονήσεως, *es fehlet ihr nicht am guten verstande, (she wants not prudence,)* περίφρων ἐστί: et quidem etiam ipsa, sicut et conjux ejus. οὐδέ τι ἥβης δεύεται, Θ, 137, non destituitur vigore ætatis. οὔτε ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τινὸς ἄλλου, ζ, 192. ξ, 510. quæ promtitudo donandi miseris, in orbe antiquo mos fuit, non lex. οὐδέ τι φημὶ ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι, ψ, 127, 128. πόσιν, maritum, οὔ τινος δευόμενον, οὔτε φρένας, οὐδέ τι εἶδος, δ, 264.

δέφω, f. ψω. (Ἕπω) mollio, subigo, μαλάσσω, κατεργάζομαι. et maxime de coriis ponitur. Æolicum et Doricum futurum est δεψῶ. notat deinde et, pelle nudo, vel tracto pellem. est cum ἕψειν ejusdem originis.

δέχαται, δέχθαι, vide sequens.

δέχομαι, f. δέξομαι. aor, 1. ἐδεξάμην. (Δέκω) accipio datum, excipio manibus. observo, exspecto. excipio etiam hostiliter. τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε, A, 20, recipite solutionis pretium. μή τις νῦν κτήματα δεχέσθω, ne quis accipiat, H, 400. τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, Ψ, 647, hoc autem ego lubens accipio. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ, T, 290, ubi videtur passive positum verbum: ut a me recipitur malum ex malo alio semper, *wie wird von mir ein übel über das andere empfangen, (how one misfortune after another is suffered by me.)* nisi potius μοὶ ibi ob metrum positum pro μὲ, ut excipit me malum aliud ex alio: et id præstat, ut sensus sit, malum aliud ex alio excipit se, mihi in damnum, συνεχῆ μοὶ καὶ ἀλλεπάλληλα τὰ κακά. δῶρα δέχεσθαι, dona accipere, Ω, 434, *anzunehmen, (to accept.)* ξείνους ἀποπέμπειν ἠδὲ δέχεσθαι, hospites dimittere et accipere, τ, 316. δεχώμεθα μῦθον καί περ χαλεπὸν ἐόντα, υ, 271, feramus hoc verbum quantumvis molestum. πρὶν δέ κε οὔτι δεχοίμην, ξ, 155, ante autem sane nihil accepturus sim. οὔτι μάχης ἐκνοστήσαντί σοι δέξεται Ἀνδρομάχη τεύχεα, P, 208, excipiet tibi arma, i. e. a te, quando te exuentem arma juvat, tibique amice ministrat. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, Σ, 115. X, 365, excipiam mortem. οὐδέ με νοστήσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων Πηλεὺς, Σ, 331. ἄποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι, nolui recipere, A, 112. et 446, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων παῖδα φίλην, recepit gaudens filiam suam. et 596, παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον, accepit manu poculum filii, datum et porrectum a filio. ἄξια δέξαι ἄποινα, A, 131, digna accipe præmia liberationis, vel et, exspecta, *erwarte, (expect.)* sic et Z, 46. δέξατό οἱ σκῆπτρον, B, 186, i. e. αὐτοῦ: et innuit simul commodum Agamemnoni curandum per illud sceptrum. οὐ ζώοντι μάχης ἐκνοστήσαντι δέξατο, E, 158, non vivos ex pugna redeuntes excepit, *empfieng sie nicht wieder, (did not welcome them again.)* ποινὴν φόνου ἐδέξατο, satisfactionem pecuniariam pro cæde facta accepit, *hat angenommen, (accepted,)* I, 629. et 632, αὐτοῦ ποινὴν δεξαμένου, ejus, qui satisfactionem accepit. παῖδα κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ, filium excepit sinu, Z, 483. οὐκ αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα, non recepit redeuntem, non amplexus est, Σ, 238. αὐτῷ ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων, Ψ, 565, 624, 797. κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο, Ω, 305, poculum a conjuge sua porrectum accepit. νῦν ἡνία δέξαι, nunc cape habenas, E, 227. P, 480. ἄγε δὴ, τόδε δέξαι ἐμοῦ πάρα (pro παρ' ἐμοῦ, a me) καλὸν ἄλεισον, hoc pulcrum poculum accipe, Ω, 429, mercedis loco. et 137, νεκροῦ δέξαι ἄποινα, recipe pretia liberationis pro mortuo corpore. sic et 555. δεξάμενος, παῦρα διαδασάσκετο, recipiens prædam, pauca dividebat, I, 333. οἵ με ἔτρεφον, δεξάμενοι Ῥείης, Ξ, 202, qui me aluerunt, accipientes me a Rhea. ex quo loco apparet, Jovem ætate plurimum præcessisse Junonem; utpote puellam quo tempore Jupiter Saturnum regno dejecit. sed sub hac fabula latet ingens veritas: nam Κρόνος est illud, antequam tempus cum creato mundo inciperet esse: Ζεὺς vero est supremus Deus h. l. qui tempus, i. e. seriem rerum successivarum, creavit. δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε, τανύουσι, recipientes, P, 391. ἔνθα μὲ δεξάμενος ἐν δώμασιν Πηλεὺς ἔτρεφε, Ψ, 89. ὁ δ' ἐδέξατο, τὸ σκύφος, ille, sc. Ulysses, accepit poculum, ξ, 113, ubi simul notat, δεξιούμενος κατὰ τὸν τοῦ προπίνειν λόγον, data dextera recepit. ἐδέξατο ἔγχος, α, 121, sumsit ab eo has-

tam, *nahm den spies ihm ab, (took the spear from him,)* amice. Ἰνὼ δέξατο χειρὶ, suscepit manibus, ε, 462. ὁ δ' ἐδέξατο, τὸ κρέας, θ, 483, *nahm es an, und in seine hand, (took it in his hand.)* hinc intellige simpliciter locum paullo ante ex ξ, citatum. ἡ δ' εὖ δεξαμένη, ξ, 128, illa bene excipiens eum. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων, τὸν πέπλον, ο, 130. et 132, δεξάμενος, accipiens, manu tractans, et 282, οἱ ἐδέξατο ἔγχος, i. e. αὐτῷ, pro αὐτοῦ, *nahm ihm den spies ab, (took the spear from him,)* amice, τὸ τοῦ ξείνου ἔγχος. sic et π, 40. nam hospiti advenienti demebatur hasta et reponebatur honoris causa. ἀμφοτέρῃσιν (χερσιν) ἐδέξατο, ρ, 356. τόξον δ' ἀκούσας Εὔμαιος ἐδέξατο, φ, 82, *nahm den bogen, (took the bow.)* αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ, ω, 175. ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο, λ, 326, accepit aurum pro marito, ut eum morti proderet: ἐδωροδοκήθη κατὰ vel ἀντὶ τοῦ ἀνδρός. cæterum est eadem phrasis, qualis supra ex I adfuit. δῶρα δέξασθαι, σ, 286, dona accipe: nam ibi infin. pro imperat. pro δέξαι. δεξάμενοι δὲ παῖδες, θ, 419, recipientes, in manus suas sumentes. πομπῆες δεξάμενοι, deductores accipientes ista, *in empfang nehmende, (receiving,)* ν, 72. δεξάμενος δέ με κεῖνος, excipiens me ille, ρ, 110. δεξαμένη χείρεσσιν, sc. infantem nutrix, τ, 355. præteriti passivi forma notat deponentialiter. ἀγροτέροις σύεσσιν ἐοικότες, οἵ ἐν ὄρεσσιν ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα, apris, qui hominum et canum excipiunt fortiter tumultum venientem, M, 147, ubi δέχαται pro δέδεχνται, et pro δεδεγμένοι εἰσί. χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, aurum ab Alexandro accipiens, Λ, 124, unde est ἡ δωροδοκία composita, acceptio donorum, *die geschenkenehmung, (the accepting of gifts.)* ὃν πέτρης ἐκβαίνοντα, δεδεγμένος ἐν προδοκῆσι, excipiens eum hostiliter in insidiis, Δ, 107, ubi sermo de venatore, *der sich wo angestellet, und ein kommend wild empfängt mit dem geschosse oder jagdspiesse, (who lies in wait, and receives the game with an arrow or a spear,)* ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖται, hæc præmia posita sunt exspectantia equites, Ψ, 173, quæ manent præstantes aurigas: ubi præmia quasi ἔμψυχα dicuntur excipere velle τοὺς ἱππέας, i. e. ταῦτα αὐτοὺς ἐκδέχονται, exspectant eos. τὸνδ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὀξέϊ δουρὶ, O, 745, excipiens eum hasta: et est vocabulum venatorium: unde ἡ προδοκὴ est τόπος, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οὕτω δέξασθαι ἢ ἄνδρα ἢ θηρίον, ut paullo ante ex Δ vidimus. τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω, Θ, 296, excipiens viros arcu interficio: et inest faceta acerbitas vel ironia, quasi amici excipiuntur data dextra. δεδεγμένος, εἰσόκεν ἔλθῃς, exspectans donec venias, K, 62, ubi exspectationem amicam notat. ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα, A, 23, splendida accipere pretia solutionis; pro δεδέχθαι, per syncopen Æolicam: nam Iones non abjicere solent augmentum cum reduplicatione primæ consonæ: ergo hoc est Æolicum. possit tamen hoc δέχθαι per syncopen esse pro δέχεσθαι. τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι (fut. 3. formæ passivæ, notans deponentialiter) ὀξέϊ δουρὶ, E, 238, hunc ego irruentem statim excepturus sum hasta acuta. et 228, ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο, vel tu hunc excipe pugnando; ἀντίστηθι, *nimm ihn auf dich, (take, engage.)* et est imperativus præt. pass. ἀλλὰ κατὰ πληθὺν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο, sc. αὐτὸν, Υ, 377, excipe eum hostiliter tu inter turbam stans. sed X, 340, σὺ μὲν χρυσὸν δέδεξο, accipe aurum: ubi nihil hostile inest significatui. πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτο Ἀχιλῆα, I, 224, dextra sua prehendit dextram Achillis, ut solebant propinantes; ἐδεξιοῦτο: et est plusquamp. pass. deponentialiter, pro ἐδέδεκτο, abjecta ἐ, et producto δε in δει, ionice. et 667, τοὺς μὲν ἄρα κυπέλλοις δειδέχατο ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν, salutabant poculis, et propinabant illis, prehensis dextris: et est pro ἐδέδεχντο. sic et Δ, 4, τοὶ δὲ χρυσείοις δεπάεσσι δειδέχατ' ἀλλήλους. notat ergo τὴν πρόποσιν: προπίνουσιν ἀλλήλοις οἱ ἀλλήλους δεπάεσσιν δεξιούμενοι. *beym zutrinken gaben sie sich vorher die rechten hande, (previously to drinking, they gave each other the right hand.)* qui mos et apud Romanos viguit. sed X, 435, οἵ σε θεὸν ὣς δειδέχατο, ubi simpliciter est, qui te velut deum aliquem excipiebant, tuæque dextræ et fidei se commendabant. οἵ μιν θεὸν ὣς εἰσορόωντες, δειδέχαται μύθοισι, qui eam veluti deam aliquam intuentes, excipiunt et salutant verbis, η, 72, præt. perf. pro δέδεχνται, et notat εὐφημεῖν καὶ εὐλογεῖν, excipiunt lætis acclamationibus.

δεψέω, f. ήσω. (Ἕπω) mollio, subigo. idem ac δέφω. et factum est novum verbum ex futuro τοῦ δέφω. de coriariis maxime ponitur, *ein fell oder haut gar machen, (to make a hide or skin soft,)* sicut a coquo cibus coquitur. hinc est ὁ βυρσοδέψης, ου, qui coria præparat et subigit. idem dicitur quoque ὁ σκυλάδεψος, ου, a τὸ σκύλον, i. e. δέρμα. et ab hoc σκύλον derivari solet σκολύπτειν, quod ἐπὶ περιτομῆς ponitur, unde τὸ αἰδοῖον dicitur ἀπεσκολύφθαι, et ὁ ἀπεσκολυμμένος, ὁ τοῦτο παθών. κηρὸν δεψήσας, μ, 48, ceram subigens et molliens manibus, coll. 174, seqq.

ΔΕ΄Ω, f. δήσω et δέσω. a. 1. ἔδησα. p. a. δέδεκα. p. p. δέδεμαι. vincio, ligo, facio stare et consistere ne progredi possit: *binde, fessele, stopfe, mache stehend, halte zurück, (I bind, fetter, stop, detain.)* οὐδὲ ἔδησαν αὐτὸν, A, 406, coll. 399. ὃν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, B, 231, nam captivis statim constringebantur manus. παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν (τὸν Ἄρηα) κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ, pro ἐνέδησαν δεσμῷ, E, 386. et 730, ἐπὶ ἄκρῳ δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, pro ἐπέδησε. ἐμὲ δήσαντες δεσμῷ, K, 443. δῆσαν δ' (ἵππους in prœlio captos) ἱμάντεσσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος, Θ, 544, pro παρέδησαν ἅρμασιν: *banden sie neben ihren wagen an, (bound them to their chariot.)* βοῦν ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν, N, 572. ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησε θεὸς, Ξ, 73, *hat uns die hände gebunden, (has bound our hands,)* metaphorice; ut notetur potestas summa dei, et simul παντελὴς ἀπραξία. νευρὴν ἔδησα

πέζῳ, Ω, 469. *habe dran gebunden, (have bound to it.)* δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἱμᾶσι, captis juvenibus, Φ, 30, quod postea dictum est ἀπαγκωνίσαι. et 454, σοὶ μὲν ὅγε ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας δήσειν. ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, Χ, 398, pedes Hectoris occisi. ἐκ δὴ (τοῦ ἱστοῦ) πέλειαν μηρίνθῳ δῆσε ποδὸς, Ψ, 854. et 866, βάλε (feriebat, *er traf,) (hit, struck)* μήρινθον, τῇ δίδετο ὄρνις. πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς, sc. ἁμάξης, Ω, 190, pro ἐπιδῆσαι. sic et 267. et 273, τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν. ad locum Σ, 100, ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, vide alterum δέω, mox secuturum, indigeo. σειρὴν κεν περὶ ῥίον Οὐλύμποιο δησαίμην, Θ, 26, et media forma idem notat quod activa. ποσὶ ὑπαὶ ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, Κ, 22, 132, pro ὑπεδήσατο, subligavit. sic et Ξ, 186. Ω, 340. conf. compositum verbum. δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν, ligans eum loro ad malleolum pedis, Ρ, 290. Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο (ionice pro ἐδήσατο) δίφρου ὄπισθεν, Ω, 15. ἄλλα δὲ ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο, pro ἐδέοντο, colligabant, ἐδέσμουν, Σ, 553, *mit strohbanden, (with straw-bands.)* ἵπποι ἐξ ἐπιδιφριάδος ἱμᾶσι δέδεντο, ligati erant, Κ, 474, plusquamp. pass. χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο, vinctus erat, Ε, 387. ὅστις με ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου, δ, 380, quisnam deorum impedit me in itinere. sic et 469. ut notetur impedimentum invincibile in aliqua re peragenda. αὐτοὺς ὑπὸ ζυγὰ δῆσα, illos sub transtra ligavi, ι, 99. οἱ δέ με ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε, μ, 178, ligarunt me, quod attinet simul et manus et pedes. ὠτειλὴν δῆσαν ἐπισταμένως, τ, 457, vulnus ligaverunt perite, *verbanden die wunde, (bound up the wound.)* ἀλλά με δεσμῷ δήσατε ἐν ἀργαλέῳ, μ, 161, pro ἐνδήσατε, alligate me, *bindet mich feste an, (bind me fast.)* et 196, πλείοσί με ἐν δεσμοῖσι δέον, pro ἐνέδεον. πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι, quomodo te vincirem, ϑ, 351, i. e. δεσμήσαιμι, καθὰ νῦν τὸν Ἄρηα. πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, pro ἐκδήσας, κ, 96, funes alligans ad lapidem magnum. δησάντων σὲ ἐν νηΐ, attice pro δησάτωσαν, μ, 50. et 54, οἱ δέ σε δεόντων, attice pro δεέτωσαν, alliganto. δησάμενοι ὅπλα ἀνὰ νῆα, alligantes armaturas navis per navem ubi opus erat, β, 430. δησάμενοι ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ, ϑ, 57, remos. νῆες ἔντοσθεν λιμένος δέδεντο (ἐδέδεντο) πλησίαι, κ, 92. et hinc est alterum illud δέω, quod necessitate et indigentia constringere notat; de quo deinde. Sequuntur significationes aliæ.

Δέω, f. δεήσω. (Δέω) et in media forma, δέομαι, f. δεήσομαι. egeo, indigeo, opus habeo; absum, *ich entstehe einem, (I am wanted by some one.)* ἐμεῖο (ἐμοῦ) δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, Σ, 100, me vero eguit, ut essem propulsator mali; me opus fuit; ut δῆσεν sit per syncopen pro ἐδέησεν, et totum sit: ἐδέησεν ἐμοῦ τῷ Πατρόκλῳ, εἰς τὸ ἀρᾶς ἐκείνῳ ἀλκτῆρα γενέσθαι: nam hoc verbum in hoc significatu construitur quoque cum dativo personæ indigentis, et genitivo rei desideratæ. Aristarchus, optimus ille Homeri criticus, sic legit et intelligit: ἐμεῖο δὲ δῆσεν (i. e. ἐδέησεν, indiguit,) ἄρεω (dissyllabice in metro legendum, ab Attico ὁ ἄρεως, τοῦ ἄρεω, et Ἄρης, Mars, notat pugnam, ferrum, mortem cruentam) ἀλκτῆρα (ἀλεξητῆρα, sc. αὐτῷ) γενέσθαι, indiguit mei, ut essem ei defensor mortis cruentæ: defui ei in defendenda morte. et hæc expositio, sive ἀρῆς (genit. ab ἡ ἀρὰ) sive ἄρεω legas, videtur optima. nam illa altera, qua δῆσε intelligitur, ligavit, ut locutio sit elliptica, sic supplenda: ἐμοῦ τὴν πρᾶξιν ἔδησεν ὁ Ἄρης, meum effectum impedivit Mars: nimis est quæsita et monstrosa. cæterum apparet ex hoc loco, quod hoc alterum δέω etiam in futuro habere possit δήσω, et quod η alibi, solius differentiæ notandæ causa, sit insertum. πολλοῦ καὶ δέω, longe etiam absum ab eo, *es fehlet viel dran bey mir, (I am far from;)* Plato in Euthy. § 15. ed. Fisch. præterea tertia persona hujus verbi, δεῖ, impersonaliter poni solet, opus est, sequente accusativo cum infinitivo. τί δεῖ Τρώεσσι πολεμίζειν Ἀργείους; quid opus est, Græcos pugnare cum Trojanis, Ι, 337, quid alligat eos ad hoc negotium? tenet ergo hoc verbum notionem ligandi, quatenus *desiderium* colligationis, *ein vermissen des bandes, (a want, need, of binding,)* innuit. crebrius poëta, differentiæ lucidioris causa, interserit τὸ υ.

Δέω et δεύω, f. δεύσω. (Δέω) notat et, stare et crescere facio per rigationes; rigo, humecto, quæ posterior notio ex priori fluxit, ut generalis ex specialiori. *ich benetze, (I wet, water.)* impleo humore qui antea deerat; convincio humore: humidum facio. ὅτε γλάγος ἄγγεα δεύει, quando lac dulce vasa rigat et implet, inundat, Β, 471. Π, 643, et est consequens pro antecedente, multum mulgetur. αἷμα ῥέε, δεῦε (ἔδευε) δὲ γαῖαν, Ν, 655, rigavit terram. sic et Φ, 119. οἶνον χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν, Ψ, 220, in libatione. δάκρυ δ' ἔδευε παρειάς, ϑ, 522. ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν, ι, 290. εἵματα δάκρυσι δεύεσκον, ionice pro ἔδευον, η, 260, vestes rigabam lacrimis. et est poëtice per metaphoram positum verbum, quod proprie de hortulano rigante plantas, aut de pluvia rigante agros, et stare faciente sata, ponitur. Sic et passivum δεύομαι, rigor. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι, Ι, 566, rigabantur sinus lacrimis. αἵματί οἱ (αὐτῷ) δεύοντο κόμαι, Ρ, 51. et 361, αἵματι δὲ χθὼν δεύετο. δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσι, Ψ, 15, quasi largo imbre. et arenæ ibi armaque, quasi collacrimantes et ἔμψυχα per additum: ἐπόθεον, desiderabant. πτερὰ δεύεται ἅλμῃ, ε, 53. οὔτε ὄμβρῳ δεύεται, ζ, 44, neque imbre madidus fit.

δὴ, (Δέ) conjunctio vel adverbium. sane, quidem, certe, etiam nunc, nam, attamen, varie enim exprimendum est, pro contextu. *denn, doch, jedoch, wohl, gleichwohl, auch, nun, freilich, gewiss, (for, yet, however, indeed, also, now, certainly.)* est ex δὲ ortum, pro δεί. ναὶ δὴ, imo sane, Α, 286. et 573, ἦ δὴ, certe sane, *ja nun wohl, (but certainly.)* sic et 518. et 61,

εἰ δὴ, *da ja, (as indeed,)* si quidem. et 6, ἐξ οὗ δὴ, ex quo quidem. ὅτε δὴ, *als nun, (when now,)* Γ, 15, 209, 212, 216. ἀλλ' ὅτε δὴ, *aber als denn nun, (but when indeed,)* E, 438. Ω, 443. ἀλλ' ἄγε δὴ ἐρείομεν, A, 62, *aber wolan lasset uns doch nun fragen, (but come, now let us ask.)* ἄξον δὴ, *zerbrich doch, (but stop,)* Z, 306. αὐτοὺς δή περ ἔασον, *lass uns doch wenigstens, (but let us at least,)* Θ, 243. εἰ δὲ δὴ, *wenn aber doch, (but if indeed,)* M, 233. et 234, ἄρα δὴ, *ja nun wohl, (assuredly.)* ἄρα δὴ, N, 446, *gewiss doch nun wohl, (or now indeed,)* sequente τὶ, *etwa, (perhaps.)* ἦ μὲν δὴ, *freilich ja wohl, (yes indeed,)* I, 348. et 349, δὴ, *doch, (yet.)* et 375, γὰρ δή. οἷον δὴ ὑπέτρεσας, quantopere vel quantum sane nunc reformidas, P, 587, *so wie du dich ja fürchtest, (much as thou fearest.)* μὴ δὴ, ne sane, *ach doch nicht, (not indeed,)* Σ, 8, et est formula precantis, ne fiat aliquid. et 12, ἦ μάλα δὴ, *gewiss nur allzuwahr, (indeed but too true.)* φράζεσθον δὴ, *überleget doch, (but consider,)* Υ, 115, considerate tamen: ubi est hortantis. τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται, *dass trift denn nun auch alles ein, (this then will all come to pass,)* B, 330. et ibidem in primo hemistichio est θ' pro δή. sic et Ξ, 48. οὕνεκα δὴ νῦν, Γ, 403, *weil freilich nun, (because indeed now:)* cui respondet 405, τοὕνεκα δὴ νῦν, *desshalb denn nun, (for that reason now.)* ἦ δὴ, B, 337, certe sane. et 339, ποῦ δή; *wohin doch? (whither then?)* et 340, ἐν πυρὶ δὴ, *ins feuer denn, (in the fire then.)* quod istud δὴ sæpe apocopen patiatur, apparere videtur ex Π, 690, ὅτε δ' αὐτὸς, collato 693, ὅτε δή σε. poëta etiam τὸ, δὴ, sæpe præponit, quod in prosa non solet; ut: δὴ τότε, sane tunc, A, 476. E, 136, 454. Λ, 107. M, 17, et 162, δή ῥα τότε, sane igitur tunc. δὴ τότε γὲ, N, 441. et 719, δή ῥα τόθ'. Ξ, 389. P, 410, γέ. Υ, 411. Ψ, 722, δὴ τότε, præcedente 721, ἀλλ' ὅτε δή ῥα, *aber als denn nun, (but when now.)* δή ῥα τόθ', Ω, 457. δὴ τότε, α, 424. δή ῥα τότε, ζ, 238. θ, 474, 486. ι, 169, 193. δὴ τότε γὲ, ν, 92. εἰ μὲν δή ποτε, *wenn du nur jemals, (if that but ever.)* Ξ, 234, sequente ἠδὲ, ἀπόδοσιν faciente, *so gehorche mir auch jezt, (obey me therefore now.)* καὶ γὰρ δή ποτε, Π, 810, *denn er hat ja wohl schon ehemals, (for he has already formerly.)* sic, αἲ γὰρ δή ποτε, τ, 22, *O wenn du denn doch einmal, (O that thou once.)* δὴ γὰρ, sane enim, *denn ja wohl, (for indeed,)* Λ, 314. N, 122, 517. O, 400, 488. P, 546, 625. π, 280. σὸν δή τοι κλέος ἔσται, tua certe sane fama erit, H, 458. ὅς δή τοι εἶδος ἔην κακὸς, qui certe sane forma erat malus, K, 316. οὕτω γὰρ δή τοι φέρω τόνδε μῦθον αὐτῷ, O, 201, *bringe ich denn doch wohl so, (for so indeed I bring.)* αἳ δή τοι, quæ certe sane, Ω, 731. οἳ δή τοι, θ, 102. ὅς δή τοι, υ, 289. nam hoc τοὶ quoque est particula affirmativa. θαρσήσας δή 'πειτα, Υ, 338, nam sic scribunt accuratiores: pro quo alii minus diligentes scribunt δ' ἔπειτα, *alsdenn hierauf, (then hereupon.)* δή που, sane aliquo loco, α, 161, *nun etwa wo, (indeed somewhere.)* sed apud recentiores affirmant hæ duæ voculæ; et δήπουθεν est illis pro δηλαδὴ, scilicet, πάντως, ἀμέλει, certe. Sed δῆθεν est διστατμοῦ ἐπίῤῥημα, particula dubitandi, fortasse, *vielleicht, (perhaps.)* confer jam, si lubet: A, 40, 92, 394, 432, 493, 514. B, 134, 135, 284, 301, 436. Γ, 52, 150. E, 14, 718, 780, 898. Z, 52, 98, 255, 388, 476, 518. H, 226, 273, 281. Θ, 30, 34, 102. Λ, 138, 142, 824. M, 256, 79. N, 776, 737. Ξ, 112, 433. O, 46, 49, 53, 91, 437, 707. Π, 23, 424, 511; 763, 786. Σ, 74, 75, 95, 115, 120, 128, 153, 362, 364, 429, 434, 549. T, 85, 342, 401, Υ, 23, 29, 228, 233. Φ, 1, 55, 57, 60, 131, 148, 218, 315, 340, 432, 436, 442, 450, 472, 583. X, 12, 74, 76, 185, 216, 229, 231, 248, 286, (*dass doch,*) *(that but)* 297, 300, 373, 453, 455, 457. Ψ, 7, 313, 490, 607, 626, 640, 858, 871. Ω, 54, 243, 351, 376, 405, 407, 640, 732. α, 32, 49, 82, 126, 194, 217, 231, 251, 293, 294, δή 'πειτα. β, 16, 48, 107, 108, 176, 314, 315, 357. γ, 166, 237, 269, 270, 352, 356. δ, 514, 515, 333, coll. ρ, 124. δ, 138. ε, 302, 341. ζ, 162, 242. η, 214. θ, 423, 487. ι, 264. κ, 30. λ, 487, 521. μ, 112, 258. ν, 30, 178, 374, 375. ξ, 198, 406. ο, 228, 280, 389, 400, 450, 485, 486, 489. π, 426, 462. ρ, 190, 217, 226, 382, (*doch,*) *(yet)* 412, 460, 461. σ, 10, 153, 169, 256. τ, 97, 215, 216, 253. υ, 29, 37, 39, 191, 321, 348, 386. φ, 160, 207, 362, 402. χ, 5, 29, 45, 132. ψ, 149. ω, 71, 72, 287, 478, 490. inseritur δὴ nonnunquam voci compositæ, ut in, ἐπιδηπτσύ-τοις, quæ est una vox ex tribus facta.

δηθά, (Τῶ) adverb. idem quod δήν. diu, ἐπὶ πολύ: συχνὰ, ἀεὶ, semper. B, 435. E, 104, 587, K, 52. Ξ, 110. O, 512. Φ, 131. α, 49, 120. β, 255, 404. γ, 313, 336. δ, 373, 466. η, 152. θ, 411. μ, 351. π, 313. χ, 177.

δῆθεν, vide sub δή.

δηθύνω, f. υνῶ. (Τῶ) diu moror vel commoror. *ich verweile, halte mich lange auf, (I stop, stay for a long time.)* ἢ νῦν δηθύνοντα, aut nunc morantem diutius hic, A, 27. οὐκ ἐδήθυνεν ἐν δόμοις, Z, 503, i. e. οὐ δηθὰ καὶ ἐπὶ πολὺ διέτριψε καὶ ἐβράδυνεν ἐν δόμοις, non diu moratus est in domo. et 519, δηθύνων, ego morans et diu manens. ἢν γὰρ δηθύνησθα, μ, 121, pro δηθύνῃς, si enim moras nectere velis; aor. I. conj. μηδὲ σὺ δηθύνειν, ρ, 278, neque tu diutius morare. *säume du auch nicht, (stay not;)* inf. pro imperat. μὴ βράδυνε.

δήϊος, (pro δάϊος) ἴη, ϊον. (Δάω) hostilis, ardens hostili odio: it. secans, dividens, concidens. ab ἡ δαΐς, quatenus notat pugnam et prœlium. fortiter et acriter prœlians. κτείνας δήϊον ἄνδρα, Z, 481, interfecto hoste acri. μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσιν, I, 317. P, 148. ἔγνω ἄνδρας δηΐους, K, 358, agnovit hostes. δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν, munimentum adversus hostes, M, 57. θώρηκα, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν, O, 533. ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα, X, 84. οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, H, 240, novi et in stataria pugna

canere hostili Marti. πυρὸς δηΐοιο, Β, 415, ad differentiam alius ignis non ab hostibus immissi, aut clam illati. sic et Ζ, 331. Θ, 181. δήϊον πῦρ, Ι, 347, 670. πυρὸς, Λ, 666. Π, 127. et 301, πῦρ. Σ, 13. εὕδεις ἀνδράσιν ἐν δηΐοις, Ω, 684. δήϊον ἐς πόλεμον, Δ, 281, in pugnam ardentem. δηΐου ἐκ πολέμου, Η, 119, 174. Ρ, 189, ex ardenti et acerrimo prœlio. δηΐων ἐν ἀϋτῇ, Ρ, 167, in hostium pugna. si ergo alibi sola ponitur ἀϋτὴ, clamor, subintelligitur δηΐων. nam non omnis ἀϋτὴ est πολέμιος. θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι, Β, 544. πρὸ ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθαι, Δ, 373. δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι, Ζ, 82. δήϊοι ἐγγύθι νηῶν, hostes prope naves, Ι, 76. εἴ τινά που δηΐων ἕλοι, Κ, 206. μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, Λ, 190, 205. δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας, hostes subeuntes ad murum, Μ, 264. et 276, δηΐους δίεσθαι, persequi. δηΐων ὑπαλύξας χεῖρας, Ν, 395. et 556, οὐκ ἄνευ δηΐων ἦν, non secretus ab hostibus erat. δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων, Ο, 548, procul exsistentibus. δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων, Π, 591. δηΐων κυσὶ κύρμα, Ρ, 272. δήϊοι ἀμφιμάχονται νῆσον, Σ, 208, 220. δηΐου ἐκ πολέμου, Τ, 73. Φ, 422.

δηϊοτὴς, ῆτος. ἡ. (Δάω) ardens contentio, pugna martia. a δαίω, i. e. καίω, vel a δηῒς, ίδος, ἡ. prœlium. hinc phrasis: ἐξάψαι πόλεμον, accendere pugnam. et prisci non tuba solum, sed sæpe et projecta in altum face ardente, signum pugnæ dabant. hinc Euripides: ἐπεὶ δὲ ἀφείθη πυρσὸς, i. e. ἡ λαμπάς. μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, Γ, 20. sic et Η, 40, 51. εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος, Ε, 348. et 409, ἐλθόντα ἐκ πολέμου καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. et 595, κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος. παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα, Η, 29. et 174, φύγῃ δηΐου ἐκ πολέμου καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος, 119. et 290, παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος. σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα, Μ, 181. et 244, τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καί. et 248, εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, coll. 249. πεσόντος ἐν αἰνῇ, Ν, 207. et 250, τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα. et 603, σοὶ (a te) δαμῆναι ἐν αἰνῇ. δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ, Ο, 512. et 584, θέων (currens et versans) ἀνὰ δηϊοτῆτα, sic et Ρ, 257. μήδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι, Π, 91. et 815, οὐδ' ὑπέμεινεν αὐτὸν ἐν δηϊοτῆτι. Τρώεσσι δαμεὶς ἐν, Ρ, 2. ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ, Υ, 154, nam πόλεμος καὶ δηϊοτὴς sunt synonyma. et 245, ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος, in medio conflictu dimicationis. ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, Χ, 64, *mit grausamer feindseligkeit, (with cruel hostility.)* δηϊοτῆτα φέρων, hostilitatem inferens terræ, ζ, 203, ad differentiam aliorum navigantium et ad terram eam accedentium. πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, λ, 515, i. e. πολλοὺς ἀνεῖλε μαχόμενος. et ex loco μ, 257, χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, maxime proprietas vocis apparet. nam sermo ibi est de Scylla, quæ abripuerat aliquot socios Ulyssis, hostiliter et perniciose. ergo est, hostilitas, perditio. πολλοὺς ἔπεφνες ἐν αἰνῇ, χ, 229.

δηϊόω, et δῃόω, f. δηϊώσω et δῃώσω. (Δάω) occido, concido, συγκόπτω, interficio, opprimo et deprimo pugna. εἴ κεν Ἀχαιοὶ Τρῶας δῃώσωσιν, Δ, 416. et 417, Ἀχαιῶν δῃωθέντων, Achivis cæsis. αὐτοὶ δῄουν ἀλλήλων ἀσπίδας, Ε, 452, cædebant et configebant clypeos sibi mutuo. ἐγὼ τὸν χαλκῷ δῃώσας, Θ, 534, ferro interficiens. Ἀχαιοὺς δῃώσειν, eos interfecturum, Ι, 243. ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες δῄουν, irruentes in se invicem cædebant, Λ, 71. et 153, ἵπποι χαλκῷ δηϊόοντες, equi ferratis ungulis suis cædentes terram et excitantes pulverem. οὕς κεν Ἀχαιοὶ χαλκῷ δῃώσουσι, ferro concident, Μ, 227. et 425, δῄουν ἀλλήλων ἀσπίδας. δηϊόοντο λαοὶ, concidebantur, Ν, 675. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσε δῃώσας, Ξ, 518, ferrum hausit intestina transfigens. δῄουν ἀλλήλους αὐτοσχεδὸν, perdebant et interficiebant se invicem, Ο, 708. λύκοι ἔλαφον δῃώσαντες, Π, 158, lupi cervum interficientes. et 650, ἢ αὐτὸν χαλκῷ δῃώσῃ. et 771, ἐπιθορόντες ἀλλήλοις, δῄουν. λέων, δῃῶν, leo, dilacerans, Ρ, 65. et 566, χαλκῷ δηϊόων, ferro cædens: ubi respicitur simul præcedens πῦρ, nam Hector est quasi ἀκάματον et ἄσβεστον πῦρ, utpote καρδιακόν: nam dicitur ἔχων πυρὸς αἰνὸν μένος, per similitudinem. δῃώσας ἀπέδυσε τεύχεα, cum interfecisset eum, exuit ei arma, Σ, 83. et 195, ἔγχεϊ δηϊόων, sc. Τρῶας, hasta cædens eos. Ἕκτορα δηϊώσαντε, Hectorem interficientes ambo, Χ, 218. αὐτὸς χαλκῷ δηϊόων, eos ferro interficiens, Ψ, 176: qua tarditate distractæ formæ participii notatur ἡ παράτασις τῆς ἀναιρέσεως. αὐτὸν χαλκῷ δηϊόῳεν, δ, 226, distracto circumflexo. οἳ θάνον δηϊωθέντες, ι, 66. et in metro Iota ante ω legi debet ut consona Iod.

Δηλέω, f. ήσω. (Δάω) est βλάπτω, ἀφανίζω. perdo, destruo, lædo prorsus, deleo. est a δαίω, incendo, comburo, unde ὁ δαλὸς, a quo δηλέω, injecta quasi face ἀφανίζω et corrumpo. inde est ἡ δήλησις, destructio, læsio magna; et τὸ δηλητήριον, noxium venenum, in genere vero destructivum quid, quo et malum quoddam deleri potest. sed δηλόω, f. ώσω, est, φανερὸν ποιέω, in lucem profero. sic πολεμέω, f. ήσω, pugno, *ich fechte, (I fight:)* Sed πολεμόω, f. ώσω, ad pugnandum incito, facio ut quis pugnare cupiat. Apud poëtam occurrit *forma media*, δηλέομαι, f. ήσομαι. οὐδέ ποτε καρπὸν ἐδηλήσαντο, Α, 156, nunquam fruges corruperunt, sc. ἀπάγοντες αὐτὸν, populantes et auferentes fructum agri. Græcus petit metaphoram ab *igne:* Germani madidi eandem petunt ab aqua, *haben es den einwohnern zu wasser gemachet.* μή τις Διὸς ὅρκια δηλήσηται, Γ, 107, ne quis destruat juramenta sacrata, i. e. ne quis contra ea agat, et irrita faciat. Et de ista *metaphora* conf. Β, 540. ὥς κεν Τρῶες Ἀχαιοὺς ἄρξωσι δηλήσασθαι, Δ, 67, 72. et 236, οἵ περ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο, qui priores contra fœdus damnum intulerunt. sic et 271. nam ἡ δήλησις ὅρκου, destructio jurisjurandi, est ἡ ὑπερβασία αὐτοῦ, *die übertretung eines beschwornen vergleiches, (the violation of a solemn compact.)* et ut καρπὸν δηλεῖταί τις, ἀπά-

γων αὐτόν: sic et ἕρκου δηλητήριον est ὁ ἀφανισμὸς αὐτοῦ καὶ τὸ αὐτοῦ ἄπρακτον. ἵνα μὴ σὴ βουλὴ δηλήσεται, Ξ, 102, ibi tuum consilium nocebit. Ergo istud consilium regium erat δηλητήριον, Ulyssis contra erat ἀλεξιφάρμακον. μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, Ψ, 428, me et te. μή τίς σοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται sc. ταῦτα, Θ, 444, ubi ἐπὶ κλοπῆς, de furto positum verbum: *dass dir das niemand unter weges zu wasser mache, (that no one may rob you of it by the way.)* ὅσα ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντο, ω, 459, quot mala intulerunt inimici tibi homines. sic et λ, 400, σί. et 407, μί. μή πού τις ὁδιτῶν ἐπελθὼν δηλήσαιτο, ν, 124, furto disperdat mihi. ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, χ, 278, summam cutem læsit ferrum. et 368, μή με δηλήσεται χαλκῷ, ne me perdat ferro. ἤ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντο ὑμᾶς, ω, 111. Vide sub ῥινέω.

δήλημα, ατος. τό. (Δάω) perditio, læsio. βλάβη, ὄλεθρος. ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν, μ, 286. pernicies navium.

δηλήμων, ονος. ὁ ἡ. (Δάω) perdens, exitialis, pestem inferens. σχέτλιοί ἐστε θεοὶ, δηλήμονες, Ω, 33, inquit Apollo ad reliquos deos. εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων, σ, 84, 115. φ, 308.

δῆλος, η, ον. (Δάω) clarus, lucens. conspicuus. a δαίω, uro, accendo. per διάλυσιν dicitur δέελος. δέελον δὲ ἐπέθηκε σῆμα, Κ, 466, conspicuum et in tenebris signum apposuit. νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, υ, 333, nunc vero jam hoc manifestum est. hinc et sol vocatur δήλιος, ὡς δηλοποιὸς, καὶ ἀναπτύσσων (evolvens, explicans, apparere faciens) τὰ ἐν σκότει ὄντα. hinc est et εὐδείελος.

δηλόω, vide Δηλέω.

δημηγορία, ας. ἡ. (Ῥέω) concio, oratio ad populum congregatum, Β, 110, seqq. ejus scopus est, φεύγωμεν. sed argumenta sunt huic scopo vel palam adversa, vel tamen dubia. nam rex ita loquebatur tentans, et ut ansam præberet contradicendi sibi; utque ipsi consentirent ex se ad pugnandum, si sentirent turpitudinem dati vel quasi consilii. hinc est ὁ δημηγόρος, qui in concione loquitur ad populum. ἡ ἰσηγορίη, est libertas, æquabilitas juris, quando civis quivis jus loquendi habet, nec uni omnes parent. ἡ ἰσηγορίη, ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον, Herodot. V, 78, nam per eam aucti valde sunt Athenienses: et rationes sunt l. c.

δημηγόρος, vide supra, et sub ἀγορά.

δημιοεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔρω) qui publicas operas facit, qui pro populo facit. tales sunt ὁ μάντις, ἰατρὸς, τέκτων, etc. imo et κῆρυξ, qui publice clamat. οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, τ, 135, qui publici operarii sunt, *die dem publico dienen, (servants of the public.)* εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων (fabrum lignarium) ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδὸν, ρ, 383, s. et per crasin dicuntur δημιουργοί. in genere sunt τεχνῖται δημοσίᾳ ἐργαζόμενοι, artifices publici, οἳ καὶ κλητοί εἰσι, i. e. καλοῦνταί ποτε ἄλλοθεν, vocantur huc vel illuc ad opus faciendum. apud recentiores Atticos hæc vox fuit valde generalis, ut et αἱ δημιουργοὶ fuerint γυναῖκες αἱ τὰ πέμματα καὶ πλακοῦντας ποιοῦσαι, *kuchenbeckerinnen und verkäuferinnen, (women who make and sell cakes.)* ejusmodi δημιουργοὶ sunt οἱ ἐγχειρογάστορες, quos ὁ μῦθος finxit, quorum manus ventriculo ipsorum adsunt et ministrant, οἱ ἀπὸ χειρῶν βιοτεύοντες: sicut οἱ ἐγγλωττογάστορες sunt οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες. in sensu eminenti Deus dicitur ὁ τοῦ κόσμου δημιουργός.

δήμιος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) publicus, in opposito ad privatum. δήμια πίνουσιν, Ρ, 250, bibunt ex copiis a populo præbitis: cui simul et inclusum est τὸ ἐσθίειν. et sermo est de principibus, qui de publico vivunt: coll. 225, s. nam in divisionibus prædarum dabatur regi aliquid præcipuum, ex communi, ἐκ τοῦ δημίου, ut inde principes reliqui haberent εἰς τὰ συμπόσια apud regem: et abusus hujus portionis faciebat, ut rex ab obtrectatoribus vocaretur δημοβόρος, i. e. δημιοβόρος, qui publica male absumeret. ἤ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει, β, 32, aut aliquid aliud, populum concernens, indicaturus est et loquitur. sic et 44. πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, γ, 82, et negotium privatum est, non publicum. hinc est τὸ ἰδιωτικὸν καὶ δημόσιον recentiorum. δήμιον ἢ ἴδιον; publicumne est negotium an privatum? δ, 314, i. e. δημόσιον. κριτοὶ αἰσυμνῆται ἐννέα δήμιοι, præfecti publici, Θ, 259, ex populo electi. erat ergo ἐκλογὴ δήμου ἔνδοξος. οὗτοι δήμιός ἐστιν οἶκος ὅδε, ἀλλὰ Ὀδυσσῆος, υ, 264, non publica est domus, sed est propria Ulyssi. potest tamen et esse h. l. non est domus plebeia, et unius ex multis, sed principis summi. prior tamen explicatio præstat; sequitur enim: ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος, inquit Telemachus. est meum' patrimonium, in quod nullum jus est aliis. ergo in poëta δήμιος est vox honesta, sicut Romanis, publicus: apud recentiores vero ὁ δήμιος est, servus publicus ad sumenda supplicia, carnifex, quasi ζήμιός τις, ὁ ζημιῶν τοὺς κολαζομένους, καὶ τιμωρῶν: qui et ἀνδράγχος, *der henker, (the hangman,)* dicitur, ὡς ἄνδρας ἄγχων, strangulans homines; et ὁ κολαστὴς, οῦ, *der scharfrichter, (the executioner.)* hinc recentiores id, quod Homerus dicit δήμιον, maluere dicere δημόσιον, cum δήμιον aliter, ac apud vetustos, esset per usum vulgi determinatum.

δημοβόρος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) qui publica et ad totum populum pertinentia, vel et bona singulorum ex populo, avidè ad se rapit et quasi vorat. ab ὁ δῆμος, populus, et βορὸς, vorax. ὁ τὰ τοῦ δήμου βιβρώσκων δυνάστης. notat ergo, ut accentus indicat, active. sic seditiose vocatur rex Agamemnon, Α, 231, δημοβόρος βασιλεύς. sed δημόβορος notat passive, quod a populo devoratur: et inde est verbum δημοβορεῖν, quando populus aliquid absumit quod singulorum erat. Vide sub δήμιος.

δημογέρων, οντος. ὁ. (Γάω) est ὁ παρὰ τῷ δήμῳ αὐτοῦ γεραρὸς, quem populus suus suspi-

cit et reveretur, senator populi sui, *ein fürst seines volkes, (a prince of his people.)* est λέξις σεμνὴ καὶ βασιλική. Ἴλου, παλαιοῦ δημογέροντος, Λ, 372, ubi de rege posita vox. δημογέροντες, Γ, 149, senatores imperii Troici. ergo δῆμος in hac voce non notat εὐτέλειαν.

δημόομαι, vide sequens, prope medium.

δῆμος, ου. ὁ. (Δέω) populus, *ein volk, (a people.)* civitas, *ein staat, (a state.)* est a δέω, f. δήσω: nam est societas hominum, colligata certis institutis, et nitens legibus. deinde etiam, per usum, δῆμος opponitur principibus et nobilioribus, ut sit plebs, *der gemeine mann, (the common people.)* denique pars aliqua totius alicujus populi vocatur δῆμος, maxime Athenis, ubi δῆμοι erant iidem, qui Romæ curiæ, (*die kirchspiele* [*parishes*] nostro more in magnis urbibus) vel et tribus, *die abtheilungen des volkes nach gewissen kreisen des landes, (the division of the people according to certain districts.)* hinc et pro ipso agro ponitur δῆμος, et regione certa illius populi: ut apparet ex Ε, 710, παρὰ δέ οἱ (juxta eum) ἄλλοι ναῖον (ἔναιον) Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες, in valde pingui regione habitabant. sic et Π, 437, 514, Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ, in pingui parte Lyciæ. et 673, αὐτὸν θήσουσιν Λυκίης εὐρείης ἐν πίονι δήμῳ. sic et 683. Ἴδης ἐν πίονι δήμῳ, Υ, 385, in pingui regione Idæ montis. cæterum notio populi frequentior est. Ἀθήνας, δῆμον Ἐρεχθῆος, populum Erechthei, Β, 547, qui locus de Athenis in sequentibus est lectu et considerata dignus. et 828, δῆμον Ἀπαισοῦ, ubi notat civitatem, *einen staat, (a state:)* nisi quod tamen notio agri adjuncta sit. Ὀδυσσεύς, ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης, Γ, 201, ubi nonnulli certam regionem insulæ vel et urbis Ithacæ designari volunt, quæ fuerit regia Ulyssis. potest tamen simpliciter esse, ἐν Ἰθακησίοις, in populo Ithacæ. πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ, Γ, 50, urbi, et universo populo, *dem ganzen lande, (the whole country.)* ὃς τὸν Βελλεροφόντην ἐκ δήμου ἔλασεν, e civitate et regione expulit, Ζ, 158. et 225, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ (εἷς ἐμοὶ ξεῖνος, hospes activus) ὅτε κεν τῶν (Λυκίων) δῆμον ἵκωμαι. ὁ μὲν (φονεὺς) ἐν δήμῳ μίμνει, Ι, 630, manet in civitate, *bleibt im lande als ein mitglied desselben, (remains in the country as a member of it.)* εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται, Π, 455, ubi tamen sine dubio certam aliquam Lyciæ latæ partem denotat. ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας, Ρ, 330, pro ὑπερδέεα, i. e. ἀπτόητον, *der über alle furcht weg ist, (superior to fear,)* populum timoris expertem. δήμῳ πιφαύσκων, Σ, 500, populo declarans oratione, profitebatur se omnia reddidisse. ergo in δημοκρατίᾳ factum id judicium, qualis fuit tunc Atheniensium ἡ πολιτεία. φῶτα κατακτείνας ἄλλον ἐξίκετο δῆμον, homine interfecto fugit in aliam civitatem, Ω, 481. et 706, μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ, Hector vivus, urbi et omni populo nostro. et 776, ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων, adgemebat populus innumerus. θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ, æstimabatur a populo suo, Ε, 78. Κ, 33. Λ, 58. Ν, 218. Π, 605. μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖνε ἐνὶ δήμῳ, ne jam talia consilia apparere fac inter cives, Σ, 295. ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ, in peregrino populo et solo pugnas obeo, Τ, 324. ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος, congregati, omnis ille populus, *die ganze gemeinde, (the whole community,)* Υ, 166, *das ganze dorf, (the whole village,)* nam de leone occidendo sermo est. ἐπιρρελκία δῆμον ἔχοντες, Ο, 738, auxiliantem populum habentes. Sæpe δῆμος est, ὁ δημότης, unus ex populo eodem, μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ δήμου, Ρ, 577, i. e. τῶν ἄλλων δημοτῶν, inter alios cives eum maxime. τὰ δ' ἄλλα ἐς δῆμον ἔδωκε δατρεύειν, Λ, 705, i. e. τοῖς δημόταις, civibus. sæpe est et, plebs, ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα ἴδοι, Β, 198, quem vero et plebis hominem videret, in opposito ad duces, 188. ἀνέρε δήμου ἀρίστω, duos fortissimos viros inter plebem militarem, Λ, 328, οἱ τῆς κοινότητος, ἄνδρες ὁμίλου καὶ πλήθους, in opposito ad ἡγεμόνας. poterant tamen esse nobilis ordinis. Sæpe et δῆμος, ut totum, ponitur de individuo velut adjectivum. δῆμον ἐόντα, talem qui ex multitudinis numero unus est, Μ, 213, de privatorum numero. quanquam ibi Polydamas, homo nobilis, loquitur adulatorie, et deprimit ipse se, blandiendi causa. talis dictus est post Homerum δαμότης vel δημότης, dorice quoque δαμοίτης, qui et simpliciter notat popularem, τὸν τοῦ αὐτοῦ δήμου μετέχοντα, *ein landsmann, (a countryman.)* apud Platonem δημοῦσθαι est παίζειν ἀπαιδεύτως, *niedertrachtig scherzen, (to jest indecorously.)* στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, α, 103, et est vel pro ἐν Ἰθάκῃ, vel partem certam urbis notat ubi regia domus erat. sed prius præstat. sic 237, Τρώων ἐνὶ δήμῳ, i. e. ἐν Τροίῃ, ad Trojam. αὐτοῦ (hic) τῷδ' ἐνὶ δήμῳ, β, 317, in hoc populo, i. e. in hac terra. ὀϊζύος, ἣν ἐν ἐκείνῳ δήμῳ ἀνέτλημεν, γ, 104, i. e. in Trojana terra. et 220, δήμῳ ἐνὶ Τρώων. sic et δ, 330. et 691, οὔτε τι εἰπὼν (ἐξαίσιον, *unartiges,* [*indecent,*] immodestum) ἐν δήμῳ, inter populares suos, ad populum suum. et 821, τῶν ἐνὶ δήμῳ, inter populum eorum, in eorum terra quo abiit. δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ, in peregrino populo et civitate, θ, 211. et 220, ἐνὶ Τρώων, ad Trojam. τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ ἐνὶ δήμῳ, λ, 352, ille est rex populi, *der ist der herr im lande, (he is the sovereign of the country.)* ἐν δήμῳ Ἰθάκης, i. e. ἐν Ἰθάκῃ, ν, 97, ubi manifesto insulam totam denotat. sic ergo et alibi. et 322, Φαιήκων ἐν πίονι δήμῳ, in pingui terra eorum. ἐν δήμῳ Ἰθάκης, in populo Ithacæ, ο, 533. π, 419. τοῦτον ἀλητεύειν ἀνέπαυσας ἐν δήμῳ, σ, 114, hunc mendicare prohibuisti in populo nostro. Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ, υ, 210, apud Cephallenos. φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ, ψ, 118, domi, in patria sua, δημότην, unum ex civibus. ἐνὶ Τρώων, ω, 27, 31. et 285, Ἰθάκης ἐνὶ. κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων τις, aliqua ex Achæis fœminis, β, 101. et 239, ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, reliquis civibus id vitio do. et 366, ἀλλογνωτῷ ἐνὶ δήμῳ, in extraneo populo et

solo. ἐνὶ Τρώων, γ, 100. et 215, ἦ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσι ἀνὰ δῆμον, oderunt te cives tui. οὐδέ οἱ (αὐτῷ) ἄλλοι εἰσὶ, οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα, δ, 167. qui ab eo in civitate (*in der nation,*) *(in the nation)* malum avertere possent. et 243, ἐνὶ Τρώων, in Trojana terra. ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε, ζ, 3. et 34, ἀριστῆες κατὰ δῆμον (in natione et populo). et 274, μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον, sunt enim multi valde insolentes et importuni in populo. et h. l. usque ad 285, pingit poëta comice τὸ ἀτάσθαλον καὶ βωμολόχον, καὶ ὡς αὐτός φησι τὸ ὑπερφίαλον τοῦ δήμου, qui nec summis parcit, sermonibus et opinationibus suis: et est hoc ἠθοποιΐα. Θεοῦ δ' ὣς δῆμος ἄκουεν αὐτοῦ, obedire ei solet populus suus ut deo, η, 11. et 150, γέρας, ὅ, τι δῆμος ἔδωκεν, honorem, quem populus dedit. ergo δημοκρατίας τι admixtum erat regio imperio et aristocratiæ apud Phæacenses: quæ est felicissima regiminis forma, sicut hodie apud Britannos, orbis nostri nobilissimos. λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον, θ, 157. Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε, λ, 14. δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, ν, 186. et 233, τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν; et vide de hoc paullo post. ἐπὶ ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε, ξ, 43. et 205, ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δήμῳ. et 239, χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις, nam gravis fama populi nobis erat metuenda, tenebat nos si negassemus, conf. φῆμις. irati nobis futuri erant cives nostri. et 329, Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον, in pinguem agrum, saltem pecudibus bonis pinguem. ἄλλον δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων, ο, 228. et 238, ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον. et 406, πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, fames nunquam invadit terram eam. et 467, εἰ μὲν ἄρα ἐς θῶκον πρόμολον (in conventum prodibant) δήμοιό τε φῆμιν, et in populi conscientiam, *dass die leute von ihnen sagen konnten sie wären da gewesen, (that the people might be able to say that they were there.)* sed conf. φῆμις. αἰδομένη δήμου φῆμιν, verens rumorem civium, π, 75. et 114, οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, coll. 96. et 382, ἄλλον δ' ἀφικώμεθα δῆμον. et 425, δῆμον (τὸν τῶν Ἰθακησίων) ὑποδείσας. Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ, pingui terra, ρ, 526. σ, 271. πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον, σ, 73, mendico per populum. et 273, αἰτίζων ἀνὰ δῆμον. et 399, Ἰθάκης ἐλθὼν ἐς πίονα δῆμον. et 527, αἰδομένη δήμου φῆμιν. ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι, κακὸν, υ, 219. χρέος, ὅ οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, debitum, quod ei totus populus debebat, φ, 17. et 307, ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ οὔ τινος ἐπητύος ἀντιβολήσεις, nullam facundam deprecationem invenies pro te. δῆμον ὀνείρων, regionem ubi somnia habitant apud inferos, ω, 12. κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστους, δ, 666. et 652, κοῦροι, οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μετὰ ἡμᾶς. et 530, κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους. κρινάσθων (eligantur) κατὰ δῆμον ἄριστοι, θ, 36. et 390, δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι, *zwölf fursten und oberrichter regieren, (twelve princes and rulers govern.)* ὅταν εὐφροσύνη κατέχῃ δῆμον ἅπαντα, ι, 6. ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον, colligentes per populum, ν, 14, *eine collecte, (a collection.)* πτώσσων κατὰ δῆμον, ρ, 227, misere et timide reptans per populum. et 558, αἰτίζων, mendicans. μή τις Ἀχαιΐδων κατὰ δῆμον νεμεσήσῃ μοι, τ, 146. sic et ω, 134. κατὰ δῆμον ἑορτὴ, publicus dies festus, φ, 258. et 331, οὔπως ἔστιν εὐκλεέας κατὰ δῆμον εἶναι, fieri non potest, ut illi honorati et probati sint apud populum. Ἰθάκης κατὰ δῆμον, χ, 52, populo Ithacensi. et 55, ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον, satisfacientes tibi publice. ὅς δ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται, ξ, 126, i. e. εἰς Ἰθάκην ὑπότροπον reducem οἴκαδε ἱκέσθαι δήμου ἄπο Τρώων, χ, 36. δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ οἶνον ἀγείρας, ex publica collatione colligens, τ, 197, ubi vides colligendi morem antiquissimum, ut detur egenis. εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν, δῆμόν τε, πόλιν τε, θ, 555, quod explicatur vel, dic mihi terram tuam in genere, et partem illam terræ (sicut in Italia Romana erant tribus) in specie ex qua es, et urbem specialissime, vel, terram tuam, et populum in ea habitantem, (nam is sæpe peculiare habebat nomen, sicut in Εὐβοίᾳ habitatores et δῆμος erant οἱ Ἄβαντες,) et urbem. et hæc posterior explicatio est melior: ut γαῖα includat πόλιν, πόλις vero δῆμον. et unus δῆμος plures poterat habere urbes. cæterum ergo δῆμος notat tria: πλῆθος ἁπλῶς, multitudinem et plebem; πολιτικὸν σύστημα, civitatem, a quo δημοκρατεῖν componitur, princeps civitatis esse; χώραν et regionem in qua habitatur.

δημὸς, οῦ. ὁ. (Δάω) adeps, pinguedo. *talg, (fat.)* est a δαίω, i. e. καίω: εὔεξαπτον γὰρ τὸ λίπος. in sacrificiis vocatur idem et ἡ κνίσσα, qua carnes comburendæ in ara contegebantur, ut eo facilius arderent, et suavius olerent. ὀξύνεται ad differentiam τοῦ δῆμου (ab ὁ δῆμος, populus) ἀνθρωπείου. hinc Comicus ludens, τὸν δῆμον Ἀττικὸν vocat δημὸν βόειον, διὰ τὸ ἀλόγιστον. δημῷ ἀργέτι, i. e. λευκῇ πιμελῇ, λευκῷ λίπει, Λ, 817. ἀργέτα δημὸν, Φ, 127, quibus locis de adipe humano dictum. οἰῶν πίονα δημὸν, ovium pinguedinem, Χ, 501. ἐπὶ πᾶσι (βωμοῖς) βοῶν δημὸν καὶ μηρία ἔχηα, Θ, 240. et 380, δημῷ καὶ σάρκεσσι, de homine occiso. sic et Ν, 832. ἰχθύες δημὸν (occisi hominis) ἐρεπτόμενοι, Φ, 204. ἐκ πάντων (βόων) δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν, Ψ, 168, ubi corpus Patrocli mortuum in rogo comburendum totum obtegebatur adipe, et 243, ὀστέα ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ θείομεν, ubi ossa cremati mortui conduntur, obvoluta adipe, ne celeriter arida in pulverem mutarentur. sic et 253. et 750, βοῦν μέγαν καὶ πίονα δημῷ. μῆλα πίονα δημῷ, ι, 464. ἐς *(in, auf) (in, on)* πίονα δημὸν, ξ, 428, imponens carnes et involvens in adipem: quæ est ἑρμηνεία τοῦ, κατεκάλυψαν κνίσσῃ: nam δημὸν dicit τὴν κνίσσαν. μηρία ἔκηε καλύψας πίονι δημῷ, ρ, 241, nam adeps facilius ardet, et facit nidorem suaviorem.

δὴν, (Τῶ) adverb. diu. ejus oppositum est μίνυνθα, breviter. est a τείνω, et notat simul continuitatem temporis. hinc est ὁ δηναιὸς, i. e.

πολυχρόνιος, et δηρὸν, i. e. τὸ ἐπὶ πολὺ, et τὰ δήνεα, i. e. βουλεύματα, οἷς χρόνου δεῖ. μάλα δὴν, valde diu, Λ, 416, 512. Ε, 412, continuo, perpetuo. δὴν ἦν, i. e. ἐπὶ πολὺ ἔζη, diu vivebat, Ζ, 131, 139, 140. Θ, 126. Ι, 30, 691. δὴν οὐ μάλα, quod est explicatio τοῦ μίνυνθα, Ν, 573. hinc est compositum, οὐδηναιός, ὁ, non diuturnus. Π, 736, Ρ, 695. Υ, 426. Ψ, 690. α, 281, δὴν οἰχόμενος, diu absens, qui jam pridem profectus est hinc. β, 36, 164, 215, 264, 296, 397. δ, 494, 704. ι, 127. ζ, 33, 167. ν, 189. ξ, 330, 376, 416. ο, 270. ρ, 72. σ, 312. τ, 299, υ, 155, 216, 289. φ, 426. χ, 473. ψ, 92. ω, 124.

δηναιὸς, ὰ, όν. (Τῶ) diuturnus, longi ævi, πολυχρόνιος. μάλα οὐ δηναιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο, omnino non diuturnus est is, qui pugnare velit contra immortales, Ε, 407, non diu durat potentia ejus.

δήνεα, ίων. τά. (Τῶ) consilia, consultationes, βουλεύματα. est a δὴν, diu: χρόνου γὰρ χρεία τοῖς ὀρθὰ βουλευομένοις, et φρονεῖν οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς. pluralis apud poëtam occurrit solus: hinc dubitatur, an singularis concipi debeat τὸ δῆνος, εος, an τὸ δήνιον, ου. accuratiores tamen inclinant eo, ut singularem concipiant τὸ δήνειον, ου, et ionice δήνεον. θυμὸς ἤπια δήνεα οἶδε, Δ, 361, animus tuus æqua consilia novit. ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης, κ, 289, perniciosa consilia et meditata machinamenta ejus. χαλεπόν, σε θεῶν δήνεα εἴρυσθαι, ψ, 82, difficile est, te deorum consilia deprehensa et comprehensa habere.

δήπου, (Ὁ) sane forte. Ω, 736, *etwa vielleicht, (perhaps indeed.)*

δηριάω, f. άσω. (Δάω) pugno, certo, sive id cruenta fiat pugna, sive certamine alio. Ἀγαμέμνων χαῖρε (ἔχαιρε) νόῳ, ὅτι ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο, pro ἐδηριῶντο, Θ, 78, cum optimi Achæorum contenderent verbis, coll. 76. περὶ νεκροῦ δηριάασθαι, pro δηριάσθαι, de corpore mortui pugnare, Ρ, 734. κατὰ πεδίον δηριάασθαι, in planitie pugnare armis, Π, 96. ὥστε δύο ἀνέρε δηριάασθον, sicut duo viri contendunt verbis, Μ, 421, *sich zanken, (quarrel,)* pro δηριᾶσθον, et est dualis præs. med. αὐτοὶ δηριαάσθων, attice pro δηριαέσθωσαν, Φ, 467, ipsi prælientur, μαχέσθωσαν.

Δῆρις, ιος et εως. ἡ. (Δάω) rixa, contentio acris, pugna. est a δαίω, seco, divido. οἳ περὶ πάτρης ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο, Ρ, 158, qui pro patria hostibus laborem et certamen facere solent. υἱός τε υἱωνός τε, ἀρετῆς πέρι, δῆριν ἔχουσι, ω, 514, filius et nepos, de virtute, certamen habent.

δηρίω, f. ίσω. (Δάω) pugno, certo, idem ac δηριάω. ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ (in convivio sacro celebri) ἐκπάγλοις ἐπέεσσι, Θ, 76, coll. 78. τὼ (hi duo) περὶ Κεβριόνου δηρινθήτην, Π, 756, de eo pugnabant acriter, interserto ν, et abjecto augmento: ubi tamen meliores legunt, δηριθήτην: quid enim opus est τῷ ν, nisi forte inserviat ad ὄγκον aliquem vocis, signantem prœlium acre et diuturnum?

δηρὸς, ὰ, όν. (Τῶ) diutinus, diuturnus. δηρὸν χρόνον ἀπέχονται ἀλλήλων, per longum tempus abstinent alter ab altero, Ξ, 206, et sic plene dictum, omissa præpositione ἐπί. ubi igitur δηρὸν solum positum, est ellipsis τοῦ, ἐπὶ χρόνον, in longum tempus. χρόνος ἤδη δαρὸς, Eurip. Herc. Fur. 702, tempus jam longum est. sic, posita præpositione, et omisso χρόνον, Ι, 416, ἐπὶ δηρὸν ἔσσεταί μοι αἰὼν, diu victurus sum, ἐπὶ πολὺν ζήσομαι χρόνον. sic Sophocles, omissa præpositione: πολύν με καὶ δαρὸν (dorice pro δηρὸν) δὴ κατείχετε χρόνον, detinebatis me diu. μίμνειν δηρὸν, manere hic diu, Β, 298. et 435, μηδὲ δηρὸν ἀναβαλλώμεθα ἔργον, neque diu differamus rem gerendam. conf. porro, Ε, 120, ubi est explicatio versus 104. 285, 885, 895. Κ, 371. Μ, 300. Ν, 151. Ξ, 484. Π, 852. Ρ, 41. Σ, 125, nam sunt dies quindecim ab initio iræ: quod est longum visum tempus forti bellatori. sic proverbium: οἱ ποθοῦντες ἐν ἄματι (i. e. ἡμέρᾳ μιᾷ) γηράσκουσιν. et multa per hos dies erant acta. 133, 248. Τ, 46, 64. Υ, 43, 422. Φ, 591. Ω, 131. α, 203. β, 285. δ, 109. ι, 396. ζ, 220, 250. θ, 53, 150. κ, 260. π, 171. σ, 145. τ, 501. φ, 112. ω, 394.

δησάσκετο, vide sub ΔΕ΄Ω.

δήω, (Δάω) verbum factum ex δάω. doceo, it. disco: et determinatum est ad notionem inveniendi, pro εὑρίσκω. invenio, reperio, deprehendo, *ich finde, (I find.)* οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου, Ι, 418, 681. ἕν καὶ εἴκοσι δήεις δούρατα, invenis hastas, Ν, 260. οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, effectum nullum invenimus, δ, 544, ubi amice in prima persona loquitur, ὡς κοινοποιουμένης τῆς συμφορᾶς, quasi malum ei sit commune cum amico. δήομεν ἄλσος Ἀθήνης, reperimus lucum Minervæ, *(wir treffen an,) (we come to,)* ζ, 291. δήεις δὲ ἐν οἴκῳ πήματα, λ, 114. δήεις τόνγε σύεσσι παρήμενον, ν, 407. ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ, π, 44, inquit Telemachus ad personatum mendicum surgere sede sua volentem. et hoc præsens, ut in re certo futura, habet vim futuri. ab hoc verbo Ceres dicta est ἡ Δηὼ, όος. nam cum investigaret raptam Proserpinam, et obvios interrogaret; ex omnibus audivit τὸ, δήεις, *du findest sie gewiss, (thou wilt certainly find her:)* qua voce eam consolabantur humaniter.

Διά, (Δίω) præpositio. apte ad δίω refertur. regit genitivum et accusativum. cum *genitivo* est, per, *durch, (through.)* διὰ ὤμου ἔγχος ἦλθεν, transiit hasta per humerum, Δ, 481, *gieng durch die schulter durch, (pierced through the shoulder.)* διὰ ὀδόντων αὐτοῦ ἔπειρε, Π, 405, per dentes ejus transegit hastam. ὀδύνη διὰ χροὸς ἦλθε, dolor gravis ivit per corpus, Λ, 398. nota autem, διὰ sæpe, ut avulsum, pertinere ad verbum, cum διὰ alias componi solitum. διὰ αὐχένος ἤλυθεν ἀκωκή, Ρ, 49, per cervicem transiit cuspis, ut emineret altera parte. sic et Χ, 327. διὰ ἀσπίδος ἦλθεν ἔγχος καὶ διὰ θώρηκος, Γ, 357, 358, *schlug durch, (penetrated.)* sic et Λ, 435, s. διὰ κυνέης, per galeam, Μ, 183. Υ, 397, 398.

διὰ ζωστῆρος, θώρηκος, μίτρης, Δ, 135—137. ζωστῆρος, Ε, 539. Ρ, 519. ῥέει ποταμὸς διὰ γαίης, Ε, 545. ἔφευγον δι' Ἑλλάδος, per Græciam illam specialem, Ι, 474. πέλεκυς εἶσιν διὰ δουρὸς, securis penetrat per lignum, Γ, 61. ἑπόμεσθα διὰ πεδίου, sequebamur per campum, Λ, 753, ubi hoc διὰ simul distributive notat, ut Romanorum, per, i. e. ubique in campo. ἦγόν μιν διὰ ἀγῶνος, Ψ, 696, ducebant eum per circum, et ex eo. διὰ Τρώων πέτετο ἠδὲ ἐπικούρων, Ν, 755, undique per eos volabat quasi. βῆ δὲ διὰ προμάχων, Δ, 495. Ε, 562, 566, 681. Ρ, 3, 87. sic et θῦνε διὰ προμάχων, Ε, 250. Υ, 412. et ἴθυσεν, recta prorupit per primos ordines, Π, 582. omnes istæ locutiones id volunt, processit in primam aciem: nam principes alias erant post principia. ergo hoc διὰ et notionem τοῦ, inter, in, habet. ἐλάτη μακροτάτη δι' ἠέρος αἰθέρα ἷκεν, Ξ, 288, per aërem. αἰετὸς πεδίονδε διὰ νεφέων εἶσι, ἁρπάξων ἄρνα, Χ, 309, per nubes, ex nubibus, ex alto aëre. sic Γ, 263, διὰ Σκαιῶν (πυλῶν) πεδίονδε εἶχον ἵππους, ex Scæa porta exeuntes dirigebant equos versus planitiem. sic et Ε, 752, δι' αὐτάων (πυλῶν) εἶχον ἵππους, coll. 749. sic δι' αὐτάων, sc. πυλῶν, Η, 340. per illas portas et ex illis. σύες εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς, Ι, 464, per ignem et ad ignem extendebantur, ut setæ deurerentur, more prisco. sic et Ψ, 33. κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου, Λ, 247, per turbam armatam et inter eam turbam. sic δι' ὁμίλου, in acie conferta, inter aciem, Ζ, 226, in conflictu exercituum. Μ, 191. Ν, 204. Ρ, 293. et 294, πλῆξε διὰ κυνέης, per galeam percussit, ut caput vulneraretur gravissime. αἴγλη δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε, Β, 458, per aërem et in aëre. sic οὐρανὸν δι' αἰθέρος, Ρ, 425. οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος, Τ, 351. διὰ χιτῶνος, Ε, 113. et 189, θώρηκος, per. διὰ στεφάνης (galeæ) ἦλθε καὶ ὀστέου, Λ, 97. ὃν (κονίσσαλον, pulverem) διὰ αὐτῶν ἐς οὐρανὸν ἐπέπληγον πόδες ἵππων, quem inter eos (Græcos) in aërem altum quatiendo excitabant pedes equorum, Ε, 503, ubi est pro, ἐν αὐτοῖς. διὰ δὲ στήθεσφιν (pro στηθέων) ἔλασσεν, Ε, 57, ubi διὰ est avulsum a suo verbo: trajecit per pectus. sic et Θ, 259. Λ, 448. Χ, 284. δι' ὄρεσφι, pro ὀρέων, per montes et ex montibus, Κ, 185, *über die berge, (throughout the mountains.)* διὰ manifesto avulsum a verbo suo, est Τ, 90, θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ, pro διατελευτᾷ. sic et Χ, 398, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας, pro διέδαψας, dilacerasti. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, pro διέπρεπε πάντων, Μ, 104, διαπρεπὴς ἦν ἐν ἅπασι. sæpe avulsum postponitur verbo suo. ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, Ρ, 522, pro διατάμῃ, discindat sane totum nervum. sæpe etiam διὰ elliptice deest a genitivo suo, e. c. Φ, 602, πεδίοιο διώκετο, pro διὰ πεδίου. διὰ δ' ἀμπερὲς, pro διαμπερὲς δὲ prorsus per, *durch und durch, (through and through,)* Ρ, 309. φ, 422. sæpe διὰ ἐκ junguntur, cum genitivo. δι' ἐκ προθύρου, Ο, 124, per vestibulum et extra illud. δι' ἐκ μεγάροιο, ρ, 61. σ, 100, δι' ἐκ προθύροιο. et 184, μεγάροιο. et 385, προθύροιο. μεγάροιο, τ, 503. προθύρου, φ, 299. μεγάροιο, χ, 433. sæpe διὰ πρὸ junguntur, et notant, penitus per. absolute et sine casu positæ hæ duæ voculæ, Ε, 66, διὰ πρὸ ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθε ἀκωκή. sed 281, cum genitivo, τῆς δὲ (ἀσπίδος) διὰ πρό. possit tamen h. l. διὰ solum ad τῆς referri, πρὸ vero adverbialiter esse pro πρόσω, *vorwärts, (forward.)* sic et 538, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο (ivit) καὶ τῆς. sine casu est et Μ, 184, διὰ πρὸ αἰχμὴ ῥῆξε ὀστέον, et 404, διὰ πρὸ ἤλυθεν ἐγχείη. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν, penitus infixit, Ν, 388. et 607, οὐδὲ διὰ πρὸ δύνατο χαλκὸν ἐλάσσαι. sic et 647. et διὰ πρὸ ἐλάσσαι est, ita infigere hastam, ut alte in corpus penetret. sic et Ο, 342. Π, 309, 821. Ρ, 518, εἴσατο χαλκός. et 579, χαλκὸν ἔλασσε. sic εἴσατο, ω, 523, τάνυται δέ τε πᾶσα (βοείη, corium bovis) διὰ πρὸ, tenditur tota undique æqualiter, Ρ, 393, quod et ὑφὲν scribitur, διαπρό. ἔκειτο (Polyphemus ingens) τανυσσάμενος διὰ μήλων, per oves, ι, 298, et διὰ signat *totum, per omnes* oves, ut magnitudo ejus notetur. διὰ αὐτῶν ἐρχομένη, per eos iens, inter eos obambulans, κ, 391. et 118, τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος. Πυθώδε ἐρχομένην διὰ Πανοπῆος, λ, 580, euntem ad Delphos per Panopeum, quod et Romani dicunt supra, *über, (beyond.)* ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν, μ, 206, per navem et in navi obambulans. sic 335, διὰ νήσου ἰών. et 420, ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων. sed ν, 21, διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, ubi διὰ distribuit, per navem, i. e. hic et illic in nave, sub transtra: et ἰὼν pertinet ad præcedens κατέθηκε αὐτὸς ἰὼν, ipse iens eo deposuit ea hic et illic. ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος, currebant in campum ex urbe, ο, 183. et 293, οὖρον (ventum secundum) ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ex aëre superiore. διὰ σταθμοῖο φοβήθησαν, ex casa fugerunt, π, 163. sic, διὰ σταθμοῖο βεβήκει, ex casa abiit, ρ, 26. ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, τ, 564, si venerint ex secto ebore, per portas eburnas: et 566, διὰ ξεστῶν κεράων, per corneas portas. et sermo ibi est de somniis. ἀντικρὺ διὰ αὐχένος ἤλυθε ἀκωκὴ, χ, 16. διὰ δ' αὐτῶν ἱκνούμεσθα, per eas et inter eas obambulabamus, ω, 337. et 522, βάλεν αὐτὸν διὰ κόρυθος. ἔβησαν προτέρω διὰ δώματος, ο, 109, per domum. *Cum accusativo* διὰ notat quoque, per, in. ἦλθέ μοι ὄνειρος διὰ νύκτα, Β, 57, i. e. κατὰ νύκτα. μήπως διὰ νύκτα φεύγειν ὁρμήσωνται, Θ, 510. οἶος ἐπελθὼν νύκτα δι' ἀμβροσίην, Κ, 41. et 83, ἔρχεαι (vadis) οἶος νύκτα δι' ὀρφναίην. et 101, μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, noctu. et 142, οἶοι ἀλᾶσθε νύκτα δι' ἀμβροσίην. et 276, οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι νύκτα δι' ὀρφναίην. et 297, ἔβησαν ὥστε λέοντε διὰ νύκτα μέλαιναν. et 386, ὀρφναίην. et 394, ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. πῆ ἵππους ἰθύνεις νύκτα δι' ὀρφναίην, Ω, 363. et 366, εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. sic et 653. διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ἵππους, Μ, 62, per et trans fossam. ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, Λ, 118. ἓξ διὰ πτύχας ἦλθε χαλκὸς, *es gieng der spiess durch sechs lagen durch, (the spear penetrated through six folds,)* Η, 247, coll. 251, 252. ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν φεύγοντες, Θ, 343. ἑλιξάμενος διὰ βήσσας, huc illuc se convertens per

arboreta et in arboretis, P, 283. Ἀθηναίης διὰ βουλὰς, O, 71, consiliis Minervæ. διὰ μῆτιν Ἀθήνης, K, 497. ἴδον αὐτὸν διὰ δώματα ποιπνύοντα, A, 600, videbant eum per domum sedulo ministrantem, *überall im saale herum, (in every part of the hall.)* ἔβησαν διὰ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, K, 298, pro διέβησαν, per, super, et est idem quod præcedens ἀνὰ, sic et 469. paullo aliter eadem verba sunt, Ψ, 806, per arma et sanguinem, ut arma perfodiat alterius et sanguinem eliciat. imo ad αἷμα, concipitur διὰ avulsum a ψαύσῃ, pro διαψαύσῃ, pertingat usque ad sanguinem. διά τε ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας, X, 190, fugat eum per valles et arboreta. manifesto avulsum διὰ est Ξ, 517, διά τ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε, pro διήφυσε, penitus exhausit viscera, i. e. penitus penetravit per viscera. sic et P, 314. N, 507. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψε, pro διέδαψε, penitus disscidit cutem, E, 858, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην, pro διέταμε, P, 618, perscidit. ἄραβος διὰ στόμα ὀδόντων, crepitus dentium per totum os, K, 375, in ore. μῦθον τοῦτον οὔτις διὰ στόμα ἄγοιτο, Ξ, 91, in ore habeat, *würde ihm munde führen, (would have in his mouth :)* vel, educat ex ore, pro διάγοιτο διὰ στόμα. πέτεται διὰ βοῦς, volat per boves, et inter boves, ultra boves, Ψ, 846, *durch die heerde hindurch, (among the cattle.)* διὰ ὑσμίνας, in præliis, B, 40, pro κατά. δι' ἐμὴν ἰότητα, per meum consilium et voluntatem, O, 41. διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, per arundineta densa, Ψ, 122. δεξιὼ (τὼ αἰετὼ) διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν. β, 154, ex ædificiis et urbe eorum, sc. Ithacensium: ut διὰ notet motum per locum et ex loco, ut sæpe ante vidimus. aptius autem videtur explicari posse de nido harum aquilarum propinquo, ad quem avolarint, sic tamen ut *per* eum locum ubi nidus erat, aliquamdiu circumvolarint. conf. οἰκίον. nisi quod διὰ etiam est, inter, ut κ, 150, ἐείσατό μοι (visus est a me) καπνὸς διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, inter arboreta densa: sicut et 197. ut ergo et priore illo loco esse possit simpliciter, ad dextram abierunt inter domos et urbem eorum, sc. Ithacensium. διὰ ἀτασθαλίας ἔπαθον κακὸν, ψ, 67, ob et per improbitates accidit illis malum. ὅν ποτε ἔκτεινε διὰ ἀφραδίας, quem quondam interfecit (mater Procne filium suum) per insanias, τ, 523. et 154, καὶ τότε δή με, διὰ δμωὰς, εἷλον ἐπελθόντες, tunc tandem me, per ancillas (sc. indicio iis facto,) deprehenderunt supervenientes. ancillæ meæ erant instrumentum quasi, per quod proci me deprehendebant. νικῆσαι διὰ Ἀθήνην, vicisse per Minervam, et ope ejus, ϑ, 520. ὤπασαν αὐτῷ κτήματα διὰ Ἀθήνην, præbuerunt ei pretiosa dona impulsu Minervæ, ν, 121, i. e. ob liberalitatem et magnificentiam dantium. ξεῖνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν, ρ, 72, ad forum et conventum populi per urbem ducens. διὰ νύκτα, nocte, ι, 143, 404. μ, 284. ο, 8, 50. τ, 66. διὰ δώματα, per domum, in domo, δ, 24, 679. η, 139, ἔβη διὰ δῶμα, ibat in domo. κ, 546. π, 276. ρ, 479. σ, 340. χ, 495. διὰ βουλὰς Διὸς, per voluntatem Jovis, ex voluntate ejus, ϑ, 82. θεῶν, λ, 275. et 436, γυναικείας διὰ βουλὰς, ob fœminea consilia, et per ea: nam ea adhibet deus ut instrumentum iræ suæ: collatis sequentibus duobus versibus. διὰ ἄκριας, ι, 400, ubi διὰ distribuit, per montes, κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων, *hie und da überall auf den bergen, (here and there all over the mountains.)* sed κ, 281, πῆ δ' ἄκριας ἔρχεαι οἶος; quo tendis solus per et super montes. ἔβη χῶρον ἀνὰ ὑλήεντα δι' ἄκριας, ξ, 2, ivit in loco sylvestri per juga montana. τί ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο ὕστατος, cur sic per et ex spelunca ibas postremus, ι, 447. et 458, ἐγκέφαλος διὰ σπέος ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ, ubi διὰ distribuit. ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας, vadentem per urbem inter et per ipsos, η, 40, *durch sie hindurch gehend, (passing through them.)* in compositione διὰ sæpe notat διχασμὸν καὶ σκιδασμὸν καὶ διαίρεσιν, *von einander, (from one another.)* e. c. διασχὼν νεφέλην. sic διαφωνεῖν est, dissonare, etiam dissentire et contradicere, ἀντιλέγειν. confer et διάνδιχα, quod divisionem et duplicationem notat. in compositione διὰ quoque sæpe apocopatur, ut solum δ' remaneat, e. c. δ' ἐλεύσεσθαι pro διελεύσεσθαι, quod vide suo loco. a διὰ est τὸ δίασμα, quando telæ inseritur licium, vel si perplexum quid sit inter se, *eine flechtung, (any thing plaited.)* unde verbum διάζομαι, plecto, texo, *ich flechte in- und durcheinander, (I plait, interweave.)* Judic. xvi, 13, apud LXX. διὰ, in compos. vide sub διάνδιχα.

διαβαίνω, (Βάω) transcendo, crura divarico. τάφρον διαβαινέμεν, pro διαβαίνειν transcendere, transgredi, fossam, M, 50. et 458, εὖ διαβὰς, i. e. διαστήσας τὰ σκέλη, i. e. τὴν βάσιν, πρὸς ἀντέρεισιν. et est phrasis Attica. *da er die beine fein weit auseinander gesetzet, um einen desto stärkern wurf zu haben, (having spread his legs very widely one from the other, that he might throw with the more force.)* ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, pro διέβησαν, transierunt vallos et fossam, O, 1. ubi poëta τῇ διακοπῇ τῆς λέξεως (præpositione a verbo suo avulsa) difficultatem rei agendæ designat. alibi eadem arte imitatur aliquam distractionem aut dilacerationem rei, e. c. κατὰ δὲ βοῦς ἔφαγον. Ἤλιδα εἰς διαβήμεναι, pro διαβῆναι, trajicere in Elidem, δ, 635, nave. Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, transibat ex domo, διεβεβήκει, ρ, 61. κ, 388. τ, 47. υ, 144.

διαγλάφω, f. ψω. (Ῥάω) exsculpo, excavo. εὐνὰς ἐν ψαμάθοις διαγλάψασα, loca ad cubandum excavans in arenis, δ, 438, ut depressius paullo jaceremus in littore, et eo melius falleremus.

διαγνῶμι et διαγιγνώσκω, (Νέω) discerno. ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον, H, 424, ibi difficile erat discernere virum quemque; et sermo est de cæsis in acie, jam collectis et sepeliendis. ὀστέα Πατρόκλου λέγωμεν, εὖ διαγιγνώσκοντες, probe ea discernentes, Ψ, 240, nam observarant, ubi ea conciderant in rogo.

et 470, οὐ γάρ ἔγωγε εὖ διαγιγνώσκω, non accurate discerno oculis.

διάγω, f. άξω. (Ἄγω) transporto, transduco. *überbringen, (to transport.)* πορθμῆες δ' ἄρα τούσγε διήγαγον, υ, 187, qui ad fretum præsto erant, transportabant eos, *führeten sie über, (transported them.)*

διαδάζομαι, f. άσομαι. (Δάω) tribuo, *theile aus, (I allot.)* διαδασάσκετο παῦρα, I, 333, ionice, pro διεδάσατο: et ab hoc facto dictus est δημοβόρος, publica quasi vorans.

διαδάπτω, f. ψω. (Δάω) dilacero. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν ἔγχος, E, 858. sic διέδαψας, Φ, 398.

διαδατέομαι, (Δάω) divido, partior. κτῆσιν χηρωσταὶ διεδατέοντο, E, 158, orbi relicti dividebant bona.

διαδέομαι, vide sub ὑποδέω.

διαδέρκω, (Ὄρω) perspicio. οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἠέλιός περ, ne sol quidem per hanc nebulam nos conspiciat, Ξ, 344, aor. 2. opt. a.

διαδηλέομαι, (Δάω) valde lædo et prorsus perdo. ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο, ξ, 37, *bald hätten dich die hunde zerrissen, (the dogs would soon have torn thee in pieces.)*

διαδράκοι, vide διαδέρκω.

διαδρέμω, (Τρέω) percurro, transcurro. νῆες ὦκα ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, γ, 177. naves celeriter percucurrerunt piscosas vias, i. e. mare. τίς δ' ἑκὼν τόσσον ὕδωρ διαδράμοι, ε, 100, quis sponte tantum mare percurrat.

διαείδομαι, f. είσομαι. (Εἴδω) disspicio, video distincte, *ich durchschaue, sehe deutlich ein, (I see through, see clearly.)* αὔριον ἣν ἀρετὴν (suam virtutem) διαείσεται, Θ, 535, et compositum est pro simplici, εἴσεται. sic δίειπέ μοι, pro εἰπέ. possit tamen et h. l. passive intelligi, cognoscetur quod attinet virtutem et præstantiam ejus. sic passivus sensus est N, 277, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, ubi maxime virtus virorum conspicitur, coll. 278, ἐξεφαάνθη. nam ibi ὡς ἐν ἡμέρᾳ διαφαίνονται, οὐ μετὰ πλήθους ὄντες. conf. μάλιστα.

διαθεειόω, et *διαθειόω*. f. ώσω. (Θάω) suffiendo perlustro. αὐτὸς εὖ διεθείωσεν μέγαρον, χ, 494.

διαθρύπτω, f. ψω. (Δέρω) frango simul et comminuo, idem ac θρύπτω, q. v. τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρὸς, Γ, 363, in tres vel quatuor partes disruptus gladius excidit manu. et est particip. aor. 2, pass. sonus ipse litterarum hujus versus exprimit fractionem gladii in partes plures. hinc est ἡ τρυφή, θρύπτουσα τὸν σπαταλῶντα.

διαίνω, f. ανῶ. (Δέω) rigo, humecto. est ab δέω et δεύω, per mutationem τοῦ ε in Iota, et terminationis prolongationem. et proprie de rigatione per pluvias cœlestes ponitur, διαβρέχω, ὑγραίνω. hinc est τὸ ἀδίαντον, βοτάνης εἶδος, ἧς τὰ φύλλα οὐ διαίνεται ὑετῷ, herbæ species cujus folia non madefiunt pluvia: capillus

2

Veneris alias dicta hæc herba. οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων, N, 30, axis non madefiebat: tam leviter percurrebat currus aquam, ut rotarum quidem ambitus ἐδιαίνετο, sed ἄξων ἀδίαντος ἔμενεν, *denn das rad schnitt nicht ein ins wasser, (for the wheel did not cut into the water.)* δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ, Φ, 202, humectabat eum, alluendo. χείλεα μὲν ἐδίηνε, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, X, 495, labra quidem extrema rigare solet, sed non palatum tingere humore: quod est proverbium de iis qui parce nimis et maligne donant, δι' ὧν χείλη μὲν ὑγραίνεται, εἰς δὲ τὸ κατὰ στόμα ὑπερῷον ὑγρότης οὐκ ἄνεισι. poni potest alibi et ἐπὶ τῶν, λόγοις μὲν ὑποσχετικοῖς εὐφραινόντων, οὐ μὴν καὶ τῇ ἔνδον ἀγαθῇ διαθέσει.

διακεάζω, f. άσω. (Κῶ) diffindo. διακεάσαι ξύλα, ο, 321, diffindendo ligna sicca.

διακείρω, (Κείρω) prorsus disseco. πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, tentet rescindere meum verbum et jussum, Θ, 8, i. e. διακόψαι τῆς κατὰ τελεσφορίαν ὁλότητος, *zu nichte und ungültig zu machen, (to make null and void.)* κουρά, ᾶς. ἡ. rasura. κουρὰ πενθήρης, rasura lugubris, Eurip. Troad. 141. et κουρὰ ξυρήκης, Alcest. 427. coll. Kirchmannus de fun. Rom. L. 2. c. 13 et 14.

διακλάω, (Κλάω) totum diffringo. διακλάσας τόξα χερσὶ, E, 216, confringens arcum manibus.

διακναίω, f. αίσω, (Κνάω) corrumpo, tabefacio. τὸ χρῶμα διακεκναισμένος, colore et habitudine corruptus, Aristoph. Nub. 120. coll. Ran. 1259. Eccl. 952. Pac. 250.

διακοιρανέω, f. ήσω. (Κάρα) imperans obeo copias. πολέας (i. e. πολλοὺς) διακοιρανέοντα, multos obeuntem cum imperio et adhortatione, Δ, 230.

διακοσμέω, (Κόμω) dispono ordine, ordino, orno, polio. ἡμεῖς ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν, pro διακοσμηθείημεν, si in decadas divideremur ordine, B, 126. et 476, αὐτοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον, instruebant. et 655, τρίχα διακοσμηθέντες, ubi de exercitu in tres partes distincto. sed de venatoribus idem est ι, 157. ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο, χ, 457, postquam omne triclinium magnum purgaverant et in ordinem restituerant suum. est ergo, εὐκόσμως τάττειν. hinc et ὁ κοσμήτωρ, i. e. ἡγεμών: et κόσμιος est εὔτακτος, contra ἄκοσμος est ὁ μὴ εὔτακτος. οὐκ ἐν κόσμῳ φυγεῖν est, ἀτάκτως τῆς μάχης ὑποχωρεῖν, ex pugna abire nullis servatis ordinibus, sed passim fuga facta. et in genere omnis vera pulcritudo et ornatus verus consistit in ordine decenti.

διακριδὸν, (Κάρα) adverb. præcipue, insigniter, eximie. οὗτοι γάρ αὐτῷ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι τῶν ἄλλων, M, 103, hi enim ei videbantur insigniter et cum notabili discrimine esse optimi præ aliis bonis. φησὶν γάρ Ζεὺς ἐν θεοῖς κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος, O, 108, i. e. ἐκκρίτως, κατ' ἐπίκρισιν, præstanter. Vide sub παρακλιδόν.

διακρίνω, f. *νῶ*. (Κάρα) discerno, separo. *εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν*, nisi nox superveniens discernit et dirimit vim virorum, Β, 387, ubi est vel futurum, distracto circumflexo, pro *διακρινεῖ*: vel *ε* est in præsenti intersertum, ut sæpe solet in hoc verbo. oppositum est, *συνάγειν ἄρηα*. *ὥστε αἰπόλοι αἰπόλια ῥεῖα διακρίνωσι*, pro *διακρίνωσι*, Β, 475, sicut caprarii greges caprarum facile discernunt et separant. *εἰσόκε δαίμων ἄμμι* (*ἡμᾶς*) *διακρίνῃ*, donec fortuna nos dirimat, Η, 291, 397. *οἱ γὰρ πολεμοῦντες κρίνονται ἄρηϊ, οἱ δὲ παυσάμενοι μάχης, διακίνονται, χωρὶς ἀλλήλων γινόμενοι. εἰ μὴ διέκριναν αὐτοὺς αὐτοί*, nisi submovissent eos ii, Ρ, 531. *οὐκ ἄλλο ἡμᾶς διέκρινε φιλέοντας*, non aliud diremisset nos amantes, δ, 179, ubi de separatione amicorum ponitur verbum. *καί κε ἀλαὸς διακρίνειε τὸ σῆμα*, θ, 195, etiam cæcus discernere posset signum, discrimen agnoscere posset. *φρονέω δὲ διακρινθήμεναι* (pro *διακριθῆναι*) *ἤδη Τρῶας καὶ Ἀργείους*, Γ, 98, cupio enim dirimi jam hos litigantes bello. est ergo h. l. *ὑποσχετικὸν εἰρήνης*. nam hoc verbum poni solet, si lis dijudicata est; et opponitur *τῷ συγχέειν*. sic et 102, *ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα*, vos alii dirimamini quam celerrime, pro *διακριθείητε*. sic et ω, 531, *ὥς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθεῖτε τάχιστα*, ut sine sanguine quam primum ex lite et contentione ista eximamini. *τὸ ν* in his formis poëtice et analogice retentum. *ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν* (pro *διεκρίθησαν*) *ἠδ᾽ ἐπίκουροι*, Β, 815, distincti sunt et separati, quisque ad suos ordinati. *τὼ διακρινθέντε*, Η, 306, hi duo diremti a pugnando. sic et, *ὧδε*, Υ, 212. et 141, *διακρινθέντας*, diremta pugna, separatos a se invicem. *διακεκριμέναι δὲ ἕκασται*, separatæ, ι, 220. *οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι* (pro *διακρινεῖσθαι*, inf. fut. m. in sensu passivo) *ὀΐω μνηστῆρας κἀκεῖνον*, σ, 148, non puto eos sine sanguine discessuros, *werden nicht auseinander kommen beyde, (will not part.)* sic et υ, 180, *νῶϊ*, nos ambos diremtum iri. Vide sub *συνάγω*.

διάκτορος, vide sequens.

διάκτωρ, *ορος*. *ὁ*. (Ἄγω) et *ὁ διάκτορος*, *ου*. est *ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας*, perferens et transferens nuntiationes, *ausrichtig, (correctly.)* est enim a *διάγω διάκτωρ*, ut a *λέγω* est *ὁ λέκτωρ*. et genitivus hujus transit in novum nominativum ex more Græco, sicut ab *ὁ Τρώς*, *ωὸς*, fit *ὁ Τρωὸς*, *οῦ*. et a *δμὼς*, *ωὸς*, fit *ὁ δμωὸς*, *οῦ*. est epitheton Mercurii, nuntii deorum, et idem fere quod *ὁ ἄγγελος*, *ein überbringer, (a messenger,)* qui nuntium transfert. apud poëtam semper forma Ionica, *ὁ διάκτορος*, *ου*. *δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ*, Β, 103. *τὴν προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης*, Φ, 497. *οὐκ ἀπίθησε διάκτορος*, Ω, 339. *Ἑρμείαν διάκτορον*, α, 84. ε, 43. θ, 335, *Ἑρμεία Διὸς υἱὲ διάκτορε δῶτορ ἐάων*. et 338. *Ἑρμείαο διακτόρου*, μ, 390. *Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου*, ο, 318. ω, 99. quidam operosius deducunt hanc vocem a *τορὸς*, i. e. *τρανὴς*, *σαφὴς*, perspicuus, *klar, deutlich, (clear, explicit ;)* et a præp. *διὰ*, quæ auget significatum, interserto κ: ut sit, *τορῶς προάγων τὰ νοήματα*, dilucide proferens cogitata, *τορὸς καὶ σαφὴς ἄγγελος*. Sed apta hæc quidem, longius autem petita.

διαλέγομαι, f. *έξομαι*. (Λέγω) disquiro, disspicio, *ich überlege, setze auseinander im denken, (I consider, separate one thing from another in thought.)* *ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος* (meus) *διελέξατο θυμὸς*, Λ, 407. Ρ, 97. Φ, 562. Χ, 122, 385, i. e. *διελογίσατο*. hinc est recentiorum *ἡ διάλεξις*, disputatio.

διαμάω, f. *ήσω*. (Ἄ) disseco, *trenne, (I divide.)* *διάμησε*, (ionice sine augm. pro *διήμησε*) *χιτῶνα ἔγχος*, discidit tunicam hasta, Γ, 359. Η, 253. *ῥᾶον διέκοψε*. ex metaphora metentis frumenta.

διαμελεϊστὶ, (Μέλω) adverb. in membra et partes dissecando. *διαμελεϊστὶ ταμὼν*, ι, 291, membratim discerpens; de Cyclope: *ἀδρομερέστερον*. *ἵνα σε αὐθι διαμελεϊστὶ τάμῃ*, ut te ibi in partes diffindat, σ, 338.

διαμετρέω, (Μέτρω) emetior, circummetior. *χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον*, regionem primum dimetiebantur, ubi futurum erat singulare certamen, Γ, 315, ut pro victo haberetur qui excederet hos limites. nam non erat privatum modo, sed et publicum certamen, nomine duorum populorum.

διαμετρητὸς, *ου*. *ὁ ἡ*. (Μέτρω) dimensus. *διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ*, in spatio dimenso et finito, Γ, 344.

διαμοιράομαι, f. *άσομαι*. (Μείρω) distribuo, divido. a simplici *μοιράομαι*, facio portiones. *ἕπταχα πάντα δαΐζων, διεμοιρᾶτο*, in septem partes omnia separans, faciebat æquas portiones, ξ, 434, et sermo est de cœna, cui sex convivæ aderant, et septima pars sacrabatur et ponebatur diis.

διαμπερὲς, (Πέρα) adverb. ab uno extremo ad alterum, per totum, per omne: et ponitur *τοπικῶς* proprie. nam est a *διαπεράω*, pertranseo, interserto μ, roborandæ vocis et metri causa. deinde per tropum ponitur et *χρονικῶς*, per omne tempus, *immerfort, (for evermore.)* possis et dicere, esse a *διαναπεράω*, ut μ oriatur ab apocopato *ἀνὰ* ante π. ponitur quoque de tota re aliqua, si ejus nulla pars abest, *das ding von ende zu orte, (the whole of a thing.)* *βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσε ὤμου*, extraxit sagittam totam et integram ex humero, Ε, 112. et 284, *βέβληαι κενεῶνα διαμπερὲς*, ictus es per ventrem penitus, *bist durch und durch getroffen, (are pierced through and through.)* et 658, *αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθε*, cuspis transiit tota et per totum. *κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς*, sorte nunc commovemini omnes, *looset nun alle durchgangig, (retire all of you according to lot,)* Η, 171, *διὰ πάντων τῶν ἐννέα*. *τὸν Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερὲς* (injecit in labores perpetuos) *εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ*, quamdiu maneat spiritus in pectore, Κ, 89, ubi est de tempore et continuatione non interrupta. et 325, *ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερὲς*, in castra pene-

trabo penitus; de loco. et 331, φημί σε διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι, affirmo, te illis omni tempore decorum et conspicuum fore. διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο, Λ, 377, sagitta penitus in terra infixa est. Σαρπηδὼν ἔπαλξιν ἑλὼν εἷλκε, ἡ δὲ ἕσπετο πᾶσα διαμπερὲς, prehendit manu pinnam muri, traxitque eam ad se, et illa omnis prorsus sequebatur manum trahentem, M, 398, pars illa tota transibat ad trahentem. et 429, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς, multique per ipsum scutum transfixum vulnerabantur, sc. ἀσπίδος, σχισθείσης τὰ ἔμπροσθεν, in opp. ad terga. φλέβα πᾶσαν, ἥτε, ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχέν' ἱκάνει, N, 547, venam totam, quæ per totum dorsum sursum procurrit, et cervicem attingit, *an dem ganzen rücken entlangs, (all along the back.)* αἰὲν διαμπερὲς, ubi utrumque idem, O, 70, semper et una serie temporis. ἤματα πάντα διαμπερὲς, Π, 499, omni omnino tempore. et 618, σε ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, te hasta mea compescuisset totaliter et perpetuo, *auf immer, (for ever.)* et 640, ἐκ κεφαλῆς διαμπερὲς εἰς πόδας ἄκρους, a capite usque ad imos pedes prorsus, *vom kopf bis auf die füsse in einer reihe fort, (from head to foot.)* ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς, stabat vel stare facta erat vinea adminiculis suis perpetua serie, Σ, 563. οὔποτε θυμὸν ὦρινε διαμπερὲς, non plenarie movebat animum, T, 272. εἶμι διαμπερὲς στιχὸς, vado per ordinem totum, Υ, 362, nam, ut adverbium, regere potest genitivum. κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισι, mala meditantur sibi invicem omni tempore et loco, X, 264. διαμπερὲς ἤματα πάντα, δ, 209, ubi addita est explicatio hujus adverbii: ut sit τὸ, μέχρι πέρατος καὶ δι' ὅλου βίου, *alle tage hindurch bis an sein lebensende ununterbrochen, (every day without interruption till the end of his life.)* φράξε δέ μιν (munivit eam naviculam) ῥίπεσσι οἰσυΐνῃσι διαμπερὲς, virgis salignis totam, ε, 256, *von orte zu ende, (all over.)* et 480, οὔτε ὄμβρος περάασκε διαμπερὲς, neque imber penetrabat penitus; ubi etymologiam innuit poëta. sic et τ, 442. ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερὲς, in interiora loca a limine usque penitus, η, 96. ἡμῖν διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν, nobis perpetuo jam inde a patribus nostris, θ, 245. λιμένα, ὃν πέρι πέτρη διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, portus, circa quem sine intermissione utrimque est petra, κ, 88. ἀχνύμεθα, lugebamus perpetuo, λ, 557. χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, ν, 59. σταυροὺς ἔνθα καὶ ἔνθα πυκνοὺς, densos vallos, ξ, 11, quibus munivit totam aulam ab omni parte. ξεῖνοι εὐχόμεθ' εἶναι, *allerdinges und völlig, (entirely and completely,)* o, 196. σὺ δὲ ἡγεμόνευε, ρ, 194, tu duc me et præi viam omnino, usque ad illum ex hoc loco. ἥ σε φυλάσσω, quæ te semper custodio, υ, 47. εὖ μάλα ἀποστρέψαντε, recte avertentes manus ejus prorsus, *die sie ihm die hande recht und völlig auf dem rücken zusammen gebunden, (having bound his hands securely behind him,)* χ, 190. εἴρυσθαι δῶμα, servare domum omnino, ψ, 151, et omni tempore, donec rediret maritus; *bis zu ende, (for ever.)*

διάνδιχα, (*Εω) adverb. ex διὰ et ἀνὰ et δίχα conflatum. διὰ sæpe διασμόν τινα σημαίνει in compositis, e. c. διαφωνέω dissono, διαιρέομαι, dispertior. ἀνὰ autem δευτέρωμά τι δηλοῖ, iterationem, e. c. ἀναβαπτίζω, iterum immergo aut adspergo, ἀνακρίνω, iterum disquiro et dijudico, ἐπανερωτάω, iterum deinde quæro, *frage drauf wieder, (I therefore ask again.)* διάνδιχα μερμήριξεν, A, 189, ubi id notat, διχάζειν βουλὴν οὕτω καὶ οὕτω, καὶ ἀναβουλεύεσθαι ἄλλως καὶ ἄλλως, *er hatte zweyerley vorsatz, die er einen nach dem andern wieder überdachte, (he had two plans, one of which he reconsidered after the other.)* sic et Θ, 167, et versu sequente unius tantum fit mentio; alterum consilium ex re ipsa et ex facto ejus est intelligendum. Sic et N, 455. σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Ζεὺς, I, 37, duplici modo dedit tibi: et alterum diserte est expressum, 38, alterum latet in negatione, 39, quæ sic est resolvenda, et dedit simul defectum virtutis.

διανύω, f. ύσω. (*Ανω) perficio. οὔπω διήνυσεν ἀγορεύων, nondum ad finem pervenit narrans, ρ, 517.

διαπέρθω, f. έρσω. (Φύω) vasto, perdo, expugno, diripio. εἰσόκε Τροίην διαπέρσομεν, I, 46. τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, ι, 265, tantam enim expugnavit et evertit urbem, Agamemnon. ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν, γ, 130. λ, 532. ν, 316. τὰς (πόλεις) διαπέρσαι, Δ, 53, infin. pro imperat. eas urbes everte. et 55, εἰ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, si non sinam te evertere eas: ubi vides, antea ad infinitivum deesse ἐάω, sino. τὴν δὲ (πόλιν Ἠετίωνος) διεπράθομεν, A, 367. ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν ἱππόθεν ἐκχύμενοι, θ, 514. διαπραθέειν (distracto circumflexo in ultima per intersertum έ) τόδε ἄστυ, evertere et exscindere hanc urbem, H, 32. sic, διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηϊ, Marte et vi aperta, non dolo, I, 528. Λ, 732. Σ, 511. διεπράθετο πτόλις, ο, 383, eversa et direpta est urbs.

διαπλήσσω, f. ήξω. (Πέλω) diffringo ictu, diffindo in frusta minora, εἰς μικρὰ τέμνω, κατακορμίζω. τὰς μὲν (δρῦς, arbores, quercus) ἔπειτα διαπλήσσοντες ἔκδεον ἡμιόνων, comminuentes illigabant in dorsa mulorum, Ψ, 120. ut muli portarent ista ligna secta, coll. 123. alii hoc loco legi malunt διαῤῥήσσοντες, non satis apte. non negatur tamen, hoc verbum nonnihil suspectum esse.

διαπορθέω, (Φύω) diripio. Λυρνησσὸν διαπορθήσας, *ausgeplündert habend, (having pillaged,)* B, 691.

διαπρήσσω, (Πέρα) pertranseo. et proprie ponitur, si ex aliqua terra per mare transitur in aliam, sicut et τὸ περᾶν. οἵ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον, qui socii mihi illuc et huc pertranseant viam marinam, β, 213, nam loquitur ibi Telemachus, postulans navem et socios navales, qui eum transferant in Peloponnesum et inde referant domum. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, omissa præpos. διὰ, et

celeriter per campum ibant, B, 785. Γ, 14. Ψ, 364. ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων, diesque sanguineos transmittebam pugnando, I, 326, ubi dies illi poëtice signantur quasi mare plenum sanguine, quod erat transeundum: ὑγρὸν γὰρ τὸ αἷμα, καὶ ἐπὶ ὑγρᾶς proprie ponitur τὸ διαπρήσσειν. ἡ δὲ (ναῦς) θέεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον, A, 483. β, 429. aliud διαπρήσσω, magis metaphoricum, vide paullo post sub πράσσω.

διαπρήσσω, f. ξω. (Πέρα) usque ad finem perduco. nam ipsum quoque πράσσειν quandoque notat, ad finem perducere; originis suæ naturam retinens. *Ich setze etwas durch, (I carry something through.)* ἅπαντα οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα, ξ, 197, omnes nequaquam ad finem perducerem narrando meas ærumnas.

διαπρύσιος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) late penetrans et transiens, εἰς μακρὸν διαπεράσιμος καὶ διήκων. *weit durchdringend, (penetrating far.)* est a περάω, et per dialectum περύω, f. ύσω, unde est περύσιος, per syncopen πρύσιος, transiens: et a composito διαπερύω, διαπερύσιος et διαπρύσιος. ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, ubi neutrum est adverbialiter, clamavitque sic, ut penetraret et iret vox ejus latissime, Θ, 227, nam rex erat εὐρυβόας. sic, A, 275, 585. M, 439. N, 149. P, 247. et 748, πρὼν, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκὼς, agger, structus pro toto campo, *ein wall oder damm vor der ganzen ebene entlängs, die überschwemmungen des stromes vom lande abzuhalten, (a rampart or dyke all along the plain, to preserve the land from the inundations of the river,)* factus ἀπό τινος πέρατος εἰς τι ἕτερον πέρας, quasi διαπεράσιος, *der von einem ende bis ans andre sich erstrecket, (extending from one extremity to the other.)*

διάπταμαι, (Πέτω) pervolo. a πτῆμι. διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς, E, 99. volunt quidem nonnulli, per syncopen hanc formam esse factam pro διεπτήσατο, a διαπτάομαι: sicut et ἀπέπτατο pro ἀπεπτήσατο ab ἀποπτάομαι: sed his ambagibus opus non est. κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο Ἥρη, raptim valde cupida pervolabat Juno, O, 83. et 172, Ἶρις. et notat hoc verbum summam celeritatem. ὄρνις ὣς ἀνόπαια διέπτατο, α, 320.

διαπτοιέω, f. ήσω. (Πέτω) idem ac πτοιέω, q. v. ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας, verbis istis conterruit mulieres eas omnino, σ, 339, coll. 340, 341.

διαῤῥαίω, f. σω. (Ῥάω) perdo prorsus. Attici amant duplicatum ρ post vocalem, et poëta id sæpe sic duplicat metri causa: at Iones contra non duplicant. οἵτε μάλιστα νῆα διαῤῥαίουσι, qui navem maxime quassant et perdunt, μ, 290. νὺξ δ' ἥδε ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει, et hæc nox aut omnino perdet castra aut servabit, i. e. res est in summo discrimine, I, 78. κακὸν, ὃ δὴ οἶκον ἅπαντα πάγχυ διαῤῥαίσει, β, 49, *ganz zu grunde richten wird, (will utterly ruin.)* δή με διαῤῥαίσουσι καὶ αὐτὸν, α, 251, coll. 250. π, 128, coll. 127. sane et me ipsum perdent, *werden bald mich selbs aufreiben, (will soon ruin me myself.)* διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, cupidi ad destruendum, sc. urbem eorum, ipsosque, B, 473. sic, πόλιν, A, 712. et de canibus, aprum, P, 727. τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι ὀΐω, sc. αὐτὸν, credo, eum mox perditurum et excisurum esse nos, Ω, 355.

διαῤῥιπτάω, (Ῥίπω) trajicio. διαῤῥιπτάσκεν (ionice pro διεῤῥίπταζεν) ὀϊστὸν, transmisit sagittam per foramina illa, τ, 575.

διαῤῥήσσω, (Ῥάω) dirumpo, diffringo. διά τι ῥήξασθαι ἐπάλξεις, M, 308. et in ista rhapsodia hoc verbum cum suis compositis est frequentissimum.

διασεύω, (Σέω) per aliquid moveo celeriter. διέσσυτο λαὸν, percurrebat exercitum, B, 450, hortaturus eum. αἰχμὴ δὲ διέσσυτο, cuspis pertransibat, E, 661. στέρνοιο, per pectus, O, 542. αὐτὸς τάφροιο, per fossam transibat, transiliebat fossam, K, 194. μεγάροιο, per domum exibat celeriter, X, 460. δ, 37.

διασκεδάζω, f. άσω. (Κῶ) dispergo. τὰ μὲν (ἤϊα καρφαλέα, stipulas) διεσκέδασεν ἄνεμος, disturbare et dispergere solet, ε, 369. et 370, οὕτως τῆς νηὸς δούρατα (trabes, asseres) διεσκέδασε, dissolvit et disjecit, διεσκόρπισε. sic, η, 275, τὴν νῆα διεσκέδασε θύελλα, i. e. ἐκλασε, fregit. σοὶ ἀγλαΐας διασκεδάσειε, ρ, 244, tibi arrogantias dissiparet, *würde dir das vornehme wesen vertreiben, (would lower thy arrogance.)*

διασκίδνημι, (Κῶ) dissipo, dispergo. ἄνεμοι νέφεα πνοιαῖς διασκιδνᾶσι, venti nubes flatibus dispellunt, cedere faciunt, E, 526.

διασκοπιάομαι, f. άσομαι. (Ὄφ) perspeculor. Ἕκτωρ σε προΐηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα; K, 388. ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον ἡγεμόνων, P, 252, arduum et impossibile mihi est, quemque ducum in hac pugnæ confusione quærendo invenire et adloqui, quærendo destinare, *aufzusuchen und auszusehen hierzu einen, (to seek and select some one for the purpose.)*

διασχέω, (Χάω) transeo, *ich dringe durch, (I pierce through.)* ὀϊστὸς ἀντικρὺ διέσχε, E, 100, sagitta e regione prominebat postquam perruperat totum. sic et A, 253, de hasta. Υ, 416. et per tmesin, δι' ὤμου ἔγχος ἔσχεν, N, 519, 520. Ξ, 451, 452. notat ergo διαπερᾶν, διαμπερὲς ἐλθεῖν: et Attici amant hoc verbum. sic, ἅμαξα διασχοῦσα λαὸν, currus per populum transiens: et, διασχὼν τὴν νεφέλην, *trennend, (parting.)*

διασχίζω, f. ίσω. (Κῶ) diffindo. ἱστία (vela) διέσχισεν ἲς (vis) ἀνέμοιο, ι, 71. νεῦρα διεσχίσθη, nervi discissi sunt, Π, 316, *wurden zerrissen, (were cut.)*

διατάμνω et διατέμνω. (Τέμω) disseco, abscindo. ἵνα πᾶσαν διατάμῃ, nervum omnem perscindat, P, 522. et 618, γλῶσσαν μέσην διέταμε.

διατελευτάω, f. ήσω. (Τίλλω) prorsus ad finem perduco. θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ, deus omnia perficit, T, 90, ubi vides tmesin.

διατινάσσω, (Τῶ) disturbo, disjicio, disrumpo. ἐπὴν δή μοι σχεδίην διατινάξῃ κῦμα, ε, 363, quando mihi unda ratem prorsus disruperit; coll. 368, *ganz in stücken wird aufgelöset haben, (will have quite torn in pieces.)*

διατμήγω, f. ήξω. f. 2. αγῶ. (Τέμω) disseco, disturbo, dispergo, separo. ἔνθα διατμήξας, ibi postquam eos dispersisset, Φ, 3. sic de navibus, γ, 291. τόδε λαῖτμα διατμήξας, hoc vastum mare persulcans nando, ε, 409, ubi sic vocat τὸ διανήξασθαι: alibi potest sic dici τὸ διαπλεῦσαι. sic η, 276, ἐγὼ νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον. κηροῦ τροχὸν χαλκῷ τυτθὰ διατμήξας, cum orbem ceræ *(eine scheibe wachs) (a cake of wax)* in frusta parva secassem, μ, 174, ad oblinendas aures sociorum. διατμῆξαι κοῖλον δόρυ, perforare et dissecare cavum lignum, θ, 507, i. e. equum illum ligneum: *entzwey zu hauen, (to cut in two.)* alii legi volunt διαπλῆξαι, minus apte. τώ γε ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν, pro διετμάγησαν, diversi abierunt, A, 531. ν, 439, i. e. διεχωρίσθησαν, ut notet χωρισθῆναι τοπικῶς. sic, ἐν φιλότητι διέτμαγεν, *giengen in freundschaft von einander, (they parted friends,)* H, 302, φιλίως διεκόπησαν χωρισθέντες ἀλλήλων, coll. 306. σανίδες, tabulæ disrumpebantur et disturbabantur portæ, M, 461. ἄρνες ἐν ὄρεσι, agni in montibus dispersi sunt, Π, 354, *waren zerstreuet, (were dispersed.)*

διατρέω, f. έσω. (Τρέω) diffugio, converto me in fugam diversus ab aliis. θῶες μέν τε διέτρεσαν, diffugere solent, A, 481. et 486, Τρῶες διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, diffugiebant aliorsum alius: ubi heros Græcus comparatur leoni, Troës vero lupis leone veniente diffugientibus. et διὰ auget significatum, ut plus sit quam ἔτρεσαν, et σκεδασμὸν τῶν τρεσάντων innuat. ἂψ ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, P, 729, i. e. ἔφυγον σκεδασθέντες.

διατρίβω, f. ψω. (Τρίω) attero, contero, distero, frango. *ich zerreibe, drücke auseinander, zerbreche, (I rub, squeeze, break to pieces.)* it. moror, differo, infirmo, retardo. μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ ἐᾶσαι, nequaquam retarda iram illam meam, sed permitte mihi eam, Δ, 42, ubi infin. loco imperat. quo sensu et dicitur παρατείνειν, remorari, detinere, suspensam rem tenere; et ὑπερβιβάζειν. ἐπὶ βάλε ῥίζαν πικρὴν, χερσὶν διατρίψας, Λ, 846, ubi proprie positum: imposuit vulneri radicem amaram, quam manibus comminuerat et diffregerat. οὐ χρὴ διατρίβειν, non oportet moras nectere, T, 150, differre rem gerendam: ubi ἐπὶ ἀργίας ponitur elliptice, ut desit τὸν χρόνον, ἢ, τὸ ἔργον. ὄφρα κεν ἥγε διατρίβῃ Ἀχαιοὺς ὃν γάμον, β, 204, quamdiu quidem hæc differet nobiles adolescentes, quod attinet nuptias suas; ubi est χρονοτριβεῖν καὶ ἀναβάλλεσθαι, cum duplici accusativo. et 265, τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοὶ, μνηστῆρες δὲ μάλιστα, ista omnia remorantur et impediunt cives mei, maximeque proci; inquit Telemachus. et 404, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο, ne diutius remoremur et differamus profectionem; ubi est genitivus rei. οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον, non remoror et impedio et procrastino matris meæ nuptias, υ, 341. τὸ χρονοτριβεῖν dicitur et τριψημερεῖν, ab ἡμέρα et τρίβω.

διατρύγιος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) est epitheton vineæ, ubi inter ordines vitium et aliæ cereales fruges seruntur colliguntur que. ὄρχους πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος, quinquaginta ordines vitium, inter quos singulos et alia nascuntur, ω, 341. alii tamen dicunt, notari vites, quarum fructus diversis temporibus maturescant. sed prius verius; quia ἡ τρύγη etiam frumenta notat.

διαφαίνω, (Φάω) perlucere facio. διαφαίνομαι, pelluceo, distincte luceo. prima notio activi est, perostendo. ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος, Θ, 491, in puro loco, ubi fere per corporum stragem apparebat spatium, *wo zwischen den todten sich ein reiner platz zeigete, (where a clear place appeared among the slain,)* ἔνθα τῆς τῶν νεκρῶν πτώσεως ἦν διαφαινομένη ἡ γῆ, τόπος καθαρεύων νεκρῶν. sic et K, 199. διεφαίνετο δ' αἰνῶς, dilucebat valde, ι, 379, ubi sermo est de vecte, cujus inferior pars adurebatur igne; cum is igitur jam arderet lucide; et, flamma deinde restincta, διαφάνειαν εἶχε τὴν ὡς ἐξ ἀνθρακώσεως.

διαφθείρω, (Φάω) disperdo omnino. διαφθέρσει πόλιν, N, 625, excidet urbem. μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας, O, 128, ubi perf. med. positum passive, tu impetuose, mente minus valens, perditus es, διεφθάρης, animus tuus totus perditus est. alibi idem perf. m. etiam active ponitur. ἐκφθείρω, foras perdo, in malam rem ejicio. ἐκφθαρεὶς, progressus ex domo in malum, Aristoph. Pax, 71, ἐξελθὼν ἐπὶ κακῷ, *da ihn der teufel aus dem hause wohin geführet, (he is gone out into some mischief or other.)*

διαφορέω, f. ήσω. (Φέρω) differo, *ich trage auseinander, trage weit umher, (I spread, carry far around.)* it. dilanio, discerpo. αὐτοῦ κλέος εὐρὺ (neutrum adverbialiter) διαφορέουσι ξεῖνοι, τ, 333, ejus famam late differunt et divulgant hospites quos benigne tractavit, διακομίζουσι πανταχοῦ. τούτους δεῖ διαφορηθῆναι ὑφ' ἡμῶν, hos oportet discerpi a nobis, Aristoph. Av. 338, διασπασθῆναι. et 354, ἵνα ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ, ut ab his dilanier.

διαφράζω, (Φάω) indico et narro clare. ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα, Υ, 340, postquam liquido indicavit omnia. ὡς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε, Σ, 9, sicut aliquando mihi mater indicavit, et mihi dixit: ubi utrumque est idem. sic, ἐπεὶ πάντα, ρ, 590. ἐπεὶ κούρῃ, postquam virgini locuta est, ζ, 47. et est aor. 2. a. cum augmentis Ionicis, i. e. pluribus quam aliæ dialecti adhibere solent.

διαφύσσω, et διαφύω, f. ύξω et ύσω. (Ὕω) prorsus ex aliquo in aliud transfundo. nam ὕειν est, fundere; ἀφύειν, ex uno in aliud fundere; διαφύειν, penitus ex uno omne fundere in aliud. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, ferrum penitus effudit viscera vel intestina ex alvo vulnerati, N, 507, 508. Ξ, 517. P, 314, 315, quibus locis poëta ἀστείως effusionem intestinorum in terram ex alvo aperta adsimilat fusioni aquæ ex vase altero in alterum, et quidem penitus. loco Ξ est, διὰ ἄφυσσε, ubi vel Sigma est duplicatum poëtice in aor. 1. sine augmento, vel est imperfectum ab ἀφύσσω, pro ἤφυσσε: sed prius præstat. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς, ὀδόντι λικριφὶς ἀΐξας, τ, 450, ubi sermo est de apro, qui ex obliquo impetum faciens dente suo, percussit femur Ulyssis alte, sic tamen ut τὸ ὀστέον non contingeret; et notatur hoc verbo metaphorico τὸ βάθος πληγῆς ἕως ἐγγὺς τοῦ ὀστέου, οἷον πολλῆς ἐκεῖθεν ὑγρᾶς ἐξαντληθείσης: multum penitus effudit, per carnem cædens dente suo impacto oblique. καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, et vinum prorsus effusum ex doliis in crateras et inde in pocula, π, 110, ubi vinum quasi patiens inducit: nam consulto variat poëta h. l. activum et passivum, coll. 108, 109, ξείνους στυφελιζομένους, hospites male vexatos, δμωάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντας sc. μνηστῆρας, et procos intueri violantes indigne ancillas; καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, vinumque exhaustum, καὶ σῖτον ἔδοντας αὐτοὺς, et panem comedentes eos: qui accusativi pendent ab ὁρᾶσθαι, videre coram.

διαχεύω, f. σω. (Χέω) diffundo. it. diffindo in partes, disseco: apud poëtam semper positum hoc verbum de bove mactato et dissecto in partes majores, ut notet μελίζειν: nam μιστύλλειν notat, partes minutiores facere secando. τὸν βοῦν διέχευαν ἅπαντα, H, 316. αἶψα ἄρα μὲν (τὸν βοῦν) διέχευαν, γ, 456. τ, 421. et τὸν ὗν mactatum, ξ, 427, i. e. εἰς μέλη ἁδρὰ διέτεμον, καὶ συνεχῆ ὄντα οἱονεὶ ἔχεον τῇ εἰς πολλὰ τομῇ. in specie tamen est, medium mactatum animal ventre aperto diffindere, *aufhauen, (to cut up;)* deinde ἁδρομερῶς dissecare, *zerstücken, (to cut in pieces.)* apud recentiores τὸ διαχέεσθαι est, gaudio diffundi; ὡς τοῦ χαίροντος μὴ ἔχοντος ἑαυτὸν συνάγειν, ἀλλ' ἐκχέοντος εἰς πλατυσμόν.

διάω, (Ἄω) perflo. et διάημι. οὔτ' ἀνέμων διάει μένος, ε, 478. τ, 440. et hoc διάει potest esse præsens, a διάω: potest et esse aor. 2, a διάημι, διάην, cujus tertia persona διάη et διάει est.

διδάσκω, f. άξω. (Δάω) doceo, discernere facio. est a δάω vel δαίω, doceo, unde fit ionice δάσκω, et cum reduplicatione Ionica διδάσκω. ἱπποσύνας ἐδίδαξάν σε παντοίας, Ψ, 307. δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις βάλλειν ἄγρια πάντα, E, 51. ὃν Χείρων ἐδίδαξε, Λ, 831. τοὔνεκά με προέηκε, διδασκέμεναι (attice pro διδάσκειν) τάδε πάντα, ut te docerem hæc, I, 442, διδάσκαλον λόγων τε καὶ ἔργων, coll. 443. ἦ μάλα δή σε θεοὶ αὐτοὶ διδάσκουσιν ὑψαγόρην ἔμεναι, α, 384, conf. θεοί. αὐτοὺς Μοῦσα ἐδίδαξεν οἴμας, docuit eos cantus, θ, 481. et 488, ἤ σε Μοῦσα ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἤ σε Ἀπόλλων. δμωὰς ἔργα ἐργάζεσθαι ἐδιδάξαμεν, χ, 422. διδάσκομαι in passivo est, doceor. ἅ σε πρὸς Ἀχιλλῆος φασὶν δεδιδάχθαι, Λ, 830, quæ te dicunt ab Achille doctum esse, didicisse. διδασκόμενος πολέμοιο, doctus artem pugnandi, Π, 811, docendus. et est ellipsis τοῦ, περὶ πολέμου. sic et εἰδὼς absolute cum genitivo ponitur: et sicut id est pro, εἴδησιν ἔχων τοῦ: sic διδασκόμενος est, διδασκαλίαν ἔχων τοῦ. διδάσκαλος ἀγαθὸς pingitur I, 442, 443, nam ut bonus orator optime docet bene dicere, sic et bonus vir bene vivere et facere: nam qui possit id docere recte, nisi ipse sit? ut musicus musicam docet, sic πρακτικώτατος doctor talem quoque efficit discipulum, verba enim sola non tradunt virtutem, nisi accedant exempla maxime docentis ipsius. reperitur et fut. διδασκήσω, a διδασκέω.

διδέω, vide sequens.

δίδημι, f. διδήσω. aor. 2. ἔδην. aor. 2. m. ἐδέμην. (Δέω) est idem quod δέω, ligo, vincio, δεσμεύω. nam a δέω fit διδέω et δίδημι, ut a δόω fit διδόω et δίδωμι. αὐτοὺς δίδη (ἐδίδη, imperf.) μόσχοισι λύγοισι, Λ, 105, ἐδέσμευε, *er band, (he bound.)* si legas ibi δίδει, est idem imperf. a διδέω.

διδόω, f. διδώσω. (Δόω) per reduplicationem factum ex δόω. δῶρα μὲν οὐκ ἔτι ὀνοστὰ διδοῖς (contr. ex διδόεις) Ἀχιλῆϊ, I, 164. Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα, T, 270, ubi syllaba paragogica θα ad διδοῖς. αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, statim multa dat, I, 515. Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, δ, 237. Τηλέμαχός σοι, ξεῖνε, διδοῖ τάδε, ρ, 350. μάλα πολλὰ διδοῦσιν αὐτῷ, B, 255. ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν, ὅσα διδοῦσιν ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσας, T, 265, quanta dant ei, quicunque peccaverit in eos jurando, i. e. perjuro homini. οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι, ω, 313. οἱ δὲ διδοῦσι μαψιδίως, ρ, 450. ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσι, proci boni sponsæ suæ, σ, 278. *præsens optativi* διδοῖμι. ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε, λ, 356, daretis. ὅ, τι διδοῖεν, σ, 141, quodcunque dederint dii. δῶρα διδώσομεν, dona dabimus, ν, 358. δῶρα διδώσειν, ω, 313, dona daturos esse nos invicem. ut ergo *futuri* forma satis sit manifesta. *imperfectum*, ἐδίδοον. ἵππους δ' οἷς ἑτάροισι δίδου, pro ἐδίδου, dabat, E, 165. δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν, Z, 192. coll. 193. sic et Λ, 226. ζωστῆρα δίδου, Z, 219. H, 305. coll. 303. δίδου δέ οἱ ἡνία χερσὶν, Θ, 129. ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα, I, 334. Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν, arcum, K, 260. ἔντεα συλήσας, ἑτάροισι δίδου Μενέλαος, N, 641. τεύχεα φέρειν πρὸς ἄστυ, P, 130. et 596, νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, dabat. ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, reddebat, X, 277. κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον, Ψ, 897. ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν, γ, 58. τὸν πέρι Μοῦσα ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε. δίδου ἡδεῖαν ἀοιδὴν, θ, 63, 64. οὐδέ τι Νηλεὺς τῷ ἐδίδου, ὃς μὴ βόας ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε, λ, 288. ἄμβροτα δῶρα δίδου, σ, 190. et 322, δίδου δὲ ἀθύρματα θυμῷ. οὔπω πάγχυ

δίδου ἐπιεικέα νίκην, χ, 236. οὕτω ἐδίδου Λίβυς κόρη νυμφίον ἄνδρα, Py. 9, 207, ubi Pindarus invertit ordinem naturæ, contra ac Homerus accuratissimus: nam virgini non datur vir, sed vice versa. ex quo exemplo patet quoque, quam longe et in veri et justi studio præcurrat Homerus omnes alios minus diligentes.

διδυμάων, ονος. ὁ. (Δύω) gemellus, *ein zwillingsbruder, (a twin-brother.)* nam quia δίδυμος de omni duplici dici potest; hinc διδυμάων formatum, ut præcise fratrem gemellum notaret. διδυμάονε παῖδε, E, 548. διδυμάονε γεινάτο (peperit) παῖδε, Z, 26. Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ, διδυμάοσιν, Π, 672, 682, qui sic dicuntur, quia ὕπνος vel quasi θανατοῖ, et θάνατος quasi ὕπνος ἐπὶ μακρὸν ποιεῖ. quidam inter δίδυμος et διδυμάων etiam hoc interesse tradunt, quod διδυμάονες semper sint κεχωρισμένοι τοῖς σώμασι, quorum uterque suum corpus separatum ab altero habet; δίδυμοι vero sæpe possint et esse συμφυεῖς, *an einander gewachsen, (joined together,)* quales fuere οἱ Ἀκτορίωνες.

Δίδυμος, ου. ὁ ἡ. (Δύω) geminus, duplex. it. germanus. a δὶς, bis, et δύω, subeo: οἱ ὄντες δύο ἐκ γαστρὸς καταδύσει μιᾷ. οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι, Ψ, 641, hi erant gemini, vel germani fratres. περόνη αὐλοῖς διδύμοισι, fibula cum fistulis geminis vel duplicibus, τ, 227, i. e. διπλοῖς. sic et alia duplicia vocantur δίδυμα. e. c. οἱ ὄρχεις, testiculi, honestiore vocabulo dicuntur οἱ δίδυμοι. ἡ Διδύμα vocari solita Diana, quia cum Apolline uno partu edita.

δίδωμι, (Δόω) factum ex διδόω. δίδωμι δέ σοι τόδ' ἄεθλον, Ψ, 620. αἰεὶ δῶρα θεοῖσι δίδωσι, dat, Υ, 299. πίθοι δώρων, οἷα δίδωσι, sc. Ζεὺς, Ω, 528, dolia donorum, qualia dat dona Jupiter. Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν ἀνδράσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ, α, 348. δῶρόν σοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι, ο, 125. πρὸς δ' ἄσπετα δῶρα δίδωσι, υ, 342. γαστὴρ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσι, ρ, 287, 474, conciliat. σοὶ πρωτίστῳ δίδομεν, tibi omnium primo damus, B, 228. δίδομεν δέ σοι εὖχος ἀρέσθαι, Φ, 297. δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες, θ, 545. ὅσα σὺ τῷ ἐδίδως, quot tu ei dabas, τ, 367. δίδοσαν γὰρ ἅπαντες, dabant enim omnes, ξ, 286. οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, ρ, 411. et 367, ἐλεαίροντες δίδοσαν. δίδωθι (ob metrum pro δίδοθι, da, præbe) δέ μοι κλέος ἐσθλὸν, γ, 380. Διός γε διδόντος, Jove dante, α, 390. ἕδνα διδόντες, λ, 116. ἢ ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδόναι ἀθανάτοις, Ω, 425, ubi penultima in fine versus brevis est.

διέεργω, (Ἔργω) distineo, discrimino. αὐτοὺς διέεργον ἐπάλξεις, sola propugnacula muri distinebant eos, sc. Græcos et Trojanos, M, 424, *sonderten von einander ab, waren der unterschied zwischen beyden heeren, (parted, separated the two armies.)*

δίειμι, (Ἔω) transeo. διὰ πρὸ δὲ εἴσατο, Δ, 138, pro διείσατο. sic et E, 538. ω, 523, i. e. διεπορεύθη. vide simplex. δίει, vadis, Aristoph. Ach. 845.

διείρομαι, (Ῥέω) disquiro, inquiro, quæro accurate. διείρεαί με ταῦτα, δ, 492. λ, 463. ω, 477. διείρεο, inquire, A, 550. O, 93.

διελαύνω, vide sequens.

διελάω et αύνω, f. άσω. (Ἐλάω) transadigo, *ich durchstosse, (I push through.)* transigo, *ich treibe durch, (I drive through.)* et hoc διὰ quoque sæpe est avulsum, ut ἀμφὶ in ἀμφιλάω. διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε, pro διήλασε, E, 41, per pectus transadegit. sic et Θ, 259. Λ, 448. χ, 93. τῆς δ' (ἀσπίδος τοῦ Δηϊφόβου) οὔτι διήλασεν, N, 161, per eam non trajecit. τάφροιο διήλασεν ἵππους: trans fossam egit equos, K, 564, *sezte mit den pferden über den graben, (crossed the ditch with the horses.)* τῇ (ὁδῷ) ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασε, M, 120, ubi est pro simplici ἤλασε: sic διειπεῖν sæpe pro εἰπεῖν. λαπάρης δὲ διήλασεν ἔγχος, Π, 318, per ile adegit hastam. ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν, P, 519, in ventre per cingulum trajecit. δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, in clypeo scilicet, Υ, 269, *durch zwey lagen der überzüge, (through two folds of the cover.)* διὰ στήθεσφιν ἔλασεν, per pectus adige, sc. hastam, X, 284. et ad hoc διὰ sæpe additur πρὸ, porro, *vorwarts, (forward.)* διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν, N, 388. et 607, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσαι. sic et 647. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, O, 542. Π, 309, 821. χ, 295. διὰ μὲν ἄρ ζωστῆρος ἐλήλατο (πικρὸς ὀϊστὸς) transadigebatur sagitta, Δ, 135, διῆλθε, *schlug durch, (went through.)* et hic versus incipit tribus brevibus, loco duarum longarum. διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος, N, 595.

διέλω, (Ἕλω) perrumpo. it. divido. διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους ἀσπίδος, Υ, 280, pro διεῖλε, disruperat ambos circulos.

διέξειμι, (Ἔω) per exeo. τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίεναι πεδίονδε, Z, 393, ea enim egrediendum ei erat in campum.

διεξερέομαι, (Ῥέω) ordine exquiro et sciscitor omnia. ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα; K, 432, at cur ex me ista omnia quæritis? *warum fraget ihr mich so aus wegen alles, (why do ye question me so concerning all these things?)*

διέπραθον, vide sub διαπέρθω.

διέπω, (Ἕπω) exsequor studiose, administro, ordino, curo. τὸ πλεῖον πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, A, 166, majorem partem belli meæ manus administrant. conf. χείρ. ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατὸν, B, 207, sic ille cum imperio obibat et regebat exercitum. ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, Λ, 705, nos quidem hæc singula procurabamus et administrabamus, dividendo scilicet prædam. σκηπανίῳ δίεπε ἀνέρας, Ω, 247, scipione insequens abigebat viros, disturbavit, ἐδίωκε, ἔπληττε, urgebat, regaliter. non tamen re vera ictus sunt intelligendi, sed minæ tantum, quibus instantes pellebat. ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, exsecuti sumus et curavimus, μ, 16, sc. quæ ad sepeliendum eum pertinebant. hinc ὁ ἄρχων ἢ ὁ οἰκονόμος dicitur ὁ δίοπος, ου, sicut apud Eurip. Rhes. 741, τὶς δίοπος,

aliquis ex ducibus militum. et apud Æschyl. Pers. 44, βασιλῆς δίοποι. ex quo apparet, esse adjectivum. et οἱ ἀδίοποι sunt οἱ ἄναρχοι, οἱ μὴ ἀρχόμενοι, quibus nullus est præfectus.

διέπω. (Ἕπω) distincte et copiose satis loquor, sic, ut sermo distinguatur in plura quasi capitula. colloquor; διασαφέω εἰς μάθησιν, διεξοδικῶς εἰπεῖν. δίισπέ μοι, ὄφρα δαείω, accurate narra mibi, ut sciam, Κ, 425. διαειπέμεν (pro διειπεῖν, sc. μύθους) ἀλλήλοισιν, conferre sermones inter nos, δ, 215, *ausführlich mit einander zu sprechen, (to confer explicitly with one another.)*

διερέσσω, f. ἐσω. (Ῥάω) remigo, idem ac ἐρέσσω. διήρεσα χερσὶ, manibus utebar loco remi, *ruderte mit den händen fort, (rowed with my hands instead of oars,)* μ, 444. ξ, 351.

διερὸς, ὰ, όν. (Δίω) qui humorem habet, qui rigatus est. *feucht, benezt, (damp, wet.)* et quia terra satis rigata plantas omnes reddit vegetas et vividas: hinc metaphorice διερὸς est et, vegetus, vividus, alacer, vivus, *frisch, munter, lebhaft, (fresh, lively;)* et opponitur arido et exsucco. nomen est a διαίνω, a quo est δίημι et δίεμαι: apud Aristoph. Plut. 720, διιέμενος ὄξει, madefaciens aceto, διϋγραίνων. οὐκ ἔστι οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, ζ, 201, non est ille homo inter vivos: ut sit ὁ ζῶν καὶ ἐῤῥωμένος. τὴν μὲν γὰρ ζωὴν ὑγρότης καὶ θερμότης συνέχει, τὸν δὲ θάνατον τὰ ἐναντία ποιεῖ. hinc νεκροὶ dicuntur ἀλίβαντες, οἱ ζωτικῆς λιβάδος (vitalis humoris) ἄμοιροι. hinc comicus fingit, ἐν ᾅδου εἶναι λίθον Αὐαίνου, a verbo αὐαίνω, sicco, fingens hoc nomen proprium ὁ Αὔαινος. conf. Plutarchum in symposiacis. ἔνθα διερῷ ποδὶ φεύγειν ἡμᾶς ἠνώγειν, ι, 43, ibi celeri pede fugere nos hortabar, i. e. ταχεῖ καὶ σπουδαίῳ ποδί: παραχρῆμα, *stehendes fusses, (with a firm foot.)* nam et ὑγιὴς descendit ab ὑγρὸς, ut mirum non sit, διερὸν πόδα notare celerem et vegetum. alii dictum id h. l. volunt pro ἐν νηΐ, nimis poëtice. nam, inquiunt, navis dicitur ἁλὸς ἵππος, equus maris; ergo et eadem potest dici, pes humidus. sed id nimis διθυραμβωδῶς dictum videtur melioribus, et idem esse ac si quis τὸ λικμητήριον (*die wurfschaufel*) *(a shovel,)* vocare vellet χεῖρα ξηρὰν ἀνθρώπου. omnino quidem rei ipsi jungenda est h. l. navis, nam per mare erat fugiendum: sed id nihil ad πόδα, quo alacriter erat utendum, ut ad naves suas pervenirent fugientes. sic alibi τὸ γόνυ dicitur χλωρὸν, i. e. τὸ νεάζον καὶ θαλερόν. ergo διερὸς πούς est, alacer et celer et robustus pes. nam qui, per διερὸν πόδα, τὴν κώπην, remum suadent intelligi; ludere et jocari videntur. verbum μαδάω, sum depilis, sum sine coma, videtur esse ex μὴ, non, et δίω vel διύω, rigo: nam defectus humoris calidi efficit defectum comæ. μυδάω vero notat abundantiam humoris fœtidi, ut syllaba μυ fœtorem innuat. Vide sub ἀζαλέος.

διέρχομαι, (Ἔρω) per transeo. οἰῶν πῶυ διέρχεται, ἀρνειὸς, Γ, 198, ovium magnum gregem pertransit, aries: *gehet unter der heerde herum, (went about among the flock.)* διερχόμενος μέγα ἄστυ, postquam transiit per urbem, Ζ, 392. φάτο ἔγχος ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι Αἰνείαο, Υ, 263, putabat, hastam Æneæ facile pertransituram esse clypeum suum; ubi est per apocopen, pro διελεύσεσθαι. ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος, Ψ, 876, penitus pertransiit sagitta. ὅπως ἵπποι ῥεῖα διέλθοιεν, Κ, 492, ut equi facile transirent hanc viam. πρὶν χροὸς διελθέμεν, pro διελθεῖν, Υ, 100, antequam corpus transadigeret. εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν, spatium date mihi, ut cum mulis transeam, Ω, 716. ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ζ, 304, ex atrio transire, pertransire triclinium magnum. Sæpe ad hoc verbum inseritur πρὸ, e. c. ἡ δὲ διὰ πρὸ ἤλυθεν ἐγχείη, Η, 260, s. penitus transiit hasta.

διέσσυτο, vide sub διασεύω.

διέτμαγεν, vide sub διατμήγω.

διέτρεσαν, vide sub διατρέω.

δίζημαι, (Δίω) quæro, scrutor, ambigo, idem ac Δίζω. νόστον δίζηαι, quæris reditum, interrogas de reditu, λ, 99, inquit Tiresias interrogatus ad Ulyssem. Πάνδαρον διζημένη, quærens, Δ, 88. διζήμενος eundem, Ε, 168, *aufsuchend unter der menge, (seeking among the multitude.)* τινὰ οὐρήων (custodum) διζήμενος, Κ, 84. Ἄσιον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι, Ν, 760. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, quærens et desiderans, Ρ, 221. φάρμακον ἀνδροφόνον, α, 261. μὴ πατέρα διζήμενος αὐτὸς ὄλωμαι, δ, 90. μνάσθω ἐέδνοισι διζήμενος, ambiat sponsam donis eam quærens sibi, π, 391. sic et φ, 161. ἵππους, αἵ οἱ ὄλοντο, equas quærens quas perdiderat, φ, 22. νόστον ἑταίροισι διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ, reditum comparare studens, ψ, 253. μήτι πλέον τι δίζησθαι ἔχειν, neque studere aliquid amplius habere, Herodot. II, 147. coll. III, 41, ἐδίζετο, disquirebat secum, agitabat in animo.

δίζυξ, υγος. ὁ, ἡ. (Ἄγω) bijugis. duplex. δίζυγες ἵπποι, bijuges equi, bini sub uno jugo, ἀνὰ δύο εἰς ἕκαστον ζυγόν. ἔνδεκα δίφροι, παρὰ δὲ ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι, Ε, 195, habuit ergo equos viginti duos. Sic et Κ, 473. et tales duo equi dicuntur et ἡ ξυνωρὶς, *ein gespann von zweyen, (a yoke.)*

Δίζω et διζέω, f. ζήσω. (Δίω) quæro, scrutor, ambigo, *ich frage, suche, bedenke mich, (I ask, seek, consider.)* est a δίω, agito. notat in poëta maxime, agito mecum, disquiro in animo, *ich überdenke, (I consider,)* capto consilium. δίζε γὰρ, pro ἐδίζε, ambigebat enim secum, Π, 713. ἢ καὶ διζησόμεθα ἄλλους, π, 239, an et alios quærere, conquirere, debeamus; sicut nos dicimus, *eine hülfe auftreiben, ausfindig machen, (to seek assistance.)*

διηκόσιοι, αι, α. (Χάω) ducenti. η in syllaba secunda est Ionicum, pro communi α. Θ, 233. Ι, 383.

δίημι, (Δίω) in medio δίεμαι, fugio, agitari me patior, *lasse mich scheuchen, (suffer myself to be frighted away,)* σπουδαίως τρέχω.

ἵπποι πεδίοιο δίενται, Ψ, 475, equi fugiunt consternati per campum. est et aliud δίω et δίημι, quod notat διαίνω, humecto, et unde est διερός, humidus, δίυγρος.

διηνεκής, έος. ὁ ἡ. (Χάω) totus, perpetuus, continuus, in longitudinem rectam procurrens. est ab ἐνέγκω et διενέγκω, perfero, *ich trage hindurch, (I carry through,)* me vel aliud. simplex est ἠνεκής, έος, ὁ ἡ, idem notans quod compositum. recentiores hoc nomen de *tempore* continuo ponunt; at Homerus de *re* continua et perpetua et recta et integra. νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν, Ajacem vero integro tergo bovis honoravit in convivio, *mit dem ganzen zimmer vom ochsen,(with the whole sirloin of the ox,)* nulla ejus parte præsecta aut prælibata, H, 321, ut is victor præcipui quid et in convivio haberet. sic et Eumæus hospitem suum, personatum Ὀδυσῆα, integro tergo suis, ξ, 437. δρύες, ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσι ἀραρυῖαι, quercus, radicibus magnis in longum porrectis firmatæ in terra, M, 134, ταῖς διὰ πολλοῦ τόπου ἐνηνεγμέναις καὶ τεταμέναις, αἵτε οὕτως αἴτιαί εἰσι ταῖς δρυσὶ τοῦ μίμνειν ἄνεμον ἐς διηνεκὲς χρόνου. et 297, χρυσείοις ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κυκλον, aureis lineis continuis in orbe clypei; et conf. ῥάβδος. ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, ν, 195, viæ in longum procedentes; sic dictæ παρὰ τὸ διόλου ἐνηνέχθαι καὶ μὴ παρεκκλίνειν. sic, σ, 374, εἰ ὦλκα (i. e. αὔλακα, sulcum in agro) διηνεκέα προταμοίμην, si sulcum continuum rectum sulcarem, τὴν διόλου ἐνηνεγμένην μίαν, καὶ κοιλανθεῖσαν μιᾷ μακρᾷ τομῇ.

διηνεκῶς et διηνεκέως, (Χάω) adv. continue, recta, integre: κατ' εὐθὺ, ἀγχιδῶς οὐ μέν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω, δ, 836, non equidem tibi de illo recta dicam, *ich kann es dir doch nicht gerade zu sagen, ob er lebe oder nicht, (I cannot tell you precisely whether he is alive or not:)* ut notetur ἡ ἀληθὴς ἀπόφανσις, ἡ δι' ὅλου πράγματός τινος ἤκουσα, quasi a metaphora τῆς διηνεκοῦς ὁδοῦ, quæ perfert usque ad destinatum locum. et fuisset h. l. διηνεκὴς ἀγόρευσις, si unum ex duobus quæsitis diserte vel affirmasset vel negasset: *ich kann es dir nicht zuverlässig sagen, (I cannot say positively.)* ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως ἀγορεῦσαι κήδεα, difficile nimis est, O regina, explicare et in totum narrare tibi ærumnas meas omnes, η, 241, *nach der reihe, (from beginning to end,)* integra serie, a primo malo usque ad ultimum, nullo omisso. σοὶ οὐκ ἔτι ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω, ὁποτέρῃ σοὶ ὁδὸς ἔσται, μ, 56, tibi jam non explicite dicam, utra tibi via erit ingredienda ex duabus; sed ipse considera, si veneris in rem præsentem: *ich kann es dir jezt nicht umständlich und ausführlich sagen, (I cannot yet tell you explicitly and circumstantially.)*

διίημι, (Ἕω) transmitto. διὰ δ' ἧκε σιδήρου, pro διῆκε, φ, 328, transjecit sagittam per ferreos annulos. Sic et ω, 176.

διΐξομαι, f. ἵξομαι, (Ἕω) pertranseo, exsequor. πάντα διΐξομαι, I, 61, i. e. διεξέλθω, διεξοδεύσω λόγῳ, omnia exsequar narrando. πάντα διΐκεο καὶ κατέλεξας, T, 186.

διϊπετής, έος. ὁ ἡ. (Πίτω) a Jove delabens vel delapsus. est a πίτω, i. e. πίπτω. hinc habet accentum in ultima, ad differentiam aliorum in πέτης desinentium a πέτεσθαι, volare. est epitheton fluvii, et quidem aptissimum; nam a Jove, i. e. a pluviis et nivibus, fontes fluviorum aluntur et oriuntur. et proprie quidem sic dicitur ὁ χείμαῤῥος, torrens, *ein regenbach, (a torrent,)* ὁ ἐκ Διὸς πίπτων (confer πίπτω ex T, 110.) ἤτοι γινόμενος: deinde vero et ὁ ἀέναος, perpetuum flumen. nam pluvia alibi dicitur υἱὸς Διός, natus Jovis: unde apparet, qua ratione etiam perennis fluvius dicatur διϊπετής. non ignoravit ergo poëta causam et originem fontium. Σπερχειοῦ, διϊπετέος ποταμοῖο, Π, 174, coll. 176. ἐπὶ προχοαῖς διϊπετέος ποταμοῖο, in ostiis fluvii, P, 263, ubi simile maxime respicit fluvium imbribus auctum, vel et re vera torrentem. κῦμα διϊπετέος, i. e. τοῦ γεννηθέντος ἐκ Διὸς ex aëre ejusque pluviis, Φ, 268, 326, et ibi perennis fluvius excreverat imbribus. πεσεῖν notat et γεννηθῆναι. idem fere est ὁ διοτρεφής. Αἰγύπτοιο, διϊπετέος ποταμοῖο, δ, 477, 581, ubi sic vocatur ὁ Νεῖλος, qui ex imbribus æstivis in Æthiopia tantum augetur, ut omnem sibi adjacentem Ægypti terram altissime inundet. vide igitur, rationem exundantis Nili scivit Homerus: nam ὕδωρ ἐκπίπτον ἐκ Διὸς, i. e. ἀέρος, pluvia est. ἀπάνευθε διϊπετέος ποταμοῖο, η, 284, remotus a fluvio, in terra Phæacum fluente. Vide sub δῖος, prope initium, et πίπτω, prope medium.

διΐστημι, (Στάω) distare facio, disto. οἱ δὲ διέστησαν, et illi distantiam fecerunt, ut daretur via currui ad transeundum per turbam populi, Ω, 718, coll. 716, *sie traten auseinander und machten einen zwischenraum, (they drew back and made room.)* sic etiam τοπικῶς de intervallo inter duos, sed a forma διέστημι, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν, cur nos ambo remoti alter ab altero stamus, Φ, 436, cur non congredimur potius ad certandum, et conserimus manus? sed de morali dissidio est, διαστήτην ἐρίσαντε, disjuncti erant ambo contendentes lite, discordabant, A, 6, ubi miser nescio quis legi jussit, διὰ στήτην, i. e. ob fœminam. τὼ δὲ διαστήτην, ambo equi removebant se ab occiso παρηόρῳ ἵππῳ, Π, 470, ad latus alterum nitebantur duo jugales equi incolumes, tertio illis adjuncto cæso; et id vel ex consternatione, vel ex nisu contrario, ne una cum cadente illo traherentur in casum. οἱ δὲ διαστάντες, discedentes illi, quisque in locum sibi debitum, M, 86, cum alius alium locum in acie bene ordinata caperet: *da sie auseinander und in die gehörigen abtheilungen traten, (they parted and went to their proper places.)* ergo h. l. mere τοπικῶς. sic et P, 391, διαστάντες τανύουσιν; in opposito sibi stantes trahunt corium, διαχωρισθέντες, καὶ ὧδε καὶ ἐκεῖ στάντες, *da sie sich auseinander und gegen einander gestellet, (when they had*

separated and placed themselves opposite to one another,) φιλικῶς tamen. hinc loco ex A citato additum erat, ἐρίσαντι, ne verbum mere localiter acciperetur. γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο, N, 29, præ lætitia mare viam dabat, vadente per illud Neptuno: eodem sensu, quo ex Ω vidimus. undæ densæ dirimebant se, ut planum intervallum daretur per superficiem maris.

δικάζω, f. άσω. (Δίω) jus statuo. δικαζέμεν, pro δικάζειν, ionice, A, 542, i. e. σεμνῶς καὶ βασιλικῶς οἰκονομεῖν καὶ ἐπικρίνειν: et Juno loquitur ibi ad Jovem. sic et de Jove, Θ, 431, Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικὲς, adjudicet, pro jure merito statuat. ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον, Σ, 506, alternis de jure pronuntiabant: et sermo ibi de judicibus publicis. ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, Ψ, 574, utrisque nobis jus ex æquo dicite: ubi de arbitris sermo. et 579, ἐγὼ αὐτὸς δικάσω, ipse dijudicabo rem, conf. μέσον. παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν, judices erant nobiles Trojani, inter Ajacem et Ulyssem, λ, 546. et 544, ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος, ego in judicio vici. κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, juvenum in judicio experientium causas suas, μ, 440.

δίκαιος, α, ον. (Δίω) justus, æquus, moris justi et humani observans. *billig, wolgesittet, menschenliebend, (just, mannerly, humane.)* ἔχαιρε δὲ Ἀθήνη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ, οὕνεκά οἱ προτέρῳ δῶκεν ἄλεισον, γ, 52, nam Minerva personata erat sub specie Mentoris, proficiscentis una cum Telemacho ad Nestorem. Mentor erat senior ætate, sed Telemachus major dignitate, utpote regis filius et hæres. Nestor tamen in libatione Mentori priori dabat poculum ad libandum. ergo δίκαιος est, qui jus et morem bonum accurate observat: nam senior in re sacra habendus erat prior, utut dignitate inferior. ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, σ, 413, ob dictum æquum et justum. sic et υ, 322. οὐ γὰρ καλὸν οὐδὲ δίκαιον, ἀτέμβειν ξείνους Τηλεμάχοιο, υ, 294. φ, 312. ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὔτε δίκαιοι, β, 282, proci illi. et vide hoc dictum Minervæ, prudentiam et justitiam copulantis. nam omnes virtutes probum intellectum requirunt. in stultitia est iniquitas. sic et de Græcis redeuntibus a Troja, γ, 133. ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι, οὔτε δίκαιοι, οἵ τε φιλόξεινοι, καί σφι νόος ἐστὶ θεουδής, θ, 575. ἦ ῥα οἵγε ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, ἦε φιλόξεινοι, καί σφι νόος ἐστὶ θεουδὴς, ι, 175. ζ, 120. sic et ν, 201. et 209, οὐκ ἄρα πάντα (pro κατὰ πάντα) νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.

δικαιότατος, η, ον. (Δίω) æquissimus, humani moris tenacissimus. δικαιοτάτων ἀνθρώπων, N, 6, ubi poëta sic vocat Scythas Europæ conterminos. habebant ii communia omnia, ne uxoribus quidem et liberis exceptis; erant sine litibus inter se, et sine externis hostibus, cum nihil haberent quod alius concupisceret: viatores et hospites benigne excipiebant, et deinde ulterius ituros aliis notis commendabant: abstinebant esu animalium, lacte et frugibus contenti: nobiliores habitabant in montibus, rustici campos exercebant exiguo tributo. v. Strabo, Lib. VII. et conf. Ὑπερβόρεοι in R. Χείρων, δικαιότατος Κενταύρων, A, 831, maxime quia φιλοξενώτατος. cæterum δίκαιος est in genere, moris boni et humani observans, et sectator humanitatis. a δίκω. sicut et Germani suum, *pflichten*, a solere, curare, *pflegen*, appellant: ut inter bonos et humanos et probos et intelligentes, fieri *solet*.

δικαιότερος, έρα, ερον. (Δίω) justior, æquior humanior. σὺ δὲ ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπὶ ἄλλῳ ἔσσεαι. T, 181, et tu in posterum justior, æqui bonique tenacior eris etiam erga alium. σὺ δὲ, οὕτω παθὼν ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ, μεταμαθήσῃ τὸ ἀδικεῖν, καὶ ἴσῃ τοῖς ἄλλοις δίκαιος, πεῖρα γνοὺς, καλὸν εἶναι τὸ δικαιοπραγεῖν. futurum modeste positum pro imperativo. δίκαιος ἔσῃ, οὐ μόνον ἐπὶ τῷ μεγάλῳ Ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ καὶ, εἴ τινα ἄλλον βλαβέντα (injuria aliqua affectum a te) χρὴ βασιλικῶς ἀπαρέσασθαι, placare.

δικαίως, (Δίω) adverb. juste, justo more, ex more bonorum hominum. οὐκ ἐθέλουσι δικαίως μνᾶσθαι, ξ, 90, nolunt ex more æquo sponsam ambire. apparebit ergo, quid notet δίκαιος apud antiquissimos.

δικασπόλος, ου. ὁ. (Πέλω) qui cum causis forensibus versatur, qui jura et mores administrat, judex, δικαστὴς, et idem fere qui βασιλεύς. ab ἡ δίκη, mos, jus, fas: ὁ περὶ δίκας πολῶν. σκῆπτρον ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, A, 238, qui jura tuentur et conservant nomine Jovis. δαῖτας δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρα ἀλεγύνειν, λ, 185, ubi sermo de Telemacho, qui velut prorex, absente Ulysse, patrimonium non solum suum obtinebat, sed et ad epulas publicas aut solemnes adhibebatur, quibus solebat adesse princeps populi, iisque præsidere. Sic Jupiter vocatur δικασπόλος οὐρανίδαις, princeps inter cœlites, Callimach. Hymno in Jovem, 3. idem dicitur θεμιστοπόλος, Rex.

δίκη, ης. ἡ. (Δίω) mos, jus, fas. *gute sitte, schickliche aufführung, billigkeit, (good manners, decorous behaviour, propriety.)* est a δίκω ortum nomen, sicut Germanorum phrasis, *es schicket sich*, æquum est, decet, a *schicken*, mittere, jacere, orta est. δίκη enim dirigitur ad scopum rectum et recepto mori bono consentaneum. inest simul notio reverentiæ et pudoris, ex δίω et τὸ δέος. ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, Π, 388, ubi de hominibus est sermo, qui ex libidine et potentia sua omnia agunt, non secundum jus et fas. qui expellunt justitiam in jure dicendo. et 542, Σαρπηδὼν Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί (δίκαις, jure æquo administrando) τε καὶ σθένεϊ ᾧ, sua justitia et fortitudine, nam hæ duæ sunt maximæ virtutes regiæ: prior curat cives, posterior arcet hostes. et priore loco vide, ἡ ἀδικία est causa τοῦ κατακλύζεσθαι γῆν, coll. 384—387. et 389, seqq. nam est χειρίστη τῶν ἄλλων κακιῶν in societate humana. ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, qui inter hos sententiam judicialem rec-

tissime diceret, Σ, 508. coll. 497, seqq. ubi δικηγορία descripta, et δικαστηρίου παλαιοῦ διάθεσις. nam sunt in foro (ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ) sellæ lapideæ: seniores vel ætate vel auctoritate et nobilitate judicium exercent a populo sibi commissum; et sceptra vel baculos insignes tenent manibus, etc. ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃς, Τ, 180, ne quid desit tibi de jure debito. Ἀντίλοχος ἀναστὰς ἠμείψατο δίκῃ Ἀχιλλῆα, jure et juste respondit Achilli, Ψ, 542, i. e. δικανικῶς, judiciaria quasi sententia pronuntiata: δικανίζει γὰρ ἐνταῦθα ὁ νεανίας. potest tamen hic ablativus et simpliciter intelligi pro δικαίως. cæterum ἡ δίκη et ἡ θέμις est idem, quod inter alia apparet ex Α, 238. περίοιδε δίκας καὶ φρόνιν ἄλλων, γ, 244, magis quam alii novit jura et prudentiam: *weiss besser als alle andre was recht und klug ist, (know better than any other, what is just and right.)* ἥτ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων, δ, 691, qui est mos divinorum et bonorum principum. αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν, λ, 217, hæc est sors mortalium quando mortui fuerint, *das ist ihre weise so, (such is their lot.)* ἄνδρα μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν, ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, ι, 215, ubi utrumque est idem, i. e. οὐ δίκαιον, non observantem leges humanitatis. nam hæc est suprema δίκη antiquorum, ut id fiat alteri, quod tu tibi recte velis fieri; utque humanitatis communes leges, a recta natura præscriptas, serves. ἡ (αὕτη) γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ, hæc sors est servorum, ξ, 59, sc. ut pauca habeant quæ donare possint egenis. coll. 56, ubi θέμις idem est quod alibi δίκη, i. e. τρόπος, ἔθος. et 84, ἀλλὰ δίκην τίουσι (θεοὶ) καὶ αἴσιμα ἔργα ἀνθρώπων. Μίνωα, θεμιστεύοντα νεκύεσσιν, ἥμενον, οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα, λ, 569, interrogabant eum de justo et jure. μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τοπάροιθε τέτυκτο, hic non erat antea mos procorum, σ, 274. *das war sonst nicht die weise guter freier, (this was not formerly the practice of honourable suitors.)* αὕτη γὰρ δίκη ἐστὶ θεῶν, τ, 43, hic est mos deorum, *so pflegen es die götter zu machen, (such is the way of the gods.)* et 168, ἡ γὰρ δίκη, hæc enim est consuetudo. alibi hoc sensu ponitur μοῖρα, e. c. χ, 413, quæ est eadem quæ δίκη, justus mos; nam in eum, qui homines nullos veretur, armari solet vindicta divina. ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων, ω, 254, hoc est jus senum, hoc convenit senibus, *so muss es bey alten mannern billig seyn, (it is a respect due to age:)* ex quo loco maxime vis vocis apparet. δίκη ἐν χερσίν ἐστιν, laudabiliter dicitur; sed ὁ χειροδίκης in probro est. sic ἔκδικος, apud vetustos erat ὁ ἔξω τοῦ δικαίου, cui opponebatur ὁ ἔνδικος, juste et modeste vivens. στρεψοδικέω, f. ήσω, causam judicialem perverto, Aristoph. Nub. 433.

δικλίς, ίδος, ἡ. (Κλάω) biforis, ex duabus valvis quæ pessulo junguntur. est a δὶς, *bis*, et ἡ κλεὶς, sera, abjecto ε. δικλίδες πύλαι, Μ, 455. sicut δίζυγες ἵπποι dicuntur, οἱ ἀγόμενοι δύο ὑφ' ἕνα ζυγόν: sic πύλας δικλίδας intelligimus, τὰς ἀγομένας δύο ὑπὸ μίαν κλεῖδα, i. e. αἱ δίθυροι, διχόθεν κλειόμεναι. σανίδες δικλίδες, β, 345, i. e. θύραι δικλίδες, quæ uno pessulo opposito clauduntur. sic θύραι δικλίδες, ρ, 268.

δίκτυον, ου. τό. (Δίω) rete, quod ejicitur ad pisces captandos. δικτύῳ πολυωπῷ, χ, 386, reti multos oculos, i. e. foramina, habente; et sermo est de piscatoris reti. *das viele augen hat, (that has many eyes.)* sic et ὀφθαλμοὶ in navibus majoribus dicuntur αἱ ὀπαὶ, ὧν αἱ κῶπαι διείρονται, foramina, per quæ remi prominent in navibus, triremibus vel aliis magnis. est a δίκω, ejusque præt. pass. Vide sub δίσκος.

δικύπελλον, vide ἀμφικύπελλον.

δινεύω, f. εύσω. (Δίω) verso, circumago. *ich drehe, wende, (I turn, turn round.)* δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς δίνευον, pro ἐδίνευον, circumrotabant se, Σ, 605, coll. 494. sic et δ, 19. duo saltatores saltabant in circulo, κατὰ δῖνον ἐστρέφοντο, *tanzeten einen kreis, (danced a round.)* ὅστις δινεύοι κατὰ μέσσον, quisquis in medio versaretur, Δ, 541, et undique circumspiceret ab hac et ab illa parte prœliantes. ἀροτῆρες ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, Σ, 543, aratores circumagebant boves binos junctos, coll. 544, στρέψαντες, quod explicat τὸ, δινεύοντες. nam ab initio arvi per longitudinem arantes convertebant boves, ut rursus arando ad initium redirent. δινεῖν ergo et δινεύειν est στρέφειν. τὴν (πέλειαν) δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε, Ψ, 875, hanc huc et illuc se vertentem percussit sagitta. nam filo longiusculo in alto alligata erat columba ad pedem. ἀναστὰς δινεύεσκε (ionice pro ἐδίνευε) παρὰ θῖνα ἁλὸς, Ω, 12, oberrabat in littore maris, *gieng auf und ab spazieren, (walked to and fro.)* δινεύων κατὰ οἶκον, τ, 67, circumversans in domo, *umhergehend, (going about.)*

Δινέω, f. ήσω. (Δίω) in orbem circumago, *ich drehe, (I turn.)* it. moveo, agito. est a δίω, agito. κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, saltantes juvenes circumagebant se in orbem, Σ, 494, ubi activa forma est intransitive, pro ἐστρέφοντο χορικῶς. et hæc vox valde propria ἐπὶ εἰλήσεων ὀρχηστοῦ: siquidem et ὁ δῖνος, ου, est σχῆμα χορικὸν, saltationis forma per ἐγκύκλιον κίνησιν. coll. 605. ἧκε δὲ (emisit τὸν σόλον, discum) δινήσας, rotatum emisit manu, Ψ, 840. ἐγὼ δὲ δίνεον, pro ἐδίνεον, ι, 384. et 388, ἐν ὀφθαλμῷ (Polyphemi) τὸν μοχλὸν ἐδινέομεν, ubi valde proprie posita vox. et 153. ἐδινεόμεσθα κατὰ νῆσον, circumagebamur per insulam, *wir giengen in der insul herum, (we went round about the island.)* de scuto, cui impositus dormiebat infans, est apud Theocr. Id. 26, 10, ἐδίνησε τὸ σάκος ἡ μήτηρ, motitabat scutum, loco cunarum. κάππεσε (κατέπεσε) δινηθεὶς, χ, 85, concidit circumvolutus, *sich herumwalzend, (rolling about.)* πάντοσε δινείσθην κατὰ ἔθνος, ubique circumerrantes per agmen ambo, Ρ, 680.

δίνη, ης. ἡ. (Δίω) circulus. vortex. *ein kreiss, ein wirbel, (a circle, a whirlpool.)* gurges. po-

nitur a poëta de fluvio vorticoso, qui vortices format inter fluendum. ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας, de natantibus in fluvio, Φ, 11, circumagitati per vortices. et 132, ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι (δίναις) καθίετε ἵππους, dejicitis, sacrificii causa. nam fluvio sacer erat equus. et 213, βαθέης (ἐκ) ἐφθέγξατο δίνης, deus ille fluminis. et 239, κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσι. et 353, ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας. ὁ δῖνος, ου, et ὁ δίνης, ου, quoque est, circulus, *ein wirbel, (a vortex :)* it. tornus, τόρνος, *ein dreheeisen, (a turning lathe :)* conf. Aristoph. Nub. 379, 380. it. poculum infra rotundum, Vesp. 616.

δινήεις, ήεσσα, ῆεν. (Δίω) verticosus, *wirbelnd, (whirling.)* est epitheton fluvii alti. Ξάνθου ἀπὸ δινήεντος, Β, 877. Ξάνθῳ ἔπι, Ε, 479. ποταμοῦ Ξάνθου, Ξ, 434. ἐπὶ Ἕρμῳ δινήεντι, Υ, 392. Ξάνθου, Φ, 2. et 125, Σκάμανδρος οἴσει δινήεις. et 206, παρὰ ποταμὸν δινήεντα. et 332, Ξάνθον. Σκαμάνδρου, Χ, 148. Ξάνθου, Ω, 693. ποταμὸν παρὰ δινήεντα, ζ, 89. ἐν προχοαῖς ποταμοῦ, λ, 241. est ergo, ὁ δινούμενός που, καθὰ καὶ ἡ θάλασσα. ὁ δίνας ἔχων. potest et esse, varie curvans se in alveo. imo et, volvens se.

δινόω, vide δινέω, et sub ῥιγέω.

δινωτὸς, ή, όν. (Δίω) rotundus, in orbem factus. *rund, (round.)* it. τόρνῳ elaboratus, *gedrehet, gedrechselt, (turned with a lathe.)* a δινόω, f. ώσω, ejusque præt. perf. pass. δεδίνωται. circumdatus, circumpositus, *umgeben, (surrounded.)* δινωτοῖσι λέχεσσι, Γ, 391, i. e. τορνωτοῖς, torno artificiose elaboratis lectis. κλισίην (sellam) δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, τ, 56, τορευτικὴν κατά τινα μίξιν, μάλιστα δὲ τὴν κύκλῳ κεκοσμημένην ἐλεφαντίνοις ὀστοῖς καὶ ἀργύρῳ. ἀσπίδα ἐν ῥινοῖσι (coriis, *mit häuten,) (with hides.)* βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ (corusco ære) δινωτὴν, Ν, 407, rotundum clypeum, circumdatum coriis et ære. περιφερέα καὶ πάντοσε ἴσην. fere idem est et δινητὸς, ή, όν.

διογενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) in significatu passivo, a Jove genitus, ut notet τὸν ἀρχηγὸν (auctorem) τοῦ γένους Δία. deinde est epitheton et titulus supremæ nobilitatis et amplitudinis apud antiquos, regibus et magnis principibus imponi solitus. nam reges et principes, eorumque summa dignitas, a Jove esse videbantur, et tales vere δῖοι habebantur. διογενὲς Πατρόκλεις, nobilissime Patrocle, Α, 337. διογενὲς Ὀδυσσεῦ, Β, 173, quo titulo innumeris locis salutatur Ulysses. Αἴας διογενὴς, Δ, 489. Η, 234, 249. διογενὲς, in allocutione ad Agamemnonem, Ι, 106, et in media oratione. quo loco quidam male legunt διογενεῦς, ionice pro διογενοῦς, referentes ad Ἀχιλλῆος. διογενὴς Εὐαιμονίδης, Λ, 809. et 822, διογενὲς Πατρόκλεις. sic et Π, 49, 707. αὐτὰρ ὁ διογενὴς, sed ille nobilissimus, Φ, 17, ubi positum loco nominis proprii. εἴποθεν ἔλθοι διογενὴς Ὀδυσεῦς, β, 352. et absolute positum, in allocutione, loco tituli honorificentissimi, κ, 443. αὐτὸς διογενὴς Ὀδυσσεὺς, σ, 311. nusquam igitur, nisi supremæ auctoritatis viris, datur hic titulus; cui in nostro orbe par est nullus.

διοϊστεύω, (Οἴω) transmitto sagittam. *ich schiesse durch oder hinüber mit dem pfeile, (I shoot at with an arrow.)* καί κεν διοϊστεύσειας, μ, 102, sc. a Scylla ad hanc, posses sagittam transmittere, *es ist eines bogenschusses weit, (it is a bow-shot distant.)* καὶ διοϊστεύσῃ ἀπάντων πελέκεων, τ, 578, et sagittam per omnes bipennes transmiserit: quæ erat altera conditio. prior erat, qui arcum facillime tetenderit. et 587, νευρὴν δ' ἐντανύσαι *(die sehne anzuspannen an das zweite horn des bogens,) (to fasten the cord to the second horn of the bow)* διοϊστεῦσαί τε σιδήρου, ubi sunt ambæ conditiones. sic et φ, 76, 97, 114, 127.

διολέω, (Ὄλω) prorsus perdo. οἶκος ἐμὸς διόλωλε, β, 64, domus mea tota perit vel perditur, *gehet ganz zu grunde, (is totally ruined.)*

διοπτεύω, f. εύσω. (Ὄφ) speculor, observo oculis. ἠὲ διοπτεύσων aut speculaturus, Κ, 451, coll. 562. κατασκοπήσων. hinc Ζεὺς dicitur διόπτης, ου. ὁ, observator.

διοπτὴρ, ῆρος. ὁ. (Ὄφ) speculator, idem qui ὁ ὀπτήρ. διοπτῆρα στρατοῦ, speculatorem castrorum nostrorum, σκοπὸν, Κ, 562, coll. 451.

διορύσσω, f. ξω. (Ῥάω) perfodio. διορύξας τάφρον, fossam in longitudinem ducens, φ, 120.

δῖος, ῖα, ῖον. (Δίω) est pro δίϊος contractum, a genitivo διός. et notat maxime venerabilem et suspiciendum, deinde et, valde timendum et horrendum. proprie autem notat filium Jovis, τὸν ἀπὸ Διός. sic Ο, 67, υἱὸν ἐμὸν, Σαρπηδόνα δῖον, inquit Jupiter. et sæpe pro, Διῒ φίλος, a Jove amatus præcipue et adjutus, ut Λ, 607, δῖε Μενοιτιάδη, coll. 610, Διῒ φίλε. quod autem et timendum magnopere notet, apparet ex Ο, 652, αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἕκτορα δῖον, valde timebant Hectorem terribilem. et ex μ, 104, δῖα Χάρυβδις, i. e. φοβερὰ, a δίω, i. e. φοβοῦμαι. in genere designat præstantissimum, et magnas prærogativas habentem: unde et gradus comparationis nullos habet, quia vim superlativi κατ' ἐξοχὴν in se continet. est nomen principale et auctoritatis supremæ: et προσκυνητὸν antiquis videbatur τὸ δῖον, ὅσα καὶ δαίμων, quod apparet ex Χ, 393, δῖον, et 394, θεῷ ὥς, et 434, θεὸν ὥς. δῖα Ἀφροδίτη, ut Jovis filia, et in se præstantissima, Β, 820. Γ, 413. σὺν σοὶ, δῖα θεὰ, Κ, 290, inquit Diomedes ad Minervam. δῖα θεάων, Juno, Ξ, 184, utpote Jovis conjux, et summe veneranda aliis. sic et Ἀθήνη, ut filia Jovis propria, Σ, 205. et Χάρις, ob eximiam pulcritudinem, Σ, 388. et Θέτις, ob majestatem præcipuam, Τ, 6. Ω, 93. δῖα χθὼν, διὰ τὸ ἔντιμον, Ω, 532. Ξ, 347. δῖα ἅλς, i. e. μεγάλη, καὶ φοβερὰ, Α, 141. Β, 152. Ξ, 76. Ο, 161. Φ, 219. αἰθέρος ἐκ δίης, post præstantem serenitatem, Π, 365. δῖος ποταμὸς, qui Jovis pluvia augeri solet, Β, 522. Μ, 21. hinc et fluvii dicuntur δι-

ποτεῦς, maxime si sunt torrentes. δῖα Ἠώς, quia in aëre nostro gignitur, et ob præstantiam suam, Ι, 240, 658. Λ, 722. Σ, 255. Ω, 417. δῖον γένος, Ἰοχέαιρα, Diana, Ι, 534. ob majestatem, et ob virtutem singularem, et ob terrorem quem ante se agebant, varii heroes hoc titulo insigniuntur. Ἕκτωρ, Ε, 467, ubi sic loquitur Mars personatus, sub figura principis Thracici, amici Trojanorum. ut ergo ibi sola præstantiæ supremæ notio adhæreat. ergo ex contextu determinanda vox, an terribile quid adsit, an solum reverendum summe. et 601. Ζ, 515. Η, 42, 169. Ρ, 710. Χ, 226, 320, 395. Ψ, 24. Ω, 593, 596, 657, 660. Ἀγαμέμνων, quia supremus erat imperator, et maximus rex inter Græcos, Ψ, 36. Β, 221. Σ, 257. Ἀχιλλεύς, Α, 121, 292. Υ, 160. Χ, 102, 326, 330, 364, 455, ubi ex ore hostili sic vocatur, ut terribilis. Ὀδυσσεύς, ob singularem sapientiam, et prudentiæ celeritatem, Α, 145, ubi id epitheton innuit, eum præ aliis debere esse ducem, Β, 244. Γ, 205. Η, 168. Ἀγήνωρ, ob autoritatem et prudentiam inter Trojanos, Ν, 490. Ξ, 425. Ο, 340. Π, 535. Φ, 545, 579. Ἀλέξανδρος, ob formæ præstantiam, Γ, 329, 352. Η, 355, nam et in hoste libenter sunt commemoranda, quæ præcipua habet. Νέστωρ, Β, 57. Πρίαμος, Ν, 460. Ω, 618. Διομήδης, Κ, 502, 508. Ἐρευθαλίων, Δ, 319. coll. Η, 136. Ὑψήνωρ, Ε, 76. Ἀρηΐθοος, Η, 138. Ἀλάστωρ, Ν, 422. Ἐπειγεύς, Π, 571. Θρασυμήδης, Ρ, 705. Ἐπειός, Ψ, 838, 839. Ἀγάθων, Ω, 249. δῖοι Ἀχαιοί, Ε, 451, ob præstantiam suam: maxime tamen intelliguntur principes. Λ, 455. Σ, 241. Υ, 354, *die liebwerthen, (the beloved.)* Πελασγοί, Κ, 429. δῖα Ἦλις, urbs antiqua et sacra, Β, 615. Λ, 685, 697, et hoc addit, ut magnum quid contra magnos fecisse videatur. Ἀρίσβη, urbs, Β, 836. Φ, 43. δῖα γυναικῶν, Ἄλκηστις, præstantissima fœminarum, Alcestis, Β, 714, s. Ἑλένη, Γ, 171, 228, 423, coll. 426, 418. ergo et, ut filia Jovis. δῖα Ἄντεια, Ζ, 160, ob formæ et generis præstantiam; et simul inest excusatio facti, et miseratio: ἡ ἐνδοξοτάτη alias. Φρόντις δῖα, Ρ, 40. δῖοι ἑταῖροι, Ε, 663, socii et ministri regis præstantes et honorati. et 692. etiam de equo præstante posita vox, Θ, 185. Ψ, 346, 348. et de κήρυξι, Μ, 343, quia hi homines in tutela Jovis. δῖος Ὀρέστης, α, 298. γ, 306. λ, 460. Ὀδυσσεύς, α, 396, qui hoc titulo infinities insignitur. δῖος ὑφορβός, ο, 300, ob indolem egregiam, et fidem singularem, maxime venerabilis. sic et π, 20, 333, 452. ρ, 507, 508. nam virtus est venerabilis, sors reliqua qualiscunque sit. sic et φ, 359. δίου Ὀδυσσῆος, γ, 84. Νέστορα δῖον, α, 284. Μέντορα, δ, 655. Μέμνονα, λ, 521. δῖον ὑφορβόν, ξ, 3. et 4, δῖος Ὀδυσσεύς, ubi vide, servus et dominus eodem epitheto honorantur, uterque ob præstantiam suam singularem in suo genere. sic et 48, ὑφορβός. et π, 56. φ, 80. χ, 162. nam hunc Eumæum eximie amat poëta ob fidem suam. ἦλθες, δῖ' Εὔμαιε, π, 461, quod apocopatum a Græcis eodem modo legitur ac δῖε: ut ergo audienti sit amphibolice. sic, ἔρχεο δῖ' Εὔμαιε, ρ, 508. σὺ δῖ' Εὔμαιε, φ, 234. χ, 157. sic et Φιλοίτιε δῖε, φ, 240. δῖοι Ἀχαιοί, γ, 116. τ, 199. et 177, Πελασγοί. Καλυψώ, δῖα θεάων, α, 14, ob insignem benevolentiam et præstantiam. et 332, δῖα γυναικῶν, ut et σ, 207. υ, 60, 147, Penelope. δῖα Κλυταιμνήστρη, γ, 266, et poëta ibi statim rationem reddit, cur eam sic appellet. Ἑλένη, δῖα γυναικῶν, δ, 305. ο, 106. Εἰδοθέη, δῖα θεάων, ob beneficium ingens præstitum, δ, 382, coll. 364—367. 398. Καλυψώ, ε, 78, 192, 180. Κίρκη, κ, 400, et δῖα θεάων est præstans et veneranda inter deas. δῖα Νέαιρα, μ, 133. Ἦλις, ο, 297. ν, 275. ω, 430. δῖα θεάων, Ἀθήνη, σ, 189. υ, 55. et 68, δῖα Ἀφροδίτη. εἰς ἅλα δῖαν, γ, 153. et 326, Λακεδαίμονα. sic et ν, 440. ἅλα, δ, 577. ἐς ἠῶ δῖαν, λ, 374. π, 368. τ, 50, 342. et 540, ἐς αἰθέρα δῖαν. Vide sub Ἀλέξανδρος, Εὔμαιος, et Ζεύς, in R.

διοτρεφής, έος. ὁ ἡ. (Τρέφω) a Jove auctus et magnus factus. est epitheton magnorum principum, qui majestatem et potestatem habent a deo. Jupiter vero, in sensu politico, est majestas regia. notat ergo firma et magna auctoritate præditum. θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος, Β, 196, nam ira magna est augusti regis, vel, animus magnus. et 847, υἱὸς διοτρεφέος Κεάδου. ὦ υἱὲ Πετεῶο, διοτρεφέος βασιλῆος, Δ, 338. Αἰσυήτου διοτρεφέος φίλον υἱόν, Ν, 427. Πριάμοιο ἐν δόμοις διοτρεφέος βασιλῆος, Ω, 803. ἀφραίνεις, Μενέλαε διοτρεφές, Η, 109, quod verbum confer. sic, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, Κ, 43, inquit Agamemnon. sic Ρ, 12, 702. Ψ, 594. δ, 138, 156, 391. ο, 64, 155. ad Achillem, legati, Ι, 229. Lycaon, Φ, 75, ubi simul est aliquis alius respectus: cum tu sis a Jove nutritus, O Achilles, non adspernaberis τὴν ξενίαν τροφὴν cujus antea me participem fecisti, καί ἧς ἐφορεύει ὁ Ζεύς. sic ad eundem Priamus, Ω, 553, 635. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ διοτρεφές, Ι, 603, inquit Achilles ad Phœnicem, principem natum, tribus honorificentissimis epithetis. sic ad Nestorem, γεραιὲ διοτρεφές, Λ, 647, 652. et 818, Εὐρύπυλε ἥρως. Ἀντίλοχε (qui erat filius Nestoris natu maximus) Ρ, 685. Ψ, 581. Σκάμανδρε, Φ, 223, ubi ad fluvii præsidem Achilles loquitur: et fluvii etiam physice a Jove, i. e. ex pluviis, augentur. ad Ulyssem supplex aliquis, κ, 266. et socii, 419. Telemachus ad filium Nestoris, ο, 199. Melanthius servus adulator ad procum Agelaum, χ, 136, ubi est idem quod, nobilissime. διοτρεφέες βασιλῆες, Β, 445. Ξ, 27, 29. ὄφρα τε, οἷα ἔδουσιν βασιλῆες, γ, 480. ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ διοτρεφέων βασιλήων, inquit Agamemnon ad Achillem, Α, 176. εἰ ἀκούσειαν διοτρεφέων β. Β, 98. et 660, πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν, vastans urbes multas clarorum juvenum, i. e. βασιλικῶν ἀνδρῶν, οἷς πόλεις ἀνάκεινται, *grosser prinzen, denen die städte gehören, (of great princes to whom the cities belong.)* υἱάσι δὲ Πριάμοιο διοτρεφέεσσι, Ε, 463. et 464, ὦ υἱεῖς Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος. εἴρηκεν ἀνθρώποισι

διοτρεφέεσσι μιγείης, ι, 378, donec hominibus nobilibus immiscearis; ubi Neptunus sic appellat Phæacum principes, quibus Ulysses erat interfuturus: et respicit, vel characterem eorum moralem, vel peculiare præsidium Jovis et præstantiam terræ illius, abundantis omni genere donorum divinorum. cæterum βασιλῆες sunt ἐκ τοῦ Διός, sicut οἱ ἀοιδοὶ ἐκ Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος. conf. διογενής. prima syllaba in διοτρεφὴς corripitur, quia est a genitivo Διὸς, ut notetur ὁ τραφεὶς ὑπὸ τοῦ Διός.

δίπλαξ, ακος. ὁ ἡ. (Ἕω) duplex, duplicatus. est idem cum διπλόος, ut sit ex δὶς, cum terminatione πλαξ. ἱστὸν ὕφαινε, δίπλακα, Γ, 126. Χ, 441, ubi hoc adjectivum non pertinet immediate ad ἱστὸν, qui est generis masculini, quique his locis notat τὸ ἐργαλεῖον; et additur δίπλακα μαρμαρέην, sc. ὑφὴν, vel ἐσθῆτα, vestem, sensu generali: et notatur vestis genus, duplici filo dense textum, quam nonnulli δίμιτον dici putant, *von doppelm einschlage, (of double texture.)* possis et credere, sic duplici filo, e. c. ex lana et bombyce, etc. δίπλακα δῶκα καλὴν πορφυρέην, τ, 241, ubi ἡ δίπλαξ substantive posita: et conf. 225, 226. omnium luculentissimus locus est Ψ, 243, ὀστέα ἐν δίπλακι δημῷ θείομεν, ossa in duplici adipe involuta componamus, ne cito in pulverem dilabantur ossa cremati mortui, arida valde ab igne. supponebatur ergo adeps, imponebantur ossa, et his imponebatur adeps, deinde iterum ossa, et adeps. unde intelligitur et, quid sit δίπτυχα ποιεῖν. in veste ergo quoque duplex textura inerat, fundamentum sc. et aliud huic superadditum.

διπλόος, οῦς. διπλόη, ῆ. διπλόον, οῦν. (Ἕω) duplex, *zwiefach, (twofold.)* est a δὶς, cum terminatione πλόος, sicut ab α unitatis fit ἁπλόος, a τρὶς τριπλόος, etc. et διπλοῦν dicitur κατά τι μέγεθος, *doppelt, (double:)* sed διπλάσιος κατὰ ἀριθμὸν dicitur, *doppelt so viel, (twice as much.)* διπλόος θώρηξ, Δ, 133. Υ, 415, et conf. θώρηξ. χλαῖναν διπλῆν, lænam duplicem, Κ, 134. τ, 226, ubi ἱμάτιον πτυσσόμενον *(ein kleid das wegen seiner weite, doppelt um den leib genommen werden kann,) (a garment which, on account of its width, will wrap twice round the body)* διπλοῦν λέγεται.

δίπτυχος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) duplicatus, geminatus. nam ponitur et de partu gemino, sicut τρίπτυχος de ter geminis. sic dicunt, δίπτυχος γονὴ, geminus partus, τρίπτυχοι κόραι, ter geminæ puellæ, i. e. Gratiæ. et δίπτυχοι νεανίαι, duo juvenes, Eurip. Iphig. Taur. 1289. δίπτυχα ποιήσαντες, i. e. duplici adipe, superne et inferne, involventes carnem adolendam in sacrificio, Α, 461. γ, 458. μ, 361, διπλοῦντες τὴν κνίσσαν. et hoc facto, cum ex omnibus aliis partibus victimæ parva frustula abscidissent, imponebant ea cruda his ita adipe circumdatis μηρίοις, et id vocabant ὠμοθετεῖν. δίπτυχον εὐεργία λώπην ἔχουσα ἀμφὶ ὤμοις, ν, 224, ubi sermo est de puero principali, vestito ampla veste, ut duplicem eam sibi circumdare posset.

δίς, (Ἕω) adverb. bis. *zweymal, (twice.)* δὶς τόσον, ι, 491.

δισθανής, έος. ὁ ἡ. (Τῶ) bis moriens. σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμα Ἀΐδαο, δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσι ἄνθρωποι, μ, 22, audaces, qui vivi subiistis domum Orci, bis morientes et destinati morti, cum tamen alii semel moriantur homines. sic retinetur Sigma in δισχίλιοι, et, δίσπαιδες οἱ γέροντες: sed δίπαιδες sunt qui duos habent liberos. δυσθανὴς est ὁ βιαιοθάνατος.

δισκέω, f. ήσω. (Δίω) disco jacio, certo disco. οἵῳ (δίσκῳ) Φαίηκες ἐδίσκεον, θ, 188.

δίσκος, ου. ὁ. (Δίω) discus. est a δίκω, interserto Sigma. erat alias ἐκ σιδήρου, alias ξύλινος, alias χαλκοῦς: in Homero est et λίθινος. et est idem qui ὁ σόλος, quem conf. ambitu erat rotundus, cætera planus, in medio habens foramen, per quod transmittebatur alterum extremum baculi, ἐξ οὗ μετεωρίζοντες ἐρρίπτουν τὸν δίσκον, ἢ ἔδικον, jaciebant. recentiores deinde etiam δίσκους dixere orbes in mensa adhiberi solitos, *teller, assietten, (dishes, plates.)* si de sole ponitur, est audax metaphora, *die sonnenscheibe, (the sun's disk:)* audacior etiam, si lux aut radii dicuntur a sole ἀποδισκεύεσθαι. utebantur autem antiqui disco ad lusum et exercitium corporis in jaciendo. sæpe, loco baculi, inerat medio foramini ἱμὰς, lorum, ᾧ ἐνειρομένῳ στρεφόμενος ἵετο ὁ δίσκος. δίσκου οὖρα (pro οὖροι) κατωμαδίου, disci ab humero vibrati fines, Ψ, 431, ex quo composita sunt τὰ δίσκουρα, 523, i. e. spatium illud ad quod discus missus volat. μνηστῆρες δίσκοις τέρποντο ἱέντες, δ, 626, delectabant se jaculantes discis. sic et ρ, 168. δίσκῳ προφερέστατος, disco jaciendo præstantissimus, θ, 129, apud Phæaces. et 186, λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχιστον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον. coll. 189—198, ubi id certamen describitur. Vide sub φᾶρος.

δίσκουρα, τὰ, vide supra et sub οὖρον.

διφάω, f. ήσω et άσω. (Ἅπω) est per syncopen, pro διαφάω, tactu discerno, tangendo manibus quæro. *ich suche etwas durch tasten mit den händen, (I grope about for something.)* deinde et in genere, scrutor, quæro. in primâ et propriâ notione est Π, 747, ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν, ostrea sub aquis demersa, in fundo maris quærens palpando. hinc est ὁ διφήτωρ, ορος, attrectando quærens.

δίφρος, ου. ὁ. (Φέρω) proprie est currus militaris, cui superstabant semper duo, unus regens equos, qui ἡνίοχος (habenas habens) alter pugnans, qui παραιβάτης (juxta stans) dictus. et hi duo stabant juxta se, prior ille a sinistra, hic a dextra. est ergo δίφρος per syncopen pro δίφορος, a δύο φέρειν, a ferendo duos viros. inter prœliandum stabant ambo, extra prœlium etiam sedere poterant in eo. est ergo, *ein streitwagen für vornehm helden, (a military car for chief commanders.)* deinde in genere, currus

nobiliorum, *ein vornehmer wagen, (a car for eminent persons.)* tandem quia sedilia domestica nobiliorum et lautorum hominum fieri solebant ad formam horum curruum, qui a parte posteriori erant rotundi; hinc et sella, maxime principalis, dicebatur δίφρος, *ein lehnstul, (an arm-chair.)* si de curru ponitur, proprie notatur ea pars currus, quæ superposita est rotis et axibus earum, *der obere theil des wagens, der über den rädern und deren achsen befestiget ist, (the body of the car which is placed over the wheels and axles:)* deinde, ab hac parte, etiam totus currus. cæterum δίφρος dicitur et alio nomine ὁ διόχης, ου, et ὁ δίεδρος, ου. etymologia ejus innuitur, Λ, 747, πεντήκοντα ἕλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, quinquaginta adsecutus sum currus, et ad singulos bini viri mordicus prehenderunt solum. et Ρ, 464, οὐ γάρ πως ἦν, οἷον ἐόντα ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ, ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους, non enim fieri poterat, ut unicus in sacro curru exsistens, simul hasta irrueret in hostes et equos veloces regeret; nam ὁ παραιβάτης jam erat occisus, et restabat solus ἡνίοχος. sacer autem h. l. vocatur currus specialiter, quia erat Achillis currus, cui equi juncti erant a deo donati, et quem ipse Vulcanus fecerat; simul quia ipse filius deæ marinæ. δύω λάβε εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, cepit duos in uno curru, Ε, 160, nactus est, *bekam zu fassen, (held.)* sic et 609. Λ, 101—104, ubi duo præcipue descripti. ejusmodi δίφρος erat ὑψηλὸς, quod apparet ex Χ, 398—403, ubi ingens Hector sic extremis pedibus alligatus erat posteriori parti currus superne, ut caput tantum in pulvere traheretur. ergo posterior pars rotunda valde alta, ut tergum tegeret superstantium; ad latera erat pressior, et ab anteriori parte erat valde humilis semicirculus. de sella domestica in domo nobili est Γ, 424. ἕζεο τᾷδ' ἐπὶ δίφρῳ, Ζ, 354, qui est idem qui ὁ θρόνος. confer de curru militari: Γ, 262, περικαλλέα βήσατο δίφρον, in perpulcrum currum adscendit. ὄφρα ἴτυν (orbile) κάμψῃ (curvet) περικαλλέϊ δίφρῳ, Δ, 486. λιπὼν, Ε, 20, desiliens. et 39, ἔκβαλε τὸν δίφρου. et 193, ἕνδεκα δίφροι καλοὶ, πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες. 364, ἐς ἔβαινεν. et 585, εὐεργέος ἔκπεσε. et 727, 728, ubi δίφρος specialiter sic dictus, i. e. pars in qua vectores stant vel sedent, describitur in curru Junonis. ἐξεκυλίσθη ἐκ, Ζ, 42. ἑοῦ δ' ἐπιβήσατο, in suumque adscendit currum, Θ, 44, Jupiter. (sic de Neptuno, Ν, 26.) et 320, ἐκ παμφανόωντος, ex collucente undique curru: ergo is multo ære exornatus erat. δώσω δίφρον καὶ δύω ἵππους, Κ, 305. et 501, ποικίλου ἐκ, ex variegato coloribus et ornamentis curru. ἀνόρουσεν ἐς, Λ, 273, 399. et 535, ἄντυγες, αἳ περὶ δίφρον, semicirculi illi circa currum, alter ante alter post, in parte currus cui inerant vectores. et 742, ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας (insiliens) ἔστην μετὰ (inter) προμάχοις. ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἦγον αὐτὸν πρὸς Ἴλιον, Ν, 657, in currum imponentes eum duxerunt ad. δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον, Π, 379, currus evertebantur, *schlugen um, das oberst zu unterst, (were overturned.)* et 402, ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ ἧστο, sedebat, coll. 409, ubi metu perculsus sedebat in curru. et 427, ἔκθορε δίφρου, desiliit de curru. et 657, ἀναβὰς ἐς. κατέτεινεν ἡνία ὀπίσω κολλητὸν ποτὶ δίφρον, Τ, 395, nam compositus erat ex asseribus aliisque additis. ἐνέβησαν ἐν δίφροις (attice pro εἰς δίφρους) παραιβάται ἡνίοχοί τε, Ψ, 132. et 335, εὐπλέκτῳ ἐν, nam pars ubi stabatur vel sedebatur, etiam secundum partem aliquam πλεκτὴ esse solebat. et 370, ἐλατῆρες ἕστασαν ἐν δίφροισι. et 436, μὴ δίφρους ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, ne subverterent. et 509, ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος. et vide, sicut in curru ex quo pugnabatur duo viri erant, sic in curuli certamine ludicro unicus tantum. 379, 394. ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου, Ω, 322, nam ex aliqua parte poterat esse εὐπλεκὴς, reliqua vero parte εὔξεστος. et 701, πατέρα, ἑσταότα ἐν δίφρῳ, ubi et iter faciens stabat in curru. πάρα σοὶ δίφρος τε καὶ ἵπποι, si non vis mari proficisci, sed pedestri itinere, adsunt tibi currus et equi a me, γ, 324, coll. 369, 481—483, ubi iter faciunt duo principes juventutis in uno curru; et alter regit equos: coll. 492, ubi idem δίφρος vocatur ἅρμα ποικίλον. δώσω σοι τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὔξοον, δ, 590. ἐς δίφρον δέ με ἕσας, cum me sedere fecisset secum in curru suo, ξ, 80. de sella domestica est δ, 717, οὐκ ἔτλη δίφρῳ ἐφέζεσθαι, non poterat in sella residere. ἕλε δίφρον κείμενον, ἔνθα δαιτρὸς ἐφίζεσκεν, ρ, 330, prehendit sellam stantem ibi, in qua sederat divisor carnium; ubi ergo est sella εὐτελής. sed 602, ἕζετο εὐξέστου ἐπὶ δίφρου, ubi est pulcra sella. φέρε δὴ δίφρον, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, adfer sellam, et vellus super ea, τ, 97, et 101, κατέθηκε φέρουσα δίφρον εὔξεστον, καὶ ἐπέβαλλεν αὐτῷ κῶας. sic, διφρόν τε μέγαν, καὶ κῶας ἐπὶ αὐτοῦ, φ, 177, 182, coll. 420. ω, 407. δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, utpote mendico, υ, 259. sed 387, θεμένη περικαλλέα, utpote reginæ sessuræ. parva sella dicitur τὸ διφρίον, cujus species est τὸ σκόλυθρον ἢ σκολύθριον. in plurali dicitur et τὰ δίφρα, sellæ apud Callim. Di. 135. Vide ἀπήνη.

δίχα, (Ἔω) adverb. dupliciter, bifariam. *zweyerley, (doubly.)* in poëta nunquam est pro χωρὶς καὶ ἄνευ, hæc enim notio recentiorum est; sed est semper pro διχῆ. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, Σ, 510, duplicis rationis consilium placebat illis, i. e. duo consilia, ex quibus jam alterutrum sit eligendum. δίχα θυμὸν ἔχοντες, Υ, 32, animum habentes duplicem, i. e. aliqui deorum Græcis favebant, alii Trojanis, et sic dii διχονοοῦντες ἦσαν, non vero unius ejusdemque sententiæ. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο, Φ, 386, duplici modo illis in pectoribus animus movebatur, i. e. δίχα ἐφρόνουν, *ihre meynungen und gesinnungen waren getheilet, (they were divided in opinions and sentiments.)* οὔποτε δίχα ἐβάζομεν, ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχομεν, γ, 127, nunquam ego aliter, aliter ille loquebamur, sed habebamus unam sententiam. et 150, δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, duo erant consilia, quæ

iis placebant: et id δίχα explicatur 152 et 155, sic ut pars proficisceretur, altera pars maneret. ἐγὼ δίχα πάντας ἑταίρους ἠρίθμεον, κ, 203, numerabam omnes socios in duas partes. δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται, in duas partes omnia divisa sunt, ο, 411, sc. inter has duas urbes omnis ager in duas æquas partes. μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει, π, 73, matri meæ bifariam animus in pectore cogitabat. ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα, τ, 524, et ista duplex agitatio in animo explicatur 525 et 528. δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν, χ, 333, coll. 334, 337. Vide sub ἄτερ.

διχθά, ("Εω) est idem adverbium δίχα, dorice inserto θ. nam Δωριέων est ἡ τοῦ θ ἐπένθεσις, qualis est in τριχθά, τετραχθά: sic et in πέπονθα pro πέπονα, præt. med. a πονέω, laboro. et in μαλθακὸς pro μαλακὸς, et in χθαμαλὴ pro χαμαλὴ, a χαμαὶ, humi. διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, *mir ist auf doppelte art zu muthe, ich habe ein doppelt anliegen, (I am of two minds,)* Π, 435, coll. 436, 438. Αἰθίοπας, οἳ διχθὰ δεδαίαται, qui in duas partes divisi sunt, α, 23.

διχθάδιος, ία, ιον. ("Εω) duplex. διχθαδίας κῆρας θανάτοιο, duplicia fata mortis, Ι, 411, quæ explicantur 412, s. 414, seqq. δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια, Ξ, 21, ubi id neutrum est pro adverbio, divisus animo in duas partes, quæ et statim adduntur: et ad hanc duplicem consultationem addita est parabola, 16—19. nam nisi præponderans ratio accedat, animus inter duo proposita manet indeterminatus.

δίψα, ης. ἡ. (Πίτω) sitis, *der durst, (thirst.)* est ab ἴπτω, quod vide loco suo metaphorice ponitur de magna aliqua cupiditate et desiderio. τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντε ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν, hi duo igitur cum bibentes exemissent sibi peraridam sitim, Λ, 641. δίψα τε καὶ λιμὸς, Τ, 166. δίψη καρχαλέοι, siti aridi, Φ, 541. ἔπιον, ἀκέοντό τε δίψαν, Χ, 2. metaphorice dicitur χεὶρ διψῶσα φόνου, sitiens cædem. τὸ δίψος est recentiorum.

διψάω, f. ήσω. (Πίτω) sitio. διψάων, sitiens, de Tantalo, λ, 583.

ΔΙ'Ω, est verbum a sono factum, quando aliquid in fugam volumus vertere, aut ad reverentiam aliquam commovere; aut quando ipsi terremur: si δ cum sibilo ex more Græco pronunties. est ergo vel active, persequor fugientem, exagito, *ich scheuche, (I scare or drive away:)* vel intransitive, timeo, fugio, *ich scheue, ich lasse mich scheuchen, (I am afraid, I am scared or driven away.)* hinc est διδίω, et δείδω, et ἡ δειδία, et τὸ δέος, et ὁ δεῖμος, etc. pro δίω scribitur et δείω. περὶ γὰρ δίε (ἔδιε) νηυσὶν 'Αχαιῶν, ubi est dativus commodi, Ι, 433, valde enim timebat navibus, i. e. castris, Græcorum. sic et Λ, 556, τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, pro ἔδιον, Χ, 251, ter circa urbem magnam me agitari passus sum, *ich liess mich dreymal um die stadt scheuchen und jagen, (I was driven thrice round the city,)* i. e. fugiebam, currebam, ἔτρεχον ταχὺ καὶ κοῦφον. media *forma* notat plerumque *transitive*. δηΐους περὶ ἄστυ δίεσθαι, hostes ad urbem repellere et fugare, Μ, 276. ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντα δύνανται ποιμένες δίεσθαι, Σ, 162, collato 164, abigere. ὅς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι μύθῳ ἀναγκαίῳ, ρ, 398. αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν (invitam matrem) ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι μύθῳ ἀναγκαίῳ, υ, 343. μή σε ἀγρόνδε δίωμαι βάλλων χερμαδίοις, φ, 370. ἐπεὶ ἀπὸ ναῦφι (νηῶν) μάχην ἐνοπήν τε δίηται, repulerit, Π, 246. ὅτε κύων νεβρὸν ἐλάφοιο δίηται, Χ, 189. et 456, μὴ αὐτὸν πεδίονδε δίηται, in planitiem agitet. ὅτε λέοντα κύνες καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο (a villa rustica) δίωνται ἔγχεσι καὶ φωνῇ, Ρ, 110. *passivi* infinitivus est Μ, 304, ἀπὸ σταθμοῖο δίεσθαι, a stabulo repelli, abigi, *weggescheuchet zu werden, (to be driven away.)* ab hoc verbo et ipse ὁ Δὶς, διὸς, qui ad reverentiam sui cogit alios, *vor dem man sich scheuet, (who inspires respect.)* et δικω, projicio, abjicio: unde particip. a. 2. δικὼν, Eurip. Or. 992, i. e. ἐμβαλών.

διώθω, f. ώσω. ("Οθω) percello, transjicio, confringo. πτελέη ἐριποῦσα κρημνὸν ἅπαντα διῶσε, Φ, 244, ulmus procidens crepidinem totam disjecit casu suo, *riss das ganze ufer ein, (broke down the whole bank.)*

διώκω, f. ώξω. (Δίω) pello, impello, persequor. *ich jage, treibe, (I drive, pursue.)* est a δίω, per paragogen. qui enim a δίω, et ὦκα celeriter, compositum esse fingunt; apte quidem explicant vim vocis, sed præter necessitatem ex simplici verbo compositum faciunt. *ich scheuche, jage, (I frighten, drive away,)* in sensu proprio et metaphorico. attice dicitur id verbum διωκάθω. Aristoph. Nub. 1484. Vesp. 1198. Plato in Euthyph. § 20. διώκων, i. e. σπουδαίως ἐλαύνων καὶ θέων, Ψ, 344, ubi de certamine curuli positum, intransitive. nisi subintelligas, ἵππους. et 424, ὀλίγον δὲ παρατρέψας ἐδίωκεν, i. e. κατὰ σπουδὴν ἤλαυνε, *er jagete mit dem wagen, (he pursued with the car,)* collato 429. sic et διώκει, Ο, 681, i. e. ἐλαύνει σπουδαίως, δίκην διώκοντος, nam ὁ πλήττων ἵππους, δοκεῖ (videtur) διώκειν αὐτοὺς, qui flagellat equos currui junctos auriga, is speciem præbet persequentis eos. hinc et equi συντόνως θέοντες, impense currentes, dicuntur φεύγειν. ὅτε δὴ αὐτὸν κατέμαρπτε διώκων, postquam eum assecutus est insequens, Ε, 65. sic et Π, 598. ἵπποι ἐπιστάμενοι κραιπνὰ διωκέμεν (διώκειν) ἠδὲ φέβεσθαι, insequi aut fugere, Ε, 223. et 672, ἢ Διὸς υἱὸν διώκοι, an eum persequeretur, et vindictam ex eo quæreret. de equis iterum eadem verba sunt Θ, 107. οἱ δ' αἶψα διώκειν ὡρμήθησαν, Κ, 359, statim insequi festinarunt fugientem, *hinter ihm her zu seyn, (hastened after him.)* et 364, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ, insequebantur continenter. ἴρηξ ὁρμήσει διώκειν ὄρνεον, Ν, 64, accipiter properare solet persequi avem. ἀκίχητα διώκων, insequens ea quæ assequi non potes, Ρ, 75, ubi conf. ἀκίχητα. ὅτ' ἐσσεύαιτο διώκειν, quando im-

petum capiebat ad insequendum, *wenn er auf den feind ansetzen wollte, (when he was disposed to pursue the enemy,)* P, 463. *τοὺς μὲν πεδίονδε ἐδίωκε πρὸς πόλιν*, per campum agebat ad urbem fugientes, Φ, 3. et 601, *ὁ δ᾽ ἐπέσσυτο ποσὶ διώκειν*, festinabat pedibus insequi. *τίπτε με ποσὶν διώκεις*, X, 8. et 157, *φεύγων, ὁ δ᾽ ὄπισθε διώκων*. et 158, *πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ᾽ ἀμείνων*. et 173, *αὐτὸν Ἀχιλλεὺς ποσὶ διώκει*. et 199, *ὡς ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν*. et 200, *οὔτ᾽ ἄρ᾽ ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ᾽ ὃς ἀλύξαι*. et 230, *ποσὶν διώκων*. *μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων*, Ψ, 499. et 547, *οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων*, ubi de certamine curuli sermo. *Εὔρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν*, ε, 332, cedebat Zephyro, ut hic posset agitare navem, *κατὰ τάχος φέρειν τὴν ναῦν*, *das schiff zu jagen und fortzutreiben, (to propel the ship.)* *ῥίμφα διώκοντες*, μ, 182, cum celeriter ageremus navem remis. conf. *ῥίμφα*. *διώκω δ᾽ οὔτινα ἔγωγε*, ego sane neminem pello, *ich jage keinen, treibe keinen aus meinem hause, (I drive no one out of my house,)* σ, 408. *διωκέμεναι γὰρ ὀΐω*, pro *διώκειν*, ο, 278, puto eos me persequi, *dass sie mir nachjagen, (that they are in pursuit of me.)* forma media notat active, *Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο*, eum pellere conabatur ex propria ejus domo, σ, 8, pro: *ἐδίωκεν ἐκ τοῦ οἴκου ἰδίου*. *ὁ τὸν πεδίοιο* (omissa præpositione *διὰ*, per campum) *διώκετο*, pro *ἐδίωκεν*, Φ, 602. passiva forma est X, 168, *φίλον ἄνδρα διωκόμενον ὁρῶμαι*, agitari eum video. *ναῦς ῥίμφα διωκομένη*, ν, 162, i. e. *ἡ κατὰ σπουδὴν θέουσα, ἢ ἐλαυνομένη*. nimirum navis consideratur ut equus, qui scutica propellitur ante currum: sic hæc remis. qui *ἰώκειν* pro primo habent, ab *ἰέναι ὦκα*, cui præfixum sit δ, ii operam ludunt. Vide sub *ὀπάζω*, aliquanto a fine.

δμηθεὶς, δμηθήτω, vide sub *Δαμάω*, prope finem.

δμῆσις, εως. ἡ. (*Δάω*) domatio. *ἵππων ἀθανάτων δμῆσιν ἔχειν*, P, 476, immortalium equorum domituram tenere, i. e. domare eos, *δαμάζειν αὐτούς*.

δμήτειρα, ας. ἡ. (*Δάω*) domitrix. epitheton noctis. *νὺξ δμήτειρα θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν*, Ξ, 259.

δμωή, ῆς. ἡ. (*Δάω*) ancilla, servitutem serviens mulier. *eine sclavin, (a female slave.)* *μετέειπεν δμωαῖς· δμωαὶ, νημερτέα μυθήσασθε*, Z, 375, 376. ubi sermo de ancillis Hectoris et Andromaches. *Πάτροκλος δ᾽ ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε, Φοίνικι στορέσαι λέχος*, I, 654. ergo et *δμωαὶ* in castris præsto erant. nimirum maxime ad servitia præstanda honestioribus fœminis quas heroës in tabernaculis suis habebant. *δμωαὶ δ᾽ ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσατο καὶ Πάτροκλος*, Σ, 28, ubi quoque vides, unde istæ ancillæ partæ fuerint: erant enim vel captivæ ancillæ, vel liberæ plebeiæ, belli jure factæ ancillæ. et eæ lugent Patroclum cæsum, *διὰ τὸ ἐνηὲς αὐτοῦ*, simulque memores suorum, pari modo olim cæsorum: et *φιλοπενθὴς γυνὴ βάρβαρος αἰχμάλωτος. ἠδὲ δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα*, X, 449, ubi sermo de Andromache: quæ igitur pulcras et bene ornatas habuit ancillas. *Ἀχιλεὺς δ᾽ ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε δέμνια θέμεναι*, Ω, 643, ubi quoque in castris ad Trojam. ergo illis temporibus maxime ancillarum opus erat, lectos dormitorios viris sternere: postea viris id mandatum est, qui inde *οἱ στρῶται* dicti. *εἰσὶ δέ σοι δμωαὶ*, inquit Antilochus ad Achillem, Ψ, 550, quarum aliquas potes præmii loco donare huic. *Ἑλένη μετὰ δμωαῖσι γυναιξὶ*, Z, 323, ubi *γυναιξὶ* est genus, *δμωαῖς* species determinata: inter mulieres quæ erant servæ. sic I, 473, *λαθὼν φύλακάς τ᾽ ἄνδρας δμωάς τε γυναῖκας*. *πεντήκοντά σοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες δμωαὶ*, χ, 421, seqq. ex quibus duodecim fuerant infidæ. simul ibi 422, 423, opera ancillarum narrata domestica. *σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν*, α, 147, ubi ergo ancillæ in convivio struendo panem afferunt. *εἴπατε δ᾽ εἴσω δμωῇσιν κατὰ δώματα, δαῖτα πένεσθαι, ἕδρας τε, ξύλα τ᾽ ἀμφὶ, καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ*, γ, 428, 429, ubi quoque ministeria earum in apparando convivio. *μήτηρ δ᾽ ἐμὴ οὔτι πέπυσται*, (rescivit) *οὐδ᾽ ἄλλαι δμωαὶ, μία δ᾽ οἴη*, β, 412. *τοὺς δ᾽ ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ*, δ, 49, ubi ancillæ lavarunt hospites ignotos. nam noti ex principali stirpe ab honestioribus lavabantur, ut vides ex γ, 464, s. *περὶ δὲ δμωαὶ μινύριζον πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ᾽ ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαὶ*, δ, 719, ubi sermo est de Penelope lugente, cum qua una lugent ancillæ. *τῇ δὲ* (*Καλυψοῖ*) *ἀμβροσίην καὶ νέκταρ παρέθηκαν δμωαὶ*, ε, 199, ubi dea in terris habitans habet ancillas immortales. *αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαί τε καὶ αὐτὴ*, sc. *Ναυσικάα*, ζ, 99, coll. 109, ubi eædem vocantur *ἀμφίπολοι*, ex ministerio honestiori: nam re vera erant ancillæ, pulcræ tamen, 108, 105. et 307, *δμωαὶ δέ οἱ εἵαται* (pro *εἵνται*, sedent) *ὄπισθεν*, sedent post eam, reginam; et quidem non otiosæ neutræ. *πεντήκοντα δέ οἱ δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες*, η, 103, quas habuit rex Alcinous, ex frugalitate prisca, non plures quam opus erant. nam recentiores principes habuere sexcentas. *ἐν μεγάρῳ δμωαὶ*, ο, 460, ubi quoque honestiores, ancillæ tamen, monile aureum tractant et inspiciunt, una cum hera. *ἀμφὶ δὲ ἄλλαι δμωαὶ Ὀδυσσῆος ἠγερέθοντο, καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους*, ρ, 34, s. ubi advenientem peregre herilem filium excipiunt. et 88, *τοὺς δ᾽* (herilem filium et hospitem ejus) *ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν*. *ἀνέφαινον* (luculenter lucere faciebant *τοὺς λαμπτῆρας*, focos ad lucendum ardentes) *δμωαὶ Ὀδυσσῆος*, σ, 310, in triclinio illo magno: *ἦλθον δὲ δμωαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο*, ex habitatione sua, qua separatim in magna illa domo habitabant, τ, 60, seqq. ubi ministeria earum in domo principali, finito convivio, describuntur. sic et υ, 6, seqq. et sermo ibi de ancillis Ulyssis quibusdam infidis. et 122, *αἱ δ᾽ ἄλλαι δμωαὶ κατὰ δώματα ἀγρόμεναι ἀνέκαιον πῦρ ἐπ᾽ ἐσχάρῃ*. et 139, *δέμνια ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν*, jussit ancillas substernere lectos. et 147, *δμωῇσιν ἐκέκλετο, ἡ Εὐρύκλεια*, et in sequentibus narrantur ministeria domestica matutina ancil-

larum in paranda domo. cæterum ἡ Εὐρύκλεια erat *die haushofmeisterin, (the housekeeper,)* utut ipsa ancilla. *δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρεντύνασθε βιαίως*, χ, 37, inquit Ulysses ad procos. *ἐπιτρέψειας ἕκαστα δμωάων ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι*, ο, 25. ergo ancillæ benevolæ plura sæpe credenda quam matri sumtuosæ. et talis ancilla fieri potest *ἐπίτροπος οἴκου*, i. e. ἡ ἕκαστα ἐπιτρέπεται, cui omnia et singula committuntur. *μή τίς μοι δμωῶν νεμεσήσεται*, τ, 121, nam veretur personatus hospes et ancillas heræ assistentes. *καί ἑ μάλιστα δμωάων φιλέεσκε*, α, 435. *γρηῦ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν δμωάων σκοπός ἐσσι*, χ, 396, inquit Telemachus ad Eurycleam. et 427, *οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν* (imperare) *εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν*. *Ἑλένη δμωῇσι κέλευσε δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι*, δ, 296. quæ tamen deinde decubituris hospitibus non adsunt, sed *κῆρυξ*, 301. et 682, *ἢ εἰπεῖν δμωῇσιν Ὀδυσσῆος, ἔργων παύσασθαι, μνηστῆρσι δὲ δαῖτα πένεσθαι*. *Ἀρήτη δμωῇσι μετέειπεν ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα*, θ, 433, seqq. ad lavandum hospitem, 454, *τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν*. *Μενέλαος ἣ ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι κέλευσε δεῖπνον τετυκεῖν*, ο, 93, et præsente uxore: nam herum non satis decet solum versari cum ancillis. *κῆρυξ μέν ῥα μέσῃσι μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν*, π, 330. *μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν*, inter et ad ancillas dixit, ρ, 493. et 505, *ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξίν*. *μήποτε ἀπολέσῃς πᾶσαν ἀγλαΐην τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι*, τ, 82, inquit Ulysses ad ancillam delicatam. *δμωὰς ἅμα ἔπεμπε γυναῖκας*, ν, 66. *δμωάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα*, π, 108. sic et υ, 318. *δμωὰς δ' οὐκ εἴας* (prohibebas) *προβλώσκειν*, τ, 25. et 45, *ὄφρα κ' ἔτι δμωὰς καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω*. et 154, *διὰ δμωὰς κύνας οὐκ ἀλεγούσας*, per ancillas infidas et non curantes. et 490, *ὁπότε ἂν ἄλλας δμωὰς κτείναιμι γυναῖκας*. et 526, *κτῆσιν ἐμὴν δμωάς τε*. *δμωὰς ἐξαγαγόντες* ad supplicium, χ, 441, seqq. 458, seqq. *δμωάς τ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵματα ἑλέσθαι*, ψ, 132, quasi sint nuptiæ. coll. 143. *δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετο*, Ω, 582. et 587, *τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν*. scribitur et ἡ *δμωΐς*, *ΐδος*. Sed ἡ *ἀμφίπολος* per se est nomen honestioris ministræ.

Δμὼς, *ωός*. ὁ. (*Δάω*) servus. *ein knecht, ein sclave, (a servant, a slave.)* est a *δαμάω*, subigo: qui subjacet domino. *κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε*, Τ, 333, bona mea, et servos, quibus includuntur simul ancillæ. sic et η, 225. *τεῦ* (*τίνος*) *δμὼς εἷς ἀνδρῶν*, ω, 256, cujus viri servus es? *Δολίον γέροντα, δμῶα ἐμὸν*, δ, 736. et 644, *θῆτές τε δμῶές τε*, et mercenarii, et servi. *δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην*, ζ, 69. et 71, *δμώεσσιν ἐκέκλετο*. *εὕδει, ὅθι* (ubi) *δμῶες*, λ, 189, qui humi ad ignem cubabant hieme. *μέγα δὲ δμῶες χατέουσι*, ο, 375. et 378, *οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει*, quo loco a 373, seqq. est pars *λόγου οἰκονομικοῦ, ὡς τῶν δούλων οὕτω δελεαζομένων*: et sensus ibi est: jam servi nihil lucrantur ex aula dominæ suæ; non alloquitur illa eos, non præbet iis (qui in agris sunt ut ego) cibum vel potum si in urbem veniunt; neque dat illis aliquid in viam, ut domum in agrum aliquid boni ex culina herili reportent, ut antea in plena bonis domo fieri solebat: nam nunc sunt miseriæ meræ in domo dominæ nostræ. *ἄναξ ἔσομαι δμώων, οὕς μοι ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεὺς*, inquit Telemachus, α, 398, quos mihi prædatus acquisivit. ubi vides, unde major pars servorum acquisita sit, ex præda sc. bellica, vel et ex præda per piraticam facta. *οὐδέ τις αὐτὸν ἠείδει* (pro *ᾔδει*, noverat) *δμώων οὐδ' ἀμφιπόλων*, ι, 206, nam *δμῶες* sunt *οἱ ἄῤῥενες δοῦλοι*, sicut *αἱ ἀμφίπολοι* sunt *αἱ δοῦλαι* honestiores. ἡ (pro *αὕτη*) *γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν*, ξ, 59, hæc est conditio servorum. *μετὰ δμώων τ' ἐνὶ οἴκῳ πῖνε*, π, 140. et 305, *καί κε τέο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν*, ubi *τέο* ionice pro *τινὸς*, alicujus etiam servorum exploremus fidem. et genitivus iste retinet accentum in penultima, ne coincidant in isto casu *οἱ δμῶες* et *αἱ δμωαί*. sic et, ob eandem forte causam *οἱ Τρῶες* faciunt *τῶν Τρώων*. *δμῶες, Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα* (agrum magnum) *κοπρήσοντες*, ρ, 299. et 320, s. *δμῶες δὲ, οὐκ ἔτι ἔπειτα θέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι εὖτ' ἂν μηκέτι ἐπικρατέωσιν* (vi urgentes adsunt) *ἄνακτες*, heri. et 422, *ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι*. sic et τ, 78. *μήτε τινὰ δμώων οἳ κατὰ δώματα*, σ, 416. υ, 298, *ἠέ τῳ* (pro *τινὶ*) *ἄλλῳ δμώων*. et 325, ubi eadem verba ex σ citata. *σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω οἴοισι δμώων*, φ, 210, vobis solis inter servos meos cupientibus venio. *δμῶες ἀναγκαῖοι, οἵ οἱ φίλα ἐργάζοντο*, ω, 209, necessarii servi, non deliciarum causa habiti; qui ei utilia operabantur, quibus carere non poterat. *χαλεπὸς εἷς δμωσὶν Ὀδυσσῆος*, ρ, 389. *ἔφην γε* (putabam sane) *ἀσπάσιος παίδεσσιν* (liberis) *ἠδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν οἴκαδε ἐλεύσεσθαι*, λ, 430, inquit anima Agamemnonis. *ἅ τε δμώεσσι πάρεστι, so gut wir sclaven es haben, (as well as we slaves fare,)* ξ, 80. *ἔνθ' Ὀδυσεὺς δμώεσσι καὶ υἱέϊ μῦθον ἔειπεν*, ω, 212. et 218, *δμώεσσιν ἀρήϊα τεύχεα ἔδωκεν*. *δμῶας ἐποτρύνας*, ξ, 399, servos incitans contra te. *τὼ δμῶε*, φ, 244. χ, 114. sunt ergo *οἱ δμῶες, leibeigene, (serfs, or slaves,)* servitutem servientes.

δνοπαλίζω, f. *ίξω*. (*Πάλλω*) movendo jacio, motu vehementi dejicio, percello. est ex, *δονέω*, agito, quatio; et ex *πάλλω*, jacio, cadere facio; compositum verbum. *ich werfe über den haufen, ich werfe um, (I overthrow.)* in Iliade ponitur sensu magis proprio, ubi de pugna collatis signis sermo est, Δ, 472, *ἀνὴρ δ' ἄνδρα ἐδνοπάλιξεν*, vir virum prostravit, *ἐδόνει καὶ ἔπαλεν*. sed metaphorice magis est in Odyssea, ξ, 512, *ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις*, mane vero tuos laceros pannos circumjicies tibi, *magst um nehmen, um dich werfen, (mayest wrap about, throw about thee,)* ut tegas nuditatem tuam hic et illic: nam ista *ῥάκεα* erant *διεῤῥωγότα*, et indigebant circumpositione accurata et varie tractata. nam de resarciendo hic cogitare, absonum esset. vides ergo, *δνοπαλίζειν* esse quasi *δονοπάλλειν*, concutere varie et dejicere cum motu: vel et, superjicere accurate.

δνοφερὸς, ά, όν. (Φάω) tenebricosus, niger, μέλας. δνοφερὴ νὺξ, atra nox, ν, 269, κατεῖχε οὐρανόν. sic, νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλᾶν, per noctem tenebricosam agere equos currui junctos, i. e. vehi, ο, 50. et hoc sensu manifesto est ab ὁ δνόφος, tenebræ nocturnæ. δνοφερὸν ὕδωρ, κατὰ πέτρης χεόμενον, I, 15. Π, 4, est re vera etiam μέλαν, tali enim colore conspicitur aqua pura, maxime si de petra nigricante decurrit: sed poëta consulto quærit epitheta, quæ, præter propriam notionem, etiam alias possint excitare imagines in animo attenti et intelligentis auditoris, eumque vario modo delectare. sic δνοφερὸν ὕδωρ potest videri esse, τὸ μετὰ δονήσεως φερόμενον καὶ μετά τινος ἦχου καὶ ψόφου.

δοάσσομαι, δοάσατο, δόατο, vide sub δοκάζω.

δοιῆ, ῆς. ἡ. (Ἕω) dubitatio, cum animus inter duo hæsitat. *zweifel, (doubt.)* ἐν δοιῇ δὲ, in dubio sumus, in ancipiti, I, 230, unde est ὁ ἐνδοιασμὸς, et τὸ ἐνδοιάζειν.

δοιοὶ, αὶ, ά. (Ἕω) duo, æ, o. δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν, E, 206. δοιοῖσιν ἐπεύξεαι, ob duos gloriaberis, Λ, 431. δοιοὶ ὀχῆες, duo vectes, M, 455. δοιοῖσι κασιγνήτοισι, duobus a fratribus, Π, 326. δοιοῖς ἀνέμοις, duobus ventis, ut numinibus, Ψ, 194. δοιοὶ πίθοι ἐν Διὸς οὔδει, Ω, 527. δοιοὺς τρίποδας, δ, 129. δοιοὺς δὲ ὑπήλυθε θάμνους, duos subiit frutices, ε, 476. δοιοὺς μισθοὺς, duas mercedes, κ, 84. δοιαὶ θεάων, Δ, 7. δοιαὶ ἄντυγες, E, 728. πελειάδες, Λ, 633. πηγαὶ, X, 148. πύλαι ὀνείρων, τ, 562. δοιὰ δοῦρα, M, 464. χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα, δ, 526. βοάγρια, scuta, π, 296. δοιὰ, sc. κατὰ, quod attinet duos modos, β, 46, vel est positum per correctionem præcedentis κακόν: ut dicat, non unum, sed potius duo, κακά: et hæc duo sunt, amissio patris, et vis quæ matri et rei familiari affertur.

δοιὼ, (Ἕω) ponitur ut indeclinabile, pro δύω: et est ortum ex duali τοῦ, δοιοί. δοιὼ κοσμήτορε λαῶν, duos imperatores, Γ, 236. δοιὼ κυβιστητῆρε, Σ, 604. sic et δ, 18. Ἀτρεΐδαι, T, 310. ἔφη, δοιὼ τεκέειν, dicebat Niobe, Latonam duos tantum peperisse, Ω, 608. et 609, τὼ δὲ καίπερ δοιὼ ἐόντε ἀπώλεσαν πάντας, isti tametsi tantum duo, sc. Apollo et Diana, perdiderunt omnes liberos Niobes. et 648, δοιὼ λέχεα, δοιὼ θεράποντε, π, 253. est ergo in poëta re vera nominat. et acc. dualis a δοιός.

δοκάζω, f. άσω. (Δέκω) indipisci conor et excipere, *ziele wornach, bin worauf aus und aufmerksam, (I aim at, have an eye on, endeavour to obtain something.)* it. puto, arbitror, *ich urtheile, meyne was zu treffen, (I judge, think,)* videor mihi. consilio meo conveniens esse puto, *meyne etwas so zu fassen, (I think it advisable,)* destino scopum. et est fere idem quod δοκάω. in poëta obvium est solum medium hujus verbi, δοκάζομαι, f. άσομαι: et in futuro et aor. 1. κ extruditur, ut sit δοάσομαι, ἐδοασάμην, et ob metrum duplicato Sigma, δοάσσομαι, ἐδοασσάμην, a quo et augmentum abjicitur. ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου, Ψ, 339, observando videatur: nam est aor. 1. conj. mutato ionice η penultimo in ε. conf. πλήμνη. ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, videbatur, N, 458. Ξ, 23. Π, 652. ι, 474. ζ, 145. κ, 153. ο, 204. σ, 92. χ, 338. ω, 238. quibus locis eadem sunt verba, et δοάσσατο est, ἔδοξε, maxime autem ἠρέθη, προεκρίθη. ex δοάσσατο sit et per syncopen δόατο, ζ, 242, πρόσθεν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δόατ' εἶναι, i. e. ἐδόκει, observatus et visus et putatus est. quidam hanc formam paullo operosius deducunt a δοιάζω, (a δοιὼ, duo,) i. e. μετὰ δοιῆν καὶ ἀμφιβολίαν καὶ ἐνδοιασμὸν κρίνω τι καὶ τυπόω: δύο τινῶν προκειμένων αἱρέομαι θάτερον. quamvis autem is fere sensus sit; etsi non ex duobus solum, sed ex pluribus quoque, electionem et destinationem notet: tamen non vera videtur hæc deductio. δοκάζω est, destino.

δοκάω, f. ήσω. (Δέκω) excipere conor, insidior. *ich laure auf, (I lie in wait for.)* est a δέκω, ejusque præt. med. δέδοκα. hinc est ἡ προδοκὴ, si quis *ante* eum locum, ex quo vel per quem fera egredi solet, stat et excipere eam studet. ἔνθα ἄρα ὅγε εἱστήκει δεδοκημένος, ibi ille stabat hostiliter observans, O, 730, ubi passiva forma deponentialiter. et proprie est λέξις κυνηγετικὴ, ὅτε ζῶον ἐπιὸν δέχονταί τινες.

δοκεύω, f. εύσω. (Δέκω) insidior, excipere conor, observo. *suche zu fassen und zu fangen, (I endeavour to seize, catch.)* ἰσχία τε γλουτούς τε ἑλισσόμενόν τε δοκεύει, Θ, 340, ubi de cane venatico contra aprum pugnante ponitur. et hinc de hoste, occasionem et locum vulneris inferendi captante, dicitur, N, 545, Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας οὔτασε. et Π, 313, Φυλείδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας. et de certatore in certamine curuli, Ψ, 325, καὶ τὸν προὔχοντα (præcedentem se) δοκεύει, i. e. ἐπιτηρεῖ, captat locum superandi et antevertendi concertatorem. ponitur et de fera, observante venatorem, quomodo eum vel effugiat vel vitet vel adoriatur, Σ, 488, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει ἡ ἄρκτος. sic eadem verba, ε, 274. spectat eum intento oculo, ὡς θηρίον τὸν κυνηγέτην, κατά τι δέος. sic et ὁ κυνηγέτης δοκεύει θῆρας.

δοκέω, f. δοκήσω. (Δέκω) et per syncopen δόξω. puto, *ich meyne, (I am of opinion.)* it. videor, existimor, mihi vel aliis. et ponitur sæpe quasi dubie: sæpe autem et ad veritatem, unde οἱ δοκοῦντες sunt, qui vere magni æstimantur et haberi debent. tertia persona fere impersonaliter ponitur, δοκεῖ, videtur, *es wird dafur angesehen, (it is considered.)* ut Romanorum, videtur, est plerumque modestiæ verbum, *es wird von mir oder uns dafur angesehen, (it is so considered by me or us,)* vere an secus, id relictum esto judicio aliorum. ἐπεὶ δοκέω νικήσειν Ἕκτορα, H, 192, nam videor mihi me superare posse eum; ubi est modeste dictum, sicut et ἔλπομαι, 199. ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ut mihi videtur optimum esse, M, 215. N, 735, ubi modeste, ne irascatur Hector.

nescio an vere sit bonum; mihi certe sic videtur: pro fide mea et amore tibi debito eloquar. Sed eadem verba non dubitanter posita sunt I, 103, sed cum asseveratione certa: quod ostendit versus sequens. sic et 314. πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος, Z, 90. et 338, δοκέει δέ μοι ὧδε λώϊον ἔσεσθαι. οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, I, 621. ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, Ψ, 459. et 470, δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ Αἰτωλός. ὥστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι δαίνυσθαι, α, 227. et 376, εἰ δ' ὔμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον ἔμμεναι. sic et β, 141. et 33, ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι. δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν, ε, 342. et 360, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον. οὐκ ἀπινύσσειν, ζ, 258, videris enim mihi non insipiens esse. ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι, θ, 388. δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὣς εἶναι, *ihnen dünkete so zu muthe zu seyn, (they felt so disposed,)* κ, 415. ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ν, 154. οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ρ, 415. δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης, σ, 18. et 124, ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι. et 353, ἔμπης μοι δοκέει. et 381, καί που τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι. δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν, υ, 93, visa est ei in animo suo, *es kam ihm so vor, als ob sie, (it seemed to him as if she—.)* ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ψ, 130. hinc est τὸ δοκὸν, id quod videtur, ἡ δόκησις. sic Callimachus: τῷ γὰρ ἐμῷ δοκῷ, i. e. τῇ ἐμῇ δοκήσει *nach meinem bedünken, (in my opinion.)* δοκοῦν, neutrum participii, sæpe absolute ponitur de omni genere numero et casu, sicut et δόξαν vel δοκῆσαν. e. c. ἔχεις ἀδελφὸν, οὐ δοκοῦν ἕξειν ποτὲ, habes fratrem, de quo nulla erat opinio te habituram esse eum unquam, Eurip. Iphig. Taur. 802. et Suppl. 129, ἰδίᾳ δοκῆσάν σοι τόδε, ἢ πάσῃ πόλει, privatim a te id decretum est an a tota civitate?

δοκός, οῦ. ἡ. (Δέκω) trabis species, ἡ δεχομένη τὰ ἐπικείμενα, *ein balke, oder eine latte, (a beam, rafter.)* it. pessuli species, *eine lange stange oder riegel an den thüren, (a long bar or bolt for doors.)* in specie sunt illa tigna longa, quibus utimur ad domum contegendam, et quibus imponuntur vel κέραμοι, vel λειμωνόθεν ὄροφοι, *schilfrohr, (reeds,)* vel et γῆ, *leimen, (earth.)* ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον, P, 744. εἰλάτιναί τε δοκοὶ, τ, 38, abiegnæ trabes. πελάσαι τε δοκοῖσιν, quibus domus erat tecta, χ, 176, et 193, πέλασαν. ex quo loco apparet, τὰς δοκοὺς esse trabes, quibus tectum, olim non fastigiatum, sed planum, fiebat, et super quas deinde alia integumenta insternebantur, arcendæ pluviæ causa. *balken, (rafters.)* τὰ δόκανα, quæ sunt τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα, hinc sunt, quæ vide apud Plutarchum.

δόλιος, ία, ιον. (Δίλω) dolosus, clandestinus, simulans. *der geheime vortheile weiss, (crafty, cunning.)* in bono et malo sensu. οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης, δ, 455, Proteus sc. et 529, Αἴγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην. ibi priore loco in bono, posteriore in malo, sensu est. et 792, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, quando circumdant eum (leonem) doloso et artis pleno circulo, et conf. κύκλος. αὐτὸν προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν, verbis simulatis, ι, 282, et quidem prudentiæ et cautionis plenissimis. est ergo δόλιος, qui alios captat, et in errorem vel fraudem illicet; sæpe laudabiliter.

δολίχαυλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) longam habens cavitatem rotundam instar fistulæ. αἰγανέας δολιχαύλους, ι, 156, hastas cum longo et cavo ferro in quod hastile est insertum, μακροσιδήρους. nam αὐλὸς h. l. est ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς, ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. *das öhr, in welchem das holz des spiesses oben stecket, (the cavity in the head of a spear for receiving the shaft.)*

δολιχεγχής, έος. ὁ ἡ. (Χάω) longa hasta armatus. a δολιχὸς, longus, et τὸ ἔγχος. Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας, Φ, 155.

δολιχήρετμος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) est epitheton hominum nauticorum, ὁ εἰς δολιχὸν πλοῦν ἐξαρκῶν ἐν τῷ ἐρέσσειν, qui idoneus est ad longam navigationem remigando. Φαίηκες δολιχήρετμοι, θ, 191. ν, 166. est et navis epitheton, ἔχουσα δολιχὰ ἐρετμὰ, habens et instructa longis remis. νηὸς δολιχηρέτμου, τ, 339. ψ, 176. νηυσὶ μετὰ, in navibus, inter naves, δ, 499.

δολιχόδειρος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) et ob metrum δουλιχόδειρος. longo collo præditus, *langhalsig, (long-necked.)* a δολιχὸς, longus. est in poëta epitheton cygnorum et gruum. χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, B, 460. O, 692. sic alius eos eodem significatu dixit μακροκαμπυλαύχενας, ab ὁ ἡ μακροκαμπυλαύχην, ενος: composita voce ex μακρὸς, longus, καμπύλος, curvus, et ὁ αὐχὴν, ένος, collum, cervix.

δολιχός, ή, όν. (Ἔω) longus, *lang, langwierig, (long, tedious.)* est ex διόλου ἐκεῖσθαι, orta vox; conf. δολιχόσκιος. δολιχὰ ἔγχεα, longas hastas, Δ, 533. H, 255. I, 86. δολιχὸν δόρυ, O, 474. ἔνθά τε καὶ δολιχὸν, ubi est de tempore diuturno, K, 52, et neutrum adverbialiter, diu et in longum tempus. δολιχὸν πλόον, γ, 169, navigationem longinquam. δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, δ, 393, *eine weite beschwerliche reise, (a long and arduous journey.)* sic et 483. ρ, 426. δολιχὸν δόρυ, τ, 448. δολιχὴ νὺξ, nox longa, ψ, 243. νόσος, morbus diuturnus, λ, 171, coll. 199, 200, ubi talis morbus est circumscriptus. Sed ὁ δόλιχος est nomen leguminis cujusdam, *einer art von bohnen oder erbsen, (a species of beans or peas,)* quod valde in altum serpit, vel et in terra longe serpit. et ἡ Δολίχη est nomen urbis.

δολιχόσκιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) in longinquum vadens, eminus procedens. est epitheton hastæ, ἔγχος δολιχόσκιον, i. e. τὸ εἰς δολιχὸν διάστημα κιὸν, εἰς μακρὸν πορευόμενον: a δολιχὸς, longus, longinquus, et κίω, vado, quasi δολιχόκιον, abundanter, inserto Sigma, ut in Θέσκελος, Θέσφατος, Θεόσδοτος, Θεοστόκος, etc. et hoc epitheto determinatur ἔγχος, quid sit; ne forte intelligas ξίφος, quemadmodum vox ἔγχος a

tragicis adhibetur. ipsum δολιχὸς est ex διόλου ἰκέσθαι, in longum et perpetuum ire; τοιοῦτον γάρ τι τὸ μακρὸν, verso κ in χ, διὰ τὸ εὐφωνότερον. inde et insula τὸ Δουλίχιον dicta, quippe oblonga. Γ, 346. Ε, 15, 280, 616. Ζ, 44. Η, 213, 244, 249. Ν, 509. Υ, 262, 273. Χ, 273, 289. Ψ, 798. τ, 438.

δολόεις, όεσσα, όεν. (Δέλω) dolosus, dolis plenus. δολόεσσα Καλυψὼ, η, 245, simulatrix; et ita dicitur διὰ τὰς περὶ ἀθανασίης ψευδεῖς ὑποσχέσεις: simul innuit, nimia pollicentibus difficulter credi. πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο, vincula illa a Vulcano facta, quibus Martem capturus erat, nimium quantum dolosa et subtilia facta erant, Θ, 281. Κίρκη δολόεσσα, ι, 32.

δολόμητις, ιος. ὁ ἡ. (Μάω) qui occulta et callida fovet consilia, nam omnia ista adjectiva possunt in της et τις terminari: ut ergo sit et ὁ δολομήτης, ου, sicut ὁ ποικιλόμητις, ιος. etc. δολομῆτα, sc. ὦ Ζεῦ, qui occultis consiliis omnia regis, Α, 540. Αἴγισθον δολόμητιν, occultis consiliis et insidiose agentem, α, 300. γ, 198, 250. δ, 525, nam infirmior clandestino dolo solet contendere contra fortiorem. sic, Κλυταιμνήστρη δολόμητις, λ, 421, insidiosa. ergo ambiguam notionem habet hæc vox.

δόλος, ου. ὁ. (Δέλω) dolus, calliditas; *list, vortheil, (craft, art,)* in bono et malo sensu. simulatio et dissimulatio. τὸ κέρδος sæpe idem est quod ὁ δόλος. ars, Romanis dicitur, *ein kunstgriff, (a stratagem.)* εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνὰ, Γ, 202, de Ulysse. καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον, Δ, 339, ubi eundem Ulyssem alloquitur Agamemnon, blande severus: *du mit hinterlist ausgerüsteter, allerley vortheile erdenkender, (thou who art endued with cunning, and versed in all kinds of stratagems:)* et est jocose fere id dictum et familiariter. πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινεν, solers consilium aliud instruebat, Ζ, 187. τὸν ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε, Η, 142. ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο, Λ, 430, i. e. ἀκόρεστε δόλων. κακότεχνος σὸς δόλος, Ο, 14. nam est et δόλος alius ἐπὶ καλῷ. δόλον δ' οὔτι προνόησαν, Σ, 526. δόλῳ δὲ ἔθελγεν Ἀπόλλων, Φ, 604. et 599, αὐτὸν δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ, avertit a populo. μὴ ἑκὼν τὸ ἐμὸν ἅρμα δόλῳ πεδῆσαι, non consulto et arte aliqua currum meum impediisse te, Ψ, 585, nam in certaminibus, excepta lucta, prohibiti erant omnes δόλοι et artificia captatoria alterius in fraudem. et 725, δόλου δ' οὐ λήθετο Ὀδυσσεὺς, non obliviscebatur doli, coll. 709, πολύμητις, κέρδεα εἰδὼς, quæ explanant vocem δόλου. ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν, α, 296, ubi vides oppositionem, aut dolo aut palam. ἡ δὲ δόλον τὸν ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε, β, 93, ubi de tela Penelopes est sermo, et 106, ὣς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, sic per triennium latuit cum hoc suo consilio vafro. et 368, ὥς κε δόλῳ φθίῃς, ut dolo clandestino pereas. αὐτοῖς (Τρωσὶν) κακὰ ῥάπτομεν, ἀμφιέποντες παντοίοισι δόλοισι, γ, 119, circumvenientes eos omnibus strategematis. et 122, μάλα πολλὸν ἐνίκα Ὀδυσσεὺς παντοίοισι δόλοισι. atque hi sunt doli boni. Sed 235, ὤλετο ὑπὸ Αἰγίσθοιο δόλῳ. αὐτὸν ἔπεφνε λάθρῃ, ἀνωϊστὶ, δόλῳ, clam, improviso, dolo: nam πᾶν ὃ λάθρα καὶ ἀνωϊστὶ. *heimlicher und unversehener weise, (secretly and unawares,)* fit, δόλῳ fit, δ, 92. et 697, δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρὶ, ubi est ἐπαινετὸς δόλος, non in damnum. et 453, οὐδέ τι θυμῷ ὠΐσθη, δόλον εἶναι, μή τίς μοι ὑφαίνῃ δόλον ἄλλον, sc. δείδω, vereor, ε, 356. ἐπειδὴ τεῦξε δόλον Ἄρει, Vulcanus Marti capiendo, *eine falle, (a snare,)* Θ, 276. et 282, ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν, Vulcanus. et 317, αὐτοὺς δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, tenebit. collato 327, τέχνας. et 332, τέχναις, ut ergo δόλος et τέχνη sæpe sit idem; et 494, ὅς ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγεν, equum illum ligneum. Ὀδυσσεὺς, ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, inquit Ulysses ipse, ι, 19, ubi confer μέλω. et 406, μή τίς σε κτείνῃ δόλῳ ἠὲ βίηφι. et 408, οὖτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι. et 422, πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον. ὀϊσσάμενος (suspicans) δόλον εἶναι, κ, 232, 258. et 380. ἤ τινά που δόλον ἄλλον ὀΐεαι; ἐπεὶ μνηστῆρας κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν, λ, 119. et 438, σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε. ἰχθύσι δόλον καταβάλλων, εἴδατα, μ, 252, ubi conf. καταβάλλω. κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθῃ ἐν πάντεσσι δόλοισι, inquit Minerva ad Ulyssem, amice, ν, 292. et 293, ποικιλομῆτα, δόλων ἆτε. et conf. sequentia. ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω, τ, 137, inquit Penelope. et 212, δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε. Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε, ψ, 321. ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε, ω, 127. et 140, ὣς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ. est ergo a δέλω, a quo et est τὸ δέλεαρ, et τὸ δελήτιον. etymologia innuitur loco ex μ citato. et ἡ δέλτος, ου, tabula scripta, occulens sensa scribentis.

δολοφρονέω, (Φρέω) callide et occulte cogito. δολοφρονέων Ὀδυσσεὺς simulate loquitur ad procos, σ, 51. δολοφρονέουσα Venus personata adit Helenam, Γ, 405, coll. 399, ubi ἠπεροπεύειν idem fere est quod δολοφρονεῖν. sic, Juno occulta consilia agitans animo, Ξ, 197, 300, 329. Τ, 106. Κίρκη, κ, 339. Ὀδυσσεὺς, φ, 274.

δολοφροσύνη, ης. ἡ. (Φρέω) occulta et dolosa cogitatio. *betrug, (deceit.)* τὸν Δία Ἥρη δολοφροσύνῃσι ἀπάτησεν, Τ, 97. et 112, Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησε, non sensit fraudem occultam.

δόμος, ου. ὁ. (Δέω) domus, habitatio, ædificium. *das gebäude, die wohnung, (the house, habitation.)* it. conclave, *das zimmer worin man wohnet oder etwas verwahret, (a room in which a person dwells or keeps something.)* it. familia. nam τὸ δῶμα semper de ædificio: δόμος vero nonnunquam et de domesticis, ad domum pertinentibus hominibus, ponitur. ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον, inquit Minerva, Θ, 375, ego ingressa. ἐπῆλθε θεοῖσι Διὸς δόμῳ, Ο, 85, ubi est ablativus sine præpositione ἐν. θύρας ἱεροῖο δόμοιο, i. e. ναοῦ, templi, Ζ, 89, sacræ ædis. οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, Μ, 169, ubi dictum de vespis et apibus, in cava arbore habitantibus in sylva. ἐν προδόμῳ δόμου κοιμήσαντο, Ω, 673, ubi

sermo est de tabernaculo Achillis ad Trojam. πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας, K, 267, quum firmam domum perfregisset, *das feste haus, (the strong building,)* castellum. ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, M, 301, in bene munitum stabulum ire, de leone; iu opposito ad greges in campo pascentes. Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέα ἵκοντο, Γ, 421, perpulcram veniebant. sic Πριάμοιο, Z, 242. δόμος ἡμιτελής, B, 701, ex quo herus est mortuus, χηρωθείσης τῆς γυναικός. domus semiperfecta. quidam interpretes enim h. l. de domo recens ædificari cœpta intelligunt, ex more ducentium uxores; de quo Casaub. ad Theocr. 27, 36. ὅνδε δόμονδε, in suam domum, Π, 445. ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε, Ω, 717. δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Γ, 322, in domum Orci. H, 131. ἴδυν, subierunt, Λ, 263. κατίμεν, descendere, Ξ, 457. δόμῳ Ἄκτορος, in domo, B, 513. δόμον Πηλήϊον εἴσω, Σ, 60. et 369, Ἡφαίστου δόμον ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέα ἀθανάτοις, χάλκεον, ὅν αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων. et 406, ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἥκει. et 441, Πηλήϊον εἴσω. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι, Υ, 336. ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, X, 440, de Andromache. et 472, ἠγάγετό μιν Ἕκτωρ ἐκ δόμου Ἠετίωνος, sponsam sibi et 480, ἐν δόμῳ Ἠετίωνος. et 482, σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι. βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω, Ω, 246. pluralis forma vel de una domo nobili, vel de conclavibus domus, sæpe posita. δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν, in palatio egregie structo, E, 198. οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισι, Z, 503. ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά, Σ, 290. ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας, quæ bene-habitari possunt, Z, 370, 497. Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὖ ναιετάοντας, Λ, 768. πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται, I, 382. δ, 127, et sermo est de Thebis Ægyptiis. πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται, Λ, 132, οἵ με ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰτρεφον, in suis domibus bene nutrierunt, Ξ, 202, 203. σὺ ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐΐσης, præi diis in capiendo cibo, O, 95, εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν, sc. εἰσὶν, X, 52. ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι, Ψ, 84. αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον, δ, 43, ubi in sequentibus domus regia depingitur: nam θεῖον est βασιλικόν. et 319, δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος. et 618, ὅτε ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψέ με, i. e. cum hospes ibi essem. sic et ο, 118. οἶος δόμος Ἀλκινόοιο ἥρωος, ζ, 302. et 303, ὁπότε ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή: quando domos regias intraveris. δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον, η, 81, arcem vel palatium regis Erechthei Athenis ingrediebatur Minerva. nisi ipsa urbs Attica sic dicitur, quæ τοῦ κρατοῦντος quasi domus est, *in die wohl befestigte residenz, (into the well-fortified palace.)* ὅτι δὴ ἔντοσθεν ἴσαν δόμου ὑψηλοῖο, α, 126. et 255, δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι σταίη. et 330, κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο. sic προσεβήσατο, adscendit, φ, 5. καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, γ, 402, quod epitheton de regia vel principali domo poni solet. sic et δ, 304. ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο, ο, 510, an recta eam adibo. Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο, ex sua ipsius domo pellere conabatur. σ, 8. et 237, οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο. μὲν δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε, υ, 361. ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς (post eos) ἤλυθε, exiit, φ, 190. λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο ξῦον, χ, 455. instrumentis radentibus pavimentum bene factæ domus, et in specie triclinii magni, radebant. νοστῆσαι αὐτὸν ὅνδε δόμονδε, domum suam redire, α, 83. sic et ξ, 424. υ, 329, 239. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε, γ, 272. οὐκ ἄν μοι δόμον (εἰς) ἀνέρος ἡγήσαιο, η, 22, coll. 28, 48, non velis mihi dux esse ad domum viri? δόμον κατὰ ἀλητεύοντι, per triclinium magnum mendicanti, χ, 291. οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, σ, 327, abiens in officinam aliquam fabri ferrarii, εἰς χαλκέως ἐργαστήριον. nam ibi, teporis causa, solebant peregrini tenues diversari noctu. εἰς χαλκεῖον, *in eine schmiede, (into a smithy.)* κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς, π, 328. μνηστῆρες δὲ δόμον κατά, δαῖτα πένοντο, β, 322. εἰ δέ με ἀτιμήσουσι δόμον κατά, π, 274. δόμον κατὰ βαλλομένοιο, ρ, 232. et 332, δαιόμενος (dividens et secans carnes, *trenchant*) μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαινυμένοισι. κέλεται δέ ἑ (leonem) γαστὴρ καὶ ἐς πυκινὸν δόμον (in aulam pastoralem probe circumseptam) ἐλθεῖν, ire, ζ, 134. χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, η, 88, domum regiam Alcinoi: cujus magnificentia pluribus circa l. c. describitur. πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω, ι, 524. εἰς Ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα, κ, 512. αὖτις ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω, λ, 626. ὅτε δὴ ἵκοντο δόμον θείου βασιλῆος, π. 335. ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσησθε, χ, 440, quando totum triclinium et atrium perpurgaveritis. ἔλθετε εὐκτίμενον δόμον εἴσω, ω, 213. ἀθάνατοι γάρ τοῦγε (Ζηνὸς) δόμοι, δ, 79. πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν, θ, 57, porticus, et aulæ, et conclavia: nimirum pro dignitate cujusque et admissione ad regem. ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματα ἔκειτο, ξ, 291, ubi ejus domus et possessiones erant. δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε, α, 380. β, 145. et 130, οὕπως ἐστὶ δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι. μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῆλε ἀλάλησο, γ, 313. et 314, ἄνδρας ἐν σοῖσι δόμοισιν. ἀπέπεμπε δόμων, κ, 76, dimisit me a domo sua. οὐ καλὰ (pro καλῶς) δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι, ο, 10. et 11, ἄνδρας ἐν σοῖσι. et 19, μή τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται, efferatur. et 464, ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε. ἐξῆλθε δόμων εὖ ναιεταόντων, υ, 371. οἱ δ' ἔντοσθε δόμων πολέες τε καὶ ἐσθλοί, intra triclinium illud magnum, χ, 204, *im saale, (in the hall.)* δόμων προπάροιθε, ω, 415. ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι, sc. ἐστὶν, δ, 834. sic et υ, 208. ω, 263. ἐν Ἡφαίστοιο δόμοισιν, θ, 268, de Venere et Marte. δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι, ν, 306. et 424, ἧσται ἐν Ἀτρεΐδαο δόμοις. ἢ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι, sc. εἰσὶν, ο, 349. ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν ἥμενος, σ, 222. μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τοῦτον ἄεθλον. τ, 584. ἑσταότε εἰν Ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ω, 203. et 324, μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν. οὐ πως καταδυσόμεθα εἰς Ἀΐδαο δόμους, κ, 175. κῆρες θανάτοιο φέρουσαι αὐτὸν εἰς Ἀΐδαο δόμους, ξ, 208. ἐπεὶ ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας, ρ, 28, 85. et 110, δεξάμενος δέ με κεῖνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισι, *die mehr als ein stockwerk ha-*

ben, *(which are more than one story high.)* et 178, εὖ ναιετάοντας. et 255, μάλα δ' ὦκα δόμους ἵκανεν ἄνακτος. et 275, σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους εὖ ναιετάοντας, et 324, εἰσῆλθε. sic et φ, 242. ὅτε δὴ ἵκοντο δόμους εὖ, ω, 361. ἐξελοῦσα κεδρίνων δόμων ἐσθῆτα, promens ex cedrino conclavi vestem, Eurip. Alcest. 158, nam in tali conclavi adservabant reginæ vestes suas.

δονακεύς, έως. ὁ. (Δίω) qui arundinibus et cannis est obsitus. περιεκτικῶς dictum, ὁ ἔχων δόνακας. ποταμὸν δονακῆα, pro δονακία, Σ, 567.

δόναξ, ακος. ὁ. (Δίω) arundo tenuis. *zart rohr, schilf, (rushes.)* a ῥᾷον δονεῖσθαι, quia facile a ventulo moventur. est εἶδος καλάμου, et δόνακες sunt λεπτοὶ καλαμίσκοι, δονάκια a recentioribus dicti: καλάμων λεπτότεροι, ὀρόφων δὲ ἁδρότεροι, *dünner als das starke rohr, stärker aber als strohalme, (smaller than a reed but thicker than a straw.)* et ἐκ δονάκων fiebant σύριγγες, contra οἱ αὐλοὶ ἐκ καλάμων. nascuntur locis palustribus, et sunt ποτάμιοι: ibidem nascitur et ἡ μυρίκη, et ibidem amat esse ὁ ἐρωδιός, (quasi ἑλωδιός, a τὸ ἕλος, palus) ardeæ species. συμμάρψας δόνακας, colligens decerpendo arundines, K, 467. ἐκλάσθη δὲ δόναξ, frangebatur arundo sagittæ, Λ, 583, ubi lignum sagittæ sic vocatur, quia primitus sagittæ factæ erant ex arundinibus: ὁ τοῦ βέλους ἄτρακτος. Sic sæpe ex prisco usu, etiam recentiorum inventa priscum tamen nomen retinuerunt. e. c. χαλκὸς notat et ferrum, quia χαλκὸς antiquior ferro, et loco ferri adhibitus fuit. sic dicitur κεράμιον ἀργυροῦν, *ein silbergeschirr (a silver bowl)* quia antiquitus figulina fuerant. ἂν (pro ἀνὰ) δόνακας καὶ ἕλος κείμεθα, jacebamus inter arundines et in palustri loco, ξ, 474.

δονέω, f. ήσω. (Δίω) moto, agito, maxime per lineam curvam. ἄνεμος ζαὴς, νέφεα δονήσας, nubes agitans ventus vehementer flans, M, 157. δένδρεον πνοιαὶ δονέουσιν, venti motant et curvant arborem teneram, P, 55. βόας αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν, χ, 300, œstrus ingruens agitare solet boves.

δόξα, ης. ἡ. (Δέκω) est ἡ δόκησις, οἴησις, ἔννοια κατὰ ψυχὴν, ὑπόληψις, *die meynung, der gedanke, (opinion, notion.)* opinio, *die vermuthung, (conjecture.)* idem dicitur ἡ δοκὼ, όος, Eurip. Electr. 747, quæ et ἡ δόκησις, τὸ δόκημα, etc. coll. 383, ubi est τὸ δόξασμα, ατος. οὐκ ἄπο δόξης, K, 324, i. e. οὐ πόῤῥω τῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, non præter eam opinionem quam de me habes, *nicht wieder dein erwarten von mir, (not contrary to your opinion of me.)* οὐκ ἄπο σκοποῦ, οὐδ' ἄπο δόξης μυθεῖται βασίλεια, λ, 343, non præter eam opinionem, quam de ejus prudentia et φιλοξενία jam ante habuimus. notio τῆς τιμῆς recentiorum est, ut opinio honorifica, connotetur, et gloria, et existimatio magna. verbum δοξάζω, f. σω, sæpe est, opinor, conjicio, puto. e. c. Eurip. Suppl. 1043, τῇδε αὐτὴν δοξάζομεν εἶναι, hac regione eam opinamur esse.

δορός, οῦ, ὁ. et τὸ δορόν, οῦ. (Δέρω) uter, culeus, *ein lederner sack, (a leathern bag.)* nomen a præter. med. deductum. idem dicitur ὁ θύλακος, et τὸ θυλάκιον. ἔγχευόν μοι ἄλφιτα εὐραφέεσσι δοροῖσι, β, 354. et 380, ἐνίχευέν οἱ, infunde farinas utribus bene consutis: infudit ei.

δορπέω, f. πήσω. (Πάω) cœno. δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες, cœnabimus hic omnes, Ψ, 11. ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε, η, 215, sinite me cœnare. ἐξ οὗ δορπέομεν, ex quo tempore cœnamus, Θ, 539. δορπείτην, cœnabant ambo, ο, 301, et additur, παρὰ δὲ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι, et viri alii, qui Eumæo erant, juxta eos cœnabant: quod possit esse compositum verbum παραδορπέω, *ich speise darneben und mit, (I sup by and with.)*

δόρπος, ου. ὁ. (Πάω) cœna vespertina, *die abendmalzeit, (supper;)* capta eo tempore, quando, ob accedentem noctem, δόρυ παύεται, hasta et pugna cessat et quiescit. nam a παύω et δόρυ compositum est nomen. est deinde in genere, cibus ordinarius qui sumitur, *eine malzeit, (a repast.)* idem dicitur τὸ δόρπον, ου. aliis tamen est is cibus, quem Latini, merendam, vocant, *das vesperbrodt, (the evening repast.)* τὸ δόρπιστον, vel ὁ δόρπιστος, imo et δορπιστὸν et δορπιστὸς, est hora et tempus cœnæ, Aristoph. Vesp. 103. sed cave scribas penultimam per η. νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε, nunc cibum vespertinum capite, H, 370. et 380, δόρπον ἔπειτα εἵλοντο. et 466, βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἕλοντο. δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα, Λ, 729. sic, ἕλεσθε, Σ, 298. et 314, εἵλοντο. τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος, apponebant quisque sibi cibum vespertinum, vel, adsidebat quisque ad cibum illum capiendum, I, 88, nam erat sera vespera. ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσατο δόρπον οὔρεος ἐν βήσσαις, Λ, 86, quando autem lignator in montibus solet parare sibi prandium, quando defessus est cædendo ligna, et cibum sumendum parat; ubi nondum quidem est vespera, est tamen post meridiem, quo tempore lignator facit intervallum labori suo, et se reficit cibo. τεύξεσθαι μέγα δόρπον, T, 208, ubi vides manifesto genus neutrum, in singulari; cujus exempla in numero plurali multo plura sequentur. δόρποιο μέδεσθαι, cœnæ curam habere, Σ, 245. δόρπον ἐφοπλίσαντες, Ψ, 55. δόρποιο μέδοντο, Ω, 2. et 601, νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου. δόρπα τ' ἐφοπλισάμεσθα, Θ, 503. I, 66. πύματον δὲ (illum virum ultimum) ὡπλίσατο δόρπον, paravit sibi Cyclops ad cœnam, β, 20. δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δὲ ὕδωρ ἐπιχευάντωσαν, cœnæ jam nunc memores simus, et aquam manibus superfundunto, sc. ministri nobis, δ, 213. et 429, δόρπόν δ' ὁπλισόμεσθα. sic et 574. et 786, ἔνθα δὲ δόρπον ἕλοντο. εἴσω (domi) δόρπον ἐκόσμει, η, 13. et 166, δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων, de cibis qui parati adservantur in penu. ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, quando ad cœnam surgere ex foro et judicio solet vir judex, μ, 439, ubi notatur tempus

pomeridianum circa nonam diei horam, ex ratione veterum, numerantium primam cum oriente sole, et duodecimam cum occidente: ut notet ergo τὴν δειλινὴν ὥραν. et 283, ἔνθα κε λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον, suavem cœnam parare possimus. coll. 292, ὁπλισόμεσθα. et 307, ἐπισταμένως τετύκοντο. ἐπὶ δόρπον ἴῃ, ad cœnam eat, θ, 395. τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν, ὡπλίσατο δόρπον, ι, 291, Cyclops homines duos in unam cœnam. nam h. l. erat vesperi; coll. 311, δεῖπνον, in cibum matutinum itidem duos. et 344, δόρπον, in cœnam vesperi alterius illius diei. ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, cœnam desiderat cupide, per totum diem opere facto ruri, ν, 31. et 34, ἐποίχεσθαι, ire ad cœnam. et 280, οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνῆστις ἔην, nulla nobis cœnæ mentio erat aut cogitatio. εἵλοντο ἐσσυμένως δόρπον, ξ, 347. et 407, νῦν δ' ὥρη δόρποιο, ubi in sequentibus fuse narratur, quam religiose Eumæus cœnam sibi suisque apparaverit. δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, π, 453. ἐπὶ δόρπῳ, in cœnam, *zum abendbrodte, (to supper,)* σ, 44. παυομένῳ δόρποιο, τ, 402. δόρπου δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, ubi cœna dicitur cædes procorum, υ, 392, in opp. ad δεῖπνον ejus diei, 390, nam a meridie cœpti sunt interfici proci. sic et φ, 428, νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι ἐν φάει, dum lucet, de die, ubi eadem cædes sic appellatur: et suam nuptiarum renovationem statim subjungit se facturum, 429, 430. δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα, Θ, 503. Ι, 66. ubi est neutrum plurale: nam metaplasmum declinationis in accus. sing. quærere his locis; pro δόρπον, ideo necessarium non est, quia neutrum singulare vidimus paullo ante. Sic περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο, Ω, 444. casus primus apud poëtam non occurrit, ut ex eo apparere possit, utrum ὁ δόρπος, an vero solum τὸ δόρπον, ei fuerit in usu. cæterum vides, sic vocari cibum vespertinum, vel pomeridianum saltem. nam duobus temporibus vesci solebant antiquissimi: mane, cum exire vellent ad opus, surgente aurora; et is cibus vocabatur τὸ ἄριστον, quasi Ἄρεως ἱσταμένου, quando Mars erigit se ad pugnandum; vel τὸ δεῖπνον, μεθ' ὃ ἔδει πονεῖν, post quod oportebat opus fieri: et deinde altera vice circa vesperam, qui cibus dicebatur ὁ δόρπος. recentiores, immutatis moribus, etiam vocabula ista mutarunt; et his vespertinus cibus dictus est τὸ δεῖπνον, quasi παρὰ τὸ δεῖν τότε ὕπνου, *das nachtbrodt, der schlaf-trunk, (the night repast, the sleeping draught.)* qui ter die cibum sumere solebant, iis τὸ ἄριστον erat mane, τὸ δεῖπνον meridie, ὁ δόρπος vesperi: sed id valde rarum apud antiquos. imo Plato reprehendit Siculos, quod bis die convivium pararent. frugaliores ergo, mane ante opus vescebantur, et vesperi post opus. αἱ ἐπιδορπίδες erant τραγήματα, ἐπὶ δόρπῳ, ad cœnam, et præter alios cœnæ cibos, poni solita; *der nachtisch, (the dessert:)* quæ et τὰ ἐπιδόρπια dicuntur; a barbarioribus vero ἐπιδείπνια.

δόρυ, τό. (Δέρω) genit. τοῦ δουρὸς et δορὸς, et δόρατος et δούρατος, quasi nominativus esset τὸ δὸρ, aut τὸ δόρας: cum interserto vel transposito υ. hastile, *der schaft des spiesses, (the shaft of the spear:)* it. hasta tota, *der spiess, (the spear.)* proprie est lignum longum, a cortice liberatum, trabs, *ein balke, (a beam;)* lignum teres, *eine stange, (a pole;)* deinde et arbor ipsa ex qua fieri possunt trabes aut hastilia. apud Eurip. Androm. 792, 793, duæ notiones immediate se excipiunt. ὁμιλῆσαι δορὶ, congressum esse cum hasta, i. e. cum exercitu, eorum: ἐπὶ Ἀργῴου δορὸς, in trabe Argoa, i. e. in navi Argo. vox est a δέρω, nudo, decortico; διὰ τὸ ἤδη ἀποδαρῆναι τοῦ φλοιοῦ, ἢ διὰ τὸ χρῆναι παθεῖν τοῦτο. sic et τὸ ξύλον est a ξύω, rado. nam arbor corticem habens, si ex ea faciendum est aliquid, liberari debet a cortice et accurate radi. ὡς πέλεκυς, ὅστε εἶσι διὰ δουρὸς, Γ, 61, sicut securis, quæ penetrat per arborem vel lignum, quando pars aliqua de arbore cæditur. στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, amussis trabem navalem rectam facit, Ο, 410. δόρυ μέγα νήϊον, Ρ, 744, trabem ad navem ædificandam. καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, et jam trabes et ligna putruerunt navium, Β, 135. δοῦρα ἐλάτης κέρσαντες, Ω, 450, ligna abietis cædentes, *behauend, (cutting.)* καναχιζε δὲ δούρατα πύργων βαλλόμενα, Μ, 36, trabes ex quibus turres excitatæ erant, *die bolen, (the timbers.)* οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, ζ, 167, inquit Ulysses ad regiam virginem, quam comparat rectæ et tereti arbori; *ein so gerade aufgeschossener junger baum, (a straight young tree.)* διατμῆξαι κοῖλον δόρυ χαλκῷ, Θ, 507, cavam trabem, i. e. equum illum ligneum. ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ τρυπάνῳ, ι, 384, ut si quis vir terebraret lignum navale terebra. δούρατα μακρὰ ταμὼν, ligna longa cædens, ε, 162. et 243, ὁ τάμνετο δοῦρα, *er hieb holz ab, (he cut wood:)* collato 241, 238, ubi hæc δούρατα ad ædificandam navem idonea dicuntur δένδρεα μακρά. et 361, ὄφρα ἂν κεν δούρατα ἐν ἁρμονίαις ἀρήρῃ, quamdiu trabes in compagibus suis hærebunt. et 371, ἀμφὶ ἑνὶ δούρατι βαῖνε, inscendit unam trabem ex dissoluta naufragio navi. velut equum. et 370, οὕτως τῆς (σχεδίης) δούρατα μακρὰ διεσκέδασε, sc. tempestas. ergo tabulæ et trabes navis dicuntur δούρατα. sic et ι, 498, συνάραξε νήϊα δοῦρα, confregit. et μ, 441, τάχε δοῦρα ἐξεφαάνθη Χαρύβδιος, ex Charybdi trabes vel ligna ea emergebant, collato 438, ἱστὸν καὶ τρόπιν, malum et carinam. et 443, παρὲξ περιμήκεα δοῦρα, *neben diese lange hölzer,* sc. *den mast und den untern schifskeil, die er von dem gescheiterten schiffe hatte, (besides these long pieces, the mast and the keel, which he had from the stranded ship.)* τέκτονα δούρων, fabrum lignarium, ρ, 384. δούρεσσι κόπτοντες μετάφρενον, hastilibus verberantes tergum, sc. captivæ illius et aliorum captivorum, Θ, 528. ex his locis primus τοῦ δόρυ, significatus satis apparebit. δόρυ μείλινον, hastam fraxineam, *den spiess von eschenholz, (a spear of ash,)* Π, 814, ubi hastile pro tota hasta positum. τὸν βαλὼν χαλκήρεϊ δου-

ρί, E, 145, hasta ferro præfixa; ubi quoque hastile per δόρυ dicitur. λάμπετο δουρὸς αἰχμή, Θ, 494, splendebat cuspis in hastili. sic et Z, 319. εὖ μέν τις (quisque) δόρυ θηξάσθω, probe acuat hastam, B, 382, ubi δόρυ positum indicat partem illam, in qua hastile acui potest. δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων, vibrans duas hastas armatas ferro, Γ, 18. μεταφρένῳ ἐνέπηξε δόρυ, infixit hastam tergo ejus, E, 40. Θ, 95. Λ, 447. δόρυ εἵλετο χειρί, K, 31, apprehendit manu. ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, N, 442, infixa erat cordi. στήθεϊ ἐνέπηξε, O, 650. δόρυ μείλινον ἔπληξεν ἄορι, Π, 114, *hieb in den schaft von eschenholz, (cut his ashen spear,)* et quidem παρὰ καυλὸν αἰχμῆς, *an der öse des eisens, (at the neck of the spear.)* ἤθελε ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον, Φ, 178. ὀξέϊ δουρί, E, 73. et 300, πρόσθε δέ οἱ δόρυ ἔσχε, *hielte den spiess gerade vor ihn hin, ihn damit zu schützen, (projected the spear before him to defend him.)* sic et P, 7. μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, N, 830. ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν οὔδει ἐνισκίμφθη, Π, 611, *fuhr hinter ihm in die erde, (struck into the ground behind him.)* ἀλευάμενος μακρὸν, Υ, 281. et id ad differentiam brevioris, qualis erat ἡ αἰγανέα. sic et δολιχὸν δόρυ ἑλὼν χειρί, O, 474, collato Θ, 494. Z, 319, unde apparet, tale longum δόρυ fuisse ἑνδεκάπηχυ, undecim cubitorum longum: ναύμαχον vero δόρυ (in prœliis navalibus) erat δυοκαιεικοσίπηχυ, viginti duorum cubitorum: ut vides ex O, 388, 389, nam ideo dicebantur κολλήεντα, quia duplicata erat longitudo, ex compactis duobus hastilibus. ὀδόντας ἐξῶσε δόρυ πρυμνὸν, i. e. ἡ αἰχμή, cuspis, quæ est extrema pars hastæ, P, 618. καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμαις, Θ, 111, ubi de hasta dicitur quasi de vivente. δόρυ διὰ ὀφθαλμοῦ καὶ ἰνίου ἦλθε, Ξ, 495. ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν, Π, 608. οὐδὲ στεφάνη σχέθε, galea non morata est hastam, Λ, 96. et 97, ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου. βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν ἑλκόμενον, E, 664. et 666, μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον. et 859, ἐξέσπασεν αὖτις. ὀξὺ δόρυ κραδάων, N, 583, vibrans. πῆλεν ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ, vibrabat manu mutilatum hastile, Π, 117, coll. 115, s. nam cuspis erat desecta ictu gladii. et 346, ἀντικρὺ χάλκεον ἐξεπέρησε, transiit. et 862, ἐξ ὠτειλῆς εἴρυσε. et 863, ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός, depulit eum supinum ab hasta, qua eum transfixerat, pede ad pectus opposito. ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ, P, 607, *brach oben an der öse des eisens ab, (broke just below the head.)* δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας, X, 112, *an die mauer lehnend, (leaning it against the wall.)* et 283, μεταφρένῳ οὐκ ἐμπήξεις. et 291, ἀπεπλάγχθη σάκεος. et 295, ᾔτεέ μιν δόρυ μακρόν. δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν, Ψ, 893. et 896, δῶκε χάλκεον. μέσσου δουρὸς ἑλὼν ἀνέεργε φάλαγγας, Γ, 78. H, 56, ex more, ad reprimendos suos per transversam illis oppositam hastam, et ad significandam cessationem a pugnando: ἐδείκνυον τῇ μεσολαβήσει τοῦ δόρατος πολέμου σχολὴν, οἷα μὴ πρὸς σχῆμα μάχιμον. αὐτὸ χειριζόμενοι. εὐξόου δουρὸς ἀκωκὴ ἐν γαίῃ, K, 373, politi hastilis ferrum acutum in terra infixum est. μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός, Λ, 539, paululum retrocedebat a conjectu hastæ, *wich dem spiesse ein wenig aus, (stepping back to avoid the spear:)* et deest præpositio ἐκ: δὲ vero est, attamen, *jedoch, (but.)* sensusque est: non tam prope accedebat ad hastatos nobiles, ut ipsum ferire possent. ὅσον δ' ἐπὶ (ἐφ' ὅσον διάστημα) δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, O, 358, *so weit ein spiess fliegt, (as far as a spear flies,)* sc. non in pugna, sed ἐν γυμνασίας ἀέθλῳ, coll. 359, ὁππότε ἀνὴρ, σθένεος πειρώμενος, ἧσιν, quando eam miserit vir ad experiendum robur suum. ἐπὶ ὅσον δουρὸς ἐρωή, Φ, 251, quantum in spatium pertinet jactus hastæ. et 60, καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο γεύσεται, gustabit et aciem nostræ hastæ. πρυμνὸν βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρύψε ἀπὸ μυώνων, Π, 323. et 406, δουρὸς ἑλὼν εἷλκε, hastam prehendens traxit eum, coll. 409. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ, Υ, 260. αὐτὸς λείπετο Μενελάου δουρὸς ἐρωήν, Ψ, 529, *war auf einen spiesswurf weit hinter dem Menelaus zurück, (was a spear's throw behind Menelaus.)* et 821, ἐπὶ αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, cervici intentabat cuspidem. αἶψά τοι αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρί, A, 303, fluet circa hastam. αὐτὸν δουρὶ βάλεν, M, 183, coll. 185, ubi idem dicitur αἰχμὴ χαλκείη. nam δόρυ proprie est hastile, αἰχμὴ vero est cuspis. et 394, αὐτὸν δουρὶ τυχήσας νύξε, ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος, ὁ δὲ ἑσπόμενος πέσε δουρὶ πρηνής, confodit eum hasta, et retraxit hastam, quam is sequens cecidit pronus. μήπως ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης, ne ab ipso hasta occidaris, Γ, 436, talis phrasis est et Δ, 479. et quod ὑπὸ pertineat ad δουρί, apparet ex A, 444, 748, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες. ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρί, Δ, 490. et 496, φαεινῷ. et 501, τὸν βάλε δουρὶ κόρσην, *traf ihn mit dem spiesse an den schlaf, (struck him with the spear on the temple.)* τὸν ἐγὼ δεδέξομαι ὀξέϊ, excipiam, E, 238. et 533, ἀκόντισε δουρὶ θοῶς. et 537. τὸν κατὰ ἀσπίδα βάλε δουρί, ut ergo paullo ante ad κόρσην desit κατά. et 611, ἀκόντισε φαεινῷ. τὸν βάλε, H, 14. et 140, οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ. et 145, δουρὶ μέσον περόνησεν, medium transfodit, *spiessete ihn mitten durch, (transfixed him with his spear.)* ἐπαΐσσων δουρί, K, 369. et 370, ἠὲ μέν', ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι, assequar. τυπείς, Λ, 191, 206, 433. φράξαντες δόρυ δουρί, N, 130, *mit den spiessen nahe an einander geschlossen, (with their spears close to each other,)* in condensata acie. τὸν οὔτασεν ὀξυόεντι, Ξ, 443. τὸν κατὰ στῆθος βάλε, O, 420. et 523, τοῦ στῆθος μέσον οὔτασε. et 528, τοῦ μέσον σάκος οὔτασε δουρί. et 745, τὸν δ' Αἴας οὔταζε (vulnerabat) δεδεγμένος ὀξέϊ. δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα τὴν, hasta mea acquisivi mihi eam, i. e. bello cepi eam, Π, 57. (conf. 2 Regum vi. 22.) sic et Σ, 341, τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα (labore multo quæsivimus) βίηφί τε δουρί τε μακρῷ. αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε (*verfehlete ihn,* [*missed him*] aberravit ab eo) δουρὶ φαεινῷ, Π, 466, 477. et 708, σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι, a tua hasta urbem vastatum iri. et 861. ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ ἀπολέσσαι θυμὸν, vitam perdere. sic et Σ,

92. ἤδη μὲ καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησε, fugavit, Υ, 90. et 187, σὲ φόβησα. ἤ ὅγε δουρὶ βαλὼν, Φ, 113. et 577, καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη πάρδαλις, vel affixa hastæ; et præpositio pertinet ad verbum: *angespiesset, (fixed on the spear.)* δουρὶ δ' ὑπερέβαλον αὐτὸν, Ψ, 637. hasta mittenda potior fui, *habe damit weiter geworfen als er, (have thrown farther than he,)* in certamine ludicro isto. πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, Ε, 495. ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα, dirigentium adversus se invicem ferro præfixas hastas, Ζ, 3. δοιὰ δὲ χερσὶν δοῦρα ἔχεν, Μ, 465, ut ἀμφοτεροδέξιος, utraque manu unam. εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, Π, 139, apta manibus ejus. et 772, πολλὰ ἀμφὶ αὐτὸν ὀξέα δοῦρα πεπήγει. Τρῶες ἐπέχευαν δούρατα ὀξέα παμφανόωντα, Ε, 618, quasi imbrem et procellam hastarum. et 656, τῶν μὲν ὁμαρτῇ δούρατα μακρὰ ἐκ χειρῶν ἤϊξαν. ἀκαχμένα δούρατα ἔχοντες, Μ, 444, acutas hastas intentantes. δούρατα ἕν καὶ εἴκοσι δήεις ἑσταότα ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια, Ν, 260. ἀνασχόμενοι, elevantes, Ο, 298. et 314, seqq. πολλὰ δὲ δοῦρα ἀπὸ χειρῶν, ubi describuntur velut animata. μηδὲ δούρων ἔστω φειδωλὴ, Χ, 243. σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντες περὶ μῆλα, Μ, 303, de pastoribus nocturnis. forma ablativi Ionica: nam Iones in declinatione tertia formant dat. plur. a nominativo plur. ad terminationem ες addentes σι: et si is nominativus desinit in α, concipitur quasi esset in ες. jam ex δούρατα fit per syncopen δοῦρα. ὁ δ' ὁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς (utraque manu) Ἀστεροπαῖος, sc. ἐμάχετο ἢ ἠκόντισεν, ἐπεὶ περιδέξιος ἦν, Φ, 162, seqq. nam utraque manu æque bene utebatur: ergo duas hastas simul poterat jaculari dextre. sic et Γ, 18, ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων, vibrans. et Μ, 298, δύο δοῦρε τινάσσων. et Φ, 145, ἔστη ἔχων δύο δοῦρε. qui heroes ergo omnes erant ἀμφοτεροδέξιοι. ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε, α, 256, de Ulysse. sic et μ, 228, καταδὺς τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε μακρὰ ἐν χερσὶν ἑλών. et σ, 376, ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο. ἤδη σοι σάκος οἴσω καὶ δύο, χ, 101. et 125, εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ. et sic in omnibus locis, ubi duarum hastarum simul fit mentio. ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε, κ, 162, *der spiess schlug durch und durch, (the spear pierced through and through.)* δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς, ξ, 277, *warf den spiess von mir, (threw the spear from me.)* χαλκοβαρὲς, λ, 531. δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τὶς ὀϊστῷ, Θ, 229, *ich werfe mit dem spiesse so weit als kein andrer mit einem pfeile schiesset, (I throw the spear farther than any other can shoot an arrow.)* ergo δόρυ proprie est, lignum vel decorticatum vel decorticandum; deinde hastile; et ex similitudine ejus, procera et teres arbor; deinde trabs quævis. δόρυ (a parte ad totum, hasta,) παλτὸς, κοντὸς, σάρισσα, ὑσσὸς, conveniunt et differunt, ratione figuræ variæ et usus varii. a δόρυ fit δορύπτω, per syncopen δρύπτω. αἱ δορίδες sunt μαγειρικαὶ τράπεζαι, *küchen-bretter, (kitchen-tables.)* ἡ ἐπιδορατὶς est cuspis in hastili. in plurali Euripides habet τὰ δόρη, Rhes. 274.

δόσις, εως. ἡ. (Δόω) donum, munus, *eine gabe, (a gift.)* neque est tantum, quod pauperi aut egenti datur; sed et in genere, quodcunque datur, etiam honoris causa, καί οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλὴ, Κ, 213, ubi præmium honorificum promittitur heroi speculatum ituro. χαλεπόν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, δ, 651, inhumanum esset, negare tali viro dationem: et sermo est de nave, præbita ad iter necessarium Telemacho. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε, ζ, 208. ξ, 58. et est ὀλίγη τῷ διδόντι, φίλη δὲ τῷ λαμβάνοντι: ἀρκεῖται γὰρ ἐνδεὴς εὐγνώμων, καὶ ὀλίγον λαβών. et ibi sermo est de δώρῳ πτωχικῷ. οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστὶν, σ, 286, non enim bonum est recusare id quod datur; ubi passive, de oblata datione sermo est, sicut supra in δ de activa datione. dicitur eadem et ἡ δὼς, indeclin. et ἡ δωρεά.

δοτὴρ, (et ob metrum δωτὴρ) ῆρος. ὁ. (Δόω) dator, qui munus dat. *ein geber, (a donor.)* σίτοιο δοτῆρες ταμίαι, Τ, 44, cibi præbitores. ut ergo in genere sit, qui præbet et distribuit aliquid. θεοὶ δωτῆρες ἐάων, Θ, 325, datores bonorum.

δούλειος, ου. ὁ ἡ. (Δέλω) servilis. οὐδέ σοι δούλειον εἶδος, ω, 251, nequaquam tibi servilis forma est.

δούλη, ης. ἡ. (Δέλω) ancilla, serva. *sclavinn, (a female slave.)* fiebat vel captivitate in bello, ubi hæc fortuna vel nobilissimis poterat accidere; vel emtione a piratis; vel nativitate, ab ancilla nata in domo herili: imo et per damnationem a judice, qui tamen casus rarior. nonnunquam aliquis ipse se dedebat in servitutem, ob inopiam. quod rapi potuerit puella valde nobilis, et deinde vendi; plenus exemplorum Homerus, que vide in δμωὴ, ἀμφίπολος, ταμίη: etiam in R. est et tale exemplum ο, 426—428. exemplum vero ancillæ per nativitatem et educationem est σ, 320—323. et tales ancillæ plerumque erant pellices domini, vel saltem ab eo vitiabantur. conf. μίγνυσθαι. εἰσόκε σὲ ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην, Γ, 409. ὅς οἱ ἐγένετο (natus erat ei) ἐκ δούλης, δ, 12, quæ fuerat nobilis captiva, Ζευξίππου nobilis hominis filia; cum qua Menelaus, absente et rapta Helena, consueverat uxoris loco, et procrearat ex ea filium suum hæredem. masculinum ὁ δοῦλος, (qui, ob etymon, proprie est, *ein schalk,*) *(a rogue,)* non occurrit in poëta, sed ejus loco ὁ δμώς. cæterum quod servitus deprimat animum nobilem, innuit Eumæus, ρ, 322, s. et, quod servus, absente domino, valde remissus fiat, 320, s. raro δοῦλος vel δούλη in magnis rebus et necessariis fidelem benevolentiam præstant dominis: unde et nomen ipsum δοῦλος a δέλω ortum, sicut prisci Romani servum, furem, appellabant. Sed longe aliter ἡ Εὐρύκλεια et ὁ Εὔμαιος, quos vide in R. apud Græcos servi comam non alebant: hinc apud Aristoph. Av. 912, δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; nam τῶν ἐλευθέρων

erat τὸ κομᾷν. concilia id cum Pauli effato, 1 Cor. xi, 14. ἀμφίδουλος dicebatur ὁ ἐξ ἀμφοτέρων γονέων δοῦλος, cujus pater et mater servitutem servierant. aliæ servorum appellationes erant οἱ μνίσται, πινίσται, λάτρεις, ἄζοι, ἑρκῖται, μνῶται, σίνδρωνες qui et δουλέκδουλοι dicti, εἵλωτες, νεοδαμώδεις, κλαρῶται, οἰκῖται, secundum varias dialectos. ὁ ἀτμὴν, ένος et ὁ ἄτμενος, ου, est non solum δοῦλος, sed et ὁ τεταγμένος ἐλεύθερος: et videtur esse vel ab α privativo et ἡ τιμὴ, sine pretio et honore, in opp. ad ingenuos et nobiles; vel et ab α intensivo, valde in pretio habitus. ὁ λάτρις est in specie θεράπων ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς καὶ εἰς δουλείαν ἀπαχθείς. οἱ εἵλωτες erant apud Lacedæmonios, a τὸ ἕλος, palus; quasi *die brücher bauern, (the peasants of the marshes,)* rustici in palustri regione colentes. οἱ κλαρῶται et κλαρεῶται, ab ὁ κλῆρος, dorice κλᾶρος, apud Cretenses. οἱ ἀμφαμιῶται sunt οἱ κατὰ ἀγρὸν ἰδίᾳ δοῦλοι. οἱ μενέσται sunt a μένειν, sicut a πένεσθαι οἱ πενέσται, operæ. alii mitiori vocabulo dicebantur δωροφόροι, dona ferentes, *pachtbauern, (farmers:)* et in genere notandum, in antiquo orbe nobiliores bello captis et in servitutem redactis sæpe partem agri sui colendam perpetuo dedisse; ut deinde nobilium essent ii rustici, una cum posteris suis. honestiores servos vocabant ἄζους, et ejusmodi ancillas quoque χαλκίδας. ancillam dixere et ἀποφράτην et βολίζην. ἀμφίπολος dicebatur honesta famula nobilis fœminæ, *kammerfrau, kammerfraulein, hofdame, (a chambermaid, waiting-woman.)* inter has erat ἡ πρόπολος, quæ semper dominam antecedebat; sicut et apud herum ὁ πρόπολος. apud Cares utebantur loco servorum τοῖς Λέλεξι, sicut οἱ Βυζάντιοι τοῖς Βιθυνοῖς. apud Cretenses servitus vocabatur ἡ μνοΐα unde οἱ μνῶται sunt οἱ ἐγγενεῖς οἰκῖται. ἑρκῖται erant agrestes servi, a τὸ ἕρκος. Alii erant οἱ πάλμονες, et οἱ ἀκόλουθοι, et οἱ ὑπηρέται. οἱ ἀφῖται sunt liberti.

δούλιος, ία, ιον. (Δέλω) servilis, *sclavisch, (slavish.)* ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ, Z, 463, arcere diem quo in servitutem tradaris, i. e. τὴν δουλείαν, servitutem. αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο, ξ, 340. ἥμισυ γάρ ἀρετῆς ἀποαίνυται Ζεὺς ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι, ρ, 323, quando eum servitus occupat. sic ἐλεύθερον ἦμαρ est ἡ ἐλευθερία.

δουλοσύνη, ης. ἡ. (Δέλω) servitus. δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, χ, 423, servitutem obire, *sclavinnen dienste zu leisten, (to perform the service of slaves.)*

δουπέω, f. ήσω. (Τύπω) sonum talem facio. ἐδούπησε πεσών, fragorem et sonum gravem fecit cum caderet, Δ, 504. E, 42, 540, 617. Λ, 449. N, 187, 373. O, 421, 524, 578. Π, 325, 401, 599, 822. P, 50, 311. Y, 388. χ, 94. ω, 524. et verbo δουπεῖν honesti quid in tali contextu inest, nam connotat τὸ τῶν σωμάτων μέγεθος: τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶ τὸ ἀποτελεῖν δοῦπον ὅτε καταρρίφωσι, quando dejiciuntur. hinc δουπῆσαι simpliciter ponitur pro πεσεῖν καὶ θανεῖν, N, 426. communis lingua dicit eodem sensu ψοφεῖν. δεδουπότος Οἰδιπόδου, cum cecidisset in pugna Œdipus, Ψ, 679, i. e. πεσόντος ἐν μάχῃ: et est particip. perf. m. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, insuper tonuerunt Minerva et Juno, Λ, 45, aor. 1. a. quasi a γδουπέω, metri causa, vel potius ad significandam τραχύτητα φωνῆς, addito γ. Vide sub τορέω.

δοῦπος, ου. ὁ. (Τύπω) idem fere qui ὁ κτύπος. sonus gravis et obscurus, proprie quem corpus terræ allisum reddit, vel tonitru in nubibus. *ein dumpfiger knall, ein butz, (a dull sound, a rumbling,)* ut Germanorum vulgaris lingua, inversis fere Græcis litteris, vocat. cæterum est a τύπτω. δοῦπος ἀκόντων, sonus quem jacula accidentia armis faciunt, i. e. μάχη, Λ, 364. de sagittis per aërem volantibus dicitur ῥοῖζος ὀϊστῶν, de jaculis et hastis δοῦπος, Π, 361. ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, iens in pugnam, Y, 451. ὑδάτων δοῦπον, strepitum aquarum de montibus decurrentium vi multa, Δ, 455, τῶν μὲν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν, horum eum advenientium strepitus excitavit e somno, Ψ, 234, quæ ταυτολογία non est ἄκαιρος. sic et, ἀμφὶ πύλας ὀρώρει, circa portas tumultus oriebatur, I, 569. ἔστη, ἀκούσας, restitit, audiens strepitum advenientium, K, 354, in tenebris. ὑπὲρ πᾶν τεῖχος δοῦπος ὀρώρει, M, 289, per omnem munitionem tumultus pugnantium excitabatur. τῶν ὤρνυτο ἀπὸ χθονὸς, Π, 635, horum strepitus resonabat a terra. θαλάσσης, fremitus undarum ad littus allisarum, ι, 401. ἑταίρων κινουμένων, κ, 556. ἤκουσα, μ, 202, strepitum undarum ad saxum Scyllæ. ποδῶν, π, 10, coll. 6. Vide sub ὅμαδος.

δουράτεος, έα, εον. (Δέρω) ligneus, ex trabibus compactus. et sic pro δουράτειος, abjecto Iota. dicitur et δούρειος. *hölzern, von balken und bohlen gemacht, (wooden, made of beams and timber,)* ξύλινος. ἵππου κόσμον δουρατέου, ὃν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ, θ, 493. et 512, δουράτεον μέγαν ἵππον, cujus fraude Troja est tandem capta. Sed si δούρειος dicitur is ἵππος, etymologiam Neptunus apud Eurip. Troad. 14, tradit: κληθήσεται δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπισχὼν δόρυ, occultam continens in se hastam, i. e. occultos hastatos et armatos viros.

δουρηνεκὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) in quantum spatium hasta profert impetum, si conjicitur: *einen spiess-wurf weit, so weit ein geworfener wurfspiess flieget, (a spear's throw, the distance to which a spear flies when thrown.)* est a τὸ δόρυ, et ἠνέχθαι, ferri, volare. ὅτε δή ῥα ἄπεσαν δουρηνεκὲς, ἢ καὶ ἔλασσον, K, 357, cum jam abessent hastæ jactum, aut etiam minus: εἰς ὅσον δόρυ φέρεται, ut notetur βολὴ δουρός.

δουρικλειτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) hasta, i. e. bello et pugnando, clarus. est epitheton Menelai, ο, 52. a τὸ δόρυ, hasta.

δουρικλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) hasta inclytus, i. e. clarus pugnator et imperator. nam spe-

cies teli, τὸ δόρυ, est pro omni militari instrumento et arte et fortitudine. nec ducem modo, sed et quemvis laudatum bellatorem notat. Ἰδομενεὺς, B, 650. E, 45. et 55, Μενέλαος, sic et 578. Τυδείδης, K, 109. Ψ, 681. Τληπόλεμος, B, 657. Φυλείδης, E, 72. Ὀδυσσεὺς, Λ, 401. Ὀϊλιάδης, Ξ, 446. Αὐτομέδων, Π, 472. Πείραιος, ρ, 71. est ergo περίκλυτος (nam sic quoque ponitur accentus in his compositis) ἐν τῷ δουρὶ, αἰχμητής.

δουρικτητὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κῶ) hasta, i. e. bello, acquisitus vel acquirendus. δουρικτητήν περ ἐοῦσαν, I, 343, etsi bello captam, captivam licet, αἰχμάλωτον. et fœminina forma ibi est Ionica, cum Attici ament in talibus commune genus.

δουροδόκη, ης. ἡ. (Δέκω) est a τὸ δόρυ, hasta, hastile; et δέκω, *ich stecke, (I put into,)* in medio δέκομαι, excipio infixum et repositum, cujus præt. m. est, δέδοκα. est ergo θήκη δοράτων κιονοειδὴς, vel potius εἰς κίονα ἐγγεγλυμμένη, ἐν ἧ πρὸς ὀρθότητα τὰ δόρατα ἵσταντο, receptaculum hastarum in pariete vel columna ædium, in quo hastæ stabant erectæ. ἔγχος ἔστησε πρὸς κίονα μακρὴν, δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, α, 128, unde apparet, fuisse ligneam erectam capsam ad columnam atrii. sic et Attici retinent τὸ κ in talibus: e. c. ἡ ξυροδόκη, *ein scheermesser-futteral, (a razor case:)* ὁ πανδοκεὺς, caupo, et ἡ πανδοκεύτρια, etc.

δόχμιος, ία, ιον. (Δέκω) transversus, obliquus, πλάγιος, *vor quer, von der seite, (oblique.)* δόχμια, Ψ, 116, i. e. πλάγια, *schief, (oblique.)*

δοχμὸς, ὴ, όν. (Δέκω) transversus. *von der quere, von der seite, (transverse, oblique.)* obliquus. τὼ δοχμὼ ἀΐσσοντε, M, 148, illi duo, cum obliquo impetu ruentes. nam ita solent apri impetum facere.

ΔΟ΄Ω, contr. ΔΩ͂, f. δώσω. do, *ich gebe, da hast du, (I give, there thou hast.)* πάρος σοι δαίμονα δώσω, ante tibi fatum dabo, i. e. mortem placidam, Θ, 166. ἑπτὰ γυναῖκας, I, 128—131, dona dabo ei. et 147, ἐπιμείλια πολλὰ, dotalia dona. et 149, ἑπτὰ πτολίεθρα, septem urbes. et 270—273, δώσει. et 289, 291. nam legati renuntiant Achilli dona a rege magno accipienda, quæ is promiserat. δῶρα δέ σοι δώσω, Ξ, 238. et 268, χαρίτων μίαν δώσω σοι ὀπυίειν, dabo tibi ineundam uxorem. et 275, ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν. νεκρὸν Ἀχαιοῖς δώσω πάλιν, X, 259, mortui corpus reddam illis, *will zurück geben, (will restore.)* δώσω δίφρον καὶ ἵππους, K, 305, donabo, coll. 304. σοὶ μενοεικέα δώσω, placentia animo tuo, T, 144, coll. 143. Ἕκτορα οὔτι δώσω πυρὶ δάπτειν ἀλλὰ κύνεσσιν, Ψ, 183, non dabo eum igni absumendum. et 553, τὴν δὲ ἐγὼ οὐ δώσω. et 560, αὐτῷ θώρηκα. et 592, ἣν ἀρόμην ἵππον, quam accepi equam, coll 596, 597. 610, 612. ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν δώσει Ζεὺς, Θ, 143. εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον Ζεὺς, Ω, 296. πῶς γάρ σοι δώσουσι γέρας Ἀχαιοὶ, A, 123. et 135, εἰ μὲν δώσουσι γέρας, donabunt. κάρτος μὲν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη δώσουσι αἴκε ἐθέλωσι, I, 255. ὄϊν δώσουσι μέλαιναν, ovem nigram, K, 215, et ibi ad verbum plurale additum est ἕκαστος, attice. δῶρα, τά σοι δώσουσι πατὴρ καὶ μήτηρ, X, 341. εὖχος ἐμοὶ δώσειν, E, 654. sic et Λ, 445. ἄλοχον Μενελάου οὔ φησιν δώσειν, H, 393, non dicit se redditurum Paris. καί μιν ἔμελλε δώσειν θεράποντι κατάξειν ἐπὶ νῆας, Z, 53, traditurus eum erat ministro deducendum ad naves. δῶρα, ὅσα αὐτῷ ὑπέστημεν δώσειν, T, 195, polliciti sumus nos daturos ei. Ἕκτορα δώσειν κυσὶν, traditurum me eum canibus, Ψ, 21. ἦ μὲν τοὺς ἵππους δωσέμεν, ionice pro δώσειν, donaturum te mihi illos equos, K, 323. δωσέμεν Ἀτρείδαις ἄγειν, X, 117. δωσέμεναι, attice pro δώσειν, donaturum esse, N, 369. ἄλλα κακὰ δαίμων δώσει. β, 135, deus dabit et immittet. et 223, ἀνέρι μητέρα (ἐμὴν) δώσω, dabo eam viro uxorem. σοὶ προτέρῳ δώσω ἄλεισον, tradam poculum, ad libandum ex eo, γ, 50. δώσω σοὶ δῶρον, ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν, δώσω σοι κρητῆρα, δ, 614, 615. sic et ο, 114, 115. et δ, 480, καὶ τότε σοὶ δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, dabunt tibi viam, i. e. fortunabunt tibi tuum iter. et 589, δώσω σοι ἀγλαὰ δῶρα, τρεῖς ἵππους. et 591, δώσω καλὸν ἄλεισον. δώσω αὐτῷ τόδε ἄορ, dabo ei hunc gladium, θ, 403. οὐ γὰρ ἐάσει φάρμακον, ὅ σοι δώσω, κ, 292, non sinet remedium, quod tibi dabo. θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, ὅ, τι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, ξ, 444, aliud dabit aliud omittet deus. et 516, σοὶ εἵματα δώσει, vestes tibi donabit. δώσω δὲ ξίφος, π, 80. δώσει δέ οἱ, ὅς κε ἐθέλῃ, πύρνον, dabit ei quicunque voluerit panem, ρ, 11. et 19, δώσει δέ μοι ὅς κε ἐθέλῃ. sic et 559, σοί. ἦ μέν με ἀχέεσσί γε δώσεις πλείοσιν ἢ ἔχομαι, τ, 167, certe quidem me doloribus trades pluribus quam jam teneor. et 302, σοὶ ὅρκια δώσω, tibi jusjurandum dabo. et 412, τῶν (κτημάτων, ex his bonis) αὐτῷ ἐγὼ δώσω, donabo ei aliquid. θεὸς δώσει κράτος ᾧ κε ἐθέλῃ, dabit robur superans, φ, 280. et 340, δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα καὶ ξίφος, acutum jaculum et ensem. ἄλλα δὲ Ἀχαιοὶ δώσουσι, donabunt, ψ, 558. δωσέμεναι, attice pro δώσειν, daturum se ei esse, filiam uxorem, δ, 7. *imperf.* a δόω est ἔδοον, et ionice δόεσκον, per syncopen δόσκον, ες, ε. Ἀγαμέμνονι δόσκον, dabam, I, 331, χέρεια δὲ (τεύχεα) χείρονι δόσκον, Ξ, 382, imbelliora arma imbelliori dabant, sc. reges; ubi exemplaria minus accurata legunt in singulari, δόσκεν, nullo apto sensu. ἐν χερσὶ δέπας οἴνου δόσκεν, Σ, 546, in manus dabat poculum vini. πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ, sæpe dabam mendico, ρ, 420. τ, 76. præt. perf. act. δέδωκα, dedi. præt. perf. pass. est δέδομαι, pro δέδωμαι, correpto ω, sicut alibi τὸ η activi in ε corripitur in passivo. οὔ σοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα, E, 428, non tibi datæ et commissæ sunt bellicæ res, *sind dir nicht befohlen, hast sie nicht unter deiner macht, (are not committed to thee, are not placed under thy direction.)* aor. 1. pro ἔδωσα habet ἔδωκα, specialiter et ex usu. ἄλγεα ἔδωκεν Ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει, A, 96, calamitates dedit Apollo et porro etiam

dabit. et 178, θεός σοι τόγε ἔδωκεν, donavit. et 278, βασιλεύς, ᾧ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν. et 347, δῶκε (sine augmento, ionice) δ' ἄγειν, tradidit eam abducendam. Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διΐ, Β, 102, et in sequentibus sæpe τὸ, δῶκε, de sceptro per successionem tradito: et est ibi verbum τῆς φιλίας. confer λείπω. et 205, εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς σκῆπτρον. et 375, ἀλλά μοι Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκεν, *hat über mich verhänget, (has dispensed to me.)* et 612, αὐτὸς γάρ σφιν δῶκε νῆας, dedit iis naves. et 827, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν, docuit eum arcum. καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, Δ, 43, nam et ego tradidi tibi libens, etsi contra propositum meum pristinum, παρεχώρησα, concessi tibi eam. Διομήδεϊ Ἀθήνη δῶκε μένος καὶ θάρσος, addidit, Ε, 2. et 266, Τρωΐ Ζεὺς δῶχ' (pro ἔδωκε) υἷος ποινὴν Γανυμήδεος. et 285, ἐμοὶ δὲ μέγα εὖχος ἔδωκας. et 397, αὐτὸν ὀδύναις ἔδωκεν, dedidit et tradidit eum doloribus; quasi αἱ ὀδύναι essent personæ. δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ, Ζ, 193. θεὸς ναύταις ἔδωκε οὖρον, Η, 4. et 149, δῶκε φορῆναι, dedit gestanda arma. et 154, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη. et 288, Αἶαν, ἐπεί σοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε. et 471, Ἀτρεΐδαις δῶκεν ἄγειν μέθυ, dedit apportandum illis vinum. σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Ζεύς. σκήπτρῳ μέν σοι δῶκε τετιμῆσθαι, ἀλκὴν δὲ οὔ σοι δῶκεν, Ι, 37—39. et 367, γέρας δέ μοι ὅσπερ ἔδωκεν αὖτις εἵλετο. Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε φάσγανον, Κ, 255. et 268—270, ubi δῶκε donavit, dedit, ter repetitum. θώρηκα, ὅν ποτὲ αὐτῷ Κινύρας δῶκε ξεινήϊον εἶναι, Λ, 20, ubi εἶναι est pro, ὥστε εἶναι, ut esset. et 23, τὸν δῶκε. et 243, 244, μνηστῆς ἀλόχου, ἣ πολλὰ ἔδωκε: πρῶτα ἑκατὸν βοῦς δῶκε. et 288, ἐμοὶ δὲ μέγα εὖχος ἔδωκε Ζεύς. et 300, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν. ὅτε Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε, Μ, 437. ἑτέροις δὲ κῦδος ἔδωκαν, Ν, 303. et 727, οὕνεκά σοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, quia tibi super alios et præ aliis dedit virtutem bellicam. et πέρι est pro περισσῶς. et 730, ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς τὸ, ἄλλῳ δὲ τό. οἷς Ζεὺς ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν ἀργαλέους, Ξ, 86. αἰγίδα, ἣν Ἥφαιστος Διΐ δῶκε φορῆναι, Ο, 310. et 455, τοὺς μὲν (ἵππους) ὅγε τῷ δῶκε, tradidit servandos. et 532, ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ θώρηκα. et 719, νῦν ἡμῖν Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν νῆας ἑλεῖν. τῷ δὲ ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ (Ζεὺς) ἕτερον δ' ἀνένευσε, alterum dedit ei, alterum abnuit, Π, 250, coll. 252, concessit. ἔντεα δῶκε φέρειν ἑτάροις, tradidit arma asportanda ministris, Π, 665. et 844, σοὶ γὰρ ἔδωκε νίκην Ζεύς. τὰ ἃ (ἔντεα, arma propria) δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον. dedit portanda in urbem, Ρ, 193. νῦν δὲ, ὅτε μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς κῦδος ἀρέσθαι ἐπὶ νηυσί, Σ, 293. et 431, ὅσα ἐμοὶ ἐκ πασῶν (θεάων, ex omnibus deabus) Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκεν. et 436, υἱόν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι, postquam mihi dedit filium nasci. et 456, Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε. sic et Τ, 414. δῶκε δὲ ἑταίροις κατάγειν ἐπὶ νῆας, dedit eos ministris deducendos ad castra, Φ, 32. et 41, υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε, pretium emtionis dedit. et 42, ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν. et 84, ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε, qui me rursus tibi in manus tuas tradidit. et 216, εἴ σοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσαι. et 473, μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας, impune ei gloriam tradidisti? et 484, ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτεῖναι ἥν κε ἐθέλῃς, inquit Juno ad Dianam. εἴ σοι ἔδωκε θεὸς si deus id te facere jussit, Χ, 285. et 379, ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν, occidi fecerunt. et 404, τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι δῶκεν ἀεικίσασθαι, tradidit eum turpiter tractandum hostibus. et 470, κρήδεμνον, ὅ οἱ δῶκεν Ἀφροδίτη. τὴν (ἵππον) Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἐχέπωλος δῶρα, Ψ, 296. et 298, μέγα γάρ οἱ ἔδωκε Ζεὺς ἄφενος. et 390, δῶκε δέ οἱ μάστιγα, tradidit ei scuticam. et 512, δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισι γυναῖκα, tradidit abducendam. et 684, ἱμάντας ἐϋτμήτους, i. e. cæstus. et 896, Μηριόνῃ δόρυ, dedit ei hastam præmium. ἦ οὐκ οἶσθ' ὅτι μοι Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκε, Ω, 241. et 594, οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα. ἱερὰ θεοῖς ἔδωκεν, sacra fecit diis, α, 67. et 263, ὁ μὲν οὔ οἱ δῶκεν, ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμὸς, sc. venenum ad sagittas inficiendas. et 431, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν, pretium viginti boum pro ea ancilla dedit. ἅ οἱ πέρι (περισσῶς) δῶκεν Ἀθήνη, β, 116, quæ ei abunde donavit Minerva, sc. intelligendi vires. δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, γ, 40. et 53, οὕνεκά οἱ προτέρῃ δῶκεν ἄλεισον ad libandum tradidit. et 437, χρυσὸν ἔδωχ' pro ἔδωκε. δ, 125, donavit. et 172, s. ἡμῖν νόστον ἔδωκε νηυσὶν γενέσθαι, dedit nobis reditum qui navibus fieret. et 209, ὡς νῦν Νέστορι δῶκε, concessit benigne. et 262, ἄτην, ἣν Ἀφροδίτη δῶχ' (ἔδωκε) ὅτε με ἤγαγε κεῖσε. et 647, ἦε ἑκὼν οἱ δῶκας, an lubens ei dedisti. et 649, αὐτὸς ἑκών οἱ δῶκα. et 722, πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιοι ἄλγεα ἔδωκαν. δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ε, 234. et 237, σκέπαρνον. et 408, γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς. et 437, εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκεν Ἀθήνη, prudentiam indidisset. δῶκε ἐν ληκύθῳ ἔλαιον, ζ, 79, *gab mit, (gave.)* et 190, καί που σοὶ τάδε ἔδωκε, hæc mala, sc. deus. et 215, δῶκαν δέ οἱ ἔλαιον. ἐπεί σφισι δῶκ' Ἐνοσίχθων, η, 35, docuit eos. et 110, πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη ἔργα ἐπίστασθαι περικαλλέα. et 238, τίς σοι τάδε εἵματα ἔδωκεν. et 295, ἥ μοι σῖτον ἔδωκεν ἅλις, καὶ οἶνον, καί μοι τάδε εἵματα ἔδωκεν. πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστου, θ, 269, ubi videtur eo sensu positum verbum, quo Romanum, dedit, Terent. Heaut. V, 1, 45. vel, designavit, *hat viel loser streiche ausgeübet, (has played many scurvy tricks.)* nisi tamen malis simpliciter subintelligere δῶρα, quæ Mars dedit Veneri. αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην, ι, 158. et 197, οἴνου, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων. et 202, 203, χρυσοῦ μοι δῶκε ἑπτὰ τάλαντα, δῶκε δέ μοι κρητῆρα, donavit. sic et ω, 273, s. οὐ δέ τῳ (τινὶ) ἄλλῳ δῶχ' ἑτάρων, commisi, κ, 33. et 213, ἐπεὶ κακὰ φάρμακα ἔδωκεν. δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον (baculum ad innitendum in via) καὶ ἀεικέα πήρην, ν, 437. οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν οἶκόν τε κλῆρόν τε, ξ, 63, dedisset, *würde gegeben haben, (would have given.)* et 112, δῶκε σκύφος tradidit bibendum, sc. Eumæus Ulyssi personato, *trunk ihm zu, (drank to*

him, pledged him,) et 404. ξείνια δῶκα. αἰδοίοισιν ἔδωκα, ο, 372, i. e. ξείνοις καὶ ἱκέταις, αἰδοῦς ἀξίοις. et 428, ἄξιον ὤνον ἔδωκεν, emtionis pretium dignum re ipsa. ἐμὲ οὔτι κακὸν ῥέξαντα ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, tradidit doloribus, ρ, 567. ξείνια, dona hospitalia, τ, 185. et 396, Θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν Ἑρμείας, donavit, docuit, instruxit. et sermo est de astutia. μάλα δ' ὦκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκε, tradidit arma, χ, 146. ἥν (ἀμφίπολον) μοι δῶκε πατὴρ ἔτι, *die mir noch mein vater geschenket und mitgegeben hat, (whom my father also gave me,)* ψ, 228. δμώεσσιν ἀρήϊα τεύχεα δῶκεν, tradidit asportanda, ω, 218. et 336, δένδρεα δέ μοι ποτὲ δῶκας, donasti proprias arbores in horto, coll. 339, s. et 341, δώσειν, daturum te esse.

δράγμα, ατος. τό. (Ὄρω) manipulus, quantum implet manum, ὅσον ἂν δράξηταί τις τῇ δρακί. a δράσσω, unde est ἡ δράξ, pugnus. in segetibus sunt δράγματα, ὧν ἡ χεὶρ δράττεται ἐν τῷ θερίζεσθαι. τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει, Λ, 69. δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτει ἔραζε, Σ, 552, manipuli alii recta serie densi cadebant in terram. antiqui enim aristas secabant circa mediam longitudinem culmi, et sic sinistra manu comprehensa aristarum portio erat δράγμα, et ex multis ejusmodi δράγμασιν fiebat deinde ἄμαλλα, *eine garbe, (a sheaf.)* ἡ δραχμή, drachma, est ab eodem δράσσω: nam continebat sex obolos, quot manus viri capere poterat: *ein schwer drey gute groschen-stück, (a sixpenny piece,)* octava pars thaleri imperialis vel uncialis. Vide sub ἀμαλλοδετήρ.

δραγμεύω, f. εύσω. (Ὄρω) colligo δράγματα et congrego, facio δράγματα. παῖδες δραγμεύοντες, pueri facientes et colligentes ejusmodi manipulos, afferebant ut fierent majores manipuli ex his minoribus colligatis, Σ, 555. idem dicitur δραγματεύω, i. e. δράγματα συνάγω.

δραθέω, f. ήσω. (Θέω) dormio. est compositum verbum a δράω, i. e. βλέπω καὶ ποιέω, et a θέω, τίθημι: ut sit, ἀποτίθημι τὸ δρᾶν. transposite deinde dicitur δαρθέω, et δαρθάνω. ἔδραθεν (aor. 2. ind. a.) ἐν προδόμῳ ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν, υ, 143, dormivit in vestibulo, in cruda bovina et pellibus ovium.

δραίνω, f. ανῶ. (Ὄρω) facere conor. ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, si quid faciendum suscipere vis, Κ, 96, quia somnum capere non potes. a δράω, facio; a quo et est τὸ δρᾶμα, ατος, actus, i. e. narratio actuum, fabula.

δράκων, οντος. ὁ. (Ὄρω) draco, anguis major. est a δέρκω, ὡς τῇ ὄψει καταπλήττων, visu suo terrens; fortasse et ὁ ὀξὺ βλέπων. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός, σμερδαλέος, Β, 308—329, ubi est prodigium. draco is significabat Græcos; nam est in tutela Minervæ, sicut Græci in eo bello: passer mater est Troja ipsa, pulli ejus sunt urbes circumjacentes; et numerus pullorum notat simul annos belli. fiebat denique lapis is draco, et ad difficultatem belli signandam, et ad perpetuam rei memoriam, coll. 325, simul et, quod Græcia nullam in posterum ultionem ex Trojanis metuendam habeat, et quod non multum prædæ relaturi sint Græci, multa potius dura passuri etiam post captam urbem. ὡς δ' ὅτε τίς δράκοντα ἰδών, Γ, 33—35, ubi etymologia innuitur, et τὸ τῇ ὄψει καταπληκτικὸν τοῦ δράκοντος. πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Ζ, 181, i. e. habet δράκοντος οὐράν. κυάνεοι δράκοντες τρεῖς, in thorace ficti, Λ, 26, 27, ἰοικότες ἴρισιν. et 39, κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι, in balteo acu pictus sic. αἰετὸς, φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Μ, 202, qui suo ipse sanguine sic erat coloratus ruber: et is quoque in hoc augurio notabat Græcos, aquila Trojanos, coll. 217—229. ὡς δὲ δράκων ὀρέστερος, βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα, σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, Χ, 93—95. ἔπειτα δράκων fiebat ὁ Πρωτεύς, δ, 457, coll. 417, 418, ubi draco pertinet inter ἑρπετὰ ἐπὶ γαῖαν. Vide sub δέρκω.

δράσσω, f. ξω. (Ὄρω) prehendo operando strenue, comprehendo manu agili. est a δράω ortum verbum, operor. passiva forma deponentialiter est, Ν, 393, ἔκειτο τανυσθεὶς, βεβρυχὼς (stridens et frendens dentibus) κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης, manu apprehendens pulverem, impleta manu pulvere. sic et Π, 486.

δρατὸς, (pro δαρτὸς) ἡ, όν. (Δέρω) excoriatus. ab tertia persona præt. pass. deductum nomen, cum transpositione τοῦ ρ. περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει, Ψ, 169, circa autem cumulabat corpora excoriata hostiarum, τὰ ἐκδεδαρμένα νεκριμαῖα, γυμνὰ δέρματος, *geschlachtete thiere denen die häute abgezogen waren, (slaughtered animals which had been skinned.)*

δράω, f. άσω, (Ὄρω) facio opus, ago, ministro strenue, διακονέω, ὑπηρετέω. est ab ὄρω ortum verbum, notans motum alacrem ad agendum et operandum. αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅ, τι θέλοιεν, statim sane bene ministrarem inter illos, quodcunque vellent, ο, 316, ubi est pro δράοιμι, contr. δρῷμι, et distracto circumflexo per insertum ο, cui adjungitur id ante subscriptum Iota, δρώοιμι, i. e. διακονοίην, ὑπηρετοίην. et 323, οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, qualia apud nobiliores ministrant humiliores; pro δράουσι, contr. δρῶσι, et per intersertum ω ob metrum, non vero ο, distracto circumflexo. præpositio ibi postposita retrahit accentum: nam ut compositum verbum, παραδρώωσι, scribere, vetant vetusti critici. apud alios δράω etiam est, celeriter aufugio. unde est ὁ δρασμὸς, οῦ, fuga, Eurip. Iphig. Taur. 1300. a priori δράω est et ὁ θρῆσκος, ου, factor et cultor religiosus. unde verbum θρησκεύω, colo. et ἡ θρησκεία, cultus religiosus et cærimonialis. Vide διοράω. Sequitur aliud

δράω, (Ὄρω) quod notat, aufugio vigilanter et bene capta occasione; amat formam δρῆμι, a qua est partic. a. 2. δράς. cæterum inest his verbis omnino etiam notio τοῦ δρᾶν, i. e. βλέπειν.

Δρέμω, f. Ω. δραμῶ, (Τρέω) perf. m. δέδρομα. perf. a. δεδράμηκα. circumverto me ad currendum vel fugiendum, curro. est a τρέω, a quo et est τρέχω. ἵπποι δραμέτην ἀμφὶς ὁδοῦ, ambo equi præter viam currebant, Ψ, 393. ἰθὺς δράμεν, recta accurrit ad eum, ψ, 207.

δρεπάνη, ης. ἡ. (Δέρω) falx. ensis falcatus, *ein krummer säbel, (a sabre,)* qui retro se curvat ut acies promineat magis. instrumentum quoque, quo messores metunt, falx messoria, *eine sichel, (a sickle.)* ἔριθοι ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Σ, 551, et sermo ibi de segete metenda.

δρέπανον, ου. τό. (Δέρω) idem. δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι, σ, 367, collato 369, ubi apparet, sermonem esse de falce, qua gramina desecantur in prato, *eine grass-sichel oder sense, (a sithe.)*

δρέπω, f. ψω. (Δέρω) decerpo, recido: carpo: fruor. *ich breche oder schneide ab, (I break or cut off,)* proprie de arbore, *vom baume.* e. g. *eine frucht, einen zweig. Suche zu geniessen. streife ab, (from a tree,* e. g. *a fruit, a branch. I seek to enjoy, strip off,) (strefe, ströpe.* sicut a τὸ δὸρ vulgaris lingua Germanica habet, *a sterl,* et verbum, *sterlen*). et est verbum a τὸ δὸρ vel ἡ δρῦς, arbor; cui fortasse simul inest τὸ ἕπω, sequor, quasi περὶ δρῦν ἕπειν i. e. ἐνεργεῖν, circa arborem operari quid. hinc et notat, vindemiare, *weinlese halten, (to gather the vintage.)* δρεψάμενοι φύλλα δρυὸς, decerpentes folia quercus, μ, 357.

δρήστειρα, ας. ἡ. (Ὄρω) famula, ministra, quæ opus facit. nam δρᾶν in genere est, ποιεῖν, etsi apud poëtam in specie est ὑπουργεῖν. ἀμφίπολοι τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν, quatuor famulæ, quæ ei (Circæ) in domo erant operariæ, κ, 349. γυνὴ τάων, αἵ σοι δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν, quæ tibi sunt ministræ, δουλεύτριαι, τ, 345.

δρηστὴρ, ῆρος. ὁ. (Ὄρω) minister, qui opus facit, θεράπων, ὑπουργός. a δράω, facio. ἓξ δὲ δρηστῆρες ἕπονται, sex ministri, qui tot procis sufficiebant ad apparandas epulas, π, 248, coll. 253. ἀλλὰ καὶ ὣς δρηστῆρες ἄγον, ζώσαντες ἀνάγκῃ, sed et sic ministri eum producebant, cum cinxissent eum cingulo violenter, σ, 75. iidem δρηστῆρες innuuntur per οἱ μὲν, υ, 160. cæterum est ionice, pro ὁ δραστήρ.

δρηστοσύνη, ης. ἡ. (Ὄρω) famuli opus, ἡ ταπεινὴ διακονία. δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσειεν βροτὸς ἄλλος, ο, 320, *an aufwartung auf muntere art, (in assiduous attendance;)* et in sequentibus nominantur ejusmodi opera, 321—323.

δριμὺς, εῖα, ύ. (Δέρω) acri sapore, *von scharfem oder beissenden geschmack, (of a sharp, acrid taste:)* neque semper de ingrato ejusmodi sapore, maxime apud recentiores; sed et de jucundo et valde sensibili sapore, quem Galli *piquant* vocant. hinc et transfertur ad alia acria et moventia: e. c. δριμεῖαι λέξεις, ἐν αἷς γλυκύτης ἐπιτείνεται, valde pungens et acutum dictum: δριμεῖαι ἔννοιαι: et apud Euripidem δριμὺς ponitur pro συνετός. ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ, δριμὺ, ὃ προϊεῖσι Εἰλείθυιαι, Λ, 270, ubi acres et penetrantes dolores parturientis describuntur. δριμεῖα μάχη, acre prœlium, Ο, 696. δριμὺς χόλος, acris ira, Σ, 322. ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε, ω, 318, per nares ei acris motus animi prorupit. est a τὸ δόρυ, quatenus notat hastam, cui fortasse et τὸ μένος, robur, vis, additum est; quasi, hastæ impetu. ὄμματα τοῦ Ἔρωτος δριμύλα (a δριμύλος, η, ον, id. quod δριμὺς) καὶ φλογόεντα, Mosch. Id. 1, 8, oculi Amoris sunt acres et flammei.

δρίος, (sic enim scribitur a plurimis) εος, τό. (Δέρω) locus arbustis densus. ἔθι τι δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης, ξ, 353, ubi arboretum erat varie florentis sylvæ. erat autem autumnus serus: ut ergo epitheton non in actu ipso florendi accipi debeat. est ergo δρίος, τὸ δάσος, *ein dickes gebüsche, (a thicket.)* reperitur et τὸ δρύον, ου. ut in Hesiodi Ἐργ. 528, ἀνὰ δρύα βησσήεντα φεύγουσι, *in die dicken büsche, (in the thick bushes.)*

δρόμος, ου. ὁ. (Τρέω) cursus, *der lauf, (the race.)* curriculum, *die laufbahn, (the course, place for running upon.)* hinc ἔξω δρόμου φέρομαι, est proverbium de errante animo, apud Æschyl. Prom. 882. ἐπεί κε ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ, postquam equos vario cursu satiaverit et lassaverit, Σ, 281. τὴν ἵππον μέγα ἰσχανῶσαν δρόμου, equam valde cupidam cursus, Ψ, 300. et 361, ὡς μεμνέῳτο δρόμου, ut attente specularetur cursum. et 373, ὅτε δὴ πύματον τέλεον ἵπποι πύματον, cum ultimum cursum perficerent equi. et 375, ἵπποις ἐτάθη δρόμος, ab equis intendebatur cursus. et 526, εἰ δέ κε ἔτι προτέρω γένετο δρόμος, si ulterior et longior fuisset cursus. et 758, ἀπὸ νύσσης τέτατο, a carceribus intendebatur cursus, (sic et Θ, 121.) et 768, πύματον, cum cursu appropinquarent ad finem: ubi sermo est de hominibus cursu pedestri certantibus. cæterum cursus curulis erat tantummodo δίαυλος, i. e. a carceribus ad metam et inde rursus ad carceres; non vero sæpius repetitus, ut postea factum est in Olympicis. διάστημα simplex erat πενταστάδιον, i. e. spatium a carceribus ad metam erant quinque stadia, vel passus geometrici sexcenti. ἐν Ἰθάκῃ οὐ δρόμοι εὐρέες, ibi non sunt spatia ad currendum ampla, nam est montana regio, δ, 605, i. e. non est ibi πεδίον εὐρύ. Vide sub ἀγών.

δρόσος, ου. ἡ. (Ῥέω) ros, *der thau, (the dew.)* est a ῥέω, fluo. poëta amat vocem ἐέρση, et Ψ, 598, est parabola de rore, qui recreat aristas.

δρύϊνος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) quernus, faginus. *von eichen oder büchen, (of oak or beechtree.)* οὐδὸν δρύϊνον, φ, 43, limen quernum.

δρυμὸς, οῦ. ὁ. (Δέρω) et in plur. τὰ δρυμὰ, ῶν. quercetum, *ein eichen wald, (an oak wood.)* in genere, arboretum, ἡ συνδενδρία, *ein wald,*

ein gehölze, (a wood,) ἡ ὕλη. καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, σπεύδουσα, Λ, 118, ubi sermo est de cerva, fugiente leonem. διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην vidit Ulysses fumum surgentem ex domo Circes procul, κ, 150, 197. nam δρῦς notat et omnem arborem. hinc et ὁ δρυκολάπτης, ου, ὁ τῶν ξύλον κολάπτων, der in holz formen und bilder schneidet, (a carver of wood.) it. picus, ein specht, (a magpie.) et τὰ δρύκαρπα sunt poma omnia. invenitur et ὁ δρυμὼν, ῶνος, sylva, arboretum fruticetum, ein busch, (a thicket.)

δρύοχος, ου. ὁ. (Χάω) in plurali οἱ δρύοχοι, τ, 574, sunt ligna, infixa carinæ navis, et erecta ad latus, ut iis deinde adfigantur tabulæ. vocantur παρὰ τὸ, τὴν δρῦν, i. e. τὴν τρόπιν, carinam, συνέχειν ἑκατέρωθεν, vel, παρά το, ξύλα συνεκτικὰ εἶναι τρόπιος. τρόπις vero est trabs illa magna et longa, quæ marinæ navi pro fundamento est, der kiel des schiffes, (the keel of a ship.) ergo l. c. δρυόχους ὥς, i. e. κατὰ τάξιν καὶ στοῖχον, ὁποῖον ἔχουσιν, καὶ οἱ δρύοχοι. nam serie accurata statuebantur etiam secures istæ, ut, qui sagitta primum contingeret foramen, per omnia trajiceret. deinde δρύοχοι sunt πάσσαλοι, continentes alia ligna. vide Aristoph. Thesm. 57.

δρύπτω, f. ψω. (Δέρω) per syncopen ex δορύπτω, a τὸ δόρυ, decortico, ich schäle ab, kratze ab, (I peel off, scratch off.) proprie ponitur ἐπὶ λεπισμοῦ ξύλων, wenn holz von der borke rein geschälet wird, oder wenn ein theil der borke am baume abgeschälet wird. (when the bark is entirely or partly peeled from a tree.) deinde et per similitudinem de corporibus, quando cutis laceratur, ich zerkratze die haut, (I lacerate the skin.) denique καταχρηστικῶς notat et, ξέειν, radere. carnes leviter laceratæ dicuntur ἀμύσσεσθαι: sed δρύπτειν notat βαθύτερόν τι. δρυψαμένω δὲ (duæ aquilæ) ὀνύχεσσι παρειὰς, β, 153, lacerantes sibi unguibus genas inter pugnandum. et dictum κατὰ μεταφορὰν τῶν ἐκδερομένων ξύλων. dicitur idem verbum et δρύφω.

δρῦς, υός. ἡ. (Δέρω) arbor in genere, ein baum, (a tree.) nam oritur hæc vox ex τὸ δόρυ. deinde in specie et κατ' ἐξοχὴν, quercus, fagus, eine eiche, eine buche, (an oak, a beech:) sic tamen, ut notio quercus plurimum prævaleat. et scholiastes Theocriti ad Id. 9, 19, quinque enumerat species quercuum: φηγὸς, κιμαρὶς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, ἄμυλος. casus rectus producitur; in obliquis υ corripitur: sicut et in πῦρ, σῦς, ἰχθῦς, etc. omnino τίμιόν τι ἡ δρῦς ἦν ποτὶ, ὡς παλαιά τις ἀνθρώπων τιθήνη: ἐβαλανηφάγουν γὰρ primi mortales, ut veterum fuit constans opinio, ante inventas segetum fruges. hinc varia proverbia: e. c. ἅλις δρυός. sic enim dicit, qui diu incommodiora et injucundiora habuit, et jam ad mitiora et meliora transit. quasi dicat: adfuit ἅλις δρυὸς, fruar nunc suavioribus. sic et aliud proverbium: ἄλλην δρῦν βαλάνιζε, i. e. aliunde tibi victum compara. et quia hoc nomen putabatur honestissimum inter arbores: hinc et omnes οἱ τῶν ξύλων καρποὶ dicebantur τὰ δρύκαρπα, baumfrüchte, obst, (fruit of trees.) sic et δρυπέπης καρπὸς est, ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθεὶς, qui in ipsa arbore maturuit plene, non vero decerptus diu jacere debet antequam maturus plene fiat. sic δρυπέπεις ἐλαίαι, αἱ ἐν τῷ δένδρῳ πεπαινόμεναι, quæ et γεργέριμοι dicebantur. cæterum conf. Φηγός. πολλὰς δὲ δρῦς (pro δρύας) ἀζαλέας, Λ, 494, arbores aridas: nam solent non procul a ripis cædi arbores, ibique jacere aliquamdiu donec siccentur, ut deinde in flumine deportentur quo opus est. ὡς δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι, Μ, 132, seqq. ut quercus altæ: et est ibi parabola de iis: descripta simul naturâ earum. ἤριπε δὲ, ὡς ὅτε δρῦς τις ἤριπεν, cecidit, velut quercus, Ν, 389. Π, 482. κήρυκες δὲ ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο, Σ, 558. ὡς ὅτε ὑπὸ ῥιπῆς Διὸς (fulmine Jovis) ἐξερίπῃ (procidat) δρῦς πρόῤῥιζος, a radice, Ξ, 414. οὔτε ἄνεμος τόσον γε περὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν ἠπύει, Ξ, 398, neque ventus tantum sane in quercubus altis sonat: ubi antiquus criticus 'Αγαθοκλῆς scribi malebat ἰξοφόροισι: nam sunt duæ species quercuum, ἄκαρποι καὶ πλατύφυλλοι, quæ ἰρίφλοιοι παρὰ πεγαμηνοῖς vocabantur; aliæ sunt λεπτόφλοιοι καὶ καρποφόροι, ἡμερίδες dictæ, (quam vocem et Homerus in Odysseâ habet) καὶ τοὺς ἐπὶ τούτων εὐανθοῦντας βότρυς, σταφυλὰς καλοῦσιν, ἐξ ὧν καὶ ὁ ἰξὸς γίνεται. sic et δρῦς κηκιδοφόρος ἐστὶ, gallapfel tragend, (bearing galls.) αὐτίκα δρῦς ὑψικόμους ἔταμνον, cædebant quercus, Ψ, 118, nam de quercubus etiam sequentia intelligenda; earum enim lignum magis ἄσηπτον, maxime ad 328, ξύλον αὖον δρυός. οὐ μέν πως νῦν ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης αὐτῷ ὀαρίζειν, Χ, 126, ubi notat πᾶν ξύλον, et sensus est: non sane nunc licet (οὐκ ἔστιν,) cum eo confabulari amice, et familiariter simpliciterque, ut olim a quercu vel a petra confabulabatur adolescens et puella. estque id vetustissimum proverbium, ex eo quod credebantur antiquitus homines ex quercubus aut petris nati; qui deinde circa ejusmodi loca versantes sincere invicem agebant. ut ergo παρθένος ἀπὸ δρυὸς καὶ πέτρης, et ἤϊθεος ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρης, cohæreat; et, οὐκ ἔστιν ὀαρίζειν τούτῳ, sic, ἅτε quemadmodum, olim ejusmodi homines νομάδα βίον ἕλκοντες καὶ ὀρεινομοῦντες, ὀαρίζειν ἀλλήλοις, soliti fuere. conf. πέτρα. vides ergo, creditum fuisse, summam simplicitatem et innocuum vitæ genus, inter primores homines actum fuisse. idem proverbium etiam de ἀγενεαλογήτοις, qui majores nullos exhibere poterant, in usu fuit. hinc τ, 163, εἰπέ μοι τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί: οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης, sicut nos dicimus, du bist doch nicht vom himmel gefallen, (thou hast certainly not dropped from heaven.) notat ibi ergo hominem vilem, sine lare et gente. nam antiquissimi sæpe, si alere se posse infantem desperarent, deponebant eum in cava arbore, quercu, vel petra; et qui ejusmodi infantem educaret inventum, is dicebat, δρῦν ἢ πέτραν fuisse matrem ejus. unde et

fama exierat, Jovem ex arboribus nasci fecisse homines, ut eo citius multiplicarentur. δρυσὶν ὑψικόμοισιν, sc. κατηρεφὴς αὐλὴ, ι, 186, coll. 183, quercubus altis opaca aula. τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας, ξ, 12, rubrum interius arboris quercus diffindens, ubi τὸ μέλαν sine dubio est ἡ ἐντεριώνη ἤγουν τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυὸς, *der mittlere kern in der eiche, (the heart of the oak,)* μέλαν, i. e. rubicundum ὡς τὰ πολλὰ ὄν. cortice accurate deraso, medium lignum ita diffiderat, ut semper aliquid ex medio interiori adhæreret cuique fissæ parti. alii τὸ μέλαν δρυὸς intelligunt pro, τὴν μέλαιναν δρῦν, eodem sensu quo diximus. imo ἡ δασύτης καὶ πολλὴ πυκνότης τῶν φύλλων τῆς δρυὸς vocatur τὸ μελάνδρυον, quæ et causa est ligno τῆς μελανίας, διὰ τῆς σκιᾶς, *die eiche siehet wegen ihres dicken schattens von ferne schwärzlich aus, (the oak looks blackish at a distance on account of its thick shade.)* ἡ ἐντεριώνη dicitur et ἡ μήτρα, i. e. τὸ μέσον τοῦ ξύλου. ὄφρα ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, Dodonæ nimirum, ξ, 328. τ, 297. κόψε (τὸν ὗν) ἀνασχόμενος, (attollens alte) σχίζῃ δρυὸς, *mit einem scheite holz, (with a piece of wood,)* ξ, 425, ubi quamvis arborem, ad ignem faciendum dissectam, notat. φύλλα δὲ δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς, folia tenera decerpentes de quercu, μ, 357, quibus tali tempore utebantur in sacrificio, loco molæ hordeaceæ quæ jam ad manus non erat; πρὸς ἀνάμνησιν τῆς παλαιφάτου τροφῆς, ἧς πρεσβυτάτη ἦν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἐκ δρυός. rudis homo et incomtus et ἄγριος, per lusum quoque dici potest ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρας. Sunt præterea δρύες, non solum χερσαῖαι, sed et θαλάσσιαι, quæ in fundo maris crescunt, et quarum glandibus saginant se οἱ θύννοι, qui sunt quasi sues marini, glandibus marinis αὐξόμενοι. a δρῦς est et ἡ δρύτη, quæ est πύελος ξυλίνη, *eine wanne, (a tub:)* quæ et δροίτη scribitur, et tunc maxime σορὸν quoque notat.

δρυτόμος, ου. ὁ. (Τέμω) qui ligna et arbores cædit, *ein holzfäller, (one who fells trees.)* ab ἡ δρῦς, arbor. δενδροτόμος· deinde et, qui ligna comminuit, *ein holzhauer, (a woodcutter.)* δρυτόμος ἀνὴρ, ὡπλίσατο δόρπον, Λ, 86—89, lignator apparare sibi solet prandium; quod ei est dulcissimum post laborem diei dimidii. δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς, Π, 633, lignatorum strepitus in sylva. μήτι τοι δρυτόμος μέγα ἀμείνων ἠὲ βίηφι, Ψ, 315, consilio sane lignator longe plus efficit quam vi: nam habet et is sua consilia et astus in cædendis arboribus; e. c. ne adversus ventum cædat, etc. σοφίας δὲ εὕρημα καὶ οἱ σφῆνες, cunei. ergo δρυτομεῖν est idem quod δένδρεα τάμνειν.

δρώοιμι, δρώωσι, vide sub δράω.

δυάω, f. ήσω. (Δύω) in ærumnas conjicio, calamitate afficio. *bringe in noth und herzeleid, (to bring into distress and affliction.)* ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι (pro δυάουσι, contr. δυῶσι, et distracto circumflexo per insertum ο) ἀνθρώπους, υ, 195, dii malis et infortuniis et mœroribus immergunt homines, εἰς δύην καὶ κακοπάθειαν ἄγουσι, κακοποιοῦσι διὰ δύης.

Δύη, ης. ἡ. (Δύω) ærumna, calamitas, κακοπάθεια, *noth die man fühlet, (distress of mind,)* quæ alte penetrat in animum, eumque subigit, nam est a δύω, subeo, immergo me: quia ærumna acri sensu subit animum et vires ipsas corporis. hinc (a δύνω) est et ἡ ὀδύνη. ἢ γάρ με δύη ἔχει πολλὴ, ξ, 215, profecto me calamitas tenet multa. et 338, ὄφρα ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, ubi constructio est, ὄφρα ἔτι πάγχυ γενοίμην, ut adhuc penitus et omnino fierem et traderer, ἐπὶ πῆμα δύης, super passionem et damnum ærumnæ: et πῆμα δύης est δύη ipsa, sicut γ, 151, πῆμα κακοῦ est κακὸν ipsum. sic et alibi πῆμα ἄτης. imo videntur sæpe ἡ Δύη et ἡ Ἄτη πλάττεσθαι ὡς δαιμονιώδεις τινὲς οὐσίαι, velut numina quædam fingi, ut πῆμα sit τὸ ἐκ τῆς Δύης ἢ Ἄτης κακὸν, malum ab istis numinibus inflictum. ἐπὶ h. l. est in, *hinein, (into.)* ἄνδρα γέροντα, δύῃ ἀρημένον, σ, 53, senem calamitate et infortunio labefactum, βεβλαμμένον τῇ κακοπαθείᾳ. sic et 80, δύῃ ἀρημένον, ἥ μιν ἱκάνει. alii hanc vocem derivant a δέω vel δεύομαι, indigeo, egeo, ut sit ἡ ἔνδεια, quia deest felicitas. alii a δύο duo, nam δυάζει πῶς τὴν στοιχειακὴν καθ' ὑγείαν ἑνότητα τὸ κακοπαθὲς, καὶ διαλύει τὴν ἕνωσιν, διὰ τῆς φθορᾶς. sed hæc, ut minus apta, omittimus. Vide δυάω.

δῦμι, (Δύω) est idem quod δύω. καθ' ὅμιλον ἔδυ, Γ, 36, vide compositum καταδύω. ἄμφω γαῖαν ἐδύτην, Ζ, 19, ambo terram subierunt, i. e. ἔθανον. hinc δύσις βίου, occasus vitæ, dicitur ὁ θάνατος, quasi ἡλίου. βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ, pro ἔδυ, Θ, 85, et telum usque in cerebrum penetravit. et 487, Τρωσὶν μὲν ἀέκουσιν ἔδυ φάος, occidebat lux diei. Μελέαγρον ἔδυ χόλος, Ι, 549, ubi scite sequitur, οἰδάνει νόον: nam ἅπασα ἐξοίδησις (omnis intumescentia et tumor) γίνεται δύντος ἔσω τινος, si quid alieni subiit illam partem carnis. ἀστὴρ ἔδυ νέφεα σκιόεντα, Λ, 63, ubi phrasis plena. si ergo ἔδυ simpliciter ponitur, τὸ ποῦ est omissum. ergo, ἔδυ ὁ ἥλιος, sc. τὴν γῆν vel κατὰ γῆν vel ὑπὸ γῆν. et 263, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω, subierunt domum orci: per syncopen pro ἔδυσαν. πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος, Π, 340. δῦ δέ μιν Ἄρης, Ρ, 210, subiit eum Mars, i. e. ardor pugnandi incessit eum. et sermo est de Hectore, qui arma Achillis ceperat: *Mars fuhr in ihn, zog ihn an, (Mars entered into him:)* ἔνθεος γέγονε πλησθεὶς Ἄρεως, coll. 211. s. ἠέλιος μὲν ἔδυ, Σ, 241, occidebat sol. et 416, δῦ δὲ χιτῶνα, induit tunicam. ὡς εἶδε ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, Τ, 16, ut vidit, sic eum magis subiit ira. πᾶν δέ οἱ εἴσω δῦ ξίφος, Φ, 118, totus gladius in eum penetravit. ἔδυ δέ μιν χόλος αἰνὸς, Χ, 94. ὀδυρομένοισι ἔδυ φάος ἠελίοιο, occidisset, Ψ, 154. sic et π, 220. φ, 226. ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, pro ἐπῆλθε, γ, 329. ι, 225. πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, δῦναι (τὸν ἥλιον) ἐπειγόμενος, festinato voto precans, ν, 30. et 35, αὐτῷ ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠε-

λίοιο. nam noctu eum transportare in patriam suam volebant, non interdiu. cæterum hoc verbum proprium ἐπὶ τοῦ ὑπὸ γῆν ἐλθεῖν τὸν ἥλιον. τί παθόντες γαῖαν ἔδυτε, subiistis terram, ω, 106, i. e. mortui estis. σύνη (tu) ἐμὰ τεύχεα δῦθι, indue, Π, 64. ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης κόλπον, subite, Σ, 140, inquit Thetis ad sorores suas. δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Γ, 322, subire orci domum. sic et Η, 131. i. e. mortuum esse. ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν, Κ, 221, hostium subire exercitum; quod plus est quam 206, ἐλθεῖν μετὰ Τρῶας. ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε, Λ, 537, ubi est πρωθύστερον: nam ῥῆξαι, perrumpere, natura prius est. λιλαίετο δῦναι ὅμιλον, cupiebat penetrare in agmen densum, Υ, 76. μάχην δύμεναι, pro δῦναι, pugnam iniisse, Ζ, 185. et 411, χθόνα δύμεναι, terram subire, i. e. τεθνάναι, mori, ὅτι οὐκ ἔστι θάλπεσθαι (collato 412) εἴγε κρυερὸς ὁ Ἄδης λέγεται. πόλεμον δύμεναι, Ξ, 63, pugnam ingredi. πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος, Τ, 313, prœlii os intrare sanguinei. et 308, δύντα ἐς ἠέλιον μενέω, usque in solem occidentem exspectabo.

Δύναμαι, (Δύω) est per syncopen pro δυνάομαι, a δυνάω, intro, immergo me; a quo est δυνάω et δυνάομαι, fortiter ingero me, subire aliquam rem valeo potenter, sum potens et valens in aliqua re, *bin stark und mächtig, (am strong and vigorous.)* hinc est et fut. δυνήσομαι in usu, et aor. 1. ἐδυνησάμην, et a. 1. pass. formæ ἐδυνάσθην, quasi a δυνάζω pro δυνάω. οὐ δύναμαι ἰδέειν, non valeo conspicere, Γ, 236. Χ, 47. τῶν νῦν οὔτινα ἐγὼ ἰδέειν δύναμ' οὐδὲ νοῆσαι, Ε, 475. εἰ δύναμαι τελέσαι, si valeo id efficere, Ξ, 196. sic et Σ, 427. ε, 90. οὐκέτι δύναμαί σοι παραμίμνειν, non potens sum tibi adesse, Ο, 399. οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι, non possum ei quidquam prodesse, Σ, 62, 443. ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένει, quantum quidem ego valeo, *so weit ich durchdringen kann, (as far as I am able,)* Υ, 360. οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν, inquit fluvii deus, Φ, 219, non aliquo valeo profundere fluentum in mare. νῦν δ' οὔπω δύναμαι ἰδέειν, nunc omnino non possum videre, visu penetrare per nebulam, Ψ, 463. εἰ δύνασαί γε, si quidem vales, Α, 393, *wenn deine kräfte hinreichen, (if thou art strong enough.)* οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος (robur) ἰσοφαρίζειν, par esse, Ζ, 101. ἀλλ' οὐδ' ὧς δύναται σθένος Ἕκτορος ἴσχειν, sustinere, Ι, 351. οὐ δύναταί σφιν χραισμεῖν, Λ, 116. et 120, ὧς τοῖς οὔτις δύνατο (ἐδύνατο, imperf. pro ἐδυνάετο per syncopen) χραισμῆσαι ὄλεθρον. καὶ γάρ σοι ποταμός γε πάρα (πάρεστι) μέγας, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, Φ, 192, ubi post πάρα videtur ponendum esse comma, ut μέγας pertineat ad εἰ δύναται, ut sit sensus, qui est vere magnus, si valet prodesse tibi; ὁ ὢν μέγας, εἰ δύναται. potest et fingi locutio elliptica, ut subintelligatur, δειξάτω, ostendat re ipsa, si possit auxiliari: et vult dicere, non potest, οὐ δύναταί τι: sed mollius est, invehi in aliquem dubitative, quam positive. utraque explicatio est apta contextui. et 357, Ἥφαιστε, οὔτις σοίγε θεῶν δύναται ἀντιφερίζειν, valet opponere se tibi. ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, (consequi) οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν, ὧς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι (adsequi) ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι, effugere, Χ, 199—201, ubi sermo est de cursu Hectoris et Achillis æque celeri. οὐδέ τι μῆχος εὑρέμεναι (εὑρεῖν) δυνάμεσθα, pro δυνάμεθα, Β, 343. οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος (pugnæ) κορέσασθαι, satiare se, Ν, 634, etsi velint, tamen nequeunt satiari Troes, tam perversi sunt natura. ἀπὸ σώματος (a corpore occiso) οὔτι λέοντα δύνανται ποιμένες δίεσθαι, abigere, Σ, 161. et 163, ὧς τὸν οὐκ ἐδύναντο. οὐδὲ δύνανται ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου, Ω, 403, non possunt continere cupidos pugnæ. οὐ δυνάμην λελαθέσθαι (oblivisci) ἄτης, Τ, 136. ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Μενελάῳ, Γ, 451. οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατο, Ν, 436. ἀλλ' οὐδ' ὧς δύνατο ῥῆξαι, perrumpere, Ο, 617. τὸ μὲν (ἔγχος) οὐ δύνατο ἄλλος πάλλειν, vibrare et jacere, Π, 141. et 509, ὅτι οὐ δύνατο προσαμῦναι. et 515, δύνασαι δέ τε πάντοσε ἀκούειν, potes undecunque audire preces, O Deus. et 519, οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι (sisti vulnerato mihi) δύναται. et 520, ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν, tenere. ἔγχος οὐκ ἄλλος πάλλειν, Τ, 388. οὐ δύνατο ἐκ κρημνοῦ ἐρύσαι μελίην, non valebat e crepidine evellere hastam infixam, Φ, 175. οὔτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, supplantare, Ψ, 719. et 720, οὔτ' Αἴας δύνατο. οὐδ' ἐδύναντο τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, Ι, 547, sed intra mœnia compellebantur, *konnten das feld nicht halten, (could not keep the field.)* οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι ἐδύναντο, Μ, 417. et 419, οὔτε Δαναοὶ ἐδύναντο. et his locis maxime proprie positum verbum. recentiores Attici dixere ἠδύναντο. οὐδὲ δύναντο εἴσω ἐπιγράψαι (perstringere, *blutrünstig machen*) *(to graze)* χρόα, cutem, Ν, 552. et 687, οὐδ' ἐδύναντο ὦσαι (repellere) Ἕκτορα. λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδὸν, Ο, 22. et 406, οὐδὲ δύναντο παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι. et 408, οὐδέ ποτε Τρῶες. et 416, οὐδ' ἐδύναντο οὔθ' ὁ τὸν—οὔθ' ὁ τόν. et 651, οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο χραισμεῖν. οὐδ' ἐδύναντο ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, loco movere eos qui circa eum, Π, 107. ἐναίρειν, ὅν κε δύνηαι, (præsens conjunctivi) ut interficias quemcunque possis, Ζ, 229. αἲ γάρ μιν θανάτοιο ὧδε δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι, utinam eum sic valerem a morte abscondere, Σ, 464, præs. optativi. τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι χραισμεῖν, Α, 241, illis nequaquam valebis opitulari. et 562, πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, efficere omnino nihil valebis. et 588, τότε δ' οὔτι δυνήσομαι χραισμεῖν. οὐ δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι, Τ, 163. οὐδὲ ἄλλα δυνήσατο τεύχεα ἀφελέσθαι, eripere, Ε, 621. Ν, 510. et 607, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσαι. sic et 647. οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, recipere, Ξ, 33. et 423, οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν οὐτάσαι. οὐδὲ δυνάσθη, Ψ, 465, neque valebat. οὐδὲ δυνάσθη αἶψα ἀνσχεθέειν, non poterat cito

emergere, ι, 319. et ab hoc δυνάζω est ὁ δυνάστης, δυναστεύω, ἡ δυναστεία. ἐγώ σοι ταῦτα μεταστήσω, δύναμαι γὰρ, ego tibi hæc commutabo, possum enim, δ, 612. οὔτι ἔγωγε ἧς (propriæ) γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι, ι, 28. σε οὐ δύναμαι προλιπεῖν, ν, 331. οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι, σ, 229, non possum omnia prudentia sentire et in animo advertere οὔτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον, τ, 157. οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος, ψ, 106, non valeo eum alloqui verbo. οὐδέ τι τέκμωρ (exitum) εὑρεῖν δύνασαι, δ, 374. δύνασαι γὰρ, ε, 25. ἀλλὰ σύ γ' εἰ δύνασαι τινὰ ἀμύντορα (adjutorem, propugnatorem) μερμηρίξαι, excogitare, π, 256. ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσαι, φ, 171, tendere hunc arcum. et 184, οὐδ' ἐδύναντο ἐντανύσαι. οὐδὲ τελευτὴν (consummationem) ποιῆσαι δύναται, α, 250. π, 127. οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν ὁππόθ' ὄλωλεν, ubinam perierit ille, γ, 89. Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, δύναται γὰρ ἅπαντα, valet per omnia, δ, 237. et 558, ὁ δὲ οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. et 827, δύναται γὰρ, valet enim. Θεὸς τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, δύναται γὰρ ἅπαντα, ξ, 445. μὲ τοῖον ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει, δύναται γὰρ, π, 208, οὐ δύναται ἱκέσθαι, ρ, 144. οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυρῶν ἀπώσασθαι λίθον, ι, 304. οὐδέ τι μῆχος εὑρεῖν δυνάμεσθα, μ, 393, valebamus. θάνατον οὐδὲ θεοὶ ἀνδρὶ φίλῳ δύνανται ἀλαλκέμεν, prorsus arcere, γ, 237. θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται, κ, 306. οἵτε δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι, ψ, 11. οὐδέ πη ἀθρῆσαι (usquam conspicere) δυνάμην, μ, 232. οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, κ, 246. ἡδ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο ἀντίη, neque adspicere coram, τ, 478. οὐδ' ὣς ἐντανύειν (tendere arcum) δύνατο, φ, 247. et 254, ὅτι οὐ δυνάμεσθα τανύσαι. οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι, ω, 158. et 169, δύνατο βιοῦ νευρὴν ἐντανύσαι. μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην (prætextum) ἐδύνασθε, φ, 71. οὐ μὲν ἀπύργωτον ἐδύναντο ναίειν Θήβην, λ, 263. τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, assequi, π, 357. εἴπως σὺ δύναιο, δ, 388. et 644, δύναιτό γε καὶ τὸ τελέσαι; *solte er denn auch wohl vermögen, das gut auszuführen, (would he be also able to accomplish his good intention?)* αἲ γὰρ δυναίμην, ι, 523. οὔτι δυνήσεται ἀντία πάντων, nihil valebit contra omnes, α, 78. ῥῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι, β, 191. οὐ θέλξαι σε δυνήσεται, κ, 291. εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθα, π, 238. τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι, φ, 403. οὐ δυνήσατο, non valebat, ρ, 303, de cane sene. πατρὸς μέγα δυναμένοιο, α, 276. ἀνδρὸς μέγα, λ, 413. possis hoc verbum etiam sic concipere formatum, a δύνω, δυνάω, δύνημι, δύναμαι.

δύναμις, εως. ἡ. (Δύω) vis, valor, *vermögen, macht, (power, might.)* potentia. ὅση δύναμίς γε πάρεστι, quantum fieri potest, Θ, 294. N, 786. et 787, πὰρ (παρὰ, præter, super) δύναμιν δ' οὐκ ἔστι (non licet) καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν. εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, X, 20, siquidem mihi robur adesset. δυνάμει ἄριστος, Ψ, 891, ut ergo notet et, τὴν ἰσχὺν, τὴν ῥώμην. εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, β, 62. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, γ, 205. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν, κ, 69, i. e. δύνασθε γάρ. γνοίης οἵη ἐμὴ δύναμις, υ, 237. φ, 202. ὅση δύναμίς γε πάρεστι, ψ, 128. δύναμις ἀμφιλαφὴς, pro ἀμφιλαβὴς, *ein vermögen, fäuste voll zu nehmen, göpschen voll, (power of taking as if by handfuls.)*

δύνω, (Δύω) subeo, intro, id. quod δύω, inserto ν. σὺ δὲ ἄμβροτα τεύχεα δύνεις ἀνδρὸς ἀριστῆος, P, 202, induis arma immortalia. et 392, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ, subit adeps in corium bubulum, unctum adipe, *das fett ziehet ein, (the fat soaks in.)* δύνοντες εἰς δέρτρον, immergentes se in abdomen, λ, 578. Ἀθήνη δῦν' (pro ἔδυνε) Ἄϊδος κυνέην, induebat capiti galeam Orci, E, 845. i. e. astute agebat heros. χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ, Θ, 43, ipse Jupiter induebat corpori suo aurum, i. e. aër plenus fiebat nubibus fulgurantibus aut saltem rutilis. sic et N, 25. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε, Λ, 19. ἐσθλὰ μὲν (τεύχεα) ἐσθλὸς ἔδυνε, Ξ, 382. δῦνε δὲ πόντον, subiit mare, Neptunus, O, 219. ἄμβροτα τεύχεα ἔδυνε, induebat divina arma, P, 194. ἦτορ δῦν' ἄχος, dolor intravit in cor ejus, T, 367, coll. 368, ὁ δὲ δύσετο τεύχεα, ubi est apta oppositio: ἄχος δύεται ἦτορ, αὐτὸς δύεται ὅπλα. et 371, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε. δῦνε δὲ δόμον, intrabat domum, η, 81. θεὰ δῦνε σπέος, subiit speluncam, ν, 366. χιτῶνα περὶ χροΐ δῦνεν, ο, 61. ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο, Λ, 268, 272, quod etymologice positum: nam ὀδύναι dicuntur διὰ τὸ εἰς βάθος δύνειν, quia alte penetrant in sensum. ἔντεα ἔδυνεν, Γ, 339. et 332, θώρηκα.

δύο, (Ἕω) duo, *zwey, (two.)* ponitur attice et communiter ut indeclinabile: ob metrum scribitur δύω. Attici tamen id δύω habent ut duale, cujus gen. et dat. fit δυοῖν, nonnunquam et δυεῖν. Ἴωνες vero habent pluralem genitivum, δυῶν, dat. δυσὶ, quem οἱ Αἰολεῖς faciunt δύεσι. poëta constanter habet δύο et δύω, indeclinabiliter. cæterum vox est conflata ex δὲ, quatenus notat et, et ἴον, unum; ut notetur unum et iterum unum; mutato ε in υ. δύο παῖδε, B, 731, patris Æsculapii. δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε, duo viros juxta se invicem firmiter stantes, E, 572, nam probi et fortes adsistunt sibi in periculis, καὶ, πρὸς δύο οὐδὲ Ἡρακλῆς, adversus duos ne Hercules quidem, sc. audet quid. sic et h. l. Æneas. et 608, δύο φῶτε κατέκτανεν: ubi non dicit ἄνδρε, ne quis ἀνδρείους μόνους νοήσῃ, quasi tantum fuerint fortes; ἀγαθοὶ γὰρ καὶ δύο ἐόντε, etsi duo tantum erant, M, 171. sic et N, 236, nam bonum incipit a duobus: unus solus miser est. ἔχων δύο δοῦρε, habens duas hastas, in utraque manu unam, Φ, 145. σύν τε δύο ἐρχομένω, si duo una eunt, K, 224. δύο δ' ἄνδρες, N, 499, duo heroës. τὼ δ' δύο Αἰνείᾳ δῶκεν, sc. ἵππω, E, 272, illos duos. δύο ἀνέρε, Π, 218, et δύο sæpe apocopatur in δύ'. δύο φῶτε, ἀνέρε κυδαλίμω, P, 377. δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον, litigabant, Σ, 498. et 507, δύο χρυσοῖο τάλαντα. et 523, δύο σκοποί. et 579, λέοντε δύο. δύο δ' ἀνέρες συνίτην, Y, 158. et 271, πτυχὰς, τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο. et 286, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν. δύο παῖδε οὐ δύναμαι

ἀΐσσω, Χ, 46. et 210, δύο κῆρε θανάτοιο, duo fata mortis, ad explorandum, quodnam prius sit tempore. δύο κύνας, Ψ, 174, ἐνέβαλλε πυρῇ. et 269, χρυσοῖο τάλαντα. et 329, λᾶε λευκὼ, duos lapides albos. et 614, τάλαντα. δύο τρίποδας, Ω, 233. et 474, δύ' οἴω. duo soli. et 580, φάρεα. δύ' Αἴαντε, Σ, 157. δύο δοῦρε, α, 256. ἀμφίπολοι δύο. α, 331. δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα, duo ex tribus filiis superstitibus, β, 22. δύο οἴους, γ, 424. πὰρ δὲ δύ' ἀμφίπολοι, ζ, 18. βοῦς, θ, 60. τω δὲ δύ' ἀΐξαντε, κ, 117. et 142, δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας. ἔτικτεν δύω παῖδε, λ, 261, 306. οὐδὲ δύ' οἴους, μ, 154. et 228, δύο δοῦρε ἐν χερσὶν ἑλών. δύο προβλῆτες ἀκταὶ, ν, 97. ἔνθεν ἑλὼν δύ' ἔνεικε, attulit, ξ, 74. et 94, οὐχ ἓν οὐδὲ δύ' οἴω. ἢ δύ' ἡμιόνους, ο, 85. δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε νῶϊν οἴοισι, π, 295. δύω κοσμήτορε λαῶν, duos imperatores, Α, 16. et ab hoc δύω est δώδεκα, per syncopen δώδεκα. δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν, Δ, 393, Θεσσαλοῦ υἷε δύω, Β, 679. et 822, Ἀντήνορος. Πρίαμου, Μ, 95. et 99, Ἀντήνορος. δοῦρε δύω, Γ, 18. Δ, 43. λίοντε, Κ, 297. et 360, κύνε. θῆρε, Ο, 324. δύω κήρυκας, Γ, 116. ἵππους, Κ, 305. δύω καὶ εἴκοσι, Β, 748. sic δύω καὶ πεντήκοντα, θ, 35, 48. π. 247. ut minor numerus præcedat. δυω συβώτας, Α, 634. τελαμῶνε, Ξ, 404. μνηστῆρες. Π, 759. δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα, Ρ, 753, s. δύω πόλιες, Σ, 490. et 509, στρατοί. et 525, νομῆες, duo pastores. τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην, claudicantes, Τ, 47. δύω διὰ πτύχας, *durch zwey lagen über einander, (through two folds,)* Τ, 269. τῆς δὲ δύω γενόμεσθα, Φ, 89. δύω μὲν ἐπιπέτην, Χ, 450. ἄνδρε, Ψ, 659, 802. δύω θεράποντες ἕποντο, Ω, 573. ἔνθα δύω νύκτας δύο τ' ἤματα, ε, 388. ι, 74. et 89, ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ', et sic semper solitus est mittere. e. c. κ, 102. δύω κύνες, β, 11. δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας, ι, 484. δυω κρῆναι, duo fontes, η, 129. τοκῆε δύω. duo parentes, θ, 312. σὺν δὲ δύω μάρψας, pro συμμάρψας. comprehendens, ι, 289, 311, 344. ξύνεσις τε δυω ποταμῶν, κ. 515. σκόπελοι, μ, 73. θύραι, ν, 109. πόλιες, duæ urbes, ο, 411. ἄνδρε δυω πολλοῖσι μάχεσθαι, π, 244. et 245, δύ' οἴω. νομῆες, ρ, 214. υ, 175. ἄρτους, σ, 119. et 296, ἕρματα, inaures duos. Attici scribunt σύνδυο, *zwey zugleich, (two at once.)* per unam vocem: sed Κ, 224, interpositum est τε: et hæc duo verba, σύν τε δύο, ponuntur a priscis proverbialiter. sic iidem Attici scribunt σύντρεις, simul tres. pro δυοῖν Attici sæpe dicunt δυεῖν. sic Eurip. Electra 95, δυοῖν ἁμίλλαιν, duorum certaminum. et 536, δυοῖν ἀδελφοῖν, duorum fratrum. coll. 537, 649. nam est hæc forma generis communis.

δυσαὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἄω) est vel, ὁ δύσπνοος, adverse aut incommode spirans, *ein wiedriger oder unangenehmer wind, (a contrary or disagreeable wind:)* vel nonnunquam et, ὁ ἀπὸ δύσεως πνέων, ab occidente spirans, *ein westwind, (a west wind.)* καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο, quando æstus ingruit ex vento ingrate spirante, Ε, 865. Ζεφύροιο δυσαέος ἔνδον, in domo Zephyri ab occidente æstivo spirantis, Ψ, 200. ἢ νότου, ἢ Ζεφύροιο δυσαέος, μ, 289, ubi epitheton ad utrumque pertinet, et notat, graviter et periculose flantis. ἀνέμων δυσαήων (ionice pro δυσαέων) μέγα κῦμα, ν, 99. σὺν δ' εὖρός τε νότος τε πέσε Ζέφυρός τε δυσαὴς, ε, 295. ubi magnam adversam tempestatem notat. *stürmisch, (tempestuous.)* oppositum est εὐαής.

δυσάμμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) infortunatus, δυσδαίμων καὶ δυστυχής. δύσμορος. et duæ inseparabiles, δὺς, et α privativum, concurrunt; duplicatio vero τοῦ μ est Æolica. καὶ σὺ δυσάμμορος, Χ, 428. et 485, ὢν ἐτέχομεν σύ τε ἐγώ τε δυσάμμοροι. sic et Ω, 727.

* δυσαριστοτόκεια, ας. ἡ. (Τίκω) quæ malo fato optimum parit vel peperit, ἡ ἐπὶ κακῷ τετοκυῖα τὸν ἄριστον, et est vox decomposita, quales raro apud poëtas σπουδαιοτέρους (severiores, graviores) reperiuntur. Comici pleni sunt talium. dicitur et ἡ δυσαριστοτόκος, ου, sicut ἡ πρωτοτόκος et πρωτοτόκεια. ὤμοι ἐγὼ δειλὴ. ὤμοι δυσαριστοτόκεια, inquit Thetis, mater Achillis, Σ, 54.

δύσζηλος, ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) æmulatione mala utens. ira facile effervescens. invidus, male interpretans factum. δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλα ἀνθρώπων, η, 307, nos homines sumus in terra facile mali rerum interpretes, in deterius accipientes quod male factum non est. nam ζῆλος tueri vult τὸ καλὸν, sæpe autem id fit vitioso modo, ut contendamus præter rationem. notat ergo in specie, hominem qui pulcra et apta sectatur nimis et male.

δυσηλεγὴς, έος. ὁ ἡ. (Λέγω) male cubare faciens, οὗ τὸ λέγεσθαι (i. e. κοιμᾶσθαι) οὐ γλυκύ. a δὺς, male, et λέγω, cubare facio, interserto η euphonico. δυσηλεγέος πολέμοιο, Υ, 154, quod non gratas dat cubationes, in pulvere et inter alios occisos. θάνατον δυσηλεγέα, χ, 325, τὸν δυσκοίμητον.

δυσηχὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἴω) ingratum sonum edens. δυσηχὴς πόλεμος, pugna, ingratum sonum et clamorem habens, Β, 686. Η, 376, 395. Λ, 524, 589. Ν, 535. Σ, 307. οὐ γὰρ ὁ τῆς μάχης ἦχος ἡδύς: hoc enim vult particula δὺς, ut notet τὸ οὐ γλυκύ. sic θάνατος dicitur δυσηλεγής. nam τὸ θανατικῶς λέγεσθαι, i. e. κοιμᾶσθαι, οὐ γλυκύ. δυσηχὴς θάνατος, Π, 442. Σ, 464. Χ, 180. notat mortem in prœlio, quia in prœliis atrociter clamabatur, et ictus ipsi ferientium ingratum sonant. præterea morientes ipsi in prœlio ingratum sonum edunt, gemitu aut clamore. potest et dici ὁ ἡ δύσηχος: sicut ἀπειρής et ἄπειρος dicitur. sic et ὁ ἡ εὔηχος et εὐηχής.

δυσθαλπὴς, έος. ὁ ἡ. (Θάλπω) non facile calefaciens, male fovens. frigidus χειμῶνος δυσθαλπέος, Ρ, 549, tempestatis frigidæ, ψυχροῦ, ἐν ᾧ δυσχερὲς θάλπεσθαι.

δυσκέλαδος, ου. ὁ ἡ. (Κέλω) ingrate clamans, φόβος (fuga in prœlio) δυσκέλαδος, Π, 357, apte,

διὰ τὸ τῶν φευγόντων θορυβητικόν. nam est et *ἀγαθός τις κέλαδος*, e. c. *μελπόντων, νικώντων, κυνηγετούντων*, etc.

δυσκηδής, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) male procurans. et passive, male procuratus. it. sollicitus, plenus laborum et curarum ærumnosarum. *ἐν ποταμῷ* (ad fluvium, *am flusse*) *(at the river) δυσκηδέα νύκτα φυλάξω*, ι, 466, i. e. *τὴν δυσφύλακτον καὶ δυσφρόντιδα*, in opp. *τῆς ἀναπαυσίμου νυκτός.*

δυσκλεής, έος. ὁ ἡ. (Κέλω) mala fama notus. *κελεύει με δυσκλέα* (pro *δυσκλεέα*) *Ἄργος ἱκέσθαι*, B, 115. I, 22, me male celebrem. Attica contractio fit in *δυσκλεᾶ*: sed syncope est Ionica.

δυσμενέω, (Νέω) sum hostis, vires et destinationem earum contra aliquem dirigo. *εἰ μή που τι πατὴρ ἐμὸς δυσμενέων κακὰ ἔρεξεν Ἀχαιούς*, β, 72. et 73, *κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες.* sic, *μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες*, υ, 314. recentiores dicunt *δυσμεναίνω.* est et verbum *εὐμενέω*, unde est *ὁ εὐμενέτης, ου.*

δυσμενής, έος. ὁ ἡ. (Νέω) viribus male et ad incommodum alterius agens, malum propositum firmum contra nos fovens; cujus fortitudo tristis nobis est. *δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται*, hostes prope adsident nobis, K, 100. *οἵ σοι, δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, ἐγγὺς ἔασιν*, Ω, 365, qui tibi, hostes et infensi, prope sunt. sic hæc duo nomina junguntur, ξ, 85, coll. 88, ex quo apparet, debere esse *δυσμενέεσσι*: sed imitatur iratum, qui facile oblivisci solet quid præcesserit ad constructionem recte ordinandam. *δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπὶ αὐτῷ μηχανῶνται*, multi hostes contra eum insidias struunt, δ, 822. *δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσὶ ἐν οἴκῳ*, π, 121, de procis. *σὲ ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον* pro *ἔλαβον*, navibus advenientes ceperunt te, ο, 386. *ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν*, ire in castra hostium, K, 221. *δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν*, sub manibus hostium mortui sunt, T, 62. *οἴκαδε ἱκέσθαι ἄψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν*, Ω, 288. *ἐν ὁμίλῳ ἀνδρῶν*, in acie hostium, Θ, 217. *κατέδυ πόλιν*, intravit urbem hostium, δ, 246. et 319, *πλεῖος δόμος*, domus plena est hostium. *δυσμενέσιν χάρμα*, Γ, 51, inimicis gaudium. *μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν*, K, 193. *οἵ κεν πέσοιεν ὑπὸ ἀνδράσι*, Z, 453. *μήπως ἀνδράσι ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε*, E, 488. *οὐ δύναμαι μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσιν*, non possum ire et pugnare in hostes, Π, 521. *ἀνδράσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο*, i. e. pugnarunt cum hostibus, P, 158. *πανημέριος πολεμίζει*, cum hostibus per diem integrum pugnat, T, 168. et 232, *μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεὶ*, pugnemus in hostes indesinenter. *τότε δὲ αὐτὸν Ζεὺς δῶκε δυσμενέεσσιν ἀεικίσασθαι*, tradidit eum hostibus indignis modis tractandum, X, 403. *εἴτε ἐπὶ ἠπείρου* (sive in terra) *ἐδάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσι*, ab hostibus occisus est, γ, 90. *πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσι*, multi dolores inde exsistunt inimicis, ζ, 184, *φθονεροὶ γὰρ ἀλγοῦσιν ἐπὶ τοῖς ἑτέρων ἀγαθοῖς.* et 200, *μήπου τινὰ δυσμενέων φάσθε εἶναι*, num forte aliquem hostium putatis esse eum, O ancillæ? *κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων*, ξ, 218. et 221, *ἔλεσκον* (occidebam) *ἀνδρῶν δυσμενέων ὅστε μοι εἴξειε πόδεσσιν*, qui non tam celeriter currebat ac ego. *ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν*, de cæde hostium, π, 234, ubi est dativus incommodi. *κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι*, sc. *νῆες*, ρ, 289, ubi notantur non solum *οἱ πολεμούμενοι* (belligerantes) sed et *οἱ πειραταί. οἷος σοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι*, χ, 234, qualis tibi, sc. adsim, inter hostes tuos. *ἄνδρας δυσμενέας σκοπιάζειν*, speculari hostes, K, 40. *ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν*, non soleo eminus pugnare in hostes, sed cominus, N, 263. ab significatu illo, quo *μένος* notat consilium aliquod et destinationem virium, est *δυσμενής*, qui mala molitur contra nos, malevolus.

δυσμήτηρ, ερος. ἡ. (Μάω) quæ matris nomini vix respondet, dura mater. *μῆτερ ἐμὴ, δύσμητερ*, ψ, 97, inquit Telemachus iratus, quod Penelope nimis diu dubitet Ulyssem suum agnoscere.

δύσμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) idem qui *αἰνόμορος. ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐλέαιρε, δύσμορον*, X, 60. et 481, *δύσμορος αἰνόμορόν με. ἀμφὶ Ὀδυσῆϊ δυσμόρῳ*, α, 49, i. e. *δυστυχεῖ. γήθησέν τέ μοι ἦτορ δυσμόρῳ*, η, 270, mihique misero lætatum est cor. *Λαέρτῃ*, π, 139. *δύσμορος, ἦτε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ*, υ, 194, infelix, certe similis est figura corporis principali viro. *ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, δύσμορος*, ex quo hinc abiit, infelix, ω, 310. et 289, *ἐμὸν παῖδα, δύσμορον*, inquit Laërtes.

δύσομαι, (Δύω) fit novum verbum ex futuro mediæ formæ verbi ΔΥ΄Ω. cujus imperfectum est *ἐδυσόμην.* Subeo, intro, occido. Sic tamen, ut sæpe aliquid de notione futuri, et conatum proximum, denotet. *δύσετο* (vel duplici Sigma ob metrum, *δύσσετο*, pro *ἐδύσετο*) *δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν*, H, 465, sol in occidendo erat, *die sonne war im untergehen, (the sun was setting.) δύσετο δ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαὶ*, β, 388. γ, 487, 497. λ, 12. ο, 185, 295, 470. *δύσετο δ' ἠέλιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο*, ζ, 321. *δύσετο δ' ἠέλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν*, Θ, 417. *οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος*, α, 24, quanquam hoc participium possit esse futuri, a *δύομαι*: alteri quidem versus solem occidere volentem, alteri versus solem orientem. *δύσετο ὅμιλον*, ingrediebatur medium agmen, Π, 729. *Ἀχαιῶν ἔθνος*, P, 552. *Ἴλιον ἱρὴν*, Φ, 515, ubi plenum est *ἐδύσετο. δώματα*, ρ, 336. *δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ*, N, 241, induebat arma circum corpus. *ἔντεα ἐδύσετο*, O, 120. *δῶρα θεοῦ*, T, 368, arma Vulcania induebat, *ὡπλίσατο, ἐθωρήξατο. εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκὴν*, nisi tu induis robur, quod jam *ἐκδεδύσθαι δοκεῖς*, I, 231. sed et hic locus potest ad futurum verbi *δύομαι* pertinere, ut vere sit: nisi tu indues. imperativus, *δύσεο* (vel *δύσσεο*, ob metrum, ut necesse putant quidam editores; sed necesse non est, cum syllaba *δύ* jam per se sit longa, vel saltem anceps) *τεύ-*

χια θᾶσσον, Π, 129. δύσεο δ' ἀλκὴν, indue robur, Υ, 36. nam ut τὸ ἡσυχάζειν ἐκ μάχης simile fere est τῇ ἀπεκδύσει δυνάμεως: sic rursus armari est quasi ἐνδύεσθαι ῥώμην. δύσεο μνηστῆρας, subi procos, ρ, 276, *gehe unter sie in ihre versammlung, (go among them, into their assembly.)*

δυσπέμφελος, ου. ὁ ἡ. (Ἕπω) transmissu difficilis, in quod et per quod difficilis est transductio. est epitheton maris impetuosi. εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη, sc. ὁ πόντος, Π, 748, i. e. δυσχείμερος, δι' οὗ δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται. hinc et ἡ ναυτιλίη dicitur δυσπέμφελος ab Hesiodo: ab eodem et, homo δυσπέμφελος, *nicht complaisant, (not complaisant.)* scribitur per φ, ut distinguatur ab ὁ πέμπελος, quæ vox notat γεροντικὴν ἡλικίαν, in extrema senecta constitutus et exsequiis suis proximus. alii legunt l. c. δυσπέμφελοι, sc. οἱ πολλοὶ εἰσιν, οἷς τὰ ἤθεα παρατίθεται, i. e. δύσκολοι, δυσμετάπεμπτοι: sed non probatur id antiquis.

δυσπονὴς, έος. ὁ ἡ. (Πνέω) difficilis, molestus. δυσπονέος καμάτοιο, molestæ defatigationis, ε, 493.

δύστηνος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) infelix, ærumnosus. est a δὺς, particula insepar. male, et στενὸς, angustus; ut notet versantem in miseris angustiis. Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος, Χ, 477, inquit Andromache ad maritum occisum absentem. ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετο Ὀδυσσεὺς, ε, 436, *da wäre denn freilich der arme wider sein ihm zugetheiltes schicksal doch umgekommen, (the unhappy man would then have perished in spite of the destiny allotted to him.)* ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδε ἱκάνει, ζ, 206, sed iste aliquis infelix errans huc venit, et hunc oportet curari. σῆμα δέ μοι χεῦαι ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, ἀνδρὸς δυστήνοιο, λ, 76, pro, ἀνδρὶ δυστήνῳ, ad ἐμοί. πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἐλέαιρε, insuper autem et mei infelicis miserere, inquit senex Priamus ad filium, Χ, 59, et articulus ibi magnam vim habet. δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, α, 55, miserum lamentantem detinet. θεὸς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον ἔθηκεν, δ, 182, deus illum infelicem reditu domum privavit. ὥς κέ με τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης, η, 223, ut tandem me infelicem reddatis meæ patriæ. et 248, ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων, at me infelicem ad domum ejus duxit fortuna. οὐ δύναμαί σε προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα, non possum te in infortunio tuo relinquere, ν, 331. τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγε εἰς πόλιν, ρ, 10. et 483, οὐ καλὰ (pro καλῶς) ἔβαλες (jactu percussisti) δύστηνον ἀλήτην, miserum erronem. et 501, ξεῖνός τις δύστηνος. ἣ κεῖνον δύστηνον ἔτρεφεν, quæ illius miseri nutrix fuit, τ, 354. ἀλλ' ἔτι τὸν ὀΐομαι, υ, 224, sed adhuc illum infelicem in animo habeo. ἐκεῖνον σὸν ξεῖνον, illum tuum hospitem infelicem, ω, 288. πῇ δ' αὔτως, δύστηνε, δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος; quorsum tandem sic, miser, per juga vadis solus? κ, 281. ταῦτά σοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω, ista tibi, O miser, efficiam, λ, 80, coll. 76, 77. et 92, τίπτ', ὦ δύστηνε, ἤλυθες, cur tandem venisti huc. δυστήνων δέ τι παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι, infelicium enim sane filii occurrunt meo robori, Ζ, 127. Φ, 151, i. e. δυστυχῶν πατέρων υἱοὶ, quia isti patres mox fiunt orbi filiis. ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγεα ἔχητον; inquit Jupiter ad absentes equos Achillis, Ρ, 445, an ut apud miseros homines ærumnas haberetis ambo? Vide sub ὀϊζυρός.

δυσχείμερος, ου. ὁ ἡ. (Χέω) duram hiemem habens, incommoda tempestate. περὶ Δωδώνην δυσχείμερον, Β, 750. Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου, Π, 234. idem dicitur δύσχειμος et δύσχιμος, ὁ ἡ, frigidus, it. perniciosus. Æschylus Sept. c. Theb. 509, ubi est ὁ δράκων δύσχιμος, frigidus anguis.

δυσώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) mali, infausti nominis et ominis. δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν, Ζ, 255, et loquitur ibi Hecuba irata Græcis et abominans eos, ὡς δῆθεν (jam diu) κακωνύμους, διὰ τὸ δοκεῖν παρηχεῖσθαι αὐτοὺς τῷ ἄχει, quia videntur nomen habere a gemitu. dupliciter enim intelligitur τὸ δυσώνυμον ἢ κακώνυμον, ut sit vel τὸ οὐδ' ὀνομάζεσθαι ἄξιον, vel τὸ δυσοιώνιστον καὶ τῇ προφορᾷ δύσφημον, res mali ominis, quam ne nominamus quidem sine abominatione. sic, μοῖρα δυσώνυμος, i. e. ὁ θάνατος, Μ, 116. ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι (vadit, orta est) δυσώνυμος, abominabilis, τ, 571, et sic vocat diem novarum nuptiarum. sic et ὁ ἡ ἀποφρὰς, ἄδος, quod nominari non debet, δυσφραδής.

δυσωρέω, f. ήσω. (Ὄρω) cum difficultate et molestia custodio; δυσφυλακτέω, κακοπαθέω ἐν τῷ φυλάσσειν, *bewahre mühsam, (keep careful watch.)* ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, Κ, 183, sicut canes molestas vigilias agere solent et somni omnis expertes, circa pecudes in aula, quando audiverunt leonem propinquum: coll. 188, ubi est synonymon, νύκτα φυλασσόμενοι κακὴν, molestam noctem in vigiliis habentes et valde sollicitam. nam δὺς ponitur ἐπὶ κακοῦ.

ΔΥΩ, f. ύσω. subeo, intro, *ich gehe hinein, (I go into.)* it. induo, *ich ziehe an, (I put on.)* et Germanorum, *ziehen, hineinziehen,* e. c. *in eine wohnung, (to go into, for instance, a house,)* utrumque potest innuere. εἰ μέν κε πύλας καὶ τεῖχεα δύω, si portas et murum intravero, Χ, 99, i. e. πόλιν: estque aor. 2. conj. ὄφρα ἔτι μᾶλλον δύῃ ἄχος κραδίην αὐτοῦ, ut magis etiam subiret dolor in cor ejus, σ, 347, ὑπεισέρχηται. sic et υ, 286. et conf. καρδία. δύη τ' ἠέλιος, Λ, 194, 209. et pendet a præcedente εἰσόκε, donec sol subierit aquas occiduas. sic et Ρ, 455. εἰ δέ κε πόλεμον δύῃς, si pugnam inires, Ι, 600. ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρήϊα τεύχεα δύω, Ζ, 340, ubi deest ἵνα vel ἕως, donec induero arma. ἀλλ' ἄγετ', ὄφρα ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω, Η, 193, dum ego induo arma; et sequitur τόφρα. ὄφρα ἂν ἐγὼν Ἀχιλλῆος ἔντεα δύω, Ρ, 186. κλυτὰ τεύχεα, Σ, 192, cujus inclyta arma induerem. σοῦ κάματος γυῖα δέδυκε, delassatio subiit artus tuos, Ε, 811. κρατερὴ δέ ἑ

λύσσα δέδυκεν, I, 239, ingens eum rabies subiit. hinc fit novum quasi verbum δεδύκω, unde est apud Theocr. Id. 1, 102, ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν, jam enim dicis (pro φράζεσαι) omnem solem nobis occidisse, i. e. prorsus me esse deletum. δείελος ὀψὲ δύων, Φ, 232, sol vespertinus sero occidens, *der späte abend, (late in the evening.)* ὀψὲ δύοντα Βοώτην, ε, 272, sero occidentem Booten. *Media* forma quoque active notat. δῦντο (ἐδύοντο) δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ, O, 345, intrarunt urbem necessario. τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα, servi ambo induebant arma, χ, 114. δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, occidam (inquit sol) in Orci regionem, μ, 383. θεῖον δύσονται ἀγῶνα, divinum intrabunt cœtum, i. e. templa, H, 298. ὅτε δὴ ἔμελλε δύσεσθαι πόλιν, cum ingressurus erat urbem, η, 18, i. e. εἰσελθεῖν. ἀμφὶ ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα, circum humeros induebat arma, Γ, 328. χροΐ δ' ἔντεα ἐδύσσατο (duplicato Sigma ob metrum) παμφανόωντα, I, 592. ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν, subiit in densum agmen suorum, Υ, 379. ὑπὸ πόντον ἐδύσατο, sub mare subiit dea maris, δ, 425. et 570, Proteus. αὐτὴ δ' ἂψ ἐς πόντον ἐδύσατο, ε, 352, dea maris. ὑπὸ πόντον, λ, 252, Neptunus. ἀμφὶ ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα, induit arma, ψ, 366. δύσαντο (ἐδύσαντο) χιτῶνας, induerunt tunicas, Ψ, 739. ὄφρα αὐτόματοι θεῖον δυσαίατο ἀγῶνα, ionice pro δύσαιντο, Σ, 376, ut proprio motu inirent divinum conventum. παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν εἰς Αἴαντα, Θ, 271, est imperfectum vel aor. 2. ionice, pro ἔδυεν, subibat, sc. scutum Ajacis. et εἰς ibi paullo honestius positum, quam ὑπὸ quod de puello dicit.

δυώδεκα, (Δέκα) indeclin. duodecim. νῆες, quas Ulysses ad Trojam duxit, B, 637. ὄφρα δυώδεκα ἔπεφνε, K, 488. ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι, Σ, 230, ubi dubium, an duodecim omnino, an duodecim ter, coll. 228, s. prius præstat. ζωοὺς λέξατο κούρους, Φ, 27. νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα, ι, 159. et 204, οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα. πόδες, μ, 89, Scyllæ. μένον ἤματα, τ, 199. Vide δυωκαίδεκα, et δώδεκα.

δυωδεκάβοιος, ον. ὁ ἡ. (Βοῦς) duodecim boum pretio. μέγαν τρίποδα ἐμπυριβήτην, τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί, Ψ, 703, *zwölf ochsen am werthe schätzten sie den, (whom they valued at the price of twelve oxen.)* nam hæc erat æstimationis norma, a bubus dicta; cum antiquis omnis res esset in re pecuaria. hinc sæpe omnes veterum divitiæ a parte aliqua rei pecuariæ nominantur. e. c. bellum Thebanum ortum dicitur propter μῆλα (oves et capras) Œdipi, i. e. propter ἅπαντα πράγματα ejus. et ἄρνειος φόνος est cædes in pecoribus et villis. et ἀλφεσίβοιοι γυναῖκες sunt αἱ πολύπροικοι, a bubus, i. e. præstantiori specie pecorum. quæ denominationes deinde quoque, post inventos nummos sunt retentæ, ut summa aliqua pecuniæ ex bubus æstimaretur.

δυωδεκαδρόμος, vide δωδεκαδρόμος.

δυωδέκατος, η, ον. (Δέκα) duodecimus. δυωδεκάτη γένετο ἠώς, A, 493. δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, Φ, 46, quasi præcessisset, ἡμέρα, cum tamen præcedat, τὰ ἤματα ἕνδεκα. et 81, ἠὼς δέ μοι ἐστὶ ἥδε δυωδεκάτη. ὅτε ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς, Ω, 31. et 413, δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς κειμένῳ. et 667, τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν. πρίν γε δυωδεκάτη γένηται, β, 374. δ, 588.

δυωκαίδεκα, (Δέκα) indeclin. duodecim. Αἴας ἦγεν δυοκαίδεκα νῆας, β, 557, ubi alii legunt τρισκαίδεκα. καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ, Z, 93. ἑτάρους πάντας ἀρίστους, K, 560. σὺν νηυσὶ, Λ, 228. ἵππους πώλους, Υ, 225. μῆλα ἱέρευσεν, Θ, 59. κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκα ἀρίστους, ι, 195. συφεοὺς, ξ, 13. ἐξ Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι μνηστῆρες, π, 251. πιρόναι, σ, 292. πελέκεων, τ, 578. φ, 76. Vide δυώδεκα, et δώδεκα.

δυωκαιεικοσίπηχυς, ὁ ἡ. (Πῆχυς) viginti duos cubitos longus. ξυστὸν δυωκαιεικοσίπηχυ, O, 678, qualis hasta in prœliis navalibus solebat adhiberi: scilicet duplicatæ longitudinis ad terrestre ἔγχος ἑνδεκάπηχυ.

δῶ, (Δέω) est per apocopen pro δῶμα. εἶμι Διὸς ποτὶ (πρὸς) χαλκοβατὲς δῶ, A, 426. κτήματα ἡγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον (εἰς) δῶ, H, 363. Διὸς ποτὶ, Ξ, 173. τίπτε, Θέτι, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ, Σ, 385. πρὸς πατρὸς πυκινὸν δῶ ᾤχετο, T, 355. Διὸς ποτὶ, Φ, 438, 505. ἀλάλημαι ἀνὰ εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ, Ψ, 74. πολλοὶ ἴσαν (adibant) ἀνέρες ἡμέτερον (πρὸς vel εἰς) δῶ, α, 176. κλῦθί μοι, ὃς χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ, β, 262. ἱκανόμεν ἡμέτερον, δ, 139. ἀλώμενος ἵκετο ἐμὸν, Θ, 28. coll. 13. θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς, Θ, 321. πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ, κ, 111, indicavit. sic et ο, 423. ἐς πατέρος δῶ, λ, 500. ἐπεὶ ἵκευ (venisti) ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, inquit rex Alcinous, ν, 4. ὄφρα ἵδῃς πατρὸς καὶ μητέρος ὑψερεφὲς, ο, 431. ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ, ω, 115. nusquam ergo in poëta pluralis sic est per apocopen positus, sed singularis tantum. sic παῦ pro παῦσαι invenitur, ἦλ pro ἦλος, etc.

δώδεκα, (Δέκα) indeclin. duodecim. δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι, Z, 248. ἵππους πηγοὺς, I, 123, 265. δώδεκα χρυσοῖο οἶμοι, Λ, 25. et 691, Νηλέος υἱέες. αὐτοσχεδὸν οὖτα, O, 746. ἀποδειροτομήσω, Σ, 336. ἵππους, T, 244. ἀποδειροτομήσειν, Ψ, 22. et 175, Τρώων υἱέας ἐσθλοὺς, et 181. πέπλους, Ω, 229. et 230, χλαίνας, τάπητας. et 603, παῖδες ὄλοντο, sc. Niobes. δώδεκα δ' ἔμπλησον ἀμφιφορέας, β, 353. βασιλῆες, Θ, 390, apud Phæaces: et hi fortasse ex historia duodecim tribuum Israëliticarum ficti. nam hujus populi res Homero, utpote Ægyptio nobili homini, ignotæ esse non potuere. ταύρους κεκριμένους ἱερεύσομεν, ν, 182. ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, ξ, 100. παῖδες, Æoli, κ, 5. πελέκεας, τ, 574. γυναῖκες, υ, 107, molentes. θήλειαι ἵπποι, φ, 23, quarum ubera sugebant muli. ergo optimi muli ex asino et equa. σάκεα, χ, 144. et 424, δμῳάων δώδεκα πᾶσαι (ex quinquaginta) ἀναιδείης ἐπέβησαν, *in allen nur zwölfe, (only twelve out of*

them all.) χλαίνας, ω, 275. Vide δυωκαίδεκα, et δυώδεκα.

δωδεκαήμερον, ου. τό. (Ῥέω) spatium duodecim dierum. id poscit Priamus ad sepeliendum Hectorem, Ω, 664—670.

δωδέκατος, η, ον. (Δέκω) duodecimus. δωδεκάτῃ δὲ (ἡμέρᾳ) αὖθις ἐλεύσεται, redibit, Α, 425. πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠὼς, Ω, 781, veniret. πρὶν δωδεκάτην τε γενέσθαι, δ, 747. Vide δυωδέκατος.

δῶμα, ατος. τό. (Δέω) est pro δόμημα, extruso μ, et facta contractione. domus. it. conclave, diæta. δῶμα et μέγαρον sunt ædificia ἀστικώτερα plerumque, contra σταθμὸς et κλίσιον sunt ἀγροτικαὶ οἰκήσεις. Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα, sc. ἀπῆλθε, Α, 533. et 222, δώματα εἰς Διός. et 18, θεοὶ Ὀλύμπια δώματα ἔχοντες. et 600, Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα, *im saale, (in the hall,)* ubi dii cœlestes congregati erant. πρὸς δῶμα Διὸς νέοντο, Juno et Minerva, Ε, 907. et 213, ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, si rediens in patriam videro. κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, Τ, 333. sic et η, 225. τ, 526. οἴχωμαι πρὸς δῶμα Ὠκεανοῖο, Ξ, 311. et 335, οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην, inquit Juno quasi pudibunda ad Jovem. ἠδὲ αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, pro νέοιντο, et rursus domum redirent, Σ, 377, de poculis Vulcani ambulantibus. κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι, ad Jovis domum convenire jussit, Υ, 6. et 10, ἐλθόντες δ' ἐς. ubi consessus in domo Jovis describitur. ναῖε δὲ δῶμα ἀφνειὸν βιότοιο, Ξ, 121, s. ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμα Ἀΐδαο ὄψεσθαι, putabam me visurum, Ο, 251. πατρώϊον ἵκετο δῶμα, Φ, 44. ἀμφιπόλοισιν κατὰ δῶμα, Χ, 442. et 478, Πριάμου κατὰ δῶμα, in domo. ἀπέσσυτο δώματος, properabat e domo, Ζ, 390. καλέσατο δώματος ἐκτὸς, Ο, 143. τοῖχον δώματος ὑψηλοῖο, Π, 213. sic et ἀμείβοντες, *die sparren, (the rafters,)* Ψ, 713. δώματα Ἀλεξάνδρου καλὰ, Ζ, 313, s. et 316, οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν ἐν πόλει ἄκρῃ, qui ei fecerunt cubiculum, et habitationem magnam, et aulam ante eam. ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ἔναιον, Β, 854. ἔνθα δέ οἱ (Neptuno) κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεὶ, Ν, 21. κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσι, Ζ, 221. ἐμὲ δεξάμενος ἐν δώμασι Πηλεὺς, Ψ, 89. δώμασιν ἐν Πριαμοῖο, Ω, 803. et 512, στοναχὴ κατὰ δώματα, ubi tabernaculum ingens Achillis ad Trojam sic vocatur, in quo colloquebatur jam cum Priamo solo. ἑκάστῳ δώματα καλὰ τέτυκτο, Λ, 77, cuique deorum in Olympo. τὰ ἃ (sua) πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι, Ο, 58. ὀψόμεναι δώματα πατρὸς, Σ, 141. εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, Ω, 719. κατὰ δῶμα ἑὸν, in domo sua, β, 247. ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα, γ, 368. πρὸς δώματα Μενελάου ἔλων, δ, 2. et 15, δαίνυντο καθ' ὑψερεφὲς μέγα. σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις, ε, 208. et 242, ἔβη πρὸς δῶμα, *gieng nach hause, (went home.)* Ἀλκινόου πρὸς δώματα ἴε κλυτὰ, η, 82. 93. κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ, κ, 10. 13. et 276, Κίρκης ἵξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα. et 398, ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κονάβιζε. et 426, ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης. et 454, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα. νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα, *nun gehe nach hause, (now go home,)* λ, 250. ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο, μ, 21. εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα, ξ, 395. ἔνθα δ' ἔγημε γυναῖκα καὶ ὑψερεφὲς θέτο δῶμα, ο, 241. et 508, τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι; δῶμα κομίζῃ, π, 74. et 78, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα, ubi est pro σταθμῷ positum, pro villa agresti Eumæi. ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας, ρ, 75. et 541, ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κονάβισε, a sternutamento: et notat ibi δῶμα conclave illud magnum, *den saal, (the hall.)* οἷον τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα, σ, 37. et 269, τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα, pro καταλιποῦσα, relinquens. αἵ σοι δῶμα κάτα δρήστειραι, τ, 345. et 410, μητρώϊον ἐς μέγα. et 579, νοσφισαμένη τόδε δῶμα κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο. sic et φ, 77, s. et 104. δῶμα κορήσατε, verrite, υ, 149. et 150, ῥάσατε. et 331, κατὰ δώματα, in domo. et 332, ὑπότροπος ἵκετο δῶμα, redux venisset domum. μνηστῆρες, οἳ τόδε δῶμα ἐχράετε, φ, 68, ubi dicit τὸ περιέχον, et intelligit τὰ περιεχόμενα κτήματα. et 378, τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα, in triclinium illud magnum, *in den saal, (into the hall.)* sic et eodem sensu χ, 307, 360. et 494, εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, triclinium et atrium et aulam sulphure perlustravit ardente. et ψ, 50, ὁ δῶμα θεειοῦται περικαλλὲς, ubi atrium et triclinium illud magnum simul notat. et 146, τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστοναχίζετο ποσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν, saltantium. et 151, οὐδὲ ἔτλη πόσιος οὗ (sui) κουριδίοιο εἴρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές. οὔτις φιλίων (φίλτερος) ἐμὸν ἵκετο δῶμα, ω, 267. δώματος ἐκπέμψῃ, σ, 335. μνηστήρων σκέδασιν διὰ δώματα θείη, α, 116. ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώματα ἕκαστος, β, 258. et 259, μνηστῆρες δ' ἀνὰ δώματα ἴσαν Ὀδυσῆος. et 288, σὺ κὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει. et 298, βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα. ὅστις κε ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται, γ, 355. et 387, ἑὰ πρὸς δώματα καλά. et 388, ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἄνακτος. ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης, δ, 517. et 621, δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν (ibant) θείου βασιλῆος, Ulyssis. et 657, ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός. et 757, δώματα θ' ὑψερεφέα. et 811, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει, ι, 80. et 381, ὅθι οἱ (Neptuno) κλυτὰ δώματα εἰσίν. ut ergo et de têmplo ponatur. δώματα πατρὸς ἐμοῦ, μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, ζ, 299, seqq. quæ domus regia ibi describitur: magis etiam, η, 82, seqq. sic et δ, 72, seqq. Menelai, προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο, θ, 517. καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων, ι, 18. εὗρον δ' ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης, ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, κ, 210, 252. et 554, ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης, ubi ἐν est supra, *oben auf dem hause, (on the top of the house.)* ἑτάρους προΐειν (præmisi) εἰς δώματα Κίρκης, μ, 9. τὰ ἃ δώματα ἵκηται, ξ, 153. ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγα ἔξοχα (adverbialiter) δώματα ναίων, ο, 227. et 238, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα ἠγάγετο πρὸς δώμα-

τα. et 428, μὴ ἀγαγόντες τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματα. et 488, ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀφίκεο, πολλὰ μογήσας, ἠπίου. αἴ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος, ρ, 230. et 264, seqq. ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα καλὰ Ὀδυσῆος, quæ ibi describuntur. et 336, ἐδύσετο. et 402, δμώων, οἱ κατὰ δώματα. et 479, μή σε νέοι διὰ δώματα ἐρύσωσι. τὸν μὲν ἐγὼν πρὸς δώματα ἄγων εὖ ἐξείνισα, τ, 194. et 371, ὅτε τεῦ (τινὸς) κλυτὰ δώματα ἵκοιτο. ὥς με ἀϊστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, υ, 79. et 122. ἄλλαι δμωαὶ κατά. et 159, αἱ δ' αὐτοῦ (ibi) κατὰ δῶμα ἐπισταμένως πονέοντο. et 248, ἐλθόντες δ' ἐς δώματα, ingressi. ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν, φ, 33. ὅθι δώματα ναῖε συβώτης, ω, 149, ubi ergo et catachrestice de villa rustica. et 303, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω. θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει, α, 51, ubi accuratiores legunt δώματα, et ἐν ad ναίει referunt, pro ἐνναίει. et 402, δώμασιν οἷσιν (tuis) ἀνάσσοις.

δῶμι, (Δόω) est idem quod δόω: et *aoristus* 2 hujus formæ frequens est per omnes modos. *indicat.* ἔδων, ως, ω: ομεν, οτε, οσαν. τί σφῶϊ δόμεν, (ionice omisso augmento) Πηλῆϊ; P, 443, cur vos equos dedimus Peleo? δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν, A, 162. et 392, τήν μοι δόσαν, quam mihi dederunt, præmii honorifici loco. οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι, Δ, 320. οὐδὲ θεοῖσι δόσαν ἑκατόμβας, M, 6. ἵππους, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα, Π, 381, 867. sic et τεύχεα, Σ, 84. ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, T, 291, inquit Briseïs, accurate, et ex lege naturæ: nam γυνὴ δίδοται ἀνδρὶ εἰς ὑποταγήν. ἡμιόνους, οὕς ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα, Ω, 278. et 534, καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα, quæ enumerantur in sequentibus. ἔδοσαν δέ μοι οὖρον ἀθάνατοι, δ, 585, ventum secundum, ρ, 148. ἐπεί μοι πολλὰ κήδεα (ærumnas et curas) δόσαν θεοὶ, η, 242. ι, 15. et 93. ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι, præbuerunt illis lotum degustandum. ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα, ν, 135. αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, ξ, 210. et 216, θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη. τὴν μὲν Σάμηνδε ἔδοσαν, eam virginem in illam insulam nuptum elocarunt, ο, 366. ἐμὲ ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν, ρ, 442, dederunt, vel dono vel pretio. et 503, ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τε. καί οἱ πολλὰ δόσαν, sc. δῶρα, τ, 281. καί ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν, υ, 78, has virgines. ἔδομέν σε πυρὶ, ω, 65, comburebamus te mortuum. *aor.* 2. *optativi* δοίην, ης, η, etc. οὐδὲ, εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη, I, 379, dare vellet mihi. εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη. κάρτος ἐμοὶ, P, 562. et 127, νέκυν κυσὶ δοίη. δοίη δὲ κράτος μέγα αὐτῷ, Y, 121. δοῖμεν, dare velimus, per syncopen pro δοίημεν, N, 378. ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν, dent, pro δοίησαν, A, 18. ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν, T, 264. σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν, Ψ, 650. τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα, Ω, 686. δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, β, 54. δῶρον δ' ὅ, τι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω, δ, 600. εἵματα, ζ, 144. οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην, η, 314. εἴ μοι ξείνια δοίη, ι, 229, si mihi dona hospitalia donare velit. ἄλλο ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην, ο, 248, aliud præmium portorium volens sane dederim. τόν κε εἴ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, ρ, 223, ut esset stabuli custos. et 455, οὐδ' ἅλα δοίης. Ζεύς σοι δοίη, ὅ, τι μάλιστα ἐθέλεις, σ, 111. et 360, ποσίν τ' ὑποδήματα δοίην. sic et, Ζεύς σοι δοίη, ξ, 53. et 86, καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δοίη. et 132, εἴ τις σοὶ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη. et 504, δοίη κέν τις χλαῖναν, daret sane. οἶκον δὲ τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, β, 336. π, 386. τοῖσιν θεοὶ ὄλβια (neutrum adverbialiter) δοῖεν ζώειν, η, 148. σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, ζ, 180. σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδα ἱκέσθαι δοῖεν, θ, 411. et 413, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ο, 315. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ σοι ὄλβια δοῖεν, ω, 401. pro δοίην dicitur attice δῴην. αἴκε Ζεὺς δῴη, Z, 527. δῴη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη, H, 81. et 292, δῴη δ' ἑτέροισί γε νίκην. sic et 378, 397. αἴκεν μοὶ δῴη Ζεὺς, Θ, 287. εἰ δέ κεν εὐπλοίην (prosperam navigationem) δῴη Ἐννοσίγαιος, I, 362. εἰ δέ κεν αὖ σοὶ δῴη κῦδος ἀρέσθαι Ζεὺς, Π, 88. et 625, εὖχος ἐμοὶ δῴης. et 725, δῴη δέ σοι εὖχος Ἀπόλλων. λαοῖς δῴη τανύειν βοείην, P, 390, tradat. αἴκεν ἐμοὶ Ζεὺς δῴη καμμονίην, X, 257, dederit victoriam. eadem phrasis est Ψ, 661. ὄφρα νέκυν πυκάσας δῴη οἴκονδε φέρεσθαι, Ω, 581. et 529, ᾧ μὲν καμμίξας δῴη Ζεὺς, ex duobus illis doliis miscens. et 531, ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δῴη, sc. solorum. εἰ δῴης δωτίνην, ι, 268. et 317, δῴη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη. αἴκε Ζεὺς δῴη τόνδε ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν, μ, 216. δῴη κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, σ, 86. δῴη δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων, φ, 338, quia de arcu tendendo sermo est. αἴκε Ζεὺς δῴη Ὀδυσσῆα βλῆσθαι, χ, 253. εἰ δέ κε μὴ δῴησιν, A, 324, ubi est tertia singul. δῴη, cum paragoge. sic et M, 275, αἴ κεν Ζεὺς δῴησιν Ὀλύμπιος. *aor.* 2. *conjunctivi*, ἵνα Δαναοῖς νίκην δῷς, H, 27. des. αἴκε Ζεὺς δῷσι (cum syllaba paragogica pro δῷ, det,) πόλιν ἐξαλαπάξαι, A, 129. et Iota subscriptum omissum in quibusdam exemplaribus, nihil movere tironem debet, quia id Iota non necessario subscribitur. ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, demus ei præmium, Ψ, 537. δῶρα ἀλλήλοις δώομεν, pro δῶμεν, distracto circumflexo per intersertam vocalem, H, 299. et 351, Ἑλένην καὶ κτήματα ἅμα αὐτῇ δώομεν Ἀτρείδαις ἄγειν. ὅσα κεν αὐτοὶ δῶσι, Γ, 66. εἰ δέ κεν ἄστυ θεοὶ δώωσι (distracto circumflexo per novum ω, pro δῶσι) ἀλαπάξαι, I, 136. ἵνα σοὶ δῶ ξείνιον, ι, 356. ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, *dem, (him,)* υ, 296. αἴ κε Ζεὺς δῷσι (pro δῷ) παλίντιτα ἔργα γενέσθαι, α, 379. β, 144, ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν (demus) ξείνιον, hospitale munus, θ, 389. τρίποδα, ν, 13. *imperativus aor.* 2. καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν, A, 338, da iis abducendam eam. τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Γ, 322. et 351, δὸς τίσασθαι. δὸς δέ με ἄνδρα ἑλεῖν, da mihi ut interficiam virum, E, 118. δὸς δέ μοι ἵππους, E, 359. αὐτὸν πρηνέα δὸς πεσεῖν, Z, 307. δὸς νίκην Αἴαντι, Ζεῦ, H, 203. δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἀφικέσθαι, sc. ἡμᾶς, K, 281. et id δὸς in precibus sæpe omittitur attice. conf. εὐχ[illegible] δὸς νῦν μοὶ φιλότητα καὶ ἵμερον, Ξ, 198. δὸς δέ μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι, Π, 40. et 524, δὸς δὲ κράτος. δὸς δ'

ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, Ρ, 646. καί μοι δὸς τὴν χεῖρα, Ψ, 75. δός με ἐς Ἀχιλλῆος (sc. δώματα) φίλον ἐλθεῖν, Ω, 309. δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας, γ, 46. et 60, δὸς δ' ἔτι ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι. et 369, δὸς δέ οἱ ἵππους. δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, ζ, 178. et 327, δός με ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν. δός μοι ἔτι πρόφρων, ι, 355. et 530, δὸς μὴ Ὀδυσσῆα οἴκαδε ἱκέσθαι. δὸς δέ μοι, εἴ ποθί σοι ῥόπαλόν ἐστιν, σκηρίπτεσθαι, ρ, 195. et 345, δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. et 400, δός οἱ ἑλών. et 415, δὸς φίλος, attice pro φίλε. ἀλλ' ἄγε μοὶ δότε νῆα, β, 212. δ, 669. ἀλλὰ δότε, ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε, ζ, 209, 246. ἀλλ' ἄγε μοὶ δότε τόξον, φ, 281. et 336, δότε οἱ τόξον. Θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι ὥσπερ ἐγὼ, Ζ, 476. εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω, Β, 383. καί σοι τεύχεα δότω, Λ, 797. χείρονι φωτὶ δότω, Ξ, 377. λαοῖσι δότω, Σ, 301. *infinitivus aor.* 2. δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοις, Ο, 216. ἄφαρ κέ σοι αὐτίκα δοῦναι βουλοίμην, Ψ, 593. pro quo *ionice* dicitur δόμεν. λίσσοντο δόμεν ἐπικούρους, Δ, 379. παιδὶ δόμεν θάνατον, Ι, 567, filio dare mortem. υἱεῖ ἐμῷ δόμεν ἀσπίδα, Σ, 458. et 508, τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. et *attice* δόμεναι. ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, dare retro, *zurückgeben, (to give back,)* Α, 116: et quidem ἑκουσίως, nam rex decenter loquitur de se. differt enim ἀποδοῦναι, reddere ex debito. et δοῦναι, dare sponte et doni loco. sic Demosthenes: si Philippus nobis ἀποδίδωσι illam urbem, ut nostram, accipiamus: sed si δίδωσι, ὡς χαριζόμενος ἑκουσίως οἰκεῖόν τι, quasi de suo largiens benigne, non accipiamus. οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, Δ, 380. πάντα ἐθέλω δόμεναι, Η, 364, ubi id tamen est pro ἀποδοῦναι, omnia volo reddere, coll. 350, 351. et 362. ubi Paris verbum ἀποδώσω οὐκ regerit. nisi quod tamen ex persona loquentis aliquid spontanei, et quasi largitionem includit τὸ δοῦναι. sic et 391, 393. ἐθέλω δόμεναι ἀπερείσια ἄποινα, Ι, 120. sic et Τ, 138. οὐκ εἴασκε Ἑλένην δόμεναι (pro ἀποδοῦναι) Μενελάῳ, Λ, 125. οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν, Μ, 222, non perfecit portans dare natis suis. αἴ κε ἐθέλῃ θεὸς δόμεναι κράτος, Ν, 743. αἴ κε ἐθέλῃ υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι τεύχεα, Σ, 144. σῶμα δ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, Η, 79, ubi hic infinitivus est pro imperativo δός. sic et eadem verba, Χ, 342. et Ψ, 551, δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, dato ei vel majus præmium. ἀνέρι μητέρα δοῦναι, pro δὸς, α, 292. αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν (δοῦναι, dare, largiri,) ἄλλῳ, ρ, 404. δόμεναι (pro imperativo δὸς) οἴκονδε φέρεσθαι, α, 317. et 316, δῶρον, ὅ, τι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει. πομπὴν ἵνα ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἐννοσίγαιον, ι, 518, ut horter Neptunum, dare tibi reductionem. δεῖπνον ἑταίροισιν δόμεναι, κ, 155. σὲ χρὴ δόμεναι, ρ, 417. et 457, οὔτι μοι ἔτλης σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι. οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι, σ, 16. οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιὸν, φ, 233. et 345, ᾧ κε θέλω δόμεναί τι καὶ ἀρνήσασθαι. et 349, ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα. τόξον μὴ δόμεναι, ω, 173. *particip. aor.* 2. ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες, *indem ihr es mir nehmet da ihr es mir doch gegeben habet, (since ye take it from me, though ye gave it to me,)* Α, 299. χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες, ι, 38. sic et ψ, 341. ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα, ο, 368, dans ipsa.

δωρέω, f. ήσω. (Δόω) dono, *ich beschenke, (I give, present.)* ῥεῖα θεός γε ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἠέ περ οἵδε ἵππους δωρήσαιτο, Κ, 557, donaverit facile, *könnte leicht schenken, (might easily give).*

δωρητὸς, ὴ, όν. (Δόω) donatus, donis captus, *beschenket, der sich beschenken lasset, (one who accepts a gift.)* δωρητοί τε πέλοντο, erant tales qui donis placari poterant et dona accipiebant, Ι, 522, δώροις ὑπήγοντο. alibi potest et esse, dono datus, *geschenket, (presented with gifts.)*

δῶρον, ου. τὸ. (Δόω) donum, munus. *ein geschenk, gabe, (a present, gift.)* sed nomen proprium est ὁ Δῶρος, a quo οἱ Δωριεῖς dicti, Dores, a quibus dialectus Dorica. cæterum τὸ δῶρον in genere est τὸ διδόμενον, sive sit donum, sive merces, sive præmium, sive quo alio nomine datum. ὕπνου δῶρον ἕλοντο, Η, 482. Ι, 709. ubi ὕπνος personificatur, donans aliquid, quietem placidam nimirum. πέπλον Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ, Ζ, 293, obtulit Minervæ oblationem. ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον, Ι, 572, et id in sequentibus describitur, quod fuerit magnus et bonus ager, promissus Meleagro a civibus suis, si auxiliaretur necessario tempore. Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν, dono dederant ei, Ψ, 745. δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ, Κ, 304, *für eine grosse belohnung, (for a great reward,)* præmio magno proposito. et id δῶρον in sequentibus describitur, vocaturque μισθός. καί ποτέ σοι τρὶς τόσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, Α, 213, inquit Thetis ad Achillem: cujus prædictionis veritas apparet ex Ι, 120—135. Τ, 243—249. et data sunt ista eximia dona post dies quindecim iræ. δῶρα ἀποαιρεῖσθαι, Α, 230, dona auferre ab eo: ubi sunt præmia honorifica, γέρατα: vel et, per sortem ex præda cuique data. nam δῶρον est, quod datur quocunque titulo. hinc δωροφάγοι βασιλεῖς Hesiodo dicuntur, Ἔργ. 262, qui datis vivunt, in sensu medio et amphibolico: nam h. l. est in bono fere, at 39, in malo, nam principes justo etiam modo ex collatis publicis vivunt. ἄγουσι δὲ δῶρα Ἄνακτι, Α, 390, i. e. sacrificia, coll. 99, 438, seqq. τά τε δῶρα Ἀφροδίτης, Γ, 54, quæ 55 enumerantur; κόμη, εἶδος. nam venustas formæ est donum Veneris, poëtice loquendo. et 64, μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε (*wirf vor, [reproach]* exprobra) χρυσῆς Ἀφροδίτης, οὔ τοι ἀπόβλητα ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. παρὰ αὐτοῦ ἀγλαὰ δῶρα φέροιο, Δ, 97, ab eo præclara dona ferres: a qua phrasi post compositum verbum δωροφορέω. (δῶρα δὲ, ἄγε) ἀλλήλοις περικλυτὰ δώομεν, Η, 299, inquit Hector ad Ajacem post μονομαχίαν. ex quo apparet humanitas antiqua etiam inter hostes. dabant autem sibi mutua dona εἰς μνήμην τῆς μονομαχίας, καὶ τοῦ ἐπὶ ἴσοις ἀπαλλαγῆναι τοὺς ἥρωας. sed ea dona funesta per accidens fuere am-

bobus. Ajax enim postea incubuit gladio illi: Hector vero eo cingulo ligatus ad currum mortuus, tractusque est. δῶρα ἀνάγουσί σοι, Θ, 203, tibi, Neptuno, sacra dona, et quidem πολλὰ καὶ χαρίεντα, 204. quod præcipua præmia, principibus data, vocata sint δῶρα, quæ et γέρατα, apparet ex I, 333, s. nam δασμὸς fiebat in commune, ubi et principes habebant suam æqualem portionem: sed præterea ante hunc δασμὸν seligebantur principibus δῶρα, γέρατα, præcipua quædam. περικλυτὰ δῶρα ὀνομήνω, *sehr ansenliche geschenke, (very valuable presents,)* I, 121. et 164, δῶρα οὐκ ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ. et 261, σοὶ ἄξια δῶρα δίδωσι. et 263, ὅσα σοὶ ὑπέσχετο δῶρα. et 301, ἀπήχθετό (invisus est) σοι αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα. et 378, ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα. et 511, εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, offerret. et 594, τῷ δ' οὐκ ἔτι δῶρα ἐτέλεσαν πολλά καὶ χαρίεντα. et 675, σὺ δ' ἀναίνεται (repudiat) ἠδὲ σὰ δῶρα. et 695, μυρία δῶρα διδούς. χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα, Λ, 124, unde postea compositum nomen ἡ δωροδοκία. cæterum χρυσὸν, δῶρα, est apposito. δῶρα δέ σοι δώσω, Ξ, 238, seqq. quæ phrasis est etymologica et Attica. deinde auget hæc dona, 267, seqq. et vide ibi, quam vim habeant dona grata: nam δῶρα καὶ θεοὺς πείθει. cæterum δῶρα in plurali innuit τὸ τίμιον τοῦ δώρου: nam Ἡφαιστότευκτος, καὶ χρύσεος, καὶ ἄφθιτος, erat ille θρόνος promissus: quo tamen non tantopere movetur ὁ Ὕπνος, quam promissa sibi Gratia juvencula venusta. ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν, Π, 86, nam non vult manere ἀδώρητος. et 381, οὓς (ἵππους) Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα. sic et 867. πολλὰ περικλυτὰ δῶρα ὀνόμαζον, Σ, 449, multa præclara munera pollicendo recensebant. θεοῦ δῶρα παραφέρουσα, afferens, Τ, 3, et 18, τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα, arma sc. a Vulcano facta et donata. et 140, δῶρα πάντα παρασχεῖν, ubi de donis Agamemnonis, Achilli datis, sermo. sic et 143, 147, (ad quem locum confer ἐθέλω) 172, 194, 278. et 368, δύσετο. οὐ ῥηΐδιά ἐστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ἀνδράσι θνητοῖς δαμῆναι, Υ, 265; 268, χρυσὸς, δῶρα θεοῖο, quod additur ob pretium materiæ; vel et, quia hæc materia jam servat heroëm. et 299, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ δῶρα θεοῖσι δίδωσι, sacrificia nimirum. χρυσὸς, δῶρα θεοῖο, Φ, 165. et 594, θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα, coll. 592. χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο δῶρα, Χ, 341. τὴν (ἵππον) Ἀγαμέμνονι δῶκε δῶρα, Ψ, 297, ubi pluralis excellentiæ causa additus singulari. et hoc dono redemerat Echepolus molestiam militiæ. δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν (φέρειν) τά κε θυμὸν ἰήνῃ, quæ animum oblectent et placent, Ω, 119, 147, 176, 196. et 278, τοὺς (ἡμιόνους) Πριάμῳ Μυσοὶ ἀγλαὰ δῶρα. et 425, ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδόναι ἀθανάτοις. et 434, ὅς με κέλῃ (qui me jubes) σέο δῶρα δέχεσθαι, a te dona capere. et 447, ἐσήγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα ἐπ' ἀπήνης. sic et 458. et 534, καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα ἐκ γενετῆς, ubi notat omnia divina dona homini danda. δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν, I, 113. et 598, ἀλλ' ἐπὶ δώροις ἔρχεο, sed donis tibi propositis vade. et 600, εἰ δέ κε ἄτερ δώρων πόλεμον δύῃς. μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, Κ, 401, magna dona appetebat animus tuus. δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαοὺς, Ρ, 225, stipendiis et commeatu exhaurio populum meum, inquit Hector: et δῶρα ibi sunt tributa, quæ cives reipublicæ et principi pendunt necessario. οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων, Ω, 68, nunquam jucunda omittebat dona, diis danda. et 76, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, donorum a Priamo particeps fiat. et 528, πίθοι δώρων, οἷα δίδωσι Ζεὺς, dolia donorum vel dandorum; nam et mala ibi sunt διδόμενα, ut generalis notio nominis appareat. δῶρον ἔχων, α, 311, et quidem τιμῆεν, μάλα καλὸν, κειμήλιον, οἷα φίλοι ξεῖνοι (activi) ξείνοισι (passivis) διδοῦσι, dare solent. σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἴ κε πόρῃ, si præbeat, β, 186. ὕπνου δῶρον ἕλοντο, π, 481. τ, 427. Διωνύσοιο δὲ δῶρον, ἀμφιφορῆα, ω, 74. ἑαυτὸν ἀρεσάσθω ἐπέεσσι καὶ δώρῳ, θ, 397, sibi gratiam ejus conciliet verbis et dono. et 399, δῶρα οἴσειν, dona apportaturos. et 417, τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν. et 420, περικαλλέα. et 428, ἅ οἱ Φαίηκες ἔνεικαν. et 439, κάλλιμα. et 545, φίλα, ἅ οἱ δίδομεν φιλέοντες. πόρε κάλλιμα, δ, 130. et 589, δώσω δέ σοι ἀγλαά. τοῖα ἐν Ἀλκινόοιο (δόμῳ) θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ, η, 132. ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ, ι, 201. δῶρα παρὰ Αἰόλου, dona ab Æolo, κ, 36. μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε, λ, 338, neque dona sic egenti parce date. et 356, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε. ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδε ἔνεικαν, ν, 12. et 41, φίλα, ἅ μοι θεοὶ ὄλβια ποιήσειαν, fortunent. et 135, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα. et 358, καὶ δῶρα διδώσομεν. εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω, ο, 51, currui imponat meo: et 75. et 206, ἐξαίνυτο κάλλιμα. et 536, πολλά τε δῶρα ἐξ ἐμοῦ. sic et ρ, 164. τ, 310. χρύσεια δῶρα τετυγμένα, π, 185, i. e. ἐσκευασμένα χρυσῷ. et 230, ἔπορον (præbuerunt) δέ μοι ἀγλαά. et 327, ἐς Κλυτίοιο (δόμον) φέρον περικαλλέα. ὥς σοι δῶρα ἀποπέμψω, ἅ σοι Μενέλαος ἔδωκε, ρ, 76. ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι ὅ, τι διδοῖεν, σ, 141. et 190, ἄμβροτα ἐδίδου. et 278, ἀγλαὰ διδοῦσι, proci probi. et 281, τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, attrahebat ad se. et 285, δῶρα μὲν, ὅς κε ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι, δέξασθαι. et 290, δῶρα μὲν οἴσειν, quæ deinde enumerantur. ἀγλαὰ πορόντες, τ, 460. ποτὶ δὲ (insuper et) ἄσπετα δῶρα δίδωσι, υ, 342. δῶρα τά οἱ ξεῖνος δῶκε, φ, 13. καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐῴκει, ω, 272. et 282, δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο (donabas) μυρία ὀπάζων. et 284, σὲ εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος. et 313, ἠδὲ ἀγλαὰ διδώσειν. et 334, ὄφρα ἑλοίμην δῶρα, τὰ δεῦρο μολών μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. δώρων δὲ, ὅσα ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατον ἐστὶν, δ, 613. et 600, δῶρον ὅ, τι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω. γυναίων εἵνεκα δώρων, λ, 520. sic et ο, 247. δώρων δὲ, ὅσα, etc. ο, 113, ut paullo ante ex δ. δῶρόν σοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι, μνῆμα Ἑλένης χειρῶν, ο, 125. et 18, ὁ περιβάλλει ἅπαντας δώροις. aliam significationem vide sub πολύδωρος. Confer etiam Ἄεθλον, ad finem.

δωτίνη, (pro δοτίνη) ης. ἡ. (Δόω) datio, donatio, *eine gabe, (a gift.)* in sensu generali. οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι, I, 155. et 297, σέ. qui eum (te) muneribus honorabunt. et sermo est de principe, qui a subditis capit munera. δοίης δωτίνην, ι, 268, conf. ξεινήϊον. et dubium est, τὸ ξείνιον an ἡ δοτίνη sit amplius quid et præstantius. εἰσόκε πᾶσαν δωτίνην τελέσω, λ, 351, donec omnem donandi rationem perfecero: et sermo est de Ulysse, a rege Phæacum donis variis ornando. ω in antepenultima est ob metrum.

δώτωρ, (pro δότωρ) ορος, ὁ. (Δόω) dator. Ἑρμεία, δῶτορ ἐάων, θ, 335, O Mercuri, dator bonorum.

E.

E. dorice mutatur sæpe in α. e. c. Ἄρταμις pro Ἄρτεμις, ἡ. ἅτερος pro ἕτερος. τράπω pro τρέπω. τράχω pro τρέχω. πιάζω pro πιέζω. αἶκα pro αἴκε, etc. Vide sub ὄφρα.

ἕ, (Ὁ) pronomen trium generum, ut μὶν et νίν: et est enclitica. se, eum; sibi, ei. habet per se vim accusativi: fortasse ab obsoleto nominativo ὕ, is, ille; cujus genitivus est ἕο, dativus ἑΐ, ἑῗ, pro quo usus obtinuit οἷ, accusativus ἕ. dativus ortum habere videtur ab ἑΐ, inserto ο, ἕοι vel ἑοῖ, unde est syncope in οἷ. pluralis esset ἕες, ubi loco spiritus asperi usus præfixit σφ, ut fiant σφέες, contr. σφεῖς, etc. περὶ γάρ ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιὸν, circumabrasit enim illud ferrum, quod attinet folia et corticem, A, 236, et sermo est de sceptro: ubi ἕ est totum, φύλλα τε καὶ φλοιὸς δήλωσιν ἔχει μέρους τοῦ ἐκπίπτοντος ἐν τῷ λεπίζεσθαι. sic. ἔπος ἔφυγέ σε ἕρκος ὀδόντων, ubi σὲ est totus homo, ἕρκος vero pars ejus jam adhibenda. est ergo h. l. pro αὐτό. et 510, ἵνα ὀφέλλωσίν ἑ τιμῇ, ut augeant eum honore, αὐτόν. sic, θωρῆξαί ἑ κέλευε, Ἀχαιοὺς, jube, ut armet Græcos, B, 11, coll. 28. et 197, φιλεῖ δέ ἑ Ζεὺς, i. e. αὐτόν. καί ἑ φύλασσε, Γ, 408, et observa eum submisse. ἀμφί ἑ παπτήνας, circumspiciens circum se, Δ, 497. οὐδέ ἑ φημὶ δηθὰ ἀνσχήσεσθαι βέλος, ubi ἑ pertinet ad infinitivum, toleraturum eum esse diu, E, 103, pro αὐτόν. et 613, ἀλλά ἑ μοῖρα ἦγε, fatum duxit eum. et 625, οἵ ἑ μέγαν, qui eum magnum. et 766, ἕ ὀδύνῃς πελάζειν, eum doloribus adficere. ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει, genua eum celeriter ferunt, Z, 511, coll. 514. nam poëta solet de currentibus aut vadentibus dicere, quod genua eos ferant. quidam priscus criticus scribi jussit ῥίμφαε, ut ε sit paragogicum Atticum pro ῥίμφα, sicut ἠὲ est pro ἤ: sed is non attendit, Homerum nusquam dicere, quod equus ferat pedes, sed quod pedes ferant equum; sicut et naturalis idea, quam poësis accurate imitatur, id postulat. præcedens l. c. nominativus πεποιθὼς neminem movere debet, positus pro, τὸν πεποιθότα: est enim data opera positum a poëta σχῆμα σολοικοφανὲς, quasi oblitus esset constructionis; et hoc schema est maxime poëticum et ἀστεῖον, et quasi decor neglectus. κρατερόν ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, Λ, 249, vehemens luctus eum invasit, ut oculi caligarent aliquamdiu: et ἕ ibi quoque totum notat, sicut supra vidimus. ἀμφί ἑ γιγνώσκων ἑταίρους, circa se, O, 241. ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε, ast mors eum subegit, Σ, 119. et 192, οὐδέ ἑ φημὶ δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, non puto diu eum gavisurum. θνητόν ἑ φασὶ εἶναι, mortalem eum esse aiunt, Φ, 569. νῦν αὐτός ἑ διώκει, nunc is eum insequitur, X, 172. οὐδέ ἑ λήθει, neque eum latet, Ψ, 323. et 705, τίον δέ ἑ τεσσαράβοιον, i. e. αὐτὴν, γυναῖκα, æstimabant eam pretio quatuor boum pinguium. οὐ κακιζόμενον κατέκτα ἕ, non timide agentem occidit eum, Ω, 214. et 532, καί ἑ βούβρωστις ἐλαύνει, eum calamitas agitat. ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρὸς, admonebat eum patris, α, 321. et 434, καί ἑ μάλιστα φιλέεσκε, eumque maxime amabat. Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι, i. e. αὐτὴν, τὴν νῆσον, δ, 355. et 617, πόρεν δέ ἑ φαίδιμος ἥρως, ubi ἕ respicit τὸν κρητῆρα, 615, ut ergo et de re ponatur. sic et ο, 117. ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων, et adduceret eum deus et fortuna bona, ρ, 243. φ, 201, sc. τὸν Ὀδυσσέα. μεταλλῆσαί τι ἀμφὶ πόσει κέλεταί ἑ θυμὸς, percontari aliquid de marito jubet eam (Penelopen) animus, ρ, 554. εἷς ἑ καλεσάμενος, ad se vocans, χ, 436. *Genitivus* naturalis est ἕο, qui attice contrahitur in οὗ. ἕο μέγα ἀμείνονα, se multo meliorem, B, 239. ἕο πολὺ φέρτερος, sum præstantior eo, O, 165, pro αὐτοῦ. non ergo in se est reciprocum pronomen, sed ejusdem usus cum αὐτός. σάκος ἀπὸ ἕο ἔσχετο, a se, Υ, 261. ἥ τε ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι, i. e. ἑαυτῆς, sui meminisse, η, 217. ἐπεὶ ἕο (i. e. αὐτοῦ, ejus) κήδετο λίην, magnam curam habebat, ξ, 461. pro hoc ἕο est ob metrum εἷο. υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια, se deteriorem, Δ, 400. sic pro σοῦ (quod est contractum ex σέο) ponitur σεῖο. pro eodem est ionice et contracte εὗ, sicut et ex σέο fit σεῦ, ex ἐμέο ἐμεῦ, quæ est Ionica crasis. οὔτις εὗ ἀκήδησε, nemo eum neglexit, Ξ, 427, pro αὐτοῦ. εἴπως εὗ πεφίδοιτο, an forte ei parceret, Υ, 463, pro ὅπως αὐτοῦ. pro eodem ἕο est et ἕθεν, ionice. ἐπεὶ οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων, quia non deterior est ea, A, 114, pro αὐτῆς ἕθεν εἵνεκα, sui causa, Γ, 128. K, 27. ψ, 304. πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, i. e. αὐτοῦ, E, 80,

von ihm her, (before him.) μάλα γὰρ ἕθεν Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, I, 683, pro ὑπερέσχεν αὐτοῦ, *hielte die hand über ihn, schützete ihn, (kept his hand over him, protected him.)* ἕθεν ὀτρύνοντος, ei jubenti, O, 199, αὐτοῦ. οἳ ἕθεν ἐξεγένοντο, qui ex eo nati erant, Υ, 305. ἕθεν ἆσσον, propius ad se, τ, 481. nusquam ergo poëta Atticam illam contractionem οὗ adhibuit, sine dubio vitandæ amphiboliæ causa, ut distinguatur hoc pronomen a possessivo illo οὗ, quod vide sub ἑός. fortasse et elegantiæ causa. *Dativus* per syncopen est οἱ. τήν οἱ πόρε Φοῖβος, pro αὐτῷ, A, 72. et 79, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοὶ, et cui parent; ubi est pro ᾧ. et 188, ἦτορ δέ οἱ μερμήριξε, i. e. αὐτῷ, *sein herz, (his heart.)* et 344, ὅπως οἱ, ut sibi; utpote supremo regi, cujus intererat servari exercitum. ὁ δέ οἱ παρελέξατο, pro αὐτῇ, et ille concubuit cum ea, B, 515. et 586, οἱ ἀδελφεὸς, frater qui ei erat, *sein bruder, (his brother.)* ἐπεί οἱ παῖδες, quia ei sunt filii, Γ, 106, pro αὐτῷ. et 195, τεύχεα κεῖταί οἱ ἐπὶ χθονὶ, jacent ei, αὐτῷ. οἱ πατρὶ πόρε Χείρων, Chiron dabat patri ejus, sc. Achillis, Δ, 219, patri, qui ei, Achilli, erat. ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ, ne tamen ei omnino, E, 24, ubi amorem notat. et 298, δείσας, μήπως οἱ, metuens, ne ei, vel sibi; ubi curam et sollicitudinem notat. ἔνθα ἔσαν οἱ, ubi erant ei, αὐτῇ, sc. τῇ Ἑκάβῃ, Z, 289. sic, οἱ ἵπποι, equi qui ei erant, M, 50. et 174, οἱ θυμὸς, pro αὐτοῦ θυμός. et 334, οἱ ἑτάροις, sociis qui ei erant, sociis suis. ἐπέεσσι οἱ, verbis ejus, O, 178. et 183, ἶσόν οἱ, parem ei. ἱδρὼς κατέῤῥεέν οἱ, defluebat ei sudor, Π, 110. οἱ παρὰ πατρὶ, apud patrem, qui ei erat, i. e. suum, P, 324. ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ, circa caput ejus, Σ, 205. οἱ πόσις, maritus ejus, X, 439. οἱ ἵπποι ἔσαν, erant ei, sc. τῷ Ἀντιλόχῳ, Ψ, 577, coll. 578. et 832, εἴ οἱ, si ei, et respicit τὸ τὶς, ἀορίστως, quisquis ille. δώσω οἱ, dabo ei, θ, 403. οἱ ἱστὸν, ei, sc. navi, μ, 422. οἱ ὀδυρομένῃ, ei flenti, ξ, 129, pro αὐτῇ. οἱ φρεσὶν, pectore quod ei erat, τ, 248, et est laus τοῦ Εὐρυβάτου. ὅς οἱ ἔλθοι, ψ, 101, nota desiderii. οἱ τεύξειν, sibi machinaturum esse, χ, 14, coll. 12, τίς. pro eodem est ἑοῖ. ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ, N, 495. ἅμα ἕσπεσθαι ἑοῖ αὐτῷ, δ, 38. pro eodem etiam τοί. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο, eum simul sequebantur, K, 194. *Pluralis genitivus*, σφέων, eorum. ἐξείλετο γὰρ σφέων (quod in scansione valet pro una syllaba) φρένας Ἀθήνη, nimis elatas et celsas fecerat mentes eorum Minerva, i. e. cogitatio ipsorum, Σ, 311. σφέων πολέες, multi eorum, γ, 134. ὄσσε σφέων, oculi eorum, υ, 348. sic, γούνατα, ω, 380. pro σφέων est et σφείων, poëtice. ὦσαν ἀπὸ σφείων, repulerunt a se, Δ, 535. E, 626. N, 148. et 688, ὦσαι. et per contractionem, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν, M, 155, arcentes a se ipsis. σφῶν δ' αὐτῶν κήδεα, T, 302, suas ipsarum sollicitudines. πατέρα σφῶν, ω, 410, patrem ipsorum, *ihren vater, (their father.)* *Dativus* σφίσι, eis. ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ, B, 206, ut iis imperet. μετά σφισιν, inter se, K, 208. et 398, inter vos. ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω, illis, P, 453. σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον, X, 288. ἐνί σφισι, apud se, Ψ, 703, conf. ἐν. ἐπεί σφισιν ὕπνος, β, 398, postquam ipsis. idem per apocopen dicitur σφί. οὐ σφι μεμήλει, non illis curæ fuerat, B, 614, pro αὐτοῖς. ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἦς, X, 435. ἐπεί σφι φίλος, iis carus, Ω, 423. παρετίθει δέ σφι, α, 142. ἀλλά σφι δόσαν, dabant illis, ι, 93. et id deinde apostrophum patitur. αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, loquebatur ad eos, Θ, 4. καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω, Ξ, 304, 205, et illis contentiones nondum diremtas solvam. σφ' ἐπέεσσι προσηύδα, alloquebatur eos, φ, 192, 206. ἵνα σφ' ἀγορὴ, ubi illis forum est, Λ, 806, coll. 807, σφί. ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος ῥέοι, sic illis cerebrum fluat, Γ, 300. et cum adjuncto ν, ὅς σφιν ἀγορήσατο, i. e. αὐτοῖς, A, 73, 253. B, 78. et est syncopatum ex σφίσιν. οὐδέπω ἄρα σφιν ἐπεκραίαινε, nondum autem iis ratum fecit id, Γ, 302. et 454, ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο, æqualiter iis omnibus odio erat. Ζεὺς δέ σφιν, nam Jupiter iis, Δ, 166. et 331, σφὶν λαὸς, exercitus eorum, *ihr heer, (their army.)* et 444, ἔμβαλέ σφιν νεῖκος, injecit iis contentionem. παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ, et apud singulos eorum, E, 195. οὔ σφιν σχεδὸν, non illis prope, K, 422. et 559, τὸν δέ σφιν ἄνακτα, et dominum, qui iis equis erat. οὔ σφιν παρέσαν, non aderant illis, Λ, 75. porro σφὶν, pro αὐτοῖς, Φ, 386. X, 507. β, 284. δ, 569, i. e. ἀθανάτοις. 784. ο, 523. χ, 33. cæterum σφίσι est pro σφέσι. *Accusativus* σφέας, i. e. αὐτούς. ἐννέα δέ σφεας, B, 96, in scansione pro una syllaba legendum. et 704, eos. καί σφεας φωνήσας προσηύδα, alloquebatur eos clara voce, Δ, 284, 337. O, 145. κ, 430. K, 140, coll. 127. 191. ἐλέλιξεν, commovit eos, P, 278. Ψ, 235. οἵ σφεας σινέσκοντο, qui eos infestabant, ζ, 6. σφέας Μοῦσα ἐδίδαξε, eos docuit, θ, 480. σφέας αὐτοὺς, i. e. ἑαυτοὺς, μ, 225. sic et M, 43, 86. κεῖθεν ἀπώσατο, eos inde depulit, ν, 276. καί σφεας ὠΐσθην τοὺς ἔμμεναι, et eos arbitrabar illos esse, π, 475. εἰσαφίκοιτο, quicunque ad eos veniret, ψ, 66. τρέφε, eos nutriebat, ω, 388. et 439, ἐπεὶ σφέας ὕπνος ἀνῆκεν, quando eos somnus remisisset. ἐξενάριξε, eos occidit, E, 151. et 567, sc. τοὺς Ἕλληνας. ἐκ γὰρ σφέας χειρῶν φύγον ἡνία, Λ, 128, i. e. ἡνία ἔφυγον αὐτοὺς ἐκ χειρῶν δηλαδὴ, habenæ fugerunt eos, et quidem ex manibus eorum fugientes. occurrit et contractum σφᾶς, θ, 315, nisi mavis esse syncopatum, ut maneat enclitica: eos. σφῶε, illi duo, vel, illos duos. ponitur tamen sæpe et loco pluralis. τίς δ' ἄρ σφῶε θεῶν ξυνέηκε, quisnam igitur deus hos duos commisit, A, 8. ἤ τίς σφωε πόρε θεός; K, 546, an deus aliquis eos, sc. hos duos equos, præbuit. ἀλλά σφωε δεσμὸς ἐρύξει, sed eos ambos vinculum tenebit, θ, 317. per apocopen inde fit σφώ. nam quia totum hoc pronomen est encliticum, σφῶε quidem, extra contextum, habet circumflexum in penultima: sed post factam apocopen perit ratio regulæ, utque notetur enclitica, accipit acutum. εἰ μή σφω, nisi eos, αὐτοὺς, P, 531. aliud σφῷ est dualis a σὺ, tu, e. c. O, 146, vos ambos. per syncopen vero ex σφῶε fit σφέ. καὶ

γάρ σφι πάρος ἴδεν, nam eos ante vidit, Α, 111. ὅτις σφ' ἀλίτηται, Τ, 265, quicunque in eos peccaverit; ubi istud σφὶ habet notionem pluralem pro αὐτούς. id σφὶ etiam loco singularis, αὐτὸν, αὐτὴν, sæpe ponitur, e. c. πείσω σφὶ, persuadebo ei, Euripid. Iphig. Taur. 742. ἥ σφι ἐγείνατο, quæ eum peperit, Orest. 29. ἐγώ σφι θάψω, ego eum sepeliam, Phœn. 1651. ὅς σφι νῦν ἀτιμάζει, qui eam nunc spernit, Med. 33. etc. sic et apud Sophoclem, aliosque. σφῶϊν, illis ambobus. καί σφωϊν δὸς ἄγειν, da iis ut abducant, Α, 338. ἥ σφωϊν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν, Λ, 627, i. e. αὐτοῖς, quæ iis apposuit mensam, coll. 637, σφὶ, illis. οὐδέ σφωϊν, i. e. αὐτοῖς, Ο, 155. ἐς σφωϊν, Ψ, 281. πρίν σφωϊν, λ, 318, ante quam illis. εἴ σφωϊν, υ, 327. ἑ etiam duplicatur, ἑὲ, pro αὐτὸν, Ω, 134, se vero irasci. ἑὲ δ' αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, Τ, 171. est ergo pro αὐτὸν αὐτόν.

ἔα, ἐάᾳ, vide sub ἐάω, prope initium.

ἐάγη, attice pro ἤγη, vide sub Ἄγω, frango.

ἔαδε, ἑαδὼς, vide sub ἍΔΩ.

ἑάλη, ἕαλωκα, ἑαλωκὼς, vide sub ἉΛΩ͂ et ἁλόω.

ἐάν, vide sub ἄν.

ἑανὸς, ἡ, όν. (Ἕω) indui dignus, quo quis lætatur indui, ἄξιος ἐνδύσεσθαι, καλὸς ἕσασθαι. ab ἕω induo. est adjectivum: sed sæpe masculinum vel neutrum substantive ponitur, prout subintelligas vel τὸ εἷμα aut ἱμάτιον, vel τὸν πέπλον. et notat tunc subtilem et pulcrum muliebrem vestitum longum, γυναικεῖαν ἐσθῆτα ποδήρη, γυναικεῖον ἔνδυμα, ὃ ἔνδοθέν ἐνδύονται γυναῖκες. χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ λαβοῦσα (αὐτὴν) ἐτίναξε, manu prehendens ejus indumentum delicatum, commovit eam, Γ, 385, ubi sermo est de Venere, excitante Helenam, ut surgeret ex consessu virorum et domum rediret. et νεκτάρεος est idem ac θεῖος, i. e. valde egregius. et 419, βῆ δὲ, κατασχομένη (velata) ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, veste candida splendente: et sermo est de Helena, domum eunte. πέπλον μὲν κατέχευε (dejecit, exuit, *liess sie fallen im ausziehen*) *(threw it off)* ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει ποικίλον, Ε, 734. Θ, 385. ubi vides, esse adjectivum; et sermo est de Minerva, τὸ γυναικεῖον φόρημα exuente, et tunicam patris Jovis induente. cave autem, τὸν ἑανὸν his locis per, τὸν ἑαυτῆς, cum quibusdam interpreteris: nihil enim potest fingi frigidius. ἀμφιέσατο δὲ ἄρα ἀμβρόσιον ἑανὸν, *sie zog den unsterblichen und göttlichen anzug an, (she put on her immortal and godlike robe,)* Ξ, 178, qui 179. ulterius describitur, quod δαίδαλα πολλὰ ei intexta fuerint. et h. l. subintelligitur, τὸν πέπλον. Sermo est de Junone. ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, delicata veste subtili contexerunt eum a capite ad pedes, Σ, 352. et sermo est de corpore mortuo Patrocli. ἀμφὶ δὲ ἄρα ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε, Φ, 507, circum ipsam et in corpore ejus (Dianæ) tremebat divinum peplum, tremente scilicet corpore deæ, præ ira et indignatione, vel et lassitudine. ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, Ψ, 254, subtili peplo contexerunt illud vas cui inerant ossa cremati Patrocli. et his omnibus locis notat vestimentum pulcrum et delicatum, in specie muliebre. Sed Σ, 612, τεῦξε δὲ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο, est epitheton κασσιτέρου, plumbi albi: ubi metaphorice a veste illa splendida ponitur, ut notetur id plumbum indutu dignum tibiis herois; et pertinet ipso sensu ad κνημῖδας ἑανὰς, pulcras et elegantes ocreas. nam dicere, esse ibi ἑανοῦ, ab ἕω mitto, quasi ῥεανοῦ, quia κασσίτερος sit εὔρυτος καὶ ῥαδίως χυτὸς καὶ εὐδιάχυτος; videtur esse interpretamentum non satis poëtici ingenii. Scribitur idem et εἱανὸς, ionice et ob metrum. εἱανοῦ ἁπτομένη, Π, 9, apprehendens vestem longam: et sermo est ibi de puellula currente cum matre, et suscipi se in ulnas flagitante.

ἔαξε, vide sub Ἄγω, frango.

ἔαρ, αρος. τό. (Ἄω) ver, *der frühling, (the spring:)* quod scribitur et τὸ εἶαρ. est ab eodem αἴρω, quia tunc ex terra in aërem exsurgunt plantæ. et ipsum ἦρ, quatenus notat τὸν ὄρθρον, τὴν πρωΐαν, est quasi ver diei, μικροῦ τινὸς ἐνιαυτοῦ: metaphorice τὸ ἔαρ notat omne vernans, abundans, se efferens: hinc pinguedo, juventas, et alia ejusmodi, possunt dici τὸ ἔαρ τούτου ἢ τούτου: imo et sanguis effervescens. ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, Ζ, 148. ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere recens orto, τ, 519.

ἐαρινὸς, vide εἰαρινὸς, et ἠρινός.

ἔασι, ἔασσι, vide sub ἜΩ, aliquanto ab initio.

ἕαται, vide sub Ἕω.

ἐάω, f. άσω. a. 1. εἴασα. (Ἀ) sino, permitto: relinquo: missum facio, *lasse, lasse zu: verlasse, lasse gehen, (I let, permit, leave, let go.)* est ab sono τοῦ α, quo sono indignationem, aut cupiditatem, aut jussum aliquod, indicamus. οὐκ ἐῶ, non sino, Θ, 428, οὐκ εἰῶσι, Β, 132, pro ἐάουσι, contr. ἐῶσι, et ob metrum interserto Iota, non sinunt. sic et Α, 549, οὔτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, i. e. ἐξελέσθαι τὸν πιότατον βοῦν, non sinunt eum, bovem pinguissimum eligere et abripere. eadem verba sunt et, Ρ, 659. aliud εἰῶσι est pro ἐάωσι, in conj. Τ, 139, εἰ αὐτὸν οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι, collatis præcedentibus immediate. οὔ με ἐῶσι, pro ἐάουσι, Ψ, 73, ubi anima Patrocli queritur, quod reliqui mortui non sinant se trans flumen ire, quia corpus sit insepultum. οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης, non permittit Saturnius, Θ, 414, pro ἐάει contr. ἐᾷ, et distracto hoc circumflexo per insertum α. ab hoc ἐάᾳ sæpe ultimum ᾳ abscinditur, ut maneat ἔα, pro ἐάει, τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς, non sinit me tremere (meticulosum esse, fugere) Pallas, Ε, 256. ubi cave legas ἐᾷ, nam metrum reclamat: nisi malis contendere, ἐᾷ in scansione pro unâ longâ syllabâ esse legendum; quod quidem concedi facile possit. aliud ἔα est imperativus pro ἔαε, permitte, omitte, sine. ἀλλ' ἔα, sine ita esse, Α, 276. μηδὲ ἔα (ubi α longum ex contractione τοῦ ἔαε) νῆας ἅλαδ' ἕλκειν, Β, 165. et 346, τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, *lass die umkommen, (let them perish.)*

μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι 'Αχαιοὺς, Θ, 244. ne sic Trojanis sine occidi et vinci Achæos, i. e. a Trojanis. (sic et O, 376.) et 399, μηδ' ἔα ἄντην ἔρχεσθαι, ne sine eas contra venire in occursum. ἔα χόλον, omitte iram, I, 260. O, 472, βιὸν ἔα κεῖσθαι, *lass liegen den bogen, (let the bow lie.)* ἔα ἔναρα, omitte spolia, P, 13. et 16, ἔα με κλέος ἀρέσθαι. μή με ἔα κύνας καταδάψαι, ne me sine canes dilacerare, X, 339. aliud ἔα est imperfectum sine augmento, pro εἴαε, contr. εἴα, et ionice ἔα, sinebat. οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, E, 517, non sinebat enim labor alius. τοὺς μὲν ἔα πόνον ἔχειν, N, 2. ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδὲ ἐνάριζεν, alios Danaos omittebat, nec occidebat, Π, 731. alibi id plene cum suo augmento ponitur. οὔ με εἴας, contr. pro εἴαες, non mihi permittebas, E, 819. οὐδ' εἴα κλαίειν, non permittebat flere, H, 427. θωρήσσεσθαί με, Λ, 717. οὐ γὰρ 'Απόλλων εἴα Πάνθου υἱὸν δαμῆναι, non permittebat eum occidi, O, 522. οὐδὲ πόληος εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, Π, 396, non sinebat cupientes adscendere ad urbem. μήτηρ με οὐκ εἴα πρὶν θωρήσσεσθαι, Σ, 189. et 448, οὐκ εἴων ἐξίναι αὐτοὺς, non sinebant eos egredi. οὐδ' εἴα ἔμεναι βέλεμνα, X, 206, non sinebat mittere tela. ἀποσκίδνασθαι, dispersos abire, Ψ, 4. μάρνασθαι, Ω, 395. pro quo et ionice dicitur ἔασκον, et ob metrum εἴασκον, ες, ε. ἐγώ μιν πολεμίζειν οὐκ εἴασκον, E, 802, non sinebam eum pugnare. τὸν οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι, Υ, 408. οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε στείχειν εἰς πόλεμον, B, 832. Λ, 330. οὐδέ με ἔασκες κλαίειν, non sinebas me flere, sed solatio magno adhibito fletum meum inhibebas, T, 295. τόνδε δ' ἔασκεν ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα, Ω, 17. οὐκ εἴασχ' 'Ελένην δοῦναι Μενελάῳ, Λ, 125, non sinebat, i. e. impediebat alios: per apocopen, et ob sequentem asperum per χ pro κ, pro ἔασκε. οὐ εἰῶ, non passura essem, non consentirem, Δ, 55, pro ἐῶ, præsens conj. τόνδε δ' ἐῶμεν, hunc sinamus, pro ἐάωμεν, B, 236. ἀλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο τυτθὸν, K, 344, s. *wir wollen ihn erst lassen ein wenig vorbey gehen, (we will first suffer him to pass on a little:)* quo loco ἐῶμεν in scansione est dissyllabum, priore ε cum ω quasi contracto. οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι, Y, 139, pro ἐάωσι. ἐᾶν δ' ἔναρα, omittere spolia, O, 347, *sich nicht an beute zu keren: die liegen zu lassen, (care not about booty; let it lie.)* τούσδε δ' ἐᾶν, Π, 96, ubi est infin. pro imperat. illos autem sine. οὐκ ἐάσω, non sinam, non permittam, O, 73. οὐ γὰρ ἐάσω, P, 449, ubi id σεμνύνει (honestat, decorat,) Hectorem, qui ob *Jovis* nutum non potuerit uti fortitudine suâ, qua alias conata effecisset. Sic et Σ, 296. ἢ κεν ἐάσεις, *oder ob du lassen wilst, (or if thou wilt permit,)* Υ, 311. ἐάσομεν αὐτὸν κεῖσθαι, *wollen ihn liegen lassen, (we will leave him lying,)* T, 8. et 65, ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, *das wollen wir geschehen seyn lassen, (we will let that be as it is.)* sic et Π, 60. et Σ, 112. εἰ οὕτω ἐάσομεν, *wenn wir so wollen lassen, (if we permit it thus,)* E, 717. ἀλλ' ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, I, 697. ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, Ω, 523, *wollen die traurigkeit im herzen stille liegen lassen, und sie jezt nicht äussern, (we will allow our sorrows to lie still in our hearts, and not now give vent to them.)* et 71, ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν, clam subripere omittemus sane, *wollen wir fahren lassen, unterlassen, (we will forbear.)* εἰς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν 'Αχαιοῖς, E, 465. quousque sinetis interfici populum vestrum ab Achæis? οὔ μιν θυμὸς ἐάσει, Σ, 282, i. e. οὐ τολμήσει, οὐκ ἂν προθυμηθείη, *die lust wird ihm vergehen, (he will feel no inclination,)* sc. εἰσελθεῖν: οὐ δυνήσεται. τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε (aor. 1.) κεῖσθαι, Θ, 125, 317. οὐ Τρῶας εἴασεν Ἕκτωρ εὕδειν, K, 299. οὐκ ἐμὲ Ζεὺς εἴασε, non permisit mihi, Λ, 279. et 323, τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, illos omiserunt, *liessen von ihnen ab, (let them go.)* ἐπεί σε εἴασεν 'Αχιλλεὺς, Ω, 684, quia Achilles a te abstinuit manus: an non alii te poterunt capere vel interficere? et sine augmento, ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἅρματα, Δ, 226, omisit, *liess pferde und wagen weg, (let horses and cars go,)* ex consilio prudenti imperatorum, ut parem laborem ferre videretur. τοὺς μὲν ἔασε, hos omisit, E, 148, *liess sie liegen, (let them lie.)* et 847, ubi κεῖσθαι additum. Λ, 148, 426. 437, οὐδέ τ' ἔασε, *liese nicht zu, (did not permit,)* non permisit. ἄλλους μὲν ἔασσε, O, 87, ubi Sigma duplex ob metrum non est necessarium, cum α hujus verbi sit anceps. ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασσε, Y, 456. οὐδέ τ' ἔασσεν 'Απόλλων, non permisit, Φ, 596. κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν, X, 398, caput trahi reliquit, *liess den kopf schleppen, (let the head drag.)* ἐπεί με πρῶτον ἔασας, ζῆν, Ω, 557, cum, quod primarium est, me sivisti, sc. vivere, quia pepercisti mihi: *da du mich einmal hast bey leben gelassen, (as thou hast once spared my life.)* versus autem ibi 558 a priscis criticis Græcis non pro genuino, sed ab aliena manu interserto, habetur. nam Priamus a poëta ibi concise loquens inducitur: claudit ergo sermonem suum cum ἔασας: et ἐᾶν τινὰ, est, parcere alicui, si ejus vita est in manu nostra. et 569, μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐάσω, (aor. 1. conj.) ne nec te sinam: quod quoque elliptice et indeterminate dictum: *dass ich nicht etwa auch dich nicht lasse,* sc. *leben, (that I may not suffer thee,* sc. *to live:)* quod gravius expressum omittit, verecundia senis et hospitis regis. εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους ἐάσω, (a. 1. conj.) Φ, 556, permisero. μὴ δή με ἐάσῃς κεῖσθαι, E, 684, ne permitte ut jaceam. οὐκ ἂν δὴ ἐάσαιμεν, ne permittamus, E, 32, (a. 1. opt.) ἀλλά μ' ἐᾶσαι (infin. a. 1.) sed me sinas facere, Δ, 42. αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν, Θ, 243. ἔασόν μιν δαμῆναι, sine eum occidi, Π, 451. ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, Φ, 221, sed age sane etiam omitte, *lass auch einmal nach, ficht nicht immer, (desist a little from fighting,)* cessa, desine. quæ significatio rarius occurrit. με οἶον ἐάσατε ἱκέσθαι, me solum sinite venire, X, 416. et ex *Odyssea:* τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάᾳς, λ, 109, si eos sinis illæsos, pro ἐᾷς. Sic μ, 137. et 282, οὐκ ἐάᾳς. τ, 374. et sine dis-

tractione est, λ, 146, ὅντινα μέν κεν ἐᾷς. αἴκεν ἐᾷ, si sinit ν, 359, et est id pro ἐάῃ, in conj. τὸν ξεῖνον δὲ ἐῶμεν, pro ἐάωμεν, σ, 419. εἴ κ' εἰῶ μιν στῆναι, pro ἐάωμεν, φ, 260. οὐ μέν σε ἐῶσι θεοὶ κλαίειν, pro ἐάουσι, δ, 805. οὐδ' ὣς εἴων, neque sic sinebam, pro εἴαον, λ, 49, 88, 231. π, 362. οὐκ εἴας, pro εἴαες, non sinebas, i. e. prohibebas dudum, τ, 25, *du verbotest ja alleweile, (thou always forbadest.)* οὐκ εἴα, pro εἴαε, η, 41, non sinebat. et 274. σ, 345. τ, 201, 531. υ, 284. et sine augmento: οὐκ ἔα εἰπεῖν, ψ, 77, non sinebat dicere. et 244. Ionica forma imperf. εἴασκεν, χ, 427. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἴων κλαίειν, ι, 468, vetabam eos flere. μνηστήρων μὲν ἔα (imperat. pro ἔαε) βουλήν τε νόον τε ἀφραδίων, β, 281, *lass immer gut seyn, (follow.)* κατάκτανέ με ἢ ἔα, interfice me, aut sine vivere, δ, 744. ἐᾶν, permittere, κ, 536. ἢ ἐάαν, pro ἐᾶν, θ, 509, aut relinquere, *es übrig zu lassen, es unversehret zu lassen, (to leave, to leave untouched.)* ἐάσει, sinet, κ, 291. θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δὲ ἐάσει, ξ, 444, aliud dabit, aliud non dabit, prout volet. κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν, fletum omittemus, δ, 212. τοῦτον μὲν, κ, 443. ὅρκον μεν ἐάσομεν, ξ, 171. juramentum sinemus in suo pretio. et 183, κεῖνον μὲν, omittemus ex sermone nostro. ἔμπης μιν ἐάσομεν, *wollen ihn seyn lassen, und izt nicht von ihm sprechen, (will let him alone, and desist from speaking of him,)* π, 147. οὐκ ἄλλον, σ, 49, non sinemus alium. et in quibusdam horum ἐάσομεν possit esse pro ἐάσωμεν, ob ἰσοδυναμίαν τοῦ ο et ω Ionicam in conjunctivo. οὐκ ἐάσουσιν, non permittent, φ, 233. οὐ ζώειν ἐάσομέν σοι υἱοὺς, χ, 222. τὸ μὲν αὖθι εἴασα, id ibi reliqui, κ, 166. εἴασεν, sivit, υ, 164. et 273. οὐ Ζεὺς εἴασε. et sine augmento, ἔασε, λ, 452. μ, 445. ἔασας, σ, 221. μὲ οἶον ἐάσατε πένθεϊ τείρεσθαι, sinite me solum luctu confici, β, 70. (imperat. a. 1.) sic et η, 215, ἐάσσατε. ἔασον, ψ, 113. ἢ ἐάσειε, num sineret, δ, 118. οὐκ ἐῷμι, pro ἐάοιμι, π, 85, συγχωρείην, sinam. ἢ ἐῷ pro ἐάοι, an sinat, υ, 12, quod et esse potest per apocopen pro ἐώῃ, quia idem optativus formatur et in ῴην, ῃς, ῃ.

ἐάων, τῶν, vide sub 'Εΰς, prope finem.

ἑβδόματος, η, ον. ("Επω) septimus. ἐν τῇ ἑβδομάτῃ ῥινῷ (corio) ἔσχετο, hærebat, Η, 248. ἑβδομάτῃ ἡμέρᾳ, κ, 81. ξ, 252.

ἕβδομος, όμη, ομον, ("Επω) idem. ἕβδομος εἱστήκει μεὶς, Τ, 117, septimus mensis erat. ἐγὼ δέ σοι ἕβδομός εἰμι, sc. υἱὸς, Ω, 399, et σοὶ familiariter abundans additum. ἕβδομον ἦμαρ, μ, 399. ο, 476.

ἐβησόμην, vide βήσομαι.

ἐβήτην, vide sub βῆμι, prope finem.

ἐβιήσατο, vide sub βιάω.

ἔβλητο, vide sub ΒΑ'ΛΛΩ, prope initium, et βλῆμι.

ἐγγείνομαι et ἐγγίγνομαι, (Γάω) innascor in aliquo loco. etiam active, ingenero. μὴ μυῖαι κατὰ ὠτειλὰς εὐλὰς ἐγγείνωνται, Τ, 26, ne muscæ in vulneribus vermes ingenerent, ἐγγεννήσωσιν. ibi ergo active. οἳ 'Ιλίῳ ἐγγεγάασι, Ζ, 493, qui in Ilio nati sunt, ἐγγεγέννηνται, et pertinet ad πᾶσι, ut sit, πᾶσιν 'Ιλιεῦσιν, sed mihi præcipue. sic et Ρ, 145, οἷος σὺν λαοῖσι τοὶ 'Ιλίῳ ἐγγεγάασι. estque præt. med. ab ἐγγάω, ingenero. ἐν δ' αἶγες γεγάασι, ι, 118, sunt capræ in insula. τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν, ν, 233, quæ terra, quis populus, qui homines ibi nati sunt vel versantur.

ἐγγνάμπτω, (Κνάω) applico curvando: incurvo. ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν, Ψ, 731, pro ἐνέγναμψεν, fecit ut curvaret se genu, sc. τοῦ Αἴαντος, quocum luctando certabat Ulysses. et sic ille cadebat, sed simul adversarium secum trahebat.

ἔγγονος, vide ἔγκονος.

ἐγγυαλίζω, f. ίξω. ("Αγω) do quasi in cavam manum, amplectendum et tenendum do aliquid in manus, ἐγχειρίζω. τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν 'Ολύμπιος ἐγγυαλίξαι Ζεὺς, honorem saltem mihi debuerat Jupiter tenendum dare, cum vitam diuturnam non concesserat, Α, 353. ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει, præ manibus dabit, εἰς κοίλην χεῖρα quasi, Β, 436. τότε οἱ (ei) κράτος ἐγγυαλίξω, Λ, 192. et 207. et 752, Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε (ἐνεγυάλιξε) magnam victoriam dedit. ὁτέοισιν (οἵστισιν) κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ, Ο, 491. et 644, τότε "Εκτορι κῦδος ὑπέρτερον (gloriam superiorem, *vorzug, oberhand*) *(superiority.)* ἐγγυάλιξε, concessit, *hat lassen müssen, (was obliged to leave,)* occisus ille bonus. σοὶ νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω, Ρ, 206. et 613, καί κε (et sane) Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξε. Ποσειδῶν αὐτοὺς (ἵππους) ἔπορεν (dedit) ἐμῷ πατρὶ, ὁ δὲ αὖτε ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν, Ψ, 278, ubi πόρειν et ἐγγυαλίζειν est idem. εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα, ὅσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης, donec mihi omnino omnia pater reddat dona sponsalia, quæ ei dedi propter hanc ejus impudentem filiam, θ, 318. ἤλυθε (οὗτος ὁ ξένος) ἐμὸν πρὸς σταθμόν. ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω, sc. νῦν αὐτὸν, tradam et commendabo eum tibi, π, 66, φρασόμεθα ὅ, τι κε κέρδος 'Ολύμπιος ἐγγυαλίξῃ, ψ, 140, consultabimus quicquid commodi deus nobis præ manibus dederit.

ἐγγυάω, f. ήσω. ("Αγω) sponsionem facio. in manus promitto. et ἐγγυάομαι, sponsionem accepto. ὁ διδοὺς ἐγγυᾷ, ἐγγυᾶται δὲ ὁ λαμβάνων. δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι (pro ἐγγυᾶσθαι) θ, 351. υ. δειλός. media forma tamen etiam active notat, spondeo.

'Εγγύη, ης. ἡ. ("Αγω) sponsio, *bürgschaft, (pledge.)* promissio in manum, *angelobung in die hand, (a promise in the hand.)* ab ἐν, et τὸ γύον, manus. etiam ἡ τοῦ γάμου ἀπογραφὴ *(ehestiftung,). (marriage-contract)* dicitur ἐγγύη. δειλαὶ δειλῶν ἐγγύαι, θ, 351, ubi conf. δειλός.

ἐγγύθεν, ("Αγω) adverb. ex propinquo, *aus der nähe, (near at hand.)* ἐγγύθεν ἐλθὼν, prope accedens, Ε, 72, ubi idem est quod ἐγγύς. et 275, τὼ δὲ τάχα ἐγγύθεν ἦλθον, *kamen einander bald in die nähe, (some came near one an-*

other.) Αἴας δ’ ἐγγύθεν ἦλθε, H, 219. ἐγγύθεν ἑσταμένη, K, 508, *da sie sich nahe zu ihm gestellet, (having placed herself near him,)* ἡ ’Αθήνη, i. e. *da er sich besser bedacht hatte, (having considered better of it.)* ἐγγύθεν ἐλθὼν ἔστη πρόσθε, Λ, 396. et 485, ἦλθε. et 722, ἐγγύθεν ’Αρήνης, prope Arenen. ex quo apparet, ἐγγύθεν idem esse quod ἐγγὺς, vel μάλα ἐγγύς. M, 337, ubi pertinet ad præcedens ἑσταότας, ut repetas ἑσταότα, sc. Τεῦκρον. νέον (paullo ante, modo) ἰόντα κλισίηθεν, qui ierat vel venerat ex tentorio. ἐγγύθεν ὁρμηθεὶς, *cominus* impetu facto, N, 562, 574, 647. Ξ, 446. O, 529. et 710, ἐγγύθεν ἱστάμενοι, prope assistentes, non eminus, coll. 709. P, 128. 554, ὁ γάρ οἱ ἐγγύθεν ἦν, prope apud eum erat. et 582, ἐγγύθεν ἱστάμενος. αὐτῷ ἐγγύθεν ἦλθεν ὁ, Σ, 16. et 133, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ, quia cædes ei prope instat; ubi de *tempore* positum hoc adverbium. et 381. ἀλλά σοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, T, 409, dies exitii et mortis tibi est propinquus, Υ, 330. X, 141, 204, 295, ὁ δ’ οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν, non prope eum erat. στρέφει ἐγγύθεν, Ψ, 323, 516, 763. Ω, 360. γ, 36. δ, 630. ἐπεὶ οὔτινες ἐγγύθεν εἰσὶν, quia nulli prope nos sunt, in opp. ad τηλεδαπῶν, ζ, 279, ubi tamen maxime proprie intelligi possit, ex propinquo. ϑ, 62, 261, 471. μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν, ι, 423, instabat, urgebat. νηῦς ἐγγύθεν ὀρνυμένη, navis quæ ex propinquo, in propinquo, agebatur, μ, 183. et 354, in propinquo, ex propinquo: et additur, οὐ γὰρ τῆλε, non procul. η, 205. ο, 163, valde prope ad eos veniens. ρ, 71. ἐγγύθεν εἱστήκει, ω, 445, proxime adstitit.

ἐγγύθι, ("Αγω) adverb. in propinquo, prope. δῶμα ἐγγύθι Πριάμου, Z, 317. ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον, H, 341, fossam prope ad murum, *nahe dran, (near to it.)* ἐγγύθι νηῶν, *in der nähe der schiffe, (near the ships,)* I, 76. ἐγγύθι δ’ ἠὼς, ubi de tempore, K, 251, aurora adventat. et 561. Π, 71. νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι ϑάνατος κακὸς, X, 300, ubi quoque de tempore: et mors personificata cum adverbio loci. ἐγγύθι δὲ στὰς, α, 120, prope assistens, *zu ihm tretend, (advancing to him.)* πατρὸς ἐγγύθι ναίει, η, 29. et 205, σφίσιν ἐγγύθι (alii habent ἐγγύθεν, quod idem est) εἰμέν. γαίης, ν, 156. ω, 357.

’Εγγὺς, ("Αγω) adverb. prope, *nahe, (near.)* est ab ἐν, et τὸ γύον, manus. ergo proprie τὸ ἐν ὑπογύῳ, τὸ πρόχειρον, τὸ ἐν χερσί. ἄγχι est idem. et cum γύον et γυῖον quoque notat totum corpus; hinc ἐγγὺς quasi est, ad corpus, *am leibe, (at the body.)* est adverbium loci; ponitur tamen et de tempore. de *loco* est Γ, 344, ἐγγὺς στήτην, stabant ambo non procul a se. de *tempore* est Ξ, 110, ἐγγὺς ἀνὴρ, i. e. αὐτίκα νῦν εὕρηται ὁ λαλήσων ἀνὴρ, καὶ οὐ δηθὰ (non diu) ζητηθήσεται. porro de *loco* est: Δ, 496. E, 611, στῆ (ἔστη, *er stellete sich,) (he placed himself)* δὲ μάλα ἐγγὺς ἰὼν, valde prope accedens. nam est idem quod σχεδόν. στῆ δὲ μάλα ἐγγὺς ῞Εκτορος, H, 225. ἐγγὺς ἐόντα, Θ, 318. ἐγγὺς ἁλὸς, prope ad mare, I, 153, 201, 295. τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ’ ἐγγὺς, K, 113, *deren schiffe sind am entfernetesten, und nicht gar nahe, (whose ships are the farthest off, and not near at hand.)* et 274, ἐγγὺς ὁδοῖο, *nahe am wege, (near the road.)* οὐ γάρ οἱ (ei) ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν, *waren ihm nicht bey der hand, (were not near,)* Λ, 340. et 346, ἐγγὺς ἐόντα. 429. M, 457. ἐγγὺς ἔτι κλισίης, N, 247. *da er nicht weit mehr zum zelte hatte, (as he was not far from the tent.)* Ξ, 417. πέτρη ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα, O, 619. et 650, ἐγγὺς ἑταίρων. P, 484. Σ, 586. ἐγγὺς ἀνὴρ, Υ, 425. Φ, 285, 533. πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι, X, 153. οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθε ἔσαν, ἀλλὰ μάλ’ ἐγγὺς, *waren nicht viel davon, sondern gar nahe, (were not far distant, but very near,)* Ψ, 378. Ω, 365. ἀλλά που ἤδη ἐγγὺς ἐὼν, β, 165. coll. 164. Κυκλώπων δ’ ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν (prospiciebamus) ἐγγὺς ἐόντων, ι, 166. πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας, κ, 30. ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος, prope viam insidians, ν, 268. ξ, 484, ἐγγὺς ἐόντα, *der nahe an mir lag, (that lay near me.)* et 518, πυρὸς ἐγγὺς, *nahe am feuer, (near the fire.)* ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν, ρ, 205. 301. φ, 215. χ, 163. οἵδε δὴ ἐγγὺς ἔασι, *sie sind da, (they are near,)* ω, 494, coll. 492, τοὺς δὲ σχεδὸν εἴσιδε πάντας, *sahe sie in der nähe, (saw them near at hand,)* et 490, μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες, num jam prope sint venientes. de *tempore* raro, imo vix, occurrit in poëta accuratissimo. possit tamen esse X, 453, ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμου τεκέεσσιν, malum sane prope est liberis Priami. magis tamen κ, 86, ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι, i. e. tempora exeundi in pascua nocturna (ut pascantur boves, qui interdiu ab insectis nimium infestantur) et diurna (ad pascendas oves et capras) statim se excipiunt. vel et τοπικῶς, αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡμεριναὶ νομαὶ (quas κελεύθους vocat, *die triften,) (the pastures,)* ἐγγὺς τῆς πόλεως κεῖνται. vel ἐγγὺς, absolute, et notione temporali; sunt ei ad manus hæ operæ, pastor potest has operas habere si vult, *sie sind ihm zur hand, (he has them at hand.)* nam, de propinquitate occasus et ortus solis æstivi intelligere, vetat situs Italiæ inferioris, ubi noctes æstivæ non nimis sunt breves. conf. κέλευθος.

’Εγείρω, f. ερῶ. ("Αω) excito, dormientem vel jacentem aut languentem, *richte auf, muntre auf, (I raise up, rouse.)* est verbum ab ἀείρω, elevo, ortum, mutatâ primâ vocali, et euphonice interserto γ. notat et, incito, *ich reize an, (I excite.)* generalis notio itidem est, tollo. εἰ καί μιν ’Ολύμπιος αὐτὸς ἐγείρει, etiam si eum Jupiter ipse excitet et fortiter stare faciat, N, 58. ὑπνώοντας ἐγείρει, dormientes excitat, Ω, 344. ἐξ ὕπνου οἰκῆας ἐγείρῃ, e somno domesticos excitet, E, 413: ubi innuit poëta summum amorem conjugalem, ne nocte quidem cessantem a luctu ob amissum conjugem. μή που τὶς καὶ Τρῶας ἐγείρῃσι (pro ἐγείρῃ) ϑεὸς ἄλλος, concitet, erigat animis, K, 511. ὄφρα καὶ

θᾶσσον ἐγείρομεν (ionice pro ἐγείρωμεν, nam Ionibus ο et ω in conjunctivo sæpe sunt indifferentes) ὀξὺν Ἄρηα, B, 440, ut ocius cieamus acrem Martem. sic et, ἐγείρομεν Ἄρηα, Θ, 531, quasi dormierit ante. sic et Σ, 304. ποτὶ δὲ αὖ (insuper etiam) καὶ ἐγείρομεν ἄλλους, excitemus ex somno, K, 108. et 146, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, *dass wir noch einen und den andern aufwecken, (let us waken one or another.)* ad locum T, 237, vide comp. ἐπεγείρω. cæterum et nos, in re certâ, sæpe indicativum ponimus pro conjunctivo. ἔγειρε (pro ἤγειρε, et perinde est, imperf. an aor. 1. esse putes) δὲ φύλοπιν αἰνὴν, E, 496, incitavit. et 517, πόνος ἄλλος, ὃν ἔγειρε Ἀργυρότοξος. sic et, φύλοπιν, Z, 105, ὡς οἷα πρὸ τούτου ἢ κοιμωμένην ἢ καθημένην: nam de his duobus proprie τὸ ἐγείρειν ponitur. sic et Λ, 213. λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, N, 357, erigebat in exercitu, sc. eos qui defecerant animis aut viribus. ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος, O, 242, nam eum excitavit Jovis voluntas. nam ea sola sufficit, si quid efficiendum est. et 603, ubi vide compositum ἐπεγείρω. et 594, ὃς σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, qui eos confirmabat, *sie stärkete, (strengthened them.)* ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη, P, 544, concitabat contentionem. et 552, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον. πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε, Υ, 31. τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν, Ψ, 234, sc. Achillem, qui paululum requieverat dormiens. Sed O, 232, τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, est imperativus, erige et excita ei robur magnum. ἤγειρα δὲ μᾶλλον, E, 208, i. e. ἠρέθισα, παρώξυνα, *habe sie nur desto mehr aufgebracht und aufgemuntert, (I have only excited and encouraged them the more.)* πολίων ἤγειρα ἕκαστον, ex urbibus excivi singulos, P, 222. et 261, μάχην ἤγειραν, pugnam instaurarunt. ἕκαστον ἐγείρειαν, unumquemque excitent, K, 166. καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, ε, 48. ω, 4. de Mercurio ejusque baculo. ἠῶς μὲν ἔγειρε, excitavit eam e somno, ζ, 48. ἐν θυμῷ νύκτα διὰ ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν, ο, 8, vigilare faciebat ipse curas suas de patre: ipse cubabat, sed curas suas quasi stare erectas faciebat. et 44, ὁ αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἔγειρεν. ὅτε δή μιν ἔγειρε Διὸς νόος, ω, 163. ἐγείρομαι, passivum, excitor. τῆς ἐγειρομένων ἀνθρώπων, mane excitatorum ex somno, *der aufstehenden, (of the men awakened from sleep,)* υ, 100. sed plerumque patitur syncopen, extruso ι. ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου, pro ἐγείρετο, B, 41. ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς, H, 434. Ζεὺς, O, 4, evigilabat: dormierat enim. ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαὸς, Ω, 789, nam per noctem excubias egerant circa rogum, et jacuerant humi: ortâ luce surgebant. Ὀδυσσεὺς, ν, 187. ἔγρεο Τυδέος υἱὲ, K, 159, imperativus pro ἐγείρεο, evigila. sic et ο, 46, Νεστορίδη. *stehe auf, (rise.)* et ψ, 5, Πηνελόπεια. ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγροιτο, ut excitaretur e somno, et surgeret, ζ, 113. et 117, ὁ δὲ ἔγρετο. πρίν γ' Ὀδυσῆα ἔγρεσθαι, infin. pro ἐγείρεσθαι, antequam expergisceretur, ν, 124. ἔγωγε ἐγρόμενος, pro ἐγειρόμενος, κ, 50. Germanorum vox, *richten, aufrichten, (to raise, raise up,)* transpositum ἐγείρειν est.

ἔγκατα, ων. τά. (Κῶ) viscera; idem quod τὰ σπλάγχνα. et quia dativus pluralis occurrit ἔγκασι, apparere videtur, singularem concipi debere, τὸ ἔγκας, ατος, non vero τὸ ἔγκατον, ου. quanquam tamen et προσώπασι, per metaplasmum occurrit pro προσώποις. ut ergo forma singularis videatur dubia. cæterum est ab ἔγκειμαι, intus delitesco, *ich liege inwendig, (I lie inwardly,)*. ἐντὸς κεῖμαι. αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει, de leone, qui juvenci cervicem frangit, deinde sanguinem et omnia viscera haurit, Λ, 176, et maxime majora illa viscera, pulmones, cor, hepar, intelliguntur; deinde autem et omnem carnem sub corio latentem simul connotat nomen hoc: sicut et Latinorum viscera, unde est visceratio, i. e. divisio carnium crudarum, populo facta. et 438, οὐκ εἴασεν Ἀθηναίη τὸ ἔγχος μιχθῆναι ἔγκασι φωτὸς, non sivit hastam immisceri visceribus interioribus viri. de leone redit idem locus primum citatus, P, 64. et de duobus leonibus, qui ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον, Σ, 583. et de Cyclope, homines vorante, ὃς οὐκ ἀπέλειπεν (reliquit) ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα, ι, 293. ἐπώπτων (assabant) ἔγκατα πάντα, μ, 363, coll. 364, ubi vides, significari in specie viscera illa majora.

ἐγκαταβάλλω, (Βάλλω) injicio. μέσῳ δ' ἐνικάββαλε ὁμίλῳ, M, 206, pro ἐγκατέβαλε, *liess mitten hineinfallen, (threw into the middle.)*

ἐγκαταπηγνύω, (Πήγω) indefigo. ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν, pro ἐγκατέπηξαν, palos defixerunt in terra ad fossam, H, 441. I, 350. ξίφος κουλεῷ ἐγκατέπηξα, λ, 97, gladium in vaginam detrusi.

ἐγκατατίθημι, (Θέω) intus depono, adpono. τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ, impone sinui tuo, Ξ, 219, *lege ihn dran, (lay him on it.)* et 223, ἐγκάτθετο, pro ἐγκατέθετο. τελαμῶνα ἐῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ, λ, 613, lorum sua elaboravit arte, variis expictum figuris, coll. 609, seqq. ἐποίησεν αὐτόν. et simul hæc vox innuit, non facile factum esse talem ἀορτῆρα, sed spatio aliquo. ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ, ψ, 223, suo indiderat animo. nam ἐν sæpe est, *ad, apud.*

ἔγκειμαι, f. είσομαι. (Κῶ) jaceo in vel inter. ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς, non jacebis in illis vestibus indutus post mortem, X, 513, coll. 510. ἐνεκείμην εἵματι κείνου, jacebam noctu involutus vesti illius, ξ, 501. ἔγκειται κτήματα δόμοις, δ, 127. recentioribus τὸ ἐγκεῖσθαι, est, urgere aliquid, ἐνστατικῶς περί τι ἔχειν.

ἐγκεράω, (Κάρα) infundo. οἶνον ἐγκεράσασα, Θ, 189. οἶνον κρητῆρσι ἐγκερόωντο, pro ἐνεκερῶντο, υ, 253.

ἐγκέφαλος, ου. ὁ. (Κύβω) cerebrum, quod in capite intus est. *das hirn, (the brain.)* recentiores dixere ὁ ἔγκαρος, a τὸ κάρα, caput. αὐτοῖς ἐγκέφαλος ῥέοι ὧδε ὡς ὅδε οἶνος, Γ, 300,

quæ erat imprecatio inter libandum contra eum qui fœdus jam factum violaturus esset. βέλος εἰς ἐγκέφαλον ἔδυ, Θ, 85, in cerebrum penetrabat. ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας πεπάλακτο, Λ, 97. Μ, 185. Υ, 399, turbatum et fœdatum est. νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλου, Π, 347, sub cerebro, i. e. per os et cervicem. ἐγκέφαλος ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, αἱματόεις, Ρ, 297, i. e. ἐκράθη ὁ ἐγκέφαλος αἵματι ἐκρέοντι. ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, ι, 290. et 458, διὰ σπέος. αἵματί τε ἐγκεφάλῳ τε παλάξειν γῆν, ν, 395.

ἐγκίρνημι, (Κάρα) infundo. ἐνεκίρνη οἶνον κισσυβίῳ, infundebat vinum in poculum ligneum, Eumæus, homo rusticus, ξ, 78. π, 52.

ἐγκλάω, et poëtice ἐνικλάω, f. άσω. (Κλάω) infringo, deflecto quid et declino vi. αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν (pro εἴωθεν, præt. m. solet) ἐνικλᾶν ὅ, ττι νοήσω, Θ, 408, 422, semper solet mihi infringere et inflectere consilia mea, ἀεὶ ἔθος αὐτῇ, ἐμποδὼν εἶναι καὶ κατακάμπτειν καὶ ὡς οἷον κατακλᾶν τὰ εἰς ὀρθὸν ἐμοὶ βουλευθέντα. nam hoc verbum h. l. est metaphoricum, a stirpibus rectis et validis, quæ curvando infringuntur, ἐκ φυτῶν ὀρθοτενῶν καὶ στερεῶν. εἰσὶ γὰρ καὶ τῇ ψυχῇ βλαστοὶ εὐγενεῖς. *ich knicke ein, (to snap off.)*

ἐγκλίνω, (Κλάω) incumbere facio, impono. πόνος μάλιστα ἐγκέκλιται, Ζ, 78, labor maxime nititur vobis tanquam columnis, ἐπίκειται, ἀνάκειται, vos maxime eum sustentare debetis, sicut et sustinetis.

ἐγκονέω, f. ήσω. (Κνάω) sedulo ministro ut quasi pulvis oriatur festinante me. et hic significatus est tropicus. sic et διακονέω, et ὁ αὐτοδιάκονος, i. e. ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων ἑαυτῷ καὶ τοῖς αὐτοῦ. τὸ διακόνιον erat εἶδος πλακοῦντος, placentæ species quædam. simplex κονέω est, ἐνεργέω, opus facio: et hinc est et, τὸ ἀκόνιτον, cum α privativo, i. e. φάρμακον, καθ' οὗ οὐκ ἔστιν ἐνεργῆσαί τι, διὰ τὸ ἐκείνου δραστήριον, venenum præsens, contra cujus vim non facile quid adhiberi potest. στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι, sc. αἱ ἀμφίπολοι, η, 340, straverunt lectum dormitorium sedulo ministrantes. sic et ψ, 291. aliis tamen, ionice verso π in κ, videtur esse pro ἐνπονέω: sicut ionice dicitur ὅκως pro ὅπως. Vide sub πονέω, et ἐμπονέω.

ἐγκοσμέω, f. ήσω. (Κόμω) intus ordino et dispono. ἐγκοσμεῖτε, ἑταῖροι, τὰ τεύχεα νηΐ, ο, 218, adornate in navi omnia armamenta et instrumenta.

ἐγκρύπτω, (Κάρα) occulo in. δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε, ε, 488, torrem cinere abscondit, *verbirget einen brand in der asche, (hides a brand in the ashes,)* ut diu permaneat ignitus. hinc ὁ ἐγκρυφίας ἄρτος, panis qui sub fervido cinere coquitur.

ἐγκυκάω, (Χάω) immisceo. ἐνεκύκα αὐτοῖς τυρὸν καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ πραμνείῳ, κ, 234, 235, de Circe, potionem faciente commixtam, similem fere nostro *bischop*. hinc est ἡ κύκησις, commixtio, perturbatio; posita etiam ἐπὶ ταράχου πραγμάτων. inde et τὸ κυρκανᾷν, et ἡ κορκορυγή, a Comico fictæ voces.

ἐγκύρω, f. ύρσω. (Κύρω) incido. ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι, Ν, 145, quum Hector densis Græcorum ordinibus occurreret, densos eos circa se animadverteret, *hinan geriethe, (got into.)*

ἐγρηγορέω, f. ήσω. ("Αω) quod et per aphæresin dicitur γρηγορέω. sit ab ἐγείρω, cujus perf. med. est ἤγορα, per reduplicationem Atticam ἐγήγορα, et interserto ρ, ἐγρήγορα, et ἐγρηγορέω. reperitur et ἐγρηγοράω. sic a πέποιθα fit novum verbum πεποιθέω, unde est ἡ πεποίθησις: sicut ab ἐγρηγορέω est ἡ ἐγρηγόρησις, et per syncopen ἐγρήγορσις. γρηγορέω est recentiorum. notat vigilo, *ich wache, (I watch, am awake.)* κεῖτο ἐγρηγορόων, jacebat vigilans, insomnis, υ, 6. pro ἐγρηγορῶν, quod videtur esse ab ἐγρηγοράων, particip. præs. ab ἐγρηγοράω. ἐγρήγορθαι ἄνωχθι, jube vigilari, Κ, 67, ubi accentus æolice est retractus pro ἐγρηγόρθαι, et est infin. præt. perf. pass. ex ἐγρήγορμαι, per syncopen pro ἐγρηγόρημαι, a perf. act. ἐγρηγόρηκα, sine augmento. et 419, οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, pro ἐγρηγόρασι, præt. med. interserto θ, vigilant. ἐγρήγορθε, vigilate, Σ, 299. Η, 371. est imperat. præt. med. pro ἐγρηγόρετε, per syncopen, et mutato τ, in θ. posset quidem fingi verbum novum ἐγρηγόρημι: sed nihil inde lucri fit.

ἐγρηγορτί, ("Αω) adverb. vigilanter, *wachend, (awake.)* ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες, Κ, 182.

ἐγρήσσω, ("Αω) verbum poëticum, factum per paragogen ex ἔγρω, quod est per syncopen ex ἐγείρω, notatque idem. vigilo, *ich wache, (I watch.)* πάννυχοι ἐγρήσσοντες, per totam noctem pervigilantes, Λ, 550, *die die ganze nacht aufbleiben, (who sat up the whole night.)* sic et Ρ, 660. τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις, υ, 33, cur rursus vigilas? nam opus est quiete ad firmandum corpus ad pugnam. et 53, πάννυχον ἐγρήσσοντα, ubi conf. φυλάσσειν. Vide 'Εγείρω, et sub παννύχιος.

ἔγρω, vide sub iisdem.

ἐγχεία, ας. ἡ. (Χάω) hasta, idem ac ἔγχος. sic a τὸ ἔλεγχος fit ἡ ἐλεγχεία. ἡ δὲ διὰ πρὸ ἤλυθεν ἐγχείη, Η, 261. Μ, 405. Διομήδεος ἐν παλάμαις μαίνεται ἐγχείη, Π, 75. ἐν γαίῃ ἔστη, Υ, 279. Φ, 69. ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο, hastæ peritia ornatus erat, Β, 530. (sic et Ξ, 124, 125.) et 818, μεμαότες ἐγχείῃσι, cupidi hastis pugnare. μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται, Γ, 137, 254. et 345, σείοντε ἐγχείας, quatientes ambo hastas. ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων, Ε, 167. Υ, 319. ἐγχείῃ πειρήσομαι αἴ κε τύχωμι, Ε, 279. et 563, σείων ἐγχείην. ἔφριξε μάχη ἐγχείαις, Ν, 339. et 782, μακρῇς τετυμμένω, vulnerati ambo. τοὺς ἐπέφνομεν ἐγχείαις, Π, 547. ἔβαλλον ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν, Σ, 534. ι, 55. sic, γευσόμεθα ἀλλήλων, Υ, 258. ἐγχείη δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, Φ, 582, hasta contra eum collimabat. οὐτάμενοι χαλκήρεσιν, λ, 40.

ἔγχελυς, υος. ἡ. ("Ελω) Attici faciunt ge-

nitivum et in εως, et nominativum plur. in εις. est factum nomen ab ἐν et χέομαι et ἰλὺς, quasi ἐν ἰλύϊ χεομένη: anguilla, *ein aal, (an eel:)* nam habitat in limo, in eumque infunditur quasi. nam non nascuntur αἱ ἐγχέλεις, ut alii pisces, ἐξ ὀχείας, οὔτε ζῶα τίκτουσιν, οὔτε εἰς ἄῤῥεν καὶ θῆλυ διακρίνονται, ἀλλ᾽ αὐτόματοι ἐν πηλῷ συνίστανται ἔκ τινος ἀποῤῥεούσης αὐτῶν ὑγρότητος: nascuntur in limo, in quem immiserunt aliquam seminis speciem. vide Oppianum. cui artificiosior videbitur indicata etymologia, is simplicius dictam dicere potest ab ἔχειν ἐν ἰλύϊ, habitare in limo, hærere in limo: nam in fundo aquarum solet latere. Proverbium est, λεῖος (lævis) ὥσπερ ἔγχελυς. recentiores dicunt et ὁ ἡ ἔγχελις, εος et εως: unde τὰ ἐγχέλια sunt parvæ anguillæ. sed τὰ ἐγχέλεια sunt μάχη τῶν ἐγχέλεων, pugna anguillarum: affirmant enim veteres, ζῆν τὰς ἐγχέλεις εἰς ἑπτὰ ἔτη καὶ ὀκτὼ, καὶ ἀλληλοφαγεῖν. Bœotii grandes eas sacrificabant diis: apud Ægyptios vero consecrata erat pro numine. vide Athenæum. aliquis, apposita grandi anguilla, jocans dixit, πάρεστιν ἡ τῶν δείπνων Ἑλένη, ἐγὼ οὖν Πάρις ἔσομαι. reperitur et ὁ ἔγχελυς. ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, Φ, 203, ubi contradistinguuntur τοῖς ἰχθύσι. et 353, τείροντο ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, fervente fluvio a nimio æstu. de anguillis Copaicis in Bœotia, locus est festivus apud Aristoph. Acharn. 880, seqq.

ἐγχεσίμωρος, ου. ὁ. (Μείρω) est epitheton bellatoris strenui, occupati circa hastas gerendas: ὁ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένος, i. e. κακοπαθῶν. nam μορέω, f. ήσω, est, fato aliquo adficio, in fatum aliquod conjicio: it. laboro circa aliquam rem, *lasse es mir sauer werden wobey, (take great pains about something.)* et passivum, μορέομαι, fato aliquo occupor, fatali aliqua portione mihi attributa premor, fataliter vexor. nam bellator et sibi et aliis fatali labore gravis est. cæterum ob plures breves syllabas concurrentes, ο producitur in ω. ἐγχεσιμώρους, Β, 692. et 840, Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων, ad hastas a fatis damnatorum. Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι, Η, 134. Μυρμιδόνας, γ, 188, i. e. τοὺς αἰχμητὰς, qui hastis, et comminus, pugnant, non vero eminus.

ἐγχέσπαλος, ου. ὁ. (Πάλλω) qui hastam vibrat et conjicit. est a τὸ ἔγχος, et πάλλω, et Sigma est euphonice insertum, ut in θεσπέσιος, θέσκελος, θέσφατος, etc. ἐγχέσπαλοι ἄνδρες, Β, 131, et sic vocantur gravis armaturæ milites. Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος, Ξ, 449. Ἄρης, Ο, 605.

ἐγχέω et εύω, (Χέω) infundo. ἐν δὲ ὕδωρ ἔχεαν, pro ἐνέχεαν, Σ, 347. sic, χεῦαν, pro ἐνέχευσαν, Θ, 436. ἐν δ᾽ οἶνον ἔχευε ἐν δέπαϊ, pro ἐνέχευσε, γ, 40. υ, 260, *er schenkete wein ein in den becher, (he poured the wine into the cup.)* sic, ἐν ἀσκῷ αἰγείῳ, *er füllete ein, (he filled,)* ζ, 77. ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον δοροῖς, infunde mihi farinas utribus, pro ἔγχευσον, β, 354. et 380, ἐν δέ σοι ἄλφιτα χεῦε, pro ἐνέχευσεν. ὕδωρ ἐνεχεύατο ψυχρὸν, infundebat, τ, 387. οἰνοχόος οἶνον ἐγχείῃ (ionice pro ἐγχέῃ) δεπάεσσιν, ι, 10, infundat.

ἔγχος, εος. τό. (Χάω) hasta, *ein spiess, (a spear.)* et hoc nomen est verum totius hastæ: δόρυ enim, quod omne lignum designat, proprie est hastile ligneum, et αἰχμὴ est cuspis ejus ferrea. ἔγχος ergo duas habet partes, δόρυ καὶ αἰχμὴν, quorum utrumvis tropice pro tota hasta ponitur. nomen ipsum est ab ἔχω, teneo, dirigo, *ich richte, halte gegen, (I direct, hold against;)* directa enim adversus hostem hasta pugnabatur: eademque habebatur manibus etiam extra pugnandi usum. circulus ferreus, qui circumdabat superne τὸ δόρυ ibi ubi commissa ei erat ἡ αἰχμὴ, dicitur a poëta ὁ πόρκης, et omnes istas tres partes vides, Ζ, 319, 320, ἔγχος ἔχε ἐνδεκάπηχυ, πάροιθε δὲ δουρὸς λάμπετο αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης, ubi et etymologia (in ἔχειν) et longitudo hastæ militaris, indicatur: hastam habebat undecim cubitorum, et in summo hastili fulgebat cuspis ferrea, et circa eam circumdatus erat auratus annulus. quidam legunt, ἔχεν δεκάπηχυ: sed cum navale ἔγχος, quo in prœliis navalibus utebantur, fuerit duplo majus, δυοκαιεικοσίπηχυ, i. e. πηχέων εἴκοσι δυο, multo verisimilior fit lectio eorum, qui habent, ἔχ᾽ ἐνδεκάπηχυ. mensura autem unius cubiti est a cubito viri adulti usque ad extremum digitum medium extensum. eadem verba sunt, Θ, 494, 495. Achillis ἔγχος βριθὺ μέγα στιβαρὸν, describitur, Π, 140—144, quod nemo alius poterat πάλλειν ob crassum nimis hastile et ob pondus suum: hinc Patroclus eo non est usus. ἔγχος ἄλκιμον, i. e. ἀλκιμοποιὸν, ὅ οἱ παλάμῃ ἀρήρει, quod ei in manu aptum erat, Γ, 338. ἄλκιμον, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, Κ, 135. Ξ, 12. Ο, 482. κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, quassans longe vadentem hastam, i. e. prælongam, et qua quis longe jaculari possit, Η, 213. et 244, ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον. et 249. Γ, 346. Ε, 15—17. φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος Αἰνείου ῥεῖα διελεύσεσθαι, putabat enim, hastam Æneæ facile penetraturam esse per scutum, Υ, 262, coll. 267, ὄβριμον. μείλινον ἔγχος ἀνέσχετο, fraxineam hastam sustulit ut jaceret eam, Ε, 655, coll. 660, αὐτὸς βεβλήκει αὐτοῦ μηρὸν ἔγχεϊ μακρῷ, percussit ejus femur hasta longa. sic μείλινον, Ν, 597, cujus hastile ex ligno fraxini arboris factum. οὐδὲ ἄλλο ἔχε μείλινον, Χ, 293. διῆλθε ὄμβριμον ἔγχος, Γ, 357. ἐξεσπάσατο στέρνου ὄμβριμον, validam hastam, Δ, 529. et ὄβριμον, Ε, 790. Η, 251. Ξ, 451. Ἄρης δ᾽ ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα, Ε, 594. ἀεῖραι ἄντα τοῦ, Θ, 424, tollere ingentem hastam contra Jovem. λάζετο δ᾽ ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, ubi sermo est de hasta Palladis, Ε, 746, 747. Θ, 389, 390. α, 99, 100, coll. 104, παλάμῃ εἶχεν ἔγχος. et 121, 127—129. εἷλεν αὐτὸν (interfecit eum) ἔγχεϊ ὀξυόεντι, Ε, 50. ὁ μὲν ὀξυόεντι ἵετο ἀκοντίσαι, ille alter hasta acuta cupiebat jaculari, Ν, 584. χάλκειον, a cuspide

sic dictum, Γ, 317. Δ, 481. ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι, hastis utrimque acutis, Ο, 278, 386, 712. Ν, 147. Ξ, 26. Π, 637. ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος, habens hastam a ventis nutritam, i. e. cum hastili prævalido, Λ, 256. ὅτι ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας, Ζ, 126, i. e. ἐμέ. sic et Θ, 535. αἴ κε ἔγχος ἐμὸν ἐπερχόμενον μείνῃ, si modo hastam meam invadentem expectaverit stando. ἔγχος ἐτώσιον ἤϊχθη μοὶ ἐκ παλάμης, Γ, 367. κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ, parte sua posteriori infixit hastam terræ, Ζ, 213. et 306, ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, frange quæso hastam ejus, i. e. ipsum. διάμησε χιτῶνα, discidit tunicam hasta, Η, 254. ἀφῆκεν, emisit jaculando hastam, Κ, 372. παρετράπετο, prætervolabat hasta, Λ, 233. conf. porro ἔγχος, Ν, 294, 295, 509, coll. 513. 557, 558, 570, 605. Ξ, 498. Ο, 126, 127. Π, 318, 520, 618, 734, 801, 802, κεκορυθμένον, *gehelmet, (helmed)* quasi, i. e. cuspidatum. Ρ, 305, 518, 523, 524, 529, ubi eadem hasta vocatur ὄβριμος ἄρης, et habet οὐρίαχον partem posteriorem. ἐκ σύριγγος ἐσπάσατο ἔγχος, ex theca extraxit hastam, Τ, 387. Υ, 163, ἐτίνασσε. 259, 272, 273, 345, coll. 322, ubi circumscribitur hasta, quod sit μελία εὔχαλκος, fraxinus bene munita ferro. Φ, 115, *liess den spiess fallen aus der hand, (dropped the spear from his hand.)* 172, 200, 393, χάλκεον ἔχων. et 397, πανόψιον ἑλοῦσα, fulgidam hastam capiens. Χ, 285, 286, 367. Ψ, 788, 884, coll. 896. εἰς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, Ε, 118. Ν, 153. Π, 315, αἰχμῇ ἔγχεος: et sic plene dictum. ubi ergo αἰχμὴ sola ponitur, subintelligendum est ἔγχεος. et 479, 613. Τ, 73. Υ, 363. περὶ ἔγχεϊ, Β, 389. Γ, 380, 431. Δ, 307. Ε, 45, μακρῷ. 579, 852, 856. Η, 11, ὀξυόεντι. et 289, πέρι δ' ἔγχει 'Αχαιῶν φέρτατος. Κ, 348, ἔγχει ἐπαΐσσων. Λ, 180, 265, ἔγχεΐ τ' ἄορί τε μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. sic et 541. et 484, 503, ἔγχεΐ τ' ἱπποσύνῃ τε. Ξ, 38, 403, 483. Ο, 536, 730, 742. Π, 195, 309, 310, 404, 699, 809, ἱπποσύνῃ τε πόδεσσί τε. 834. Ρ, 296, μεγάλῳ πληγείς. 465. Σ, 195, 252, ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα. Τ, 49, 152, 218. Υ, 96, 368. Θ, 159, 402, 542. Χ, 271. 272, 273, 275, 326. ἔγχεα μακρὰ, Γ, 135. Δ, 447, 533, δολιχὰ ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες. Ε, 624. Θ, 61. Ι, 86. Κ, 152, ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος. Ν, 134. Ξ, 373, τὰ μακρότατα. Υ, 373, ἀντίοι ἄειρον. ἔγχεσι, Δ, 282. Ζ, 226. Η, 62. Π, 335. Ρ, 276, 731, ἀμφιγυοίοις νύσσοντες. Σ, 231, iens in forum Telemachus habet ἔγχος in manu, majestatis causa, β, 10, simulque securitatis. ἔγχεσιν ἀρίστους, i. e. ἀνδρείους, δ, 211. ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον, κ, 145. ἐπάλμενος ἔγχει, impetum faciens hasta, ξ, 220. hospitis passivi ἔγχος recipit ad se activus et adservat, ο, 281, coll. α, 121, 127. et ο, 550, ἄλκιμον. π, 40, 474. ρ, 4, ubi Telemachus ad urbem iturus sumit hastam suam. et 29, 62. τ, 33, 438. υ, 127, 145, 306. φ, 34, 433. χ, 25, 95, 97, 279, 293. ω, 518, 521, 523, 526. Vide sub δολιχόσκιος.

ἐγχρίμπτω, f. μψω. (Χάω) appropinquare facio, appropinquo, fulcio et fulcior, nitor. σὺ μάλα ἐγχρίμψας αὐτῷ, sc. τῷ τέρματι, tu valde prope admovens manu equos ei metæ, Ψ, 334, *nahe dran dich haltend im fahren, (guiding the horses very near to it.)* et 338, ἐν νύσσῃ (ad metam) δέ σοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω, sinister equus tuus admovetor. νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, Ρ, 413, indesinenter manus sibi invicem conserebant, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον, et se invicem occidebant. ἀσπίδι ἐγχριμφθείς, Η, 272, manu inserta clypeo suo, *da er sich doch fest an den schild hielte, und den nicht aus der hand liess, (as he held fast the shield, and would not let it go.)* ἔστη μάλα ἐγχριμφθείς, Ν, 146, stabat valde prope admovens se et manum conserens cum hoste, ἐν χρῷ τοῖς πολεμίοις γιγνόμενος, *da er ihnen sehr zu leibe und auf die haut gienge, (being in close contact with the enemy.)* ζωὸν, ἐνιχριμφθέντα πύλαις, ἄψ ἀπονοστήσειν αὐτὸν ἤλπετο, vivum, admotum ad portas Trojæ, reversurum eum esse sperabat, Ρ, 405, i. e. ἐμπελάσαντα. αἰχμὴ ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, cuspis ossi penitus admota, Ε, 662, infixa. locus ex Η citatus proprietatem verbi ab ἡ χεὶρ orti, maxime indicat. ponitur et de navi, ἐγχρίμπτειν τῇ γῇ τὸ πλοῖον, appellere ad terram navem ut hæreat ibi. et intransitive est, prope accedo. hinc ἐγχρίμπτεσθαι etiam notionem τοῦ πλησιάζειν habet, si quis corpus jungit cum fœmina. sic Herodot. IV, 113, ἐνεχρίμπτετο αὐτῇ, quod paullo post, 114, dicitur συνεμίχθη αὐτῇ.

ἐγώ, ("Εω) pronomen. ego. est ab ἔω, sum; is qui sum. ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις, Ξ, 192. et 252, s. ἐγὼ μὲν, σὺ δέ οἱ κακά. Sæpe est κατ' ἐξοχήν τινα positum, καὶ μαχόμην οἱ ἐγώ, pugnabamque ego cum eo, Η, 154, ego admodum adolescens, cum tali et tanto viro. sic Σ, 125, γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι, et sentiant, quod sane diu ego a pugna quietus fui, et 115, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι. et 120, ὣς καὶ ἐγών. vel cum alia aliqua emphasi ponitur, e. c. εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα, nam id ego probe novi, Δ, 163. ὄφρα δ' ἐγὼ πολέμιζον, quamdiu autem ego pugnabam, Ι, 352, coll. 345. et ad fiduciam faciendam additur, τοίη σοὶ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα, Ε, 808, talis tibi ego auxiliator aderam; inquit Minerva. et 809, σοὶ δή τοι μὲν ἐγὼ παρά τ' ἵσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω. δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, Τ, 140, ὅδε, i. e. ἑτοῖμός εἰμι, *ich bin der mann, die geschenke zu geben: ich der ich hie stehe, (I am the man who can afford gifts, I who stand here.)* et est loco jurisjurandi, manu ad corpus suum admota hæc dicens. sæpe est vox fastuosa, præferentis se aliis: ut ridiculus ille Thersites, digito ad pectus suum κυρτὸν admoto, Β, 231, ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος 'Αχαιῶν: ubi loquitur ὡς πρώτιστος εἶναι τῶν ἄλλων οἰόμενος. sæpe autem modestiæ: πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, δ, 240, ad differentiam ἄλλου τινὸς, qui fortasse poterit et volet, ego certe non. sic modeste et reverenter, θ, 402, τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσομαι ὡς σὺ

κιλεύεις, inquit ad regem civis bonus. ἐγὼν sequente vocali dici amat; Dores fere semper id νῦ adnectunt, qui et ἐγώνη sæpe dicunt, ut τύνη pro σύ, A, 76. B, 377, 391. etc. ἔγωγε vero plerumque plus et fortius notat, quam simplex ἐγώ, estque Atticum, A, 282. Γ, 197, 433, ego serio. N, 95, si minus alii, at ego. et 100, 222. Ξ, 247, 244, 335. O, 251. Σ, 254, 259, 306. T, 205. Υ, 134. X, 86. Ψ, 894. Ω, 244. α, 215, ego ipse. et 217, ego tamen. δ, 193, 200. ε, 140. η, 208. ι, 27, 432. ο, 490. π, 23. ρ, 41, 186, 389, 400. κἀγώ, pro καὶ ἐγώ, Φ, 108. ἐγὼ αὐτός, A, 137. H, 101. O, 234. Θ, 391. χ, 154. ἐγὼ αὐτή, Ω, 59. *genitivus* ἐμοῦ, mei. ἐξ ἐμοῦ γένος εἶς, E, 896, pro quo et dicitur ἐμοῖο, et ἐμεῖο, et ἐμεῦ, et μοῦ, et μεῦ. Φ, 112. ἐξ ἐμεῦ αὐτῆς, τ, 93. ἐμεῦ, A, 88, I, 335. κλῦθί μευ, A, 37. κέκλυτέ μευ, T, 101. et 105, αἵματος ἐξ ἐμεῦ. ἀέκοντος ἐμεῖο, A, 301. ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος, a me fugatus, non a Jove terrente, Θ, 149. dicitur et ἐμέθεν, ex mea virili parte, A, 525. O, 213. et hæ omnes formæ sunt Ionicæ. *dativus* ἐμοί, Δ, 51. et sine ἐ, μοί, Δ, 46. οὐκ ἐμοὶ φίλα, H, 557, ubi Hector loquitur majestatice, quasi ipse sit τὸ πᾶν ἐν τῇ Τροίῃ. sæpe autem hoc μοὶ eleganter *abundat*, e. c. E, 249, I, 596. Π, 200, 839. Σ, 61, 442. T, 24, 211. X, 38. ζ, 199. κ, 554. μ, 224, 231, ubi est pro ἐμοῦ, et 232. ν, 208. ο, 128. ρ, 354. υ, 308, 314. alibi est dativus *commodi*, e. c. Z, 486. Ξ, 236, mihi in commodum. Π, 247, 523. P, 223, ubi est mecum, vos me duce, σὺν ἐμοὶ ἀρχηγῷ. imo et incommodi, Σ, 95. κ, 429. μοὶ τὸν παῖδα, meum dilectum filium, T, 331. χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε, Ψ, 19, 179. et 635, ὅς-μοι ἀνέστη, i. e. κατ' ἐμοῦ, contra me. οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, non enim mihi, O fili mi care, diu vives, Ω, 131. οἵ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα, qui mecum eo et eo, β, 213. μοι, mei causa, η, 301. pro ἐμοῦ est et O, 162. Π, 517—519. abundat vero eleganter Δ, 410. ι, 42, 64. μ' pro μοί, Z, 165. I, 669. K, 544. N, 481. Π, 207. ἐμοὶ αὐτῷ, Π, 12. γ, 49. δ, 177. ε, 179, coll. 187. ι, 421. ο, 370. ἐμοὶ αὐτῇ, ε, 188, 189. X, 451. ὤ μοι, qui gemitus et scribitur ὤι et ὤη, λ, 215. ν, 168. ο, 325. υ, 209, ubi genitivus illius quem luget sequitur, sicut loco ex λ citato vocativus. ὤ μοι ἐγώ, Π, 433. P, 91. Σ, 6. Φ, 553. Ω, 255. ὤ μοι ἐγὼ δειλός, ε, 299, quæ locutio ex affectu est elliptica, pro, ὡς ἐγώ εἰμι δειλός, vel, ὤ μοι τῷ δειλῷ. ὤ μοι ἐγώ, ε, 356, 465. ζ, 219. ν, 200. τ, 363. *Accusativus*, ἐμὲ vel μέ. χρειὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, K, 43, ubi deest præpositio, εἰς ἐμὲ καὶ σὲ χρεία βουλῆς, sc. ἱκάνει. οὐκ ἔστι ἐμὲ καὶ σὲ φιλεῖν, non fieri potest, ut ego et tu amici simus, X, 265. ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, dolor, Π, 516. μέ, X, 8, 13, 59, 123, 124. et 82, s. μὲ αὐτήν. μὲ αὐτόν, Ω, 198. *Pluralis*, ἡμεῖς, B, 320. et 486, nos homunculi. Δ, 49, nos dii. et 405, 406, ubi est emphatice repetitum. vide porro H, 231. Θ, 32. M, 241. οἱ ἄλλοι ἡμεῖς, Ξ, 369. ἡμεῖς αὐτοί, P, 712, nos per nos ipsi. καὶ ἡμεῖς, Σ, 197. et κατ' ἐξοχήν, et majestatice, Ω, 53. 70. ἡμεῖς οἶδε, α, 76. ἡμεῖς οὐ τοῖοι, β, 60. æolice est ἄμμες pro ἡμεῖς, Φ, 432. ι, 303. χ, 55. ἡμῶν, ionice ἡμέων, et ἡμείων, distracto circumflexo, et interserto Iota, Γ, 101, quod ἡμέων tamen in scansione pro spondeo valet. ἐξ ἡμέων, α, 33. ι, 498. ξ, 271. οὐδέ τις ἡμείων, ω, 158, 169. Υ, 120. ἡμῖν, B, 324. Γ, 160. Λ, 670, sc. Πυλίοις τοῖς τότε. Ξ, 481. O, 509, ubi est dativus commodi. P, 331. X, 498. καὶ ἡμῖν, et mihi et aliis mortalibus, α, 10. ionice et attice retracto accentu, ἧμιν, P, 415, 417. Θ, 569. κ, 563. ρ, 376. υ, 272. æolice ponitur ἄμμι et ἄμμιν pro ἡμῖν, A, 384. B, 137. Δ, 197, 207. H, 76, ἄμμ'. I, 427. K, 70. Λ, 713. N, 379. Ξ, 85, ἄμμιν. O, 493. Υ, 140. Σ, 279. Ψ, 160. β, 334. δ, 770. ζ, 205. μ, 275. χ, 262. ἡμᾶς, et ionice ἡμέας pro spondeo legendum, Θ, 211. et 529, ἡμέας αὐτούς, ubi dactylice N, 114. O, 136, dactylice. Υ, 135. β, 86. β, 330. δ, 178, 652. ι, 43, 251. ο, 82. π, 381, 385. τ, 384. ψ, 138, 224. *Dualis, Nomin.* et *Accus.* νῶϊ, qui plerumque loco pluralis ponitur: nam dualis et pluralis etiam in aliis nominibus et verbis persæpe æquivalent. Δ, 418. E, 34, 224, 235, 718. Θ, 109. et 377, ubi deest præpositio, διὰ ἡμᾶς. et 352. Λ, 135, 523. M, 310. N, 238. Ξ, 344. P, 489. T, 57, 415. Υ, 313. Φ, 451, 436, 456. X, 216. Ω, 618. γ, 168. δ, 160. κ, 333, υ, 50, 180. π, 238. ψ, 108, 110. Sed *genit. et dat.* est νῶϊν, quod sæpe pro ἡμῶν et ἡμῖν positum. A, 347. N, 326. O, 217, 437, coll. 438. Π, 99, nobis vero, sc. det Jupiter, effugere mortem. P, 511. T, 251. X, 88, 265. Ψ, 91. ξ, 193. ο, 168. π, 260, 295. σ, 13, 365. χ, 152. ψ, 211. ω, 312. et pro νῶϊ, est νῶ, per apocopen, unde Iota nullum subscribi debet: imo et νώ, ex forma duali usitata, scribitur. E, 219, i. e. ἡμᾶς ἐπελθόντας, π, 306. ο, 474. imo pro νῶϊ ponitur quoque æolice ἄμμε, sicut pro pluralibus ἡμεῖς et ἡμᾶς. H, 292, 378, 397, nos ambos. A, 59, ubi est pro ἡμᾶς. K, 346. Ξ, 62. Σ, 268. X, 219. Ω, 355. ι, 404. κ, 209. μ, 221. χ, 73.

ἐδάζετο, ἐδάϊξε, vide sub δαΐζω.

ἐδάην, vide sub Δαίω.

ἐδαμάσθην, ἐδάμην, vide sub δαμάζω.

ἐδάμνα, vide sub δαμνάω.

ἐδανός, ή, όν. (Ἥδω) delectabilis, ἡδύς. est ab ἥδω, pro ἡδανός. hinc est τὸ ἔδνον, per syncopen. ἐλαίῳ ἐδανῷ, i. e. ἡδεῖ, Ξ, 172.

ἐδάσσατο, vide sub δάζομαι.

ἔδαφος, εος. τό. (Ἔω) solum, fundus, *der boden, (the bottom.)* est a τὸ ἔδος, ionice ἔδος, cum ἐπενθέσει. sic a κρότος fit κρόταφος. deminutivum ejus est τὸ ἐδάφιον. ἔδαφος νηός, ε, 249, imus fundus navis, quem vulgus vocat τὴν πλέουσαν, τὴν γάστραν: περὶ ἣν καὶ τὸ ἄντλον (sentina) συῤῥεῖ.

ἔδδεισα, vide sub δείδω, ad initium.

ἔδεαι, pro ἔδεσαι, vide sub ἜΔΩ, prope finem.

ἐδέγμην, vide sub ΔΕ'ΚΩ.

ἐδέδμητο, vide sub Δέμω.

ἐδείδιμεν pro ἐδειδίαμεν, ἐδειδίσαν pro ἐδειδίεσαν, vide sub δείδω, ad medium.

ἔδειμα, vide sub Δίμω.

ἔδειραν, vide sub ΔΕ΄ΡΩ.

ἔδεκτο, vide sub ΔΕ΄ΚΩ.

ἔδεσκον, vide sub ῎ΕΔΩ.

ἔδεσμα, τὸ, vide sub εἶδαρ.

ἔδευε, ἐδεύετο, ἐδεύησε, vide sub δεύω.

ἐδήδοκα, ἐδήδοται, ἐδηδὼς, vide sub ῎ΕΔΩ, prope finem.

ἐδηλησάμην, vide sub Δηλέω.

ἔδησα, vide sub ΔΕ΄Ω.

ἐδητὺς, ύος. ἡ. (῎Εδω) cibus, *speise*, *(food.)* it. cibi sumendi actus, *das essen*, *(the act of eating.)* est ab inusitato ἐδέω, f. ἐδήσω et ἐδέσω, præt. pass. ἔδημαι, ησαι, ηται. ab eodem inusitato est et ὁ ἐδίατρος, i. e. ὁ προγεύστης, ου, qui regi Persarum prægustabat cibum, εἰς ἀσφάλειαν: et postea præfectus culinæ superior sic vocabatur, *ein oberküchenmeister*, *(a head-cook.)* ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, postquam expleverunt desiderium bibendi et edendi, Α, 469. Β, 432. Η, 323. Ψ, 57. Ω, 628. α, 150. γ, 67, 473, etc. nam hic versus sæpissime repetitus in poëta. ἐπεὶ τάρπημεν (oblectati sumus) ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Λ, 779. ι, 201. μιμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, Τ, 231. et 321, ἐμὸν κῆρ ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, expers potus et cibi. πάσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, κ, 384, gustare. ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, δ, 788, non gustans. δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος, ζ, 250. πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, ρ, 603. Vide βρωτύς.

ἐδίζετο, vide sub δίζημαι.

ἐδίηνε, vide sub διαίνω.

ἐδινέομεν, ἐδίνησε, vide sub Δινέω.

ἔδμεναι, pro ἐδέμεναι, vide sub ῎ΕΔΩ.

ἔδνα, ων. τά. (῞Ηδω) sunt dona, quæ sponsus dat sponsæ uæ: δῶρα ἐξ ἀνδρῶν πρὸς γυναῖκας, τὰ ἐκ νυμφίου τῇ νύμφῃ διδόμενα. deinde in genere sunt dona nuptialia, quæ sponsus et sponsa sibi invicem dant, τὰ ὑπὸ τῶν νυμφίων ἀλλήλοις διδόμενα. denique notant et ipsam uxoris dotem, ut sint αὐτὴ ἡ γυναικεία προῖξ. in sensu priori occurrit in Homero, ut notent dona data fœminæ, quam ambit procus. et sunt quasi ἑδανὰ vel ἡδανὰ delectantia fœminam. πορὼν ἀπερείσια ἕδνα, largiens infinita dona, Π, 178. et 190, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. sic et Χ, 472. ἕδνα διδόντες, λ, 116, munera dantes, vel potius, daturos se pollicentes proci Penelopæ, ut eam ad se quisque pelliciat. et 281, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. διδόντες, ν, 378. πορὼν ἀπερείσια, τ, 529.

ἔδομαι, vide sub ῎ΕΔΩ, aliquanto a fine.

ἔδος, εος. τό. (῞Εω) solum, *der boden*, *(the ground,)* τὸ ἔδαφος. it. sedile, καθέδρα. it. locus commorationis, habitatio. it. actus ipse sedendi et quiescendi, sessio. sæpe etiam id, quod Romani in sacris, pulvinar, vocant. θεοὶ ἅμα πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, honoris causa, adveniente Jove, Α, 534. et 581, ἐξ ἑδέων στυφελίξαι, ex sedibus divinis deturbare vi. ἐς ῎Ολυμπον, ἵνα ἀθανάτων ἕδος ἐστὶ, ubi sedes deorum est, Ε, 360, 367, 868. Θ, 456. Θήβης ἕδος εἵλομεν, urbem Thebas cepimus, Δ, 406, i. e. solum illud ubi urbs sita est, cum urbe ipsa. λιπὼν ἕδος, relinquens sellam in qua sedebat, Ι, 194. οὐχ ἕδος ἐστὶ, Λ, 647, coll. 645, non jam sedendi tempus est, οὐ νῦν καίριον ἡ καθέδρα. sic et Ψ, 205, coll. 204, 203, λιποῦσα ἕδος Οὐλύμποιο, Ω, 144. et 544, Λέσβος, τοῦ Μάκαρος ἕδος, sedes regni et habitationis. Οὔλυμπόνδε, θεῶν ἕδος, quod ibi fusius describitur, ζ, 42—46. Θήβης ἕδος ἑπταπύλοιο, λ, 262. Ἰθάκης ἕδος, ν, 344, i. e. Ithacam, Ithacæ solum. apud recentiores τὸ ἕδος etiam ipsum simulacrum numinis notat. sic Isocr. περὶ ἀντιδός. εἴ τις Φειδίαν, τὸν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος ἐργασάμενον, τολμῴη καλεῖν κοροπλάθον, si quis Phidiam, qui Minervæ simulacrum elaboravit, auderet vocare puparum fictorem, *einen puppenmacher*, *(a doll-maker.)*

ἕδρα, ας. ἡ. (῞Εω) sedes, sella. πέρι μέν σε τίον Δαναοὶ, ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι, valde honorabant te Græci sede et carnibus et plenis poculis, Θ, 162. Μ, 311. ubi ergo notat τὴν προεδρίαν, sedile honoratius in honoratiore loco positum. αὐτόθεν, ἐξ ἕδρης, ex eo loco, e sede sua, sc. surgens, Τ, 77. conf. αὐτόθεν. sic ν, 56, αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων, pro ἑδρῶν, ubi libabant sedentes quisque sede sua; idque boni ominis causa, τῆς μονῆς κατὰ χώραν καὶ ἱδρύσεως. conf. σπένδω. ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο, novem consessus erant, in quovis quinquaginta sedebant, γ, 7, ubi ἕδρα notat locum ubi et multi una sedent; et quidem h. l. epularum sacrarum causa, sub dio. et 31, ἷξον (veniebant) δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας, in Pyliorum virorum conventum et consessus. et 429, ἕδρας, sedilia, ubi convivæ considere queant. ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι, implebantur hominibus congregatis, θ, 16. τῷ δ' ἐπιόντι ἕδρης ὑπόειξε πατὴρ, huic advenienti, de sella cedebat pater, π, 42. et 44, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ, ego et alibi inveniam locum sedendi in villa mea.

ἑδριάω, f. άσω. (῞Εω) in sede vel sella colloco. ἑδριόωντο (ἑδριῶντο) ἐν καθαρῷ, consederunt in puro loco, Κ, 198. ἔνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο, η, 98, et augmentum ionice abest. προπάροιθε θυράων, π, 344. ἑδριάασθαι (ἑδριᾶσθαι) ἄνωγον, jubebant ut considerent, γ, 35.

ἔδυνεν, vide sub δύνω.

ἐδύσετο, vide sub δύσομαι.

῎ΕΔΩ, edo, *ich esse*, *(I eat.)* vox facta ex sono collidentium inter vescendum dentes. dicitur idem et ἔθω, quia δ et θ facile alternant, maxime apud Dores. βοῦν ἔδει, Ο, 636, de leone. οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι, Ζ, 142, qui agri fructum edunt, i. e. homines. ἔδουσι δὲ πίονα μῆλα, Μ, 319, de principibus; atque ibi est exemplum unius verbi inter duo diversa nomina non literaliter repetendi: nam 320, οἶνον δὲ, et

vinum, sc. *πίνουσι*, bibunt. *οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσι*, sc. *θεοὶ*, E, 341, et subintellige, *ἀλλὰ ἀμβροσίην*. *ὃς ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν*, qui comedat Cereris fruges, N, 322. *μυελὸν οἶον ἔδεσκε* (imperf. Ionicum, *ἔδεσκον*, *ες*, *ε*,) X, 501, medullam tantum comedebat, sc. puerulus regius, nuper ab ubere remotus, et crassas carnes concoquere nondum valens. et est descriptio pueruli curiose educati, ut vires corporis animique principales consequeretur. *ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες*, Φ, 465, i. e. homines miseri. et hæc descriptio maxime apta ad deprimendum fastum humanum. nam commune id ei est cum quavis pecude: et si maxime carnes edat, commune id ei cum quavis fera bestia. Dii enim talibus cibis non indigent. *ἵπποι πυρὸν ἔδοντες*, K, 569, triticum edentes. *ὀπταλέα κρέα* (*κρέατα*, carnes assatas) *ἔδμεναι*, Δ, 345, per syncopen pro *ἐδέμεναι*, et id pro *ἔδειν*. *εἰωθότες ἔδμεναι ἄδην*, solitos edere largiter, E, 203, hinc compositum est verbum *ἀδηφαγεῖν*, et *ὁ ἀδηφάγος*. Sermo ibi est de equis, qui largiter pascuntur. sic et de equis, N, 36, *παρέβαλεν αὐτοῖς εἶδαρ ἔδμεναι*, pabulum ad edendum. *ὠμὰ κρέα ἔδμεναι*, X, 347, et quidem humana. *αὐτοῦ οἶκον ἄτιμον ἔδεις*, ejus domum absumis edendo, (i. e. bona in domo) nullo soluto pro iis pretio, π, 431. *κτήματα ἔδον*, bona ejus comedebant, ψ, 9. *ἀλλότριον βίοτον νήποινον* (nullo dato pretio æquivalente) *ἔδουσι*, comedunt, α, 160. *ὄψα τε οἷα ἔδουσι βασιλῆες*, γ, 480. *οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσι*, ι, 197. *οἵτε ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν*, ubi sermo de Lotophagis, ι, 84. *παρέβαλε βάλανον καρπόν τε κρανείης ἔδμεναι*, *οἷα σύες αἰὲν ἔδουσιν*, κ, 243, ubi sermo de sociis Ulyssis in sues mutatis: et porcorum *ἴδιον* est, vesci semper. *οὐδὲ ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσι*, λ, 122. ψ, 270. vide *μίσγω*. *βίοτον δέ οἱ* (bona ejus) *ἄλλοι ἔδουσιν*, ν, 419. *σιάλους σύας* (saginatos porcos) *μνηστῆρες ἔδουσι*, ξ, 81. *τά μεν οἰκῆες ἔδουσιν*, ρ, 535, domestici eorum edunt ea. *οὐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσι*, σ, 279. *χῆνες* (anseres) *πυρὸν ἔδουσι*, τ, 536. *οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες* (nullam reverentiam erga domum regiam habentes) *ἔδουσιν*, φ, 332, ut ergo ex hoc loco etiam supra *τὸ ἄτιμον*, intelligi sic possit. *θυμὸν ἔδων*, κ, 379, animum absumens, *das herz sich abfressend, (consuming the vitals.)* *ἀνδρόμεα κρέα ἔδων*, ι, 297. *τοὶ δὲ φθινύθουσιν, ἔδοντες, οἶκον ἐμὸν*, α, 250. et 375, *ὑμὰ* (vestra) *κτήματα ἔδοντες*. sic et β, 140. *πίνοντες καὶ ἔδοντες*, η, 99. *βροτοὶ ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες*, Θ, 222, nam non omnes *σιτοφάγοι*. *ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες*, simul lassatione et mœroribus animum atterentes, ι, 75. et 90, *οἵτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες*, qui homines essent. sic et κ, 101. et 427, *πίνοντας καὶ ἔδοντας*. *τοὺς γὰρ μινύθεσκον* (minuebant) *ἔδοντες μνηστῆρες*, ξ, 17. et 42, *ἄλλοις σιάλους ἀτιτάλλω ἔδμεναι*. et 377, *οἱ χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες*. et 479. *ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν*. *ἃ τῇ προτέρῃ* (*ἡμέρᾳ*) *ὑπέλειπον ἔδοντες*, π, 50. et 110, *σῖτον ἔδοντας μὰψ, αὔτως, ἀτέλεστον*. et 127, *τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμόν*. *ἀνάλκιδες ἀνδρὸς ἑταίρους ἔδμεναι*, inquit Ulysses ad Cyclopem, ι, 476. *εἵματα δ' ἐνθάδε ἐγὼ πέμψω, καὶ σῖτον, ἅπαντα ἔδμεναι*, π, 84, omnia ad edendum necessaria, *alles essen, (all food.)* *τὰς δ' ἄλλοι μὲ κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς ἔδμεναι*, υ, 214. *μή οἱ χρήματα ἔδωμεν*, π, 389. *μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν*, φ, 395, ne cornua cossi ederint. forma *media* plerumque active occurrit. *αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται*, Δ, 237, vultures vorabunt, ubi futuri significatio est in forma præsentis. unde et grammatici tradunt, fut. 2. m. hujus verbi pro *ἐδοῦμαι* esse *ἔδομαι*, sicut in *φάγομαι* et *πίομαι*, pro *φαγοῦμαι* et *πιοῦμαι*. potest tamen, ob certitudinem futuritionis, præsens sic poni et in aliis verbis. *σὲ δὲ ἐνθάδε γῦπες ἔδονται*, Π, 836. *πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται*, Σ, 271. et 283, *πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται*, comederint. *τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται*, X, 42. et 509, *νῦν δέ σε εὐλαὶ* (vermes) *ἔδονται*. *Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι*, ι, 369, postremum comedam. *τόφρα γὰρ οὖν βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματα ἔδονται*, comedent proci, β, 123. *τῷ* (ideo) *σὲ ἐνθάδε γῦπες ἔδονται*, χ, 31. *τέος μέχρις, ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, σὴν ἔδεαι* (pro *ἔδεσαι*, 2. sing. præs.) *κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου οὔτ' εὐνῆς*; Ω, 129, ubi quoque possit in sensu futuri commode intelligi, quousque comedes cor tuum: sed aptius videtur, passive, et per Græcismum elegantem, in præsenti intelligere, quousque comederis quod attinet cor tuum: *ἐσθίεται γάρ τις τὴν καρδίαν, ἀχεύων*, *er zehret sich ganz ab, (he pines quite away.)* simul est apta oppositio: tu ipse absumeris, cibum vero non absumis. *du lässest dein herz abfressen durch tiefes trauren, und issest selber nichts, (thou pinest away with grief, and eatest nothing.)* *ὅσα σοὶ ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισιν*, χ, 56, quæcunque tibi ebibita et edendo absumta sunt in ædibus: ubi *ἐδήδοται* est præt. pass. in forma Attica, hoc modo deducenda: *ἔδω*, f. 1. *ἔσω*. perf. act. *ἦκα*, et attice per reduplicationem, *ἔδηκα*, et inserto *ο* (ut in *ἀγήοχα*, ab *ἄγω*) *ἐδήοκα*, et euphonice repetito *δ*, *ἐδήδοκα*: unde est præt. pass. *ἐδήδομαι*, edendo absumtus sum. alii hanc formam deducunt a præsenti inusitato *ἐδόω*, f. *ἐδόσω*. perf. act. *ἤδοκα*, et attice *ἐδήδοκα*. *ταῦρον ἐδηδὼς*, P, 542, taurum postquam comedit, particip. præt. m. quod sic formatur: *ἔδω*, f. 2. *ἐδῶ*. aor. 2. *ἦδον*. præt. m. *ἦδα*, et attice *ἔδηδα*. conf. *κατέδω*. *perfectum activi ἐδήδοκα*, et plusqu. *ἐδηδόκειν*, sunt in usu. cæterum pro *ἔδω* dicitur et, *τένδω*, et *τένθω*, (unde est *ὁ τένθης*, *ου*, vorator liguriens) edo. unde est *ὁ προτένθης*, *ου*, prægustator cibi, *ein credenzer der speisen (a taster of dishes)* (imo et *ein vorkäufer der esswaren) (a purveyor of eatables)* qui idem et *ὁ δέατρος* et *ἐδέατρος* dicitur. Aristoph. Nub. 1200. coll. 1202, ubi verbum *προτενθεύω* prægusto.

ἐδωδή, *ῆς*. *ἡ*. (*Ἔδω*) cibus, *speise, (food.)* eadem dicitur *ἡ δαὶς*, *ἐδητὺς*, *βρῶμα*, *βρῶσις*, etc. est ab inusitato *ἐδόω*, f. *ἐδώσω*, pro *ἔδω*. *παραβάλλετε αὐτοῖς* (*ἵπποις*) *ἐδωδὴν*, Θ, 504, *gebet*

ihnen futter, (give them fodder.) δώϱοισι (tributis, collationibus) κατατϱύχω (attero) καὶ ἐδωδῇ (commeatu, *proviante der geliefert werden muss) (food that must be supplied)* λαοὺς, P, 225, inquit Hector. ἀνὴϱ οἴνοιο κοϱεσσάμενος (satiatus) καὶ ἐδωδῆς, T, 167. νίον δ' ἀπέληγεν (modo desierat) ἐδωδῆς, Ω, 475, a cibo sumendo. ἐπεὶ τάϱπησαν (saturati et ad satietatem delectati sunt) ἐδωδῆς, i. e. διὰ ἐδωδῆς, γ, 70. ὅστε (desideratus meus, absens maritus) μοι ὕπνον ἀπεχθαίϱει (odiosum facit, *verleidet) (renders hateful)* καὶ ἐδωδὴν, δ, 105. ἤϱαϱε θυμὸν ἐδωδῇ, exhilaravit animum cibo, ε, 95. et 196, νύμφη παϱετίθει πᾶσαν ἐδωδὴν, *allerley speise, (all sorts of food.)* ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέα ἐδωδὴν παντοίην, ἐνετίθει ὄψα, ζ, 76, ubi ἐδωδὴ notat ποικιλίαν ἄϱτων, καὶ τοιούτων τινῶν, *allerley gebackenes, (all sorts of baked things,)* nam differt ibi ab ὄψοις, nisi ὄψα sunt explicatio vocis ἐδωδή. ἐελδόμενος ἐδωδῆς, ξ, 42. et 111, ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤϱαϱε (refecit) θυμὸν ἐδωδῇ. et 193, εἴη μὲν νῦν νῶιν ἐπὶ χϱόνον ἡμὶν ἐδωδὴ ἠδὲ μέθυ γλυκεϱόν. hinc est adjectivum ὁ ἡ ἐδώδιμος, ου, edulis, τὸ ἐδώδιμον, Herodian. 5, 8.

εἰ, vide sub ἔ, prope finem.

ἔεδνα, ων. τά. ("Ηδω) idem quod ἕδνα. sed loco spiritus asperi novum ε cum leni est præfixum, ionice. ὅς κέ σε ἐέδνοισι βϱίσας οἶκόνδε ἀγάγηται, ζ, 159, inquit Ulysses ad Nausicaam. εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴϱ ἀποδώσει ἔεδνα, ὅσα οἱ ἐγγυάλιξα εἵνεκα κούϱης, Θ, 318, inquit Vulcanus, deprehensa Venere cum Marte. πεϱιβάλλει ἅπαντας μνηστῆϱας δώϱοισι, καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα, ο, 18, de Eurymacho, qui plura donabat Penelopæ quam alii proci. μνάσθω ἐέδνοισι διζήμενος, π, 391, ambiat sponsam donis quærens. sic et φ, 161, collatis sequentibus utroque loco. ergo notat dona quæ sponsus dat sponsæ vel patri sponsæ. Sed de dote, quam pater dat filiæ enubenti, est α, 277, 278, οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀϱτυνέουσιν ἔεδνα πολλὰ μάλα, ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι: et sermo est de patre Penelopes. sic et β, 196.

ἐεδνόω, f. ώσω. ("Ηδω) eloco filiam dote. αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατϱα, is ipse elocet filiam, β, 53, *der mag sie ausstatten, (he may give her a dowry;)* et sermo est de Icario, patre Penelopes. *ich statte aus, (I give a dowry.)*

ἐεδνωτής, οῦ. ὁ. ("Ηδω) qui dote data elocat sponsam. οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμὲν, non sane soceri illiberales sumus, N, 382, collatis antecedentibus a 362. sunt ergo οἱ διδόντες ἕδνα τοῖς γαμβϱοῖς. ex quibus apparet significatus latus vocis ἕδνα, quæ notat dona omnia nuptialia, sive a sponso sponsæ ejusque parentibus, sive a sponsa et ejus parentibus dentur sponso.

ἐεικοσάβοιος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) viginti boum pretio. primum ε attice est additum, et α in medio est pro Iota. notat pretium, δι' οὗ ἔστι βόας εἴκοσι κτήσασθαι ἢ ὠνήσασθαι. τὴν Λαέϱτης πϱίατο, πϱωθήβην ἔτι οὖσαν, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν, α, 431, tantum pro ea ancilla juvencula dederat. τιμὴν ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος, χ, 57, tantum proci singuli se daturos promittunt Ulyssi in extremis suis. cæterum ἡ εἰκὰς, άδος, numerus vicenarius, est quasi ἰκὰς, i. e. δεκὰς ἰκὰς, (nam Iota est nota numeri denarii) i. e. δευτέϱα ἰκάς. per transpositionem.

ἐείκοσι, (Χάω) viginti. A, 309, ἐϱέτας. Z, 217, ἤματα. I, 123, λέβητας, 265. et 139, Τϱωϊάδας γυναῖκας. Λ, 34, ὀμφαλοί. Π, 810, φῶτας. et 847, τοιοῦτοι. Σ, 373, τϱίποδας. et 470, φῦσαι πᾶσαι, *in allen zwanzig, (in all twenty.)* T, 244, λέβητας. α, 280, ἐϱέταις. δ, 360, ἤματα. et 530, φῶτας. μ, 78, χεῖϱες. π, 250, φῶτες. τ, 536, χῆνες. υ, 158, αἱ μὲν. ξυνεείκοσι, ξ, 98, attice sicut ξύνδυο, ξύντϱεις, *zwanzig zugleich, (twenty at once.)* Vide εἴκοσι.

ἐεικόσοϱος, ου. ὁ ἡ. ('Ράω) viginti remis instructa navis, pro εἰκόσοϱος, ab εἴκοσι, viginti. est ergo ναῦς, εἴκοσιν ἑταίϱους ἔχουσα ἐϱέσσοντας. *von zwanzig rudern, (with twenty rowers.)* νηὸς ἐεικοσόϱοιο, ι, 322, i. e. magnæ.

ἐεικοστός, (Χάω) vigesimus. ἤδη γὰϱ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν (alii, τόδ' ἐεικοστὸν) ἔτος ἐστὶν, Ω, 765, inquit Helena, lugens Hectorem; et erat jam annus vigesimus, sc. ἀπὸ τῆς ἁϱπαγῆς, a die cum raperetur a Paride. nam decem anni abierunt in comparando bello, decem in gerendo. ἐνιαυτῷ, β, 175. ἤματι, ζ, 170, conf. χθιζός. ϱ, 327, ἐνιαυτῷ. ἤδη γὰϱ ἔτος, τ, 222. ἔτεϊ, ψ, 102, 170. Vide εἰκοστός.

ἐείλεον, vide sub εἰλέω.

ἐείϱω, vide εἴϱω, necto.

ἐεισάμην, vide sub εἴδομαι.

ἐέλδομαι, vide Ἔλδομαι.

ἐέλδωϱ, τό. ("Ελω) desiderium vehemens et serium, cupiditas, votum, ἐπιθύμημα, *der wunsch, die absicht. das sehnliche verlangen, (wish, purpose, ardent desire.)* τόδε μοι κϱήηνον ἐέλδωϱ, hujus voti fac me compotem, A, 41, 455, 504. ἀλλὰ Ζεῦ τόδε πέϱ μοι ἐπικϱήηνον ἐέλδωϱ, Θ, 242. πϱίν γε τὸ Πηλείδου τελευτηθῆναι ἐέλδωϱ, O, 74, *ehe der wunsch und das verlangen des Achilles erfüllet ist, (before the wish and desire of Achilles be accomplished.)* ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικϱήηνον, Π, 238, inquit precans. καϱπαλίμως μοι κϱήνατ' ἐέλδωϱ, γ, 418, inquit Nestor ad filios suos. τόδε μοι, ϱ, 242, inquit Ulysses precans ad Nymphas. Ζεῦ πάτεϱ, αἲ γὰϱ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωϱ, φ, 200, hoc nostrum desiderium explere velles. νῦν δ' ἤδη τόδε μακϱὸν ἐέλδωϱ ἐκτετέλεσται, ψ, 54. posset huc referri verbum λῶ, per aphæresin, ab ἐθέλω factum, idemque notans; cum suis: sed vide ea potius sub ΛΑ'Ω. apparebit ibi, id cum ἔλω ex una esse origine.

ἐέλμεθα, ἐελμένος, vide sub Εἴλω.

ἐέλπεται, vide sub Ἔλπω, prope finem.

ἐέλσαι, vide sub εἰλέω.

ἐεϱγάθω, ("Εϱα) arceo, includo, idem ac Ἔϱγω et ἐέϱγω, cum paragoge. dicitur et ἐϱγάθω. ἀπὸ αὐχένος ὦμον ἐέϱγαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου, E, 147, a collo et a tergo separavit humerum,

hieb ihm die schulter hinweg, (cut off his shoulder.) πάντα ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔεργαθεν, omnem a costis cutem separavit et destrinxit, Λ, 437.

ἐέργω, f. ξω. (Ἔρω) idem quod præcedens et Ἔργω. περιέχω, συγκλείω. it. ἀφορίζω. ὅσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἐέργει, Β, 845, περιέχει. sic, ὅσα οὐδὸς ἐντὸς ἐέργει, quot limen continet, Ι, 404. ζυγὸν αὐτοὺς ἀμφὶς ἐέργει, jugum eos distinet, Ν, 706, alias sunt valde prope sibi. κτῆσιν, ὅσην πόλις ἐντὸς ἐέργει, Σ, 512, opes quotquot urbs in se habet. sic et Χ, 121. ὅσον Λέσβος ἄνω ἐντὸς, Ω, 544, quidquid (terrarum) superne terminatur Lesbo. ἐπὶ ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων αὐτὸς, Μ, 219, 201, ad sinistram copias separans, coll. 240, i. e. ita volans, ut Trojanos haberet ad sinistram partem sui, Græcos ad dextram: ἀφορίζων ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ λαὸν τὸν Τρωϊκὸν, ὥστε δεξιὸς ἦν τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ διὰ τοῦτο αἴσιος αὐτοῖς. fuit ergo aquila media inter duos exercitus; Græcos habens ad dextram. τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς τὸ βέλος, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργει μυῖαν, ὅτε λέξατο ὕπνῳ, Δ, 130, in tantum arcuit sagittam a corpore, quasi cum mater a filio arcet muscam quando is se composuit ad somnum; i. e. sic, ut sagitta non nimis noceret, sicut mater cavet, ne muscæ sedendo noceant et aculeum infigant alte: ne omnino, ne paululum quidem, una vel altera assultet, id cavere non potest. ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε (imperfectum sine augmento) Π, 395, retro versus castra Græca compulit eos. ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν, Θ, 213, quantum, sc. spatium campi et planitiei, extra castra Græca, munitionis fossa separabat a castris, i. e. omne spatium extra fossam et castra munita: et ἀπὸ pertinet ad verbum. pro ἀπεέεργε, excludebat a castris. χρύσειαι θύραι δόμον ἐντὸς ἔεργον, η, 88, inauratæ fores concludebant domum, συνέκλειον. καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε νῆα, μ, 219, ex fumo et fluctu separa navem; nam est imperativus. οἵ κεῖνον ἐέργουσιν ἀπὸ τιμῆς, qui eum separant et distinent ab honore ei debito, λ, 502, qui eum arcent ab honore suo et dignitate. θεοὶ ἐεργόμενοι πολέμου, Ν, 525, dii separati et abire jussi a pugna. γέφυραι ἐεργμέναι, pontes in fluvio firmi et muniti, Ε, 89, κατησφαλισμέναι, πυκιναὶ, probe densati trabibus pontes. ἐερμένον, pro ἐεργμένον, σ, 295, vide μετεέργω. et conf. ὕμνον εἰς Ἀπ. 104. κλαίοντες ἐέρχατο, pro ἔερχντο, plusquamp. pass. ionice, flentes inclusi erant vel includebantur, in stabula scilicet, κ, 241.

ἐερμένος, vide sub εἴρω, necto.

ἐέρση, ης. ἡ, (Δέω) ros, idem ac ἕρσα, cum redupl. Ion. Ζεὺς ὑψόθεν καθῆκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, Λ, 53, rores sanguine madentes demisit. et hoc valde naturaliter: nam quia loca illa plena erant sanguine fuso, hinc surgebant ἀναθυμιάσεις rubentes, vel ros ipse inficiebatur a loco. sic nives circa Armenios montes dicuntur esse rubicundæ, propter ἀναθυμιάσεις (exhalationes surgentes) ἐκ μιλτώδους γῆς. στιλπναὶ δ᾽ ἀπέπιπτον ἔερσαι, Ξ, 351. nam ros est fulgens. αὐτοῦ θυμὸς ἰάνθη, ὡσεί τι περὶ σταχύεσσιν ἐέρση, Ψ, 598. θῆλυς ἐέρση, ε, 467, quia nutrit plantas, et quia tenera et pulcra est.

ἐερσήεις, (Δέω) roscidus, Ion. redupl. idem ac ἑρσήεις. οἷον ἐερσήεις κεῖται, Ω, 419. quod explicatur 757, νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι, recens, et quasi jam mactatus, non vero ante tot dies. ex quo loco satis apparet, quid sit ἐρσήεις.

ἐέρχατο, pro ἔερχντο, vide sub ἐέργω.

ἕεστο, pro ἕστο, ἐέσσατο pro ἕσσατο, vel εἵσατο, vide sub Ἕω.

ἕζω, f. ἕσω. f. 2. ἑδῶ. (Ἕω) sedere facio, colloco, pono, impono, præpono. est ab ἕω, a quo ἧμαι. ἀνάγων εἷσεν αὐτὴν, i. e. imposuit eam, duxit eam, in navem, Α, 311. εἷσε λόχον, collocavit insidias, Ζ, 189, ἐκάθισε. sic et δ, 531. nam εἷσα, ας, ε, est aor. 1. ab ἕζω. εἷσεν τ᾽ ἐν κλισμοῖσι, sedere eos fecit in sellis commodis, Ι, 200. εἷσεν δ᾽ εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, κ, 233. et 314, ἐπὶ θρόνου, ut et 366. εἷσεν δ᾽ εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ᾽ ὑπέχευε, ξ, 49. μὲν ποτὶ ἕρκιον αὐλῆς εἷσεν ἀνακλίνας, σ, 102. ὅς με ἐπὶ βουσὶν εἷσε, υ, 210, vide ἐφέζω. παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν, adposuit custodem, Ψ, 359. vide παρέζω. εἷσεν δ᾽ ἐν Σχερίῃ, considere fecit populum, abductum ex prioribus habitationibus, in Scheria, ζ, 8. εἷσε δ᾽ ἄρ᾽ αὐτὸν μέσσῳ δαιτυμόνων, θ, 472, collocavitque eum in medio convivantium. εἷσέ με, καὶ προσέλεκτο, composuit me, et juxta accubuit, μ, 34, nam sermo est de Circe, cum Ulysse circa noctem cubitum eunte: *sie brachte mich zu bette, und legte sich neben mich, (she put me to bed, and lay down beside me.)* αὐτὴν δ᾽ ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ad sellam ducens eam sedere fecit in sella, α, 130. ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν, Δ, 392, revertenti insidias copiosas locarunt. nam insidiantes deprimunt se potissimum, et subsidunt, ne procul cernantur. Σαρπηδόνα εἷσαν ἑταῖροι ὑπὸ φηγῷ Διὸς, Ε, 693, sedere fecerunt. πὰρ δ᾽ ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες, juxta sedere fecerunt eum, γ, 416. ἐς ῥα ἀσάμινθον ἕσασα, cum ipsa sedere jussisset eum in labro, κ, 361. ἐς δίφρον δέ με ἕσας, cum me imposuisset currui, ξ, 280. ξεῖνον ἐπὶ θρόνου εἷσον, hospitem jube in sella sedere, η, 163, pro ἕσον, imperat. aor. 1. ἕζετο ἔπειτα ἀπάνευθε νεῶν, de Apolline pestilentiam immissuro, Α, 48. et 246, ἕζετο δ᾽ αὐτὸς, finita oratione. et 349, ἕζετο, ἄφαρ ἑτάρων νόσφι λιασθεὶς, consedit, statim separatus a suis. de evigilante est, Β, 42, ἕζετο δ᾽ ὀρθωθεὶς, sedebat erectus in lecto. et 99, σπουδῇ δ᾽ ἕζετο λαός. et 268, ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο, Thersites vapulans. ἐπὶ θρόνον Ζεὺς ἕζετο, Θ, 443, consedit in sella. ἔνθα ἄρα ὅγε (Neptunus) ἐξ ἁλὸς ἰὼν ἕζετο, Ν, 15. ὁ δ᾽ ἕζετο χεῖρε πετάσσας ἄμφω, Ξ, 495, desedit, gravissime vulneratus, in genua. sic et Φ, 115. ἕζετο δ᾽ εἰνὶ θρόνῳ, Ο, 150. ἐν κλισμῷ, Ω, 597. ἕζετο γὰρ προϊδὼν, Χ, 275, subsedit, demisso corpore, prævidens hastam; ut sc. super corpus declinatum supervolaret hasta. ἕζετο δ᾽ ὀρθωθεὶς, evi-

gilans e somno, Ψ, 235. et 350, ἂψ ἐνὶ χώρῃ, retro in locum suum resedit, postquam locutus erat omnia. ἄλλοι μὲν ῥ' ἕζοντο, alii igitur sedebant, Β, 211. οἱ μὲν ἔπειτα ἕζοντο κατὰ στίχας, *sezten sich so wie sie vorher in reih und abtheilungen gestanden, (sat down in ranks as they had before been standing,)* Γ, 326, et, si ita legas, augmentum est expressum, quod alibi omittitur ionice. sed h. l. alii legunt ἵζοντο, eodem sensu. Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην, Θ, 74, Græcorum fata residebant in terra, cum ponderaret ea Jupiter, et in altera lance haberet Trojanorum fata. et suaviter hoc verbum positum quasi de ἐμψύχοις, *sie sezten sich auf die erde, (they sat down on the ground,)* i. e. lanx, cui inerant, deprimebatur ad terram. et id in lancibus Jovis est signum, eos quorum ea sunt fata, ἐνσχεθησομένους τῇ γῇ καὶ τεθαψομένους. εἴσελθε καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ, ingredere et sede in hac sella, Ζ, 354, quamquam ἐπὶ h. l. avulsum a verbo possit putari. οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι, Σ, 247. ἡ δὲ ἕζεσθαι ἀνήνατο, Ψ, 204, recusabat sedere. ἄμφω δ' ἑζομένω, Γ, 211, ubi deberet esse ad præcedens στάντων, ἄμφοιν ἑζομένοιν, in genitivo duali, sedentibus ambobus. Sed poëta posuit nominativum. ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, Ξ, 437. ἑζόμενος κεραμεὺς, Σ, 601. βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων, Ψ, 78. ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, *er sezte sich ins bette, (he sat in the bed,)* decubiturus scilicet, α, 437. ἐν πατρὸς θώκῳ, in patria sede, β, 14. et 418, ἄγχι αὐτῆς, *sezte sich neben ihr, (sat down by her.)* ἐν κλισμῷ, δ, 136. ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, ζ, 236. et 322, ἵνα, ubi sedebat Ulysses et exspectabat: *allwo er sich ein wenig verweilete, (where he waited a little.)* ἕζετο κερδοσύνῃ, i. e. φρονήσει, consedit prudenter, ξ, 31, ubi conf. κερδοσύνη. ἐπὶ δίφρου, ρ, 602. ω, 407. ἐπὶ δίφρον ἰὼν, φ, 243, 392. ἀνὰ μέλαθρον ἀναΐξασα, χ, 240. Ὀδυσσῆος ἐναντίον, ψ, 89. ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, α, 145. γ, 389. ω, 384. ἐς θρόνους, δ, 51. ἐξελθόντες ἕζεσθε, exeuntes considete, χ, 375. et 335, ἢ ποτὶ βωμὸν Διὸς Ἑρκείου ἕζοιτο, *sich setzen sollte, (should seat himself:)* ubi tamen alii legunt ἵζοιτο. ἑζέσθην κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, ο, 134, πρὸς βωμὸν Διὸς, χ, 379. δαίνυντο ἑζόμενοι, γ, 471, nam accumbere ad mensam neque moris erat temporibus heroicis, multo minus autem in conviviis sacris. ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, δ, 580. ι, 104, 180, 564. ἑζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, postquam evigilaverat in cubili suo, ζ, 118. ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς, subsidens mulgebat oves suas, ι, 244, 341. ἑζόμενοι δὲ γόων, κ, 567. ἑζόμενοι δὲ γόων, κ, 567. ἑζομένη δὲ, φ, 55. ψ, 99. ἐπὶ ἐρετμὰ ἑζόμενοι, μ, 172, ad remos. et 425, ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, his insidens, et 444.

ἔη, vide sub ἜΩ.

ἐῆος, gen. adj. Ἐΰς, q. v.

ἔηος, vide sub ἐός.

ἔης, attice et ionice pro ἧς, vide sub ὅς, ad medium.

ἔθειρα, ας. ἡ. (Ἔθω) coma, cæsaries, *haupthaar, (the hair of the head,)* juba, *die mähne, (the mane.)* vide verbum ἐθείρω. χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε, sc. ἵππω, Θ, 42. Ν, 24. utroque loco de divinis equis sermo est, qui splendidissimis et pulcerrimis jubis ornati erant: nam χρύσειος notat in genere, pulcerrimus, præstantissimus. et vide, his locis et ἔθειρα et κομάω, de equis, sicut et alibi ἡ θρὶξ, cum καλλίτριχας equos vocat. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι κονίαις, Π, 795, ubi de galea pilis equinis in vertice ornata sermo est. sed Τ, 382, ἔθειραι χρύσειαι sunt fila aurea, imitantia pilos equinos in galea: ut ergo improprie ibi, et secundum speciem apparentem, posita sit ἡ ἱππουρις, cauda equina. cæterum hinc apparere videtur, ἐθείρας etiam de pilis in cauda equi dici posse. sic et Χ, 315, ubi quoque illæ ἔθειραι sunt ἶνες χρυσαῖ, περὶ τὸν λόφον, αἱ τρίχας ἐμιμοῦντο, et quæ λόφον λαμπρὸν faciebant. cæterum est hoc nomen ab ἐθείρω, quia mos solitus est, curam impendere comis et pilis, suis et equorum. hinc est ἐθειράζειν, i. e. ἐπιμελεῖσθαι τριχῶν, κόμην τρέφειν, κομᾶν, Theocr. Id. 1, 34. et ἡ ἐθειρὰς, ἄδος, quod et pro τὸ γένειον, quod legunt quædam editiones, π, 176, ubi aliæ habent γενειάδες, et quidem rectius, judice Aristotele. conf. γενειάς.

ἐθείρω, (Ἔθω) est ab ἔθω, τὰ συνήθη πράττω: ut ἐθείρειν sit, τὰ ἐξ ἔθους ποιεῖν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι, consueta facere et curare. deinde in specie dicitur, comam curo et ordino, *ich kämme, striegele, (I comb.)* vix audiendus vero est Didymus, qui compositum verbum hoc significatu dicit ex εἴρειν, i. e. πλέκειν, et τὸ ἔθος, mos: ut sit, ex more complicare et ornare comam. ad Ν, 24. ὅστις ἐθείρει, quicunque assidua opera et ex instituto colit, sc. τὴν ἀλωὴν, locum cultum, Φ, 347, ὅστις τὴν τοιαύτην ἀλωὴν συνήθως ἐργάζεται καὶ πονεῖται, et quasi comam ornat: qui et inde cibum suum quærere solet.

ἐθελοντὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἔλω) voluntarius, spontaneus. ἑταίρους αἶψα ἐθελοντῆρας συλλέξομαι, β, 292, celeriter socios voluntarios colligam, *freywillige, (volunteers.)* est ergo idem quod ἑκούσιος, ἐθελούσιος, vel attice ὁ ἐθελοντὴς, ὁ ἑκοντής. ὁ αὐθαιρέτως ποιῶν τι.

Ἐθέλω, (Ἔλω) volo, cupio. apud antiquos semper est trisyllabum; et ubi nostræ editiones habent θέλω, ibi suum ἐθέλω Homero est restituendum. est enim ab ἔτι et ἕλω conflatum verbum, cupio et opto studiose. notat et, valeo, possum, *ich mag, (I am able.)* proxime tamen, ex electione volo, sponte volo. differt ab αἱρέομαι, quod confer. designat firmam voluntatem, quæ post dubia proposita, tamen manet adhuc eadem: non vero voluntatem subitam et temporariam. οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἕπεσθαι, ἠθελέτην Αἴαντε δύω, ἤθελε Μηριόνης, Κ, 227—231, ubi hoc verbum sexies repetitum. futurum est ἐθελήσω. οὐδ' ἐθελήσει ἐκπέρσαι, Ο, 215. οὐκ ἐθελήσει μίμνειν ἐν πεδίῳ, Σ, 262, non volet manere. οὐκ ἐθελήσεις ἔργον ἐποίχεσθαι, σ, 361. sic et οὐκ ἐθελήσει, ρ, 226,

eodem contextu. *ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω*, Θ, 223, i. e. *οὐ δυνήσομαι, denen mag ich mich nicht vergleichen, (to whom I cannot compare myself.)* et 316, *τάχα οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω εὕδειν*, fortasse nolent ambo dormire, i. e. non valebunt, constricti jam, vacare operi suo ad quod convenere; quod opus verecunde vocat *εὕδειν*. nam non poterant jam movere se in vinculis istis. sic *τὸ ἐθέλειν* sæpe est *δύνασθαι*. *οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἄπο τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ*, I, 353, nolebat pugnam ciere procul a muro, i. e. non valebat, *οὐκ ἠδύνατο*: et ironiæ inservit hæc locutio. cæterum ionice pro *ἤθελε*. *οὐδ' ἔθελε προρέειν, (ὁ ποταμὸς) ἀλλ' ἴσχετο*, Φ, 366, ubi manifesto est pro *οὐκ ἠδύνατο*, non poterat profluere, sed inhibebatur. *μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον*, stare contra non valebant, N, 106, *sie mochten nicht stand halten, (they could not make head,)* *οὐκ ἠδύναντο*. sed 109, *ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι*, defendere nolunt. cæterum significatus ille *τοῦ ἐθέλειν*, quo notat *δύνασθαι*, est Atticus et elegans: et Germani quoque dicunt, *das rad will nicht gehen, das nasse holz will nicht brennen, (the wheel will not turn, wet wood will not burn.)* *πάντες οἵγε ἤθελον πολεμίζειν Ἕκτορι*, parati erant ad pugnandum cum eo, H, 169. *ὄψεαι ἢν ἐθέλησθα*, pro *ἐὰν ἐθέλῃς*, videbis, si volueris, Δ, 353, et, si potueris: nam summus imperator ipse adesse ubique, et omnium fortia facta videre, non potest. sic et I, 359. *ἐθέλω δέ σοι ἤπιος εἶναι*, volo et constitutum habeo tibi indulgere, Θ, 40. X, 184. *πάντα ἐθέλω δόμεναι (δοῦναι)* H, 364. et 391, *ἐθέλει*. *ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι*, rursus volo placare eum, I, 120. et 356, *ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζειν Ἕκτορι*. sic *ἀρέσαι*, T, 138. et 187, *ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι*, hæc ego possum jurejurando affirmare. *πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον*, Δ, 26, irritum facere laborem meum. et 37, *ἔρξον ὅπως ἐθέλεις*, fac ut constituisti apud te. *εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι*, doceri, Z, 150. et 523, *ἑκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις*, sponte remissus es animo et non vis, sc. pugnare. *τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων*, num propterea et consilio vis plura perspicere quam alii? N, 728. *ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί σοι φίλον ἔπλετο θυμῷ*, sed si forte vis et tibi ita placet, Ξ, 337. *ἄνδρα ἂψ ἐθέλεις θανάτου ἐξαναλῦσαι*, X, 180, retro vis exsolvere, Π, 442. et 540, *σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν*, tu non vis defendere. *εἰ σύ γε θυμῷ σῷ ἐθέλεις*, P, 489. *εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον*, T, 142, si placet, exspecta. *ταῦτα δαήμεναι*, Υ, 213. *εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ὅσσον φερτέρη εἰμὶ*, Φ, 487, ubi ob iram deæ nulla sequitur apodosis realis, sed ipsum factum: et ob eandem causam locutio est elliptica, *τὸ περὶ πολέμου*, quod pugnam attinet. *πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος*, quomodo potes ad castra Græcorum ire solus, Ω, 203. et 660, *εἰ μὲν δή με ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι*, si tibi quidem placet, me facere sepulturam ei. et hoc verbum est civilitatis et reverentiæ significatio, *wenn es dir gefallt, (if thou please, if it please thee.)* *εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἴκονδε νέεσθαι*, B, 357, si quis vehementer vult domum redire, *wenn einer mit aller gewalt will, (if any one will by force.)* *Μενέλαος νικήσας ἐθέλει με οἴκαδε ἄγεσθαι*, Γ, 404, inquit Helena. *οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι*, K, 121. *Ζεὺς Τρωσὶν δὴ ἐθέλει δοῦναι κράτος (μᾶλλον) ἠέ περ ἡμῖν*, Λ, 319. *ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι*, quando vir adversus dei voluntatem vult cum viro pugnare, P, 98. *ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ῥάβδῳ* (virga sua Mercurius) *ὧν ἐθέλει*, Ω, 344. *νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ* (proposuerunt sibi Achivi) *πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι*, B, 284, ut omnes probra quam maxime in te conferant, talem facere te student. *οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι*, Γ, 241, nolunt pugnam inire. *οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι*, nolunt pugnare, Ξ, 51. *ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω*, Π, 825, de leone et apro, ad aquam convenientibus. *οὐδ ἐθέλουσιν ἀντίον ἐλθεῖν*, P, 66, nolunt contra ire. *μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι*, valde sane cuperem, Δ, 318. *οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι*, Z, 141. *εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν*, si modo enim vellemus, Θ, 205. et 210, *οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διῒ Κρονίωνι μάχεσθαι*. *τάων, ἥν κ' ἐθέλοιμι, φίλην ποιήσομαι ἄκοιτιν*, I, 397. *ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι, καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι*, M, 69, certe sane ego vellem, vel illico ut hoc fieret. *τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι*, P, 563, ita equidem vellem adesse. *ὅπως Ἥφαιστος τ' ἐθέλοι*, Σ, 473, quemadmodum Vulcanus vellet. *οὐκ ἂν ἔγωγε ἐθέλοιμι, θεοὺς ἔριδι ξυνελάσαι ἡμᾶς τοὺς ἄλλους*, Υ, 134, nolim sane ego, ut nos committamus in pugnam reliquos deos. *εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις*, si tu quidem animo tuo velis, *wenn es dir beliebete, (if thou pleasedst.)* Ψ, 894, quæ est humanitatis et reverentiæ forma loquendi. *εἰ γάρ κ' ἐθέλοιμεν*, B, 123, si liberet nobis. *ἐξέθορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοὶ*, H, 182. *ἔπιον ὅσον ἤθελε θυμὸς*, I, 177. *οὐδ' ὅγε πάμπαν ἤθελε λαὸν ὀλέσσαι Ἀχαϊκὸν*, N, 349. *ὡς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι*, Ξ, 120. *ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ εἰσιδέειν*, Π, 255. *οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε, ἤθελε θυμὸς*, P, 702. *Ζεὺς ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι*, T, 274. (coll. A, 5.) *πέρι δ' ἤθελε θυμῷ ἐκφυγέειν θάνατον*, Φ, 65. et 177, *ἤθελε θυμῷ ἆξαι δόρυ*, constituebat frangere hastam, *nahm sich vor, (resolved.)* ubi autem hoc imperfectum ε habet ante θ, non id augmentum est ad *θέλω*, sed est ionice sine augmento temporali. *οἱ δ' ἔθελον δόμεναι*, Δ, 380. *ὅς μ' (μοὶ) ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ*, Z, 165. et 336, *ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι*, cupiebam dolori me dare. *ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων*, Λ, 217. *καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν*, O, 615. *οὐκ ἔθελεν φεύγειν*, Φ, 580. *ἴσχεο, μηδ' ἔθελε* (noli) *οἶος ἐρίζειν βασιλεῦσιν*, B, 247, ubi est imperativus: *halte ein, und ziehe nicht alleine mit worten auf fürsten los, (desist, and do not thou alone attack the princes with talk.)* *μηδὲ θεοῖσιν ἶσα ἔθελε φρονέειν*, E, 441. *μηδὲ ἔθελε ἐξ ἔριδος σοῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι*, H, 111. *αἴ κέν πως ἐθέλησιν* (cum paragoge, pro *ἐθέλῃ*) *ἐπαρῆξαι* (opitulari) *Τρώεσσιν*, Λ, 408. *εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅτινα*

ἐθέλησθα, pro ἐθέλῃς, Α, 553. et 580, εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος. εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, si mihi mulctam pendere noluerint, Γ, 289. αἴ κ' ἐθέλῃσι εἰπόντος ἀκούειν, Ζ, 281. αἴ κ' ἐθέλωσι παύσασθαι πολέμοιο, Η, 375. ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσι, δώσει, Θ, 142, sc. Ζεὺς κῦδος. τάων, ἥν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον (sine donis, quæ dona sponsæ dari solent a sponso, aut quæ parentibus sponsæ) ἀγέσθω εἰς οἶκον, Ι, 146, 288. αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν, si libuerit ei ipsi, Ι, 429, 688. αἴ κ' ἐθέλῃσιν ἐλθεῖν ἐς φυλάκων τέλος, ire ad vigilum stationem, Κ, 55. αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, Ν, 743, si quidem velit deus dare victoriam. αἴ κ' ἐθέλητε πείθεσθαι, Ξ, 110. ὁπόταν ἰσόμορον νεικείειν ἐθέλῃσι χολωσάμενον ἐνίσσειν, Ο, 210. et 492, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν. ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, Π, 53, quando parem sibi aliquis voluerit privare sua portione. κῆρα (mortem) ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, Χ, 366. Σ, 116. et 143, αἴ κ' ἐθέλῃσι υἱεῖ ἐμῷ δοῦναι τεύχεα. Vulcanus. et 278, αἴ κ' ἐθέλῃσι περὶ τείχεος ἄμμι (ἡμῖν) μάχεσθαι. ὄψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, Θ, 471. δούρατα γ' αἴ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ (vel, *auch wohl*) *(or)* ἓν καὶ εἴκοσι δήεις, invenies, Ν, 260, si libuerit tibi tot sumere. αἴ κ' ἐθέλῃσθαι υἷ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν, Σ, 457. δῶρα μὲν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς, ἤ τ' ἐχέμεν, παρὰ σοί, Τ, 147, quæ sunt verba civilitatis et reverentiæ plena, simul et, in festinatione et cupiditate pugnandi cum hoste, interrupta; sensus autem et ordo est: παρά σοί ἐστι, in tua potestate est, ὡς ἐπιεικὲς, ut æquum est, sc. ut ego tibi nihil in hac re præscribam faciendum; δῶρα μὲν παρασχεῖν, dona statim exhibere, αἴ κ' ἐθέλῃς, si ita videatur tibi et libuerit; ἢ ἔχειν, aut retinere ea apud te diutius. conf. ἐπιεικής. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε ὅππως κεν ἐθέλῃσιν, Υ, 243. ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεναι (occidere) ἥν κ' ἐθέλῃσθα, Φ, 484, inquit Juno ad Dianam. καὶ τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, Ω, 335, et audis eum, cui bene cupis, inquit Jupiter ad Mercurium: et hoc ᾧ pertinet, non ad ἔκλυες, sed ad præcedens ἀνδρὶ ἑταιρίσαι, homini socius esse, *dich zu menschen zu gesellen, zu welchen es dir wohl gefället; und hörest ihn, (to associate with the man whom thou likest; and hearest him.)* ἠθελέτην (dualis imperfecti) Αἴαντε, Κ, 228. σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, Λ, 781, vos ambo valde cupiebatis. τὼ δ' οὔτι ἄψ ἠθελέτην ἰέναι, illi duo *equi* nolebant retro ire, Ρ, 433. ὄφρα ἐθέλητον, quamdiu cupiatis, quamdiu placeat vobis, Δ, 346, et est dualis conjunctivi præsentis; *so lange ihr beliében habet, (as long as ye please.)* sic et Ε, 233, μὴ τὼ οὐκ ἐθέλητον ἐκφέρειν πολέμου, ne hi duo *equi* nolint efferre me ex prœlio: ubi iterum de equis hoc verbum positum vides. ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες (imperfectum Ionicum) ἅμα ἄλλῳ ἰέναι, Ι, 482. ἤ με ἐθέλεσκε κρύψαι, Σ, 396. οὐκ εἰῶσι (ἐάουσι, sinunt, poëtice producto ε,) ἐθέλοντά με ἐκπέρσαι πόλιν, Β, 132, me volentem et cupientem; imo et valentem si sine his esset. et 591, ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ, ubi hoc participium pertinet ad infinitivum, cupientem remanere apud naves, i. e. in castris, procul a pugna. οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, neque non cupientem pugnare, Δ, 224. et 300, ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ (coactus) πολεμίζῃ. ὃν δ' ἂν ἐγὼν, ἀπάνευθε θεῶν, ἐθέλοντα νοήσω, ἐλθόντα, ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν (ἀρήγειν, opitulari) ἢ Δαναοῖσι, Θ, 10, ubi sermo irati Jovis est abruptus; ubi ad ἀπάνευθε pertinet ἐλθόντα, abeuntem a diis aliis; et ad ἐθέλοντα pertinet ἀρήγειν. ὣς (οὕτως) νῦν μοι ἐθέλουσα, (volens et propitia) παρίστασο, adesto, Κ, 291. et 556, ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονα δωρήσαιτο. οὐκ ἐθέλοντα βίῃ ἄγουσιν, ἰλλάσιν δήσαντες, Ν, 572, nolentem vi ducunt, vincientes viminibus. οἵ με ἐθέλοντα μάχεσθαι, qui me cupientem pugnare, Ο, 722. ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν (pertuli concubitum hominis) πολλὰ μάλα (i. e. κατὰ μάλα πολλὰ multis modis) οὐκ ἐθέλουσα, Σ, 434, inquit Thetis de conjugio suo cum Peleo, cui invita juncta fuit. τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι φέρουσιν, venti vehementes, Τ, 377. τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις, Υ, 87. αὐτὸν ἦγε, λαβὼν, ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα, abduxit ex paterno prædio invitum, deprehendens eum ibi, Φ, 36. et 48, ὅς μιν ἔμελλεν πέμψειν εἰς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα, νέεσθαι, qui missurus eum erat ut iret ad orcum, licet admodum invitum: quod ἀστείως καὶ ἀφελῶς dictum: nam εἰς Ἀρίσβην ἑκὼν ἐπέμφθη, εἰς ᾄδου δὲ οὐκ ἂν ἐθέλοι. νήπιος, οὐκ ἐθέλων, Ψ, 88, ubi duæ excusationes: infans adhuc, et non consulto. μή με, ἐθέλοντα ἰέναι, κατερύκανε, ne me retine, volentem ire, Ω, 218. et 289, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης, me quidem invita. ἀλλ' ἐθέλω σὲ, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι, α, 405, volo te, præstantissime, de hospite interrogare. ἐθέλω δὲ, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀκοῦσαι, δ, 553, nam volo, licet tristis, audire. et 619, τεΐν (σοὶ) δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι, tibi id libens præbebo. sic et ο, 119, ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν, volo, scire vos et videre id. Θ, 213. ἔλθοι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω, veniat, ut ego eum cupio venire, ξ, 172. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, τ, 99. ᾧ κ' ἐθέλω δόμεναι, cuicunque volo id dare, φ, 345. ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, β, 86, vis sane vituperationem contra nos accendere, *willst uns einen schandflock anhängen, willst eine schande uns einbrennen, (thou wishest to attach a stain to us, brand us,)* conf. ἀνάπτω. et 328, εἰς Ἐφύρην ἐθέλει ἐλθεῖν, proficisci. et 364, πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι. εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, γ, 324, si mavis terra proficisci. ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, ὧν ἐθέλει. Mercurius, ε, 48. et 205, αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; et 219, ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα. οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἵματα ἔχοντες ἐς χορὸν ἔρχεσθαι, ζ, 64. ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν (φαίνειν, ostendere, lucere facere) Θ, 237. τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζειν ἄγριον ἄνδρα, ι, 494. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις καί σοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, ν, 145. et 149, ἐθέλω νῆα Φαιήκων ῥαῖσαι, destruere; inquit Neptunus. Ζεύς σοι δοίη, ὅ, τι μάλιστα ἐθέλεις, σ, 112. ξ, 54. et 90, οὐκ ἐθέλουσι δικαίως (ex more justo) μνᾶσθαι, ambire fœminam. et 125, οὐδ' ἐθέλουσιν ἀλη-

θεία μυθήσασθαι. θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει τὸ δ' ἐάσει, ὅ,ττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα, ξ, 445. εἰ δ' ἐθέλεις σύ, π, 82. et 208, ἥτε ('Αθήνη) με τοῖον ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει, δύναται γάρ. εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ρ, 277, si tibi placet, remane. sic Romani verecunde dicunt, si tibi videtur. οὐκ ἔτι ἔπειτα ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, operas facere ut illis convenit, ρ, 321. οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθών, abiens in officinam ferrariam, σ, 327, ubi mendici solebant noctu excipi, teporis causa. et 356, ἦ ἄρ κ' ἐθέλεις θητευέμεν, an libet tibi forte, mercenarias operas præstare. ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει, ω, 4. et 480, ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, fac ut tibi videtur. sic et π, 67. καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέσθαι, accipere, α, 390. δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, sc. filiam suam, β, 54. εἰ γάρ σε ὡς (οὕτως, ita) ἐθέλοι φιλέειν 'Αθήνη, γ, 218, 223. οὐδ' εἰ θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν, ne si dii quidem sic vellent, γ, 228. εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε νῶϊν ὅρκῳ πιστωθῆναι, jurejurando fidem dare mihi, ε, 434. ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι ἡμέας πειράζειν, π, 318, nolim ego, nos tentare viros per villas, *dass wir die mannsleute auf die probe setzen, (to put the men to the proof.)* et 400, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι Τηλέμαχον. εἴ κ' ἐθέλοις, μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισι, τέρπειν sc. ἐμὲ καί σε, τ, 589, Ζεὺς νέμει ὄλβον, ὅπως ἐθέλησιν (ἐθέλῃ) ἑκάστῳ, ζ, 189. α, 349. ἠδὲ ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι, sc. Æolus ventum, κ, 22. αἴ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν (cohibere appetitum) καὶ ἑταίρων, λ, 104. εἰ δὲ νῆα ἐθέλῃ ὀλέσαι, si vero constituat perdere navem, μ, 349. ἥν κ' ἐθέλῃσιν αὐτὸς ἑλέσθω, σ, 47. et 276, θύγατρα μνηστεύειν (ambire connubii causa) ἐθέλωσιν. et 285, δῶρα μέν, ὅς κ' ἐθέλῃσιν 'Αχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι, δέξασθαι, quisquis eorum voluerit huc ferre. κέλευσε γήμασθαι, ᾧ κ' ἐθέλῃ, υ, 342, ὁπότε σῷ θυμῷ ἐθέλῃς, ψ, 258, quando tibi libuerit. πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι 'Αχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν, β, 128. αὐτὸς δ', αἴ κ' ἐθέλῃσιν, ἰήσεται, ι, 520, ipse sanabit. δώσει δέ σοι ὅς κ' ἐθέλῃσιν, ρ, 559. θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν, φ, 280, robur, *macht, (strength.)* αἴ κ' ἐθέλῃσθα, si tibi placeret, γ, 92. δ, 322, 391. ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, σ, 269. ὄψεαι αἴ κ' ἐθέλῃσθα, ω, 510. αἴ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, ι, 169. οὔτις μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην ἤθελεν αὐτῷ, i. e. ἠδύνατο, γ, 120, 121, nemo prudentia ei æquari poterat, ipsis sane omnibus id fatentibus. et 342, ἔπιον ὅσον ἤθελε θυμός. sic et 395. η, 184, 228. σ, 426. φ, 273. ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν ἤθελεν, δ, 287, respondere tibi volebat. et 334, κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες, inquit Menelaus de procis. eadem verba sunt, ρ, 125. οὐδέ μοι κῆρ ἤθελ' ἔτι ζώειν, δ, 540, cor meum nolebat jam amplius vivere. displicebat vita. sic et κ, 498. οὐκ ἔτι ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, ι, 95, qui de loto gustarat. et 262, οὕτω Ζεὺς ἤθελε μητιάασθαι, sic Jupiter voluit consultare et constituere. et 334, ἔλαχον (sortem acceperunt, *auf die fiel das loos) (it fell to their lot)* οὓς ἂν κε καὶ αὐτὸς ἤθελον ἑλέσθαι. ἤθελέ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι, λ, 565. ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμός, ν, 40, *es ist nun schon alles bestellet, was ich mir wünschete, (my fondest wishes are fulfilled.)* et 262, στερέσαι με τῆς ληΐδος ἤθελε. et 277, οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι. Ζεὺς τὰ ἀλάπαξε, ἤθελε γάρ που, τ, 80, Jupiter ea exinanivit, voluit enim sine dubio sic. et 281, πέμπειν δέ μιν (deducere eum) ἤθελον αὐτοὶ οἴκαδε. ἃς (γυναῖκας) ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι, ω, 278. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον, η, 305, sed ego nolui, *ich fand das nicht für gut, (I did not choose.)* et sic ionice sine augmento. ἔγωγ' ἔθελον ψυχὴν ἑλέειν, amplecti, λ, 205. τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι, hunc volebant interficere, π, 428. οἶνον ἔπινε, ὄφρα ἔθελεν αὐτὸς, quoad ipsi libuit, υ, 136. et 141, οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροις καθεύδειν. ἔθελον δέ σοι αὐτὴ εἰπεῖν, ipsa cupiebam id tibi dicere, ψ, 75. μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον (ingruerunt) οὐκ ἐθελούσῃ, β, 50. et 110, οὐκ ἐθέλουσα, ὑπ' ἀνάγκης, non spontanea, sed coacta. sic et τ, 156. ω, 145. ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι, servaverit, γ, 231. et 272, τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρο ἐλθεῖν οὐκ ἐθέλοντα, ε, 99. et 155, παρὰ οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ, invitus Ulysses apud cupientem Calypso. αἴ κ' ἐθέλων γε μένοις, η, 315, si quidem lubens manere velles apud nos. τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο, κ, 573. ὅστι οὐκ ἐθέλοντα ξεῖνον ἐποτρύνῃ, qui nolentem abire hospitem urgeat abire, ο, 72. et 74, χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. et 280, οὐ μὲν δή σε ἐθέλοντα ἀπώσω. et 448, ἐπίβαθρον (pretium pro vectura) ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην. θεὸς ῥηϊδίως θείη ἐθέλων νέον ἠδὲ γέροντα, π, 198. ψ, 186, ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. Ζεῦ πάτερ, εἴ με ἐθέλοντες ἤγετε, υ, 98, si propitii me duxistis; ubi simul alios deos includit. ἐπεὶ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα ἄνδρα κατακτεῖναι, χ, 31, siquidem putabant imprudentem occidisse hominem. ἀλλά με δαίμων πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης οὐκ ἐθέλοντα, aberrare me fecit, ut huc venirem, ω, 306. loca, ubi quædam editiones prius ε perperam abjiciunt, sunt fere, γ, 92, αἴκε θέλῃσθα, cum tamen alibi, imo et in hoc contextu, δ, 322, legant αἴκ' ἐθέλῃσθα. sic et μ, 49. υ, 233. δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι, ρ, 11, 19, ubi quidam legunt ὅς κε θέλῃσι. ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖσι θέλοις κρατεροῖσι πιεσθεὶς εὕδειν παρὰ 'Αφροδίτῃ; num sane cuperes, θ, 336, qui locus maxime dubium facere possit, an non dissyllabum θέλω Homericum sit: nam gaudet παρίσοις adjectivo et substantivo poëta. sed meliores tamen legunt δεσμοῖς ἐθέλοις. sic κ, 342, οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς. αἶψά κεν (strenue sane et celeriter) εὖ δρώοιμι (bene effectum darem) μετά σφισιν, (inter eos) ὅτ', τ' ἐθέλοιεν, ο, 316, pro quo quidam legunt ὅτ, τι θέλοιεν. αἴ κ' ἐθέλοιμι, φ, 348. nam sic pronuntiant critici antiqui, θέλω in poëta nusquam reperiri. ἄποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι, Α, 112, nolui; ionice sine augmento: perperam enim hoc ε imperfecti pro augmento ad θέλω habetur. collato 116, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δοῦναι πάλιν, redhibere. et 133, ἦ ἐθέλεις, num vis? ubi male legitur ἢ θέλεις; cæterum sequitur h. l. duplex constructio, cum ὄφρα

regente conjunctivum, et cum infinitivo regente accusativum; nam verba volendi et cupiendi, e. c. αἱρεῖσθαι, βούλεσθαι, γλίχεσθαι, ἐφίεσθαι, etc. ejusmodi duplicem admittunt syntaxin. et 277, μένετ' ὦ Πηλεΐδ' ἔθελ' (pro ἔθελε, in imperativo, ob metrum) ἐριζέμεναι βασιλῆϊ, ubi potuisset scribi, Πηλείδη θέλε, nisi θέλω Homericum non esset. et 287, ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων, πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει. et 549, ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν, ἐθέλοιμι νοῆσαι. εἴ μ' (μοι) ἐθέλεις πολεμίζειν, si tibi placet ut ego pugnem, Γ, 67. ἀνδρῶν, ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι, cuicunque placuerit mecum manibus certare, Ψ, 554, ubi absurde editum a quibusdam, ὅς κε θέλῃσι, cum altera lectio innumeris aliis locis, ut supra vidimus, exhibita sit. Dores dicebant δήλομαι pro ἐθέλω vel βούλομαι. Theocr. Id. 5, 27, τίς τὴν κακὰν χίμαιραν (sic vocat capram vilem) δήλεται ἀμέλγειν. et Brasidas in Scytala Laconica: ἅσσα δήλομαι, πράξω ποττὸν πόλεμον, ἢ τεθναξοῦμαι, quæ constitui, faciam in bello, aut moriar. et apud Stobæum: οὐδ' εἰπεῖν δηλομένοις εὐμαρὲς ἔστι, ne cupientibus quidem enarrare facile id est.

ἔθεν, ionice pro ἕο, vide sub ἕ, prope medium. ἐθηεύμεθα, vide sub θηέομαι.

ἔθνος, εος. τὸ. (Ἔθω) populus. *ein volk, (a people.)* grex, *ein heerde, (a herd or flock.)* proprie de hominibus ponitur; sed et de animalibus aliis. est a τὸ ἔθος, ut notet, quos consuetudo, et similitudo institutorum morumque, conjunxit. *leute die zusammen gewohnet sind, (people who dwell together.)* nam et Germanica vox, *ein volk, (a people;)* videtur esse a, *volgen, folgen, (to follow;)* quando unus alium, per consuetudinem et conjunctionem morum, sequi solet. ἔθνος ἑταίρων, i. e. πλῆθος suorum civium et amicorum, Γ, 32. Η, 115. Λ, 594, 584. Ν, 165, 533, 566, 648. Ξ, 408. Ο, 591. Π, 817. Ρ, 114, 129, 581, 680. ἐπέρρεεν ἔθνεα πεζῶν, Δ, 723, i. e. πάνυ πολλοὶ ἦλθον μετὰ σπουδῆς, affluebant, συχνὰ δίκην ῥεύματος ἤρχοντο. λαῶν ἔθνος, Ν, 495, i. e. λαὸν, *die armee, (the host,)* Ἀχαιῶν ἔθνος, i. e. Ἀχαιοὺς, Ρ, 552. ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ, Β, 91, de Græcis, *viele völkerschaften, (many nations.)* sic et 464. Λυκίων μέγα ἔθνος, Μ, 330. κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, κ, 526. τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν ἐλλισάμην, λ, 34, ubi ἔθνεα per appositionem pertinet ad τούσδε, more Attico: et ἔθνεα νεκρῶν est pro νεκρούς. sic, δῆμος Κιμμερίων κεκαλυμμένοι, 14, 15. et 631, ἔθνεα μυρία νεκρῶν. ἔθνεα μελισσάων ἀδινάων, Β, 87, examina apum, et apud recentiores ejusmodi examen dicitur τὸ σμῆνος, εος, et ὁ ἑσμὸς, οῦ. de volantibus apibus adhibent recentiores ἀγέλην, quam vocem poëta solis bubus servat. sic et ὀρνίθων ἔθνεα πολλὰ, Β, 459. ὀρνίθων ἔθνος ἐφορμᾶται αἰετὸς, Ο, 691. sic nos: *ein volk hüner, (a great multitude of fowls.)* μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ, Β, 469. ἔθνεα χοίρων, i. e. πλήθη, ξ, 73: sic Oppianus pisces dixit ἔθνεα πόντου.

ἔθω, (Ἔδω) factum ab ἔδω, notat in specie, τὸ σύνηθες πράττω, τὰ ἐμοὶ συνήθη τελῶ, consueta facio. quæ notio sumta est ab edendo, quia nulla actio homini familiarior, quam cibi capiendi actio. ἔθειν (pro ἔδειν, mutatione solita) est τὸ πάνυ ἔθιμον τοῖς ζώοις ἅπασι. et hæc mutatio horum consonantium est Dorica; sicut Dores dicunt μαθὸς pro μαδὸς, ψίθος pro ψύδος prima ergo notio τοῦ ἔθειν est ἔδειν, hinc illæ: πίνουσι μόνον, βατράχων τρόπον, οὐδὲν ἔθοντες, bibunt tantum, more ranarum, nihil edentes. Sed et sic tamen ἔθω plus notare solet quam ἔδω, sicut κατεσθίειν plus et fortius notat quam ἐσθίειν, *fressen, (to devour.)* ἔθων (ὁ σῦς ἄγριος Καλυδώνιος) Οἰνῆος ἀλωὴν, Ι, 536, depascens ex more ei solito Œnei agrum cultum: τρώγων τὰ ἑαυτῷ συνήθη, ἐξ ἔθους βλάπτων τὰ περὶ Καλυδῶνα. ὡς σφῆκας, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν (irritant) ἔθοντες, Π, 260, pueri ex more suo facientes, τὰ ἔθιμα πράσσοντες. præt. med. attice est εἴωθα, et particip. εἰωθώς: quod deberet esse ἦθα, sed ionice sine augmento ἔθα, et interserto attice ω, ἔωθα, et producto, ε, εἴωθα. μάλιστα εἴωθε, maxime solita est, Ε, 766. εἴωθε κακῶς ἐρεθίζειν, consuevit male irritare alios, ξ, 394. αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν (ubi est sine augmento) ἐνικλᾶν, Θ, 408, semper enim mihi solet interrumpere, consilium meum. sic et 422. εἰωθότες ἔδμεναι ἄδην, sc. ἵπποι, Ε, 203, qui adsueverunt ad satietatem edere. εἰωθὼς (ἵππος) λούεσθαι ποταμοῖο, Ζ, 508, pro ἐν ποταμῷ. et in hoc λούεσθαι inest ἡ ἀκμὴ totius parabolæ: nam, nisi talis equus, ad hanc parabolam non est aptus. sic et Ο, 265. catachrestice ergo hoc εἰωθὼς ἐπὶ ἀλόγων ponitur: κυρίως vero de homine, sicut et εἴωθα, et ὁ ἐθισμὸς, consuetudo, institutum, mos: unde sunt ἠθικαὶ ἀρεταὶ, pro ἐθικαὶ, virtutes exerceri solitæ in vita humana, *die gewöhnliche practische tugenden. (the ordinary practical virtues.)* ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι, sub auriga solito, cui equi adsueverunt parere, Ε, 231. συνήθει, qui solet eos regere. ab hoc ἔθω, solitum mihi opus perficio, est τὸ ἔθος, mos, et inde per productionem τὸ ἦθος, quod et locum vel gregem consuetum notat.

ΕἸ, conjunctio. si, cum. *wenn, da, ob, (if, when, whether.)* εἴ ποτε, si unquam, Α, 39. 394. Ω, 705. *woferne jemals, (in case ever.)* εἴ με σαώσεις, an me servaturus sis, Α, 83, *ob du mich retten wilst, (whether thou wilt save me.)* sicut et Romani suum, si, sæpe ponunt: si incolumem me præstare velis. et 116. εἰ τόγε ἄμεινον, cum hoc sit melius, *da diess besser ist, (as this is better.)* εἰ σοι θυμὸς ἐπέσσυται, si tibi is appetitus movetur, *wenn es dir so beliebet, (if thou hast any inclination,)* Α, 173. et 178, εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, *wenn du sehr stark bist; bist du sehr stark, so — (if thou art very strong, then —.)* εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, Α, 564, *wenn denn dem auch so ist wie du denkest, (if it be as thou thinkest;)* et respicit 558, s. ὡς ἐὸν sic eram, εἴ ποτ' ἐην γε μετ' ἀνδράσιν, Λ, 761, cum aliquando essem etiam inter viros fortes

ipse fortis. [illegible] *ehemals selber auch zu den* [illegible] *gehörete,* (*when I formerly belonged to the number of the* [illegible]) [illegible] — [illegible] — A, [illegible]. ubi prius [illegible] est elliptice, et sine apodosi: deberet enim sequi verbum aliquod. e. c. [illegible], quodcunque: et omittitur id eleganter, quia omnibus in mentem statim venit, facile contentum fore eum, qui capit quod vult. sic sæpe, et post unicum εἰ, apodosis omittitur, e. c. A, [illegible]. εἴ ποτε γάρ κε [illegible]. ubi sequi deberet. [illegible] quod latet in addita ratione. [illegible] maxime hæc ellipsis in sermone irati, aut verecundantis. est elegans. sic et [illegible], sine apodosi ponitur; sequente deinde. εἰ δὲ, cum sua apodosi. [illegible], ut discamus, num verum vaticinetur, an vero non. B, 300. εἰ [illegible], si vis ut ego pugnem, Γ, 67. εἰ [illegible], cum tunc juvenis essem, nunc contra senectus ad me accessit. Δ, 321. *da ich damals jung war,* [illegible] (*when I was young,* [illegible] *on the contrary* [illegible] *upon me.*) εἰ [illegible] si quidem vere, si modo vere. E, 104. et [illegible] est Apollo. et [illegible], εἰ [illegible] pro εἴ γε [illegible] [illegible] (*if even he* [illegible]) [illegible] *werde,* (*for I know not if I shall again return to them.*) Z, 367, num. [illegible] an gavisurus sit de notis. Θ, 377. et [illegible], εἰ [illegible], si quidem tu id jubes, cum tu id jubes. sic et Θ, [illegible]. I, 379, ne quidem si mihi decies tot daret, [illegible] (*if even.*) [illegible] K, 19. si forte cum eo aliquod bonum consilium struere posset. [illegible] (*if perhaps.*) unde postea factum est εἴ πως. potest tamen h. l. εἰ esse pro ὡς, ἵνα, ut, [illegible] sic dicimus: [illegible] *ich eile dass doch etwas dieses oder das geschehen möge,* (*I hasten that this or that may be done.*) et 176, εἴ [illegible] si te mei miseret. [illegible] M, 59. sed pedites cupiebant, εἴ πως [illegible]. nam est fut. [illegible] pro [illegible]. ut efficerent id. εἰ sæpe pro ὅπως. ut [illegible] consilium aliquod et destinatum indicans. sic et [illegible] ut aliquem servare possent, *dass sie einen und den andern retteten.* (*that they might save one or another.*) εἰ [illegible] δὲ [illegible], K, 375, quod vere sane omnia efficies quæ pollicitus es Priamo: et est ibi acerba ironia. laudo te, quod, et cum, omnia perficies, *dass, da,* (*that, when,*) siquidem. εἰ δύναμαί [illegible] γε, καὶ εἰ [illegible] ἐστι, Σ, 427. Ξ, 196. si quidem possum efficere, et si perfici potest: ubi prius potentiam agentis, alterum capacitatem objecti, notat. et 208. εἰ [illegible] γε [illegible], si forte illos ambos reducam, ut eos ambos reducam. et 331, εἰ [illegible], cum nunc cupis. [illegible] O, 16, haud profecto scio, an prima dolo tuo malo fruaris, [illegible] *nicht ... erst deine tücke büssen wirst,* (*I know not whether thou wilt not first repent thy villany.*) ubi unum οὐ præcedens τὸ εἰ, est ut latinismus ille. haud scio an, ubi Germani duplex non ponere solent. et 51, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ, etiamsi vel maxime vellet aliorsum ire, et 186, εἴ με βίῃ κατέξει, quod me vi coërcere vult. et 460, εἴ μιν βαλὼν ἐξείλετο θυμὸν, si eum ferisset et ei eripuisset vitam. [illegible] — εἴ μοι — Π, 72, cito sane id futurum esset, si quidem mihi —. et 450, ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστὶ, ubi εἰ manifesto est, etiamsi, ut ut, *so lieb er dir auch ist,* (*dear as he is to thee.*) et 494, εἰ θοός ἐσσι, si quidem acer es. et 559, ἀλλ' εἴ μιν [illegible], ubi elliptica phrasis est in festinantis verbis: ἀλλὰ, sc. [illegible], festinandum, εἴ πως, ut, *dass wir doch mögen,* (*that we may.*) nam hæc explicatio h. l. elegantior est, quam si εἰ pro εἴθε, utinam, *wenn doch,* (*would but,*) explicare velis. εἰ καὶ [illegible], sc. ἐστὶ vel [illegible], etiam si facile esset. [illegible] *bestimmet wäre,* (*supposing that it were even allotted to all,*) P, 421. [illegible] εἰ [illegible] experiebatur, an sibi apta essent ea arma. T, [illegible]. εἰ γὰρ [illegible], quando enim unus ille pugnabit tunc, Y, 26, et 371, καὶ εἰ πυρὶ [illegible], etiam si igni similis esset, si vel igni similis esset. [illegible] εἴ [illegible] — cognoscere, num se — Φ, [illegible]. εἰ [illegible] si forte persuadere possent ei, Ψ, 40, pro εἴ πως. imo et pro ὅπως, ut aliqua ratione. εἰ δὲ sæpe ponitur elliptice, sine verbo, et sine apodosi. εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ, si vero etiam illi, sc. βούλονται, ut comma sit vel post αὐτοὶ, vel post δὲ, ut καὶ αὐτοὶ φευγόντων (attice pro φευγέτωσαν) cohæreat: etiam illi fugiant: I, 46. et est σχῆμα [illegible]. et 262, εἰ δὲ, (sc. ἐθέλεις) σὺ μέν μευ ἄκουσον. sic et A, 302. εἰ δὲ, sc. βούλει, si vis. sed Φ, 487, habet εἰ δὲ quidem suum verbum ἐθέλεις, expressum; sed sequitur nulla apodosis verbalis, sed realis, eleganter, 489, s. sic et β, 115, εἰ δ' ἔτι ἀνιήσει [illegible] Ἀχαιῶν, si porro vexabit nobiles Achæos; sequitur nulla apodosis expressa, sed latens 122. seqq. et apta sunt talia personæ loquenti cum affectu aut hæsitatione. vide porro εἰ δὲ, si autem, quanquam autem, si enim, *denn wenn, und wenn,* (*for if, and if,*) sine sequente ellipsi aliqua. A, [illegible], 190, 324. B, 357, 379. Γ, 288. Δ, 17, 34. [illegible] εἰ θεός ἐστιν, an deus sit: εἰ δ' [illegible], si vero is homo est, et quidem is quem existimo, sc. [illegible]. E, 1[illegible]5, 184, 897. Z, 128, 142. H, 204. I, 42, 135, 141, 277, 285. M, 233. O, 162, 178. Π, 36, 686, nam si. P, 102. Σ, 305. T, 264. Y, 129. Φ, 556. X, 389. Ω, 594. 296. εἰ δ' [illegible], *willst du aber zu lande* [illegible] *reisen,* (*but if thou wilt travel rather by land.*) γ, 324. εἰ δὲ, τ. 387. ξ, 277. [illegible], 107. εἰ δὲ [illegible], *wenn aber etwa,* (*but if.*) B, 364. Γ, 284. E, 212. I, 362. M, 71. Π, 87. P,

94. Υ, 138. Χ, 111. Ψ, 526. λ, 111. ϱ, 556. Sed formula, εἰ δ' ἄγε, est plerumque mere adhortatoria, et valet pro εἶα δὴ ἄγε, eja sane age, *ey wolan, wolan denn nun, (well, go on; go on then;)* et hoc ἄγε locum habet ad unum et ad plures, quanquam et ἄγετε ponatur: Ζ, 376, Π, 667. Ρ, 685. Τ, 108. α, 271. β, 178. δ, 832. ι, 37. μ, 112. φ, 217. χ, 391. ψ, 35. quibus omnibus locis est mere παρακελευσματικὴ vocula, et magis interjectio quam conjunctio, imitans sonum, *ey, (eh?)* neque subest ellipsis. sed alibi subintelligi debet βούλει, vel simile verbum, omissum, Α, 524, 302. Θ, 18, et comma ergo ponendum post εἰ δὲ, (sc. διατάξετε, vel βούλεσθε,) ἄγε, *wolan, (come,)* Ι, 167, εἰ δὲ, si vero, sc. permittis, ἄγε. sic et Ψ, 579, εἰ δὲ, sc. cunctamini, et dubitatis, ἄγε. ω, 335, si vero hoc non sufficit. et cum plurali, cum mera interjectione vel quasi, εἰ δ' ἄγετε, eja agite, Χ, 381. εἴπερ, si vel, etsi, *wenn schon, obgleich, (if however, although.)* εἴπερ γάρ τε χόλον καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, *und wenn denn er auch schon den zorn auf den tag verbeissen sollte, (even though he should smother his anger for the moment,)* Α, 81. nam Germanica, itidem dives particulis elegantibus, hanc Græcam copiam adsequi potest. εἴπερ γάρ κε ἐθέλοιμεν, *denn wenn wir auch etwa wollten, (for though we might wish,)* Β, 123. et 597. εἴ περ ἂν, *wenn auch gleich, (if even.)* sic Γ, 25. Δ, 55, 160, 261. Ε, 224, εἴπερ ἂν αὖτε, *wenn etwa wieder, (if again.)* et 232. εἴ περ ἀεικής τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἐστὶ ἀκόρητος, Η, 117, etiamsi, *wenn denn auch, (even though.)* et 286, εἴπερ ἂν αὐτὸς, quandocunque ille, sc. initium fecerit. Θ, 153, 205, 415, εἰ τελέει περ, si perficiet quidem, sc. tunc id vel id faciet. Κ, 115, 225. Λ, 116. Μ, 223, 245, 302. Ν, 288, 464. Ο, 99, 117. Π, 263, 618, si modo. 847. Τ, 164, sequente ἀλλά. Υ, 100, 102. Φ, 576, ubi quoque ἀλλὰ sequitur. Χ, 86, 191, sequente ἀλλά. Ω, 667. εἴτε, εἴτε, sive, sive, *ob etwa, ob nun, oder ob, (if perhaps, if now, or if.)* Α, 65. Μ, 239, 240. γ, 90, 91, utrum, *an, (whether.)* εἴτε, ἠὲ καὶ οὐχὶ, Β, 349. εἴθε ὡς, utinam sicut, sequente ὥ; cum acuto pro οὕτως, sic, Δ, 313. s. et vice versa, εἴθε ὥς, ὡς, utinam sic, sicut, Λ, 669, s. Ψ, 629, s. ξ, 468, s. εἴθε, β, 33. εἴ κεν, si modo, si qua, Α, 60, *wenn nur etwa, (if only.)* Β, 258. Γ, 281, 284. Δ, 415. Ε, 131, 351, 820. Η, 77. Θ, 196, 478, *wenn auch wohl, (if even,)* si vel, coll. 444, ἀμφίς: et sensus est: *wilst du weit von mir seyn? gehe so weit du wilst, ich frage nichts nach dir, (wilt thou be far from me?—go as far as thou wilt, I shall not concern myself about thee.)* Ι, 412, 414, 445. Κ, 106, 381. Λ, 315, si forte, *wenn etwa, (if perhaps.)* et 391, ubi εἴ κε est pro ἐὰν, si, et ipsum ἐὰν est pro εἰ ἄν. et 791, si forte, an forte. Ν, 379. Ξ, 368. Ο, 297, ubi εἴ κε, si qua, est pro εἴ πως, et id pro ὅπως, ut aliqua ratione. et 403, an forte. et 498, si forte. Π, 499, si quidem. et 860, an forte. Ρ, 29, 39, 91, si quidem. Τ, 322. si vel. Υ, 181, *wenn auch schon etwa, (if perhaps already.)* Χ, 99, 220, 244, 349, 351. Ψ, 346. εἴ γε, si modo, si quidem. Α, 393. Ζ, 284. Θ, 423. Ι, 247. Μ, 217. γ, 223. π, 300. εἰ μὴ, nisi, *ohne nur, wenn nicht, (unless, if not,)* pro contextu. Β, 156, 261, 387: et 491, εἰ μὴ Μοῦσαι μνησαίατο, tantummodo Musæ in memoriam mihi redigant, *quot* venerint ad Ilium: nam *singulorum nomina ex plebe* recensere poëta, utpote homo, non valet. cæterum pertinet hoc ad, οὐδέ τι ἴδμεν pro ἴσαμεν. sensus autem hic est: Musæ doceant me nomina et res *principum*; possent quidem me et *plebis* nomina docere, sed ego non possem eloqui has musarum suggestiones; ergo eas id non rogabo; nisi hoc tantum, ut in memoriam mihi revocent *numerum* navium. ergo εἰ μὴ hoc loco est. tantum, *nur, (only;)* et μνήσαιντο in forma rogationis positum, commemorent, *mögen mir sagen, (may tell me.)* Γ, 374. Ε, 177, 312, 215, 389. Ζ, 75. Η, 106. Θ, 91. Ι, 231. Ν, 725. Ξ, 259. Ο, 123. Π, 700. Ρ, 71, 477, 531, 614. Σ, 166, 193, nisi tantummodo. 398, 454. Φ, 212, 545. Χ, 203. Ψ, 155, 491, 541; 792, tantummodo, præter: nam solus Achilles dicitur superior cursu. poëta id alibi dicit ὅτι μὴ, et recentiores ὅτι μή. εἰ δὴ, si sane, *wenn doch, da doch ja, wenn ja, (if but, as however, if even.)* Α, 61, 294, 574. Λ, 386. Μ, 79. Ν, 111. Ξ, 337. Ο, 724. Π, 66. Σ, 120. Φ, 463. Ψ, 558. Ω, 57, 140. α, 207, εἰ δὴ εἶς, interrogative, oblique, *ob du denn bist, (whether thou art then,)* β, 271, quando sane, siquidem, et 274, εἰ δὲ, si vero. γ, 376, cum quidem. ι, 456, si sane. κ, 386. ν, 238. ο, 327. σ, 79. ω, 433. εἰ μὲν γὰρ, εἰ μὲν δὴ, si enim sane, εἴ περ γάρ κε, Α, 580, ubi nulla apodosis est, latens in φέρτατος, 581. Ι, 434, si quidem sane, Κ, 242. Λ, 138. Μ, 67, 322. Ξ, 234. Ο, 49. εἰ μέν κε, Φ, 553. μ, 137, 139. εἰ μὲν, εἰ δὲ, Χ, 49, 52. Ψ, 274. Ω, 660. α, 82. β, 138, ι, 410. εἰ μέν τις, Β, 80. εἴ τις ἴδοιτο, Γ, 453. εἴ τι, Η, 28. ἀλλ' εἴ τις, *aber wenn doch jemand, (but if any one,)* Κ, 111, ubi est optative positum: vel et elliptice, ἀλλ' ἤθελον, εἴ τις, vellem ut aliquis. εἴ τινα, Μ, 333. Ν, 256, an aliquod, Ξ, 333. Ρ, 154, 156. Ω, 366, 653, 768. εἰ καὶ, *ob auch, (even if,)* Β, 367, sequente ἤ, an simpliciter. nam priore casu accedebat ad ignaviam, etiam divinum aliquod fatum. Γ, 215, etsi, quanquam. Ε, 410, etsi. Θ, 111, an et. Ν, 58, si etiam, etiam si. Π, 748, etiam si, etsi. εἰ καί νύ κεν, Ψ, 592, *wenn auch noch etwa, (even if, moreover.)* α, 158, an etiam. ι, 485, etiam si. η, 52, 194. ϑ, 139, 217. ν, 6, etsi. π, 138, si et, num et, 260. αἴκε pro εἴκε, vide sub αἴ. ὡς εἰ, et ὡσεὶ, sicut, *so wie, wie wenn, (as, as if,)* Ι, 477. Λ, 389, 467. Ν, 492. Π, 59, 192. Τ, 366. Χ, 150, 410. Ω, 328. η, 36. ξ, 254. ϱ, 111. τ, 39, 211. plura vide sub ὡς. εἰ γὰρ, σ, 365. et 370, εἰ δέ. et 375, quæ omnia sunt ὑποθετικῶς, conditionaliter, non vero εὐκτικῶς optative, intelligenda. sed Ρ, 561, εἰ γὰρ, est optative, utinam, *wenn doch, wenn denn nur, (O that)* et Ψ, 344, εἰ γὰρ, si enim, quando enim.

εἴ που, si forte, *ob etwa, wenn etwa wo, (if perhaps,)* Ζ, 330. Κ, 206. Ο, 571, ubi est elliptice positum: nam præintelligendum, σπεῦσον, vel ἐθέλησον, vel talis imperativus. Τ, 327. Π, 746. δ, 323, sicubi. 739, si forte. η, 320. κ, 66. λ, 457, ν, 415. ξ, 44. ο, 348. ρ, 106, 475, 510. υ, 207. ω, 262, εἰ δή που, si sane fortasse, *wie wenn er etwa, (as if he perhaps,)* ρ, 484, ubi ad hanc interrogationem deest apodosis: τί ἂν ἐρέω, τί γενήσεται; εἴ ποθι, sicubi, μ, 96. ρ, 195. εἴ ποθεν, si alicunde, Ι, 380. α, 115. υ, 224. εἴ ποτε: si unquam, δ, 328, 763. ο, 268, cum aliquando erat: et id περιπαθῶς, miserabiliter, dictum. ρ, 240. ω, 288, εἴ ποτ' ἔην γε, cum aliquando erat quidem. εἴ πως, si qua ratione, si quo pacto, *ob etwa, wenn etwa, (if perhaps,)* δ, 388, 800, ubi tamen meliores legunt εἴως, quod vide sub ὡς. ξ, 460. π, 148. Ρ, 104. εἴπερ, quandocunque, etiamsi, *wenn auch schon, (even if,)* α, 167, 188, εἴ πέρ τι, si modo, *wenn nur etwa auch, (if only.)* 204. 389, ubi est interrogative, num forte? β, 246, εἴπερ γάρ κε, *wenn auch etwa gar, (if indeed perhaps,)* etiamsi. ι, 40, etiamsi. η, 321. θ, 355, *wenn auch etwa schon, (if even already.)* 408. ι, 35. λ, 112. μ, 140. ν, 138, si quidem. 143. ρ, 14, si forte, *wenn etwa, (if perhaps.)* υ, 42, 49. εἴ κε, εἰ δέ κε, α, 289. β, 76, 332. γ, 216. ζ, 282, 313. η, 75. θ, 353. μ, 299, 345. ξ, 120, an forte. 140, si vel. 398. ο, 421, 523, ubi alii legunt εἰ καί. π, 238, 254, 405. ρ, 79, 82. σ, 264. τ, 488, 496, 589. φ, 338, 564. χ, 76, 345. εἰ μὲν δή, εἰ μέν κε, εἰ δέ κε, α, 287, 289. δ, 831. λ, 111, 110. ξ, 395, 398. π, 403. ω, 327. εἰ μὲν γὰρ, Ω, 220. εἰ μή, nisi, si non, ι, 278. κ, 343. μ, 326, i. e. ἀλλά. pro quo recentiores dicunt, ὅτι μή, præter. ξ, 373. π, 103. ρ, 383. τ, 346. φ, 227. ω, 51, 528. εἰ μή πού τι, β, 71, quando non unquam aliquo modo. et id invidiose addit; quasi hæc sit ratio, cur filius destituatur, quia pater nihil mali intulerit unquam aliis, δ, 364, 503. ι, 178, 427, 437. π, 221. εἴ τις, εἴ τι, δ, 193, εἴ τί πού ἐστι, sc. φίλον σοί, *wenn es etwa möglich ist, (if it be possible;)* et 712, εἴ τις, an aliquis. ι, 267, an aliquod. κ, 193. λ, 627. μ, 66, ubi alii legunt ἤτις. 334. ξ, 132. σ, 222. χ, 158, 381. ἀλλ' εἴ τις καλέσειε, *aber wenn doch jemand rufen wolte, (but if any one would call,)* Ω, 74, ut sit idem quod, ἄγε καλεσάτω τις, nam deest ἐθέλοιμι vel βουλοίμην ἄν. εἴ οἱ, si ei, pro εἴ τινι, si alicui sint, Ψ, 832. sic εἴ οἱ, si ei, α, 275, pro εἰ αὐτῇ. pro εἰ nonnunquam est ἤ, ut Ε, 887, ἤ κεν, pro εἴ κεν, ubi sensus est: si quidem vivus, attamen sine viribus, fuissem ex inflictis ictibus ferri. sic et Θ, 111, legunt quidam: ἤ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν, pro εἰ καὶ, si et, num et. ab εἰ est vox hortantis εἶα, cum α paragogico, e. c. ἀλλ' εἶα, φείδου μηδέν. ἀλλ' εἶα, χώρει. ἀλλ' εἶα τέκνον, etc. quanquam id εἶα derivari potest ab εἴω, eo, ut sit particula hortantis ad pergendum, *i, fort, (proceed.)* εἰ δείξειε, si ostendere velit, *ob sie ihm zeigen wolle, (whether she would show to him,)* ζ, 144, pro εἴ πως, *ob etwa, (whether:)* et id pro ὅπως, ut. sic et ι, 229, si mihi dare velit, i. e. ut daret. et ξ, 498, εἰ ἐποτρύνειε, si jubere velit, *ob er commandiren wolle, (whether he would command,)* i. e. ut jubeat. εἰ, num, *ob, (whether,)* ν, 328. sic et ο, 304. π, 237. εἰ, cum, quum, *da, (as,)* ψ, 36. ω, 351.

εἰ δέ, εἰ δ' ἄγε, εἴ γε, vide supra.

ει, sæpe pronuntiatur ι, vide sub θαμειός. sæpe mutatur in ιλ, vide sub Ὀφείλω.

εἶα, cum suis, vide sub ἐάω.

εἶα, part. hort. vide sub ΕΙ', aliquanto a fine.

εἰαμενή, ῆς. ἡ. (Ἔω) est ὑγρὸς καὶ βοτανώδης καὶ φυτῶν ἀναδοτικὸς τόπος, pratum irriguum, multas herbas emittens. *eine wiese, (a meadow.)* est ab ἕω, i. e. ἀναδίδωμι, edo, protrudo. ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει αἴγειρος, in irriguo loco paludis magnæ nata est populus, Δ, 483. sic et, νέμονται βόες μυρίαι, Ο, 631. ionice scribitur εἰαμενή, per lenem. alii derivant paullo difficilius a ῥέω, fluo, quasi ῥεαμενή. id constat, notare locum ὑγρὸν, ὅπου συχνὴ ἀναδίδοται πόα: et εἰαμεναὶ sunt λειμῶνες, νομαὶ τεναγώδεις. participia in μενος, si nominascunt, sic solent accentuari, e. c. σωζομενός, αἱ Κλαζομεναί, ὁ Τισαμενός, ἡ δεξαμενή, etc. scribitur et ἡ ἰαμενή. et ὁ ἰαμνός. ἡ εἶα, ας, est herba, gramen.

εἰανός, vide ἑανός.

εἶαρ, τό, vide ἔαρ.

εἰαρινός, ἡ, όν. (Ἄω) vernus, vernans. *frühlings, (vernal.)* ἐπιπέτονται ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν, volant super flores vernos, Β, 89. et 471, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, verno tempore. νοτίησί τε εἰαρινῇσιν, humoribus vernis, Θ, 307, et extollentibus se ex terrâ eo tempore. ὥρῃ ἐν, Π, 643. σ, 366. χ, 301. et sic plene, alibi ὥρῃ elliptice ponitur, omisso εἰαρινῇ, quasi κατ' ἐξοχήν τινα: nam eo tempore omnia se extollunt.

εἴαται, pro ἧνται, vide sub Ἕω.

εἴατο, pro ἧντο, vide sub ἝΩ, longius a fine.

εἴβω, (Λείβω) ionice et per aphæresin dicitur pro λείβω. sicut et idem verbum scribitur λίβω. πικρὸν δάκρυον εἶβε, δ, 153. ἐλεεινόν, θ, 531. αὐτοὶ ἐλεεινὸν δάκρυον εἶβον, π, 219. hinc est nomen proprium ὁ Εἴβιμος.

εἰδάλιμος, η, ον. (Εἴδω) speciosus, formosus. εὐειδής. γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα ἰδυίας, τέσσαρας, εἰδαλίμας, ω, 278, sc. donavi ei. *von ansehnlicher gestalt, (of handsome person.)* sed aliud ἰδάλιμος est ab ἰδίειν, sudare.

εἶδαρ, ατος. τό. (Ἔδω) ionice pro ἔδαρ. cibus, *speise, (food.)* ab ἔδω. dicitur et τὸ ἔδεσμα. παρέβαλεν αὐτοῖς (ἵπποις) ἀμβρόσιον εἶδαρ, Ε, 369, immortale pabulum. quanquam ibi alii, per appositionem, legant ἀμβροσίην. sic et Ν, 35. οἵ τε ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν, sc. Lotophagi, ι, 84. οὐδέ τ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσι, cibum sale non mixtum, λ, 122. ψ, 270, *keine gesalzene speisen, (no salted meats.)* sed conf. ἅλς. εἴδατα πολλὰ ἐπιθεῖσα ταμίη, α, 140, multos cibos, ad panem comedi solitos. τὰ ὄψα,

in opposito ad panem. sic et δ, 56. η, 176. κ, 372. ο, 139. ρ, 95. ἰχθύσι δόλον καταβάλλων εἴδατα, μ, 252. ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε, de mensa quam subverterat, χ, 20, 85.

εἰδέω, f. ήσω. (Εἴδω) scio, cognosco. est ab εἴδω, notatque fere idem, nisi quod εἰδέω magis de visu mentis, et cognitione ejus certa, ponitur. ὄφρα εὖ εἰδῶ, ut plane sciam, Α, 515. sic et α, 174. ν, 232. ξ, 186. ω, 257, 296, 402. ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω (dissyllabice legendum in metro) χάριν ἤματα πάντα, Ξ, 235, et ego sane tibi gratiam scio in perpetuum: ubi præsens est pro futuro, notatque, gratiam habebo tibi, *will dir es dank wissen, (I shall be obliged to you.)* et Græci frequentissime sic ponunt præsens, de re certissime futura; sicut et Germani solent. ὄφρα εἰδῇς, ut videas et cognoscas, Ο, 32. ὄφρα εἰδέω (quoque dissyllabice legendum, pro εἰδῶ, ut sciam) ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσὶ, π, 236. ὄφρα εὖ εἰδῇς, Α, 185, ut plane perspicias et intelligas. sic et Υ, 213. Φ, 487. η, 317. ἵνα εἰδῇς αὐτὸς σῷ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοὶ, β, 111. ὄφρα εἰδῇς, οἷόν τι ποτὸν, ut intelligas, quale potulentum, ι, 348. μῦθον ἅπαντα, ὅν κε εὖ εἰδῇς, λ, 441. ὄφρα εἰδῇς, οἷός σοι, χ, 234. ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν — Θ, 406, ubi vel est ellipsis, τί ἐσφάλη, quid erraverit, aut, ὅτι ἀφραίνει, quod stulte agat, aut, ὅτι κρείττονι ἀντιφερίζει, quod fortiori se opponat, aut, ἣν ἄτην, suum delictum et detrimentum, *ihre vergehung, (her crime,)* ut est Α, 411, 412: potest tamen et ἀνελλιπῶς intelligi, ὄφρα μάθοι, πότε ἂν μάχοιτο πατρὶ, quando et quo tempore quaque in re contendere possit adversus patrem suum; nempe, non in re tam seria, qualis nunc est. sic eadem verba repetita ab Iride, 420: ut ergo vis omnis insit in ὅτε, quando; moneaturque Minerva, ut tempus aptius legat. ὅτε ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, quando nuntius apta ad rem intelligit, Ο, 207, quando prudens est in negotio obeundo. et 412, ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης, qui quidem totam callet artem. ἵνα εἰδῇ ὅ (ὅτι) μιν φιλέουσιν ἄριστοι, Υ, 122. ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, Ψ, 322, qui forte artificia quædam noverit. ὃς μὲν ἀπηνὴς τ' αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ, τ, 329, qui crudelis fuerit ipse et crudelia in animo foveat; ut notetur habitus. et 332, ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, qui non vitiosus ipse fuerit, et probanda omnia in animo foverit. ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ, θ, 586. εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ, cognosces et ipse, η, 327. μὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο (spera) μύθους εἰδήσειν, te scituram et cognituram esse, Α, 246. ἔνθα σὲ φημὶ (tunc te puto) εἰδησέμεν, ζ, 257, cogniturum esse, ionice pro εἰδήσειν. perfectum act. εἴδηκα, format participium εἰδηκὼς, et per syncopen εἰδώς. μάντις εὖ εἰδὼς, Α, 385. τόξων εὖ εἰδὼς, arcuum bene gnarus, Β, 718. et 720, τόξων εὖ εἰδότες, ἶφι μάχεσθαι, ad fortiter pugnandum iis: i. e. ἐπιστήμων ἢ ἐπιστήμονες καὶ εἰδήμονες τῆς τοξείας. εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνὰ, Γ, 202, ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, (sagittans feriit) τόξων εὖ εἰδὼς, sagittarius peritus, Δ, 206. et 218, φάρμακα, εἰδὼς, ἐπίπασσε, medicamina, peritus eorum, superposuit. et 310, πόλεμον εὖ εἰδώς. θεοπροπίων εὖ εἰδὼς, Ζ, 438, vaticiniorum probe gnarus. πεπνυμένα μήδεα εἰδὼς, Η, 278. εὖ εἰδὼς κῆρα ὀλοὴν, probe sciens quod periturus sit, Ν, 665, ut ergo appareat, accusativum et genitivum jungi huic participio, sed cum differentia: nam cum accusativo notat solam εἴδησιν, cum genitivo τέχνην: εἰδώς τινος, est ἐπιστήμων τινὸς, *der sich wohl worauf verstehet, (who is perfectly acquainted with something;)* εἰδώς τι, est qui videt aut cognoscit aut cognitum habet aliquid, τίη (cur) σοὶ ταῦτα εἰδυίῃ πάντα (tibi hæc omnia probe cognita habenti) ἀγορεύω, Α, 365. αἰχμῆς εὖ εἰδὼς, Ο, 525, hastæ peritissimus. et 527, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς. et 632. νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς θηρὶ μαχέσασθαι, ubi loco genitivi est infinitivus. et 679, ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν (equis equitare) εὖ εἰδώς. εἰδὼς πυγμαχίης, Ψ, 665. et 709, κέρδεα εἰδὼς, artificia probe cognita habens. Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς, Ω, 88, æterna consilia in animo habens. εἰδὼς (Αἴγισθος) αἰπὺν ὄλεθρον, cum præsciret quod ipse periturus esset graviter, α, 37. et 202, οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, i. e. ὁ τὰς ἐκ τῶν οἰωνῶν (i. e. μαντικῶν σημείων) μεθόδους ἔχων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἐκεῖθεν καταστοχῶν τεχνικῶς. ut ergo εἰδὼς in tali constructione ponatur pro nomine, τεχνίτης, εἰδήμων, ἐπιστήμων, τέχνην ἢ ἐπιστήμην ἔχων. πεπνυμένα μήδεα εἰδὼς κῆρυξ, β, 38. et 170, οὐ γὰρ ἀπείρητος (imperitus) μαντεύσομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς. et 188, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. et 231, φρεσὶν αἴσιμα (æqua) εἰδώς. sic et ι, 9. οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς, ι, 182, non inania sciens. εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, peritus ædificationum et fabricationum. γέρων ὀλοφώϊα εἰδὼς, versutias sciens; δ, 460. et 696, πεπνυμένα. θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς, ζ, 12, a diis edoctus consilia, θεόσοφος. παλαιά τε πολλά τε, η, 157. κεχαρισμένα, θ, 584, coll. 586. ἀθεμίστια, ι, 428. πλείονα, μ, 188, plura sciens redit. ἀπατήλια, fallacia, ξ, 288. ἀνάκτεσιν ἤπια, ο, 556, heris suis faventia. κύων, ὀλοφώϊα, ρ, 248. ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδὼς, υ, 287. πεπνυμένα, χ, 361. παλαιά τε πολλά τε, ω, 51. et 441. πεπνυμένα. μή μου πειράτω (ne me tentet) εὖ εἰδότος, Ι, 345. et 440, οὔπω εἰδόθ' (pro εἰδότα) ὁμοιΐου πολέμοιο, nondum peritum pugnarum. τὸν δὲ οὐκ εἰδότα ὄλεθρον ἀνήγαγε, δ, 534, hunc nescientem perniciem suam abduxit. ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, ι, 215, qui nec mores bonos nec jura curabat. ergo tamen non semper cum genitivo construitur, si habitum notat et virtutem præcipuam. et 281, ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά. φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν, γ, 277, i. e. φιλοῦντες ἀλλήλους ἵνα εἰδότες ἢ κε θάνωμεν ἢ κεν — μ, 156, ut scientes vel moriamur vel effugiamus. εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες, ν, 113, intro egerunt navem, jam ante cognitum habentes hunc portum. nam Φαίακες, Κερκυραῖοι (Corcyræi) ὄντες, καὶ Ἰθακησίοις γείτονες, norunt illas regiones. et 296, εἰδότες ἄμφω κέρδεα, ubi

Minerva sic loquitur cum Ulysse. ergo masculinum prævalet, si duo diversa genera junguntur. εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις, K, 250, inter Argeos hæc sane scientes loqueris. apud ignotos licet ἐπαινεῖν, non apud amicos et notos. hinc alibi laudat Ulysses ipse se. εἰδόσιν ὕμμ' (ὑμῖν) ἐρέω, Ψ, 787, vobis, qui id jam probe scitis, dicam. μάχης εὖ εἰδότε (periti ambo) πάσης, B, 823. E, 549. et 608, φῶτε κατέκτανεν εἰδότε χάρμης, peritos pugnæ. κύνε εἰδότε θήρης, canes periti venationis, K, 360, ἴδμονες θήρης. παῖδε ἔτι, οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς, Λ, 709, coll. 718, οὔπω μὲ ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα. οὐκ εἰδήμονες ἦσαν ἀλκῆς, roboris bellici. μάχης πάσης, M, 100. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, P, 5, quæ antea non pepererat. κεδνὰ εἰδυῖα, α, 428. τ, 346. υ, 57. λυγρὰ εἰδυῖα, λ, 431. ἐνὶ φρεσὶ πάντα εἰδυῖα, ν, 417. ἀγλαὰ ἔργα, θ, 417. ν, 289. π, 158. γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα, ἔργα εἰδυῖαν, Ψ, 263. ἄλοχον κεδνὰ εἰδυῖαν, ψ, 182, 232. γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα εἰδυίας, I, 128, 270, i. e. ἐργατικάς, T, 245. ω, 277. εἰδυίῃσι (εἰδυίαις) πραπίδεσσι, A, 608, perito et solerti pectore. pro quo poëta sæpe ponit ἰδυίαις. ταῦτα ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, laborabat, Σ, 380. et 482, δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι. Y, 12. η, 92. quibus omnibus locis id de Vulcano dicitur, ἐπιστημονικαῖς πραπίδεσσιν, i. e. ἐπιστημόνως, *sehr künstlich, (very ingeniously.)* Eustathius vult, quod ἰδυῖα, ἡ, sit nomen participiale, ἐπιστημονική: quia participium ipsum sit ἡ γινώσκουσα tantum: unde et τοὺς ἰδυίους vocemus τοὺς μάρτυρας ἴδμονας, testes probe scientes. sed ut hoc masculinum ὁ ἴδυιος vel ἰδυῖος nomen adjectivum mobile probat: sic ostendit, significatum ipsum non differre a participio: et hoc fœmininum recte pro participio ipso habetur, poëtice correpte ει in Iota simplex. *infinitivus* εἰδηκέναι, per syncopen εἰδέναι, non occurrit in poëta; sed ejus loco ἴδμεν, quod vide sub ἴσημι. *optativus* attice ab εἰδέω est εἰδείην. εἴ μοι Ἀγαμέμνων ἤπια εἰδείη, Π, 73, si mihi clemens et favens fuisset, i. e. nisi dure et inclementer adversus me agere voluisset. ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράτων, M, 229, qui liquido intelligeret prodigia, ὃς εἰδησιν ἔχοι καὶ ἐπιστήμην τεράτων, ὡς καὶ πείθειν τοὺς ἀκούοντας λαούς. εἴγε μὲν εἰδείης, si quidem scires, ι, 206. potest hic optativus deduci ab εἰδήκοιμι, ab εἴδηκα, per syncopen εἴδοιμι, et attice mutata terminatione in εἰδείην.

εἴδομαι, f. εἴσομαι. (Εἴδω) forma media, in variis temporibus nunc passive, nunc active, notat. *præsens* fere passive, videor, assimilor, conspicior. τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι, hoc tibi enim mors videtur esse, A, 228, *denn das dünket dir der bittre tod zu seyn, (for this seems to be death to thee.)* οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται οὐδὲ κακῶν ἔξ, Ξ, 472, apparet is mihi esse non vilis nec ex vilibus ortus. τί σοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι, quid tibi de ea re videtur, Ω, 197. τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι, ι, 11, videtur, *wird von mir dafür angesehen, (is considered by me as.)* πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα, apparent omnia sidera, Θ, 555, sunt conspicua, φαίνεται. νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ, nunc apparet is dies, N, 98. εἰδομένη κήρυκι, similis visa præconi, assimilans se ei, B, 280. γαλόῳ, glori, Γ, 122. εἰδόμενος Ἀκάμαντι, videbatur similis ei, E, 462, *erschien in dessen gestalt, (appeared in his form.)* nam sermo est de numine præbente se visui. μάντει εἰδόμενος, N, 69, εἰδομένη (Minerva) ξείνῳ, α, 105. Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν, β, 268, 401. φήνῃ, avi, γ, 372. κούρῃ, ζ, 22, coll. 24. κήρυκι, θ, 8. Μέντορι, χ, 206. ω, 502, 547, *dem ähnlich sehend, (looking like him.) imperfectum,* εἰδόμην, activo sensu occurrit. Τρῶες δ' ὡς εἴδοντο τὸν, cum videbant eum, Π, 278. ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς, P, 724, cum videbant Achæos tollentes cadaver, de quo pugnabatur. *futurum,* εἴσομαι, active notat, sciam, cognoscam, videbo. εἴσομαι, αἴ κέ με ὁ Τυδείδης ἀπώσεται, ἤ κεν ἐγὼ τὸν, videbo an iste me repellet an ego istum, Θ, 532. ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι (i. e. γνώσομαι, sc. τίς ἡ βοὴ) ἐς περιωπήν, Ξ, 8. ubi ἐλθὼν pertinet ad περιωπήν, iens in locum ubi possum circumspicere. αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομαι ἑκάστην, τ, 501, intelligam et cognoscam. εἴσομαι (videbo) αἴ κε τύχοιμι σκοπόν, an attingere possim, χ, 7. νῦν μὲν δὴ (*nun denn doch,*) *(now indeed,)* σάφα εἴσεαι (liquido videbis et intelliges) οἰόθεν οἶος, ex solo solus, sc. ἐν μονομαχίᾳ ταύτῃ, H, 226. εἴσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, K, 88, inquit ipse Agamemnon ad Nestorem, agnosces, *du wirst ja wohl kennen, (thou wilt know;)* vel, scito me adesse tibi. σὺ δὲ εἴσεαι αὐτὸς, Φ, 292, tu ipse scies, sc. quod tibi non fatale sit in undis perire. τάχα δ' εἴσεαι αὐτὸς, fortasse intelliges et ipse jam, β, 40, sc. quod non alius sit quam ego, ante quam tibi id dico. τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδε ἀριθμόν, π, 246, statim autem cognosces hic numerum. et 313, εἴσῃ, attice pro εἴσεαι Ionico, et hoc pro εἴσεσαι, cognosces, γνώσῃ καὶ νοήσεις. ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθὼν, ω, 505. οὔτις τόνγε πρότερος εἴσεται, A, 548, sciet, resciscet. καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται, Θ, 111, et quia ibi præcedit ὄφρα, possit esse aor. 1. conj. ionice pro εἴσηται. sic et Π, 243, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν, an solus sciat pugnare. aoristus 1. εἰσάμην, ασο, ατο, significat passive, visus sum. οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι τῶν ἄλλων, M, 103, nam hi ei videbantur esse egregie fortissimi aliorum. aliud εἴσατο vide sub Ἔω, vado: quo pertinet locus, M, 118. εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ, B, 791, similis erat voce, sc. apparens numen. et re vera ipse erat Polites. sic Y, 81, υἷι δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν, sc. Apollo apparens. εἴσατο δέ σφιν δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος, sc. ὁ αἰετός, visa est illis, Ω, 319. ἐφάνη. εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν, videbatur (terra procul) sicut scutum, cujus umbilicus est elatus, ε, 281. et 283, εἴσατο γάρ οἱ, visus est enim Ulysses ab eo, Neptuno. et conf. h. l. ῥινός. nam dubium est, an 281 sequi debeat ῥινὸς an ῥινόν. si prius, εἴσατο est ἐφάνη: si posterius, εἴσατο est active pro ἐνόμισεν, puta-

bat sic quasi scutum, ut accusativus ῥινὸν locum habeat. accuratiores præferunt prius, et legunt ῥινός. cæterum notat ῥινὸς, ἀσπίδα ἐκ ῥινῶν πεποιημένην. si pro accusativo tendas, statuenda est ellipsis, ὡς ὅτε ῥινὸν, sc. ἴδοι, conspiceret. εἴσατο ἴμεν ἐς Λῆμνον, visus est ire in Lemnum, Θ, 283, i. e. προσεποιήσατο καὶ ἐφάνη, simulavit, ἔδοξε, putatus est. εἴσατο δὲ χθὼν, visa et cognita est terra, *er kannte das land was es führ eines sey, (he knew what sort of country it was,)* ν, 352. αὐτῷ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ, τ, 283, visum est utilius. pro eo dicitur et ἐεισάμην. πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσαο μυθήσασθαι, I, 641, omnia mihi recte dixisse videris, ἔδοξας. ὡς νύ που ὔμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι, β, 320, ut fortasse vobis videri potest utilius. ὡς Ὀδυσῆϊ ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη, ε, 398, sic dulce quid visum ei est terra et sylva, coll. 281, 283, et 442, τῇ (ibi) δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος. sic et μοὶ, η, 281. et 343, τῷ δ᾽ ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι. sic et τῇ, illi, sc. Veneri, Θ, 295. καί μοι ἐείσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς, visus est fumus, κ, 149. Στέντορι εἰσαμένη, E, 785, ei assimilata apparens. εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ φωνὴν, N, 45. et 216, εἰσάμενος φθογγὴν Θόαντι, similis visus. ἀνέρι εἰσάμενος, Π, 716. et 720, τῷ ἐεισάμενος. εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ φωνὴν, P, 555. et 73, ἀνέρι εἰσάμενος Κικόνων ἡγήτορι. ἵππῳ δ᾽ εἰσάμενος, in formam equi se induens Boreas, Y, 224, ὁμοιωθείς. ἀνέρι, Φ, 213. τῷ δ᾽ ἄρα εἰσάμενος, huic similem se faciens Neptunus, λ, 240. τῇ ἐεισαμένη, huic se assimilans, ζ, 24, Minerva. ut ergo vel *quasi* active ponatur hoc participium nonnunquam. sic B, 22, τῷ ἐεισαμένος, huic se similem faciens, ὁ ὄνειρος. et 795, τῷ ἐεισαμένη Ἶρις, ὁμοιώσασα ἑαυτὴν αὐτῷ. sic Γ, 389, τῇ ἐεισαμένη Ἀφροδίτη. τῷ ἐεισάμενος Ἀπόλλων, P, 326, 585. et ejusmodi locis τὸ μὲν, pertinet ad sequens verbum προσέφη aut simile. ἀλλ᾽ ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν ἔμμεναι, B, 215, sed quodcunque ei forte videri posset ridiculum Græcis esse, ut riderent illi convitia sua in regem. *aoristus* 2, ἰδόμην, notat active, videbam. et inde est imperativus a. 2. m. ἰδοῦ, specta, apud Eurip. Hecub. 808, ἰδοῦ με, specta me: adverbium vero scribitur ἰδού. οἵ μιν ἴδοντο πονούμενον, qui eum videbant laborantem, Δ, 374, coll. 375. ut ergo idem sit quod ἴδον. οὐ γάρ πω ἰδόμην οὐδ᾽ ἔκλυον, K, 47, nondum vidi nec audivi. ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο, adspiciebant se invicem, Ω, 484. ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο, procurrens vel procedens adspiciebat, δ, 22, *sahe zu was da sey, (looked round to see what was there.)* ἑκὰς (procul) ὀφθαλμοῖσι γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην, ε, 359. οἵ μιν ἴδοντο, qui eam terram viderunt, η, 322. ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν ἐς λιμένα, π, 472. ἔνθα Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, ibi eum ego vidi, τ, 185. ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ (2. sing. aor. 2. *conj.* pro ἴδησαι, ἴδηαι, ἴδῃ attice, ab ἴδωμαι) Ἀγαμέμνονος, A, 203, ut spectes, ἵνα θεάσῃ. et 587, μή σε ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην, ne te videam plagis affectam. et hoc opponitur τῷ, κατὰ νοῦν βλέπειν, animo tantum videre. et 262, οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, nec viderim, *mag sie wohl nie künftig zu sehen bekommen, (shall certainly never see such men again;)* nam notat ibi futurum tempus dubitative, videre potero. ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι, ut præstantia facta spectes, Γ, 130. ὄφρα ἴδηαι οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, E, 221, ubi de experientia dictum. sic et Θ, 105. οἰκόνδε ἐλεύσομαι (domum meam ibo) ὄφρ᾽ ἂν ἴδωμαι οἰκῆας, Z, 365, et fortasse ultima vice. ὅθι (ubi) μεθιέντα (remittentem aliquid a studio) ἴδηαι, N, 229. ὅσκεν ἴδηται, Ξ, 416. ἐπὴν ἔλθητε (si veneritis) Διός τ᾽ εἰς ὦπα ἴδησθε, pro εἰσίδησθε, et Jovis vultum conspexeritis, O, 147, quæ est explicatio τοῦ ἔλθητε: nam non omnis veniens admittitur quoque in conspectum. νεμεσήσεται ὅσκεν ἴδηται, P, 93, succenseat quicunque viderit. sic et 100. et 652, σκέπτεο νῦν, αἴκεν ἴδηαι, circumspice nunc, si forte videre possis eum. πρίν γ᾽ ἐμὲ δεῦρ᾽ ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι, videris, Σ, 135. et 190, αὐτὴν ἴδωμαι. et 467, θαυμάσεται ὅσκεν ἴδηται. ὄφρα ἴδηαι ὅτοι (pro ὅτι σοὶ) μενοεικέα δώσω, T, 144. et 151, ὥς κέ τις (ut sane aliquis) αὖτ᾽ Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται, conspiciat rursus. ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω, ut cognoscam et discam, Φ, 61. ἴδωμ᾽ ὅτιν᾽ (pro ἅτινα) ἔργα τέτυκται, pro ὄφρα ἴδωμαι, X, 450. quod alii ibi legant ἴδωμ᾽ pro ἴδοιμι, notatum est supra sub εἴδω in optativo. est ergo potius conjunctivus, omissa conjunctione, ἵνα θεάσωμαι. ἐπὴν πάσας πεμπάσεται (numeraverit) ἠδὲ ἴδηται, δ, 412. 414, ἐπὴν δὲ κατευνηθέντα ἴδησθε, videritis. sic et 421. ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι, ζ, 126, et πειρήσομαι ergo quoque ionice est pro πειρήσωμαι, in conjunctivo; habetque vim hortandi et imperandi. et 311, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι χαίρων. δεῦτ᾽ ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ (tolerabilia) ἴδησθε, Θ, 307. θᾶσσον ἰδώμεθα ὅ, τι τάδ᾽ ἐστὶν, κ, 44, quid ea sint. τὰ χρήματ᾽ ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι, ν, 215. μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴδηαι, ρ, 448. ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι, σ, 268, barbatum videris. βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται, sc. somnia illa, videat, τ, 567. ἐπὴν τόξου πειρήσεται (pro πειρήσηται) ἠδὲ ἴδηται, φ, 159, et cognoverit mente, sc. quod sibi Penelope ducenda non sit uxor. notat ergo ibi non visum oculi, sed νόησιν. et 228, μή τις ἴδηται ἐξελθών. ὄφρα ἴδηαι ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, ψ, 5. et 83, ὄφρα ἴδωμαι ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας. εἴ τις ἴδοιτο, si quis videre potuisset, Γ, 453. ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο, Δ, 516. εἴ τινα ἴδοιτο ἡγεμόνων, M, 333. εἴ που ἔτι ζώοντα ἴδοιο, videre possis, P, 681. ὁπότε μῆλα ἰδοίατο, ionice pro ἴδοιντο, Σ, 524. τῶν εἴ τις σὲ ἴδοιτο, Ω, 366, 653. εἴ κεῖνόν γ᾽ Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα, α, 163. τά κ᾽ οὔ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο οὐδὲ θεῶν, Θ, 280. ὅσσοι μὲ Ἰθάκηνδε ἰδοίατο (ἴδοιντο) νοστήσαντα, λ, 360. et 365, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, sc. cogitatione et mente, *woher es wohl niemand absehen könnte, dass sie die lügen genommen, (so that no one could discover whence she had taken the lies.)* κνώδαλον ὅ, τι ἴδοιτο, ρ, 317, feram quamcunque vidisset hic canis venaticus: ubi alii, melius fortasse, legunt δίοιτο, i. e. διώκοι, quamcunque persequatur. ἀλλὰ ἴδεσθε (est

imperativus) *καὶ ὔμμες ἀνασταδὸν*, Ψ, 469, sed intuemini et vos exsurgentes. *εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἠδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι*, latior humeris et pectore apparens, Γ, 194. *τοκεῦσιν ἅμ' ἕσπετο μῆλα ἰδέσθαι*, ad visendas pecudes, Δ, 476, *zu besehen, (to inspect.)* *ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι*, postulabat signum, i. e. epistolam, videre, Z, 176. *εἰς ὦπα ἰδέσθαι*, vultum intueri, pro *εἰσιδέσθαι*, I, 373. *πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι*, sc. *τὸν ὕπνον*, Ξ, 286, ubi somnus, quasi persona, videre vult oculos Jovis, poëtice. *νηὸς καιομένης σέλας* (splendorem) *ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι*, O, 600. *δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι*, da ut videam, P, 646, ut oculis ad videndum uti possim. *περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι*, ut finitimi videant id, Σ, 212. *θαῦμα ἰδέσθαι*, mirum videri, mirabile visu, E, 725. K, 439. Σ, 83, 377. *νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι*, γ, 233, videre reditum. sic et θ, 466. *ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι*, sic similem vidisse, δ, 141. et 162, *ἐέλδετο* (cupiebat) *γάρ σε ἰδέσθαι*, videre te. *ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι σὴν ἄλοχον*, desiderans licet tu videre tuam conjugem, ε, 209. et 217, *εἰς ἄντα ἰδέσθαι*, pro *εἰσιδέσθαι*, adspici coram. et 408, *γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεὺς*, terram insperatam dedit videre me. *καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα* (longiorem et habitiorem) *θῆκεν ἰδέσθαι*, fecit conspici, θ, 20. *εἵματα, θαῦμα ἰδέσθαι*, θ, 366. sic *φάρεα*, ν, 108. *οὔτι ἔγωγε ἧς γαίης* (propriæ terræ) *δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι*, ι, 28. et 143, *οὐδὲ προὐφαίνετο* (non lucebat aliqua lux) *ἰδέσθαι*, ad cernendum quidquam, videri aliquid posse. *πρὶν λύσασθαι ἑτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι*: κ, 385. coll. 387. *οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι*, ξ, 143. et 382, *μιν παρὰ Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι*, se vidisse eum apud Idomeneum. *ἀρίγνωτά ἐστι ἰδέσθαι*, cerni cum discrimine possunt, ρ, 265. *γενειήσαντα ἰδέσθαι*, barbatulum videre, σ, 175. et 194, *καί μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι*, videri. *ἐοικότα ὧδε*, τ, 380. coll. 383. *δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι*, venerabilis est adspici, χ, 405. *οὐ δύναμαι εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον*, ψ, 107. *μείζονα δ' ἠὲ πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν*, ω, 368, nam antea præ luctu curvus incedebat. et 373, *τίς σε θεῶν εἶδός τε μέγεθός τε ἀμύμονα θῆκεν ἰδέσθαι*, fecit videri. ergo hic infinitivus nunc active nunc passive ponitur, sicut Germanorum, *zu sehen, an zu sehen, (to look at, to survey.) præteritum medii*, ab *εἴδω*, aor. 2. *ἴδον*, deberet esse *ἴδα* vel *ἶδα*: sed fit, quasi ab *εἶδα, ἔοιδα, οἶδα*, novi, scio, cognitum habeo, vidi oculis mentis. *εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν*, Δ, 163. et 360, *οἶδα γάρ, ὥς σοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι ἤπια δήνεα οἶδε*, novi quod tua mens mitia consilia novit. *σάφα δ' οὐκ οἶδα εἰ θεός ἐστιν*, E, 183. *οὐ γάρ τ' οἶδα, εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος* (reversus ad eos) *ἵξομαι αὖτις*, Z, 367, coll. 365. et 447, *εὖ μὲν γὰρ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν*. *αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε*, H, 237, coll. 236. et 238, *οἶδ' ἐπ' ἀριστερά, νωμῆσαι βῶν* (clypeum motare) et 240, *οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ*, in stataria pugna. et 241, *οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον* (pugnam) *ἵππων*. *οὐκ οἶδα ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος*, an navibus speculator, sc. eat, K, 342. *οἶδα γὰρ ὅττι* (ὅτι, quod) *κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο*, Λ, 408, quod ignavi quidem recedunt a pugna. *οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι*, novi, qualis sis virtute, N, 275. *οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι κυδάνει*, Ξ, 72, novi etiam nunc quod hos æque ac deos gloria insignit, coll. 71. *οὐ μὰν οἶδα, εἰ αὖτε*, non certe novi, an post, O, 16. *οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα οἶδα*, Π, 50, neque vaticinium curo, quod et ipse novi. *ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα τεῦ κλυτὰ τεύχεα δύω*, cujus arma induere possim, Σ, 192. *πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα*, major natu sum et plura novi ex usu rerum longiori, T, 219, *habe mehr erfahren, (am more experienced.)* (eadem verba sunt et Φ, 440.) et 421, *εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς*, probe sane novi et ipse. *σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς ἠμὲν κερτομίας ἠδὲ αἴσυλα μυθήσασθαι*, Υ, 201, facile calleo et ipse loqui convitia et iniqua alia. sic et 432. et 434, *οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων*, quod tu es fortis, ego vero multo infirmior te. *οἶδα καὶ αὐτὸς*, inquit Jupiter ad Thetidem, abrupte, Ω, 105. *αὐτὰρ ἔγωγε οὐκ οἶδα*, α, 216, inquit Telemachus de patre suo: sc. *ἐξ ἐμαυτοῦ*: sed cognovi id ex ea quæ optime scire id potest. non dicit Telemachus, mater mea dicit, patrem meum esse Ulyssem, ego vero *οὐ πείθομαι*: sed dicit, *οὐκ οἶδα οἴκοθεν, πείθομαι δὲ μητρί*. hinc et precatur sibi, ut alium habeat patrem, quam illum ignotum sibi Ulyssem. simul tristitia, et odium rerum suarum, impulit eum ad ita loquendum, ut *dubitet*, an tanti ac talis viri sit filius. *οὐδέ τι οἶδα, κείνων οἵ τε σάωθεν Ἀχαιῶν οἵ τ' ἀπόλοντο*, γ, 184. *τούτους μὲν δὴ οἶδα*, δ, 551. et 712, *οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὦρορε*, nescio an deus aliquis eum excitarit. *οἶδα καὶ αὐτὸς πάντα μάλα*, ε, 215. et 423, *οἶδα γάρ, ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος*, quam infensus mihi sit Neptunus. *τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα*, neminem novi et video, ζ, 176. sic et η, 25. *ξεῖνος ὅδε οὐκ οἶδα ὅστις ἀλώμενος ἵκετο ἐμὸν δῶ*, θ, 28, nescio quis hic hospes vagus meam domum venerit. et 215, *εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι*, bene scio arcum tractare. *οἶδα γάρ, ὡς οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι*, novi enim, quod nec ipse inde redituruṡ sis, κ, 267. et 457, *οἶδα καὶ αὐτή*. *οἶδα γάρ, ὡς ἐνθένδε κιὼν*, λ, 69, quod hinc abiens. et 462, *οὐδέ τι οἶδα, ζώει ὅγ' ἦ τέθνηκε*, nec omnino scio, vivat ille an mortuus sit. *τοῦτο δ' ἐγὼ δ' εὖ οἶδα*, ν, 314. *ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς*, ξ, 365. *εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν*, ο, 211. *ἄλλο δέ τοι τόδε οἶδα, τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν*, π, 470. et 475, *οὐδέ τι οἶδα*, sc. an ii armati fuerint proci, id non scio pro certo: sed illud prius pro certo scio, siquidem id hisce oculis vidi, sc. navem armatis completam rediisse. *τόδε γε οὐ σάφα οἶδα*, non certo scio, ρ, 307. et 373, *αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα πόθεν γένος εὔχεται εἶναι*. et 563, *οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου*, bene novi de eo, *ich kenne ihn sehr wohl, (I know him well.)* *αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια*, animadverto et novi singula, bona et mala, sc. quæ hic fiunt, σ, 227, inquit

Telemachus jam adolescens, qui antea puerulus id minus senserat, quantum mali in domo fieret. alio autem sensu fere est νοῆσαι, 229, excogitare. et 264, οὐκ οἶδα, εἴ κέν με ἀνέσει θεὸς, an me remittet deus huc. οὐκ οἶδα εἰ τάδε ἕστο οἴκοθεν, an his indutus fuerit a domo sua proficiscens, τ, 237, et opponitur τούτῳ τῷ οἴκοθεν, τὸ accepisse dono ab aliis. ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα, inquit idem Telemachus, υ, 309. μάλα δ' εὖ οἶδα οἷος ἔης, ἐξ Ἰθάκης ἰὼν, ψ, 175. et 202, οὐδέ τι οἶδα εἴ μοι ἔτι ἔμπεδόν ἐστι λέχος, an mihi adhuc suo firmo loco sit lectus meus. οἶδας semel occurrit in poëta, α, 337. reliquis locis addita est paragoge Æolica, θα, οἴδασθα, et per syncopen οἶσθα. εἰπὲ θεοπρόπιον (vaticinium) ὅ, τι οἶσθα, Α, 85. et 365, οἶσθα, τίη σοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω. nosti ipsa, cur tibi hæc scienti omnia narrem? οὐ γάρ πω σάφα οἶσθα οἷος νόος Ἀτρεΐδαο, quæ sit mens et intentio ejus, Β, 192. οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι, Η, 358. sic et Μ, 232. εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ διοτρεφὲς, οἷος ἐκεῖνος, Λ, 652. οἶσθα καὶ αὐτὴ οἷος ἐκείνου θυμὸς, Ο, 93. et 204, οἶσθα ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐρινύες αἰὲν ἕπονται. οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρματα ἑλισσέμεν, Ψ, 309. et 589, οἶσθα οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι. οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, includimur, Ω, 662. οἶσθα γέρον, δ, 465. οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικὸς, ο, 20. εἰ ἐτεόν γ' οἶσθα Διὸς τέρας, π, 320. et 424, ἦ οὐκ οἶσθα, ὅτε. οἶσθα καὶ αὐτὸς, ρ, 573. οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος, meum robur, τ, 493. οἶσθα γὰρ ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη, quam gratus in domo appariturus sit, ψ, 60. Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, Γ, 308. οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς, Ε, 406. et 761, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα, qui nulla novit jura. ἦ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα, Η, 236. οὐδέ τοι οἶδε (neque sane novit) πένθεος ὅσσον ὄρωρε, quantum luctus commotum sit, Λ, 656, i. e. οὐκ εἴδησιν ἔχει πένθεος, nisi malis (quod quidem præstat) genitivum ad ὅσον construere, quasi ὅσον τι μέρος πένθεος. et 791, τίς δ' οἶδε, εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι (favente et adjuvante numine) θυμὸν ὀρίνοις, an ei animum commovere possis. sic et Ο, 403, ὀρίνω. τίς δ' οἶδε εἴ κ' Ἀχιλεὺς φθήῃ, Π, 860. et est hæc dubitantis et sperantis locutio. οὐδ' οἶδε Κρονίδης, Σ, 185. et 363, οὐ τόσα μήδεα οἶδε, non tot consilia novit. λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν, Ω, 41, et, sicut leo, ferus est homo. θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν, α, 53. sic et δ, 386. ἦ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν, β, 88, quæ sane versutias percallet. et 332, τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰών. τίς δ' οἶδ' εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται, an forte violentias eorum aliquando ulciscetur, γ, 216. οὐδέ τι οἶδεν ὅ οἱ φόνος υἷϊ τέτυκται, quod ejus filio mors cædesque parata est, δ, 771. εἴ τινα ἀέθλων οἶδέ τε καὶ δεδάηκε, θ, 134, quod πρωθυστέρως dictum, nam prius oportet δαῆναι, discere, postea εἰδέναι, certo scire, coll. 136. εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε, λ, 444. ὅμως δέ τοι ἤπια οἶδε, tamen tibi bene cupit, ν, 405. sic et ο, 39, Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε, ξ, 119. ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, ο, 522. ὅδε οὐ σάφα οἶδε, ρ, 153. οὐ τόσα μήδεα οἶδε, υ, 46. et 75, ὁ γὰρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα, sc. Ζεύς. ἢ ἤδη σάφα οἶδε Πηνελόπεια νοστήσαντά σε δεῦρο, ω, 403. et 406, ἤδη οἶδε. *plusquamp. med.* ᾔδειν pro εἴδειν vel ἴδειν: quod Iones resolvunt in ᾔδεα, εας, εε, et Attici in ᾔδην, ης, η. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τε ἐσσόμενα, Α, 70. i. e. ἠπίστατο. νήπιος, οὐδὲ τὰ ᾔδη, ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα, Β, 38. et 213, ἔπεα φρεσὶν ᾖσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη. et 409, ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο, noverat enim in animo fratrem suum, i. e. certo conjectabat animo, quod frater jam laboraret. et 832, ᾔδεε μαντοσύνας, erat vates. sic et Λ, 330. ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐχθεσφαστα ᾔδη, Ε, 64, scire et cognoscere studuit. et 326, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, quod sibi apta in animo suo sciebat, i. e. ἐκεῖνα ἐφρόνει, ἃ καὶ τῷ Σθενέλῳ ἐν φρεσὶν ἄρησε καὶ ἥρμοσε, ἤγουν, ἃ ἤθελε Σθένελος. et hæc firmissima est amicitiæ causa, quando quis ad alterum dicere potest, τὰ φρονέεις ἅπερ ἐγώ. ὅς ῥ' ᾔδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πολλὰ ἀνθρώπων, Ζ, 351, qui certo sciebat, quid homines pro indigno et turpi haberent: *der sich auf alles das verstund, was leute jemandem verdenken und zur schande rechnen könten, (who well knew what people consider as base and disgraceful.)* εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδεα ἐνὶ φρεσὶ, si ego id scivissem, Θ, 366. sic Ἴωνες dicunt πεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ut mutent terminationem plusquamp. ειν in εα. ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη, Λ, 740, quæ tot medicamina norat. alibi et prima persona sic ionice terminatur quasi εα contractum sit in η, e. c. εἱστήκη pro εἱστήκειν, quasi ex εἱστήκεα, et εἰρήκη pro εἰρήκειν. ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη, Ν, 355. et 674, οὐκ ἐπέπυστο (non audierat) οὐδέ τι ᾔδη, ὅτι—. ᾔδεα μὲν γὰρ, ὅτε πρόφρων ἄμυνεν, noram enim tunc, cum lubens auxiliabatur, Ξ, 71. οὔπω ᾔδει Πάτροκλον τεθνηότα, Ρ, 402. οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν, Σ, 404. ἔνθα ἄρα ᾔδη ἄλοχον Σθενέλου, Τ, 115, ubi sciebat de conjuge Stheneli, sc. quod prægnans esset. νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ (pro ὅτι) οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν, quod persuasurus non esset istud ei, Υ, 466. sic et γ, 146. μυρία ᾔδη, β, 16. et 108, τὶς εἶπε γυναικῶν ἣ σάφα ᾔδη. et 122, τάων οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ ᾔδη, illarum nulla tam prudens erat ac Penelope est. ᾔδε' (pro ᾔδεα) ἐγὼ τάδε πάντα, δ, 745. ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ᾔδη, injustus erat, ι, 189. ᾔδεα ὃ (ὅτι) νοστήσεις, quod rediturus sis, ν, 340. περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη, ξ, 433. ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, τ, 248, quia apta menti ejus sciebat, *weil er so war, wie er ihn gerne haben wollte, (because he was just what he wished.)* πάλαι ᾔδεεν ἔνδον ἐόντα, jamdudum sciebat eum domi esse, ψ, 29. et 220, εἰ ᾔδη, i. e. εἰ ἠπίστατο, si scivisset, sc. hanc veram sententiam, quod multi sint fraudulenti. nam sequens ὃ non videtur esse h. l. pro ὅτι, quod se repetituri essent Græci bello; sed pro διὸ, propterea, eam repetituri erant Græci, quia fraude decepta erat, et eam pœnitebat facti. ponendum ergo est colon post ᾔδη. sic Eustathius. vide tamen, an non simplicius ὃ pro ὅτι sit intelligendum, ut Penelope consequens ponat pro antecedente, eodem sen-

su. nam ideo repetebatur, quia fraude inducta erat ad sequendum. τὶς γυναικῶν, ἢ σάφα ᾔδη, ω, 143, sicut, β, 108. pro ᾔδεις, ᾔδει, dicitur et ᾐείδεις, ᾐείδει, subscripto Iota resoluto, et adjuncto ei ε. ἐκ Διὸς ᾐείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ex Jove cognovisti meam mortem, Χ, 280, ἠπίστασο. οὐδέ τις ᾐείδει δμώων, ι, 206, i. e. ἠπίστατο, sciebat. etiam secunda persona ᾔδης assumit paragogen θα, πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθα, τ, 93, omnia enim probe noras et sciebas.

εἶδος, εος. τό. (Εἴδω) adspectus exterior, *das äussere ansehen, (the external appearance;)* forma, *die gestalt, (the shape.)* maxime tamen, vultus, *das angesicht, (the countenance,)* et forma ejus bona. nam est ab εἴδω, video. conf. φυή. Νέστορι δίῳ εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει proxime similis erat ei, Β, 58. et 715, Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη. sic Λαοδίκην Πριάμοιο θυγατρῶν, Γ, 124. et 39, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, præstantissime vultum et faciem, *an dem das gesichte das treflichste ist, (of whom the face is the chief thing,)* quæ sine vera virtute res valde inanis est. et 45, οὕνεκα καλὸν εἶδος ἔπεστι, quia pulcra facies induta est tibi. et 55, δῶρα Ἀφροδίτης, (venustatis dona) ἥ τε κόμη τό, τε εἶδος. εἶδος ἀγητοί, forma admirandi, Ε, 787. Θ, 228, ubi Græci proceres sic increpantur. Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Ζ, 252. ἥτις δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασσάνδρην, Ν, 365, quæ simul erat fatidica: ut εἶδος h. l. aliquo modo innuere possit εἴδησιν τῆς μαντικῆς. et 769, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, quod quidem et ὑφ' ἓν legunt, εἰδοσάριστε, sed male. cæterum id pertinet ad duo sequentia, ὦ καλὲ ἐπὶ μοιχείᾳ, καὶ ἀπάτῃ γυναικῶν. non enim τὸ κάλλος per se ψεκτὸν, sed propter ista adjuncta. Ἕκτορ εἶδος ἄριστε, Ρ, 142, ergo et Hector valde pulcer, quem tamen recentiores finxerunt εἰδεχθῆ καὶ στραβόν. sic et Χ, 370, οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος. nam etsi coloris gratia in mortuo perierat, aderat tamen ἡ συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν, ex qua venustas ejus satis apparebat. εἶδος μὲν κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης, sc. ὁ Δόλων, Κ, 316, i. e. δύσμορφος ἦν, ut ergo κακὸς etiam opponatur τῷ καλῷ. sic: διὰ καλῶν ὀμμάτων αἴσχιστα (deformiter) Τροίαν εἷλεν Ἑλένη. Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα, τέτυκτο τῶν ἄλλων, quia forma et factis superabat alios, Ρ, 279, ubi εἶδος totam ejus figuram notat. οὔτε βίην χραισμήσειν, οὔτε εἶδος, neque robur profuturum neque formam, Φ, 316. οἷος δὴ σὺ, δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, Ω, 376, qualis sane tu, corporis figura et vultu excellens, coll. 377, nam ex vultu conjici potest natalium et educationis nobilitas. hinc et dicitur θεοειδής, qui divini quid habet in dignitate aut venustate formæ. imo omnes forma præstantes dicebantur nati deo vel dea. conf. κάλλος. Paris erat pulcer facie, et bene comatus; sed voluptatum nimius sectator: hinc εἶδος ejus dicitur donum Veneris. contra Bellerophon erat pulcerrimus, simul et fortissimus: hinc εἶδος ejus dicitur deorum donum. Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης, δ, 14. et 264, πόσιν (maritum) οὔ τινος δευόμενον, (nulli secundum) οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι εἶδος. οὐκ ἔοικεν (non decet) θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν, contendere, ε, 213. et 217, εἶδος ἀκιδνοτέρη σεῦ, forma deterior te. κούρῃ, ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη, ζ, 16. et 152, Ἀρτέμιδι σε ἐγώ εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐΐσκω, assimilo. et 227—237, describitur forma herois: nam pulcris vestibus, apte corpori hærentibus, illustratur forma. Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη, η, 57. ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε πάντων, θ, 116. et 169, ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει (forma deterior est) ἀνὴρ, ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. et 174. ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν, ἀλλ' οὐ —. et 176, ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς, valde decora species externa. εἶδός τε μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας, λ, 336. et 468, Αἴαντός τ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε τῶν ἄλλων. sic et 549, de eodem. et ω, 17. φρένας καὶ εἶδος ἀγητὸν, ξ, 177. τάχυς ἔσκε θέειν (velox sit currendo) ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, ρ, 308, ubi sermo est de cane venatico. ex quo apparet, εἶδος dici et in genere, de tota specie et figura externa, *das ansehen von aussen, (the external figure.)* et 454, οὐκ ἄρα σοίγε ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν, inquit iratus Ulysses personatus ad speciosum procum Antinoum. εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράασθαι, specie externa valde magnus erat adspectu, σ, 4, ubi sermo de mendico Iro. et 248, ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν (superas mulieres omnes) εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας. et 250, ἐμὴν ἀρετὴν (præstantiam) εἶδός τε δέμας τε ὤλεσαν (perdiderunt) ἀθάνατοι. sic et τ, 124. Ἥρη ἔδωκεν αὐτῇ εἶδος καὶ πινυτὴν, formam augustam et intellectum bonum, υ, 71. οὔ σοι δούλειον εἶδος καὶ μέγεθος, non servilis species et statura tibi est, ω, 252. et 373, τίς σε θεῶν εἶδός τε μέγεθός τε ἀμύμονα θῆκεν ἰδέσθαι.

ΕΙ'ΔΩ, f. εἴσω. video, scio, *ich sehe, ich weiss, (I see, I know.)* factum verbum ex sono eorum, qui videre et adspicere jubent aliquid. et nota: thema omnium verborum apud Græcos est imperativus activæ formæ, sicut et apud Germanos. ἵνα εἴδομεν ἄμφω, ut intueamur eam rem ambo, neque tu solus, Α, 363, oculi enim plus vident quam oculus. et est ionice pro εἴδωμεν. Ionibus enim τὸ ω et ο in conjunctivo est æquipollens, sicut et η et ε. sic Ν, 327, ὄφρα εἴδομεν, pro εἴδωμεν. et Π, 19, ἄμφω. ὄττι τάχιστα εἴδομεν, ὁπποτέρῳ, Χ, 130. et 244, ἵνα εἴδομεν, εἴπερ Ἀχιλλεὺς ἔναρα φέρηται. ἵνα εἴδετε πάντες, ionice pro εἴδητε. Θ, 18, ut videatis omnes. ὄφρα εὖ πᾶσαι εἴδετε, ut omnes bene intelligatis, Σ, 53. εἴδομεν (videamus) ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε, quale consilium in pectore occultum portet, γ, 18. ὄφρα καὶ ὑμεῖς εἴδετε, ι, 17, pro his prosaici et recentiores a forma εἰδέω ponunt εἰδῶμεν, εἰδῆτε. *imperfectum* εἶδον, ες, ε, etc. videbam, faciebam, intelligebam. εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον, videbam pro urbe confossum, Τ, 292. ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος, Δ,

275. καὶ γάρ σφι πάρος εἶδεν, Α, 112, nam eos antea viderat. ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα, Ο, 484, *sein beschadigtes geschoss, (his arrow baffled.)* ὡς εἶδεν Πατροκλῆα, Π, 818, ut vidit eum. ὡς εἶδε, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, Τ, 16, ut vidit, ut magis eum subiit ira. sic Latini, ut vidi ut perii. ὡς εἶδε ὡς ἀνέπαλτο, Τ, 424. ut vidit ut exsiliit. ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα, columbam, Ψ, 874. ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην, Γ, 154. cum viderent. ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα, Ε, 515, ut videbant vivum et incolumem. ὡς εἶδον τὸν ἄριστον, Φ, 207. εἶδον γὰρ νῆσον, κ, 194, videbam. Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, λ, 280, αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ω, 444. οὐκ εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα, λ, 161, non videbas, i. e. non congrediebaris, visebas: ut nos ponimus nostrum *sehen, (to see,)* Gallice, *voir*. τὸν δὲ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, δ, 524, speculator. τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς, nutrix, ρ, 31. σπέος εἴδομεν, videbamus speluncam, ι, 182. ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, κ, 453. *aoristus* 2. ἴδον, ες, ε. nimirum a fut. 2. ἰδῶ, deberet esse ἶδον, ut circumflexus sit loco augmenti: sed obtinuit usus Ionicus, qui spernit augmentum, et retinet ι breve. οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, Α, 262, non rursus vidi tales, nec videro sane. et 600, ὡς ἴδον Ἥφαιστον, ut viderunt. νῦν δ' ἴδεν, sc. τὸν ὄνειρον, Β, 82. καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Γ, 169, quo ablativo addito, contradistinguitur hoc vidisse phantasiæ. ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, Ε, 770, quantum aëris spatium videre solet sedens in alta specula, *sehen kann, (can see:)* ubi id longissimum spatium comparat uni saltui equorum divinorum. Ζεὺς Ἴδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χώσατο αἰνῶς, ut vidit, iratus est valde, Θ, 397. τοὶ (αὐτοὶ) δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν νύκτα διὰ, Κ, 275. et 436, τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον, non vero ἤκουσα tantum aut ἐπυθόμην. ἧς οὔτι χάριν ἴδε, Λ, 243, ubi de nova nupta sermo est, cujus gratiam nondum percepit sponsus, et quam congressu maritali nondum cognoverat. ubi ergo ἰδεῖν fruitionem interiorem designat. et 459, ἐπεὶ ἴδον αἷμα αὐτοῦ, cum viderent. ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν, Μ, 208, ut viderunt serpentem varium maculis. ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς Ζεὺς, Ο, 6. et 9, ἴδε κείμενον. ἠελίου ἴδεν αὐγὰς, Π, 188. et 377, ᾗ (ubi) πλεῖστον ἴδε λαόν. et 419, ὡς οὖν ἴδεν ἑταίρους. et 427, ἑτέρωθεν ἐπεὶ ἴδεν. ὡς δὴ ἴδον (vidi) ἀνέρας ἄλλους, Ρ, 328. et 466, ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν. τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα (progressa) Χάρις, Σ, 382. ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον, Τ, 283. ὄψει (facie) δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοὺς, Υ, 205. ἴδε δὲ Ζεύς. ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψε, Ξ, 293, 294. τὸν δ' ὁ γέρων πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, Χ, 25. et 236, ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, ut viderunt, Ψ, 203. et 419, στεῖνος (angustiam) ὁδοῦ κοίλης ἴδεν. et 462, ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον. πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, α, 3. et 113, τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος. et 212, ἐκ τοῦδ' (ex eo tempore) οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὔτ' ἐμὲ κεῖνος. ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, β, 155. οἱ δ' ὡς οὖν ξείνους ἴδον, γ, 34. et 221, οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας, sic manifesto amantes et foventes hominem amice. et 373, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσι, ut vidit oculis. οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα, οὐδὲ ἴδον, non adfui, nec vidi, δ, 201. et 269, ἀλλ' οὔπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. et 556, τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ, (coll. ρ, 142.) et 655, ἴδον ἐνθάδε Μέντορα. et 523, ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν, coll. 524, ubi diversum videre indicatur. αὐτὸν τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν, ε, 283. et 333, τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ. et 375, ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων. οὐ γάρ πω (οὔπω, nunquam) τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσι, ζ, 160. ὡς ἴδεν Ἥφαιστον νόσφι κιόντα, θ, 286. et 450, ὁ δὲ ἀσπασίως ἴδε θυμῷ θερμὰ λοετρά. ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα, in aula Circes, κ, 219, ἔγνω δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ὀφθαλμοῖσι, λ, 614. et 629, καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, et sane porro et antiquiores vidissem viros. sic positum et μένον, 627, mansissem, exspectassem. ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, illam spectabamus, μ, 244. et 258, οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι. οὐ σέ γ' ἔπειτα ἴδον, non te sane deinde vidi, ν, 318. Ὀδυσῆα ἴδον κύνες, ξ, 29, canes conspexerunt eum. οὔτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, ο, 483. οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον, οὐδ' ἐνόησεν, nec vidit nec sensit, π, 160. et 162, ἀλλ' Ὀδυσεύς τε κύνες τε ἴδον, sc. Minervam apparentem et 351, ὅτε Ἀμφίνομος ἴδε νῆα. et 470, τόδε οἶδα, τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσι. ἔνθα ἴδον Ἀργείην Ἑλένην, ρ, 118. et 328, τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος. et 511, ἠὲ πέπυσται (fama audivit) ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι. ἐπεὶ ἴδε τόξον ἄνακτος, φ, 83. et 405, ἴδε πάντη, visu exploravit undique. ὅπως ἴδον (ut conspexerunt) ἄνδρα πεσόντα, χ, 22. et 383, τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν. οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ψ, 40, non vidi, non audivi. et 214, οὕνεκα σ' οὐ τοπρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδε ἀγάπησα, quod te non, quam primum te vidi, sic amanter excepi. οἱ δ' ὡς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον, ω, 390. *imperativus aor.* 2. ἴδε, ἔτω. παρ' ἐμὲ ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον, prope me adsiste, et specta rem, Ρ, 179. sic et χ, 233. αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, visu explora operculum, θ, 443. *conjunctivus aor.* 2. ἴδω, ῃς, ῃ. ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, Γ, 163, ut videas. ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον, ut visat, *dass er besehe, (that he may see,)* nam vulneratus erat, Δ, 195. et 205, ἴδῃς, visas. ὄφρα ἴδῃς οἷος Ζηνὸς γόνος, Ν, 449. εἶμι, ὄφρα ἴδω τε, Σ, 63. ὄφρα ἴδητε, ut intelligatis, Δ, 249. ἵνα πάντες ἴδωσι ὀφθαλμοῖς, Τ, 174. ὡς (sic) ἄγαγε, duc, ὡς μήτις ἴδῃ, ut nemo id videat et sciat, Ω, 337. et 555, λῦσον, ἵνα ὀφθαλμοῖσιν ἴδω. λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἑτάρους, κ, 387. ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν ἡμᾶς, τ, 383. ἤλυθες, ὄφρα ἴδῃς νέκυας, λ, 93. σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ο, 76. et 431, ὄφρα ἴδῃς πατρὸς δῶ, patris domum. ὄφρα σε ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, π, 32. ὄφρα ἴδωμεν, ut sciamus, φ, 112. et 336, ut videamus. *optativus aor.* 2. ἴδοιμι, οις, οι. ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα ἴδοι, Β, 198. ἔνθα οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα, Δ, 223, ibi non sane dormitantem eum videres. et 232, οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι. μή μιν ἴδοι Ἄρης, Ε, 845. εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντα Ἄϊδος εἴσω, Ζ, 284, si

eum viderem mortuum. ὅτι ἐς νῆας ἴδοι, K, 14, pro εἰσίδοι, adspiceret. ὅντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν, M, 268. ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱὸν, Ω, 583. sic et X, 450, legunt quidam ἴδωμ' pro ἴδωμι, et id pro ἴδοιμι, sicut alibi est τύχωμι pro τύχοιμι. sed præter necessitatem: est enim ibi pro ἴδωμαι, et deest ἵνα vel ὄφρα, ut. ὡς ἴδοι εὐώπιδα κούρην, ζ, 113. ὄφρα αὐτόν τε ἴδοιμι, ι, 229. εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, κ, 147. εἰ πάντες σε ἴδοιεν, si omnes te, O Penelope, viderent, σ, 245. et 374, τῷ κέ με ἴδοις, tunc sane me videres. sic et 378. ἐξελθών τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι, ω, 490, ubi est elliptice, ἐθέλοιμι ἵνα τις ἴδῃ, exiens aliquis videat, num jam prope sint illi. *infinitivus aor. 2.* ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, Ω, 245. οὐδὲ ὃν υἱὸν ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν, λ, 142, nec suum filium sustinere solet adspicere. Sed alibi circumflexus iste distrahitur per ε insertum, ἰδέειν. δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν, duos non possum conspicere, Γ, 236. τῶν νῦν οὔτινα ἐγὼ ἰδέειν δύναμαι, οὔτε νοῆσαι, E, 475, ubi utrumque est idem: nec videre nec animadvertere. alias differunt ista: nam sæpe νοοῦμεν, quæ non videmus. πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα, sollicita opera pugnæ, Θ, 453. οὔπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον, P, 643. νῦν δύο παῖδε οὐ δύναμαι ἰδέειν, X, 47. νῦνδ' οὔπω δύναμαι, Ψ, 463. ᾗ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι, Ω, 36, suæ conjugi videndum. σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδα ἱκέσθαι δοῖεν, dii tibi dent, θ, 410. εἴ οἱ μοῖρα ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, si ei fatale est, ι, 532. τῶν ἄλλων ψυχὰς, λ, 566. ἵετο (cuperet) ἐν μεγάροις (domi suæ) ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε, ν, 334. φῆ (ἔφη) μιν ὅδε ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατερὰ ἄλγεα ἔχοντα, dicebat is, se vidisse eum, ρ, 142, coll. δ, 556. *participium aor. 2.* ἰδὼν, οῦσα, όν. ὑπόδρα ἰδὼν, A, 148. sic et B, 245. Δ, 349, 411. E, 888. K, 446. M, 230. Ξ, 82. O, 13. Σ, 284. X, 260, 344. θ, 165. οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησε, A, 330. et 537, ἰδοῦσα, ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς Θέτις, cum vidisset. ἀχρεῖον ἰδὼν, B, 269, vultu ignobili. ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, B, 271. sic et Δ, 81. X, 372. θ, 328. κ, 37. ἅρματος ἀμφὶς ἰδὼν, currum undique visu explorans, B, 384. τὸν ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, Γ, 28, coll. 21, ἐνόησεν, quod utrumque idem. alias differt τὸ ἰδεῖν κατὰ νοῦν καὶ φαντασίαν. et 33, δράκοντα ἰδὼν, cum terrore. 364, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν, qui gestus est precantium, sicut et H, 178, 201. τούσδε ἰδὼν γήθησεν ἄναξ, Δ, 255. et 279, ῥίγησέν τε ἰδών. et 283, γήθησεν, 311. ῥίγησε, E, 596. et 599, ἀφρῷ μορμύροντα ἰδών. οἱ δὲ ἰδόντες θάμβησαν, Θ, 76. γήθησεν, K, 190. τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο, Λ, 644. et 813, τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου υἱός. ῥίγησε, M, 331. ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἀλεύατο ἔγχος, ex adverso conspicatus, N, 184, prævidens. sic et 404, 503, et 344, ἰδὼν πόνον, videns laborem, nam in rebus terribilibus, quando fiunt, ἡ ὄψις ἀλγιστόν ἐστιν. τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ, O, 12. et 44, τειρομένους δέ. oculi enim movent animum maxime. et 85, οἱ δὲ ἰδόντες πάντες ἀνήϊξαν. et 155. οὐδὲ σφῶϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ. et 320, κατενῶπα, in vultum eorum versis oculis. τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε, Π, 5, miseratus est. et 182, αὐτῆς Ἀργειφόντης ἠράσατο (illius amore captus est Mercurius) ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, ubi δριμύτης τοῦ ἔρωτος exprimitur: nam ex visu nascitur maxime amor, τὸ ἐρᾷν ἐκ τοῦ ὁρᾷν. et 354. οἱ δὲ ἰδόντες αἶψα διαρπάζουσιν αὐτὰς, et sermo est de lupis adversus oves. ἄντα, Π, 610. P, 305. et 334, ἔγνω ἐσάντα ἰδών. et 441, μυρομένω τώγε ἰδὼν ἐλέησε. ἐς οὐρανὸν εὐρὺν, T, 257. et 340, μυρομένους τούσγε ἐλέησε. sic ἐς οὐρανὸν, Φ, 272. ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον, Ψ, 143. et 534, τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε. οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν, Ω, 320. et 332, ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα. et 352. ἐφράσατο κῆρυξ. et 483. θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον. θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας, γ, 372. et 438, ἵνα ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα. οἱ δὲ ἰδόντες θαύμαζον κατὰ δῶμα βασιλῆος, δ, 43. θηήσαιτο ἰδὼν, ε, 74. et 78, οὐδέ μιν ἄντην ἠγνοίησεν ἰδοῦσα. et 486, τὴν μὲν ἰδὼν γήθησεν. πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι; ζ, 199, quo fugitis conspicatæ virum, O ancillæ. ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν κτῆσιν ἐμὴν, η, 224, videntem me possessiones meas vel vita relinquat: i. e. libens moriar dummodo eas adspiciam. et 306, μή πως καί σοι θυμὸς ἐπισκύσαιτο ἰδόντι. πολλοὶ γὰρ ἐθηήσαντο ἰδόντες τὸν, θ, 17. et 427, ἰδών τ' εὖ κείμενα πάντα, visens, lustrans. τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, λ, 55, 87. et 417, ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ, plorasses ex animo. οὐδέ κε τίς μιν γηθήσειεν ἰδὼν, μ, 88. ὅ κεν στυγέῃ ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντά σε, ν, 400, ubi ὅ pertinet ad ἰδὼν, et σε ad στυγέῃ. nam vestes turpes odiosum faciunt hominem. εἴ κέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδὼν, ξ, 120. οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν, ο, 164. et 504, ἰδὼν ἐμὰ ἔργα, visis meis rebus rusticis. et 531, ἔγνων γάρ μιν ἐσάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα. μή ἑ συβώτης γνοίη ἐσάντα ἰδὼν, π, 458. et 477, ἐς πατέρα ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, ρ, 215. et 239, τὸν δὲ συβώτης νείκεσεν ἄντα ἰδών. et 304, ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ, aliorsum spectans. et 327, αὐτίκα ἰδόντα Ὀδυσῆα, canem e vestigio, postquam is viderat dominum suum, occupat mors: nam et lætitia nimia letalis est seni. et 459, ὑπόδρα. sic et σ, 14. τάφος δ' ἕλε πάντας, ἰδόντας ὡς εὐκόσμως στῆσε, φ, 122. ἰδοῦσα δὲ θυμὸν ἰάνθης, exhilarata esses animo, ψ, 47. ἰδὼν θηήσαο θυμῷ, ω, 90, miratus fuisses animo. et 503, γήθησεν.

εἴδωλον, ου. τό. (Εἴδω) species inanis, imago, spectrum. αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξε ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον, E, 449, quod poëtice est, animus utriusque exercitus, pugnandi et pro Ænea et contra eum, etsi ipse jam non aderat, quia tamen paullo ante viderant eum ducentem et hortantem suos. τῆλέ με εἴργουσι (procul me arcent) ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, umbræ defunctorum, Ψ, 72, ita queritur anima Patrocli insepulti. et 104, ψυχὴ καὶ εἴδωλον, anima et umbra: quæ non sunt idem: nam εἴδωλον plane est ἀμενηνὸν, viribus carens, σκιὰ καὶ ὄνειρος: sed ψυχὴ est paullo plus, κατὰ τὰς ἐν ᾅδου Ὁμηρικὰς ψυχάς. εἴδωλον ἑταίρου, λ, 83, coll. 51. et 212, ἤ τί μοι εἴδωλον τόδε Περσεφόνεια ὤτρυνε, aut cur mihi Proserpina hanc imaginem misit, ut magis doleam, nec fruar? et 475, βροτῶν εἴδωλα καμόν-

των. et 601, εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην, εἴδωλον. εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ, υ, 355, umbrarum, quasi essent animæ jam mortuorum. ἔνθα τε ναίουσι ψυχαὶ, εἴδωλα, ω, 14. εἴδωλον ποίησε, δ, 796—839, ubi somnium a Minerva Penelopæ missum describitur, et vocatur aliquoties ἀμαυρὸν εἴδωλον, obscurum, nigrum. et hoc somnio personificato auctor fuit Homerus Democrito, ut doceret iste postea, τοὺς ὀνείρους γίνεσθαι κατὰ ἔμπτωσιν εἰδώλων τινῶν ἔξωθεν. tale εἴδωλον est σωματοειδὲς, λεπτὸν δὲ ὡς ἀεροειδὲς, καὶ οἷον εἰπεῖν λεπτόσωμον ἐναπομεμαγμένον (impressum) τῷ ἀέρι. hinc et in thalamum potuit intrare per foramen illud angustum, per quod ἱμὰς κληῖδος transit.

εἶθαρ, (Θέω) adverb. poëticum et Ionicum, factum ex adverbio ἰθὺς vel εὐθὺς, mutatione terminationis. statim, illico, cito, εὐθέως. it. recta, recto impetu. εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν, E, 337, celeriter hasta cutem strinxit. εἶθαρ δὲ ὑπέλυσεν γούνατα, continuo eum labi fecit, Δ, 578. N, 412. P, 349. προσηύδα, M, 353. βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα, P, 119. et 707, προσηύδα. οὖτα αὐτὸν δουρὶ κατ' οὖς, εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθε ἑτέροιο αἰχμὴ, Υ, 473, recta. εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, Ψ, 256, statim deinde et celeriter fusilem terram adgesserunt. et sicut Marcus Evangelista suum εὐθέως frequenter ponit ad indicandam promtitudinem et agilitatem aliquam in consecutione actionum; sic poëta voces huic similes crebro ponit, e. c. B, 662, 664, αὐτίκα, αἶψα.

εἴθε, vide αἴθε.

εἶκα, pro ἔοικα, vide sub εἴκω.

εἴκελος, η, ον. (Εἴδω) similis, par. ab εἴκω, similem facio videri. φλογὶ εἴκελον, similem flammæ ardenti apparentem, N, 330, et additum, ἀλκὴν, sc. κατά. γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος, flos est lacti similis colore, κ, 304. χελιδόνι εἰκέλη αὐδὴν, sono similis hirundini, φ, 411.

εἰκοσάκις, (Χάω) adv. vicies, *zwanzigmal, (twenty times.)* εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη, I, 379.

εἴκοσι, (Χάω) indeclin. viginti, *zwanzig, (twenty.)* sicut δέκα, decem, est a δέκω, ionice pro δέχω, capio: sic hoc ab ἔκω pro ἔχω, habeo, dirigo, teneo. Λ, 25. β, 355, μέτρα. δ, 669, ἑταίρους. ε, 244, arbores. ι, 209, ὕδατος μέτρα. π, 249, πίσυρες καὶ εἴκοσι κοῦροι. δυοκαιείκοσι, ι, 241. δύω καὶ εἴκοσι, κ, 207, nam utroque modo scribi solet.

εἰκοσίμετρος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) viginti mensurarum. τρίποδα δύω καὶ εἰκοσίμετρον, tripodem, capientem duas et viginti mensuras, Ψ, 264, ergo valde grandem. quidem ὑφὲν scribunt δυωκαιεικοσίμετρον: sed ejusmodi portenta compositarum vocum non amat Homerus; relinquenda ea sunt dithyrambicis.

εἰκοσινήριτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) sine dubio vicies tantum, *ohne streit zwanzig fach, (without doubt twenty fold.)* τὸ ἐριστὸν est τὸ ἀντιλεγόμενον, et cum particula negandi, νη, τὸ νήριστον, et abjecto Sigma, (sicut a γνωστὸς est γνωτὸς) τὸ νήριτον est τὸ ἀνέριστον καὶ ἀναντίῤῥητον, καὶ ἤδη ὁρισθὲν καὶ δίκαιον, jam-dijudicatum. δεκάκις ergo νήριτον est τὸ ὄντως δεκαπλοῦν, et τὸ εἰκοσινήριτον est τὸ ὄντως εἰκοσαπλοῦν. et forma compositionis est ut in εἰκοσίπηχυ et εἰκοσίκλινον, cum in εἰκοσαπλοῦς sit α ex ἁπλόος. οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτα ἄποινα στήσωσι ἐνθάδε ἄγοντες, X, 349, non si vel decies aut vicies tanta pretia redemtionis statuant, huc adducentes ea: οὐ δεκάκις μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰκοσάκις τοῖς σοῖς κτήμασιν ἐξισούμενα.

εἰκοστὸς, ἡ, όν. (Χάω) vigesimus, *der zwanzigste, (the twentieth.)* ἤματι δ' εἰκοστῷ, ι, 34. ἔτεϊ, π, 206. τ, 484. φ, 208. ω, 321.

εἴκτην, ἐΐκτην, ἔϊκτο, vide sub εἴκω, similem facio, aliquanto a fine.

ΕΙ'ΚΩ, f. εἴξω, cedo, superor. *ich weiche, (wieke) gebe nach, (I yield, give way.)* attice dicitur εἰκάθω. nam Atticis solemnis est intersertio syllabæ αθ. sic Plato in Apologia Socr. § 19, ὑπεικάθοιμι, pro ὑπείκοιμι. sic et, εἰργάθω, pro εἴργω, et sexcenta alia. εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, retro cedunt ordines virorum hostium, M, 48. πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσω εἴκετε, E, 606, vultu ad hostes verso retro cedire, *ziebet euch von sachten rücklings zurück, (retire slowly backward.)* φυγῇ ἀντιπροσώπῳ. μηδὲ εἴκετε χάρμης Ἀργείοις, Δ, 509, i. e. ἐκ χάρμης, ne cedite iis pugnando. sic omissum ἐκ, E, 348, εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος. et σ, 10, εἶκε, γέρον, προθύρου, i. e. ἀπὸ προθύρου, recede a vestibulo, a janua. nam εἴκω regit per se dativum rei cui ceditur. et sæpe participium εἴκων ipsum est loco præpositionis, αἰδοῖ εἴκων, K, 238, ex observantia aliqua erga cognatum aut amicum, *aus respect oder achtung, (out of respect,)* αἰδόμενος. et 122, οὔτε ὄκνῳ εἴκων, neque ex pigritia et tædio. et hoc participium innuit quasi dominum aliquem, cui jubenti ceditur et obtemperatur. sic et N, 225, οὔτε τις ὄκνῳ εἴκων. (κατὰ) τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων, X, 459, suo robore et vi animi cedens nemini: μηδενὶ ὑπάγων καὶ ὑποτάσσων ἑαυτὸν, οὐδενὶ κατὰ τὸ μένος ὑποτασσόμενος: ὃ δὴ ἀγηνορία ἐστίν. sic et λ, 514. εἴ πέρ τίς σε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων οὔτι τίει, ν, 143, si quis te, viribus et robori suo fidens, non colit; si quis, qui se regi et duci patitur violentia sua, *aus trotz, (out of arrogance.)* sic, πενίῃ εἴκων, paupertati suæ id dans, *aus armuth, (from poverty,)* ξ, 157. πολλὰ ἀτάσθαλα ἔρεξα, βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, σ, 138, multa improba et injusta feci ex impotentia animi et quia viribus valebam. εἴκων ἀφραδίαις, cedens imprudentiæ, χ, 288, ex stultitia, *aus unbesonnenheit, (from indiscretion.)* ᾧ θυμῷ εἴξασα, ε, 126, cupiditati suæ cedens, i. e. amore correpta, amori obtemperans, τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ εἴξασα, nam sermo est de Cerere, concumbente cum pulcro Ἰασίωνι. sed Ω, 43, ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, de leone, ubi est, iræ, simul et cupiditati vorandi. et τῷ εἴκειν in tali phrasi, ea, quibus cedit aliquis, quasi domini pinguntur et im-

perantes. sic et Ι, 109, σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἴξας, ubi hac leni phrasi τὴν αὐθάδειαν regis tangit. et 594, εἴξας ᾧ θυμῷ, cedens iræ suæ, i. e. ab ira sua recedens; ut ergo h. l. non, obtemperans, sed, decedens, significet: nisi potius est, obtemperans suæ voluntati citra acceptionem donorum, *freywillig, (voluntarily.)* εἴξαντος ἐμεῦ. Θ, 164, me cedente; quasi solus sit defensor, et, se cedente, ruitura sint omnia. εἰ εἴξωσι Ἀχαιοὶ, si cesserint et refugerint, Μ, 224. εἴξει δέ οἱ Αἴας, et cedet ei Ajax, Ρ, 230. εἶξε δ' Ἀθήνῃ, Ω, 100, cessit loco et sede, honoris causa, advenienti hospiti deæ. et 716, εἴξατέ μοι, cedite mihi, date mihi spatium transeundi per vos. et 718, εἶξαν ἀπήνῃ, locum fecerunt currui, ut procedere posset. ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Αἴας, non cessurus sit, Ν, 321. et 807, εἴπως οἱ εἴξειαν, si forte sibi cedere vellent. εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπη εἴξειε μάλιστα, Χ, 321, contemplans corpus pulcrum, ubi cedere posset facillime, sc. hastæ missæ, et ubi locum vulneri facillime daret. ὅς μοι εἴξειε πόδεσσιν, qui mihi cederet pedibus, ξ, 221, i. e. qui me effugere vellet ὑποχωρήσας. εἴπως οἱ εἴξειε θυράων, omisso ἀπὸ, χ, 91, si forte ei cederet a janua. Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε, ε, 332, ionice pro εἶξε, concessit, *wich ihm, und machete ihm platz, (gave way to and made room for him.)* εἶξαν δὲ γέροντες, β, 14, cesserunt loco, honoris causa. εἴκοι δὲ βῶλος ὑπὸ ἀρότρῳ, σ, 373, et cederet gleba subtus aratro: quanquam hic locus ad verbum compositum pertinet. ὕβρει εἴξαντες, contumeliæ obtemperantes, *aus muthwillen, (out of insolence,)* ξ, 262. ρ, 431. εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσὶν, sc. αὐτοῦ, Ψ, 337, concede ei ejusque manibus habenas: nam infinitivus ibi est loco imperativi; et ad ἡνία intellige κατά. εἰκῆ, temere, si quis cedit affectui alicui præter aliquam rationem, vel, si quis non serio aut pro præsenti necessitate agit. Aristoph. Equit. 429. *nach blossem belieben, (for his own pleasure.)*

εἴκω, (Εἴδω) similem facio, est ab εἴδω, sed in aliis temporibus fere inusitatum, præter perfectum et plusquamperf. medii. reperitur tamen et futurum, apud Aristoph. Nub. 997, εἴξεις, similis eris. perf. m. est εἶκα, attice ἔοικα similis sum, similem ostendo me, *ich gleiche, (I am like.)* possis quidem id simplicius ab εἴδω deducere, quod in præter. m. duas habuerit formas; unam οἶδα, quæ retinet significatum suum; et οἶκα, quæ forma alium cepit significatum ὁμοιόω, similis sum, a quo Atticum ἔοικα. sed ob priscum τῶν Ἰώνων usum, qui hoc perf. m. faciunt εἶκα, et participium εἰκὼς, retinendum est. desitum hoc adhiberi præsens εἴκω, quod in genere et notavit, convenio, it. sufficio, satis sum. οὐ γάρ ἔγωγε ἀθανάτοισιν ἔοικα, η, 209, coll. 212. ἔοικα δέ σοι παραείδειν ὥστε θεῷ, χ, 348, videor apud te canere tanquam deum. ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας, Ο, 90, videris similis perculsæ metu. κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ, similis es, α, 208. οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας, ζ, 187. υ, 227. οὐκ ἀθλητῆρι ἔοικας, θ, 164, et 166, ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, π, 200, coll. 199. ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας, ρ, 416. ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ, facundo, σ, 127. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας, ω, 252. et 253, τοιούτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε, principi viro similis es, sed tali, qui laverit et ederit. ἀθανάτοισι θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε, similis est, Γ, 158. et 170, βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε. Μαχάονι πάντα ἔοικε, Λ, 612. καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, Υ, 371, s. quæ repetitio est affectuosa, et σχῆμα vocatur ἡ ἐπανάληψις. νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, ζ, 243, coll. 242. Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικε, ρ, 500, nigræ morti similis mihi videtur. et 511, πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικεν. ἥ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι, υ, 194. sæpissime autem hæc tertia persona ponitur *impersonaliter*, decet, convenit, par est, πρέπει. ἐπεὶ οὐδέ ἔοικε, Α, 119. οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι, Β, 190. et 233, οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. τιμὴν ἀποτινέμεν ἥντινα ἔοικεν, Γ, 459. coll. 286. οὐ γὰρ ἔοικε, Δ, 286, non enim opus est. et hæc causa est ὑπερβατῶς interserta. ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικὲς, decet te, non sane indecens, Ι, 70, quæ utraque phrasis est ejusdem notionis, ἐκ παραλλήλου posita; nisi quod prior magis explicatur per posteriorem, quia ἔοικε esse alias posset et, ὁμοιοῦται, φαίνεται ὅμοιος. τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν ἄνδρεσσιν φορέειν, Κ, 440, quæ quidem mortales ferre non decet. ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν, Μ, 212, non conveniens est. οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε (non licet nec decet) τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, tuum verbum recusare, Ξ, 212. sic et θ, 358. οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, Τ, 79. οὐ γὰρ ἔοικεν ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν, Φ, 379. et 436, οὐδὲ ἔοικεν, ἀρξάντων ἑτέρων. ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε, Ψ, 493. et 649, τιμῆς ἧστε με ἔοικε τετιμῆσθαι. ἕεδνα, ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, α, 278, dotalia dona, quanta par est filiam comitari. et 292, κτέρεα, ὅσσα ἔοικε, inferias, quas decet. sic ἕεδνα, β, 197. et 223, κτέρεα. οὐδὲ ἔοικε δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, diu sedere, γ, 335. et 357, σοὶ δὲ ἔοικε Τηλέμαχον πείθεσθαι. ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικεν θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν, ε, 212. καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντι βουλὰς βουλεύειν, ζ, 60. οὐ μέν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικε, η, 159. ἔοικε δέ σε ἴδμεν ἄεθλα, par est, te scire certamina, θ, 146. οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρα θαυμάζειν περιώσιον, π, 202. ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε, φ, 319, 322. ὥς σε ἔοικεν, χ, 196, ut tibi convenit, ἀγλαΐας studioso. pluralis est apud Sophoclem ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν. *plusquamperfectum medii*, ἐῴκειν, similis eram vel videbar. Νέστορι δίῳ εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει, similis erat, Β, 58, *an gestalt grösse und proportionirtem wuchse, (in figure, stature and proportion.)* αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει, Ξ, 474, sc. κατὰ γενεὴν, nobilitate generis ei proxime similis et par est. ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει, aratæ terræ similis videbatur, Σ, 548. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, neque videbatur mortalis viri filius esse, Ω, 258. et 630, θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει. οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς

ὦπα ἐῴκει, α, 411. τῷ δ' αὐτῷ (Μέντορι, κατὰ) πάντα ἐῴκει, δ, 654. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, non similis videbatur, ι, 190, sc. Polyphemus. ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει, *sahe nicht mehr ähnlich, (no longer looked like,)* π, 288. τ, 7. καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐῴκει, et ei dona dedi hospitalia qualia decebat, ω, 272. et 445, καὶ Μέντορι (κατὰ) πάντα ἐῴκει. οἳ τὸ πάρος φυζακιναῖς ἐλάφοις ἐοίκεσαν, similes erant fugacibus cervis, N, 102, ex qua *tertia pluralis* apparet, singularem ordinarie esse ἐοίκειν, Atticam vero rationem esse ἐῴκειν: et terminatio εσαν est pro εισαν. *participium præt. m.* ἐοικὼς, υῖα, ός. νυκτὶ ἐοικὼς, A, 47, similis apparens nocti, i. e. dies erant nebulosi, et hinc pestilentes. Νηληΐῳ υἷϊ ἐοικὼς, B, 20. et 337, παισὶν ἐοικότες. et 800, λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν. τεττίγεσσιν, Γ, 151. et 219, ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. et 222, ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίαις. et 449, θηρὶ ἐοικὼς, leoni similis. ποταμῷ πλήθοντι, flumini pleno, E, 87. et 522, ἔμενον νεφέλῃσιν ἐοικότες. et 560, ἐλάτῃσιν, abietibus. et 604, Ἄρης βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς. et 782, λείουσιν ἐοικότες, leonibus. et 800, ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεὺς, sui similem filium. ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖς, H, 59. et 256, λείουσιν. ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο, K, 547. ἴρισιν, Λ, 27. et 545, θηρί. est ergo hoc participium sæpe, loco conjunctionis, sicut, *wie, (as:)* hinc recentiores τὴν παραβολὴν dixerunt εἰκόνα. ἀγροτέροισι σύεσσιν, M, 146. et 385, ἀρνευτῆρι, urinatori. ἀνδρὶ, N, 357. et 754, ὄρεϊ νιφόεντι, ob magnitudinem suam. παλαιῷ φωτὶ, Ξ, 136. ἴρηκι, accipitri similis, O, 237. et 586, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι, leoni qui malum intulit, et hinc conscius sibi mali est. et 592, λείουσιν. σφήκεσσιν, vespis, Π, 259. et 582, ἴρηκι. et 742, ἀρνευτῆρι. δέμας Περίφαντι ἐοικὼς κήρυκι, P, 323. et 725, κύνεσσιν. Ἑκάεργος Ἀγήνορι πάντα, Φ, 600. ὡς οὐκ ἀΐοντι, tanquam non audienti similis, Ψ, 430. κούρῳ αἰσυητῆρι, Ω, 347. ζωαῖς νεήνισιν εἰοικυῖαι, vivis puellis similes, Σ, 418, pro ἐοικυῖαι, ob metrum. ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, digno exitio jacet ille, α, 46. μῦθοί γε ἐοικότες, sc. τοῖς τοῦ πατρὸς, sermones similes, γ, 124. et 125, οὐδέ κε φαίης (putares) ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα (similia verbis exercitati illius Ulyssis) μυθήσασθαι. simul sunt et, verba apta convenientia rei ipsi, καθήκοντα, ex impersonali notione vocis in participium derivata. λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς, ε, 51. οὔ τι γὰρ ἐοικότα (similia) τοῖσι τέτυκται (sunt) δώματα, ζ, 301. οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασι, κ, 120. et 278, νεηνίῃ ἀνδρὶ (juveni viro) ἐοικώς. et 390, ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν, suibus novem trimestrium. et nota, hoc ἔοικα et ἐοικὼς, sæpe respicit magnitudinis aut numeri æqualitatem: ut agnoscas cognationem τοῦ ἴσος cum hoc verbo εἴκω, a quo et multi τὸ ἴσος deducunt. ἐρεμνῇ νυκτὶ, λ, 605. et 607, αἰεὶ βάλλοντι ἐοικώς. ἀρνευτῆρι, μ, 413. θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικὼς ὕπνος, ν, 80. κύνες θήρεσσιν ἐοικότες, similes lupis, ξ, 21. θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες, assimilantes se, ρ, 485. μεθύοντι, ebrio, σ, 239. ἀλλ' οὔτω τινὰ φημὶ ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι, ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἔοικας, τ, 380. sic ἐοικότα ὧδε, δ, 141, qui sic similis esset. et 143, Ὀδυσῆος υἷϊ ἔοικε, *ist ähnlich, (is like.)* et 239, ἐοικότα γὰρ καταλέξω, apta, ad rem pertinentia. et 245, οἰκῆϊ (servo) ἐοικώς. pro ἔοικα sæpe est *forma illa Ionica*, εἶκα, cujus tertia persona εἶκε itidem impersonaliter ponitur. (est et alia forma, Bœotica, εἶξα, similis sum, videor similis. γάμοι, οὐκ ὄντες, ὡς εἴξασιν, nuptiæ, falsæ, ut videntur, Eurip. Iphig. A, 848. et apud Aristophanem, νεφέλαι εἴξασι γυναιξὶ nubes similes sunt fœminis, Nub. 340, 342. Aves, 96, 382.) ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι (ubi) σφίσιν εἶκε (videbatur, conveniens erat) λοχῆσαι, insidias struere, Σ, 520. εἶκεν, similis est, Aristoph. Avib. 1298. hinc est τὸ εἰκὸς, id quod conveniens est, quod fieri solet vel potest. *dualis* hujus præteriti esset εἴκατον, per syncopen εἶκτον, per διάλυσιν est ἐΐκτον. γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἐΐκτον, soboli vero Jovis magni similes sunt isti duo viri, δ, 27. et *plusquamperf.* esset εἴκειν, cujus dualis εἰκείτην, vel εἰκέτην, per syncopen εἴκτην, per διάλυσιν est ἐΐκτην. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, similes erant, A, 104. sic et δ, 662. δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην, Φ, 285. αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην, Ψ, 379, semper in currum adscensuri videbantur. *participium* εἰκὼς, υῖα, ός. τῷ εἰκὼς ἤϊξεν huic similis ruebat, Φ, 254. γρηῒ δὲ εἰκυῖα, anui vero similis, Γ, 386, et μὶν ibi pertinet ad προσέειπε. τῷ εἰκυῖα Ἀθήνη, Δ, 78, cum huic se assimilasset. μαινομένῃ εἰκυῖα, Z, 389. δέμας εἰκυῖα θεαῖσιν, Θ, 305. γυνὴ εἰκυῖα θεαῖσιν, Λ, 637. et hoc idem est ac θεοειδὴς, θεοείκελος. sic et T, 286, Briseis. et 350, ἅρπῃ εἰκυῖα, in formam harpæ se assimilans Minerva. προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ πηγὴ, X, 151. et 227, Δηϊφόβῳ εἰκυῖα (Minerva) δέμας καὶ φωνήν. πάντα αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα καλὰ εἰκυῖα, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, apparens, Ψ, 66. *sed* alio significatu, ex notione impersonali deducto, est I, 399, ἐμοὶ, γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν, cum duxissem uxorem, aptam et bene convenientem mihi dignamque conjugem. hæc autem est felicissima maritatio, si similem fortuna et moribus eligas. ergo tamen et h. l. notio similitudinis alicujus inest voci. Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα, Minerva, β, 383. ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι εἰκυῖα, δ, 122, Helena. αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ, ε, 337, mergoque similis volatu. et 353. παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ, η, 20, virgini assimilata urnam gestanti. et 291, ἐν δ' αὐτὴ ἦεν εἰκυῖα θεοῖσιν, similis diis. ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα, θ, 194. πέτρη λὶς, περιξεστῇ εἰκυῖα, circum politæ et rasæ similis, μ, 79. ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ, ν, 222, Minerva. hinc est ἡ εἰκὼν, όνος, imago. quæ et dicitur ἡ εἰκὼ, όος. Eurip. Med. 1162. et Helen. 76. infinitivus εἰκέναι est apud Aristoph. Eccles. 1153, in composito προσεικέναι, similem esse. τὰς εἰκοὺς (ab ἡ εἰκὼ) habet Aristoph. Nub. 559. εἰκάζω, conjicio, conjectura verisimili scio, *ich vermuthe, (I conjecture.)*

εἰλαπινάζω, f. άσω. (Πίω) epulor, convi-

vor. εἰλαπινάζων, epulans, Ξ, 241. εἰλαπινάζουσι, convivantur congregati, β, 57. ρ, 536, et 410, εἰλαπινάζων.

εἰλαπιναστής, οῦ. ὁ. (Πίω) qui præbet ejusmodi convivium, convivator. etiam, ὁ μετέχων εἰλαπίνης, conviva, σύνδειπνος, παράσιτος in bono vel generali sensu. ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής, quia ei, Hectori, is sodalis erat et dulcis convictor, Ρ, 577, siquidem erat frater Andromaches, uxoris Hectoris, præterea dives et egregius. in vices ergo hi affines convivabantur apud se. cæterum, quia εἰλαπίνη erat res sacra, ut omne convivium: hinc et Jovis est epitheton ὁ εἰλαπιναστής.

εἰλαπίνη, ης. ἡ. (Πίω) convivium celebre, ubi convivæ a convivatore sunt convocati et invitati, et ubi convivæ sumtu convivatoris egregie tractantur. fiebat id, si quis honestior sacrificabat, aut si aliquis festus dies domi ejus esset celebrandus epulis. est εὐωχία πολυτελής, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας ἢ ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ πίνουσι, χαίροντος τοῦ διαπονηλήτορος, quando multi congregati convivantur, læto convivatore. ut ergo sit ab ἡ εἴλη, congregatum agmen, congregatio, et πίνω. Athenæus quidem derivat a λάπτειν, διὰ τὸ λαπτικὸν τῆς τοιαύτης λαμπρᾶς παρασκευῆς καὶ τὸ δάπανον, quia evacuat loculos præbentis: λαφύττειν enim et λαπάζειν et ἀλαπάζειν est ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, unde et τὰ λάφυρα dicuntur, τὰ διαρπαζόμενα ἐν τῷ ἀλαπάζεσθαι, prædæ in direptione factæ, ἐν τῷ πορθεῖσθαι πόλιν, παρὰ τὴν λάφυξιν. sed hæc Athenæi etymologia non est vero similis. γάμοι, εἰλαπίναι τε, Σ, 491, ubi hæc duo possunt junctim intelligi, epulæ propter nuptias: nam sermo est de urbe aliqua, pacis bonis fruente. εἰλαπίνην δαίνυντο, epulum celebre habebant, Ψ, 201, venti personificati in domo Zephyri. τίς δαίς, (ubi vides genus: quale hoc est convivium? sequuntur species tres) εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν, α, 226, epulum aliquod celebre, an nuptiæ? nam de collatione sane isthæc non sunt. sed erat hoc epulum procorum in domo Telemachi inviti, εἰλαπίνη τις βιαία, ἐπὶ γάμου ἐλπίδι: non erat ergo εἰλαπίνη proprie dicta; nam præbebant convivæ ipsi sibi epulum de alieno, et Telemachus erat tristis. εἰλαπίνη ἡρωϊκὴ et veri nominis describitur 9, 56—73. ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, λ, 414, ubi vides quoque tres illas species convivii celebrioris, et deest ibi verbum, κτείνονται, qui porci occiduntur et mactantur nuptiarum aut ejusmodi convivii causa: nam nomina sunt in casu tertio posita. αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται, Κ, 217, semper in conviviis una aderit. ergo notat, *ein grosses gastmal, das gästen angerichtet wird, (a grand entertainment provided for guests.)* ejusmodi species etiam est, quando per vices convivæ præbent epulum, *ein kränzchen, (a club, each of whom, in turn, entertains the rest.)*

εἶλαρ, τό. (῞Ελω) munimentum quo quid includitur et defenditur a vi externa. ab εἰλέω, propugnaculum quod tegit et tuetur, ἀσφάλεια, φυλακή, φραγμός. πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, muros altos, propugnaculum et defensionem navium et ipsorum, Η, 338, 437, ἔρυμα. τεῖχος, ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι, Ξ, 56, 68. κύματος εἶλαρ εἶναι, ε, 257, ut esset munimentum contra undam et fluctum, *ein schutz wieder die wellen, (a defence against the waves,)* πρὸς τὸ ἀντέχειν τὸ κῦμα.

εἰλάτινος, vide ἐλάτινος.

εἰλεῦντο, ionice pro εἰλοῦντο, vide sub sequente.

εἰλέω, (attice εἱλέω) f. ήσω. (῞Ελω) volvo, involvo, conglomero, occulto: convolvo. it. includo, prohibeo, cohibeo: habeo in potestate mea. ἕν νηῒ ἄελλαι χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα, Β, 294, ubi est trisyllabum in legendo versu; quam navem procellæ detinent et includunt in portu. et hoc verbum scribi solet cum aspero tum, cum majorem aliquam vim innuit: lenis est Ionicus. εἶλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ἕκτωρ, Θ, 215, cogebat in arctum, *hielt sie in der enge, (pressed them closely.)* ὅτι Κύκλωψ ἡμᾶς εἶλει ἐνὶ σπῆϊ, μ, 210, cum Cyclops nos includebat in antro suo. εἶλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, τ, 200, prohibebat eos a navigando Boreas, ventus vehemens, qui ne in terra quidem sinebat satis firmiter stare quenquam, nedum mari se credere. et his locis est imperfectum. εἴλεον ἐν στείνει, χ, 460, cogebant eas in arctum locum, *trieben sie zusammen und hielten sie in der enge eingesperret, (drove them together, and closely pressed them,)* συνέκλειον αὐτὰ ἐν στενοχωρίᾳ τόπου. Ἀχαιοὺς Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, Σ, 447, ad puppes conclusos arctabant: et novum augmentum majorem vim innuit. τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς κτεινομένους, eos ad puppes et ad mare concludere in arcto, occidendos, Α, 409, ubi ἔλσαι est per syncopen pro εἰλῆσαι, infin. aor. 1. a. et spiritus asper vim magnam notat. πρὶν κατὰ Ἰλιόφιν (Ἰλίου, Trojæ) κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι Τρωϊκόν, Φ, 295, priusquam in Ilii claros muros populum incluseris Trojanum: eadem syncope pro εἰλῆσαι, sed priore εἰ resoluto in ἐε, cujus unum ε abjectum est in ἔλσαι, nimirum loco ejus positus spiritus asper. et 225, πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ αὐτούς, antequam eos conclusero et inclusero in urbe, συγκλεῖσαι. θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς, Σ, 294, mari concludere eos, i. e. ad mare in arctum compulisse eos. imo et aor. 1. indicativi patitur hanc syncopen. ἔλσαν pro εἴλησαν, Λ, 413, incluserunt, συνέκλεισαν. βῆσαν βοίαις (clypeis) εἰλυμένοι ὤμους, Ρ, 492, ibant, clypeis occultati ambo et quasi obvoluti, quod attinet humeros. quanquam ibi alii legunt εἰλυμένοι, ab εἰλύω. ἡμίσεες δὲ ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, Ionice pro εἰλοῦντο, (imperf. pass.) Φ, 8, in fluvium involvebantur densi et immergebantur. et ex hoc loco possit τό, ἔλσας κεραυνῷ, ε, 132, poëtice explicari, si quis pertendat, esse pro εἰλήσας. sic et

ν, 250. de quo vide ἰλάω. θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατὰ λειμῶνα, λ, 572, feras una cogentem et includentem; ionice pro εἰλοῦντα. et notantur plagæ venatoriæ umbraticæ, in quas agebat feras suas umbraticas apud inferos.

εἰλήλουθα, vide sub ἐλεύθω.

εἰλήλουθμεν, pro ἐλήλουθαμεν, vide sub ἐλεύθω.

εἰλημμένος, vide sub εἰλέω.

εἰλίπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) qui tardos pedes volvit inter eundum, *schleppfüssig, (slow-footed.)* ab εἰλέω vel εἱλέω, (nam spiritus lenis est Iònicus et Æolicus, asper Atticus) volvo. ὁ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσων καὶ εἰλῶν. est epitheton boum, ex tarditate eorum, et quia lente moliuntur torquentque pedes. βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσιν, cum pascerent boves, *bey den rindern, (with the cattle,)* Z, 424. εἰλίποδας βοῦς ἔβοσκε, O, 547. ταῦρον μεγάθυμον ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσι, Π, 488. Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες, Φ, 448. εἰλίποδας ἕλικας ἴδερον, Ψ, 166. σφάζουσι, α, 92. δ, 320. ἔσφαζον, ι, 46. δύο ἱέρευσε, Θ, 60.

εἰλίσσετο, vide sub ἑλίσσω.

εἶλκε, vide sub ἕλκω.

εἴλκεον, vide sub ἑλκέω.

εἰλύαται, ionice pro εἴλυνται, vide sub εἰλύω.

εἴλυμα, ατος. τό. (Ἕλω) obvolucrum, *eine hülle, (a covering,)* κάλυμμα. εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχεις, ζ, 179, si forte vestimenti quid ex vilibus linteis habes, *eine decke von schlechtem zeuge, (a garment of mean stuff.)* conf. σπεῖρον.

εἰλυφάζω, f. άσω. (Ἕλω) contorqueo. ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, Υ, 492, i. e. πανταχοῦ εἰλεῖ, volvit ignem ulterius.

εἰλυφάω, f. ήσω. (Ἕλω) idem. convolvo. est ab εἰλύω per paragogen. εἰλυφόων (pro εἰλυφῶν) ἄνεμος, Λ, 156, varie contorquens et agens ventus ignem.

εἰλύω, f. ύσω. (Ἕλω) involvo, contego, obtego. αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν, Φ, 319, ipsum involvam arenis. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, E, 186, *eingehüllet, umgeben, (involved in, enveloped with.)* ὀστέα κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ, ξ, 136, κεκαλυμμένα ex parte, *dick umgeben, (thickly enveloped.)* et 479, εὗδον σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους, coll. 474, nam ἕλος est ab εἴλω. ἵζοντο εἰλυμένοι χαλκῷ, Σ, 522, consederunt tecti ære. αἵματι καὶ κονίαις ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο ἐς πόδας, Π, 640, obtectus erat: plusquamp. pass. ἐκεκάλυπτο. sed ε, 403, εἴλυτο δὲ πάντα ἁλὸς ἄχνῃ, maris adspergo operuit omnia; ubi est imperfectum medii, per syncopen pro εἰλύετο. νυκτὶ εἰλύαται κεφαλαὶ, umbræ involuta sunt capita vestra, υ, 352, ionice pro εἴλυνται, κεκαλυμμένα εἰσί: ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας ἐσκοτωμένοι φαίνεσθε κατὰ τοὺς ἐν ᾅδου ὄντας, *ihr sehet so schattig aus wie gespenster, (ye look as shadowy as ghosts.)* ἄλλα δὲ πάντα εἰλύαται, M, 286, obtecta sunt. ubi quidam scribunt εἰλῦται, quasi contractione facta ex εἰλύαται: sed male. βοέαις εἰλυμένω ὤμους, clypeis tecti ambo humeros suos, P, 492, et humeri in talibus locis ponuntur de toto corpore. scribitur hoc verbum et ἰλύω: et fit εἰλύω ab εἰλέω, ut a καλέω est καλύω, per syncopen κλύω. ὁ εἰλυὸς et ἰλυὸς est ὁ φωλεὸς, Callim. in Jovem, 25. locus ubi bestia se quasi involuit et contegit, cubile feræ: idem dicitur ὁ ἰλεὸς, ου, apud Theocrit. Id. 15, 9, et metaphorice, vilis et angusta habitatio, *ein elend loch, (a miserable hole,)* ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν, specum, non habitationem humanam. Vide καλύπτω.

Εἴλω, f. ἰλῶ. (Ἕλω) includo, involvo. *einschliessen, einwickeln. (I inclose, wrap up.)* it. colligo, congrego, *versammle häufig, mache voll, (I assemble, collect.)* est ab ἕλω, capio, sumo. alii scribunt et εἵλω, per spiritum asperum: sed lenis est Ionicus. ἀνδρῶν εἰλομένων, viris inclusis in urbe obsessa, in quam et rustici confugerant, E, 203. et 782, ἀμφὶ Διομήδεα εἰλόμενοι, circa eum densis ordinibus stantes sui milites. πλῆθεν (ἔπληθεν, plenus erat campus.) ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν εἰλομένων, pariter equis et viris dense junctis inter se, Θ, 215. οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, nosti enim, quam inclusi simus in urbe arcte, Ω, 662, et est hæc forma præt. pass. quod est ἔελμαι, pro εἶλμαι. Ἀργεῖοι δ' ἐπὶ νηυσὶν ἐελμένοι pro εἰλμένοι, M, 38, apud naves suas in castris coarctati. Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, N, 524, Jovis voluntate conclusus et impeditus et cohibitus, *da ihm die hände gleichsam gebunden waren, (his hands being bound, as it were:)* ἐκκλειόμενος τοῦ πολεμεῖν, cohibitus a pugnando, *der fest gehalten wurde, nicht zu fechten, (who was restrained from fighting.)* hinc apud Atticos est ἡ ἐξούλης δίκη, quando quis ἐκκλείεται ὧν εἶχε, quando alicui bonis interdicitur edicto prætoris, eique curator et tutor datur: ab ἐξείλω, excludo, concludo quem extra quid. οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων, Σ, 287, nondum satiati estis inclusi esse intra mœnia? nam ἡ πολιορκία συγκλεισμῷ ἔοικε, quæ jam erat decennalis. notat ergo maxime, teneo quid in arcto. idem verbum scribitur εἴλλω, volvo, convolvo. unde est ἐνείλλω, implico, Thucyd. 2, 76, involvo, inculco.

εἶμα, ατος. τό. (Ἕω) vestis, in genere. est a præt. perf. pass. εἶμαι, ab ἕω, vestio, amicio. εἶμα δ' ἔχ' (εἶχε) ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν, Σ, 538, vestem habebat circum humeros rubram sanguine virorum. ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου κείμην ἀσπασίως, ξ, 501. coll. 506, κακὰ χροῒ εἵματα ἔχοντά με. et 516, αὐτός σοι, χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα δώσει. ἀπὸ μὲν φίλα (i. e. tua) εἵματα δύσω, exuam tibi vestes, E, 905. ἄμβροτα, Π, 670, 680. χρύσεια, Σ, 517. σιγαλόεντα πλύνεσκον, X, 154. et 510, λεπτά τε καὶ χαρίεντα. τοῖα, Ψ, 67. δάκρυσιν εἵματα ἔφυρον, Ω, 162, lacrimis vestimenta madefaciebant. εἵματα ἑσσάμενος, β, 3. sic et εἵματα, δ, 253, 308. et 750, καθαρὰ χροῒ ἑλοῦσα, et

759. εἵματα δ' ἀμφιέσω, vestes induam tibi, ε, 167. 264, ἀμφιέσασα, induens sibi. et 321, εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, gravabant natantem. et 343, ταῦτα ἀποδὺς, exuens tibi istas vestes. et 372, ἐξαπέδυνε. εἵματα μέν σοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα, ζ, 26, vestes egregiæ tibi jacent incuratæ. et 58, ἵνα κλυτὰ εἵματα ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, ad fluvium lotura eas vestes præstantes. et 61, καθαρὰ χροῒ ἔχων. et 64, νεόπλυτα. et 98, τερσῆναι ἠελίου αὐγῇ. et 111, πτύξασά τε εἵματα καλά. et 214, παρέθηκαν αὐτῷ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματα. ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἵματα ἰδοῦσα καλὰ, η, 234, agnovit eas pulcras vestes. et 238, τίς σοι τάδε εἵματα ἔδωκεν; et 259, εἵματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον, humectabam. et 265, ἄμβροτα. et 296, τάδε. εἵματα δ' ἐξημοιβὰ, θ, 249, vestes crebro mutandæ, prout aëris temperies, aut anni tempus, et alia tempora variationem apud lautiores postulant. et 366. ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι. ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα ἕσσεν, κ, 542. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται, λ, 190, viles vestes corpori induere solet, in luctu magno: quales vestes in Sacris vocantur saccus, *grobe und schlechte kleider, (sackcloth, mean garments.)* εἵματα ἐν χηλῷ, in arca, ν, 10. et 369, εὐποίητα. εἴ τις σοι δοίη, ξ, 132. et 154, καλά. 320, ἀμφίεσέν με. et 341, ἐξέδυσαν. et 396, ἕσσαι με. et 506, νῦν δέ με ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματα ἔχοντα: ergo propter tales vestes spernuntur homines: τίμιον γὰρ τοῖς πλείοσιν ὁ ὡραϊσμὸς καὶ ἡ κατὰ σῶμα θεραπεία. imo ludus scenicus est vita humana; et vestes sunt personæ, quæ imponuntur mortalibus. idem Ulysses, prout vestitus erat, in pretio magno vel nullo habebatur. κεῖνός σε ἕσσευ, ο, 337. et 367, ἐμὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα κείνη καλὰ μάλα ἀμφιέσασα. ἕσσω μιν, εἵματα καλὰ, π, 79. et 83, εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω, et 210, ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῒ εἵματ' ἔχοντι, *der schöne kleider auf dem leibe hat, (having splendid garments about his body.)* et 457, λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ. αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματα ἔχω κακὰ, ρ, 24, ubi αἰνῶς sine dubio pertinet ad ἔχω, misere habeo: vel et ad κακὰ, misere mala vestimenta ista. et 48, καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἑλοῦσα, in re sacra, et in precibus ad deum concipiendis. sic et 58. et 203, τὰ δὲ λυγρά. sic et 338. et 550, καλά. εἵματά τ' ἀμφιέσαιμι, ποσίν τ' ὑποδήματα δοίην, σ, 360. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι, τ, 72. et 218, ὁποῖα ἄσσα pro ἅτινα, *was für welche, (what sort of.)* et 255, τάδε ἐγὼ πόρον. ἑσσάμενος, υ, 125. ἐν ταῖσι θυώδεα εἵματα κεῖτο, in illis arcis jacebant vestes fragrantes, φ, 52, sc. ne tineis arroderentur, hinc erant odoribus infectæ. et 339, ἕσσω μιν καλά. κακὰ χροΐ, ψ, 95, coll. 155. et 132, δμῳὰς ἀνώγετε εἵματα ἑλέσθαι. ἄμβροτα, ω, 59. et 155, κακά. et 157, λυγρά. κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασιν, Γ, 392, pulcritudine et vestibus nitens. εἷμα ponatur et pro stragulo, cui incubat quis, locus inter alia est Bionis, Id. 1, 79, et Æschyli, Agam. 930. sic de Davide sene, 1 Reg. i, 1.

εἷμαι, vide sub Ἕω, induo.

εἵμαρμαι, εἱμαρμένη, ἡ, vide sub ΜΕΙ'ΡΩ, εἴρω, et Αἶσα.

εἱμένος, vide sub Ἕω, induo.

εἶμι, vado, vide Ἕω, vel εἴω.

εἰμὶ, sum, vide sub ἐγώ.

εἰν, (Ἐν) pro ἐν. εἰν ἑνὶ δίφρῳ, Ε, 160. sic et 609. Λ, 103. et Ε, 446, Περγάμῳ εἰν ἱερῇ. εἰν ἀγορῇ, Η, 382. Ι, 13. Π, 387. Σ, 497. εἰν ἀΐδαο δόμοισιν, Χ, 52. et 389, εἰν ἀΐδαο, sine ablativo addito. et Ψ, 19. 103, 179, ubi δόμοις additum. et Ω, 593, εἰν ἄϊδός περ ἐών. καὶ εἰν ἀΐδαο, λ, 210. εἰν ἁλὶ, α, 162. Ἰθάκῃ, β, 256. et 30. εἰν ἀΐδαο δόμοισι, δ, 834, sc. ἐστί. εἰν ἁλὶ κεῖται, ι, 25. εἰν ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ω, 203. et 263, ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι, sc. ἐστί. et cum Iota paragogico, σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, movebat se Juno in sedili suo, et tremere fecit Olympum, Θ, 199. εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, Cyclops. ι, 417, ad januam sedebat. κατῆσθε, de Scylla, μ, 256. ἔσταν δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς, ad januam, κ, 220.

εἰναέτης, εος. ὁ ἡ. (Ἕω) per novem annos, novennis. παρὰ ταῖς εἰνάετες ἐχάλκευον δαίδαλα πολλὰ, apud has per novennium fabricavi artificiosa multa, Σ, 400. εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν, γ, 118. ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο εἰνάετες, ε, 107. πολεμίζομεν, ξ, 240. ἐμάρναο, pugnasti, χ, 228.

εἶναι, sæpe abundat, vide sub ἝΩ, longius a fine. cum genitivo eleganter jungitur, vide sub eodem ad finem.

εἰνάκις, (Νέω) adverb. novies. εἰνάκις ἦρξα ἀνδράσιν, novies imperator fui militum, ξ, 230, et duxi eos contra hostes.

εἰνάλιος, vide ἐνάλιος.

εἰνάνυχες, (Νύσσω) adverbialiter. per novem noctes. it. per novem noctidua. est ab ἐννέα, priori ν mutato in Iota, et ε secundæ syllabæ abjecto. sic εἴνατος dicitur pro ἐννέατος. εἰνάνυχες δὲ μοὶ παρίαυον νύκτας, Ι, 466, excubabant prope me per novem noctes, coll. 470. χ est in hac voce, ut in aliis compositis a νὺξ, regulariter; nam genitivus deberet esse νυχός.

εἰνάτειρ, (quod et alii minus recte scribunt εἰνάτηρ) ερος. ἡ. (Ἕω) uxor fratris mariti, *des mannes bruders frau, (the husband's brother's wife.)* ἡ σύννυμφος, quales erant ἡ Ἀνδρομάχη καὶ ἡ Ἑλένη. est ab εὐνάζειν, quasi ἡ συνευνάτειρα. ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων, Ζ, 378, 383, sc. δόμον. ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν pro ἔστησαν, Χ, 473. Δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων, Ω, 769. quemadmodum autem αἱ εἰνάτερες sunt αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, quas συννύμφους alias vocant, *schwagerinnen, (sisters-in-law:)* sic ἀέλιοι et αἰέλιοι a priscis vocantur οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες, *männer zweier schwestern, (husbands of two sisters,)* si duo mariti habent duas sorores.

εἴνατος, pro ἐννέατος, vide ἔνατος, et sub εἰνάνυχες.

εἵνεκα et εἵνεκεν, (Χάω) adverb. propter, ob, idem ac ἕνεκα, Α, 174, 214, loco, in compensationem. et 298. Β, 138, 161. Ζ, 828, 525. Η, 374, 388, Ι, 556. Ξ, 89, ubi notat finem rei et consilium, quod erat h. l. ἡ ἅλωσις Ἰλίου. et 309. Π, 539. Σ, 498. Τ, 325. Υ, 235. Χ, 236. Ψ, 608. Ω, 106, 501. β, 191, 206. γ, 140, 212. ζ, 156. θ, 319, 544. λ, 520, ubi notatur culpa. sic, ο, 247. ν, 263. ξ, 70, 117, 212. ο, 233, 251, ubi est causa impulsiva. ρ, 118. τ, 377. φ, 318.

εἰνὶ, vide εἰν, et ἐνί.

εἰνόδιος, vide ἐνόδιος.

εἰνοσίφυλλος, vide ἐνοσίφυλλος.

εἶξα, vide sub εἴκω, paullo sub medio.

εἴξασκε, ionice pro εἶξε.

εἷο, pro ἕο, vide sub ἕ.

εἰοικυῖαι, pro ἐοικυῖαι, vide sub εἴκω, prope medium.

εἴπετο, vide sub ΈΠΩ.

εἴποτε, (Ὁ) si quando, cum aliquando, quum olim. sic Romanorum, si, sæpe est pro *da (as)* Germanorum. εἴ ποτε ἔρεψά σοι νηὸν, Α, 39, quæ est conditio certo præteriti; sub qua orat auxilium pari modo certo futurum. et 340, 503. εἴποτε σχοίατο, si aliquando abstinere velint clamore, i. e. ut tandem, Β, 97. formula illa, εἴποτε ἔην γε, quum olim esset quidem, Γ, 180. Ω, 426. τ, 315, *da er ehedem lebete, (while he was alive.)* sic conditio certissime præterita, εἴποτέ σοι μαζὸν παρέσχον, Χ, 83, inquit mater supplex ad filium suum. sic, Ε, 116, εἴποτέ μοι καὶ πατρὶ, φίλα φρονέουσα, παρέστης, νῦν αὖτε φίλαι ἐμὲ, si unquam adfuisti, nunc quoque amice adsta mihi. Ζεῦ, εἴποτέ τις σοι, — καὶ σὺ —: τῶν μνῆσαι, eorum memento jam, Ο, 372—375. εἴποτε νοστήσειε, si aliquando rediret, β, 342. et conditio precationis, γ, 98, cujus vis ea est: quam vera et certa est hæc conditio, tam certum etiam mihi fiat quod rogo.

εἴπου, (Ὁ) si forte, sicubi, *ob etwa, ob etwa wo, (if perhaps, if at any time.)* Γ, 450. Δ, 88. Ι, 371. Λ, 366. Ν, 760. Ρ, 681. Υ, 453. γ, 93. δ, 833. ε, 439. θ, 146. ι, 418. ο, 402.

εἴπως, (Ὁ) si qua. *ob etwa, wie etwa, (if perhaps, as perhaps.)* εἴπως οἱ (αὐτῷ) εἴξειαν, Ν, 807, si quo modo cederent ei. εἴπως ἱμείραιτο, Ξ, 163, si forte cupido eum caperet. πεφίδοιτο αὐτοῦ, Υ, 464, parceret ei. ἀλάλκοιεν, Χ, 196, pro ὅπως αὐτῷ, ut ei defensores essent. ἴδοιμι, an videre possem, κ, 147. τισαίμην, quomodo ulcisci possem, ι, 317. ὑπεκπροφύγοιμι, μ, 113. εἴξειε, χ, 91.

εἰργάθω, vide Ἔργω, et sub ΕΙ'ΚΩ, ad initium.

εἴρερος, ου. ὁ (Ῥέω) servitus, ἡ αἰχμαλωσία, δουλεία. est ab εἴρω, necto, jungo: quia servus in sensu proprio est alligatus domino; et duplicatum est quasi verbum illud in hoc nomine. nam ab εἴρειν, loqui, dicere; et ἐρᾶν, amare, deductum et compositum dicere nomen, quia servitus adimat etiam loquendi libertatem, et inferat desiderium loquendi libere: id nimis artificiosum videtur. θ, 529.

εἰρεσία, ας. ἡ. (Ῥέω) remigatio, *das rudern, (rowing.)* scribitur et ἡ ἐρεσία. εἰρεσίης ἀλεγεινῆς, κ, 78. μήπως ἀπολήξειαν (cessarent) ἑταῖροι εἰρεσίης. μ, 225, qui genitivus pendet a præpositione verbi. πρῶτα μὲν (ἐν) εἰρεσίῃ, λ, 639, ubi alii habent nominativum, ad ἔφερε.

εἰρήνη, ης. ἡ. (Ῥέω) pax, concordia. *friede, (peace.)* est ab εἴρω, sive id notet necto, sive dico; nam eo tempore amicis congressibus et consultationibus locus est. αἰεί σοι, ὦ γέρον, μῦθοι ἄκριτοι φίλοι εἰσὶν, ὥς ποτ᾽ ἐπὶ εἰρήνης, O senex, semper tibi sermones infiniti placent, sicut olim pacis tempore, inquit Iris ad Priamum in foro concionem habentem, Β, 797, coll. 788, et h. l. pæne etymologia verbi innuitur. sic, τοπρὶν ἐπ᾽ εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν, olim tempore pacis, antequam venirent Achæi, Ι, 403. Χ, 156. πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω, ω, 485, divitiæ et concordia abundent.

εἴριον, ου. τό. (Ῥέω) vellus, lana densa, idem ac εἶρος. scribitur et ἔριον, et a recentioribus εἰρίον. ἤσκειν εἴρια καλὰ pro καλῶς, præparabat et carpebat lanas scite, Γ, 388. εἴριον, quod appenditur in lance a netrice, Μ, 434, *wird gewogen, (is weighed.)* εἴρια πείκετε χερσὶν, lanas carpite manibus, σ, 315. εἴριά τε ξαίνειν, lanas carpere, χ, 423, et posita hæc primaria species τῆς ταλασιουργίας muliebris antiquæ, pro toto genere operum. τάπητα μαλακοῦ ἐρίοιο, tapetem mollis lanæ, δ, 124, i. e. confectum ex ea.

εἰροκόμος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) qui vellera et lanas curat. a τὸ εἶρος, εος, lana, vellus. γρηῦς εἰροκόμος, anus lanifica, Γ, 387, *wollarbeiterin und spinnerin, (a female who spins and prepares wool.)*

εἰροπόκος, ου. ὁ ἡ. (Πέκω) est epitheton ovis, a τὸ εἶρος, et ὁ πόκος, quorum utrumque fere est idem, lana, vellus: ut notetur ovis, largiter lanam ferens quæ possit velli. ὑπὸ εἰροπόκων ὀΐων στέρνοις, ι, 443, *der wollreichen schafe, (of fleecy sheep.)* ἐπὶ εἰροπόκοις ὀΐεσσι, apud oves lanigeras dense, Ε, 137, et id ponitur κατ᾽ ἐξαίρετον πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα: οὐδὲν γὰρ ἄλλο ζῶον οὕτω πίκεται εἰς εἶρος. ἢ ἔριον. quanquam in quibusdam terris et capræ habeant ἔριον, quod a crinibus vel pilis, θριξὶ, multum differt.

εἶρος, εος. τό. (Ῥέω) vellus, lana densa. *wolle, (wool.)* est ab εἴρω, jungo. ἠλακάτη ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα, colus habens lanam violaceam, δ, 125, ubi vides lanam colo circumvolutam vel appensam a netrice. ἄρσενες ὄϊες, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες, ι, 426, ubi est lana in ipsa ove.

εἰρύω, vide ἐρύω.

εἴρω, (Ῥέω) necto. ab eo fit ὁ ὅρμος et τὸ ἕρμα, et ὁ εἰρμὸς, a quo ἡ εἱμαρμένη, nexus rerum fatalis, dicta videri possit, transposite pro εἰρμαμένη. idem verbum dicitur et ἐείρω, unde est particip. præt. pass. ἐερμένος, quod tamen commodius ad

εἴργω, refertur. confer μετείργω, et σ, 295. ι, 459.

εἴρω, dico, vide ἔρω.

Εἰς, (Ἐν) præpositio, regens accusativum. est quasi ἐνς, mutato ν in ι, et notat in, ad, apud, intro. *in, auf, zu, hinein, (in, to, at, within.)* εἰς ἄστυ, Δ, 103, in urbem. εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς, Θ, 203, quæ fuerunt urbes Neptuno sacræ. ἔβη εἰς Ἴλιον, Ο, 169. et 550, εἰς Ἴλιον ἦλθε. βήτην εἰς ἔρεβος, ad inferos, Π, 327. Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων, Trojanis in urbem, congregatis et inclusis, Χ, 47. Ἶριν ὄτρυνε εἰς Ἴλιον, eam ire jussit Trojam, *nach Ilium, (to Ilium,)* Ω, 143. et 696, εἰς ἄστυ ἔλων ἵππους, versus urbem agebant equos, *zu der stadt hin, (toward the city.)* ἐστιχόωντο εἰς ἀγορὴν, Β, 93, ad concionem. sic, καλέσας, Τ, 34. et 45, ἴσαν, ibant. εἰς ἐλάτην ἀναβὰς, Ξ, 287, *auf eine tanne, (upon a fir-tree.)* εἰς Ἴδην, in montem Idam, Ο, 146. εἰς ἵππους ἅλεται (pro ἀλεῖται) in currum insiliet, Λ, 192, *auf den wagen, (into the car.)* εἰς Πηλῆα ἱκέτευσε, ad Peleum supplex venit et in domum ejus, præsidium orans, Π, 574, ubi tamen est ἐς. ἰδὼν εἰς οὐρανὸν, Γ, 364, oculis versus cœlum sublatis inter precandum. sic Η, 178. Ο, 371. εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν, Ι, 102, loqui ad bonum et utile. ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ, obsequetur, in bonum nimirum, Λ, 788. μυθεῖται εἰς ἀγαθὰ φρονέων, Ψ, 305, loquitur ad eum, bene sentiens. θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικεν, deabus forma similis est, Γ, 158, ut εἰς ὦπα fere sit, quod attinet formam. τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, in annum integrum, *ein ganz jahr lang, (for a whole year,)* Τ, 32. θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν, mercenariam operam locavimus in annum, *auf ein jahr, (for a year,)* Φ, 444. coll. Θ, 404, 418. εἰς Ἀγαμέμνονα ἦγον αὐτὸν, ad eum et in ejus tabernaculum ducebant eum, Η, 312, coll. 313. σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, festinabo ad eum et ejus tentorium, Ο, 402. ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα, Ρ, 709. εἰς Ἀγαμέμνονα ἦγον, Ψ, 36. et 203, κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος, quisque eam vocabat ad se, et ad suam mensam. ἂψ εἰς ἡμᾶς ἔλθοι, retro ad nos veniat, Κ, 211, et in castra nostra. εἰς *sæpe est attice pro* ἐν. ὄφρα μὲν εἰς (ἐς) πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεὺς, quamdiu in pugna versabatur Achilles, Ε, 788. ἐφάνη λῖς εἰς ὁδὸν, pro ἐν ὁδῷ, apparuit leo, Ο, 276. οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, λ, 513, ubi prius explicatur per posterius. ἐς μέγαρον κατέθηκεν, in domo deposuit, υ, 96. εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, ambo ad concubitum frequenter euntes, Ξ, 296, *zu bette, (to bed.)* εἰς ὑπερῷα ἀναβὰς, Π, 184, in superiorem partem ædium, ubi habitabant fœminæ. εἰς (ἐς) τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαόν; Ε, 465, i. e. μέχρι τίνος, quo usque, εἰς τί καιροῦ, *bis wie lange, (how long?)* hinc recentiores fecere suum εἰς τε, usque, *so lange als, (till,)* et contracte ἔστε, quod et ἔστι scribitur, pro ἕως, aut μέχρις ἄν. sic apud Eurip. Androm. 1266, μίμνε δὲ, ἐς τ' ἂν ἔλθω, et mane, donec venero, quoadusque venero, ut ergo ἐς τε sit pro ἕως τε i. e. μέχρις ἄν. et confer Lectiones Theocriteas Casauboni (Hortiboni) c. 4, in fine, ad Idyll. ι, 22, ἔς τε κ' ἀπείπῃς. nonnunquam εἰς elliptice *omittitur:* μηδὲ ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, pro εἰς Ὄλυμπον, Γ, 407, ne revertaris ad Olympum. ἀφίξεται Ἴλιον, Σ, 270, perveniet. sæpe *a casu suo longius removetur*, quæ figura vocatur ὑπέρβασις προθέσεως, e. c. τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην, Θ, 115, pro εἰς ἅρματα, et ἀμφοτέρω est nominativus dualis, ambo, Nestor et Diomedes, in Diomedis currum adscendebant. sic: κατ' ἄλλος ἄλλο μέρος, pro ἄλλος κατ' ἄλλο. Sæpe et *postponitur* casui suo, μάχην εἰς vel ἐς, Ο, 59, ad pugnam. Sæpe εἰς cum *genitivo*, elliptice. ἔβη εἰς χαλκέων ἢ εἰνατέρων, ἢ ἐς Ἀθηναίης, Ζ, 378, 379, sc. δόμους ἢ θαλάμους, καὶ ναόν. εἰς Ἀΐδαο, sc. τόπον ἢ δόμον ἢ χῶρον, Θ, 367. Ν, 415. Φ, 48. Χ, 213. κ, 502. λ, 163, 276. μ, 383. quod plene dicitur, ξ, 208, εἰς Ἀΐδαο δόμους. sic et κ, 512, 564. ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο, pervenit ad Priami domum, Ω, 160. et 309, δός με ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν. et 482, ἄλλου ἐξίκετο δῆμον, ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, ubi in priori commate εἰς est omissum, ex more ad verbum ἵκομαι; et in altero est sine casu. καὶ τάχ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες, θ, 418, et est hic Atticismus, ut, εἰς διδασκάλων, sc. δόμους ἢ διδαχὴν, nimirum recentiores Attici hac, Homero jam nota, figura frequenter postea usi sunt. ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν, ad gregem compulerunt, Τ, 281, *zur heerde der andern, (to the flock with the others.)* εἰ δέ ποτ' εἰς (ἐς) γε μίαν βουλεύσομεν, Β, 379, in commune et unanimiter. εἰς ὅρμον, in portum, ejusque locum ubi navis ad terram appellitur, Α, 435. sic et ι, 496. ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν, in decurias divideremur, Β, 126. εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα θαλάσσης, Ζ, 347. εἰς Τρώων ὅμαδον κίεν, ad eorum exercitum ivit, Η, 307. ἂψ ἐς Ἀχαιοὺς, retro ad eos, Λ, 141. αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς, Μ, 288, ubi de jaculis in pugna missis est sermo. εἰς λόχον, ad insidiandum, Ν, 277. οὖτα (vulnerabat) αὐτὸν νείατον ἐς κενεῶνα, ad imum ventrem, Π, 821. et 640, διαμπερὲς εἰς πόδας ἄκρους, usque ad imos pedes. ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν, ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, Ρ, 129, 130. εἰς ποταμὸν τρέψε φλόγα, contra et in fluvium vertit flammam, Φ, 349. ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο, Ω, 484, *sahen einander an, (looked at one another,)* ubi εἰς est avulsum a suo verbo. sic 633. βῆν (ἔβην) εἰς Αἰόλου δώματα, κ, 60. εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα, β, 55, pro ἐν ἡμετέρῳ δόμῳ, in nostra domo versantes quotidie. εἰς σὲ πρώτην ἱκόμην, ad te primam veni supplex, ζ, 176. δός μ' (ἐμὲ) εἰς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν, ζ, 327. πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, extendens ad me manus suas, λ, 391, ἐμὲ ἐς Ἀτρείδην προὔπεμψε, ρ, 116, ad eum ejusque domum. ὁ αὐτὸν εἰς ἓ καλεσάμενος, ad se, χ, 436. εἰς πατέρα μητρὸς προίεις σύ με, ad avum meum maternum tu miseras me, ω, 333. οἱ δὲ ἐς αὐτὸν τερπόμενοι λεύσσουσι, spectant eum, θ, 170. ἐς πατέρα ἰδὼν, adspiciens patrem, π, 477. ἦν ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἦγεν, λ, 322, ad

fertile solum Athenarum ducere volebat eam. et 330, ἐλθόντα ἐς ἑταίρους, ad socios meos. ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν, ξ, 127. ἰόντα ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, proficiscentem ad exteros, υ, 220. et 372, ἵκετο δ' ἐς Πείραιον, ivit ad eum amicum suum, et in ejus domum. σὲ εἰς Ἔχετον βασιλῆα πέμψομεν, φ, 308. σ, 84, 115. ἵνα εἵματα ἄγωμαι εἰς ποταμὸν πλυνέουσα, ut vestes veham ad fluvium, lotura eas, ζ, 59. et 65, ἐς χορὸν ἔρχεσθαι, in conventum ire. ἀνήϊον εἰς (ἐς) περιωπὴν, adscendi in speculam altam, κ, 146, *auf eine höhe, (an eminence,)* et 148, ἐς σκοπιὴν ἀνελθών. sic et κ, 97. ὠμοθετεῖτο ἐς πίονα δημὸν, in pinguem adipem involutas carnes crudas posuit, sacrum facturus, ξ, 428, sed 231, ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, contra exteros. ἐς Δία, ad Jovem, ejusque sedem, ivit, υ, 75. ἔνθα ἔβη εἰς εὐνὴν, eo ibat cubitum, α, 427. λέξομαι εἰς εὐνὴν, reponam me in lectum, ρ, 102. τρὶς τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, δ, 86, pro ἐν ἐνιαυτῷ, *im ganzen jahr, (in the whole year.)* et 595, καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην ἥμενος, tibi assidens ego vel in annum id sustinerem, *ein ganzes jahr lang, (for a whole year.)* sic, καὶ εἰς ἐνιαυτὸν, pro ἐν, ξ, 196. et 292, παρ' αὐτῷ ἔμεινα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, usque ad plenum annum. et 295, ἐς Λιβύην μὲ ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο, imposuit me navi, in Libyam sc. portaturus me: *er nahm mich nach Libyen mit zu schiffe, (he took me with him in the ship to Libya.)* εἰς Αἰγύπτοιο στῆσα νέας, stare feci naves in Nilo, δ, 581, sc. ῥόον, vel εἰς τὸν τόπον τοῦ — et εἰς est pro ἐν. εἰς Κλυτίοιο φέρον, ad Clytium, i. e. in domum ejus, ferebant id, π, 327, coll. 328, δόμον εἰς Ὀδυσῆος, ubi plene dictum. εἰς Ἀλκινόοιο κίον, ad Alcinoi domum et in eam ibant, ν, 23. ἐς Πύλον ἐλθὲ, proficiscere Pylum, α, 284. sic, Ἴλιον εἰς, β, 18. Φαιστὸν, γ, 296, versus Phæstum. sic λ, 86, 371. εἰς ἅλαδε προρέουσι, κ, 351, ubi vel præpositio, vel paragoge localis, eleganter abundat. ἦ με μάλα εἰς ἄτην κοιμήσατε ὕπνῳ, μ, 372, in damnum. οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει, α, 411. sed ψ, 107, οὐ δύναμαι εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον, *ich kann ihm nicht frey ins gesichte sehen, (I cannot look him boldly in the face;)* præ timore. sic Ι, 373. ἐλεύσεσθαι (se venturum esse dicebat) ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην, ξ, 384, ubi est pro ἐν: sicut Germani dicunt, *auf den sommer, auf den herbst, (in summer, in autumn.)* οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι, α, 421, ad. sic et σ, 303. εἰς ὅτε κεν, β, 99, ubi præpositio cum adverbio, pro εἰς ὃν κεν καιρόν: *auf die zeit, wenn etwa, (at the time when perhaps.)* πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν τέμνειν, mare medium findere, i. e. navigare, versus et ad Eubœam, *nach Eubœa, (to Eubœa,)* γ, 174. et 177, ἐς δὲ Γεραιστὸν κατάγοντο νῆες, deferebantur cursu ad Geræstum. φύλασσε δὲ ὅγε εἰς ἐνιαυτὸν, δ, 526, custos ille et observator fuit per totum annum. et 751, εἰς ὑπερῷα ἀναβᾶσα, adscendens regina in superiora ædium, ubi ipsa habitabat; et 760. et ρ, 49. εἰς ἄντα ἰδέσθαι, ε, 217, ubi εἰς est avulsum, coram adspici. εἰς ὥρας, ι, 135, ubi εἰς distribuit, quovis tempore maturitatis. et 527, εὔχετο, χεῖρε ὀρέγων εἰς οὐρανὸν, versus cœlum. εἰς κρήνην κατεβήσατο, ad fontem descendit, κ, 107. et 276, εἰς δῶμα, ad domum, *ans haus, (to the house.)* εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτε αὐτόθι μίμνειν, per totum annum, *auf ein jahr, (for a year,)* λ, 355. et 374, καὶ κεν ἐς ἠῶ ἀνασχοίμην, *ich könnte es wohl bis an den morgen aushalten, (I could certainly bear it till morning.)* ᾠχόμεθα ἔς τε Πύλον καὶ Νέστορα, profecti sumus Pylum, et ad Nestorem, ρ, 109. εἰς μέσον, in medium, *auf freien platz, (into an open place,)* σ, 88. ἐς θήρην, venatum, *auf die jagd, (to the chase,)* τ, 429. ἐς Λαπίθας ἐλθόντα, ad Lapithas profectum, φ, 297. ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, χ, 128, versus plateam. et 202, βήτην εἰς Ὀδυσῆα, intro ierunt ad eum. et 351, ἐς σὸν δόμον πωλεύμην. et 385, κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν ἐξέρυσαν. et 479, εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον. vide porro ἐς.

εἴς τε, vide supra, aliquanto ab initio.

εἶς, ἔντος, vide sub ἝΩ, aliquanto a fine.

εἷς, μία, ἕν. (Ἕω) unus. factum ex ἕος, per usum. εἷς ἀνὴρ βουληφόρος, unus ex senatoribus, i. e. principibus, Α, 144. εἷς κοίρανος ἔστω, unus sit imperator, Β, 204, nam in imperando præstat unitas; alibi vero est εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ. et 346, εἷς καὶ δύο, i. e. unus, et item unus, ut fiant duo, *einen, oder auch zwey, (one or two.)* τῷ δ' αἰεὶ πάρα (πάρεστι) εἷς γε θεῶν, ei semper adest unus certe deorum, Ε, 603. Υ, 98. εἷς οἰωνὸς ἄριστος, Μ, 243, id augurium est unum et præstantissimum, si patria est defendenda: reliqua auguria non sunt respicienda. εἷς δ' ἐπὶ νῆα ἰὼν, unus abiens ad navem, γ, 423. et 425, εἷς δ' αὖ, et porro unus alius. εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται, vivus detinetur alicubi, δ, 498, coll. 496, 499, 512, seqq. εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, unus fortis vir omnes possit sustinere, χ, 138. ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, unius viri impetu, Θ, 355. et 234, οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι. πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ὡς ἑνὸς, sc. ἕνεκα, Χ, 425. sic et δ, 105. ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσαι, unius viri facultates et rem familiarem, nullo pretio soluto, absumere, α, 377. β, 142. πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες, Ν, 487. Ο, 710. Π, 219, coll. 218, præ omnibus, magis quam alii. Ρ, 267, et his locis ἡ ὁμοιότης ἀνδρικὴ, par fortitudo, significatur: *einerley tapfern muth, (equal bravery.)* conf. θυμός. sed γ, 128, ἕνα θυμὸν ἔχοντε, nos ambo, eadem sentientes; ubi ergo est, ὁμόψυχοι ἦμεν, unius ejusdemque semper sententiæ eramus. ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, Ο, 511, ubi sensus est: præstat, uno momento aut mori aut incolumem esse, quam paullatim absumi. prius accidit pugnando fortiter, ubi aut cadimus aut superstites sumus; alterum vero, si trahitur bellum; ut ergo h. l. opponatur τὸ ἕνα χρόνον, τῷ δηθά. ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες, Δ, 446. ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον, unum filium genuit omnino non diuturnum, Ω, 540. ἕνα δ' οἶον ἧκε, unum solum dimisit, cum omnes alios occidisset, Δ, 397. ἕνα

πολλοὶ, unum multi circumdantes, P, 95. οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι οὐδὲ δύο οἴους θέσφατα, non oportet unum aut duos solos oracula scire, μ, 154. ἀργαλέον γὰρ, ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, ν, 15, durum est, si unus solus donationibus gratificari debet. τῶν ἕνα, sc. πέπλον, ex his unum, ο, 106. χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλοὺς, difficile est, ut unus multos coërceat, υ, 313. μνηστήρων ἕνα αἰεί γε ἔβαλλε, semper unum feriebat, et deinde iterum unum, χ, 117. τὸς ἕνα φῶτα κατακτείνας, ψ, 118, uno tantum viro a se interfecto. μία μήτηρ γείνατο τοὺς, una mater peperit eos, Γ, 238. Τ, 293. εἰ δὲ ἐς μίαν (sc. βουλὴν) βουλεύσομεν, B, 379, si in commune consultaverimus omnes. μία δὲ κληῒς, M, 456, una clavis. δώσω σοι Χαρίτων μίαν ὀπυίειν, Ξ, 267, 275. μιῆς περὶ νηὸς, de una navi, O, 416. μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς, Σ, 565, una sola semita. τὴν δὲ μίαν, (πτύχα) χρυσῆν, Υ, 272. οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' (pro μία) ἔσσεται, i. e. ὁμὴ, *einerley, (the same,)* Ω, 66. et 396, μία δ' ἤγαγε νηῦς ἡμᾶς, una eademque navis vexit nos huc. μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν, illa sola audivit hoc, β, 412. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας, δ, 176, unicam urbem evacuans, amico modo, ut cives ejus alio transferantur. μίαν οἴην παῖδα, unicam filiam, *eine einige tochter, (an only daughter,)* η, 65. ταμίη δὲ μί' οἴη, ι, 207. μία δ' οἴη (χλαῖνα) φωτὶ ἑκάστῳ, ξ, 514. ἡ δὲ μί' οὔπω παύετο, hæc una nondum cessarat ab opere, υ, 110. τάφρον μίαν μακρὴν fossam unam longam, φ, 121. μία δ' οἴη γίνετο ἐφορμὴ, hæc una sola erat via, χ, 130. ἀμφίπολος μία μούνη, ψ, 227, una ancilla sola. ἓν καὶ εἴκοσι, unum et viginti, N, 260. τῶν ἓν ἀείρας, ex iis saxis unum attollens, Ξ, 411. τῶν ἕν γε ἄειδε, α, 339. ἓν δέπας ἐμπλήσας, ι, 209. οὔ ποτε ἓν ἱερεύουσι, nunquam unum modo mactant, ξ, 94. δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, ο, 83, dabit tibi unum saltem auferendum.

εἰσαγείρω, f. ερῶ. ('Ρέω) intus congrego. εἰσαγείρομεν, remiges congregemus in navem, A, 142, ubi est ex dialecto Ionica præsens indicativi pro conjunctivi, vel et pro futuro indicativi: nam utrumque Iones solent. sic et π, 349. νέον δ' ἐσαγείρατο θυμὸν, nam modo recollegerat animum, O, 240, qui paullo ante fuerat ὀλιγοθυμήσας, is dicitur ἐσαγείρειν θυμὸν, si se recipit ex anxietate. sic Φ, 417, i. e. συνέλεξε πνεῦμα ζωτικὸν, *kam wieder zu sich selbs, (came to himself again.)* τὸ ὀλιγοθυμεῖν dicit poëta ὀλιγηπελεῖν, ὀλιγοδρανεῖν, ὀλίγον ἔτι θυμὸν ἐνεῖναι. θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαὸς, celeriter congregabantur copiæ, ξ, 248, ubi passive positum medium.

εἰσάγω, f. άξω. (Ἄγω) induco, introduco, me vel alium. μήτηρ ἐναντίη ἤλυθεν αὐτῇ, Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Z, 252, ubi ἐσάγουσα Λαοδίκην eleganter est, ἄγουσα ἑαυτὴν εἰς Λαοδίκην, abiens ad diætam vel domum Laodices: ut εἰσάγειν sæpe elliptice sit εἰσιέναι ἢ ὑπάγειν, *hingehen zu einem, (to go to some one.)* sic proverbium: ὄνος ἄγων μυστήρια est, ὁ ἀπιὼν εἰς τὴν τῶν μυστηρίων ἑορτὴν, sc. cum domino suo quem vehit eo, ipse vero asinus ibi nihil opus est: quod dicitur de iis, qui ἀχθοφοροῦσι εἰς οὐδὲν δέον: et ubi ἄγων est pro εἰσάγων, i. e. ἀπιὼν εἰς ἢ πρός τινα, abiens ad. ἐς δ' ἄγε (εἰσῆγε) χειρὸς ἑλὼν, Λ, 777, manu mea prehensa introduxit me in domum. ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες, M, 18, vim fluminum inducentes ad hunc murum dejiciendum: ubi εἰσάγειν videtur esse εἰς ἓν ἄγειν, *zusammenbringen, (to bring together.)* ἐς δ' ἄγαγε (εἰσήγαγε) Πρίαμον, introduxit, Ω, 447, ire jussit eo. et 458, ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα, currui viam fecit, ut inveheret dona eximia illa. et 557, ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα, introduxerunt. et 620, Ἴλιον εἰσαγαγὼν, quando adduxeris et invexeris filium tuum in Ilium. πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγε ἑταίρους, γ, 191, pro: ἤγαγεν εἰς Κρήτην, adduxit et introduxit in Cretam. ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε (εἴσαγε) θοινηθῆναι, δ, 36, produc eos ut epulentur nobiscum, *bringe sie näher, (bring them nearer.)* et 43, αὐτοὺς δ' εἰσῆγον (introduxerunt in) θεῖον δόμον, pro: ἦγον εἰς δόμον. εἷσεν δ' εἰσαγαγοῦσα, sedere eos fecit postquam introduxerat eos, κ, 233, 314. εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, ξ, 49. et 419, οἱ δ' ὗν εἰσῆγον, adduxerunt suem, *brachten ein schwein, (brought a hog.)* sic τ, 420, αὐτίκα δ' εἰσάγαγον (εἰσήγαγον) βοῦν ἄρσενα, *einen ochsen, (an ox.)*

εἰσαθρέω, (Ὁρῶ) conspicio. εἴπου ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον, sicubi conspicari posset Alexandrum cupide quæsitum, Γ, 450. ἀναθρέω, attente considero, Thucyd. Lib. 4, c. 87, ἀναθρούμενα, considerata.

εἰσακούω, f. ούσω. (Ἄω) exaudio. *ich höre etwas, (I hear something.)* οὔτε ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, Θ, 97, ubi non est, οὐκ ἐπείσθη, nam hoc fuisset δειλανδροῦντος καὶ φυγομαχοῦντος, qualis nec is erat, nec epitheta ista patiuntur: sed est, οὐκ ᾔσθετο, οἷα θορυβούμενος, præ strepitu bellico circa ipsum non poterat audire clamantis vocem.

εἰσάλλομαι, (Ἅλλω) insilio, introsilio, *springe oder falle oder eile, hinein oder hinauf, (I leap or fall upon, hasten to or upon.)* ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος, qui primus irrupit in murum, M, 438. et 466, ὅτε ἐσᾶλτο πύλας, quando irrupit intra portas, coll. 462, ἔσθορε. ἣ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο, ubi primum intra portas et murum irruperat, N, 679. κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν, Π, 558. et est idem quod ἐφήλατο. quidam hoc ἐσήλατο pro simplici voce habent, deducentes a σάλω, f. αλῶ, (unde est σαλεύω, et ὁ σάλος) moveo acriter, me vel aliud, ut sit pro ἐσάλευσε, vel et pro ἀπέσπα (ab ἀποσπάω, distringo, diripio) quia verbum σάλω et notat ἀποσπάω. sed his opus non est. cæterum σάλω est ab ἄλλω, mutato aspero spiritu in Sigma, ut sæpe fit; et abjecto uno λ. unde simul apparet, τὸ ἄλλειν notare active et *transitive*, valde moveri facere aliud; ἄλλεσθαι vero *intransitive*, movere se valide.

εἰσάμην, vide sub Ἔω, vado, paullo a fine.

εἰσαναβαίνω, (Βάω) inadscendo, *gehe oben hinein, (to ascend into.)* παρθένος ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, B, 514, *gieng ins obere stockwerk des hauses hinauf, (ascended to the upper story of the house.)* nam ibi habitabant mulieres Græcæ. Ἴλιον εἰσανέβησαν, Z, 74, nam Troja in colle sita. sic et P, 320, 337. γυναῖκα, ἥ κέν σοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι, communem tecum lectum conscendat, Θ, 291, i. e. εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην ἴοι, ἄλοχος εἴη, conjux tua sit. ἀκτὴν εἰσανέβαινον, sc. αἱ νῆες, Σ, 68, i. e. in littus subducebantur. ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, sc. Iris et Thetis, ex mari egredientes, Ω, 97. et 700, Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, sc. ἡ Κασσάνδρη, in arcem cum adscendisset. ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον Ἀργεῖοι, ad Ilium profecti sunt, β, 172. sic et σ, 251. τ, 125. ἡ μὲν εἰσαναβᾶσα ὑπερώϊα, π, 449. ἤτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, ρ, 101. τ, 594. et 602, ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα.

εἰσανάγω, f. άξω. (Ἄγω) induco. *führe hinein, (lead into.)* εἴρερον εἰσανάγουσι, Θ, 529, adducunt servitutem.

εἰσανείδω, (Εἴδω) sursum adspicio, *ich sehe in die höhe an, (I look up at.)* ab εἰς, ad, et ἄνω, supra, compositum. οὐρανὸν εἰσανιδὼν, Π, 232. Ω, 307.

εἰσάνειμι, (Ἔω) redeo in. οὐρανὸν εἰσανιὼν, sc. ἥλιος, sol in cœlum adscendens, H, 423.

εἰσαφικάνω, (Ἔω) pervenio usque ad. Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, Ξ, 230. πατέρα εἰσαφίκανεν, ad patrem intro venit, χ, 99, 112.

εἰσαφίκομαι, (Ἔω) pervenio usque ad. οὐ σπέος εἰσαφίκοιτο, non usque ad specum pertingeret sagitta, μ, 84, μὴ φθάσοι ἕως ἐκεῖ τῇ βολῇ. et εἰσαφικέσθαι h. l. idem est ac καθικέσθαι, i. e. ἅψασθαι, *hinan kommen, hinan reichen, (to arrive at, to reach.)* ὅστις σφίας εἰσαφίκοιτο, ψ, 66, quicunque ad eos veniret et inter eos versaretur. sic et χ, 415. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι, Υ, 336. ὅστις σφέας εἰσαφίκηται, μ, 40, quisquis ad eas (Sirenas) accedat. Sic de Phæacibus, π, 228. ν, 188, de portitoribus. συβώτην εἰσαφικέσθαι, ν, 404. ο, 38, ad subulcum ire. πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι, antequam in urbem venirent, X, 17.

εἰσβαίνω, (Βάω) inscendere facio, inscendo. *hebe hinein, gehe hinein, (I lift into, go into.)* ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ, pro εἰσέβησε, imposuit in navem, A, 309, s. *schiffete die opferthiere ein, (put the victims on board.)* ἔνθα οὔ κεν ῥέα ἵππος, ἅρμα τιταίνων, εἰσβαίη, M, 59, non facile intraret, per hunc adeo impeditum locum. ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες, pro εἰσβάντες, δ, 48. ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον, Θ, 296, lectum conscendentes. et 314, εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες. et 450, ἐς ῥ' ἀσάμινθον βάντα. sic ἀσαμίνθους, ρ, 87. οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, sc. in navem, ι, 103, 179, 471, 563. λ, 637. μ, 146. ο, 548.

εἰσδέρκω, (Ὄρω) intueor. νῦν δὲ αὐτὸς ἤκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην, audivi deam, et adspexi eam coram, Ω, 223. οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, ι, 146, nemo insulam conspexit oculis, sc. cum noctu veheremur in mari. Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, eam intuitus est, τ, 476, *sahe sie an, (looked at her.)*

εἰσδύω, εἰσδύνω, εἴσδυμι. (Δύω) induo, *ziehe an, (I put on.)* intro, *gehe hinein, (I enter.)* τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε, hi duo induentes arma, χ, 201. ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχεα δῦνον, pro εἰσέδυνον, ω, 497, et ἐν est ellipticum, pro ἐν τούτοις, inter hos juniores etiam hi senes: ἐν ἐκείνοις.

εἰσείδω et *ἐσείδω*, (Εἴδω) adspicio, *schaue mit bedacht an, sehe ein, (I look intently at, look into.)* εἰσεῖδε (imperf.) ὀφθαλμοῖσι, Ξ, 153, inspexit oculis, ut opponatur τῷ εἰσιδεῖν νοήσει ἢ νοΐ. καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, contemplabar, intuebar, λ, 581. et 592, Σίσυφον. τάχα δ' εἴσιδεν (aor. 2.) ἔργον ἀεικὲς, Ξ, 13, conspexit. ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον κείμενον ἐν φερέτρῳ, Σ, 235, ubi adspexit. εἴσιδε Ἀθήνην, α, 118, conspexit. ubi est pro mero simplici. σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν, prope se esse conspexit terram, ε, 392, natans in tenebris, reddita luce. εἰσίδομεν, vidimus, ι, 148. et 251, πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσιδεν, et conspexit nos. Ἰφιμέδειαν εἴσιδον, conspexi, λ, 305. εἴσιδε πατρίδα γαῖαν, adspexit accurate, ν, 197. ἢ εἴσιδον αὐτοὶ, aut conspexerunt ipsi, π, 356. νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἴσιδεν αἷμα, χ, 407. et 408, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον. μὲν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν, ionice pro εἴσιδεν, ψ, 94, in vultum eum adspiciebat, *sahe ihm ins gesichte, (looked him in the face.)* et agnoscebat eum fere, *erkannte ihn im gesichte, (knew him by his look.)* et 324, εἴσιδε πάντας ἑταίρους. τοὺς δὲ σχεδὸν εἴσιδε πάντας, vidit illos omnes prope adesse, ω, 492. ἐς δ' ἰδέτην (dualis aor. 2.) πάντων κεφαλὰς, illæ duæ aquilæ, β, 152. τὼ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, postquam hi duo servi inspexerunt id, φ, 222. ἄντην εἰσιδέειν, coram intueri, pro εἰσιδεῖν, T, 15, quod recentiores uno verbo dicunt ἀντωπῆσαι. ἤθελεν εἰσιδέειν φύλοπιν, adspicere pugnam, Π, 256. τὸν ἔθηκε μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, fecit eum adspectu majorem et habitiorem, ζ, 230, ubi intransitive vel passive notat. Σκύλλην δ' οὐκ ἔτι (jam non) ἔασε πατὴρ εἰσιδέειν, sc. ἐμὲ, μ, 446, Jupiter non permisit, ut Scylla videret me. μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, sc. ἔθηκεν, ψ, 157. παῖδα ἐσιδοῦσα, filium suum conspiciens, X, 407. τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἐσιδοῦσα, Θ, 526. ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, pro εἰσιδὼν, σ, 71, 399, qui versus sexcenties repetitus est in poëta. sic et, ἐς πατέρα ἰδὼν pro εἰσιδὼν, π, 477. ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο, pro εἰσίδοντο, adspiciebant se invicem, σ, 319. ὡς ἐσιδέσθην, ω, 101, postquam ambo viderunt. πρίν γ' αὐτόν με ἐσίδηται, ρ, 9, ante quam me ipsum videat.

εἴσειμι, (Ἔω) ineo. οὐδ' Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι, Ω, 463, non ejus in conspectum veniam, *ich komme ihm nicht vor die augen, (I will not appear in his presence.)* οἴη δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας, σ, 183, sola enim ad viros non intrabo. ἐς δ' ἤϊεν αὐτὸς, intrabat et ipse, φ, 391. et 244, ἐς δὲ καὶ τὼ δμῶε ἴτην. αὖλιν ἐσιέμεναι, χ,

470, intrantes in diversorium; et est fœmin. particip. præs. medii.

εἰσελάω et εἰσελαύνω. f. άσω. (Ἐλάω) intus ago vel duco. ἵππους δ' εἰσελάσαντες, Ο, 385. ποιμὴν εἰσελάων, inigens pastor, κ, 83. ἔνθα οἵγε εἰσέλασαν (τὴν νῆα) πρὶν εἰδότες, appulerunt ibi navem, ante jamdiu scientes hunc portum, ν, 113.

εἰσερύω, (Ῥύω) intus traho. νῆα εἰσερύσαντες, μ, 317, postquam intus protruseramus remis.

εἰσέρχομαι, (Ἔρα) ingredior, accedo ad locum. μένος ἄνδρας ἐσέρχεται, animi impetus subit viros, Ρ, 157. πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, fames nunquam ingreditur ad populum, σ, 406. εἰσέρχεο τεῖχος, ingredere intra murum, Χ, 56, *gehe in die stadt, (enter the city.)* Ἰθάκηνδε εἰσελεύσομαι, in Ithacam proficiscar, α, 88. ταῦτα εἰσῆλθε ἑκατόμβας, Β, 321, hæc accesserunt cum faceremus sacra, coll. 305, s. εἰσῆλθε Μυκήνας, ingressus est eam urbem, Δ, 376. κλισίην, in tabernaculum, Π, 254. ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε, δ, 802, in cubiculum. δόμους, ædes, ρ, 324. ἐπεὶ εἰσῆλθεν, ψ, 88, postquam introivit. ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες, α, 144, introierunt. sic υ, 160. ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, κ, 112. ἀλλ' ἄγε, νῦν εἴσελθε, ingredere, σ, 25. ἢ σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους, ρ, 275. εἴσελθε, Ζ, 354, intra. προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, ingredimini alius post alium, φ, 230. μὴ λόχος εἰσέλθῃσι (pro εἰσέλθῃ) πόλιν, Θ, 522, ne insidians manus hostium ingrediatur urbem. πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν, Μ, 341, conabantur vi irrumpentes intrare. ἐς δόμον ἐλθεῖν, ingredi ædificationem, ζ, 134. εἰσελθὼν, sc. ἄστυ, Ι, 138, 280. βαθὺ λήϊον εἰσελθὼν, segetem stantem ingressus, Λ, 559. εἰσελθὼν λάθε γούνατα αὐτοῦ, Ω, 465. et 477, τούσδ' ἔλαθε εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, hos latuit cum ingrederetur. εἰσελθοῦσα πύλας, Δ, 34. ἵνα ἦγε εἰσελθοῦσα, Ξ, 169. πολλὰ (sæpe) μάχας εἰσήλυθον, prœliis interfui, Β, 798, *bin mit bey bataillen gewesen, (I have been in battles.)* Φρυγίην εἰσήλυθον, Γ, 184. ἐὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν, δ, 338, ρ, 129, cubile suum ingreditur. εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν, ε, 77.

εἰσθορέω, (Ὄρω) insilio. ἔσθορε (pro εἰσέθορε) Ἕκτωρ, insiliit, irruit, in castra per effractam portam, Μ, 462.

εἰσίδμη, ης. ἡ. (Ἔω) introitus. λεπτὴ δὲ ἐσίδμη, ζ, 264, i. e. στενὴ ἡ δίοδος εἰς αὐτόν. est ergo idem quod ἡ εἴσοδος, ab εἰσιέναι, interserto δ.

εἰσίζω, (Ἔω) insidere facio. εἰσίζομαι, insideo. ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, Ν, 285, cum primum se una collocarit in loco insidiarum. insidiantes enim subsidunt, ne cernantur procul. cæterum ex hoc loco apparet, quod et fortis, si simul est συνετὸς, possit initio paululum turbari ad conspectum periculi: Sed cum semel cœpta et deliberata res est, tunc non timet amplius. timor ante rem cœptam est utilis, et homine dignus; in re vero agenda noxius et pravus. λόχος est a λέγειν, ponere.

εἰσκαλέω, (Κέλω) intro voco. ἐσκαλέσατο Ἑκάβην, Ω, 193, *rief hinein, (called in.)*

εἰσκαταβαίνω, (Βάω) descendo in. μέγαν ὄρχατον ἐσκαταβαίνων, viridarium magnum ingressus, ω, 221.

εἰσκρίνω, (Κάρα) seligo in aliquam rem. εἰσέκρινεν ἐρέτας, selegit in navem remiges, Α, 309. sic ἐγκρίνω est, immisceo, insero. hinc est ἡ ἐγκρὶς, ίδος, quæ est πεμμάτιόν τι, ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ, εἶτα μελιτούμενον, *eine art von pfannkuchen, (a species of pancake:)* et quia ἐγκρίνω quoque notat, seligo in aliqua re, præstans judico inter alia; hinc ἐγκρὶς quoque est, velut ἔκκριτόν τι.

εἴσκω, f. εἴξω, (Εἴδω) similem puto, comparo. est ab εἴκω, ejusdemque significatus. et sicut εἴκω, in fut. habet εἴξω, similem putabo, comparabo: sic ab εἴσκω concipiendum est fut. εἴξω, a quo deinde regulariter alia tempora formari possunt. ἀρνειῷ μιν ἔγωγε εἴσκω, Γ, 197, arieti eum ego comparo. Τυδεΐδῃ μιν ἐγὼ πάντα εἴσκω, Ε, 181, κατὰ πάντα. φίλῳ δέ σε πατρὶ εἴσκω, Ω, 371. Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε εἴσκω, Dianæ te similem intueor, ζ, 152, te similem existimo. οὐ σε δαήμονι φωτὶ εἴσκω, θ, 159, non te virum peritum puto, *ich sehe dich nicht für einen mann an der das verstehet, (I do not consider you as a man who understands that.)* ἦ ἄρα δή τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι, certe igitur quidem putamus pretium plenum esse, Ν, 446, δοκοῦμεν, ὁμοιοῦμεν. ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον μάχῃ ἠΐσκομεν (pro εἴσκομεν) εἶναι, Φ, 332, contra te fluvium pugna putamus ire, et sermo est ad Vulcanum: *wir sehen den dafür an, (we think that he will.)* potest et esse imperfectum, putabamus. sic imperf. sine augmento est, ι, 321, τὸ μὲν ἄμμες εἴσκομεν εἰσορόωντες, ὅσον ἱστὸν νηὸς, hoc simile existimabamus adspicientes, quantus est malus navis. οὔτι σε εἴσκομεν εἰσορόωντες ἠπεροπῆα (impostorem) esse, λ, 362. οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ ἐΐσκεις, sic jam et ego sentio, uxor, ut tu conjectas et similem eum esse putas, δ, 148, *wie du ihn für anlich ansiehest, (as thou conceivest him to be like.)* σὲ γὰρ παντὶ εἴσκεις, te enim cuivis similem facis, ν, 313. τί με ἀθανάτοισιν εἴσκεις; π, 187, cur me diis confers et similem putas. ἐπεὶ τάδε νυκτὶ εἴσκει, quia hæc nocti similia putat, υ, 362. αὐτὸν καταχρύπτων ἤϊσκε δέκτῃ, se occultans assimilavit, similem adspectu fecit, mendico, δ, 247, *machte dass er selbs wie ein bettler aussahe, (made himself look like a beggar.)* et 796, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, corpore simile factum erat mulieri, *es gliche, sahe ahnlich, (it resembled, looked like.)* sic et ν, 288, ipsa similis facta erat, π, 157. υ, 31. et est plusquamp. pass. pro quo et est εἴκτο, sine augmento, Ψ, 107, εἴκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, videbatur admodum mirum ei. sic Eurip. Alcest. 1063, προσῄξαι δέμας αὐτῇ, valde similis es corporis figura ei. estque sec. sing. perf. pass. a προσείκω vel προσεΐσκω. sed vide de hac forma sub εἴκω.

εἰσμάομαι, f. άσομαι. (Μάω) intus tango acriter, sollicito animum, λυπέω. opponitur ei τὸ ἀπομάομαι et ἐκμάομαι, abstergo tristitiam. μάλα γάρ μοι, θανὼν ἐσεμάσσατο (κατὰ) θυμὸν, Ρ, 564, i. e. λίαν μοι καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθήψατο, *sein tod hat mein herz sehr gerühret, ist mir sehr nahe gegangen, (his death has deeply afflicted me, has been a great grief to my heart.)* ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστα ἐσεμάσσατο (duplici Sigma ob metrum) θυμὸν, inquit Achilles de Hectore, qui ei Patroclum occiderat, Υ, 425, i. e. ἐλύπησέ με.

εἰσνοέω, (Νέω) animadverto. ἐς δ' ἐνόησε δύω Αἴαντε, per tmesin, pro εἰσενόησε, animadvertit Ajaces duos, Μ, 335. sic et, Ἀχιλῆα, Φ, 527, videt eum. φίλον πατέρα εἰσενόησεν ἑσταότα, Ω, 700. Ὠρίωνα εἰσενόησα, λ, 571. et 600, βίην Ἡρακληείην, vidi Herculem.

εἴσοδος, ου. ἡ. (Ἔω) introitus, ingressus. ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν, i. e. στενὴ, κ, 90, et conf. εἰσίθμη, in εἴσειμι.

εἰσοιχνέω, (Ἔω) introeo. οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, ι, 120, non veniunt in eam insulam venatores, pro εἰσοιχνοῦσι, ionice. τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν, ζ, 157, ubi sermo est de regia virgine, unde participium est in fœminino ad sensum, non ad neutrum θάλος, tale germen, intrantem chorum, i. e. τοιήνδε θαλερὰν κόρην χορεύουσαν, *wenn ein so munteres edeles gewachse als du bist, tanzet, (when so noble and blooming a plant as thou art dances;)* nam erat valde juvencula, et egregio corpore. cæterum est pro εἰσοιχνοῦσαν: et syntaxis illa est Attica, quando non ad genus vocis sed rei respicitur.

εἰσόκε et εἰσόκεν. (Ὁ) adverb. donec, *biss dass, (till,)* εἰς ὃ ἄν, ἕως οὗ. regit conjunctivum plerumque, ob adjunctum κέ. εἰσόκε ἕλωμεν ἄστυ, Β, 332. εἰσόκε σὲ ποιήσεται ἢ ἄλοχον ἢ δούλην, Γ, 409. ἢ (num) εἰσόκεν ἀμφὶ πύλαις μάχωνται, Ε, 466. εἰσόκε τέκμωρ (finem) Ἰλίου εὕρωσι, Η, 30. Ι, 48, εὕρωμεν. sed 605, εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, quamdiu halitus in pectore erit, ἕως ὅτου. sic et Κ, 89. δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς, *biss du kommest, (till thou comest,)* Κ, 62. conf. porro Λ, 193, 208, 665. Μ, 150. Ξ, 6, 77, i. e. ἕως. εἰσόκ' Ἀχαιοὶ Ἴλιον ἕλοιεν, Ο, 70. Π, 455. Ρ, 454. Φ, 128, 133, 231, 531. Ψ, 244. β, 97. ε, 378. ζ, 295. θ, 318. ι, 138. κ, 461. λ, 121, 350. ν, 59. ο, 26, 51, 75, coll. 81, nam ὄφρα idem notat. 542. ρ, 56. σ, 142. χ, 58, 72, 443. ψ, 269. ω, 132. est ergo pro: εἰς ὃ κε vel εἰς ὃ ἂν διάστημα χρόνου. pro eo dicitur et, εἰσότεκεν.

εἴσομαι, vide sub Ἔω vado, paullo a fine.

εἰσόπτομαι, (Ὀφ) inspicio, conspicio. εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν πατρίδα ἐμὴν καὶ ἄλοχον, Ε, 212, qui est sermo ἤθους ἀφελοῦς, animi et ingenii simplicis et liberalis: τοιοῦτον γὰρ τὸ, ἐν δεινοῖς παραπλέκειν τῷ λόγῳ τὰ φίλτατα, si in rebus periculosis una commemorantur carissima. εἰ γάρ σε αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν, si te in potestate sua habebit et videbit oculis, Ω, 206, ubi est πρωθύστερον.

εἰσοράω, f. άσω. (Ὁρω) intueor, adspicio. πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσορόωσι, et cuncti eos ut deos intuentur, Μ, 312, pro εἰσοράουσι, contr. εἰσορῶσι. sic, θεὸν ὡς εἰσορόωσιν αὐτὸν, θ, 173. ἦ ἄρτι σὲ μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν, ἦέ σε ἀτιμάζουσιν ὡς τὸ πάρος; num jam te magis suspiciunt nobiles isti adolescentes, an despiciunt te sicut ante? υ, 166. et hoc εἰσορᾶν est ἀγάπης καὶ τιμῆς δηλωτικόν. τὸν νῦν, ἶσα θεῷ, Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι, quem nunc Ithacenses suspiciunt velut deum aliquem, ο, 519, *sie sehen auf ihn als auf einen engel, (they looked at him as at a god.)* ὑμεῖς δ' εἰσορόωντε θεοὶ et si vos dii adspiciatis, θ, 341, pro εἰσοράοιτε, contr. εἰσορῷτε. ἵππους τ' εἰσορόων, pro εἰσορῶν, equos conspiciens, spectans, Ε, 183. πόλιν καὶ νῆας, Θ, 52. Λ, 82. ἐμὲ, Κ, 123. πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν, Λ, 600; et ejusmodi adspectus fortius movet quam quivis orator: nam δραστηριώτερον (efficacius quid) τῆς τῶν δεινῶν ἀφηγήσεως, ἡ τοῦ κακοῦ θέα. hinc Tragœdia dicit: τῶν πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστα ἄπεστιν, ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. sic et Achilles, per oratores disertissimos et carissimos nihil motus, visu malorum ad miserandum movetur. Πάριν εἰσορόων, Ν, 490. χρόα καλὸν, lustrans oculis corpus pulcrum, Χ, 321. ὄψιν τ' ἀγαθὴν, Ω, 632, admirabilem vultum intuens et formam. ὄφρα σὲ θυμῷ τέρψομαι εἰσορόων, ut animo delecter contuens te, π, 26. et 277, σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι, pro ἀνέχου, tu autem, spectans id, sustine. Ὀδυσῆα, φ, 393, *ihn ansehend, (looking at him.)* ἐμοὶ εἰσορόωντι Τρωϊκὸν ἀνὰ πεδίον, Ψ, 464, mihi spectanti per campum Troicum. Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι, ε, 272, inter navigandum. φίλον πατέρα εἰσορόωντι, ω, 318, conspicienti patrem suum. σχεδὸν ἴσχειν, εἰσορόωντα, ἵππους, in propinquo tenere equos, attentum et oculis versus eum directis, Ο, 456, confer ἴσχω. σέβας μὲ ἔχει εἰσορόωντα, admiratio magna me habet adspicientem, sc. τὸν τῆς μορφῆς χαρακτῆρα, γ, 123. ζ, 161. sic et, inspicientem artificiosa, δ, 75. θ, 384. καλάμην γε, ξ, 214, puto te agnoscere posse segetem qualis fuerit, dum adspicis reliquum stantem calamum, desecta arista. Τρώων πόλιν εἰσορόωντες, Δ, 4. τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγα ἐγήθεον (magnopere gaudebant) εἰσορόωντες, cum conspicerent eum, Η, 214. λίην μέγα πῆμα, διοτρεφὲς, εἰσορόωντες; δείδιμεν valde magnum malum timemus nos, quibus id ante oculos est, Ι, 229. τούς οἵγε, Ν, 88, coll. 86. τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ, Ω, 23. οἵ μίν ῥα θεὸν ὥς, η, 71, suspicientes et venerantes. τὸ μὲν ἐΐσκομεν εἰσορόωντες, ι, 321. sic, σὲ, λ, 362, *wir sehen dich dafür an, (we regard thee as.)* τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν, hæc quidem etiam toleramus spectantes, υ, 311. et 373, πάντες ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες, ubi est tmesis, *sahen alle einander an, (all looked at one another.)* θάμ-

βος δ' ἴχον εἰσορόωντας, Γ, 342. Δ, 79. sic, ἴχει, Ω, 482. conf. θάμβος. τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο, Θ, 327, pro εἰσοράουσι, contr. εἰσορῶσι, intuentibus. Ἔρις δὲ ἄρ' ἔχαιρε, εἰσορόωσα, Λ, 73, pro εἰσοράουσα, contr. εἰσορῶσα. ἐς τ' ἐμὰ ἔργα ὁρόωσα καὶ ἀμφιπόλων, inquit Penelope, inspiciens in mea et ancillarum opera, τ, 514, *drauf sehend mit achtgeben, (looking attentively at.)* et 537, καί τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα. μνηστήρων ἐσορῶσα ἀΐδηλον ὅμιλον, ψ, 303. et 239, αὐτῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις, (maritus) εἰσοροώσῃ, ei intuenti eum, exoptatus erat. σέβας μὲ ἔχει εἰσορόωσαν, δ, 142. αὐταὶ καθήμεναι, εἰσορόωσαι τέρπεσθον, spectantes oblectant se, Δ, 9. αἱ δ' αὖτε εἰσορόωσαι, illæ id conspicientes, Ε, 418. Ἀργεῖοι δὲ, ἐν ἀγῶνι καθήμενοι, εἰσορόωντο ἵππους, spectabant equos, Ψ, 448. et 495, ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε ἵππους, ubi est imperativus, spectate, pro εἰσοράεσθε, contr. εἰσορᾶσθε. οὗ τε (τοῦ ἡλίου) καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, Ξ, 345, cujus etiam lumen, oculus, acutissime videt et conspicit omnia. ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, igitur mihi diis similis videtur adspectu, si intueor eum, γ, 246. τόσον ἔην μῆκος, τόσον πάχος, εἰσοράασθαι, *so lang und so dicke war es anzusehen, (so long and so thick did it appear to be,)* ι, 324, coll. 321. ut ibi fere passive notet. καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι, adspectu, κ, 396, socii Ulyssis ex figura porcorum restituti. οὐδέ τί σοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι, nihil tibi servile inest adspectu, ω, 251, *es ist dir nichts sclavisches anzusehen an gestalt und grösse, (there is nothing servile in thy appearance and figure.)* ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος, *auf liebes stellung und schönheit sehend. (looking at the size and beauty,)* σ, 218. et 353, εἰστήκει ἐς πάντα ὁρώμενος, omnes adspiciens.

ἐΐσος, η, ον. (Εἴδω) idem quod ἴσος. et ad quatuor substantiva jungit poëta hoc nomen: ad δαῖτα, ναῦν, ἀσπίδα, φρένας. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Α, 468, ut notetur τὸ ἰσόμοιρον, ubi quisque æqualem portionem accipit: τῆς κατὰ ἰσότητος. sic et 602. Β, 431. Η, 320. Ψ, 56. π, 479. τ, 425. οὐ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Δ, 48. Ω, 69. δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς, sc. ἐσμὲν, Ι, 225. ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε (initium fac) θεοῖσι δόμοις ἔνι (domi tuæ) δαιτὸς ἐΐσης, Ο, 95, quæ erat epulatio diis sacra, facta re sacra. ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν (saturati sumus) ἐΐσης, Θ, 98. δαῖτας ἐΐσας δαίνυται, λ, 184, ut princeps. νῆας ἐΐσας, naves æquales sibi ab utroque latere, Α, 306. Β, 671. Ε, 62. Θ, 217, 225. ἴκρια νηὸς ἐΐσης, Ο, 729. ἱστία νηὸς ἐΐσης, γ, 10. ἱστία νηυσὶν ἐΐσης pro ἐΐσαις, δ, 578. dicitur ergo sic navis, utpote ἡ ἰσόπλευρος. possit quidem et intelligi ἡ πορευτικὴ, ab εἶω, eo, ὁρμέω, siquidem navis ὁρμεῖ, ἄλλος δὲ ὁρμίζει navem: sed istud interpretamentum nulli antiquorum bonorum placuit, sicut nec illud de δαιτὶ, quasi et illa sit ἡ ἰοῦσα διὰ παντὸς σώματος, ἡ ἱκνουμένη διὰ παντὸς τοῦ σώματος, καὶ ἅπαν αὐτὸ διοικοῦσα. ἀσπὶς πάντοσε ἐΐση, Μ, 294. Ν, 157, 160. Ρ, 7. nam sic legunt his locis accuratiores, πάντοσ' ἐΐσην, ob rotunditatem. φρένας ἔνδον ἐΐσας, λ, 336. τοῦδέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας, ξ, 178. ἰδὲ, σ, 248, quæ φρένες (pectus, i. e. animus intelligens et probus) sunt æquales formæ externæ egregiæ, et proceritati staturæ.

εἰσότεκεν, vide εἰσόκε.

εἰσπτάομαι et εἴσπταμαι, (Πέτω) intro volo, *ich fliege hinein, (I fly into.)* κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, Φ, 494, de columba, fugiente accipitrem.

εἰστίθημι, (Θέω) impono. ἐσθείομεν ἑκατόμβην ἐς νῆα, pro εἰσθέωμεν, præsens conj. m. Α, 143, ab εἰσθέω.

εἰσφέρω, (Φέρω) infero, intro fero, εἰσοδιάζω, *ich trage hinein, (I carry into.)* hinc est ἡ εἰσφορὰ, et ἡ δημοσία συνεισφορὰ, illatio, collatio publica, tributum quod penditur. ἐσθῆτά τε εἴσφερον εἴσω, vestemque portabant in domum, η, 6. πολλὰς πεύκας ἐσφέρεται ποταμὸς χειμάῤῥους, Λ, 495, multas arbores in se rapit torrens exundans, *reisset sie in sich hinein und führet sie fort, (carried away with it;)* ut solet fluvius ripas excedens tigna adjacentia abripere.

εἰσφορέω, (Φέρω) idem ac εἰσφέρω. ἐφόρεον (pro εἰσεφόρεον) ὕδωρ, ζ, 91, quod potest esse, ἔφερον τὰ εἵματα εἰς ὕδωρ ἔσω τῶν πλυνῶν, ferebant vestes in aquam quæ erat in scrobibus et labris illis: potest et esse, ἔφερον ὕδωρ εἰς τοὺς πλυνοὺς ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ferebant aquam ex fluvio in scrobes; nam isti πλυνοὶ erant βόθροι, in quibus non semper aqua, saltem pura: et hoc posterius præstare videtur. ἐσφόρεον κόρυθας καὶ ἀσπίδας, τ, 32, intro ferebant in conclave aliud galeas et scuta, εἰσεκόμιζον. ejus oppositum est ἐκφορεῖν.

εἰσχέω et εἰσχεύω, (Χάω) infundo. οἱ δὲ κατὰ αὐτὰς πύλας ἐσέχυντο, Μ, 470, alii munitiones transcendebant, alii per ipsas portas infundebantur in castra Græca; κατὰ σπουδὴν πολλὴν, ὡς οἷα χυθέντες, εἰσῆλθον: et est metaphora ἐκ τῶν κατὰ ῥοῦν χεομένων ὑδάτων, *sie drungen stromweise ein, (poured in in a stream.)* ἀσπασίως ἐσέχυντο ἐς πόλιν, cupide infundebantur in urbem, Φ, 610, et est pro εἰσεκέχυντο.

εἴσω, (Ἐν) adverb. factum ex εἰς per paragogen. hinc notat fere idem quod εἰς, et regit accusativum si cum nomine construitur. οὐρανὸν εἴσω, Θ, 548, i. e. εἰς τὸν ἀέρα. ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω, Π, 364, a monte Olympo nubes vadit in aërem, i. e. ab occidentis regione affertur vento. Ἴλιον εἴσω, Ρ, 159, 163. Α, 71, ad Ilium, ejusque regionem. Σ, 58. et 60, δόμον Πηλήϊον εἴσω. et 439, Ἴλιον. et 441, δόμον Πηλήϊον. Ἴλιον, Ω, 145, *zu Ilium, in Ilio, (to Ilium, in Ilium.)* δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Γ, 322, in domum Orci. sic et Η, 131. Λ, 263. Ξ, 457. Ω, 246. pro quo elliptice dicitur Ἄϊδος εἴσω κατελθόντα, euntem in Orci, sc. domum, Ζ, 284, 422. Χ, 425. ὀστέον εἴσω, per os, *durch den knochen, (through the bone.)* Δ, 460. Ζ, 10. εἴσω δ' ἀσπίδα ἔαξε βαλὼν πέτρῳ,

Η, 270, perfregit clypeum jactu saxi; et notatur *καὶ τὸ ἐμβριθὲς τῆς βολῆς, καὶ τὸ τῆς ἀσπίδος εὐπαγές:* nam magnus lapis non ultra frangit clypeum quam qua incidit. *πύλον Νηλήϊον εἴσω*, Λ, 681. *πέσε δὲ λίθος εἴσω*, Μ, 459, intro cecidit lapis, diffracta sc. porta. *οὐδὲ δύναντο εἴσω ἐπιγράψαι χρόα χαλκῷ*, Ν, 553, corpus intra scutum. *πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος*, Π, 340, totus ensis perpenetravit per cervicem, et quidem cadendo, non pungendo, *es gieng durch, (went through.)* *εἴσω ἐφορμηθῆναι*, intus irrumpere impetu, Σ, 282. *εἴσω ἁλὸς κόλπον*, in sinum maris, Φ, 125, loco sinus materni. et 117, *πᾶν δέ οἱ εἴσω δῦ ξίφος*. et 246, *εἴσω ἐριποῦσα*, intus (in alveum fluvii) prolapsa et superlapsa. *εἴπατε δ' εἴσω δμωαῖς*, dicite intus ancillis, γ, 427. *μή τις ἐπαγγείλῃ εἴσω*, nuntiet intus, in domo, δ, 775. *ἔσφερον εἴσω*, in domum intulerunt, η, 6. et 13, *καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει*, intus cœnam instruebat. et 135, *ἐβήσατο εἴσω*, intravit. *ὁ δ' εἴσω δώματος ᾔει*, ivit in domum, ϑ, 290. et genitivus non pendet ab hoc adverbio, sed per ellipsin alius substantivi, e. c. *εἴσω τοὺς τοίχους τοῦ δώματος. πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω*, ι, 524. *πάντες εἴσω εἶχον νῆας*, κ, 91, omnes intus habebant, in portu illo, naves suas. *ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω*, λ, 149, 626. *πόλιν εἴσω*, pro *εἰς πόλιν*, ο, 40. *εἴσω ἴεν*, intravit, π, 41. ρ, 30, 256. *ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασεν*, σ, 95, ossa perfregit sic, ut intus se curvarent. et 109, *ἴσαν εἴσω*, ibant in domum ex area. *καταθέμεν εἴσω*, intus deponere, τ, 4. et 182, *Ἴλιον, nach Ilium gereiset, (gone to Ilium.)* *εἴπῃ καὶ εἴσω*, nuntiet intus in domum, φ, 229. *ἔρυσαν δέ μιν εἴσω*, trahebant eum intus, in thalamum, χ, 187. *ἔλθετε δόμον εἴσω*, intrate in domum, ω, 213.

εἰσωπὸς, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) qui alicui rei oculos obvertit, *gegen etwas die augen richtend, (directing the eyes to something.)* *εἰσωποὶ δὲ γένοντο νεῶν*, Ο, 653, ubi nota: huc usque pugnaverant Græci sic, ut naves suas subductas haberent a tergo; nunc vero repulsi a Trojanis, et cedentes in interiora loca castrorum suorum, habebant naves ante se, si verterent se simul contra hostes. nam duo erant magni ordines subductarum navium: unus procul a mari, et post quem erat fossa illa et murus; alter prope ad mare; et intra hos duos ordines navium subducturam erant castra et tabernacula. ille primus ordo navium dicitur l. c. *ἄκραι* (exteriores, et a mari remotiores) *νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύντο*, quotquot primæ subductæ fuerant. conf. *ναῦς*, ergo, cum recepissent se Græci intra naves quæ proximæ muro stabant subductæ, *ἐν ὄψει ἔχοντες, διὰ τὴν ἧτταν*, (quia inferiores erant pugnando) *τὰς πρὸς τῷ τείχει νῆας*, quas paullo ante in tergo habuerant, pugnantes in spatio intra murum et has naves. *εἰσωπὸν γενέσθαι* ergo est, *ἐνώπιον καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδέσθαι*.

εἴωθα, εἰωθὼς, vide sub *ἔθω*.

ἘΚ, et ἐξ, prout consona vel vocalis sequitur. ex, a, post, propter: *aus, von, an, bey, durch, wegen, nach, (out of, from, to, by, through, on account of.)* præpositio, regens genitivum. sæpe etiam intendit significatum, sæpe separationem aut privationem notat. *ἐκ* et *ἀπὸ* valde differunt sæpe, e. c. *οἱ μὲν ἀπὸ θεῶν, οἱ δὲ ἐξ αὐτῶν τῶν θεῶν, γεγονότες*, *Isocr. Panath.* ubi priores sunt, nepotes vel pronepotes divinæ stirpis; posteriores vero, immediati filii deorum. *ἐκ μάχης νοστήσας*, ex pugna reversus, Ε, 157, 409, 469. Λ, 810. sic et *ἐκ πόντου*, Ι, 568. Χ, 175. Β, 131, 230, 654. Ζ, 377. Ξ, 154. Ο, 255. Π, 223. Σ, 320. Ψ, 76. *οἱ ἐκ Λήμνου* possunt esse *οἱ Λήμνιοι*, sæpe autem et, ex Lemno profecti etiam alienigenæ. *ὑψόσε ἄχνη σκίδναται ἐξ ἰωῆς ἀνέμοιο*, Δ, 308, in altum spuma spargitur per flatum venti, flatu. *καὶ ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν*, Α, 63, est a Jove. sic *τιμὴ*, Β, 197. et 669, *ἐφιλήθησαν ἐκ Διὸς*, amati sunt a Jove, cari fuerunt Jovi. sic porro *ἐκ Διὸς*, a Jove, per Jovem, Θ, 140, 251. Ρ, 251. Σ, 75. Φ, 189. Χ, 280. *ἔτλημεν πολλὰ ἐξ ἀνδρῶν*, tulimus multa mala ab hominibus nobis illata, Ε, 384. *ἐκ Τρώων βαλλομένων*, a Trojanis jacientibus, volabant lapides, Μ, 288. *ἐκ πολέων πίσυρας*, ex multis quatuor, Ο, 680, ubi selectum notat. *ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο*, Σ, 107, utinam contentio et ex deorum et ex hominum societate periret: ubi semotionem signat. *κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο*, Υ, 377, excipere eum ictu aliquo stude, tu inter multitudinem et turbam latens, *suche ihn zu fassen und ihm eins zu versetzen, indem du unter dem dicken haufen stehest, nicht aber alleine, (try while standing among the thick crowd to lay hold of him, and to give him a blow.)* *κέρατα ἐκ κεφαλῆς πεφύκει*, cornua in capite creverant, Δ, 109. *ἐκ κόρυθος καὶ ἀσπίδος δαῖέν οἱ πῦρ*, Ε, 4, accendebat ei ignem in galea et clypeo. *ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι*, Φ, 35, ex fluvio fugienti. et 36, *ἦγεν αὐτὸν ἐξ ἀλωῆς πατρὸς*, duxerat eum ex agro patris. et 573, *εἶσι ἐκ ξυλόχοιο*, prodit ex sylva. *οἴκαδε ἱκέσθαι ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν*, domum redire ab hostibus, Ω, 288. *πιόμενα μῆλα ἐκ βοτάνης*, bibituræ oves a pastu, Ν, 493, ubi est pro, *μετὰ τὴν βοσκὴν*, post pastum in herbis. sic posset dici, *ἐξ ἀρίστου*, quando jentaculum sumsero, *μετὰ ἀριστῆσαι. καύματος ἐξ*, ob æstum, Ε, 865, *für hitze, (on account of the heat,)* *καυματηρᾶς οὔσης ἡμέρας*, ubi causale est *τὸ ἐκ. αἰθέρος ἐκ δίης*, Π, 365, post divinam serenitatem. *ἐκ βελέων*, Δ, 465, extra jactum jaculorum: ubi est pro *ἔξω. Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ*, Λ, 163, s. i. e. *ἔξω.* sic et Ξ, 130, *αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος, ἐκ βελέων*, i. e. *ἔξω βελῶν*, extra jactum jaculorum, ut *κοιρανέοντες* tantum et *ὀτρύνοντες* et *παρακαλοῦντες καὶ συμβουλεύοντες*, i. e. ut duces tantum et imperantes, non vero pugnaturi. *ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε*, Θ, 213, quantum campi et planitiei a navibus separabat fossa munitionis: nimirum *ἀπὸ* est avulsum a verbo, pro *ἀπέεργε*, conf. *εἴργω*. ut innuat poëta, omnem campum extra eam fossam plenum hostium fuisse, et prope a castris nauticis. sic porro *ἐκ* pro

ἔξω, extra, Π, 668, 678, 781. Σ, 152. ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, ex manibus mihi eripuit, I, 344. ἐκ χειρὸς σπάσατο, ex manu adversarii tenentis extraxit et eripuit hastam, Λ, 239. ἐκ χειρῶν ἕλετο, ex manibus mihi eripuit, Π, 58, sicut ex I paullo ante adfuit. ἐκ χειρῶν ἔβαλεν, Ψ, 384, e manibus excussit. alibi τὸ ἐκ χειρὸς est id quod manu geritur vel regitur, e. c. δόρυ ἐκ χειρὸς, hasta quæ manu regitur, *ein handspiess, (a javelin.)* ἐξ ὀχέων ἆλτο χαμᾶζε, de curru desiliit in terram, Γ, 29. et 265, ἐξ ἵππων ἀποβάντες, ab equis descendentes. sic et Δ, 419. E, 163, 494. Θ, 492. Λ, 94. M, 81. Ω, 459, 469. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, decidit de curru, E, 47. Π, 344. ἵππους λύσας ἐξ ὀχέων, solvens a curru, E, 369. Θ, 50. Λ, 620. N, 35. ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων, ab equis, i. e. curru, dejecit eum, Λ, 109. αὐτὸν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονὶ, Ξ, 435. Υ, 461. sic ἐκ δίφροιο, de curru, Z, 42. Θ, 320, 403, 417. Ψ, 394. sed X, 388, ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, ad currum alligavit lora illa. ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας ἀρνῶν, Γ, 273, de capitibus agnorum abscidit pilos. ἐκ κεφαλῆς ἕλκετο χαίτας, *riss sich die haare aus dem kopfe, (tore the hair from his head,)* K, 15. ἐκ κράατος ἀθανάτοιο, in capite suo divino, *auf dem kopfe, (on the head,)* Ξ, 177. ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ex capite inimico mihi, i. e. ex illo viro, Π, 77. et 640, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἄκρους, a capite usque ad pedes extremos. sic et Ψ, 169. ἐκ νηῶν ἐλάσας, si repuleris a navibus hostes, Π, 87. et 267. ἐκ νηῶν ἐχέοντο, e castris suis nauticis effundebantur. et 293, ἔλασεν. ἐλθὼν ἐκ νηῶν, Σ, 279, i. e. ἔξω. κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστὶν, ab inferiore dea natus est, Υ, 106. et 107, ἐξ ἁλίοιο γέροντος αὐτή ἐστι. ἐκ θεόφιν (pro θεοῦ) πολεμίζει, P, 101, deo auctore et jubente et favente pugnat. ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν, Ψ, 347, a deo ortus erat. τρεῖς ἐκ Κρόνου εἰμὲν (ἐσμὲν) ἀδελφεοὶ, O, 187, inquit Neptunus. ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες σειρὴν, Θ, 19, ubi ἐκ, vel eleganter abundat, vel est avulsum a κρεμάσαντες, suspendentes catenam de cœlo. sic et P, 547, ἐξ οὐρανόθεν, de cœlo et in cœlo. ἐξ ἁλόθεν ὄρσουσα, a mari excitatura, Φ, 335. ἐκ πάντων δὲ μάλιστα τῷ, inter omnes maxime ei, Δ, 96. sic ἐκ πάντων, præ omnibus. ἐμοὶ ἐκ πασέων, mihi præ omnibus, Σ, 431. et 432, ἐκ μέν με ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν, me ex omnibus aliis Nereidibus unam homini subjecit. ἱδρὼς ἐκ μελέων ἔῤῥεεν, Π, 110. δῶρα ἐκ Πριάμοιο, Ω, 76, dona a Priamo accipiat. ἐκ τοῖο, i. e. ἐκ τότε, ab eo die, A, 493, *von da an, von der zeit an, (thenceforward, from that time.)* sic ἐκ τοῦδε, O, 69, 601. ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσὶ, E, 896. et 897, εἰ δὲ ἐξ ἄλλου ἐγένου, si ex alio natus esses. et 548, ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην, ex eo gemini nati sunt. ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι, Z, 206. τοῦ γένετο ἐκ πατρός. O, 641. vide et I, 490, γόνον ἐξ ἐμοῦ. ἐξ ἐμέθεν pro ἐμοῦ, A, 525, a me, quod a me proficiscitur et fit, *was von meiner seite geschiehet, (what is done on my part.)* sic et E, 653. Sed Φ, 217, ἐξ ἐμέθεν ἐλάσας, est, ἔξω ἐμοῦ, extra me, inquit fluvius ad Achillem. σέο δ' ἐκ (ἐκ σοῦ, ὦ Ζεῦ) τάδε πάντα πέλονται, N, 632, a te hæc omnia sunt, *das kömmt alles von dir, (all this comes from thee.)* Πηλῆϊ δόσαν θεοὶ ἀγλαὰ δῶρα ἐκ γενετῆς, Ω, 535, inde a natalibus. ἐκ νεότητος ἐς γῆρας, ab adolescentia usque ad senectutem, Ξ, 86. ἐξ οὗ, sc. καιροῦ, A, 6. ἐκ δ' αὐτοῦ (νέφεος, in illa nube) δαῖε φλόγα, accendit flammam, Σ, 206, i. e. per caliginem, quæ ex multo pulvere circa eum erat, translucebat tamen fulgor politissimæ galeæ. et 207, καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος. κρουνῶν ἐκ μεγάλων, ex magnis scatebris, Δ, 454. ἐκ πόντοιο, ἐκ δίφροιο, Π, 408, 409, ubi quis ex curru hasta abripitur, ut piscis hamo ex mari. ἐκ ποταμοῖο σαῶσαί με, Φ, 274. ἐκ πηγέων, ex scatebris, Φ, 312. ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, surrexerunt ex sedibus, A, 534. εἶπεν αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, Υ, 77, sedens locutus est. ἐκ λεχέων ὤρνυτο, ex lectis surgebat propere, Λ, 1. τὸν ἐξ εὐνῆφι θορόντα, pro εὐνῆς, O, 580, nam ob paragogen τοῦ φι abjicitur Sigma, cæterum est genitivus. ὄρσας ἐξ εὐνῆς, X, 190. οὐ γάρ μοι, θνήσκων, ἐκ λεχέων χεῖρας ὀρέξας, Ω, 743. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, a genere suo, K, 68. ἐκ θυμοῦ φιλέων, ex animo amans te, I, 482. ἐξ ἔριδος μάχεσθαι, contentione seria pugnare, H, 111. ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα, radicitus procidens arbor, Φ, 243. κακὸν ἐκ κακοῦ, aliud malum ex alio et post aliud, non interrupta serie, Τ, 290. ἐκ δὲ ποδοῖϊν ἄκμονας ἧκα δύω, O, 18, a pedibus incudes duas demisi, tibi pendenti in alto. ἐκ δ' ἀμφοτέροιϊν αἷμα ἔσευα, ex utroque sanguinem elicui, E, 207. et 694, ἐκ μηροῦ. et 864, ἐκ νεφέων. κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω, Θ, 548. ἐκ χόλου μεταστρέψῃ ἦτορ, ab ira convertat cor, ad lenitatem sc. K, 107. Πηλίου ἐκ κορυφῆς, a vertice montis Pelii, Π, 144. ἐκ σύριγγος ἐσπάσατο ἔγχος, ex theca extraxit hastam, Τ, 387. ἐκ θρόνου ἆλτο, ex sella exsiluit, Υ, 62. et 137, ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, X, 397, ad talum supra calcem, et 496, ἐκ δαιτύος, ex convivio exturbat. ἱδρὼς ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνου, Ψ, 508, sudor defluit et ex cervicibus et a pectore equorum. ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, propter preces matris iratus, I, 562. ἐξ ἄλλων, Φ, 370, præ cæteris, δίχα τῶν ἄλλων μόνος αὐτός. ἐξ ἀγχιμόλου, Ω, 352, ex propinquo videns eum, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. ἐξ οὗ, ex quo tempore, Θ, 295, sequente ἐκ τοῦ, 296, ex eo tempore. sic et Ω, 638, 766. πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι, Ξ, 113. et 416, γίνεται ὀδμὴ ἐξ αὐτῆς, a fulmine exsistit odor sulphuris. σεῖο ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο, ex te nati sunt, Σ, 359. ἐξ ἧς, a qua, Φ, 513, ea quasi est alterum caput funiculi illius contentiosi. καπνὸς γίνεται ἐξ αὐτῆς, X, 150. ἐξ Αἰσύμηθεν, ex urbe Æsyma, Θ, 304, ἐμοὶ γενεὴ ἐξ 'Αξίου, Φ, 157, mihi est nativitas a patre Axio, fluvio. ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, E, 322, *an den rand den zügel rückwärts befestigend, (fastening the reins to the back of the car.)* et 413, ἐξ ὕπνου οἰκῆας (domesticos) ἐγείρει. ἐξ ἄκρης πόλιος Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν, Z, 257, ut in arce ad Jovem precaretur. ἐκ τῆς ἦν τι-

λαμών, Λ, 38, ad clypeum erat lorum, *an demselben befestiget, (fastened to it.)* ἐξ ὄρεος κατέβη, Ν, 17, de monte descendit. τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσὶν, Τ, 105, i. e. ἐξ αἵματος. et 111, τῶν ἀνδρῶν οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης, qui tui sunt generis, sanguine, *dem geblüte nach, (by blood:)* nam ἐξ pertinet ad αἵματος, γενέθλης vero regitur ab εἰσί, sunt tuæ generationis viri. ἀξέμεν (infin. f. ionice pro ἄξειν,) portanda est materia ἐξ ὄρεος, de monte, Ω, 663, ἐκ, sine casu, notans cohæsionem, Σ, 480, coll. Λ, 38. ἐξ οὗ. ex quo tempore, β, 27, 90. Θ, 539, sequente ἐκ τοῦδε, 540. λ, 167. ξ, 379. π, 142. ρ, 103. σ, 180. τ, 223, 596. φ, 303. ψ, 18. ω, 309. ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ, præ omnibus maxime ei, β, 433. ἐκ πασέων, præ omnibus aliis fœminis, δ, 723. nam ἐκ sæpe intendit. ἐκ καπνοῦ, i. e. ἔξω τοῦ καπνοῦ, extra fumum, in locum quo fumus non pervenit, π, 288. τ, 7. αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων, ν, 56, i. e. sedentes, non vero surgentes. ἐξ Ὀρέστου τίσις ἔσται, ab Oreste ultio proficiscetur, *Orestes wird rache üben wegen des, (Orestes will take revenge for,)* α, 40. ἐκ τοῦ, sc. καιροῦ, ex eo tempore, α, 74. 212. ἐκ πασσάλου κατεκρέμασε φόρμιγγα, Θ, 67, ex clavo suspendit citharam. sic et 105. ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος, exinde, post id factum, incipiens, ψ, 199. ἐκ Τροίης, ex Trojana terra, α, 327. sic ο, 42. σ, 259. κ, 72. ἐξ ἀρχῆς, quod initium attinet, *dem anfange nach, (from the beginning,)* β, 254. ἐξ εὐνῆφι, pro εὐνῆς, ex lecto dormitorio, γ, 405. δ, 307. ἐκ μεγάροιο, π, 390, extra domum hanc. προσφυέα (θρῆνυν) ἐξ αὐτῆς (κλισίης) τ, 58, scabellum adhærens ipsi sellæ, *an dem stuhle, (to the seat.)* ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος, α, 207, ex ipso Ulysse es talis filius. sic et π, 100. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατα ἀνῆφθω, sc. ἱστοῦ, ex ipso malo, vel ad ipsum malum, capita funis alligantor, μ, 51, 162, 179. sic ἐξ αὐτοῦ, sc. Μελανθίου, χ, 175, *an ihm, (to him,)* 192. εἰλήλουθεν ἐκ τῶν ἀνθρώπων, γ, 319, ex iis hominibus venit. τετίμηται ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο, honoratur a suis liberis et ab ipso, η, 70. θάνατον ἐκ μνηστήρων, mortem a procis afferendam ei, π, 447. τοῦτό σοι κειμήλιον ἔσται ἐξ ἐμεῦ, donum a me datum, α, 313. δῶρα ἐξ ἐμεῦ, ο, 537. ρ, 165. τ, 311. αὐτῷ υἱὸς ἐγένετο ἐκ δούλης, a serva, δ, 12. νῆα ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, navem a deductione hospitis redeuntem, Θ, 568. αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρὸ, juxta fluvium, et ex fluvio exhalans, ε, 469. πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, a regione maris veniens undulatio, tendens versus terram, ι, 486. ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, μ, 286, i. e. ἐν αὐταῖς νυξί ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακὰ εἶναι, a nobis esse et exsistere mala, α, 33. ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, a patre pœnæ infligentur mihi, β, 134. et 136, νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται, vituperabor ab hominibus. ἐξ ἔτι πατρῶν, Θ, 245, jam inde a patrum et majorum nostrorum temporibus. χειρῶν ἐξ αὐτοῦ, a manibus ejus, per manus ejus, ι, 512, i. e. per eum. et 63, ἐκ θανάτοιο, a morte fugimus, extra periculum mortis abiimus. αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἔγειρεν, ο, 44. μήνιος ἐξ ὀλοῆς Ἀθήνης, ob perniciosam iram ejus, γ, 35, i. e. hæc ejus ira immittebat iis id malum. ὑπ' ἐκ κακοῦ ῥύσαιτό σε, ex malo, μ, 107. ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι γαίης, ex qua terra profitetur se esse, α, 406. αὐτὸν τηλόθεν ἐξ ὀρέων ἴδεν, ε, 283, stans in montibus vidit eum procul. ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο, ex fluvio, i. e. aqua fluvii, lavit corpus, ζ, 224, 226, ἐκ κεφαλῆς ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον, de capite detersit maris sordes. ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, a limine penitus intus, η, 87, *von der schwelle an bis ganz hineinwärts, (from the threshold to the interior,)* coll. 96. γίνονται αὐταὶ ἔκ τε κρηνῶν ἀπό τ' ἀλσέων, κ, 350, nascuntur illæ ex fontibus et lucis. et 461, ἔλουε ἐκ τρίποδος, lavit se ex tripode. et 393, ἐκ μελέων τρίχες ἔρρεον, a membris pili defluxerunt. ἐξ ἀρχῆς, λ, 437, primum, *erstlich, (in the first place.)* et 599, ἱδρὼς ἔρρεεν ἐκ μελέων, ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι, profiteor me esse inde, ο, 424. οἵην ἐκ ῥακέων ἐπιγουνίδα φαίνει, ex pannis exsertum femur, σ, 73. et 223, ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς, a vexatione dura sic pateretur. et 298, ἐκ Πεισάνδροιο, sc. δόμου, vel potius, a Pisandro ipso, afferebat servus donum. ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες, ex me audiebas, τ, 93, *hast es von mir gehöret, (hast heard it from me.)* et 114, ἐξ εὐηγεσίης, per facilem collectionem piscium, per facilem capturam. ἡ ἡγεσία est quidem, præitio ducis, *die anführung, (the heading, leading:)* unde plerique interpretes h. l. interpretantur, ob bonum imperium. sed, sicut ἡ κυνηγεσία, est venatio, quando canes ducuntur contra feras; in qua voce inest determinatio specialior per ὁ κύων: sic ἡ εὐηγεσία est generalior, bona ductio, *ein guter leichter zug, (a good easy draught;)* et ponitur h. l. de piscium venatione quasi. Salvo tamen aliorum judicio. ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς, τ, 538. ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ (κατὰ) γένος εὔχεται (profitetur se) ἔμμεναι υἱὸς, φ, 335. et 420, αὐτόθεν ἐκ δίφροιο, καθήμενος, εἷλκεν νευρὴν, attraxit nervum ibi in sella, non surgens et magnopere moliens sed sedens. ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμᾶς ἵκετο πένθος, ψ, 224, ex qua et per quam primum et ad nos venit luctus. ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, seriei ex petra pendentis, ω, 8, ubi ἐκ cohæsionem notat, *am felsen oben, (on the top of the rock.)* et 83, ἐκ ποντόφιν, pro πόντου, ex mari, i. e. navigantibus in mari. et 188, ἀπονίψαντες βρότον ἐξ ὠτειλῶν. cruorem a vulneribus, et 387, ἐξ ἔργων μογέοντες, ab operibus fessi. ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος πάϊς οἴχεται αὔτως, δ, 665, ubi τόσων regitur et ab ἐκ, et ab adverbio proxime sequente, ex tot, et tot invitis. ἐκ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, σ, 28, ubi prius ἐκ quasi sine casu positum: nisi quod tamen ad sequens γναθμῶν in sensu pertinet: hinc in compositione verbi repetitum. ἐκ *postponitur* sæpe suo casui. ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες, Π, 13, nuntium ex Phthia audivisti. Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμι, Myrmidonum sum unus, Ω, 397. et 617. θεῶν ἐκ, a diis imposita. τοῦ μὲ ἐκ φασὶ γενέσθαι, α, 220. σ, 127.

πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, κ, 96. ad petram ligans funes. νεκύων δ' ἐξ, ex mortuis corporibus, χ, 271. imo et in fine versus sæpe positum. οὐδὲ κακῶν ἔξ, Ξ, 472, neque a malis, i. e. humilibus natalibus, ortus. sic θεῶν ἔξ, ρ, 518. et solet tunc ornari acuto. ἐκ *avulsum* a suo verbo, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὦσε δόρυ, Ρ, 617. ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, Υ, 449. sic et Λ, 362. pro ἐξέφυγες. ἐκ θυμὸν ἕληται, Φ, 112. et 259, ἀμάρης ἐξ ἴχματα βάλλων. ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται, Χ, 68. ἐκ δὲ κλῆρος θόρε τοῦ, Ψ, 353. Η, 182. ἐκ δὴ πέλειαν μηρίνθῳ δῆσαν ποδὸς, Ψ, 853, ubi ad ἐκ repetendum est ἱστοῦ, ad malum ligaverunt; simul autem jungendum est ἐκ ad ποδός: imo, si recte putes, sic est concipiendum: ἐξέδησεν ἱστοῦ πέλειαν (ἐκ) ποδός. ἐκ δὲ, ἐκ δὲ, sc. ἔφερεν, Ω, 233, 234, coll. 229. et 266, ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν. quod ἐξ intendat sæpe significatum, exemplum est Ο, 410, στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, amussis trabem navalem valde rectam facit. sic: ἐξήλαυνον τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένος ἰδέαν, i. e. λεπτότατον ἐποίουν, *haben sehr dünne geschlagen, wie eine haut, (have beaten out very thin like a membrane.)* et in compositione sæpe etiam ὕψωμα notat, e. c. ἐξάλλεσθαι, in altum exsilire. præterea ἐξ et ἐς in compositione sæpe amittunt suum ε. e. c. ξανθὸς pro ἔξανθος, σκορακίζειν pro ἐς κόρακας πέμπειν. ὦρτο δὲ ἐκ προθύρου, Ο, 124.

ἑκάεργος, ου. ὁ. (Ἔργω) in longinquum operans. est epitheton solis, et cognomen Apollinis, hinc et accentu ab aliis simpliciter adjectivis hujus formæ distinctum. ab ἑκὰς, procul, eminus. ὁ ἕκαθεν ἐργαζόμενος τὰ περὶ γῆν ἥλιος. ὄφρα ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι, Α, 147, ut nobis Apollinem places. et 474, μέλποντες Ἑκάεργον. et 479, ἑκάεργος Ἀπόλλων. sic et Ε, 439. et Ο, 243, 253. Π, 706. Ρ, 585. Φ, 461, 478. ὧδε ἔστω, Ἑκάεργε, Η, 34, ita sit, O Apollo. φεύγεις δὴ, Ἑκάεργε, Φ, 472. et 600, αὐτῷ γὰρ ῥ' Ἑκάεργος Ἀγήνορι πάντα ἐοικώς. ἔβλαψάς με, Ἑκάεργε, Χ, 15. et 220, οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων, ne quidem, si vel multum laboret Apollo. ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων, Ι, 560. μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων, Π, 94. ἦλθεν δὲ ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων, Θ, 323. et quatenus in μύθῳ Apollo est τοξότης, sagittarius; ἑκάεργος quoque est, longe jaculans, vel, ὁ ἕκαθεν εἴργων, e longinquo coërcens et arcens. cæterum adjectiva in ουργὴς desinentia, semper ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν, non vero ab artificibus singulis, dicuntur. e. c. Λυκιουργὴς φιάλη est, ἡ ἐν Λυκίᾳ ἢ παρὰ Λυκίοις εἰργασμένη.

ἕκαθεν, (Χάω) adverb. ex remoto, ἐκ διαστήματός τινος. ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγὴ, ex remoto apparet splendor, *von ferne leuchtet der glanz, (the splendour is apparent at a distance,)* Β, 456. ἕκαθεν πόλιος μάχονται, in locis procul ab urbe remotis pugnant, Ε, 791. Ν, 107. et 179, ὄρεος ἕκαθεν περιφαινομένου, montis ex remoto apparentis. ἕκαθεν γίγνεται ἀκουὴ, ex longinquo auditur, Π, 634. ἕκαθεν ἄστυ εἶναι φατὲ, procul hinc urbem esse dicitis, ρ, 25, ex longinquo.

Ἑκὰς, (Χάω) adverb. remote, procul, πόῤῥω. *abgesondert, fern, (far off, remote.)* est a χάζω, cedo, recedo. ἑκὰς Ἄργεος, Ι, 246. οὐ γὰρ ὀΐω ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν, Ν, 263, non enim puto me pugnare longe stantem ab hoste, sed cominus; ἀγχέμαχός εἰμι μαχητής. et 592, ἀπὸ Μενελάου ἀποπλαγχθεὶς ἑκὰς ἔπτατο ὀϊστὸς, a Menelao aberrans sagitta in remotum ab eo volabat. ἑκὰς πατρίδος αἴης ἥμεθα, longe a patria remoti sedemus hic, Ο, 740. δὲ ἀπὸ τείχεος εἰμὲν, nam procul a muro nostro sumus, Σ, 256. μὴ Τρώων ἑκὰς ἕστατε, ἀλλ' ἀνὴρ ἀντὶ ἀνδρὸς ἴτω, Υ, 354, ne ab iis remote state, sed vir contra virum ito. et 422, οὐκ ἔτλη δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθαι, ἀλλὰ ἀντίος ἦλθε Ἀχιλῆϊ, non sustinebat diu procul versari, sed obvius ibat ei. vide porro, β, 40. γ, 260. δ, 99. ε, 358, coll. 279—281. ζ, 8. μ, 435. ξ, 496. ο, 33. ρ, 73. ω, 37.

ἑκαστάτω, (Χάω) adverb. superlativi gradus ab ἑκάς. τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλα ἐγγὺς, Κ, 113, horum enim castra sunt longissime hinc, nec valde prope, sc. ἀπὸ τοῦ μέσου, ἐν ἄκρῳ, a medio castrorum, in extremo cornu.

ἑκαστέρω, (Χάω) adverb. quasi comparativi gradus ab ἑκάς. valde procul, *ziemlich weit, (pretty far:)* magis procul, *weiter, (farther.)* μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἐστὶν Εὐβοίης, valde multo longius distat hinc quam Eubœa, η, 321.

ἑκάστοθι, (Χάω) adverb. in quovis loco, ubique. ἐννέα ἕδραι ἦσαν, καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους, γ, 8, erant novem consessus, quingeni homines in singulis, et præbebant novenos boves in singulos consessus.

ἕκαστος, η, ον. (Χάω) unusquisque, *eder, (each.)* et notat μερισμὸν, partitionem, quisque separatim, ut sit οὗτος, καὶ ἕτερος, καὶ ἐκεῖνος, καὶ ἄλλος, καὶ ἰδοῦ πάντες. pertinet ad ἑκὰς, separatim: unde etiam ἕκαστος notat diversus, separatus quisque, e. c. ι, 127, οὐ πάρεισι νῆες, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα, non adsunt naves, quæ cursu pervadere queant ad diversa illa loca, huc et illuc, ex insula majori in minorem, et inde rursus in eandem majorem. nam distribuit hæc vox multitudinem in diversas unitates, ut ergo et duæ unitates jam sint ἕκαστα. est, ut diximus, ab ἑκὰς, quod remotionem notat; et est ejus superlativus per syncopen pro ἑκάστατος. nam ἡ μονὰς μένει ἐφ' ἑαυτῆς, ὡς οἷον στρογγυλουμένη: dualis numerus ab ea recedit in duas partes, unde ἑκάτερος de duobus: tres et quatuor, etc. longius etiam recedunt; hinc de iis in superlativo dicitur ἕκαστοι, qui notant τὴν πληθὺν μακρὰν ἢ ἑκὰς οὖσαν τῆς μονάδος, et divisam in se. ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος, Α, 606. et 607, ἧχι ἑκάστῳ δῶμα, conclave suum. εἴπερ γὰρ, εἰς δεκάδας διακοσμηθέντες, ἄνδρα ἕκαστον Τρώων ἑλοίμεθα, si enim, in decurias divisi, vel-

lemus in singulas decurias unum virum Trojanum capere ad ministrandum, multæ decuriæ indigerent sane ministro, tantum superamus eos numero, B, 127. et 164, φῶτα ἕκαστον, singulos. et 449, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, et singulæ sunt pretio centum boum. et 451, 509, πεντήκοντα νέες, ἐν δὲ ἑκάστῃ κοῦροι ἑκατὸν καὶ εἴκοσι. et 775, ἵπποι δὲ, παρὰ ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος, ἕστασαν, equi, singuli ad et juxta currus suos, stabant. Δ, 428. E, 37, 470. et 878. σοὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος, tibi subjecti sumus et paremus quisque pro se: ubi ergo ἕκαστος jungitur verbo in plurali, sicut omnia συλληπτικὰ, collectiva nomina. H, 185, 215, Τρῶας ἕκαστον (Trojanos, et quidem omnes et singulos) ὑπήλυθε τρόμος, invasit terror: quæ phrasis est Attica, pro Τρώων (sic et Υ, 44.) et 371, ἐγρήγορθε ἕκαστος, vigilate singuli. ἀντὶ Τρώων ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος στήσεσθαι ἐν πολέμῳ, Θ, 233, contra Trojanorum centenos vel ducentenos, staturos vos singulos in prœlio. et 347, εὐχετόωντο ἕκαστος, precabantur quisque pro se. εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, convocare eos viritim, non vero omnes uno clamore edito, I, 11. et 85, 88, 180, 203, 652, coll. 653, 708. K, 68, i. e. πάντας, ἀρίστους tamen solos intelligit. et 215, τῶν πάντων ἕκαστος δώσουσιν αὐτῷ οἶν. Λ, 11, 76, 633, 730. N, 121, ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Ξ, 87, 111, 151, 507. ὔμμι ἑκάστῳ, vobis et quidem singulis, O, 109, 189, 288, 369, 500, 514, 660, 662, 701. Π, 202, 283, 697. P, 215, 222, 226, 250. Σ, 299, 375. T, 84, 277, 339. Υ, 25. X, 415. Ψ, 3, 26, 55, 58, præcedente οἱ μὲν, pro quo recentiores dicunt τῶν μέν. et 150, 203, 350, 370, 371, 374, sc. ἵππου. et 497. ἑκάστη, B, 610. Θ, 520, γυναῖκες ἑκάστη. Σ, 31, coll. 30, πᾶσαι. et 496, γυναῖκες ἐθαύμαζον ἱστάμεναι ἑκάστη. T, 302. ἕκαστοι, Γ, 1, i. e. omnes, quod attinet τὴν πληθὺν, in opp. ad ἡγεμόνας. sic Ω, 1. ἕκαστα, A, 550. K, 388, 432. Λ, 705. T, 332, coll. 333. Ψ, 95, 107. vide porro, si lubet, α, 349, *jedem a part, (each separately.)* 424. β, 91, 252, 258, 384, 392. γ, 87. δ, 231. ζ, 189, 265. η, 149. θ, 15, 392, 399. ι, 114, 431, τρεῖς ὄϊες φέρον ἕκαστον ἄνδρα, ternæ oves portabant singulos viros. et 468, ubi post ἑκάστῳ est comma, nam κλαίειν pertinet ad, οὐκ εἴων αὐτούς. κ, 173, 392, 397, pro se quisque. λ, 337, ἕκαστος, sc. τῶν ἀκροατῶν. μ, 99. ν, 7, 380. ξ, 14, 105, ergo undecim quotidie. et 436. π, 313, 390. ρ, 365, 452. σ, 237, 290. τ, 592. χ, 31, 43, 57. ω, 187, 341, 417. ἑκάστη, γ, 7. δ, 729, ὑμεῖς ἑκάστη. ι, 60, 65, 159, 309. λ, 228, 232, coll. 233, 541. μ, 90. σ, 340. τ, 501. υ, 11. ἕκαστοι, ι, 164. ω, 416. ἕκασται, ι, 220. ἕκαστα, γ, 361. δ, 137. θ, 259. ι, 218. κ, 14, 292. μ, 16, 25, 34, coll. 35. 130, 165. ν, 191. ξ, 128, 362, 375. ο, 376, 486. ρ, 70. σ, 227. τ, 46, 463. υ, 309. φ, 222. ω, 235, 237, 260, 336, 338.

ἑκάτερθεν, (Χάω) adverb. ab utroque latere, utrimque. est per syncopen ab ἑκατέρωθεν, quod est ab ἑκάτερος, α, ον, alter, separatus ab altero. ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὅμιλον ἐθωρήχθησαν, postquam ab utraque acie armati sunt, Γ, 340, ὁ εἰς ἔνθεν, καὶ ὁ εἰς ἐκεῖθεν, *von beyden seiten, (on both sides.)* τρεῖς ἑκάτερθεν, Λ, 27, tres utrimque i. e. οἱ ὅλοι ἕξ, *auf jeder seite drey, (three on each side.)* sic porro, Υ, 153. Ψ, 329, 813. Ω, 273, 319, ἑκάτερθεν πτερὰ, alæ ab utraque parte. ἀμφίπολος αὐτῇ παρέστη ἑκάτερθε, α, 335. ζ, 19, 263. η, 91. ι, 386, 430. λ, 577. σ, 210. φ, 66. χ, 181.

ἑκατηβελέτης, ου. ὁ. (Βάλλω) qui eminus, et procul jactis jaculis vel sagittis, configit et attingit destinata, Apollo sic dictus: non quod centum sagittis confecerit draconem Pythium, ut Simonides οὐ κατὰ τὸ σιμὸν finxit; nam nulla laus sagittarii, si multis sagittis unum animal conficit: sed quod e longinquo feriat, ὁ ἕκαθεν βάλλων, estque idem qui ἑκατηβόλος. A, 75. hinc et ὁ ἑκάεργος dictus. si tamen velis pertendere, ab ἑκατὸν esse compositam vocem; sit ὁ ἔχων πολλὰ βέλη, unde Pindaro dictus ὁ εὐρυφαρέτρας (Dorica terminatione pro ης) Ἀπόλλων. Vide ἑκηβόλος, et sequens.

ἑκατηβόλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) idem. ab ἕκαθεν, eminus, mutato θ in τ. et est quoque epitheton Apollinis. ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, A, 370. μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου, E, 444. Π, 711. ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα, P, 333. αἲ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἄπολλον, θ, 339, inquit Mercurius ad Apollinem interrogantem. ἄλσος ἑκατηβόλου, υ, 278. etiam hoc, loco nominis proprii, de Apolline, σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἑκατηβόλε, φαίδιμος Ἕκτωρ, O, 231, inquit Jupiter ad eum.

ἑκατόγχειρ, ειρος, et ἑκατόγχειρος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) centum brachia manusque habens, centimanus. ἑκατόγχειρον, ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Αἰγαίωνα, A, 402, estque ὁ πολύχειρ, dux copiarum multarum, qui multis manibus rem gerit. posterior forma nominis orta ex genitivo prioris. Vide sub Ἠὼς, paullo a fine.

ἑκατόμβοιος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) centum boum pretio. ἑκατὸν, i. e. πολλῶν, βοῶν ἄξιος. nam permutandis pecoribus emebatur olim. ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, (ὁ θύσανος in Ægide divina) B, 449. ἑκατόμβοια (τεύχεα χρύσεα Γλαύκου) ἐννεαβοίων, Z, 236. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον, Φ, 79, inquit captivus a victore suo venditus: centum boum pretium tibi comparavi et conciliavi.

ἑκατόμποδος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) centum pedes longus. ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμποδον ἔνθα καὶ ἔνθα, Ψ, 164, i. e. ἑκατὸν ποδῶν ἔχουσαν ἑκάστην πλευρὰν, *ins gevierte, dass jede seite von hundert fuss war, (a square of one hundred feet.)*

ἑκατόμπολις, ιος. ὁ ἡ. (Πέλω) centum urbibus ornatus vel habitatus. est epitheton Cretæ, a numero rotundo factum, non præcise intelligendum: πολύπολις, B, 649. nam τ, 174, eadem insula dicitur habere nonaginta urbes. quidam, priorem numerum præcise sumentes,

narrant, post Trojana tempora, et Homeri ævo, addita fuisse decem oppida ad prisca nonaginta.

ἑκατόμπυλος, ου. ὁ ἡ. (Πύλω) centum portas habens. Θῆβαι ἑκατόμπυλοι, in Ægypto, I, 383.

ἑκατὸν, (Χάω) indeclin. centum, *hundert, (one hundred.)* est remotissimus numerus inter denarios simpliciores; ergo ab ἑκὰς dictus. notat et indefinite, multi, numero rotundo. ἑκατὸν θύσανοι, centum fimbriæ, i. e. multæ, in ægide pendentes, B, 448. et 510, ἑκατὸν καὶ εἴκοσι κοῦροι. et 576, νηῶν, centum navium. πολίων, centum urbium, E, 744. κοῦροι ἅμα ἑκάστῳ ἡγεμόνι ἔστειχον, I, 85, centum juvenes una cum singulis ducibus, quorum septem erant, proficiscebantur. ἵππους, Λ, 679. θυσάνοις, Ξ, 181, in zona Junonis.

ἑκατόνζυγος, ὁ ἡ. (Ἄγω) est pariter epitheton navis. multis transtris instructus, πολύκωπος, *was viele rudersitze hat, (having many seats for rowers.)* οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο, nec navis centum (i. e. multis) transtris instructa onus ferre posset, Υ, 247, sc. si ista omnia scriberentur libris. et est proverbialis locutio de magna multitudine. Vide sub Ἑκατόμβη, in R.

ἕκατος, η, ον. (Χάω) remotissimus, valde remotus. est per syncopen ex superlativo ab ἑκὰς, ἑκάστατος. et est epitheton Apollinis apud poëtam, i. e. solis, qui ex longinquo præsens tamen nobis est et operatur. πρὸς ναὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο, ad ædem Apollinis longe jaculantis, H, 83. sic, πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος, Υ, 295. hinc et Diana, i. e. luna, dicitur ἡ Ἑκάτη, Hecate.

ἐκβαίνω, (Βάω) egredi facio, egredior. ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν, pro ἐξέβησαν, *schiffeten die opferthiere aus, sezten sie ans land, (landed the victims,)* A, 438. et 437, ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον, ipsi egressi sunt e nave. et 439, ἐκ δὲ Χρυσηῒς νηὸς βῆ, pro ἐξέβη. nam aor. 1. hujus verbi active notat, aor. 2. vero intransitive. οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν, illi vero exponentes te ex nave, abierunt, ω, 300, ἐξαγαγόντες σὲ ἐκ νηός. illud alterum ἔβησαν est aoristus secundus. πέτρης ἐκβαίνοντα, de rupe descendentem, Δ, 107, vel potius, ex cavitate aliqua rupis exeuntem. ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ, pro ἐξέβησαν, Γ, 113. sic, e nave, γ, 11. et 12, ἐκ νηὸς βαῖνε, pro ἐξέβαινε. et 468, ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ pro ἐξέβη, *gieng aus dem bade, (went out from the bath.)* δ, 785. ἐκ πόντου βὰς, ε, 56. et 415, μὲ ἐκβαίνοντα, egredi conantem ad littus ex mari. οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, κ, 103. et 142, ἔνθα τότε ἐκβάντες. et 161, τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα, egredientem cervum ex saltu, ἐκ ὕλης. ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν, μ, 6. οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες, ν, 116. ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον, ο, 498. ἀσαμίνθου, ρ, 90. ψ, 163. ω, 369.

ἐκβάλλω, (Βάλλω) ejicio, emitto. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, ancoras jecerunt, A, 436, *sie wurfen anker aus, (cast anchor.)* αὐτὸν ἔκβαλε δίφρου, dejecit e curru, E, 39. ἐκ δ' ἔβαλεν ἵππων αὐτὸν, Λ, 109. χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, Ξ, 419. μοὶ βιὸν ἔκβαλε χειρὸς, mihi arcum excussit e manu, O, 468, *hat mir entfallen lassen, (made me drop.)* τοὺς ἔκβαλλε (pro ἐξέβαλλε) θύραζε, illos ejecit, Φ, 237. et 259, ἀμάρης δ' ἐκ ἔχματα βάλλων, ex sulco obices ejiciens. ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα, fecit ut ei ex manu excideret flagellum, Ψ, 384. χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα, β, 396, manibus eorum excussit pocula. δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς, hastam abjeci e manu in terram, ξ, 277, *ich warf den spiess weg, (I threw away the spear,)* utpote pacem petens. καὶ τὴν μὲν, ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι, ἔκβαλον, ο, 480, ejecerunt mortuam e navi. et 497, εὐνὰς, ancoras. τὸν ἔκβαλε κῦμα ἐπὶ χέρσου, unda ejecit eum in terram. τ, 278. et 362, δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά. ἅλιον ἔπος ἔκβαλον, irritum verbum emisi, Σ, 324, ἐξεθέμην, παρέῤῥιψα. εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, nisi impotentem vocem emisisset, δ, 503. εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, sc. δένδρεα, *in allen zwanzig stück hat er gefället, (he felled twenty in all,)* ε, 244, ἐξέβαλεν, ἔῤῥιψε, τῆς οἰκείας στάσεως ἔξω ἔθετο, ad navem ædificandam. ἐκβολὴ, ἡ, ostium fluminis; it. metaphorice, finis et exitus versus, *des ausgang einer zeile, (the conclusion of a verse.)*

ἔκβασις, εως. ἡ. (Βάω) egressus, exitus. ἔκβασις ἁλὸς, ε, 410, locus ubi nans ex mari exscendere possit.

ἐκγέγαα, ἐκγεγάμεν, ἐκγεγαὼς, vide sub sequente.

ἐκγείνομαι et *ἐκγίγνομαι*, (Γάω) enascor, nascor ex aliquo. οἱ Διὸς ἐξεγένοντο, E, 637, qui Jove prognati sunt. Πορθεῖ τρεῖς παῖδες ἐξεγένοντο, Portheo tres filii nati sunt, Ξ, 115. τοῦ γένετο ἐκ πατρὸς (pro ἐξεγένετο πατρὸς) πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων, O, 641. ἦ ῥα σοῦ ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο Ἀχαιοὶ, Σ, 359, nati sunt ex te ipsa. Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, ex Troë nati sunt, Υ, 231. et 305, οἳ ἔθεν ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων, et sermo est de Jove. χαλεπόν σοι (ἔσται) Κρονίωνος παισὶν ἐρίζειν, ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι, tibi, nato a fluvio. Φ, 185, est particip. præt. medii, ab ἐκγάω. Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα, Γ, 199, 418. δ, 184, 219. Ἀθηναίη Διὸς ἐκγεγαυῖα, ζ, 229. Ἑλένη, ψ, 218. ὅθι σοὶ φίλοι ἀνέρες ἐκγεγάασι, Δ, 41, præt. med. existunt, sunt, homines tibi cari. ἄμφω δ' ἐκγεγάτην Ἠελίοιο, κ, 138, ambo nati sunt ex sole: dualis præt. med. pro ἐκγεγαάτην, per syncopen. Ἀγχίσου εὔχεται ἐκγεγάμεν, E, 248, ionice et per syncopen pro ἐκγεγαέναι, unde Ionica terminatio est ἐκγεγαέμεν: ab Anchisa se natum esse. σὲ Ἀφροδίτης ἐκγεγάμεν, Υ, 106. et 209, Ἀγχίσαο εὔχομαι ἐκγεγάμεν.

ἐκγελάω, f. άσω. (Ἕλω) rideo palam, *ich lache offenbar, (I laugh openly.)* in opposito ad risum occultum animi. rideo valde, *ich lache stark, (I laugh heartily,)* ad differentiam τοῦ μειδιάματος. ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ, Z, 471. ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγε-

λάσσας, σ, 354, ubi est risus exterior, sed præ indignatione, ἐξεπιπολῆς, βαρυνομένης δὲ ψυχῆς. *er lachete äusserlich, aber vor verdruss dass der fang nicht gerathen war, (he laughed outwardly, but for vexation at the failure.)* eadem verba sunt, σ, 35, ubi est, λίην γελάσσας, nam ἐκ sæpe intendit significatum. et hic rident proci γναθμοῖς ἰδίοις, mox ridebunt ἀλλοτρίοις. Anacharsis, ridiculis hominibus, γελωτοποιοῖς, introductis in convivium, non risit: introducta simia, risit, dicens, οὗτος μὲν φύσει γελοῖός ἐστιν, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπιτηδεύεται, *studiret drauf, (studies it.)* nam natura in talibus placet. non ars quæsita. Vide sub Γελάω et Λάος ad initium.

ἔκγονος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) est vel ὁ προσεχῶς ἔκ τινος γεννηθεὶς, immediate natus ex aliquo, filius vel filia, υἱὸς ἢ θυγάτηρ, et hic significatus est proprius: vel et, ὁ ἐκ γένους τινὸς, ὁ ἀπόγονος, unus posterorum alicujus. *der des samens ist, (a descendant.)* Τυδέος ἔκγονος ἐσσὶ, E, 813, ejus filius, quod circumscribitur 896. φασί σε μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι, Υ, 206, dicunt te esse Pelei nobilis filium. εἰ ἐτεόν γε κείνου ἔκγονός ἐσσι, γ, 123, siquidem vere illius filius es. ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι, λ, 235, quæ dicebat se esse filiam Salmonei nobilis, ἡ παῖς. γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν, ο, 225, ubi notat τὸν ἀπόγονον ἐκ τοῦ γένους, nam erat quartus a Melampode primo. recentiores habent vocem ἔγγονος, ου. ὁ ἡ, et dicunt, ἔγγονον esse υἱὸν, τὸν ἐγγὺς γόνον, natum immediatum; ἔκγονον autem esse τὸν υἱωνὸν, nepotem, quasi ἐκ γόνου ὄντα, a filio immediato genitum. Sed ista distinctio apud antiquissimos Græcos locum non habet; utpote quibus ὁ ἔκγονος est υἱὸς, vel in genere ἀπόγονος, ut vidimus: ἔγγονος vero semper illis fuit ὁ υἱωνὸς, nepos.

ἐκδέρκομαι, (Ὅρω) video ante me et in longum. οὐκ ὀξύτατον (non acutissime) ἐκδέρκονταί σοι ὀφθαλμοὶ κεφαλῆς, Ψ, 477, *die augen sehen dir nicht aufs schärfeste aus dem kopfe, (your eyes do not see very acutely.)*

ἐκδέχομαι, f. ἔξομαι. (Δέκω) excipio. αὐτῷ ἕποντο ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο, N, 710, qui, ut operæ fidæ, scutum ejus excipiebant et ferebant, si ipse lassus esset factus.

ἐκδέω, f. ήσω. (Δέω) adstringo, alligo, colligo. σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθεν, χ, 174, fores colligare post vos. et h. l. præponitur, quod postremum fieri debebat: nam prius vinciendus Melanthius, tunc demum fores claudendæ. τὰς (δρῦς καταβληθείσας) ἔκδεον (ἐξέδεον) ἡμιόνων, Ψ, 121, ad arbores dejectas jungebant mulos, *spanneten maulesel davor, sie an ort und stelle zu schleppen, (harnessed mules to them to drag them to the spot;)* quod ex κολοσυρτὸς apparet, qui aliis vocibus est indicatus ibi. potest tamen et esse, alligabant ut portarent fissas arborum partes.

ἔκδηλος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) apparens omnino, *offenbar, (evident.)* ἵνα ἔκδηλος μετὰ πᾶσι γένοιτο, ut conspicuus inter omnes esset, E, 2.

ἐκδιαβαίνω, (Βάω) transeo et emergo. τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, K, 198. ubi διὰ spatium latum fossæ, et ἐκ emersionem ex ea in altum vel planum, innuit.

ἐκδίδωμι, f. ἐκδώσω. (Δόω) edo, trado, *gebe her, (I give.)* ὑμεῖς δὲ Ἑλένην καὶ κτήματα ἅμα αὐτῇ ἔκδοτε, Γ, 459, i. e. ἀπόδοτε χρεωστικῶς, *gebet heraus, (pay.)*.

ἐκδρέμω, (Τρέω) excurro. ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον, Σ, 30, foras excurrerunt.

ἐκδύω, ἐκδύνω, ἐκδῦμι. (Δύω) exuo, *ziehe aus, (I put off.)* exeo, *gehe heraus, (I go out.)* τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, exuebant sibi arma sua, Γ, 114. νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον, Π, 99. inquit Achilles ad Patroclum; nobis duobus effugere mortem, sc. contingat, detur: ut sit infinitivus Ionicus et Doricus, pro ἐκδῦναι, qui pendet ab omisso δοίητε, ὦ θεοὶ, detis O Dii. ἔκδυνε (pro ἐξέδυνε) χιτῶνα, α, 437. ἐκ μέν με εἵματα ἔδυσαν, ξ, 341, exuerunt me quod attinet vestes. hinc recentiores fecere τὸν λωποδύτην, grassatorem, qui obvios spoliat vestibus. et 460, ἐκδὺς exuens ipse sibi, vestem superiorem. sed ἐκδὺς μεγάροιο, exiens et emergens ex domo, χ, 334.

ἐκέκλιτο, vide sub κλίνω.

ἐκηβολία, ας. ἡ. (Βάλλω) peritia jaculandi et configendi eminus prædicatur de homine, E, 54, coll. 52. et 49, seqq. dicitur ergo de bono venatore in genere.

ἑκηβόλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) qui eminus et procul jactis jaculis vel sagittis configit et attingit destinata, *der in der ferne trift, (one who hits at a distance.)* pro ἑκαβόλος, ab ἑκὰς, eminus, procul, et βάλλω, contingo jactu. est epitheton Apollinis, qui sagittis suis est celeber, et cujus sagittis subitæ mortes virorum appropriantur, et pestilentiæ. præterea, ut sol, est ὁ ἑκὰς βάλλων ταῖς ἀκτῖσιν. ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος στέμμα, A, 14. et 21, Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον. et 438, ἑκατόμβην ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι. εὐχόμενος ἑκηβόλῳ, Π, 513. ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ, Ψ, 872. imo hoc epitheton, loco nominis proprii, de Apolline ponitur, Ἑκηβόλος, A, 96, 110. X, 302.

ἕκηλος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) quietus, tranquillus; *ruhig, stille, (quiet, tranquil.)* est indidem ab ἕκω, Ionico verbo pro ἔχω, teneo, habeo, non repugno, capio. cognatio hujus adjectivi cum ἑκὼν, ex significatu apparet. οἱ δὲ ἕκηλοι τέρπονται, illi vero quieti delectantur, sine ulla molestia, sic ut nihil ingrati contra voluntatem suam sentiant. *sie ergötzen sich nach herzens lust und wunsch, (they divert themselves as they please,)* E, 759, nec ringuntur. et 805, δαίνυσθαι ἕκηλον, ut convivaretur placidus. ἕκηλοι συλήσετε, per otium spoliabitis, Z, 70, καθ' ἡσυχίαν. μὴ νεῶν ἐπιβαίεν ἕκηλοι, ne contra naves invadant tranquilli, Θ, 512, *nicht ungestört und ruhig, (lest unprovoked and quiet.)* ἕκηλος μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ, O, 194. μὴ οὔγε

ἕκηλοι Πάτροκλον νηυσὶν πελάσαιντο, inturbati, P, 340. ἀλλὰ ἕκηλος ἐῤῥέτω, I, 376, at non sollicitatus abeat in malum. ἕκηλοι ἑοῖς ἐν μεγάροις ἐκάθηντο, Λ, 75. οὔπως ἐστὶ μεθ' ὑμῖν δαίνυσθαι ἕκηλον, β, 311, non decet, vel, non licet, vobiscum convivari libentem. ἕκηλος τεμένη νέμεται, quietus possidet sua, λ, 183. ἀλλὰ ἕκηλοι ἐσθίετε βρώμην, μ, 301. sic, ἧται, sedet, ν, 423. δαρδάπτουσι κτήματα, otiosi et lubentes devorant possessiones, ξ, 91. et 167, πῖνε, bibe tranquillus. π, 314. ἔσθιε, ρ, 478, *iss mit vergnügen, (eat with pleasure.)* φ, 259, κάτθετε, otiosi deponite arcum. et 289, ὅτι ἕκηλος μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; et 309. Dores dicunt ἕκαλος.

ἔκηον, vide sub καίω.

ἕκητι, (Χάω) adv. volente aliquo, dedito aliquo alicui rei fiendæ; it. per, *durch, mit gunst, mit willen, (through, with pleasure, willingly.)* Ἑρμείαο ἕκητι, Mercurii gratia, *aus dessen gnade und gunst, (by his favour,)* ο, 318. Ἀπόλλωνος, τ, 86. Διός τε σοῦ τε, per Jovis et tuam, O Minerva, gratiam, υ, 42. est ergo pro διὰ τόν.

ἐκθέσφατον, ου. τό. (Φάω) oraculum. οὔτι θεῶν ἐκθέσφατα ᾔδη, neque deorum oracula intelligebat, E, 64, ubi confer τεκταίνω, ibi enim hoc oraculum est notatum. sed est etiam aliud: Lacedæmonii urgebantur fame; Menelaus jubebatur oraculo, placare deos τῶν Ἰλίων. profectus ergo ad Ilium, rediit comite Paride Delphos, ubi Paris interrogat oraculum de uxore, Menelaus de prole. respondet Pythia:

> Τίπτε δύω βασιλῆες, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν,
> Οὐκέθ (pro οὐκέτι, nequaquam) ὁμὰ φρονέοντες ἐμὸν δόμον εἰσανέβητε;
> Ἤτοι ὁ μὲν, (Menelaus) πώλοιο γόνον διζήμενος εὑρεῖν,
> Αὐτὰρ ὁ, πῶλον ἑλεῖν; τί νυ μήσῃ (statues) ὦ μεγάλε Ζεῦ!

ubi ambiguitas oraculi latet in ἡ πῶλος, per quam intelligitur Helena. id ergo ambo non intelligentes, abiere: et post ea acciderunt, quæ de Paride et deabus, et Helena, narrantur. potest tamen, οὐκ ᾔδη, etiam exponi, non studuit cognoscere, noluit scire: nam πυθέσθαι ἐχρῆν καὶ μαθεῖν θεόθεν, εἰ ναυπηγητέον, sciscitari debuerat a deo, an naves essent ædificandæ.

ἐκθνήσκω, (Τῶ) emorior. ἔκθανον (pro ἐξέθανον) γέλῳ, emoriebantur risu, *sie wolten sich todt lachen, (they had well nigh died with laughing,)* σ, 99. vide γέλως.

ἐκθορέω, (Ὄρω) exsilio. ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης sors exsiliit ex galea, in qua sortes fuerant agitatæ, H, 182. ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε, de curru desiliit ad terram, Θ, 320. ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, prosiliit ex prima acie, O, 573. et 580, τὸν δ' ἐξ εὐνῆφι (εὐνῆς) θορόντα, exsilientem e cubili hinnulum. ἔκθορε δίφρου, Π, 427, desiliit curru. ἀντίος ἐξέθορε, obvius exsiliit, prosiluit, Φ, 539. ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδου, Ψ, 353. et 509, δίφρου. κλῆρος, κ, 207.

ἐκθρώσκω, (Ὄρω) exsilio. κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, cor mihi præ palpitatione extra pectus exsilire velle videtur, K, 95, pulsu suo pectus attollit, πατάσσουσα καὶ οἷον ἐκπηδῆσαι βιαζομένη.

ἐκκαθαίρω, f. αρῶ. (Ἄω) expurgo. *mache ganz rein wovon, (I cleanse.)* οὐροὺς ἐξεκάθαιρον, B, 153, ἐκ τῆς, ὡς εἰκὸς, τῷ πολλῷ χρόνῳ αὐτόθι συμπεφυρμένης ὕλης: et in genere, puras faciebant de novo fossas non altas, per quas naves trahi possent in mare.

ἐκκαιδεκάδωρος, ου. ὁ ἡ. (Δόω) est nomen compositum ex ἐξ καὶ δέκα, καὶ τὸ δῶρον, quatenus hoc notat palmum, vel διάστημα τετραδάκτυλον, mensuram quatuor digitorum transversorum, *vier quer finger lang, (four fingers' breadth long.)* ergo hoc compositum notat, sedecim palmos minores in longitudinem. istud δῶρον dicitur et ἡ παλαιστὴ vel ὁ παλαιστής, et est τὸ τρίτον τῆς σπιθαμῆς, tertia pars spithamæ, *der dritte theil einer spanne, (the third part of a span.)* τοῦ (αἰγὸς ἀγρίου) κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει, Δ, 109, scilicet ambo cornua hujus capri sylvestris in una summa, ut videtur: ergo unum cornu octo ejusmodi palmos minores in longitudinem habebat. neque hæc mensura nimia: nam majora cornua sunt visa alibi. possis et credere, singula cornua sedecim ejusmodi palmorum fuisse, *sechzehen vierquerfinger lang, (sixteen times four fingers' breadth long.)*

ἐκκαλέω, (Κέλω) evoco, ἔξω καλέω. ἐκκαλέσας, Ω, 582. ἐκκαλέσαντές με, κ, 471. ἐκκαλεσάμενος, idem quod ἐκκαλέσας, τ, 15. φ, 380. ἐξεκαλεῖτο Ἑρμῆς ψυχὰς, ω, 1, evocabat Mercurius animas, ne larvæ molestæ essent in domo nepotis sui: erat enim abavus Ulyssis. ἔξω τοῦ δώματος ἔφερε τὰς φιλοσωμάτους ψυχὰς, τῆς ἐξ ἐκείνων μήνιος ἐκκαθαίρων τὸν τοῦ ἀπογόνου οἶκον. et hinc est recentiorum notio τοῦ ἐκκαλεῖσθαι, i. e. ἔξω ῥίπτειν, eliminare.

ἐκκαλύπτω, (Κάρα) revelo, detego. ἐκ δὲ καλυψάμενοι θηήσαντο ἔλαφον, κ, 179, quod quidam exponunt: excoriantes admirabantur cervum, ob magnitudinem insignem. Sed, si propius inspicias locum, apparet, ἐκκαλυψάμενοι esse intransitive; cum revelarent ipsi se, involucris suis rejectis. nam præ mœrore obvolverant capita, et jacuerant humi proni. nunc, adveniente principe suo, et adportante feram egregiam in venatione dejectam, recepto animo surgebant, abjectis integumentis suis, coll. 181.

ἐκκαταπάλλομαι, (Πάλλω) desilio. ab ἐκ et κάτω. ex loco elato deorsum salio et moveo me. οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο, pro ἐκκατεπάλλετο, T, 351, ἡ Ἀθήνη.

ἐκκατείδω, (Εἴδω) despecto ex aliquo elato loco. Περγάμου ἐκκατιδὼν, ex arce Trojana despiciens, Δ, 508. H, 21. pro κατιδὼν ἐκ.

ἐκκατέπαλτο, pro ἐκκατεπάλλετο, vide sub ἐκκαταπάλλομαι.

ἐκκίω, ("Εω) eo foras. ἐκ δὲ κίεν, exivit foras, ω, 491.

ἐκκλέπτω, (Κάρα) furtim subduco ex. 'Ερμῆς ἐξέκλεψεν "Αρηα, Ε, 390, dextre et clam eripuit eum ex vinculis.

ἐκκομίζω, f. ίσω. (Κόμω) curam alicujus habeo ut e malo evadat. *helfe einem sorgsam heraus, (I am concerned to help some one out.)* ἐκκόμισαί με, Ε, 359, *hilf mir heraus, (help me out,)* ἐπιμελήθητί μου, ἵνα ἐκφύγωμαι ἐντεῦθεν.

ἐκκυλίω, f. ίσω. (Κύλω) foras devolvo. ἐκ δίφρου ἐξεκυλίσθη, e curru præcipitabatur, Ζ, 42. Ψ, 391.

ἔκλαγξα, etc. vide sub κλάζω.

ἐκλέλαθον, vide sub ἐκλήθω.

ἔκλεο, vide sub κλέω.

ἐκληθάνω, (Λήθω) idem quod ἐκλήθω. et vide paragogen, ληθάνω, unde dorice λαθάνω, et interserto ν, λανθάνω, pro λήθω. notat, ποιεῖν λανθάνεσθαι, oblivisci facere; sicut ψεύδειν est ψεύδεσθαι ποιεῖν. ἐκ δέ με πάντων ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, pro ἐκληθάνει με, η, 221.

ἐκλήθω, f. ήσω. (Λήθω) oblivisci facio, latere facio. πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστὺν, αἱ Μοῦσαι, Β, 600, fecerunt eum Musæ cæcum, et eripuerunt cantum admirabilem, et oblivisci fecerunt artem citharizandi; pro ἐξέλαθον. et vide, de suavitate naturali dicit, ἀφείλοντο, de bono doctrina acquisito dicit, ἐξέλαθον: tam accuratus est poëta in exprimendis rebus. ἐκλάθετο (pro ἐξελάθετο) φρεσὶν ἧσιν καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα, κ, 557, oblitus erat. οὐκ 'Αχαιοὶ ἀλκῆς ἐξελάθοντο, non obliviscebantur fortitudinis suæ, Π, 602. τῷ (tunc) κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο, sane quisque illorum quidem etiam oblivisceretur nuptiarum, γ, 224. εἰσόκε ἐκλελάθοιντο 'Αφροδίτης, ἣν εἶχον ὑπὸ μνηστῆρσιν, χ, 444, ubi sermo de ancillis malis: et reduplicatio cum augmento est Ionica. φαίην κεν (existimarem equidem) φρένα ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι, mentem meam gemituum et ærumnæ oblituram esse; pro ἐκλαθέσθαι, Ζ, 285, i. e. μηδέποτε παθεῖν ἀηδῆ κακοπάθειαν, *ich dächte, ich wolte so froh seyn als hätte ich gar kein unglück gehabt, (I thought I should be as cheerful, as though no mischief had befallen me.)*

ἔκλησις, εως. ἡ. (Λήθω) plenaria oblivio, ἡ ἄγαν λήθη. nam ἐκ in compositione intendit sæpe, e. c. ἡ ἐκσίγησις, i. e. ἡ ἄκρα σιγή. φόνοιο ἔκλησιν θῶμεν, cædis oblivionem sanciamus, ω, 484, pacis stabiliendæ causa. hinc ejusmodi ἔκλησις est divinum donum, juxta illud: ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ, *eine gänzliche amnestie, (a total oblivion.)*

ἐκλίθη, ἐκλίνθη, vide sub κλίνω.

ἐκλύσθη, vide sub κλύζω.

ἐκλύω, (Λύω) exsolvo, *löse aus, (I release.)* ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι, inquit Mercurius ad Ulyssem, κ, 286, age sane, ex malis te liberum præstabo; quasi ea mala essent captivitatis vincula, coll. 284, 298.

ἐκμείρομαι, (Μείρω) præcipua pars tribuitur mihi, præcipue particeps fio. νῦν δ' ἐν πελάγεσσιν ἁλὸς ἐξέμμορε τιμῆς θεῶν, ε, 335, nunc autem in pelago præcipue nacta est honorem divinum, dea facta est maris: et sermo est de Λευκοθέα.

ἐκμόλω, (Μέλω) prodeo, eo foras. κλισίηθεν ἔκμολεν (ἐξέμολεν) ἶσος "Αρηϊ, Λ, 603.

ἐκμυζάω, f. ήσω. (Μάω) exsugo. αἷμα ἐκμυζήσας ἐκ τοῦ ἕλκεος, cum sanguinem exsuxisset ex vulnere medicus, Δ, 218, coll. 190, ἐπιμάσεται, quod est generalius, tractabit manu, curandi causa. sed h. l. fiebat exsuctio ista ore.

ἐκνοστέω, f. ήσω. ("Εω) redeo ex. μάχης ἐκνοστήσαντι, Ε, 157. μάχης ἐκνοστήσαντι, Ρ, 207. Χ, 444. Ω, 705.

ἔκπαγλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) qui percellit animum aliorum, sive admiratione sive horrore. est pro ἔκπλαγος per μετάθεσιν, ab ἐκπλήττειν, quod confer. ὁ ἐκπλήττειν δυνάμενος καὶ καταπλήττειν. admirabilis, in significatu lato, qualis est apud Juvenalem: improbitas illo fuit admirabilis ævo. Λαομέδων ἔκπαγλος, Φ, 452, ubi contextus ostendit, esse in sensu deteriori, terribilis, violentus, percellens sua vi et minis. 589, ὧδε ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστὴς, inquit Agenor Trojanus ad Achillem: sic terribilis et audax exsistens bellator. χειμὼν ἔκπαγλος, tempestas horribilis, ξ, 522. ἔκπαγλον ἐπεύξατο, ubi neutrum est adverbialiter, terribili et horrendo modo gloriabatur super id factum, Ν, 413, 445. Ξ, 453, 478. οὐ γάρ σε ἔκπαγλον ἀεικιῶ, non enim ego te horribili modo male tractabo, post mortem tuam, O hostis, Χ, 256, nam ἀεικίζειν νεκρὸν, ἔκπαγλόν τι ἐστίν. ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν, reveritus enim est meam sibi horribilem comminationem, κ, 448. ἔπος ἔκπαγλον καὶ ἀεικὲς, vocem horrendam et indignam, ρ, 216, si cogites servum, qui ea usus est contra herum suum Ulyssem, præsentem sed personatum; θυμοδακὲς, qua herus potuisset moveri, ut personæ oblivisceretur. sic, ἐκπάγλοις ἐπέεσσι, duris et apud alios horrorem excitantibus verbis, Θ, 77. Ο, 198, *mit starken worten, (with harsh words.)* οὓς νῦν ἔκπαγλα (neutrum pro adverbio) ἐφίλησε, quos Trojanos nunc admirando modo amat et fovet, Venus, Ε, 423. sic, ἐφίλησά σε, Γ, 415. σὺ, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατε ἀνδρῶν, Α, 146, ubi est in sensu dubio, an de laude sit intelligendum, pro θαυμάσιος, ὃν ἐκπλαγεὶς θαυμάζεται: an vero ironice nonnihil; nam loquitur ibi Agamemnon, iratus Achilli. est ergo ibi amphibolia, quam Achilli interpretandam pro lubitu relinquit sed in sensu optimo est de eodem Achille, Σ, 170, tu qui horrorem incutis hostibus, et quem nos omnes ob fortitudinem maxime admiramur. et rursus amphibolice, loquente Achille ad Iphitionem occisum a se, Υ, 389. deberet esse ἐκπλαγώτατος, sed ob metrum est correptum et mutatum.

ἐκπάγλως, (Πέλω) adverb. ad stuporem

usque, admirabiliter, egregie. ἐκπάγλως ἀπώλεσαν αὐτοὺς, stupenda fortitudine perdiderunt eos Centauros, A, 268. ὡς ἂν ἐκπλαγείη τις. τῷ δὲ Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο, sed principes odio habebant eum mirum quantum, *hasseten ihn überaus sehr, (hated him exceedingly.)* B, 223. et 357, εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἶκόνδε νέεσθαι, si quis vehementius cupit domum redire, *sich fast sehr nach hause sehnet, (longs exceedingly to return home.)* Ἕκτωρ μαίνεται ἐκπάγλως, furit terribiliter, pugnando, I, 238. τί ποτέ σοι ὧδε ἐκπάγλως ὠδύσατο Ποσειδῶν, cur tandem tibi adeo terribiliter succenset Neptunus, ι, 340. γόνον Ἀτρέως Ζεὺς ἐκπάγλως ἤχθηρε, odit, λ, 436. et 559, Δαναῶν στρατόν. ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται, nimium quantum luget filium, ο, 354, Penelope.

ἐκπαιφάσσω, (Φάω) fanatico more excurro, irruo acribus oculis. ὅτε τὸν ἐγὼ οὐκ εἴων πολεμίζειν, οὐδὲ ἐκπαιφάσσειν, E, 803, quando eum ego (Minerva, i. e. prudentia herois ipsius) non sinebam pugnare, aut serio irruere: nam sequens certamen Thebis, erat ludicrum.

ἔκπαλθ', pro ἐξεπάλλετο, vide sub ἐκπάλλω.

ἐκπάλλω, (Πάλλω) exsilire facio. μυελὸς σφονδυλίων ἔκπαλθ' pro ἐξεπάλλετο, Υ, 483, medulla ex vertebris superioribus spinæ dorsi, abscisso capite, exsiliebat.

ἐκπατάσσω, f. άξω. (Βάω) excutio. *ich schlage und stosse hinaus, (I beat and push out.)* ξεῖνε τάλαν, σύ γε τὰς φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσὶ, σ, 326, hospes miser, tu aliquis a mente sana alienatus es: ἐκπεπληγμένος, ἐμβρόντητος, ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ πατάγων, i. e. κτύπων γίνονται: *du bist ja ganz verduzt, (thou art quite deranged in mind.)*

ἐκπέμπω, f. ψω. (Ἕπω) emitto, ejicio, exporto. ἤ τι ἐκπέμπεις κειμήλια, ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, Ω, 381, num aliquo exportas curru thesauros pretiosos ad alienigenas, ut ibi serventur si forte Troja capiatur? et ibi est significatus primus et proprius hujus compositi. ἐκ πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε, pro ἐξέπεμπε, M, 28, totum fundamentum muri illius emisit, i. e. eruit, fluctibus: et suaviter id dictum de fundamento, quasi de vivo προσώπῳ quod emittitur e regione aliqua. ἡσύχιον δ' ἄρα μὲν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι, Φ, 598, et placidum ergo eum ex prœlio dimisit ut abiret. ὅπως Πρίαμον ἐκπέμψειε νεῶν, quomodo, vel ut, educeret eum ex castris Græcis, Ω, 681. ἔκπεμψάν τε νομῆας σὺν σύεσσιν, π, 3, dimiserunt, emiserunt e villa pastores cum suibus. μή τίς σε δώματος ἐκπέμψῃ, σ, 335, e domo emittat et ejiciat. ἀλλά μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε, εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι, υ, 361, at, juvenes, celeriter eum educite foras e domo, ut in concionem in foro eat: coll. 364.

ἐκπεπαταγμένος, vide sub ἐκπατάσσω.

ἐκπέπομαι, vide sub ἐκπίνω.

ἐκπεράω, f. ήσω. (Πέρα) pertranseo, *ich gehe hinüber und durch, (I pass over and through.)* νηὸς φορτίδος, ἥτε ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα, navis onerariæ, quæ transit magnum mare, ι, 323, in opp. ad navigium minus. λαῖτμα μέγα ἐκπερόωσι, pro ἐκπεράουσι, contr. ἐκπερῶσι, mare magnum transeunt, η, 35. sic λαῖτμα ἁλὸς τάχιστα, θ, 561. et metaphorice, οἰστὸς ἀντικρὺ ἐξεπέρησεν, sagitta e regione transiit, N, 652. δόρυ, Π, 346. κ, 162.

ἐκπέρθω, f. έρσω. (Φύω) evasto. ἐκπέρσει ἄστυ, expugnabit et depopulabitur urbem, Σ, 283. Φ, 310. ἐκπέρσουσι πόλιν, E, 489. ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν, pro ἐξέπερσε, Z, 415. εἴ κε Ἰλίου ἐκπέρσῃς πτολίεθρον, N, 380. ὁππότε ἐκπέρσωσι πόλιν, A, 164, si diripuerint urbem. et 19, ὑμῖν θεοὶ δοῖεν ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, expugnare, diripere. sic ἐκπέρσαι, B, 133. O, 216. Ἴλιον ἐκπέρσας, B, 113, 288. E, 716. I, 20. Σ, 327. ἐκπέρσαντες, Φ, 433. ἐκπέρσειν πόλιν, P, 407. ἀλλὰ τὰ μὲν (pro ἃ) πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ (ταῦτα) δέδασται, A, 125, quæ ex urbibus prædati sumus, ea jam divisa sunt. ubi igitur usitata maxime notio τοῦ ἐκπέρθειν apparet.

ἐκπεύθομαι, f. εύσομαι. (Πείθω) audio, exploro. ἔκ τι πυθέσθαι, et ad explorandum, K, 308, 320. εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς, Υ, 129. si enim is non hæc ex deorum voce didicerit, *wenn er das nicht aus dem ausspruche der götter wird vernommen haben, (if he has not learned this from the lips of the gods.)*

ἐκπίνω, (Πίω) ebibo, *ich trinke aus, (I drink up.)* it. ἐκπόω, f. ώσω. ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν, pro ἐξέπιεν, ab ἐκπίω, sumebat poculum et ebibebat, ι, 353. et 361, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσι, ter ebibebat ex ignorantia et imprudentia. ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, ubi dedit et illi ebiberunt, socii Ulyssis poculum Circes, κ, 237. et 318, ebibi, ego Ulysses. nam duo cum faciunt idem, non est idem. ὅσα σοὶ ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται, quæ tibi bibendo et edendo ablata sunt, χ, 56, perf. pass. ἐκπέπομαι, ab ἐκπόω. vide simplex. idem verbum enim ponitur, si exprimenda est notio τοῦ, bibendo absumere aliquam pecuniam, *geld vertrinken, (to squander money in drinking.)* sic Aristoph. Lys. 114, ἐμὲ χρὴ τὸ ἔγκυκλον τοῦτο καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθημερὸν, me oportet hoc amiculum pignori deponere ac bibendo id absumere hoc ipso die. πίνος, ου, ὁ, squalor inhærens rei et quasi imbibitus ab ea.

ἐκπίπτω, (Πίτω) excido. ἐξέπιπτον οἰστοὶ, Φ, 492, excidebant sagittæ e pharetra. οἱ ἔκπεσε δάκρυ, excidit ei lacrima largiter, B, 266, conf. δάκρυ. sic et π, 16. πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον (ἐξέπεσον) ἵππων, A, 179, i. e. multi et resistentes et fugientes dejiciebantur occisi de curribus suis. ἔκπεσε δίφρου, excidit curru, E, 585. N, 399. ξίφος χειρὸς, ensis excidit e manu, Γ, 363. νεκρὸς, Δ, 493, corpus mortuum excidit ei e manu. τόξον, Θ, 329. δαλὸς, torris, fax, O, 421. et 465, τόξον. σκῆπτρον, et quidem non ob timorem, sed de industria, *er liess den stock fallen, den er in der hand hatte, (he dropped the staff which he had in his hand,)* ξ,

31. et 34, σκῦτος, corium. χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, præ timore, X, 448. talis res humi cadens dicitur et χαμαιριφές τι. ἔνθα μιν ἐκπεσέειν οἴω, σὺν δ' ἅρματα ἆξαι, ibi puto eum ex curru casurum, et currum fracturum esse, Ψ, 467, ubi est πρωθύστερον 'Ομηρικῶς. et 595, σοίγε ἐκ θυμοῦ πεσέειν, pro ἐκπεσεῖν, tibi quidem excidere ex animo, i. e. ex bona gratia tua: et hic posterior est infinitivus aor. 2. prior vero fut. 2. ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, η, 283, i. e. ἔξω ἔπεσον τῆς θαλάσσης, ἀψύχου τινὸς δίκην, *ward ans land geworfen, (was thrown upon the shore,)* ἐξεβράσθην κατά τι ναυάγιον, et colligere nitebar animum. πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες, ξ, 307, exciderunt a navi. ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, σ, 13. δέπας χειρὸς, χ, 17.

ἐκπλήσσω, f. ήξω. (Πέλω) excutio ex aliqua re aut consilio aliquem, removeo. deinde, si quem ictu aut pulsu aliquo perterrefacio et ex quieta mente excutio, συγχέω τινὰ διά τινος πληγῆς ἢ κρότου. et tali sono subito exterriti dicuntur ἔκπληκτοι, si vero a fulmine id oriatur, ἐμβρόντητοι. sic et ἐκκρούεσθαί τις ἔργου, excuti negotio, dicitur, et ὁ κωλύων αὐτὸν dicitur ἐκκρούειν. ἐκ γάρ με πλήσσουσι, impediunt enim me, arcent quasi vi aliqua, a bene capto consilio, σ, 230, et respicit id πάντα, 229, non omnia possum recte agenda curare, impedior enim hic illic ab his multis hominibus. ergo h. l. est primus significatus, prohibere aliquem aliqua re, facere ne appropinquare possit ad rem. deinde est, obstupefacio, arceo a consilio capiendo, facio ut aliquis apud se et sui compos non sit. ἐξεπλήγη φρένας, N, 394. Π, 403. talis dicitur et βλαβῆναι φρένας. recentiores magis amant ἐξεπλάγη. ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, pro ἐξεπλήγησαν, Σ, 225.

ἐκποτέομαι, (Πέτω) evolo, devolo. ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, densæ nives ex aëre devolant, quasi alatæ, T, 357. dicitur eodem sensu ἐκποτάομαι.

ἐκπρεπὴς, έος. ὁ ἡ. ("Επω) eminens, excellens. idem quod ἀριπρεπής. τοῖον ἄρ' 'Ατρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν, B, 483, coll. 480, 481. et πολλοῖς pertinet ad ἡρώεσσιν.

ἐκπροκαλέω, (Κέλω) foras evoco, ἔξω. ἐκπροκαλεσσαμένη, β, 400.

ἐκπρολείπω, (Λείπω) relinquo excedendo et egrediendo. ἐκπρολιπόντες κοῖλον λόχον, egredientes ex equo ligneo, ϑ, 515.

ἔκπταμαι, (Πέτω) evolo. τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν, σκιῇ ἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ, ἔπτατο, ter mihi e manibus avolavit idolum matris meæ, simile umbræ aut somnio, λ, 206, coll. 221. ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα, ω, 533, per metaphoram de ave, i. e. exciderunt arma et tela e manibus præ terrore.

ἐκπτύω, (Πέτω) spuo, idem ac πτύω. στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην, ex ore exspuebat salsam maris aquam, ε, 322.

ἐκρέμω, pro ἐκρέματο, vide sub κρεμάω.

ἐκρέω, ('Ρέω) effluo. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, pro ἐξέῤῥει, N, 655. Φ, 119. sic, ἐγκέφαλος, cerebrum ex capite diffracto, ι, 290.

ἐκρήσσω, ('Ράω) prorsus disrumpo, evello. νευρὴν ἐξέῤῥηξε, nervum in arcu diffregit, O, 469. ὕδωρ ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, i. e. ἐξ ὁδοῦ μέρος τι γῆς ἔῤῥηξε, Ψ, 421, aqua fissuram fecerat in via.

ἐκρύω, f. ἐκρυῶ. ('Ρέω) effluo. τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, pro ἐξεῤῥύη, γ, 455, est aor. 2. pass. cum effluxisset niger sanguis ex vacca jugulata. cum exhaustus et extractus esset sanguis.

ἐκσαώζω, (Σέω) eripio incolumem ex malo. καὶ νῦν ἐξεσάωσεν (αὐτὸν) ὀϊόμενον θανέεσθαι, Δ, 12, sic, ἐξεσάωσε θαλάσσης, δ, 501. fluctibus placidis elatus est ad scopulum: id poëtice Neptuno tribuitur.

ἐκσεύω, (Σέω) emoveo. ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο, pro ἐξεσεύοντο, vigiles properabant e castris in stationem, I, 80. ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς, pro ἐξεσύετο, *rückete eilig aus, (hastened out,)* B, 809. Θ, 58. πυλῶν Ἕκτωρ, H, 1, exibat propere e porta. φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος, vinum e gutture extrudebatur, i. e. ἤμει, vomebat, ι, 373. et 438, νομόνδε ἐξέσσυτο μῆλα, in pascuum propere exsiliebant pecudes ex antro. βλεφάρων ἐμοὶ ὕπνος, μ, 366, somnus abiit mihi a palpebris; ἐξεπήδησεν, ᾤχετο, quasi esset ὕπνος ἔμψυχόν τι καὶ πρόσωπον.

ἐκσπάω, (Σπάω) extraho. ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν pro ἐξέσπασεν, E, 859. sic, ἔγχος, Z, 65, pede pectori opposito extraxit hastam ex corpore interfecti. sic et M, 395. N, 178. ἐκ δ' ἔγχος ἐσπάσατο στέρνου, Δ, 530. νεκροῦ, E, 621. χειρὸς, Λ, 240. νέκυος, N, 509, ubique pro ἐξεσπάσατο. ἐκσπασσαμένω ἔγχεα, H, 255, cum extraxissent ambo hastas suas ex locis, quibus infixæ fuerant primo impetu, coll. 245, 250. et hic locus proxime accedit ad significatum primum: nam de plantis, quæ ex terra extrahuntur inhærentes, proprie dicitur.

ἐκστρέφω, (Τρέω) everto ex loco. ἄνεμος δένδρον βόθρου ἐξέστρεψε, P, 58, ventus arborem plantatam ex scrobe evertere solet. conf. βόθρος.

ἔκταθεν, pro ἐκτάθησαν, vide sub κτείνω, ad finem.

ἐκτάμνω et ἐκτέμνω, (Τέμω) exscindo, exseco, penitus frango. ἐξέταμνον μηρία, exsecabant femora ex victima, *sie schnitten die keulen oder hinterviertel aus, (they cut off the legs or hind-quarters,)* γ, 456, nam ea comburebantur in sacrificio, reliquæ carnes comedebantur. sic, μηροὺς ἐξέταμον, A, 460. B, 423. μ, 360. νήϊον ἐκτάμνῃ, Γ, 62, lignum navale cædat, et asciando præparet, *einen stamm abhauet zu einem schifbalken, (felled a tree for ship timber.)* sic, αἴγειρον ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ σιδήρῳ ἐξέταμε, Δ, 486, populum carpentarius ferro excidit. πίτυν ἐν οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον πελέκεσσι, N, 391. Π, 484, pinum in montibus fabri exciderunt securibus. ἰοὺς ἐκτάμνειν, sa-

gittas exsecare ex vulnerato corpore, Λ, 515. et 828, μηροῦ ἔκταμ' ὀϊστὸν, exseca sagittam ex femore: quod est opus medici, si τὸ ἐξέλκειν non procedit. ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, Μ, 149, ubi sermo est de apris iratis, qui impetu suo arbusta ad radices confringunt. ῥόπαλον ἔκταμεν, clavam exciderat sibi, *hatte sich die keule abgehauen, (had cut off a spar for himself,)* ι, 320, ubi alii, accuratius fortasse, legunt ἔκσπασε, extraxerat e terra: nam erat truncus integer arboris.

ἐκτανύω, f. ύσω. (Τῶ) extendo. ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς, ψ, 201, extendi lorum bubulum; quod scilicet esset loco fundi in lecto dormitorio: et positus est singularis, quia id longum lorum sæpius obducebatur, loco pluralis. ἐξετάνυσσεν ἄνεμος δένδρον ἐπὶ γαίῃ, Ρ, 58, extendit ventus arborem in terra, i. e. dejecit et prostravit eam. ἔνθα μιν ἐκτανύσας, Λ, 843, ibi (in substratis coriis) eum extendens, in longum jacere jubens; nam sagitta cædendo eximenda erat ex femore, coll. 828, 808—810, 579—583. ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα, in pulvere extendens pronum, Ω, 18, corpus Hectoris mortui. ὁ δὲ ὕπτιος ἐξετανύσθη, Η, 271, supinus extensus est, cadens in tergum vulneratus adverso vulnere; *fiel die länge lang auf den rücken, (fell at full length on his back.)*

ἐκτελέω, f. έσω. (Τέλλω) etiam ἐκτελείω. efficio plenarie. οὐδέ σοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, neque tibi præstant promissum suum, non exsequuntur, Β, 286. ἄλγεα, ὅσσα μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσιν, λ, 279, ærumnas, quotquot efficere possunt Furiæ ob matrem a filio læsam. ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, pro ἐκτελεῖ, tamen et post tempus aliquod exsequitur, sc. vindictam læsi fœderis, Δ, 161, coll. 160, et potest esse vel præsens, certitudinis causa, vel fut. 2. prius fere præstat. sic, ἐγώ σοι πάντα μάλα ἐκτελέω, Ψ, 96, ego tibi omnia omnino exsequor, i. e. exsequar. οὐδὲ ἄρα ἔμελλεν ἐκτελέειν, κ, 27, neque erat effecturus, sc. id quod studebat. τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον, δ, 7, et his dii nuptias fieri voluerunt, i. e. patres desponderant jam, ad Trojam absentes, alter filium alter filiam: et dii deinde etiam dederunt, ut re vera inirent conjugium nec quidquam adversi incideret, quod dirimere posset hoc pactum parentum. cæterum hinc est, ut γάμος etiam vocetur τέλος, et τελετή τις, res sacra. ὅτι μοὶ οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον ἐξ ἐμεῦ, quod mihi nequaquam dii prolem nasci voluerunt ex me, Ι, 489. coll. 453—456. ἐκτελέωμεν ἄεθλον, φ, 135, 268. et 180, ἐκτελέσωμεν, *den wettkampf vollenden, (finish the contest.)* οὐ πάντα νοήματα Ζεὺς Ἕκτορι ἐκτελέσει, Κ, 105, *wird ihm nicht alle seine wünsche ausführen, (will not gratify all his wishes.)* ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, sic illud elaboravi, pertexui, τ, 156. et 143, εἰσόκε φᾶρος ἐκτελέσω, donec perficiam velamen. sic β, 110, coll. 98. ω, 145, coll. 132, de textrina Penelopes. εἴ ποτέ σοὶ πατὴρ ἐμὸς ἢ ἔπος ἢ ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε, γ, 99. δ, 329, si unquam tibi pater meus aut verbum aut opus pollicitus effecit. τὰ μὲν ἄρα μοι Οὐλύμπιος ἐξετέλεσσε, Σ, 79, coll. 74. καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν, et sane effecissent id, λ, 316. μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοί, Ι, 245, metuo, ne ei minas suas effectas re ipsa faciant dii. nam poëta omnia quæ aguntur, ad deum refert; sicut et sacræ litteræ faciunt. ἐκτελέσειεν ἀέθλους πολλοὺς, θ, 22, ut perficeret certamina multa inter nobiles viros, *viel ritterliche lustkampfe mit ehren halten könnte, (that he might hold with honour many contests with illustrious men.)* ἐκτελέσας μέγα ἔργον, γ, 275. ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες, κ, 41, nos qui idem iter emensi sumus. ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, terminatione Ionica, ξ, 293. λ, 293, cum menses et dies peracti erant, i. e. peracto integro anno. οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἐκτετέλεσται, χ, 5, hoc certamen perductum est ad finem suum ex sententia. sic, τόδε μακρὸν ἐέλδωρ, hoc longum desiderium, ψ, 54. οὔτι κέρδιον ἡμῖν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, Η, 353, nihil sane utile a nobis video effectum iri. ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀΐομαι, Μ, 217, sic enim eventurum puto.

ἐκτῆσθαι, vide sub κτάομαι.

ἐκτίθημι, (Θέω) expono. ἐξέθηκε βοείην, posuit corium bubulum extra conclave, υ, 97. nisi malis ibi avulsum ἐκ ad φέρων referre. ἐκθεῖσαι λέχος, i. e. ἔξω θέμεναι, extra ponentes, ψ, 179, conf. λέχος.

ἐκτινάσσω, (Τῶ) extraho, excutio, extendo. ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες, pro ἐξετινάχθησαν, dentes excussi sunt ex maxillis, Π, 348.

ἔκτοθεν, ('Εκ) adv. extra, idem ac ἔκτοσθεν omisso Sigma ob metrum. βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς, ι, 239. ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων, seorsim a, α, 132.

ἔκτοθι, ('Εκ) idem. ἔξω. et notat, in loco exteriori. ἔκτοθι νηῶν, Ο, 391. ἔκτοθι μίμνε πυλάων, extra portas maneret, Χ, 439.

ἐκτὸς, ('Εκ) adverb. extra, *ausserhalb, (out of.)* ἐκτὸς ἐόντας ὄγκους, hamos exstantes ex corpore, Δ, 151. τείχεος ἐκτὸς, extra murum, Ι, 67. στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, Ξ, 13, et stetit extra tentorium, *trat vor das zelt hinaus, (went out of the tent.)* αὐτὸν καλέσατε δώματος ἐκτὸς, Ο, 143, evocavit eum e domo. τείχεος, Υ, 49. Φ, 608. ἐκτὸς ὁδοῦ, Ψ, 424, sc. εὐθείας. et 451. ἐκτὸς ἀγῶνος, extra locum ubi certabatur et spectabatur. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, Ω, 650, extra sane cuba. ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης, Κ, 151, i. e. αἴθριον, sub dio cubantem. αὐλῆς ἐκτὸς ἐὼν, δ, 678. ἐκτὸς ἄμαξαν ὅπλεον, foris instruebant currum, ζ, 72. καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς, extra hunc fumum et fluctum, μ, 219. ὁδοῦ, ν, 123, i. e. ἔξω τῆς ὁδοῦ. σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε, ξ, 11, vallos extra adegerat, *von aussen, (from without.)* et 16, ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον, extra dormiebant. ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ, extra semitam, ρ, 234. ὅτε ἐκτὸς θυρῶν ἔσαν ἠδὲ καὶ αὐλῆς, φ, 191. ἐκτὸς ἀκούων, ψ, 135, foris audiens. et 178, θαλάμου.

ἕκτος, η, ον. (Χάω) sextus, *der sechste, (the*

sixth.) B, 407. γ, 415. ὁ ἑκτεὺς, έως, est sexta pars medimni Attici, Aristoph. Eccl. 543. τὸ ἡμίεκτον, ου, est duodecima pars medimni Attici: is enim continebat χοίνικας 48, cujus numeri sexta pars sunt octo, et duodecima pars, vel dimidia octava, sunt quatuor. ergo μέτρον ἡμιεκτίον continet χοίνικας τέτταρας, Aristoph. Nub. 643, 645. idem dicitur τὸ τετράμετρον.

ἔκτοσε, ('Eκ) adverb. extra. δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς, projeci ex manu, ξ, 277, in signum pacis et deditionis. et notat motum ex loco hoc adverb.

ἔκτοσθεν, ('Eκ) adverb. extra, *draussen, (without,)* a parte exteriori. ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον, H, 341. οὐδ' ἐδύναντο τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, I, 548, extra mœnia manere, *das feld halten, (to keep the field.)* ἔκτοσθε λευκοὶ ὀδόντες, K, 263, cujus opp. est ἔντοσθεν, 262. et 334, ἔκτοσθεν ῥινὸν λύκοιο. ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ι, 411. ἔκτοσθεν αὐλῆς, η, 112. κῦμα ἔκτοσθεν, ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῦ, ν, 100. μή τίς σε ἔκτοσθεν νοήσας, foris te conspiciens, ρ, 278. ἔνδοθεν, ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο, υ, 101. ἐς αἰγιαλὸν ἔκτοσθε θαλάσσης, χ, 385. δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων, ψ, 148. ἔκτοσθεν δ' ἄντροιο, ι, 235.

ἑκυρὴ, ῆς. ἡ. (Κάρα) est eadem quæ ἡ πενθερὰ, socrus, sponsi vel sponsæ mater. X, 451. Ω, 770.

ἑκυρὸς, οῦ. ὁ. (Κάρα) est idem qui ὁ πενθερὸς, socer, sponsi vel sponsæ pater. est a τὸ κῦρος, præfixo ε, quod et multi ψιλοῦσιν ut pleonasticum: plerique tamen δασύνουσι, i. e. spiritu aspero efferunt. Γ, 172, ubi de metri ratione vide φίλος. Ω, 770. Vide sub πενθερός.

ἐκφαίνω, (Φάω) elucere et apparere facio. σήμερον Εἰλείθυια ἐκφανεῖ ἄνδρα φόωσδε, hodie Lucina apparere ex utero faciet hominem in lucem, T, 104, *wird ans licht der welt bringen, (will bring into the light of the world.)* ἐξέφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ, apparere solent omnes speculæ, Θ, 553. Π, 299, ubi aor. 2. a. intransitive vel passive positus, *sie zeigen sich, (they appear.)* πλευρὰ, ἅ κύψαντι αὐτῷ ἐξεφαάνθη παρὰ ἀσπίδος, Δ, 468, latera, quæ ei inclinanti se eminebant juxta clypeum, *hervorrageten, und nicht bedecket waren indem er sich unvorsichtig bückete, (projected, and were not covered, as he was incautiously stooping.)* estque aor. 1. pass. quasi a φααίνω sic, ἔνθα, ὅ,τε (pro ὅστε) δειλὸς ἀνὴρ, ὅστ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη, N, 278, ubi et qui ignavus vir, et qui strenuus sit, apparere et elucere solet, coll. 277, ἔνθα μάλιστα διαείδεται ἀρετὴ ἀνδρῶν, ubi maxime dignoscitur et elucescit virtus virorum, et liquido conspicitur: nam ἐξ sæpe notat ἐπίτασιν, ὁποίαν καὶ τὸ μάλιστα, valde conspicitur: ergo utrumque verbum notat idem. ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ἐξεφαάνθη, in eo viro oculi horribile quid emicuerunt, *sie blitzeten ihm im kopfe, (they glared,)* T, 17. δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη, ligna ex Charybdi rursus in conspectum venerunt, μ, 441, coll. 437, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσω αὖτις, donec revomeret rursus ea: *die hölzer kamen aus dem grunde wieder zum vorschein, (the timbers rose again into sight from the abyss.)* πάντας ἔχε τρόμος, ἐπεὶ Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη, quia is apparuit, Σ, 248, *sich wieder sehen liess, (again appeared,)* et exortus erat velut sol aliquis. sic et de eodem, T, 46. Y, 43, salutaris suis, terrificus hostibus. οὐδέ τις αὐτῶν ἐξεφάνη, κ, 260, neque quisquam eorum redibat e domo in conspectum.

ἐκφέρω, (Φέρω) effero. ἐκφερέμεν (ionice pro ἐκφέρειν) πολέμοιο, ne nolint equi efferre nos ex prœlio, si fugiendum sit, E, 234. et 664, αὐτὸν ἑταῖροι ἐξέφερον πολέμοιο, eum graviter vulneratum socii efferebant ex prœlio. sic et 669. ἢ ἐκφέροι, an efferret et exportaret, K, 505. αὐτὸν ἵπποι ἔκφερον, eum equi sui extulerunt ex pugna et periculo et loco difficili, Π, 368, 383, 866. sed intransitive est Ψ, 376, αἱ Φηρητιάδου ἵπποι ἔκφερον, eæ equæ efferebant se ex comitatu aliorum equorum et præcurrebant longe. sic et Ajax, 759, ὦκα ἔκφερε pro ἐξέφερε, sc. ἑαυτὸν, celeriter extulit ipse se et præcurrit alios, προφερῶς ἔθει. nam præpositio ἐκ sæpe est æquivalens τῷ, ὑπὲρ, vel πέρι, et notat ἐπίτασιν, intensionem. μισθοῦ τέλος ὧραι ἐξέφερον, mercedis solutionem adferebant tempora, Φ, 450, *die zeiten brachten den termin zur ablohnung hervor, (time brought on the period for payment.)* νηῶν ἐξέφερε ἄεθλα, ex navibus et e castris proferebat præmia certaminum, Ψ, 259. sed 785, λοισθήϊα ἄεθλα, retulit, abstulit postremum præmium, ἔλαβε, *trug davon, (bore off.)* ἐκ δ' ἔφερον, efferebant e loco ubi ista servabantur, *holeten und brachten heraus, (fetched and brought out,)* Ω, 270. et 275, ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες. sic et Θ, 439. τρία ἄλεισα ἔκφερεν, tria pocula asportavit furto, *nahm mit, diebischer weise, (purloined,)* cum ipsa fugeret, ο, 469. sæpe autem de sepultura: ἐξέφερον Ἕκτορα, sc. εἰς ταφὴν, Ω, 786, unde est ἡ ἐκφορὰ, i. e. ταφή. μὴ δόμων ἐκφέρηται κτῆμα, ο, 19, ne ex domo tua efferat bona tua; ubi medium deponentialiter. alius etiam ἐκφέρει μυστήριον, quod deberet esse ἀνέξοιστον.

ἐκφεύγω, (Φέβω) effugio. it. temere excido. ἐξέφυγες νῦν θάνατον, Λ, 362. Y, 449. τοῦ δὲ βέλος οὐχ ἅλιον ἐξέφυγε χειρὸς, ejus telum non irritum fugit ex manu, E, 18. Λ, 376, (ubi μὲν est pro αὐτῷ) et 380, ubi elliptice deest χειρός. Π, 480. βέλος αὐτῷ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρὸς, Ξ, 407. X, 292, ubi notatur conatus irritus. sic ἔπος φεύγει ἐκ στόματος, quando ὁ λόγος videtur esse μὴ καίριος, non aptus ad rem præsentem. μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμὴν, I, 355, vix autem meum effugit impetum. καί νύ κεν ἔκφυγε κῆρα, et sane effugisset mortem, δ, 502. sic, ὁ μὲν, ο, 235. καὶ ἔνθεν ἐκφύγομεν, etiam inde effugimus, μ, 212, evasimus. παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε νηχόμενοι, pauci evaserunt ex cano mari in siccam terram natando, ψ, 236. σὸς δέ

που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς, effugit mortem, δ, 512, ubi additum synonymon, ἠδὲ ὑπάλυξεν, sc. κῆρας. ἐκφυγέειν μέγα πεῖρας ὀϊζύος, ε, 289, effugere magnam metam miseriæ. et 414, κακότητα, effugere malum. οὐκ ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον, *ich kann meiner verheirathung nicht entkommen, (I cannot avoid marriage,)* inquit Penelope tristis, τ, 157. et 231, μιμαὼς, ille cupiens effugere. θάνατον, Φ, 66.

ἔκφημι, (Φάω) eloquor. οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, κ, 246, nec ullum verbum proloqui poterat, præ anxietate animi, *er konnte kein wort herausbringen, (he could not utter a word.)* μηδέ τινι ἐκφάσθαι, ν, 308, ubi infin. loco imperativi, nemini id indicato, *sage es ja niemandem, (tell it to nobody.)* qui scribunt ἐκφᾶσθαι, habent contractionem in mente, ex ἐκφάεσθαι. cæterum est, ἐξειπεῖν λόγῳ προφορικῷ.

ἐκφθίω, f. ίσω. (Φάω) prorsus perdo aut consumo et deficere facio. οὔπω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος, nondum ex navibus et in navibus absumtum erat vinum, ι, 163, et est plusquamp. pass. sic, νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα, μ, 329, ex nave consumta erant omnia cibaria, *aller proviant im schiffe war aufgezehret, (all the provisions in the ship were consumed.)*

ἐκφορέω, f. ήσω. (Φέρω) exporto. ταὶ δ' ἐκφόρεον, καὶ ἀνάγκῃ, χ, 451, et illæ ancillæ exportabant corpora mortua, et quidem coactæ, *aus zwang, (from compulsion.)* sic, ἐξεφόρεον νέκυας οἴκων, ω, 416, ἐξέφερον. κόρυθες νηῶν ἐκφορέοντο, galeæ e castris efferebantur, Τ, 360, de exercitu e castris prodeunte.

ἐκφύω, (Φύω) enasci facio, enascor. κεφαλαὶ τρεῖς, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι, Λ, 40, capita tria, ex una cervice enata.

ἐκχέω, et ἐκχεύω, (Χάω) effundo. οἶνον δεπάεσσιν ἔκχεον, pro ἐξέχεον, vinum ex poculis effundebant libantes, Γ, 296, coll. 299—301, nam in fœdere per jusjurandum et rem divinam facto addebant inter libandum: qui prior fœdus ruperit, ejus cerebrum sic effluat ei in terram, sicut hoc vinum. αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο, statimque postquam advenerunt, vespis similes effundebantur in hostes, Π, 259, et verbum proxime respicit parabolam de vespis ex nido suo effusis, si quis eas irritavit, ut notetur τὸ μετὰ θυμοῦ εὐκίνητον, et quasi ἔκχυτον. et 267, ἐκ νηῶν ἐχέοντο, ex castris suis effundebantur in hostes. ἐκχεύατο (pro ἐξεχεύατο) ὀϊστοὺς, effundebat sagittas, sc. ex pharetra, χ, 3. ω, 177. ἐξεκέχυντο, Θ, 279, effundebantur. ἐπὶ ἐξέχυτο ὕδωρ, τ, 470, in terram effundebatur aqua, pro ἐξεκέχυτο. et 504, τὰ γὰρ πρότερα ἔκχυτο πάντα, nam priora effusa fuerant omnia: ex quo loco apparet, hanc formam esse plusquamp. pass. per syncopen. πᾶσαι χολάδες ἐξέχυντο χαμαὶ, Δ, 525, 526. Φ, 180, 181. αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα, Ε, 293, cuspis effusa est ad extremum mentum, ibi prodiit cuspis ex facto vulnere. πᾶν πεδίον ἔπλητο ὕδατος ἐκχυμένοιο, omnis campus implebatur aqua superfusa, Φ, 300, pro ἐκκεχυμένου. Ἀχαιοὶ, ἱππόθεν ἐκχύμενοι, pro ἐκχεόμενοι, Θ, 515, qui ex equo ligneo copiose effundebantur et celeriter.

ἰμχύμενοι, vide sub ἐκχέω.

ἑκὼν, οὖσα, όν. (Χάω) spontaneus, volens, libens, adhærens rei animo suo. est quasi particip. a. 2. a. ab ἔκω, quod Ionicum est pro ἔχω, habeo, adhæreo. ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, Γ, 66, non sane quis pro lubitu suo ea sumserit; ubi de donis divinis sermo est. καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἑκὼν, ἀέκοντί γε θυμῷ, nam et ego tibi concessi lubens, etsi invito animo, Δ, 43, quod abiit in proverbium: ἑκὼν ἀέκων τόδε τι πεποίηκα, feci id, sponte quidem et ipse per me, invitus tamen. sic faciunt e. c. qui merces pretiosas e navi in mare dejiciunt, urgente vi tempestatis: nollent quidem, sed faciunt tamen sponte. sic et Juno idem περιφράζει, 54—57. ἀλλὰ ἑκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις, Ζ, 523, ut ergo sit idem quod θέλων. οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται, fugaverit, Η, 197. οὔτι ἑκὼν, non ex propria voluntate et libens, Θ, 81. ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτὸς, ex proposito aberrabat ab homine, Κ, 372. sic porro, Ν, 234. Ψ, 434, 585, *mit vorsatz, mit fleiss, (purposely, intentionally.)* γ, 214, *von selbs, (voluntarily.)* δ, 372, 377, 649, αὐτὸς ἑκών οἱ δῶκα, coll. 647, 646, ἤ σε βίῃ ἀέκοντος (σοῦ) ἀπηύρατο νῆα, an te per vim, invito te, privavit nave. ι, 100, *gerne, (cheerfully.)* π, 95. χ, 351. hinc sunt adverbia ἑκοντὶ et ἑκοντήν.

Ἐλαία, ας. ἡ. (Ἐλάω) olea, *ein oelbaum, (an olive-tree.)* arbor Minervæ olim sacra, semper viridis, et pinguis, ἀεὶ τὸ κάλλος φυλάσσουσα. et fortasse Minervæ sacrata διὰ τὸν ἐξ αὐτῆς γλαυκῶπα καρπόν: magis tamen, quia magna harum arborum copia erat in terra Attica, quæ terra Minervæ erat quasi propria. cæterum dicta ab ἐλάω: nam optime protrudit ramos. ἔρνος (novella arbor, *ein junger schwanker aufgeschossener stamm,) (a young tall straight tree.)* ἐριθηλὲς ἐλαίης χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθι ἅλις ὕδωρ, καλὸν, τηλεθάον, καὶ βρύει ἄνθεϊ λευκῷ, Ρ, 53—56. et ibi est parabola de tali plantata arbore ad pulcrum virum. θάμνοι, ὁ μὲν φυλίης (oleastri) ὁ δὲ ἐλαίης, f. ἀγρίας, ε, 477. nam duæ sunt species τῆς ἐλαίας, sativa altera, altera sylvestris: sicut et oleastri sunt plures species, quarum una est ἡ φυλία. ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, oleæ virescentes, η, 116, ubi inter δένδρεα μακρὰ numerantur, et semper virentes. sic et inter ὑψιπέτηλα, λ, 589, circa Tantalum. τανύφυλλος ἐλαίη, ν, 102. 122, 346. et 372, ἱερῆς παρὰ πυθμένα ἐλαίης. θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης, ψ, 190, frutex natus erat patulusfoliis oleæ; qui creverat eo loco ubi Ulysses θάλαμον ædificabat. et 191, ἀκμηνὸς θαλέθων, πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων. et 195, ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης, *ich köpfete den baum, (I cut off the head of the tree.)* et 204, ὑποταμὼν πυθμένα ἐλαίης, succidens oleam ad radicem. quia sacra hæc arbor erat Minervæ, hinc dilecta

Ulyssi: qui ex ejus ibi natæ trunco, terræ inhærente, pedem unum lecti sui conjugalis fecerat, sic ut lectus ille, nisi succiso isto pede, moveri loco non potuerit. et ita fecerat in symbolum, ut floreant et vireant ambo, et ad senectutem λιπαρὰν perveniant; est enim arbor viridis et pinguis: porro ea ibi olea erat ἵμερος, non sylvestris, in symbolum mutuæ εὐνοίας. ἐλαίη enumeratur inter arbores cultas, ω, 245. a recentioribus etiam fructus arboris dicitur ἡ ἐλαία, attice ἡ ἐλάα, unde est ἐλαιολογεῖν, oleas legere, *oliven lesen, (to gather olives.)* In Italia fuit urbs Αἰολὶς, nomine ἡ 'Ελαία vel et 'Ελία. sylvestris olea dicitur et ὁ ἔλαιος. μή σε ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαιῶν, ne te ira abripiens extra oleas ferat, Aristoph. Ran. 1026, est proverbium a curriculi certamine petitum: nam in fine curriculi stabant oleæ plantatæ, extra quas currentes non ulterius currebant, sed ibi se sustinebant. qui ergo plus facit ac debet, de eo dicitur, currere eum ultra oleas.

ἐλαΐνεος, εα, εον. ('Ελάω) ionice pro ἐλαΐνεος. ex olea vel oleastro factus. ῥόπαλον χλωρὸν, ἐλαΐνεον, ι, 320. et 394, ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.

ἐλάϊνος, η, ον. ('Ελάω) ex olea arbore, maxime ex oleastro, factus. *von oelbaumholz, von wilden oelbaumholz, (of the wood of the olive-tree, of the wood of the wild olive-tree.)* ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ ἀξίνη, securis in oleagino manubrio, N, 612. στειλειὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον, ε, 236, ubi quoque manubrium securis describitur, *ein stiel an der axt, (the shaft of an axe.)* nam ex oleastro talia fieri solebant. vide et Phædrum. μοχλὸς ἐλάϊνος, ι, 378, 382, et factum est hoc adjectivum ab ἐλαία, abjecto Iota: nam ινος est terminatio regularis talium adjectivorum.

ἔλαιον, ου. τὸ. ('Ελάω) oleum, *oel, (oil.)* et quidem ex oleis expressum proprie, *baumoel, (olive oil:)* nam id nobilissimum est τῶν λιπαρῶν ὑγρῶν. deinde autem notat et, quodvis unguentum arte factum, ex oleo et odoribus, μύρον, quo mulieres præcipue utebantur. ἐπιῤῥέει, ἠΰτε ἔλαιον, supernatat sicut oleum, B, 754. ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, K, 577. ἀλείψατο (ungebat se) λίπ' ἐλαίῳ, Ξ, 171, seqq. ubi fragrantissimum describitur unguentum Junonis. et tali unguento ungebant prudentes veteres corpus, ne offenderet odore. adhibebant id post pure lotum corpus. ἤλειψαν λίπ' (i. e. λιπαρῷ) ἐλαίῳ, Σ, 350, quo mortuum, post lotionem, ungebant. et id vocatur, 351, ἄλειφαρ ἐννέωρον, i. e. ἐννεατές. et 596, ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ, sc. χιτῶνας, tunicas leniter nitentes oleo, i. e. στιλπνοὺς, sic læves et nitentes, quasi oleo peruncti: nihil enim magis læve oleo. præterea albedo non nimia inerat; nam alba talem colorem, oleo levi et nitenti similem, non habent. *eine farbe, wie feine, glatte, aber nicht völlig gebleichte, leinwand zu haben pfleget. perlfarbig, (such a colour as fine, smooth, but not fully bleached linen generally has: pearl-coloured.)* ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ, Ψ, 186, ubi sic vocat τὸ μύρον ex rosis paratum, et quidem arte non humana solum sed et divina, nam additur ἀμβροσίῳ. et unxit Venus, i. e. mulieres misericordes, Hectoris mortui corpus, misere tractatum ab Achille. et 281, ὑγρὸν ἔλαιον χαιτάων κατέχευε, ubi dicit, jubis equorum infusum esse oleum, non solum ut commodius possent pecti, sed et ut niterent melius, imo et olerent bene; nam erat oleum μεμυρωμένον. ἅλις δ' εὐῶδες ἔλαιον, β, 339, repositum erat in cella. et potest esse aliud pretiosius μύρον ἐλαιῶδες, quo utebantur reges. tale erat e. c. τὸ ἴρινον, ἢ σαμψύχινον, etc. ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ, γ, 466. δ, 49, 252. ζ, 96, 219. et 220, idem ἔλαιον dicitur ἡ ἀλοιφή. θ, 364, 454. κ, 364, 450. ρ, 88. τ, 505, ubi et loti pedes dicuntur uncti oleo. ψ, 154. ω, 365. quibus omnibus locis est, quod post lavationem unctio corporis sit adhibita. et id fiebat, ne sol exsiccaret nimis corpus. δῶκε δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, ζ, 79, 215, et habet hoc epitheton, non solum ὡς ὑγροποιὸν καὶ χαλαστικὸν καὶ διατηροῦν τὸ ἀλιφὲν σῶμα ἐν ὑγρότητι ὡς μὴ σκελετεύεσθαι, quia cutem emollit et humore implet; sed et, quia ipsum frigore non facile gelatur. καιροσέων (pro καιροεσσῶν, a καιρόεις, εσσα, εν, ab ὁ καῖρος, trama, *der einschlag am gewebe,) (the woof.)* δ' ὀθονίων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, η, 107, ubi notatur idem color subargenteus, supra ex Σ notatus; et ad verbum subintelligendum est οἱονεὶ, ὡσεὶ, quasi: non re vera enim oleum destillabat, sed is erat color nitens, quasi largiter oleo esset unctum linteum, et id oleum guttatim quasi insideret. signat ergo τὸ τρυφερὸν τῶν ὑφασμάτων, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποῤῥεῖν, ὡσείπερ ἔλαιον ἀπελείβετο αὐτῶν, διὰ τὸ στιλπνὸν χρῶμα τῶν νεοϋφάντων καὶ ἔτι ἀπλύτων: *feine dichte glatte, und noch nicht weisgebleichte leinwand, (fine, close, smooth, and not yet fully bleached linen.)* ἐλαίῳ φαρμακώσασα, Py. 4, 393. deminutivum ab ἔλαιον est τὸ ἐλάδιον, sicut a σπήλαιον fit σπηλάδιον, a προσκεφάλαιον fit προσκεφαλάδιον. sic: ἐλαδίου κοτύλη. Vide sub ἀγορὰ, prope finem.

ἐλασαίατο, ἐλάσασκε, vide sub 'ΕΛΑ'Ω.

ἐλαστρέω, f. ήσω. ('Ελάω) ago, agito. est verbum Ionicum, factum ab ἐλάω, a quo est ἐλατὸς, ἡ, ὸν, ductilis, quod ducitur; inde est novum verbum ἐλατέω, duco, ago; et, intersertis per usum duabus consonis, ἐλαστρέω. ἀροτῆρες ζεύγεα ἐλάστρεον, Σ, 543, aratores juga boum agebant studiose: et augmentum deest ionice. Herodotus idem verbum ponit de navibus actis: et scribitur alibi et ἐλατρέω. talis intersertio harum consonarum frequens est apud Græcos. sic ἀλάβαστρον est pro ἀλάβαστον, σκῆπτρον est a σκήπτω, ἀγαυρὸς pro ἀγαυὸς, τὸ ὄστρεον ab ὀστέον, a quo est et ὄστρειον et ὄστρακον, unde est ὀστρακίζειν, quæ erat species τῆς ἐξορίας, relegationis, apud Athenienses; et ὁ ἐποστρακισμὸς, quæ est species παιδιᾶς, lusus,

quando læves et lati lapilli super aquam conjiciuntur ut sæpius subsiliant antequam mergantur. Vide sub βωστρέω.

Ἐλάτη, ης. ἡ. (Ἐλάω) *abies*, procera illa arbor. *eine tanne, (a fir-tree.)* dicta ab ἐλάω, quia in altum protruditur, *weil sie hoch in die höhe treibet, (because it shoots up high.)* et quia ejus lignum ad remos faciendos aptum, hinc et notat, *remus, ein ruder, (an oar;)* ad quam notionem ipsum etiam etymon multum confert, nam remus ἐλάει vel ἐλαύνει τὴν νῆα, protrudit navem. in mythologia erat ἡ Ἐλάτη soror Oti et Ephialtæ: quibus occisis in ipso ætatis flore, ista soror immodice eos lugens, mutata est in arborem ἐλάτην: nam ipsa, sicut et fratres ejus, fuerat maxime procera. ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν, Ε, 560, quibus comparat poëta duos juvenes heroas, occisos ab Æneа. εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκιστον, Ξ, 287, ὁ Ὕπνος. δοῦρα ἐλάτης κέρσαντες, Ω, 450, ligna abietis cædentes. ἐπὴν κεκάμωσιν (quando fatigati fuerint) ἐϋξέστῃσιν ἐλάτῃσι πόντον ἐλαύνοντες, Η, 5, i. e. remis, κώπαις. ἐλάτη οὐρανομήκης, ε, 239, abies usque in cœlum procera. λεύκαινον ὕδωρ ξεσταῖς ἐλάταις, spumans faciebant mare politis remis, μ, 172. dicitur hæc arbor et ἡ πίτυς, et ἡ ἐπίτυς, ab εἶμι, eo.

ἐλατήρ, ῆρος. ὁ. (Ἐλάω) agitator in curru, ὁ ἡνίοχος. dorice scribitur et ἐλατήρ. in orbe antiquo non postrema erat laus, bene regere equos. nobilium hominum ea erat ars et exercitatio. conf. ἱππηλάτης. κόσμος ἵππῳ, ἐλατῆρι δὲ κῦδος, Δ. 145. τὸν δ' ἐλατῆρα ἀφίει, Λ, 701. ἐλατῆρες ἔστασαν ἐν δίφροις, Ψ, 369. ὁ ἐλατήρ, ῆρος, est et species placentæ. Aristoph. Equit. 1179. Acharn. 245. nam χερσὶν ἐλαύνεται εἰς πλάτος. præterea ἐλατήρ est in genere is qui percellit et propellit alios. hinc Jupiter a Callimacho dicitur πηλογόνων ἐλατήρ, gigantum terrigenarum exactor et profligator. Vide sub ἘΛΑ'Ω, prope finem.

ἐλάτινος, η, ον. (Ἐλάω) et ob metrum εἰλάτινος, η, ον. abiegnus, *von tannen, (made of fir.)* ὄζοις πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν, Ξ, 289, dense opertus ramis abiegnis. θύρην δ' ἴσχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινός, Ω, 454, nam ad januas faciendas, et ad pessulos, maxime adhibetur hoc lignum. ἱστὸν εἰλάτινον, malum abiegnum, β, 424, ubi id τεχνικῶς additum: nam talis esse solet malus. sic ο, 289. εἰλάτιναί τε δοκοὶ, trabes abiegnæ, τ, 38, in domo regia.

ἐλαύνω, (Ἐλάω) idem quod ἘΛΑ'Ω, q. v. nam Æoles interserunt υ, ἐλαύω, Dores addunt ν, ut fiat ἐλαύνω. hinc in præsenti et imperfecto hoc distractum verbum in usu tantum est: reliqua tempora sunt ab ἐλάω. est tamen et κοινὸν verbum, quod in præsenti usitatius est quam ἐλάω. ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον, et vos ambo inter deos tumultum inducitis, Α, 575, *führet lermen unter sie, (introduce tumult among them,)* metaphora ducta ab ἵππῳ ἢ σιδήρῳ, ὃς ἐλαύνεται: *treibet einen lermen unter ihnen, (drive a noise among them,)* ἐπιτείνετε. ἀφραδίως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ἵππους, Μ, 62, imprudenter, per fossam impellimus equos. ἐλαύνει αὐτὸν κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα, Ω, 532, agitat eum malum infortunium in terra, *es reitet ihn das unglück, (misfortune pursues him.)* ἵππους μετὰ νῆας ἐλαύνειν, equos ad naves agere, Ε, 165. et 327, ἐλαυνέμεν, ionice pro ἐλαύνειν, *sie zu den schiffen hin zu bringen, (to drive the horses to the ships.)* sic et de equis, Λ, 274, coll. 280, ἵμασεν ἵππους, scutica egit eos. et 400. Ο, 259. Ψ, 356, 357, ubi absolute, ἐλαυνέμεν, sc. ἵππους, i. e. vehi in certamine curuli. et 531, ἥκιστος ἦν ἐλαυνέμεν ἅρμα. et 533, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους. et 536, λοῖσθος ἐλαύνει ἵππους. σύγε αὐτὸς ἔλαυνε τὼ ἅρματα καὶ τὼ ἵππω, Ε, 237. et 275, ἐλαύνοντε (agentes ambo) τοὺς ἵππους ἰθὺς Δαναῶν (recta in Græcos). ἐλαύνετε ἵππους, Λ, 289. ἐλάταις πόντον ἐλαύνοντες, Η, 6, remis impellentes mare et verberantes: et iste τῶν κωπηλατούντων πλοῦς (navigatio) δεύτερος κατὰ τὴν παροιμίαν λέγεται πλοῦς, πρώτου ὄντος τοῦ πλέειν πρὸς ἄνεμον. ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους, Ψ, 322. et 346, εἴ κεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον. ὥστε ἀμητῆρες ὄγμον ἐλαύνωσιν, Λ, 68, seriem demessorum frumentorum ducentes, *die ihr schwad mahen, (reapers:)* ubi positum ἐπὶ βαδίσεως θεριζόντων. τὰς (pro ἃς, sc. ἵππους) Εὔμηλος ἔλαυνε, pro ἤλαυνε quibus Eumelus vehebatur, Β, 764. est ergo vox τοῖς ἁρματηλάταις οἰκεῖα, sicut et in genere τοῖς ἱππεύουσιν: metaphorice ἐλαύνεται καὶ σίδηρος, καὶ τάφρος, καὶ τεῖχος, καὶ κολῳὸς, etc. ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε, κέντρῳ ἐπισπέρχων, agitabat, stimulo adurgens, Ψ, 429. et 434, αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθίηκεν ἐλαύνειν. et 500, μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε (ἤλαυνε) κατωμαδόν. et 583, ἱμάσθλην ἔχων, ἧπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες. τὰς (ἡμιόνους) Ἰδαῖος ἔλαυνε, Ω, 325. et 691, ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, vehebatur per castra. κέλητα ὡς ἵππον ἐλαύνων, quasi equitaret, ε, 371, *als auf einem reit-pferde, (as if on horseback.)* ἤ μή τις σοῦ μῆλα ἐλαύνει, abigit pecudes, ι, 405, i. e. ἀπελαύνει κατὰ βίαν. et 465, πολλὰ (μῆλα) ἐλαύνομεν, abigebamus, περιτροπέοντες, avertentes ea a spelunca Polyphemi. παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα, agite navem præter insulam, μ, 276. ἄστυδε ἐλαύνετε νῆα, versus urbem agite navem, ο, 502, et quidem remis. sic γ, 157, ἀναβάντες ἐλαύνομεν, remigabamus, qui est ὁ δεύτερος πλοῦς, sicut ὁ πρῶτος est velificatione, qui est, 176, s. νῆα ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, η, 109, pro ἐλαύνειν. εἰ δὲ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, si et boves essent agendi in opere rustico, σ, 370, ubi non de abactu per vim, sed de administratione rustica sermo est, μή τινα βλάπτοι ἐλαυνόντων, ne cui remigantium officerent, ν, 22. ῥύσια ἐλαυνόμενος, Λ, 673, pignora abigens, coll. 676, 681. ἐλαυνομένην, sc. νῆα, actam remis, ν, 155. et 169, οἴκαδε ἐλαυνομένην, νῆα. quibus locis notat passive hæc forma. cæterum alibi τὸ ἐλάσαι notat et καθῆραι, purgare, *abführen, (to purge:)* unde τὸ ἐλατήριον est πᾶν τὸ κατακαθαῖρον φάρμακον, quod Hippocra-

tes vocat τὸ ὑπήλατον, medicamen solvendæ alvo.

ἐλαφηβόλος, ου. ὁ. (Βάλλω) qui cervum configit. deinde, a specie ad genus, venator. *ein jäger, (a hunter.)* et hæc species nominatur, quia cervi venatio artem habet. hinc apud nos: *ein jäger der hirschgerecht ist, (a huntsman who understands stag-hunting.)* cæterum est ob metrum pro ἐλαφοβόλος, Σ, 319.

ἔλαφος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) cervus, *ein hirsch, (a stag.)* est ab ἐλάω, incito, et ποῦς, compositum nomen, quia motu pedum præstat: fortasse et ob gracilitatem et longitudinem pedum, cum ἐλᾷν etiam notet, ductile opus facere. sic et ἡ ἐλάτη, abies, dicta ab ἐλᾷν, ob proceritatem. καρδίαν ἐλάφου ἔχων, Α, 225, i. e. δειλὸς, nam cervus est fugax. simul l. c. sunt tria magna vitia, opposita tribus virtutibus imperatoriis, quas Isocrates in Conone Atheniensi admiratus est, τῇ ἐπιμελείᾳ, diligentiæ, πίστει, fidei, ἐμπειρίᾳ πολέμων, peritiæ bellicæ: nam ἐξ οἰνοποσίας oritur ἀμέλεια, ἐξ ἀναιδείας ἀπιστία ἡ πρὸς τὸ κοινὸν, ἡ δὲ δειλία ἐργάζεται τὴν τῶν πολεμικῶν ἀπειρίαν. conf. κύων, et οἰνοβαρής. ἔλαφον κεραὸν, cervum cornutum, Γ, 24, qui est ζῶον δειλὸν, deinde et φιλῳδὸν, ut a venatoribus canentibus facilius capiatur: huic Paris comparatur oblique, quia et is δειλὸς καὶ φιλῳδός. νεβρὸν, τέκος ἐλάφοιο ταχείης, Θ, 248, hinnulum, quem rapuit aquila ingens. conf. νεβρός. λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα ῥηϊδίως ξυνέαξε, frangere solet, Λ, 113. et 475, ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, vulneratum, *angeschossen, (wounded;)* quem deinde οἱ θῶες dilacerant. φυζακιναῖς ἐλάφοισιν ἐοικότες, Ν, 102. κεραὸν, Ο, 271, i. e. τέλειον, adultum: et parabola ibi de fugiente eo. κεραὸν μέγαν, Π, 158, ut appareat, sufficere eum tot lupis famelicis. et 757, περὶ κταμένης ἐλάφοιο, duo leones esurientes. ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, Φ, 486. νεβρὸν ἐλάφοιο δίηται κύων, Χ, 189. ὁπότε ἔλαφος ἐν ξυλόχῳ λέοντος νεβροὺς κοιμήσασα, δ, 335. ρ, 126, ubi parabola de cerva. ὠκείαις ἐλάφοισι, ζ, 104, delectata Diana. et 133, μετὰ ἀγροτέρας ἐλάφους. quod epitheton quidam non de fero et sylvestri cervo intelligunt, sed per syncopen contendunt esse pro ἀγηροτέρα, minus senectute afflicta; nam valde senem fieri cervum, nec tamen debilitari magno senio, constat. ingeniose satis. ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν, κ, 158—184. μέγα δέρμα ταχείης ἐλάφοιο ψιλὸν, ν, 436, quod Ulysses ita artificiose circumdabat sibi, ut videretur senex et calvus. et quia poëtæ etiam cervabus cornua addunt, oportet cervas in quibusdam terris fuisse cornutas, sicut et hodie oves dantur cornutæ. sic et elephanti omnes, mares et fœminæ, in Africa dentes habere dicuntur; in India vero soli mares.

ἐλαφρὸς, ὰ, όν. (Πάω) levis, velox, mobilis; proprie enim de agilitate pedum ponitur. est per syncopen pro ἐλαφηρὸς, ab ὁ ἡ ἔλαφος, ὠκύπους γὰρ ἔλαφος. *schnell zu fuss, von leichter bewegung, (swift-footed, nimble.)* deinde per usum etiam de pondere positum est, quia agilia et velocia non magni solent esse ponderis. γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν, Ε, 122, artus ei fecit agiles. sic, Ν, 61. Ψ, 772. et 628, χεῖρες ἐλαφραὶ, manus agiles. τὸν (λᾶαν, lapidem magnum) αὐτῷ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, Μ, 450, levem ei reddiderat Jupiter, ut facile eum movere et vibrare posset. ἦ μάλα ἐλαφρὸς, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ, sane valde agilis et mobilis vir, ut facile urinatur, Π, 745, i. e. κοῦφος, δι' ὀλιγοσαρκίαν. ἐλαφρότεροι πόδας, α, 164. καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο, et sane pugna levior Trojanis fieret, et minus operosa, Χ, 287. ἥν περ (πνοὴν Ζεφύρου) ἐλαφροτάτην φασὶν ἔμμεναι, quem flatum venti aiunt esse velocissimum et celerrimum, Τ, 416. κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Χ, 139, accipiter, velocissimus avium. sic et ν, 87. ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο, Ψ, 749, quicunque celerrimus pedibus velocibus esset. ἵπποι ἐλαφρότατοι θέειν, equi velocissimi ad currendum, γ, 370.

ἐλαφρῶς, (Πάω) adverb. agiliter, celeriter. δένδρα ἢ ξύλα, ἅ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς, ligna, quæ ei natare possent leviter, ε, 240, ubi de nave ædificanda est sermo.

'ΕΛΑ'Ω, f. άσω. adigo, induco, ago, abigo, percutio. ε, sicut in permultis vocibus, in hoc themate est accessorium ab initio, ut verum thema sit λᾷν, percutiendo agere, *slan, schlagen, treiben, stossen, (to strike, drive, thrust.)* μάστιξεν δ' ἐλάαν, Ε, 366. Θ, 45. Χ, 400. γ, 484, 494. ζ, 82. ο, 192. scuticam adhibuit ad agendum alacriter equos currui junctos. et est pro ἐλάειν, contr. ἐλᾷν, distracto circumflexo per novum α. Iota potest subscribi, potest omitti. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα, de Neptuno, cum veheretur curru super mare, Ν, 27. αὐτούς τε κτεινέειν, ἐλάαν δὲ ἵππους, abigere equos eorum, Ρ, 496. τῷ (τέρματι, metæ) ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους, agere, Ψ, 334. idem verbum et de nave ponitur. ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν νῆα, μ, 47, præternavigare. et 55, ἐπειδὴ τάςγε παρὲξ ἐλάσωσι, sc. νῆα. sic et 109, νῆα παρὲξ ἐλάαν, ubi phrasis est plena. et 124, ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, sc. νῆα. οὔπως ἐστὶν, νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν, sc. ἵππους, ο, 50, *es gehet nicht an, in der finstern nacht zu fahren, (it is not possible to drive, on account of the dark night.)* οἵ μιν ἅδην ἐλόωσι, qui illum satis agitabunt, *sollen ihn genug herumtummeln, (shall shake him sufficiently,)* Ν, 315, pro ἐλάουσι, contr. ἐλῶσι, circumflexo distracto per intersertum ο. et hoc præsens pro futuro. sic η, 319, οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, ubi γαλήνην est pro γαληνῶς, placide, tacite, (sicut ἀληθείην, 297, est pro ἀληθῶς) et ad verbum præsens loco futuri, ob certitudinem, deest νῆα. consilium regis est, ut Ulysses dormiat in navi: vel ne insidiæ suis fiant ab hoc hospite; vel ne viam observet et aliquando cum armatis redeat, aut viam aliis saltem indicet; vel ne sui mercedem poscere videantur si vigilantem exponant; vel

ut poëta mirabiliorem rem facere possit. saltem dormienti plus boni datum est, quam vigilans unquam consequi potuerat: et opponitur hic somnus illi, κ, 31, seqq. memorato, qui valde nocuerat; item illi, μ, 338, itidem exitiabili. οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων, sc. ἵππους καὶ ἅρμα, *sie fuhren in die stadt hinein, (they drove into the city,)* Ω, 696, imperf. pro ἔλαον vel ἤλαον. sic et δ, 2, πρὸς δώματα Μενελάου ἔλων, *sie fuhren vor dessen pallast, (they drove to his palace.)* τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ionice pro ἤλασε, aor. 1. hunc scipione percutiebat, Β, 199. ἔπληξεν. αὐτὸν ἔλασε ὦμον, eum percussit in humero, Ε, 80. ὁ δὲ αὐχένα μέσσον ἔλασσε, pro ἤλασε, Κ, 455, cecidit ejus mediam cervicem, *hieb ihn in den hals, (struck him on the neck,)* ut caput abscinderet. sic et Ξ, 497. τὸν παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, percussit gladio, Λ, 109. ἔγχεϊ, hasta, Χ, 326. ut ergo de letali vulneratione ponatur, vel gladio vel hasta. διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν, sc. δόρυ, per pectus adegit hastam, Ε, 57. κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν, ignavos et minus strenuos milites in mediam aciem coegit, Δ, 299. ἐκ δήμου ἔλασε τὸν, e civitate expulit, Ζ, 158, etsi non vi, sed arte clandestina; *brachte ihn aus dem volke weg, (drove him out of the city.)* quanquam et ibi tamen jussionem accessisse verisimile est, et ablegationem. ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες, Τ, 281, ad gregem aliorum compulerunt. περὶ νεκρὸν ἤλασαν ἵππους, Ψ, 13, circa mortuum ter egerunt equos, decursione equestri funebri, cujus et Virgilius mentionem facit. et 615, τέτρατος, ὡς ἔλασεν, quartus ordine, sicut egerat currum in certamine curuli. οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, Α, 154, pro ἀπήλασαν, nunquam boves meas (fœmininum ionice præ masculino in re pecuaria poni solitum) abegerunt mihi. sic et Ε, 236, αὐτώ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους, abigat: nam frequens est ἔλλειψις τοῦ, ἀπὸ, in hoc verbo; pro ἀπελάσῃ, ἀπαγάγῃ. ἀμφὶ δὲ κάπετον, καὶ ἕρκος, ἔλασσε κασσιτέρου, Σ, 564, ubi sermo est de clypeo Achillis, in quo Vulcanus varias figuras posuit; e. c. fossam et septum circa vineam, ex stanno circumduxit, *hat einen graben und gehege drum gezogen, (surrounded it with a ditch and fence.)* sic in re seria, Ι, 349, τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ (prope eum murum) εὐρεῖαν. θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους, prope admovit equos, Λ, 488. ξίφει ἤλασε κόρσην, ense percussit tempus in capite, Ε, 584. Ν, 576. et 614, κόρυθος φάλον ἤλασεν, abscidit. et 615, ad μέτωπον repetendum est verbum ἤλασεν, in fronte eum vulneravit letaliter. sic φάλον, Π, 338. μέσην κατὰ κεφαλὴν ξίφει ἤλασεν αὐτὸν, Υ, 475, ἔπληξε πολεμικῶς. πρὸς στήθεα χειρὶ ἤλασε τὴν, percussit, ἔτυψε, Φ, 425, ita ut una cum Marte conciderет. μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, Ο, 352, ex quo apparet, quid sit μάστιξεν δ' ἐλάαν. ὠκυποδώκεας ἤλασεν ἵππους, Ρ, 614, admovisset. ἐπὶ τῷ (post hunc) 'Αντίλοχος ἤλασεν, egit, Ψ, 514. τοὺς δ' (ἵππους) ἵμασε, καὶ μετὰ στρατὸν ἤλασε 'Αχαιῶν, scutica ad exercitum abegit. ἀσπίδα χαλκείην, ἣν χαλκεὺς ἤλασεν, Μ, 296, quem clypeum faber ærarius induxerat ære; ut ergo et κατὰ τέχνην χαλκευτικὴν ponatur, quando malleo æs subigitur, *wenn metall mit dem hammer getrieben, und über etwas gezogen, wird. beschlagen, (when metal is beaten out with the hammer, and laid over something; to plate.)* πέντε πτύχας ἤλασε Ἥφαιστος, in clypeo, Υ, 270. et 269, δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, sc. τὸ δόρυ, per duas plicas adegit hastam. nam clypeus ille quintuplex erat, quintupliciter inductus. ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα, sub antrum compellere solet oves, Δ, 279. ἢ ἐ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσας, sc. ἵππους, an pugnaret, rursus in prœlium agens currum suum, Π, 713. sic absolute hoc ἐλᾶν positum de Jehu in sacris, 2 Reg. ix, 20. ἐξ ἐμοῦ ἐλάσας, ex me expellens eos, Φ, 217, inquit fluvius ad Achillem, *wenn du deine feinde aus meinem strome gejaget, (when thou hast driven thy foes out of my stream.)* ἐπὶ νηυσὶν (apud et juxta naves) ἐλάσας 'Αργείους, agens et cædens eos, Ω, 392. οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, Τ, 423, ubi is infinit. regitur a πρὶν, ante quam egero et cecidero; genitivus vero pertinet ad ἄδην, satis et super, sic ut præpositio κατὰ ad illud adverbium vel quasi intelligatur, secundum id quod satis superque est pugnæ. sic Neptunus de Ulysse dicit, ε, 290, ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἄδην ἐλάαν κακότητος, ubi φημὶ idem notat ac βούλομαι, *ich denke, ich bin willens, ihn noch genug im unglücke zu exerciren und zu plagen, (I think, I have a good mind, to harass and torment him with abundance of misfortunes.)* formam ἔλσαι per syncopen quidam ab ἐλάσαι, compulisse, factam volunt; sed rectius pertinet ad εἰλέω, concludo, includo; ubi eam vide, pro εἰλῆσαι, i. e. συγκλεῖσαι. καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα πύλον εἴσω, Λ, 681, compulimus. ἐλασαίατο (ionice pro ἐλάσαιντο, compellerent) ἵππους, Κ, 537. διὰ ζωστῆρος ἐλήλατο (plusquamp. pass. cum reduplicatione Attica) οἰστὸς, sagitta adacta erat per balteum, Δ, 135. οἰστὸς ἐν ὤμῳ ἠλήλατο, Ε, 400, ubi et reduplicatio augmentum habet, ἐπέπηκτο, adacta erat in humerum. ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, Κ, 153, ubi est de hastis, quæ extra usum bellicum in castris stant erectæ, posteriori sua cuspide fixa in terram, anteriori cuspide versus cœlum erecta. notat ergo ibi τὴν εἰς ὕψος ἀνάτασιν, extensionem in altum: a qua notione arbor, ἡ ἐλάτη, nomen habet. διὰ χειρὸς ἐλήλατο ἔγχος, Ν, 595, per manum adigebatur et transigebatur hasta, ut manum transfigeret, *durch die hand gestossen, (transfixed the hand.)* ἢ ἐλάσει' ὥς μιν ψυχὴ λίποι, an perсuteret eum sic ut animam efflaret, ἦέ μιν ἦκ' ἐλάσειε, an vero clementer eum percuteret, σ, 90, 91, et sermo ibi de pugilatu, sed hostili animo. et 93, ἦκα ἔλασεν αὐτόν. et 94, ὁ μὲν ἤλασε ὦμον. et 95, ὁ δὲ αὐχένα ἔλασεν ὑπ' οὔατος. coll. 97. ἤλασε πέτρην, sc. Neptunus tridente suo, δ, 507, quæ petra hoc ictu fissa est. ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, ι, 313, ingens unda pe-

pulit eum superne, *schlug ihm über den kopf, (struck him on the head,)* ἔπληξεν αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς. sic et 367, κῦμα ἤλασε αὐτὸν, impulit eum. ἀμφὶ πόλει ἔλασε (ἤλασε) τεῖχος, ζ, 9, ducebat murum circa urbem, περιέτεινε, metaphora ab ἐλαυνομένῳ ἵππῳ ἢ σιδήρῳ petita. εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα, ι, 237, cogebat oves in antrum. et 337. ἤλασε βοῦς ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης, ο, 235, i. e. ἀπήλασε, abegit. οὐλὴν μὲ σῦς ἤλασε, φ, 219. ψ, 74. cicatricem, quam quondam aper impegerat mihi. sic de eodem vulnere, quod olim ab apro inflictum ei erat, τ, 393, 449, 465. ω, 331. χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ, fronte terram percussit, χ, 94, moriens vulnere adverso. ἐκ δ' ἔλασαν (ἵππους) προθύροιο, γ, 493, egerunt equos ex loco ante januam. σταυροὺς ἐκτὸς ἔλασσε, ξ, 11, eo sensu quo supra ex K, 153, vidimus: vallos in altum erexerat, *hatte pallisaden eingeschlagen und in die höhe gerichtet, (had erected palisades,)* ἐξήπλωσε, παρέτεινε: etiam eo sensu, quo de muro id verbum ponitur. ἔλασεν ἵππους εἰς ἄστυ, ο, 215, i. e. vectus est curru in urbem. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, penitus ferrum adegit ei in corpus, χ, 295. et 296, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ, moriens. et 328, τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε, gladio. βόας ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε, λ, 289, abigeret. ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ρ, 237, an terræ infligeret caput ejus. ἐλάσειε φασγάνῳ ἀΐξας, transadigeret aut feriret gladio irruens, χ, 97. et sequitur, ἠὲ προπρηνέϊ τύψας, aut prono gladio cædens, sc. ἐλάσειέ μιν: ubi ἀΐξας notat punctim, τύψας cæsim, et προπρηνέϊ φασγάνῳ est, ut Galli dicunt, *faire main basse.* βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας, abigentes, μ, 353, 343, 398. χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, ν, 164, prona manu percutiens, Neptunus navem: *mit der flachen hand von oben herab schlagend, (striking from above with the open hand,)* ut in vado hæreret firmiter. ἐλάσῃ δὲ, sc. βοῦν, ad nos agat bovem, γ, 422. sed 449, ἤλασεν ἄγχι στὰς, percussit bovem adstans, ἔπληξε πελέκει, *schlug den ochsen mit dem beil, (struck the ox with the axe.)* ὁπότε σε Κίρκη ἐλάσῃ ῥάβδῳ, quando te percutiet virga, κ, 293. μή τίς σε ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ, ρ, 279, aut jactu feriat aut percutiat comminus, ἐγγὺς τύψῃ, sicut βάλῃ est eminus: ergo ἡ πληγὴ et ἡ ἔλασις sæpe sunt idem: coll. 283, ubi ad ἐλάσῃ respondet τὸ, πληγῶν. ἔλσας tamen manifesto est pro ἐλάσας per syncopen: ἐπεί μοι νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασεν ἐν πόντῳ, η, 250, Jupiter fulmine percutiens diffidit mihi navem. nisi tamen malis pertendere, esse pro εἰλήσας, involvens, circumvolvens. sed videtur esse κρούσας, πλήξας. sic et ε, 132. καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ μῆλα, abigeres, υ, 51, et ibi est consequens pro antecedente, i. e. vinceres et fugares eos. περὶ δὲ ἕρκος ἐλήλαται, η, 113, septum circa ductum est, *ist drum rum gezogen, (encompassed with.)* τῶν (ἡμιόνων) κέν τινα ἐλασσάμενος (abigens inde et huc agens) δαμασαίμην, δ, 637, unum et alterum horum nondum domitorum mulorum velim domare: et sic loquitur ipse dominus eorum, et est ergo pro χωρίσαι τῶν μητέρων ἢ ἀπλῶς τῶν συννόμων, a matribus aut a grege una pascentium abigere. alibi, ut vidimus, de violento abactu hostili id verbum ponitur: unde est ἡ βοηλασία, abactus boum, et a specie nobiliori, pecorum. ergo sæpe ἐλᾷν est pro ληΐσασθαι. est et vox ἱππευτικὴ, ut vidimus, quando equi, quibus ipsi vehimur, aguntur: unde equus dicitur ὁ ἡ ἀνήλατος, qui currui non potest jungi, quo quis vehi non potest, ἀπειθὴς, *ein unbändig pferd, (an intractable horse.)* et ὁ ἐλατὴρ est ὁ ἡνίοχος, qui lora tenet quibus equus regitur. notat et χαλκεῦσαι, ἐκτεῖναι.

Ἔλδομαι, et ἐέλδομαι. (Ἔλω) cupio, libens volo. est ab ἔλω, interserto δ, unde etiam spiritus mutatur. et significatus magis intenditur per duplex ε. desidero, capere studeo. κτήματα, ἅ ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευὴς, E, 481, bona quæ cupit et optat quicunque egenus est. ἐλδόμεναι πεδίοιο ἡμίονοι, mulæ studentes in campum pervenire, Ψ, 122. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, N, 638, pro ἐξεῖναι ἔρον τῶν, quorum desiderium explere aliquis sane valde cupit, *hat grosse lust den appetit dazu zu stillen, (longs to satisfy his appetite with it.)* ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν οὖρον, H, 4, nautis optantibus et libenter accipientibus. et 7, ὡς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην, sic hi duo Trojanis lætis et desiderantibus apparuerunt, Hector sc. et Paris. ἥντ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα, quam ego quotidie cupio et opto mihi, N, 276, reperitur hoc verbum etiam *passive* positum: ut solent verba media. νῦν σοι ἐελδέσθω πόλεμος, nunc a te cupiatur pugna, Π, 494, i. e. μελέσθω σοί, cordi sit tibi, ἀγαπάσθω σοι, ametur a te. sed *activa* notio est frequentior, pro ἐπιθυμέω. ἢ ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδε ἱκάνει, an venit huc, suum ipsius debitum accipere cupiens, α, 409, poscens. ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι, desiderabat enim te videre, δ, 162. σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα, ε, 210, *nach der du dich sehnest, (whom you long to be with.)* et 219, ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα οἴκαδε ἐλθεῖν, cupio et opto quotidie domum proficisci. ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν, μ, 438, mihi desideranti venit. κεῖνος, ἐελδόμενός που ἐδωδῆς, πλάζεται, ξ, 42, ille, desiderans fortasse et non habens quod edat, circum errat. ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδε ἱκέσθαι, ο, 66. θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι (κατὰ τὸ) πάρος γε, μνηστήρεσσι φανῆναι, σ, 163, animus mihi cupit, non sic ut antea, (nam antea non cupiebam) procis me ostendere, inquit Penelope. καὶ παῖς (ἐστί σοι, filius est tibi hic) οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα, υ, 35, qualem sanè quilibet cupit esse filium suum: ὁποῖον πᾶς ἐπιθυμεῖ ἔχειν υἱόν. γιγνώσκω δ', ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω οἴοις δμώων, φ, 209, intelligo, quod vobis duobus solis inter servos meos optatus venio. ὄφρα ἴδηαι ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τά τ' (ἃ) ἔλδεαι ἤματα πάντα, ψ, 6, ut videas oculis tuis ea quæ desideras quotidie, sc. maritum tuum reducem. ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλα ἡμῖν, ω, 399, cum rediisti valde desiderantibus nobis. τὸ ἐέλδεσθαι est ergo ἐπίτασις τοῦ ἐθέλειν: hinc

ambo ἐκ παραλλήλου posita vidimus loco ex ι citato.

ἔλε, vide sub "ΕΛΩ.

ἐλεαίρω, miseret me, misereor. idem quod ἐλεέω. ὅς σου ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει, Β, 27, qui procul a te existens curam tui habet et miseretur: ubi ἐλεαίρει additum πρὸς σαφήνειαν, ut intelligatur, quale sit illud κήδεται. sic et Ω, 174. Δαναῶν οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεαίρει, Λ, 664. φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις παῖδα νήπιον καὶ ἐμὲ, Ζ, 407, inquit Andromache ad Hectorem. et 431, ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, sc. ἐμὲ καὶ υἱόν. οὕτοι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις, Η, 27. εἴ μ' (με) ἐλεαίρεις, Κ, 176, si mihi bene cupis, et si tibi odiosum est me perire, si animus tuus ardet cupiditate succurrendi mihi meque servandi. notatur ergo affectus. σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει, δ, 828. οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτὸς, μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι, inquit ὁ Φιλοίτιος de Jove, υ, 202, non misereris virorum, postquam generasti ipse eos (reges eos et principales viros fecisti) misceri et volutari eos miseria et ærumnis perniciosis. ἐλέαιρε (pro ἠλέαιρε) δ' Ἀχαιοὺς, Ν, 15. τοὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν, Φ, 147, non pepercerat. τὸν δ' ἐλεαίρεσκον (forma imperf. Ionica) μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες, Ω, 23, Hectorem mortuum pessime tractatum. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες, α, 19, τὸν Ὀδυσσέα. θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτὴ, κ, 399, *es jammerte sie, (she felt pity.)* θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα, τ, 210, in animo quidem miserabatur uxorem suam lamentantem. ποινὴν ἑτάρων, οὓς ἤσθιεν (ὁ Κύκλωψ) οὐδ' ἐλέαιρεν, ψ, 313. imperativus ἐλέαιρε, *erbarme dich, habe mitleiden, schone aus erbarmen, (have mercy, compassion, spare for pity's sake,)* σὺ δὲ ἄλλους τειρομένους ἐλέαιρε, Ι, 302. πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντα ἐλέαιρε, deinde et mei infelicis, adhuc sentientis et vivi, miserere, Χ, 59, qui versus omnes octo orationis partes habet, vel casu vel consulto. sic Iambicus ille recentioris: ὁ νῦν δὲ σύν σοι καὶ θανὼν ζήσει, λόγε. Sed Homericus ille est aptior, octo tantum voces habens. ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ, ἱκέτης δέ σοι εὔχομαι εἶναι, inquit Ulysses natans ad præsidem fluminis, ε, 450. ἀλλὰ, ἄνασσα, ἐλέαιρε, ζ, 175, inquit idem ad filiam regis. φῶτα ἐλεαίρων καὶ τεθνειότα, Ω, 19, nam misereri et erga mortuum locum habet, sicut τὸ σώζειν. μηδέ με αἰδόμενος μειλίσσεο (*blandire, schmeichele,*) (*flatter*) μηδ' ἐλεαίρων, γ, 96. δ, 326, *weder aus ehrfurcht noch aus mitleiden rede mir was susses falsches vor, (tell me not agreeable falsehoods either out of friendship or pity.)* οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, ρ, 367. Vide sub κήδω.

ἐλέγμην, pro ἐλεγόμην, vide sub ΛΕ'ΓΩ, aliquanto a fine.

ἐλεγχείη, ης. ἡ. (Χάω) probrum, idem ac ἔλεγχος. Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει, Χ, 100, is mihi primus probrum appendet. χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ ἔσσεται, gaudium enim aliis, tibi ipsi vero probrum id erit, Ψ, 342. et 408, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα, ne vobis probrum offundat equa illa; inquit Antilochus ad equos suos. καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας, et sane mihi probrum offudisses, ξ, 38, si te senem hospitem canes mei lacerassent. ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, φ, 255, turpitudo ea esset etiam posteris auditu.

ἐλεγχής, έος. ὁ ἡ. (Χάω) probrosus. Ἀργεῖοι ἐλεγχέες, Argivi, O ignavi et degeneres, Δ, 242. ἔῤῥετε λωβητῆρες, ἐλεγχέες, inquit Priamus ad filios suos superstites, qui in pugnis pepercerant sibi, Ω, 239, coll. 260. νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι, Δ, 171, nunc sane te, rex, volunt Achivi facere omnibus hominibus derisui et probro. καί ἔφατο, με ἐν Δαναοῖς ἐλέγχιστον πολεμιστὴν εἶναι, et putabat, me inter Danaos ignavissimum bellatorem esse, Ρ, 26. ἔῤῥ' ἐκ νήσου, ἐλέγχιστε ζωόντων, κ, 72, inquit Æolus ad Ulyssem turpiter redeuntem, et subsidio suo somnolenter usum: ὦ ἐφάμαρτε, qui te reum fecisti omnium exprobrationum. τῶν γὰρ ἁμαρτανόντων τὸ ἐλέγχεσθαι.

ἔλεγχος, εος. τό. (Χάω) probrum, dedecus, αἰσχύνη, turpitudo, ignominia. *eine schande, ein vorwurf, (ignominy, disgrace,)* crimen. proprie est, si quis detrectat pugnam: nam est ab ἐλᾷν τὸ ἔγχος, quod notat ἀπίλασιν, i. e. περιφρόνησιν, τοῦ ἔγχους, si quis non curat hastam: quod probrum in orbe antiquo inter nobiles homines erat summum. *die zaghaftigkeit, feigheit, (cowardice.)* hinc deinde fluxit generalior notio. et apud poëtam semper in probroso et turpi sensu ponitur. δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ Ἕκτωρ, Λ, 314, certe enim probrum et ignominia *(une lacheté)* erit, si Hector ceperit et deleverit naves. nobis id erit summæ turpitudini, quasi simus ignavi et timidi. hinc et militares homines, officio suo minus fungentes, dicuntur κακὰ ἔλεγχεα, meticulosa probra et fugitantes ignavi, Β, 235, ubi ὁ ἐπονείδιστος καὶ μωμητὸς Θερσίτης sic vocat τοὺς ἀξιεπαίνους Ἕλληνας, et hinc, ex tali ore, erat hæc increpatio γέλωτος κινητικὴ, risum movens audientibus. sed Ε, 787, iisdem verbis increpat eosdem Stentor. et Agamemnon, Θ, 228, αἰδὼς Ἀργεῖοι, κακὰ ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοὶ, pudor sit vobis, Argivi, ignava probra, specie quidem admirabiles, sed ἐλέγχιστοι τὰς πράξεις. τὰ δὲ ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, Ω, 260, coll. 255—258, et 239, ut ergo pæne hæc vox in abstracto notet concreta ea, quæ nos vocamus *bärenhäuter, verzagte mämmen, taugenichtse, (poltroon, coward, scoundrel.)* ἡμῖν δὲ ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο, φ, 329, nobis autem probra ista fierent, *das würde uns ein vorwurf bleiben, (that would be a lasting disgrace to us:)* coll. 255. et 333, τί δὲ ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; cur tandem ista probri loco ducitis? nam majora probra jam sustinetis, 331, 332, *ihr seyd ja schon geschimpfet genug, (ye are already sufficiently disgraced:)* et ita respondet Penelope procis, ignominiam timentibus perverse.

ἐλέγχω, f. ἔγξω. (Χάω) pudore adficio, dedecoro, dehonesto. τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς, eorum ne tu orationem adsperneris, I, 518, inquit legatus suo et collegæ nomine ad Achillem. ad quem a rege missi erant ad precandum ejus auxilium: μὴ ποιήσῃς αὐτοὺς ἐπονειδίστους, ὡς ἀποδεχιμάσας αὐτοὺς, μηδὲ δῷς εἰπεῖν τινα, ὡς ἀλυσιτελῶς σκυλθέντες ἐπρέσβευσαν, καὶ μάτην μὲν ὥδευσαν, μάτην δὲ ἐλάλησαν, οἷα τῆς αἰσχύνης τοῦ μὴ πεῖσαι εἰς αὐτοὺς ἀνατρεχούσης: nam ἐλέγχειν apud poëtam ἐπὶ ὕβρεως ponitur. eo ferme sensu est phrasis, 1 Reg. ii, 20. οὐκ ἐλέγχει σε ξεῖνος, non pudori et dedecori tibi est hospes tuus, φ, 424, i. e. οὐκ αἰσχύνει σέ. apud recentiores enim hoc verbum paullo aliter et varie determinatur. notat enim et, arguo, examino, coarguo, Eurip. Hipp. 1322, exploro judicialiter, quæro rem judicando.

ἐλεεινὸς, ὴ, όν. (῞Ελω) miserabilis, miseratione dignus, *erbärmlich, beweglich, (miserable, worthy of pity.)* miserandus. ἐλεεινὰ τετριγῶτας, B, 314, neutrum plur. adverbialiter, miserabile pipilantes et stridentes, pullos passeris. sic et X, 37, τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ (pro ἐλεεινῶς) προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς. et 408, ᾤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ, et εἰς οἶκτον movere vult poëta τὸν ἀκροατὴν, nisi plane sit ἀνελεής. ἐμὲ ἐλεεινὸν, Φ, 273, *mich erbarmungswürdigen, (me who am to be pitied.)* μυρομένοις ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινὸν, Ψ, 110, ubi sic dicit τὸν ὑπὸ πάντων οἰκτιζόμενον: ut et Latini ponunt suum, miserabilis, pro eo qui defletur actu, ut h. l. et pro eo qui est deflendus. δὸς μὲ ἐς 'Αχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν καὶ ἐλεεινὸν, precatur Priamus Jovem, Ω, 309, misericordia exceptum, ἐλέου ἄξιον. sic et Ulysses, ἐς Φαίηκας, ζ, 327. ὡς 'Οδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν, Θ, 531, sic Ulysses misericordiæ plenam lacrimam stillabat ex oculis, miserescentem lacrimam. nam ἐλεεινὸς est et, ἐλέου μεστὸς, *voll mitleiden, mitleidig, (full of pity, compassionate.)* sic et π, 219, ὥς ἄρα τοίγ', mixto lætitiæ ἐλέῳ, misericordia mixta gaudio: nam recordabantur prægressi duri. νῦν μὲν δή μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς, φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε, τ, 253, antea quidem misericordia mea dignus, nunc certe eris mihi carus et venerabilis. ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ, ego multo tamen miserabilior, Ω, 504. τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαὶ, Θ, 530, ejus genæ luctu maxime miserabili et misericordiæ pleno corrumpuntur. notat ergo eum qui misericordiam aliorum movet, et qui ipse miseretur alterius: τὸν οἰκτιζόμενον καὶ ἠλεημένον, τὸν δεόμενον τοῦ ἐλεηθῆναι, καὶ τὸν μεστὸν τοῦ ἐλέου. scribitur et τρισυλλάβως, ἐλεινός.

ἐλεέω, f. ήσω. (῞Ελω) miseret me, misereor. *ich erbarme mich, habe mitleiden, (I regret, have compassion.)* regit accusativum objecti. ὁ δέ με οὐκ ἐλεήσει, οὐδέ με αἰδέσεται, X, 123. οὐ σε ἐλεήσει, οὐδέ σε αἰδέσεται, Ω, 207. τὼ δὲ πεσόντε ἐλέησε Μενέλαος, E, 561. et 610, Αἴας. πόσις (maritus) δ' ἐλέησε νοήσας, Z, 484, pro ἠλέησεν αὐτήν. τοὺς δὲ ἰδοῦσα ἐλέησε θεὰ ῞Ηρη, Θ, 350. τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, O, 12. et 44, τειρομένους δὲ ἰδὼν ἐλέησεν 'Αχαιούς. τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς, Π, 431. τὸν δὲ πεσόντα ἐλέησε Λυκομήδης, P, 346. et 352, 'Αστεροπαῖος, et 441, μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων. sic et μυρομένους, T, 340. ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα, Ω, 332, sc. Ζεύς. ἢ 'Οδυσῆα ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγεα ἔχοντα, ι, 336. τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ, λ, 55. et 87, τὴν μέν. et 394, τὸν μέν. ὁ δ' ἐρύσατο (servavit me) καί με ἐλέησεν, ξ, 279. αἴ κ' ἐλεήσῃ ἄστυ, Z, 94, 309. αἴ κ' ἐλεήσῃ, I, 172. ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ γῆρας, X, 419. ἐσθλὸν γὰρ Διῒ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ, Ω, 301. et 357, γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴ κ'. Ποσειδάωνι δὲ ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἴ κ', ν, 182. ὁμηλικίην ἐλεήσας, Υ, 465. τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε, parvum poculum breviter admovet, X, 494, et sequitur, χείλεα μέν τ' ἐδίηνε, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, labia quidem humectavit, sed non palatum. ubi maligna hominum misericordia describitur. εἴ με ἐλεήσας οἴκαδε πέμψειας, ι, 349. sic loquitur et Sacra Scriptura, e. c. 2 Sam. xvi, 17. γουνοῦμαί σε, σὺ δέ με αἴδεο, καί με ἐλέησον, Φ, 74. ῞Εκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο, καί με ἐλέησον, X, 82, inquit Hecuba, exsertis mammis. ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, 'Αχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον, Ω, 503. γουνοῦμαί σε, 'Οδυσεῦ, σὺ δέ με αἴδεο, καί με ἐλέησον, χ, 312, 344. Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' (ἐμὲ) ἐλεήσας, ξ, 389, particip. aor. 1.

ἐλεήμων, ονος. ὁ ἡ. (῞Ελω) misericors. οὐδέ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων, ε, 191, inquit Calypso.

ἐλεητὺς, ύος. ἡ. (῞Ελω) misericordia. idem quod ὁ ἔλεος, Æolico vocabulo. οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶ, οὐδ' ἐλεητὺν, ξ, 82, haud respectum futuri habentes in animo nec misericordiam. οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, nulla abstinentia aut parsimonia, de alieno largiri, ρ, 451.

ἐλελίσσω et ἐλελίζω, f. ίξω. (῞Ελω) circumvolvo. commoveo celeriter, quatio. ἐλέλιξεν ῎Ολυμπον, A, 530. Θ, 199. quod Jupiter facit, moto capite suo: nam divina omnia mire auget poëta, desumta imagine a corporeis et sensualibus. moto enim magno corpore, moventur et ea quæ ei subjacent. simul hoc verbum, leni suo et inoffenso sono, exprimit celeritatem inoffensam et nulla re impeditam motus et undulationis cœlestis. nam poëta, convenienter rebus, ἢ τραχύνει ἢ λειαίνει τὰς λέξεις καὶ τὰς αὐτῶν συνθήκας. ergo h. l. notat τὴν ταχεῖαν καὶ ἄπονον κίνησιν τοῦ οὐρανοῦ. in genere autem poëta ἀναλόγως τοῖς προσώποις πλάττει τὰ τῶν ἔργων ἀποτελέσματα. μάλα γάρ σφέας ὦκα ἐλέλιξεν Αἴας, P, 278, celeriter eos convertit Ajax, sc. suos, ut redirent contra hostem. τὴνδ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν, hanc, celeriter convertens et circumtorquens se draco, apprehendit ala, B, 316, et sermo est de avicula volitante. et notatur τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος καὶ

εὐλύγιστον καὶ εὐπερίστροφον hoc molli verbo: τὸ εὐέλικτον. ἐπ' αὐτῷ (in illo balteo acu pictus vel malleo superfixus draco) ἐλέλικτο δράκων, Λ, 39, sinuabat et curvabat sc. ἔγχος σειόμενον ἐλέλικτο, mota hasta undulabat, Ν, 558. τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, hujus artus succussi sunt motu tremoris pleno, Χ, 448, ex quo loco intelligi potest, quid sit ἐλελίσσειν οὐρανόν. ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, sc. ναῦς, μ, 416, cum fulmen eam feriret: tremuit tota. sic et ξ, 306. οἱ δ' ἐλελίχθησαν, conversi sunt celeriter, sc. a fuga, Ε, 497. Ζ, 106, 109. Λ, 214. Ρ, 343. στῆτε (consistite) ἐλελιχθέντες, Λ, 587, conversi versus hostem: coll. 589. apparet ex adductis locis, ἐλελίττειν notare, vel convertere celeriter; vel, tremere facere. ὡς ἐλέλιχθεν, pro ἐλελίχθησαν, Ζ, 109, quod conversi essent sic.

ἐλεόθρεπτον, τὸ, vide sequens, et sub σέλινον.

ἐλεόθρεπτος, ου. ὁ ἡ. (Τρέφω) quod in paludibus et palustribus locis nascitur et augetur. a τὸ ἕλος, palus, lacus, aquosus locus; cujus spiritus ionice mutatur. ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, Β, 776, apium ἐπὶ ἕλους τρεφόμενον, *was gerne im feuchten wächset, (fond of a marshy situation.)* est ergo hoc epitheton simul etymologia τοῦ σελίνου, quod vide.

ἐλεὸν, vide mox ἐλεός.

Ἔλεος, ου. ὁ. (Ἕλω) misericordia, *erbarmung, mitleiden, (pity, compassion.)* est ab ἡ εἵλη, calor; quia hic affectus calidum facit animum et præsupponit. ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται, Ω, 44, misericordiam perdidit, neque ei est reverentia ullius. recentiores dicunt et τὸ ἔλεος, τοῦ ἐλέεος, ἐλέους. Germanorum, *erbarmen, (pity,)* est quoque a, *warm, (warm,)* calidus.

ἐλεὸς, οῦ. ὁ. et τὸ ἐλεὸν, οῦ. et ὁ εἰλεὸς, οῦ. (Ἕλω) est τράπεζα μαγειρικὴ, mensa coquinaria, *ein küchentisch, ein brett darauf speisen gehacket werden, (a kitchen-table, a board for chopping meat on,)* in qua carnes volvuntur et secantur et præparantur, et alia esculenta: vel et, lata et ampla, non vero profunda, patina, in qua carnes assatæ apponebantur. est ergo ab εἴλω. ἐπεὶ ὤπτησε (assaverat) καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε, et insuderat, i. e. imposuerat, mensulis coquinariis, Ι, 215, ἐν ταῖς μαγειρικαῖς τραπέζαις ἐξήπλωσε. ὤπτησαν, καὶ ἔβαλλον εἰν ἐλεοῖσιν, ξ, 432, ἐνέβαλλον ἐλεεῖς, ut in iis dissecarentur assatæ carnes in portiones. hinc est ὁ ἐλίατρος, i. e. ὁ μάγειρος, maxime vero ὁ δαιτρὸς, divisor, *der trenchirer, (the carver.)* nam antiquissimi non cibos ita apponebant convivis, ut in mensa convivali demum dissecarentur in portiones: sed hæc dissectio fiebat in culina, et cuique convivæ sua apponebatur portio. ergo ibi opus erat sectore: et mensulæ in quibus id fiebat, sunt οἱ ἐλεοὶ vel τὰ ἐλεά. sed ὁ ἐδέατρος est ὁ προγεύστης ciborum, prægustator, apud Persas. possis vocem et simpliciter ab ἕλειν deductam dicere, i. e. διελεῖν, dividere. de fartore, ejusque ἐλεῷ, est apud Aristoph. Equit. 152.

ἔλεσκον, vide sub ἝΛΩ.

ἑλετὸς, ἡ, ὀν. (Ἕλω) quod capitur, quod eligitur et sumitur. ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν (ad redeundum) οὔτε λῃϊστὴ οὔθ' ἑλετὴ, Ι, 409, vita hominis neque prædatione neque alia receptione retro venit: nec vi recuperatur, nec αἱρετὴ κατὰ προαίρεσιν, non offert se retro ad recipiendum eam, et eligendum.

ἕλευ pro ἕλου, vide sub ἝΛΩ.

ἐλεύθερος, α, ον. (Ἔω) qui vadit quo lubet ipsi, qui vadit libere. liber. est quasi comparativus, a verbo ἐλεύθω factus. ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, libertatem eripiens, Ζ, 455. Π, 831. Υ, 193. nam hoc ἐλεύθερον ἦμαρ, i. e. ἡ ἐλευθερία, et captivitas, sunt opposita. θεοῖς κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, Ζ, 528, i. e. poculum in libertate sumtum, vel, ad gratias diis agendas pro libertate et liberatione a captivitate. conf. Psalmum cxvi, 13. ὁ ἀπελεύθερος est libertus: sed ἐξελεύθερος est ὁ, διὰ χρέος ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενος δούλου δίκην, εἶτα ἀπολυθεὶς, qui exsolvitur ex nexu creditoris.

ἐλεύθω, f. εύσω. (Ἔω) est distractum verbum, ab ἔω, eo, venio, *ich gehe, komme, (I go, come.)* f. 2. ἐλυθῶ. aor. 2. ἤλυθον, per syncopen ἦλθον, particip. ἐλυθὼν, per sync. ἐλθών. præt. med. ἤλυθα, attice ἐλήλυθα, poëtice ἐλήλουθα et εἰλήλουθα. optat. aor. 2. ἐλύθοιμι, per syncopen ἔλθοιμι: conjunct. ἐλύθω, per sync. ἔλθω. imperat. ἐλυθὲ, per sync. ἐλθέ. infin. ἐλυθεῖν, ἐλθεῖν, ionice ἐλθέμεν, attice ἐλθέμεναι. fut. 1. m. ἐλεύσομαι. hoc verbum mutuatur suas formas τῷ ἔρχομαι: hinc in compositis ab ἔρχομαι statim eas formas addidimus: hoc loco de simplici ἐλεύθω tantum solliciti. οἴκόνδε ἐλεύσομαι, domum ibo, *will in mein haus gehen, (will go home,)* Ζ, 365. αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, statimque revertat, Μ, 369. Ν, 753. ἀγορήνδε, in forum ibo, ρ, 52. οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, κ, 267, neque ipse abibis inde et redibis, ἐπανέλθῃς. αὖθις ἐλεύσεται, retro ibit, redibit, Α, 425. οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεσαι Οὔλυμπόνδε, Θ, 12, ex illo loco, ubi opitulari voluit, abibit male mulcatus, et non ut solet, in Olympum. καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, et inde abibit, Φ, 62. θάνατός σοι ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, λ, 134, mors tibi veniet. ἤ μάλα τίς σοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, π, 8, et 204, οὐ γάρ ἔτι ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. ἐλεύσεται ἤδη ἄγχι μάλα, veniet jam valde prope, τ, 300, ubi ipse præsens sed personatus, sic ambigue loquitur, maxime si post verbum ponas comma; veniet, jam omnino prope adest tibi. et 306, τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος. sic et ξ, 161. (coll. 167.) et 313, οὐκ ἔτι οἶκον. et 585, πρὶν γάρ σοι. ἤ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἴκαδ' Ὀδυσσεὺς, υ, 232. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθα, pro παρὰ νηῶν, non ordine et decenter a navibus revertemur, Μ, 225. ἐνθάδε ἐλεύσονται, huc ibunt, Ψ, 497, de equis. πολλαὶ ψυχαὶ, κ, 530. ἐς Οὔλυμπον αὖτις ἐλεύσεσθαι, rediturum esse, Τ, 129. ἀπείλει ῥεῖα ἐλεύσεσθαι, minabatur facile se perventurum, Ν, 144. sic, ἠπείλει, ἐνθάδε, Ο, 180. εἴ τίς φησιν ἐλεύσεσθαι, si quis dicit rediturum eum esse,

α, 168. ἄγνωστον οἴκαδε, incognitum, β, 176. φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, ι, 514. ὅτι μοι αἰεὶ φάσκεν ἐλεύσεσθαι Ἑρμῆς, κ, 331. ἀσπάσιος οἴκαδε, λ, 431. κακὰ πολλὰ παθόντα, οἴκαδε, ν, 132. κεῖνον, ξ, 150. et 384, καὶ φάτο ἐλεύσεσθαι, et dicebat venturum eum. οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκα ἤλυθον δεῦρο, non Trojanorum causa ivi huc, Α, 152. Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν, valde prope ad eos accesserunt, Ε, 607. ἤλυθον ἐς Τροίην, profecti erant, iverant, Κ, 28. et 540, οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος ὅτε ἤλυθον αὐτοί. ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον, cum naves venerant, Ο, 549. μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν, in aciem hominum iverunt dii, Τ, 47. ὅτε ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν, cum venirent Græci huc, Ω, 495. ἤλυθον εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις, veni, an aliquam de patre meo famam mihi dicere posses, δ, 317. γυναῖκες ἤλυθον, λ, 225. ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἵππων ἤλυθον, ego ivi ad equos regis, i. e. ad regem in curru suo stantem, ξ, 278. ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ, π, 206. τ, 484. φ, 208. ω, 321. ἤλυθες ἐκ πολέμου, rediisti ex pugna, Γ, 428, sine interrogatione. ἦέ τευ (τινὸς) ἀγγελίης μετ' ἐμὲ ἤλυθες; an alicujus annuntiationis causa ad me venisti? Ν, 252, ut nuntiares mihi, opus esse me ad exercitum eunte. ἤλυθες Οὔλυμπόνδε, Ω, 104, venisti ad Olympum. ὅς χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶμα, β, 262. τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρο ἤλυθες; δ, 810. τίπτε, ὦ δύστηνε, cur tandem, O laboriose, λ, 93. ἤδη γὰρ καὶ δεῦρο ποτὲ ἤλυθε, Γ, 205. διὰ πρὸ ἤλυθε ἀκωκή, transiit cuspis, Ε, 67. et 803, ἤλυθε ἄγγελος, ivit legatus, ἐς Θήβας. ἐναντίη οἱ μήτηρ, obvia ei fuit, Ζ, 251. τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή, Κ, 139, ubi tamen est compositum, περιήλυθεν αὐτὸν φρένας ἰωή, sonus vocis circumsonuit eum quod attinet pectora ejus, i. e. cito exaudivit et intellexit vocem. τεύχεα ἤλυθε ἔχων, arma habens venit, i. e. habet, Κ, 440. τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας, his obviam ivit Ajax, Λ, 593, non hostiliter, sed amice. διὰ πρὸ, sæpius occurrit, e. c. Μ, 405. μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος, Ν, 402, valde prope accessit ad Idomeneum, ivit contra eum, hostiliter. et 174, νέες ἤλυθον, classis advenit. coll. 175. ὑπὲρ ὦμον ἤλυθε ἀκωκή, super humerum abiit cuspis, *gieng drüber weg, und traf nicht, (passed over without hitting,)* Π, 478. δι' αὐχένος ἤλυθε ἀκωκή, per collum transiit, *gieng durch den hals durch, (went through the neck,)* Ρ, 49. (sic et Χ, 327. χ, 16.) et 613, πεζὸς γὰρ ἤλυθε, pedes accesserat ad regem suum. ἀντίος ἤλυθε γούνων, ad genua ejus accesserat, Τ, 463. τῷ ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθεν Ἀχιλλεύς, Φ, 39, improvisum malum. πανύστατος ἄλλων, Ψ, 532. κνέφας ἤλυθεν ἐπὶ γαῖαν, Ω, 351. οἱ κακὸν ἤλυθε Ὀρέστης, ei in malum venit ille, γ, 306. ἠῶς, μ, 142. ο, 56. νηῦς, ν, 161. et 162, τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων, ad eam accessit. ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, ξ, 381. ἀνὴρ πολυΐδρις, ο, 458. ἀντίος ἤλυθε ἄνακτος, obviam ivit hero suo, π, 14. et 453, ἑσπέριος vesperi. ἦλθον ἐγὼ, παύσουσα τεὸν μένος, Α, 207. ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, ad Trojam profecti sunt, Β, 249. ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες, Γ, 189, cum illæ hostiliter venirent. τάχα ἐγγύθεν ἦλθον, celeriter concurrebant, Ε, 275. οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, nec ivi ex debito, Ζ, 519. εἰ μὴ κήρυκες ἦλθον, nisi præcones advenissent, Η, 275. Ἕκτορος ἵπποι ἦλθον ἀνὰ ἰωχμὸν, venerunt persequentes, Θ, 89. ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι, Λ, 707. ἦλθον ἀμοιβοὶ, Ν, 793, venerant succedentes in locum priorum, *abzulösen, (relieved.)* καθ' ὅμιλον, Ρ, 582, venerunt per aciem pugnantium. ὁμίλῳ, condensati iverunt, Φ, 606. δόχμιά τε, et per transversa, iverunt, Ψ, 116. νῦν δ' ἦλθον πεδίονδε, ivi in planitiem, Ω, 401. νῦν δ' ἦλθον, nunc veni, α, 194. ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες, γ, 34, congregati venerunt vel iverunt omnes. et 139, οἴνῳ βεβαρηότες. et 184, ἦλθον ἀπευθὴς, veni nihil quidquam audiens, ignarus. ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον Κύπρον, δ, 82, veni in Cyprum. et 487, εἰ πάντες ἀπήμονες, an omnes incolumes redierint, *angekommen sind, (returned.)* ἦλθον γὰρ κἀκεῖσε, ζ, 164. ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, λ, 478. ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθον ὀψὲ, cupienti mihi apparebant sero, μ, 438, ubi alii legunt ἦλθεν, vitiose. ἅμα ἠοῖ ἦλθον, advenerunt, ξ, 267, dimicare parati. ἦλθον πευσόμενος, veni et ivi sciscitaturus, *was zu erfahren, (to enquire,)* ο, 270. ἀμφίπολοι, σ, 197, iverunt. γυναῖκες ἦλθον ἀπὸ κρήνης, redierunt a fonte, υ, 162. τίπτε ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, Η, 25. πόλεμόν τε λιπὼν, Ν, 250. ἦλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε, δ, 274. πῶς ἦλθες, Ὀδυσεῦ, κ, 64. Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος, π, 23, ρ, 41. Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε, ad eos ivit nuntius, Β, 786. sic Ἑλένῃ, Γ, 121. ἄμμι Ἀθήνη ἄγγελος ἦλθε θέουσα, Λ, 714. sic et Ἶρις, Σ, 167. Ἀβυδόθεν, Δ, 500. αὐτοῦ ἀντίος, Λ, 219, ei occurrit, hostiliter. et 231. ἀντίος ἦλθε θέων, accurrit, Ζ, 54. et 394. ἄλοχος ἐναντίη θέουσα. ἐναντίον ἵππων, obviam ivit equis, Ο, 454. et 540, ἀμύντωρ. et 584, ἀντίος θέων, obvius ei cucurrit, hostiliter. ἀγχίμολόν οἱ, Π, 820, prope ad eum accessit. Αἴας δ' ἐγγύθεν, *gieng entgegen, (went to meet,)* hostiliter, Ρ, 128. ἄγγελός οἱ, Σ, 2. et 16, ἐγγύθεν, amice, *gieng zu ihm, (went to him.)* sic et 381, Θέτις. ἐπὶ νῆας, *war ins lager gegangen, (was gone to the camp,)* Α, 12. et 194, ἦλθε δ' Ἀθήνη, *da kam sie, (then came she.)* θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, divinum mihi in somno venit somnium, Β, 56. et 216, αἴσχιστος ὑπὸ Ἴλιον, maxime deformis ad Ilium ierat. et 408, αὐτόματος δέ οἱ. τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, concurrit prœlium, Ν, 337. et 175, ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, revertit eo. μετ' αὐτοὺς, ad eos ivit, Ξ, 136. et 449. αὐτῷ ἀμύντωρ, ubi tamen est ἐπῆλθε, per tmesin. πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα, Ο, 88. et 550, ἂψ εἰς Ἴλιον, i. e. rediit. τῷ μὲν φάος ἦλθεν, Ρ, 615, huic salutem peperit. δεύτατος, ultimus ivit, Τ, 51. μάλα ἐγγύθεν, amice, Υ, 330. et 422, ἀντίος Ἀχιλλῆϊ, hostiliter. et 473, δι' οὔατος αἰχμή, transiit. οἷον δὴ καὶ ὅδε ἦλθε, *so wie zum exempel auch der da wieder gekommen ist, (as, for instance, he too is returned,)* sicut sane et iste rediit, Φ, 57. et 64, οἱ σχεδὸν, ivit ad eum, suppliciter. et 431, Ἄρει ἐπίκουρος, ivit Marti in auxilium Venus. οἱ σχεδὸν, hostiliter,

Χ, 131. ἄγγελος ἀνέμοισιν, ivit nuntium ferens ad ventos, Ψ, 199, ubi tamen videtur esse μετῆλθε, per tmesin. et 499, μάλα σχεδὸν, in certamine ludicro. et 547, οὔτι πανύστατος. et 679, Θήβας, sc. εἰς. et 779, ὡς ἦλθε φθάμενος, quod prævertit cursu alios, *weil er im laufen andern zuvorgekommen, (because he outstripped others in running,)* ideo accepit primum præmium. Διόθεν μοὶ ἄγγελος, Ω, 194. et 283, ἀγχίμολον δέ σφι ἦλθ' Ἑκάβη, accessit ad eos. δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν, novissimus rediit, α, 286, ἐπανῆλθεν, ἐνόστησε. ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, β, 107. et 267, σχεδόθεν δέ οἱ Ἀθήνη. ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε, quæ Minerva mihi conspicua venit, γ, 420. ἦλθε, sæpius repetitum, γ, 430, 431, 432, 435, 441. μετ' Ἀργείους, ivit ad eos, δ, 258. ἠὼς, ζ, 48. οἱ ἄγγελος, ad eum ivit nuntius, θ, 270. ἐπὶ νῆα, rediit ad navem, κ, 244. ἠελίῳ ἄγγελος ἦλθε Λαμπετίη, μ, 374. et 407, κεκληγὼς Ζέφυρος. εἶπερ ἀπήμων, ν, 138. et 221, σχεδόθεν δέ οἱ, accessit ad eum. et 226. ἐναντίος, *gieng ihr entgegen, (went to meet her.)* ἔτος, ξ, 287. et 288, ἀνήρ. ἦγε σχεδὸν, π, 157. ἀνὰ στόμα αἷμα, ex ore ivit sanguis, σ, 96. ἐξεσίην, πολλὴν ὁδὸν, ἦλθεν, *gieng den weiten weg in gesandschaft, (went a great way on an embassy.)* φ, 20. et 422. διαμπερὲς ἦλθε θύραζε ἰὸς, sagitta per omnes transiit. αὐλὸς αἵματος ἀνὰ ῥῖνας, χ, 18, *ein strom blut lief aus der nase, (a stream of blood ran from his nose.)* ἦλθ' Ὀδυσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὀψέ περ ἐλθὼν, ψ, 7, 27. et 55, ζωὸς ἐφέστιος, vivus domum. ἀγχίμολον δέ σφι, ω, 99, 438. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθεν ἔγχος transiit per clypeum, Γ, 357. sic, δι' ὤμου, Δ, 482. ὑπὲρ ὤμου ἤλυθε ἀκωκὴ, super volavit, Ε, 16. et 658, αἰχμὴ διαμπερὲς ἦλθε, *schlug oder gieng durch und durch, (went quite through.)* ἐξ δὲ διὰ πτύχας, Η, 247. et 251, διὰ ἀσπίδος. δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, per galeam et os, Λ, 97. et 398, ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθε, dolor per corpus ivit. et 439, αὐτῷ οὔτι βέλος κατακαίριον ἦλθε, ei nequaquam jaculum per letalem locum iverat, *nicht tödtlich, (not mortal.)* διὰ ἰνίου, per occiput, Ξ, 495. σοὶ ἄγχι ἦλθε κακὸν, Λ, 363. sic, τάχα δ' αὐτῷ, Ο, 450. Ρ, 292. ἄγχι, Υ, 450. ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, venit ad eos, Δ, 273, 251. καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος, Ω, 514, et ei a pectore abiit desiderium. ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα, ἤλθομεν, ι, 262, ivimus. νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, procul a navibus abiimus, i. e. absumus, ξ, 496. οὔπω πάντων ἐπὶ πείρατα ἀέθλων ἤλθομεν, ψ, 249. ἐμοῦ εἵνεκα ἤλθετε ὑπὸ Τροίην, ivistis ad Trojam, δ, 146, inquit Helena. ὅτι μὲ ἤλθετε κηδήσοντες, Ω, 240, quod venistis me curaturi. εἰ τοιόσδε ἔλθοιμι, λ, 500, si talis venire et redire possem. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις σὴν ἐς πατρίδα, Ω, 556, tu autem his fruaris, et abeas in patriam tuam. ὅστις τοῦ γ' ἀντίον ἔλθοι, Ε, 301. sic et Ρ, 8. ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι, Κ, 211, ubi deest εἰ, si hæc exploraverit et ad nos redierit. πρὸς ἄστυ ἔλθοι τεθνειὼς, Ρ, 161, in urbem veniret mortuus. αἴ κέν τι νέκυς ἠσχυμμένος ἔλθῃ, Σ, 180, i. e. si cadaver ejus dehonestaretur et turparetur. et nota *hoc verbum cum participio,* quales faciat locutiones: ut jam ante aliquot exempla sunt notata: e. c. Ψ, 779. nam h. l. idem est, ac si poneretur αἰσχυνθείη. cæterum hoc ἐλθεῖν, de mortuo est γλυκέως καὶ ἀφιλῶς positum, quasi de vivo. ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι, Χ, 43, certe mihi a pectore tristitia abitura esset. et 207, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι, ille autem post alios veniret. nam cupit esse prior. μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ, α, 403, non enim veniat is vir, i. e. talis: ubi tamen tecte id dicit: non opus est ut alius veniat; nos jam satis valemus ad id faciendum, si videbitur nobis. et 414, εἴποθεν ἔλθοι, si alicunde veniat, sc. ἀγγελία ἀγαθὴ περὶ αὐτοῦ, ἢ ἄγγελος ἀγαθὸς περὶ τῶν ἐκείνου, *eine gute post von ihm und seinem zustande, (good news about him and his affairs.)* οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι, ei acceptus venerit, β, 54, pro, acceptus ei sit. ut ἐλθεῖν, ire, sæpe sit pro εἶναι, esse. Sic Romani: cur te is perditum, pro, perditurus es. ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ι, 534. εἴ τις ἔτι ἔλθοι, si quis porro accedat, λ, 627. ἔλθοι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω, ξ, 172, utinam veniat, sicut ego quidem eum volo venire; et est id votum: nam dixit, non opus esse ὅρκῳ ἐν ἀδήλοις, sed εὐχῇ μόνῃ. τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι, quis esset et unde veniret, ο, 422. ρ, 368. ὅς μόρσιμος ἔλθοι, qui fato destinatus sit ad id, et 459, μὴ ἔλθοι ἀπαγγέλλων, ne abiret nuntiatum, i. e. ne enuntiaret, μὴ ἀπαγγέλλῃ. ὅτευ (οὔτινος) κεχρημένος ἔλθοι, cujuscunque indigens veniret, i. e. esset, ρ, 421. εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτο, σ, 283. καὶ μόρσιμος, φ, 162. ὅς οἱ ἔλθοι, qui ei rediret, ψ, 102, 170. ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτο, quod redierit, ω, 236. ἤ κεν παρὰ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες, a castris reverti possimus incolumes, Ν, 744. εἰ δέ κεν αὐτοῦ ἀντίος ἔλθω, si ei occurrero, Χ, 113. εἰ κατεναντίον, contra eum, Φ, 567. ὄφρα ἐγὼ ἔλθω Σπάρτην ἐς, ν, 412, donec ego iero. εἰσόκεν ἔλθω, donec venero, ο, 542. ρ, 56. εἰ καὶ ἄγγελος ἔλθω, an et nuntius ire debeam ad illum, π, 138. μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς, Κ, 510, ne etiam in fugam conjiciaris, ne fugatus hinc abeas. σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, et tu frustraneum iter eas, γ, 316. ο, 13. ἐπεὶ ἂν μάλα σοὶ σχεδὸν ἔλθῃ, cum tibi valde prope eat, *da er dir so sehr nahe kömmt, (as he is so near to thee,)* Ι, 304. ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ, *er aber zu spät käme, (but that he came too late,)* Κ, 368. εἰσόκεν ἔλθῃ νὺξ, Ξ, 77. ὄφρα ἡ μὲν μετὰ λαὸν ἔλθῃ, ut illa ad exercitum eat, Ο, 57. ὅς κε σεῦ ἄντα ἔλθῃ ἀμυνόμενος, contra te eat defendens se aliosque, Π, 622. ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ, si quis deus contra iret, Υ, 130. εἰσόκεν ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, Φ, 231, donec veniret vespertinus tandem occidens, sc. sol. et ἔλθῃ δύων est pro, δύῃ, occidat, eat occidens. ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα, si quando repente ingrueret turbo, μ, 288. εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, ν, 60. αἴ κε ἔλθῃ πρὸς δώματα, si sane ierit ad domum, ρ, 230. et cum paragoge, εἴ κε Ἀφροδίτη ἔλθῃσι ἐς πόλεμον, ierit in pugnam, Ε, 132, 821. νόστον, ὅπως ἔλθῃσι, ut redeat, α, 77, pro ἐπανέλθῃ, εἰς τὰ οἰκεῖα δηλαδή. ὄφρα τάχιστα ἔλθῃσιν, γ, 422, ut celerrime vadat. ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, si venerit æstas,

λ, 191. εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἄναξ τίς, si non redeat, ξ, 398. οὕτω χρυσὸν ὅτις (ὅστις) ὑποχείριος ἔλθῃ, quicunque sub manus venerit, ο, 447. εἰσόκεν ἡμεῖς ἄστυδε ἔλθωμεν, ζ, 296. ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ, χ, 77, eamusque in urbem. ἐπὴν ἔλθητε, quando veneritis, O, 147. ὄφρα κεν ἔλθητον, donec redieritis ambo, K, 444. οἵ κε τάχιστα ἔλθωσι ἐς κλισίην τοῦ, I, 166, abeant. ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἔλθωσι, T, 191, donec dona ex tabernaculo veniant, *ankommen, (arrive.)* εἰσόκε λαοὶ ἔλθωσι προτὶ ἄστυ, donec milites ad urbem venerint, Φ, 532. οἵ μέν κε ἔλθωσι διὰ ἐλέφαντος, quæ somnia transierint eburneam portam, τ, 564. et 566, οἵ δὲ διὰ κεράων ἔλθωσι θύραζε. ἐς στρατὸν ἐλθὲ, abi ad exercitum, Δ, 70. Ω, 112, in castra. σχεδὸν ἐλθὲ, propius accede, N, 810. κλῦθι θεὰ, ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ, Ψ, 770, audi dea, bona mihi auxiliatrix veni. ἐς Πύλον, α, 284. ἔλθετε δόμον εἴσω, ω, 213. ἀνδρὶ μαχεσσάμενον τόνγε ἐλθεῖν, hunc venisse post pugnam cum viro, Γ, 393. ἐλθεῖν ἐς φύλοπιν, ire in pugnam, Δ, 65. ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, E, 118, intra impetum hastæ venire. Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν, ei occurrere, H, 160. πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν, I, 403. X, 156, antequam illi hostiliter venirent. sic et N, 172. ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ, πάλιν ἐλθεῖν, οὔτε λεϊστὴ οὔθ' ἑλετὴ, I, 408, hominis autem vita, ut redeat, neque vi capi potest, neque alio modo sumi. et hoc πάλιν ἐλθεῖν, retro ire, vocatur alias ἡ παλινζωΐα et ἡ παλιγγενεσία. ἐλθεῖν ἐς φυλάκων τέλος, ire ad vigilum stationem, K, 56. et 206, μετὰ Τρῶας, ad eos ire. ἐς πυκινὸν δόμον, in ædificationem densam, M, 301, de leone invadente greges. ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, ire in eum montem, Ξ, 162. εἰς Ἀχιλῆα, ire ad eum, P, 709. μεῦ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν, Φ, 150, qui ausus es mihi occurrere. δός, με ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινὸν, Ω, 309, da, me ad Achillem venire amicum et miserabilem. ἐς Μενέλαον ἐλθεῖν, ad eum proficisci, γ, 318. et 426, χρυσοχόον δεῦρο κελέσθω ἐλθεῖν, jubeat aurificem huc venire. οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον παρὲξ ἐλθεῖν, ε, 104, 138. non licet Jovis sententiam prætergredi, *er muss befolget werden, (must be fulfilled.)* πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν, ζ, 288, antequam palam nuptiæ veniant. ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ire et explorare, κ, 152. πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας, ρ, 105, antequam proci redirent, sc. nunc a foro in hanc domum. πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα ἐλθεῖν, ad multas hominum urbes ire, ψ, 268. ionice idem infinitivus est ἐλθέμεν, ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ὄφρα ἴδητε — an exspectatis eos accedere, ut videatis num deus pro vobis pugnet? Δ, 247, *lasset ihr sie desswegen so nahe heran kommen? (is it for this reason that ye suffer them to approach so near?)* ἐπὶ Νέστορα ἐλθέμεν, ad eum adire, K, 18. et 308, νηῶν σχεδὸν ἐλθέμεν, ad naves accedere. sic et 320. εἰς Ἴδην ἐλθέμεν, in Idam venire vos, Ω, 146. et 508, οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλεται ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι, non certe ad choream jubet vos ire, sed ad pugnandum. λιτάνευεν ἐλθέμεν, supplicavit iis ut venirent, Ψ, 197. coll. 209, τοὺς ἐλθεῖν ἀρᾶται, hos venire rogat. ἐπὶ νῆας ἐλθέμεν οἶος, in castra Græca ire solus, Ω, 203, 519. εὖ μὲν Μυρμιδόνας φασὶ ἐλθέμεν, bene rediisse eos in patriam dicunt, γ, 188. Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρο ἐλθέμεν, Jupiter me jussit huc ire, ε, 99. ἆσσον ἄνακτος, propius ad herum accedere, ρ, 304, de cane Argo, jam sene. ἄνωχθι ἐλθέμεν τάς, jube venire eas, σ, 182. μὲ ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο, rogat me, ut abeam ex domo, τ, 533. et 569, ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀΐομαι ὄνειρον ἐλθέμεν, sc. ex porta illa cornea. πρὶν ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω εἰς ἀγρὸν, ψ, 138. με δαίμων πλάγξε ἀπὸ Σικανίης δεῦρο ἐλθέμεν, ω, 306, fortuna me errare fecit a Sicania ut huc irem. et cum Attica paragoge, ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, A, 151, aut in expeditionem aliquam, insidiandi causa, ire. δεῦρο κάλεσον Ἶριν ἐλθέμεναι, O, 55. οὐδ' ἐθέλουσιν ἀντίον ἐλθέμεναι, nolunt ei obviam ire, hostiliter, P, 67. et 69, Μενελάου. sic Αἰνείου, Y, 175, adversus eum ire. οἴκαδε, reverti, γ, 233. ε, 220. θ, 466. Dores pro eo dicunt ἐλθεν, pro ἐλθεῖν. ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι, cum pluribus veniens, A, 325. ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος, iens in tabernaculum ejus, B, 9. et 147, ὅτε κινήσει Ζέφυρος λήϊον ἐλθὼν, quando movebit Zephyrus segetem stantem ingruens. sic 395, ὅτε κινήσει Νότος ἐλθὼν κύματα. et 185, Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν, amicissime. ἐγγύθεν, E, 72, accedens, hostiliter. et 640, δεῦρο, huc profectus. τῷ δ' ἀσπάσιος γένετο ἐλθὼν, huic gratus fuit adveniens frater, pro ἦλθεν ἀσπάσιος αὐτῷ, K, 35. et 337, οὐκ ἔμελλεν ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἂψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν, non futurus erat rediens ex castris Græcorum, Hectori narraturus aliquid. ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, veniens leo ad lustrum cervi, Λ, 115. et 140, αὐτὸν ἀγγελίην ἐλθόντα, qui venerat legatus. et 396, ἐγγύθεν, accedens, amicissime. et 689, ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε (ἡμᾶς) βίη Ἡρακληείη, ubi attice ad sensum est ἐλθὼν pro ἐλθοῦσα: nam βίη Ἡρακληείη est ipse ὁ Ἡρακλῆς. ἔνθα ἐλθὼν, eo iens, N, 23. et 44, ἐξ ἁλὸς, egressus ex mari, ubi est compositum ἐξελθὼν per tmesin. αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν, τάχα εἴσομαι, ἐς περιωπὴν, ego iens in speculam, celeriter sciam, Ξ, 8. στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ubi adverb. pertinet ad genitivum, iens constituit se ante tabernaculum, Π, 255. et 521, οὐ δύναμαι μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσι, ubi participium fere abundat. et 668, αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, sanguinem ablue profectus, et quidem Sarpedoni extra telorum conjectum constituto: nam sermo h. l. paullo est confusior, ex adfectu loquentis lugentisque; coll. 669, nam ἐκ βελέων pertinet ad προφέρων, et 678. et 811, πρῶτα ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι διδασκόμενος πολέμοιο, prima vice profectus curru, et discens pugnandi artem. ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος, P, 57. ἐλθὼν ἐκ νηῶν, profectus e castris, Σ, 279. et 320, ἄχνυται ὕστερος ἐλθὼν, dolet sero veniens; et sermo est de leone, cui absenti catuli sunt rapti. ἐλθὼν χθιζὸς, cum heri ad te venisset, T, 140. τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν, aliis obviam iens, experiar quid iis facere possim, Y, 352. ἐκ Λήμνου, rediens inde, Φ, 46. οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν ἤγγειλε, ὅτι

— X, 438, non ei aliquis certus nuntius veniens nuntiarat, quod —. Πύλονδε ἐλθὼν, in Pylum profectus, β, 317, sic. ut inde auxilium petam contra vos. coll. 329, ἐλθεῖν, abire, proficisci. σὺν νηΐ ἐλθὼν, navi mea proficiscens, ι, 174. εἰς Ἰθάκην, reversus, κ, 522. λ, 30, 117. κεῖσε, illuc profectus, ν, 423. σ, 338, illuc iens, sc. ubi sedet. et 327, χαλκήϊον ἐς δόμον, abiens. ἄψ δ' ἐλθὼν, abiens inde retro, τ, 544. reversus, ω, 428. ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι, suo viro reverso, Ξ, 504. ἐξεσίην ἐλθόντι, venienti legato, Ω, 235. οὐ κέν οἱ κεχάροιτο ἐλθόντι, non gauderet reverso eo, β, 250. ἐλθόντα ἐξαπίνης, sc. χειμάῤῥουν. E, 91, improviso ingruentem torrentem. et 409, ἐλθόντα ἐκ πολέμου, revertentem ex prœlio. et 645, ἐκ Λυκίης, profectum inde huc. Θ, 11, euntem. N, 9. κ, 154. venientem, reversum, π, 18. ρ, 112. Παρνησόνδε ἐλθόντα, profectum eo, τ, 394, 466. φ, 220. et 297, ἐς Λαπίθας. ἐς κλισίην ἐλθόντες, in tabernaculum ingressi, Λ, 622. et 699, ἵπποι, ἐλθόντες μετ' ἄεθλα, qui ierant ad certaminum præmia consequenda. πὰρ Διὸς ἐλθόντες, a Jove et ejus jussu profecti, Φ, 444. ἐκ θαλάμων, egressi, γ, 413. ἐλθόντες δ' ἄρα τώγε, euntes igitur ambo, ι, 226. ἡμέτερόνδε, in nostram domum euntes, ϑ, 39. et 422, ingressi. υ, 248. ι, 218. et 462, progressi a specu. regressi, μ, 17. τοῖς ἐλθοῦσιν, his qui peregre venerant, γ, 390. ἐλθόντε, de ventis duobus ingruentibus, I, 6. de diis duobus, O, 154. et 325, de leonibus. ἐλθοῦσα Οὔλυμπόνδε, profecta ad Olympum, A, 394, 401. νὺξ ἐλθοῦσα, superveniens nox, B, 387. δεῦρο πάροιθε ἐλθοῦσα ἵζου ἐμεῖο, Γ, 162, ubi constructio est, δεῦρο ἐλθοῦσα ἵζου πάροιθε ἐμοῦ, huc accedens, sede ante me, *komm her, setze dich vor mich, (come hither, and sit before me,)* vultu ad me converso. ἐμὲ δεῦρο ἐλθοῦσαν, Σ, 135, 190. ἐλθοῦσα θύελλα, ε, 317, ingruens turbo. πεζὸς εἰς Ἴλιον εἰλήλουθα, profectus sum, E, 204. sic, ὅτε, Φ, 81, 156. ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα, Ω, 460. νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς, ν, 257. ἐκ Πύλου, π, 131, redii. νῦν αὖτε τεὸς πόσις, nunc tuus maritus redii, ψ, 549. τίπτ' εἰλήλουθας, quid venisti, A, 202. Ψ, 94. ε, 87. τηλόθεν, ι, 273. ν, 237. ἐκ Πύλου, ο, 42. εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας, rediisti, χ, 45. ἔμπορος, vector in aliena navi, ω, 299. ἦ δὴ νῦν παρὰ Ζηνὸς εἰλήλουθε, O, 131. κεῖνος γὰρ νέον (modo) ἄλλοθεν, γ, 318. ἤδη σοι, βασίλεια, φίλος πάϊς εἰλήλουθε, π, 337. τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε ἡμέτερον πρὸς δῶμα, υ, 191. σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν, I, 49, per syncopen pro εἰληλούθαμεν, et id pro ἐληλύθαμεν. nimirum bœotice apponitur ο ad υ, et ionice ι ad ε: syncope vero est Æolica, nam Αἰολέων αἱ συγκοπαί εἰσιν. omnis prima pluralis habet vocalem ante μεν: sin minus, syncopen est passa. sic ἐπέπιθμεν pro ἐπεπίθομεν, forma aor. 2. Ionica; et ἴσμεν pro ἴσαμεν. ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης εἰλήλουθμεν, γ, 81. Αἰνόθεν εἰληλούθει, venerat, plusquamp. med. pro ἐληλύθει, Δ, 520. sic, ἐκ Τάρνης, E, 44. εἰς Ἴλιον, Λ, 230. μετὰ κλέος πολέμου, ad famam belli, postquam de bello isto audierat, N, 364. ἐκ Παιονίης, P, 350. ἐκ Θρῄκης, Υ, 485. ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθὼς, postquam peragravit multas regiones, O, 81. τηλόθεν εἰληλουθὼς, τ, 28, ex longinquo qui advenit. ξεῖνος νέον ἄλλοθεν, υ, 360. composita hujus formæ quære locis propriis.

ἐλεφαίρω, f. αρῶ. (Ἕλω) spe decipio aliquem, spe inani lacto aliquem. et quia id valde molestum est, notat et simpliciter βλάπτω, *ich äffe, mache einem was zu wasser, (I disappoint, deceive.)* est ab ἔλπω, per paragogen ἐλπαίρω, et interserto ε, mutataque tenui, ἐλεφαίρω, per usum Ionicum. potuisset referri ad αἴρω, ut sit, tollo aliquem spe in altum, ex qua deinde decidat: et cui id arridet, eo referat. nos secuti sumus consensum antiquiorum. ἐλεφηράμενος Τυδεΐδην Ἀπόλλων οὐκ ἔλαθεν Ἀθηναίην, Ψ, 388, Apollo decipiens Diomedem, non latuit Minervam. οἵ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπεα ἀκράαντα φέροντες, sperare faciunt sed decipiunt, ferentes verba (i. e. res) irrita et quorum compos quis non fit, τ, 565, ubi sermo est de somniis ex porta elephantina egredientibus, quæ sunt vana: et videtur illa πύλη πριστοῦ ἐλέφαντος ab hoc verbo per allusionem ad litterarum similitudinem, scite ficta: coll. 563, 564. somnia quæ vanis imaginationibus et opinionibus fallunt. cæterum hinc est nomen pr. ὁ Ἐλεφήνωρ, et ὁ Ἐλπήνωρ, ubi in terminatione adhæret ὁ ἀνὴρ, ut notetur vir sperans, et sperando sæpe elusus.

ἐλέφας, αντος. ὁ. (Φάω) apud poëtam semper notat ebur, *elfenbein, (ivory,)* quod est valde candidum et splendidum, ὀστοῦν ἐλεφάντινον. deinde et ipsa bellua, elephas, sic vocatur. est, si ebur spectes, composita vox ex φάω, splendeo, candeo, et ἡ ἕλη, splendor lucis diurnæ; cum spiritu Ionico. ὡς ὅτε τις γυνὴ ἐλέφαντα μιήνῃ φοίνικι, sicut quando mulier artificiosa inficiat ebur colore rubro, Δ, 141, coll. 146, 147, ubi comparat poëta cutem Menelai ebori. alii quidem τὸ λευκὸν in viris vituperarunt, unde et Plinius Panegyr. c. 48. sed Lacedæmonii, admiratores formositatis, et qui sciebant, virtutem et fortitudinem etiam in corpore formoso habitare posse, aliter judicabant, apud quos cutis candida et coma flava in laude virili erat. alii quidem l. c. legi jubent ἐλεφαντὰ, i. e. ἐλεφάντινα, sc. ὀστᾶ, sed res tamen et comparatio manet eadem. ἡνία λευκὰ ἐλέφαντι, habenæ albæ ab ebore iis addito, E, 583. στεροπὴν ἐλέφαντος, fulgorem eboris in domo Menelai conspicuum, δ, 73, nam pererraverat Libyam, et inde multum eboris advexerat. κολεὸν νεοπρίστου ἐλέφαντος, vagina recens secto ebore ornata, ϑ, 404. λευκοτέρην αὐτὴν θῆκεν πριστοῦ, candidiorem eam in cute reddidit secto ebore, σ, 195, Penelopen. κλισίην δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, τ, 56, sellam circa exornatam ebore et argento. et 563, 564, memoratur porta somniorum, facta ἐλέφαντι, ex ebore, per quam veniunt somnia vana. κώπη ἐλέφαντος, sc. ἐξ, φ, 7, de clave, cujus manubrium eburneum. λέχος (spondam lecti dor-

mitorii) δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι, ψ, 200, exornans artificiose. videmus ergo, dentem belluæ vocari proprie ἐλέφαντα, et deinde, ex hac sui parte nobili, apud alios totam belluam. et id confirmat etymologiam. confer item κέρας, et ἔλαφος. ἐλέφαντος πύλη, vide sub præcedente.

Ἕλη, et εἵλη ης, ἡ. (Ἕλω) calor et splendor solis. *die helle, die sonnenwärme, tageslicht, (sunshine, the warmth of the sun, daylight.)* ἡλίου θερμασία καὶ αὐγή, *die helle sonne, mit ihrer wärme, (the bright sun with his genial warmth.)* est ab ἕλω, teneo, capio; quia hic calor continet omnes res in vita sua, et quia ipse captatur cupide ab omnibus animalibus. hinc est εἱλεῖν, ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν, et τὸ πρόσειλον, solum apricum, πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένον: et τὸ εὔειλον, τὸ εὐήλιον, bene versus solem situm. hinc et ἑλάνη, ἡ, dicitur fax lucens. et εἱληθερεῖν est ἡλιάζεσθαι, et ὕδωρ εἱλιθερὲς est τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον. et τὸ δειλόπεδον et δειλοπεδεύειν. hinc est σελαγέω et σελαγέομαι, splendeo, luceo, Aristoph. Nub. 604, 285. Acharn. 932.

ἑλήλατο, vide sub ἘΛΑ'Ω.

ἐλθὲν, pro ἐλθεῖν, vide sub ἐλεύθω.

ἑλικῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) quæ oculos spectantium ad se convertit, spectabilis puella. ἑλικώπιδα κούρην, Α, 98. Vide sequens.

ἑλίκωψ, ωπος. ὁ. (Ὄφ) est epitheton Achæorum, i. e. nobilium Græcorum; ὁ ἑλίσσων τοὺς ὦπας τῶν πολλῶν εἰς ἑαυτὸν, ὁ διὰ τὸ ἀξιοθέατον τοὺς ὦπας τῶν ὁρώντων ἑλίσσων εἰς ἑαυτὸν, qui aliorum oculos in se convertit ob dignitatem et præstantiam suam, suspiciendus magnopere, *ansehnlich, hochansehnlich, (dignified, illustrious.)* de puella dicitur, κούρη ἑλικῶπις, ἡ ἀξιοθέατος, καὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφελκομένη, *die ansehnliche, (of majestic person;)* de ea tamen simul intelligi possit, quod sit et ἡ αἰδήμων, verecunda, ἡ οὐκ ἀτενὴς τὴν θέαν, ἀλλ' εἰς ἑαυτὴν ἑλίσσουσα, quæ modeste oculos dejicit: imo et de ea possit intelligi ἡ μελανόφθαλμος, καὶ οὕτως εὐπρεπὴς, διὰ τὸ, ἑλίκους i. e. μέλανας, ἔχειν τοὺς ὦπας, qualis alias dicitur ἑλικοβλέφαρος. sed de viris nobilibus hæ posteriores explicationes non valent. addunt quidem quidam aliam, a navigatione petitam, quod fuerint Græci ναυτιλλόμενοι πρὸς τὴν Ἑλίκην, i. e. Ursam majorem, cum Phœnices contra spectarent minorem; ut ergo fuerint, οἱ πρὸς τὴν Ἑλίκην, τὴν καὶ μεγάλην Ἄρκτον λεγομένην, τὸ ἄστρον, τοὺς ὦπας ἔχοντες καὶ ἀφορῶντες, καὶ πρὸς ἐκείνην πλέοντες: sed id et nimis speciale, et nimis quæsitum est. multo minus intelligendi sunt οἱ τὰς κώπας (gubernacula) ἑλίσσοντες, i. e. ναυτικοί: nec, οἱ τὴν ὄψιν γοργοὶ, καὶ συχνὰ τοὺς ὦπας ἑλίσσοντες ὅποι δέον ἐστὶ, καὶ μὴ νωθροί. hæc enim sunt interpretamenta abutentium ingenio, et ludentium. ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ, Α, 389. Γ, 190, spectabiles et admirandi. et 234, ἑλίκωπας Ἀχαιούς. Π, 569. Ρ, 274. Ω, 402. nullam tamen magis explodunt antiqui explicationem, quam ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς per μελανοφθάλμους explicare.

ἕλιξ, ικος. ὁ ἡ. (Ἕλω) tortuosus, curvus. *gekrümmet, (crooked.)* est ab εἰλέω. in poëta est epitheton boum, sumtum partim a curvis eorum cornibus; partim a cincinnis illis qui in frontibus fortium boum solent esse inter cornua; partim a robore eorum, quo facile movent onera. sunt præterea multæ curvaturæ hujus armenti præ aliis pecoribus, maxime in pedibus inter eundum conspicuæ. alias ἡ ἕλιξ vel εἷλιξ, ικος, est substantivum, notans rem torquentem se et circumvolutam. sic apud Æschyl. Prom. 1082, ἕλικες στεροπῆς ἐκλάμπουσι, contorsiones fulguris emicant. βοῦν ἕλιξιν, Μ, 293. ἕλικος βοὸς, Ο, 633. ἕλικας βοῦς, Σ, 524. εἰλίποδας ἕλικας βοῦς, Φ, 448, flexipedes tortuosos boves; ubi prius videtur, ut pars, explicare posterius ut magis generaliter dictum. sic et Ψ, 166. α, 92. δ, 320. ι, 46. ἕλικας βοῦς εὐρυμετώπους, κ, 288. ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, μ, 355. et 136, ἕλικας. βοῶν ἑλίκων, χ, 292. ἕλικας, ω, 66. quidam tamen per hoc epitheton intelligunt μέλανας vel μελαίνας, quia ἑλικὸν (ab ἑλικὸς, ἡ, ὀν) ὕδωρ notat μέλαν, i. e. purissimum in fonte vel rivo. sed et isti exemplo contradicitur, cum contextus ostendat, posse potius plerumque vorticosam et tortuosam aquam fluvii intelligi: et in aliis notionibus, quas valde multas habet hoc adjectivum, semper τὸ curvum et ambiens et convolvens prævalet. sic Σ, 401, γναμπτὰς ἕλικας, (ubi fit substantivum) dicit τὰ ἐνώτια, ἢ ψέλλια, παρὰ τὸ εἰς κύκλον ἑλίσσεσθαι: id certe constat, fuisse eas annuli species, sive *ohringe, (ear-ring)* sive *armringe, (bracelet)* eæ fuerint. ἡ ἑλίκη est ursa major in cœlo; ἡ μεγάλη ἄρκτος, a cauda curva sic dicta, et quia se in circulum circum volvit motu suo; quam spectantes navigabant Græci prisci: sed Phœnices postea observarunt ursam minorem, Κυνόσουραν dictam.

ἑλίσσω, f. ίξω et ίσω. (Ἕλω) volvo, verso, flecto. est manifesto ab εἰλέω, quod et εἱλέω attice scribitur. *ich drehe, beuge herum, lenke um, (I twist, turn round, or about.)* quod futurum etiam ίσω habere possit, quasi ab ἑλίζω vel ἑλίω, locus est Herodiani, II, 1, 2. εἰλίσαντες τὸ σῶμα στρωμνῇ εὐτελεῖ, obvolventes corpus mortui stragulo vili. nam et in prosa τὸ εἰ ab initio obtinet. οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας, Ψ, 466, non usus est felicitate in circumflectendo. et 309. οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμα (circa metam in curriculo equestri) ἑλισσέμεν, pro ἑλίσσειν. et 846, ἡ δὲ ἑλισσομένη πέτεται, volat sæpe se circumagens. ἑλισσόμενόν τε δοκεύει, Θ, 341, observat circumvertentem se huc et illuc. τὸν εὗρεν ἑλισσόμενον περὶ φύσας, Σ, 372, hunc inveniebat versantem circa folles; et sermo est de Vulcano, fabro. ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας, circumacti per vortices aquæ, Φ, 11. ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, volvens se varie anguis circa latibulum suum, Χ, 95. Ἕκτωρ ἀνὰ ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσετο, varie

vertebat se, obiens ordines militum, M, 49, ἀμφιβλήθη. alii ibi scribunt, ἐλίσσετο, rogabat, ὡς ἐπὶ παρακλήσεως: sed invito contextu. nam et ipsum verbum ionice scribi potest ἐλίσσω: et, nisi codices errant, est υ, 24, αὐτὸς ἐλίσσετο (pro εἱλίσσετο, vertebat se) ἔνθα καὶ ἔνθα, huc et illuc. et 28, ὡς ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλίσσετο, ubi spiritus asper est expressus: ut ergo et paullo præcedenti versu eadem ratione poni potuerit. ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, quando autem in eos convertet se, P, 728, ubi futurum ut novum verbum in sensu præsenti positum est. κέκλετο Λυκίοις ἐλιξάμενος, hortabatur Lycios huc illuc convertens se, M, 408, 467. ἧκε δέ μιν (abscissum caput jecit) σφαιρηδὸν ἐλιξάμενος, velut pilam circumrotatum, N, 204. κάπρος, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας, aper, huc illuc vertens se et circumagens, P, 283. ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, M, 74, conversis iis, sc. a fuga et timore, ad pugnam et ad impetum faciendum.

ἑλκεσίπεπλος, ου. ὁ ἡ. (Πέπω) est epitheton mulierum Asiaticarum, quarum οἱ πέπλοι συρτοὶ, longi, ut posterior pars per terram traheretur: qui mos deinde et apud Romanas matronas obtinuit. est ab ἑλκέω, f. έσω, traho. μακρόπεπλος, *langen schweif am kleide schleppend, (a garment having a long train.)* αἰδέομαι Τρῶας, καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους, Z, 442. X, 105, et intelliguntur nobiles utriusque sexus. sic, εὐφρανέω, H, 297, αἷς ὁ πέπλος ἐν τῷ βαδίζειν ἐφέλκεται διὰ τὸ βαθὺ τοῦ ἱματισμοῦ.

ἑλκεχίτων, ωνος. ὁ. (Χάω) quod alii scribunt ἑλκοχίτων. nam est dubiæ expositionis. aliis placet, ὁ ἔχων ποδήρη χιτῶνα, habens tunicam ad talos demissam, quales et Athenienses ferebant μέχρι τῆς τοῦ Περικλέους στρατηγίας: et sic scribendum est ε in antepenultima, ab ἕλκω, traho. aliis est, ὁ ποιῶν ἕλκος ἐν τοῖς τῶν πολεμίων χιτῶσι, i. e. θώραξι, faciens vulnera in hostium thoracibus, ab ἑλκέω, vulnero, vel τὸ ἕλκος, vulnus: et hi scribunt ο in antepenultima. prior expositio videtur verior: possis et tertiam, item verisimilem, addere, ut notentur quædam ex thorace demissæ circum elegantiæ, quæ quasi trahantur. est epitheton Ἰαόνων καὶ Βοιωτῶν, N, 685.

ἑλκέω, f. ήσω. (Ἕλω) traho, idem quod ἕλκω fere. ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν εἵλκεον ἀμφότεροι, ad se trahere studebant corpus, P, 395, coll. 393. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσι, te dilaniabunt canes et volucres carnivoræ, X, 336, ubi hoc verbum ἐπὶ σπαραγμοῦ καὶ κατακοπῆς positum, de dilaceratione et discerptione. Λητὼ γὰρ ἥλκησε, λ, 579, Latonam enim violare voluerat inceste; ubi augmentum est regulariter positum, et notat verbum, πειρᾷν, ἐπὶ βίας τεθὲν γυναικὸς, si fœminæ vis intentatur impudice. cæterum sic est ab ἕλκω, ut ab ἐπιμέλομαι fit ἐπιμελέομαι, ab αἴδομαι αἰδέομαι, a ξύρομαι ξυρέομαι.

ἑλκηθμὸς, οῦ. ὁ. (Ἕλω) tractio violenta. βία, vis. ab ἑλκέω. πρίν γε τῆς τε βοῆς σοῦ τ' ἑλκηθμοῖο (sensu passivo) πυθέσθαι με, Z, 465, antequam ego exaudiam tuam vociferationem et vim tibi captivæ illatam, τὸν βίαιον ἑλκυσμὸν αἰχμαλώτου σοῦ.

ἕλκος, εος. τό. (Ἕλω) vulnus, *eine wunde, (a wound;)* patens vulnus, διὰ τὸ παρειλκύσθαι τοῦ συνεχοῦς καὶ τῆς κατὰ φύσιν θέσεως, quia continuum est distractum. idem dicitur τὸ ἀπὸ τοῦ ἕλκος, διὰ τὸ μὴ πελάζειν ἀλλήλοις τὰ παρειλκυσμένα χείλη τοῦ διαιρέματος καὶ τραύματος. est ergo ab ἕλκω. et a τὸ ἕλκος est verbum ἑλκόω, f. ώσω, i. e. ἕλκος ποιέω, vulnero, quod verbum recentiorum est. omne ergo ἕλκος est λύσις συνεχείας, solutio continui in corpore; et Homero semper hoc sensu ponitur: sed apud recentiores ἕλκος est τὸ πύον, ulcus, *ein geschwür, (a sore,)* ἕλκει μοχθίζοντα κακῷ ὕδρου, B, 723, vulnere laborantem tetro hydri, morsu hydri inflicto: et notatur Philoctetes, quem conf. in R. ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἠδ' ἐπιθήσει φάρμακα, Δ, 190, vulnus attrectabit medicus. et 217, ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος, ὅθι ἔμπεσεν οἰστός. λίην ἄχθομαι (κατὰ) ἕλκος ὅ με οὔτασεν ἀνὴρ, E, 361. et 795, ἕλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ. ἕλκεα ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτησι κεραυνὸς, Θ, 405, 419, vulnera perfecte sanabunt illæ ambo, quæ inflixerit fulmen. μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται, Ξ, 130, ἐκ βελέων: vulnus super vulnus accipiat. ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα, vulnus siccabatur, et sanguis sistebatur, Λ, 267. et 811, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο αἷμα μέλαν κελάρυζε, e vulnere gravi sanguis largiter affluebat. et 833, τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα κεῖσθαι. et 847, ἐτέρσετο. ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ φάρμακα ἔπασσε, O, 393. ἕλκεα ἀκειόμενοι, vulneribus medentes, Π, 29, coll. 25, seqq. et 511, τεῖρε γὰρ αἰνῶς ἕλκος, ὅ μιν Τεῦκρος βάλεν ἰῷ, sagitta inflixerat. et 517, ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν. et 523, σύ μοι τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσαι, *heile mir diese starke wunde, (heal for me this severe wound.)* et 528, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο αἷμα τέρσηνε, siccavit sanguinem. ἔτι γὰρ ἔχον (εἶχον, habebant) ἕλκεα λυγρὰ, T, 49. et 52, Ἀγαμέμνων, ἕλκος ἔχων. σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν, ὅσα ἐτύπη, Ω, 420, vulnera omnia clausa sunt et coierunt, quotquot inflicta fuerant ei. epitheton καρτερὸν notat βίαν et robur infligentis: altum et magnum vulnus.

ἑλκόω, οσω, vide supra.

ἑλκυστάζω, f. άσω. (Ἕλω) sæpius et sævius rapto et tracto. habet ab ἕλκω triplicem paragogen, ἑλκύω, ἑλκυστάω, ἑλκυστάζω. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι (ne cutem ejus laceraret) ἑλκυστάζων, sæpius trahendo humi Hectorem mortuum, Ψ, 187, *indem er ihn oft schleifet, (dragging him frequently.)* sic et Ω, 21.

ἑλκύω, f. ύσω. (Ἕλω) tracto, distraho. αὐτὸν ταχέες κύνες ἑλκύσουσι, P, 558, eum canes discerpent. ἑλκυσθείσας τε θύγατρας, vi abductas captivas filias, X, 62, cui tamen et inest vis venerea.

Ἕλκω, f. ἕλξω. (Ἕλω) traho, *ich ziehe, (I draw.)* est ab ἕλω, interserto κ. *ich hole nach,*

schleppe, (I draw after, drag.) Ἕκτορα περὶ σῆμα ἑταίρου ἕλκει, Ω, 52, circa sepulcrum. et 417, ἕλκει ἀκηδέστως, raptat immisericorditer, *ohne verschonen, (without mercy.)* atque ibi de corpore Hectoris mortui. νῆας ἑλκέμεν (ionice pro ἕλκειν) εἰς ἅλα, B, 152. et 165, ἅλαδε. sic et Ξ, 97, 106. et 100, νηῶν ἅλαδε ἑλκομενάων. et 75, s. νῆας ὅσαι πρῶται εἰρύαται (subductæ sunt) ἄγχι θαλάσσης, ἕλκωμεν, πάσας δ' ἐρύσσομεν (deducamus) εἰς ἅλα δῖαν: ubi verbum ἐρύειν, trahere, bis positum, ἕλκειν semel, et hoc communius est illo. sic et de Achille, minante νῆας ἑλκέμεν ἅλαδε, deducturum suas naves de littore, I, 679. ποδῶν μιν λάβε, ἑλκέμεναι μεμαὼς, ex pede apprehendens eum, cupiens abstrahere, Σ, 156, 176, mortuum. nam hæc erat gloria, si hostis potiretur corpore occisi in pugna viri nobilis. ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης ἄροτρον, K, 353, trahere aratrum per novale arvum. et hæc terminatio infin. est Attica. κούρων ἑλκόντων, juvenibus vi trahentibus vivum taurum, Υ, 405. ἕλκων ἅρματα καλὰ, Ψ, 533, trahens currum, *er schleppete den beschädigten wagen, mit den pferden, (he dragged along the beaten car with the horses.)* et his locis est de trahendo in terra et per terram. deinde et aliter: ἐκ ζωστῆρος εἷλκεν ὀϊστὸν, Δ, 213, extraxit ex balteo infixam sagittam. τόξον εἷλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, Λ, 582, attraxit arcum in eum, *schoss auf ihn, (aimed at him.)* et 457, ἔγχος ἔξω χροὸς εἷλκε, ex corpore trahebat. sic Π, 504, ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ, e corpore traxit hastam. et 406, εἷλκε δὲ, δουρὸς ἑλὼν, ὑπὲρ ἄντυγος, traxit eum super ambitu currus, prehendens hastam qua confixus is erat. et 409; ὡς εἷλκ' ἐκ δίφροιο δουρί. atque id ibi non notat ἀνεῖλκε, βαρὺς γάρ: sed, *er zog nach sich, schleppend, (he dragged after him.)* hinc et parabola de magno pisce. et idem imperf. sine augmento: ἕλκε δὲ ἐπιστρέψας μετὰ Ἀχαιοὺς, convertens se traxit eum ad Græcos, Γ, 370. ἕλκε δ', ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν, καὶ νεῦρα βόεια, traxit, apprehendens una et crenas sagittæ, et nervos bubulos in arcu, Δ, 122. ergo ponitur, quando de nervo arcus attracto ad jaculandum sermo est. ἐνέπεσε ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ἄρουραν, Θ, 486, trahens post se: nam nox statim consequitur occasum solis. ἔπαλξιν (pinnam muri) ἑλὼν χερσὶ (prehendens manibus) ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα, M, 398, trahebat. ἄλλον τεθνειῶτα ἕλκε ποδοῖϊν, Σ, 537, ταχέες δέ μιν (Hectorem occisum) ἵπποι ἕλκον ἀκηδέστως ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, X, 465. ἡμίονοι ἕλκον ἀπήνην, Ω, 324. ponitur et de ponderantibus in libra. πατὴρ (Ζεὺς) ἐτίταινε τάλαντα, attollebat libram, καὶ ἐνετίθει δύο κῆρε θανάτοιο, ἕλκε δὲ μέσα λαβὼν, in medio prehendens, et attrahens lances, Θ, 72. X, 212, *zog auf, (drew up;)* ut solet ὁ ταλαντεύων, *der etwas wägen will, (a person who is weighing something:)* sed τῶν σταθμωμένων (in lances impositorum ponderum) τὸ βαρύτερον καθέλκει, ῥέπον δηλαδὴ ὡς οἷα ῥιπτούμενον: et id in lance divina denotat mortem certam. Πάτροκλον ἕλχ' P, 126, eum occisum ad se rapere studebat; pro εἷλκε. ἕλκε ποδὸς, μεμαὼς, Δ, 258, trahebat pede prehensum, cupide. et 259, τὸν δ' ἕλκοντα, illum alterum vero, quoque trahere ad se studentem, οὔτησε, vulneravit. et 398, βέλος ἐκ ποδὸς εἷλκε, sagittam ex pede extraxit. ποδὸς εἷλκε, N, 383, est phrasis Attica, pede apprehensum trahebat, *schleppete ihn beym beine, (dragged him by the leg.)* sic et P, 289. et 743, ὥστε ἡμίονοι ἕλκωσι ἐξ ὄρεος δοκὸν, trahunt de monte trabem. ἵππος ἄνακτα ἕλκησιν (ἕλκῃ) πεδίοιο σὺν ὄχεσφιν, equus trahit vel vehit dominum suum per campum una cum curru. et quidem τιταινόμενος, nisu contento, Ψ, 518. ἥν περ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν (ἐκ ποδῶν, pedibus prehensum) ἕλκωσι θύραζε, π, 276. εἷλκον δ' ἱστία βοεῦσιν, β, 426, attrahebant sursum vela loris. νέας εἵλκομεν εἰς ἅλα δῖαν, γ, 153. ἱστία, ο, 291, εἷλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδὸς, σ, 100, et hic vides plenam phrasin cum genitivo. δι' ἐκ προθύροιο δὲ θύραζε ἕλκον ἀναΐξαντες, φ, 300. εἷλκεν νευρὴν γλυφίδας τε, φ, 419, de sagittario. ἑλκέμεναι δέ (σε) κέλονται, σ, 12, jubent, ut traham te. ἕλκητον βόε ἄροτρον, ν, 32, trahebant boves aratrum, pro εἵλκετον, et η pro ε in penultima positum vel metri causa, vel maxime ad tarditatem rei exprimendam prolongata vocali. πολλῶν ἑλκόντων, P, 393, collato 389, seqq. ubi de corio bubulo præparando sermo est. erat præterea et παιδιὰ, (lusus) dicta ἑλκυστίνδα, ἧς μέρος καὶ τὸ, σκαπέρδαν ἕλκειν, ὅπερ τοιοῦτον ἦν: δοκὸς ἀνδρομήκης ἵστατο τετρημένη κατὰ μέσον, διήρτητο δὲ δι' αὐτῆς σχοινίον τι, οὗ ἑκατέρωθεν ἐξημμένοι δύο νεανίσκοι, ἀνθεῖλκον, ἐντρέψαντες ἀλλήλοις τὰ νῶτα: ὁ δὲ βιασάμενος καὶ προαγαγὼν τῆς δοκοῦ, ἐνίκα τὸν ἕτερον: hinc et τὰ δυσχερῆ πάντα σκαπέρδαν ἔλεγον παροιμιακῶς, διὰ τὸ ἐπίπονον τῆς ὁλκῆς καὶ ἀνθολκῆς. *media* forma, *active* notans, est A, 194, ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, in eo erat ut extraheret ex vagina magnum gladium. et 210, μηδὲ ξίφος ἕλκεο χειρὶ, *ziehe den degen nicht, (draw not the sword.)* πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας, Διῒ ὑψόθι ἐόντι, K, 15, multas ex capite radicitus vellebat comas, Jovi superne existenti sc. supplicans. πᾶν δὲ ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων, P, 136, et totum supercilium deorsum trahit, leo iratus. ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον, trahebat sellam suam propius ad ignem, τ, 506. *passive* vero est, E, 665, ἐβάρυνέ μιν δόρυ μακρὸν ἑλκόμενον: hasta nimirum ei conjecta erat in femur; hanc hærentem trahebat vulneratus cum duceretur, et ea eum valde tardum faciebat. nisi h. l. neutralis notio locum habet, ut notetur hasta, ipsa se pondere suo vergens versus terram, et sic graviorem gradum herois faciens et molestiorem. hinc recentiores τὸ ἕλκειν et de ponderibus posuerunt, unde est ἡ ὁλκή. ὁ δὲ ταῦρος, μακρὰ μεμυκὼς, ἕλκετο, trahebatur et ducebatur, Σ, 581. ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν (mugire solet) ἑλκόμενος, vi tractus, Υ, 404. κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν, caput trahi in pulvere sivit, pedibus ad currum alligatis, X, 398.

et 401, τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος, ab hoc tracto fiebat pulvis efferens se. et 464, τὸν δ' ἐνόησεν ἑλκόμενον, hunc animadvertit tractum in humo. et 65, ἑλκομένας δὲ νυοὺς, vi ductas nurus, *die gewaltsam wegge schleppet werden, (forcibly dragged away,)* ut captivæ. νῶτα ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα στερεῶς, Ψ, 715, terga a manibus (in luctando) tractata duriter. Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι, Ω, 15, Hectorem trahendum. εἶκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ, σ, 10, ne mox traharis pede prehensus. huic simplici non inest notio distrahendi et vulnerandi apud antiquos; sed derivato demum verbo ἑλκύω et ἑλκόω.

ἐλλεδανὸς, οῦ. ὁ. (῞Ελω) vinculum quo colligatur merges, *ein garbenband, (the band which binds a sheaf.)* est ab εἴλω, quod et εἴλλω scribitur, vel ab εἰλέω, cum paragoge. ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο, pro ἐνεδέοντο, Σ, 553, alios manipulos manipulorum ligatores colligabant vinculis tortis ex stramine. hi ἐλλεδανοὶ sunt ergo οἱ μανδάκαι, οἷς δεσμοῦνται τὰ δράγματα: δεσμοὶ σταχύων, qui et οὐλοδέται dicuntur, quasi κριθοδέται, οὐλαὶ γὰρ αἱ κριθαί. est ἐλλαδανὸς pro εἰλεδανός: et forma terminationis est, ut a ῥιγέω fit ῥιγεδανός.

ἐλλισάμην, pro ἐλισάμην, vide sub λίτομαι.

ἐλλὸς, οῦ. ὁ. (῎Αλλω) est νεογνὸς ἔλαφος, *ein hirschkalb, ein junger hirsch, (a young stag.)* et est ab ἄλλεσθαι. κύων εἶχε ποικίλον ἐλλὸν, τ, 228, coll. 230, ubi eundem vocat νεβρὸν, i. e. νεωστὶ βορὸν, ἢ βορᾶς ἁπτόμενον νεωστὶ, qui recens ad pastum procedit. sed ἐλλὸς, ἡ, ὸν, mutus, est vox alia, nihil cum ἐλλῷ commune habens; et cum ἐνεὸς ejusdem originis.

ἑλοίατο, pro ἕλοιντο, vide sub ῞ΕΛΩ.

῞Ελος, εος. τό. (῞Ελω) paludosa regio. *ein bruch, morastige aber doch grune und buschige gegend, (a marsh; a marshy, but yet verdant and bushy country.)* ὁ ὑγρὸς καὶ δασὺς τόπος hinc οἱ Εἵλωτες in Peloponneso, *die brücher brücher-bauern, (the marshes, the cultivators of the marshes,)* quos Lacones ἐδουλώσαντο. vox est ab εἴλω vel εἵλω, includo, congrego, quod in paludibus facile hærent ingredientes. αἴγειρος, ἥ ῥ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει, Δ, 483, in irriguo loco paludis magnæ. βόες μυρίαι ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται, pascuntur, Ο, 631. τρισχίλιοι ἵπποι κατὰ ἕλος βουκολέοντο, pascebantur, Υ, 221, nam in ejusmodi locis nascuntur gramina equis grata et salubria. ἀνὰ δόνακας καὶ ἕλος, in ulva et paludosa regione, ξ, 474.

ἑλόωσι, vide sub 'ΕΛΑ'Ω.

ἐλπίζω, sæpe apud antiquiores, timeo, suspicor, vide sub ῎Ελπω.

ἐλπὶς, ίδος. ἡ. (῞Ελω) spes. et in genere, exspectatio, opinio. ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα, adhuc enim etiam est copia spei, π, 101. τ, 84. Vide sub ῎Ελπω.

ἔλπομαι, vide sequens.

῎Ελπω, f. ἔλψω. (῞Ελω) sperare facio, facio ut quis putet se capturum et percepturum esse aliquid. Sed *media forma,* ἔλπομαι, est, spero ipse, puto me percepturum esse. sic, ὀχέω ἄλλον, ὀχοῦμαι αὐτὸς, veho alium, vehor ipse: πορεύω ἵππον, πορεύομαι αὐτός: ψεύδω alium, ψεύδομαι ipse. est autem ab ἕλω, interserto π, et mutato spiritu, quasi ποιῶ εὐέλπιδά τινα. ἔλπει πάντας, omnes sperare jubet, β, 91, facit ut omnes putent se accepturos eam. sic et ν, 380, *sie erhallt alle in gutten vorstellungen als würden sie was erlangen, (she keeps all in expectation of obtaining her.)* medium ἔλπομαι est spero, proprie de re bona; deinde et, de re mala, quam timeo me habiturum esse; denique, puto in genere, στοχάζομαι, de re indifferente, *ich vermuthe, (I suppose.)* sic de re mala est, Ο, 110, ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομαι Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι, jam nunc enim vereor ne Marti malum sit paratum. de re in se indifferente est, ζ, 297, αὐτὰρ ἐπὴν ἡμᾶς ἔλπῃ πρὸς δώματα ἀφῖχθαι, sed quando reputaveris nos domum devenisse, *wenn du vermuthen kanst, (when you may suppose;)* et est præsens conjunctivi pro ἔλπησαι, ionice ἔλπηαι, attice ἔλπῃ. et in sensu modestiæ pleno, Η, 199, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε, quandoquidem opinor non adeo rudem me natum et educatum esse, et adeo imperitum inertemque. et 353, οὔτι κέρδιον ἧμιν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε, nihil utile nobis existimo effectum iri, nisi faciemus sic. et Ν, 309, ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι Ἀχαιοὺς δεύεσθαι πολέμοιο, quia nullibi arbitror Græcos sine pugna esse. et de re bona, ἦ ἔλπεσθε, ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος, Ο, 504, an speratis, venturum esse unum quemque in suam patriam? οὐκέτι νῶϊ ἔλπομαι αὐτώ περ νοστήσειν ἐκ πολέμοιο, Ρ, 239, jam non spero ne quidem nos duos ipsos redituros ex prœlio. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ', ἔλπομ', ἐν πρώτοισιν ὁμιλεῖ, inter primos, opinor, versatur, Σ, 194, ubi eleganter omissum est, ὡς. sic Germani, maxime in Germania superiori, suum, *halt ich, (I am of opinion,)* inserunt; cum Græco verbo, ab ἕλω derivato, etiam ejusdem originis. οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν ἀπτολέμους τ' εἶναι καὶ ἀνάλκιδας; Ι, 40, adeone tandem opinaris Græcos nimis imbelles esse et ignavos? ἔλπεαι, τὸν ξεῖνον ἄξεσθαί με οἴκαδε, αἴ κε τὸ τόξον ἐντανύσῃ, inquit Penelope de personato et nondum agnito Ulysse, φ, 314, *bildest du dir ein, haltest du, dass er mich werde nach hause führen, (dost thou think, dost thou believe that he will carry me home,)* i. e. quod ego me traditura sim ei, ut me possit uxorem habere? et 157, νῦν μέν τις καὶ ἔλπεται ἐνὶ φρεσὶ ἠδὲ μενοινᾷ, sperat et cupit. εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν, si forte quem Græcorum porro sperat decipere posse, Ι, 371. ἔτι δ' ἤλπετο νίκην, et adhuc sperabat victoriam, Ο, 539. et 701, Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου, νῆας ἐνιπρήσειν, ubi Τρωσὶν est pro Τρώων, et animus cujusque Trojanorum credebat se posse incendere naves; et ἤλπετο θυμὸς est fere idem

quod, 699, ὧδε ἦν νόος, hæc erat cogitatio, *sie dachten so, (they thought thus.)* ἤλπετο ἐνὶ φρεσὶ, *er dachte in seinem sinne, (he thought in his mind,)* μὴ οὕτω νήπιον εἶναι, ι, 419. ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν, opinabatur enim in animo suo, K, 355, ubi idem est imperfectum, sed ionice sine augmento. ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥήξειν, M, 261. ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν αἱρήσειν, N, 41. ἔλποντο δὲ θυμῷ, Ξ, 67. μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου, O, 288, *es dachte ein jeder, (each thought.)* ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι, sperabat enim, se indipisci posse eum, Π, 609. μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμὸς, P, 395. et 404, τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ τεθνάμεν, *daher dachte er keinesweges, dass der gestorben sey. er glaubte oder dachte nichts weniger, (hence he had no notion that he was dead; he believed or thought nothing less.)* et 406, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο θυμῷ, *er stellete sich auch nicht das vor, (he had no idea of it.)* et 495, μάλα δέ σφισιν. et 603, ἐπεὶ οὐκέτι ἤλπετο θυμῷ. ἐκτελέσας μέγα ἔργον ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ, quod nunquam sperasset animo, γ, 275. et 319, ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ ἐλθέμεν, unde non speraret aliquis animo se rediturum. ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἐρξέμεν, η, 293, quemadmodum non sperares admodum adolescentem facturum esse. ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσι, Φ, 605, ut semper sperare posset, se assecuturum eum pedibus suis. μὴ δή με ἐπέεσσί γε ἔλπεο (imperativus ionice pro ἔλπου) δειδίξεσθαι, ne puta, me verbis territurum te esse, Υ, 201, *denke ja nicht, du könnest mich mit worten schröcken, (imagine not that thou canst frighten me with words.)* sic et 432. ἐλπόμενοι παύσεσθαι πολέμοιο, sperantes se consecuturos finem belli, Γ, 112. εὔχομαι ἐλπόμενος Διΐ τ' ἄλλοισί τε θεοῖσιν ἐξελάαν ἐνθένδε τοὺς, Θ, 526, spei plenus precor Jovem ut expellam hinc illos. ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, sperantes, se trahere posse ad se illum, Ξ, 422. φάλαγγες, ἐλπόμενοι, opinantes, Π, 281, ubi masculinum participii est attice πρὸς τὸ νοητὸν, non vero πρὸς τὸ ῥητόν: nam αἱ φάλαγγες sunt λαοὶ ἢ ἄνδρες. præterea h. l. positum de re mala, de suspicione mali alicujus exorti ipsis: ergo hoc verbum, et ἡ ἐλπὶς, ab antiquis, etiam ἐπὶ κακῶν προσδοκίας ponitur. Trojanorum phalanges, credentes pro certo, Achillem rursus exortum esse ad pugnandum pro Græcis: qua opinione valde terrebantur. ἐλπόμενος νῆάς γ' αἱρήσειν, sperans se capturum naves hostiles, Σ, 260, ubi de re bona. hinc recentiores suum ἐλπὶς et ἐλπίζω semper in bono sensu posuere: nisi quod ἐλπίζω apud antiquiores quoque sæpe est, timeo, suspicor. ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν, sperantem se regnaturum apud Trojanos, Υ, 180, ubi sermo de Ænea. οὐκ ἂν ἔμοιγε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο, γ, 228, non sane me sperante talia fieri potuerint. *præterit. medii,* ἔολπα, pro ἤλπα, est forma Attica, sicut ab ἔργω est ἔοργα, et habet significatum fere præsentis. χαλεπῶς δέ σε ἔολπα τὸ ῥέξειν, Υ, 186, spero te difficulter hoc facturum. ἦ δή που μάλα ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, Φ, 583, certe sane fortasse valde sperabas in animo tuo. νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα οἴσεσθαι, nunc tandem spero nos duos portaturos, X, 216. οὔ σε ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς, β, 275, tunc non sperem te effecturum quæ cupis. ὦ φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι, O amice, non opinor te ignavum et imbellem fore, γ, 375. ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος, ε, 379, sed ne sic quidem opinor te vilipensurum calamitatem. οὐ μέν σφας ἔτι ἔολπα κιέμεν οὕτως, ϑ, 315, non quidem eos opinor iterum sic cubitum ire velle. οὐδ' αὐτός που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔολπε, φ, 317, coll. 314. *er bildet sich das auch wohl selbst nicht einmal ein, (he has not the least notion of it himself.)* et 96, τῷ δὲ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει (*plusquamp. med.*) νευρὴν ἐντανύσαι, ejus animus sperabat, se posse tendere nervum. ὄφρα (quamdiu, dum) μὲν ἡμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει νοστῆσαι Ὀδυσῆα, animus noster sperabat, rediturum esse eum, υ, 328. θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει, sperabamus nos ambo, ω, 312. πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐώλπει οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι, T, 328, antea enim opinabar et credebam, me solum periturum esse. imo et *alia tempora* assumunt ε *ab initio,* maxime majoris affectus et firmioris opinionis indicandæ causa. ὅσα πού νυν ἐέλπεται, quæ quidem fortasse sperat, K, 105. ἦ σοὶ θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν νῆας, te perditurum esse naves, N, 813. ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι, quoniam sperabat se relaturum esse victoriam, M, 407. ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν, existimabat, N, 8. et 609, ἐέλπετο νίκην. sic ὃν κατὰ θυμὸν, ψ, 345. ἐελποίμην ἄν, sperarem sane, Θ, 196. P, 488. ἔλπω ergo notat in genere, facio ut aliquis sibi aliquid cogitet et putet consequendum aut habendum: ἔλπομαι vero, cogito et puto mihi aliquid habendum fore, vel aliquid ita vel ita esse vel fore; sive id bonum sive malum sit, ut et κακῶν καραδοκίαν designet.

ἐλπωρή, ῆς. ἡ. (Ἔλω) spes. ἐλπωρή σοι ἔπειτα, τελευτῆσαι τάδε ἔργα, spes tibi tunc est, te effecturum esse ista, β, 280. ἐλπωρή σοι ἔπειτα, φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι οἶκον, spes tibi deinde, te visurum esse tuos, et venturum domum, ζ, 314. η, 76. ἐλπωρή σοι ἔπειτα, κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι, ψ, 287, malorum effugium fore.

ἔλσαι, pro εἰλῆσαι, vide sub ἘΛΑ'Ω, prope medium, et εἰλέω similiter.

ἔλσαν, pro εἴλησαν, vide sub εἰλέω, aliquanto a fine.

ἔλσας, pro ἐλάσας, vide sub ἘΛΑ'Ω, aliquanto a fine.

ἐλύω, f. ύσω. (Ἔλω) idem ac εἰλύω. it. curvo, proclino. ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη, Ψ, 393, temo in terram provolutus et protrusus est: aor. 1. pass. sine augm. προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθεὶς, ad pedes ejus proclinatus, Ω, 510. *da er sich vor ihm tief bückete, (bowing down low before him.)* λασίην ὑπὸ γαστέρα ἐλυσθεὶς, ι, 433, contractus sub villosum ventrem arietis, εἰληθεὶς, κρυβεὶς: *gekrümmet, verstecket, (curved, concealed.)* hinc est τὸ ἔλυτρον, receptaculum aquarum in specie, *eine cisterne, (a cis-*

tern,) Herodot. IV, 173. coll. I, 185, 186, ubi est ἔλυτρον λίμνης, alveus stagni.

ἝΛΩ, f. ἑλῶ. sumo, tollo, capio. *ich nehm, wele, bekomme; ich hole, fasse, (I take, select, receive, fetch, seize.)* possis censere, per τραυλισμὸν (si quis litteram ρ velut λ pronuntiat) ortum ex αἵρω, a quo deinde αἱρέω est factum. præstat tamen, τὸ ἕλειν vel ἑλεῖν pro antiqua radice habere, ex qua multa alia propullularunt, et cujus tempora ad αἱρεῖν sunt, ob affinem significatum, relata. ἕλε (pro ἕιλε, contr. εἷλε) δ' ὀξὺν ἄκοντα, cepit acutum jaculum, K, 335. nam hoc, sive imperfectum sive aoristus secundus, ionice caret augmento. ἑλὼν ἔναρα ἐς δίφρον ἔθηκε, P, 540, sumens spolia currui imposuit. sic δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν, Ψ, 168, sumens adipem cooperuit eo corpus mortui comburendum jam. et 839, σόλον δ' ἕλε, cepit manu discum. et 844, σόλον εἷλε. σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ, panem sumens distribuit in mensa, I, 216. Ω, 625. χερσὶν ἑλὼν κόνιν ἐχεύατο κατὰ κεφαλῆς, manibus capiens pulverem fudit super caput suum, Σ, 23. ἵππων ἡνία ἑλεῖν, capere lora, Θ, 319, ad regendos iis equos. χερσὶν ἑλὼν δόρυ, O, 474. σάκος εἷλε, Ξ, 9. et 373, χερσίν τε τὰ μακρότατα ἔγχεα ἑλόντες. ξύλα ἑλόντες ἔδαιον, Σ, 347, ligna sumentes accendebant. et 416, ἕλε δὲ σκῆπτρον παχὺ, *nahm einen dicken stab in die hand, im gehen sich drauf zu stützen, (he took a thick staff in his hand to support himself upon it in walking.)* θεράποντες δῶρα ἑλόντες οἴσουσί τοι αὐτὰ, T, 143, quibus locis simpliciter est, manu capere: quibusdam et, petere a loco, *holen, (to fetch.)* λέβητα ἕλε, accepit lebetem, Ψ, 613, præmii loco. κτήματα ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω, Γ, 72, 92, accipiens, *in empfang nehmend, (accepting.)* βοῦν ἕλε, accepit bovem, Ψ, 779. ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ, pinnam muri prehendens, *anfassend, (grasping,)* M, 397. πέπλον ἑλοῦσα, sumens, Z, 302, imposuit eum genibus deæ. κάλυμμα, induit vestem, Ω, 93. ἔγχος ἑλοῦσα, bastam sumens, Φ, 397. ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε, capientes illi duo ferrum, Ψ, 803, ut pugnent. μὲν ἑλὼν ῥίψω, illum arripiens projiciam, Θ, 13. Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον, victoriam adepti essent, P, 321, ubi indicativus est loco conjunctivi ob certitudinem. εἷλε Ἄτην, arripuit eam, T, 126. κλήρους ἔπαλλον ἑλόντες, sumentes signa sortium, concusserunt ea in casside, Γ, 316. Ψ, 861. nam non inserta manu extrahebatur sors, sed tam diu agitabantur sortes in vase aliquo, moto satis valide eo vase, donec una ex iis excideret sponte. ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσὶν, ulmum prehendit, Φ, 242. τάγ' ὀστέα ἑλόντες ἔθηκαν ἐς λάρνακα χρυσείην, Ω, 795. δίφρον ἑλοῦσα, sellam sumens posuit eam ei ad assidendum, Γ, 424. τεὸν γέρας ἑλὼν ἄξω, A, 139. et 356, ἑλὼν γέρας, (sc. τὸ ἐμὸν) ἔχει, abstulit, et obtinet. sic et 507. B, 240. I, 111. μέσον δουρὸς ἑλὼν, mediam bastam capiens, *den spiess in der mitte fassend, (laying hold of the spear in the middle,)* Γ, 78, i. e. ἁψάμενος, ut mos est, transversa basta reprimens suos. cæterum est elliptica phrasis, pro ἑλὼν δόρυ ἐκ μέσου δουρός. sic et H, 56. alio sensu est Π, 406, εἷλκε δὲ, δουρὸς ἑλὼν, ὑπὲρ ἄντυγος, ubi Patroclus Thestorem hasta transfixerat in curru stantem, et hunc deinde, prehendens hastam, traxit ex curru super circulum vel ambitum currus. Ἀθήνη, χειρὸς ἑλοῦσα, προσηύδα Ἄρην, E, 30. i. e. ἐκ χειρὸς ἑλοῦσα αὐτὸν, manum ejus prehendens, *ihn bey der hand nehmend, (taking him by the hand.)* sic A, 323, χειρὸς ἑλόντε ἄγετε αὐτὴν, manu ejus prehensa ducite eam. ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, Λ, 645, *nahm ihn bey der hand und führete ihn hinein, (took him by the hand and led him in.)* sic et 777. τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα, Φ, 416. ῥίψει χειρὸς ἑλὼν αὐτὸν, Ω, 735, manu ejus apprehensa dejiciet eum. ἑτέρῃ μὲν (χειρὶ) ἑλὼν γούνων, ἐλίσσετο, tangens eum ad genua, supplicabat, ἐκ γούνων, Φ, 71. κόμης ἕλεν αὐτὸν, coma prehendit eum, A, 197, *fassete in beym haar, (seized him by the hair.)* χειρὸς ἑλοῦσα ἄγοι αὐτὸν, Δ, 542, manu ejus apprehensa ducat eum. δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρα Ἀγαμέμνονος, Ξ, 137. χεῖρα γέροντος ἑλὼν, Ω, 316. τὴν ἑλοῦσα ἐξῆγε ὁμίλου, E, 353. χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ χθόνα ἕλε, tetigit, Ξ, 272. χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα, Π, 510, manu sua stringebat brachium suum vulneratum. nam ubi dolet, ibi manus admovetur. φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, viri mordicus apprehendebant solum, *bissen ins gras, (bit the ground,)* Λ, 748, coll. 737, ubi est aliud ἕλον, ut appareat ἀστεία oppositio rei ipsius uno vocabulo notatæ. et 747, πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους, cepi pugnando. sic ὀδὰξ, T, 61. X, 17. Ω, 738. ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, tetigit et apprehendit terram palma, Λ, 425. N, 508, 520. Ξ, 452. P, 315. conf. ἀγοστός. ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσιν, E, 75, prehendit ferrum dentibus, trajectum per os. deinde notat ἕλω et, expugno, capio, *ich erobere, fange, nehm weg, (I conquer, take, carry away.)* μὴ ἕλοιεν νῆας, ne ceperint et expugnarint naves, O, 476. et 504, ἢν νῆας ἕλῃ. et 558, Ἴλιον ἑλέειν, capere. et 720, νῆας, i. e. castra Græcorum, ubi naves stabant subductæ. νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν, B, 12, nunc sane ceperit urbem. εἴ κεν νῆας ἕλῃ Ἕκτωρ, A, 315. ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται Ἕκτωρ, Ξ, 365. μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, Π, 128. εὖτε ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν, cum urbem ceperimus, B, 228. Δ, 239. et 406, Θήβης ἕδος εἵλομεν, pugnando cepimus. et 416, ἕλωσί τε Ἴλιον, ceperintque Ilium. εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὔπυργον ἕλητε, H, 71. Σκῦρον ἑλὼν, I, 664. εἰσόκ' Ἀχαιοὶ Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν, O, 71. Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν, Π, 153. et 698, ἔνθα κε Τροίην ἕλον, cepissent. sic et Φ, 544. et 77, ἤματι τῷ ὅτε μὲ εἷλες, cum me caperes captivum. et 102, πολλοὺς ζωοὺς ἕλον, multos vivos cepi. ἑλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει, X, 142. ζωὸν ἕλε, Z, 38. εἴ τινά που δηΐων ἕλοι, K, 206. ὅντινα ἕλεσκε, ionice pro εἷλε, quemcunque captivum faceret, Ω, 752. αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἑλοίμεν, eum irruentes capiamus, K, 345. Sæpissime autem hoc verbum notat occidere, interficere, quod nimirum est consequens, si quis hostem suum præ manu habet: quod

patet ex λάβι, ἔλαβι, quod ponitur hoc sensu pro εἷλι, E, 159, *fassete er, bekam er in seine hande, (he seized, got into his hands,)* deprehendit eos. σκοπὸν εἵλομεν, speculatorem interfecimus, K, 561. Ἕκτωρ ἕλε Σχεδίον, sustulit ex medio, cecidit, O, 515. ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, alter alterum occidit, Π, 306, ut solet in prœlio. sic et O, 328. εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ χαλκῷ, H, 77. et 81, εἰ δέ κε ἐγὼ τὸν ἕλω. Τρώων ἕλεν ἄνδρα, interfecit nobilem Trojanum, Δ, 457. Θ, 256. Π, 603. ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, Λ, 92. et 304, τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν. et 509, μήπως μιν ἕλοιεν. et 737, πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα. δὸς δέ μι ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, da mihi ut interficiam virum, et in hastæ impetum cum eo veniam, E, 118, ubi est πρωθύστερον Homericum. et 144, ἔνθ' ἕλεν Ἀστύνοον. et 541, Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν ἄνδρας ἀρίστους. et 576, Πυλαιμένεα ἑλέτην, illi ambo occiderunt eum. et 677, ὅγε Κοίρανον εἷλεν. et 37, ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος ἡγεμόνων, quisque dux interfecit hostilem ducem. et 50, ἕλε ἔγχεϊ ἐσθλὸν Θηρητῆρα. Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος, Z, 35. ἔνθα ἑλέτην, ibi occidebant ambo, τὸν καὶ τὸν, H, 8. τίνα πρῶτον Τρώων ἕλε Τεῦκρος; Θ, 273. πλείστους δ' Αἴας εἷλεν, Ξ, 520. Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας. Κλόνιον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ, O, 339, 340. οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος, Π, 351. et 697, τοὺς ἕλεν. et 725, αἴ κεν πώς μιν ἕλῃς. οὐδέ τινα αὐτῶν Τρῶες ἕλον ἔγχεσι, P, 276. πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα, Y, 382. ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχον, Φ, 209. νῦν γάρ κε Ἕκτορα ἕλοις, interficere posses, I, 304. pro quo simplici recentioribus in hoc significatu placuit τὸ, ἀνελεῖν. ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην, X, 253, interimam sane seu interimar. ex quo loco apparet, quod ἁλοῦναι (ab ἁλόω, ἅλωμι) et ἑλέσθαι sæpe est idem: et fortasse ambo unius thematis. εἴ μιν ἀεικισσαίμεθα ἑλόντες, si eum possemus male tractare interfectum, Π, 559. est et alius significatus tenendi amice, complectendi, amplexandi. εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἕλον αὐτὸν, nisi exsurgentes prensassent eum, H, 106, coll. 108, δεξιτερῆς ἕλε χειρὸς, dextra sua dextram ejus prensavit, amice rogans: quo posteriore explicatur prior locus. τὴν δὲ προτί οἱ εἷλε πατὴρ, Φ, 508, pro πρὸς ἑαυτῷ, eam ad se traxit prehensam manu ejus et amplexus est, ἔλαβεν πρὸς ἑαυτὸν, quod alibi dicitur ἀσπάζεσθαι, i. e. πρὸς ἑαυτὸν σπᾶσθαι ἀγκὰς ἑλὼν ἐμὸν υἱὸν, amplexus filium meum, Ω, 227. τότε μιν τρὶς τόσσον ἕλεν μένος, invasit eum animi robur, E, 136. Ἀτρείδην δ' ἄχος εἷλεν, N, 581. πάντας τρόμος, T, 14. Ἕκτορα τρόμος, X, 136. et 502, ὅτε ὕπνος ἕλοι αὐτόν. τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, Π, 805. et 607, στυγερὸς μιν σκότος, i. e. mors occupavit eum. sic et E, 47. N, 672. ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω, Λ, 328. et 747, πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους. ὅς κέ σε ἕλῃσι μεταλμένος, Ψ, 345. qui te cursu consequatur, καταλάβῃ σὲ ἐν τῷ τρέχειν. *forma media* non minus frequens est, significatu activo. εἵλετο δὲ σκῆπτρον, sumsit scipionem regium, B, 46. ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, A, 137, 324, egomet auferam id, ipse sumam mihi. δεῖπνον ἕλοντο, jentaculum sumserunt, B, 399. Θ, 53. cibum capiebant. sic δόρπον, cœnam, H, 370, 380, 466. Λ, 729. Σ, 298, 314. δῶρον ὕπνου, H, 482. I, 709. εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, Γ, 338. K, 24. et 31, δόρυ. 135, 178. Ξ, 12. O, 482. Π, 139, δοῦρα. et 782, τεύχεα ἀπ' ὤμων. ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον, I, 555. κόρυθα, Z, 494. λίθον χειρὶ, H, 264. Φ, 403. ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε, capite fortem animum, E, 529. sæpe ponitur pro, eligere, ut I, 574, ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὶς ἑλέσθαι, ibi jubebant eum eligere sibi prædium pulcrum, *ein schönes eigenthum aus-zusuchen, (to select a good property.)* ἐπιλέξασθαι. et 139, γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω, i. e. ἐξελέσθω, ἐπιλεξάσθω, sic et 281. et 391, Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω, eligat sibi. et K, 242, εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετε μὲ αὐτὸν ἑλέσθαι, socium ut ipse mihi eligam. sæpe est pro *velle*, ut apud Callim. in L. P. 101, ὅκα (dorice pro ὅτε) μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται, nisi is ipse deus id velit. et sermo est ibi de diis, quos nemo sine magno suo malo adspicere queat. sic Judic. xiii, 22, ut appareat opinio antiquissima, sæpe notat et, ἀνελεῖν, φονεῦσαι, occidere: ut Y, 436, quanquam ibi est ἀφέλωμαι per tmesin. ἀπὸ πασσάλου τόξα ἑλόμην, E, 210, de paxillo arcum sumsi. ἀπὸ κεφαλῆς αὐτοῦ κόρυθα εἵλετο, O, 125, et quidem amice, et ministeriali opera. ἀπὸ κρατὸς κόρυθα εἵλετο, ipse sibi, Z, 472. ἐκ χειρῶν μοῦ γέρας εἵλετο, ex manibus meis abstulit, I, 344. et 368, αὖτις ἕλετο, *hat es mir wieder genommen, (has taken it from me again.)* οὐ νοήσατο μάστιγα χερσὶν ἑλέσθαι, K, 501, *hatte nicht dran gedacht mitzunehmen, (had forgotten to take it away,)* oblitus erat sumere. κλισίηνδε κιὼν ἕλευ (ionice pro ἕλου, pete, *hole,*) *(fetch)* ἔγχος, N, 294. et 729, οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, nequaquam simul omnia poteris ipse capere tibi, *kanst nicht alles fassen, kanst dir nicht alles selber nehmen, (canst not seize, take every thing to thyself,)* nisi tibi detur. collato Γ, 66, θεῶν δῶρα, ὅσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, sponte sua nemo ea sibi sumere potest. nam non omnia mortalibus sunt αὐτάγρετα, ut ipsi per se copiam eorum habeant; et opponitur hæc sententia illi: ἐγώ κεν αὐτὸς ἕλοιμι. Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν, B, 127, singulos viros si sumeremus ad vinum ministrandum. οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι, N, 268, i. e. procul absunt ut ea petere possim, *sind nicht in der nahe sie zu holen und zu nehmen, (are not at hand for me to fetch and take them.)* et 611, ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο ἀξίνην, sub scuto protulit, *holete unter seinem schilde hervor die da verdeckt gewesene axt, (took from beneath his shield the axe which was there concealed,)* ὑφείλετο, protraxit inde. ἀπὸ δ' ὤμων τεύχεα ἕληται, pro ἀφέληται, Π, 650. et 846, αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχεα ἕλοντο, ipsi dii mihi arma detraxerunt. et 58, τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων, i. e. ἀφείλετο βιαίως. sic et Σ, 445. ἔγχος δ' οὐχ ἕλετο, hastam non sumsit, Π, 140, quia nimis grave erat. et 663, ἀπ' ὤμοιιν ἔντεα ἕλοντο, hostiliter detraxe-

runt. et 282, μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι, iram abjicere, et resumere loco illius amicitiam: quod h. l. necessario additum; nam non omnis irasci desinens incipit etiam φιλεῖν. τεύχεα οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἷλευ, non ordine et more abstulisti, P, 206, et est imperf. ionice pro εἷλου, a prima persona εἱλόμην: et οὐ κατὰ κόσμον id vult, non tu nactus es ista spolia tua virtute, sed arma spoliati jam ab Apolline tu invenisti et sustulisti quasi. et 593, Κρονίδης ἕλετο αἰγίδα, sumsit, *ergriff, (took,)* ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι, Σ, 500, ille autem negabat quidquam accepisse. et 501, ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι, cupiebant sub disceptatore finem litis capere: nam ea est virtus boni judicis, liti finem imponere. ὅτι ἐγὼν ἑλόμην, T, 60, quando ego eam cepi, ut electum mihi præmium; ἐξαίρετον ἔλαβον. et 374, σάκος μέγα εἵλετο, scutum sumsit. et 412, Τρῶες ἀπ' ὤμοιϊν Πατρόκλου τεύχεα ἕλοντο. Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι, X, 119, a Trojanis sumam jusjurandum senatorium, i. e. grave, et publice præstandum a principibus et coram principibus. nam principes loco totius populi spondent quæ publice sunt spondenda. εἵλετο δὲ ῥάβδον, sumsit virgam suam Mercurius, Ω, 343. δώσω αὐτῷ ἑπτὰ γυναῖκας Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἕλεν αὐτὸς, ἐξελόμην, I, 129, 130, ubi differentia inter ἑλεῖν et ἐξελέσθαι apparet: quas, cum ille ipse cepisset Lesbum, mihi ut præcipuum donum selectas accepi. χεῖρα ἕλε δεξιτερὴν, cepit ejus manum dextram sua manu dextra, α, 121, ex more salutandi antiquo. sic γ, 37, ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα, utrumque salutavit data et acceptà dextra. οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα, β, 81. θάμβος πάντας ἰδόντας, γ, 372. et 374, Τηλεμάχου δ' ἕλε χεῖρα, prehendit manum ejus, fidei testandæ causa. sic et θ, 106, cæci ducendi causa. ἕλε δίφρον, cepit sellam, ρ, 330. τὴν δ' ἄμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, τ, 471, gaudium et tristitia simul cepit mentem ejus. et 386, λέβητα ἕλε γρηῦς. τάφος ἕλε πάντας, φ, 122. οἶκτος πάντας Ἀχαιοὺς, ω, 437. et 440, τάφος (stupor) ἄνδρα ἕκαστον. ἅμα πάντες ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας, χ, 269. et 187, τὼ δὲ ἐπαΐξαντε ἑλέτην αὐτὸν, illi duo irruentes comprehenderunt eum. κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἕλεσκε, ionice pro εἷλε, θ, 88. et 89, δέπας ἑλὼν ἔσπεισε. ἕλεσκον, capiebam hostiliter, interficiebam, ξ, 220. Ἥφαιστος βραδὺς εἷλεν Ἄρηα, cepit, assecutus est, θ, 330. εἷλον ἐπελθόντες, sc. μνηστῆρες, supervenientes deprehenderunt me, τ, 155. ἥρωας δ' ἄχος εἷλε, φ, 299, Lapithas. τὸν δὲ προτί οἱ εἷλεν ἀποψύχοντα υἱὸς, hunc animi deliquium præ gaudio inexspectato patientem brachiis suis excepit filius, et amplexus est eum, ω, 347. et 376, οἷος Νήρικον εἷλον, qualis eram cum expugnarem. et 532, τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἷλε. οἶνος βλάπτει, ὅς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, φ, 294, qui vinum nimis avide sumit. εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσι (pro ἕλῃ) κῆτος, capiat piscando, μ, 96. ὄφρα με ἕλοις ἀέκοντα, ut me caperes et teneres invitum, δ, 463. et 596, οὐδέ κέ με οἴκου ἕλοι πόθος, non caperet me desiderium domus meæ. ὅντινα ὕπνος ἕλοι, τ, 511. et 515, ἐπὴν ἕλῃσι κοῖτος ἅπαντας, quando dormitio et lectus ceperit omnes. ἀλλ' ἑλέτω σε καὶ ὕπνος, υ, 52. ἑλέειν δέ με θυμὸς ἀνώγει, cupiebam eam amplecti, λ, 205. et 209, τί με οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα, coll. 210, ubi hoc ἑλεῖν exponitur per φίλας χεῖρας περιβαλεῖν. καὶ μάλα καλὸν ἑλὼν, σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς, sc. δῶρον, α, 318, ubi sensus est, καὶ ἑλὼν μάλα καλὸν, etiam si accepero valde pulcrum donum, σοὶ δὴ ἔσται ἄξιον ἀμοιβῆς, tibi certe erit, i. e. tu certe a me vicissim accipies donum dignum vicissitudine hac, quod dignum sit quo te remunerer. ἐν χερσὶν ἑλὼν, δ, 66, manibus capiens has carnes, et porrigens hospitibus. nam antiqui furcis mensalibus non utebantur, sed manibus probe otis. et 506, τρίαιναν, Neptunus. sic et ι, 292. χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα, η, 168, manum Ulyssis apprehendens amice: et deest ἐκ. et 252, τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν, carinam fractæ navis amplectens. ξύλα δαῖον ἑλοῦσαι, θ, 436, *sie nahmen holz und zündeten es an, (they took wood and burned it.)* et 500, inde sumens, sc. argumentum cantus sui, *nahm die materie und den innhalt davon, (took the subject and matter of it.)* et 84, φᾶρος ἑλὼν prehendens pallium suum. Κικόνων πτολίεθρον ἑλόντες, expugnantes, ι, 165. et 382, μοχλὸν ἑλόντες, capientes hunc vectem. et 387, ubi Aristarchus pro ἑλόντες legi jubet ἔχοντες, tenentes. ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν, κ, 145. ἡ δέ με χειρὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων, μ, 33, illa me manu prehensum, absentibus sociis. et 229, δοῦρε ἐν χερσὶν ἑλών. χρήματα ἐμὰ ἐκ νηὸς ἑλόντες, ν, 283, efferentes ex navi sua, amice. ἔνθεν ἑλὼν δύο ἔνεικε, inde sumens duos adduxit porcos, ξ, 74. et 279, κύσα γούνατα ἑλὼν, amplexus genua ejus osculatus sum. ἦδ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξῆγε, ο, 464. ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες αὐτὸν, ut occidamus eum si deprehenderimus, π, 369. et 383, ἀλλὰ φθέωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, sed interimamus eum deprehensum sicubi in agro procul ab urbe. καθαρὰ χροῒ εἵματα ἑλοῦσα, δ, 750, 759. ρ, 48, 58. et 263, ὁ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην, manum ejus apprehendens. et 335, μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει, portionem sumens apposuit ei. et 343, ἄρτον ἑλὼν ἐκ κανέοιο. et 400, δός οἱ ἑλὼν, da ei, sumens ex iis quæ adsunt, *nimm und gieb ihm, (take and give to him.)* et 409, θρῆνυν ἑλών. sic et 462. ex quo, sicut et ex aliis, apparet, antiquissimos non accubuisse mensæ, sed sedisse. δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα, meam manum prehendens quæ est ad carpum, σ, 257. τὸν ἐπὶ πήχει ἑλὼν, φ, 419, hanc sagittam sumens ad arcus partem superiorem, quæ pars curvatur si intenditur arcus. conf. πῆχυς. με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν, ψ, 76, ille me prehendens ad os, *da er mir das maul zuhielt, (as he stopped my mouth.)* ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν, ω, 315, capiens cinerem inspersit capiti suo, præ luctu. εἵλετο δὲ ἄλκιμον ἔγχος, α, 99. ῥάβδον, Mercurius, ε, 47. τόξα καὶ αἰγανέας εἱλόμεθα ἐκ νηῶν, arcus et jacula sumsimus, ad venandum, ι, 157. εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, ξ, 531. ἔγχος, ο, 550. ρ, 4. υ, 127.

χερσὶ πίδιλα, π, 154. κληῖδα εὐκαμπέα, clavem curvam, φ, 6, δρεπανοειδέα, quales et hodie habent artifices ferarii ad aperiendas fores. et 416, ὠκὺν ὀϊστόν. δοῦρε δύο, χ, 125. et 326, ξίφος χειρί. φόρμιγγα ἀοιδὸς, ψ, 143. ἐμοῦ δὲ ἕλετο (pro εἵλετο) μέγαν ὅρκον, ubi deest ἀπὸ vel ἐξ, δ, 746, *er nahm einen schweren eid von mir, (he took a solemn oath of me.)* et 786, δόρπον ἕλοντο, cibum capiebant vespertinum, ξ, 347. ᾿Ωρίωνα ἕλετο ᾿Ηὼς, i. e. ἐξείλετο, προέκρινεν, ε, 121, elegerat sibi eum amasium. σφαῖραν μετὰ χερσὶν ἕλοντο, Θ, 372, pilam apprehenderunt. δεῖπνον, ι, 86. κ, 57. Σκύλλη μοὶ ἐκ νηὸς ἓξ ἑταίρους ἕλετο, abstulit, μ, 246, ἔλαβεν ὡς ἐξαιρέτους. μυρία ἕλοντο, ο, 366, sc. ἕδνα, accipiebant innumera dona. ὕπνου δῶρον, π, 481. τ, 427. νεκύων δ᾿ ἐξ ἔγχεα, χ, 271. ὡς ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, ξ, 297, ut magnum pretium acciperet pro vendita re. πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, π, 149, eligeremus nobis, ut maxime optandum, patris reditum, et 297, ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα, ut, re divina facta, sumamus ea. ὄφρα ἂν ἑλοίμην δῶρα, ut acciperem, ω, 333. ἑλοίατο δαῖτα, ionice pro ἕλοιντο, sumserint cibos, υ, 117. αὐτὸς ἑλέσθω, ipse eligens sumas, σ, 47. ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι, sc. τὴν φόρμιγγα, Θ, 68, docuit eum, quomodo cæcus eam sumere posset si vellet. οἱ δ᾿ ἔλαχον (illi designabantur sortibus) οὓς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι, quos sane et ego voluissem eligere, nisi sortitio placuisset, ι, 334. πιέειν δ᾿ οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι, λ, 583, Tantalus apud inferos: ad bibendum non poterat capere aquam. μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι, sc. δόρπον, υ, 280, *ob wir gleich sehr nöthig hatten speise zu uns zu nehmen, (though we had great need of food.)* δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι, et duo scuta capienda manibus, π, 296, ut nos capiamus ea. ἐν ὥρῃ δεῖπνον, suo tempore cibum capere, ρ, 176. οὐδέ πη ἀσπὶς ἔην οὐδ᾿ ἄλκιμον ἔγχος ἑλέσθαι, χ, 25, nam erant hæc remota paullo ante. δμωὰς ἀνώγετε εἵματα ἑλέσθαι, ψ, 132, ancillas jubete vestes induere sibi elegantiores, quasi nuptiæ fiant in domo. et 368, πάντας ἄνωγεν ἔντεα ἀρήϊα ἑλέσθαι, omnes jussit arma capere. γυναῖκας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι, mulieres dono dandas, quas ipse eligere voluit sibi, ω, 278. Germani per suum *holen* et *welen, (to fetch,)* Græcum ἑλεῖν, in omnibus suis notionibus fere exhaurire possunt: et sonus quoque convenit. Sed nota, pro ἕλετο, cepit, prehendit; Dores dicunt γέντο, facta syncope, λ, mutato in ν, et γ posito pro spiritu aspero. de syncope res est facilis. de λ res apparet et in, φίντης, ὁ, pro ὁ φιλήτης, fur: et in ἦνθε pro ἦλθε, et in φίντατος pro φίλτατος. γέντο δ᾿ ἱμάσθλην, Θ, 43, sumsit scuticam in manum. sic et Ν, 25. et 241, γέντο δὲ δοῦρε, sumsit duas hastas. γέντο δὲ χειρὶ ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην, Σ, 476, s. Vulcanus cepit altera manu malleum validum, altera cepit forcipem. conf. αἱρέω, ejusque composita. πότερον παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω, Aristoph. Nub. 843, ubi ἑλεῖν et αἱρεῖν est, convincere, coarguere, tenere: utrum amentiæ eum, inducens ad judices, coarguam.

ἕλων, vide sub ᾿ΕΛΑ´Ω, paullo sub initio.

ἕλωρ, ωρος. τό. (῞Ελω) quod capitur et sumitur. raptio. μήπως δυσμενέεσσιν (hostibus) ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε, Ε, 488. et 684, μή με ἕλωρ Δαναοῖσι ἐάσῃς κεῖσθαι. μή μιν ᾿Αχαιοὶ ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν, Ρ, 667. et 151, ἐπεὶ Σαρπηδόνα κάλλιπες ᾿Αργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, sc. κυσὶ, canibus Græcis. τὸν ἀοιδὸν, ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, post mortem sc. γ, 271. δείδω, μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, ε, 473. μή πώς μοι (τὰ κτήματα) ἕλωρ ἄλλοισι γένηται, ν, 208, ubi posita vox de rebus, quas incustoditas jacentes alii occupant et ferunt; de rebus quæ βιαίως et rapto auferuntur. ἢ ἐπὶ χέρσου θῆρσι καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετο, fuit, ω, 291. Πατρόκλοιο δ᾿ ἕλωρα ἀποτίσῃ, Σ, 93, ubi apparet, ἕλωρ etiam ex significatu τοῦ ἑλεῖν, i. e. occidere, interficere, notionem trahere, ut notet cædem, interfectionem; ut pœnas det, quod Patroclum mihi vi et morte abstulit.

ἑλώριον, ου. τό. (῞Ελω) αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, οἰωνοῖσί τε πᾶσι, Α, 4.

ἐμβαδὸν, (Βάω) adverb. ambulando, calcando terram, βάδην καὶ πεζῇ, *zu lande, zu fusse, (on land, on foot.)* ἦ ἔλπεσθε, ἐὰν νῆας ἕλῃ ῞Εκτωρ, ἐμβαδὸν ἵξεσθαι πατρίδα γαῖαν; Ο, 505, an speratis, si naves deleverit Hector, pedestri itinere in patriam vos venturos? hinc dicitur ἄβατος, ἡ μὴ πορευομένη ὁδός. ἐμβατὸς vero ὁδὸς, qua iri potest. recentioribus est nomen, τὸ ἐμβαδὸν, area, *eine fläche, (a level place,)* τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα. quidam, ingenio et litteris abundantes, intelligi l. c. per id adverbium malunt τὸν λεγόμενον ἐμβατήριον ἢ εἰσιτήριον ῥυθμὸν, πρὸς ὃν Λακεδαιμόνιοι τὴν πατρίδα εἰσέβαινον, ὅτε πολέμου νόμῳ ἐκράτησαν, *ein singender und hüpfender einzug der Lacedæmonier aus dem felde, (a return of the Lacedemonians from the field with singing and dancing:)* ut dicat poëta: ἦ οἴεσθε μέλψειν ἐπινίκιον ἕκαστος, εἰς τὴν πατρίδα ἰών; sed id sine dubio ignoravit poëta, utpote institutum recentius.

ἐμβαίνω, (Βάω) inscendere facio, inscendo. ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, pro ἐνεβήσαμεν, λ, 4, imponebamus oves sumtas navi: ubi est aor. 1. a. active, ut solet. ἐν δ᾿ ἀρχὸς ἔβη, pro ἐνέβη, conscendit navem ut præfectus navis, Α, 311. ἐν δὲ ἑκάστῃ (νηὶ) κοῦροι ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον, pro ἐνέβαινον, in singulas naves centeni viceni juvenes conscendebant, Β, 510. et 611, πολέες ἐν νηῒ ἑκάστῃ ᾿Αρκάδες ἄνδρες ἔβαινον. et 619, πολέες δ᾿ ἔμβαινον ᾿Επειοί. et 720, ἐρέται δ᾿ ἑκάστῃ (νηῒ) πεντήκοντα ἐμβέβασαν, pro ἐνέβησαν, Ionica reduplicatione τοῦ β, et correpto η in α. ἵπποισίν μ᾿ ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα (pro ἐμβεβηκότα, extruso κ, et poëtice mutatis vocalibus ob metrum, qua mutatione in genere Iones utuntur) ἀρχεύειν Τρώεσσι, Ε, 199, ubi tamen alii, aptius fortasse, legunt ἐμμεμαῶτα, magno studio agentem; vide μάω. cæterum ἐμβαίνειν proprie de curru: deinde et de ἵπποις, si sunt positi loco δίφρου: de uno autem equo id verbum

dici non solet. λὰξ ἐν στήθεσι βὰς, pro ἐμβὰς, Z, 65, *da er dem liegenden mit dem fusse auf die brust trat, (setting his foot upon his breast as he lay.)* θαλάσσῃ ἐμβάντες, ingressi paululum in mare, K, 573, ubi tamen alii legunt ἐσβάντες. ἐμβήῃ, pro ἐμβαίη, a. 2. opt. ab ἔμβημι, et notat ἐνάλλεσθαι: *einhertrete, (I enter,)* Π, 94. ἔμβητον, ingredimini, *gehet brav dran, (advance boldly,)* Ψ, 403, et notat ἐναγώνιον σπουδὴν, ὡς τοῦ ἀγωνιζομένου, ἐκ τοῦ ἔξω εἶναι, εἰς ἀγῶνα ἐμβαίνοντος. et est dualis a. 2. imperat. cujus singularis est ἔμβηθι et per apocopen ἔμβα, ab ἔμβημι. et 481, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε, pro ἐμβέβηκε, sc. ἵπποις, ipse habens lora stat in curru. κατὰ ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα, pro ἐμβεβηκυῖα, Ω, 81, i. e. ἐπικειμένη, et sermo est de glande plumbea, quæ fistulæ corneæ lino hami infra circumpositæ additur, gravitatis causa. ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, pro ἐμβάντες, δ, 579. et 653, ἐν δ' ἀρχὸν ἐμβαίνοντα, præfectum navis conscendentem. et 656, τότε δ' ἔμβη (ἐνέβη) νηὶ Πύλονδε. τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, κ, 164, i. e. στερεῶς ἐρείδων τῷ κειμένῳ τὸν πόδα, *da ich meinen fuss an ihm anstemmete, (setting my foot upon him.)* ἡ ἐμβὰς, άδος, solea. Aristoph. Plut. 759.

ἐμβάλλω, (βάλλω) injicio, impono, indo. *gebe oder lege hinein, (I give in, lay in.)* in poësi sæpissime hoc ἐν avulsum a suo verbo ponitur: quod et in reliquis præpositionibus cum verbo compositis est advertendum. ἐν χερσὶ σκῆπτρον βάλε, *nahm den commando-oder cärimonien-stab in seine hand, (took the baton of command or ceremony in his hand,)* K, 328. coll. 321. et Hector sibi in manum suam injecit. ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ κλήρους, H, 176, *warfen die loose-zeichen in einen helm, (cast the lots into a helmet:)* coll. 187. ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι, injecerit ardentem torrem navibus, N, 320. ἔμβαλον πῦρ νηὶ, Π, 122. ἐν πυρὶ βάλλε θυηλὰς, igni imposuit primitias sacras, I, 220. ἐν κονίῃσι βάλες τοὺς, Θ, 156, i. e. ἔρριψας, ἐξέτεινας, *hast sie erleget, (hast slain them.)* ἐν γούνασσι βαλῶ μένος, genibus indam robur, P, 451. τὸν χερσὶν 'Αχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, *liess ihn in dessen hände fallen, (threw him into his hands,)* Φ, 47, qua phrasi inexpectatum infortunium notatur. χάρμην θεὸς ἔμβαλε θυμῷ τοῖς, pugnandi alacritatem injecit animo, N, 82. μένος ἔμβαλ' 'Αθήνη Τυδεΐδῃ, K, 366. μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ, Π, 529. μέγα δὲ σθένος ἑκάστῳ καρδίῃ, Λ, 11. Ξ, 151. μοὶ φρεσὶν ἔμβαλεν ἄγριον ἄτην, T, 88. γλυκὺν ἵμερον θυμῷ, Γ, 139. ἐν στήθεσσι μένος βάλε, E, 513. ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, sc. χειρὶ, ille κήρυξ igitur ei in manum dedit id signum, H, 188. τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, Ξ, 218. χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ferrum in pectus conjiciens seu infigens, *da er ihm das eisen in die brust gestossen, (thrusting the weapon into his breast,)* E, 317, 346. et 731, ἐν δὲ λέπαδνα ἔβαλε, *legte dran, (laid upon.)* ὅτε σὲ βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ, Σ, 85, i. e. ἐνέθεντό σε γαμηλίῳ κοίτῃ, συγκατεύνασάν σε αὐτῷ. *haben dich ihm beygeleget, (have laid thee by him.)* alibi posset esse pro ἐνέρριψαν, quasi in foveam aliquam, quales sunt οἱ γάμοι ἄνισοι καὶ ἀκούσιοι. sed id non h. l. αὐτοῖς νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε, Δ, 444. ὁ δὲ ἄρα ἔμβαλε (τὸν μάρμαρον τῷ ἥρωϊ) ὑψόθεν, ἀείρας, M, 383, *warf ihm den stein von oben auf den kopf, (threw the stone on him from above.)* μὲ ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ, Ξ, 258. ἵνα νηυσὶ πῦρ ἐμβάλῃ, O, 598. φόβον αὐτοῖς ἔμβαλε, P, 118. χαλκὸν ἐν πυρὶ βάλλεν, imposuit æs igni, Σ, 474, de Vulcano arma fabricaturo. ἐν δὲ χαλινοὺς γαμφηλαῖς ἔβαλον, T, 394. ὅν κε θεὸς ἐμαῖς ἐν χερσὶ βάλῃσι, pro ἐμβάλῃ, Φ, 104. et 304, μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' 'Αθήνη τῷ. et 547, ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε. ἵππους ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, injecit rogo, una comburendos, Ψ, 172, in funere Patrocli. et 174, δύο κύνας. nam ἐντιθέναι καὶ ἐμβάλλειν sæpissime sunt idem. ῥήγεα πορφύρεα ἐμβαλέειν, Ω, 645. coll. 646, ἐνθέμεναι, pro ἐνθεῖναι, sicut illud pro ἐμβαλεῖν, inf. a. 2. et 787, ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. σὺ δ' ἐνὶ φρεσί βάλλεο σῇσι, A, 297, *nimm es wohl zu herzen, stelle es dir recht vor, (take it into serious consideration.)* ἔνθου εἰς νοῦν. μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ, *denke mir doch ja nicht an ein entfliehen, (think not of escape,)* K, 447, ne mediteris effugium. μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην, Ψ, 313, consilium meditare animo omnigenum. et 352, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο κυνέῃ. χιτῶνα γραίης ἔμβαλε χερσὶν, tunicam in manus aniculæ dedit, α, 438, ἐνέθετο. σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ, β, 37, *gab ihm den stab in die hand, (put the staff into his hand.)* et 79, νῦν δέ μοι ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ. et 330, ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι φάρμακα. γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, γ, 341. et 446, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλον, i. e. ἐτίθουν ἐν πυρί. ῥήγεα πορφύρεα ἐμβαλέειν, δ, 298, coll. 299, ἐνθέμεναι. τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ, ι, 431. μῆλα πολλὰ ἐν νηὶ βαλόντας, imponentes in navem, ι, 470. et 489, ἐκέλευσα ἐμβαλέειν κώπαις, sc. χεῖρας, manus addere remis, incumbere remis: χεῖρας ἐπιθεῖναι σπουδαίως ταῖς κώπαις καὶ ἐρέσσειν. sic et κ, 129. et 290, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ, pro ἐμβαλεῖ, addet, admiscebit, medicamina cibo. et 352, ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα, injecit sedilibus stragula tincta. Ζεὺς ἔμβαλε νηὶ κεραυνὸν, μ, 415. ἐν δὲ Ζεὺς φύζαν ἐμοῖς ἑτάροις κακὴν βάλεν, ξ, 269. ρ, 438. κεραυνὸν νηὶ, ξ, 305. et 422, κεφαλῆς τρίχας πυρί. et 429, καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε. et 432, βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα, posuerunt in mensulis coquinariis. et 519, ἐν δ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν δέρματα ἔβαλλεν, injecit pelles, lecto dormitorio. μαντεύσομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι, ο, 173. βαλὼν ἐν νηὶ, σ, 83, ubi avulsum ἐν postpositum, et 102, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρί. τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων, τ, 10. et 485, καὶ σοὶ θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, et tibi deus id notum esse voluit. sic et ψ, 260. ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσα, sagittâ in pectus infixâ, υ, 62, coll. 80. et 65, ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ὠκεανοῦ, ostiis oceani injiciat. et 151, ἐν δὲ

θρόνοις πάντας βάλλετε. et 382, ξείνους ἐν νηΐ βαλόντες, imponentes navi. ἐμβάλλετε εὐνὴν, ψ, 179, injicite lectum, i. e. res ad cubandum in illis idoneas. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, λ, 453. π, 281. ρ, 548. τ, 236, 495, 570. *merke es wohl, vernimm es recht, (mark well, take good notice.)* ἔνθα ἐνὶ πίτλοι βιβλήατο, pro ἐμβέβληντο vel ἐνεβέβληντο, *lagen drinnen, (lay therein.)* η, 97. τὸ ἔμβολον, (quod et ὁ ἔμβολος, paxillus, *ein pflock, etwas langrundes,) (a plug, any thing long and round)* et τὸ τριέμβολον (quasi trigeminum) dicitur a comico τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον.

ἐμβασιλεύω, f. εύσω. (Λάω) sum rex in terra vel inter populum. ὅθι Ἄδρηστος ἐνεβασίλευεν, Β, 572. ἀμφοτέραις πατὴρ ἐμὸς, ο, 412. confer β, 47, ubi tmesis est. nostra lingua regem, Romanis a regendo et a recto dictum, vocat *könig, (king,)* quod est pro *künig,* a *kün, (bold,)* i. e. animosus, auctoritate faciendi et dicendi pollens præ aliis; nam hoc adjectivum olim in sensu optimo dicebatur. ut ergo videas, ubique τὸν βασιλέα honorifico nomine salutari.

ἐμβλάπτω, f. ψω. (Λήβω) in aliqua re impedio et decipio, ab aliqua re capiendum et corripiendum curo. τῇ (ἀσπίδι) ὅγε ἐνιβλαφθεὶς, hac ille captus, *da er mit dem füsse unten am rande des schildes hängen blichen, (being caught by the foot, by the lower part of the shield,)* Ο, 647. ἵππω, ὄζῳ μυρικίνῳ ἐνιβλαφθέντε, *die an einem aste hängen blieben mit einem theile des wagens, (being entangled in a bough, with part of the car,)* Ζ, 39.

ἐμβρέμομαι, (Βρέμω) strepo in aliquid. ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται, Ο, 627, in velum cum fremitu inflat.

ἔμβρυον, ου. τό. (Ῥέω) proprie est τὸ ἐντὸς βρύον, (i. e. αὐξόμενον) ἐντὸς τῆς γαστρὸς θάλλων καὶ ζῶν, embryo, infans in utero matris. deinde et, recens natum a matre quod alias τὸ βρέφος dicitur. Homerus nomen ἐμβρύου in latiori significatu ponit, ut notet τὸ νεογιλὸν γαλαθηνὸν, lactens infans. ὑφῆκεν ἑκάστῃ ἔμβρυον, submisit cuique ovi et capræ suum tenerum fœtum, ut lacteret, ι, 245, 309, 342. contra in Iliade βρέφος dixit τὸ οὐκ εἰς φῶς ἤδη προαχθὲν, ἀλλὰ τὸ κατὰ γαστρὸς ἔτι φερόμενον, utrumque de animalibus quibusvis. Vide sub παῖς, aliquanto a fine.

ἔμεν, ionice pro εἶεν, vide sub Ἔω, longius a fine.

ἔμεναι, vide sub Ἕω, ire facio, prope medium.

ἐμέω, f. έσω. (Ἔω) vomo, ex ore violenter emitto. est ab ἕω, mitto, quasi ἐέω, et interserto μ: qua reduplicatione conatus violentus vomendi exprimitur. hinc est ὁ ἔμετος, vomitus, vomitio: sed ἐμετὸς, ή, όν, est id, quod vomendo ejicitur. ὁ ἐμίας, ου, est ὁ εὐεμής, qui facile vomitum ciet, ἐμετικός. ἡ Ἔμεια erat urbs Peloponnesi. ἐμέων αἷμα, vomens sanguinem, Ο, 11.

ἐμμαπέως, (Ἕπω) adverb. quasi ἀμεπέως, ab ἅμα et τὸ ἔπος. ἅμα τῷ ἔπει, per metathesin τοῦ α καὶ ε, et duplicato Μῦ. σπουδαίως, celeriter, cum dicto. ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσε; ille statim cum dicto desiliit a curru, Ε, 836, simul ac audivit verba Deæ, i. e. simul ac sensit Diomedis prudentem voluntatem. ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε, qui promte audivit, ξ, 485, i. e. ταχύ.

ἐμμάω, f. άσω. (Μάω) intus cupio, feror cupiditate. ἐμμεμαὼς, pro ἐμμεμακὼς, Ε, 142, de leone. et 330, de heroe: omni studio, alacer. ἐπόρουσεν, Υ, 284, 442. et 468, μάλα, coll. 467. est ergo pro, μάλα πρόθυμος. πέτετο, Χ, 143. ἐμμεμαῶτες, Ν, 785. ἐμμεμαῶτι, Ε, 240. Ρ, 735, 746. ἐμμεμαυῖα θεὰ, Ε, 838.

ἐμμενὴς, έος. ὁ ἡ. (Νέω) immanens, permanens, constans, assiduus. est ab ἐμμένω. neutrum adverbialiter a poëta adhibetur. ἐμμενὲς αἰεὶ, constanter, sine intermissione et cessatione aut requie, κύνε δύω λαγωὸν ἐπείγετον, insectantur leporem, Κ, 361. et 364, τὸν Τυδείδης καὶ Ὀδυσσεὺς, διώκετον. αὐτῷ εἶχεν κότον, Ν, 517, fovebat iram contra eum perpetuo. τρίχει, ι, 386. οἳ τόδε δῶμα ἐχράετε ἐσθίειν καὶ πίνειν ἐμμενὲς αἰεὶ, φ, 69, qui hanc domum adfligitis edendo et bibendo ex omni vi et sine remissione; ut notet τὴν ὁλόψυχον καὶ ἀγήνορα βίαν.

ἐμμίσγω, (Μίσγω) immisceo. ὅτε ἐμμιγείης κονίαις, Γ, 55, quando pulveri immixtus fueris, i. e. quando cades in pugna. ἐμμιγῆναι παλάμαις αὐτοῦ, Φ, 469, immisceri pugnis ejus, i. e. manus conserere cum eo. sic, ἐμμιγῆναι δαΐ, Ν, 286, pugnæ immisceri, i. e. pugnare. quibus omnibus locis ἐν est avulsum a suo verbo.

ἔμμορα, vide sub ΜΕΙΡΩ, ad initium.

ἔμμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) qui in parte rei est, qui partem una habet: et opponitur τῷ ἀμμόρῳ in prima notione. particeps. ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι, θ, 480, i. e. τίμιοί εἰσιν.

ἐμνώοντο, pro ἐμνῶντο, vide sub eodem prope initium.

ἐμὸς, ή, όν. (Ἔω) meus, mea, meum. ἐμὸν λέχος, Α, 31. et 183, σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι. et 526, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, sc. ἔπος ἢ βούλευμα. δαὴρ ἐμὸς κυνώπιδος, Γ, 180. et 352, ἐμῆς (ἐμαῖς) ὑπὸ χερσί. et 429, ἐμὸς πρότερος πόσις. τὸν ἐμὸν χόλον, Δ, 42. et 57, καὶ ἐμὸν πόνον. τέκνον ἐμὸν, Ε, 382. et 653, ἐμῷ ὑπὸ δουρί. et 826, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ. κλῆρος ἐμὸς, Η, 191. ἐμῶν ὀχέων, Θ, 105. et 111. ἐμὸν δόρυ. ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης, *und du könntest auch wohl mein sohn seyn, (and thou mightest be my son,)* Ι, 57. et 204, ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ. et 451. μητέρα ἐμήν. et 453, πατὴρ δ' ἐμός. et 650, τῇ 'μῇ κλισίῃ, pro ἐμῇ. ἐμὴ ἴς, Λ, 667. et 674, ἐμῆς ἀπὸ χειρός. genitivus masc. potest quoque esse ἐμεῖο. πατρὸς ἐμεῖο πατὴρ, i. e. avus, Ξ, 118. et 483, ἔγχεϊ ἐμῷ. δι' ἐμὴν ἰότητα,

Ο, 41. et 228, χεῖρας ἐμάς. νῆας ἐμὰς, Π, 63. et 64, ἐμὰ τεύχεα. et 70, ἐμῆς κόρυθος. et 236. ἐμὸν ἔπος. Ρ, 35, 92, 243, ἐμῇ κεφαλῇ πέρι, i. e. de me ipso. μῆτερ ἐμὴ, Σ, 79. et 82, ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, æqualiter ac ipse me. et 144, υἱεῖ ἐμῷ. μύθοισιν ἐμοῖσιν, Τ, 220. et 263, ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν. et 295, ἄνδρα ἐμὸν, maritum meum. 336, ἐμὴν λυγρὴν ἀγγελίην, tristem de me nuntium. οὐ σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὐδὲ ἐγὼ σοὺς, Υ, 205. et 437, καὶ ἐμὸν βέλος ὀξύ. ἐμὸν αἷμα πιόντες, Χ, 70. et 104, ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν. et 342, σῶμα ἐμόν. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε ἐστία, Ψ, 83. et 276, ἐμοὶ ἵπποι. et 585, τὸ ἐμὸν ἅρμα. et 571, ἐμὴν ἀρετήν. et 610, ἵππον, ἐμήν περ ἐοῦσαν. et 611, ἐμὸς θυμός. ἐμὸν υἱὸν, Ω, 227, nam tuus, O Hecuba, vix dici potest, cum prohibes eum, quantum in te est, honore sepulcri. meum carissimum. et 408, ἐμὸς πάϊς. sic amoris vox est Χ, 56, 82. α, 64. et 248, μητέρα ἐμήν. et 251, οἶκον ἐμὸν, ubi proprietatem notat. et 346, μῆτερ ἐμή. ἐμοὶ μνηστῆρες, β, 96. et 97, ἐμὸν γάμον. et 313, κτήματα ἐμά. παῖδά τ' ἐμὴν ἔχειν (θέλεις) καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, η, 313. ἄλεισον ἐμὸν, poculum meum, θ, 430. ἐμὰ κήδεα, meos labores, ι, 12. ξεῖνος ἐμός ἐστιν, λ, 337. et 451, ἐμὴ ἄκοιτις, uxor mea. ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε, μ, 211, mei unius. εἰ ἐτεόν γ' ἐμὸς ἐσσὶ, π, 300, sc. υἱός. ἄναξ ἐμὸς, herus meus, ρ, 186. τὸν ἐμὸν βίον, σ, 253, vitam meam. γαμβρὸς ἐμὸς, τ, 406, ubi est vocativus, attice: nec potest habere ἐμὲ, ne coincidat cum accusativo ab ἐγώ. ἐμὸς πάϊς, ω, 327, qui vocaris 'Οδυσσεὺς, et es meus filius: nam ambo conjuncta esse debent; nomen habere id potest et alius. ἐμὸν αὐτοῦ, Ζ, 446. β, 45. πατὴρ οὑμὸς, pro ὁ ἐμὸς, Θ, 360. τῷ 'μῷ κεχαρισμένε θυμῷ, Λ, 607. δ, 70. tale exemplum et paullo ante aliis est intersertum.

ἐμπάζομαι, (Πάω) curo, rationem habeo alicujus, δι' ἐπιστροφῆς ἔχω. est a πάω, fruor, fruendum do; a quo est παίω, curo, admota manu medica: et inde, cum ἐν, est πάζομαι et ἐμπάζομαι, curo in genere, fructum ex aliqua re percipere conor, adverto animum, revereor sic ut commodum meum prudenter respiciam. οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, Π, 50, coll. 36, εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις, si aliquod vaticinium vereris. ut ergo ἐμπάζομαι sit, ἐπιστρέφομαι τῆς ἐν αὐτῇ ἀληθείης. eadem verba sunt α, 415, neque oraculum respicio, neque responsa vatum quæro, iisque fido. οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, τ, 134, neque hospitum curam habeo. οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθα, neque vaticinio movemur, β, 201. et cum accusativo, οὐδὲ ἱκέτας ἐμπάζεαι, π, 422, neque rationem habes supplicum, eorumque qui supplices exceperunt: nam h. l. ἱκέτης est duplici sensu; sicut alibi, et alia notione, est ξεῖνος, qui hospitem activum et passivum notat. ἱκέτης enim est, et qui venit præsidium quærens; et is ad quem itur, quique præsidio est: coll. 424. hinc dicit etiam, quod fas non sit, alterum τῶν ἱκετῶν alteri mala struere, 423. ὁ δὲ (Ζεὺς) οὐκ ἐμπάζετο (imperf. sine augmento) ἱρῶν, ι, 553, ille non curabat, non cum favore respiciebat, sacrificium meum, non movebatur eo. ergo Ulysses eo tempore οὐκ ἐκαλλιέρει, non litabat, quia numen οὐκ ἐπεστρέφετο τῆς θυσίας. ὁ δὲ οὐκ ἐμπάζετο μύθων, ρ, 488, sc. ὁ 'Αντίνοος, non curabat verba reprehendentium et monentium. sic, Telemachus, υ, 275, 384. ἄγε, νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, age jam attende, et movetor meo sermone, α, 271, ἐπιστρέφου. et 305, σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, tibi vero ipsi curæ sit, et movetor meo sermone. hinc est ὁ ἔμπαξ, ακος, curator.

ἔμπαιος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) peritus, callens, plenus curæ argutæ de aliqua re. nam est indidem a παίω, quod et cudo, ferio cum cura, notat. ὁ ἔμπειρος καὶ ἐντριβής: ὁ πολλοῖς προσπεπαικὼς πράγμασιν. ἔργων ἔμπαιος, υ, 379, peritus et callens operum, cum cura versans in opere. et ibi pro dactylo valet hoc nomen in metro: ut appareat αι ante vocalem etiam in media voce corripi. nisi malis statuere συνίζησιν, ut legatur in metro dissyllabice et pro spondeo. κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης, φ, 400, malarum rerum gnarus et studiosus erro, *der durchtriebene schalk, (a consummate villain.)* τὰ ἔμπαια sunt tamen et, incidentia, quatenus παίω notat *ferio*. Æschyl. Agam. 195, ἐμπαίοις τύχαις, incidentibus casibus, ἐμπεσούσαις. sic et ὁ ἡ πρόσπαιος, accidens. ibid. 355, προσπαία κακὰ, fortuita mala, προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα aliis.

ἐμπάσσω, (Πάω) inspergo, insero variegatione, intexo. *ich streue hinein, ich webe oder sticke hinein, (I strew in, I weave in or embroider.)* πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, Γ, 126, ubi de textura artificiosa sermo est: intexebat varia certamina. et sane in texturis sunt ἀξιόκτητα τὰ οὕτω ποικιλτά. ἐν δὲ θρόνα ποικίλα ἔπασσε, operaque picta varia intertexebat, Χ, 441, de Andromache texente.

ἔμπεδος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) firmus, stabilis, constans, ἐν πέδῳ ὤν. proprie dicitur de plantis in solo suo stantibus et virentibus probe: deinde metaphorice de aliis. τεῖχος οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν, murus nequaquam diu stabilis in loco suo erat, Μ, 9. coll. 12, i. e. ἐν τῷ πέδῳ ἑστώς. εἴ μοι ἔτι ἔμπεδόν ἐστι λέχος, ψ, 203, an mihi adhuc in suo loco lectus stet; quo loco maxime proprie posita vox, nam unus pes lecti illius hærebat in terra radicibus suis; ut ergo notet τὸ ἀκατάσειστον καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστώς. sic, τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται γέρατα, illis seposita sunt sua honoraria immota, non moventur loco, Ι, 335, *sie heben sie auf, und niemand rühret sie ihnen von der stelle, (they lay them aside and nobody moves them from the spot.)* οὐκ ἔτι ἔμπεδα γυῖα ποδῶν, Ν, 512, jam non sunt firma in solo stantia et ambulantia membra pedum. sic et Ψ, 627, non firmiter nituntur in terra. μῆλα τίκτει ἔμπεδα, τ, 113, oves et capræ pariunt fœtus qui in solo possunt stare et salire; in opposito ad τὰ ἀμβλούμενα, ταῦτα γὰρ πίπτει νεκρὰ, καὶ οὐχ οἷα

περὶ γῆν πεσόντα εἶτα ἔμπεδα στάντα ὑποσκιρτᾶν. βίη δέ σοι ἔμπεδος εἴη, Δ, 314, robur firmum et stabile. sic, μοί, Η, 157. Λ, 669. Ψ, 629. ξ, 468, 503. nam non sufficit rejuvenescere, nisi adsit simul robur νεοτήσιον. οὐκ ἔτι αὐτῷ ἴς ἔμπεδος, λ, 392. ἔτι μοὶ μένος (robur) ἔμπεδόν ἐστιν, Ε, 254, *ich habe noch meine volle kraft, (I still possess all my strength.)* sic, οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, τ, 493, *ich bin noch bey voller kraft am leibe und gemüthe, ich bin noch nicht etwa kindisch worden, (I still possess all my powers of body and mind; I am not in my dotage.)* sic, ἔτι μοι, φ, 426. ἔτι σοίγε, χ, 226. φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω, custodia aliqua posita sit suo loco, et firma, quæ non temere discedat inde, ϑ, 521, *eine fest stehende wache, (a guard that will stand firm.)* νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν, mens tamen immota manebat, Λ, 812, *er war noch bey sich selbst, (he still possessed all his faculties;)* quod non frustra additum: nam ex copioso fluxu sanguinis solet sequi λειποθυμία, καὶ ἀλλοφροσύνη: hic vero erat nihil tale, animus manebat firmus et vigens, non motus loco. sic de sociis Ulyssis, κ, 240, ὑῶν εἶχον κεφαλὰς, αὐτὰρ νοῦς ἔμπεδος ἦεν. αἰεὶ τῷδε χρὼς ἔμπεδος ἔσται, semper huic corpus erit incorruptum, et quod super terra esse possit, Τ, 33, sc. Patroclo mortuo. et 39, Πατρόκλῳ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἔσταξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη, i. e. στεῤῥὸς καὶ ἀδιάλυτος, ὡς ἐν τῷ πέδῳ εἶναι αὐτὸν, καὶ μὴ σαπῆναι ὡς δεῖσθαι τῆς ὑπὸ γῆν κρύψεως. ὁ δὲ (Πρίαμος) ἔμπεδος, οὐδ᾽ ἀεσίφρων, Υ, 183, ille est stabilis et firmus animo et consilio, non autem agitatur ejus mens quovis vento. κομιδὴ αὐτῷ ἔμπεδος ἦν, *er hatte seine volle pflege, (he had good attendance,)* ϑ, 453, *an der nichts fehlete; seine beständige pflege und wartung, (which was deficient in nothing; his constant care and attention:)* vel et, præsens ei erat, et in loco isto ei constituta curatura. τούτῳ δὲ οὐ νῦν φρένες ἔμπεδοι, mens ei nunc non constat, non domi est ratio ejus, non firma est, Ζ, 352, sic, οὐκέτι σοι, σ, 214. contrarium est, κ, 493, τοῦ δὲ φρένες ἔμπεδοί εἰσι, illius mens est in loco suo, ubi esse antea solebat; constat firma. οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, neque mihi cor in loco suo est, Κ, 94, i. e. maxime inquietum et sollicitum mihi est cor. πομπὴν λίσσεται ἔμπεδον εἶναι, precatur, ut deductio ejus illico fiat, ut illico deportetur hinc ad suos, ϑ, 30, ubi ergo habet notionem celeritatis: nisi mavis; precatur, ut deportatio ejus in certum diem firma constituatur, sic tamen, ut primo quoque die: *bestimmet und feste gesetzet werden möge, (may be appointed and fixed.)* ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν, *alles im guten stande zu erhalten, (to keep every thing in good condition,)* β, 227, et pertinet id ad Μέντορα. sic, φυλάσσει, λ, 177, *erhalt alles im vorigen stande, (keeps every thing in its former state.)* et, φυλάσσω, τ, 525. σήματα ἔμπεδα, signa, non dubia, sed rei ipsi convenientia, τ, 250. ψ, 206. ω, 345, i. e. τεκμηριώδη καὶ ἀληθῆ, vera, firma. sæpissime autem *neutrum* ἔμπεδον, ponitur *adverbialiter;* firme, constanter, plene, in loco; *mit festem fusse, auf der stelle, (firmly, on the spot.)* Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, Græci sustinebant eos in loco, Ε, 527, *sie hielten sie aus mit festem fusse, (they maintained their ground firmly.)* sic, Ο, 406, ἐπερχομένους ἔμενον ἔμπεδον. et 622, μένον, οὐδὲ φέβοντο, *hielten stand, und wichen nicht, (remained firm, and did not give way.)* ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον (sicut cippus manet firmus in loco suo stans) ὡς ἔμενον, sic illi nihil cedebant, Ρ, 434, κοιμήσας ἀνέμους, χέει ἔμπεδον, sopiens Jupiter ventos, fundit nives constanter et in totum solum, Μ, 281, et notatur h. l. maxime, τὸ ἀτίνακτον τῆς τῶν νιφάδων καταφορᾶς ἐν τῷ τοὺς ἀνέμους καθεύδειν, quando nix recta linea decidit in terram; imo et τὸ ἀτίνακτον τῆς νιφάδος ἐν τῷ πέδῳ, quia nix non agitatur aut varie volvitur, vento flante nullo; nix tunc jacet quieta in loco in quem semel decidit. vides simul, unde sit nomen ἡ χιών, a χίω nimirum, quod ningo notat. ὁ δὲ (λίθος μέγας a vertice montis avulsus) ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, sine remora currit constanter, *läuft in einem fort, (ran without stopping,)* Ν, 141. sic, κύων θέει ἔμπεδον, canis currit in venatione perpetuo, habens nares ad terram directas, Χ, 192. ὄφρα ἔμπεδον αὖθι μένοιεν ἄνακτα, ut ii equi adligati, in loco ibi manerent herum suum redeuntem, Ν, 37. sic de Marte et Venere colligatis, ϑ, 275. ὁ δὲ ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, Ο, 683, ille perpetuo saliens: et sermo est de exercitio illo, quo unus sessor quatuor equos sibi conjunctos agit, et in pleno cursu eorum semper ex uno in alterum equum transilit. duo neutra ibi sunt fere synonyma: *er springet immer gewiss fort, (constantly springing from one to another.)* ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος, Π, 107, pro στεῤῥῶς, *er hielte seinen schild immer gewiss weg, (always holding the shield firm.)* et 520, ἔγχος δ᾽ οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, hastamque non possum tenere firmiter: nisi fortasse pertinet ad sequens μάχεσθαι, ut sit, οὐδὲ μάχεσθαι ἔμπεδον δύναμαι, i. e. σταθερῶς καὶ βεβαίως: ὁ δὲ ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθὼς, ille constanter robore fretus, Σ, 158. ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν, Ψ, 641, 642. *immer gerade fort, (straight forward.)* ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον, η, 259, ἐν τῷ αὐτῷ πέδῳ, septennium. ἐγὼν αὐτοῦ μένον in loco eo, λ, 151, 627. ὄφρα αὐτόθι μίμνω, *dass ich auf der stelle da verbleiben müste, (that I should be obliged to remain on the spot,)* μ, 161. et 434, στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, firmare me pedibus in aliquo firmo loco. μάλα ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον, de nave Phæacum, Ulyssem deportante domum, ν, 86, currebat firma et suo continuo cursu. ἐστάθη ἠΰτε πέτρη ἔμπεδον, stabat sicut petra in suo loco, ρ, 465. proprie ergo est, ἐν πέδῳ, in solo suo, ἐν γῇ: deinde, continuo, constanter, jugiter. hinc est verbum ἐμπεδόω, f. δώσω, firmum et ratum et stabile facio. ὅρκον ἐμπεδώσομεν, jurisjurandi fidem repræsentabimus firmam, Eurip. Iphig. Taur. 790. sic et apud Xenoph. Pæd. 4, ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσι, si rata faciant et firmiter servent quæ dicant.

ἐμπείρω, f. ερῶ. (Πείρω) adfigo transfixum. σπλάγχνα δὲ ἄρα ἀμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, viscera igitur adfigentes verubus quibusdam, tenebant super ignem, B, 426.

ἐμπιλάζω, f. άσω. (Πίλω) intus admoveo, *ich bringe hinein, (I bring in.)* κτήματα δὲ σπήεσσι ἐμπιλάσατε, *bringet die güter in hölen, (put the goods in caves,)* κ, 404. et 424, ἐμπιλάσομεν κτήματα σπήεσσιν, *wollen sie hinein legen, (will put them in.)*

ἐμπέλω, (Πέλω) sum intus, versor intus. ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῦς πέλεν, pro ἐνέπελε, versabatur in domo, eamque curabat opera sua, ω, 210.

ἐμπηγνύω, f. ἐμπήξω. (Πήγω) infigo. et multa hujus compositi exempla, avulsa præpositione, sub simplici sunt citata. μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, pro ἐνέπηξεν, E, 40, tergo infixit hastam ei circumvertenti se. et hic primus λιποτάκτης, primus occiditur. sic, μή τίς σοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, Θ, 95, coll. 258, ubi sunt eadem verba ex E citata. οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις, X, 283, utpote quod turpissimum militi. ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θοὸν βέλος, pro ἐνέπηξεν ἥπατι αὐτοῦ, χ, 83, infixit sagittam.

ἔμπης, adverb. Ionicum, pro ἔμπας, (Πάω) omnino, prorsus, *überhaupt, im ganzen, (upon the whole.)* it. tamen, *jedoch, bey alle dem, (however, nevertheless.)* πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, lucrari tamen omnino nihil poteris, A, 562. β, 191. ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχρόν τοι, δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι, B, 297, sed tamen etiam omnino turpe certe, diu sedere, inanemque redire domum, *aber auch bey alle dem ist es doch was garstiges, (but it is nevertheless disgraceful.)* ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα, E, 191, at omnino non occidi eum. ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν, H, 196, quandoquidem omnino neminem timemus, *indem wir uns fürwahr vor niemandem fürchten, er heisse Hector oder nicht, (though we care not whether he is called Hector or not.)* sic et β, 199. ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθα, Θ, 33, 464, sed omnino tamen Danaorum causa mœsti sumus, *wir bedauren sie doch herzlich, (we pity them sincerely.)* χατέουσί περ ἔμπης, I, 514, indigentibus licet omnino, *ob sie es gleich noch so bedürftig wären, (although so poor.)* νῦν δὲ, ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι, M, 326, ubi νῦν δὲ pertinet ad ἴομεν, ionice pro ἴωμεν, 328: *denn es stehen uns überhaupt und überall tausenderley todes arten bevor, (for death in a thousand forms every where awaits us.)* Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ, ἔμπης, Ξ, 1, ubi adverbium pertinet ad negationem, omnino non latuit eum, etsi bibentem, clamor: et laudatur ibi Nestor, qui, quamquam nihil aliud jam agere videretur quam bibere, tamen intentum in res serias animum haberet, neque ad ebrietatem aut dissolutionem biberet. et 98, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης, jam superioribus licet omnino, *ob sie gleich so schon das übergewichte haben, (though they have already such a superiority.)* ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετο ἀϋτμὴ, Ξ, 174, de oleo fragrantissimo, quod, cum in domo Jovis commoveretur, tamen halitum et odorem suum per terram et aërem omnem dispersit. χατέοντί περ ἔμπης, O, 399, etsi omnino indigeas. ὃς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνειῶτά περ, ἔμπης ἐς Τρῶας ἐρύσσῃ, P, 229, qui vero eum, mortuum saltem, omnino traxerit ad nos. et 632, Ζεὺς δ' ἔμπης πάντα ἰθύνει, is omnino omnia eorum tela dirigit ut contingant quod volunt, *er richtet alle ihre geschosse ohne ausnahme, (he directs all their darts without exception.)* δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης, T, 308, *will völlig aushalten bis zur sonnen untergang, (will absolutely remain till sun-set.)* et 422, ἀλλὰ καὶ ἔμπης οὐ λήξω, sed tamen omnino non cessabo, *aber ich will doch schlechterdinge und bey alle dem nicht ablassen, (notwithstanding all this I will positively not desist.)* ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, Ω, 522, curas in animo omnino quiescere sinemus. χρὴ τετλάμεν ἔμπης, γ, 209. ζ, 190, oportet perferre omnino. ἔμπης πάντας ὀδυρόμενος, tamen in genere omnes deflens, δ, 100, coll. 104, et eo loco sunt 102, 103, in parenthesi. σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης, tu vero vale vel omnino, ε, 205, *reise du in Gottes namen, (go in God's name.)* ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων, ἔμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, λ, 350, *der fremde wird es sich gefallen lassen, so sehr er sich auch nach der heimkunft sehnet; doch allerdings also bis morgen zu warten, (the stranger, ardently as he longs to be at home, will nevertheless not refuse to wait till to-morrow.)* ἀλλ' ἔμπης, καλάμην γέ σε εἰσορόωντα, ὀΐομαι γιγνώσκειν, ξ, 214, sed tamen, vel stipulam te intuentem, arbitror agnoscere, sc. qualis fuerit culmus integer; quæ est proverbialis locutio. et 481, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης, quia omnino non cogitaveram futurum ut frigerem. μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, ο, 214, valde enim irascetur tamen. et 360, ἀχέουσά περ ἔμπης, licet dolens omnino: ubi id adverbium assiduitatem et diuturnitatem notat. ἀλλ' ἔμπης μὲν ἐάσομεν, sed omnino eum omittemus, π, 147, quo eleganti significatu Germani suum, *immer* ponunt: *wir wollen ihn immer seyn lassen.* ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης, σ, 12, ego autem verecundor tamen. et 164, ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης, etsi omnino odiosis mihi. et 353, ἔμπης μοὶ δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ καὶ κεφαλῆς, plane mihi videtur facium splendor esse ipsius etiam capitis, *es düncket mir völlig, als sey der glanz des brennenden holzes auch zugleich seines kahlen kopfes glanz: als leuchten die brände zugleich mit seinem schedel, (it seems to me as if the glare of the burning wood were at the same time the shining of his bald head, as if the fire-brands glisten at the same time with his scull.)* ἔμπης μοὶ τοῖχοι φαίνονται ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο, τ, 37, omnino mihi parietes

apparent quasi ignis ardentis specie, *scheinen mir völlig wie mit einem hellen feuer, (appear to me to be all in flames.)* ut ἔμπης sit quasi ἐπίσης, vel ἴσως: vel potius, *über und über, (all over,)* toti. et 302, ἔμπης δέ σοι ὅρκια δώσω, et omnino jusjurandum tibi de ea re dabo. et 356, ὀλιγηπελίουσά περ ἔμπης, etsi omnino invalida, *ob sie gleich freilich von schwachem vermögen ist, (though she is very infirm.)* ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν, υ, 311, sed tamen ista quidem etiam toleramus, *aber doch ertragen wir immer auch das noch, (but yet we endure even that:)* ubi ista mala opponit malis contra ipsum se structis. ἀλλ' ἔμπης ἴομεν (pro ἴωμεν) μετὰ παῖδα ἐμὸν, sed tamen omnino eamus ad filium meum, ψ, 83, *wir wollen aber doch bey alle dem zu meinem sohne hingehen, (we will notwithstanding all that go to my son.)* μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης, ω, 323, nam valde oportet properare omnino: ad multa verba tempus jam nullum est.

ἐμπίπλημι et ἐμπίμπλημι, idem quod ἐμπλήθω. (Πίλω) ἐμπίπληθι ῥέεθρα ὕδατος, imple fluenta tua aquis, Φ, 311. ἐν δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πίμπλαντο, pro ἐνεπίμπλαντο δακρύων, κ, 248.

ἐμπίπτω, (Πέτω) incido, accido. violenter adgredior, *ich falle an, (I fall upon;)* vehementer incurro. αὐτοῖς ὄπιδος δέος ἐν φρεσὶ πίπτει, pro ἐμπίπτει φρεσὶ, incidit cum vehementia in animos eorum metus vindictæ, ξ, 88, maxime divinæ: et sequentia videntur interrogative legenda esse. ἡ δὲ ἐν γούνασι πίπτε Διώνης, pro ἐνέπιπτε, celeriter insedit gremio matris suæ, E, 370. ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, irruens fluvius contra clypeum, Φ, 241. φεύξεσθε, ἐν νήεσσι πεσόντες, fugietis, celeri fuga et raptim conjicientes vos in naves, B, 175. ut notetur φυγὴ ἄτακτος, οὐκ ἐμβάντες εἰς νῆας, ἀλλ' ἐμπεσόντες ὡς εἴπερ ἐδιώκοντο. ἐνὶ νηυσὶ πεσέεσθαι, pro ἐμπεσεῖσθαι, se concitaturos contra naves Græcas, I, 235, et sermo est de Trojanis, oppugnaturis castra Græcorum. sic et M, 107, 126. P, 639. possit tamen et his locis intelligi sine tmesi: casuros esse morientes Græcos apud naves, i. e. in castris; θανόντας πεσεῖσθαι Ἀχαιοὺς ἐν νηυσίν. καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοὶ, et certe jam cecidissent Achivi fugientes ad naves, Λ, 311, ubi celeris fuga in castra retro notatur, cum cæde conjuncta: incurrissent in castra. et 823, ἐν νηυσὶ πεσέονται, ad naves, i. e. in castris suis cadent morientes, et fuga alii salutem quærent in castris: ἐμπεσοῦνται. possit ibi et de Trojanis intelligi, προσρήξουσι, perfringent hostes in castra, διώκοντες τοὺς Ἕλληνας: de Græcis vero est, πρὸς αὐταῖς ἀναιρεθήσονται ταῖς νηυσίν: coll. 815—822. et fortasse utrumque ea phrasi simul innuitur a festinante. cæterum, quia castra Græcorum utrimque cincta erant subductis navibus: hinc ἐν νηυσὶ sæpe est, in castris, in castra. φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πέσωσι Ἀχιλλέως, fugientes incurrant usque ad naves, i. e. castrorum eam partem, Achillis, O, 63, ubi manifesto loquitur Jupiter de fuga ex acie in castra. et 624, ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα ἐν νηῒ πέσῃ, irruit Hector contra Græcos, sicut quando unda ingens incurrit navem, eamque supprimere conatur; coll. 630, ἐπελθών. ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν, pro ἐμπεσεῖν, fugientes incursuros esse in complexus et ulnas mulierum suarum, Z, 81, ubi dicit, Trojanos turpiter fugituros in urbem, in qua jam præter senes et mulieres et pueros imbelles nemo erat. dicit autem, γυναικῶν, non γερόντων, ut fuga fiat probrosior. nam pro mulieribus debet pugnari, non apud eas perfugium quæri. sic Herodotus narrat de fœminis Scythicis: fugitisne huc, O viri, ἵνα κρυβῆτε εἰς τὰ ἐξ ἀρχῆς? ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, incurrerunt fugientes in fluvium cum magno sono, qualis sonus editur si quid grave subito decidit in aquam, Φ, 9. ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες, Π, 276, irruerunt conferti in Trojanos, ut notet ibi τὸ, ἀνδρείως ἐπεισπεσεῖν et quasi ἐπιβρίσαι; βιαίως ἐνθορεῖν καὶ ἐπικεῖσθαι. sic et ω, 525, ἐνέπεσον προμάχοις, *sie warfen sich auf die vördersten, fielen die heftig an, (they fell upon the foremost, attacked them vehemently.)* unde ζαχρηεῖς πολεμισταὶ, οἱ ἄγαν βαρεῖς ἐπιπίπτοντες. ἐνέπεσε ζωστῆρι ὀϊστὸς, Δ, 134, pro quo recentiores amant ἐνήρεισε. ἐνέπεσεν ὠκεανῷ φάος ἠελίοιο, ἕλκον νύκτα ἐπὶ γῆν, Θ, 485, quod scite dicitur de sole, διὰ τὴν ἐξ ὕψους κατένεξιν, ut scilicet oculis nostris videtur. ex talibus locis discis, definitionem artis poëticæ, quod sit sermo æstheticus, *eine sinnliche rede, (a sensible speech,)* valde esse aptam et veram: poësis enim pingit res ut sensibus apparent. ἐν δ' ἔπεσε ὑσμίνῃ, irruitque in prœlium, Hector, Λ, 297. θεοῖς ἔρις, contentio deos incessit, Φ, 385, incubuit diis. λέβητι κνήμη, crus incidit in lebetem, τ, 469. τοίχῳ μελίη, hasta impacta est parieti, χ, 259. χόλος ἔμπεσε θυμῷ, I, 436, tanquam hostis in aliquam terram, πολεμικῶς ἐπῆλθέ σοι χόλος, et vicit te. et hoc dicit sapiens præceptor, ut pudefaciat Achillem, qui φιλότιμον se haberi volebat. sic et Ξ, 207, 306. Π, 206. δέος θυμῷ, timor invasit animum, P, 625. μοὶ ἔπος μάντιος ἔμπεσε θυμῷ, μ, 266, i. e. ἐνεθυμήθην. αὐχένι ἰὸς, cervici impacta est sagitta, O, 451. πέτρῃ ὕπτιος, Δ, 108. ὅτε πῦρ ἐμπέσῃ ὕλῃ, Λ, 155, et notat fortuitum incendium sylvæ. πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν, Π, 113, ubi notat vim. κακὸν οἴκῳ, β, 45, ubi quoque violentia mali significatur. sic et ι, 374, τρύφος πόντῳ, δ, 508, fragmentum incidit mari, simpliciter. ἐξ αἰθέρος πόντῳ, ε, 50, Mercurius proficiscens. et 318, σπεῖρον πόντῳ. ὅτε κάπρω κυσὶ ἐμπέσητον, quando apri duo irruunt adversus canes, Λ, 325. ἐν δὲ πυρὶ πεσέτην, venti duo in ignem valide spirabant, Ψ, 216. ἔμπεσε ἐπικρατέως, Π, 81, irrue vehementer; ubi est imperativus aor. 2. πρόσβαλε γενναίως τοῖς ἐχθροῖς. τὸ πέσος, εος, cadaver. Eurip. Phœn. 1507.

ἔμπλεος et ἔμπλειος et ἐνίπλειος, ου. ὁ ἡ. (Πίλω) repletus, impletus, plenus. κύων, ἐνίπλειος κυνοραϊστῶν, ρ, 300, canis, totus obsitus

insectis et vermibus canes infestantibus. σκύφος οἴνου ἐνίπλειον, ξ, 113, dedit Eumæus Ulyssi. δῶμα ἐνίπλειον βιότοιο, τ, 580. φ, 78. γαστέρα ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ventriculum suis, expletum adipe et sanguine suillo, σ, 118. υ, 26. et ejusmodi farcimina erant in deliciis. φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην, pharetram sagittis plenam, χ, 3. et his locis est fœmininum Ionicum peculiare. Attici recentiores dixere ὁ ἡ ἔμπλεως, et ἀνάπλεως.

ἐμπλήγδην, (Πέλω) adverb. irruendo velut in rete improvisum, ἀκρίτως, ὅπως ἂν καὶ τύχοι, ab ἐμπλήσσειν, i. e. ἐμπίπτειν, τοῖς πράγμασιν, vel et, δίκην ἐμπλήκτου τινός: ἔμπληκτος δὲ, ὁ ἄστατος καὶ οἱονεὶ ἔσω πεπληγμένος, καὶ οὐ κατὰ φύσιν φρονῶν: quemadmodum ἔκπληκτος est ὁ ἔξωθεν πεπληγμένος κατὰ τοὺς ἐμβροντήτους καὶ ἐκπεπαταγμένους, καὶ ἔκθαμβος. denique, cum studio cæco, *avec un empressement sans discernement, par boutade.* μήτηρ ἐμπλήγδην ἕτερον τίει χείρονα, τὸν δὲ ἀρείονα ἀτιμάζει, υ, 132, mater mea magno et cæco studio alium deteriorem in pretio habet, aliumque meliorem nihili æstimat. et contextus hanc hujus rei rationem ostendit: si quis venit, qui de marito ejus, patre meo, aliquid nuntiat, etsi cum mendacio, eum accurate statim excipit et curat: alium mentiri nescium, licet indigum et dignum auxilio, nihil respicit. sic etiam in eo, quo vituperare matrem videtur Telemachus, τὴν ἄγαν φιλανδρίαν ejus prædicat.

ἐμπλήθω, f. ήσω. (Πέλω) impleo, expleo. πυρὴν δ' ἐμπλησέμεν (ἐμπλήσειν) ἐσθλῶν, rogum imaginarium fe impleturum esse rebus bonis, e. c. melle, floribus, aliisque, quibus delectantur animæ mortuorum, κ, 52. λ, 31, odoribus, vestibus, armis, etc. αἷμα κατ' αὐτοῦ κόλπον ἐνέπλησε, sanguis ab ipso effluens sinum ejus totum implevit, Υ, 471, ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος, pro ἐνέπλησαν, impleverunt vulnera aperta adipe, Σ, 351, de mortui corpore conservando aliquamdiu: et τὸ ἄλειφαρ h. l. est cera. ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τε, expleverunt eum et dederunt ei, ρ, 503, ubi est ὕστερον πρότερον. μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων, τ, 117, ne mihi magis impleas animum doloribus. εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους, donec omnia impleverint stabula, ψ, 358. δώδεκα δ' (ἀμφιφορέας, amphoras) ἔμπλησον, imple vino illo, β, 353. ἵππον ἐμπλήσας ἀνδρῶν, equum illum ligneum complens viris, θ, 495, nam capacissima erat illius equi alvus. alibi ἐμπλήσας νηδὺν est, ἐγκύμονα ποιήσας, *da er sie geschwängert, (having made her pregnant.)* ἐν δέπας ἐμπλήσας, ι, 209. et 212, ἀσκὸν μέγαν. γαστέρας (ventriculos) αἰγῶν (caprarum mactatarum) κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες, σ, 45. ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν, ι, 296, pro ἐνεπλήσατο. ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει, jubebat ut explerem me cibo et potu, η, 221. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν, robore implebat animum ejus, Χ, 312. et 504, ἐμπλησάμενος κῆρ θαλέων, delicatis rebus postquam explevit cor, i. e. se satiavit: et sermo est de regio puero, delicate educando. ἐνέπλησθεν (pro ἐνεπλήσθησαν) ὀφθαλμοὶ αἵματος, Π, 348. οὐδὲ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ὀφθαλμοῖς ἔασε, λ, 451, ne quidem filio meo me satiari oculis meis permisit; ut ὀφθαλμοῖς sit casus sextus, pertinens ad ἐμπλησθῆναι, et res qua satiari se cupiebat, est in genitivo. πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων, Φ, 607, urbs complebatur inclusis in ea copiis militaribus; pro ἐνεπέπλητο vel ετο, plusqu. pass. nisi malis, sicuti ad simplex monuimus, imperf. pass. ab ἔμπλημι, statuere. ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα, os et facies complebatur fimo bubulo, cum procideret Ajax, Ψ, 777. ἐν δὲ θεείου πλῆτο, et sulphure implebatur, i. e. odore ejus, μ, 417. ξ, 307, pro ἐνέπλητο vel ἐνεπέπλητο. ἔμπληντο ἀγοραὶ βροτῶν ἀγρομένων, θ, 16.

ἔμπλην, adverb. pro ἐμπελαδόν. (Πέλω) prope, juxta, *nahe dabey, (near.)* Βοιωτῶν δ' ἔμπλην, *neben denen, (near them,)* Β, 526.

ἐμπλήσσω, f. ξω. (Πέλω) irruo, incido, cum impetu appropinquo, *ich gerathe blind hinein, (I rush blindly into.)* nam significat intransitive: et dicitur proprie ἐπὶ ὀρνέων, ὅτι δικτύοις ἢ παγίσιν ἐγκρούουσιν, de avibus, quando retibus aut laqueis temere irruunt et improvide, *wenn vögel in netzen oder schleifen hängen bleiben, (when birds are caught in nets or snares.)* ὅτε ἂν κίχλαι ἠὲ πέλειαι ἕρκει ἐνιπλήξωσι, quando turdeæ vel columbæ reti alte constituto inciderint, ut capita hæreant in nexibus retis, χ, 469. sic nos alaudas vesperi venari solemus. τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν, et in fossam impingamur, Μ, 72, in fossam irruamus, ἐμπέσωμεν, ἐγκρούσωμεν ἀκουσίως. 'Αχαιοὶ τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες, ad fossam et vallos ruentes, Ο, 344, quasi aves territæ et fugam quærentes. alibi notat et active, invado, occupo, attonitum facio.

ἐμπνέω, f. εύσω. (Πνέω) inspiro, adspiro, *ich blase ein oder an, (I blow into, or upon.)* ἵπποις ἐνέπνευσε μένος, equis inspiravit robur, Ρ, 456. Ω, 442. θάρσος ἐνέπνευσε μέγα δαίμων ἡμῖν, ι, 381, deus inspiravit nobis magnam constantiam animi. ἐνέπνευσέ μοι φρεσὶ δαίμων, φᾶρος ὑφαίνειν, *gab mir ein, (inspired me,)* τ, 138. nam poëta refert omnia humana ad regimen divinum. τῷ δ' ἔμπνευσε μένος 'Αθήνη, Κ, 482. ω, 519. sic, 'Απόλλων, ποιμένι λαῶν, Ο, 262. Υ, 110. ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν, Τ, 159, quod notat ἰσότητα πολέμου, quando pugnatur æquali fortuna. αὖτις δ' ἐμπνεύσησι μένος, Ο, 60. nam robur est divinum donum. ab hoc verbo est ὁ ἔμπνοος, i. e. ὁ ἔνθεος καὶ κάτοχος, *der eingebungen hat, (who has inspirations.)* μάλα ἐμπνείοντε (ἵππω) μεταφρένῳ, Ρ, 503, ubi positum proprie: qui valde adflabant tergum præcedentis.

ἐμποιέω, f. ήσω. (Ποιέω) facio in aliquo vel ad aliquid. πύλας ἐνεποίεον, portas in muro fecerunt, Η, 438. conf. Σ, 490, 573. ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ποίησε, pro ἐνεποίησε,

ξ, 274, 275, *gab mir den rath ein, (suggested this thought to my mind :)* coll. Ν, 55.

ἐμπολέω, f. ήσω. (Πέλω) quod et ἐμπολάω, vertendo et permutando acquiro, emo et vendo, mercaturam emendo et vendendo exerceo. nam id teneat lector, πολεῖν et πωλεῖν esse unum idemque verbum, ex contextu determinandum propius. ἐν νηῒ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο, ο, 455, in navi sua multum lucri, multum opum, permutando merces comparabant sibi; nam sermo est de mercatoribus. est pro ἐνεπολαόντο contr. ἐνεπολῶντο, qui circumflexus est distractus per insertum ο, et augmentum omissum ionice. ut ergo appareat, h. l. esse formam ἐμπολαόμαι. idem verbum scribitur et per ω in media regione, ἐμπωλέω et άω, i. e. πραγματεύομαι.

ἐμπονέω, (ionice ἐγκονέω) f. ήσω. (Πνέω) sedulus sum in aliquo opere. ἐστόρεσαν λέχεα ἐγκονέουσαι, sternebant lectos dormitorios strenuæ, ancillæ, Ω, 648, nam Iones τὸ πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν dicunt ἐγκονεῖν, quemadmodum ὅκως pro ὅπως. conf. κόνις.

ἔμπορος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) vector, qui transportatur in navi aliena, non sua. ὁ τῆς ἀλλοτρίας νηὸς ἐπιβάτης ἢ ἐπιβαίνων. apud recentiores ὁ ἔμπορος est ὁ μεταβολεὺς καὶ πραγματευτὴς, negotiator, καὶ μάλιστα ὁ διὰ θαλάσσης περῶν. sed antiquior significatus apparet ex β, 319, εἶμι μὲν ἔμπορος, proficiscor ut vector in aliena navi; et statim addit, non enim sum compos propriæ alicujus navis. et ex ω, 299, ἦ ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπὶ ἀλλοτρίης; an vector huc venisti in aliena navi?

ἐμπρήθω, f. ήσω. (Φύω) incendo, ἐμπυρίζω. it. inflo, ἐμφυσάω. ἐνέπρησεν ἄνεμος μέσον ἱστίον, Α, 481. ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ, incendere volebant urbem, Ι, 585. ἐνιπρήσω (pro ἐμπρήσω, ionice) νῆας πυρὶ, Θ, 182, 235. Ι, 242. Ο, 702. Μ, 198, ἐνιπρῆσαι. Ν, 319. Ξ, 47. Ο, 417, 507. ἐνέπρησε νῆας πυρὶ, Χ, 374. μὴ δὴ (διὰ) πυρὸς ἐνιπρήσωσι νῆας, Π, 82. ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, pro ἐμπρήσαντες, *da sie sie mit feuer verbrannt hatten, (having burnt them with fire,)* Η, 429, 432. vides igitur, ablativum πυρὶ regi a præpositione ἐν, et verbum quasi pro non composito habendum: sed si re vera est compositum, regere id genitivum elliptice.

ἐμπυριβήτης, ου. ὁ. (Βάω) qui supra ignem graditur. est epitheton τρίποδος, *eines dreyfüssigen kochtopfes oder kessels, (a three legged pot or kettle :)* ad differentiam alterius τρίποδος ἀναθηματικοῦ. ab ἐν et πῦρ et βάω. μέγαν τρίποδα ἐμπυριβήτην, *der über feuer gesetzet wird, (that is set on the fire,)* Ψ, 702.

ἐμφορέομαι, (Φέρω) feror in aliquo. κύμασιν ἐμφορέοντο, μ, 419. ξ, 309, in fluctibus ferebantur, fluctibus immersi natabant. ἐμφέρειν sæpe ὁμοιότητα notat: unde ἡ ἐμφέρεια, i. e. ὁμοιότης, et ὁ ἡ ἐμφερὴς, i. e. ὅμοιος.

ἔμφυλος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) ad eandem gentem vel tribum pertinens. ἄνδρα ἔμφυλον κατακτὰς, tribulem occidens, ο, 273. φυλέτην, ὁμόφυλον.

ἔμφυμι, (Φύω) ingigno, insero; ingignor, inseror. ejus imperf. ἐνέφυν notat intransitive, inhæreo, adnatus sum quasi. τὸ ἐμφῦναι est quasi, εἰς ἓν φῦναι, καὶ μίαν οἷον φυὴν τό, τε τι γενέσθαι μετὰ ἑτέρου τινὸς, ἐν τῷ στεῤῥῶς δράξασθαι, ὡς μηδὲ δοκεῖν ἅπτεσθαι, ἀλλὰ προσπεφυκέναι, i. e. κατὰ φύσιν ἡνῶσθαι (a natura unitum esse) ἢ φύσει ἐνεῖναι, aut natura inesse. ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, adhærebat manu sua dextra dextræ illius, Ζ, 253, 406. Ξ, 232. Σ, 384, 423. Τ, 7. β, 302. θ, 291. κ, 280, μοί. λ, 246. ο, 529, *er wuchs gleichsam mit seiner hand an ihn an, so herzlich fassete er ihn mit der hand, (his hand grew, as it were, to his, so heartily did he grasp it.)* ἔφυν δ' ἐν χερσὶν ἕκαστος, κ, 397, quisque me arcte apprehendebat manu sua; ubi vides, deesse μοὶ, et χερσὶν esse casum sextum instrumenti. inhærebant mihi manibus suis apprehendentes dextram meam. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, α, 381. σ, 409. υ, 268, et ὀδὰξ ἐμφύντες χείλεσιν. est, ἐμπλακέντες μετὰ δαγμοῦ τοῖς χείλεσιν αὐτῶν, quum dentibus cohærerent labiis suis, qui est gestus θάμβους καὶ ἀπορίας, *da sie die lippen zusammen drücketen bis an die zäne, da sie sich auf die lippen bissen, (compressing their lips against their teeth, biting their lips.)* nam ἐμφῦναι est, ἅψασθαι γενναίως καὶ ἐμπλακῆναι καὶ οἷον εἰς ἓν γενέσθαι. sic infans dicitur ἐμφῦναι τραχήλῳ μητρός.

ἐμφύω, (Φύω) idem. Θέτις δὲ, ὡς ἥψατο γούνων, ὣς ἔχετο ἐμπεφυυῖα, Α. 513, illa vero, sicut apprehenderat genua ejus, sic hærebat quasi adnata esset illis genibus; *so hielte sie sie feste, als ob sie dran angewachsen wäre, (she clasped them as closely as if she had grown to them.)* ut ergo τὸ ἐμπεφυκέναι sæpe sit, ἐγκρατῶς καὶ δυσαποσπάστως δράξασθαι, *fest anfassen, dass es nicht leicht loszumachen ist, (to grasp something firmly so that it cannot be easily loosed.)* sic ὁ πολύπους ἐμφύεσθαι τῇ πέτρᾳ dicitur, arcte adhærere saxo et quasi cohærere: et, χερσί τις ἐμπέφυκεν, ὅταν χειρὸς χειρὶ δράξηται, quando apprehendit manum alterius manu sua eamque firmiter tenet. sic et τοῖς χείλεσιν ὀδὰξ ἐμφύεταί τις, ὅταν τοῖς ὀδοῦσιν ἐνδάκῃ τὸ χεῖλος, *wenn man sich selbst auf die lippen beisset, (when a person bites his lips,)* ex affectu aliquo. conf. ἔμφυμι. τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασι, capilli cranio adnati sunt et hærent, Θ, 84, ubi proprie de pilis ἐκφυομένοις κεφαλῆς. θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσε, χ, 348, deus enim mihi in mente cantiones omnis generis ingenuit; atque ibi character boni poëtæ, qui nascitur, non fit. ubi tamen possit esse per syncopen, pro ἐνεφύσησε, inspiravit, ab ἐμφυσάω. conf. Eurip. Rhes. 323, ibique Barnesium. sed præstat ab ἐμφύω. ἐνεφύοντο χείρεσσι, ω, 409, ubi metaphorice, coalescebant quasi dextris manibus, constringebant sibi invicem dextras, ἐδεξιοῦντο.

ἘΝ, præpositio, regens ablativum. in, ad, cum, inter, juxta; *in, an, mit, dran, auf, un-*

ter, (in, at, with, upon, under.) Sic Prometheus sumsit ignem de cœlo ἐν νάρθηκι, adhærentem ferulæ vel virgæ ligneæ, *an einem oder mit einem stücke leicht brennendem holze, (with a piece of easily combustible wood.)* ne ergo semper per in, i. e. intus, reddenda hæc vocula. ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ ἠδ' ἐν δαιτὶ, Δ, 258, 259, *bey gefechten, oder bey andern geschäften, oder beym maal, (in battle, or in other occupations, or at the banquet.)* et 107, πέτρης ἐκβαίνοντα (αἶγα ἄγριον) δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι, a rupe descendentem excipiens in insidiis vel ex insidiis, *an einem orte wo man sich jagdmassig angestellet und auf ihn gelauret hat, (where a person haslain in wait for another.)* κατεκλάσθη ἐνὶ καυλῷ ἔγχος, Ν, 608, fracta est hasta ad eam partem ubi lignum inseritur cavitati ferreæ cuspidis, *zerbrach oben an der öse, (broke just below the head.)* ἐν ποταμῷ, ad flumen, *am strome, (to the river,)* Σ, 521. sæpe ἐν per ellipsin *deest*, μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων, pro ἐν μέσῳ, Γ, 416. Ζεὺς, αἰθέρι ναίων pro ἐν αἰθέρι, Δ, 166. sæpe ponitur *loco* εἰς: ἐν κονίαισι χαμαὶ πέσεν, pro εἰς κονίαν, Δ, 482. ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίαις, Ε, 586. et 588, χαμαὶ βάλον ἐν κονίαις, pro εἰς κονίαν. non negatur quidem, his locis ἐν avulsum esse a verbo composito: re vera tamen sic positum est pro εἰς. sic Κ, 570, νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα θῆκε, in navem, in puppim, spolia posuit. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, Ν, 508, 520. maxime autem id apparet ex Ζ, 43, ἐκ δίφρου ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα, ex curru evolutus est pronus in pulverem super os, *in den staub auf den mund, (upon his face in the dust.)* Sæpe ponitur *sine casu* adverbialiter, ἐν δ' αὐτὸς κίεν, inter eos ipse ibat, Β, 588. ἐν δ' ἄνδρες ἐρέται μεμαῶτες, Ι, 361, pro ἐν αὐταῖς νηυσὶ, et pertinet ad ὄψεαι, videbis in illis navibus viros ad remigandum alacres. ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι, Π, 551. sc. ἐν τούτοις λαοῖς, inter hos milites ipse præstans erat pugnando. nam h. l. ἐν τῷ μάχεσθαι, pro ἐν τῇ μάχῃ, construere et explicare, nimis longe petitum videtur. ἐν δ' ἄρα τόνγε εὗρεν, Ω, 122, sc. ἐν τῇ κλισίῃ. ἐν δὲ, quater repetitum, sine casu, Ε, 740, s. pro ἐνῆν, inerat. πολλὰ δὲ ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς (sc. οἴκῳ) κειμήλια κεῖται, Σ, 47, quæ ellipsis Attica h. l. apta est festinanti et timenti. ἐν προμάχοισι, inter primam aciem, in primis, Γ, 31. Ο, 342, 522. ἐνὶ πρώτοισι, inter primos, Ι, 705. Τ, 424. ἐν πρώτῃσι (πρώταις) βόεσσι, Σ, 579. ἐν φυλάκεσσι, inter custodes, Κ, 127. et 180, ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο, cum venissent ad congregatos custodes et vigiles, ad stationem nocturnam. ἐν δὲ κύνεσσι καὶ ἀνδράσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, inter canes et viros, Μ, 41. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχε Μηριόνης, inter hos, apud hos, dux erat et præerat. Ν, 689. et 829, ἐν δὲ σὺ τοῖσιν πεφήσεαι, inter hos tu celeriter occideris. ἐν δὲ τῇσι (βουσὶν) νομεὺς, apud has pastor, Ο, 632. et 643, καὶ (κατὰ) νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο, prudentia inter primos eorum fuit, unus ex primis. ἐν τοῖσιν ἀρήϊος ἵστατο 'Αχιλλεὺς, inter hos et apud hos stabat, Π, 166. et 488, ταῦρον μεγάθυμον ἐν βουσίν. ἐν Τρώεσσι, inter eos, Ε, 9. Θ, 148, apud eos. Ξ, 45. sed Π, 258, ἐν Τρωσὶν ὄρουσαν, ibi ἐν est avulsum a verbo, et sic positum pro εἰς Τρῶας. et 750, ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρές ἔασιν, etiam apud hos sunt urinatores. sic ἐν 'Αργείοισιν, inter eos, *an denselben hat er das grosse gute gethan, (he has conferred a great benefit on them,)* Β, 274, fecit iis in commodum. ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν 'Αργείοισιν ἔρεξεν, Ι, 643, qui me inhonorum inter eos et apud eos fecit: ἐν τοῖς ὁμοεθνέσιν, inter quos, ut dulcis eminentia, sic amarus ψόγος. sic ἐν, inter Ρ, 16, 26, 575. Ψ, 456, 657, 706, 801, ad eos. ἐν τοῖς, sc. θεοῖς, inter deos, unus ex diis, Ε, 395. Κ, 435, cum iis, inter eos, est. ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, convertet se inter hos et in hos, Ρ, 728, quasi ἐν esset avulsum a verbo. et 753, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα, duo inter hos et in iis maxime. Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμὸν, Σ, 218, inter eos excitavit immensum tumultum; ubi est vel postpositum casui, vel est a verbo suo avulsum. et 494, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν, inter eos. et 556. Τ, 6. ἐν δ' αὐτοῖς, Υ, 55. *unter ihnen, zwischen ihnen, (among them, between them.)* στὰς ἐν 'Αχαιοῖς ἀγόρευεν, Χ, 377, stans inter eos. sic, μῦθον ἐν 'Αργείοισιν ἔειπεν, Ψ, 271, 752, 786. et 671, οὐδ' ἄρα πῶς ἦν ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, non fieri poterat, ut vir in omnibus rebus semper saperet. ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυο, inter hos et tu epulabaris, Ω, 62. et 107, νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν, contentio inter deos. ἐν νεκάδεσσιν, inter cædes, Ε, 886. ἐν νεκύεσσιν, inter cadavera, Κ, 349. ἐν νήσῳ, in insula, Β, 721. sic ἐν, in loco aliquo, Γ, 34. Π, 239, ἐν ἀγῶνι νηῶν, i. e. ἐν ἀθροίσματι. et 437, 514. Ρ, 167. Σ, 491, 588. Φ, 202. Ψ, 84, 349. Β, 861, 875. Φ, 282. Ω, 351, ὄφρα πίοιεν ἵπποι, ἐν ποταμῷ στῆσαν αὐτοὺς, stare eos fecerunt ad fluvium, *am flusse, (at the river,)* ut biberent equi: nisi fluvius vado erat transeundus, ut starent equi in fluvio. ἐν Τροίῃ, ante Trojam, ad Trojam, in Trojana terra, Β, 162. ἐν 'Αθήναις, Β, 549. Τροίῃ, Δ, 175. Ω, 542. θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ, Ι, 143, 285, in magna copia et flore divitiarum. ἐν δαίταις, Κ, 217. ἐν καθαρῷ, in puro solo, Θ, 491. Ψ, 61. ἐν χερσὶν, manibus, in manibus, Α, 14. Ο, 311, coll. 318. sed ἐν χερσὶ τίθει est pro ἐντίθει εἰς χεῖρας, Α, 441, 446, 585. eodem modo est Ε, 574, βαλέτην ἐν χερσὶν, pro εἰς χεῖρας ἐμβαλέτην, Ζ, 482. ἐν χείρεσσι, in manibus, Γ, 367. valet hoc ἐν sæpe et pro, cum, *mit, (with:)* ἐν χείρεσσι λάβε, cepit manibus, in manus sumsit, Θ, 116. sed Ν, 653, in manibus, inter manus, sub manibus. ἐν γαίῃ ἵσταντο, Ο, 317, in terra stabant hastæ infixæ. ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν, utinam obiisset inter manus meas, inquit pater de filio suo occiso, Χ, 425. ἐν θυμῷ, animo, non simulate aut ad speciem, Γ, 9. Θ, 138. ἐν αὐτῷ, sc. σάκεϊ, in scuto, *auf dem schilde, (on the shield,)* in superficie ejus, Σ, 481, 542. ἐν δηϊοτῆτι, in prœlio, Ρ, 20, seria et decretoria pugna. ἐν θεοῖς, inter deos, Α, 575. Ο, 107. Φ, 476. aliter Η,

102, νίκης πείρατα ἔχονται ἐν θεοῖς, pendent a diis, *hangen an den göttern, (depend on the gods,)* tenentur a diis. ἐν κορυφαῖς, Β, 456, in jugis, *auf den höhen, (on the heights.)* Ξ, 332. sic ἐν κνημοῖς, Β, 821. ἐν οὔρεσιν, in montibus, *auf den bergen, (on the mountains,)* Δ, 455. ἐν δ' αὐτοῖς, sc. πύργοις, in muro, *in der mauer, (in the wall,)* Η, 339, 438. ἐν ἵπποις, i. e. ἄνω ἵππων, *auf pferden, (upon horses,)* Δ, 366, stantem in curru equis juncto: Λ, 198, ἐν στήθεσσιν, Α, 188. sed Ε, 513, ἐν στήθεσσι μένος βάλε, est pro ἐνέβαλε, indidit. Νέστορος υἱὸν ἔρυτο (tuebatur, servabat) καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσι, etiam inter multa tela, Ν, 555. ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω, Ι, 524, inter vos, apud vos, dicam. ἠὲ κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, Κ, 445, an recte et vere dixerim vobis, *zu und mit euch geredet, (spoken to and with you.)* sic Ι, 121, ὑμῖν ἐν πάντεσσι δῶρα ὀνομήνω, coram vobis omnibus recensebo dona. ἐν Δαναοῖς ἀγορεύεις, Α, 109, dicis ad eos, inter eos, coram iis. ἐν νηυσὶ, navibus, *zu schiffe, zu wasser, (in ships, by water,)* Β, 454. Γ, 46. Ω, 438. sed Ν, 312, νηυσὶ μὲν ἐν μέσσαις, inter naves, ad naves, i. e. in castris nauticis. ἐν οὐρανῷ, *am himmel, (in the sky,)* Θ, 551. Χ, 318. ἐν πυρὶ καίειν, in igne comburere, *mit feuer, (with fire,)* Ω, 38. Sed Β, 340, ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γένοιντο, aboleantur consilia, comburantur quasi igne. μή σε ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι, Α, 587, oculis, *vor meinen augen, mit augen, (before my eyes, with my eyes.)* et 398, οἴη ἐν ἀθανάτοισιν, sola tu inter immortales, sola ex iis. ἀνδρῶν ἐν παλάμαις, *mit den fausten, (with the fists.)* manibus, Β, 558. Η, 105, Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν, inter manus ejus, a manibus ejus. sic et Ω, 738. στὰς ἐν μέσσοις, stans inter eos, Η, 384. ἐν δὲ μέσοις ἦν, *in der mitte war, (was in the middle,)* Λ, 35. ἐν ῥυμῷ πρώτῳ, Ζ, 40, *vorn an der deichsel, (at the fore-end of the pole.)* ἐν κόρυθι βριαρῇ, Π, 413. in galea, intus, *im helme, (within the helmet,)* et 579, i. e. ἔσω κόρυθος. νευρὴν ἐν τόξῳ, *am bogen die sehne, (the string of the bow,)* Ο, 463. ἐν ξίφει ἧλοι, *am degen, (on the sword,)* Λ, 29, sc. *am griffe desselben, (on its hilt,)* sic 34, ἐν ἀσπίδι. ἐν δὲ elliptice, sc. ἁλὶ, in mari, Ν, 797. ἐν δέ οἱ, intus in eo, Υ, 169. ἐν δὲ, sc. κλισίῃ, intus in tabernaculo, Ω, 472. ἀνέβησαν ἐν δίφροις, pro εἰς δίφρους, Ψ, 132, *stiegen auf die wagen, (mounted the car.)* εἷσεν ἐν κλισμοῖς, sedere eos fecit in sellis, Ι, 200, *liess sie auf lehnstüle sich setzen, (made them sit down in chairs.)* ἐν φιλότητι διέτμαγεν, in amicitia discesserunt, Η, 302. ἐν δοιῇ δὲ, i. e. ἐν δισταγμῷ ἐσμὲν, Ι, 230, *wir sind im zweifel, (we are in doubt.)* ἔχει κότον ἐν στήθεσσι, ὄφρα τελέσῃ, Α, 83, tenet iram in pectore, donec eam perducat ad effectum. et 91, ἐν στρατῷ, apud exercitum. et 520, ἐν θεοῖς, coram diis, in concilio deorum. ἔδησαν αὐτὸν ἐν δεσμῷ, vinculo, *mit einem bande, (with a cord,)* Ε, 386. et 397, ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσιν, ad portam apud inferos. ἐν τελέεσσιν, Η, 380, ubi vide τέλος. ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, pro εἰς ὕλην, Λ, 155, in sylvam lignationibus non obnoxiam. ἐν νηυσὶ πεσέεσθαι, Μ, 107, ad naves, inter naves, i. e. in castris suis, casuros eos esse. οὐρανὸν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλαις, ἔλαχε Ζεὺς, Ο, 192, accepit in partem suam cœlum cum æthere et nubibus, coll. 195. κατέπεσεν ἐν κονίαις, Π, 469, pro εἰς κονίαν, coll. 471. et 475, ἐν ῥυτῆρσι τάνυσθεν, sc. οἱ ἵπποι, in loris extendebant se. conf. τανύω. μινύθουσι οἶκοι ἐν σέλαϊ, absumuntur ædes flamma ardente, Ρ, 739. ἐν ἐλλεδανοῖσι, Σ, 553, *mit banden von stroh, (with bands of straw.)* et 555, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, *auf den armen, (in the arms.)* ἐν δὲ, *an ihm, im kopfe die augen, (in him, the eyes in his head,)* Τ, 16. et 186, ἐν μοίρῃ, distributive, et recto ordine, *wie sichs gehöret ein jedes, (each in its proper place.)* ἐν δέ οἱ, Φ, 571. et 586, ἐν γάρ οἱ ἐσμὲν, intus sumus, parati ei. αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ, gravi fortuna, Χ, 61. et 451, ἐν δέ μοι στήθεσι. et 478, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ, αὐτὰρ ἐγὼ Θήβαις. et 483, ἐμὲ στυγερῷ ἐν πένθεϊ λείπεις. τρίχες ἐν μέλεσι, Ω, 359, pili in membris, i. e. comæ in capite. et 684, εὕδεις ἀνδράσιν ἐν δηΐοις, dormis inter et apud hostes. ἐν avulsum a verbo suo est et, Α, 433. Β, 509. Ε, 215, 317, 346, 370, 161. Θ, 335. Λ, 325. Ο, 326, 624, 635, 650. Π, 291, 729. Ρ, 315, 451, 569. Σ, 419, pro ἔνεστι. 470, ἐνεφύσων. 474, 483. Τ, 366, 393. Υ, 381. Φ, 182, 241, 338, ἐνίει, i. e. ἔμβαλε, injice. 385, 547. Χ, 441. Ψ, 45, 243, 352, 481, ἐμβέβηκε. 567, 731, 777. et multis locis est hoc avulsum ἐν loco εἰς. quæ loca si evolvat tiro, satis et aliis locis agnoscet hoc ἐν, quale sæpe sit. longius remotum a casu suo ἐν, est Ρ, 523, 744. adverbialiter et elliptice positum, est β, 340, 345. ἐν χείρεσσι λάβε αἰγίδα, cape manibus ægidem, Ο, 229. ἐν τεύχεσιν ἔδυνον, Ψ, 131, subibant in arma, i. e. induebant se armis: ἐνέδυνον τεύχεα, ἐν vero avulsum regit ablativum. ἐν ποταμῷ, ad flumen, ι, 466, *an dem strome, (at the river.)* ἐν προθύροισι, in vestibulo, *an der thüre, (at the door,)* η, 4. θ, 304, 325. et 422, ἐκάθιζον ἐν θρόνοις, *auf schönen stühlen, (on handsome chairs.)* et 435, ἐν πυρὶ, ad ignem, super ignem, *an oder auf das feuer, (at or on the fire.)* ἐν δώμασι, in tecto, *auf dem dache, (on the roof,)* κ, 554. coll. λ, 62, ubi ἐν μεγάρῳ idem notat. et 241, ἐν προχοαῖς ποταμοῦ, ad ostia fluminis. ἐν ἑκάστῃ δειρῇ, ad quodvis collum, *an jedem halse, (on every neck,)* μ, 90. et 91, ἐν δὲ, sc. κεφαλῇ, *in jedem kopfe, (in every head.)* τῷ δ' ἐν, μ, 103, in illo, *auf demselben, (on it ;)* et ibi præpositio casui postposita. et 237, λέβης ἐν πυρὶ, *ein kessel über dem feuer, (a caldron on the fire.)* χρόα ἐν μέλεσιν, cutem in membris, ν, 398, 430. τῷδε ἐνὶ θυμῷ, cum hoc animo, *mit oder bey diesem muthe, (with or in this mind,)* π, 99. θρόνοις ἐνὶ, in sedilibus, ρ, 32, *auf die stühle, (on the seats.)* ἐν ἀνδράσιν, inter viros, σ, 137. ὅς κε ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι, qui tetenderit arcum manibus, τ, 577, *mit seinen händen, (with his hands.)* sic et φ, 75. ἔν περ ὀνείρῳ, τ, 541, *nur im traume, (only in a dream,)* etsi in somnio.

et 581, *auch wohl im traume, (though but in a dream.)* ἐν Ἀλκινόου, sc. δόμῳ, ellipsi Attica, η, 132. sic Κίρκης, κ, 282, coll. λ, 53. et 62, ἐν μεγάρῳ, supra tectum, *auf dem hause oben, (on the top of the house.)* οἴνῳ ἐν, vino, sc. adspersa, *mit weine, (with wine,)* ω, 73. ἐν ὑμῖν, inter vos, β, 46. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν, potestas est penes vos, κ, 69. ἔριν ἐν ὑμῖν, contentionem et jurgium inter vos, π, 292. τ, 11. αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ, hic in hoc populo, β, 317, i. e. ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ δήμου. et 18, 27, ἐν νηυσὶ, navibus, *zu schiffe, (on board ships.)* ἐν αὐγῇ πυρὸς, ad splendorem ignis, *beym lichte, (by the light,)* ζ, 305. ἐγὼ πόντῳ ἐὼν ἐν νηΐ, μ, 264, ubi ἐν pertinet ad utrumque ablativum, ἐν πόντῳ καὶ ἐν νηΐ, *auf dem meere mit dem schiffe, (at sea and in a ship.)* ἥμενοι ἐν ῥινοῖς, sedentes in coriis, *auf häuten, (on hides,)* α, 108. et 114, ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, inter procos sedebat et apud eos, *sass bey ihnen, (sat with them.)* ἐν πᾶσιν, in primis, *vor allen dingen, (above all things,)* β, 194. et 349, οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον, pro ἐνάφυσσον, εἰς ἀμφιφορέας. ἐν δὲ λιμὴν, sc. τῇ νήσῳ ἐστὶν, δ, 358. et 452, ἐν δ' ἡμᾶς πρώτους λέγε κήτεσιν, inter cetos nos recensuit primos: ubi præpositio procul a casu; quæ et avulsa potest concipi, pro ἐνέλεγε. ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται, in eo ardent oculi, ζ, 131, *die augen funkeln ihm im kopfe, (his eyes sparkle in his head.)* sed elliptice ἐν δὲ, intus vero, η, 95, 129. δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ, λ, 114, ubi interserta est vox inter præpositionem et suum casum. οἱ δέ σε ἐν πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων, pro ἐνδιδέτωσαν σε ἐν δεσμοῖς, μ, 54, alligent te pluribus vinculis, *mit mehr banden, (with more cords.)* sic 161, 164, 196. et 383, ἐν νεκύεσσι, apud inferos, inter mortuos. ἐν δὲ, ἐν δὲ, sine casu, ν, 107, 109, coll. 105, ἔνεισι. et 244, ἐν δὲ, ἐν δὲ, γίγνεται, inest. δεσμῷ ἐν, ο, 443. ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν, dicet inter omnia alia mala quæ fecistis, etiam illud, π, 378. ἐν δέ τε φόρμιγξ ἠπύει, et intus quoque cithara sonat, ρ, 270, coll. 269. et 297, ἐν κόπρῳ, *auf dem miste, (among filth,)* 306. ἐν ἀνθρώποις, inter homines honestiores, τ, 75. et 110, ἀνδράσιν ἐν ἀνάσσων, inter viros regnans. et 173, ἐν δὲ, 175, 176. et 178, τοῖσι δ' ἐνὶ πτόλις. ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν, υ, 141. et 142, ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ, *auf einer nicht gegerbeten haut, (on an untanned hide.)* et 163, ἐν πᾶσιν ἄριστοι, optimi omnium. ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται, χ, 54, jure cæsus est, portionem sibi debitam pro factis accepit. ἐν λέχει, *an dem bette, (on or in the bed,)* ψ, 189. ἐν δ' ἄρα οὗτοι ἐς τεύχεα ἔδυνον, ω, 497, ubi utraque præpositio est avulsa, ἐνέδυνον, ἐσέδυνον, τεύχεα. κἄν est pro κὰ ἄν, sine Iota subscripto, E, 273. et κᾆν pro καὶ ἄν.

ἐναίρω, f. αρῶ. (Ἄω) tollo occidendo, occido. *ich tödte, erlege im gefechte, (I kill, slay in battle.)* nam notio τοῦ Ἄρεως. nunquam autem in poëta est pro σκυλεύω, sed semper, φονεύω. ἄνδρας ἐναίρω, Θ, 296, viros tollo, interficio. Φαῖστον ἐνήρατο, interfecit, E, 43. et 59, Φέρεκλον. Ἄβληρον, Z, 32. et 229, ἐναιρέμεν (ionice pro ἐναίρειν) ὅν κεν δύνηαι, coll. 228, κτείνειν ὅν κε θεός γε πόρῃ. ἢ σύ γ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσι δέ μοι ἵπποι, K, 481, conf. ἀνήρ. ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν, Λ, 188, perdentem ordines virorum militum. sic et 203. καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν, N, 483. Προθόωνα ἐνήρατο, Ξ, 515. Τρῶας ἐναιρόμενος, Π, 92. Τρῶας ἐναίρειν, Υ, 96. κάμε χεῖρας, ἐναίρων, Φ, 26, defatigatus erat manibus, cædendo. manus lassatæ erant occidendo. et 485, κατὰ οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, in montibus feras interficere. ῥηΐτεροι μᾶλλον Ἀχαιοῖς ἔσεσθε, κείνου τεθνειῶτος, ἐναιρέμεν, Ω, 244, ubi infinitivus activi significationem habet transeuntem a Græcis ad Trojanos: Græci facilius jam occident vos. est ergo pro, φονεύεσθαι, interfici a Græcis. μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, τ, 263, ubi est metaphorice, ne perde jam corpus tuum pulcrum, μὴ ἀφάνιζε ἢ αἴσχυνε. sic Romani: nasorum interfice pestem. τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος Ὀδυσσεὺς, ω, 423.

ἐναίσιμος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) est τὸ κατ' ἀρετὴν καθῆκον, quod justo more et modo fit. deinde et, fato cuidam alligatus aut conveniens, ut πεπρωμένον τὶ indicans, e. c. ὄρνιθες ἐναίσιμοι, a fato missæ aves, σημαίνοντές τι μέλλον. ἐναίσιμα σήματα φαίνων Ζεὺς, ostendens signa fatalia, B, 353, σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν πρακτέοις ἀνθρωπίνοις. ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι, β, 159, aves, i. e. fata, nosse, et fatis voluntatique deorum convenientia loqui, τὰ τῆς κατὰ τὸ μοιρίδιον αἴσης δηλωτικά. ὄρνιθες οὐ πάντες ἐναίσιμοι, β, 182, aves non omnes fata quædam indicant, πεπρωμένον τὶ δηλοῦντες. et h. l. vates insimulatur mendacii. οὐδὲ ἦλθον ἐναίσιμον, Z, 519, non veni opportune, et secundum debitum meum; et neutrum est adverbialiter. et 521, ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, i. e. δίκαιος καὶ συνετὸς, ὁ κατὰ δέον φρονῶν. οὔτ' ἄρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, Ω, 40, non mens est æqua et justa. et 425, ἦ ῥα ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοις, debita et solemnia dona. notat ergo τὸ αἴσιμον et, τὸ δίκαιον, καὶ πρέπον πρᾶγμα, καὶ σεβασμιότητα τὴν κατὰ τὸ καθῆκον. καὶ γάρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, ε, 190, nam mihi mens est justa et æqua et humana. τίς κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, κ, 383, qui probus esset et intelligens. γνοίη τε, οἵ τινες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι, ut cognosceret simul, quinam sint probi et moderati et justi, quique injusti, ρ, 363, ubi ἐναίσιμοι sunt οἱ δίκαιοι καὶ κατὰ θέμιν ζῶντες: et his opponuntur οἱ ἀθέμιστοι. οὐκέτι σοὶ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, σ, 219, non tibi animus est justus et bene moderatus. τοῦτό γε ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε, hoc prudens non cogitavit, β, 122, conveniens, aptum. sic et η, 299. οὐκ ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, ρ, 321, non volunt operari ex debito officio suo: *ihr devoir, (their duty.)*

ἐναλίγκιος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) similis, par. idem ac ἀλίγκιος, quod vide. ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, fulgor Sirio similis, E, 5. ἀστεροπῇ (fulguri) ἐναλίγκιος, N, 242, coll. 245. ὄρνιθι λι-

[illegible] καὶ [illegible]. quæ mihi apparuit. nam Minerva ad eum humana forma induta interdiu venerat et collocuta erat. ἐναργὲς ὄνειρον, somnium liquidum. δ, 841. i. e. [illegible], [illegible]. [illegible] ἐναργεῖς [illegible], υ, [illegible]. apparent nobis manifesto. hinc sumtum a recentioribus, ut dicerent τὰς θεῶν ἐναργείας [illegible] i. e. τὰς θεῶν [illegible]. apparitiones divinas. *göttliche [illegible]*, (*visible appearances of the deity.*) et Germanica vel. [illegible]. (*appearance.*) cum Græca splendorem et visum clarum significante. [illegible] θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Υ, 131. i. e. [illegible] ἐναργεῖς [illegible]. conf. Judicum xiii, 21. s. ubi hæc prisca sententia est eadem. [illegible] θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς. π, 161. si dii apparent cuidam, non statim omnes qui adsunt simul istam apparitionem conspiciunt.

ἐναργέως, vide sub ἐναρ.

ἐναρίζω, f. ίξω et ίσω. (Ἄω) occido, interficio. it. occisum spolio. it. prædas jure belli capio. præcipua tamen est notio occidendi. [illegible] ἐναρίζε, interficiebat. E, 155. et 844, [illegible] Ἄρης ἐναρίζει [illegible] ἐνάριξεν. A, 191. ἀλλήλους ἐνάριζον, de pugnantibus. I, 529. A, 337. Ξ, 24. [illegible] Δαναοὺς [illegible], [illegible] ἐναρίζει, Π, 731. ἀλλήλους, P, 413. [illegible] ἐνάριξεν Τρῶας. Φ, 224. de spoliis ab occiso captis est. [illegible] Πατρόκλου [illegible] ἐνάριξε κατακτάς, P, 187. X, 323. sic et Z, 417, coll. 416, 418.

ἐναρίθμιος, ὁ, ἡ. (Ῥέω) in aliquo numero. in aliquo honore. [illegible] ἐναρίθμιον [illegible]. μ, 65, aliam mittit pater in numerum illum, ut sit plenus, si aliqua ex columbis iis periit. ibi ergo proprie. metaphorice est, B, 202. [illegible] ἐναρίθμιος [illegible]. neque in pugna unquam ullius momenti es neque in concilio. *mitgezählet unter [illegible]*, (*numbered among the brave.*) atque sic ἐναρίθμιος in bono sensu. sæpe autem et [illegible], sicut Latini: nos numerus sumus. i. e. [illegible] *helfen nur eine zahl voll machen, weiter nichts.* (*only help to make up a number and nothing more.*)

ἐναρμόζω. (Ῥέω) apte insero vel adjungo. [illegible] pro [illegible]. postesque januæ inserunt. *hat die pfosten der thüre eingefüget.* (*has inserted the door-posts.*) ζ, 45. [illegible] ἐναρμόζει. ε, 236, manubrium bene insertum in bipennem. *da er den stiel an die axt eingefüget.* (*having put a shaft to the axe:*) ubi alii legunt ἐναρμόζει. et est particip. perf. m. passive.

ἐναρτι, vide sub [illegible].

ἔνατος et εἴνατος, άτη, ατον. (Νέω) nonus. est pro [illegible] vel [illegible]. i. e. [illegible]. nam nonus numerus est ultimus in [illegible]. dicitur et ἔνατος. εἴνατος [illegible]. B, 295. et 313, [illegible] Τελαμὼν δ' εἴνατος ἦλθε. Θ, 266.

ἐναυλίς, ω. ὁ, ἡ. (Ἄω) est ὁ [illegible] καὶ ἐναύλοις [illegible] rivus vel torrens per angustum locum perfluens. [illegible] qui est [illegible]. *eine lange [illegible].* (*a long hollow.*) deinde ἐν ἐναύλοις sunt et τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς κοιλώματα καὶ αἱ στεναὶ διώρυχες. *hole wege. defiléen, graben.* (*hollow ways. defiles, ditches.*) τάχα κε φεύγοντες ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, Π, 71, i. e. cito sane fugientes, fossas campestres implerent mortuis. *sie würden die graben füllen,* (*they would fill the ditches.*) possint tamen ibi et esse [illegible] ut in sit juxta. seud. [illegible]. possit et referri ad rivos fluviorum. [illegible] ἐναύλους [illegible], quem torrens [illegible] perdit, Φ, 283, ubi est ipse χειμάῤῥους, στεινὸν ἄωρος, et 312, πάντας δ' [illegible] ἐναύλους. omnes concita rivos, πάντας τοὺς στεινοὺς χειμαῤῥώδεις ποταμούς. *alle [illegible] und graben.* (*all [illegible] and ditches.*) recentioribus ἐναυλος est. [illegible] i. e. [illegible] i. e. [illegible] ἐν τῆς [illegible].

ἐνδαίω, f. δαύσω. (Δάω) intus accendo. ἐνδαιόμενοι [illegible], intus ardens ei oculi, ζ, 131. vide simplex.

ἐνδείκνυμι et ἐνδεικνύω, f. ἐνδείξω. (Δέκω) insero, infigo. et quo spectet. quæ prima sit notio τοῦ δέκω et δείκω, figo, pono, *ich stecke,* (*I put.*) in medio est. adapto me. applico me. defigo me. Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, ad Pelidem ego me convertam mente et oratione mea, T, 83, *will mich an den adressiren,* (*will address myself to him.*) [illegible] ἐνδείξομαι [illegible]. hinc est et ἐνδείκνυμι, [illegible] forma docet et indico, moneo.

ἔνδεκα, (Δέκω) indeclin. undecim. πεζὸς δ' ἕνδεκά φημι, I, 329, expugnavit Achilles terrestribus copiis. ἕνδεκα δ' [illegible]. Φ, 45. αὐτίκα αἰγῶν ἕνδεκα, ξ, 103.

ἐνδεκάπηχυς, ὁ, ἡ. (Πήχω) undecim cubitorum. ἔγχος ἔχ' (pro ἔχε) ἐνδεκάπηχυ, ubi quidam legunt, ἔχω δεκάπηχυ, Z, 319. Θ, 494.

ἐνδέκατος, η, ον. (Δέκω) undecimus. [illegible] ἐνδεκάτη. Φ, 156. ἐνδεκάτη δὲ [illegible] Ω, 666. [illegible] ἐνδεκάτῃ γένεται, β, 374. [illegible], τῷ ἐνδεκάτῳ [illegible] γ, 391. ubi alii rectius legunt ἐνδεκάτῳ: nam numerus rotundus aptior videtur. [illegible] ἐνδεκάτῳ [illegible]. λ, 568. ἐνδέκατος [illegible]. τ, 192.

ἐνδέξιος, ὁ, ἡ. (Δέκω) ad dextram. [illegible] ἐνδέξια [illegible] A, 597. ubi neutrum plurale adverbialiter positum: a dextra parte consessus incipiens simul et poculum dextra manu sua præbens, et dextræ manui alterius: idque boni ominis causa. [illegible] ἐνδέξια [illegible] in dextra manu sua ferens, et in dextram manum accipientis, et a dextra parte conventus hujus incipiens, ostendit omnibus hanc sortem. H, 184. sic. ὁ ἐκ δεξιῶν [illegible] boni ominis esse putabatur, si in consessu audiebatur; et ὁ παλμὸς τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ. [illegible]

τοῖς ἐνδέξια σήματα φαίνων, I, 236, fausta signa a dextra parte, i. e. ab oriente. *βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον*, ρ, 365, ubi *ἐνδέξια* pertinet ad *ἴβη*, et notat, cœpisse eum *ἐκ τοῦ δεξιοῦ καθίσματος, ἐπὶ ἀγαθῷ συμβόλῳ*. possit tamen et ad *αἰτήσων* referri, ut notet *ἐπιδεξίως*, dextre, *auf eine art wie es ein rechter hettler machen muss, (in the same way as a real beggar would do;)* collato 366. ut et sic fuerit *πολυμήχανος*. potest et esse, *κατὰ τὰ ἐνδέξια*, i. e. *δεξιᾷ χειρὶ* porrecta, ad accipiendum aliquid.

ἐνδέχομαι, (*Δέχω*) intus recipio. recipio. *ich nehm an, finde gut, (I accept, think good,)* probo. tertia impersonaliter, *ἐνδέχεται*, fieri potest vel licet, aptum est; et *τὸ ἐνδεχόμενον*, accidens, quod fieri potest.

ἐνδέω, f. *ήσω*. (*Δέω*) illigo, alligo. *fessle, (I bind.)* *Ζεὺς μέγα ἐνέδησέ με ἄτῃ*, valde me irretivit errore, B, 111. I, 18. et notat id verbum *τὸ δυσαπάλλακτον τοῦ κακοῦ*, *da man so dran gebunden ist dass man es nicht leicht los werden kann, (when one is so involved in something that it is not easy to extricate one's self from it.)* *ἐνέδησαν αὐτὸν δεσμῷ*, E, 386. *κάλους ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, τῇ νηΐ*, ι, 260. *ἐνδεόντων* (attice pro *ἐνδεέτωσαν*) *σὲ δεσμοῖς*, μ, 54. *δεσμῷ ἐνεδέδετο*, θ, 232.

ἐνδίεσαν, pro *ἐνεδίεσαν*, vide sequens.

ἐνδίημι, (*Δίω*) sector, *ich verfolge, (I pursue:)* conor abigere, *ich scheuche, (I drive away.)* *οἱ δὲ νομῆες αὔτως* (frustra) *ἐνδίεσαν*, pro *ἐνεδίεσαν*, Σ, 584.

ἔνδινα, *νων. τά*. (*Ἐν*) interiores partes corporis. respectu cutis et exterioris carnis sunt viscera; sed respectu armorum corpus tegentium est *ἡ ἔνδον τῶν ὅπλων σὰρξ*, *der leib im harnische, (the body covered with armour.)* et posteriori respectu est vox Ψ, 806, ubi sensus est, uter alteri prior leve vulnus per arma infligit, ut sanguinis nonnihil emicet. nam de occidendo in ejusmodi certamine ludicro sermo erat omnino nullus.

ἔνδιοι, vide sequens. et sub *ἵκω*.

ἔνδιος, *ου. ὁ ἡ*. (*Δίω*) sub Jove exsistens, in aëre libero versans. ab *ἐν* et *ζεὺς*, genit. *διὸς*, qui physice est aër. deinde in specie, *μεσημβρινὸς, ἐλθὼν περὶ μεσημβρίαν, ὥραν ταύτην θερμὴν, ἡλίου καίοντος*. in genere autem est *ἐναέριος*. *ἔνδιοι ἱκόμεσθα ῥόον Ἀλφειοῦ*, Λ, 725, i. e. *κατὰ μεσημβρίαν*: et Græca lingua in eo quoque felix est, quod una voce ad plures simul alludere potest, ut in hac voce ad *τὸ ἶδος*, sudor, ut auditori etiam idea sudoris excitetur, quasi dixisset poëta *ἐνίδιοι*, sudoris pleni ex itinere antemeridiano. sed quia *δι* in *ἔνδιος* est longa, facile apparet, quæ prima sit notio. *ἔνδιοι* ergo est, medio die; sicut *ἐννύχιοι* est, media nocte. *ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθε ἐξ ἁλὸς*, δ, 450, meridianus vero venit senex ex mari; cum ante meridiem fuerit *ἐνάλιος*, meridie fiebat *ἐναέριος*. *τὸ ἔνδιον* substantive quoque dicitur *ἡ διατριβὴ*, sedes, habitatio.

ἔνδοθεν, (*Ἐν*) adverb. ab intus. ex interiori. *ἔνδοθεν αὐλῆς*, in interioribus partibus aulæ, Z, 247. Ω, 161. *Ζηνὸς τοιήδε ἔνδοθεν αὐλὴ*, δ, 74. et 283, *ἢ ἔνδοθεν αἶψα ὑπακοῦσαι*, aut ab intus statim respondere. et 293, *εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν*. et 467, *μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ*. *φήμην τίς μοι φάσθω ἀνθρώπων ἔνδοθεν*, omen mihi loquatur aliquis hominum ab intus, υ, 101.

ἔνδοθι, (*Ἐν*) adverb. intus, *drinnen, (within.)* *σὺ δὲ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις*, et tu intus animum lacerabis, A, 243. *κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς ἀμφιπόλους*, invenit in domo, Z, 498. *ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων*, inclusi intra muros, Σ, 287. *δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέρδιο πτύχας*, Υ, 271, coll. 269, et hæ duæ plicæ erant inter duas æneas; aurea erat in superficie: per auream et unam æneam transibat cuspis hastæ, ibique hærebat. *ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ*, X, 242. et 357, *ἦ γάρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός*. *ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ*, defendebat intus, inter scutum et corpus, lorica, Ψ, 819. *δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς*, β, 315. *οἱ δὲ ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον*, intra septum, δ, 678. *τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν*, invenit eam domi, ε, 58. *ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ*, θ, 577, *ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν*, τ, 377, agitatur doloribus. *κτήματα, τά τε ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφι*, χ, 220, quæ in domo et extra domum sunt. *τί σοι νόος ἔνδοθι κεύθει;* ω, 473.

ἔνδον, (*Ἐν*) adverb. domi, *zu hause, im hause, (at home,)* *ἐν δόμῳ*, pro *ἔνδον δόμου*, elliptice. nam proprie est, intus, *drinnen, (within.)* *ἔνδον ἐόντων*, de iis rebus quæ sunt in tabernaculo, T, 320, et sermo est de cibo et potu. *οὐκ ἔνδον ἔτετμεν ἄκοιτιν*, non domi invenit conjugem, Z, 374. *ἔστι γὰρ ἔνδον χαλκός τε χρυσός τε*, est enim mihi domi meæ æs et aurum, K, 378. *νῶϊ δὲ ἔνδον ἐόντες*, nos ambo in domo præsentes cum essemus, Λ, 766. et 770, *Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον*, domi, in domo. *ἦ μοὶ δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον*, Σ, 394, *ich habe eine göttin im hause, (I have a goddess in the house.)* *Διὸς ἔνδον*, Υ, 13, in domo Jovis, *ἔνδον τοῦ δώματος τοῦ Διός*. *ἔστι γὰρ ἔνδον*, X, 50, est enim domi copia harum divitiarum. *Ζεφύροιο ἔνδον*, in domo Zephyri, Ψ, 200. *ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσα*, intus in domo canens, ε, 61. et 81, *οὐκ Ὀδυσσῆα ἔνδον ἔτετμεν*, non invenit in domo. *κιχήσατο δ' ἔνδον ἐόντας*, invenit eos domi, ζ, 51. *δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων*, η, 166, cœnam hospiti proma det de penu. *οὐδέ μιν ἔνδον εὕρομεν*, *wir fanden ihn nicht zu hause, (we did not find him at home,)* ι, 216. et 232, *μένομεν δέ μιν ἔνδον*, exspectabamus eum in antro. *Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης*, audiebant eam intus in domo canentem, κ, 221, 226. *τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι εἶεν*, ξ, 407, *meine leute möchten wohl sehr bald zu hause seyn, (my people will probably be at home very soon.)* *ἅλις ἔνδον ἐόντων*, ex iis copiis quæ in domo sunt, ο, 77, 94. *ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα*, ex aliis locis reducem, π, 26. et 202, *πατέρα ἔνδον ἐόντα*, patrem qui in domo est. et 254, *εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων*, si cum omnibus concurremus in domo con-

gregatis. et 301, μή τις 'Οδυσσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος, ne quis audiat, eum domi esse reducem. et 355, οἱ δὲ γὰρ ἔνδον, *denn sie sind wieder zu hause, (for they are returned.)* et 462, ἤδη ἔνδον ἔασιν ἐκ λόχου, jam redierunt ex insidiatione. ἦ μάλα τὶς θεὸς ἔνδον, τ, 40. et 321, ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ. et 477, φίλον πόσιν (suum maritum) ἔνδον ἐόντα. αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασι, υ, 40, semper conferti in domo sunt. ἐκ στέατος ἔνδον ἐόντος, de adipe qui in domo est, φ, 178. et 183. et 207, ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, sum domi, factus sum redux domum. et 237, ἤν τις στοναχῆς ἔνδον ἀκούσῃ, si quis gemitum in domo audiat, 383. ἐρέουσα, φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα, ψ, 2. et 29. μὲν πάλαι ᾔδειν ἔνδον ἐόντα, jam diu scivit eum domi esse. et 38, ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον, *herbergten drinne, (lodged within.)* ἔνδον γὰρ, sc. τοῦ θαλάμου, χ, 140, 179. hinc et de aliis, quæ introrsum vergunt, ponitur. ἐγκέφαλος δ' ἔνδον, sc. τῆς κεφαλῆς, Λ, 98. Μ, 186. Υ, 400. ἔνδον (τοῦ τείχους) ἐόντες, intra mœnia, Μ, 142. πέφνε γὰρ ἔνδον (τοῦ στρατοῦ) ἐόντα, occidit eum, qui in castris erat, Ν, 363. ὃν νῶϊ Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα, in domo apud nos versantem, Ο, 438. λέβης ζεῖ, ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ, Φ, 362, lebes fervet, intus dum urgetur igne. φρένας ἔνδον (τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ στήθους) ἐΐσας, λ, 336, in opp. ad virtutes corporis externas, quæ sunt vultus et statura insignis. sic et ξ, 178. σ, 248. κραδίη δέ οἱ ἔνδον (τοῦ σώματος) ὑλάκτει, υ, 13, 16. σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης, ω, 381, tu in mente lætatus fuisses.

ἐνδουπέω, (Τύπω) incido in aliquid cum sono gravi quem lapsus edit. ἐνδούπησα μέσῳ, pro ἐνεδούπησα, incidi in mediam aquam, μ, 443. ἄντλῳ ἐνδούπησε πέσουσα, ο, 478, sentinæ incidit. et ponitur consequens sonus pro antecedente lapsu ipso.

ἐνδυκέως, (Δίκω) adverb. pro ἐνδυκῶς. est ab ἐνδέκομαι, a quo est ἐνδυκὴς, ὁ ἡ, cum cura recipiens, humaniter excipiens: et inde est hoc adverbium: accurate et humaniter excipiendo, μετὰ δεξιώσεως, data quasi dextra fideque; ἐπιμελῶς. ἔνθα με δεξάμενος Πηλεὺς ἔτρεφε ἐνδυκέως, aluit humaniter et accurate, Ψ, 90, ubi per participium etymologia innuitur: *angelegentlich, da man alle bereitwilligkeit an etwas leget, und kosten hinein stecket, (zealously, sparing neither pains nor expense upon something,)* ab ἐν et δέκω. μάλα ἐνδυκέως ἱκέτου πεφιδήσεται, Ω, 158, parcet supplici accurate. Sic et 187. et 438, σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς (deductor) ἱκοίμην ἐνδυκέως, libenter et sedulo. ἥ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, η, 256. ἦ μέν σε ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, κ, 65, certe quidem nos te accurate et apte dimisimus; inquit Æolus ad reversum Ulyssem. et 450, αὐτοὺς Κίρκη ἐνδυκέως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν ἐλαίῳ, humaniter, *sehr freundlich, (very kindly.)* ὅς κεν ἐμὲ ἐνδυκέως ἐφίλει, ξ, 62. et 109, ὁ δὲ ἐνδυκέως κρέατα ἤσθιε, strenue et sedulo comedebat carnes, *mit gutem zugreifen, (with a good appetite.)* et 337, ὅγε με ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ ἐνδυκέως, jussit, ut me deducerent ad regem humaniter. πειρητίζων, εἴ μιν ἔτι ἐνδυκέως φιλέοι, tentans, num eum adhuc humaniter amare et bene ei facere velit, ο, 304. et 490, ὃς δή σοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε ἐνδυκέως, qui sane tibi præbet cibum potumque humaniter et apte. et 542, καὶ νῦν μοὶ τὸν ξεῖνον ἐνδυκέως φιλεῖν καὶ τίειν, ubi infinitivi pro imperativis: sic enim mandat Telemachus de hospite. sic et ρ, 56. et 111, δεξάμενος δέ με κεῖνος ἐν δόμοις ἐνδυκέως ἐφίλει. et 113, ὡς ἐμὲ κεῖνος ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι. τὸν εὖ ἐξείνισα, ἐνδυκέως φιλέων, τ, 195. ἣ γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκε, ω, 211, *die ihn sorgfaltig und geschickt pflegete, (who nursed him with great care and skill.)* et 271, τὸν πρὸς δώματα ἄγων εὖ ἐξείνισσα, ἐνδυκέως φιλέων. et 389, γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκε. possis dicere, a δέκω esse ἐνδέκω inde ἐνδεκὴς, et interserto υ, ἐνδευκὴς, et abjecto ε, ἐνδυκὴς, unde adverbium ἐνδυκῶς, et distracto circumflexo, ἐνδυκέως.

ἐνδύω, ἐνδύνω, ἐνδῦμι, (Δύω) induo, *ziehe an, (I put on.)* intro, *gehe hinein, (I enter.)* μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα, Β, 42, quem nos vocamus *indusium.* prisci enim nudi in lecto dormitorio cubare solebant. conf. α, 437. sic et Κ, 21. et 131, ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα. ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκὸν, Β, 578. sic et Λ, 16. ἡ δὲ χιτῶνα ἐνδῦσα Διὸς, Ε, 736, induta tunicam Jovis. sic et Θ, 387. ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην, pro ἐνεδύτην, Κ, 254, induebant ambo se armis. sic et 272. ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦνε ἄχος, pro ἐνέδυνε, Τ, 367, et οἱ pertinet ad ἦτορ, cor ejus, cor quod ei proprium erat, induebat dolorem, quasi gravem vestem aut grave spiculum. et τὸ ἐνδῦναι notat maxime, si quis cingitur undique, *eine umgebung von allen seiten, (is surrounded on all sides.)* ὁ δὲ ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω, Ξ, 377, pro ἐνδύτω, induat se, tegat se, clypeo majore: et ablativus regitur a præpositione ἐν. sic et Ψ, 131, ἐν τεύχεσιν ἔδυνον, pro ἐνέδυνον, induebant se armis. et 622, οὐδὲ ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, neque jaculorum certamen inibis. ἐν τεύχεσι δύοντο, pro ἐνεδύοντο, induebant se armis, ω, 495, et est quasi, intrabant in arma, ut ἐν valeat εἰς τεύχεα.

ἐνέγκω, (Χάω) fero, porto, gero, habeo, idem quod ἐνείκω, ab eoque factum, mutato Iota in υ ex more Græco: sed communius est in usu quam Ionicum ἐνείκω. ἤνεγκεν δ' ἄρα πῦρ, afferebat ignem, χ, 493. loco, Τ, 194, legunt quidam ἐνεγκέμεν, alii ἐνεικέμεν, eodem sensu, pro ἐνεγκεῖν. nam aor. 2. hujus verbi solet esse usitatus, ἤνεγκον, sicut aor. 1. ἤνεγκα pro ἤνεγξα, nisi malis habere pro perf. m. cæterum composita ab ἐνέγκω varios habent significatus. συνενεγκεῖν est λυσιτελεῖν, *zutraglich seyn, (to conduce or contribute.)* συνδιενεγκεῖν est συνδιαβαστάσαι φορτίον ἢ φροντίδα, una perferre onus aut curam: διενεγκεῖν est διαφέρειν: περιενεγκεῖν, κύκλῳ ἀγαγεῖν: μετενεγκεῖν, μετακομίσαι: παρενεγκεῖν, παραγαγεῖν καὶ ἐπαγαγεῖν: ὑπενεγκεῖν, ὑπομεῖναι: ὑπερενεγκεῖν, ὑπερτερῆσαι καὶ ὕπερθεν φέρεσθαι: εἰσενεγκεῖν, ἔσω ἀγαγεῖν,

cui opp. ἐξενεγκεῖν. ἀνενεγκεῖν est ἀναγαγεῖν τὶ, et ἀναβῆναι, et ἀναπνεῦσαι, *sich wieder erholen, (to recover,)* e. c. ἐκ νόσου ἢ ἐκ παραφροσύνης ἀνενεγκεῖν.

ἐνείκεον, vide sub νεικέω, aliquanto sub initio.

ἐνείκω, (Χάω) fero, porto, gero, habeo, κομίζω, ἔχω. est idem verbum ἔχω, ionice ἴκω vel ἵκω, præfixo ε, sicut in θέλω et ἐθέλω, ob concursum vocalium interserto ν, nisi mavis præpositionem ἐν præfixam statuere, et medium ε ionice productum in ει. sic δέχω ionice est δέκω et δείκω. ab ἐνείκω est ὁ προὔνεικος, ου, qui mercede accepta portat quædam ex agro, ὁ κομίζων μισθοῦ τινὰ ἐξ ἀγροῦ. ὄφρα φίλῳ παιδὶ τεύχεα ἐνείκοι, ut suo filio arma adferret, Σ, 147, *überbringen möchte, (might carry.)* οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν, Græcorum, quos huc naves portarunt, Ι, 306, est aor. 1. a. ionice, pro ἤνεγκαν. nam omnino hoc verbum est Ionicum. sic, Ν, 453, νῦν δέ. apud Herodotum aor. 1. m. ἐνεικάμην, ionice omisso augmento, est frequentissimus. τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, illum quidem socii ejus apportaverant ex prœlio in tentorium, cum vulneratus esset, Ν, 213. ναῦς, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν ἐς Τροίην, Ο, 705. ὁ δὲ ᾤχετο καὶ οἱ ἔνεικεν, ille vero abiit et attulit ei, *holete, (brought,)* Ψ, 564. τεύχεα δέ σφιν ἔνεικαν θεράποντες, δ, 784. τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψώ, ε, 246, interimque attulit terebras. et 258, φάρεα, lintea. δῶρα, ἅ οἱ Φαίηκες ἐνθάδε ἔνεικαν, dona, quæ ei Phæacenses principes huc contulerunt, θ, 428. ν, 12. κῆρυξ ἔνεικεν αὐτῷ πέπλον, *brachte ihm, (brought him,)* σ, 291. et 294, ὅρμον, monile. et 299, ἴσθμιον ἤνεικεν, collare; ubi vides augmentum. et 300, ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον ἔνεικεν, *einer brachte das geschenk, ein andrer ein anderes, (one brought one gift, another another.)* ἐπεί σε ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο, ω, 43, postquam te in castra tulimus ex conflictu. καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε, afferte talentum auri, θ, 393, imp. a. 1. a. δῶρα μὲν, ὅς κε ἐθέλῃ ἐνθάδε ἐνεῖκαι, σ, 285, dona quidem quicunque voluerit huc ferre et dare. πρίνγε Ἕκτορος ἐνθάδε ἐνεῖκαι τεύχεα καὶ κεφαλὴν, Σ, 334, antequam tulisse me huc Hectoris arma, et caput, i. e. ipsum Hectorem. sic, εἴκεν ἐγὼ κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχεα ἐνείκας, si sane ego, caput tuum et arma tua adferens, Ρ, 39. μένε, ὄφρα κέ σοὶ οἶνον ἐνείκω, exspecta hic, donec tibi vinum afferam, Ζ, 258, aor. 1. conj. a. ἄγετε, ὑμῖν τεύχεα ἐνείκω, agite, vobis arma feram, adferam, *will holen, (will bring,)* χ, 139, ubi est præsens indicativi loco futuri. et 487, ἄγε, σοὶ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἐνείκω: possit tamen et esse a. 1. conj. ὄφρα ἔνθεν φάρμακα ἐνείκῃ, ut inde venena petat, β, 329. εἴ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκῃ, si quis deus eum huc portet, *hicher bringet und fuhret, (brings and conducts hither,)* φ, 196. δῶρα ἐνεικέμεν (pro ἐνείκειν, infin. præs. pro imperat.) ἐμῆς παρὰ νηὸς, Τ, 194, dona afferre a nave mea. et in media forma, ὅσα μοὶ ἠνείκαντο ἀέθλια ἵπποι, quot mihi præmia certaminum conciliaverunt equi, Ι, 127, coll. 124. frequens hoc verbum, cum compositis εἰσενείκειν, ἐξενείκειν, συνενείκειν, etc. est Herodoto.

ἔνειμαν, vide sub ΝΕ'ΜΩ, prope initium.

ἔνειμι, (Ἔω) insum, adsum, *bin drinnen oder dran, (I am in, or at.)* ταῖς ἐν μὲν νόος ἐστὶ, pro ἔνεστι, his mens inest, Σ, 419. οὔ νυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος, Ω, 240, ubi vide οἴκοι. ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν, argentum inest utre, κ, 45. ἐν γὰρ νηῒ βρῶσις ἐστὶ, pro ἔνεστι, μ, 320, 321. ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτὴρ, tortum lorum ad eam erat, *war dran, (was at it,)* ν, 438. ρ, 198. σ, 108. ἐν δ' αὐτὴ ἔην εἰκυῖα θεαῖσιν, inter eas ipsa aderat, η, 291. ἀλλ' ἐνέην, sed erat in, sc. navi, ι, 164. φύλλων ἐνέην χύσις, τ, 443. ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, paululum vitæ inerat jam mihi, Α, 593, *es war wenig leben mehr in mir, (but little life was left in me.)* οἵτινες τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν, pro ἔνεσμεν, Ε, 477. χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη, ferreum mihi pectus esset, Β, 490. ἐν γυνὴ ἴσχεν, pro ἐνέσχεν, i. e. ἐνῆν, intus erat, β, 345, 346. ἐν δὲ κρητῆρες ἔασιν, ν, 105, pro ἔνεισι, sunt intus. πεντήκοντα ἔνεσαν θάλαμοι, Ζ, 244. ἐν δὲ ἔσαν περόναι, σ, 292, *es waren an dem kleide hefte, (on the garment were clasps.)* πολλοὶ δ' ἔνεσαν ὀϊστοὶ, multæ sagittæ erant in pharetra, φ, 12, 60. ὅσα ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ, quot dolores insint animo meo, pro ἔνεισι, vel ἔνεστι, Σ, 53. πολέες δ' ἔνι (ἔνεισι) μῦθοι, Υ, 248. οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, pro ἔνεισι, ι, 126, non sunt apud eos naupegi, *es giebt bey ihnen keine schiffbauer, (there are no shipbuilders among them.)* ἔνι σοὶ φρένες οὐδ' ἠβαιαὶ, φ, 288, pectus tibi non est. ἐν (pro ἔνεστι) δὲ ἴα ψυχὴ, una tantum anima inest ei, Φ, 569. ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες, pro ἔνεισι, sunt in ea insula, ι, 132. et 134, ἐν δ' ἄροσις, terra quæ facile arari possit. εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος ἐνείη, inesset, Ρ, 156.

ἕνεκα et ἕνεκεν, (Χάω) adv. propter, ob. *wegen, um willen, (on account of, for the sake of.)* est ab ἐνέκω pro ἐνέχω, adhæreo, adhibeo; mutato spiritu. Α, 94, 152, 574. Γ, 100, 206. Ζ, 356. Θ, 428. Π, 18. Ρ, 92. Υ, 21. Φ, 380, 463. Ω, 28. λ, 548. ξ, 416. ο, 343. π, 31, 334. ρ, 288. τ, 413. φ, 20. ω, 250. et 229, βάτων ἕνεκα, i. e. ἵνα ἐκφύγῃ βάτους, ut vitaret rubos, ne se pungerent. sic, πῖλος ὑετοῦ ἕνεκα, i. e. ἐπὶ κωλύσει ὑετοῦ. notat igitur ἕνεκα, partim ut effugiam aliquid; partim ut consequar aut efficiam aliquid, e. c. οἶκος ἀναπαύσεως ἕνεκα, et, ἀγγελίης ἕνεκα; ad ferendum nuntium. sæpe et, διά τι, e. c. θανατοῦται ἕνεκα φίλων, i. e. διὰ φίλους. sæpe et omittitur, e. c. Δ, 168, 169. conf. εἵνεκα. ἕνεχ' ἵππων, Ε, 640.

ἐνεκίρνη, vide sub ἐγκίρνημι.

ἐνελάω et ἐνελαύνω. f. άσω. ('Ελάω) infigo, intrudo. ὤμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο, Ε, 400. et 539, ἐν γαστρὶ ἔλασσε pro ἐνήλασε. ἐν σάκει ἤλασεν ἔγχος, Υ, 259. inde dicuntur τὰ ἐνήλατα, πασσαλίσκοι κωλύοντες ἐξιέναι τὸν τροχὸν, quæ dicuntur et ἁμαξηδόνια, et sunt pars ἄξονος, *die pflöcke vorn an der achse, dass das rad nicht ablaufen*

kann, (the linch pins that fasten the wheels to the axle-tree.) sic dicuntur et extremitates graduum scalæ, quæ infiguntur trabibus lateralibus, *die enden der sprossen, die in die seitenbäume der leiter eingestecket sind, (the ends of the steps which are inserted into the two sides of a ladder;)* et per consequens, gradus ipsi infixi trabibus, *die sprossen an der leiter, (the steps of a ladder.)* vide Eurip. Phœn. 1186. cæterum ἐνήλατος, ου, ὁ ἡ, in genere est, impactus, intrusus.

ἐνένιπτω, f. ίψω. ("Επω) idem ac ἐνίπτω alloquor, gravibus verbis alloquor et reprehendo. 'Αντίνοον δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν, π, 417. 'Αντίνοος δ' — σ, 77. et 320, τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπτε Μελανθώ, una ancillarum honestiorum. et 325, ἡ 'Οδυσῆα ἐνένιπτεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι. sic et τ, 65. et 90, ἀμφίπολον δ' ἐνένιπτεν, (Penelope) ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν. 'Αντίνοος δ' — φ, 84, 167, 287. πρῶτος τήν γ' ἐνένιπτεν 'Αγέλαος, increpuit verbis, χ, 212. Τηλέμαχος δ' — ψ, 96. τὸν δ' ἐνένιπτε Μενοιτίου υἱὸς, Π, 626.

ἐνενίσπω, ("Επω) verbis accuratis et multis alloquor. ἐνένισπεν ἴφθιμον Μελάνιππον, Ο, 546, allocutus est accurate et studiose. et 552, τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένισπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν. τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν Αἴας, hunc objurgavit, Ψ, 473. ergo per adverbium demum determinatur verbum in paullo duriorem partem: per se nihil duri aut increpatorii notat, et est idem quod ἐνίσπω.

ἐνέπρησε, vide sub ἐμπρήθω.

ἐνέπω, ("Επω) indico, narro, dicto. *ich sage an, erzähle, (I tell, relate.)* ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, i. e. λέγε, α, 1, et Νῦ est duplicatum, metri causa. τίς τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, quis longe præstantissimus fortitudine inter eos fuerit, tu mihi indica et dic, O Musa, Β, 761. hinc est sumtum, ut ἡρωϊκοὶ στίχοι (versus hexametri) vocarentur ἔπη: sicut ab ἄειδε ab initio Iliadis sumtum, ut carmina vocarentur ᾠδαί. Homerus vocat ἔπος, τὸν ἁπλῶς λόγον: recentiores usi sunt hac voce ἐπὶ τῶν ποιητικῶς μετρούντων. cæterum aliquis veterum jocose imitatus est initium Odysseæ: δεῖπνά μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροφα, καὶ μάλα πολλὰ, etc. Διὸς δέ σφι ἔννεπε μῦθον, et iis indicavit et retulit sermonem Jovis, Θ, 412. μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες, Λ, 642, inter se colloquentes. sic et ψ, 301, τερπέσθην. αἴ κε αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντα ἐνέποντα, si modo eum cognovero indicantem certa omnia, ρ, 549, 556. ὄσσα (fama) μνηστήρων θάνατον ἐνέπουσα, ω, 413, procorum mortem indicans et vulgans, φημίζουσα. ἐγὼ νημερτέα πάντα ἐνέποιμι αὐτῇ, narrare possem ei, ρ, 561.

ἐνερείδω, ('Ρέω) infigo. ἐνέρεισαν ὀφθαλμῷ, ι, 383, τὸν μοχλόν.

ἔνερθε et ἔνερθεν, ("Ερα) adverb. in terra. deinde in genere, infra. *drunter, von unten, (underneath, from below.)* τόσσον ἔνερθ' ἀΐδεω (pro ἀΐδου) ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης, Θ, 16, tantum infra orcum, quantum superius cœlum est a terra. nam ἀΐδης est, locus sub terra: quem si concipias esse superficiem terræ oppositam nostræ superficiei; statim æquum inde spatium cœli, ac a nobis, apparet. id autem poëtæ suis imaginibus involverunt. interim videtur Homerus probe agnovisse rotunditatem terræ, ab omnibus partibus cœlo circumdatam, et a sole illustrandam successive. id verissimum est, in hemisphærio soli opposito semper esse noctem; quæ quasi cedendo soli circumambulat globum successive: et id hemisphærium, ubi dato tempore nox est, re vera concipitur ut infra terram exsistens. θώρηκος ἔνερθε, infra thoracem, Λ, 234. et 252, ἀγκῶνος ἔνερθεν, infra cubitum. ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε, Ν, 75. οἱ ἔνερθε θεοὶ, Ξ, 274, dii inferi, in Tartarum detrusi. ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν, ab infra ille quatiebat terram, Υ, 57, *von unten, (from below:)* et h. l. maxime proprie posita vox. ut et ι, 385, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι, ab infra movent et circumagunt id loro. ἐρρίζωσεν ἔνερθε, radice quasi stare fecit infra, ν, 163.

ἔνερος, ου. ὁ ἡ. ("Ερα) intus in terra exsistens. ὁ ἐν τῇ ἔρᾳ. 'Αΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων, Orcus imperans iis qui sunt intra terram, inferis, mortuis, Ο, 188. ἄναξ ἐνέρων 'Αϊδωνεὺς, Υ, 61. οἱ ἔνεροι sunt οἱ ὑπὸ ἔραν, mortui et sepulti: τὰ ἔνερα sunt loca mortuorum, τὰ ὑπὸ ἔραν.

ἐνέρτερος, α, ον. ("Ερα) est comparativus ab ἔνερος, pro ἐνερώτερος, per syncopen. καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων, Ε, 898, sane tunc jam pridem fuisses inferior Titanibus; nam hi nomine proprio sic sunt dicti a conatu suo occupandi cœlum.

ἐνεσία, ας, ἡ. ("Εω) immissio, suggestio, consilium. *die eingebung, (inspiration.)* σὲ ὀΐω τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν (ob metrum duplicato ν) ἐκείνης, puto te hæc pati ob consilia illius, Ε, 894. est ab ἐνίημι, ἡ εἰς νοῦν ἐνιεμένη βουλὴ, ἡ συμβουλή. idem dicitur αἰνεσία, ἡ, ab ἀνίημι. Ἥρης αἰνεσίῃσι, apud Callimachum, hymno in Dianam, 108. et apud Apollonium crebro.

ἐνέστακται, vide sub ἐνστάζω.

ἐνετή, ῆς. ἡ. ("Εω) fibula. idem quod ἡ περόνη. ab ἐνίεσθαι, i. e. ἐμβάλλεσθαι, τῇ ἀντικειμένῃ ὀπῇ, quod immittitur in foramen. χρυσείαις δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο, Ξ, 180, ubi sermo est de Junone, ornaute se. Vide sub περονάω.

ἐνεύδω, ("Εω) incubo. *ich liege drauf, (I lie upon.)* μαλακῶς ἐνεύδειν, molliter incubare, γ, 350. οἷσιν ἔνευδεν, quibus incubabat ante, υ, 95, et ea erant κώεα sub corpore, et χλαῖνα ad tegendum corpus. loco priori narrantur regia stragula. hinc est τὸ ἐνεύναιον, et τὸ ἐγκοίτιον, i. e. ᾧ ἐνεύδει τις ἤτοι ἐγκοιμᾶται.

ἐνεύναιος, ου. ὁ ἡ. ("Εω) quod ad lectum pertinet. ἐγκοίτιος. δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς, αὐτοῦ ἐνεύναιον, cui pelli ipse Eumæus noctu incubare solebat, ξ, 51, id substernebat hospiti

ut mollius sederet. χήτει ἐνευναίων, π, 35, defectu incubantium: nisi potius est, quia nullæ ad incubandum res sunt in eo lecto, ut εὐνή, cubile, ibi sit in lato sensu positum pro toto, cui desunt suæ partes multæ: *weil keine betten in der bettstelle sind, (because there are no beds on the bedstead.)*

ἐνέχω, f. ἐνέξω. (Χάω) adapto, adhærere facio. νίκης πείρατα ἐνέχονται θεοῖς, Η, 102, victoriæ extrema adhærent diis, i. e. in deorum manu est victoria. perf. m. est ἤνοχα et ἐνήνοχα.

ἐνηείη, ης. ἡ. (Ἔω) benevolentia, comitas, mansuetudo. νῦν τις ἐνηείης Πατρόκλου μνησάσθω, πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι, nam omnibus sciebat suavis esse, Ρ, 690. ubi ergo vides explicationem additam.

ἐνηής, έος. ὁ ἡ. (Ἔω) ὁ ὢν ἐντὸς ἀγαθότητος. nam est ab ἐν, i. e. ἐντὸς, et ἐΰς, genitivus ἑέος vel ἦος. est ergo idem qui ὁ προσηνὴς, interserto ν, ὁ πρὸς τῇ ἀγαθότητι ὢν, æquus, clemens. et oppositum horum est ἀπηνὴς, ὁ ἄπο τῆς ἀγαθότητος, procul a clementia et æquitate. ἑταῖρον ἐνηέα τε κρατερόν τε, Ρ, 204, socium ejus comem et fortem. sic et Φ, 96. ἑταίροιο ἐνηέος ὀστέα, Ψ, 252, ossa commilitonis comis et præstantis. et 648, ὥς μου ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, inquit Nestor ad Achillem, honoris causa donatus ab hoc; quod mei semper memor es benevoli in te. οὕνεκα ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσε ἐν ἀγῶνι, θ, 200, quod socium benevolum et æquum sibi videret in conventu isto.

ἔνημαι, (Ἔω) insideo. ὅθι ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι, δ, 272, in quo equo ligneo insidebamus, omnes fortissimi.

ἐνήρατο, vide sub ἐναίρω.

ἔνθα, (Ἐν) adverb. loci et temporis. tunc, ibi, ubi, eo, tum, huc, illuc. Germani ea omnia per suum *da* exprimere possunt. est ab ἐν cum paragoge. ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, Β, 155, tum sane iis præter fatum reditus fuisset paratus. ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις, tunc sane non dormitantem vidisses eum, Δ, 223. et 450, ἔνθα δὲ ἅμα οἰμωγή τε εὐχωλή τε, tum simul gemitus et gloriatio. et 473, ἔνθα ἔβαλε, tunc percussit illum. ἔνθα ἐπορεξάμενος, Ε, 335, tum protendens hastam. sic est et temporis, 608, 677. Ζ, 394. Ι, 458. Ο, 121. Π, 692, 698, 787. tunc, Δ, 384, 387. Ε, 159, 541. Ζ, 73, 234. Θ, 78, 90, 253, 273. Ν, 444. Λ, 22. de *loco, ubi*, Λ, 610. et 611, ibi. Β, 550, 594, *ubi*. Γ, 185. Δ, 247. Ζ, 245, 249, 289, 379, 384, 433. Θ, 250. λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν, relicta sede ubi sederat, Ι, 194. sic et Ο, 124. Λ, 528. Ν, 277, 278, 568, 681, 683, 789. Π, 314. Σ, 68. Χ, 147. *ibi*, ἐνταῦθα, Α, 536, 594. Β, 724, 815. Γ, 426. Ε, 311, 368, 388, 784. Ζ, 153, 251. Θ, 49, ibi. et 48, ubi. Ι, 355, 574, 658. Κ, 202. Λ, 10, 171, 770, 808. Ν, 15, 21, 23, ἔνθ' ἐλθὼν τιτύσκετο, ibi veniens eo, junxit. 34, 287, 570, 685, ibi sane. Ξ, 129, ibi autem deinde. 435. Π, 337. ἔνθα ἔπειτα, *darauf, (hereupon,)* Σ, 450. ἔνθα τις μαχέσθω, *da mag jeder fechten, (let any one fight,)* Π, 209, in hoc loco. ἔνθα εἰσῆλθε, illuc ingressus est, Ζ, 318. ἢν ἔνθα ἀφίκηαι, si eo perveneris, Θ, 482. ἔνθα οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐσβαίη, Μ, 58. et 65, ἔνθα οὔπως ἐστὶν καταβῆναι. ἔνθ' ἦγ' εἰσελθοῦσα, Ξ, 169. et 340, ἔνθ' ἴομεν κείοντες, eo eamus dormituri. ἔνθα καὶ ἔνθα, *da und da, (here and there,)* Β, 90, hac, illac. et 397, hinc, illinc. et 462, huc, illuc. et 476, ubique. et 779, 812. Ε, 223. Ζ, 2, utrimque, et est is versus quasi exegesis τοῦ πολυάϊκος πολέμου, pugnæ varios impetus habentis. Η, 156, ubi descriptio proceri viri jacentis. Θ, 107. Κ, 264. Ο, 82, 345. Ρ, 394, huc, illuc. Σ, 543. Υ, 249. Φ, 11, 354. Ψ, 320. Ω, 5. et est hoc duplicatum ἔνθα sæpe idem quod ἀμφὶ περὶ, Φ, 10. ἔνθα, vario significatu repetitum, Β, 308, 311, 314. αὐτοῦ κε ἔνθα, ibi sane, Θ, 207, ut utrumque idem signet, αὐτόθι. ἔνθα περ, Ν, 524, ubi etiam. Ο, 675. Σ, 422. confer porro ἔνθα, Δ, 293, 345, 539. Ε, 1, 480. Ζ, 348. Η, 8, 104. Θ, 64, 130. Ι, 709. Λ, 262, 310, 328, 336, 752, 756. Μ, 58, 108. Ν, 683, 723. Ξ, 102, 215, 216, 231, 286, 289, 442, 476. Ο, 328, 419, 515, 730. Π, 225, 399, 456, 477, 481, 603, 674. Ρ, 70, 319, 344. Σ, 39, 47, 217, 230, 497, 522, 550, 593. Τ, 115. Υ, 23, 149, 288, 329. Φ, 3, 34, 209, 391, 544. Χ, 147. Ψ, 89, 125, 164, ἑκατόμποδον ἔνθα καὶ ἔνθα. 193, 467, 632, 680, ἔνθα δὲ, et ibi, ex quo deinde compositum ἐνθάδε. 774, 818. Ω, 25, 617, 733. ἔνθα μὲν ἄλλοι πάντες οἴκοι ἔσαν, α, 11, tum quidem, τότε. ἔνθα οἱ ἀνακλινθέντες, tunc illi sursum se reclinantes, ν, 78. ἔνθα οὔτις ποτὲ, ibi nemo unquam, sc. κατὰ Τροίην, γ, 120. et 295, ἔνθα Νότος κῦμα ὠθεῖ, eo, *dahin, (thither.)* et 301, ἔνθα ἀγείρων, ibi congregans, illuc. sic: ἔνθα ἀπέβη, eo abiit, illuc profecta est, ζ, 47. ἔνθα ἐλθόντες, eo venientes, μ, 5. et 7, ἔνθα δὲ, et ibi. ἔνθα δὲ ἤλυθον, illuc autem venerunt, ο, 414. et 255, ἔνθα ὅγε ναιετάων, ubi ille habitans. ibi, μ, 71. et 85, ἔνθα δ' ἐνὶ ναίει, et ibi intus habitat. ἔνθα καὶ ἔνθα, η, 86, 95, utrimque, ab utroque latere. ἔνθα δ' ἔπειτα, ibi deinde, κ, 516. et 517, ἔνθα καὶ ἔνθα, quoquoversum, εἰς πλάτος καὶ εἰς μῆκος, ut fiat fossa τετράγωνος ἰσόπλευρος: nisi est in circuitu πυγούσιος, rotunda, in diametro habens cubitum. διαμπερὲς, ἔνθα καὶ ἔνθα, *rund herum, (round about,)* ξ, 11, ubi prius explicatur per posterius. ἐλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα, υ, 24, 26, 28, ubi ter repetitum de circumrotatione. ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὁρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα, τ, 524. πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, periculum faciens ab hac et ab illa parte, φ, 394. et 400, νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα, tractat. ἔνθα, ibi, quinquies repetitum, γ, 108—111. ι, 40, ibi. et 43, *tum.* et 45, hic, ibi. ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν, ἔνθεν ἀνέστη Ἑρμείας, ε, 195. οὐδὲ ἔνθα, neque ibi, α, 18. et 210, ἔνθα περ, quo, *wohin auch, (whither.)* sic et 128. ἔνθα περ, η, 203. ι, 543. κ, 285. ν, 284. confer porro ἔνθα, α, 26, 427, illuc. 443, ibi. β, 82, tum. 104, 151, 213, ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσουσι κέλευθον, illuc et huc, *hin und her, (here and there:)* in

Peloponesum et inde rursus in Ithacam. 382, 393, tum. 395, ibi. γ, 9, 32, 279, 291, 365, 367, 495. δ, 8, 87, 219, 360, 407, 511, 635, 786, 795. ι, 73, 75, 327, huc et illuc, 330, 388, 436. ζ, 86, 88. η, 95, ubi ἔνθα καὶ ἔνθα explicatur versu sequenti, ἐς μυχὸν ἐν οὐδοῖο διαμπερές: nisi tamen malis prius intelligere per utrimque, ad utrumque latus; ut deinde perpetuitas horum sedilium ex utroque latere indicetur versu sequenti. et 96, ἔνθα ἐνὶ, ibi intus. et 98, 114, 122, ἔνθα δέ. 196, ἔνθα δ' ἔπειτα. 325, ἔνθα ἦλθον, eo. ἔνθα δὲ, θ, 363, 364. ι, 142, 246, 182, 224. κ, 7, 31, 135, ἔνθα δέ. 297, 311, 574, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα, aut huc vel illuc euntem: i. e. aut venientem, aut abeuntem. λ, 194, 474, ἔνθα δὲ, et ubi. μ, 56, 275, 318, ἔνθα δέ. 347, 426, 448. ξ, 5, 103, 137, 240. ο, 40, ἔνθα δέ. 105, 411, 472, 555. π, 48. ρ, 70, 331, ἔνθα δὲ, 334, 503. ἔνθα δὲ, σ, 359. τ, 49, 50, 55, 59, 149. υ, 106. φ, 61, 246, ἔνθα καὶ ἔνθα, ψ, 179. ω, 138, 150, eo. 358, 385, tunc, *darauf, (then.)*

ἐνθάδε, ('Εν) adverb. hic, huc; notans ἐν τόπῳ, *hier, da, (here, hither;)* et εἰς τόπον, *hieher, dahin, (hither, thither.)* οὐκ οἴω σὲ ἐνθάδε πλοῦτον ἀφύξειν, te hic divitias coacturum non reor, Α, 171. ἐνθάδε μιμνόντεσσι, nobis hic hærentibus, Β, 296. sic hic, Ε, 483, οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον, nihil tale. ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν, Ι, 227. σοὶ φόνον ἔσσεσθαι, Λ, 443. et 525, ὁμιλέομεν. ἀπολέσθαι, Ν, 227. sed Β, 287, ἐνθάδε στείχοντες, huc proficiscentes. στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδε, Δ, 179, duxit huc. sic huc, Ε, 823, congregari huc. ἐλθόντα, venientem, euntem, Ζ, 256. κυκλήσομεν, advehemus, Η, 332. οὓς νῆες ἔνεικαν, quos huc portarunt naves, Ι, 306. οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω, qualis Jovis filius huc veni, Ν, 449. et 453, νῆες ἔνεικάν με. ἐλεύσεσθαι, Ο, 180. ἤγειρα, huc excivi, Ρ, 222. ἤγομεν πάντα, Α, 367. ἐνθάδε ἔρρων, huc malo omine iens, Θ, 239. sic et Ι, 364. confer jam porro ἐνθάδε, οὐ πάντες βασιλεύσομεν, non omnes imperabimus hic, Β, 203. et 343, πολὺν χρόνον ἐόντες. ἵκηται, venerit huc, Ε, 129. et 172, ἐνθάδε γε, hic saltem. et 652, σοὶ τεύξεσθαι φόνον, hic jam. ἀπολέσθαι, Μ, 70, hic. et 361, νεῖκος ὄρωρεν, coll. 348. ἀμύνειν, Ο, 73, hic. et 400, παρμένειν. et 665, γουνάζομαι, hic supplico. σὲ γῦπες ἔδονται, Π, 836. κεῖται, Ρ, 92. et 96. ἄγει, ducit huc. κιχήσεται ἰόντας, inveniet manentes hic, Σ, 268. et 334, ἐνεῖκαι, portasse huc. ἐόντας, hic manentes, Τ, 149. et 421, ὀλέσθαι. ἐνθάδε σοὶ θάνατος, hic tibi mors, Υ, 390. μοὶ κακὸν ἔσσεται, Φ, 92. et 279, ὅς ἐνθάδε τέτραφε ἄριστος. et 588, σὺ πότμον ἐφέψεις τρέψας, vertens huc, Χ, 16. et 153, illic, ἐπὶ αὐτῶν. et 350, ἄγοντες, huc adducentes. δορπήσομεν, Ψ, 11. et 348, ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοὶ, hic. et 497, ἱλεύσονται, huc. et 674, ἐνθάδε αὖθι, hic ibidem. ἕπεσθαι, huc sequi, Ω, 400. et 651, ἐπέλθῃ, huc veniat. ἐλεύσεται σοι, π, 8. veniet huc. et 83, πέμψω εἵματα. ἐνθάδε ναιετάων, hic habitans, ζ, 245. εἴ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις, ο, 544, illic maneres, *dort, wo du hinreisest, (there, at the place to which thou art going,)* ὕστατα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν, δ, 685, ultima vice nunc hic comederint: quod ἐπεικῶς per ἐνθάδε dictum, ne valeat imprecatio, si *alibi* velint cœnare. ἐνθάδε αὖθι, hic, in hoc loco, ι, 208, et utrumque idem notat. confer porro ex contextu, α, 173. β, 51. δ, 178, 594, 599, 655. ζ, 172. η, 239. θ, 33, 428. ι, 508, 514. κ, 339. λ, 159, 485, 622. ν, 12, 278. ξ, 161, 164, 190, 514. ο, 68, 359, 491. π, 31, 59, 204, 224, 246, 371, 390. ρ, 379, 594. σ, 265, 285, 328. τ, 66, 282, 306, 324, 379, 585. υ, 178, 232, 308. φ, 156, 319. χ, 30, 168, 431, 483. ψ, 351. ω, 259, 327, 353.

ἔνθεν, ('Εν) adverb. unde, *von wannen, (whence.)* inde, hinc, *von da, (thence.)* γένος δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν σοὶ, Δ, 58. ἔνθεν οἰνίζοντο, unde vinum petebant, Η, 472. τοὺς ἔνθεν ἀναστήσας, eos illinc excitans, Κ, 179. ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη, inde apparebat conspectui totus mons, Ν, 13. et 741, ἔνθεν δ' ἂν ἐπιφρασαίμεθα βουλὴν, deinceps. τὸν ἐγὼ ἔνθεν ῥυσάμην, eum ego inde liberavi, Ο, 29. ἔνθεν ἀπῆλθεν, unde abiit, Ρ, 703. ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες, inde fugisti, Υ, 191. ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν, Φ, 44. ἔνθεν ἔξελε, *von da nahm er heraus, (he took thereout,)* Ω, 229. et 597, ἔνθεν ἀνέστη, unde surrexerat. ὄφρα ἔνθεν ἐνείκῃ, β, 329, ut inde petat. ἔνθεν ἔπινον, de quo vino bibebant, δ, 220. ἔνθεν ἀναστήσας, inde exciens eos, ζ, 7. ἔνθεν ἑλὼν, θ, 500, inde sumens materiam canendi. ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, illinc ulterius navigabamus, ι, 62. et 82, ἔνθεν δέ. sic κ, 77, πλέομεν. et 108, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον, hinc enim. et 551, οὐδ' ἔνθεν περ. ἔνθεν μὲν πέτραι, ab uno latere, *auf der einen seite, (on one side,)* μ, 59, coll. ἀμφοτέρωθεν, 58. et 235, ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλα, ἑτέρωθι δὲ Χάρυβδις. et 211, καὶ ἔνθεν, etiam inde, *auf von da weg, (thence also.)* et 230, ἔνθεν γὰρ, inde enim, *von da her, von der seite, (thence, from that quarter.)* ἔνθεν ἑλὼν δύο, ex iis eligens duo, ξ, 74. ἔνθεν δ' αὖ, hinc rursus, ο, 298. ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο ἵκω, inde nunc huc veni, ρ, 444, 524. ἔνθεν ἀνέστη, σ, 156, unde surrexerat. sic et φ, 139, 166. ι, 195. δέπατα, ἔνθεν ἀνέρες ἔπινον, pocula, ex quibus biberant, τ, 62. ἔνθεν αἴνυτο τόξον, ex eo loco sumsit, φ, 53. et 309, ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεαι, inde non incolumis redibis. ἔνθεν δώδεκα σάκεα ἔξελε, χ, 144. κἄνθεν est pro, καὶ ἔνθεν.

ἔνθενδε, ('Εν) adverb. inde, hinc. ἔνθενδε κιὼν, λ, 69, hinc profectus. ἐξελάαν ἔνθενδε κύνας, abigere et expellere hinc canes, Θ, 527. ἄλλον δ' ἔνθενδε χρυσὸν, Ι, 365.

ἐνθορέω, ("Ορω) insilio. λέων ἐν βουσὶ θορὼν, Ε, 161, irruens in armenta. ἔνθορ' ὁμίλῳ, insiliit in confertam aciem, pro ἐνέθορε, Ο, 623. Τρώεσσι, Υ, 381. δαίμονι ἶσος, Φ, 18. et 233, μέσῳ, in medium flumen; quod τὸ πηδητικὸν τοῦ 'Αχιλλέως δηλοῖ, ἐπιτεταμένον ὄν, εἴπερ ἀπὸ τῆς ὄχθης καταπηδήσας μέσῳ ἐνθρώσκει τῷ μεγάλῳ ποταμῷ. πόντῳ, Ω, 79. λὰξ ἔνθορεν, ρ, 233, calce insiliit,

sprunge mit dem fusse an seine lende, stiess in mit dem fusse, (kicked him in the loins.)

ἐνθύμιος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) qui in animo est, qui cordi nobis est, *ans herz gewachsen, im sinne liegend, (that lies upon the heart, that is upon the mind.)* μὴ δή σοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, ν, 421, i. e. μὴ ἐνθυμοῦ ἐκεῖνον.

ἐνὶ, ('Εν) cum Iota paragogico, cujus exempla et sub ἐν jam sunt notata, ἐνὶ Τροίῃ, Β, 237, ad Trojam, in Trojano agro, Τ, 330. ἐνὶ Κρήτεσσι, apud Cretenses, Γ, 230. et 349, ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ, in firmo scuto, *auf dem, oder, an dem, (on.)* ὄζῳ, ad ramum, *an einem zweige, (on a branch,)* Ζ, 39. φρεσὶ, Θ, 413, in pectore et præcordiis. μάχῃ ἔνι, Λ, 409, ubi accentus ex more retractus, quia postposita casui suo præpositio. Π, 147. Ὕλῃ ἔνι, Η, 221. ἔνθα ἔνι, absolute, Ξ, 216. et 220, ᾧ ἔνι. et 350, τῷ ἔνι. δόμοις ἔνι, Ο, 95. et 111, μάχῃ. et 142. θρόνῳ ἔνι, coll. 150. φρένες οὐκ ἔνι, Ψ, 104. et 210, ᾗ ἔνι. sic et δ, 603, 846. ι, 57. ζ, 46. υ, 288. nonnunquam tamen hoc ἔνι est pro ἔνεστι vel ἔνεισι, σ, 354. Ξ, 141. στρατῷ, apud exercitum, Ξ, 371. τάρφεσιν, Ο, 606. et 647, τῇ ὅγ' ἐνὶ βλαφθείς. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, in foro, Σ, 504. ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν, Χ, 360. ἐνί σφισι, inter se, Ψ, 703. νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ, ο, 206, apud puppim. absolute positum ἐνὶ, η, 96, ubi intus erant, *wo drinnen waren, (on which were,)* ἐνὶ avulsum, Υ, 35.

ἔνι, pro ἔνεστι vel ἔνεισι, vide supra, et sub ἔνειμι.

ἐνιαύσιος, ου. ὁ ἡ. ("Εω) res unius anni, res in unum annum durans. it. annuus, quovis anno rediens. σῦς ἐνιαύσιος, porcus unius anni, *ein jahrig schwein, (a one-year-old hog,)* π, 454.

ἐνιαυτὸς, οῦ. ὁ. ("Εω) annus. ab ὁ ἔνος, cum paragoge. tempus duodecim mensium, quod omnes temporum solitorum conversiones in se plene continet: et longius tempus jam non ex aliis conversionibus, sed ex iisdem sæpius repetitis annuis, constat. est ergo ὁ ἔνος recte ab ἔω, i. e. πληρόω, τελειόω, *ich ho, ich habe voll, (I fulfil, I complete.)* ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, novem anni iverunt magni Jovis, i. e. solis, Β, 134. et 295, ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός. et 551, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς, Θ, 404, 418. πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, Μ, 15. τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν κεῖται, Τ, 32. θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν, Φ, 444. ἕξει μὲν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς, Ψ, 833. ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, α, 16. et 288, ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν, adhuc sustineas per unum annum. ἄγνωστον πάντεσσιν ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ, β, 175. οἴνου, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤϊξεν ταμίη, γ, 391. τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, δ, 86. et 526, φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἐνιαυτὸν, custodem ille agebat per integrum annum. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, κ, 469, s. ubi sunt quatuor phrases idem significantes, sic tamen, ut tres posteriores, unum signantes, præcedant ut efficiens, quarta prima sit effectum totum: cum annus integer esset, et anni tempora circumvoluta essent, mensibus ad finem peractis, et longi dies annui finirentur. tria igitur posteriora sunt quasi definitio ἐνιαυτοῦ: nam περιτροπή, i. e. κύκλος, ὡρῶν, quatuor anni tempestatum, est ἐνιαυτός: et longi dies sunt numero illo dierum, quibus annus fit plenus. coll. 467, ἤματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, nam circumacto anno paries, λ, 247. et conf. 293, 294, ubi est circumlocutio vertentis anni. et 355, εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτε αὐτόθι μίμνειν, si me vel in annum juberetis hic manere; ubi respondet τῷ, ἐσαύριον, 350, ut dicat jocose: non solum in crastinum, sed vel in annum integrum, manere velim, si utile mihi id tantopere est. ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ, narrans omnes meas ærumnas animi non ad finem facile venirem etiam anno integro, ξ, 196, ubi οὔτι ῥηϊδίως pertinet ad optativum, et εἰς ἐνιαυτὸν est pro ἐν ἐνιαυτῷ, attice, ἅπαντα vero est neutrum ad κήδεα. et 292, παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, *ein ganzes volles jahr, (a full year.)* sic τελεσφόρον εἰς, ο, 230. et 454, ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες, ubi ἅπαντα est masculinum, annum totum hic manentes apud nos. ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, π, 18, ubi gaudium paternum de reduce unico filio pingitur. κύνα, ἰδόντα 'Οδυσσῆα ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ, ρ, 327, canem, cum viderat herum suum Ulyssem post vigesimum annum, περιτροπέων ἐνιαυτὸς (particip. a περιτροπέω,) est, ὁ ἤδη ταῖς τροπαῖς ταῖς κατ' αὐτὸν συμπληρούμενος, καὶ, ὡς εἰπεῖν, μέλλων τελειοῦσθαι. hinc est, τὸ ἀπενιαυτίζειν, totum annum abesse, aut cessare. qui verbum ἰαύειν huic nomini inesse putant, longius petunt rem non necessariam. Vide sub sequente, et sub τελεσφόρος.

ἐνιαύω, f. αύσω. ("Αω) immoror, ἐνδιατρίβω. *halte mich drinnen auf, ruhe drinnen, (I abide in, rest in.)* ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, *ein ungeheuer grosser mann wohncte drinnen, (an immensely large man dwelt therein,)* ι, 187. ᾗσι συβώτης ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυε, inter quas pernoctabat, ἐνδιέτριβεν, ο, 556. hinc est ὁ ἐνιαυτὸς nonnullorum opinione, χρόνος ἐπιμήκης, ἔχων τριβήν.

ἐνίημι, f. ἐνήσω. ("Εω) immitto. ἄλλην ἐνίησι πατὴρ, ἐναρίθμιον εἶναι, aliam columbam interserit Jupiter, ut numerus plenus sit, μ, 65. ἐν δὲ παρηορίαις Πήδασον ἵει, pro ἐνίει, imperf. ab ἐνιέω, Π, 152, hunc equum sic vocatum immittebat ut juxta junctum ordinariis equis: nam duo trahebant currum, tertius juxta extra ordinem adjungebatur, *als ein neben pferd an einem neben siele, (an extra horse attached to the two which drew the car:)* ἐνεδίεσμαι αὐτὸν παρηορίαις: ἐνετίθει. ἄλλους δ' ὀτρυνέοντες ἐνήσομεν, nos adhortantes immittemus alios, Ξ, 131, inseremus ordini pugnantium, vel, mittemus in aciem. τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις, Π, 449, his in-

jicies iram gravem. ἐνήσομεν πόντῳ, νῆα, immittemus in mare, navem, β, 295, vel et, ἡμᾶς, *wir wollen in see stechen, (we will put out to sea.)* dicit ergo sic τὸ, ἐκ γῆς ἀποπλεύσειν. sic et μ, 293, i. e. ἐμβαλοῦμεν τὴν νῆα. ἤδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, sc. ἡμᾶς, ο, 198, hoc iter etiam magis nos in amicitiam mittet, ἐμβαλεῖ εἰς ὁμόνοιαν. et h. l. ἐν est ex more Attico pro εἰς. νῦν αὖ μὶν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, I, 696, nunc eum eo magis in superbiam immisisti, *hast ihm um so viel hochmüthiger gemachet, (hast made him so much the more arrogant.)* nam rogando fiunt insolentiores sæpe ii qui rogantur. ἐν δὲ κυδοιμὸν ἧκε κακὸν Δαναοῖσι, Λ, 538, s. tumultum malum immisit iis. sic, κλόνον κακὸν, Π, 729, s. et 291, φόβον, fugam. sic et Ο, 327. ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκε λοβοῖσι, inaures immisit auriculis, Ξ, 182. καὶ οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκε, Ρ, 570. μένος πολυθαρσὲς, Τ, 37. ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ, Υ, 80. ἐν γάρ σοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα, Ε, 125, pro ἐνῆκά σοι. ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε, immisit vim ignis, Ψ, 177. et 390, μένος ἵπποις. sic et 399, s. ἐν δέ τι φάρμακον ἧκε, injecit medicamen in potum, κ, 317, Circe. ἐν δὲ κληῖδα ἧκε, inseruit clavem, φ, 47. ἡμεῖς ἐνήκαμεν πόντῳ, sc. νῆα, μ, 401. ἐπεὶ ἐνέηκε, sc. τὸ φάρμακον, δ, 233, coll. 220, seqq. τὸν Ζεὺς ἐνέηκε πόνοις, hunc Jupiter conjecit in miserias, Κ, 89. ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρὶ, pro ἐνίει, Φ, 338, imperativus, ab ἐνιέω, injicito, immitte: *setze ihn selbst in feuer, (burn him,)* incende eum. νηυσὶν ἐνίετε πῦρ, navibus immittite ignem, Μ, 441. πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι, μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα, adsiste mihi tu, injiciens mihi fiduciam, ν, 387.

ἐνικάββαλε, vide sub ἐγκαταβάλλω.

ἐνικλάω, vide sub ἐγκλάω.

ἐνιπή, ῆς. ἡ. (Ἔπω) durior adlocutio, ἡ διὰ λόγων ἐπίπληξις καὶ κακολογία. ab ἐνίπτω. sæpe tamen hoc nomen in sensu mitissimo ponitur, adhortatio amica, castigatio lenis, *die ansprache, (admonition.)* αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, reveritus objurgationem lenem regis venerandi, Δ, 402. κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν, Ε, 492, sc. σὲ χρὴ, oportet te deponere potentem increpationem: nam refertur, ut oppositum, ad λίσσεσθαι. tu debes supplicare auxiliantibus tibi principibus, ut fortiter pugnent, non vero pro imperio inclamare eos quasi minus fortiter pugnent. simul respicit ostentationem et gloriationem, 473, s. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ ἀργαλέῃ, Ξ, 104, valde sane mihi tetigisti animum gravi accusatione et castigatione. φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπὰς, qui effugi ex ponto minas Neptuni, ε, 446, ubi est in sensu durissimo, *bin entgangen den drohungen, (have escaped the threats.)* ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν, timuit enim meam terrificam minitationem, κ, 448. ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς, καὶ χεῖρας, υ, 266, cohibete animum a convicio, et manus sc. a factis.

ἐνίπλεος, ὁ ἡ, vide ἔμπλεος, vide quoque sub ἐνίπτω, ad finem.

ἐνιπλήθω, vide sub ἐμπλήθω.

ἐνιπλήσσω, vide sub ἐμπλήσσω.

ἐνιπρήθω, vide sub ἐμπρήθω.

ἐνίπτω, f. ίψω. (Ἔπω) adloquor: et est quasi frequentativum ab ἐνέπω. deinde notat et, ἐνέπειν μετὰ σφοδρότητός τινος, cum vehementia aliqua adloqui aliquem, καὶ μετὰ ἀπειλῆς. τίς ἔστι βροτῶν, ὅστις ἔτι ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει, Η, 447, aliquis est hominum, qui in posterum diis propositum suum indicabit, et exponet precibus votisque: et legendum videtur pronuntiative, sed per ironiam; non vero interrogative. *es wird künftig wohl jemand den göttern sein vorhaben vortragen, und deren willen dessfalls zu erforschen begehren, (there will in time to come be men who will explain their wishes to the gods, and strive to learn their pleasure respecting them:)* qui exponat diis voluntatem suam ante, quam rem ipsam aggrediatur efficere. docet ergo poëta per exemplum, omnia conata prius deo per preces esse proponenda et deum interrogandum, an ei id nostrum consilium placeat. οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω, hoc ego nunquam dicam, β, 137, sc. ut matri indicem, ut migret ex ædibus. ὅδε σοὶ νημερτὲς ἐνίψει, ille tibi verum et certum indicabit et dicet, λ, 147. quibus locis idem est ac ἐνέπω et ἐνίσπω. possis et dicere, verbum ἐνίσπειν habere futurum ἐνίψειν: et apparere ex eo, ἔπειν vel εἴπειν et ἴσπειν habere in futuro ἔψειν, εἴψειν, ἴψειν. Sed Γ, 438, μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, ubi conjungendum, μή με ἔνιπτε, ne me increpa; et θυμὸν ad μὲ ex superfluo est positum; elliptice simul, pro κατὰ θυμόν. nam Paris ibi deprecatur verba exprobratoria Helenæ, quæ verba animum suum premant. ἔπεσσι αἰσχροῖσιν ἐνίπτων, Ω, 238, ubi alii legunt ἐνίσσων, quod vide. et 768, ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνίπτοι, si quis alius me durioribus verbis compellare vellet, ἔπεσιν ἐπιπλήττοι. ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν, ἠδὲ βολῇσιν, ω, 160, sed verbis malis increpabamus eum, et jactibus, *wir fuhren ihn mit losen worten an, und wurfen nach ihm mit knochen und hölzern, (we assailed him with harsh words, and threw bones and pieces of wood at him:)* ubi vides unum verbum inter duo nomina diversissimæ speciei: coll. 162. ἐκακολογοῦμεν. ergo ἐνίπτειν in duro sensu est, ἔπεσιν ἐπιπλήττειν. *præteritum medii*, aucta præpositione, est ἤνιπα, ας, ε, etc. et hujus tertiæ personæ interseritur syllaba πα, ἠνίπαπε, ex prima persona repetita, intendendi significatus causa. αὐτὸν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ, eum gravi sermone increpuit, Β, 245. πόσιν δ' (et maritum) ἠνίπαπε μύθῳ, Γ, 427. coll. 438. ὅς μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ, Ε, 650, qui eum, bene re facta, malo sermone allocutus est graviter. Ἕκτορα χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ, Ρ, 141, graviter reprehendit verbis et accusavit. κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, i. e. ipse se reprehendit, υ, 17. ut ergo non asperæ contumeliæ verborum sint sub hoc verbo concipiendæ, sicut fere

sub nullo in poëta politissimo. et 303, *Κτήσιππον Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ*, increpuit sequentibus verbis. hinc est *ἡ ἐνιπὴ*, i. e. *ἡ δι' ἐπέων ἐπίπληξις*: salva tamen poëtæ nostri civilitate eximia.

ἐνισκήπτω, f. *ψω*. (*Κάπω*) affigo, depono. *οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα*, capita versus terram pendere facientes ambo equi, P, 437, de equis tristibus; qui alias sunt *ἐριαύχενες*, et qui natura caput attollunt.

ἐνισκίμπτω, f. *ψω*. (*Κάπω*) idem. *δόρυ οὔδει ἐνισκίμφθη*, hasta solo infixa est, Π, 612. P, 528, *der spiess fuhr in die erde und blieb darinnen stecken, (the spear penetrated the ground, and stuck there.)* ab hoc verbo *σκίμπτω*, est Atticorum *ὁ σκίμπους, οδος*, lectulus vilis et humilis, *εὐτελὴς κλίνη καὶ χθαμαλὴ, πελάζουσα τῇ γῇ*.

ἐνισπέω, f. *ήσω*. (*Ἔπω*) indico, narro. idem ac sequens. *κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν*, illius tristem interitum narrare, γ, 93. δ, 322. *νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω*, vere sequentem sermonem dicam, ι, 98: quamquam critici antiqui hunc versum, una cum 97, adspernantur, ut spurios.

ἐνίσπω, (*Ἔπω*) est idem quod *ἐνέπω* vel *ἐννέπω*. indico, narro. *ich sage an, erzähle, (I tell, relate.)* *εἰ μέν τις τὸν* (talem) *ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε*, si quis alius Achæorum tale somnium narraret, B, 80. *τίς σφιν ἔνισπε*, aliquis iis dixit, Z, 438, et est imperfectum. imperativus vero est Λ, 186, *τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε*, dic ei hoc. et 838, *ὄφρα Ἀχιλῆϊ μῦθον ἐνίσπω*, ut nuntiem ei id. *νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι*, utinam nunc esset, qui melius isto consilium proferre posset, Ξ, 107. *καί μοι νημερτὲς ἔνισπε*, et dic mihi certum, Ξ, 470. sic et γ, 101. δ, 314, 331, 642. μ, 112. ξ, 185. χ, 166. ψ, 35. *οἶτον παιδὸς ἔνισπες*, interitum filii indicasti, Ω, 388. *σὺ δὲ ἀληθὲς ἔνισπε*, verum dic, γ, 247. et 327, *ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ*. *εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις*, δ, 317, si mihi aliquam de patre meo famam indicare possis. *ὡς κε ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισι*, ut narret suis, θ, 101, 251. *σοὶ καὶ νόστον ἐνίσπω*, ι, 37, qui conjunctivus est loco futuri. *μοὶ τοῦ παιδὸς μῦθον ἔνισπε*, narra mihi de filio meo, λ, 491. *ἵνα ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ*, ut coram ipse indicet, ρ, 529.

ἐνίσσω, (*Ἔπω*) adloquor. idem quod *ἐνίπτω*. sic pro *πέττω* dicitur *πέσσω*. *θυγατέρεσσιν καὶ υἱάσι ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν*, pro *ἐνίσσειν*, O, 198, i. e. *κακολογίαν ἐπάγειν*. ut ergo hoc verbum et dativum personæ regat. *τὸν χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν* (*ἔπεσιν*) *ἐνίσσων*, X, 497. *ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων*, Ω, 238, verbis pudorem cientibus incessens eos. *βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος*, ω, 162, percussus et objurgatus; coll. 160, ubi ad *βολαῖς* subintelligendum *ἐβάλλομεν αὐτόν*.

ἐνίστημι, (*Στάω*) intus statuo vel sto. *πίθοι οἴνου ἐνέστασαν*, β, 340, 341, amphoræ vini intus stabant in cella: et est imperf. ab *ἐνίστημι*: vel aor. 2. poëtice pro *ἐνέστησαν*, ab *ἐνίστημι*. *ἐξίστημι*, extra statuo vel sto.

ἐνναίω, (*Νάω*) inhabito. *ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι* (per tmesin, pro *ἐνναίουσι*) *πολύῤῥηνες, πολυβοῦται*, viri qui multas pecudes et multa armenta habent, I, 154, 296. et hanc tmesin in quibusdam aliis locis, sub simplici citatis, animadvertes.

ἐννέα, (*Νέω*) indeclin. novem, *neune, (nine.)* est a *νέος*, novissimus; nam hic numerus est ultimus unitatum simplicium, et completus. quasi *ἓν νέατον*, ultima unitas, per apocopen: unde et indeclinabilitas oritur vocis. poëta est *εὐεπίφορος εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν*, (amat hunc numerum ponere) partim quia est perfectissimus, quippe ex jam perfecto ternario numero secum ipso multiplicato oriundus, et idcirco *τετράγωνος*: partim propter Musas quæ hunc habent numerum. *οἱ παλαιοὶ* omnino *σεμνύνουσι τὸν ἐννέα ἀριθμὸν, ὡς περισσάκις περισσὸν, εἰς τρεῖς διαιρούμενον τριάδας, ὧν ἑκάστη πάλιν εἰς μονάδας τρεῖς*. *ἐννέα κήρυκες*, B, 96. et 654, *νῆας ἐκ Ῥόδου*. *βοῦς ἱέρευσε*, Z, 174. *ἐννέα πάντες ἀνέσταν*, in summa novem, H, 161—168, sed ex his tamen erant tres præstantiores aliis, coll. 179, 180. novem heroës alii enumerantur cum suis factis, Θ, 53—266. et novem filii Priami, Ω, 249—252. *τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνε*, occidit, Π, 785. *ἐννέα κύνες*, Σ, 578. Ψ, 173. *ἐννέα ἕδραι, καὶ ἐν ἑκάστῃ πεντηκόσιοι ἄνδρες, καὶ ἑκάστοθι* (in quovis consessu) *ἐννέα ταύρους*, γ, 7, 8, ubi sacrum magnum Neptuno factum describitur, et sacrificati tauri octoginta unus. *αἰσυμνῆται ἐννέα πάντες*, *in allen neune, (nine in all,)* θ, 258. *εἰς ἑκάστην νῆα ἐννέα ἐλάγχανον αἶγας*, ι, 160, sorte distribuebam, ne ob pinguedinem aut magnitudinem contentio oriretur. *Τιτυὸς ἐπὶ ἐννέα ἔκειτο πέλεθρα*, λ, 576. *νῆας ἔστειλα*, novem naves ornabam, ξ, 248. *Μοῦσαι πᾶσαι*, omnes novem Musæ, ω, 60.

ἐννεάβοιος, *ου*. *ὁ ἡ*. (*Βοῦς*) novem boum pretio. *τευχέων ἐννεαβοίων*, Z, 236, *rüstung von neun ochsen am werthe, (armour of the value of nine oxen.)*

ἐννεακαίδεκα, (*Δέκω*) indecl. novendecim. *μοὶ ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν*, Ω, 496, inquit Priamus, qui quinquaginta filios habuit, et quidem novendecim ex una Hecuba.

ἐννεάπηχυς, *ὁ ἡ*. (*Πήγω*) novem ulnas longus vel latus. nam *ὁ πῆχυς* est et mensuræ nomen, a cubito viri usque ad extremum medium digitum. *ζυγόδεσμον ἐννεάπηχυ*, Ω, 270. *ἐννεαπήχεες ἦσαν* (*κατὰ*) *εὖρος*, λ, 310, novem ulnas erant in latitudinem, coll. 311, ubi de longitudine horum virorum, ex proportione certa: nam latitudo corporis humani ad longitudinem ejus, habet se ut unum ad tria.

ἐννεάχιλοι pro *ἐννεακισχίλιοι*, (*Χάω*) novies mille. *ἔβραχεν Ἄρης, ὅσον ἐννεάχιλοι ἢ δεκάχιλοι ἀνέρες ἐπίαχον* (alte clamare solent) *ἐν πολέμῳ*, in pugna, E, 860. sic, Neptunus, Ξ, 148.

Aristarchus quidem legi jubebat ἐννεάχιλοι, δεκάχιλοι, i. e. ἐννέα ἢ δέκα χίλια, i. e. στόματα, ἔχοντες, i. e. quam novem vel decem viri: sed quia hic deus tunc minus sonorus esset quam Stentor, melior videtur recepta lectio syncopata.

ἔννεον, pro ἔνεον, vide sub ΝΕ΄Ω.

ἐννεόργυιος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέζω) novem ejusmodi mensuras explens quas ὄργυια notat. ἐννεαπήχεες ἦσαν εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι, λ, 311, crassitudine erant novem cubitorum, at longitudine erant novem ὀργυιῶν. nam ἡ ὄργυια habet τρεῖς πήχεις, et longitudinis tertia pars in corpore humano facit aptam latitudinis mensuram. Vide ὄργυια.

ἐννέωρος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) novennis, ἐννεαετής. *neunjährig, (nine years old.)* ἐνέπλησαν ὠτειλὰς ἀλείφατος ἐννεώρου, Σ, 351, expleverunt vulnera oleo novenni, ἐννεαετοῦς. nam ἡ ὥρα est ὁ ὧρος, i. e. ὁ ἥλιος, et ὁ ἐνιαυτός. vetus autem oleum habet vim medendi, δύναμιν φαρμακώδη, et resistit quam maxime putredini. ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο, κ, 19. et 390, σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν, ubi sermo est de sociis Ulyssis in porcos mutatis a Circe: et h. l. videri possit, quasi ἐννεώρος etiam notet, tempus quo novem anni tempora (quorum sunt quatuor, ver, æstas, autumnus, hiems) præterierunt; novies trimestris. Sed sine dubio frustra est hæc suspicio, quasi novennis porcus saginatus non sit bonus et vegetus. ἐννέωροι γὰρ τοίγε, καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι, λ, 310, novem annorum enim erant hi, et erant jam novem cubitorum in latitudinem superne ad humeros, at in longitudinem staturæ orgyiarum: nam latitudo corporis ad ejus longitudinem est ut unum ad tres; ἡ ὀργυιὰ autem continet tres ulnas. Μίνως ἔνθα ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής, τ, 179, ubi adjectivum pertinet ad substantivum, non vero ad verbum: Minos regnabat ibi, sc. in urbe Cretæ Cnosso, novennalis confabulator Jovis magni. nam iste rex per novem annos quotidie adscenderat in antrum Jovi sacrum in Creta, et ibi cum Jove se colloqui simulabat: deinde retulit inde leges quasi a Jove acceptas, ut populus religione teneretur. vide autem diligentiam hujus magni legislatoris, qui tantum temporis spatium sibi sumsit ad leges suas probe expendendas: quod utinam imitarentur, aliquo saltem modo, legum novarum conditores! est ergo, ὃς ἐπὶ ἐννέα ἔτη παρὰ τῷ πατρὶ Διῒ ἐπαιδεύθη. conf. Strabo, Lib. 10. cæterum in metri dimensione τὸ εω in hac voce valet pro una syllaba longa.

ἐννήκοντα et ἐνενήκοντα, (Νέω) indeclin. nonaginta. νῆες, Β, 602. πόληες, urbes, τ, 174.

ἐννῆμαρ, (Ῥέω) novem dies, ἐννέα ἤματα. ᾤχετο κῆλα θεοῖο, Α, 53. ἐξείνισεν αὐτὸν, Ζ, 174. ἵει ῥόον ἐς τεῖχος, immisit fluctum contra munitionem, Μ, 25, ubi quidam legi jubebat ἐνῆμαρ, ut destructus dicatur murus uno die, sicut uno fuerat exstructus: absurdum enim videri, deos ad destructionem, quæ semper sit facilior, adhibere plures dies, quam homines ad exstructionem, quæ tamen multo sit operosior. sed ii sane intelligendo nihil intelligunt. nam poëta non deos ipsos agentes inducit; sed terræ motus non nimis vehementes, et inundationem, nominibus divinis poëtice personificat. ergo describit viam naturalem; quæ non est miraculosa, sed successiva. νεῖκος ὄρωρε, Ω, 107. et 610, κέατο ἐν φόνῳ, et 664, γοάοιμεν, ex more barbarorum, apud quos luctus et fletus ob mortuum erat novendialis. et 784, ἀγίνεον. φερόμην, ferebar, η, 253. ι, 82. μ, 447. ξ, 314. πλέομεν, κ, 28. et poëta φιλόμουσος amat hunc numerum.

ἐννύχιος, ου. ὁ ἡ. (Νύσσω) nocturnus. est et fœmininum ἐννυχίη, ionice. τὰ μὲν ἠλασάμεσθα ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ, Λ, 682, hæc compulimus noctu ad urbem. ἐννύχιος προμολὼν, noctu progressus, Φ, 37. νῆες ἐς Γεραιστὸν ἐννύχιαι κατήγοντο, γ, 178, naves ad Geræstum nocturnæ deductæ sunt, i. e. διὰ μιᾶς νυκτὸς κατέστησαν εἰς τὸν ἐκεῖ λιμένα, *sie liefen dieselbe nacht noch in den hafen ein, so schnell segelten sie, (they arrived the same night in the harbour, so quickly did they sail:)* media nocte. sic a κάπρος fit κάπριος eodem significatu.

ἔννυχος, ου. ὁ ἡ. (Νύσσω) idem. ἄγγελος ἦλθεν ἔννυχος, Λ, 715.

ἐνόδιος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) ad viam, in via. σφήκεσσιν εἰνοδίοις, vespis ad viam aliquam habitantibus, Π, 260. coll. 261. nam in solitudine deserta non habent quem lædant. Mercurius quoque dictus εἰνόδιος, quia ejus signa in viis publicis. Vide sub Ἑρμῆς, in R.

ἐνοινοχοέω, f. ήσω. (Χάω) infundo vinum. οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἄνδρες ἐσθλοὶ ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσι, γ, 472, ubi εὖ ionice est pro οὖ. phrasis ipsa vero est Attica.

ἐνοπὴ, ῆς. ἡ. (Ἔπω) inclamatio, vox elata. *das zuschreien, (a shouting,)* ταραχώδης βοή. in genere, vox clara, *die anstimmung, (a singing.)* Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, Γ, 2, ibant cum clangore et sono multo. αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, sonum clarum tibiarum et fistularum, Κ, 13, in castris Trojanorum. τότε μάχη ἐνοπή τε ἀμφὶ τεῖχος δεδήει, Μ, 35, pugna et clamor hostilis ardebat circa murum. sic et Π, 246, ἐπεὶ ἀπὸ ναῦφι (νηῶν) μάχην ἐνοπήν τε δίηται, expulerit ex castris. et 782, Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, e clamore, i. e. pugna, *aus dem gedränge und geschrey, (out of the tumult and noise.)* sic et Ρ, 714. ut ergo hæc vox sæpe clamorem pugnantium, i. e. pugnam ipsam, notet, ut βοὴ et ἀϋτὴ et φύλοπις, etc. εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, ἐνοπήν τε πυθοίμην, κ, 147, si forte conspicarer culta loca hominum, et audirem sonum aliquem humanum. et h. l. est in sensu primo. κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε, Ω, 160, invenit ibi *(traf an) (he found)* lamentationem et luctum: ubi notat voces lamentabiles ob mortuum. sed ἡ Ἐνόπη est urbs, Ι, 150, 292, quam vide in R.

ἐνοράω, (Ὅρω) adspicio, intueor. *θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα*, pro ἐνοράουσα, intuens, Θ, 459. *οὔπως τλήσομαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι*, Γ, 306, nequaquam sustinere potero, oculis meis spectare id.

ἐνόρημι, (Ὅρω) et medium ionice, ἐνόρημαι. idem. *ἃ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι*, ξ. 343, quæ et ipse conspicis; pro ἐνόρησαι, extruso Sigma. conf. simplex. ὁράω.

ἐνορούω, (Ὅρω) insilio, ἐποίχομαι, invado cum impetu. *ὡς δὲ λέων αἴγεσιν ἢ οἴεσσιν ἐνορούσῃ*, K, 486, φονικῶς nimirum, coll. 487, *ὣς ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱὸς*, sic viros invadebat cædens. *τῇ ῥ' ἐνόρουσε*, ibi irrupit vi, Λ, 149, ibi irruit. et 217, *ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσε*, et is primus irruit. et 746, *αὐτὰρ ἐγὼν ἐνόρουσα. ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας*, in medium boum gregem irruens leo, O, 635. *ἐν Τρωσὶν ὄρουσαν*, donec in eos irruerunt, Π, 258. et vides tmesin, pro ἐνώρουσαν. et 783, *Τρωσὶ ἐνόρουσε*, irruit in eos. *ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας*, invadens pectora, i. e. corpus, ejus, Φ, 182, nam sermo est de spoliando occiso.

ἔνορχος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέκω) qui testiculos habet, masculus. *ἔνορχα μῆλα*, Ψ, 147, quæ sacrificabantur fluvio.

ἐνόρω, f. ἐνόρσω. (Ὅρω) injicio, intus moveo: *ich gebe ein, treibe hinein, errege drinnen, (I inspire, impel, excite.)* *αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας*, illis injecisti fugam, O, 366, *hast sie furchtsam gemachet dass sie geflohen, (didst strike them with such a panic that they fled.)* *ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστου κραδίῃ*, pro ἐνῶρσε, incitavit in corde cujusque robur, B, 451. *τῇσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν*, Z, 499. *Ζεὺς Αἴαντι ἐν φόβον ὦρσεν*, Λ, 543. sic, *Τρώεσσιν*, N, 362. et Ξ, 522, *ὅτε τε Ζεύς. Ἕκτορι ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσε*, ubi alii, commodius fortasse, φύζαν loco θυμὸν legunt, Π, 656, imo et alii, *φύζαν ἐνῆκεν. ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσε μολπῆς*, ψ, 144, commovit in iis cupiditatem cantus. *ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας*, immittens, O, 62. ἐνόρομαι, intus cieor. *ἐνῶρτο γέλως θεοῖς*, ciebatur inter eos risus, A, 599. Θ, 326, 343.

ἐνοσίγαιος, (Γάω) et ob metrum ἐννοσίγαιος, ου. ὁ. est epitheton Neptuni, notans quassatorem et commotorem terræ, ὁ ἐνώθων τὴν γαῖαν, i. e. σεισμοῖς κινῶν. idem est et ἐνοσίχθων, et σεισίχθων, et ὁ γακίνας, ου, quæ nomina et de perturbatoribus populorum possunt adhiberi. *ὢ πόποι Ἐννοσίγαιε εὐρυσθενὲς*, H, 455. Θ, 201. *γαιηόχῳ ἐννοσιγαίῳ*, terram cohibenti et cingenti, et terram concutienti, I, 183. nam Neptunus est mare: et mari adscribebantur terræ motus. et 362, *εἰ δέ κεν εὔπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χείρεσσι τρίαιναν, ἡγεῖτο*, M, 27. *Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος*, N, 43. et 59, *σκηπανίῳ* (sceptro suo, vel tridente baculo) *γαιήοχος Ἐννοσίγαιος ἀμφοτέρους κεκοπὼς, ἔπλησεν αὐτοὺς μένεος*. et 677, *τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος ὤτρυνεν Ἀχαιούς. ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ*, Ξ, 355. et 510, *ἐπεὶ ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. προσέφη κλυτὸν*, O, 173, collato 174. *ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν βουλὴν*, Υ, 20. et 310, *Ἐννοσίγαιε, αὐτὸς σὺ νόησον. Ἐννοσίγαιε, οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο ἔμμεναι*, Φ, 462. *πομπήν τε δόμεναι κλυτὸν*, ι, 518. *οὐ γὰρ ὀΐω λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὅς σοι κότον ἔνθετο θυμῷ*, λ, 101. *ὢ πόποι Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, οἷον ἔειπες*, ν, 140. apparet ergo, sæpissime poni loco nominis proprii.

ἐνοσίφυλλος, et ob metrum εἰνοσίφυλλος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) folia quatiens et motitans. est ab ἐνόθω, f. ἐνόσω, i. e. κινέω, unde est ἡ ἔνοσις, i. e. κίνησις. Νήριτον (montem Ithacæ) εἰνοσίφυλλον, B, 632. et 757, Πήλιον, montem Thessaliæ, i. e. *τοῖς φύλλοις κινούμενον, ὡς δασύν; οὐ δηλαδὴ, διὰ τὴν πυκνότητα, οὐδέν τι τῶν στεῤῥῶν κινεῖται, ὡς μὴ διϊκνουμένου ἀνέμου ἐντὸς, ἀλλὰ τὰ φύλλα μόνα: κινησίφυλλον, σεισόφυλλον, κατάδενδρον*. imo re vera est idem quod ἀνεμόεις, ubi ventus valide flat, ut in montibus solet. sic, Νήριτον, ι, 22. Πήλιον, λ, 315.

ἐνοσίχθων, ονος. ὁ. (Χάω) concutiens terram tremore. est epitheton Neptuni, ad quem terræ motus referebantur, idemque qui ἐνοσίγαιος, et γηκίνης, dorice γακίνας, ου. ὁ, ab ἡ γῆ et κινέω, sicut hoc ab ἐνόω, quatio. *κρείων Ἐνοσίχθων*, Neptunus, Θ, 208. N, 10. Υ, 13, 63. Φ, 435. γ, 6. ε, 382. ι, 525. μ, 107. ν, 146. Sophocli est *τινάκτωρ γαίης*.

ἐνστάζω, f. ξω. (Στάω) instillo, influere et inhærere facio. *εἰ δή σοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ*, si tibi inditum est tui patris nobile robur, β, 271, *eingeflösset ist, (is instilled,)* per metaphoram ἐκ τῶν ὑγρῶν, et quia hoc verbum de generationis opere poni solet, ut in illo Pindari *ἔσταξε τονδε θνητὸν σπέρμα*. Ne. 10, 153. est ergo nihil κακοζήλου, nihil adfectati et quæsiti, in hoc loco Homerico, etsi nihil huic metaphoræ cognatum additur. paraphrasis ejus est, β, 279. cæterum κακοζήλου nonnihil est in illo Sophoclis, *σύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη*, pro συγκοινωνὸν, ubi nulla alia nautica vox ad hanc una navigantem in contextu additur. conf. καλάμη.

ἐνστηρίζω, (Στάω) firmiter inhærere facio, infigo. *ἡ δὲ* (ἐγχείη, hasta) *ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο*, Φ, 168, super eum transvolans infixa erat terræ, *fuhr in die erde, (stuck in the earth.)*

ἐνστρέφω, (Τρέω) verto aliquid in aliquo. *ἔνθα μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται*, ubi femur in coxa vertitur, E, 306.

ἐντανύω, f. ύσω. (Τῶ) intendo. ponitur apud poëtam de arcu, cujus alteri cornu nervus circumponitur, et sic arcus tenditur. *ὃς δέ κε ῥηΐτατα ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι*, qui facillime intenderit arcum manibus suis, τ, 577. φ, 75. *νευρὴν ἐντανύσειν*, se adtensurum esse nervum ad cornu, φ, 97. sic, *ἐντανύσαι νευρὴν*, τ, 587. *οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο νευρὴν ἐντάνυσαι*, *anspannen, (bend,)* ω, 170. *οὐδέ μιν* (i. e. τὸ τόξον) *ἐντάνυσε*, (omisso augmento aor. 1.) φ, 150. et 114, *εἰ δέ κεν ἐντανύσω* (aor. 1.

conj.) sc. τὸ τόξον. et 286, δείσαντες, μὴ τόξον ἔυξοον ἐντανύσειε. et 306, αἴ κε τὸ τόξον ἐντανύσῃς. sic 315, ἐντανύσῃ ὁ ξεῖνος. et 326, οὐδέ τι τόξον ἔυξοον ἐντανύουσι, coll. 328. et 185, οὐδ' ἐδύναντο ἐντανύσαι. et 247, ἀλλά μιν οὐδ' ὧς ἐντανύσαι δύνατο, coll. 253, 254. et 92, οὐ γὰρ ὀΐω ῥηϊδίως τόδε τόξον ἐντανύεσθαι, non puto, hunc arcum sine magno negotio tendi. et 403, τοῦτο (τόξον) δυνήσεται ἐντανύσασθαι, hunc arcum poterit intendere. Vide sub νευρά.

ἐνταῦθα, ('Εν) adverb. huc, hic. μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε, I, 597, neque te deus huc vertat.

ἐνταυθοῖ, ('Εν) adverb. istic, ibi. est dorice et attice, pro ἐνταῦθα. sic ἐνδοῖ pro ἔνδον, πεδοῖ pro εἰς πέδον i. e. εἰς γῆν, *auf die erde, (on the earth.)* est ergo ἐνταυθοῖ pro, εἰς τοῦτον τὸν τόπον, quasi ἐν ταυτοῖ, i. e. ἐν τούτῳ, et ἐν est pro εἰς attice. cæterum notat solum ἐν τόπῳ, ἐνταῦθα vero utrumque, ἐν τόπῳ καὶ εἰς τόπον. ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο, istic nunc jace, Φ, 122. ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, istic nunc sede, σ, 104, ubi id dicitur inimico animo. sed υ, 262, idem dicitur amice.

ἔντεα, ἔων. τά. ('Εν) instrumenta quævis. in specie arma, quibus induitur corpus. est ab ἐν, quod notat, *cum, mit, (with;)* et *in, drinnen, (within.)* nam ἔντεα *induuntur*, et alia instrumenta *adhibentur*, ut *cum* iis aliquid fiat. ἔντεα δῦνεν, arma induit, Γ, 339. μιν κατέκηε σὺν ἔντεσιν, eum combussit cum armis ejus una, Ζ, 418. χροΐ δ' ἔντεα ἐδύσατο, corpori induebat arma, I, 592. ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα, Κ, 34. et 75, παρὰ δ' ἔντεα ποικίλα ἔκειτο, ἀσπίς, etc. ubi τὰ ἔντεα maxime sunt ὁ θώρηξ, cui deinde et scutum, etc. adduntur. διὰ δ' ἔντεα, per arma occisorum jacentia, Κ, 298. et 407, ἔντεα κεῖται ἀρήϊα, quod epitheton additum ad differentiam aliorum ἐντέων, qualia sunt τὰ συμποτικά. κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν, Λ, 730, dormivimus armati. et 754, ἀναλέγοντες ἔντεα καλά, legentes arma. ἐνάριζον ἔντεα μαρμαίροντα, Μ, 195. σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι, Ν, 331. ἔντεα αἱματόεντα ἀπὸ χροὸς συλήσας, Ν, 640. et 719, δαιδαλέοισι. ἔντεα ἐδύσετο παμφανόωντα splendentia, Ο, 120. et 343, ὄφρα οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα. αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας, Π, 279. et 663, ἀπ' ὤμοιιν Σαρπηδόνος ἔντεα ἕλοντο. Σαρπηδόνος ἔντεα καλά, Ρ, 162. et 186, ἔντεα δύω, induo. et 192, ἔντε' ἄμειβεν, mutavit sibi. σοὶ ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, χάλκεα, μαρμαίροντα, Σ, 130, coll. 137. et 191, παρὰ Ἡφαίστου οἰσέμεν (apportaturam se esse) ἔντεα καλά. πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι, Τ, 384, experiebatur ipse se in his novis armis. (1 Sam. xvii, 39.) ἔντεα ἀφωπλίζοντο, *sie entwafneten sich, (they put off their arms,)* Ψ, 26. et 806, ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, ubi conf. διά. ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός, η, 232, ubi intelliguntur vasa convivii, in quibus cibus et potus apponebatur. ἐς θάλαμον καταθείομαι ἔντεα πατρός, arma, τ, 17. πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν ἀρήϊα χερσὶν ἑλέσθαι, ψ, 368. in poëta hæc vox semper cum spiritu leni: recentiores autem et cum aspero, ἕντεα, scripsere, unde est ὁ αὐθέντης, ὁ αὐτοφόντης. singularis esset τὸ ἔντος, εος: et proprie notat, omne vas aut instrumentum *cavum*, quod quid continet et ambit, et intus se habet.

ἐντείνω, (Τῶ) intendo. δίφρος ἱμᾶσιν ἀργυρέοις ἐντέταται, Ε, 728, *der wagenstuhl war mit silbernen riemen überzogen, (the body of the car was overlaid with silver plates,)* loris i. e. laminis argenteis inducta erat pars illa currus ubi vectores sedent vel stant. πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς, Κ, 263, multis loris intus firmiter obducta erat galea.

ἔντερον, ου. τό. ('Εν) omne interius. in specie, intestinum, *ein darm, (an intestine.)* intestina dicuntur et τὰ ἐνδόϊα, et τὰ ἔνδινα. ἔντερα γαίης dicuntur quædam animalia in terra habitantia: e. c. ἴουλοι κέκληνται μέλανες γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης: quanquam non omnia σκωλήκια sic vocat, sed tantum τοὺς ἰούλους πολωπούς. nam ὁ ἴουλος est animal πολύπουν. hinc longas naves ὁ Λυκόφρων dixit ἰουλοπέζους. præterea et ἡ περὶ πρώτην ἥβην βλάστησις γενείου dicitur ὁ ἴουλος. cæterum ἔντερον est ab ἐντός. ἔντερα χαλκὸς διήφυσε, intestina ferrum exhausit, Ν, 507. Ξ, 717. Ρ, 314. ἔλαβε ἔντερα χερσί, Υ, 418. et 420, ἔντερα χερσὶ ἔχων. ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός, bene tortum intestinum ovis, φ, 408, ubi sic vocat chordam in cithara.

ἐντεσιεργός, οῦ. ὁ ἡ. ("Εργ) qui armis quibusdam instructus opus facit, qui in armis suis laborat. et est in poëta epitheton mulorum junctorum vel jungendorum ad currum, Ω, 277, ἐντεσιεργοὶ ἡμίονοι, muli jugales, i. e. οἱ ἄμαξαν ἕλκοντες καὶ μὴ ἁπλῶς νωτοφόροι, *die in sielen und joch arbeiten, (drawing in harness and yoke.)* in genere autem ἐντεσιεργὸς est ὁ ἑτοῖμος εἰς ἔργον, et instructus iis instrumentis quibus utitur ad opus faciendum. nam ἔντεα in genere sunt instrumenta; in specie autem ἅρματα, et lora ad trahendum currum necessaria. *wer in seinem joche ziehet, (drawing in a yoke.)*

ἐντέταται, vide sub ἐντείνω.

ἐντεῦθεν, ('Εν) adverb. inde. ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀΐομαι αἰνὸν ὄνειρον ἐλθεῖν, τ, 568, non puto, inde (ex porta cornea) mihi venire somnium probandum.

ἐντεύχω, f. ξω. (Τεύχω) labore et fabricatione insero, *ich verfertige hinein, (I insert by labour.)* ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε, ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν, sc. ἐν τῷ σάκει, Σ, 483. pro ἐνέτευξε.

ἐντίθημι, (Θέω) impono. ἐνετίθει δύο κῆρε, imponebat lancibus duo fata mortifera, Θ, 70. Χ, 210. ἐνετίθει τέμενος, Σ, 550, vide simplex τιθέω. nam hæc vox sæpius ibi, de ornatu quem inseruit operi Vulcanus. μέλιτος ἀμφιφορῆας, Ψ, 170. τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά, pro ἐνετίθει, Ξ, 179. ἐν αὐτῇ ἐτίθει ὅπλα, β, 390. χερσὶ δέπας, γ, 51. ν, 57. ο, 120. et 150, πέπλον,

ab Helena dono datum. δῶρα, Θ, 439, 441. ἐνθήσω οἶνον μενοεικέα, ι, 166. ἐνέθηκε νῶτον ὅιος, Ι, 207. et 215, εἰν ἐλεοῖσι ἔθηκε, pro quo alii habent ἔχευε. ἐνέθηκε βίην ὤμοις, Ρ, 569. σκῆπτρον χερσὶ, Ψ, 568. ἐνὶ φρεσὶ θάρσος θῆχ', pro ἐνέθηκε, γ, 77, indidit. sic et ζ, 140. τά μοι θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν, ξ, 227, quæ mihi deus indiderat et ingeneraverat animo. et 312, Ζεὺς ἐστὸν χείρεσσιν, fecit ut comprehenderem malum de navi. ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν, ο, 356. ἔτι μοι τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων, π, 291. et 444, κρέας ὀπτὸν ἐν χείρεσσι. δέπας, σ, 151. τόξα, φ, 379. ἐν λεχέεσσι θέσαν, pro ἐνέθεσαν, Ω, 720. ἐνθέμεναι (pro ἐνθεῖναι) χλαίνας οὔλας, Ω, 646. δ, 299. η, 338. πυρὶ, Ψ, 45. ἐν δ' αὐτῇ θὲς φᾶρος, pro ἔνθες, Θ, 425. κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα, pro ἐνετιθέμεθα, γ, 154. ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα, δ, 578, λ, 3. ἐν δ' ἱστὸν ἐτίθεντο, δ, 781. Θ, 52. ἐν δ' ἔθετο οὐλοχύτας κανέῳ, δ, 761. ἀκμοθέτῳ ἄκμονα, Θ, 274. κότον ἔνθετο (ἐνέθετο) θυμῷ, λ, 101. sic χόλον, ν, 342. μῦθον πεπνυμένον, φ, 355. α, 362. ἐν στήθεσσι θυμὸν ἄγριον, Ι, 625. οὐ μὲν καλὰ (pro καλῶς) χόλον τόνδε ἔνθεο θυμῷ, Ζ, 326, pro ἐνέθεσο, indidisti, aor. 2. m. et honeste ita dicitur, quasi Paris irasceretur Trojanis odio se prosequentibus, cum re vera esset timor in Paride. conf. χόλος. μή μοι πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Δ, 410, ubi est imperat. aor. 2. m. quod ἐν tamen in constructione debet avulsum intelligi, et ad τιμῇ referri, μὴ θέσο αὐτοὺς ἐν ὁμοίᾳ τιμῇ. σὺ δὲ ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, Ι, 635, tu vero placidum inde tibi animum; nam id in potestate tua. conf. ἵλαος. μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ, ω, 247. hoc ἐν omissum subintelligi debet, κ, 333, ἀλλ' ἄγε μὲν κολεῷ ἄορ θέο, pro ἔνθεο, intrude gladium in vaginam. ἐνθεμένη σὲ λεχέεσσιν, Φ, 124. Χ, 353. recentioribus Atticis τὸ, ἐνθέσθαι, καὶ ἐπὶ τροφῆς ponitur, in os ingerere. hinc ἡ ἔνθεσις est ἡ τροφὴ, *ein bissen, (a morsel of food,)* frustum cibi. Aristoph. Equit. 403.

ἐντὸς, ('Εν) adverb. intus, intra. ὅτε δὴ λιμένος ἐντὸς ἵκοντο, Α, 432. sic et π, 324. ὅσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἐέργει, quotquot populos Hellespontus complectitur, Β, 845. ὅσα οὐδὸς ἐντὸς ἐέργει, limen, i. e. ædes, Ι, 404. τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντὸς, Κ, 10. ὄφρα νῆας ἐντὸς ἔχον (τὸ τεῖχος) ῥύοιτο, ut naves intus complectens murus tueretur, Μ, 8. et 374, τείχεος ἐντὸς ἐόντες. et 380, ὃ τείχεος ἐντὸς κεῖτο. πλῆσθεν (ἐπλήσθησαν) δέ οἱ μέλεα ἐντὸς ἀλκῆς καὶ σθένεος, Ρ, 211. κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον ἐντὸς ἐέργει, Σ, 512, sic et Χ, 121. et 85, τείχεος ἐντὸς ἰὼν, *hinein, (within.)* ὅσον Λέσβος ἐντὸς ἐέργει, Ω, 544. πίθοι, θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες, β, 341. θύραι δόμον ἐντὸς ἔεργον, η, 88, i. e. συνέκλειον. τοὺς ὅλεκον λιμένος ἐντὸς, κ, 125. ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν ἑαυτοὺς, μ, 225. ἴδε νῆα λιμένος ἐντὸς, π, 352. μεγάρου, υ, 258. ἕρκεος, ψ, 190.

ἔντοσθε et ἔντοσθεν, ('Εν) adverb. ab intus, *von innen, (from within.)* it. intra, *innerhalb, (within.)* κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, Δ, 454. ἔντοσθεν πόλιος, intra urbem, Ζ, 364. ἔντοσθεν, intus, absolute sine casu, Κ, 262. Μ, 296. et 416, τείχεος ἔντοσθεν. et 455, absolute. ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι, Χ, 237. ὅτε ἔντοσθεν ἔσαν δόμου, α, 126. et 128, δουροδόκης. et 380, δόμων ἔντοσθεν ὅλοισθε. sic et β, 145. et 424, μεσόδμης. ἔντοσθ' ἄντροιο, ι, 298. λιμένος, κ, 92, intra portum. πᾶσα ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη, μ, 241. sic absolute, ν, 100, μένουσι. αὐλῆς, ξ, 13. et 194, κλισίης. μεσόδμης, ο, 289. θυράων, ρ, 339. δόμοιο, σ, 237. φαρέτρης, φ, 417. μεγάρων, χ, 172, *im saale, (in the hall.)* et 204, δόμων. est ergo ubique, *innerhalb, drinnen, (within.)*

ἐντρέπομαι, vide sequens.

ἐντρέπω, f. ψω. (Τρέω) intro verto, intus moveo: in pudorem conjicio. ἐντρέπομαι, intra vertor, intus moveor, curæ mihi est aliquid, *ich kehre mich woran, (I am concerned about something.)* οὐδέ σοι ἐντρέπεται ἦτορ, i. e. ἐπιστρέφεται, non movetur tibi cor, Ο, 554, non in curam impelleris; quod et ὀπίζεσθαι dicitur. sic et, α, 60. ut designet, respicere ad aliquid cum cura. et attentione. hinc est ἐντροπαλίζεσθαι, i. e. ἐν τῷ φεύγειν ἐπὶ τὰ ὀπίσω στρέφεσθαι.

ἐντρέφω, (Τρέω) educo ibi. Σκύρῳ μοι ἐντρέφεται φίλος υἱὸς, Τ, 326, in Scyro educatur mihi filius meus.

ἐντρέχω, (Τρέω) moveo me in aliquo, sum aptus in aliquid, convenio, *ich passe mich wozu, bin gerecht, (I am fit, adapted, for something.)* εἴ οἱ ἐφαρμόσειε ἔντεα, καὶ ἐντρέχοι γυῖα, Τ, 385, experiebatur, an sibi apta essent arma, et convenirent membra sua in ea; coll. 386, ex quo apparet, simul id dici, an moverent se apte artus ejus ἐν ἔντεσι τούτοις νέοις, εἰ συνάλλεσθαι τοῖς ὅπλοις δύνηται.

ἐντρίβω, (Τρέω) terendo et torquendo incutio et impingo. conf. locum ι, 333, sub simplici notatum. cæterum ὁ παιδοτρίβης, ου, est magister rei gymnasticæ puerorum; de quo vide Aristoph. Nub. 969, ibique Spanhemium.

ἐντροπαλίζομαι, (Τρέω) crebro me converto et respecto, crebro inter abeundum resisto conversus, capite in hanc et illam partem retorto. ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει ἐντροπαλιζομένη, Ζ, 496, de Andromache abeunte a marito suo caro, συχνὰ ἐπιστρεφομένη: ἀπάγει γὰρ αὐτὴν ἡ παραίνεσις, 490, ἐπιστρέφει δὲ ἡ εὔνοια, *sie gieng nach hause, sahe sich aber im gehen oft nach ihrem weggehenden gemahl um, (she went home, but in going she often looked back at her departing husband.)* θηρὶ ἐοικὼς, ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, Λ, 546, de Ajace abeunte ab hostibus, qui lento passu et brevi abibat, crebro respectans, ne a tergo vulneraretur: et sic leo solet fugere μετὰ φρονήματος, et ut semper minitetur, se facturum esse novum impetum si acrius prematur abiens. sic Ρ, 109, ὅγε ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, ἐντροπαλιζόμενος, ὥστε λῖς, de Menelao, cedente copiis hostium. τόξοις ἔθεινε αὐτὴν ἐντροπαλιζομένην, arcu verberavit eam huc illuc se versantem

corpore et oculis, Φ, 492, Juno Dianam, τὴν ὧδε καὶ ἐκεῖ τὰς ὄψεις ἐκτρέπουσαν πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφοράς. Vide quoque sub ἐντρέπω.

ἐντύνω, f. υνῶ. ('Εν) paro, præparo, apparo, instruo, armo, idem ac ἐντύω. interserto ν. δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ, et poculum instrue cuique, I, 203, inquit Achilles ad Patroclum, cum hospites nobiles venissent: *mache jedem einen becher zu rechte und fülle ihn, (set a bowl for each, and fill it,)* nam hæc sunt ἔντεα δαιτὸς, i. e. τὰ εἰς αὐτὴν σκεύη. cæterum vide h. l. τὴν ἁπλότητα ἡρωϊκήν: ipsi sibi ministrant. εὖ ἐντύνασαν (particip. aor. 1. a. fœm.) ἑαυτὴν, postquam bene præparasset et ornasset se, Ξ, 162, nam κάλλος τῇ γυναικὶ ὅπλον ἐστὶ κατὰ ἀνδρός. *da sie sich schön zu rechte gemachet und geputzet, (having carefully prepared and adorned herself.)* ubi vides simul, quid sit ἐντύειν ἵππους, supra ex E. λιγυρὴν δ' ἔντυνον (pro ἤντυνον) ἀοιδὴν, μ, 183, de sirenibus: argutam instituerunt cantionem. in *media* forma notat quoque active. ἐντύνοντο ἄριστον, Ω, 124, apparabant jentaculum vel prandium. δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο, jentaculum apparabant, ο, 499. ἐντύνοντο ἄριστον ἅμα ἠοῖ, π, 2. δαῖτα ἐντυνόμενοι, γ, 33, apparantes epulum: *sie rüsteten eine mahlzeit zu, (they prepared a feast.)* ὄφρα τάχιστα ἐντύνεαι, ut quam celerrime expedias et appares omnia, ζ, 33, pro ἐντύνεσαι, quod Attici contrahunt in ἐντύνῃ. ἦλθε ἐντυναμένη, μ, 18, venit ut talis quæ paravit se eleganter et nitide, ἑαυτὴν ἐπαγωγότερον ὁπλίσασα, εἴπως ἀρέσοι αὐτῷ, sicut supra de Junone ex Ξ vidimus. media forma est pro activo cum pronomine reciproco, pro ἐντύνασα ἑαυτήν. ἵνα ἐντυνώμεθα δαῖτα, ut apparemus convivium, ρ, 175. et 182, δαῖτα ἐντυνόμενοι.

ἐντυπὰς, (Τύπω) adverb. impressa forma. est ab ἐντυπόω, informo, imprimo, cudendo quasi. γεραιὸς (Priamus) ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, Ω, 163, sic tectus faciem chlæna, ut figura faciei, quasi impressa chlænæ, appareret; arcte contecto vultu, κεκαλυμμένος ἐντυπωδῶς καὶ οἷον ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ κεφαλῆς μόνον τύπον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκέποντος τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον. nam in summo luctu non vult nec intueri quemquam nec ab alio conspici: et poëta, velut pictor, hunc gestum, loco summæ tristitiæ, quæ difficulter in summis viris pingitur, posuit. est hic quasi ὑπόγαιος βίος in tenebris voluntariis.

ἐντύω, f. ύσω. ('Εν) paro, præparo, apparo, instruo, armo. ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν (pro ἤντυεν) ἵππους, E, 720, i. e. εὐτρέπιζεν, ὥπλιζεν, parabat, instruebat, equos aureis phaleris ornatos: et sermo est de dea, quæ ipsa ornabat suos equos currui suo jungendos. *schirrete sie an, (harnessed them.)* ἔντυον εὐνὴν, sternebant et apparabant lectum dormitorium, ψ, 289. est verbum a τὸ ἔντος, vas, instrumentum, in quod subit aliquid.

ἐνυάλιος, ἐνύειν, vide sub 'Ενυὼ, in R. et αὐτὴ, ad initium.

ἐνύπνιον, ου. τό. (Πνέω) somnium, *ein traum, (a dream.)* θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, B, 56. ξ, 495. ubi per appositionem.

ἔνω et εἵνω, ἐνύω et ἐννύω, εἰνύω, ἐννύω et ἔννυμι et ἕννυμι, ("Εω) sunt formæ, factæ ab ἕω, idemque notantes. ἐνδύω, σκεπάζω, καλύπτω. ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτο 'Οδυσσεὺς, induebat sibi, ε, 229. et 230, ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. sic et κ, 543, coll. 542. pro quo recentiores compositum verbum ponunt ἀμφιέννυτο. οὐ πολλοὶ χιτῶνες ἐνθάδε ἕννυσθαι, ad induendum, ξ, 514, infin. ab ἕννυμι, ἕννυμαι. et 522, ἕννυσθαι, ὅτε τὶς χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο. χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι, oportet te ipsam pulcras vestes indui, ζ, 28. significatui est perinde, quo spiritu scribatur: nam lenis est Ionicus: sed poëtæ fortasse non fuit perinde, elegantiam pronuntiationis sectanti accurate.

ἐνωπὴ, ῆς. ἡ. ("Οφ) conspectus, quod sub adspectu et palam est. ab ἐν, et ὁ ὤψ. ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ, quasi quæ admiserit flagitii aliquid palam, E, 374. Φ, 510, ubi ἐνωπὴν λέγει τὴν ὄψιν, καὶ τὴν ἐν φανερῷ θέαν. hinc est ἐνώπιος, ὁ ἡ, sub adspectum cadens. et ὁ ἡ ἐξώπιος, qui est extra conspectum. Eurip. Med. 624. ἔξω τῶν ὀφθαλμῶν τινός.

ἐνώπια, ων. τά. ("Οφ) parietes in atrio domus, quos introiens habet in conspectu ad dextram et sinistram: τὰ ἐν τῇ τῶν θυρῶν εἰσόδῳ καὶ ἐξόδῳ πλάγια. *die seitenwande auf dem saale oder im eingange, (the walls on the sides or at the entrance of the hall.)* ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, Θ, 435, currus collucentes et splendidos, adplicuerunt et admoverunt et constituerunt, ad parietes; ne scilicet officerent alicui ambulanti. et vides, παμφανῶντα pertinere ad ἅρματα. δούρατα, ἑσταότα ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια, παμφανόωντα Τρώϊα, hastas splendidas Troibus ereptas, stantes in tabernaculo ad parietem, N, 261. sic, ἅρματα δὲ, δ, 42. si tamen de domo illustri, non vero de tabernaculo, sermo est, potest id participium etiam ad ἐνώπια pertinere; sicut fortasse loco ex Θ et δ citato: et χ, 121, τόξον μὲν ἔκλινεν ἑστάναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, nam parietes ibi gypso erant dealbati: et dicit ibi sic τοὺς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους, quia introitus ibi erat angustus, per valde crassum murum factus. possunt aliis locis etiam intelligi οἱ τῆς οἰκίας τοῖχοι, οἱ ἀντικρὺ τῆς εἰσόδου, οἳ ἐν ὀφθαλμοῖς εἰσὶν τῶν παροδευόντων ἔξωθεν. τὰ παρώπια dicuntur ex corio factæ valvulæ quasi, quæ ad oculos equorum junctorum adplicantur.

ἐνωπιδίως, ("Οφ) adverb. coram, inspiciendo curiosius. vultum ipsum directe intuendo. ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν, ψ, 94, ex habitu vultus et staturæ et formæ reliquæ, nonnunquam quidem videbatur ei, quasi eum coram conspiceret et re vera eum præsentem haberet; et sequitur, alias eum non agnoscebat, ob vestes illas viles. scribitur et ἐνωπαδίως, ab ἐνῶπα, adverb. a quo est κατενῶπα. cæterum

l. c. ἐναντιδίως idem est ac, εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον: et εἰσιδεῖν est, agnoscere visu.

ἕξ, (Χάω) indeclin. sex, *sechs, (six.)* adhæret hic numerus quinario, per digitos manus alterius indicato; et habet nomen ab ἵκω, i. e. ἴσχω, hæreo. E, 270. Ψ, 741. Ω, 399, 604. ι, 60, sc. si numeri summa iniretur, et deinde per naves æqualiter divideretur: non quasi præcise sex ex singulis navibus. κ, 6. μ, 90, 94, ἕξω δ' ἒξ ἴσχει κεφαλάς. 110, 246. π, 248. χ, 252. ω, 496.

ἐξ, vide 'ΕΚ.

ἐξαγγέλλω, f. ελῶ. (῎Αγω) enuntio clare. ἐξήγγειλεν αὐτῷ, E, 390.

ἐξαγορεύω, ('Ρέω) enuntio, narro liquido, σαφῶς ἀγορεύω. ἑκάστη ὃν γόνον ἐξηγόρευεν, enarrabat quæque suum genus, λ, 233.

ἐξάγω, f. άξω. (῎Αγω) educo, me vel alium. et habet genitivum rei ex qua educitur quis, vi præpositionis. ἔξαγε κούρην, educ, produc, A, 337. et 346, ἐκ δ' ἄγαγε (ἐξήγαγε) κλισίης Βρισηΐδα, produxit e tabernaculo. μάχης ἐξήγαγε θοῦρον ῎Αρηα, E, 35. et 353, αὐτὴν ἔξαγ' (ἐξῆγε) ὁμίλου, *führete sie aus dem gedränge, (conducted her out of the crowd.)* sic et A, 487. et N, 535, ἐξῆγεν πολέμοιο, eduxit ex pugna. τὸν Εἰλείθυια ἐξάγαγε (ἐξήγαγε) προφόωσδε, Lucina eum produxit ex utero in lucem, Π, 188. sic et T, 118, ἐκ δ' ἄγαγε προφόωσδε. ῎Αργεος ἐξαγαγόντες, N, 379, dum ex Argis eam arcessimus. ἐκ δ' ἄγον (ἐξῆγον) αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, T, 245, *führeten sie hervor, (brought out.)* et 332, Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, e Scyro adducas vel educas. τοὺς ἐξῆγε θύραζε, Φ, 29, hos eduxit e fluvio, *holete sie heraus, (brought them out.)* τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν (tumulum juxta bustum) ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες, H, 336. et 435, ἕνα ποίεον, ubi videtur esse pro ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες in opposito ad εἰσάγειν, i. e. εἰσπορεύεσθαι, εἰσιέναι: ut ergo ἐξάγειν eodem modo *intransitive* sæpe ponatur quam εἰσάγειν, omisso ἑαυτὸν vel ἑαυτούς. pertinet ergo l. c. non ad τύμβον, sed est: ἡμεῖς ἐξαγαγόντες ἡμᾶς, educentes nos, i. e. egredientes vel egressi, χεύομεν, (pro χεύωμεν ionice,) τύμβον. ἐκ δὲ ξείνους ἄγε (ἦγε) κήρυξ, δ, 301. ἔξαγεν (ἐξῆγεν) ἐκ μεγάροιο, θ, 106. ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα, pro ἐξῆγον, et quidem hostili modo captivas, ξ, 264, abduxerunt inde. Sic et ρ, 433. χειρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξῆγε (ἐμὲ) θύραζε, ο. 464, manu me prehendens eduxit e domo. θοῶς ἐξῆγε πόληος, celeriter eduxit ex urbe, ψ, 372. ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλὴν, eduxerunt eum in aulam, χ, 474, nam ἀνὰ sæpe est, *an, auf, (to, at.)* et 441, ἐξαγαγόντες μεγάρου δμωάς, 458. ὄφρα σὲ μῆτις ἐξάγαγ' (ἐξήγαγε) ἐξ ἄντροιο, υ, 21, donec te consilium eduxit ex antro Polyphemi. παρεξάγω, educo præter rectam viam, decipio, facio ut quis erret. vide locum ex K, 391, sub simplici citatum. *ich verleite, (I mislead.)*

ἐξάγω, f. άξω. (῎Αγω) confringo, refringo. λέων ἐνθορὼν (irruens) βουσὶ, ἐξ αὐχένα ἄξει, pro ἐξάξει, frangere solet cervicem boum, E, 161. sic P, 63, τῆς (βοὸς) δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε (ὁ λέων) λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν πρῶτον. sic eadem verba et Λ, 175. ἐκ δέ οἱ (νηΐ) ἱστὸν ἔαξε ποτὶ (πρὸς) τρόπιν, μ, 422, fluctus effregit malum ad carinam. conf. ἐξαράσσω. *brach den mastbaum unten am boden aus, (broke the mast even to the keel:)* et itaque totum.

ἐξαείρω, f. ερῶ. (῎Αω) extollo, effero, *hebe heraus, trage heraus, (I lift out, carry out.)* ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν, pro ἐξάειραν, Ω, 266, ex loco ubi servabatur hic currus, sublatum adduxerunt; vel ut levem, exportarunt. ἐξάειραν αὐτὸν νηὸς, ex navi extulerunt dormientem Ulyssem, ν, 117, 120, βαστάσαντες ἐξήγαγον.

ἐξαέτης, εος. ὁ ἡ. τὸ ἐξάετες. (῎Εω) sexennium, per sex annos. ἢ ἐξάετες, γ, 115. sexennis.

ἐξαίνυμαι, (῎Αω) aufero, *nehme weg, (I take away.)* ἐκ δ' αἴνυτο θυμὸν, eripuit vitam, Δ, 531. φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν, E, 155. et 848, κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν. ἀφείλετο τὴν ψυχὴν, eripuit animam. οὐτάζων μεγάλῳ ξίφεϊ, ἐξαίνυτο θυμὸν, T, 458. νηῒ δ' ἐπὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα, ο, 206, ubi locutio elliptica, festinantem describens; i. e. ex curru sumebat pulcra illa donaria, et navis puppi imponebat ea. ἐξαίνυτο, sc. ἐκ δίφρου, ἐπὶ νηΐ, sc. τιθεὶς αὐτά.

ἐξαίρετος, ου. ὁ ἡ. (῎Αω) electus, selectus, *ausgesucht, (select.)* γυναῖκες ἐξαίρετοι, puellæ exquisitæ, B, 227, αἱ ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθεῖσαι. κοῦροι 'Ιθάκης ἐξαίρετοι, δ, 643, οἱ ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθέντες, *ausgewählete, (chosen from among others.)* idem dicitur et αἱρετὸς, ἡ, όν. sed ἐξαιρέσιμος τοίχου λίθος est, ὁ ἐκεῖθεν ἐκβληθεὶς, *herausgenommen, (taken out.)*

ἐξαιρέω, f. ρήσω. (῎Αω) extraho, educo, *nehm heraus, (I take out.)* seligo ut præstantius. ἐξῄρει τόξον, extulit arcum, sc. ex arculâ in qua erat conditus, *aus dem futteral, (out of the case,)* φ, 56, ἐξήγαγε, ἐξέβαλλε. ὅσα οὐδέποτε ἐκ Τροίης ἐξήρατο 'Οδυσσεὺς, ι, 39, i. e. ἐξαίρετα ἔλαβεν, selecta accepit. vel et simpliciter, exportavit. simul ea notio obversatur animo auditoris, quasi ἐξ ἄρεος (i. e. πολέμου) ἔσχεν, *im kriege erbeutet hat, (hath taken in war.)* τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, ξ, 232, ionice pro ἐξαιρούμην, vel potius ἐξῃρούμην: κατ' ἐξαίρετον ἐλάμβανον, eligebam mihi placita animo: et notat τὸ γέρας, honorarium, ὃ αὐτὸς πρότερον ἐξαιρεῖται ὁ στρατηγός.

ἐξαίρω, f. αρῶ. (῎Αω) effero, eligo, accipio. δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς, duplicem perciperet mercedem, κ, 84, ἀπέφερε. ὅσα ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατο 'Οδυσσεὺς, ν, 137, nunquam extulisset selecta.

ἐξαίσιος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) est ἔξω τοῦ αἰσίου, extra fas et convenientiam. apud recentiores ἐξ in hac voce notat ἐπίτασιν, ut sit ἄγαν αἴσιος: sed non Homero, apud quem opposita sunt ἐξαίσιος et ἐναίσιμος, ἔξω τοῦ αἰσίου et ἐντὸς τοῦ αἰσίου. sic et

ἔκδικος et ἐκδικεῖν apud antiquiores erat ἄδικος, ἔξω τῆς δίκης, quod apud recentiores est ἄγαν δίκαιος. Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν, ejus iniquum et infaustum nobis votum, O, 598, fato nostro contrarium. οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, δ, 690, neque cui faciens quidquam injustum et immoderatum: ubi est prior accusativus personæ, alter rei in neutro. ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον; ρ, 577, ubi uterque accusativus est masculinus: num forte aliquem injurium timens? τινὰ ἔξω τοῦ αἰσίου, aliquem juris et æqui oblitum. apud recentiores ἐξαίσιος est et, supra communem modum, *überaus, über die maasse, (extraordinary, excessive,)* ingens, nimis. e. c. φυγὴ ἐξαισία γίνεται, fuga immoderata fit, Xenoph. in Ages.

ἐξαΐσσω, f. ίξω. (῞Αω) exsilio, erumpo. *fahre heraus, (I leap out.)* ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν (παλάμης) ἐτώσιον, pro ἐξηΐχθη, Γ, 368. ἐκ τε τὼ ἀΐξαντε, M, 145, ἐξαΐξαντες.

ἔξαιτος, ου. ὁ ἡ. (῞Αω) per syncopen pro ἐξαίρετος. electus, *auserlesen, (chosen,)* præstans. ἐκλεγόμενος, καὶ ἐπέκεινα τῶν ἄλλων αἱρούμενος. ἔξαιτος οἶνος, M, 320. ἐξαίτους ἐρέτας, electos remiges, β, 307. ἑκατόμβας, ι, 102. τ, 366. nam ab ἐξαιτεῖσθαι minus accurate deducitur.

ἐξαίφνης, (Φάω) adverb. ex improviso, subito, quasi ἐξ ἀφανοῦς, ex non apparente: ab ὁ ἡ ἀφανής, a φαίνω. et hinc est αἰφνίδιος, ου, ὁ ἡ: subitus, improvisus. πῦρ πόλιν ἐξαίφνης φλεγέθει, ignis urbem subito incendit, P, 738. sic, φλέγει πῦρ, ardet ignis celerrime, Φ, 14.

ἐξακέομαι, (Χάω) sano, coire vulnus facio, medeor. idem ac 'Ακέω, q. v. τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο, tunc sane iram tuam persanare posses, Δ, 36, et expleres iram tuam, ne porro appeteret vindictam. sic et γ, 145, ῥέξειν ἑκατόμβας, ὡς τὸν 'Αθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο, ut illam Minervæ gravem iram placaret. λιταὶ ἐξακέονται ὀπίσω, preces sanant deinde id malum, I, 503.

ἐξαλαόω, f. ώσω. (Λάω) cæcum reddo. ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε τὸν ὀφθαλμόν μοι, ι, 453, inquit Polyphemus. et 504, ἐξαλαῶσαι, excæcasse. υἱὸν (Neptuni, Polyphemum) ἐξαλάωσας, excæcasti, λ, 102, omisso ionice augmento. sic et ν, 343. Vide ἀλαόω.

ἐξαλαπάζω, f. ξω. (Λάπτω) exinanio, evacuo, vasto. idem ac ἀλαπάζω. αἴκε Ζεὺς δῷ πόλιν Τροίην ἐξαλαπάξαι, diruere et diripere, A, 129. μενεαίνεις 'Ιλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, Δ, 33. et 40, ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι, inquit Jupiter ad Junonem. 'Ιλίου ἐξαλάπαξε (pro ἐξηλάπαξε) πόλιν, χήρωσε δὲ ἀγυιάς, sc. Hercules, diripuit urbem, et desolavit vicos urbis, E, 642. ἱέμενος (cupiens) Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι, Θ, 241. et 288, αἴκεν μοι δῴη Ζεὺς 'Ιλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. ἦ σοὶ θυμὸς ἔελπεται ἐξαλαπάξειν νῆας, N, 813, certe tibi animus sperat, vastaturum te esse naves; ubi et de navium in castris Græcorum subductarum destructione ponitur. Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας, Hercules, Ξ, 251. δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ἐξαλαπάξῃ, Y, 30, inquit Jupiter de Achille; ne murum, i. e. Trojam ipsam, evertat: quod tamen Achilli fatis non est datum. Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι, evertisse et diripuisse, γ, 85. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας, unam urbem exhauriens incolis, δ, 176, ubi loquitur Menelaus, dicitque, se paratum fuisse, unam ex suis urbibus evacuare hominibus, iisque translatis alio, tradere eam urbem Ulyssi sociisque ejus habendam. ut ergo h. l. verbum in primo suo significatu sit positum. οἳ ῎Ιλιον ἐξαλάπαξαν, sine augmento, Θ, 495, qui diripuerunt.

ἐξαλέομαι, f. έσομαι. (῞Ελω) devito. ὑλάκτεον, ἐκ τ' ἀλέοντο, pro ἐξηλέοντο, Σ, 586, de canibus, leonem vitantibus.

ἐξάλλομαι, (῞Αλλω) exsilio, *eile hinaus oder auf, (I hasten from or to.)* nam ἐκ non semper ἔξω notat, sed et ὕψωμα. ἐξάλλεται αὐλῆς, E, 142, de leone, qui intra septa villæ irrupit, et jam foras supra illa septa transilit. ὑπεράλλεται. ἐξάλμενος, procurrens ante aciem, O, 571, et ibi deest præcedens imperativus, impetum fac, procurre. per syncopen pro ἐξαλλόμενος vel ἐξαλάμενος. πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, multum ante prima signa prosiliens, Π, 342. πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος, multum ante alios procurrens, Ψ, 399.

ἔξαλος, ὁ ἡ. (῞Αλλω) extra mare. ἔξαλος θάνατος, (sic enim legunt accurati codices) λ, 133, ψ, 281, i. e. non morieris in mari, etsi valde periclitaris in eo: sed ἠπειρωτικὸς θάνατος καὶ ἔξω θαλάσσης, mors in continente terrâ, manet te. qui legunt divisim, ἐξ ἁλός, exponunt ἐξ pro ἔξω, extra mare, et idem sentiunt. conf. 'Οδυσσεύς.

ἐξαναδῦμι, (Δύω) in altum emergo. κύματος ἐξαναδὺς, a fluctu emergens, ι, 438. ἁλὸς ἐξαναδῦσαι, ex mari emergentes, δ, 405.

ἐξαναλύω, (Λύω) exsolvo. ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο ἐξαναλῦσαι, Π, 442. X, 180, i. e. θέλεις ποιῆσαι ἀναζῆσαι αὐτὸν καὶ εἰς ζωῆς ἐπανακάμψαι ἀρχήν; dictum id metaphorice ἀπὸ τῶν ἀναλυομένων ὑφασμάτων, de quibus ἀναλύειν proprie dicitur si retexit quis ea. nam ἡ μὲν Αἶσα ἐπινήθει λίνῳ, Parca net filo fatum alicui, ὁ δὲ ἀνατρέπων αὐτὴν, ἀναλύειν ἂν τὰ αὐτῆς λέγοιτο. hinc orta est fabula τοῦ τῶν Μοιρῶν μίτου. et philosophi quoque τὴν ἀνάλυσιν vocant τὴν ἐκ τοῦ συνθέτου εἰς τὸ ἁπλοῦν ἀναδρομήν: et ipse poëta ἀναλῦσαι θάνατον et ἐξαναλῦσαι θανάτου vocat τὸ, εἰς ἀρχὴν ἄλλην ἀποκαταστῆσαι ζωῆς.

ἐξαναφανδὸν, (Φάω) est neutrum adverbialiter positum, coram omnibus. idem ac ἀναφανδὸν et ἀναφανδά. aperte, *ohne hehl, (openly.)* ἐρέω δέ σοι, dicam tibi, υ, 48.

ἐξανίημι, (῞Εω) extra mitto. φῦσαι, ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι, folles, emittentes halitum, Σ, 471.

ἐξανύω, f. ύσω. (῎Ανω) perficio. Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς, voluntatem Thetidis perfecit, Θ, 370, fecit quod illa voluit. ἦ ἐξανύω σε, certè conficiam te (præsens in textu pro futuro posi-

tum) Α, 365, i. e. interficiam. sic et Υ, 452. *ich gebe dir gewiss genug den rest, (I will certainly do for you,)* εἰς τελευτὴν ἀγάγω. recentiores Attici pro ἀνύω dixere ἀνύτω: posuere id etiam pro σπεύδειν, *endelich seyn, (to hasten.)* quæ notio etiam cum Homerico vocabulo in mente jungenda.

ἐξαπατάω, f. τήσω. (Βάω) abduco de via recta in errorem et damnum, *verführe, hintergehe, (I lead astray, deceive.)* εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατῆσαι, *zu betriegen, (to cheat.)* Ι, 371. et 375, ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησεν, pro ἐξηπάτησε. coll. 344. et simile est τῷ, κλέπτειν νόῳ, quod et ἔργοις fieri potest, *hinterlistige ränke brauchen, (to use deceitful arts.)* ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη, Χ, 299, me decepit Minerva, i. e. cogitatio mea. ὄνομα ἐμὸν ἐξαπάτησεν: nomen meum decepit eum, ι, 415, cum Οὔτις me vocari dixissem, οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι, ν, 277, neque volebant decipere et a recto cursu data opera deflectere.

ἐξαπαφάω, aor. 2. ἐξήπαφον. (Βάω) decipio. οὐδὲ ἂν ἔτι αὖτις ἐξαπάφοιτο ἔπεσσιν, Ι, 376, coll. 375, ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε. *er soll mich nicht noch einmal wieder affen, (he shall not deceive me again,)* nam semel decipi a socio, εὐηθείας est; bis vero, μωρίας. ὅπως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον, quomodo Juno decipere possit Jovem, Ξ, 160. ἀνήρ μ' ἐξήπαφε μύθῳ, ξ, 379. αἴ κέν σ' ἐξαπάφω (aor. 2. conj.) si te decepero verbis meis, ψ, 79.

ἐξαπίνης, (Φάω) adverb. ex improviso, subito. idem ac ἐξαίφνης, et factum poëtice ex ἐξαίφνης, *ehe man es sich versiehet, (unawares.)* ποταμὸν ἐλθόντα ἐξαπίνης, fluvium accedentem subito, Ε, 91. ἄνεμοι, ἐλθόντε, Ι, 6, quod notat τὸ σφοδρὸν τῆς πνοῆς δυσπνόου: et ejusmodi subitus et vehemens ventus maxime turbat mare. Græcis quoque præter spem et subito hic tumultus inciderat. Θῆρε, ἐλθόντε, leones accedentes improviso, Ο, 325. στρεφθεὶς, Π, 598. ἄνεμος ἐλθὼν, Ρ, 57. ἀνόρουσε, exsiliit subito, κ, 557. ἔλθη ἀνέμου θύελλα, μ, 288. κύνες ἴδον αὐτὸν, ξ, 29. et 38, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο ἐξαπίνης, certe paulum abfuit quin te canes lacerassent ex improviso. εἴ ποθεν ἔλθοι ὧδε μάλα ἐξαπίνης, si alicunde veniret sic valde inopinato, φ, 196. προφανέντα, apparentem, ω, 159.

ἐξαποβαίνω, (Βάω) exscendo. ἐξαπέβησαν ἑταῖροι, sc. ἐκ νηὸς, μ, 306.

ἐξαποδίομαι, (Δίω) expello, emoveo, *ich scheuche draus weg, (I drive away from.)* αἴ κεν Ἄρηα μάχης ἐξαποδίωμαι, Ε, 763, i. e. ἐκδιώξω.

ἐξαποδύνω, et ἐξαποδύω. (Δύω) exuo prorsus. εἵματα δ' ἐξαπέδυνε, ε, 372, vestes omnes exuebat sibi, nataturus.

ἐξαπολέω, (Ὄλω) prorsus perdo. ἅμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατο (pro ἐξαπόλοιντο) simul omnes funditus pereant ex Ilio, Ζ, 60. νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ, Σ, 290, nunc vero prorsus jam perierunt ex ædibus res pretiosæ. ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, υ, 357, nam sol ex cœlo omnis periit, vel per eclipsin magnam, vel vobis mox morituris. cæterum ἡλίου ἀφανισμὸς indicatur per præpositionem ἐξ.

ἐξαπονέομαι, (Ἔω) redeo ex. σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι, Π, 252, salvum vero abnuit eum ex pugna reversurum. sic μάχης, Υ, 212.

ἐξαπονίζω, (Νίπτω) prorsus abluo. τῷ (pro ἐν τῷ, illo lebete) πόδας ἐξαπένιζεν, τ, 387.

ἐξαποτίνω, (Τῶ) prorsus persolvo et luo. οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις, Φ, 412, inquit Minerva ad Martem: sic sane matris tuæ Junonis, iratæ jam tibi, imprecationes luas plenarie: sic pœnas des matri læsæ.

ἐξάπτω, f. άψω. (Ἄπτω) pendere aliquid facio ex aliqua re, *hänge dran, füge dran, (I hang to, fasten to.)* βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας, Χ, 397, *band riemen dran, (fastened things thereto,)* bovina innexuit lora. ἵππων ἐξάπτων, ad currum alligans, sic ut de curru dependeret, Ω, 51, *da er ihn an den wagen gebunden und dran hängend gemachet, (having bound him to the car so that he hung from it.)* πεῖσμα κίονος ἐξάψας, rudentem alligans ex columnâ, χ, 466, *da er ein dick schiffseil an eine säule befestiget, (having made fast a cable to a pillar.)* πάντες δ' ἐξάπτεσθε, Θ, 20, omnes ex ea pendentes trahite, *hänget euch alle dran mit gewaltigem ziehen, fasset alle dran und ziehet, (hang all of you to it and pull stoutly, lay hold of it and pull,)* ἐπιλαμβάνεσθε, ἅπτεσθε.

ἐξαράσσω, f. ξω. (Ῥάω) excido, effringo, ejicio cum impetu. ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν, effregit, confregit malum in navi ad carinam, μ, 422, i. e. ἐξήραξε τῇ τρόπει τὸν ἱστὸν, effregerat jam inferne malum e carina, ut ambo fluitarent separata. alii ibi legunt ἐξέαξε, effregerat malum, qua carinæ fuerat junctus.

ἐξαρπάζω, (Ῥάω) eripio, τὸν ἐξήρπαξε Ἀφροδίτη, Γ, 380, sic, Ἀπόλλων, Υ, 443. Φ, 597, ex periculo et turba. ἐξαρπάξασα, Scylla e navi sex viros, μ, 100.

ἔξαρχος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) qui præit. præitor, qui primus est. ἀοιδοὺς, θρήνων ἐξάρχους, Ω, 721, qui lugubria præibant voce sua.

ἐξάρχω, f. ξω. (Ἔρα) præeo, initium facio. βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι, Β, 84, initium faciebat exeundi e concilio principum: ubi ergo ἐξ pertinet ad βουλῆς, et fortasse etiam divisum potius scribendum, βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι, ut præpositio sit postposita casui suo. βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, consilia bona inveniens, Β, 273, auctor et primus exsistens ad bona consilia; et videtur omissa præpositio, εἰς βουλὰς ἐξάρχων, dux ducens ad consilia. Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο, initium fecit, præivit, lugendo, Σ, 51. et 316, Πηλείδης, cœpit lamentationem, quam reliqui una lamentabantur. sic Ἑκάβη, Χ, 430. Πηλείδης, Ψ, 17. Ἑκάβη, Ω, 747. et 761, Ἑλένη. μολπῆς ἐξάρχοντες, Σ, 605. δ, 19. sic enim legunt plerique libri, trahentes ad præcedens

κυβιστητῆρε: sed videtur scribi oportere μολπῆς ἐξάρχοντες, ex more poëtæ Ionico, qui adjectiva masculina, quasi essent generis communis, addit substantivis fœmininis; nam non saltantes incipiunt cantum, sed ἀοιδός. nisi tamen hi, ut præsultores, incipere dici possunt cantum cum tripudio canendum. ἐξῆρχετο βουλῆς κακῆς, μ, 339, dux et auctor erat mali consilii. sic Hecuba de se, Eurip. Troad. 152, ἐξῆρχον θεοὺς ποδὸς πληγαῖς Φρυγίαις ἀρχεχόρου, pro ἐξῆρχον χορούς εἰς τὴν τῶν θεῶν τιμὴν, præsultabam choros Phrygio more in honorem deûm. conf. Iphig. Aulid. 576. 2 Samuelis vi, 14, seqq.

ἐξαυδάω, f. ήσω. ("Αω) eloquor. ἐκκαλύπτω νοῦν. ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, *sage es heraus, und verhehle es nicht in deinem herzen, (speak out, conceal it not in your mind,)* Π, 19. Σ, 74. Α, 363.

ἐξαῦτις, (Αὖ) adverb. idem quod αὖτις. rursus, retro, *von neuem, wieder einmal; zurück, (anew, once more, back.)* deinde, *hierauf, (hereupon.)* Α, 223, denuo deinde. Γ, 433, rursus. ἐξαῦτις ἰὼν, reversus, Ε, 134. Ν, 531, denuo. et 642, ἰών. Π, 654, retro. δ, 213, *hierauf, (hereupon.)* et 234, rursus. ι, 419. ι, 537, iterum. μ, 122. π, 193. τ, 214. φ, 206. ω, 349.

ἐξαφέλω, ("Ελω) eximo. εἰσόκε πασῶν ψυχὰς ἐξαφέλοισθε, donec omnium istarum ancillarum animas auferatis, χ, 444.

ἐξαφύω, f. ύσω. ("Υω) ex aliquo vase effundo in aliud. οἶνον ἐξαφύοντες, ξ, 95, vinum ex doliis infundentes sibi.

ἐξείδω, (Εἴδω) video clare. μέγα ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν, Υ, 342, valde adspexit oculis, *machte grosse augen zu dem was er sahe, (stared at.)*

ἐξείης, (Χάω) deinceps, continuo, juxta. idem ac ἑξῆς, q. v. factum ex ἑξῆς distracto circumflexo per insertum ί, et producto isto ε in εἰ. ἑκατόμβην ἑξείης ἔστησαν περὶ βωμὸν, Α, 448, victimas una serie statuerunt circa aram, alteram juxta alteram. θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει πάσας ἑξείης, Ζ, 241, diis vota facere jubebat matronas, omnes ordine, i. e. alteram post alteram. μάρψει δ' ἑξείης, ὅστε αἴτιος ὅστε καὶ οὐκὶ, Ο, 137, et corripiet alium post alium, noxium et innoxium; de Jove irascente diis. ἐλίσσοντο ἑξείης, supplicabant et orabant quisque pro se, Χ, 240, atque ibi Minerva loquitur sub specie Deiphobi: h. e. Hector ipse excusat fratrem suum carissimum, quod sibi opem non ferat, et quod detineatur invitus. ἵσταντο, consistebant in seriem rectam, *traten neben einander, (stood by one another,)* Ψ, 839. κατέδησαν, Ω, 274, ubi videtur esse terminus aurigarum quando jungunt equos ad currum, nam sermo est de jugo ejusque loris. ἕζοντο, sedebant ordine in convivio, α, 145. γ, 389. ι, 8, nam et convivio est suus ordo: et hinc instituti postea οἱ τραπεζονόμοι. sic et ω, 384, 410. πίθοι οἴνου, ἑξείης πρὸς τοῖχον ἀρηρότες, β, 342, cadi vino pleni, una serie ad parietem cellæ applicati. εὐνάσω ἑξείης, collocabo vos dormituros vel quasi, serie et alterum juxta alterum, δ, 408, 440. confer ι, 70. ζ, 94. λ, 133. ψ, 281. μ, 177. ρ, 450. τ, 574. φ, 141. χ, 471.

ἐξείλετο, vide sub ἐξέλω, prope initium.

ἐξείλω, vide sub Εἴλω.

ἔξειμι, ("Εω) sum ex vel ab. *bin draus her, (am out of, or from.)* μακάρων δ' ἔξεσσι τοκήων, Ω, 377. et 387, τέων (τίνων) δ' ἔξεσσι τοκήων; a quibus es parentibus? ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης, a mea stirpe sunt oriundi, ν, 130. ὅνπερ φασὶ θεᾶς ἐξέμμεναι, quem a dea dicunt natum esse, Ζ, 100, ἐκ θεᾶς μητρός.

ἔξειμι, ("Εω) exeo. τοῖς (ποσὶν ἐμοῖς) ἔξειμι θύραζε, υ, 367, ubi præsens est pro futuro: his exibo. et 179, ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε; an non exis foras? pro ἔξεις. ἐκ δ' ᾔϊον, exibant, ψ, 370, imperf. ab ἐξείω. sic et ω, 500. i. e. ἐξώρμων. ἔξιτέ μοι μεγάρων, β, 139. ἐξιέναι μεγάρων, α, 374. οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξιέναι, Σ, 448, non foras sinebant exire. ἱππόθεν ἐξέμεναι, λ, 530, ex equo illo ligneo exire, ἐξελθεῖν, ab ἔξιμι.

ἐξελάω et ἐξελαύνω, f. άσω. (Ἐλάω) exigo, *ich treibe heraus, (I drive out.)* et locus unde, in genitivo additur. notat et, extra induco, *ich überziehe, (I draw over.)* ἵππους ἐξέλασεν Τρώων μετ' Ἀχαιοὺς, equos ex Trojanorum regione expulit ad Achæos, Ε, 324, nam genitivus pendet ab ἐξ. et 264, ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων. et 25, ἵππους δ' ἐξελάσας. et hh. ll. de equis. sic et de hominibus, ἐκ Τροίης ἐλάσαντες Ἀχαιοὺς, Ζ, 529. τάφρου ἐξελάσαι, sc. ἵππους, extra et ultra fossam egisse equos, i. e. vectum esse curru, Θ, 255. et 527, ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, ejicere et expellere hinc canes fatales, uti Hector vocat Græcos. ἐξήλαυνεν ὁμίλου, sc. ἵππους, Κ, 499. ἐξέλασε (ἵππους αὐτοῦ) ἐς πληθὺν, vectus est in agmen densum, Λ, 360, sc. suorum, qui eum protegebant ab insequente hoste. et 561, σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, sc. pueri parvi asinum lentum, ingressum segetes: i. e. ἐν δυσχερείᾳ ἐδίωξαν, molestia magna perlata tandem expulerunt. ἵππους ἐξέλασε Τρώων μετὰ Ἀχαιοὺς, Ν, 401. οὐδ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, neque hic illum expellere, sc. ex loco ubi stabat propugnans, Hector Ajacem, Ο, 417. ἐκ νηῶν ἐλάσας, Π, 87, sc. τοὺς Τρῶας. et 293, ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, *schlug sie hinaus aus dem lager, (drove them out of the camp.)* et 388, ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, sc. ἀγορῆς, qui justitiam profligant a foro: ubi sermo est de corruptis et injustis judicibus. Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα Ἀχιλλεὺς ἄστεος ἐξελάσειε, Φ, 360, et Trojanos vel statim expellat ex urbe eorum, *die mag er meinethalben auch wohl sogleich hinaustreiben, (he may drive them out immediately for what I care.)* ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο, sc. ἵππους καὶ ἅρμα, *führ zum thore hinaus, (drove out at the gate,)* Ω, 323. μνηστῆρας ἐξελάσαι μεγάροιο, β, 248. ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο, γ, 493. ο, 146, 191. σηκῶν ἐξελάσαντας, ι, 227, expellentes ex stabulis. et 312, ἄντρου ἐξήλασε μῆλα. ἐξελάων ὑπακούει, expellens

pecora pastor audit ingentem pastorem, κ, 83, sc. ὁ βουκόλος, qui noctu pascit boves, ob οἶστρον ἢ μύωπα: et poëta simul ἱστορεῖ τὴν εὐχρηστίαν τοῦ ἀγροῦ. ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας, κ, 390, de Circe, quæ expulit ex stabulo mutatos socios Ulyssis. τὰς δ' (βόας) οἶος ὑπέσχετο μάντις ἐξελάαν, abigere vi, λ, 291, promisit, se abacturum eas solum. μήτι ἡμᾶς ἐξελάσωσι γαίης ἡμετέρης, π, 381, ne nos ejiciant in exilium, sc. probi cives Ithacenses: et proci sic loquentes inducuntur, timentes id. ἐκ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, excuterem ei omnes dentes ex maxillis, σ, 29, *ich möchte ihm gerne alle zäne aus dem maule schlagen. (I should like to knock all the teeth out of his jaws.)*

ἐξελέσθαι, differt ab ἑλεῖν, vide sub ῞ΕΛΩ, paullo sub medio.

ἐξέλκω, (῞Ελω) extraho, educo. ἐξέλκοντα παρὲκ, prope extrahens, Ψ, 762, conf. πηνίος. ἐκ ζωστῆρος εἴλκεν ὀϊστὸν, pro ἐξεῖλκεν, extraxit, Δ, 213. et 214, τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, ea sagitta extracta. πολύποδος ἐξελκομένου θαλάμης, polypode extracto ex cubili suo, ε, 432.

ἐξέλω, (῞Ελω) eximo, *ich nehm heraus, (I take out.)* eveho, *ich führe hoch, (I carry away.)* eligo, *ich wähl aus, lese aus, hebe aus, (I select, choose, pick.)* ἐκ δ' ἕλον 'Ατρεΐδῃ Χρυσηΐδα, A, 369, selegerunt ei Chryseidem, pro ἐξεῖλον. ἥν οἱ 'Αχαιοὶ ἔξελον, quam ei Achæi pro præmio præcipuo dederunt, Λ, 626, ἐξαίρετον ἔδωκαν αὐτῷ. ἥν μοι γέρας ἔξελον υἷες 'Αχαιῶν, Π, 56. Σ, 444. ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους, selegit, Ω, 229. his locis ergo, selectum quid dare, significat. ἔγχος ἐξελοῦσα χειρὸς, hastam ex manu auferens ei, O, 126, et quidem amice. in forma *media* frequentius etiam notat, seligo, ut præcipuum quiddam et præstans mihi sumo. τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, hanc ex Lyrnesso, ut præcipuum præmium accepit, B, 690. ἐκ πασῶν πόλεων πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κειμήλια ἐξελόμην, I, 331, abstuli. sed 130, 272, eligi mihi, ut præcipuum pro me, coll. 129, ubi differentia inter ἑλεῖν et ἐξελεῖν apparet. sæpe tamen et ἐξελεῖν notat simpliciter, sumere ex loco. τὴν ἐξ 'Ελεῶνος Αὐτόλυκος ἐξέλετο, K, 267, ὡς ἐξαίρετόν τι ἔλαβε. non dicit ὑφείλετο: id enim de furibus dicitur parvis, non vero de latronibus gloriosis. οὔτε μὲν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, pro ἐξελέσθαι, qui non sinunt eum pinguedinem boum, i. e. pinguissimum bovem et optimum, eligere, Λ, 549. P, 659. nam leo solet eligere in grege optima. ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο ὀϊστὸν, selegit sagittam ex pharetra, Θ, 323. imo si et vitæ privationem notat, notio tamen seligendi adhæret, nam vita et anima nihil carius. ὡς ὄφελόν σοι ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι, *dass ich dir doch müste das leben entreissen, oder entrissen haben, (how I wish to have taken thy life,)* Λ, 381, utinam te interfecissem. ἐπεί κέ τις χαλκῷ ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται, postquam sane aliquis ex membris vitam eripuerit, X, 68, θυμὸν, i. e. τὴν ψυχὴν, ὡς τὸ ἐξαίρετον ἐν ἀνθρώποις. sic et de apris, εἴ πέ τίς τι βαλὼν (aliquis jaculatus eos) ἐκ θυμὸν ἕληται, M, 150. εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμὸν, O, 460, si ei fortissime pugnanti, jaculans, eripuisset vitam, sc. Teucer Hectori sagitta: et μὲν ad utrumque verbum trahi potest. καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμὸν, P, 678, cum celeriter rapiens interficit, sc. aquila leporem. ὁππότε τὶς καὶ ἐμεῖο (ἐμοῦ) ἄρει (ferro) ἐκ θυμὸν ἕληται, Φ, 112, quando et me aliquis interfecerit. σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν χαλκῷ, Ω, 754, te vero postquam interfecit. est et alia phrasis notanda; Αὐτόμεδον. τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν (inutile consilium,) ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς; P, 470, quod non est ut quidam interpretantur, eripuit tibi bonam mentem: sed, elatos nimis fecit tibi animos, *hat dich gar zu muthig und getrost gemachet, hat dir den sinn so hoch gemachet, (has made thee too haughty, too arrogant.)* νήπιοι, ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς 'Αθήνη, Σ, 311, stulti, nam mentes eorum extulerat Pallas, i. e. ipsi sibi nimios spiritus sumserant. potest tamen nonnunquam, etsi in mitissimo sensu, significare ereptionem consideratæ mentis; μοῦ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, T, 137, et Jupiter, i. e. fatum meum adversum, mihi consideratam satis mentem, eripuit, inquit Agamemnon ipse de se: nimis elata mente me fecit. ἐκ γάρ οἱ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεὺς, I, 377, inquit de eodem Achilles iratus, consiliarius enim Jupiter eripuit ei providam mentem. sed Z, 234, ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, ibi porro Glauco summus Jupiter extulit animum, eximiam mentem fecit ei, ἐξαιρέτους ἐποίησε φρένας αὐτῷ, *hat ihn sehr grosmüthig gemachet, (gave him a generous mind,)* ut permutationem istam armorum libens acciperet, nec moveretur damno; et ut ostenderet magnificentiam et liberalitatem, ut, quemadmodum avus ejus pro ζωστῆρι dederat aureum poculum magnum, sic et ipse pro ferreis armis daret aurea i. e. valde inaurata. de ἀφροσύνῃ certe h. l. intelligi nequit: repugnat id et contextui, et omni menti bonæ, sive Diomedem sive Glaucum sive Poëtam spectes. ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν, pro ἐξείλετο, sagittam selectam protulit ex pharetra, Δ, 116. ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην εἵλετο κρινάμενος τριηκόσια, Λ, 695, s. Senex gregem exemit inde, seligens trecenta capita boum, et ovium. et 703, ἐξέλετ' ἄσπετα πολλὰ, exemit, sumsit inde, multa quæ jam dici nequeunt. ἐκ δέος εἵλετο γυίων, timorem ex membris exemit ei, ζ, 140. 'Αλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, η, 10, eam munus selegerunt ei præcipuum, honoris causa: et πᾶν γέρας est ἐξαίρετόν τι. ἐς ἑκάστην νῆα ἐννέα αἶγας, ἐμοὶ δὲ δέκα ἔξελον οἴῳ, mihi soli decem capras præcipue dabant, ι, 160. ὄφρα μοὶ ἐκ κάματον εἵλετο γυίων, ut mihi lassitudinem eximeret membris, κ, 363. ἐκ δὲ τὰ μῆλα ἑλόμεσθα, et illas pecudes exposuimus ex navi, *nahmen sie heraus, (took them out,)* λ, 21. sic ι, 548, μῆλα ἐκ νηὸς ἑλόντες. τόσους δ' ἐκ φῶτας ἕληται, μ,

123, tot viros exsumat, ex nave, quot ipsa habet capita, sc. Scylla. *οἰωνοὶ, οἷς τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι, π, 218, ausgenommen haben die jungen, (have taken the young,)* aves magnæ, quibus pullos rustici exemerunt ex nido antequam volatiles fierent; et læ:i *ὡς ἐξαίρετά τινα ἔλαβον. ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἕλοιτο, ρ,* 236, clava interficeret. *ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσα ἐκ θυμὸν ἕλοιο,* utinam O Diana me interficeres, *υ,* 62. *τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμὸν, λ,* 200, tabe odiosa membris exemit vitam morbus aliquis lentus. *τέσσαρα σάκεα ἔξελε,* quatuor clypeos elegit, *χ,* 110. et 144, *δώδεκα, ἐπιλέξατο.* et 388, *τῶν μὲν ἥλιος ἐξείλετο θυμὸν,* de piscibus in sicco morientibus. apud recentiores habet et notionem liberandi; e. c. *ἐξελοῦ με ἐξ ἐχθρῶν, ἐξείλετο αὐτὸν κινδύνου,* etc.

ἐξέμεν, pro *ἐξεῖναι,* vide sub *ἐξίημι.*

ἐξεμέω, f. *έσω.* (*Ἔω*) evomo, idem ac *ἀπεμέω,* q. v. revomo. *ὅτε ἐξεμέσειε,* sc. *ἡ Χάρυβδις, μ,* 237, coll. 105. et 437, *ὄφρα ἐξεμέσειεν ὀπίσω ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις,* revomeret, quæ deglutierat Charybdis, coll. 441.

ἐξέμμορε, vide sub *ἐκμείρομαι.*

ἐξεναρίζω, f. *ίξω.* (*Ἄω*) spolio armis occisum. *σφᾶς κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε,* E, 151, occisos spoliavit. et 703, *τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξε,* interfecit. et 842, *ὁ μὲν Περίφαντα,* coll. 155. ut ergo sæpe hoc compositum idem notet quod simplex. sic *ἐξενάριξε,* interfecit, Z, 20, 30, 36. sed 417, *οὐδέ μιν ἐξενάριξε,* neque eum armis spoliavit occisum, coll. 418, 416. et Achilles ita fecit, in honorem virtutum Eëtionis. *ἐξενάριξεν,* interfecit, Λ, 368. sed 246, est, armis spoliavit, coll. 247, quod explicationis causâ additum. interfecit, M, 187. N, 467. O, 332. *ἐξεναρίξων,* interfecturus, Λ, 101. *τεύχεα δ' ἐξενάριξε,* armis interfectum spoliavit, H, 146. N, 619. P, 537. Φ, 183. pluribus tamen locis *ἐξενάριξε* est, occidit; Ξ, 513. O, 518. *ἐξεναρίξας,* occidens, Π, 573. et 692, *ἐξεναρίξας,* occidisti. et 850, *σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις,* tu tertius occidis me, coll. 849. *εἴκεν ἐμὲ ἐξεναρίξῃς,* si forte me interfeceris, Υ, 181. et 339, *οὔ τις σε ἄλλος ἐξεναρίξει. ἀγαθὸν μὲν ἔπεφνε, ἀγαθός δέ κεν ἐξενάριξε,* occidisset præstantem, et præstans ipse occidisset spoliassetque, Φ, 280. *Πατρόκλῆα ἐξεναρίζων,* cum interficeres et spoliares eum, X, 331. et 378, *ἐπεὶ,* et est ibi, cum spoliasset cæsum armis. *υἷας ἐξενάριξε,* Ω, 205, occidit. et 521, *ἐξενάριξα. ὃν πατέρα ἐξεναρίξας,* cum interfecisset patrem suum, *λ,* 272. *μεμάασιν ἡμᾶς ἐξεναρίξαι,* cupiunt nos interficere, *χ,* 264. *ἐξενάριξεν αὐτὸν* (et is aor. 1. semper sine augmento positus ionice, pro *ἐξενήριξεν,*) Δ, 488, interfecit.

ἐξενείκω, (*Χάω*) effero. *τέσσαρα δέρματα φωκάων ἐξένεικε πόντου, δ,* 436. *ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν, ι,* 285, ubi non videtur esse compositum, sed subjectum est, *ἄνεμος ἐκ πόντου,* et prædicatum, *ἔνεικε,* sc. *τὴν νῆα πρὸς γῆν,* ventus ex alto mari flans tulit navem ad littus durum, ubi fracta est. possit tamen et intelligi, *ἐξήνεικε πόντου, νῆα πρὸς γῆν,* extulit ex alto mari ad terram. sed *φ,* 178, est manifesta tmesis, *ἐξήνεικε μέγαν τροχὸν στέατος, brachte eine grosse scheibe talg, (brought a great lump of suet.)* et 183.

ἐξέντο, ionice pro *ἐξῆντο,* vide sub *ἐξίω.*

ἐξέπω, (*Ἔπω*) eloquor, indico. *ἐγὼν ἐξείπω,* ego eloquar, I, 61, ubi hæc forma est loco futuri. est a. 2. conj. *ἐξείποι τὶς Ἀγαμέμνονι,* indicaret aliquis ei, Ω, 654. *μή τις γέροντι ἐξείπῃ, ο,* 442.

ἐξερεείνω, (*Ῥέω*) interrogo, quæro. idem ac *ἐρεείνω,* q. v. *πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ,* I, 668, primus interrogabat rex. *Νέστωρ,* K, 543. *ἕκαστα,* de omnibus, *κ,* 14, *fragete nach allem, (enquired about every thing.)* sic, *μ,* 34, sc. *τὰ ἐν ᾅδου.* sed 259, *πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων,* vias maris perscrutans navigatione mea, *da ich alle fahrten durchsuchet, (having traversed every part of the sea.) ἐξερέεινον ἕκαστα,* interrogabant, *ρ,* 70. *μὴ ἐξερέεινε,* ne quære interrogando, *τ,* 116. et 463. *ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεείνοι,* an e longinquo maritum suum interrogando tentaret, *ψ,* 86, *ausforschen solte durch gethane fragen, (should find out by questioning.) ἐξερεείνετο μύθῳ,* K, 81.

ἐξερείπω, (*Ἔπω*) evello, dejicio. it. procido. *ὅτε ὑπαὶ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς,* procidat quercus sub ictu Jovis fulminantis, Ξ, 414, aor. 2. conj. a. *χαίτη, ζεύγλης ἐξεριποῦσα,* P, 440, juba, ex jugo procidens ad terram. sic et T, 406. conf. *δρῦς.*

ἐξερέω, fut. ex *ἐξείρω,* quod vide.

ἐξερύω, (*Ῥύω*) extraho, extra traho. *βέλος ἐξέρυσε ὤμου,* sagittam extraxit ei ex humero, E, 112. sic, *ἔγχος χειρὸς,* hastam e manu vulnerata, N, 598. *ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος αἰχμὴν χρόος,* simul vitam et hastam extraxit e corpore ejus vulnerato, Π, 505. *μελίην ἀσπίδος,* hastam e clypeo, Υ, 323. et cum augmento, *ἐξείρυσε χειρὸς τόξον,* arcum e manu Teucri sumsit, Ψ, 870. *νεκροὺς ἐξείρυσαν Ἀχαιοὶ,* N, 194, mortuos extraxerunt e turba, et 532, *ἐξέρυσε βραχίονος ἔγχος,* extraxit hastam infixam ex brachio. *μοχλὸν ὀφθαλμοῦ,* vectem ex oculo, *ι,* 397. *ἰχθύας ἐξέρυσαν θαλάσσης δικτύῳ,* pisces extrahere solent reti e mari, *χ,* 386. et 476, *μήδεά τε ἐξέρυσαν,* pudenda extraxerunt ei manibus a corpore. sic *σ,* 86, *μήδεά τ' ἐξερύσας,* quod crudelius et dolorosius quam si abscindantur ferro. *τὸν ποδὸς ἐξερύσασκε,* eum pede prehensum extrahebat, K, 490, aor. 1. ionice pro *ἐξείρυσε.* et 505, *ἢ δίφρον ῥυμοῦ ἐξερύοι,* an currum temone apprehensum extrahat. *μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ,* ex femore extrahere hastam, E, 666.

ἐξέρχομαι, (*Ἔρα*) egredior. *ἐκ θαλάμοιο ἤλυθεν,* pro *ἐξήλυθεν, δ,* 121, s. *ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε, φ,* 190. *ἐκ δ' ἦλθε κλισίης,* K, 140, progressus est e tabernaculo. *ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο, π,* 165. *ἐξῆλθε δόμων, υ,* 371. *ἐξ ἁλὸς ἦλθε,*

ω, 47. et 55, s. ἐξ ἁλὸς ἔρχεται. θύρας ῥήξας ἐξῆλθον, januas effringens exibam, ι, 472. ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο, π, 343. νῦν δ' ἐξέλθωμεν, θ, 100, exeamus. ἔξελθε θύραζε, exi foras, τ, 68. ἐκ δ' ἐλθὼν, γ, 406. δ, 403. ἐξελθὼν, δ, 740. εὐδίτω ἐξελθὼν, ο, 395. ἐξελθὼν μεγάροιο, φ, 229. ἐξελθών τις ἴδοι, ω, 490, egressus aliquis prospectet. ἐξελθόντα πόληος, Χ, 417. ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε, κ, 230, egressa fores aperuit; ubi est πρωθύστερον pro, οἶξασα ἐξῆλθε. sic et 256, 312. ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, Ι, 572, *auszuziehen mit dem heer, und zu vertheidigen, (to go forth with the army and to defend;)* et sensus est: ut Meleager exeat et defendat urbem. τείχεος ἐξελθεῖν, Χ, 237. et 413, πυλάων, e portis. ἐξελθέμεναι, pro ἐξελθεῖν, prodire, δ, 283.

ἐξέρω et ἐξείρω, (Ῥέω) eloquor. fut. ἐξερῶ et ἐξερέω, eloquar liquido, Α, 204, 233. Β, 257. Θ, 286. Μ, 215. Ψ, 410, 672. β, 187. δ, 376. ι, 365. ο, 317. π, 440. ρ, 229. σ, 81. τ, 487. φ, 337. ω, 264, 323. deinde hoc verbum etiam notat, exquiro, interrogo. Διὸς ἐξείρετο βουλὴν, Jovis exquirebat voluntatem, Υ, 15. ν, 127. sic, ἐξείρετο, interrogabat, Ω, 361. et ἐξήρετο, ab ἐξέρομαι, Ε, 756. hinc et novum verbum a futuro factum. οἱ μὲν τὰ ἕκαστα ἐξερέουσι παρήμενοι, ξ, 375, ubi isti οἱ μὲν deinde dividuntur in duas classes, ἠμὲν οἳ ἄχνυνται, ἠδὲ οἳ χαίρουσι, si aliquis hospes novus advenit, illi qui in urbe sunt, statim adsident ei, eumque interrogant accurate, partim amici Ulyssis qui dolent, partim inimici ejus qui gaudent, Ulyssem abesse. sed quia ejusmodi hospites sæpe auribus interrogantium dant multum, et sperati commodi sui causa mentiuntur: hinc Eumæus non vult ulterius μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, percontari tales. ἐξερέοντες, interrogantes, sermonem ex eo captantes, κ, 249. ἐξερέουσα τὸν ἐμὸν γόνον, meos natales ex me scire volens, interrogans me de iis, τ, 166, coll. 167. ὁπότε ἔλαφος ἐξερέῃ κνημοὺς βοσκομένη, quando cerva investigaverit colles pascens, δ, 337. ρ, 128, et est id suaviter dictum, quasi de λογικῷ τινὶ, ἐρωτᾷ, ἐξερευνᾷ, quasi percontando quærat. ἐξερέοις, quæreres ex me, γ, 116. ἐξερέοντο, Ι, 667, interrogabant, coll. 668. κ, 63, 109. ἐξερέηται, percontando quærat, α, 416, sciscitetur. ἐξερέοιτο, percontaretur, δ, 119. η, 17. ω, 237. αἰδὼς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, γ, 24, verecundia etiam mihi est, me juniorem percontando urgere seniorem, *ihn auszufragen, (to question.)* πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι, ν, 411, ubi est inf. pro imperat. adsidens omnia quære ex eo. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo enim eum accurate percontari, τ, 99.

ἐξερωέω, (Ῥέω) decedo, excedo. αἱ δὲ ἐξηρώησαν, illæ aquæ ex via excesserunt, Ψ, 468.

ἐξεσίη, ας. ἡ. (Ἕω) emissio, in specie legati alicujus, legatio. ἡ δημωσία πρεσβεία καὶ ἔκπεμψις. ἡ εἰς πρεσβείαν ἔκπεμψις καὶ ἀποστολή. δέπας, ὅ οἱ Θρῇκες πόρον ἄνδρες ἐξεσίην ἐλθόντι, Ω, 235, poculum, quod ei Thraces dederant legato ad se, sc. Priamo, cum esset adhuc juvenis sub vivo patre. hanc legationem ulterius non narrat poëta, ne præter necessitatem evagetur narrando. ἐξεσίην, πολλὴν ὁδὸν, ἦλθεν Ὀδυσσεὺς, legationem ivit, longum iter, φ, 20, nam pater eum miserat legatum, et alii Senatores. nonus liber Iliadis ab antiquis inscribitur ἐξεσία: et in illo libro vis eloquentiæ est maxima. cæterum donatio legatorum ex his ambobus locis apparet.

ἐξέσσυτο, vide sub ἐκσεύω.

ἐξέτης, εος. ὁ ἡ. (Ἕω) sexennis, *sechsjährig, (six years old.)* ἐξέτεα ἵππον, Ψ, 266. et 655, ἡμίονον.

ἐξευρίσκω, (Ῥέω) invenio, *ich finde auf, treffe an, (I find, meet with.)* εἴποθεν ἐξεύροι, Σ, 322, si alicubi invenire possit; leæna venatorem investigans.

ἐξεύχομαι, (Χάω) profiteor diserte. possint huc referri loca Homeri: ποίης δ' ἐξεύχεται εἶναι γαίης, α, 406. et, τέων (pro τίνων) δ' ἐξεύχεται εἶναι ἀνδρῶν, υ, 192. possit tamen et esse verbum simplex, et ἐξ postpositum suis genitivis.

ἐξεφαάνθη, vide sub ἐκφαίνω.

ἐξέχω, (Χάω) eminere facio, extra habeo, extra adnecto. αὐτοῦ κάρτος ἐξέχεται Φαιήκων, ejus potentia supereminet super alios Phæacenses principes, ζ, 197, possis et construere: κράτος Φαιήκων ἐξέχεται αὐτοῦ, pendet ab eo omnis potentia Phæacum, ἤρτηται: quæ est descriptio supremi regis. sic, λ, 345, αὐτοῦ ἐξέχεται ἔργον τε ἔπος τε, ab eo dependet et dictum, i. e. imperium, et factum, i. e. exsecutio dicti: αὐτὸς κατάρχει τοῖς ἄλλοις τῶν τε λόγων τῶν τε ἔργων, coll. 352, 347. ἐξέχεται αὐτοῦ τὸ πᾶν, *von ihm dependiret alles, (all depends on him.)*

ἐξέω et ἐξίημι, (Ἕω) expleo, ἀναπληρόω. ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, pro ἐξέντο, postquam expleverant cupiditatem potus et cibi, Α, 469. Β, 432. Η, 323. Ι, 92, 222. Ψ, 57. Ω, 628. α, 150. γ, 67, 474. δ, 68. θ, 72, 485. μ, 308. ξ, 454. ο, 143, 302, 500. π, 55, 480. ω, 488, postquam explerunt desiderium edendi. est ionice pro ἐξῆντο, aor. 2. m. pro ἐξεπλήρωσαν, καὶ οὐκέτι ἤθελον φαγεῖν. sic alibi dixit, ἀφέτην δίψαν, i. e. οὐκέτι ἤθελον πιεῖν. ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην, Ω, 227, i. e. ἐπειδὰν ἐκπληρώσαιμι τὸν τοῦ κλαίειν ἔρωτα. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, ἢ πολέμου, Ν, 638, quorum quidem quis etiam magis cupit desiderium explere quam pugnandi, ἐκπλῆσαι: ὧν μᾶλλόν τις ἐπιθυμεῖ κορεσθῆναι, in opposito ad pugnam, quam nemo sanus præter necessitatem sibi optat. et est ibi argumentatio a minori ad majus: si τῶν ἐφετῶν (desiderabilium) ἔστι κόρος, πολλῷ μᾶλλον τοὺς Τρῶας ἐχρῆν πολέμου ταχὺ κορέννυσθαι, οὗπερ οὐδεὶς ἐφίεται: vel et sic: sunt quædam ἐφετὰ, quorum κόρον nemo optat sibi, e. c. τῆς σπουδαίας γνώσεως apud bonos; quædam ἐφετὰ sunt in se bona, sed tamen satietas eorum venit, e. c. cibi, somni: at hi, etc.

ἐξηγέομαι, f. γήσομαι. (Ἄγω) sum dux. ἡγεμονεύω. τῶν δ' ἐξηγείσθω, horum dux esto, Β, 806.

ἐξήκοντα, (Χάω) indecl. sexaginta, *sechzig, (sixty.)* Β, 587. ξ, 20.

ἐξήλασε, vide sub ἐξελάω.

ἐξήλατος, ου. ὁ ἡ. (Ελάω) opus a fabro ductum malleo, *getriebene arbeit mit dem hammer, (embossed work:)* inductus lamina, *überzogen mit eisen oder anderm blech, (plated with iron or other metal.)* ἀσπίδα ἐξήλατον, ἣν χαλκεὺς ἤλασεν, Μ, 295, clypeum ferrea lamina totum contectum extra, ἔχουσαν ἔξωθεν ἔλασμα χαλκοῦ, βύρσαις ἐπικειμένον, *auswendig war eine starke polirte eiserne platte, inwendig waren ochsenhäute, (without was a strong polished plate of iron, and within were ox-hides.)* alii legi jubent h. l. ἑξήλατον, quasi ἓξ ἐλάσματα ἔχουσαν: et si hoc, esset sane hæc ἀσπὶς ἐμβριθεστέρα τῆς ἑπταβοείου Ajacis. nam hæc haberet sex ἐλάσματα ferrea, et præterea coria bubula interserta. sed id omnino non probabile.

ἐξήλικας, vide sub ἀλίω.

ἐξῆμαρ, (Ῥίω) sex dies. ἐπλέομεν, κ, 80. ο, 475. ἐδαίνυντο, μ, 397. ξ, 249.

ἐξημοιβὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Βάω) permutatorius. εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, Θ, 249, vestes mutatoriæ, τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα. quod et signum est divitiarum et elegantiæ, si quis talia habet et adhibet.

ἐξήνυσεν, vide sub ἐξανύω.

ἐξήπαφον, vide sub ἐξαπαφάω.

ἐξηρώησαν, vide sub ἐξερωέω.

ἐξῆς, (Χάω) adverbialiter poni solitus genitivus, ab ἡ ἐξὴ, immediata consecutio, adhærentia, *die folge, (succession;)* qui nominativus tamen in usu non est. notat ergo, deinceps, continuo, juxta, *gleich drauf, darneben, (immediately afterwards, thereupon.)* ab ἔχω, f. ἕξω. Φῶκαι ἑξῆς εὐνάζοντο, δ, 449, Phocæ ex ordine decumbebant dormituræ in littore. et 580, ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς, ordine confidentes canum mare verberabant remis, *in der reihe hinter einander, (in a row one behind another.)* sic ι, 104, 180, 472, 564. μ, 147.

ἐξίημι, f. ἐξήσω. (Ἔω) emitto, expando. μηδὲ ἐξίμεν (infin. Ionicus pro ἐξεῖναι) ἂψ ἐς Ἀχαιοὺς, neque emittere rursus ad Achæos, Λ, 141, i. e. ἐκπέμψαι ex urbe, est infin. aor. 2. aliud ἐξίημι vide sub ἴω, i. e. πληρόω.

ἐξιθύνω, f. υνῶ. (Θίω) omnino recta dirigo, λίαν ἐξορθόω. στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, Ο, 410, norma trabem navalem dirigit accurate.

ἐξίκομαι, (Ἔω) devenio, pervenio. Φθίην δ' ἐξικόμην, Ι, 475. ἄλλον βασιλήων ἐξικόμην, ν, 206, ad alium veneram; ubi indicativus loco conjunctivi, *wollte zu einem andern grossen herrn gegangen seyn, (would have gone to another prince.)* θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους, ad deorumque sedes venit, Θ, 439. ἄλλον ἐξίκετο δῆμον, ad alium populum, Ω, 481. ἐξίκετο νηῦς νῆσον, venit navis ad insulam, μ, 166. ἄλλον βασιλήων ἐξικόμην φεύγων, υ, 223, ad alium ivissem fugiens: et notat h. l. sicut et l. ex ν citato, ἱκετεύων, suppliciter venire.

ἐξίσχω, (Χάω) extra habeo. ἔξω ἐξίσχει κεφαλὰς, de Scylla, μ, 94, ubi legendum cum accuratioribus, ἔξω δ' ἐξ ἴσχει κεφαλὰς, profert sex capita ex specu, coll. 90, 91.

ἐξοιχνέω, (Ἔω) exeo. ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι, pro ἐξοιχνοῦσι, viri exeunt per portam, Ι, 384. ἐξίασι.

ἐξοίχομαι, (Ἔω) exeo, exii. ἐξοίχεται ἐς Ἀθηναίης, sc. ναὸν, exiit domo sua ad templum Minervæ, Ζ, 379, 384. τόσσων ἀέκητι ἐξοίχεται νέος παῖς, tot viris invitis exiit in iter adolescens, δ, 665, *ist davon gereiset, (set off.)* ergo hoc præsens plerumque, ut præteritum cum continuatione, ponitur.

ἐξοίω, (Οἴω) exporto. οἵ κέ μιν ἐξοίσουσι, qui sane eum efferent mortuum, Ψ, 675, sc. ex hoc loco.

ἐξολέω, (Ὄλω) perdo totum, perire facio totum, interimo. ἐξ ἄρα δή σοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοὶ, Η, 360, pro ἐξώλεσάν σοι. conf. φρήν. sic et Μ, 234. τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι, illos Jupiter deleat, antequam nobis malum fiant, ρ, 597, *wolle sie vertilgen, (will destroy them.)* hinc est ὁ ἡ ἐξώλης, εος, plane perditus. οἱ ἑσσωμένοι ἐξώλεες γίνονται, Herodot. VII, 10, victi cæduntur internecione. et ἡ ἐξώλεια, internecio, exitium totale. ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς, Aristoph. Plut. 880, perdit malos male.

ἐξολισθέω, f. ήσω. (Ὄλω) excido, procido labens. it. evado, effugio. ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, pro ἐξώλισθεν, heparque ei excidit, Υ, 470, coll. 469, nisi ἧπαρ est accusativus, ut sensus sit: vulnus in hepar fecit, ut corrumperetur omnino id intestinum, et mors præsens esset. cæterum ἐξολισθεῖν etiam de evasione ex periculo ponitur, ut Aristoph. Pax, 140, ἐὰν πέσῃ ἐς πόντιον βάθος, πῶς ἐξολισθεῖν δυνήσεται; et διολισθεῖν τοὺς χρήστας, elabi creditoribus, id. Nub. 433.

ἐξομόθεν, (Ὁ) adverb. simul et junctim ex eodem loco. δοιοὺς θάμνους, ἐξομόθεν πεφυῶτας, ε, 477, duo arbusta ex eodem loco junctim enata, *zwey straüche neben einander, (two stems growing from one root,)* ὁμόθεν ἐκπεφυῶτας, i. e. φυέντας ἐκ γῆς.

ἐξονομάζω, f. άσω. (Νέμω) diserte indico et eloquor, verbis prolatis enuntio. ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, pro ὠνόμαζεν et ἐξωνόμαζεν, Α, 361. Γ, 398. Ζ, 253, 406. Η, 108. Ξ, 218, 232, 297. Ο, 552. Σ, 384, 423. Τ, 7. Φ, 356. Ω, 127, 286. β, 302. γ, 374. δ, 311, 610. ζ, 254. θ, 291. κ, 280, 319. λ, 246. ξ, 52. ο, 124, 529. π, 417. ρ, 215. σ, 77, 162. τ, 90, 402. φ, 84, 167, 248. nimirum, quia ἔφατο etiam de cogitatis in animo poni solet, hinc liquidioris explicationis causa additur τὸ ἐξονομάζειν: præ-

terea antiqui amant ejusmodi expressiones synonymicas, et frequenter componunt τὰ ἐκ παραλλήλου.

ἐξονομαίνω, f. ανῶ. (Νέμω) nomino, notum nomine facio. *ich nenne aus; mache namhaft, (I name.)* ὥς μοι καὶ τόνδε ἄνδρα ἐξονομήνῃς, ut mihi et istum virum nomines, Γ, 166. αἴδετο γὰρ, θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι, ζ, 66, de puella, quæ veretur promissas sibi nuptias indicare nomine.

'ἐξονομακλήδην, (Κάλω) adverb. ex nomine. idem ac κλήδην. ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, Χ, 415, *jeden bey seinem namen nennend, (calling each man by name.)* Δαναῶν ὀνόμαζες (sine augmento) ἀρίστους, δ, 278. ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες (pro καλοῦντες) ἐξονομακλήδην, μ, 250, me inclamabant vocantes nomine.

ἐξόπισθεν et ἐξόπιθεν, (῞Επω) ex preteriore parte, tempore, vel loco, idem quod ὄπισθεν, q. v. πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν στῆσεν, pedestres copias constituit post equites, Δ, 298. ἐξόπιθεν δόρυ οὔδει ἐνεσκίμφθη, post tergum ejus hasta solo infixa est, Π, 611, nam supervolavit eum, proclinantem se, hasta. sic et Ρ, 527. κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς, percutiens post cornua bovis, Ρ, 521, loco eo ictum infligens in cervicem, qui est post cornua.

ἐξοπίσω, (῞Επω) adverb. retro, post, postea, in posterum, idem quod ὀπίσω, sic tamen ut τὸ ἐκ vel ἐξ discessum ex aliquo loco vel periculo retrorsum designet. ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, Λ, 461, cedebat retro, obversa in hostem facie. sic et Ρ, 108. οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν ἐδύνατο, Ν, 436, ubi ἐξ fere abundat. οὔ τινα ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει, jubebat, ne quis retro a mortuo cederet, Ρ, 357. ἤριπε δ' ἐξοπίσω, concidit retro, *sie schlug rücklings nieder, (she fell down backward,)* Χ, 467, sc. uxor Hectoris, videns maritum cæsum et raptatum, deliquiumque animi passa. αἴκε Ζεὺς ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος, δ, 35, si modo Jupiter in sequens saltem tempus nos liberet a calamitate, *aufs künftige, (in future.)* σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ, ν, 144, in tua manu etiam deinde est vindicta semper.

ἐξορμάω, (῎Ορω) egredior. ναῦς κεῖσε (eo, ad Charybdim) ἐξορμήσασα, i. e. ἔξω τοῦ σκοπέλου ὁρμήσασα, currens a scopulo, μ, 221, quasi scopulus ille, in quo habitabat Scylla, esset ἀκίνδυνος, qui tamen re vera erat ὀλιγοκίνδυνος, cum Charybdis esset omnino exitialis.

ἐξορούω, (῎Ορω) exsilio. ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, Γ, 325, sors ejus exsiliit, excidit, ex galea mota. ἐκ δ' 'Αγαμέμνων πρῶτος ὄρουσε, Λ, 92, primus exsiliit ante ordines suos: nisi malis ibi ἐν legere, ut supra vidimus. ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν, κ, 47, venti omnes evaserunt cum impetu ex utre illo.

ἐξοφέλλω, (῞Ελω) adaugeo, *ich vermehre sehr, (I increase much.)* ἐξώφελλεν ἔεδνα, ο, 18, auxit dona quæ sponsæ dari solent.

ἔξοχος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) eminens, excellens. est ab ἐξέχω, emineo. ἔξοχον ἄνδρα, virum dignitate eminentem et conspicuum, Β, 188, et ejusmodi viri epitheta synonyma sunt δῖος, ἀριδείκετος, κορυφαῖος, etc. nam δῖος est a Ζεὺς, κορυφαῖος vero ab ἡ κορυφὴ, vertex montis: ut ergo supremitas satis indicetur et eminentia. ἔξοχον ἡρώων, eminentem supra heroas, Σ, 56, 437. ἔθηκεν αὐτὸν ἔξοχον ἡρώεσσιν, Β, 483, coll. 480, ταῦρος (ἐν) ἀγέλῃ μέγα ἔξοχος πάντων. ἔξοχος 'Αργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους, Γ, 227, coll. 1 Samuel. ix, 2. ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν, Ξ, 118, sc. ὁ Οἰνεὺς, qui quidem minimus erat natu inter tres fratres, at virtute eminebat super suos fratres. ὅστε ἔξοχος, ὅστε μεσήεις, ὅστε χερειότερος, qui supremæ fortitudinis est, qui mediæ, quique infimæ, Μ, 269, nam ibi discrimen militare maxime respicitur, et virium in pugnando, coll. 270, 271. τέμενος τάμον αὐτῷ ἔξοχον ἄλλων, peculium separarunt ei præcipue præ aliis, et eminentiori bonitate intrinseca, Ζ, 194. Υ, 184, simulque amplitudine præcipua: nam de magno principe sermo est, cui a populo suo dabatur possessio principe digna. alibi vero hoc neutrum adverbiascit, ἐτίομεν αὐτὸν ἔξοχον ἄλλων, qua amicitia eum dignabamur præ aliis, Ι, 627. et 637, μέμαμεν δέ σοι ἔξοχον ἄλλων, cupimus tibi præ aliis, ἐξόχως. sic, προμάχεσθαι ἔξοχον ἄλλων, extra ordinem et ante ordines aliorum pugnare progrediendo præ aliis, Ρ, 358, *hervorzutreten aus reih und glied, und alleine zu fechten, (to advance out of the ranks and to fight alone.)* ἔφην αὐτὸν φιλήσειν ἐ. ἀ. δ, 171, statuebam me amaturum esse eum magis quam omnes alios. θεοὶ ζηλήμονές ἐστε ἐ. ἀ. invidi estis supra modum, ε, 118. sic, μακάρτατος, ζ, 158. ἔτιέ μιν, τ, 247. ἔξοχος ἦεν 'Αχαιῶν, eminebat virtutibus et præstantiis præ omnibus nobilibus suæ terræ, σ, 204. αἶγας, αἳ πᾶσι μέγα ἔξοχοι αἰπολίοις, φ, 266, capras, quæ præstantissimæ in omnibus caprarum gregibus. δύο δ' ἄνδρες ἀρήϊοι ἔξοχοι ἄλλων, Ν, 499, neutrum plurale ἔξοχα plerumque adverbialiter ponitur. ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς, Ε, 61, amabat eum præcipue et singulariter. κούρας (puellas) ἑπτὰ ἔξοχα ἀρίστας, Ι, 634. ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ἐζήτει, Ξ, 257, me quærebat hostili animo præcipue. εἰπὲ θεοὺς σκύζεσθαι αὐτῷ, ἐμὲ δὲ ἔξοχα πάντων κεχολῶσθαι, inquit Jupiter, Ω, 113, 134. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχα ἄριστοι, Υ, 158. ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχα ἄριστοι, δ, 629. φ, 187. et, οἳ γὰρ μνηστήρων, χ, 244. ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, laudo te, θ, 487. ἔδοσάν μοι ἔξοχα, dederunt mihi præcipue, ι, 551, *vor andern zum voraus, (in preference to others.)* ἡ δ' ἔξοχα λυγρὰ εἰδυῖα, illa vero supra fidem exitialia proponens sibi in animo et destinans, λ, 431. ὅς κε ἔξοχα φιλέῃ, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃ, ο, 70, 71, qui vel nimis benigne faciat vel nimis austere et inimice: docet ergo, nusquam τὸ ἄγαν locum habere debere. et 227, ἀφνειὸς μέγα ἔξοχα, (ἐν) Πυλίοις, dives eminenter inter Pylios. ὃν ἔξοχα ἔτιες ἁπάντων, ω, 78.

ἐξυπανίστημι, (Στάω) ex inferiori loco exsurgo. σμῶδιξ αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέσ-

τη, Β, 267, *es fuhr eine blutunterlaufene schwiele auf, (a bloody tumour rose,)* ut ὑπὸ notet κάτωθεν, ἐξ, εἰς εὐθὺ, et ἀνὰ, ὕψος. sic dicitur ὑπεξαναδύς.

ἔξω, ('Εκ) adverb. extra. ἔξω χροὸς εἷλκε, ex corpore extraxit hastam, Λ, 457. κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, Κ, 94. ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, eructato mari foras, Ρ, 265. οἱ δ' ἴσαν ἔξω, ibant foras, Ω, 247. σχέθον ἔξω νῆα, tenebam foris navem, extra portum, κ, 95. ἔξω βερέθρου ἐξίσχει κεφαλὰς, extra barathrum profert capita, μ, 94. ἔξω ἰὼν, foras iens, ξ, 526. μεγάροιο, χ, 378. πρὶν ἡμᾶς ἐλθεῖν ἔξω, ψ, 138.

ἐξώθω, f. ώσω. ("Οθω) expello, extrudo, ejicio. τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, eosque ex Pelio monte expulit, Β, 744. ἐξῶσε δόρυ μηροῦ, extraxit ex femore, ἐξήγαγε, Ε, 694. ἐξῶσε γλήνην, excussit pupillam oculi, Ξ, 494. ὀδόντας, Ρ, 618. ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε, Υ, 461, curru exturbavit eos.

ἑοῖ pro οἱ, vide sub ἕ, prope medium.

ἔοικα, attice pro εἶκα, vide sub εἴκω, ad initium.

ἐοίκεσαν, ἐοικὼς, vide sub eodem, paullo sub medio.

ἔολπα, attice pro ἦλπα, vide sub "Ελπω, aliquanto a fine.

ἐόλπειν, vide ibidem.

ἔοργα, vide sub ἔργω, ad initium, quoque sub "Ελπω, aliquanto a fine.

ἑορτὴ, ῆς. ἡ. ("Ορω) dies festus, dies lætus solemnis. δι' ἧς ἑὰ (spiritu aspero Attico) i. e. ἀγαθὰ, ὄρνυται, per quam et in qua se excitant bona et grata. hinc verbum ἑορτάζω, in imperf. habet ἑώρταζον, ut verbum ὄρνυσθαι augeatur, non adjectivum ἑὰ, et ut etymologia ex eo liquidius appareat. Iones dicunt ἡ ὀρτὴ, Æoles vero ἡ ἔροτις, ιος: unde quidam ab ἐρᾶν, amare, hoc nomen ortum putarunt; non cogitantes, Æolicam vocem esse per transpositionem, non vero vice versa communem illam. cæterum in ἑορταῖς, non vero in sacrificiis, moris erat καταπαννυχίζειν, pervigilia agere per totam noctem. ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτὴ, υ, 156, quia etiam omnibus est communis dies celeber et festus: sc. ἡ νουμηνία, novilunium, quod erat πάνδημος ἑορτή. conf. πᾶσιν. Apollini, i. e. soli, sacrum erat id solemne. et 276—278, describitur ista celebritas publica sacra. et φ, 258, νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο ἁγνὴ, ubi articulus demonstrativus designat gestum tollentis manum versus solem: hoc festo die, qui poscit ἀργίαν, immunitatem ab opere faciendo, nolunt diutius proci contendere de arcu; finito eo die, et cras, redituri sunt ad id conandum. Sed Ulysses, opportunitate hujus diei usus, quo omnes cives in luco operabantur sacris, aut domi hilariter convenerant, ebrii maximam partem; ipsis etiam procis ebriis, cædem in domo sua clausa peragebat, ante quam dies sequens illucesceret. ἑορτὴ est ergo: *ein freudentag, (a festival,)* dies quo bona erigunt se.

ἑὸς, ἑὰ (ionice ἑὴ) ἑόν. ('Ο) suus, a, um. etiam in secunda persona, tuus, a, um. et maxime notat, proprium quid. Eustathius aliquo loco hoc pronomen descendere ait ab ἕω, i. e. ἀπολαύω, fruor ut proprio: unde et secundam et tertiam personam innuat. sed optime ad ἕ refertur. est et forma ἐῢς vel ἐεὺς, in obliquis quibusdam, in usu poëtico, sicut pro υἱὸς dicitur υἱεύς. ὅτε ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψέ με, cum domus ejus haberet me, δ, 618. ο, 118. παιδὸς ἑοῦ, a filio suo, Μ, 403. Α, 496. ἑοῦ ἐπεβήσατο δίφρου, conscendit currum suum, Ν, 26. πατρὸς, sui patris, Χ, 500. δ, 714. pro ἑοῦ sæpe est ἑοῖο, πατρὸς, sui patris, Β, 662. υἷος ἑοῖο, filii sui, Ν, 522. παιδὸς, Ξ, 266. Σ, 71, ubi alii legunt ἑῆος, i. e. ἀγαθοῦ, ab ἠῢς, genit. ἠέος, et transposite ἑῆος, conf. ἐῢς. πάλιν υἷος ἑοῖο, retro a filio suo, Σ, 138. ἵπποις πατρὸς, Τ, 399. Ψ, 400. et 360, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο. et ab ἐεὺς, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, Α, 393, *nimm dich deines sohnes an, (take your son's part.)* sic, χόλον υἷος ἑῆος, iram filii sui, i. e. propter filium tuum, Ο, 138. σάκος υἷος, Ξ, 9. et 11, ἀσπίδα πατρὸς ἑῆος, sui patris. ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος, Ω, 550, qui genitivus est causalis. et 422, θεοὶ κήδονται υἷος ἑῆος, dii laborant de filio tuo. ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ, Β, 549, in suo divite templo. ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ, Κ, 204, suo ipsius animo. hinc est deinde compositum ἑαυτοῦ. ἡνιόχῳ ἑῷ, Λ, 47. Μ, 84. κόλπῳ, Ξ, 223. θυμῷ συμφράσατο, ο, 202. et per syncopen, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, sua in domo, ο, 200. ᾧ πατρὶ, Θ, 406, cum suo patre. ἑὸν πρὸς δῶμα, ad domum suam, Α, 533. ἑὸν φίλον υἱὸν, Ε, 314, 318, ubi cum emphasi idem repetitur. Μ, 292. Τ, 132. παῖδα, Ζ, 483. πόδα, Η, 190. φάσγανον, suum proprium gladium, Κ, 256. τὸν ἑόν τε Πόδαργον, et suum proprium equum, nomine Podargum, Ψ, 295. εἰ δέ σοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον Ζεὺς, Ω, 296, suum nuntium, coll. 310. et 511, κλαῖεν ἑὸν πατέρα. ἑὸν γόνον, suam ipsius generationem, a quo genitus sit, α, 216, *seine erzeugung,* i. e. *seinen vater, (his generation,* i. e. *his father.)* Νηλεὺς αὐτὴν ἔγημεν ἑὸν μετὰ (pro διὰ) κάλλος, λ, 281, duxit eam ob pulcritudinem ejus, et quidem singularem. ἑὸν συβώτην, suum proprium, ρ, 5. et 111, ὡς πατὴρ ἑὸν υἷα. ἑὸν ἄνδρα παρήμενον, suum maritum adsidentem, τ, 209. et 392, ἄνακθ' (pro ἄνακτα) ἑὸν, suum herum. οἶκον, ψ, 8. ἑοὶ αὐτοῦ θῆτές τε δμῶές τε, sui ipsius mercenarii et servi, δ, 643. ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων, Ω, 211. κτεάτεσσιν ἑοῖς, α, 218, in bonis suis. ἐν στήθεσσιν ἑοῖσι, Α, 83. τεχέεσσιν ἑοῖσιν, Μ, 222. κτεάτεσσιν, α, 430. ξ, 115, 452. μεγάροισιν, ω, 161. ἑοὺς παῖδας, Λ, 330. ἑὴ δέ μιν ὤλεσεν ἀλκὴ, et sua ipsum perdidit fortitudo, Π, 753. μητρὸς ἑῆς, suæ matris, Ε, 371. πρόσθεν πόλιος, ante urbem suam, θ, 524. ἑῇ θυγατρὶ, Ι, 148, 290. ἐν πατρίδι γαίῃ, Χ, 404. τέχνῃ, λ, 613. χεῖρα ἑὴν, Ι, 683. ἑὴν ἐπὶ νῆα, ad suam navem, Τ, 277. Ψ, 3, coll. 5, ubi οἷς pro ἑοῖς. εὐνὴν, in suum cubile, δ, 338. ρ, 129. γυναῖκα, τ, 210. ἄκοιτιν, φ, 316. χερσὶν ἑῇσιν, pro ἑαῖς, ταῖς ἑαυτοῦ, θ, 148. Ω, 165. ἑὰ πρὸς δώματα, β, 258. γ, 387.

τὰ ἐὰ notant et ἀγαθὰ, quæ maxime quis sua esse cupit.

ἐπαγάλλομαι, ('Α) jacto me cum lætitia de aliqua re. ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ, Π, 91. et notat τὴν ἡδονὴν τῶν ἀριστέων (optimatum) ἣν πάσχουσι νικῶντες, καὶ τὴν χάρμην. nam ἐν τῷ νικᾷν etiam ἐπορχεῖσθαι σκιρτῶντες solebant: unde 'Ιδομενεὺς ὀρχηστὴς alibi dictus, ob crebras suas victorias quibus se jactabat.

ἐπαγγέλλω, f. ελῶ. ("Αγω) annuntio. μή πως τὶς ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω, ne quis forte in domum nuntiet, δ, 775, ubi tamen alii leg. ἀπαγγείλῃ, deinde est: offero, polliceor, *ich verheisse, biete dar, (I promise, offer.)*

ἐπαγείρω, ('Ρίω) super congrego, in unum confero. παλίλλογα ταῦτα ἐπαγείρειν, retro collecta ista congregare, Α, 126, relegere ista. ἔθνεα νεκρῶν ἐπαγείρετο, mortui congregabantur, conveniebant, λ, 631. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, pro ἐπηγέρθησαν, γ, 417, sed hic versus abest a quibusdam exemplaribus: certe punctum post eum est ponendum.

ἐπαγλαΐζομαι, f. ίσομαι. ('Α) decorus sum aliqua re, miror et jacto ipse me aliqua re. οὐδέ ἑ φημὶ δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, non tamen existimo eum diu exultaturum esse ob hæc, Σ, 133. Attica infin. fut. forma, pro ἐπαγλαΐσεσθαι. cæterum ἀγλαΐζομαι fere idem est quod ἀγάλλομαι.

ἐπάγω, f. άξω. ("Αγω) superduco, adduco, contraduco, me vel alium. ἐπὶ δὲ λῖν ἤγαγε δαίμων, fors supervenire fecit leonem, Λ, 480. σὲ οὐδ' ὀμόσας ἐπήγαγον, te neque juratus permovi et adduxi te ut crederes mihi, ξ, 392, ut ergo et notet, inducere, *wozu bewegen, (to induce.)* ὡς ἐπάγοντες ἐπῇσαν, ut ducentes ibant contra eum, τ, 445, ubi de venatoribus sermo, qui ducentes contra feram canes invadunt eam. nam ἐπάγειν etiam de expeditione bellica vel venatoria ponitur, *ausziehen wider einen, (to go forth against some one,)* c. dativo, educere contra quem. τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ, σ, 136, pro ἐπάγῃ, superadducat; ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus, conf. ἦμαρ ad h. l.

ἐπαείρω, f. ερῶ. ("Αω) extollo, tollendo impono. ἐπάειραν (sine augmento, pro ἐπήειραν) αὐτὸν ἀμαξῶν, imposuerunt eum currui, Η, 426, *huben ihn hinauf, (lifted him up.)* ἐπαείρας κρατευτῶν, Ι, 214, cum imposuisset ea fulcris suis. κεφαλὴν ἐπαείρας, elevans caput, Κ, 80.

ἐπαέξω, (Χάω) augeo, promoveo, emergere facio, procedere facio. idem quod ἀέξω. θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει, ξ, 65, per tmesin pro ἐπαέξει, deusque operam fortunat et procedere bene jubet, coll. 66. adjuvat rem ut crescat et multiplicetur.

ἐπαιγίζω, f. ίσω. ("Αω) desuper irruo. Ζέφυρος λάβρος ἐπαιγίζων, Β, 148, coll. 146, ἐπαΐξας. nam utrumque verbum idem notat. ἐφορμάω, ἐπιπνέω ἄνωθεν. designat l. c. οὐ πάνυ βιαίαν πνοὴν, ἀλλὰ σύντονον. præt. med. verbi ἀΐσσω est ἤιγα, hinc sunt αἱ αἰγίδες, et καταιγίδες, et καταιγίζω. οὖρον λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ο, 293, ubi ventus celeri navigationi aptus describitur.

ἐπαινέω, f. νήσω et νέσω. (ΑΪ) comprobo, approbo, consentio, *heisse gut, (approve.)* μῦθον ἐπαινήσαντες 'Οδυσσῆος, Β, 335. ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι, alii comprobabant id suo adsensu, Γ, 461. sic Ψ, 539, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, omnes adsenserunt, *haben ja gesaget, (consented.)* et 540, ἐπῄνησαν γὰρ 'Αχαιοί. sic δ, 673, πάντες ἐπῄνεον ἠδ' ἐκέλευον, omnes assentiebant, et hortabantur ut sic faceret. π, 226, θ, 398. ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι, *stimmeten ihm bey, (supported him,)* μ, 294. ν, 47. σ, 65. et 63, ἐπὶ δ' αἴνεσον, ambo adsentiebant, idem sentiunt. et ἐπὶ fere est quod σὺν ἐμοὶ, vel σὺν αὐτῷ. οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι, pro ἐπαινέσομεν, idem sentiemus, non omnes probabimus id, Δ, 29, *werdens nicht gut heissen, (will not approve,)* non placebit nobis. sic Π, 443. Χ, 181. et hoc id vult: ἀντιπράττειν μὲν οὐ δύνανται θεοὶ, ἀλλὰ μόνον γογγύζουσι. ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευον, Δ, 380. i. e. συνῄνουν, συγκατετίθεντο, *sie gaben ihren beyfall, (gave their approbation.)* πάντες ἐπῄνησαν, Η, 344. Ι, 706, adprobarunt. contrarium hinc videtur esse ὁ ἀπηνὴς, contrarius, adversarius, *eine widriggesinneter, abgeneigter, (one adversely disposed, an adversary,)* ὁ μὴ οὕτω ἐπαινῶν, qui nos nostraque non comprobat suo adsensu; qui et ἀπηλεγὴς dicitur. Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, Φ, 290, Jove consentiente, συναινήσαντος. "Εκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι, Σ, 312, Hectori assensi sunt mala consulenti. prosaici in hoc verbo magis amant τὸ ε in futuro et aoristis. οἱ ἔπαινοι tempestivi sunt utiles, Ο, 569, seqq.

ἐπαινὸς, ὁ, ἡ. (ΑΪ) cum tristitia, et lamentatione ferendus, durus, molestus, idem quod αἰνὸς, ut præpositio fere abundet. ionice etiam est ἡ ἐπαινὴ in fœmin. ἐπαινὴ Περσεφόνεια, gravis et dura Proserpina, *die sehr ernste, (the relentless,)* Ι, 457, 565. τ, 491, 534. λ, 47. valde potens.

ἐπαΐσσω, f. ίξω. ("Αω) irruo, contra ruo. *fahre drauf los, (rush upon.)* κύματα Εὖρός τε Νότος τε ὤρορε ἐπαΐξας, Β, 146, ubi apte de vento. ἐπαΐξας, Γ, 369, de Menelao Paridis galeam prehendente. καὶ βάλε ἐπαΐσσοντα, Ε, 98. sic ἐπαΐξας, irruens, Ε, 235. et 263, Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων, memor esto irruere contra equos ejus. et 323, Αἰνείαο δ' ἐπαΐξας. et 584, ἐπαΐξας ξίφεϊ. οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἵππων ὠκειάων, Η, 241, scio, quando insilui in currum, pugnam equorum. ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμεν καρπαλίμως, Κ, 345. et 348, ἔγχει ἐπαΐσσων. et 369, δουρί. sic et Λ, 561. ἐπαΐξας δι' ὁμίλου, Μ, 191. et 308, τεῖχος ἐπαΐξαι, murum invadere. οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, Ν, 513, neque impetum facere et consequi viribus hastam suam. *er konnte nicht offensive gehen und seinem spiesse gleiche kraft geben die der spiess gleichsam forderte, (he could not make an attack, and give his spear that force, which the*

spear, as it were, demanded.) nam hasta est personificata h. l. et quasi ducens. et 546, οὔτασι ἐπαΐξας. et 687, σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον, ubi νεῶν pertinet et ad ἐπαΐσσοντα, irruentem adversus naves; et ad ἔχον, prohibebant a navibus. ὅστε ἐπὶ νεβρῷ βλημένῳ ἀΐξῃ, pro ἐπαΐξῃ, O, 580, ot sermo est de cane venatico, apprehendente et apportante feram dejectam ictu sagittæ. ἐπαΐξας δι' ὁμίλου, P, 293. et 462, ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε (forma Ion. aor. 1. pro ἐπήϊξε) πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, et facile irruebat. et 726, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ ἀΐξωσι, pro ἐπαΐξωσι, et sermo est de canibus venaticis. ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε στάσκε, Σ, 159, ubi opposita juxta se posita. ταρφέα ἐπαΐσσει, X, 142, crebros impetus facit, de accipitre et columbâ. Ἕκτορα ἐπαΐσσων, Hectorem persequens, Ψ, 64. et 628, οὐδὲ χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί, celeriter moventur. et 773, ὅτε δὴ τάχα ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον, cum adsecuturi erant præmium certaminis, et manus injecturi in illud. media forma attice est pro activâ. et 817, τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, *sie sezten dreimal an, (thrice they rushed on.)* ἐπαΐξας ἅρμα καὶ ἵππους, Ω, 440, pro ἀΐξας ἐπὶ ἅρμα, insiliens in currum: et simul aliter in ἅρμα, aliter in ἵππους, in illud ἀναβαίνων ταχέως, hos vero ἰθύνων, regens. Κίρκῃ ἐπαΐξαι, *auf sie los zu gehen, (rush upon her,)* sc. memento, κ, 295, nam est infin. pro imperat. et 322, Κίρκῃ ἐπήϊξα. μοὶ μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν, *giengen mir mit spiessen zu leibe, (rushed on me with spears,)* ξ, 281. τὼ δ' ἄρ' ἐπαΐξαντε ἑλέτην, *beyde fielen zu und griffen ihn, (both rushing on him, seized him,)* χ, 187. et 271, τοὶ ἐπήϊξαν.

ἐπαιτέω, f. τήσω. (Αἰ) insuper rogo. εἰ καὶ μεῖζον ἐπαιτήσειας, Ψ, 593, si et majus postulaveris.

ἐπαίτιος, ὁ ἡ. (Αἰ) qui in causâ vel culpâ est, qui culpari meretur. οὔτι μοι ὔμμες (ὑμεῖς) ἐπαίτιοι, A, 335, *über euch habe ich mich nicht zu beschweren, (of you I have no reason to complain.)*

ἐπακούω, f. ούσω. (Ἄω) audio. ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, qui consilio non interfuerant, B, 143. coll. 73, s. ἠέλιός τ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Γ, 277. sic ἠελίου, ὃς, λ, 108. et μ, 323. χρή σε φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι, I, 100, decet te et dicere et audire. ὄφρα ἴδω φίλον τέκος, ἠδὲ ἐπακούσω, *und mir von ihm erzählen lasse, (and hear of him,)* Σ, 63. ὁπποῖόν κε εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κε ἐπακούσαις, Y, 250, quale dixeris verbum tale audies. ὄφρα θεοῦ ἐκ δρυὸς, Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, Dodonæ scilicet, ξ, 328. sic et τ, 297. σὲ οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι, ρ, 584, te solam colloqui cum eo. ὄφρα εἴπῃ ἔπος, ἠδ' ἐπακούσῃ ἐξ ἐμοῦ, σ, 98. ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ω, 261, me loquentem audire.

ἐπακτὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἄγω) qui educit se vel alios contra quid. ex ἐπάγειν, quatenus est et πολεμικὴ λέξις. *der wieder einen ausziehet, (who goes forth against one.)* in poëta οἱ ἐπακτῆρες sunt οἱ θηρατοὶ, venatores, qui ἐπάγουσι κύνας καὶ ὅπλα τοῖς θηρίοις, vel et ἐπαγόμενοι τοῖς θηρίοις, i. e. πολεμίων δίκην ἐπιόντες, qui velut hostes vadunt in feras. P, 135, ἄνδρες ἐπακτῆρες. sic et τ, 435, coll. 445. sunt ergo οἱ κυνηγοὶ, qui et ipsi dicuntur ab ἄγειν κύνας, educere canes contra feram. iidem dicuntur οἱ ἐπακτρεῖς, ab ὁ ἐπακτρεὺς, et fœm. ἡ ἐπακτρὶς, ίδος.

ἐπαλάομαι, (Λάω) vagando obeo loca. Αἰγυπτίους ἐπαληθεὶς, oberrans ad Ægyptios, δ, 83, ubi quidam legi jubent, ἐπ' ἀληθεῖς, ad veraces, ob Ægyptiorum μαντικὴν, qua fuere olim περίπυστοι, celebres fama: sed præter omnem rationem, ut apparet ex 81, πολλὰ παθὼν, καὶ πολλὰ ἐπαληθεὶς, ad multa loca errore delatus. πολλὴν γαῖαν ἐπαληθεὶς, ξ, 380, quanquam tamen avulsum ἐπὶ possit esse præpositio ad γαῖαν. πολλὰ ἐπαληθεὶς, ο, 176. et 400, ὅστις πολλὰ ἐπαληθῇ, qui circum multa loca vagatus sit. et neutrum est adverbialiter.

ἐπαλαστέω, (Λήθω) valde indignor et afficior dolore, δεινοπαθέω ὡς ἐπὶ ἀλάστοις καὶ ἀλαθήτοις κακοῖς. τὸν δὲ ἐπαλαστήσασα προσηύδα Ἀθήνη, α, 252, Minerva indignata ob (ἐπὶ) mala quæ faciebant proci Telemacho.

ἐπαλείφω, (Πίω) inungo, oblino, claudo inungendo. οὔατα ἑταίρων ἐπαλεῖψαι κηρῷ, cera oblinere et obturare aures eorum, μ, 47, 177, 200.

ἐπαλέξω et ἐπαλεξέω, f. ξήσω. (Χάω) opitulor, fero alicui defensionem a malo. ἐμὲ Ζεὺς τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπὸ οὐρανοῦ προΐαλλεν, Θ, 365, me ei auxiliaturam misit, Herculi. τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος ἔκιεν, Λ, 428, ei ad defensionem ibat ille. μήποτε ἐπαλεξήσειν Τρώεσσι κακὸν ἦμαρ, Y, 315, ubi vides phrasin plenam. cæterum in textu est tmesis. sic et Φ, 374.

ἐπαληθεὶς, vide sub ἐπαλάομαι.

ἐπαλλάσσω, f. άξω. (Ἄλλος) compono aliud super aliud, aliud ad aliud. συνάγω, συνδέω, συνάπτω. *lege und nehme auf einander oder neben einander, (take and lay upon or by one another.)* hinc ἐπηλλαγμένα dicuntur τὰ συνημμένα. *ich knüpfe an einander, (I join together.)* πολέμου πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσαν, pugnæ funem connectentes, ad utrosque intenderunt, N, 359. *da sie die enden des streit-seiles gleichsam in einander geschlungen und geknüpfet, dehneten sie es nach sich beyderseits aus und zogen dran, (connecting and tying together as it were the ends of the rope of battle, they tugged vigorously at it on all sides.)* συνδήσαντες, συνάψαντες. et reliqua verba metaphorica l. c. τὸ πεῖρας, καὶ τὸ τανύσαι, καὶ τὸ ἄῤῥηκτον καὶ ἄλυτον, ἐπὶ ἀμμάτων κυριολεκτοῦνται, de funibus proprie dicuntur. ἐπαλλάξαι ergo est συνδῆσαι, διὰ τὴν τῶν περάτων ἐπαλλαγὴν ἐν τῷ οὕτω καὶ οὕτω εἰς δεσμὸν κάμπτεσθαι, *weil die enden eins über und um das andre gebogen werden im zusammenknüpfen, (because in tying, the ends are twisted over and about one another.)*

ἐπάλμενος, vide sub ἐφάλλομαι.

ἔπαλξις, ιος. ἡ. (Χάω) propugnaculum muri, in quo stant defensores qui arcent hostem a muro; ὁ προμαχὼν, ῶνος, *die brustwehr auf der mauer, hinter welcher die vertheidiger stehen, (the breast work of the wall, behind which the defenders are stationed.)* est ab ἀλκέω, f. ἀλξῶ, et ἐπὶ, ἐφ' ἧς ἀλκοῦσι i. e. βοηθοῦσι τῇ πόλει οἱ μαχούμενοι. ἔρειπον ἐπάλξεις, hostes ad terram corruere faciebant propugnacula in muro, M, 258. et 375, οἱ δὲ ἐπὶ ἐπάλξεις ἔβαινον, contra propugnacula adscendebant hostiliter. et 381, παρὰ ἔπαλξιν. et 397, ἔπαλξιν ἑλὼν χερσί. et 406, ἐχώρησεν τυτθὸν ἐπάλξιος, recessit paululum a propugnaculo. et 424, ἐπάλξεις. et 430, πύργοι καὶ ἐπάλξιες, i. e. munitiones muri. has ἐπάλξεις dejicere studebant hostes. et 263, ῥινοῖς βοῶν (i. e. scutis) φράξαντες (dense insidentes) ἐπάλξεις. et 308, διαρρήξασθαι ἐπάλξεις. et his locis sermo est de muro non nimis magno circa castra Græca. sed de muro Trojano est X, 3, κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν, inclusi pulcris propugnaculis; ubi per partem hanc supremam muri et munitionis tota munitio intelligitur.

ἔπαλτο, ἐπᾶλτο, vide sub ἐφάλλομαι.

ἐπαμάω, f. ήσω. (Ἄ) colligo, *raffe zusammen, (I gather together.)* εὐνὴν ἐπαμήσατο (pro ἐπημήσατο) χερσὶν εὐρεῖαν, ε, 482, ubi maxime proprie posita vox, συνῆγεν, συνέλεξεν, nam est: δρακὶ συνάγειν, curvam manu colligere et comprehendere, *hände voll zusammenfassen, (to take up handfuls.)* sic et: κόνιν ἐπαμᾶσθαι.

ἐπαμείβω, f. είψω. (Βάω) commuto, *verwechsele, (I exchange.)* τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἵδε γνῶσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι ἐσμὲν, Z, 230, et hoc in signum amicitiæ suis, ne Glauci milites hostilia facerent in Diomedem, cernentes indutum eum armis sui ducis vivi; et sic quoque Diomedis milites. præterea videri posset res proditioni similis, si alter alteri parceret in pugna, sine causa apparente. ergo hæc permutatio armorum erat tessera hospitalitatis, sacrosanctæ apud Græcos: et hinc Diomedes prior eam suadet; minime vero quasi cupidus pulcriorum armorum. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, Z, 339, victoria alternat viros, i. e. nunc ad hos, nunc ad adversarios horum, transit victoria. ἄλλοτε ἐπὶ ἄλλον (ἵππον) ἀμείβεται, O, 684, pro ἐπαμείβεται ἄλλον ἵππον, *springt vom einen aufs andre, (springs from one to another.)*

ἐπαμοιβαδὶς, (Βάω) adverb. unum super et juxta aliud. *einen in den andern, (one upon another.)* πυκνοὶ θάμνοι ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, ε, 481, arbusta densa inter se creverant contigue, καὶ ἐπιπεπλεγμένοι ἀλλήλοις. *in und neben einander gewachsen, (interwoven with one another.)* et hoc adverbium ostendit quoque propriam vim verbi.

ἐπαμύντωρ, ορος. ὁ. (Μύω) defensor, auxiliator, qui arcet malum a nobis. idem ac ἀμύντωρ. ἐσθλώ τοι (boni sane) τούτω γ' ἐπαμύντορε, οὓς ἀγορεύεις, π, 263.

ἐπαμύνω, (Μύω) defendo aliquem fortiter et promte. ὄφρα ἐπαμύνω Τρώεσσι, inquit Hector, Z, 361. οὐκ ἐᾷ Ζεὺς ἐπαμύνειν Ἀργείοις, non sinit vos, suppetias ferre Græcis, Θ, 414. ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω, M, 369, quando bene eos adjuvero. Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ionice pro ἐπαμύνωμεν, N, 465. πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυναι, propitius nunc Græcis, Neptune, defensor sis, Ξ, 357. οὐκ ἔμελλον (non poteram) ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι, Σ, 99, eum, cum occideretur, defendere. et 171, Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, auxiliare ei. ἀλλὰ ἐπάμυνον, sc. ἐμοὶ, E, 685. σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν, Π, 540. ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, Φ, 311, 333. quibus quatuor locis est sine casu.

ἐπανθέω, f. ήσω. (Θέω) supra floreo. it. sum in summitate aliqua tanquam flos. hujus verbi præt. m. in usu poëtico est, quod esset regulariter ἐπῆνθα, sed interserto ο fit ἐπήνοθα, et per reduplicationem Atticam euphonicam, ἐπενήνοθα. ψεδνὴ ἐπενήνοθε λάχνη, B, 219, capillamentum rarum et tenue excreverat et sparsum erat super capite, Thersitæ. οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, K, 134, crispa superflorebat lanugo, sc. super veste Agamemnonis, ἐπῆν δασύτης τριχοειδής. ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, (i. e. κατὰ οἷα, quemadmodum) θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας, θ, 365, qualia deos æternos superfundi solent, *mit dergleichen köstlichen œle die haut der götter gleichsam zu blühen und überdecket zu seyn pfleget, (with the same kind of precious oil the skin of the gods is accustomed to be moistened, and as it were, polished:)* ut notet ἐπιπόλασιν (supernatationem quasi) τινα. ἐλαίου, sicut alibi λάχνης: nam et ἡ λάχνη ἐπιπολάζει (est in superficie externa) et τὸ χριόμενον ἔλαιον: ἐπικινεῖται, ἔπεστιν, ἐπανθεῖ. alii hoc poëticum ἐπενήνοθε deducunt ab ἐπενθέω, supra incurro, supra extendo me, ut sit pro ἐπέθει, ἐπέτρεχε: et formant sic. ἐπενθέω per transpositionem ἐπενέθω, hinc, aucta præpositione, et ε penultimæ, ex more, mutato in ο, fit præt. m. ἐπήνοθα, (sicut id ε mutatur in ἔολπα ab ἔλπω, in ἔοργα ab ἔργω: præpositio autem augetur etiam in ἐκάμμυσα, a καμμύω) et per reduplicationem Atticam, ἐπενήνοθα. alii derivatum malunt ab ὄθω, moveo, κινέω: a quo sit compositum ἐπενόθω, superne moveo super aliquo; unde fiat præt. m. aucta præpositione, ἐπήνοθα, movere soleo me superne, induco me super aliquid; et cum reduplicatione, ἐπενήνοθα. nobis, una cum plurimis, prior deductio verior est visa. vide ὄθω.

ἐπανίστημι, (Στάω) exsurgo ad aliquid. οἱ δὲ ἐπανέστησαν βασιλῆες, surgebant ad id agendum principes, B, 85.

ἐπανορούω, (Ὄρω) insilio sursum. ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσεν, pro ἐπανώρουσεν, T, 396, insiliit in currum suum.

ἐπαοιδὴ, ῆς. ἡ. (Εἴδω) incantatio. *zauberformel, segen sprechen, (incantation, spell,)*

contracte est ἡ ἐπῳδή. εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι. Eurip. Hipp. 478, quem locum expressit Horat. I. Epist. I, 33. nam sermo est de morbo amoris sanando. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον, τ, 457. ergo et hæc medendi ratio nota fuit Homero illiusque ævo. *sie stilleten das Blut durch beten, (they stanched the blood by a charm.)* nam et hæ antiquitus in ἰατρικῇ, δι' ἐπῳδῆς curare ægrum. conferatur Malchus in vita Pythagoræ, ibique Rittershusius. recentius exemplum talium ἐπαοιδῶν est in Actis Apost. xix, 13, seqq.

ἐπαπειλέω, f. ήσω. ("Ελω) interminor, loquor fortiter contra quem. οὐ λῆγε ἔριδος (non remisit a contentione) ἣν πρῶτον ἐπηπείλησεν Ἀχιλῆϊ, quam primum minatus fuerat contra eum, A, 319. βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἐλίκην, N, 582, prodiit minitans ei. δείδω, μὴ τελέσῃ ἔπος Ἕκτωρ, ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν, Ξ, 45, metuo ne efficiat id, sicut nuper minatus est contra nos. οὐ λήθετ' ἀπειλάων, ἃς Ὀδυσῆϊ πρῶτον ἐπηπείλησεν, ι, 127.

ἐπαπύω et ἐπηπύω, ("Επω) acclamo. λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, Σ, 502, sc. cuique sui fautores et advocati, ut additur, qui ἀρωγοὶ erant ἀμφίς: loquebantur pro utroque contenta voce, quisque per vicem suam.

ἐπαρά, ᾶς. ἡ. (Ἀρά) imprecatio dira. ἡ κατάρα, *der fluch, (a curse.)* nam ἐπὶ sæpe notat, contra. Θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς. I, 456. *liessen die fluche in die erfüllung gehen, (fulfilled the imprecations.)* hinc est ὁ ἐπάρατος, devotus diris, *ein verfluchter, (one accursed.)*

ἐπαρήγω, f. ήξω. (Ἀγω) valide auxilior contra hostem. αἴ κεν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, per tmesin pro ἐπαρῆξαι, A, 408, et quidem in odium eorum deorum, qui Achæis adesse solebant, sed Jovem graviter læserant. Ὀδυσῆϊ παρίστατο, ἠδ' ἐπαρήγει, assistit ei et auxilio est, Ψ, 783, ubi posterius longe plus est quam prius. Ἀχιλῆϊ θεοὶ ἐπαρήγει, Ω, 39. σὺν σοί, πότνια θεά, ὅτε μοι πρόφρασσα ἐπαρήγοις, ν, 391.

ἐπαρήρει, ἐπαρηρώς, vide sub ἐπάρω.

ἐπαρκέω, (Ἀρκέω) arceo, opitulans sustineo malum ne pertingat ad eum cui opitulari volo. idem ac Ἀρκέω, nisi quod intensionem auxilii et opis signat. *ich helfe viel wider etwas, (assist powerfully against something.)* οὐτ. οὐδέ τί οἱ τό γ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, nequaquam ei istud arcuit mortem, B, 873, ubi phrasis plena. sed ρ, 568, οὐτ. Τηλέμαχος τί γ' ἐπήρκεσεν. sc. ἐμοὶ, neque hoc ille a me prohibere potuit, ubi deest casus personæ tertius.

ἐπάρουρος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) est ὁ γῇ ἐγκεχειμένος, *ein landmann, (a rustic.)* it. simpliciter ὁ ἐπίγειος, *ein irdischer, (an earthly one.)* βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, λ, 488, inquit anima Achillis ad Ulyssem: mallem sane et in agris vivens mercenariam operam locare apud hominem alium non divitem. posset tamen et in sensu altero esse, inter superos qui in terra vivunt exsistens. alii legunt πάρουρος, i. e. ὡς φύλακα τινὰ τεταγμένος μισθωτικῶς, *ein hüter worüber, ein unterhüter, (a keeper, an under keeper:)* οὖρος γὰρ ὁ φύλαξ, qui et ἐπίουρος. sed communis lectio præstat.

ἐπαρτής, ἐος. ὁ ἡ. (Ῥέω) paratus, aptus, perfectus, ἕτοιμος. ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι, congregati jam sunt et parati socii, Θ, 151. *sie sind beysammen und in voller bereitschaft, (they are assembled, and perfectly ready.)* sic et ξ, 332. π, 289, ἐπαρτέας ἔμμεναι ἑταίρους, paratos esse socios navales.

ἐπαρτύω, (Ῥέω) super vel contra paro et instruo. ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο, pro ἐπήρτυε, Jupiter enim nobis injungere parabat damnum ex malo nostro consilio, γ, 152. ἐπάρτυε πῶμα, operculum superposuit apte, Θ, 447, ubi sermo est de cista: ἀραρότως ἐπέθηκε. nam est ἀρτὺ πώματος, τὸ συναρμόσαι. notat ergo συναρμόττειν.

ἐπάρχομαι, f. ξομαι. (Ἐρχ) est fere idem quod κατάρχομαι, nisi quod non de primitiis igni inferendis. sed de libationibus. dicitur ἐπάρχεσθαι. ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, ex poculis suis libantes quisque, A, 471. I, 176. γ, 340. ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν, η, 183, initium faciebat, ut libarent omnes ex poculis, diis sacrum id ferentes. οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν, σ, 417, pincerna initium faciat poculis, infundendo et prælibando ipse, ut et reliqui libent. sic et φ, 263. et 272, ἐπαρξάμενοι. priusquam ergo bibebant. primitias quasi ex poculo quisque suo effundebat in terram paululum, precibus brevibus una factis: deinde et ipsi reliquum in poculo vinum ebibebant. alibi τὸ ἐπαρξασθαι est τι, ἔτι. τῆς θήρας. πάλιν ἄρξασθαι, denuo incipere: sed hæc notio in poëta non occurrit.

ἐπάρω, (Ῥίω) adapto. *füge gescheidlich dran, (I fit, adapt to.)* θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν, fores postibus adjunxit, Ξ, 339. 167, ἐπαρήρει. μία δ' οἴη ἐπαρήρει, unus pessulus additus et adjunctus erat. M, 456, plusquamp. m. passive. κυνέη κροτάφοις ἐπαρηρυῖα, galea temporibus adaptata, σ, 377. χ, 102, κυνέην. de loco ι, 236, vide ἐπάρω.

ἐπαρωγός, οῦ. ὁ ἡ. (Ἄγω) auxilians. idem quod ἀρωγός, q. v. οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγός, λ, 497.

ἐπασκέω, f. ήσω. (Χεω) curam impendo, cum cura facio et orno: insuper addo cum cura. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖς, ρ, 266, probe curata et ornata est ei aula pariete et septis.

ἐπασσύτερος, ὁ ἡ. ("Αγω) est ab ἐπὶ et ἄσσον facta vox poëtica, notans τὸ ἐγγὺς τιθέναι καὶ χρονικὸν, καὶ τὸ τῇ ἐπαλλήλῳ τάξει, *wenn etwas gleich auf einander und häufig kömmt oder lieget, (when things come close to each other, either as to time or situation.)* οἱ λαοὶ θνῆσκον (ἔθνησκον) ἐπασσύτεροι, A, 383, homines morie-

bantur densi et unus statim post alium, *sturben haufenweise, (died in heaps.)* πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ, Θ, 277, omnes, alterum statim post alterum, dejecit ad terram, i. e. occidit, *legte sie, einen nach dem andern, zu boden, (extended them one after another upon the ground.)* sic et M, 194. Π, 418. σκοποὶ ἵζον ἐπὶ ἄκριας αἰὲν ἐπασσύτεροι, π, 366, speculatores sedebant in locis editis, semper sic ut alius alii immediate succederet, *dass immer einer den andern ablösete, (so that one immediately took the place of another:)* possit tamen et esse, densi, πυκνότεροι, sic ut non nimium esset intervallum loci inter has dispositas hinc inde stationes speculatorum: et αἰὲν pertinet ad ἵζον. κῦμα θαλάσσης ὄρνυται ἐπασσύτερον, Δ, 423, densum, sic ut una unda immediate sequatur alteram. et 427, ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες, confertæ movebantur cohortes.

ἔπαυλος, ου. ὁ. (Ἄω) stabulum pecuarium, *ein viehhof, ein ort wo ein viehstand ist, (cattle stalls, a place where cattle are kept.)* εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους, ψ, 358, i. e. σταθμοὺς, ἐπαύλεις.

ἐπαυρέω, vide ἐπαύρομαι.

ἐπαυρίσκω et ἐπαυρίσκομαι. (Ἄω) fruor quasi suavi aliqua aurâ, fruor in genere, gusto, γεύομαι, *ich geniesse, (I taste.)* nam aër præcipuum est omnium animalium nutrimentum, et omnia spirationibus aëris vescuntur. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκονται ἄνθρωποι, N, 733, eo multi fruuntur homines, fructumque ex eo percipiunt.

ἐπαύρομαι et ἐπαυρέομαι, f. ρήσομαι. (Ἄω) idem. est et *activa forma,* ἐπαύρω et ἐπαυρέω, in usu Homerico et Pindarico, ut videbimus. cæterum est ab ἡ αὔρα. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, A, 410, ut omnes fruantur rege suo, ἐπαπολαύσωσι καὶ ἐπιχαιρεῖεν τῷ βασιλεῖ, et est ironice dictum, pro, ut malum fructum capiant ex rege malo. talis locutio est in sacris, Proverb. i, 31. ὀΐω, μὶν ἐπαυρήσεσθαι, puto, eum satiatum iri, Z, 353, ubi est sine casu rei, i. e. ἑαυτοῦ καὶ ὧν φρονεῖ ἐπαπολαῦσαι αὐτὸν οἴομαι. et εὐφήμως et urbane ita dictum, molli vocabulo duro sensu. οὐκ οἶδα, εἰ κακοῤῥαφίης πρώτη ἐπαύρηαι, nescio an insidiarum tuarum prima ipsa gustatura sis, O, 17, præsens conjunctivi medii, Ionicâ formâ; *es geniessen müssest, (must taste.)* καὶ εἴ κε ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, Λ, 391, ubi est præsens conj. activi, etiam si vel paululum gustaverit, *wenn er auch nur wenig davon kostet, (though he taste but little of it,)* ἐπαπολαύσει, ψαύσει, γεύσεται: et loquitur ibi de sagittâ ὡς ἐπὶ ἐμψύχου, quæ frui quasi vult humano sanguine. sic et N, 649, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ, ne quis corpus ejus ferro gustaret; ubi eleganter et poëtice circumscribit τὸ, σιδήρῳ πλῆξαι, et vocat ἐπαυρεῖν, i. e. ἀπολαῦσαι καὶ γεύσασθαι χροὸς διὰ χαλκοῦ, ὡς εἴπερ ἔμψυχος ὢν ὁ χαλκὸς ἐθέλῃ ἀπολαύειν. sic et Λ, 572, δούρατα πολλὰ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, ἐν γαίῃ ἵσταντο, *(fuhren in die erde) (stuck in the ground)* λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι: ubi de hastis suaviter loquitur, quasi vesci cupientibus corporibus humanis: *ehe sie den leib zu kosten bekamen, (before they tasted blood.)* eadem verba sunt, O, 316. Sed in sensu proprio est, Σ, 302, τῶν (κτεάτων, bonorum) τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν (ionice pro ἐπαύρειν) ἤπερ Ἀχαιοὺς, his quemvis melius est frui quam Achæos. λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, Ψ, 340, i. e. προσκροῦσαι λίθῳ, quod εὐφήμως καὶ γλυκέως κατ' ἀφέλειαν dicit ἐπαυρεῖν, *kosten,* i. e. *berühren, (tasting,* i. e. *coming in contact with,)* ἀπολαύειν εἰς κάκωσιν. in sensu proprio est et ρ, 81, αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε, malo te habentem frui istis quam aliquem horum: ut notet ἐπαπολαύειν κληρονομικῷ δικαίῳ, jure hæreditatis frui aliqua re. μή που τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ, σ, 106, ubi est in ironico sensu. quia simplex verbum est αὔρω et αὐρέω, hinc et ἀπαύρω et ἀπαυρέω, eodem sensu dici potest: nam et verbum ἐπαπολαύω utrâque præpositione ἐπὶ et ἀπὸ, simul est compositum. Germanorum, *häuern, (to hire,)* utendum conducere, est ex αὐρεῖν.

ἐπαύρω, vide ἐπαύρομαι.

ἐπαΰω, f. ύσω. (Ἄω) inclamo, *ich schreie an oder drüber, (I cry at or about.)* τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, E, 347, pro ἐπήϋσεν αὐτῇ. sic τῷ δ' ἐπὶ, Θ, 160. ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, O, 321. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν, pro ἐπήϋσαν, *schrien auf, (cried out,)* ζ, 117.

ἐπαφύω, f. ύσω. (Ὕω) super effundo. ὕδωρ ἐνεχεύατο πολὺ ψυχρὸν, ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν, τ, 388, ubi narratur pedilavium: infudit in alveum aquam multam frigidam, et deinde super infudit fervidam, donec satis temperaretur aqua. habebat ergo ad manus ahenum plenum aqua calida, ex quo super effudit calidam.

ἐπεβήσετο, vide sub ἐπιβαίνω.

ἐπεγείρω, f. ερῶ. (Ἄω) excito contra aliquem, *muntre darwieder auf, (I excite against.)* et id ἐπὶ sæpe est avulsum a suo verbo. Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα, pro ἐπεγείρωμεν, contra eos excitemus acrem Martem, Δ, 352. T, 237, quasi dormientem aut languide jacentem ante. ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν, O, 567. et 603, νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν Ἕκτορα, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτὸν, quæ est proverbialis locutio, velut illa: σπεύδοντα ὀτρύνειν. μήπω τήνδ' ἐπέγειρε, nondum eam huc excita, χ, 431. νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, multo prior me evigilavit, K, 124, pro ἐπηγείρετο. ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο, υ, 57. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε, Ξ, 256, pro ἐπεγειρόμενος, et ἐπὶ ibi non contra, sed super, *darüber, darauf, (upon,)* notat: sicut et in quibusdam ante citatis locis.

ἐπέγρετο pro ἐπηγείρατο, ἐπεγρόμενος pro ἐπεγειρόμενος, vide sub ἐπεγείρω.

ἐπιδεύετο, vide sub ἐπιδεύομαι.

ἐπίδησε, vide sub ἐπιδέω.

ἐπίδραμον, vide sub ἐπιδρέμω.

ἐπιέργω, (Ἔργω) contineo, concludo. ὅσον ἐπ' ἐντὸς ἐέργει, B, 617, pro ἐπιέργει ex 616, *umgränzet, (bounds.)*

ἐπεί, (Ἐί) conjunctio. quia, quando, postquam, nam, quum; *weil, nachdem, denn, da, (because, after, for, when.)* est χρονικὸν, postquam. est αἰτιολογικὸν, quia: est et pro γάρ. sæpe eleganter quasi abundat, non in poëta solum, sed et in aliis antiquis. sæpe est et pro, εἰ δὲ μὴ, nisi ita esset, *sonst, (otherwise.)* e. c. apud Platonem in Euthy. § 10, ed. Fischero. apodosis ejus sæpe vel nulla, vel latens: maxime si poëta affectum aliquem loquentis imitatur. sic N, 68, Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν — nulla sequitur apodosis. nam 73 non apte pro apodosi habetur, sermo enim sic cohæret: et deus præcipit, et ego ipse cupio. sic Σ, 101, νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι, omnino nulla apparet apodosis sequens. sic et γ, 103, ὦ φίλε, ἐπεί μ' ἔμνησας, quoque est ἀναπόδοτον. et tale ἔπος (carmen) ἀπόδοσιν μὴ ἔχον, dicitur χωλόν. sed δ, 204, ὦ φίλε, ἐπεὶ τόσα εἶπες, sequitur apodosis demum 212. et θ, 236, ξεῖνε, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα, sequitur apodosis 239, ὡς ἄν, ergo sane: et sensus est, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα λέγεις, ὄντως ἂν οὐδεὶς μέμψοιτό σε. confer jam, A, 57, postquam. 112, si quidem, quia. 114, nam. 119, 153. 231, sane, *gewiss, (indeed!)* et id valde acerbe dictum in regem. 274, 352, cum, *da, (when.)* 381, 416, 576, quando. 605, 458, postquam igitur. 515, nam. B, 16, 115, 171, quia. 421, 614, quia. 661. Γ, 1, 4, quando. 59, 99, postquam. 106, nam. 214, 306. Δ, 244, ἐπεὶ οὖν, *wenn sie nun, (since they now.)* 269, 271, 382, 510, 476, cum, *als, (as.)* E, 27, 176, 441, 510, 686. Z, 77, 158, siquidem, sc. ὁ Προῖτος. 222, 333, 349, 355, 382, 504, 522, nam. H, 27, 105, 148, 192, 196, 198, 288, 319, 323. Θ, 164, 397, 483. I, 22, 119, 195, 321, *davor dass, (on this account that.)* 344, 356, 425, 482. K, 210, 236, 411, 448, 500. Λ, 87, 100, 278, 318, 402, 459, 498, 561, 594, 763. M, 13, 212, 270, 321, 345, 420. N, 1, *da er nun, (when he now.)* 309, 627, *davor, weil, (for this reason, because.)* 746, 757, 775, 777. Ξ, 141, 340, 359, 403, 510. O, 165, 181, 228, 242, 252, 270, 279, 320, 363, 418, 432, 591, 680, 716. Π, 55, 206, 374, 425, 549, 639, 660, 762. P, 101, 114, 147, 150, 168, 270, 382, 406, 641, 647. Σ, 90, 98, 101, 133, 225, 292, 330, 333, 436. T, 219. Υ, 201, 432. Φ, 26, 91, 95, 146, 163, 201, 309, 377, 440, 483. X, 19, 104, 159, 236, 376, 458, 475, 486, nam. Ψ, 46, 440, 468, 493, 603, 652, 669, 743. Ω, 50, 68, 214, 255, 288, 329, 349, 426, 541, 594, 684, 706. α, 2, i. e. ἀφ' οὗ, ἐξ οὗ, *seit dem, (since.)* postquam. 37, quoniam. 176, 177, 160, 205, 209, 220, 238, quo tempore. 244, 297, 299, 342, 396, etc. Vide sub ΓΑ'Ρ, prope initium.

ἐπεὶ ἄν, (Ἐί) si jam, quando, Z, 412. I, 304. pro quo postea dictum ἐπὰν, et ἐπειδάν.

ἐπεὶ ἄρ, (Ἐί) postquam, *nachdem, (after.)* Z, 426. I, 409. Σ, 55, coll. 80. ρ, 185. est idem quod ἐπειδή.

ἐπείγω, f. ξω. (Ἔπω) premo, urgeo, festinare facio; sector cum impulsu. est ab ἔπω, cum paragoge. *ich dränge, verfolge auf dem fusse, jage, beschleunige, drücke fort oder zusammen, (I press, pursue closely, drive, hurry, push on or together.)* est et intransitive, festino, impello ipse me, *ich eile, (I hasten.)* ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει, necessitas enim impellit et urget nos, Z, 85, *wir sind dazu gezwungen, (we are driven by necessity:)* sic τ, 73. ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει, M, 452, paucum onus enim urget eum, *es drücket ihn keine grosse last, (no great burden oppresses him.)* ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει, pro κατεπείγει, Ψ, 623, vide compositum. ὅτε δύω κύνε λαγωὸν ἐπείγετον, K, 361, coll. 364, nam ἐπείγειν et διώκειν in tali contextu sunt idem: *sind hitzig darhinter her, (are in close pursuit of.)* notat ergo non solum ἐπισπεύδειν καὶ ἐρεθίζειν, *antreiben, (to urge on:)* sed et διώκειν πολεμικῶς. ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, pro ἤπειγε, quia alius labor nos urgebat et festinare jubebat, agebat, λ, 54. ἔπειγε γὰρ οὖρος, μ, 167, impellebat navim ventus ferens: et est quasi de ἐμψύχῳ dictum de vento. et 205, οὐκ ἔτι ἐρετμὰ χερσὶν ἐπείγον, non amplius remos impellebant manibus. ὁπότε ἐπείγῃ (τὰ κύματα) ἲς ἀνέμου, O, 382, quando vis venti fluctus urget et impellit. ἐπείγετε (imperativus) δ' ὦνον ὁδαίων, ο, 444, i. e. ἐπισπεύδετε τὴν τῶν ἐφοδίων ἐξώνησιν, festinate emtionem viaticorum in navem. hinc dicuntur οἱ ἐργεπείκται, qui urgent et exigunt opus faciendum ab aliis, *vögte, (overseers.)* ἔπειγετο (ἠπείγετο) γὰρ βελέεσσιν, E, 622, urgebatur enim jaculis; ubi τὰ βέλεα ut viventia ponuntur. et idem dici potest de eo, qui multis calumniis incessitur. sic et N, 511, quod alibi dixit, ἐβιάζετο βέλεσι. τοίων γὰρ ἐπείγετο (ἡ ναῦς) χερσὶν ἐρετάων, ν, 115, talium remigum manibus impellebatur. μή τις ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι, ne quis festinet domum redire, B, 354. ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, Z, 363, atque etiam ipse se impellat, et festinet: acceleret et ipse. Δημήτηρ κρίνει, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας, E, 501, Ceres separat, ventis urgentibus et impellentibus, frugem et paleas: ubi de ventis velut de προσώποις vivis, loquitur, eorumque vim cooperantem cum ventilante agricola notat. et 902, ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξε, ubi quoque ὁ ὀπὸς, (*der laib,*) *(the curd)* est personificatus quasi, ejusque celeritas in coagulando lacte notatur. cave ibi legas, ἐπειγόμενον, ad γάλα. θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι (passive) πυρὸς ὁρμῇ, Λ, 157, i. e. ἐν τῷ ὠθεῖσθαι καὶ ἐπείγεσθαι, dum incessuntur et impelluntur. ψυχὴ δὲ κατ' ὠτειλὴν ἔσσυτο ἐπειγομένη, anima per vulnus erupit vi agitata, Ξ, 519. ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος, T, 142,

exspecta, etsi ἔπειξιν ἔχων τοῦ Ἄρηος, valde impulsus a Marte ad pugnandum: et genitivus cum hoc verbo notat objectum ad quod aliquis impellitur. sic et 189. λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Φ, 362, dum urgetur igne multo: quod eleganter dicitur de λέβητι ὡς ἐμψύχῳ. δρῦς χαλκῷ ἔταμνον ἐπειγόμενοι, Ψ, 119, arbores cædebant ipsi festinantes et alacres. et 437, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, nimis acriter impulsi equi ad victoriam obtinendam. sic et 496. ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, α, 309, coll. 315. ubi iterum vides hunc genitivum objecti, valde festinans ad iter ingrediendum, *ob du gleich sehr grosse lust hast je eher je lieber zu reisen, (though thou art extremely anxious to set off, as if the sooner the better.)* sic et γ, 284. ο, 49. μίμνετε, ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, exspectate vos qui urgetis meas nuptias, β, 97. sic et τ, 142. ω, 131. νῆχε δ' ἐπειγόμενος, natabat omni contentione, ε, 399, sc. ad id connitebatur vehementer, ut pedibus terram conscendere posset. μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, ne nimis festinantes dimittite eum, λ, 338, i. e. μὴ κατεπείγετε ὑμεῖς τὸν πλοῦν, εἰ καὶ αὐτὸς ἐθέλοι ὀτρύνεσθαι ὑμᾶς ἅμα ἠοῖ φαινομένῃ εἰς πομπήν. δῦναι (τὸν ἥλιον) ἐπειγόμενος, urgens quasi votis suis solem ut occideret, ν, 30. ἐπειγομένη (passive, ἡ ναῦς) Διὸς οὔρῳ, ο, 296. αὐτὴν ἄνωχθι μεῖναι, ἐπειγομένην περ, ρ, 570, etsi valde festinat, *ob sie es gleich sehr pressiret, (though she is in a great hurry.)* νῆα ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι, ψ, 235, navem impulsam vehementer vento et fluctu. εἰς ἄλλας πύλας ἠπειγόμεσθα, ad alias portas festinabamus, Eurip. Phœn. 1178.

ἐπειδὰν, (Ἐὶ) si jam, *wenn nun, (if now.)* N, 285. et est idem fere quod ἐπειδὴ, μ, 55.

ἐπειδὴ, (Ἐὶ) conj. cum sane, quia sane, *nachdem denn, weil, (when then, because.)* A, 235. H, 207. Λ, 478. Ξ, 65. O, 395. Π, 187, 471. P, 427, *so bald als, (as soon as.)* Σ, 349, 608. T, 9, 54. X, 379, ubi hæc vox incipit versum, facitque eum ἀκέφαλον, ut Græci critici vocant hexametrum a iambo incipientem. sic et Ψ, 2. γ, 183, 211. δ, 13, qui versus quoque ἀκέφαλος, ε, 76, 150, 408. ϑ, 131, 452, ubi itidem ἀκέφαλος. ι, 250. ν, 271. ξ, 149. π, 340. ρ, 174. φ, 25, et is versus etiam ἀκέφαλος. pro eodem dicitur et ἐπὴν δὴ, Π, 453.

ἐπείδω, (Εἴδω) video contra, inspicio, *sehe drauf, sehe vor mir, (I look at, see before me.)* κακὰ πόλλα ἐπιδόντα mala multa conspicientem, X, 61. οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, pro ἐπιδεῖν, inspectare opera, π, 144, *aufsicht auf die landarbeit haben, (to superintend the field labours.)*

ἐπειῆ, (Ἐὶ) conjunctio. quia, quando, postquam, nam, quum. est ἐπεὶ, cum η paragogico, quod ad hanc vocem circumflectitur, sed ad τί adjunctum ἐγκλίνεται, τίη. multa tamen exemplaria habent ἐπειὴ, cum acuto, contra judicium antiquorum criticorum Græcorum. A, 169. Δ, 56, 307. K, 557. Θ, 144, 211. Υ, 135, 368, 437. X, 40. ι, 276. κ, 465. μ, 109. π, 89, 442. ρ, 196. φ, 154. χ, 31, 289.

ἐπείκε, (Ἐὶ) si jam, cum; *wenn nun, wenn etwa, (if now, if perchance,)* B, 475. Z, 83. H, 410. I, 324, 703. Λ, 191, 206, 455, 763. P, 658. Σ, 121, 280. T, 402. Υ, 337. Φ, 534, 575. X, 67, 125, 258, 509. Ψ, 10. ϑ, 554, et conf. 543, ubi ἐπεὶ est, nam, et 585. λ, 220. ξ, 153. ρ, 23. σ, 149. dicitur idem et ἐπήν κε, H, 5, quod κε a quibusdam minus recte sequenti verbo affigitur.

ἔπειμι, (Ἔω) sum super, *bin drüber oder drauf, (I am upon.)* it. sum contra, *bin gegen, (am against.)* ἔθι ἐπὶ σκέπας ἐστὶ ἀνέμοιο, ζ, 210, ubi contra est protectio a vento, *wo eine bedeckung vor dem winde vor ist, eine bedeckung gegen den wind, (where there is a shelter, protection from the wind.)* coll. 212, ubi ἐπὶ σκέπας est, ad locum ubi talis protectio erat. καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, pro ἐπῆν, ε, 443, contra erat protectio. sic et η, 282. μ, 336, ubi Ulysses precatur; nam alias potuissent venti dissipare preces. ἐπὶ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν, I, 187, pro ἐπῆν, superne erat jugum argenteum, sc. in cithara, *war oben dran, (was at the top of it.)* ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν, ἣ πρὶν ἐπῆεν, caliginem ab oculis, quæ antea incumbebat oculis, E, 127. κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν, capulus eburneus inerat, φ, 7, ubi de clave sermo est. λεπτοτάτη ῥινὸς, tenuissimum corium, Υ, 276, et ibi est ἐπέην pro ἐπῆν. κληϊσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες, i. e. janua clausa inerat, *war vor, (was shut,)* β, 344. κάρη ὤμοισιν ἐπείη, caput super humeris sit, B, 259. notat et supersum, post sum, *ich bin übrig, bin darnach, (I am over, left behind.)* ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται, *sondern es wird noch wohl einer übrig seyn, (but there must certainly be one left,)* δ, 756, et indicatur Ulysses ipse; μετὰ ταῦτα ἔσται, καὶ ἐπιγενήσεται quasi: a quo est ὁ ἐπιγόνος, i. e. ὁ τοῦ γένους διάδοχος. ἀλλ' ἐπί τοι κἀμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ ἔσσεται, Φ, 110, 111, sed sane et mihi mors et fatum potens supererit, contra me erit, me superabit, aderit insequens me. οὔ σοι ἔπι δέος, A, 515, non premit te timor, pro ἔπεστι. καλὸν εἶδος ἔπ', pro ἔπεστι, inest externa honesta species, Γ, 45. οὐ σφὶν ἔπι δέος πημανθῆναί τι, ϑ, 563, non incumbit iis metus damni alicujus, non adest illis is metus. οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακὸν, non sane hoc majus adest malum, μ, 209. οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ, β, 58, non enim adest et præsto est vir ad defendendum, *ist bey uns, (is with us.)*

ἔπειμι, (Ἔω) adeo, *gehe hinzu, (I go to.)* it. contra eo, *gehe drauf los, (I rush upon.)* πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι, ψ, 359, pro, εἶμι ἐπὶ ἀγρόν. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, A, 29, ante quam eam et senectus occupaverit, ἐπελεύσεται. δείδια δ' αἰνῶς Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισι, valde timeo Æneam vadentem contra me, qui contra me vadit, N, 482, ubi est λέξις μάχιμος, *der mir zu leibe gehet, (who is coming to meet me;)* et posterius abundat, ex

more festinantis et conturbati. φώκας πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισι, δ, 411, primum numerabit et obibit eas; ubi præsens pro futuro, *wird sie durchgehen, (will count them.)* ὀρυμαγδὸς ἐπῄειν ἐρχομένοισιν, P, 741, tumultus insequebatur abeuntes; imperf. ab ἐπείω. προμνηστῖναι ἐπήισαν, λ, 232, accedebant una post aliam; pro ἐπῄεσαν, plusquamp. med. sic ἐπῆσαν, per syncopen pro ἐπῄεσαν, invadebant hostiliter, π, 445. ab ἐπείω, est perf. m. ἐπῄα, plusquamp. ἐπῄειν, ut ergo tertia plur. sit pro ἐπῄεισαν. conf. simplex. ἀνὴρ ἐπιὼν, vir obiens, Σ, 546, qui dabat cuique poculum vini plenum. τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι ὑπόειξεν, huic accedenti sella cedebat, π, 42, i. e. διὰ τιμὴν τοῦ ἐπιόντος ἀναστὰς ἐξεχώρησε τῆς ἕδρας. πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι, obeunti multas regiones, π, 284. τόνδε ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι δουρὶ, E, 238, hunc invadentem me, excipiam hasta: ubi est λέξις μάχιμος. sic et N, 477, ἔμενεν Αἰνείαν ἐπιόντα, manebat eum irruentem. et 836, ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους. μή με ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι, O, 164, ne me invadentem sustineat manere. ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, Υ, 176, qui versus est valde frequens in poëta; pro ἐπιόντες: quanquam aptius pro non composito habetur verbum. νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, Λ, 367, nunc porro alios adgrediar, ἐπιλεύσομαι, ἐπιπορεύσομαι. ab ἐπείω vel ἐπιείω. sic Υ, 454. ἐπιεισαμένη, impetum contra faciens, Φ, 424, ἐπιπορευθεῖσα. ab hoc verbo est ἐπιούσιος, ου. ὁ ἡ, accedens nobis, adventitius. e. c. ἐπιούσιος ἄρτος est, quem opus habemus ut accedat ad nos, ut cum quovis die una veniat ad nos; qui cuivis diei debetur ut ad eum adveniat.

ἐπείπερ, (Εἰ) quandoquidem, N, 447. υ, 181.

ἔπειτα, (Εἰ) post, deinde, postea, tamen, porro. idem ac εἶτα. q. v. A, 48, 121, 387, 440, 449, 478, 531, 547, tunc. B, 169, 322, 365, 392. Γ, 145, 223, 422. E, 139, 214, 367, 436, 459, 685, 812, tunc per consequens. 884, deinde, coll. 883, πρῶτον. Z, 37, 45, 138, 240, deinde, postquam respondit ad quæstiones 259. 260, præcedente πρῶτον. 370, 399, 497. H, 121, 147, 360, 482. Θ, 17. I, 68, 594. K, 166, 243, ubi manifesto est elegantia abundans. 345, 453, 522. Λ, 47, 93, 176, 229, 323, 422, 423, 462, τρὶς μὲν ἔπειτα, *dreimal nach einander, (three times successively.)* 490, 562, 621, 729. M, 73, 234. N, 491, 586, ubi est pro δή. 743. Ξ, 79, 129, 223, 255, 409, 516. O, 49, ubi abundat. 69, 140, 397, 430. Π, 136, 229, præcedente πρῶτον. 251, 247, 497, 498, 615, 668. P, 64, post πρῶτον, 84, 529. Σ, 37, 96, 314, 357, nunc tandem, *auch nunmehro, (now at last.)* 389, 450, 475, 506, 523, 527, 545. T, 181, 242, 282. Υ, 120, 130, 136, 140, 321, 342, 401. Φ, 274, 383, 493, 560, 565. X, 49. Ψ, 120, 238, 246, 375, 418, 551, 569, 613, 683, 755, 758, 818, ubi abundat omnino. Ω, 290, 297, 306, 340, 356, 619, 761. eleganter abundat, α, 65. et 106. præcedente δὴ est, θ, 378, et scribitur δὴ 'πειτα, vel δ' ἤπειτα, O, 163. sic et, α, 290, 294. β, 221. λ, 120. ο, 422. ρ, 185.

ἐπελάω et ἐπελαύνω. f. άσω. ('Ελάω) adversus agito. it. superduco. ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκὸν, H, 223, ubi de ἑπταβοείῳ (septem coriis bubulis super se invicem positis) scuto Ajacis sermo est, cui octavum externum tegumentum accedebat ferreum. sed Ω, 421, πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν, pro ἐπήλασαν αὐτῷ, multi contra eum ferrum intruserunt in corpus ejus: ubi ἐπιλᾶν est, contra infigere. ἀσπίδα ῥινοῖς πυκινὴν, πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκὸς, N, 804. P, 493, ubi describitur clypeus, multis coriis bubulis densatus, inductusque crasso ferro: cui ἔξω περὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐλατὸς ἔκειτο σίδηρος, in superficie externa superinductum erat ferrum.

ἐπελήλατο, vide supra.

ἐπεμβαίνω, (Βάω) insisto, *ich trete drauf, (I tread upon.)* οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς, pro ἐπεμβεβηκὼς, I, 578, *da er über die schwelle hinein gegangen, (having crossed the threshold.)*

ἐπέμυξαν, vide sub ἐπιμύζω.

ἐπενείκω, (Χάω) infero, contra infero. μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπένεικα, non sane ego puellæ isti manus intuli, T, 261. ubi vide μή.

ἐπενήνεον, vide sub ἐπινηνέω.

ἐπενήνοθε, pro ἐπήνθε, vide sub ἐπανθέω, et sub 'ΟΘΩ.

ἐπεντανύω, f. ύσω. (Τῶ) intendo. idem ac ἐντανύω, q. v. ὑψόσε πεῖσμα ἐπεντανύσας, in altum injiciens et inde extendens rudentem, χ, 467, ubi sermo est de ancillis suspendio necatis, et rudens ille in alto extentus erat loco patibuli, ex quo laqueis circa colla positis pendebant.

ἐπεντύνω, ('Εν) paro, præparo, apparo, instruo, armo. idem ac ἐντύω, q. v. ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα, cingunt se juvenes, et parant se ad præmia certaminum consequenda, ω, 89, coll. 91.

ἐπεντύω, ('Εν) idem. σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε ἵππους, tu adorna nobis equos, Θ, 374, i. e. εὐτρέπιζε, ὅπλιζε, *mache sie zu rechte, (equip them.)*

ἐπέοικε, (Εἴδω) impersonale. decet, convenit. οὐκ ἐπέοικε, non verum et æquum est, A, 126, non decet. *es schicket sich nicht, (it is not becoming.)* σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε, vobis conveniebat. Δ, 341, *euch war es ähnlich, das zu thun, (it was like you to do that.)* ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, quicunque ei convenit, I, 392, *der ihm gefällt, (who pleases him.)* ὃν τ' ἐπέοικε βουλὰς βουλεύειν, K, 146, cui convenit consulere, *dem das rath geben zukömmt, (whom it befits to give advice:)* et ὃν pertinet ad infinitivum. νέῳ δέ τε πάντα ἐπέοικε, juvenem omnia decent, X, 71. σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσομαι, ὅσα ἐπέοικεν, *so viel sich gehöret, (as many as is fair)* Ω, 595, ego autem tibi et de his partem dabo, quantam

decet. ἐπέοιχ' pro ἐπέοικε, ζ, 193, par est: et participium sequens est loco infinitivi. cæterum impersonale absolute positum, sine casu. et ξ, 511. possit tamen manere participium, et subintelligi, οὐ δεῖσθαι. sic et λ, 185, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἀλεγύνειν, quas par est judicem curare. μοῖραν ἔχει, ὡς ἐπέοικεν, υ, 293. κώκυσε (deploravit) πόσιν (maritum) ὡς ἐπέοικε, ut par erat, ω, 294. et 480, ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικεν, i. e. ὡς εἰκὸς, ut decet et par est.

ἐπέοιχ', pro ἐπέοικε supra.

ἐπερείδω, (Ῥέω) adversus niti facio, innitor, connitor: contra infigo. ἐπέρεισε δ' Ἀθήνη τὸ ἔγχος ἐς κενεῶνα, infixit hastam Minerva (i. e. dexteritas Diomedis) in ile hostis, Ε, 856, vel, magno nisu adhibito fixit. sic Η, 269, ἐπέρεισε δὲ ἶνα ἀπέλεθρον, et conatus est viribus immensis, *er wendete und stämmete eine grosse kraft dran, (he exerted enormous strength;)* ἐνεστήριξε τῷ λίθῳ ἰσχὺν πολλὴν τῇ ἐπιδινήσει, ista circumagitatione infixit saxo magnam vim. sic et ι, 538. ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, et ipse connixus imprimebat hastam, Λ, 235, ὤθησε τὸ ἔγχος. sic et Ρ, 48. πύργῳ ἀσπίδα ἐπερείσας, acclinans clypeum ad murum, Χ, 97. et 225, στῆ δὲ ἐπερεισθεὶς μελίης, innixus hastæ.

ἐπερέφω, f. ψω. (Ἔρω) superne contego. εἴ ποτέ σοι χαρίεντα (neutrum plurale pro adverbio χαριέντως, venuste, grate, pulcre) ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, pro ἐπήρεψα, templum tibi contexi, Α, 39, et per synecdochen, pro, ædificavi, ut postremum in opere, i. e. contectio, positum sit pro tota templi exstructione.

ἐπερύω, (Ῥύω) attraho. νῆα ἐπέρυσαν ἠπείρου, subducebant navem, Α, 485. θύρην ἐπέρυσε κορώνῃ, *zog die thüre zu am griffe, (he drew the door to by the handle,)* α, 441. ἐπερύσαντες στήλην, super statuentes, super contrahentes columnam in tumulo, μ, 14, superaddentes. νῆα ἠπείρου ἐπέρυσαν, π, 325, 359.

ἐπέρχομαι, (Ἔρχ) advenio, supervenio, succedo, accedo. it. venio vel eo contra aliquem. *gehe herzu, gehe nach, gehe drauf los, (I go to, go after, go towards.)* οὐκ ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας, non obis agrum et pastores, π, 27, *gehest nicht hin und besiehest sie, (dost not go and look at them.)* αὐτὰρ ὁ (λέων) βουσὶν ἐπέρχεται, boves invadit, ζ, 132. οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι ἐπερχόμενον, Α, 535, nemo sustinebat manere sedens advenientem; sed surgebant ei obviam, honoris causa: ut μεῖναι notet, quietum manere, sedendo exspectare dum plane accederet prope. sed alio sensu est Θ, 536, αἴ κε ἐμὸν ἔγχος μείνῃ ἐπερχόμενον, si meam hastam irruentem contra se sustinuerit expectaritque, i. e. ἐμέ. μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν, Ν, 472, exspectat tumultum advenientem contra se multum virorum. οὐδὲ ἔτλην μεῖναι ἐπερχόμενον, Χ, 252, neque sustinui exspectare firmo pede te irruentem contra me. τὸν λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο, hunc homines congregati accedentem cum admiratione spectabant, β, 13. ρ, 64. τῶν μὲν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν, horum eum accedentium ad se fremitus et strepitus excitavit e somno, Ψ, 234. Ἀχαιοὶ Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, Ο, 406. ἐπερχομένη ἠώς, adveniens aurora, χ, 198. ἀμφίπολοι φθόγγῳ ἐπερχόμεναι, advenientes simul, σ, 198. ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι, pro ἐπελεύσομαι, ingrediar navigando, δ, 381. 390, ἐπελεύσεαι πόντον, 424. et 470, ἐπελεύσομαι. ἐγὼν ἀγρόν τ' ἐπελεύσομαι ἠδὲ νομῆας, obibo, ο, 503. ἄνδρα ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν, ι, 214, virum contra me venturum magno robore præditum. τόφρα ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον, pro ἐπήλυθον, Δ, 221, interim Trojanorum instructi ordines accesserunt. sic et Λ, 412. Ρ, 107. ὅτε ἐπήλυθον ὧραι, β, 107, ubi vide ὧραι. sic λ, 294. ξ, 294. τ, 152. ω, 141. ὧραι sc. τοῦ τετάρτου ἔτους, ἢ τοῦ δευτέρου, τοῦ ὡς εἰπεῖν μετὰ τὸν τρίτον ἢ τὸν πρῶτον ἀνατέλλοντος. nam præcedens annus περιτέλλεσθαι dicitur, si totus finitur: et tunc ἐπέρχονται in ejus locum novæ ὧραι et dies et tempora, quorum initium notatur per ἐπήλυθον: *als das jahr um war, und das folgende jahr nun kam, (when one year was past and the succeeding year arrived.)* a tali ἐπέρχεσθαι, succedere immediate et deinceps, οἱ Δωριεῖς habent dies ἐπίβδας, quæ ἐπίβδαι ἡμέραι sunt αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, dies adjectitii post festos aliquos dies immediate, *nachfeste, (the supplementary days immediately following festivals;)* ab ἐπιβαίνειν ταῖς ἑορταῖς, i. e. ἐπὶ αὐτὰς pro μετὰ αὐτὰς ἔρχεσθαι, succedere festis diebus. conf. vocem ipsam sub ἐπιβαίνω. Ἀχαιοῖς ἀσπασίη ἐπήλυθε νύξ, Θ, 488. δεκάτη ἐπήλυθε νύξ, Ι, 470. ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ, succedebat, δ, 429, 574. βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν, Υ, 91, cum boves invasit nostras Achilles. τόσσα μὲν ὁρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος, δ, 793, somnus oppressit eam; ubi alii minus bene legunt ἐπέλλαβε. sed ἐπέρχεσθαι habet quoque accusativum personæ, pro quo recentiores dativum ponere amant, αὐτῇ. sic cum accus. est κ, 31, ἔνθα μὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα, ibi me defessum cepit dulcis somnus. in poëta tamen quoque est dativus personæ, μ, 311, κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος, flentibus iis supervenit dulcis somnus. ὄφρα ἐπὶ μήτηρ ἤλυθε, λ, 151, s. et 199, οὔτε τίς οὖν μοὶ νοῦσος ἐπήλυθεν, nullus igitur morbus me invasit. ἐπήλυθε μῆλα ἐξ ἀγρῶν, pecudes advenerunt ex agris, ρ, 170, sc. mactandæ procis, in urbem. et 606, ἤδη ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, advenerat pomeridianum tempus. ἦλυθ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος, ω, 20, pro ἐπήλυθε, accessit prope. sic Ψ, 65, Πατρόκλῆος. λ, 84, μητρός. et 90. Θηβαίου: et sæpius in illo libro. τμήδην δ' αὐχένα ἐπῆλθε, Η, 262, cæsim contra cervicem ivit, i. e. cecidit cervicem. ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, augurium venit illis, Μ, 200. et 218, Τρωσὶν δ' ὄρνις ἐπῆλθε. ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθε ἀθανάτοισι, venit ad congregatos, supervenit congregatis diis, Ο, 84, quod idem dici potest ἐπεδήμησεν, ἐπέστη. πολλὰ δὲ ἄγκεα ἐπῆλθε, Σ, 321, et multas convalles obit, leo, quærens quem perdat. ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε,

Ψ, 251, quantum flamma occupaverat vel occupabat, pro ἐπῆλθε, et ὅσον est neutrum loco substantivi. ἐπὶ κνέφας ἦλθε, successit caligo in locum occidentis solis, γ, 329. ε, 225. ι, 168, 558. κ, 478. μ, 31. τ, 426. ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμὸν, donec perveni ad ostium fluvii, η, 280, ibique est anapæstus loco dactyli. et 283, ἐπὶ δ' ἀμβροσίη νὺξ ἤλυθε, advenit, *sie brach nach gerade an, (just then came on.)* ἥμενοι ἕως ἐπῆλθε νέμων, ι, 233, ubi idem est anapæstus: sedentes, donec advenit pascens. ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, supervenit Notus celeriter, *erhub sich, (rose,)* μ, 427. ἐμὲ ὕπνος ἐπήλυθε, ν, 282. νὺξ δὲ ἐπῆλθε κακὴ, ξ, 457, 475, nox superveniebat mala, i. e. adversæ tempestatis. τοῦ υἱὸς ἐπῆλθε, advenit, ο, 256. τοῖς δ' ἐπὶ Πείραιος ἦλθε, pro ἐπῆλθε, his supervenit, ρ, 71, *über diese kam noch, (besides these came.)* ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς, σ, 1. ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης, υ, 162, successit iis, post eas venit. et 185, τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε. τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχὶ ὅλον ἦλθεν 'Αθήνη, χ, 205. ω, 501, his prope accessit. ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, venit post ad Ajaces, in lustrando exercitu rex, Δ, 273. et 251, Κρήτεσσι, ad Cretenses. ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, Α, 475. sic ἐλθεῖν, Β, 413. et ἔλθῃ, Λ, 194, 209. Ρ, 455. γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ, ε, 472. πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, κ, 175, antequam fatalis dies superveniat. μή τις 'Αχαιῶν ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι, pro ἐπέλθῃ, superveniat, Ω, 651, i. e. ἔλθῃ ἐπὶ ἐμὲ, veniat ad me. ὁππόσε ἐπέλθω, ξ, 139, quocunque venero. δείδω, μὴ πάντες ἐνθάδε ἐπέλθωσιν 'Ιθακήσιοι, ω, 353, ne omnes huc contra nos eant. πολλὴν δ' ἐπελήλυθα (præt. perf. med.) γαῖαν, δ, 268, multas obii terras. ὁππότε πύργος 'Αχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν, Τρώων ὁρμήσειε, Δ, 334, quando phalanx Achæorum alia accedens contra hostes, in Trojanos irruat. οἶος ἐπελθὼν, solus accedens, sc. pro speculatore nocturno ad hostes, Κ, 40. et 485, λέων, μήλοισιν ἐπελθὼν, in oves irruens. sic, βουσὶν, Ο, 630, i. e. ἐλθὼν κατὰ βοῶν. ubi ergo est μάχιμον verbum. τί σὺ τόσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν ἔστης; Υ, 178, cur tu tam multum aciei obiens constitisti, i. e. tam longe procedens ab acie tuorum contra me, ut ἐπελθὼν sit, accedens contra me; et ad τόσον desit, κατὰ τόσον διάστημα ἀπὸ ὁμίλου. θειοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν, admirareris sane si ipse accederes, Ω, 418. εἴπερ τε γέροντα εἴρηαι ἐπελθὼν Λαέρτην, si modo interroges senem conveniens vel adiens, α, 188. εἴπερ γάρ κε 'Οδυσσεὺς αὐτὸς ἐπελθὼν, si vel ipse ille adveniens et congrediens, β, 246. καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν θηήσαιτο ἰδὼν, ε, 73, vel deus aliquis accedens miraretur, si spectaret. μή τις ὁδιτῶν ἐπελθὼν δηλήσαιτο, ne viatorum aliquis superveniens furaretur aliquid, ν, 124. τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν, superveniens et occurrens, ξ, 317. ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν, nisi deus ipse accedens, π, 197. sic et ψ, 185. τίς καλεῖ ξεῖνον ἄλλον, αὐτὸς ἐπελθὼν, ρ, 382, ipse adiens eum. ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι, αὐτὸς ἐπελθὼν, ω, 505, certe hoc conspicieris, ipse vadens contra hostes. ἐπελθόντε τῷδε ἀνδρὶ, nos ambo congressi cum hoc, Ε, 219, 220, ubi ἐπὶ longe est avulsum. ἐμὲ εἷλον ἐπελθόντες, me deprehenderunt supervenientes, τ, 155. αὐτοῖς μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε, α, 423. et 422, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, pro ἐπελθεῖν, exspectabant advenire vesperam. sic et δ, 786. σ, 304, 305. est ergo ἐπέρχεσθαι, accedere, vel hostiliter, vel amice, vel casu, vel successione. recentioribus autem fere in solo hostili significatu est in usu, pro, κατά τινος ἐλθεῖν, sæpe autem et est pro, ἔδοξέ μοι, ἐπῆλθέ μοι, *es kömmt mir so an, (I feel a desire,)* cupido incessit me.

ἐπεσβολία, ίας. ἡ. (Βάλλω) in poëta occurrit mitissimo sensu, ut notet sermonem, τὴν τῶν ἐπῶν εἰσβολὴν καὶ ἀρχήν. sic excusat Pisistratus pudorem Telemachi, qui coram Menelao vereatur multa loqui, aut loquentem Menelaum interpellare: ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν ἄντα σέθεν, pro σοῦ, δ, 159, coram te incipere sermones. nam h. l. τὰς τῶν μνηστήρων λοιδορίας καὶ βλασφημίας, quas noluerit narrare, intelligere, alienum esset a contextu. alibi tamen ἡ ἐπεσβολία est ἡ λοιδορία, βλασφημία, ab ἔπος, i. e. λόγος, φήμη, et βολὴ a βάλλω. λοίδορος est ὁ, λόγοις οἷον καταδορατίζων, *dessen worte spiesse sind die er nach uns schiesset, (whose words are darts which he hurls at us,)* verbis et rumoribus configens nos. est ergo duplex ἐπεσβολία, in innoxio et in malo sensu.

ἐπεσβόλος, ου. ὁ. (Βάλλω) qui verbis configere conatur, ἔπεσι βάλλων, ὡς βέλεσιν. et est idem qui ὁ βλάσφημος, ὁ βάλλων ταῖς φήμαις. τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον, *den tadler und læsterer, (the slanderer and calumniator.)* Β, 275. inest tamen simul sensus paullo mitior; verbis fortis, manu ignavus, *ein zungendrescher, wortschütze, (one who talks big, or much.)*

ἐπέσπον, vide sub ἐπισπέω, ad initium.

ἐπεσσύμενος, pro ἐπισυόμενος vel ἐπισευόμενος, vide sub ἐπισεύω.

ἐπέσσυται, vide sub ἐπισεύω, et de illa forma vide sub σεύω, ad medium.

ἐπέσσυτο, pro ἐπισύετο vel ἐπισεύετο, vide sub ἐπισεύω.

ἐπέσχε, vide sub ἐπισχέω.

ἐπετέτατο, vide sub ἐπιτείνω.

ἐπετήσιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) perennis, διηνεκὴς, ἐξαρκῶν εἰς ὅλον ἔτος, *aufs ganze jahr, (for a whole year.)* οὐκ ἐπιλείπει καρπὸς ἐπετήσιος, η, 118, ubi sermo est de arboribus valde frugiferis, *sie haben früchte durchs ganze jahr, (they have fruit all the year.)* sed ἐπέτειος in malo sensu poni solet, de mutabili, qui per unum quasi tantummodo annum durat, qui mutatur in annum. pejor tamen est ὁ ἐφημέριος, qui in diem tantum durat, et quovis die mutatur.

ἐπευφημέω, f. ήσω. (Φάω) faveo lingua ad aliquid; quod fit vel fausta apprecando, ἐνθεαστικῶς ἀγαθὰ λέγειν, vel tacendo nihilque loquendo. ἔνθα ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν 'Αχαιοὶ, Α, 22, ibi alii quidem omnes nobiles silentio suo et vultu ad comprobandum composito indicabant, verendum esse sacerdotem

et accipiendum redemtionis pretium: *bezeugten ihr wolwollen, (testified their assent.)*

ἐπεύχομαι, f. ξομαι. (Χάω) preces addo. it. gloriose addo verba. ἐπευχόμενος, *dazu betend, (adding prayers.)* Β, 411, et hæ preces regiæ sunt magnificentiores illis vulgi 401. sed Π, 829. Ρ, 35. Φ, 121. χ, 286, est insuper glorians. ἐπεύχεται, insuper gloriatur, Ε, 119. Ρ, 450. sed, ἐπεύχετο θεοῖς, ξ, 423. φ, 203, precabatur ad deos. ἐπευχομένη, glorians, jactabunda, Φ, 409, 427. ἐπεύξεαι αὐτοῖς, gloriaberis super iis, Λ, 431. et 449, ἐπεύξατο, gloriabatur insuper. sic Ν, 373. et 413, ἔκπαγλον, supra modum super eum gloriatus est lætanter. mos ergo erat heroibus, βαρείως σαρκάζειν ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον, δεινοῖς, ut exempla circa h. l. docent. sic et 445. Ξ, 453, 478. Υ, 388, 393. Χ, 330. 'Αρτέμιδι πρώτιστον ἐπεύξατο δῖα γυναικῶν, υ, 60. et 238, Εὔμαιος πᾶσι θεοῖσι. ἐπευξάμενος Διΐ, Γ, 350. Ζ, 475. Ρ, 46, et auditur. nam ἀνυσιμώτατον πανταχοῦ παρὰ 'Ομήρῳ ἡ δικαία εὐχή. ξ, 436. μή τις φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, Κ, 368, ubi βαλεῖν pertinet ad φθαίη, et est ἐναλλαγὴ μερῶν λόγου, pro, μή τις φθαίη βαλὼν ἐπεύξασθαι, i. e. καυχήσασθαι, ne quis jactu præveniret et deinde gloriam sibi haberet. ἐπεύξασθαι θεοῖς, κ, 533. λ, 46. μή πω μέγα ἐπεύχεο, ψ, 59, ne forte nimis grata loquere et magnifica, μὴ μεγαλαύχει, *thue nur nicht gros, (do not talk big.)*

ἐπιφαάνθη, vide sub ἐπιφαίνω.

ἐπέφραδον, vide sub ἐπιφράζω.

ἐπέχω, f. ἐφέξω. (Χάω) occupo. contra habeo, contra tendo. nam ἐπὶ sæpe ἐναντιότητα notat, e. c. ἐπὶ Θήβας, i. e. κατὰ Θηβῶν, contra Thebas, et ἐπιχαίρειν, i. e. κατά τινος χαίρειν ἐχθρωδῶς, lætari hostiliter de aliquo; et ἐπιβόντος, i. e. ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, καθ' οὗ βοαὶ γίγνονται, *über den die leute schreien, (against whom the people cry out.)* qualem Anacreon per crasin vocat ἐπίβωτον, et cujus contrarium est ὁ διαβόντος, ὡς ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος, celeber fama. sic ὁ ἐπάρατος, καθ' οὗ ἀραὶ γίγνονται, *ein verfluchter, (one who is cursed;)* et, ἐγὼ ἐπί σε, et, ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς, contra nos. sæpe tamen ἐπέχειν, non hostile aut infestum per se, notat κατὰ στοχασμὸν προσέχειν, *auf etwas zielen, nach etwas trachten, (to aim at something.)* apud recentiores est, abstinere, continere se; et apud philosophos est, ὑποκρατεῖν τὴν διαλεκτικὴν ἀπόφανσιν, suspendere judicium suum, καὶ μὴ ἐθέλειν ἢ ἀποφῆσαι ἢ καταφῆσαι περὶ τῶν προκειμένων εἰς διάλεξιν, nec affirmare nec negare velle de proposito ad disspiciendum: et tales vocabantur οἱ ἐφεκτικοί. cæterum ἐπὶ, si notat *contra*, extra compositionem regit accusativum; in compositione vero dativum fere, ut: ἐπέχειν τινὶ, eum quasi σκοπὸν ἔχειν contra quem tendas. ἐπίῤῥητος est, καθ' οὗ ῥηθῆναι πολλά ἐστιν: sed adverbium ἐπιῤῥήδην est, ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς. αἱ ἐπαραὶ sunt αἱ κατάραι, i. e. ἀραὶ κατά τινος, preces hostiles adversus aliquem. in notione omnium prima est, Ψ, 190. χῶρον ἅπαντα, ὅσον ἐπεῖχε νέκυς, locum omnem, quem occupabat corpus mortuum; quantum loci tegebat corpus. et ρ, 410, θρῆνυν, ᾧ ἐπέχεν (ἐπεῖχεν) πόδας εἰλαπινάζων, scabellum, cui imponebat pedes inter convivandum. sed Ε, 240, ἐπεῖχον Τυδείδῃ ἵππους, equos contra eum dirigebant, i. e. ἤλαυνον ἵππους κατὰ αὐτοῦ. sic, Π, 732, ὁ Πατρόκλῳ ἔπεχε ἵππους. et per tmesin, ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν ἀθρόοι, χ, 75, contra eum omnes confertim directi eamus. hinc est τ, 71, τί μοι ὧδε ἐπέχεις, cur sic contra me directa es, *warum bist du dergestalt wider mich, warum gehest du mir so feindlich zu leibe, (why art thou so hostile to me?)* recentiorum philosophorum notio verbi sumta est ex φ, 186, 'Αντίνοος δ' ἔτι ἐπεῖχε καὶ Εὐρύμαχος, ἀρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχα ἄριστοι, Antinous autem adhuc abstinebat et Eurymachus, primarii procorum, nam erant virtute et fortitudine longe præstantissimi, sc. inter procos: ubi ἐπέχειν est τὸ, ἐν τῷ τέως ἀργεῖν καὶ μὴ ἐγχειρεῖν ἔργῳ. loco ζ, 132, est differens lectio, ubi pro, ἐπέρχεται βουσὶ, vadit contra boves leo, alii minus bene legunt ἐπέχεται, eodem tamen sensu; dirigit se contra boves et hostiliter adgreditur eos.

ἐπήβολος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) compos factus alicujus scopi ad quem collimavit. deinde in genere: ὁ τυγχάνων πράγματός τινος, ὁ ἐπιτυχής, *der etwas trift, einer sache mächtig wird oder ist, (one who is acquainted with a thing; a competent person.)* est vox Attica: a βάλλειν, i. e. τυγχάνειν σκοποῦ. hinc est ὁ βόλος: unde ἤβολος, et ἐπήβολος, ὁ ἐπιτυχῶς βάλλων, *wer so schiesset dass er trift, und erlanget wornach er aus war, (one who hits the mark, who attains his aim.)* οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων γίνομαι, β, 319, non sum compos navis, neque remigum. non habeo navem propriam. sic ἐπήβολος φρενῶν est, ὁ συνετός. in genere est habens; apud Herodot. VIII, 111, τουτέων τῶν θεῶν ἐπηβόλους τοὺς 'Ανδρίους, horum deorum participes Andrios, obnoxios iis; nam sermo est de Πενίῃ καὶ 'Αμηχανίῃ, duabus importunissimis deabus, in opp. ad Atheniensium Πειθὼ καὶ 'Αναγκαίην, persuasionem et coactionem activam, *beredung und zwang, (persuasion and compulsion.)* sic IX, 93, τούτων ἐπήβολος γενόμενος, hæc si acciperet. sic apud Platonem in Euthyd. ταύτης ἐπιστήμης ἐπήβολος, hujus scientiæ compos, *der wissenschaft machtig, (versed in a science.)* Vide sub ἐπιβάλλω.

ἐπηγκενίς, ίδος. ἡ. (Χάω) asser longus, tabula longa perpetua. et in re naupegica sunt tabulæ, quæ a prora ad puppim in latere navigii non nimis magni pertingunt, et latus navigii claudunt. sunt ergo σανίδες ἐκ πρώρας εἰς πρύμναν τεταμέναι καὶ ἐπενηνεγμέναι. ab ἐνεγκεῖν fit ἐπενεγκὶς, et producto ε, ἐπηνεγκὶς, et per transpositionem, ἐπηγκενίς. μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα, ε, 253, ubi sermo de navigio, quod ipse sibi Ulysses ædificabat, et quod tabulis longis affigendis tandem ad perfectionem perducebat. possunt et esse tabulæ, quibus super-

ne consternitur navigium. κοινῶς dicitur τὸ περίττον, παρὰ τὸ, διόλου πίνεσθαι.

ἐπηετανὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔω) perennis, per totum annum, ἐν ὅλῳ τῷ ἔτει, δι' ὅλου ἔτους, ἐφ' ὅλον ἔτος, *durchs ganze jahr, (the whole year.)* it. πολὺς, multus, copiosus, largus, per metaphoram. est ab ἐπὶ et τὸ ἔτος, pro ἐπετανὸς, interserto η. παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, præbent perpetuum lac ad mulgendum, δ, 89, et sermo est de ovibus in Libya. πλυνοὶ ἐπηετανοὶ, loca ad lavandum, ζ, 86, δι' ὅλου ἔτους κοῖλοι μένοντες καὶ μὴ ἀναπληρούμενοι, οἷα εἰκὸς πάσχειν τὰ βιβορβορωμένα δι' ὀρύξεως : ut ergo ἐπηετανὸς sit, semper durans, semper bonus et idoneus : *die sich nie verschlammeten oder zufielen, (which were never muddy, and never failed.)* antiquissimi vero ex aqua frigida lavabant vestes suas. ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον, abundanter enim habebant, η, 99, sc. Phæaces, ad edendum et bibendum. et 128, πρασιαὶ ἐπηετανὸν γανόωσαι, areæ horti perpetuum virentes. οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανὸς, θ, 233, non vectura mihi in navi præsto erat perpetua, *ich bin nicht etwa beständig auf einem schiffe gefahren, (I have not been the whole time on shipboard :)* sed nandum mihi fuit per multos dies, amissa navi. et κομιδὴ hoc loco est in sensu generali, sustentatio, procuratio ; non vero sermo est de commeatu in navi, *vom proviante, (of provision ;)* sed de commoda vectura in navi, ubi quiescere quis potest, et frui parato commeatu. *ich habe nicht etwa lauter gute pflege auf einem schiffe gehabt, dass es mir an nichts gefehlet hätte, (I have not always fared so well on shipboard as not to be in want of any thing.)* ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν, *sie haben alles voll auf, (they have abundance of every thing,)* κ, 427. et metaphora sumta est a perenni fluvio, ex quo hauritur omni tempore, nec unquam aqua omnino deficit. ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ, ν, 247, aquationes perennes et semper idoneæ. σῖτον ἐπηετανὸν παρέχοιμι, σ, 359, panem sine defectu ullo.

ἐπήϊεν, vide sub ἔπειμι.

ἐπήϊξαν, ἐπήϊσσον, vide sub ἐπαΐσσω.

ἐπημοιβὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Βάω) vicem reddens, *wechselnd, (by turns.)* unum super alterum congrediens. δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοὶ, Μ, 456, duo intus vectes continebant portas alter versus et juxta alterum e diverso moti, *gegen und neben einander geschobene riegel, (bars pushed in contrary directions, and close to one another.)* et confer adverbium ἐπαμοιβαδίς. οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι, ἐπημοιβοί τε χιτῶνες ἐνθάδε ἔννυσθαι, μία δ' οἴη φωτὶ ἑκάστῳ, ξ, 513, tunicæ mutatoriæ, οἱ περιττεύοντες, ὥστε χειμῶνος ἢ ἄλλως ἐπί τινι χρείᾳ μεταλαμβάνειν αὐτούς. ὁποῖα παρὰ Φαίαξι τὰ κατὰ τρυφὰν (delicias) ἐξημοιβὰ εἵματα. Vide sub Ἀμείβω, paullo ab initio.

ἐπημύω, f. ύσω. (Μύω) declino, super declino. ἄνεμος ἐπαιγίζων ἐπημύει ἀσταχύεσσιν, sc. ἀστάχυας, Β, 148, ventus superne ingruens, inclinat spicas alias super alias ; vel et, inclinat ipse se super eas et una cum iis. κάτω κλίνει. nisi potius ἐπημύω non ad ventum, sed ad λήϊον pertinet, ut sit, seges stans inclinat se valde spicis suis, *neiget sich tief mit den ähren, (bending low with its ears,)* ob ventum superirruentem. et hæc explicatio est optima.

ἐπὴν, (Ἀνὰ) conj. postquam, quando. *wenn, (when.)* factum ex ἐπεὶ ἄν. et regit conjunctivum. Δ, 239. Μ, 369. Ν, 753. Ο, 147. Τ, 223. Ψ, 76. Ω, 155, 184. et optativum, Π, 95. Τ, 208. Ω, 227, 717. confer porro ἐπήν, α, 293. γ, 45. δ, 222, 414. β, 105. ε, 348, 363. θ, 511, 553. κ, 411. λ, 191. ξ, 130, 515. ο, 36, 335. σ, 268. τ, 206, 515. φ, 159. χ, 254. ω, 139. ἐπήν κε, i. e. ἐπειδὰν, Α, 168, ubi quidam τό κε trahunt ad κάμω, ut fiat κεκάμω ionice : quod tamen h. l. fieri non placet τοῖς παλαιοῖς, etsi alibi recte sic scribatur. Ζ, 488. Ι, 358. Κ, 63.

ἐπὴν δὴ, pro ἐπειδὴ, et ἐπήν κε, pro ἐπείκε, q. v.

ἐπηπύω, vide ἐπαπύω.

ἐπήρατος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) valde amabilis. est ab ἐπὶ, quod intendit significatum, et ἐρατός. idem dicitur ἐπέραστος. πτολίεθρον ἐπήρατον, Σ, 512, Χ, 121, nam urbs erat pulcra et dives. et priore loco innuitur in specie imago urbis, ficta ex auro. μᾶλλον ἐπήρατος, sc. ἐμοὶ, δ, 606, nam est patria mea ; et ad μᾶλλον subintelligit τοῦ σοῦ Ἄργεος φίλη μοι ἐστι. ἄντρον ἐπήρατον, amabile antrum, ν, 103, 347. ἐπήρατα εἵματα, θ, 366, pulcræ et bonæ vestes.

ἐπήρετμος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) ad remum sedens. it. instructus remis. est enim epitheton nauticorum hominum, et navium. ἑταῖροι ἐπήρετμοι ἦνται, β, 403, sedent parati ad remigandum, ἕτοιμοι ἐρέσσειν. attice dicuntur tales et οἱ ἐπίκωποι. conf. μ, 171, s. ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπηρετμοὶ φίλαι ἦσαν, ξ, 224. οὐ γάρ οἱ πάρα. νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, δ, 559. ε, 16, 141. ρ, 145, ubi ad utrumque pertinet.

ἐπηρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔρα) cameratus. κρημνοὶ ἐπηρεφέες, Μ, 54, in fossa munitionis, ubi sunt ὀφρύες τινὲς, ἐπὶ τὰ ἔσω κοιλαινόμεναι, ἢ ὡς οἷον ἠρέμα σπηλαιοειδεῖς ἢ ὀροφωταὶ, ὡς ἂν μὴ ἔχοι τὶς δι' αὐτῶν καταβαίνειν ἢ ἀναβαίνειν. ἐπηρεφέας πέτρας, cava saxa, superne imminentia, quasi semicamera, κ, 131. sic et μ, 59, πέτραι ἐπηρεφέες, non modo ὑψηλαὶ, sed et ταῖς ἐξοχαῖς οἷον ἐρέφειν δοκοῦσαι, visæ quasi cameratæ. σπέος εὐρὺ ἐπηρεφὲς, ν, 349, ubi alii legunt κατηρεφές.

ἐπῆρσεν, vide sub ἐπάρω.

ἐπήρτυε, vide sub ἐπαρτύω.

ἐπητὴς, οῦ. ὁ. (Ἔπω) orator disertus et probabilis, ὁ δεινὸς εἰπεῖν, *ein vernünftiger und einnehmender redender, (an eloquent and persuasive speaker.)* ὁ λόγιος καὶ φρόνιμος. est ab ἔπος, sicut a λόγος est ὁ λόγιος. recentiores scribunt ὁ ἐπήτης, de qua accentus ratione confer ἐρῆμος. οὕνεκα ἐπητής τ' ἐσσὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων, ν, 332. ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας, σ, 127. sic et Latini suum, disertus, ponere sæpe solent. nam

bene loqui nemo, nisi acumine et ingenio prædītus, potest.

ἐπήτριμος, ου. ὁ ἡ. (Τρίω) densus, πυκνὸς, συνεχής. a τρεῖς, quod loco πολλῶν ponitur, fit τρίμος, triplex, tria habens; sicut a δύο est δύμος et δίδυμος. si componitur cum ἐπὶ, η solet inseri, sicut in ἐπηετανὸς, in annum durans, est insertum. ab eodem τρεῖς fit τὸ ἤτριον, præfixo η, filum triplicatum, i. e. validum et accuratum: unde est χιτὼν εὐήτριος, tunica bono filo texta. τὰ ἤτρια etiam sunt οἱ ἐπάλληλοι στήμονες, ἕτεροι ὄντες ἐφ' ἑτέροις, quales in textura junguntur: proprie autem sunt fila triplicata. sic et ἐπήτριμος proprie est, triplicatus; deinde in genere, dense accumulatus aut junctus. πυρσοὶ ἐπήτριμοι, i. e. συχνοὶ, πυκνοὶ, faces multæ et densæ, Σ, 211. et 552, δράγματα ἐπήτριμα, manipuli dense positi. πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι πίπτουσι, T, 226, de cadentibus in pugna, *es bleiben sehr viele, haufenweise, (great numbers fell, in heaps.)*

ἐπητὺς, ύος. ἡ. ("Επω) facundia, patrocinium in judicio. deinde in genere, patrocinium, *fürsprache, schutz, (patronage, protection.)* οὐ γάρ τινος ἐπητύος ἀντιβολήσεις, nullius patrocinium et defensionem nancisceris, φ, 306.

ἐπήϋσε, vide sub ἐπαΰω.

'Επὶ, ("Επω) præpositio, regens tres casus. cum *Genitivo* est, in, super, apud. ἐπὶ ὤμων, in humeris, A, 46. et 461, ἐπ' αὐτῶν ὠμοθέτησαν, super illis posuerunt crudas carnium particulas. et 485, νῆα ἐπὶ ἠπείρου ἔρυσαν, navem in terram subduxerunt; ubi est ad quæstionem, quo, *wohin, (whither.)* et 536, καθέζετο ἐπὶ θρόνου, resedit in sellam, *sezte sich auf den stuhl, (sat down upon the chair.)* Λίλαιαν πηγῆς ἔπι Κηφισσοῖο, B, 523, hanc urbem, sitam ad fontem Cephissi fluvii. πέτονται ἐπὶ ῥοάων 'Ωκεανοῦ, volant ad fluenta, Γ, 5, imo et super fluenta Oceani. et 293, κατέθηκε τοὺς ἐπὶ χθονὸς, deposuit eos in terra, *auf die erde, (on the ground.)* χαζώμεθα ἐφ' ἵππων, cedamus ad equos, i. e. in currum nostrum, E, 249, *lasset uns auf unsern wagen zurückgehen, zu dem wagen hin, (let us return to our car,)* coll. 255. vel et: fugiamus, retrocedamus, in curru, *mit dem wagen, (with the car.)* coll. Ω, 356. οὐ προτρέποντο ἐπὶ νηῶν, non fuga vertebantur apud naves suas, E, 700, εὔχεσθε Διῒ, σιγῇ ἐφ' ὑμῶν, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται, precamini, tacite apud vos, ne Trojani id audiant, H, 195, *betet bey euch selber sachte, (pray softly to yourselves.)* γεγωνεῖν ἤ μὲν ἐπὶ κλισίης Αἴαντος, ἠδὲ ἐπ' 'Αχιλλῆος, sc. κλισίης, clare clamare ut audiatur usque ad tentorium Ajacis et Achillis, Θ, 224, nam hi ambo cornua castrorum Græcorum obtinebant. et 455, οὐκ ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων ἂψ ἵκεσθον, non in vestris curribus revertemini. et 519, ἐπὶ πύργων, in turribus. sic 528, ἐπὶ νηῶν, in navibus, *auf den schiffen, (in the ships.)* sed I, 584, ἐπὶ πύργων ἔβαινον, conscenderunt in murum, ad defendendam urbem. ὀρθωθεὶς ἐπὶ ἀγκῶνος, erigens se in cubitum, cum jaceret in lecto dormitorio, K, 80. et 153, ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος, hastæ stantes fixæ in cuspide posteriori. et 173, πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, ubi vide ἀκμή. παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, circumspectans in acie, Λ, 545. ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο, M, 82, in curribus. et 285, ἐπὶ πύργων, in turribus, i. e. in muro. ἧστο ἐπὶ κορυφῆς, sedebat in vertice montis, N, 12. et 665, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε, navem conscendit, in nave ivit. νῆα ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, Ξ, 77, navem in ancoris stabiliamus. et 157, ἥμενον ἐπὶ κορυφῆς, in vertice montis. et 284, ἐπὶ χέρσου βήτην, super terram ibant, *auf dem lande, (by land.)* τὴν θῆκε ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, pro ἐπέθηκε, posuit in navem, Π, 223. et 310, πρηνὴς ἐπὶ γαίης κάππεσε, *fiel auf die erde, (fell to the ground.)* et 710, ἐπὶ πύργου ἔστη, in muro stabat. αὐτὴν καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου, sedere fecit in sella, Σ, 389. et 411, ἐπὶ θρόνου ἷζεν αὐτὸς, in sella resedit. et 531, ἐφ' ἵππων βάντες, conscendentes currum. et 557, εἱστήκει ἐπ' ὄγμου, *stund auf dem schwade, in der erndte, (stood on the swathes, in the harvest field.)* ἐπὶ ἀκτάων, in littore, stans, Υ, 50. et 345, ἔγχος κεῖται ἐπὶ χθονός. καὶ περάαν (σὲ) νήσων ἔπι τηλεδαπάων, et vendere (te) in insulas longinquas, Φ, 454. sic et X, 45, περνὰς, vendens deportatos. et 153, ἐνθάδ' ἐπ' αὐτάων (πηγῶν, apud eos fontes) πλυνοὶ εἰσὶ, loca ad lavandas vestes sunt. et 225, στῆ δὲ ἐπὶ μελίης ἐρεισθεὶς, stabat innixus hasta fraxinea. ὅθι κύματα ἐπὶ ἠϊόνος κλύζεσκον, ubi fluctus alluebant littus, Ψ, 61, *wo die wellen ans ufer schlugen, (where the waves broke against the shore.)* et 374, ἂψ ἐφ' ἁλὸς, retro ad mare. et 853, ἱστὸν ἔστησεν ἐπὶ ψαμάθου, malum erexit in arena. πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς, sc. ἀπήνης, Ω, 190, 267, *banden den wagenkorb auf den wagen, (bound the hurdles to the waggon.)* et 356, φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, fugiamus curru nostro. et 447, δῶρα ἐπ' ἀπήνης, dona quæ in curru erant. et 522, καθέζου ἐπὶ θρόνου, conside in sella. sic et 578. *de tempore* sæpe ponitur cum hoc casu. ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, tempore antiquorum, E, 637, *bey der vorwelt, (in ancient times.)* sic et Ψ, 332. τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, antea, tempore pacis, *bey friedenszeit, (in time of peace.)* I, 403 X, 156. sic et B, 797, ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης, sicut antea in pace. ἔστη οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, α, 104. et 162, ὀστέα κείμενα ἐπ' ἠπείρου, *auf dem lande, (upon the beach.)* et 171, ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, in navi venisti. et 185, νηῦς ἕστηκεν ἐπὶ ἀγροῦ, navis stat ad oram agri, non in portu ad urbem. sed 190, ἐπ' ἀγροῦ est, in villa, *auf dem lande, auf dem landgute, (in the country, at the country seat.)* νήσου ἐπὶ Ψυρίης, γ, 171, ad insulam Psyriam. ἐπ' οὐδοῦ ἷζε, δ, 718, in solo vel limine thalami sedebat, ut in luctu. et 353, ἐπ' ἰκριόφιν, pro ἰκρίου, in tabulato. ἐπ' ἀκτῆς καθήμενος, ε, 82, 151. et 59, ἐπ' ἐσχαρόφιν, pro ἐσχάρης, in foco. et 195, ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη 'Ερμείας. et 238, νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ad extremam insulæ oram. et 489, ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, in remota parte agri. τίθει, ἐπ' ἀπήνης, posuit in curru, ζ, 252. ἐπὶ βωμῶν,

in basibus, η, 100, *auf fussgestellen, (on pedestals.)* et 264, πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης, dimisit me in navigio ex tempore facto. sic 274. et 278, ἔνθα βιήσατό με κῦμα ἐπὶ χέρσου, ibi me prope littus vi afflixisset fluctus, *die welle hätte mir am lande gewalt angethan, (the wave dashed me ashore with fury.)* ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ὕδωρ, ι, 140, in summa parte portus, i. e. in interiore ejus parte, ubi terra est altior. sic et ν, 102, ἐλαίη. et 346. νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, ι, 535, in aliena nave. ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθα, κ, 140, ad littus devehebamur navi, *aufs ufer, (to the shore.)* et 170, ἐπ' ὤμου φέρειν, in humero ferre. ἐπὶ χέρσου, in terra, in opp. ad mare, λ, 400, coll. 398. 407, coll. 405. et 507, ἤγαγον τὸ ἐπὶ νηὸς, vexi in nave. ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς, μ, 27. et 358, οὐκ εἶχον τὸ ἐπὶ νηὸς, non habebant id in navi. ἐπ' ἰκρίου νηὸς, in tabulato navis, *auf dem verdeck, (on deck,)* ν, 74. et 216, ἐπὶ νηὸς ἄγοντες in navi avehentes, *auf dem schiffe mit wegführend, (carrying away in the ship.)* ὁποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, in qua nave venisti, ξ, 188. et 357, πάλιν αὖτις ἔβαινον νηὸς ἐπὶ, retro iverunt ad et in navem, *giengen wieder zurück auf ihr schiff, (returned to their ship.)* et 494, ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, *stützeten den kopf auf den ellenbogen, (supported his head upon his elbow.)* τόν κεν ἄγοιμι ἐπὶ νηὸς, *den soll ich euch aufs schiff bringen, (him I will bring into the ship to you,)* hunc sane ducam in navem vestram, ο, 451. et 283, ἐπ' ἰκριόφιν, pro ἰκρίου. ἐπ' ἀγροῦ, in villa, π, 330, *auf dem gute, (at the country house.)* ἷζε δ' ἐπὶ οὐδῷ, sedebat in limine, *setzete sich auf die schwelle, (sat down on the threshold,)* ρ, 339. et 357, κατέθηκεν ἐπὶ πήρης, in pera, qua utebatur pro mensa. πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον, ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν νήησαν ξύλα, σ, 63, ignem a foculis portatilibus in terram jecerunt, et alia ligna super iis accumularunt. et 97, δίφρον, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, sellam, et vellus super ea, *ein wollig fell auf demselben, (and a woolly skin upon it.)* et 238, ἐπὶ νηὸς ἰόντι, proficiscenti in nave, coll. 243, 259. et 278, τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμα ἐπὶ χέρσου, hunc in carina (sedentem) navis ejecit fluctus in terram. et 470, ὕδωρ ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυτο, aqua in terram effundebatur. φόρει δέ μιν ἧς ἐπὶ γαίης, gestaverat eum arcum sua in terra, sc. cum esset, φ, 41, nam ad bellum proficiscens, eum non extulerat secum, sed jacebat ille arcus ibi, monumentum amici, qui donaverat. *hatte ihn, so lange er in seinem lande gewesen, geführet, (had carried with him, while he was in his own country.)* sic vide porro, υ, 96. φ, 39, 159, 166, 177, 182. χ, 203. ψ, 164, 176. ω, 111, 117, 211, 290, 300, 307, 407. cum *dativo vel ablativo* notat, super, in; *wider, auf, über, (against, upon, over.)* τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν Ἥρη, Α, 55, huic in animum dederat id Juno, *hatte es ihm aufs herz geleget, ins herz gegeben, (had put it into his mind, suggested it.)* et 88, ἐμεῦ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, me in terra vidente, *so lange mir auf erden die augen offen stehen, (as long as I live.)* et 219, ἐπὶ κώπῃ σχέθε χεῖρα, ad capulum gladii admovit manum. et 382, ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, immisit contra Græcos malam sagittam, i.e. pestilentiam; pro ἐφῆκεν. et 437, ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, pro ἐξέβαινον νηὸς, καὶ ἐπέβαινον ῥηγμῖνι, *traten aufs ufer, (went to the shore.)* et 462, καῖε δ' ἐπὶ σχίζαις (σχίζῃς) ὁ γέρων, combussit super lignis fissis. et 486, ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, *hoch auf den sand, (high upon the sand,)* subducebant navem in terram, alte in arenis littoralibus, ne sc. crescente fluctu maris, navis possit auferri. et 559, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν, apud naves, i. e. in castris, Græcorum. sic et Β, 4. πέμψαι ἐπὶ Ἀτρείδῃ ὄνειρον, pro ἐπιπέμψαι, Β, 6, mittere ad eum. et 89, πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, volant apes ad flores et super flores, pro ἐπιπέτονται. et 270, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, *lacheten herzlich über ihn, (laughed at him heartily.)* et 351, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον, pro ἐπέβαινον, cum conscenderent in naves. posset tamen et sic intelligi: cum proficiscerentur in navibus. et 395, κῦμα ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, fluctus ad littus, *an einem ufer, (on the shore.)* et 472, τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀχαιοὶ ἐν πεδίῳ ἵσταντο, tot contra Trojanos stabant Græci in acie. et 778, ἐπὶ θύραις Πριάμοιο, ad januas regis, in vestibulo regiæ. et 793, ἷζεν ἐπὶ τύμβῳ ἀκροτάτῳ sedebat in summo monumento, *sass zu oberst auf dem monumente, (sat on the top of the monument.)* ὅτε σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, pro ἐπιόντες, Γ, 15, cum prope erant, euntes contra se invicem, *als gegen einander anrückende beyde armeen, (the two armies advancing against each other,)* κατ' ἀλλήλων ἰόντες, *auf einander los gehende, (going against one another.)* et 89, τεύχεα ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ, *auf die erde zu legen, (to lay down upon the ground.)* sic et 114. et 149, εἵατο ἐπὶ πύλαις, sedebant ad portas, *bey dem thore, (at the gate,)* imo et, supra portas, *oben auf dem thore, (at the top of the gate,)* coll. 153. et 195, τεύχεα κεῖται ἐπὶ χθονί. ἀτελευτήτῳ ἔργῳ, *bey einem nicht vollendetem werke, über einem unvollendetem werke ist er gestorben, (before the work was finished, he died,)* Δ, 175. et 178, ἐπὶ πᾶσι, in omnibus, *bey allen dingen, (in all things.)* et 252, ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, venit ad Cretenses, in lustrando exercitu sociali. sic et 273. et 258, ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ, *im gefechte oder bey einer ander verrichtung, (in battle or any other business.)* et 352, ἐπὶ Τρωσὶν ἐγείρομεν Ἄρηα, contra Trojanos excitemus (ο pro ω Ionice) Martem et pugnam. et 420, χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν, ærea arma circa pectus et pectore, *auf oder über der brust, (on or over the breast.)* et 443. ἐπὶ χθονὶ βαίνει, in terra vadit, pro ἐπιβαίνει. et 470, ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, de eo, ejus causa, super eum, pugna coorta est gravis eorum. et 504, ἀράβησε δὲ τεύχεα ἐπ' αὐτῷ, et arma, quibus indutus erat, sonuere, thorax nimirum, et galea, etc. *die waffen an ihm haben*

gerasselt, (his armour rattled.) et 513, ἐπὶ νηυσὶ χόλον πέσσει, ad naves, in castris, iram coquit, *bey den schiffen, im lager, sitzend, (sitting in the camp near the ships.)* τὸν καθεῖσεν ἐπὶ Σκαμάνδρῳ, hunc sedere fecit ad fluvium illum, *bey, (near.)* E, 36. et 97, ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο τόξα, contra eum intendebat arcum, *schuss nach dem, zielete auf den, (took aim at him.)* et 124. ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, contra eos pugnare stude. et 137, ποιμὴν ἀγρῷ ἐπὶ οἴεσσι, pastor in agro apud oves, ubi ἐπὶ ad utrumque ablativum pertinet. et 141, ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι, κέχυνται, confertæ inter se, *dichte in einander stehende, (crowding close together,)* sicut oves territæ solent se conglobare invicem. et 154, υἱὸν ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, pro ἐπιλιπέσθαι, filium relinquere possessionibus hæredem. et 219, νῶ ἐπὶ τῷδε ἀνδρὶ ἐλθόντε, nos duo contra hunc euntes. et 240, ἐπὶ Τυδεΐδῃ εἶχον ἵππους, contra eum regebant equos, *fuhren auf ihn zu, (drove towards him,)* ἤλαυνον ἵππους κατὰ αὐτοῦ. sic, ἐπέχειν τινὶ, contra aliquem ferri, et intentum esse. et 244, ἐπὶ σοὶ, contra te, sc. invectos, κατὰ σοῦ. et 271, ἐπὶ φάτνῃ, ad præsepe, *an der krippe, futterte und hielt er pferde, (at the manger, he fed and kept horses;)* ut nos dicimus, *auf dem stalle, (in the stable.)* et 283, τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε, ob id factum, *darüber, (on that account,)* clamabat alte et præ gaudio: vel, ob eum virum vulneratum, nam τῷ est in masculino intelligendum, super eum, ob eum. et 327, ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν ἵππους, ad naves, i. e. in castra, abigere eos captos equos. et 405, σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκεν Ἀθήνη, contra te hunc concitavit et immisit Minerva. et 458, αὐτὸν οὔτασε χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, vulneravit eum in manum, et quidem ad carpum, *beym gelenke am knöchel, (at the wrist.)* et 829, ἐπὶ Ἄρηϊ ἔχε ἵππους, contra Martem dirige equos. sic 841. et 882, ἣ τὸν μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπὶ θεοῖς, quæ hunc furere concitat contra deos. ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι, Z, 25, pastor cum esset, apud oves mixtus est ei. et 92, θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν, ponere super genua et in gremium Minervæ: nam Minervæ signa fere sedentia fingebantur, ut Strabo Lib. XIII. refert. sic et 303. et 354, ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ, sede hac in sella. et 424, αὐτοὺς ἔπεφνεν ἐπὶ βουσὶν καὶ οἴεσσι, interfecit eos, apud boves et oves cum essent, pastores, *bey den heerden, (while tending the cattle:)* βουκολοῦντες παλαιῷ ἔθει καὶ οἴας νέμοντες ἐκεῖνοι, ἔπεσον ὑπὸ Ἀχιλλεῖ. ergo est h. l. exemplum vitæ pastoralis adolescentum principalium, sicut et passim in poëta. et 431, μίμνε ἐπὶ πύργῳ, mane in muro, *auf der mauer, (at the wall.)* ὅτε ἐπὶ Κελάδοντι μάχοντο, H, 133, quando ad eum fluvium pugnabant. τώδε (ἵππω) δὲ νῶϊ ἐπὶ Τρωσὶν ἰθύνομεν, hos duos equos nos ambo recta dirigamus adversus et in Trojanos, Θ, 110. et 160, τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε, contra hunc, super hunc, clamavit. et 218, εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι Ἥρη, nisi in mentem indidisset ei Juno, pro ἐπέθηκε, *liess es ihm beyfallen, (inspired him with the purpose.)* et 222, στῆ ἐπὶ νηΐ, ad navem stetit. et 240, ἐπὶ πᾶσι, βωμοῖς, in omnibus aris, *auf, (on.)* et 252. μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, pro ἐπέθορον, magis adversus eos impetum fecerunt, κατὰ Τρώων ὥρμησαν. et 262. 263, τοῖσι δ' ἐπ', pro ἐπὶ τοῖς, post hos, simul cum his, juxta hos, *nächst diesen, mit diesen, (after them, with them.)* sic et 265. et 327, ἐπί οἱ μεμαῶτα, in se irruentem eum. et 380, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν, cadens mortuus apud naves. et 434, τοὺς ἵππους κατέδησαν ἐπὶ κάπαις, alligarunt equos ad præsepia. et 436, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον, in sellis resederunt, coll. 442. et 490, ἀγορὴν ποιήσατο ἐπὶ ποταμῷ, concionem habuit ad fluvium, *bey dem flusse, (at the river.)* et 529, ἐπὶ νυκτὶ, noctu, *bey der nacht, (by night.)* et 549, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ εἵατο παννύχιοι, per totam noctem sedebant instructi ad pugnandum, conf. γέφυρα. ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ, τείχει sc. duxerunt fossam ad murum, I, 349. et 425, λαὸν ἐπὶ νηυσὶν, exercitum apud naves, i. e. in castris Græcorum. et 478, παῖδα πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν, filium multarum possessionum hæredem, *einen sohn zu vielen gütern (the heir to large possessions.)* et 486, ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα, tunicam ad pectus, *den leibrock auf der brust, (the tunic at the breast.)* et 488, ὡς ἐπί σοι πολλὰ ἔπαθον, sic tui causa multa passus sum, et tecum, dum tibi adsum semper. et 598, ἀλλ' ἐπὶ δώροις ἔρχεο, sed veni, sub conditione ut dona magna accipias, *kom auf verheissene geschenke, (come upon the faith of receiving gifts,)* vel, *auf wirklich zu gebende geschenke, die du empfangen sollst, (on condition that thou shalt actually receive gifts,)* nec exspecta, donec ipse necessitate aliqua cogaris ad veniendum. et 635, ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ ταῖς, et alia dona multa super et præter has mulieres dandas. ὕπνος ἐπὶ βλεφάροις ἐφίζανε, K, 26, somnus palpebris insidebat easque comprimebat. et 30, στεφάνην ἐπὶ κεφαλῇ θήκατο, pro ἐπεθήκατο, galeam imposuit capiti. et 185, πολὺς ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ (λέοντι) ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, multus tumultus virorum et canum est contra eum et ejus causa, *gegen ihn, (against him.)* et 304, τίς μοι τόδε ἔργον τελέσειε δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ, pro magno dono accipiendo. ποιμαίνοντα, ἐπὶ ὄεσσι λαβὼν, pastorem eum apud oves nactus, Λ, 106. et 239, εἷλκε ἐπί οἷ, traxit ad se, ἐφ' ἑαυτὸν εἷλκε. et 261, ἐπ' Ἰφιδάμαντι, super eo, quasi quando lanius aliquis carni vendendæ addat superpondium. et 274, ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν, ad naves agere, ἐπὶ νῆας, coll. 281. et 293, κύνας σεύει ἐπὶ καπρίῳ, canes incitat in aprum, pro ἐπισεύει. sic et 294, ἐφώρμησεν αὐτοῖς, καὶ κατ' αὐτῶν ἐκίνησεν et 442, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, in et adversus eos pugnare. et 460, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν, adversus eum iverunt, *giengen auf ihn los, (went against him,)* κατὰ αὐτοῦ, contra eum. Ζεὺς αὐτὸν ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοις, ὡς λέοντα βουσὶν, pro ἐπῶρσεν, incitavit eum in eos, M, 293, et contra eos. et 353, στῆ δὲ ἐπ' Αἰάντεσσι κιὼν, et stetit iens apud Ajaces; ubi tamen meliores legunt παρ'. οὐδ' ἐπὶ χάρ-

μοι, ad pugnam, sc. idoneæ, N, 104, i. e. imbelles. et 107, ἕκαθεν πόλιος ἐπὶ νηυσὶ, procul ab urbe, apud naves suas: ubi prius explicatur per posterius. et 234, ἐπὶ ἤματι τῷδε, hoc die, per hunc diem. et 542, ἐπί οἱ τετραμμένον, contra se conversum eum. et 611, ἆλτο ἐπὶ Πεισάνδρῳ, insiliit contra eum, *sprang gegen ihn an, (sprang to meet him.)* τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν (πρύμναις) ἔδειμαν, Ξ, 32, murum ad puppes harum prius subductarum navium (31.) ædificarant. et 419, ἐπὶ αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐάφθη, ubi ἐπὶ est avulsum a verbo, conf. ἐφέπω: scutum insecutum est eum, cadentem. et 449, τῷ δ' ἐπὶ ἦλθεν ὁ, pro ἐπῆλθεν αὐτῷ, supervenit ei, in subsidium. μέτωπον ἐπὶ ὀφρύσι, frons super superciliis, O, 102, *die stirn über den augbraunen, (the forehead above the eyebrows.)* et 464, ἐρύοντι (trahenti nervum arcus) ἐπὶ τῷ, adversus hunc. et 743, ὅστις Τρώων ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ, quicunque ferretur (iret) ad naves cum igne, i. e. πῦρ φέροι ἐπὶ τὰς νῆας. ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμὸς, Π, 382, contra Hectorem hortabatur eum animus. sic alibi: τί μοι ἐπέχεις, cur contendis contra me, τί ἔχεις κατ' ἐμέ. et 661, πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ κάππεσον, multi juxta eum ceciderant, et ejus causa. ὁ δὲ ἄγχ' (ἄγχι) αὐτοῦ πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ, P, 300, ubi ἐπὶ et ἄγχι notat idem, prope, juxta, explicationis causa alterum alteri additum. et 400, ἐπὶ Πατρόκλῳ, de eo, ejus causa, *über ihn, (for his sake.)* sic et 543. sed 706, est, ad eum, præsidii causa, pro ἐπιβεβήκει αὐτῷ, stetit pro eo. ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες, Σ, 594, manus suas amice invicem tenentes totas usque ad carpum, *die sich einander die ganzen hande gegeben im tanze, (who had given each other the whole hand while dancing.)* ἐπὶ ἤματι τῷδε, illo die, T, 110. et 181, δικαιότερος ἐπὶ ἄλλῳ ἔσῃ, justior et æquior erga alium eris. et 229, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, quando flemus unum diem. et 236, ἐπὶ νηυσὶν, ad vel apud naves. sed 237, ἐπὶ Τρωσὶν, adversus eos. ἐπ' αὐτῷ, post eum, addens ad eum aliquem alium, velut accessorium quid, Υ, 395. θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, pro mercede pacta, Φ, 445, mercenariam operam locavimus in annum. et 585, ἄλγεα ἐπ' αὐτῇ, dolores ejus causa, *über ihr, (for her sake.)* ἐπί οἱ μεμαὼς, adversus eum incensus, X, 326. εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν, alius cujusdam in honorem, Ψ, 274, vel, sub alio præmia proponente. et 290, τῷ δ' ἔπι, post hunc, juxta hunc, *nächst dem, (after him.)* sic et 293, 355, 356. et 362, ἐφ' ἵπποισιν, in curribus suis. et 381, ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντι πετέσθην, ad ipsum enim capita protendentes volabant equi, ad tergum ejus currus capita fere applicantes. et 400, ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε, pro ἐπέθηκεν αὐτῷ, addidit ei. et 400, statim post hunc, continuo post eum. et 574, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ, neque in auxilium alterius, *nicht auf beystand und gunst gegen einen, (nor in support and favour for one.)* et 776, οὓς (βόας) ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν Ἀχιλλεὺς, quos mactarat in honorem Patrocli, propter eum. στῆ ἐπὶ προθύροις, stetit ad januam, α, 103. ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, β, 284, uno die omnes perdere mors. et 369, ἐπὶ σοῖσι καθήμενος, apud tuos et tua sedens. ἄλλα πολλὰ ἐπὶ τοῖς ἐπάθομεν κακὰ, γ, 113, alia multa præter hæc et super hæc passi sumus mala. et 164, ubi ἐπὶ pertinet ad ἦρα, pro ἐπίηρα, grata, gratificantia. χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, δ, 132, ubi ἐπὶ pertinet ad verbum ἐπικραίνομαι, superefficio, perficio. et 236, ἄλλοτε ἐπὶ ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, ubi quoque ἐπὶ pertinet ad διδοῖ, alii aliter tribuit et bonum et malum. ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, ad focum sedebat, apud focum, ζ, 52, 305. ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, αὐτὰρ (et) ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ, η, 120, 121, pirum post pirum senescit, etc. et sensus est: quando pirum senescit, i. e. maturescit, fit id sequente alio piro adolescente, *es giebt gleich wieder in eben dem jahre wieder ansetzende birnen, wenn die ersten reif sind: so auch äpfel, etc. (when the first crop of pears is ripe the trees are covered with another of young fruit; so also the apples, etc.)* nam bis uno anno ferunt arbores. *die birn wird reif bey neuen birnen, die so gleich auf die reifen wieder wachsen, (the ripe pears are immediately succeeded by a fresh crop, which comes to maturity in the same year.)* ut ergo ἐπὶ h. l. continuam et immediatam successionem notet: maturum prius, sequitur statim maturescens denuo alterum. et 153, ἐπὶ ἐσχάρῃ, ad focum. sic et 160: *beym heerde, (with the cattle.)* et 216, οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο ἔπλετο, non enim quidquam secundum et post odiosum ventriculum impudentius aliud est, *nächst dem magen ist nichts eben so unverschämt, (excepting the stomach there is nothing so impudent.)* μοχλὸν, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, vectem, acutum ab uno extremo, ι, 382. οὐδ' οἵγ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, κ, 214, pro ἐφωρμήθησαν: κατὰ ἀνδρῶν, contra viros. et 511, νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' ὠκεανῷ, navem quidem illic appellere (memento) ad oceanum, i. e. ἐπὶ τῷ ἐκεῖσε πέρατι τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἐκεῖ δῆθεν περατουμένου, *am oceane, und dessen dasigem ufer, (on the ocean and its shore.)* ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχον, super sanguine gladium tenebam, λ, 82. et 286, τοῖσι δ' ἐπ', post hos, ad hos, *nächst diesen, (next to these.)* et 447, πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ, habebat puerum ad uber, *hatte ein saugend kind, (had an infant at the breast.)* et 547, ὡς μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ, utinam non vicissem tali sequente præmio: ubi sic vocat mortem Ajacis, quam hæc victoria causata est. ἐπὶ κρήνῃ, ad fontem, juxta fontem, pascuntur, ν, 408. ἕκαστος ἐπ' ἤματι, ξ, 105, quisque quotidie, τὸ καθ' ἕκαστον ἦμαρ, *tagläglich, (every day.)* et 420, ἐπ' ἐσχάρῃ, ad focum. βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα, cupio jam redire ad nostra, ο, 88, i. e. domum. et 347, ὃν κατέλειπεν, ἰὼν, ἐπὶ γήραος οὐδῷ, quem reliquit, cum proficisceretur, in limine senectæ constitutum. τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ, pro ἐφ' ᾧ, π, 19, propter quem, cujus causa. et 111, ἀνηνύστῳ

ἐπὶ ἔργῳ, in negotio ad finem non perducendo, *bey einem werke das kein ende hat, (in an endless undertaking.)* et 375, ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν, pro ἐπίηρα, gratificantia nobis fovent animis et exhibent opera. ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν, in villis perpetuo versari, ρ, 20, *beym viehstande, und in landwirthschaftshäusern, zu bleiben, (to dwell continually in the country, to be constantly engaged in rural occupations.)* et 308, ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, cum forma ista, *bey der guten gestalt, (with that handsome shape.)* et 330, ἐπί οἱ καλέσας, ad se vocans et invitans eum. sic et 342. et 454, οὐκ ἄρα σοίγε ἐπ' εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν, non tu in forma ista etiam pectus habebas. et 496, εἰ γάρ ἐπ' ἀρῇσιν (ἀραῖς) τέλος (effectus et eventus plenus) ἡμετέρῃσι γένοιτο, si enim preces nostras sequeretur effectus, cum precibus nostris conjunctus esset effectus, pro ἐπιγένοιτο, sequeretur continuo: conf. τέλος. alii legunt, τέκος in vocativo, et tunc deest, 'Απόλλων, si is ὑπὲρ ἡμῶν γένοιτο. τάσδ' ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα, has ad cœnam et in cœnam deposuimus, σ, 44, *aufs abendbrodt, (for supper.)* et 56, ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων, Iro gratificans, ἐπίηρα φέρων αὐτῷ. et 257, δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα, alloquebatur me prehendens manum meam ad carpum, i. e. anteriorem manum meam, familiariter et fidenter. et 413, ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, ob dictum id justum. οὐδ' ἐπὶ γαίῃ εἴα ἵστασθαι, sc. τὴν ναῦν, τ, 200, neque ad terram sinebat stare navem in salo, sed subducenda erat in siccum. et 483, σύ με ἔτρεφες τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ, tu me nutriisti tua mamma, *an deiner brust, (at thy breast.)* ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ πῦρ, accendebant ignem in foco, υ, 123. ergo ex contextu determinandum hoc ἐπὶ talibus locis, an exponendum sit *ad*, an *in*. et 209, ὅς με ἐπὶ βουσὶν εἷσε, qui me bubus præfecit. et 221, βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίαις καθήμενον, apud alienas boves sedentem. et 358, πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, *lachten über ihn, (laughed heartily at him.)* ridebant suaviter ejus causa. et 374, ἐπὶ ξείνοις γελόωντες, de hospitibus ridentes. φίλοις ἐπὶ γούνασι καταθεῖσα, imponens suis ipsius genibus, φ, 55. et 363, ἐφ' ὕεσσι, apud sues. et 419, τὸν ῥ' ἐπὶ πήχει ἑλὼν, hunc arcum prehendens in medio ubi curvat se contentus, *bey der obern krümmung, (in the middle of the curve.)* ἐπ' 'Αντινόῳ ἰθύνετο ὀϊστὸν, χ, 8, in et contra Antinoum dirigebat sagittam. et 264, οἳ μεμάασιν ἡμᾶς ἐξεναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσι, qui, super priora maleficia, etiam interficere nos cupiunt, vel cupiebant denique. et 277, βάλε χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, vulneravit manum ad carpum, *am gelenke, (at the wrist.)* et 303, ἐπὶ ὀρνίθεσσι θορῶσι, pro ἐπιθορῶσι, impetum faciant contra aves, κατὰ ὀρνίθων. et 412, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσι, ob occisos viros, *über getödtete, (on account of the slain.)* et 427, σημαίνειν ἐπὶ δμωαῖς, imperare ancillis, *über die mägde zu befehlen zu haben, (to superintend the servant maids.)* ἠῶ ῥύσατο ('Αθήνη) ἐπὶ 'Ωκεανῷ, ψ, 244, Minerva (quæ astronomice est Lucifer, stella) auroram cohibuit apud oceanum, ne cito ab eo surgere posset; i. e. erat nox auctumnalis nubila, ut tardius solito illucesceret clare; præterea erat densa nebula. ἀκτῇ ἐπὶ, ἐπὶ 'Ελλησπόντῳ, in littore, ad Hellespontum, ω, 82. et 91, ἐπί σοι κατίθηκε ἄεθλα, tui causa et ad honestandum funus tuum, posuit præmia certaminum funebrium. et 229, χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, *handschuh an den händen oder auf den händen, (gloves or gauntlets upon the hands.)* et 276, ἐπὶ τοῖσι, insuper, ad ea additas dando. et 397, λαβὼν αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, κύσεν αὐτήν. ex quibus locis, vis τοῦ ἐπὶ cum dativo, satis apparebit. tironi jam proderit, etiam illa revolvere loca: Β, 312. Γ, 384. Δ, 118, 248, 484. Ε, 14, 42, 58, 294, 479, 523, 540, 598, 630, 729, 734, 791, 850, 883. Ζ, 50, 121, 213, 473, 506. Η, 60, 86, 246. Θ, 73, 328, 385, 475, 531. Ι, 484. Κ, 91, 160, 287, 306, 568. Λ, 5, 48, 51, 56, 70, 135, 161, 232, 370, 371, 400, 599, 622, 628, 711, 774. Μ, 38, 51, 76, 85, 90, 151, 158, 246, 284, 403. Ν, 332, i. e. κατ' αὐτοῦ. 333, 381, 604, i. e. κατ' ἀλλήλων. 654, 762, 832. Ξ, 51, 57, 367, 401, 441. Ο, 44, 248, 259, 263, 380, 385, 388, 393, 458, 459, 480, 494, 579, 582, 603, 722, 726. Π, 18, 137, 170, 201, 358, 382, ἐπὶ Ἕκτορι, contra eum, κατὰ Ἕκτορος: sic, τί μοι ἐπέχεις; i. e. τί μου καταστοχάζῃ, ὡσεὶ καὶ κατὰ σκοποῦ, κατ' ἐμοῦ τοξεύσων: ut ἐπέχειν sit phrasis ἐπὶ τοξότου metaphorica. sic ἔπεχε σκοπῷ τόξον. nam ἐπὶ est, contra. sic, ἐπ' ἀλλήλοις ὤρουσαν, i. e. κατ' ἀλλήλων. 413, 429, 462, 547, 579, 608, i. e. κατὰ αὐτοῦ. 649, 719, 751, 754, contra. 770. Ρ, 58, 85, 210, 236, 263, 434, 550, 601, 677, 725. Σ, 76, 259, 275, 294, 304, 447, 461, 496, 501, 504. Τ, 92, 135, 160. Υ, 3, 26, 53, 151, 390. Φ, 17, 31, 118, 135, 148, 174, 254, 489. Χ, 60, 93, 97, 206, 248, 334, 392, 463, 500. Ψ, 59, 202, 396, 406, 514, 727, 731, 784, 816, 821, 876. Ω, 231, 254, 271, 280, 392, 421, 459, 487, 538, 666, 671. α, 96, 364. β, 398, 408, 414, 419. γ, 5, 38, 273, 406, 459. δ, 40, 134, 248, 430, 535, 579. ζ, 75. η, 153, i. e. παρὰ τῇ. 160, 290. θ, 6, 37. ι, 90, 103, 150, 284, 551. κ, 96, 101, 165, 408. λ, 75, 77, 314, 410, 460, 606. μ, 251, 362, 422, 425, 444. ν, 76, 119, 284. ο, 441, 498. π, 408. ρ, 507. σ, 91, 157, 238. τ, 544. υ, 392. φ, 376, 407. χ, 80, 123, 250, 387, 389, juxta. ψ. 47, 49. ω, 534. alibi hoc ἐπὶ etiam potestatem notat, e. c. ἐφ' ἡμῖν ἔσεσθε in potestate nostra eritis, Xenoph. Cyropæd. 4. sic et Epictetus ab initio statim. notat et obsonium ad panem, Aristoph. Equ. 704, ἐπὶ τίνι φάγοις ἂν ἥδιστα, cum quo ederes libentissime? ἐπὶ cum *accusativo* est, ad, *zu, (to;)* apud, *bey, (at;)* ἦλθε ἐπὶ νῆας, ivit in castra Græcorum, Α, 12. et 168, ἔρχομαι ἐπὶ νῆας, vado ad naves meas, i. e. in mea castra. et 350, ἕζετο (residebat, *setzte sich,*) *(sat down,)* ἐπὶ θῖνα ἁλὸς, ὁρῶν ἐπὶ πόντον, in littus maris, spectans ad mare, *auf, (at:)* quasi animo tendens in patriam. et 423, ἐπ' 'Ωκεανὸν ἔβη, ad Oceanum abiit. et 440, ἐπὶ βωμὸν ἄγων, ad aram ducens. βῆ ἐπὶ 'Ατρείδην, ivit ad regem, Β, 18.

et 159, φεύξονται ἐπὶ νῶτα θαλάσσης, fugient in mare, *werden aufs meer fliehen, (will flee over the surface of the sea,)* vel et, *auf dem meere werden sie wegfliehen, (will flee by sea,)* in mari. et 218, ὤμω, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, humeri ad pectus contrahentes se. et 299, μείνατε ἐπὶ χρόνον, manete ad tempus aliquod, *auf einige zeite lang, (for some time.)* et 308, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, draco in tergo rubicundus, *auf dem rücken, (on the back.)* et 381, ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ite ad cibum capiendum. et 526, ἐπὶ ἀριστερὰ, ad lævam, *zur linken, (to the left.)* et 613, περᾶν ἐπὶ πόντον, transire in mari, *über meer zu gehen, (to go beyond sea.)* et 665, βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον, fugiens ivit super pontum, *aufs meer, (on the sea.)* et 687, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο, qui illis præesset ad ordines suos militares formandos, et ad pugnandum in acie. et 765, ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, in dorso pares altitudine et figura. et 808, ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο, ad arma movebant se capienda. ἐπὶ ὅσον (διάστημα, spatium) τίς λᾶαν ἵησι, Γ, 12, *so weit jemand einen stein wirft, (a stone's throw.)* (apud Euripid. Rhes. 397, τοὐπί σ' est pro, τὸ ἐπί σε, quantum in te est vel fuit. coll. Hecub. 514.) et 113, ἵππους ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, equos in ordines suos cogebant, *formireten damit reih und glieder, (drew them up in ranks.)* et 265, ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, ex curru descendentes in terram, *auf die erde, (to the ground.)* et 270, βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, *gossen ihnen wasser auf die hände, sich zu waschen, (poured water upon their hands that they might wash them.)* ante jurandum. et 422, ἐπὶ ἔργα τράποντο, ad opus faciendum vertebant se. ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοὶ, Δ, 384, ubi ἐπὶ est postpositum, ἐπὶ ἀγγελίαν, ad legationem miserunt Tydeum, *auf botschaft, (on an embassy.)* et is mos erat antiquus, mittendi prius legatos ad hostes, antequam bellum inferretur. sic et Græci miserant Ulyssem et Menelaum ad Trojanos. εὗρε τὸν ἐπὶ ἀριστερὰ μάχης, invenit eum ad lævum cornu prœlii, Ε, 355. et 586, ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους, excidit curru præceps in sinciput et humeros. et 590, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς, irruit contra eos, *gieng auf sie los, (rushed upon them.)* et 771, λεύσσων ἐπὶ πόντον, prospectans versus mare. πρηνὴς ἐπὶ στόμα, pronus in os, *auf den mund fallend,* i. e. *aufs gesicht, (falling upon the mouth,* i. e. *the face,)* Ζ, 43. et 52, ἐπὶ νῆας καταξέμεν, ad naves, i. e. in castra, deducturum. et 79, ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε, præstantissimi estis ad omnem directionem et conatum, sive ad pugnandum sive ad sapiendum. et 375, ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, stetit, ad limen progressus, non ulterius. et 386, ἐπὶ πύργον ἔβη, in murum adscendit, *gieng auf die mauer, (ascended the wall.)* et 400, παῖδα ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσα, *auf den armen, (in her arms.)* νηῒ πλέων ἐπὶ πόντον, navi navigans mare, *auf dem meere, (on the sea,)* Η, 88. et 238, ἐπὶ δεξιὰ, ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην, novi movere scutum ad dextra et ad sinistra; ut notet se esse ἀμφοτεροδέξιον, qui utraque manu commode scuto uti possit. sed hæc explicatio minus placet: quis enim unquam scutum in dextra gestavit? ergo est circumlocutio agilitatis, qua scutum huc illuc circummotare queat. nam illa explicatio frigidior etiam videtur, qua ἐπὶ δεξιὰ κινεῖν τὴν ἀσπίδα notari dicitur τὸ ἀνθίστασθαι, τότε γάρ τις τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἀσπίδα ἐν δεξιοῖς ἔχει τοῦ ἀντιπάλου: τὸ δὲ φεύγειν esse ἐπ' ἀριστερὰ νωμᾶν, τηνικαῦτα γὰρ ἐξ ἀριστερῶν ἔχει τοῦ διώκοντος: quæ sine dubio dormitantis sunt interpretamenta. ἐπὶ θρόνου Ζεὺς ἕζετο, Θ, 442, in solium resedit. οἶνον νῆες ἠμάτιαι Θρήκηθεν ἐπὶ πόντον ἄγουσι, advehunt ex Thracia super mare, *auf dem meere, (over the sea,)* Ι, 72. et 174, ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. et 185, Μυρμιδόνων ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας, super Hellespontum navigantes, *auf dem Hellesponte fahrend, (sailing on the Hellespont.)* et 415, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται, *auf lange, (for a long time,)* in diuturnum tempus erit mihi vita. et 615, νεώμεθα ἐφ' ἡμέτερα, redeamus ad nostra, i. e. domum. Νέστορα ἐπὶ πρῶτον (adverbialiter) ἐλθεῖν, ad Nestorem primum ire; ubi ἐπὶ est postpositum casui suo, Κ, 18. et 27, πολὺν ἐφ' ὑγρὴν ἤλυθον ἐς Τροίην, per et super multam aquam iverunt ad Trojam. et 85, φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο, loquere, neque mutus ad me accede. et 150, βὰν δ' ἐπὶ Τυδεΐδην, et iverunt ad eum, amicissime. et 213, μέγα κέν οἱ κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, magna sane ei gloria esset ad et apud omnes homines. ἐπὶ κλισίας Αἴαντος, ad tabernacula Ajacis, Λ, 7, 8. et 343, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς, et impetum fecit in eos, *gieng heftig auf sie los, (furiously attacked them.)* et 498, μάχης ἐπ' ἀριστερὰ ἐμάρνατο, ad sinistram partem aciei pugnabat, *auf dem linken flügel, (on the left wing.)* et 618, ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα, descenderant de curru in terram. et 804, βῆ δὲ θέειν ἐπὶ Ἀχιλλῆα, ivit currens ad Achillem, amico animo. ἐπ' ἀριστερὰ, Μ, 201, ad sinistram partem; et pertinet id ad precedens ἐπῆλθεν αἰετὸς, non vero ad ἐέργων: sic et 219. et conf. εἴργω. collato 239, 240, εἴτε ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι, sc. οἱ οἰωνοὶ, εἴτε ἐπ' ἀριστερά: et ibi simul vides, quæ sint τὰ ἀριστερὰ, partes sc. cœli occidentales. nam in auguriis vultus versus erat ad septemtriones; et tunc oriens est ad dextram. et 342, ἐπ' Αἴαντα, ad eum misit hunc. et 375, οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ibant ad propugnacula expugnanda. et 436, μάχη αὐτῶν ἐπὶ ἶσα τέτατο, pugnabant æquo Marte. et 448, ἐπὶ ἄμαξαν, in currum, *auf den wagen, (in the car.)* ex contextu ergo determinandum, an ἐπὶ sit *in*, an vero *ad.* sic est *ad*, non *in*, 443, ἐπὶ τεῖχος, *an die mauer, (to the wall.)* βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα, vehebatur per fluctus et super eos, Neptunus, Ν, 27. et 91, Τεῦκρον ἐπὶ πρῶτον ἦλθε, ad eum primum venit, *kam zu dem zuerst, (came first to him.)* et 101, Τρῶας ἰέναι ἐφ' ἡμετέρας νῆας, ire eos ad naves nostras, et contra eas, κατὰ νηῶν. et 281, ἐπὶ ἀμφοτέρους πόδας

ἷζω subsidet in utrosque pedes, i. e. labitur præ timore, ut genua firma non teneat, sed pæne sic subsidat, ut pedes jaceant sub clunibus; *er schiesset in die knie, und kömt auf die fusse mit dem hintern zu sitzen, (his knees give way under him, so that he squats upon his heels;)* quæ videtur esse hyperbolica descriptio pavoris. et 308, 309, ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν, an ad dextram an ad sinistram, pro ἐπὶ δεξιά. et 459, βῆναι ἐπ' Αἰνείαν, ire ad eum, amice. et 682, θῖνα ἐπὶ ἁλὸς, in littus maris, *aufs ufer, (on the shore:)* et præpositio ibi postposita casui. ᾤχετο ἐπὶ κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων, abiit ad inclytas nationes hominum, Ξ, 361. et 381, οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, pro ἐποιχόμενοι, obeuntes ad omnes. et 437, ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, residens in genua, *auf die knie sich stemmend und setzend, knieend, (falling on his knees, kneeling.)* ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, Ο, 358, (sic et Φ, 251.) pro ἐπὶ ὅσον, sc. διάστημα, in quantum spatium volat hasta missa, *so weit ein spiess geworfen werden kan, (as far as a javelin can be thrown.)* et 684, ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, alias super alium mutat sessionem, i. e. nunc in hoc nunc in alio equo sedet. ξὺν δουρὶ ἐπ' Αὐτομέδοντα βεβήκει, cum hasta ad et contra eum ibat, Π, 864, ubi tamen accuratiores legunt, μετ'. ὅσσα τε γαῖαν ἐπὶ πνείει τε καὶ ἕρπει, quotquot supra terram spirant et repunt, Ρ, 447, ubi oscitantes legunt ἐπιπνείει: sed præpositio postposita est casui suo. 'Ηέλιον πέμψεν ἐπὶ ῥοὰς ὠκεανοῖο Ἥρη, Σ, 240, misit ad fluenta oceani solem, i. e. sol occidebat citius, ut videbatur, ob nubilum valde et caliginosum aërem. et 468, βῆ δ' ἐπὶ φύσας, ibat ad folles. et 565, μία δ' οἴη ἀταρπιτὰς ἦεν ἐπ' αὐτὴν, unica sola semita erat ad eam. ἐπὶ στίχας ἆλτο, ad ordines suorum adsiliit, hortaturus eos, Υ, 353. ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, in latera decumbens in lecto dormitorio, *auf die seite sich legend, (lying on one side,)* Ω, 10. et 43, λέων εἶσι ἐπὶ μῆλα βροτῶν, leo vadit ad et contra pecudes hominum. et 202, ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους, clarus et celeber eras apud homines, pro ἐκλέεο, imperfect. a κλέομαι. et 351, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν, tenebræ veniebant super terram, i. e. advesperascebat: et ibi præpositio procul ab accusativo suo remota. et 535, πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, inter omnes egregie ornatus erat felicitate. et 590, ἤειραν αὐτὸν ἐπ' ἀπήνην, tollebant eum in currum, *auf den wagen, (into the car.)* et 711, ἐφ' ἅμαξαν ἀΐξασαι, ad currum accurrentes. πλέων πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, α, 183, navigans mare ad alienigenas et aliam linguam sonantes. et 274, ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι, ad sua quemque discedere. et 299, οἷον κλέος ἔλλαβε 'Ορέστης πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, quantam et qualem gloriam ceperit apud omnes homines. ἡμεῖς δ' οὔτε ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, nos neque ad opera nostra prius imus, β, 127. et 364, πῆ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν, quo vis ire per multam terram. νῆσον ἐπὶ ἀριστερὰ ἔχοντες, insulam ad sinistram habentes, γ, 171. et 252, πλάζετο ἐπὶ ἀνθρώπους, errabat apud homines circum, et per homines. et 421, ὁ μὲν πεδίονδε ἐπὶ βοῦν ἴτω, rus eat ad bovem adducendum. οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν, quibus maxime confidebam ad omne inceptum, δ, 434. περῶσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν, transeunt per multum mare et super mare, δ, 709. ἐπ' αὐτὸν ἤϊε, ivit ad eum, ι, 149. et 175, τόδ' οὐδ' ἐπὶ νῆες περῶσιν, pro ἐπὶ τὸ super et per hoc mare non transeunt naves. et 245, ἐπὶ στάθμην ἴθυνε, (conf. φ, 44, 121. et ψ, 196.) ad normam direxit eas trabes, πρὸς στάθμην, *nach der schnur, (by rule.)* et 251, τόσον ἐπ', pro ἐπὶ τόσον, sc. χρόνον. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν, pro ἐπάϋσαν, inclamarunt ut late audiretur, ζ, 117, ubi ἐπὶ est avulsum. et 138, ἐπ' ἠϊόνας, per littora, *auf dem ufer, (along the shore.)* et 212, εἷσαν αὐτὸν ἐπὶ σκέπας, ad locum ubi tegebatur a vento, coll. 210, ubi ἐπὶ est avulsum ab ἐστὶ, pro ἔπεστι, adest. εὗδον ἐπ' ἠῶ, dormiebam usque ad auroram vel matutinum tempus, η, 288, *bis auf den andern morgen, (till morning.)* οὐκ ἐπὶ γῆρας ἵκετο, non ad senectutem pervenit, θ, 226. et 395, ἐπὶ δόρπον ἴῃ, ad cœnam eat. et 508, ἐπὶ ἄκρας, sc. πέτρας, in vertices rupium. ἄστεα ἐπ' ἀνθρώπων, pro ἐπὶ ἄστεα, ad urbes, ι, 128. et 129, ἐπ' ἀλλήλους, ad se invicem, *zu einander, (to one another.)* ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, ad et in novem jugera jacebat, λ, 576. οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοι, illi ad remos sedentes, μ, 171. et 407, ἔθει (currebat) οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, non ad multum tempus, *nicht auf lange zeit, (not for a long time.)* et 439, ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, ad cœnam ex foro judiciali surgere et abire solet. ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης, ν, 114, pro ἐπὶ ὅσον ἐστὶ ἥμισυ πάσης νηὸς, in quantum est dimidia pars totius navis, *bis auf die hälfte seiner länge, (half the length.)* ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην, per multa loca erravi, ξ, 120. et 193, ἐπὶ χρόνον, ad tempus, *auf eine zeitlang, (for a time.)* et 338, ὄφρα ἔτι γενοίμην ἐπὶ πῆμα δύης, ut etiam tum fierem et venirem ad damnum infortunii. conf. δύη. οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, non diu, ο, 493. σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκριας, speculatores consederunt in cacuminibus, π, 365. et 385, δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, dividentes secundum morem inter nos; æqualibus portionibus; nam id vult κατὰ μοῖραν. τὸν κύνα ἀγίνεσκον αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωοὺς, ρ, 295, hunc ducebant canem ad et contra capras et hinnuleos (*rehe*) *(deer)* et lepores; nam sermo est de cane venatico. ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν, ψ, 76, ille me prehendens manibus ad os, *auf den mund die hand mir hielt, (putting his hand over my mouth.)* et 125, σὴν γὰρ ἀρίστην μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φασὶν ἔμμεναι, apud et inter homines dicunt, tuum consilium esse præstantissimum. et 248, οὔπω πάντων ἐπὶ πείρατα ἀέθλων ἤλθομεν, nondum ad fines omnium certaminum pervenimus. et 371, ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα, jam lux erat in terra, *es war schon licht auf der erde, (it was already light on the*

earth:) nondum tamen liquida dies. jam, si lubet, revolvantur et illa loca, inter quæ nullus erit, cujus similis non jam fuerit explicatus: Α, 306, 328, 371. Β, 8, 17, 168. Γ, 119, 154. Δ, 78. Ε, 26. Ζ, 69. Η, 78, 372. Θ, 1, 486, 492, 511. Ι, 502, 648. Κ, 54, 385, 389, 541. Λ, 281, 520, 827. Μ, 118, 443. Ν, 4, 425, 675, 765. Ξ, 24, 31, 227, 229, 254, 308, 354. Ο, 27, 80, 116, 305, 413, 685, 729. Π, 247, 395, 410, i. e. πρηνῆ κατέρριψε. 536, 664. Ρ, 116, 397, 416, 432, 622, 682, 736. Σ, 14, 198, 215, 280, 602. Τ, 275, 277, 279, 378. Υ, 328, 226—229. ubi quater cum acc. positum; semel et postpositum, ἄκρον ἔπι. Φ, 32, 158, 248, 251, 297. Χ, 195, 208, 246, 417, 465. Ψ, 3, 53, 143, 205, 226, 320, 336, 393, 742, 744, 849, 883, 892. Ω, 1, 118, 273, 289, 295, 313, 336, 341, 342, 519, 532, 564, 627. α, 97, 146, 148, 303, 311. β, 252, 263, 370, 385, 407, 421. γ, 3, 105, 142, 286, 338, 344, 347, 360, 423. δ, 313, 426, 428, 516, 517, 560, (ρ, 146) 571, 779. ε, 51, 84, 140, 142, 164, 277, 420, 425. ζ, 236. η, 79, 239, 332. θ, 49, 50. ι, 83, 98, 226, 465. κ, 55, 117, 154, 244, 402. λ, 1, 238, 239. μ, 144, 367, 381, 386, 391, 430. ν, 134, 272, 419. ξ, 43, 91, 455, 501. ο, 79, 88, 205, 463, 491. π, 229, 358. ρ, 205, 289, 386, 413, 466. σ, 287. τ, 107, 170, 334. υ, 98, 128, 158. φ, 44, 121, 124, 243, 270, 392. χ, 2. ψ, 197, 267, 317. ω, 43, 48, 50, 94, 149, 200, 465, 508. ἐπὶ *avulsum* a suo verbo, (qualia jam multa in ante citatis vidimus) est et, Α, 408, ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι, Trojanis opem ferre et adesse. θήσειν γὰρ ἔτι ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεα, Β, 39, ubi avulsum quoque est longe post positum, pro ἐπιθήσειν, impositurus enim adhuc etiam erat dolores. et 148, ἐπὶ τ' ἠμύει, pro ἐπημύει. ἐπὶ δὲ αὐτοὶ βέλεα χέοντο, Θ, 158, pro ἐπεχέοντο, superfundebant jacula. sic et Ο, 589. ὦρσεν ἐπὶ σῦν, pro ἐπῶρσεν, Ι, 535, immisit aprum. ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε, pro ἐπέπασσε, Λ, 829, *legte lindernde mittel drauf, (applied lenient medicaments to it.)* et 638, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν, pro ἐπέκνη, superrasit, *schabte drüber und drein, (scraped over and into it.)* et 639, ἐπὶ δ' ἄλφιτα πάλυνε, pro ἐπεπάλυνε, super inspersit. μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει δαίμων, Ο, 467, pro ἐπικείρει, præcidit consilia pugnæ deus. ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, pro ἐπέρεισε, ipse incumbebat, Ρ, 48. et 650, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη, pro ἐπιφαάνθη, tota pugna illuminabatur. Τρωσὶν ἐπ' ἱπποδάμοισι φέρειν, pro ἐπιφέρειν, inferre illis, Τ, 318. ἐπὶ σοὶ καὶ ἐμοὶ θάνατος ἔσσεται, pro ἐπέσσεται aderit, Φ, 110. et 574, ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, pro ἐπαλεξήσειν, depulsurum. et 535, αὖτις ἐπ' ἂψ θέμεναι, pro ἐπιθεῖναι. ἐπὶ μηρία ἔκηεν, pro ἐπέκηεν, combussit, Χ, 170. sic ἐπιθέμενος, Ψ, 18. et 65, pro ἐπῆλθε, ἦλθε δ' ἐπί. et 251, ὅσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε. et 256, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, pro ἐπέχευαν infundebant. et 400, ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε, pro ἐπέθηκε. καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερείξειαν, pro ἐπικτερείξειαν, Ω, 38, justa persolverent mortuo. (sic et α, 291.) et 42, ὅστε ἐπὶ μεγάλῃ βίῃ καὶ θυμῷ εἴξας, pro ἐπιείξας, concedens. et 82, ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα, pro ἐπιφέρουσα, inferens piscibus mortem. et 445, τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε, pro ἐπέχευε. ὅσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, pro ἐφέπεσθαι, α, 278. ὥς κε ὑμῖν κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω, β, 316, pro ἐπιήλω, infligam. ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται, δ, 822, pro ἐπιμηχανῶνται, contra eum insidias struunt. sæpe etiam, ut quoque jam vidimus, casui suo *postponitur:* ᾧ ἔπι, Α, 162, retracto ob id accentu, pro ἐπὶ ᾧ, cujus causa. τῷ δ' ἐπὶ pro ἐπὶ τούτῳ, Ε, 101, super hoc, hujus causa. ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, ad viam, juxta viam, Ζ, 15. sic de vespis, Π, 261. πόντον ἔπι, Η, 63, super mare. et 163, 164, 167, τῷ δ' ἔπι, τοῖς δ' ἔπ', post hunc, ad hos. τῇ δ' ἐπὶ, Λ, 36, in illo scuto. ᾗ ἔπι, Ξ, 67, cujus causa. μάχης ἔπι, Ρ, 368, caligine enim densa continebantur, sol et luna, supra prœlium. et 459, τοῖσι δ' ἔπ', in his equis, i. e. in eo curru. τῷ δ' ἔπι, Ψ, 188, supra hunc et 766, ἴαχον δ' ἐπὶ, ubi est pro ἐπίαχον, acclamabant, *es schrieen dazu, (shouted.)* nam postpositum casui, retrahit semper accentum: postpositum avulsum a verbo, non item. ἐν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι, in suis possessionibus, apud sua, α, 218. οἷς ἐπὶ Νηλεὺς ἵζεσκεν, pro ἐφίζεσκεν, insidebat, γ, 408. μύλης ἔπι, in mola, η, 104. ᾧ ἔπι κώπη, in quo gladio est capulus, θ, 403, ubi est pro ἔπεστι, inest, supra est, *dran ist, (is in, or on.)* τῆς ἔπι εὗδε, pro ἐπὶ τῆς, in illa cubabat dormiens, ι, 428, σοὶ δ' ἔπι, λ, 366, ubi alii legunt ἔνι: ubi adest. et ἔπι notat ab extra, ἔνι sequens eodem versu ab intra: σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαί. est h. l. pro ἔπεστι vel ἔνεστι. οὐδ' ἔπι φειδὼ, neque adest parcimonia, π, 315, pro ἔπεστι. οὐ γὰρ ἔπ' (pro ἔπι, et id pro ἔπεστι, adest, præsto est) ἀνὴρ, ρ, 537. χαλεπὴ θεοῦ ἔπι μῆνις, Ε, 178, incumbit: nisi est pro, ἐπὶ θεοῦ, apud deum, in deo, ira est valde gravans. Sæpe *adverbiascit quasi: κρατὶ δ' ἐπὶ, und auf den kopf, (and on the head,)* sc. imposuit, ἐπέθηκε. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι, et ego insuper et illud jurabo, Ψ, 373. κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας, et occidebant insuper pastores, Σ, 529. ἐπὶ δὲ, sc. κανέῳ, et in ea lance, Λ, 629. ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄυσε μάλα μέγα, insuperque ipse sonuit valde clare, sc. Apollo, Ο, 321, quo loco admirabiliter descripta sunt tonitrua et fulgura. nam αἰγὶς est nubes fulmina fovens: quousque ea stat in horizonte, nihil magni efficit, sed cum movetur, et in faciem alicujus exercitus vertitur, tunc fulgurando et tonando multum efficit: has nubes autem excitat sol. possis h. l. et pro avulso habere, pro ἐπάυσε. sic et α, 442, ἐπὶ δὲ κληῗδα ἐτάνυσσεν ἱμάντι, pro ἐπετάνυσσεν, attraxit, *schob vor, (drew forward:)* possit tamen et adverbialiter intelligi, ὕστερον καὶ ἐπὶ πᾶσι, *endlich, (lastly.)* ἐπὶ δ' αἰνεῖτον, et insuper consentiunt mecum hac in re, σ, 63. πρὸ μὲν τ' ἄλλα, αὐτὰρ ἐπὶ ἄλλα, alia ante, alia post, Ν, 799. et 800, ὣς Τρῶες, πρὸ μὲν ἄλλοι, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι. ἐπὶ δὲ 'Ορέστην, et insuper etiam eum, Ε, 705. nonnunquam *omittitur* præpositio ἐπὶ,

[illegible] Ψ, 560. [illegible] ad [illegible] pro [illegible] per apocopen, per [illegible] quod proprie de ζώνη dicitur, h. l. vero de aqua [illegible] ἀρωγῆς, Δ, 235, ubi posset quidem intelligi [illegible] mendaciis: sed re vera [illegible] ab ἀρωγή, vel et ab [illegible] aut [illegible] adeoque; et [illegible] [illegible] sicut [illegible] [illegible] pertinet ad [illegible] compositum cum verbo, [illegible] [illegible] in compositione saepe notat ad, [illegible] saepe est pro κατὰ, contra [illegible] est [illegible] contra et [illegible] contra quem [illegible] contra aliquem surgere [illegible] contra nos, et [illegible] [illegible] in poeta [illegible] praepositionis cum [illegible] [illegible] apparent, sed semper sit, ad, prope. Saepe autem [illegible] [illegible] Saepe notat in [illegible] [illegible] ut [illegible] fere abundet; ut [illegible] custos; ἐπιβουκόλος, pastor boum; nisi quod tamen et in his intensi[illegible] [illegible] ut [illegible] qui post omnes [illegible] saepe [illegible] adjutor, et proprie juvenis additus: et ἐπιβολή pertinet haec vocula ad radicem ἕπω; nam propria ejus notio et prima est, apud, ad, bey, (at.) vide sub [illegible] et [illegible]

ἐπι, pro ἔπεστι, vide sub [illegible]

ἐπιάλλω, f. αλῶ, (Ἅλλ) immitto, injicio. [illegible] Polyphemus injecit manus sociis meis, pro ἐπίαλλε, ἐπέβαλε. [illegible] [illegible] [illegible] i. e. [illegible] ἔπ' δεσμὸν ἴηλαν, injice, immitte, vinculum, θ, 443. et 447, ἐπὶ δεσμὸν ἴηλα, pro ἐπίηλα, aor. 1. [illegible] [illegible] pro ἐπίηλα, aor. [illegible] [illegible] χεῖρας [illegible] non

injicientem manus cibo, ξ, 376. quidam hoc compositum scribere malunt ἐφιάλλω, ut derivatio ab [illegible] fiat manifestior, et quia in [illegible] [illegible] sed quia Suidas ibi legit, φιαλεῖς, i. e. μετ' εἰρηνῆς [illegible] [illegible] vana est ista scribendi ratio.

[illegible] vide sub [illegible]

ἐπιάχω, (Ἰα) adclamo, exclamo. [illegible] [illegible] Ε, 860. Ξ, 148. [illegible] [illegible] acclamabant, [illegible] [illegible] 50, qui est effectus boni oratoris. ἐπὶ δ' ἴαχε [illegible] [illegible] [illegible] sic P, 723. ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες, Ψ, 766.

ἐπίβαθρον, ου. τό, (Βάω) merces quae datur [illegible] (money paid for passage or freight.) ναῦλος, μισθὸς ἐπιβάσεως νεώς. καὶ δέ κε ἄλλο ἐπίβαθρον ἐγὼ ἐθέλουσά γε δοίην, ο, 448, aliud etiam pro[illegible] [illegible]

ἐπιβαίνω, (Βάω) impono alium vel me, setze oder stelle drauf, mich oder einen andern, (put or place myself or another upon.) αὐτὰρ ἵππων ἐπέβησε, Θ, 129, eum equos adscendere fecit. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] consequens pro antecedente, i. e. [illegible] [illegible] ἐπιβήσειν, θ, 285. [illegible] gloriae admove. [illegible] [illegible] ἐπιβήσεσθαι νεῶν εἰς ἀλάδε, et 197, [illegible] [illegible] sperem [illegible] [illegible] ipsa nocte in naves conscensuros esse; facturum me ut conscendam. et [illegible] [illegible] Neutraliter est B, 351, [illegible] [illegible] naves conscenderunt, et in [illegible] [illegible] [illegible] nos muros nostros conscendes, [illegible] [illegible] et οἱ non solum ad ἐπιβήσεσθαι, sed etiam suo modo ad ἐλθόντες pertinet. ego non cedam, nec tu conscendes. est et novum verbum ἐπιβήσομαι, ionice factum ex futuro, cujus imperativus est Θ, 105, ἀλλ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, conscende currum meum, adscende in currum meum. sic et [illegible] [illegible] currum [illegible] Δ, 512. et 517, αὐτίκα δ' ἂν ὀχέων ἐπιβήσετο. ubi est imperfectum et sine augmento, [illegible] [illegible] currum. [illegible] [illegible] ἐπιβήσετε, [illegible] qui in currum adscendere volebat, adscendentem, E, 46. ubi [illegible] esse participium [illegible] novi verbi, vel et [illegible] Π, 343. μήποτε [illegible] [illegible] ejus adscendisse, I, 133, 275, est [illegible] [illegible] plura verba de eadem re, [illegible] ita loqui debet, ut aliquis intelligatur quid sit id quod juratur, ne

ulla locum habeat amphibolia aut reservatio mentalis. hinc postea ἡ ἐπίβασις de coitu, etiam brutorum, positum. et de ζώων μίξει dicit Theocritus, βατεῦντι (pro βατοῦνται) a βατέω et βατέομαι, quod est ex βαίνω: *sie springen, (they leap.)* eadem verba ex I citata sunt et T, 176. οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, M, 375, pro ἐπέβαινον εἰς ἐπάλξεις. et 444, κροσσάων ἐπέβαινον, ubi est cum genitivo, in pinnas adscendebant, *stiegen auf die brustwehren der mauer, (ascended to the breastwork of the wall.)* et id de conatu solo intelligendum. ἵππων ἐπεβήσατο, inscendit currum, K, 513. ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην, quos conscendere possim, E, 192. sic et Ξ, 299, ἐπιβαίης. μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν, ne sine negotio naves adscendant vel adoriantur, Θ, 512, pro ἐπιβαίνοιεν. ὄφρα ἐπιβαίη, E, 666, ubi est sine casu, et est, ὄφρα ὀρθὸς σταίη, *dass er auf den fuss treten und gerade einher gehen könnte, (that he might be able to stand on his legs, and walk upright:)* nam sequens σπευδόντων pendet ab οὔτις, nemo festinantium. τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος, pro ἐπέβη, Π, 702, aggressus est, adortus est; et confer ἀγκὼν sub κίω. πυρῆς ἐπιβάντα, Δ, 99, rogo impositum, i. e. καυθέντα, quod consequens est mortis. et dictum, quasi ipse mortuus rogum conscenderit. poëtice ergo ἐπιβαίνειν potest dici pro ἐπιτίθεσθαι. ὧν ἵππων ἐπιβὰς, conscensis suis equis, E, 328. sic ἐπιβάντες, postquam inscenderant naves subductas, O, 387, *da sie drauf gestiegen oder getreten waren; (when they had gone on board them.)* ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, pro ἐπιβαίνειν, E, 255, piget me, currum conscendere. οὐδὲ πόληος εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, Π, 396, non sinebat cupidos ad urbem adscendere, versus urbem ingredi. et 69, Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε, pro ἐπιβέβηκε, tota civitas ingruebat, vel ingruit, *gehet auf sie los, (goes against them,)* ἐπίκειται, premit, urget: et est sine casu objecti positum. πόλις sunt οἱ πολῖται. αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην, Ψ, 379, adscensuris currum similes erant, vel invasuris. Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα, Ξ, 226, qui accusativus ellipticus notat transitum super locum; sicut genitivus notat in locum. θεοὶ χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν, ψ, 13, insipientem ad sapientiam perducere possunt. ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης, δ, 521. κούρη δ' ἐπεβήσετο ἀπήνης, conscendit currum, ζ, 78. ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν, pro ἐπέβαινε, conscendit navem, λ, 533. ἐπὴν πόλιος ἐπιβήομεν, cum ad urbem venerimus, ζ, 262. ὥς κέ με τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης, ut me deportetis in patriam meam, η, 223. νῶϊ δὲ εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήομεν, conscendamus cubile nostrum, κ, 334, inquit Circe ad Ulyssem. et 340, σῆς ἐπιβήμεναι (ἐπιβῆναι) εὐνῆς. et 342. οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῆς. et 347, καὶ τότε ἐγὼν Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς. et 56, ἔνθα ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, pro ἐπέβημεν, *traten ans land, (went on shore.)* ἔβη κοίλην ἐπὶ νῆα, δ, 731, pro ἐπέβη, conscendit, vel profectus est in nave. et 817, παῖς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηός. ut ergo hoc significatu accusat. et genit. sit indifferens. ἐπέβημεν γαίης, ι, 83. et 85, ἐπ' ἠπείρου βῆμεν. ut ergo prius sit: accedebamus ad terram; posterius, egressi sumus in terram. et 101, νεῶν ἐπιβαινέμεν. ἐπέβαν γῆς ἀμῆς, ad terram nostram, λ, 166, 481. ἐπὶ νηὸς ἔβη, ο, 546, conscendit. ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος ἔβη, φ, 51, *sie gieng zu einem hohen schranke oder spinde, (she went to a high shelf.)* nisi σανὶς collective notat, repositorium magnum. ἀναιδείης ἐπέβησαν, in impudentia ambularunt, impudentiæ affines factæ sunt, χ, 424. ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν (ἐπέβησαν) γαίης, ψ, 238. ἠπείρου ἐπιβῆναι, ι, 399. ἧς γαίης ἐπιβήμεναι, pro ἐπιβῆναι, η, 196. οὐκ ἐάας ἑταίρους γῆς ἐπιβήμεναι, *ans land gehen, (to go on shore,)* μ, 282. et 434, οὐδέ πῃ εἶχον οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι, *ich konnte die füsse nirgendswo feste ansetzen oder wo drauf treten, (I could no where gain firm footing, nor stand upon it:)* nam utrumque est idem. *ich muste in der luft mit den händen hangen bleiben, (I was forced to hang by my hands in the air.)* Τροίης ἐπιβήμεναι ad Trojam proficisci, ξ, 229. ἐπ' Ἀχιλλῆος βήμεναι ἵππων, pro ἐπιβῆναι αὐτοὺς, P, 504, invaserit equos eosque in potestatem suam redegerit. σχεδίης ἐπιβαίην, ι, 177, ratem conscenderim, vel potius, fabricandam ratem aggressus fuerim. nam ἐπιβῆναί τινος, sæpe est, aggredi et conari aliquid. *an etwas gehen, an etwas sich machen, (to set about something.)* νεῶν ἐπιβαινέμεν pro ἐπιβαίνειν, δ, 708, naves conscendere. Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ε, 50, ubi de transitu per locum dicitur. *da er über Pierien gegangen, (having passed through Pieria.)* ἐπὶ νηῶν βάντες, θ, 501. ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς, κ, 480. οὐδ' ἐνόησά σε νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ν, 319. ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον (dualis ἀ. 2. pro ἐπέβητον) ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ψ, 52, et notat vel active, ut animum vestrum ponatis in lætitia, imponatis lætitiæ: vel neutraliter, ἵνα ἄμφω, κατὰ τὸ ἦτορ ὑμῶν, ἐπιβαίητε εὐφροσύνης, i. e. ἵνα χαρείητε, ut lætemini. οἵτε ἐπὶ γαίης ἀλλοτρίης βῶσιν, pro ἐπιβῶσιν, aor. 2. conj. ξ, 86, invadunt terram alienam.

ἐπιβάλλομαι, vide sequens et sub βάλλομαι, aliquanto a fine.

ἐπιβάλλω, (Βάλλω) superjicio, *lege drauf, (I lay upon.)* invado, *gehe drauf los, (I fall upon.)* ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν, vulneri imponebat, Λ, 845. τρίχας ἐπέβαλλον νέκυϊ, Ψ, 135, *sie warfen ihre haare auf die leiche, die sie sich abschnitten, (they threw their hair, which they had cut off, upon the corpse.)* ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον, Ω, 272, *legten den ring über den nagel an der deichsel, (put the ring over the nail on the pole.)* nam sermo est de curru jungendo. βάλλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ, δ, 440, *bedeckete jeden mit einer haut, (threw a skin over each.)* νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, ζ, 320, *sie hieb mit der peitsche mit verstande, (she applied the whip with skill.)* ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ, ξ, 520. ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν, *peitschete die*

pferde an, (lashed the horses,) ε, 182. et 296, ἡ δὲ (ναῦς) Φεὰς ἐπέβαλλεν, i. e. παρὰ Φεάς· εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ᾔειν, ἔπλεεν, *lief glücklich an der gegend von Pheræ vorbey, (passed Pheræ without accident,)* cursum tenuit e regione illius loci, non appulsa est ibi navis, sed cursum tantum tenuit ad regionem ejus loci, et deinde ultra præternavigavit. *richtete den lauf gegen Pheræ, (steered for Pheræ.)* ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν, injecit ei vellus, τ, 101. et 604, ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις βάλε. ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι, υ, 4, ἐπέθηκε, ἐπέθετο, collato 143. ὕπνον, φ, 358. ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, *auf die beute fallend, (falling upon the booty,)* cupidus exuviarum, Z, 68. ut ἐπιβάλλεσθαι notet ἐφίεσθαι, ἐπιθυμεῖν. nam in genere ὁ ἐπιβαλλόμενος est, ὁ θέλων ἐπιτυχεῖν, *der wornach zielet und will es treffen, (one aiming at and endeavouring to hit something.)* hoc fere sensu et supra de nave positum verbum. sic ἐπήβολος φρενῶν est ὁ ἐπιτυχὴς αὐτῶν, *der des verstandes mächtig ist, (a person of excellent understanding.)* et ἐπήβολος νηὸς, nactus navem. ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, pro ἐπεβάλοντο, ξ, 209, et vide κλῆρος. μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετο ὤμοις, ο, 61. coll. 60, ubi est περιέδυνε. ὅθι ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας, ubi injecerat magnam pellem, τ, 58. ἐπιβάλλειν ponitur et de imponendo tributo, vel multa pecuniaria: unde est ἡ ἐπιβολὴ, impositio multæ, ἡ ἐπιτίμιος ζημία, Aristoph. Vesp. 766. pro ἐπιβάλλω dicitur et attice φιάλλω, f. αλῶ, operi admoveo me, Vesp. 1339. possit et verbum esse φιαλέω, Pax, 431, ut concipiatur factum ex ἡ φιάλη. alii ab ἐπὶ et ἰάλλω factum concipiunt verbum. sed præstat fortasse ab ἐπιβάλλω.

ἐπιβάσκω, (Βάω) novum verbum Ionicum ab ἐπιβάω. et notat active, ἐμβιβάζω, induco, insistere facio. οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν (ionice pro ἐπιβάσκειν) υἷας Ἀχαιῶν, B, 234, Achæos in mala et infortunia inducere, *in üble umstände zu setzen, (to bring calamities upon.)* cujus oppositum est, ἐμβιβάζειν τινὰ ἀγαθοῖς. mala vero h. l. sunt pestilentia, et ira et defectio Achillis. posset quidem et neutraliter intelligi, pro: οὐ χρὴ τὸν βασιλέα ἐπιβαίνειν κακῶν καὶ ἀδίκων ἔργων τῶν εἰς τοὺς Ἀχαιούς: δεῖ γὰρ εὐεργετικὸν εἶναι τὸν ἄρχοντα, οὐκ ἀδικητὴν καὶ κακοποιόν. Sed tamen l. c. transitiva notio præstat, pro ἐπιβαίνειν ποιῶ κακῶν. alibi ἐπιβάσκειν τινα κακῶν est, docere aliquem mala, διδάσκειν κακὰ, *einen verführen, (to seduce a person.)*

ἐπιβήτωρ, ορος. ὁ. (Βάω) conscensor, *der drauf steiget, (one who mounts.)* ἵππων ἐπιβήτορας, σ, 262, boni conscensores curruum, *gute wagenstreiter, (good managers of cars.)* συῶν δ' ἐπιβήτορα κάπρον, verrem conscensorem porcorum, λ, 130. ψ, 278, qui init sues, *der sie bespringet, (which covers them.)*

ἐπιβλὴς, ῆτος. ὁ. (Βάλλω) est ξύλον συνέχον ἐπικεκλεισμένας τὰς θύρας, ἐν τῷ ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον, ἢ ἀπὸ στύλου εἰς στύλον, τῇ θύρᾳ ἐπιβαλλέσθαι, *ein riegel der quer vor die thüre geschoben wird, (a bar which reaches quite across the door.)* θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος, Ω, 453, ubi de grandi pessulo est sermo: collato 455, ubi idem vocatur μεγάλη κληΐς. utrumque ergo notat τὸν μοχλὸν, pessulum, *den querriegel von holz oder eisen, der vor die zugemachte thüre vorgeschoben wird, (the bar of wood or iron which is put to fasten a door.)* idem dicitur τὸ κλεῖθρον, et ὁ ὀχεύς. idem nonnunquam ἄνωθεν κάτω ἐπιβάλλεται, et κάτωθεν ἄνω ἀπωθεῖται.

ἐπιβοάω, f. ήσω. (Βοῦς) clamo ad aliquem. σὲ γὰρ πρώτην, θεὰ, πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθα, K, 463, pro ἐπιβοησόμεθα, *wollen dich anrufen, (will call upon thee.)* ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι, pro ἐπιβοήσομαι, α, 378. β, 143. sic Herodotus dicit νῶσαι pro νοῆσαι, et alius habet ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα. νωσάμενος pro νοησάμενος, Theocr. Id. 25, 263.

ἐπιβουκόλος, ου. ὁ. (Κλάω) pastor boum. idem qui βουκόλος, q. v. ὁ ἐπιστατῶν βουσὶ, ὁ ἐπὶ βουσὶ τεταγμένος. re ipsa autem in poëta is erat villicus et præfectus pastorum, subpastores suos habens: unde et ὄρχαμος ἀνδρῶν dictus. βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, γ, 423. υ, 235. φ, 199. χ, 268, 292, 285. talis dicitur et βούτης, ου. ὁ. caprarum pastor est ὁ αἰπόλος, equorum ἱπποπόλος aut ἱππονόμος, ovium ποιμὴν aut προβατεὺς aut μηλάτης, suum συβώτης aut συφορβὸς et ὑφορβός. grex ovium est τὸ ποίμνιον, in Homero τὸ πῶϋ.

ἐπιβρέμω, (Βρέμω) cum fremitu contra et supra aliquid ruo. τὸ δὲ ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο, P, 739, vis venti insuper fremit contra illud, sc. πῦρ. φυσᾷ σὺν βρόμῳ ἐπὶ τὸ πῦρ.

ἐπιβρίθω, f. ίσω. (Ἄω) superpondero, nimis gravis sum, nimium gravo, prægravo. ὅτε ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, E, 91, et hoc physice dictum: quamdiu enim οἱ ἄνω ἀτμοὶ (vapores humidi, *dünste,*) *(vapours,)* κοῦφοι ὦσιν, οὐχ ὕει: ἐπιλιπούσης δὲ (remittente) τῆς ἄνω θερμότητος, πιλοῦνται, (densantur) καὶ βρίθοντες (graviores facti aëre) κάτω φέρονται. sic et M, 286. et præter ea quæ modo diximus, etiam in eo est cura poëtæ accurata, quod naturam rei exprimit, nam et nix ob gravitatem suam vergit deorsum: quanto magis imber. μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων, H, 343, nam et Troës in pugnâ ζαχρηεῖς, i. e. ἄγαν βαρεῖς, καὶ βρίθοντες, *schwer fallende, überwiegende, (weighing heavily, outweighing.)* μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα, M, 414, i. e. μετὰ τῆς συνήθους βαρύτητος ἦλθον εἰς τὸν ἄνακτα. ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν, ω, 343, i. e. ἐπιβαρήσειαν τοὺς καρποὺς, (nam sermo est l. c. de uvis in vitibus) ὡς ἤδη πεπληρωμένους, καὶ οὕτω βάρος ἔχοντας, *die trauben völlig voll saft, und also schwer, machen, (causing the grapes to be full of juice, and consequently heavy.)* nam plene maturi fructus sunt gravioris ponderis quam immaturi; ideoque etiam ad decidendum sunt proniores.

ἐπιβώσομαι, pro ἐπιβοήσομαι, vide sub ἐπιβοάω.

ἐπιβώτωρ, ορος. ὁ. (Βοῦς) præfectus pastorum, *ein oberhirte, (a chief herdsman:)* ἀνδρὶ νέῳ ἐπιβώτορι μήλων, παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν, ν, 222, s. ubi est illustre exemplum, quod et regii juvenes præfuerint pecoribus pascendis, habentes sub se servos suos.

ἐπιγείνομαι et ἐπιγίγνομαι, (Γάω) subnascor, succresco. φύλλα ἔαρος ἐπιγίγνεται ὥρη, Z, 148, folia succrescunt vere, loco priorum. hinc dicuntur οἱ ἐπίγονοι, qui subnati sunt in locum majorum, adhuc sæpe viventium. ὅτε κεν νηυσὶν ἐπιγίνωμαι, Θ, 180, si ad naves pervenero. εἰ γὰρ ἀραῖς ἡμετέραις τέλος ἐπιγένοιτο, ρ, 496, si precibus nostris eventus accederet.

ἐπιγελάω, f. άσω. (Ἔλω) rideo ob vel ad aliquam rem. γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί, Ψ, 840.

ἐπιγνάμπτω, (Κνάω) inflecto. ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ, A, 569, inflectens suum cor, κλιθεῖσα, ταπεινωθεῖσα, ὑποχαλασθεῖσα τοῦ ἀτενοῦς ἤθους, cedens a pertinacia solita. nam sermo est de Junone. ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη, B, 14, *hat alle auf andre gedanken und auf ihre seite gelenket, (has bent them to other thoughts and to her side,)* ἔπεισεν. ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν, I, 510, flectit pectora bonorum. et his locis est in significatu metaphorico. in sensu proprio est, Φ, 178, ἤθελεν ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ, volebat frangere hastile, incurvando illud. Vide sub Ἄγω frango.

ἐπιγνῶμι et ἐπιγιγνώσκω, (Νέω) agnosco. ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι, pro ἐπιγνῶσι, σ, 30, ut omnes spectent et dijudicent. αἴκε μὲ ἐπιγνοίη, an forte me agnoscat, ω, 216, coll. 217.

ἐπιγουνίς, ίδος. ἡ. (Ἄγω) femur, femen. *das dicke bein, die lende, der schenkel, (the thigh.)* ὁ ἀνωτέρω τοῦ γόνατος τόπος. καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, ρ, 225, etsi serum bibens, magnum femur faceret, i. e. εὐσαρκίαν, εὐεξίαν, parte posita pro toto. *er könnte wadike trinken, und sich einen dicken ars zulegen, (by drinking whey he would get a thick thigh.)* οἵην ἐπιγουνίδα φαίνει, σ, 73, quantum et quale femur! deinde et os illud, quo genu tegitur, *die kniescheibe, (the patella, or knee-pan,)* sic vocatur.

ἐπιγράβδην, (Ῥάω) adverb. strictim, *gestreifet, geritzet, (grazed.)* δουρὶ ἐπιγράβδην ἔβαλε πῆχυν δεξιτεροῖο χειρὸς, Φ, 166, hasta feriit sic ut stringeret cubitum dextri brachii, *traf so dass er streifend verwundete, (struck so as to graze:)* ut notetur τὸ ἐπιπολῆς, ὡς μόνον ἐπιγράψαι καὶ ξέσαι τὸν πῆχυν. durius tamen paullo, quam ἐπιλίγδην, quod etiam notat τὸ ὅσον ἐπιψαῦσαι, ab inusitato λίζειν, unde τὰ λίστρα, i. e. πτύα σεσιδηρωμένα, *schüppen oder schaufeln die unten mit eisen beschlagen, (scoops or shovels shod with iron,)* quæ et οἱ ξυστῆρες. λιστρῶσαι est ξύσαι καὶ ὁμαλίσαι, *glatt und eben machen mit einer solchen schaufel, (to make smooth and level with such a shovel.)*

ἐπιγράφω, f. ψω. (Ῥάω) superiorem cutem distringo et vulnero, *ich mache einem eine streifwunde, (I graze a person.)* nam ἐπὶ notat hic τὸ ἐπιπόλαιον, superficiem. ἀκρότατον χρόα φωτὸς ἐπέγραψεν ὀϊστὸς, superiorem cutem viri distrinxit et dilaceravit sagitta, Δ, 139. νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, nunc distringens mihi superiorem partem pedis, Λ, 388, ubi id satis grave vulnus, contemnendi hostis causa, hoc levi verbo appellat. ἐπιγράψαι τέρενα χρόα χαλκῷ, distringere teneram cutem ferro, N, 553. ἔγχει ὦμον ἐπέγραψεν, χ, 280, hasta conjecta distrinxit leviter humerum. ἐπιγράψας κλῆρον, incidens notam aliquam in signum sortis, H, 187, ἐπιξέσας. nam γράφειν est et, ξέειν, radere. hinc adverb. γράβδην: et αἱ γραπτύες sunt αἱ τῶν μελῶν γραφαὶ, ἀμυχαὶ, ξεσμοὶ, *die zerritzungen, (scratches.)* Laconice γράφειν dicebatur γριφᾶσθαι. cæterum τὸ ἐπίγραμμα, prout recentiores hoc nomen ponunt, *eine aufschrift, überschrift, (an inscription, superscription,)* est H, 89, 90, ut ergo et horum auctor sit Homerus. διαγράφω notat inter alia et, deleo scriptum. Aristoph. Nub. 772.

ἐπιδέδρομα, vide sub ἐπιδρέμω.

ἐπιδέξιος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) ad dextram. ἀστράπτων ἐπιδέξια, B, 353, fulgurans ad dextram, i. e. ab oriente: quod signum erat faustum impetrantibus. ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι, *machet euch alle nach der reihe dran, und fanget von der rechten seite an, (come up quickly in succession, beginning on the right hand side,)* φ, 141, in qua dextra triclinii magni parte stabat et ὁ κρητὴρ, ex quo vinum ministrabatur: quod boni ominis erat, ingredientibus εἰς ἀνδρῶνα *(in den saal der mannspersonen) (into that part of the house appropriated to the males)* ἐν δεξιᾷ κεῖσθαι τὸν κρητῆρα.

ἐπιδέρκομαι, (Ὄρω) intueor supra. οὐδέ ποτε αὐτοὺς ἠέλιος ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν, λ, 16, nunquam adspicit eos sol radiis.

ἐπιδευής, έος. ὁ ἡ. (Δέω) cui deest aliquid, qui defectu aliquo laborat, *bedürftig, (needy.)* est pro ἐπιδεής, a δέομαι, indigeo. κτήματα πολλὰ, ἅ τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευὴς, quæ cupit et cupide sperat quicunque egens, E, 481. δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς, I, 225, non laboramus defectu convivii, sc. ἐσμέν: *wir haben ein ander anliegen, (we want something else.)* ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, N, 622, non deest vobis omne aliud probrum. ubi οὐκ ἐπιδευὴς est, πλήρης, oppletus. λέων, δηρὸν ἐπιδευὴς κρειῶν, M, 299, leo, cui diu defuerunt carnes, i. e. μάλα πεινῶν, valde famelicus. ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃς, T, 180, ne quid mutilum habeas in satisfactione accipienda. ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ (herus) ἐπιδευὴς οὔτε τι ποιμὴν τυροῦ καὶ κρειῶν καὶ γάλακτος, δ, 87. πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν, sc. τοῦ Ὀδυσσέος, φ, 185, multum inferiores Ulysse erant robore. et 253, εἰ δὴ τόσσον βίης ἐπιδευέες εἰμὲν ἀντιθέου Ὀδυσῆος,

ubi ergo phrasis est plena. πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν, ω, 170. *wir waren weit davon entfernet, es fehlete uns viel daran, (we were far from, we wanted much of that.)* idem dicitur ὁ ἡ ἐνδεής. πολλῷ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς, Eurip. Phœn. 708, inveni enim, quod multum desit ad reconciliationem.

ἐπιδεύομαι, f. εύσομαι. (Δέω) egeo, indigeo. ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, Β, 229, num jam et auro indiges. πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν, Ε, 636, multum inferior es illis viris, *es fehlet bey dir noch viel biss zu solchen männern, i. e. ehe du ein solcher wirst, (thou fallest very short of such men, art greatly inferior to them.)* σεῦ ἐπιδευομένους, eos, qui indigent tui, Σ, 77. μάχης ἐπιδεύομαι, Ψ, 670, in pugnando deest mihi aliquid, in pugnando sum inferior aliis. οὐ γάρ τι μάχης ἐπιδεύετο 'Αχαιῶν, non sane pugnando inferior erat Achæis, Ω, 385, ubi vides phrasin plenam cum duplici genitivo. ergo alibi, ubi unus tantum genit. in tali sensu verbi apparet, deest alter, e. g. ἄλλων, in Ψ, et ἀρετῶν, in Ε. νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι, nunc vero desunt mihi hæc, ο, 370. notat ergo hoc verbum proprie, defectu aliquo laboro. alligatus sum defectui alicui. *ich bin bedürftig, (I am in need of something.)*

ἐπιδεύτερον, αὖτις, (Δέω) altera vice iterum, in sequens tempus rursus, γ, 161. ubi quoque neutrum adverbialiter positum videtur; nisi malis pro: ἐπὶ δεύτερον χρόνον.

ἐπιδέω, f. ήσω. (Δέω) superligo. *binde drauf, (I bind upon,)* illigo, *binde dran, (I bind to.)* ἐπέδησεν ἄκρῳ ζυγὸν, Ε, 729, 730. ἐπιδῆσαι αὐτῆς (ἀμάξης) πείρινθα, Ω, 190, 267.

ἐπιδημεύω, f. εύσω. (Δέω) sum apud populum meum et in patria. ἐν δήμῳ διατρίβω. ἀλλ' ἐπιδημεύεις, π, 28, inquit Pastor ad Telemachum, quem accusat, quod agros suos non obeat, sed semper in publico et in urbe versetur. qui fingunt, regionem quandam urbis Ithacæ, nomine proprio vocatam fuisse δῆμος, sicut Romæ domus principalis dicta fuit palatium; ii et specialius hoc de Telemacho dictum esse autumant, quasi sit, sedes semper ἐν δήμῳ, i. e. in regione illa urbis, ubi tua est domus regia. Sed nomen istud proprium sine dubio figmentum est grammatici alicujus. cæterum amanter Eumæus exprobrat herili filio rarum in agros adventum, quia semper eum optabat conspicere: re vera non raro veniebat eo. verbum est ἐπιδημέω, ab ὁ ἡ ἐπίδημος, cui opponitur ἀπόδημος: υ est æolice intersertum.

ἐπιδήμιος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) duplici significatu ponitur a poëta. nam est, contra vel adversus populum proprium: ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, qui bellum amat intestinum et civile, Ι, 64, κατὰ τοῦ δήμου, τοῦ ἐμφυλίου. nam ἐπὶ sæpe est, contra, adversus, e. c. τί μοι ἐπέχεις, i. e. τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, quid contra me tendis, et inveheris, et jacularis: *was bist du so wieder mich, was ziel städu so gefährlich auf mich? (why art thou so hostile to me? why dost thou aim so maliciously at me?)* et ὁ ἐπίῤῥητος est, ὁ καταῤῥήσεων ἄξιος, contra quem multa dici debent. ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Ω, 262, agnorum et hædorum ex populo vestro raptores, qui suo ipsorum populo sua eripiunt. οἱ μὴ τὰ τῶν πολεμίων, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἰδίου δήμου ἁρπάζοντες, δημοβόρων δίκην ἀδικοῦν τοὺς οἰκείους γινναῖοι, et secundum proverbium, οἶκοι λέοντες, ἐν δὲ μάχῃ ἀλώπεκες, *die ihr eigen volk berauben, nicht aber den feind, (who worry their own people, but not the enemy.)* deinde vero est et, ὁ διάγων ἐν τῇ πατρίδι, vel et, ὁ ἐξ ἀλλοδαπῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐλθών. ἔφαντο ἐπιδήμιον εἶναι σὸν πατέρα, α, 194, dicebant enim, patrem tuum jam esse in populo suo reducem; ut ἐπὶ notet, apud.

ἐπιδίδωμι, f. ἐπιδώσω. (Δόω) insuper do, *gebe noch dazu, (I give into the bargain.)* nam proprie τὸ ἐπιδιδόναι est, τὸ ἐπέκεινα τῶν προϋπαρχόντων δοῦναί τι. ἐπιμείλια, ὅσα οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρὶ, Ι, 148, 290, dona dotalia, quot nemo unquam suæ filiæ addidit, *mitgegeben hat zugleich mit der tochter, (has given with his daughter.)* οἴκοθεν ἄλλο Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, Ψ, 559, aliud addere. Sed in forma *media* ἐπιδόσθαι est μάρτυρας δοῦναι. ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα, Χ, 254, coll. 255. et est idem quod alibi dicit, θεοὶ ἐπιμάρτυροι ἔστων. Germani dicunt eo sensu: *drauf geben, zur versicherung, (to give upon, by way of pledge,)* pignus aliquod dare.

ἐπιδινέω, f. ήσω. (Δέω) circumago. τὴν τρυφάλειαν ῥίψε ἐπιδινήσας μετὰ 'Αχαιοὺς, misit galeam circumrotatam ad Achæos, Γ, 378. sic et κάπρον sacrificatum ἐς μέγα λαῖτμα ἁλὸς, Τ, 268. quibus locis simul circumactio, illius quod projicitur, in aëre intelligi potest. ἔνθα ἐπιδινηθέντε (τὼ αἰετὼ) τιναξάσθην πτερὰ πολλὰ, β, 151, circumvertentes se per circulum in aëre. λᾶαν ἧκε ἐπιδινήσας, ι, 538, lapidem misit in altum elevans, συστρέψας, *da er ihm den schwung gegeben, (having hurled it.)* φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι, π, 63, et dicit se circumagitatum per multas hominum civitates. quanquam h. l. non ad verbum, sed ad solum nomen, pertinere videtur præpositio. ἐμοὶ τόδε θυμὸς πολλὰ ἐπιδινεῖται, υ, 218, animus hoc mihi crebro agitat et volvit. est tamen h. l. eadem constructio, quæ ex π allata fuit, nisi quod πολλὰ h. l. est adverbialiter. et quia hic compositum cum accusativo sine dubio exstat: ergo et prior locus recte ad compositum refertur. verbum autem est passivum utrobique. εἰς πολλὰ στρέφεται.

ἐπιδιφριὰς, άδος. ἡ. (Φέρω) est pars prominens in anteriori semicirculo currus, vel et ipse anterior semicirculus, Κ, 475.

ἐπιδίφριος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) qui super curru est aut ponitur. μένε, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείῃ, exspecta, donec dona proferat et proponat, talia, quæ in curru reponi et vehi queant, ο, 51. et 75, θείω καλά.

ἐπιδρέμω, (Τρέω) super accurro, contra accurro, ὁ δὲ ἐπέδραμεν, ὅσπερ ἔβαλεν, Δ, 524, ille accurrit qui eum vulneraverat. sic, Αἴας, τεύχεα συλήσων, accurrit Ajax, arma spoliaturus, Ε, 617. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον, altum inclamantes accurrerunt, Ξ, 421, hostiliter. οἱ δὲ τὰ προϊδόντες, Σ, 527, illi ista procul videntes incurrerunt, οἱ μὲν κεκλήγοντες, canes latrantes incurrerunt in eum, ξ, 30. τὼ δὲ ἐπιδραμέτην, Κ, 354, illi ambo accurrerunt contra eum celeriter, ut intercluderent eum a via, conf. ἐπί. τόσον, Ψ, 433. et 447, μᾶλλον, coll. 418, nam sermo est de equis, contentius currentibus, τὸν δρόμον ἐπιτείναντες ἵπποι. λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη, albus super inductus est splendor, ζ, 45, ἐπιτρέχει. ἐπιπολάζει: et sermo est de cœlo prorsus sereno. sic, κακὴ ἀχλὺς, υ, 357, mala caligo inducta est cœlo.

ἐπίδρομος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) in et super quod curri potest. ἐπίδρομον τεῖχος, munitio infirmior et humilior, Ζ, 434, εὐάλωτον, ὅθεν ἐστὶν ἐπιδραμεῖν καὶ ἐπιβῆναι, quæ facilius transcendi potest, incursui obnoxia est.

ἐπιδύω, ύνω, ῦμι. (Δύω) subeo, occido durante aliqua re. μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, pro ἐπιδῦναι, ne prius sol occidat, Β, 413.

ἐπιδώμεθα, vide sub ἐπιδίδωμι.

ἐπιείκελος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) valde similis. nam ἐπὶ intendit plerumque significatum: nonnunquam tamen et abundat. Θησέα, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν, Α, 265, diis similem, dignitate formæ. sic Μαίων, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν, Δ, 394. Ἀκάμαντα, Λ, 60. Ὀρμενίδης, ο, 413. Εὐρυτίδης, φ, 14, 37. Θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Ι, 481, 490. Χ, 279. Ψ, 80. Ω, 486. ω, 36. nam hic Heros fuit formosissimus.

ἐπιεικὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) est oppositum τοῦ ἀεικής. decens, dignus, solitus, εἰκὼς, πρέπων, *anständig, gebührend, billig, (seemly, decorous, proper.)* recentiores posuerunt vocem hanc ἐπὶ πρᾳότητος, (quo sensu pertinet sub εἴκω, quod confer) quem significatum Homerus ignorat. ὃν (μῦθον) μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκούειν, Α, 547, quod consilium audire te convenit et decet: cujus cognitio ad te pertinet. δικαζέτω ὡς ἐπιεικὲς, statuat illis ut æquum est et ut dignum est quoque, Θ, 431. οἷα ἐπιεικὲς ἔργα εἶναι ἀθανάτων, Τ, 21, ut consentaneum est esse opera deorum, πρέπον, εἰκός. et 147, δῶρα μὲν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς, ἢ ἐχέμεν, πάρα σοι, dona quidem, si volueris, exhibere, ut consentaneum est (reverentiæ meæ) sive retinere, in potestate est tibi: ὡς ἐπιεικὲς: nam non modo non recusat dona, sed etiam ostendit se velle ea accipere, ὡς ἐπιεικὲς, i. e. πρέπον. ergo et sic potest intelligi abruptus hic et festinatus sermo: si vis exhibere dona, ego, ut decet et par est, ea accipiam; si vero ea vis hoc tempore retinere, in tua potestate sunt. confer tamen ad hunc locum notata sub ἐθέλω. sic, ὡς ἐπιεικὲς νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον, Ψ, 50, ut par est mortuum habentem ire ad inferos. et 246, τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, tumulum non nimium, sed decentem aliquem et adspectui convenientem, τὸν πρέποντα. et 537, δὴ οἱ δῶμεν ἄεθλιον, ὡς ἐπιεικὲς, præmium, ut convenit ei. ἃς ἐπιεικὲς ὀπυίειν, β, 207, quas ducere uxores licet et pulcrum videri potest. ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὡς ἐπιεικὲς, θ, 389, uti conveniens est, et quo contentus esse potest διὰ τὸ λόγου ἄξιον εἶναι. εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβὴν, si mihi non luent retributionem pro bubus consentaneam, μ, 382, τὴν ἐοικυῖαν καὶ ἀναλόγως πρέπουσαν, *die gebührende und proportionirte, (just and adequate.)* adverbium ἐπιεικῶς sæpe est pro λίαν. e. c. ἐπιεικῶς ἄτοπον, absurdum nimium quantum, *albern genug, (absurd enough.)*

ἐπιεικτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Εἴκω) cedens facile. μένος οὐκ ἐπιεικτὸν, vis et impetus non cedens, Ε, 892. σοὶ σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν, tibi robur non cedens, i. e. non superabile, Θ, 32, δύναμις οὐ ῥᾳδίως εἴκουσά τινι. et 463, ὃ πάντων ὑπερέχει. πένθος ἄσχετον οὐκ ἐπιεικτὸν, Π, 549, luctus non cedens, non superabilis, nimius. sic μένος, τ, 493, ubi sic loquitur anus Euryclea de suo animo, quod non cedat et debilis sit, non cedat quasi τῇ ἀφῇ, ὡς μαλακόν τι. δεῦτ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε, θ, 307, clamat Vulcanus, Marte deprehenso: adeste, ut videatis res ridiculas et non leviculas, vel potius, non cedentes: nam vocat sic ex parte opus suum, quo Mars continetur firmiter, et ex quo opere Mars non potest eluctari: γελαστὰ autem vocat utrumque, et quod Mars agit, et quod patitur. possit tamen ἐπιεικτὰ h. l. et passive intelligi, de factis Martis et Veneris, quod sint non toleranda, et οἷς οὐκ ἄν τις εἴξη, *denen man nicht nachsehen und nachgeben kann, (not to be overlooked and tolerated.)*

ἐπιεισάμενος, ἐπιείσομαι, vide sub ἔπειμι.

ἐπιέλπομαι, (Ἕλω) valde spero et opinor. μὴ δὴ ἐπέλπεο, Α, 545, *mache dir darauf keine hofnung, hoffe ja nicht darauf, (indulge no hope.)* et est imperativus, ionice, pro ἐπιέλπεσο, quod deinde Attici contrahunt in ἐπέλπου. ἐπί τ' ἔλπεται, *er machet sich hofnung drauf, er hoffet drauf, (he entertains hopes,)* Ω, 491. ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ, sperans id animo, φ, 126.

ἐπιέω, vide ἐφίω.

ἐπιζάφελος, ου. ὁ ἡ. (Ἕλω) valde auctus. est a simplici ζάφελος, ὁ ἡ, quasi ζαόφελος, a particula intendendi ζα, et ὀφέλλω, et novo addito ἐπιτατικῷ (intensivo) ἐπί. ὁ λίαν ηὐξημένος. ὅτε κέν τινα ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι, si forte quem valde magna ira invaderet, Ι, 521, *ein heftiger zorn, (a vehement passion.)*

ἐπιζαφελῶς, (Ἕλω) adverb. valde aucto modo. λίαν ηὐξημένως. εἰ αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι, si semper magis aucto modo gravis esset tibi, Ι, 512. ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν Ὀδυσσῆϊ, ζ, 330, ille magis in dies irascebatur ei. adverbia in ως habent accentum in ea syllaba, in qua est

in genitivo plurali nominum suorum: excepto ζαφιλῶς, et ἰδρανῶς, i. e. στιρεῶς, firmiter, a τὸ ἴδρανον, i. e. ἡ καθέδρα.

ἐπίηρα, τά. (Ῥέω) quæ juvant et grata sunt, quæ amorem vel testantur vel conciliant. Idem ac ἦρα, q. v. et hoc compositum apocopatum vel syncopatum magis in usu fuit, quam simplex. μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, matri suæ gratificans et amorem testans suum, Α, 572. et 578, πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν. sæpius per tmesin ponitur. ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες, γ, 164, gratificantes ei auxilio suo et benevolentia. ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων, σ, 56. λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν, π, 375, nobis jam nullam benevolentiam præstant populares; nam amant domum regiam.

ἐπιήρανον, ου. τό. (Ῥέω) idem. sing. ποδάνιπτρα, ἐπιήρανα θυμῷ, pedum lotiones, gratæ valde animo, τ, 343. per syncopen idem dicitur ἐπίηρον, i. e. ἡ μετὰ ἐπικουρίας χάρις, benevolentia cum auxilio.

ἐπιθαρσύνω, (Θέρω) confirmo in fiducia et animo. τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη, Δ, 183.

ἐπίθημα, ατος. τό. (Θέω) operculum. φωριαμῶν ἐπιθήματα καλὰ ἀνέῳγε, cistarum pulcra opercula aperuit, Ω, 228. nam ἐπιθεῖναι, ut vidimus, ponitur de janua si clauditur, et de operculo si imponitur. hinc recte hoc nomen notat τὸ πῶμα, τὸ σκέπασμα.

ἐπιθορέω, (Ὄρω) insilio contra. μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, pro ἐπέθορον, irruerunt magis in eos, Θ, 252. Ξ, 441. Ἀργείοισι, Ο, 380. et 582, ἐπί σοι θόρεν Ἀντίλοχος, pro ἐπέθορέ σοι. ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες, Λ, 70. Π, 770. ὥστε αἰγυπιοὶ ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσι, χ, 303, i. e. κατὰ ὀρνίθων, impetum dare solent.

ἐπιθρώσκω, (Ὄρω) insilio contra. ἐπιθρώσκων τύμβῳ, insultans sepulcro, Δ, 177, ἐπιμπηδῶν, ἐναλλόμενος: libenter enim calcamus odiosa. τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ἵπποι, tantum spatium supersiliunt equi deorum, Ε, 772. νηὸς ἐπιθρώσκων, in navem insiliens, Θ, 515, quod est oppositum τοῦ ἀποθρώσκειν.

ἐπιθύνω, (Θέω) exigo ad normam, supra dirigo normam. et hoc compositum videri possit per tmesin inesse iis locis, sub ἰθύνω citatis, ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν, normam dirigebat ad ea. sed præstat tamen, ἐπὶ pro præpositione ad στάθμην habere; et ἰθύνειν trahere ad ea quæ recta diriguntur.

ἐπιθύω, f. ύσω. (Θέω) irruo. Τρῶες ἐπιθύουσι, i. e. ἐφορμῶσι, Σ, 175, quanquam hoc verbum in hoc significatu trahant multi ad ἰθύς, ab ἐπὶ et ἰθύω, recta contra sto. deinde ἐπιθύω est et, vota facio, precor, facta libatione. ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα, π, 297, ut facta re divina sumere possimus ista arma: quanquam et h. l. possit esse, ut irruentes, propere vadentes, ab ἐπὶ, ad, et θύω, curro, propere moveo me: nam impetu et celeritate opus erat.

ἐπιΐστωρ, ορος. ὁ. (Εἴδω) auctor, conditor peritus, qui callet aliquam rem, *der sich worauf verstehet, (one who is versed in any thing.)* μεγάλων ἐπιΐστορα ἔργων, φ, 26, sc. Herculem, auctorem magnorum facinorum, qualis postea dictus est ὁ μεγαλουργός. et ex hoc composito apparet vis generalis τοῦ ἵστωρ, qui scit et facere potest aliquid. hinc Musæ dicuntur ἵστορες ᾠδῆς, Hymn. in lunam, versu 2, peritæ auctrices cantuum. verbum ἱστορέω, f. ήσω, interrogo, Eurip. Androm. 1047. et 1124, ἱστορῶν αὐτούς, interrogans eos.

ἐπικαίω, (Κῶ) supra comburo. θεῷ μηρία ἐπέκαιον, γ, 9, incendebant in ara. ὑμῖν μηρία ἐπέκης, ρ, 241. sic, μοί, loquente Jove, Χ, 170. et Iota subscriptum attice omittitur, ut a κάω, pro ἐπέκησε. μηρία ἐπέκαιον, χ, 336, ubi alii legunt ἐπέκηαν, eodem sensu.

ἐπικαλέω, (Κέλω) advoco insuper. ἐπικαλέσαντες πλέονας, advocantes plures ad convivandum una, η, 189. ἐπικαλοῦμαι ὄνομά σου, sum cognominis tibi.

ἐπικάρσιος, ίου. ὁ ἡ. (Κάρα) in caput, pronus. it. præceps. est et fœmininum, ἐπικαρσία. νῆες ἐφέροντο ἐπικάρσιαι, naves ferebantur vento præcipites quasi et directo in anteriora capite, ι, 70, ubi non est, πλάγιαι, obliquæ, ut quidam interpretes reddunt; sed est, ἐπὶ κεφαλήν, διὰ τήν, ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος, τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν: videbantur ire velle in præceps, proris pronioribus factis, *sie wollten in den grund seegeln, (they seemed to be going into the abyss.)* est ergo idem quod ἐπὶ κάρ, quod et ἐπίκαρ scribitur. apud Herodotum vero, IV, 101, τὰ ἐπικάρσια, transversa vel prona, opponuntur τοῖς ὀρθίοις.

ἐπίκειμαι, f. είσομαι. (Κῶ) incumbo, sum impositus vel oppositus. κρατερὰ ἐπικείσεται ἀνάγκη, Ζ, 458, dura necessitas et coactio incumbet tibi. ἐπέκειντο θύραι φαειναί, ζ, 19, i. e. κεκλεισμέναι ἦσαν. nam ἀνακλίνειν notat τὸ ἀνοίγειν: ei opponitur τὸ ἐπικεῖσθαι et ἐπιθεῖναι, i. e. κλείεσθαι et κλείειν.

ἐπικείρω, (Κέρω) præcido, disseco, ἐπικείρει δαίμων μήδεα μάχης, præcidit fortuna divinitus missa, consilia et opem pugnæ, Ο, 47. sic, Ζεύς, Π, 120, ubi simul ἀστείως dictum, coll. 114, seqq. nam de præcisa hasta ibi est sermo, quæ erat quoddam μῆδος μάχης. πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, Π, 394, i. e. ἔρρηξε.

ἐπικέκλομαι, (Κέλω) invoco, contra advoco. ἐπικέκλετο Ἐρινῦς, invocabat furias contra filium suum, Ι, 454.

ἐπικεκράανται, vide sub ἐπικραιαίνω. et ἐπικεράω.

ἐπικελαδέω, f. ήσω. (Κέλω) acclamo valde. ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν, pro ἐπεκελάδησαν, acclamaverunt læte, Θ, 542. Σ, 310. sed τὸ κελαδεῖν non tam est heroicum, quam τὸ ἰάχειν.

ἐπικέλλω, f. æolice ἔλσω. (Κέλω) appello navem in littus, navis appellitur in littus. ἐπικέλσαντας, nos si subduxissemus navem, ι, 138. et 148, πρὶν νῆας ἐπικέλσαι, antequam na-

ves littori admoveremus. ἡ μὲν νηῦς ἠπείρῳ ἐπέκελσεν, ν, 114, navis in littus impulit se. nam id antiquorum navibus minime formidolosum in molli littore. ergo ἐπικέλλειν est, *auf den strand laufen*, vel, *auf den strand setzen, (to run ashore,)* cum impetu: ut nos solemus cymbas nostras.

ἐπικεράω et *ἐπικράω*, f. άσω et ήσω. (Κάρα) iterum infundo. superinfundo. οἶνον ἐπικρῆσαι, η, 164, ubi vides Ionicam formam verbi κράω, f. ήσω, supra notatam sub κεράω et notat, ἐπὶ τῷ προκερασθέντι καὶ ἕτερον κεράσαι quod dicitur et ἀνακεράσαι. ἐπικεκράανται χείλεα χρυσῷ, labra auro superfusa, superinducta, erant, δ, 616. ο, 116. est præt. pass. ab ἐπικεράω, f. άσω. aor. ασα. præt. perf. ἐπικέκερακα, per syncopen ἐπικέκρακα. et hinc in pass. ἐπικέκραμαι, cujus tertia plur. esset ἐπικέκρανται, sed unum α poëtice est intersertum. sic et plusquamp. pass. ἐπεκεκράαντο (pro ἐπεκέκραντο) χείλεα χρυσῷ, δ, 132. cave ergo, has forma sad ἐπικραιαίνω (quod vide) referas.

ἐπικερτομέω, f. ήσω. (Τέμω) jocor de aliqua re, sum dicax in aliquid, mordeo leniter verbis. sed tamen et in duriorem partem, irrideo. τὸν δὲ ἐπικερτομέων προσέφης, Πατρόκλεις, insultans ei verbis irrisoriis alloquebaris eum, O Patrocle, Π, 744, ubi est hostilis irrisio morientis. sic et, Εὔμαιε, χ, 194, ubi Eumæus irridet hostem captum et gravi supplicio destinatum. τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη Ἀχιλλεὺς, Ω, 649, subridens: nam jubet regem hospitem foris dormire, 650, quod in se non erat non honorificum; sed addit jocose Achilles fictam causam, 654, 655, et terret vel quasi Priamum, jocosa ista moræ mentione. ergo in, ἀνάβλησις λύσιος, inest ἡ κερτομία maxime. sic Herodot. VIII, 92, ἐπικερτόμησε, jocose exprobrabat, ὀνειδίζων.

ἐπικεύθω, f. εύσω. (Κῶ) depono in occultum, occulo, infodio. idem ac κεύθω. q. v. ἐρέω σοὶ ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, Ε, 816. sic, Μενέλαον νεικέσω, (objurgabo) εἴπερ μοὶ νεμεσήσεαι, (licet tu, O frater ejus, id mihi vitio dare possis) οὐδ' ἐπικεύσω, neque celabo eum, Κ, 115. οὐδέν σοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐ δ' ἐπικεύσω, δ, 350, ubi utrumque notat idem. sic et, ρ, 141. αὐτῷ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ', ε, 143, ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω, ξ, 467. ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι, οὐδ', ρ, 154. νημερτέως γάρ σοι μυθήσομαι, οὐδ', σ, 269. sic, αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, ψ, 265. μῦθον δέ τι οὐκ ἐπικεύσω, δ, 744. εἰπέ μοι εἰρομένῳ (interroganti) νημερτέα, (certa) μηδ' ἐπικεύσῃς, ο, 263. ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε, π, 168. σ, 170.

ἐπικίδνημι, (Κῶ) superspargo. ὕδωρ ἐπικίδναται αἶη, Β, 850, quod notat longitudinem pariter ac latitudinem fluvii. conf. αἶα. τοῦ κλέος ἔσται ὅσον (ἐφ' ὅσον χρόνον) ἐπικίδναται ἠὼς, hujus fama celebris erit quousque explicat se aurora, Η, 451, 458. conf. ἠώς.

ἐπικλέω et *ἐπικλείω*, (Κέλω) accino cum laude, celebro laude. τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσι ἄνθρωποι, α, 351, eam cantionem magis laude ferunt et concelebrant homines, τιμῶσι.

ἐπίκλησις, εως. ἡ. (Κέλω) cognomen. τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην κίκλησκον, Η, 138, nam ἐπίκλησις est κλῆσις ἐπὶ τῇ πρώτῃ πρόσθετος, ex quo recentiores fecerunt per syncopen ἐπίκλην, adverbialiter, pro ἐπικλήδην: et ad ἐπίκλησιν deest præpositio κατά. ἄρκτον, ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι, Σ, 487. sic et ε, 273. ὅν (ἀστέρα) κύνα Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι, Χ, 29. nam κατ' ἐξοχὴν vocatur ἀστὴρ ea stella, quam nos Sirium vocamus. cognomento ea et dicebatur Canis major. Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσι, Χ, 506, nam verum nomen proprium erat aliud. ἐπίκλησιν Βώρῳ, Π, 177, ubi mater dicitur peperisse filium, nomine ex marito suo, re vera ex alio quodam: ut ergo ibi ἐπίκλησιν sit, κατὰ μόνον λόγον καὶ δόκησιν, καὶ μέχρις ὀνόματος, *dem namen nach, (nominally.)* nam re vera is filius erat Sperchei, ἐπικαλεῖτο δὲ Βώρου υἱός. et sic sunt multi filii. recentioribus ἡ ἐπίκλησις ponitur et ἐπὶ κατηγορίας.

ἐπικλίνω, (Κλάω) impono, inclino, *ich lege drauf, (I lay upon.)* πύλαις ἐπικεκλιμένας σανίδας, Μ, 121, portis oppositas valvas, πύλας συγκεκλεισμένας, quibus opponuntur αἱ ἀναπεπταμέναι, apertæ, expansæ. hinc est τὸ ἐπίκλιντρον, species pulvini, subjecti ad commodius vel altius certa corporis parte cubandum, Aristoph. Eccl. 902.

ἐπικλονέω, (Κλάω) ad locum aliquem perturbate ago. νηυσὶν ἐπικλονέονται, Σ, 7, ad naves fugati aguntur.

ἐπίκλοπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) qui cupit et conatur occulte aut improviso agere. *der etwas zu erhaschen, oder sich zu verstellen, suchet, (who strives to do any thing clandestinely or unawares.)* simulator. ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, Χ, 281, dextre loquens eras et subdolus verbis: ὁ ἐπιθυμητὴς τοῦ διὰ λόγων ἀπατᾷν. alii h. l. legi jubent μύθοις, ad formam τοῦ, μὴ κλέπτε νόῳ: nam κλέπτειν et λόγοις fieri potest, si quis alia loquitur alia sentit. conf. πέλω: et subintell. διὰ ad genit. οὔτι σὲ ἐΐσκομεν ἠπεροπῆα εἶναι καὶ ἐπίκλοπον, λ, 363, i. e. παραλογιστικὸν, ἢ τὸν τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμητικὸν, *wir halten dich für keinen heuchler und versteller, (we do not regard you as a hypocrite and dissembler.)* sic et ν, 291. ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων, φ, 397, certe aliquis admirator et occultus amator est arcuum, qui cupit, si possit arcum clam subducere.

ἐπικλύω, (Κέλω) audio, *ich höre an, (I hear.)* ἐπεὶ πάντα αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδου, Ψ, 652. ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων, ε, 150, postquam audivit mandata a Jove.

ἐπικλώθω, f. ώσω. (Κλάω) nendo addo. et notat appropriationem in sensu metaphorico.

οὕτως γὰρ αὐτῷ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων, π, 64, sic enim ei adsignavit talia fortuna et fatum. τὰ μὲν ἐπέκλωσαν θεοὶ, λ, 138, hæc quidem destinarunt dii ipsi sic. οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον, γ, 208. ᾧτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε, δ, 208, cui Jupiter, et cum nasceretur et cum uxorem duceret, felicitatem adsignaverit. nam de his duobus temporibus pendet fere fortuna hominis. est πρωθύστερον Homericum. θεοὶ καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται (medium attice, loco activi) ὀϊζὺν, υ, 196, dii etiam principibus magnis adjungere solent miseriam. ᾧ (ἐνιαυτῷ) ἐπεκλώσαντο αὐτῷ θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι, α, 17, quo anno dii decreverant ei ut rediret domum. nam nihil in Homero fit sine consilio et jussu divino. ὅν (οἶτον, quem exitum) θεοὶ τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον ἀνθρώποις, θ, 579. οὕτως γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖς βροτοῖς, ζώειν ἀχνυμένους, ut vivant in gemitibus, Ω, 525. ergo ubique in poëta metaphorice positum verbum, ὡς ἀπὸ τῶν κλωθομένων νημάτων, *von gesponnenen faden, (of spun threads:)* notatque εἱρμόν τινα καὶ κύκλον, καὶ εἴλησίν τινα καὶ στροφὴν τῶν ἐν γενέσει πραγμάτων, οὐκ ἐχόντων μένειν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ponitur ἐπὶ ἀποβάσει πραγμάτων ἀγαθῶν καὶ μὴ τοιούτων: ἐπικλώθεσθαι γάρ τισι λέγομεν τάτε χρηστὰ καὶ μὴ τοιαῦτα. sed αἱ Κατακλῶθες (vide R.) videntur dici ἐπὶ κακοῦ: hinc et κλῶθες βαρεῖαι dicuntur. est et Μοῖρα, Parcarum una, nomine proprio dicta ἡ Κλωθώ.

ἐπικνέω, f. ήσω. (Κνάω) super rado vel scalpo. γυνὴ εἰκυῖα θεαῖς ἐπὶ αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι, Λ, 638, fœmina pulcerrima super radebat caseum caprinum radula, pro ἐπέκνεε, *sie rieb auf dem reibeisen ziegenkäse drunter, (she grated goats' milk cheese upon it.)* nam Iones amant κνέω pro κνάω, et εε sæpius contrahunt in η, nec amare solent augmentum. formatur a κνέω etiam forma κνῆμι, cujus imperfectum esset ἔκνη, et augmento abjecto κνῆ, in tertia singulari. Sed præstat ea forma, quam paullo ante posuimus.

ἐπικόπτω, f. ψω. (Κόπτω) in caput percutio, supra cædo. βοῦν ἐπικόψων, cæsurus superne bovem, γ, 443, ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων.

ἐπικουρέω, f. ήσω. (Κέρω) sum auxiliator bellicus, venio auxilio. μοῖρα ἦγεν αὐτὸν ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμον, Ε, 614, fatum duxit eum auxiliaturum, ad Priamum.

ἐπίκουρος, ου. ὁ ἡ. (Κέρω) auxiliator, proprie bellicus. ab ἐπὶ, ad, insuper; et ὁ κοῦρος, ut notetur juvenis insuper et aliunde accedens ad συμμαχίαν. hinc et ἐπίκουροι semper a propriis copiis distinguuntur. ἐπίκουροι πολλῶν ἐκ πόλεων, Β, 130, s. qui distinguuntur a Trojanis ipsis. et 803, πολλοὶ ἐπίκουροι, seqq. et 815, Τρῶες ἠδὲ ἐπίκουροι. ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν, Γ, 188. et 451, ἐπίκουροι κλειτοί. et 456, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι. κλειτοὺς ἐπικούρους, Δ, 379. ἄτερ ἐπικούρων, Ε, 473. et 477, οἵπερ ἐπίκουροι ἔνειμεν, adsumus. et 478, ἐγὼν ἐπίκουρος ἐών. et 491, ἀρχοὺς τηλεκλητῶν ἐπικούρων. sic τηλεκλητοὶ ἐπίκουροι, Ζ, 111. et 227, κλειτοί. sic et Λ, 220. κλειτοὺς, Ρ, 212. ἀγακλειτοὶ, Μ, 101. πολύκλητοι, Κ, 420. λελασμένος εἷς ἐπικούρων, Π, 538. φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων, Ρ, 220, nam ex multis circa populis venerant, non ex sola Lycia. 'Αφροδίτη ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, Φ, 431, unde apparet, nomen esse generis communis.

ἐπικραιαίνω, (Κάρα) effectum do, nutu meo potenti et auctoritate mea. οὐκ ἐπεκραίαινεν αὐτῷ Ζεὺς τοῦτο, Β, 419, non annuit ei id. sic et αὐτοῖς, Γ, 302. ἐπικρήηνόν μοι τόδε ἐέλδωρ, Α, 455. Θ, 242. Π, 238, quibus locis referuntur preces ad deum. Iota subscriptum sub η penultimo est sine omni ratione: sed sub η antepenultimo posset quidem id Iota defendi, si concipias futurum κραιανῶ: quia tamen idem futurum dicitur κραανῶ, aptius et ibi omittitur Iota subscriptum. de loco δ, 616, ἐπεκεκράαντο, vide ἐπικεράω. nam ἐπικραιαίνω est, votum aut voluntatem et sententiam, effectui do mea potentia: non vero, superinduco.

ἐπικραίνω, f. ανῶ. (Κάρα) idem. ἐπικρήνειε (aor. 1. opt. a. in forma Attica,) πᾶσαν ἀρὴν Θέτιδος, Ο, 599, effectum daret omne votum Thetidis, *ihren ganzen wunsch erfüllen möchte als oberherr, (might, as the supreme ruler, fully accomplish her wish:)* nam sermo est de Jove.

ἐπικρατέω, f. ήσω. (Κάρα) sum princeps, sum imperans, sum superior viribus et potentia. ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, quotquot principes in castris sunt imperantes, Κ, 214. Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης, Ξ, 98, ut Trojanis optata sua contingant, etsi jam ubique excellentibus præ nobis, ubi de victoria, et inde orto gaudio; sicut paullo ante ex Κ, de imperio militari. ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, quotquot nobiles in his insulis potentia et opibus valent, α, 245, coll. 246, ubi illæ insulæ nominantur. sic et π, 122, s. τ, 130, s. de procis. ὅτε ἐπικρατέωσιν ἄνακτες οἱ νέοι, quando dominantur heri isti novi, ξ, 60, quod dolenter dictum de vi procorum juvenum in aliena domo. εὖτε ἂν μηκέτι ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, quando heri servis non amplius imperant, ρ, 320, ubi vides, ὅση καὶ οἵη ἡ τῶν δούλων ἀμέλεια, ὅτε μὴ καλῶς ἐπικρατοῦνται, in potestate dominorum tenentur. εἰ δὲ τῷ ἁπλῶς δούλῳ τὸ ἥμισυ τῆς ἀρετῆς, i. e. τῆς εἰς τὰ ἔργα σπουδῆς, ἀφαιρεῖται, πολὺ πλεῖον ἀφαιρεῖται (demitur) τοῦ μὴ ἔχοντος ἄρχοντα καλῶς ἐπιστατοῦντα, coll. 322, s. et Eumæus ibi de reliquis servis heri sui absentis loquitur.

ἐπικρατὴς, έος. ὁ ἡ. (Κάρα) potens, imperans, compes, potestate sua obtinens.

ἐπικρατῶς, (Κάρα) adverb. et ionice ἐπικρατέως. potenter, præpotenter, prævalide. νέφος Τρώων ἀμφιβέβηκε νηυσὶν ἐπικρατέως, Π, 67, nubes eorum, i. e. maxima multitudo circumdat et adgreditur undique castra magna vi superiori; et 81, ἔμπεσε ἐπικρατέως, irrue in eos omni vi, *mit aller macht und muth, (with the*

utmost fury.) πρόσβαλε ἐχθροῖς γενναίως. ἰὸν (sagittam) ἧκεν ἐπικρατέως, Ψ, 863, ubi notat non solum γενναιότητα ῥωμαλέαν ἀνδρὸς, sed simul et ψεκτόν τι, ἀγερωχίαν ἀλαζονικὴν, δι' ἣν οὐδὲ εὔξατο.

ἐπικράω, vide ἐπικεράω.

ἐπίκριον, ου. τό. (῞Εω) est antenna, τὸ κέρας τοῦ ἱστοῦ, τὸ ἐπὶ τῷ ἰκρίῳ (malo) ὄν, quod vulgo κεραταρίον vocatur. ἐν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ, in navi fecit malum, et antennam aptam ad eum, ε, 254. et 318, τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.

ἐπικτερεΐζω, f. ίξω. (Κῶ) largiter justa facio. ἐπικτερεΐξαι κτέρεα πολλὰ μάλα, ὅσα ἔοικε, α, 291, vide κτέρας. et β, 222, ἐπικτερεΐξω κτέρεα.

ἐπικτερίζω, f. ίσω. et attice ιῶ. (Κῶ) idem quod ἐπικτερεΐζω. εἴ κέ μιν ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπικτερίσαιεν κτέρεα, Ω, 38, et vide ista κτέρεα, dona funebria, in funere Patrocli. ὄφρα ἕταρον θάπτοι, καὶ ἐπικτερίσειε κτέρεα, γ, 285.

ἐπικύρω, f. ύρσω. (Κύρω) incido, *ich gerathe drauf, (I fall upon.)* λέων ἐχάρη μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας, Γ, 23, i. e. συγκυρήσας, κατὰ συγκυρίαν εὑρών. huc pertinet et locus ex Ψ, 821, vide simplex κύρω. ut ergo de leone esse possit: quando incurrit magnæ bestiæ, quando nactus est talem. Vide sub ΚΥ'ΡΩ.

ἐπιλάμπω, (Φάω) illuceo, splendorem post ostendo. ἠέλιος ἐπέλαμψε, Ρ, 650, sol post nebulam illam densam refulsit.

ἐπιλείβω, f. ψω. (Λείβω) superfundo. in specie, libandi causa. ἐπὶ δ' οἶνον λεῖβε, pro ἐπίλειβε, Α, 463. ἀνστάμενοι ἐπέλειβον, γ, 341, coll. 342. et 459, 460, ἐπὶ δ' οἶνον λεῖβε. οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπὶ ἱεροῖς αἰθομένοις, pro ἐπιλεῖψαι, μ, 362, coll. 363. sæpe præpositio abundat quasi, ut idem sit quod simplex λείβω.

ἐπιλείπω, (Λείπω) deficio. it. superesse facio. καρπὸς οὐκ ἐπιλείπει ἐπετήσιος, fructus non deficit per annum, η, 117, *man kann die frucht nicht alle verzehren, (they cannot consume all the fruit.)* ubi alii legunt, ἀπολείπει, in sensu intransitivo; sed minus bene. ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο, super autem relinquebatur major pars, Θ, 475, ubi sermo est de Ulysse, secante portionem de carne sibi data, et mittente alteri eam portionem, sic tamen, ut sibi relinqueret majorem partem: βιωτικώτερον agens, *wirthschaftlich, (economically.)* nam sic danda sunt aliis, ne nobis desit. fortasse tamen rectius hic locus pertinet ad simplex verbum; ut ἐπὶ notet adverbialiter.

ἐπιλεύσσω, (Λάω) prospicio, transspicio. τόσον τις ἐπιλεύσσει, ὅσον ἐφίησι λᾶαν, Γ, 12, eo usque quis prospicit in nebula, quousque lapidem projicit, *siehet einen steinwurf weit, (see a stone's throw off.)* præpositio tamen h. l. ad verbum annexa pertinet ex usu Græco ad nomen, λεύσσει ἐπὶ τόσον, ἐπὶ ὅσον ἵησι λίθον.

ἐπίληθος, ου. ὁ ἡ. (Λήθω) quod oblivionem inducit, oblivisci faciens. φάρμακον ἐπίληθον ἁπάντων, δ, 221, i. e. ἐπιληστικόν. et sic vocat vinum vetus nobile. jubent quidem h. l. quidam legi ἐπιλῆθον, quasi esset neutrum participii præsentis, ab ἐπιλήθω: sed reclamant veteres critici, et accuratiores codices.

ἐπιλήθω, f. ήσω. (Λήθω) oblivisci facio. ὕπνος ἐπίλησιν ἁπάντων ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, υ, 85, somnus oblivisci facere solet omnium bonorum et malorum. αὐτοῦ οὐκ ἐπιλήσομαι, illius non obliviscar, Χ, 387. ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, α, 57, *damit er Ithaca vergessen soll, (that he may forget Ithaca.)* τοῦ ἐπιλήσονται, sc. οἱ ἄνθρωποι, illius obliviscentur, Η, 452. οὐ γέρων ἐπελήθετο τέχνης, non obliviscebatur artis, δ, 455. ἀλλ' οὐδ' ὣς σχεδίης (ratis suæ) ἐπελήθετο, ε, 324. εὐθὺς ἐπιλήθει (attice pro ἐπιλήθῃ, oblivisceris) σύγε, ἅττα ἂν μάθῃς, Aristoph. Nub. 783.

ἐπιληκέω, f. ήσω. (Λακέω) adplaudo sono inarticulato. κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι, Θ, 379, i. e. ἐπεκρότουν ταῖς χερσί. διαλακέω, f. ήσω, findor, *ich berste, (I burst.)* Aristoph. Nub. 409.

ἐπιλίγδην, (Λίγγω) adverb. notat paullo plus, quam simplex λίγδην significans stringendo, superne lacerando. q. v. ἔβλητο ὦμον δουρὶ ἄκρον ἐπιλίγδην, (sic ut hasta stringendo humerum supervolaret) καὶ ἔγραψεν αὐτῷ (τὸν ὦμον) ἡ αἰχμὴ, ὀστέον ἄχρις, usque ad os, *riss ihm die schulter bis auf den knochen auf, (tore open his shoulder to the bone,)* Ρ, 599. et hæc notio in vulnere, est a significatu primo, quando e. c. linteum scinditur, *aufgerissen, oder aufgeschlizzet wird durch reissen, (torn, rent,)* quod cum sono aliquo lintei fit. Vide sub ἐπιγράβδην.

ἐπιλλίζω, f. σω. (῞Ελω) oculis distortis aut motis jubeo aut moneo: simul et, posita parte pro toto, κεφαλῇ ἐννεύω, capite innuo: sicut alibi νεύειν ὀφρύσι, pro ὀφθαλμοῖς ἢ κεφαλῇ, ponitur. οὐκ ἀΐεις (non sentis) ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ἑλκέμεναι δέ (σε) κέλονται, σ, 11, quod omnes mihi innuunt oculis, et jubent me trahere te pedibus? sic Horatius, Lib. I, Sat. 9, 64, nutans, distorquens oculos, ut me eriperet.

ἐπιλωβεύω, f. εύσω. (Βάω) illudo verbis vel factis. *ich spotte drüber, (I scoff at.)* οἱ δ' ἐπιλώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν, β, 323, *sie spotteten seiner mit höhnischen worten, (they jeered him with scornful words.)*

ἐπιμαίνομαι, f. ανοῦμαι. (Μάω) aor. 1. ἐπεμήνατο. valde cupio et conor. τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο κρυπταδίῃ φιλότητι μιγῆναι, Ζ, 160, cum eo clam coire vehementissime cupiebat uxor Prœti; et sermo est de casto Bellerophonte: ἐπεμάνη ἐν ὑπερβάλλοντι ἔρωτι. nam ὁ τοιοῦτος ἔρως vere est μανία. μανὸς, i. e. ἀραιὸς, posit quoque ad hanc radicem referri: nam inane et rarum cupit expleri.

ἐπιμαίομαι, (Μάω) quæro accurate, ζητέω. it. manu admota tango, ἅπτομαι, μεταχειρίζομαι. nam μάειν et μαίειν est et, contrectare, per-

trectare; et, προθυμοποιεῖν, incitare ad studium. μάστιγι ἐπιμαίετο ἵππους, i. e. ἱμάστιζεν αὐτοὺς, E, 748. Θ, 392. P, 430. Euripides dixit: κέντρον ἐπῆγεν ἵπποις. scutica tangendo incitabat equos. μεγάλων δώρων ἐπιμαίετο θυμὸς, K, 401, appetebat animus tuus magna dona, i. e. σὺ ζητητικῶς ἐπεθύμεις. ἐπιμαίεο νόστου, tenta quærere reditum ex mari in terram, ε, 344, i. e. ζήτει, ἐπιθύμει, ἐπιμελοῦ. πάντων οἴων ἐπιμαίετο νῶτα, terga omnium ovium pertentabat Cyclops, an essent oves quæ exirent, an homines, ι, 441, i. e. χερσὶ ψηλαφῶν ἐζήτει. ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, capulum gladii sui cupide tenebat et apprehendebat manibus, λ, 530, coll. 531, nam non id faciebat, impetum facturus in præfectum suum, Ulyssem, sed contra hostes Trojanos pugnandi cupidus. σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μ, 220, tu accurate observa scopulum, et quære prope eum prætervehi. recentiores hoc verbum etiam cum accusativo in hac contingendi et quærendi notione posuerunt.

ἐπιμάομαι, f. άσομαι. (Μάω) attrecto, attingo accurate, inquiro tangendo: etiam abstergo tangendo. ἕλκος δὲ ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, vulnus attinget et curabit medicus, Δ, 190, διὰ ἐπαφῆς θεραπεύσει. Sigma in talibus duplicatur ob metrum. χειρὶ ἐπιμασσάμενος, ι, 302, manu violenta attingens eum et quasi curans: nam sermo est de Ulysse, deliberante secum, an occideret dormientem Cyclopem. et 446, τὸν δὲ ἐπιμασσάμενος, hunc arietem contingens et contrectans manu, Cyclops. ὁπότε ἰθύσει ὁ γέρων χερσὶ ἐπιμάσσασθαι τῶν, sc. καρπῶν ἢ δένδρων, λ, 590, si quando conaretur senex contingere manibus eos fructus; et sermo est de Tantalo apud inferos: ἐφάψασθαι. ῥάβδῳ ἐπεμάσσατο αὐτὸν 'Αθήνη, tetigit eum virga, ν, 429. π, 172. ἔγνω ἐπιμασσαμένη, agnovit eam cicatricem cum attrectaret femur ejus manu lavandum, ἐφαψαμένη, τ, 468. et 480, χειρὶ ἐπιμασσάμενος, manu sua contingens guttur ejus, ne loqueretur. notat ergo attrectationem studiosam. ὁ μάγος videtur esse ab hoc μάεσθαι, contingere; quasi virgula divina efficiens miracula.

ἐπιμάρτυρος, ου. ὁ. (Μείρω) testis qui quasi manu simul admota adjuvat rem obtineri. idem ac ὁ μάρτυρος, præpositione abundante. Ζεὺς ἐπιμάρτυρος ἔστω, H, 76. θεοὶ ἐπιμάρτυροι ἔστων, pro ἔστωσαν, α, 273.

ἐπίμαστος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) qui quærit cibum manducandum, ἐπαίτης (mendicus) τροφὴν μαστεύων, i. e. ἐπιζητῶν. ἐπίμαστον ἀλήτην, υ, 377, famelicum erronem.

ἐπιμειδάω, f. ήσω. (Ἄω) arrideo, *ich lächele dazu, (I smile at.)* τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων 'Αγαμέμνων, Δ, 356, ubi rex σεμνῶς γαληνιᾷ, ὡς εἰς μειδίαμα, *nimmt eine freundliche meine an bis zum lächeln, (to put on a smiling look,)* καὶ οὕτω καταστορεῖ τὴν κύμανσιν τῆς ψυχῆς. ἐπιμειδήσας Ζεὺς προσέφη τήν, Θ, 38, renidente vultu. 'Οδυσσεὺς, K, 400, ubi κατὰ βαρύτητα ἤθους, et per indignationem, is renidet, et offensus audacia. idem 'Οδυσσεὺς, sed vero vultu, χ, 371.

ἐπιμείλια, ων. τά. (Μίλω) dona, quæ sponsa accipit a patre suo, dos quam sponsa fert ad maritum novum. *die mitgabe, (the dowry.)* dicta διὰ τὸ, τὸν ἄνδρα μειλίσσειν, vel, κατὰ μέλι γλυκαίνειν. dicuntur eadem et, τὰ ἐπιφέρνια, et ἡ φερνή. I, 147, 289, de Agamemnone elocaturo filiam. Vide sub φερνή.

ἐπιμέμφομαι, (Φάω) queror de aliqua re, indignor ob aliquid. ἐπιμέμφεται εὐχωλῆς, succenset nobis ob votum non factum aut præstitum, A, 65, 93. τέο (pro τίνος) δὲ αὖτ' ἐπιμέμφεαι, cujus rei causa stomacharis, B, 225, quid quereris deesse tibi jam. nam hoc verbum sæpe notat χρῄζειν. ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, π, 97, num quid desunt tibi fratres, numquid eos accusas? ὡς μὴ ἐπικουροῦσί σοι, ut non assistentibus tibi? coll. 115, 117. ut ergo et dativum rei, de qua querimur, adsciscat.

ἐπιμένω, (Νέω) maneo apud, resto, exspecto in aliquo loco. ἐπίμεινον, (ἵνα vel ἕως, ut, donec) τεύχεα δύω, exspecta, donec arma induam, Z, 340, ἵνα ὁπλίσωμαι. εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, si placet tibi, exspecta, T, 142. sic, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, α, 309. ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσιν, δ, 587. εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, ρ, 277, mane hic, et ego ibo præ. ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, λ, 350.

ἐπιμήδομαι, f. ήσομαι. (Μάω) contra struo prudenter. δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρὶ, δ, 437, coll. 395, 365.

ἐπιμηνίω, (Νέω) iram et simultatem foveo contra aliquem. ut ἐπὶ notet contra. αἰεὶ Πριάμῳ ἐπεμήνιε, N, 460, nam μῆνις est παρατεταμένος θυμός.

ἐπιμηχανάομαι, (Μάω) contra molior cogitatione et studio. δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται, δ, 822, ubi præpositio est avulsa, insidiantur ei.

ἐπιμίμνω, (Νέω) maneo apud, resto, exspecto in aliquo loco. idem ac ἐπιμένω, q. v. ἔργον, ᾧ ἐπιμίμνω, opus, cui adsideo constanter, ξ, 66, ο, 371. nam ea opera maxime fortunantur a diis, οἷς ἐπιμίμνει τὶς, quæ quis diligenter et constanter agit.

ἐπιμίξ, (Μίσγω) adverb. permixtim, promiscue, idem ac μίγδα, q. v. dicitur et ἀναμίξ. Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοὶ, Λ, 525, cum impetu pugnant et adfliguntur pariter ipsi et equi eorum confuse. sic, κτείνονται, confuse cæduntur, Ξ, 60. Ξάνθου ῥόος ἔπλητο ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, Φ, 16, qui occisi erant. καίοντο ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες, Ψ, 242. μαίνεται Ἄρης, λ, 536, nam furit Mars confuse, quasi τὸ ἀλλοπρόσαλλον amans, καὶ κοινὸς, Mars belli communis. sic κουρίξ, i. e. ἐκ κουρᾶς, ἀπὸ τριχῶν.

ἐπιμίσγω, f. ίξω. (Μίσγω) admisceo, commisceo. ἄψ ἐπιμισγομένων, sc. τῶν πολεμούντων, E,

505, cum fugientes antea, retro converterentur et manus consererent cum hostibus. *αἰεὶ μὲν Τρώεσσι ἐπιμίσγομαι*, K, 548, semper manus consero cum Trojanis et contra eos. *οὔτις βροτῶν ἄλλος ἐπιμίσγεται ἡμῖν*, nemo mortalium alius venit ad nos et versatur nobiscum, ζ, 205. et 241, *Φαιήκεσσι ὅδε ἀνὴρ ἐπιμίσγεται*, ad eos ille accedit.

ἐπιμνάω et ἐπιμιμνήσκω, (Νέω) recordari facio. in medio, recordor, memoriæ infixum habeo. *ἐπιμνήσασθε ἕκαστος παίδων*, O, 662. *ἐπιμνησαίμεθα χάρμης*, P, 103. *τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς*, α, 31. δ, 189. et 191, *ὅτε ἐπιμνησαίμεθα σεῖο.*

ἐπιμύζω, f. ύξω. (Μύω) clausis labiis sonum emitto indignabundus, *μεμυκόσι χείλεσι τοιὸν ἦχον διὰ τῆς ῥινὸς ἀποτελέω δυσχεραίνων. ἐπέμυξαν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη*, Δ, 20. Θ, 457, sc. *ἐπὶ τούτοις ἔπεσι Διός. sie schnoben und seufzeten vor unmuth, mit geschlossenem munde, (they groaned for rage, with closed lips.)*

ἐπινέμω, (Νέμω) distribuo super, pono super. *σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ*, I, 216. Ω, 625. υ, 254. *νομέομαι*, f. *νομήσομαι*, et *νωμάω*, f. *ήσω*, notant idem, distribuo. idem verbum notat et intransitive, attribuo me, accedo.

ἐπινεύω, (Νέω) annuo, nutu ratum facio, nutu significo me velle id, vel, placere id mihi. *κυανέῃσιν ὀφρύσι ἐπένευσε Κρονίων*, annuit, A, 528. P, 209. *ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι*, O, 75, inquit Jupiter: nam is solo nutu pollicetur aut negat. et ista *νεῦσις Διὸς* sæpe est *ἡ ἐν διοσημίᾳ δήλωσις ἄνωθεν τῶν μελλόντων, ἡ ἐκ τῶν μετεώρων σημασία τοῦ μέλλοντος*, ut vides ex B, 350—353, ubi de fulgure sermo est. *Πατρόκλῳ Ἀχιλλεὺς ὀφρύσι ἐπένευσε σιωπῇ, Φοίνικι στορέσαι λέχος*, I, 616, innuit ei tacite, ut curaret Phœnici lectum sternendum. *κόρυθι ἐπένευε φαεινῇ*, X, 314, ubi de Achille dicitur, quod soli cristæ galeæ ejus erat proprium; et compositum verbum h. l. est pro simplici, *ἔνευε*, nutabat. *ἡ δὲ ὀφρύσι ἐπένευσε*, π, 164, innuit ei oculis. sic et, φ, 431, quod signum ex composito erat incipiendæ cædis procorum, coll. π, 283.

ἐπινεφρίδιος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) renibus superjacens vel adjacens. *δημὸν ἐπινεφρίδιον*, pinguedinem renibus adjacentem, Φ, 204, *τὸν ἐπὶ τοῖς νεφροῖς δημόν.*

ἐπινήθω, f. νήσω. (Νέω) neo, fila intorqueo. *πείσεται, ἅτινά οἱ Αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ*, Υ, 128. sic, *Μοῖρα κραταιὴ ἐπένησε*, Ω, 210. conf. *αἶσα*, sub *δαίω.*

ἐπινηνέω, (Νέω) superacervo, largiter et cumulate impono. *σιωπῇ νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον*, silentio mortuos rogo imponebant, H, 428, 431, i. e. *ἐπεσώρευον*, nam unus rogus permultis occisis gregariis militibus erat communis.

ἐπίξυνος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) communis, idem ac *ξυνός*, q. v. *ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ*, M, 422, in communi arvo, quæ est vel *ὁ ὅρος, περὶ οὗ ἡ δῆρις*, i. e. *ἡ ἔρις, auf dem scheide, auf dem reine, (in the common fields, abroad:)* vel est *ἡ ἐπιμεριζομένη γῆ, ἵνα ἐκ κοινότητος ἰδιάσῃ τοῖς ἐρίζουσι*, in agro qui communis antea fuerat ambobus, nunc autem in æquales partes dividitur inter litigantes.

ἐπιορκέω, f. ήσω. (Ἔρα) pejero. *οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος*, neque pejerabo per deum, T, 188, *ich will nicht falsch bey gott schwören, (I will not swear by the deity falsely.)* nam *ἐπιορκία* valde nocet, quod poëta docet exemplo sociorum Ulyssis, μ, 303, seqq.

ἐπίορκος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) perjurus. *ὅστις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ*, Γ, 279, ubi neutrum est adverbialiter, qui perjurum juraverit. eique post mortem sunt pœnæ constitutæ. sic et T, 260. et 264, *εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον*, si quid horum, quæ juravi, perjurum est. *καὶ ῥα ἐπίορκον ἀπώμοσε*, et sane pejeravit, K, 332, *ἐπὶ* ergo in hac voce, ut sæpe alibi, est *ἐναντιωματικῶς* posita, pro *κατὰ*, contra, si contra veritatem juratur.

ἐπιόσσομαι, (Ὄφ) intueor mente. dirigo mentis oculos in aliquid. *τὼ δ', ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων, νόσφιν* (separati a Patroclo, procul ab eo) *ἐμαρνάσθην*, duo filii Nestoris, in animo cogitantes mortem et fugam sociorum, pugnabant: *περιβλεπόμενοι οἱ Νεστορίδαι, ἵνα, εἰ μέν τινες ἔθανον, ὑπερμάχωνται τῶν σωμάτων, εἰ δὲ εἰς φυγὴν ἐτράποντο, σκεπάζωσιν*, speculantes diligenter, ut, si qui Græcorum essent interfecti, ipsi propugnarent pro corporibus illorum, si vero qui fugerent, ut eos protegerent, P, 381, ut ergo *μάρνασθαι* h. l. sit, promtum esse manu et paratum; *ἐπιόσσεσθαι* vero, animo propositum spectare, nam ita his duobus filiis a patre erat præceptum, ut succurrerent ubi et quomodo opus essent.

ἐπίουρα, ων. τά. (Ὄρω) sunt *τὰ ὁρμήματα*, et termini quousque quid magis se concitat. *ὅσον ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἑλκέμεν νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον*, K, 350, conf. *τὸ οὖρον*, sunt *τὰ μεταξὺ διαστήματα* inter aratrum boum et alterum aratrum mulorum, si utrumque cœpit ab eadem linea, et si muli pervenerunt ad alterum extremum agri; quantum tunc est interstitium inter ea aratra, et quantum præverterunt muli *τοὺς βόας*. notissimum tunc temporis omnibus fuit id intervallum. conf. *ἡμίονος.*

ἐπίουρος, ου. ὁ. (Ὄρω) custos, *φύλαξ*, præsidium præstans cum diligentia et sollicitudine animi. idem ac *οὖρος*, abundante præpositione. sic abundat et in *ὁ ἐπιβάτωρ*. nisi tamen forte superioritatem et eminentiam præpositio indicat. *Ζεὺς Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον*, N, 450, genuit eum, qui fuit primarius custos et defensor Cretæ, *φύλακα, βασιλέα. ὅς σοι ὑῶν ἐπίουρος*, qui tibi est suum præfectus et curator superior, ν, 405. ο, 39, de Eumæo, qui sub se habebat quatuor pastores.

ἐπιπάγχυ, (Πάω) omnino, prorsus. idem ac

πάγχυ, q. v. μὴ φυλακῆς ἐπιπάγχυ λάθωνται, K, 99, ne vigiliarum omnino obliviscantur.

ἐπιπαλύνω, (Πάλλω) inspergo, superspargo externe. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε, Λ, 639. i. e. ἐπίπασε, ubi ejusmodi farinas adspersit fœmina et immiscuit vino vetusto, ut faceret offam: et est pro ἐπιπάλυνε. sic et, ἐπὶ δ' — παλύνειν, κ, 520, ubi Circe præcipit, ut fiat mixtura ex mulso, vino, aqua, et farina inspersa. sic et λ, 28.

ἐπιπάσσω, (Πάω) inspergo, super pono. et apud poëtam hoc verbum semper de re medica ponitur, quando ex herbis aut radicibus facta, remedia imponuntur vulneri. nam τὰ πάσματα et ἀλείμματα differunt: priora enim simpliciter super imponuntur vulneri; posteriora vero illinuntur: et πάσματα fiunt ἀπὸ ῥιζῶν ἢ φυτῶν τρίψεως. ἤπια φάρμακα ἐπίπασσε, Δ, 218, *er legte oder goss drauf lindernde mittel, (he applied to it, or poured upon it, soothing unguents;)* de Machaone, curante Menelaum sagitta vulneratum. Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα ἐπιπάσσων, E, 401, curabat sic Plutonem ab Hercule sagitta sauciatum. sic et 900, ubi idem medicus divinus curat Martem saucium. et hic Παιήων notatur hoc verbo ut ῥιζικὸς ἰατρὸς, τρίβων βοτάνας καὶ καταπάσσων: ῥιζοτόμος, καὶ ἐπιλέκτης βοτανῶν, ἃς τρίβων ἐπέπασσε τοῖς χρήζουσι. ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν, Λ, 515. ἕλκεϊ φάρμακα ἐπίπασσε, ἀκήματα ὀδυνῶν, O, 394. verbum καταπάσσω, f. άσω, est apud Aristoph. Nub. 177, 261. Equit. 99, collato 500, 964.

ἐπιπείθομαι, f. είσομαι. (Πείθω) obsequor, exorari me patior, persuaderi mihi sino. εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεται ἑταίρων, si quis mihi meorum sociorum obsequitur, T, 305. σοὶ λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, erga te precantem placabor, Ψ, 609, coll. 606. εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, si vero verbis meis non obtemperabit, O, 162, coll. 178, οὐκ ἐπιπείσεται. εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν, P, 154. et innuit Lycios fortasse non sibi addictos ita esse ac Sarpedoni fuerint. οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται, nemo enim obtemperabit, Σ, 296. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο ἑταίρῳ, suo socio obtemperabat, A, 345. I, 205. ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ, nobisque statim persuasus est animus alacer, β, 103. κ, 466. et 406, 475, ἔμοιγε. τοῖσιν δ', μ, 324. et 28, ἡμῖν. τ, 148. ω, 137. φίλῳ ἐπεπείθετο πατρὶ, parebat, τ, 14. χ, 108. σοί τ' ἐπιπείθονται, tibique obediunt, E, 878. ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, A, 565. Δ, 412, *gehorche meiner stimme, (obey my commands.)* ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, qui diis obtemperaverit, eum vicissim libenter audiunt, A, 218, nam θεὸς ἀκουσθεὶς ἀντακούει ἐπιπλέον. αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, illæque parentes sternebant lectum dormitorium, I, 656, et tamen præcesserat ἑτάροις ἠδὲ δμωαῖς: in tali concursu masculinum solet præferri. sed h. l. fœmininum præfertur, quia is labor erat fœminarum. sæpe in ejusmodi concursu sequitur neutrum, e. c. Psalmo viii, 3, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας. de forma ἐπέπιθμεν vide simplex πείθομαι.

ἐπιπελεμίζω, (Πάλλω) labefacto, moveo et removeo admota manu. idem fere ac πελεμίζω, q. v. ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος, pro ἐπεπελεμίχθη, superne concutiebatur extremum hastile, cum cuspis infigeretur solo, Π, 612. P, 528, *ward erschüttert und bebend gemachet, (shook, trembled.)*

ἐπιπέλομαι, (Πέλω) accedo, supervenio. οὔτις νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, nullus morbus odiosus invadit homines et miseros facit, ο, 407, coll. 406, ἐπέρχεται, quod notat idem. γῆρας καὶ θάνατος, ἅτε ἐπιπίλονται ἀνθρώποις, senectus et mors, quæ tandem ad homines accedunt, ν, 60, utpote quæ ambo homines invadunt, et imminent iis. ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε, cum tandem octavus ad me accedens annus veniret, pro ἐπιπελόμενον, η, 261. ξ, 287, ut ergo sit synonymia, ἦλθέν μοι, et, ἐπιπλόμενόν μοι.

ἐπιπέμπω, f. ψω. (Ἕπω) immitto, mitto ad. πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον, B, 6, pro ἐπιπέμψαι, mittere ad regem somnium integrum, *einen ganzen und vollständig-deutlichen traum ihm zuzuschicken, (to send to him an entire and perfectly distinct vision.)*

ἐπιπέτομαι, (Πέτω) advolo, contra volo. πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, pro ἐπιπέτονται ἄνθεσιν, advolant ad flores, de apibus, B, 89. ὀϊστὸς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων, sagitta, contra densum virorum ordinem involare cupiens, Δ, 126, quasi esset ratione prædita. est infin. a. 2. m. per syncopen, pro ἐπιπετέσθαι ab ἐπεπετόμην. possis et aor. 2. a. πτάω vel πτέω deductum dicere.

ἐπιπιέζω, f. έσω. (Ἴα) firmiter comprimo supra. ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε, pro ἐπεπίεζε μάστακα, comprimebat ei os, δ, 287. Dorica forma πιάζω in Novo Testamento non est rara, vi prehendo: et inde est et ὑποπιάζω, supprimo vi; pro quo male legitur ὑπωπιάζω, 1 Cor. ix, 27.

ἐπιπίλναμαι, (Πέλω) pertingo ad aliquem locum, appropinquo aliquo. οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται, pro ἐπιπίλναται οὔδει, non tangit terram, T, 93. οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, neque nix eo pertingit, ζ, 44, i. e. οὐκ ἐπιπελάζει περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον χιὼν, ἀλλὰ αἴθρη ἥπλωται.

ἐπιπίνω, (Πίω) insuper et post bibo. *ich trinke drauf, (I pledge, drink to.)* ἀνδρόμεα κρέα ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων, ι, 297, Cyclops, humanas carnes edens, et post purum lac bibens.

ἐπιπίπτω, (Πέτω) supercido, contra cado, contra ruo. ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, β, 398. ε, 271. ν, 79. ψ, 309. nam somnus gravat palpebras, et est pondus δυσμετακίνητον. ἄχνη σκοπέλοις ἐπέπιπτε, μ, 239. τεύχεα πάντα ἐπέπιπτε χθονὶ, ω, 534.

ἐπιπλάζω, (Λάω) inerrare facio. πόντον ἐπιπλαγχθεὶς, θ, 13, qui per mare circumactus est errabunde.

ἐπιπλέω, f. εύσω. (Πίλω) innavigo. *ich befahre, (I sail away.)* ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, A, 312. δ, 842. σ, 473. ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ, ι, 227, 470. πόντον ἐπιπλείων, ι, 284. πλέων ἐπὶ πόντου, i. e. ἐπιπλέων, δ, 474.

ἐπιπλήσσω, f. ξω. (Πίλω) contra appropinquo, percutio. invehor in aliquem, increpo, castigo. τόξῳ ἐπιπλήσσων, arcu soluto, loco scuticæ, percutiens equos, K, 500. αἰεί μοι ἐπιπλήσσεις, semper me increpas et castigas verbis, M, 211, ubi est πλῆξις ἀέρος κατά τινος ἐν λόγοις, *du tadelst und bestrafest mich immer, (thou art always scolding and finding fault with me.)* οὔ φημι ἄλλον τινὰ ἐπιπλήξειν μὲ, Ψ, 580, ut ergo hoc sensu duos casus regat: non puto alium reprehensurum esse me in hac re. nisi forte l. c. apocopatum μ, est pro μοί.

ἐπιπλόμενος, vide sub ἐπιπέλομαι.

ἔπιπλον, ου. τό. (Πίλω) id quod in superficie maris natat; et in genere, τὸ ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, quod in superficie est, τὸ οἱονεὶ ἐπιπολάζον ἐν τῷ προφαίνεσθαι. in specie τὰ ἔπιπλα sunt τὰ μὴ ἔγγαια κτήματα, fortunæ non adfixæ solo, ἀλλ' ἡ κατ' οἶκον κτῆσις ἡ δυναμένη πλεῦσαι, mobilia bona quæ possunt navigando transferri aliorsum. talia narrantur γ, 301, 302. nomen prosaicis est frequens, e. c. Thucyd. III. 68. Herodot. I. 164.

ἐπιπλώω, (Πίλω) innavigo, innato. πόντον ἐπιπλώσας, mari vectus, Γ, 47. ἐπιπλὼς πόντον, Z, 291, per apocopen pro ἐπιπλώσας, nam antiquis non placet a πλῶμι id factum dicere. sic, πόντον ἐπέπλως, pro ἐπέπλωσας, γ, 15. si cui tamen, contra auctoritatem veterum Græciæ grammaticorum, contendere libeat, esse a πλῶμι compositum; ei facilis erit determinatio conjugandi rationis.

ἐπιπνέω, f. εύσω. (Πνέω) superspiro. ὅσα ἐπιπνείει γαῖαν καὶ ἕρπει, quotquot animalia spiran et repunt super terra, P, 447. σ, 130, eorum omnium miserrimum est homo. νηῒ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃ ὄπισθεν, navi a tergo adspiret ventus stridens, δ, 357. ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται, ι, 139. πνοιὴ Βορέαο ἐζώγρει (recreabat) ἐπιπνείουσα, adflans, E, 698, coll. 697, ubi περὶ pertinet ad ἐπιπνείουσα, adverbialiter.

ἐπιποιμὴν, ένος. ὁ. (Πάω) pastor, idem ac ποιμὴν, q. v. sic et ἐπιβουκόλος pro βουκόλος. proprie tamen designat præfectum pastorum. θεαὶ δ' ἐπιποιμένες ἦσαν, μ, 131, ubi de bubus et pecudibus Solis sermo est.

ἐπιπρέπω, (Ἔπω) conspicuus sum, convenio. οὐδέ τί σοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος, ω, 251, ubi constructio est: ἐπιπρέπει σοὶ εἶδος καὶ μέγεθος εἰσοράασθαι οὔ τι δούλειον, et decorus est tibi vultus, decora quoque statura, adspectu, nequaquam servilis, sed potius regia et majestatis plena. ut ἐπὶ intendat significatum, valde decora et conveniens tibi est species.

ἐπιπροϊάλλω, (Ἕω) propono, ante mitto. αὐτοῖς ἐπιπροΐηλε τράπεζαν, Λ, 627, posuit mensam ante eos, προέθηκε. nimirum hæc mensa, pellicis jussu, ab alia ancilla ponebatur: ut ergo notio mittendi tamen insit.

ἐπιπροΐημι, (Ἕω) ad aliquid mitto, contra, ante. κεῖνον νηυσὶν ἐπιπροέηκα, illum ad naves dimisi, P, 708. Σ, 58, navibus eum dimisi. sic et 439. ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, I, 516, viros, qui supplicarent tibi, ad te misit præstantissimos. νήσοις ἐπιπροέηκε. ad insulas cursum navis direxit, o, 298. Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰὸν, contra eum dirigere sagittam et mittere, Δ, 94, ubi ἐπὶ est contra.

ἐπιπταίρω, f. αρῶ. (Πέτω) sternuendo omen exhibeo, *ich beniese etwas geredetes, (I sneeze at something that is said.)* ἐμοὶ υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν, ρ, 545, *hat alle meine worte benieset, (hath sneezed at all my words.)* conf. πᾶσιν.

ἐπίπταμαι, (Πέτω) supervolo. ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, N, 821. o, 160, 524, volavit dextra avis eodem tempore cum sic locutus esset.

ἐπιπωλέω, f. ήσω. (Πέλω) obeo, circumeo. αὐτὸς δὲ, κτίλος ὣς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, obit ordines virorum, velut aries dux gregis, Γ, 196, pro, πωλεῖται ἐπὶ στίχας, versatur obeundo apud ordines. ὁ, πεζὸς ἐὼν, ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, Δ, 231. et 250, ὥς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας. et his locis ponitur de duce magno, imperante et cohortante. sed et de hoste, qui pugnans obit stantes contra se. ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν ἔγχεΐ τ' ἄορί τε καὶ χερμαδίοις: Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην, Λ, 540, aliorum ordines adoriebatur hasta et gladio et saxis: at cum Ajace ne manus consereret, vitabat sedulo: et sermo est de Hectore, pugnante adversus Græcos. sic et 264, de Agamemnone adversus Trojanos: i. e. μετήρχετο. hinc est ἡ ἐπιπώλησις, εως, quando quis obambulat contra alios.

ἐπιρέζω, f. έξω. (Ἔρα) supra facio. ὅθι πάντες ἐπιρρέζεσκον ὁδῖται, ρ, 211, in qua ara omnes viatores sacrum faciebant: ionice pro ἐπέρεζον.

ἐπιρρέω, (Ῥέω) adfluo, supra fluo. αὐτὸν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτε ἔλαιον, de fluvii aqua, quæ non commiscetur cum aqua alterius in quem influit, B, 754, ἐπιτρέχει ἐπιπολαστικῶς, innatat in superficie: cum casu quarto, cujus loco recentiores ponunt tertium. τὸ δὲ ἐπιπολαστικὸν τοῦ Τιταρησίου γίνεται μὲν, ἢ διὰ κουφότητα ὕδατος, (ob levitatem aquæ ejus) ὅπερ συμβαίνει καὶ τοῖς εἰς θάλασσαν ἐκβάλλουσι ποταμοῖς; ἢ καὶ διὰ γλισχρότητα μεταλλικὴν, ob pinguedinem aliquam mineralem. τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν, adfluebant pedites, Λ, 723, i. e. πάνυ πολλοὶ ἤρχοντο μετὰ σπουδῆς.

ἐπιῤῥίπτω, (Ῥέπω) injicio, contra jacio. ἐμοὶ δοῦρα ἐπέῤῥιψαν, adversus me conjecerunt hastas, ε, 310.

ἐπιῤῥέπω, (Ῥέπω) contra vergo. ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ, et ut in nos vergat grave exitium, Ξ, 99, et imago sumta est de fatali libra Jovis, in qua deorsum vergunt infausta, felicia vero sursum.

ἐπιῤῥήσσω, (Ῥάω) cum fragore obdo, ἐπιτίθημι βιαίως, violenter obdo pessulum. 'Αχιλλεὺς δὲ ἐπιῤῥήσσεσκε (ionice pro ἐπίῤῥησσε) καὶ οἶος, Ω, 456, coll. 453, *den riegel den drey mann schieben musten, den schob er alleine vor, (the bolt which required the strength of three men he dashed in alone.)* istud ἐπιῤῥήσσειν recentiores dicunt καταῤῥήσσειν vel καταῤῥάσσειν: unde est ὁ καταῤῥάκτης, ου, casus vel decidentia, qui quatuor diversas res notat: ὄνομα ὀρνέου ἅρπαγος, accidens fluviorum super petras deorsum præcipitantium, in portis urbium munitionis species quæ Germanis est *das fallgatter in den stadtthoren, (the portcullis in city gates,)* ὁ κατὰ πύλας ἐπιβλὴς, *der thorriegel, (the bolt or bar of a gate.)*

ἐπιῤῥοθέω, vide sequens.

ἐπίῤῥοθος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) in auxilium accurrens cum studio, ὁ σπουδαῖος ἐπίκουρος καὶ μετὰ ῥόθου βοηθῶν, i. e. μετὰ ἤχου. est ergo ab ὁ ῥόθος, et involvit metaphoram ab accedente et strepente fluctu: ut notet auxiliatorem, μὴ ἀκὴν καὶ ἠρέμα, δι' ὄκνον, καὶ οἷον ἀψοφητὶ, πρὸς βοήθειάν τινος ἥκοντα, ἀλλὰ, κατὰ σπουδὴν, μετὰ ῥόθου, ὡσεὶ καὶ ῥόθιον ὕδωρ κατὰ πρανοῦς ῥεῖ. proprie est, adstrepens, cum sonitu accedens. unde est verbum ἐπιῤῥοθέω, f. ήσω, cum strepitu et clamore assentior alicui, et in partes ejus accedo, Eurip. Or. 899, admurmuro. τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν 'Αθήνη, Δ, 390. ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ, Ψ, 770.

ἐπιῤῥώομαι, (Ῥέω) moveo me apud aliquid. ταῖς (μύλαις) δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες, omnino duodecim mulieres strenue movebant se et opus faciebant ad molas, υ, 107. ἀμβρόσιαι χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἀπὸ ἀθανάτου κρατὸς ἄνακτος, de Jove annuente, Α, 529, divini capilli movebant se valde a capite immortali domini, i. e. moto capite: et est sumtum ἀπὸ ἀνδρῶν ἐῤῥωμένως εἴς τι ἔργον κινουμένων. sic ῥώονται ἵπποι, ὅτε εἰς δρόμον συντείνονται, contendunt: et capilli sunt quasi personificati.

ἐπισείω, f. σω. (Σείω) supra vel contra concutio et agito. Ζεὺς ἐπισείῃ πᾶσιν αἰγίδα, Jupiter incutiat omnibus ægidem, Δ, 167, i. e. irascatur: *wider alle seinen schild bewege, (will shake his ægis threateningly against them all.)* σειομένη δὲ αὕτη ἐκφοβεῖ, terret. sic, αἰγίδα ἐπισείων, Ο, 230.

ἐπισεύω, f. εύσω. (Σέω) contra, vel super, vel ad, moveo. Αἰνείαν δ' ἐπέσευεν, sursum movit eum, ut transiliret ordines, Υ, 325, et additur explicatio, ἀπὸ χθονὸς ὑψόσε ἀείρας. et hæc forma potest esse imperfectum, potest et esse aor. 1. pro ἐπέσευσε. τόσα γάρ μοι ἐπέσσευέν κακὰ δαίμων, tot enim et tanta mala incussit mihi fortuna, σ, 255. τ, 129, ubi manifesto est aor. primus: et Sigma ob metrum duplex, omisso augmento. αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατα ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, immisit mihi mala somnia deus, υ, 87. δμῶας ἐπισσεύσας, servos contra me incitans, ξ, 399, ἐφορμήσας. ἢ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων, aut jam contra me etiam cetum concitet deus, ε, 421. ὅτε θηρητὴρ κύνας σεύῃ ἐπὶ καπρίῳ, pro ἐπισεύῃ, Λ, 293. et 294, ὣς ἐπὶ 'Αχαιοῖς σεῦε Τρῶας Ἕκτωρ, pro ἐπέσευσε. νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, contra naves cum impetu movere se, Ο, 347. ἐπεσσεύοντο δὲ λαοὶ, et copiæ militares admovebant se celeriter, Β, 86. et 150, νῆας ἐπεσσεύοντο, ad naves admovebant se, celeriter ibant. et 208, ἀγορήνδε ἀπὸ κλισιῶν. εἰς αὐτὸν πάντες, ad eum omnes accelerabant, Ν, 757. νηυσὶν, contra naves et castra Græca impetum faciebant, ibant, Ο, 593, i. e. κατὰ τῶν νηῶν ὥρμων. νομόνδε, in pascuum properabant boves, Σ, 575. νῆα, ad navem progrediebantur alacres, ν, 19. εἴ σοι θυμὸς ἐπέσσυται, si tibi animus incitatur ad id, Α, 173, de qua forma vide simplex σεύω. ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, Ζ, 361, pro ἐπισεύεται vel ἐπισεύεται. ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, cum quarta vice impetum faceret, Ε, 438. Π, 705, 786. Υ, 447, pro ἐπισεύετο vel ἐπεσεύετο, imperf. med. αὐτὰρ ἔπειτα αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, Ε, 459, *fiel auch mich an, (fell upon me also.)* sic et 884. ἐμοὶ μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς, mihi admodum valde incitatus est animus, *ich habe grosse lust, (I have a great mind,)* Ι, 398, et imperf. loco præsentis notat consilium diu jam animo agitatum: vel dubie rem exprimit, ibi fortasse cupiam, *die hätte ich wohl grosse lust, (I had then a good mind.)* ἐπ' αὐτῷ ἔσσυτο, in eum irruere solet, Ρ, 677, 678, aquila in leporem: et ibi præpositio est avulsa per tmesin. Τρώεσσιν, in Trojanos impetum faciebat, Φ, 227. et 234, οἴδματι θύων, fluvius intumescens irruebat in eum. et 601, ὁ δ' ἐπέσσυτο, ποσσὶ διώκειν, celeriter insistebat ad persequendum pedibus. ἐναργὴς ὄνειρον αὐτῇ, distinctum somnium venerat ei, δ, 841. sic de somnio, δέμνια κούρης, accedebat subito ad spondam puellæ, ζ, 20. ἐπεσσύμενος πεδίοιο, Ξ, 147, cursu concitus per campum; pro ἐπισυόμενος vel ἐπισευόμενος. sic, λάβε πέτρης, celeriter accedens prehendit saxum, ε, 428. et 431, κῦμα ἐπεσσύμενον, fluctus advolvens se vehementer. ἐπεσσύμενον αὐτὸν ἔβαλε δουρὶ, Δ, 527. ἐπεσσύμενον τείχεος ἔβαλεν ἰῷ, irruentem in mœnia feriit sagitta, Μ, 388. sic, ἔβαλε πέτρῳ, Υ, 288. Π, 411. et 511, ἰῷ. πῦρ, ingruens ignis, Ρ, 737. τὸν, παμφαίνοντα ὥστε ἀστέρα, ἐπεσσύμενον (διὰ) πεδίοιο, hunc, totum collucentem ab armis politis velut sidus aliquod, currentem per campum, Χ, 26, nam post ἀστέρα ponendum est comma, ut participium nostrum pertinere appareat ad τὸν, sc. 'Αχιλλέα. κῦμα δεινὸν (i. e. δεινῶς) ἐπεσσύμενον, horribiliter advolvens se et irruens, ι, 314. ἐπεσσύμενοι, invadentes violenter, χ, 307. et 310, ἔλαβε γούνων ἐπεσσύμενος, celeriter accedens tetigit genua ejus. τεῖχος ἐπεσσυμένους, impetum cursu facientes in munitionem, Μ,

143. O, 395, i. e. σευομένους ἐπὶ τὸ τεῖχος, ἐπελθόντας τῷ τείχει.

ἐπίσκοπος, ου. ὁ. ("Οφ) speculator. idem ac σκοπός, q. v. deinde et, inspector, observator, præses, tutor. ἤ τινα ἑταίρων ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; an aliquem sociorum adhortari cogitas ut eat explorator adversus Trojanos? ubi Τρώεσσιν est dativus incommodi, K, 38. et 342, νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν, explorator contra castra nostra. his locis ergo est ὁ στελλόμενος εἰς πολεμίους κατάσκοπος, quem recentiores vocant τὸν πευθῆνα. officium ejus est, σκοπιάζειν ἄνδρας δυσμενέας, 40, καὶ διασκοπιᾶσθαι, καὶ πυθέσθαι, a quo est ὁ πευθήν. et ejusmodi homo debet esse τολμηρός, 41, et κινδύνοις ἐπιτολμᾷν. θεοὶ γὰρ ἄριστοι μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων, dii sunt optimi testes et præsides pactorum, X, 255, ἀνάδοχοι. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε πόλιν ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα, dicitur de Hectore in luctu funebri, Ω, 729, certe enim periisti tutor, qui servabas urbem, et tuebaris matronas infantesque; ubi ἐπισκοπεῖν καὶ ῥύσκεσθαι καὶ ἔχειν idem notant, *durch sein aufsehen bewahren und erhalten, (to protect and preserve by valour.)* ἐπίσκοπος ὁδαίων, inspector et administrator viaticorum, Θ, 163, ὁ ταμίας τῶν ἐφοδίων. Vide sub πεύθομαι paullo sub medio.

ἐπισκύζομαι, f. ύσομαι. (Κύω) irascor, irritor leniter, idem ac σκύζομαι, q. v. indignor ob aliquam rem, *murre worüber, (I am angry at something.)* ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί, ut et alii Græci nobiles indignentur, I, 370. μήπως καί σοι θυμὸς ἐπισκύσαιτο ἰδόντι, η, 306, ne et tibi vidènti id, animus indignaretur et inique ferret, ὀργισθείη: ubi alii eodem sensu legunt ἐπισκύζοιτο.

ἐπισκύνιον, ου. τό. (Κύω) est τὸ ὑπὲρ τὴν ὀφρῦν, pars illa vultus, quæ immediate est supra oculos, τὸ ὑπὲρ τὰς ὀφρῦς μέρος τοῦ μετώπου. nam illa pars corrugat et demittit se in ira. est a σκύζεσθαι et ἐπισκύζεσθαι. in specie sic dicitur cutis quæ est supra oculos. ὁ δὲ (λέων) σθένεϊ βλεμεαίνει πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων, P, 136, ubi vides, esse τὸ ἐπιδέρμιον, ὃ ἐπιχαλᾶται τοῖς τῶν λεόντων ὀφθαλμοῖς καὶ καλύπτει αὐτούς, προνοίᾳ φύσεως, οὐ τοσοῦτον διὰ θυμόν, ὅτι σκύζεται τὸ θηρίον, i. e. ὀργίζεται, nam truculentis et iratis sic super oculos convolvitur illa cutis, ὅσον, ἵνα μή, βλέπων τὰ ἐπιῤῥιπτόμενα βέλη, δειλαίνηται. de homine visu truculento est apud Theocr. Id. 24, 116, τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.

ἐπισμυγερῶς, (Μύω) adverb. miserrime, ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν καυστικῶς. ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν, ille quidem luit id miserrime, γ, 195, cum magno suo malo. ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται, δ, 672, ut laboriose naviget; et est ionice, pro ναυτίλληται.

ἐπίσπαστος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) contra attractus, *zugezogen, (drawn upon,)* ὅ τις καθ' ἑαυτὸν ἐπισπᾶται. ἐπίσπαστον κακόν, σ, 72. ω, 461, *das er sich selbst über den hals gezogen, (which he had drawn upon himself.)*

ἐπισπέρχω, ("Ερα) valde urgeo et ad progrediendum incito. Ἀντίλοχος πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε, κέντρῳ ἐπισπέρχων, Ψ, 430, ubi quoque deest accusativus, τοὺς ἵππους scilicet. αὐτὸς ἐπισπέρχων, sc. τὰς δμωάς, ipse ad celeriter eundum et faciendum incitans et urgens ancillas, χ, 451. ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι παντοίων ἀνέμων, ε, 304, incitant se et irruunt procellæ variorum ventorum; ubi est intransitive.

ἐπισπέω, f. 2. ἐπισπῶ. aor. 2. ἐπέσπον. aor. 2. conj. ἐπίσπω. opt. ἐπίσποιμι. inf. ἐπισπεῖν. ("Επω) obeo, sector, obedio, applico me, occurro, obviam eo, accedo, *ich laufe zu, hange mich hinan, (I run to, attach myself to.)* πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον, T, 294, omnes exitialem diem obierunt. ὅντινα πότμον ἐπέσπεν, quale fatum obierit, γ, 16. δ, 714. πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον, γ, 134, plures malum fatum consecuti sunt. οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον, λ, 196, et fatum obii. et 371, καὶ αὐτοῦ (ibi ad Trojam) πότμον ἐπέσπον. et 388, ὅσοι οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον, quæ utraque phrasis est idem. et medius locus, 371, totus sic habet: οἵ σοι Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, καὶ αὐτοῦ π. ἐ: ubi est elegans figura; comitati sunt te eo, et ibi obiere fatum suum, quod sectati sunt cum te comitarentur. τῷ (igitur) καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον, χ, 317, 416. θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον, ω, 22. et 31, δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν. οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, H, 52, et utrumque est idem. λιμῷ δ' οἴκτιστον (fame autem miserrimum est) θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, μ, 342. cæterum proprie est: fatum comitari, fatum prosequi. πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν μόρσιμον ἦμαρ, antequam Patroclus obiret diem fatalem, Φ, 100: nam ex citatis dubium est nullum, quin Patroclus ibi sit subjectum certissimum; non vero ἦμαρ, ut quidam dubitarunt. sic, θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, δ, 562. ι, 308. ξ, 274. ex quibus locis apparebit, utramque phrasin notare idem, nullamque inesse differentiam. ὄφρα πρόσθεν ἄλλων (ut ante quam alii) θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, B, 359. ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς, Z, 412. ὃς δέ κεν ὑμῶν βλήμενος ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, τεθνάτω, O, 495. ἐπεί κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ, T, 337, quandocunque Achilles fatum suum obierit. ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς, X, 39. κλαίειν, (ἐκεῖνον) ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ, δ, 196. ἀλλά κεν αὐτοῦ (sed sane etiam hic) ἀεικέα πότμον ἐπίσποι, β, 250, nancisceretur. in forma *activa* ergo semper de moriendo positum hoc verbum a poëta: quasi homo decurrat ad mortem, eamque sectetur per omnem vitam. et sic est profecto: nam tendimus huc omnes. notat ergo καταδιῶξαι καὶ καταλαβεῖν, ὡς τοῦ ἀνθρώπου καταδιώξαντος τὸν θάνατον καὶ εὑρόντος αὐτόν. in forma autem *media* etiam aliis actionibus

jungitur. ἐπισπέσθαι ποσὶν, insequi pedibus, premere cursu alios, Ξ, 521, et ἀνδρῶν τρεσσάντων est, viris fugientibus, quando fuga hostium fit. λαῶν ἔθνος ἑσπόμενον οἷ αὐτῷ, exercitum comitantem se, Ν, 495, ἐπισπέσθαι et ἐπισπεῖν est, sequi ducem, sectari auctorem et deductorem. ἑσπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ, γ, 215, obedientes voci divinæ. sic et π, 96, coll. 402, 403. ἑσπόμενοι μένεϊ σφῷ, sectantes impetum suum cœcum, ξ, 262. ρ, 431. ω, 182. κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος, sc. σοὶ, per hortum comitans et sectans te, ω, 337, ἐπακολουθῶν. ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος, piratis adhærens, π, 426, amicus piratarum, sectans et comitans eos.

ἐπισταδὸν, (Στάω) adverb. adstando, instando. νείκεον (objurgabam) ἄλλοθεν ἄλλον (alibi alium) ἐπισταδὸν, adstando ei, μ, 392, *ich trat zu einem nach dem andern, und schalt ihn, (I went up to one after another, and upbraided him.)* νώμησιν δὲ πᾶσιν ἐπισταδὸν, distribuitque vinum omnibus adstando singulis, ν, 54, *gieng zu jedem und gab ihm wein, (went to each and gave him wine.)* sic et σ, 424. οἱ δὲ δόρπον ὡπλίζοντο ἐπισταδὸν, cœnam apparabant studiose, π, 453, *macheten sich munter drann und bereiteten das abendbrod, (bustled about and prepared supper.)* alibi, sed non apud Homerum, notat et, ἐπιστημόνως, perite, ab ἐπίσταμαι, scio.

ἐπίσταμαι, (Εἴδω) scio, novi. est a media forma verbi ἵσημι, ἵσαμαι, interserto, τ, et præfixa præpositione ἐπί. *ich verstehe mich worauf, ich weiss recht, (I am well aware, I know perfectly well.)* nam ἐπὶ auget significatum. οὔ πη θέσθαι ἐπίσταμαι, ν, 207, non aliquo ponere ea certo scio. εἴσεται (sciat, intelligat) ἦ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν, num solus sciat pugnare, Π, 243. πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πολεμίζειν, Ν, 223, ubi tres causæ indicatæ, cur quis fugiat periculosa et ardua: quarum prima est ἡ ἀπειρία, altera τὸ δέος, tertia ὁ ὄκνος, 224. et 238, νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα (optativus) μάχεσθαι, nos autem etiam vel cum præstantissimis periti simus pugnare. ὅστις ἐπίσταιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν, quicunque sciat apta et sana loqui, Ξ, 92. en finem artis rhetoricæ. præterea recte αἱ ἀρεταὶ vocantur et ἐπιστῆμαι, scientiæ: nam ex scientia recti bonique oriri debet omnis virtus. idem versus est et Θ, 240. ubi hæc est mens: alius, qui prudentia loquendi non valeret, posset fortasse contemtim loqui de te. χερσὶν ἐπίστατο (imperf.) δαίδαλα πάντα τεύχειν, Ε, 60. ἀλλά μιν (hastam illam) οἶος ἐπίστατο πῆλαι (vibrare) 'Αχιλλεύς, Π, 142. Τ, 389. πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος (dulcis) εἶναι, Ρ, 671, ubi iterum poëta innuit, etiam artem bene versandi cum aliis esse ἐπιστήμην, et ἐκ μαθήσεως περιγίνεσθαι αὐτήν. πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, sc. mulier illa, Ψ, 705. recentiores Attici dicunt hoc imperfectum, ἠπιστάμην, sicut ἠδυνάμην, διηκόνουν, etc. ἔργα τ' ἐπίστασθαι (infin.) περικαλλέα, β, 117. η, 111. ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν, Δ, 404. 'Αρκάδες ἄνδρες ἔβαινον ἐπιστάμενοι πολέμοιο, Β, 611. ἵπποι, ἐπιστάμενοι, equi, periti et docti, Ε, 222. Θ, 106. ubi de equis, quasi ratione utentibus: sed non de vulgaribus, sed ἐξαιρέτοις, et divinæ originis. ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι, peritus jaculo, sc. jaculari et pugnare, Ο, 282, ut desit ibi vel πολεμίζειν, vel ἄκοντι pro ἀκοντίσαι, ut nomen sit loco verbi. θρέξασκον (pro ἔθρεξαν, currebant) ἐπισταμένοισι πόδεσσι, doctis pedibus, Σ, 599, ubi sermo est de saltantibus juvenibus et puellis. ergo est ἐπιστήμη καὶ ἡ ὄρχησις. χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα, Τ, 80, ubi est locutio perturbata, ex affectu. sensus est: molestum est interpellari. ergo ne me interpellet quis, etsi sit peritissimus rerum quas dicturus sum. accusativus ergo, ἐπιστάμενον, pertinet ad infinitivum præcedentem, in regimine. confer ὑποβάλλω. ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος, περὶ πάντων ἀνθρώπων, δ, 231, medicus quilibet peritus, supra omnes alios homines æstimandus est. ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων ἀνδράσι μάρνασθαι, ι, 49, ex equis pugnare. ἀργαλέον σε (te, O Minerva), θεά, γνῶναι βροτῷ καὶ μάλα ἐπισταμένῳ, ν, 313, ubi dativus pendet ab ἀργαλέον, difficile est homini vel prudentissimo, te statim agnoscere. et Minerva sunt h. l. occulta consilia principis, quæ nemo facile introspicit. σταθμῷ ἀνδρὸς ἐπισταμένου, stabulo viri rerum et officiorum periti, ξ, 359, σπουδαίου, honesti, intelligentis. sic gratulatur sibi Ulysses adventum ad Eumæum. ἀνήρ, φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς, φ, 406. nam quævis ars dicitur ἐπιστήμη. χαλεπὸν δέ κεν εἴη καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ψ, 185, etiam magno artifici. ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ, vos ancillæ, certo scientes, δ, 730. οὐδ' ἐπιστήσονται (futurum ab ἐπίσταμαι) 'Αχαιοὶ, non scient, non poterunt, Φ, 320.

ἐπισταμένως, (Εἴδω) adverb. perite, artificiose. *nach der kunst, (skilfully.)* μίστυλλον ἐπισταμένως, in frusta dissecuerunt parva scite, Η, 317, coll. 318. sic et Ω, 623. τ, 422. εὖ καὶ ἐπισταμένως, Κ, 265, ubi τὸ εὖ est consequens τοῦ ἐπισταμένως. Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως, ε, 25, deduc et comitare eum accurate, inquit Jupiter ad Minervam. et 245, ξέσσε (pro ἔξεσε, polivit) δ' ἐπισταμένως, perite. sic et ρ, 341. φ, 44. ἀμφέξεσα χαλκῷ εὖ καὶ ἐπισταμένως, ψ, 197. μῦθον ἐπισταμένως κατέλεξας, λ, 367. δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο, cœnam scite paraverunt, μ, 307. ὠτειλὴν (vulnus) δῆσαν ἐπισταμένως, obligaverunt perite, τ, 457. κατὰ δῶμα ἐπισταμένως πονέοντο, in domo accurate opus faciebant, υ, 159. et 161, εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα, findebant ligna. Vide sub εὖ.

ἐπιστάτης, ου. ὁ. (Στάω) qui adstat, qui accedit et rogat, ὁ ἐπαίτης. *der einen antritt, und worum bittet, (who comes up to one and asks for something.)* οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, ρ, 455, tu quidem sane ex domo tua mendico tuo ne salis quidem micam dares, *dem der dich anspricht, (to him who begs of you.)* alibi notat τὸν παιδαγωγὸν, qui et ὁ ἐπι-

τιμητὴς dictus, castigator, *ein hofemeister, (a preceptor.)* in culina sic dicitur tripes, cui imponitur vas aliud ad coquendum, *ein dreyfuss, (a tripod:)* etiam repositorium, cui imponuntur vel appenduntur vasa et instrumenta culinaria. Vide sub ἐφίστημι, ad finem.

ἐπιστέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) orno et instruo et constituo super aliquid vel ad aliquid. *ich bestelle drüber oder dazu, (I appoint for or to.)* ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ (contractum ex Τυδέα) στεῖλαν 'Αχαιοί, Δ, 384, pro ἐπέστειλαν αὐτὸν ἐπὶ ἀγγελίην, ordinaverunt eum ad legationem obeundam, et exornarunt eum ad id, *verordneten ihn dazu, (appointed him thereto.)* conf. ἀγγελίη, et Τυδεὺς in R. apud recentiores notat hoc verbum, mittere nuntium per epistolam. est et in genere, pro ἐπιτέλλω, mando, *ich bestelle etwas bey einem, das er ausrichten soll, (I speak something of a person.)* ἐμοὶ ἐπέσταλκε, mihi mandavit, Eurip. Phœn. 870.

ἐπιστενάχω, (Τῶ) adgemo. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, Τ, 301. Χ, 515. Ω, 722, 746. γέροντες, Τ, 338. πολῖται, Χ, 429.

ἐπιστένω, (Τῶ) idem. ἐπέστενε δῆμος ἀπείρων, Ω, 776, adgemebat populus infinitus.

ἐπιστεφής, έος. ὁ ἡ. (Στάω) supra impletus, superne coronatus. κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, i. e. πλήρεις, Θ, 232. β, 431, plenos usque ad labra superiora crateris, ubi gemmæ vinum cingunt. et quia στέφειν est πληροῦν, hinc Germanis, *stemmig*, est completus, succulentus, habitudine bona, roboris plenus.

ἐπιστέφω, f. ἔψω. (Στάω) superne cingo et circumdo, superne impleo, expleo usque ad summam oram. κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, juniores implebant usque ad summum crateres vino, Α, 470. Ι, 175. α, 149. γ, 339. φ, 271, quod notat τὸ, ἐπιχειλεῖς ποιῆσαι τοὺς κρητῆρας, καὶ μέχρι στεφάνης, i. e. χείλους, (oram) πληρῶσαι αὐτούς. hinc dicuntur κρητῆρες ἐστεμμένοι οἴνου, et poëtice, ἐπιστεφέες οἴνου, pleni vino. quemadmodum vero κρατῆρες, ex quibus in pocula; sic et pocula ipsa: et fiebat talis impletio boni ominis causa, ut εὐδαιμονία per libationem quæsita, et præbibendo optata, sit plena et coronata quasi. sicut vero ἐπιστέψαι est πληρῶσαι. sic ἐκστέψαι est exhaurire.

ἐπιστήμων, ονος. ὁ ἡ. (Εἴδω) sciens, peritus, prudens. αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε, π, 374, inquiunt proci de Telemacho.

ἐπίστιον, ου. τό. (Στάω) locus vel ædificium, sub quo stat navis contecta, οἶκος νεῶν, qui et uno vocabulo dicitur νεώσοικος: etiam ὁ νεὼν, ῶνος. Attici magis dicunt τὸ νεώριον, ubi navis curatur et custoditur, et νεωρεῖν illis est pro ναυφυλακεῖν. est ab ἡ ἑστία vel ἱστία. Iones autem sunt ψιλωτικοὶ (amant spiritum lenem) τῶν δασυνομένων: hinc illis dicitur ὁ λεύκιππος, a λευκὸς et ὁ ἵππος, τὸ αὐτόδιον, i. e. κατὰ τὴν ὁδὸν, ὁ ἡ ἀπηλιώτης ab ἀπὸ et ἥλιος, ὁ ἀπηλιώτης, a solis regione flans ventus, etc. πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ, ζ, 265, omnibus enim navibus est suum quasi ἐποίκιον cuilibet Phæaci: nisi πᾶσιν pertinet ad ἑκάστῳ, omnibus et singulis Phæacibus est suum ibi peculiare ædificium sub quo stat vel stant naves suæ. apud Herodotum τὰ ἐπίστια sunt familiæ, *häuser, (families.)* e. c. ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια 'Αθηναίων, fugat in exilium septingentas familias Atheniensium, V. 72, coll. 73. τὸ περίστιον, ου, est lustrationi apta res, quæ circumferebatur conventui sacro vel et ædibus: et solebat esse porcellus. conf. Aristoph. Eccles. 128.

ἐπιστοναχέω, f. ήσω. (Τῶ) adgemo. idem ac ἐπιστένω, q. v. ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη, Ω, 79, ingemuitque et sonum edidit profunditas, cum insiliret dea.

ἐπιστορέω, (Στρῶ) superinsterno. ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ (pro ἐπεστόρεσεν) δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς, ξ, 50. superstravit pellem villosæ agrestis capræ, ut ei incubaret sessurus, Eumæo vero serviebat decubituro.

ἐπιστρέφω, (Τρέω) inverto, converto. εἷλκε δὲ ἐπιστρέψας μετὰ 'Αχαιοὺς, conabatur, convertens se, trahere eum ad Græcos, Γ, 370.

ἐπιστροφάδην, (Τρέω) adverb. studiose, conversionibus in omnes partes. ἐνεργῶς, εὐτόνως, σπουδαίως, ἐπεστραμμένως ὧδε καὶ ἐκεῖ. κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, *er schlug um sich herum auf allen seiten todt, (he slew all around him,)* Κ, 483, διὰ τὴν διάφορον θέσιν τῶν κτεινομένων. sic τύπτε δ', Φ, 20, i. e. ἐν τῷ ἐπιστρέφεσθαι ὧδε καὶ ἐκεῖ, convertendo se huc illuc, ubicunque erant homines occidendi. sic et, μνηστῆρας ἔτυπτον, χ, 308, cædebant procos conversi celeriter in omnes partes. ἔκτεινον, interficiebant, ω, 183, ἐπιστρεπτικῶς ὧδε καὶ ἐκεῖ, κυκλόθεν, πάντοθεν.

ἐπίστροφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) ad quem multi se convertunt, eumque curant et requirunt. etiam, qui ad multos se humaniter et comiter convertit. nam est vox μέση, πάθος καὶ ἐνέργειαν notans. *umgänglich, (sociable.)* ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, α, 177, siquidem et ille erat talis, ad quem multi se convertebant, ipse quoque studiosus hominum bonorum. et h. l. sensus passivus videtur præferendus, ὁ πάσχων ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιστροφὴν καὶ ἀγαπώμενος. hinc alibi idem Ulysses de se, εἰμὶ 'Οδυσσεὺς, ὃς πᾶσιν ἀνθρώποις μέλομαι, i. e. ἐν ἐπιστροφῇ καὶ μελήσει γίγνομαι, ἀγαπώμενος. nam ἡ ἐπιστροφὴ est, conversatio. sic et λιμὴν dicitur ἐπίστροφος, portus ad quem navigantes libenter se convertunt, ὁ ὑπὸ τῶν καταίρειν θελόντων ζητούμενος: non solum vero, quia est στρογγύλος καὶ περιφερής. si autem active l. c. velis intelligere, esset ὁ ἐνεργῶν καὶ ποιούμενος τὴν εἰς ἄλλους ἐπιστροφὴν, i. e. φιλόξενος, πολλοὺς ξενοδοχῶν. cæterum τὸ καὶ ibi rationem reddit, cur multi venerint in domum istam: nam erat is commune perfugium et diverticulum plurimorum.

ἐπιστρωφάω, (Τρέω) in aliqua re verto, obversor alicubi. ἐπιστρωφῶσι πόληας, ρ, 486, ob-

versantur in civitatibus, dii adsimilati hospitibus; περιέρχονται, obambulant.

ἐπισφύριον, ου. τό. (Σπάω) quod talis superponitur eosque cingit. κνημῖδας, ἀργυρέοις ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, Γ, 331, ocreas, quibus additæ erant argenteæ fibulæ supra talos jungendæ. sic et Λ, 18. Π, 132. Σ, 459. Τ, 370, *eine art schnallen, die den beinharnisch unten am knöchel befestigten, (a sort of buckles for fastening the leg-armour at the ancles.)* Vide sub κνημίς.

ἐπισχέθω, (Χάω) supra teneo. ἐπίσχεθε χεῖρα κώπῃ, admotam capulo manum tenuit ibi, Λ, 219, cohibuit manum capulo admotam, nec strinxit ensem.

ἐπισχερῶ, (Χάω) adverb. factum ex ἐπὶ σχερῷ, in serie continua. ἐχομένως, συναπτῶς, συνεχῶς, ἐφεξῆς, *in einem fort, einer neben oder nach dem andern, (in continued succession, one close to or after another.)* εἰσόκε αὐτοὶ κτεινώμεθα ἐπισχερῶ, donec ipsi interficiamur alius juxta alium, Λ, 667. ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, Σ, 68, in littus adscendebant Nymphæ marinæ Thetidis ex mari, altera statim post alteram, una serie. κατέβαλον κατὰ ἀκτῆς ἐπισχερῶ, Ψ, 125, dejecerunt truncos et ligna in littore una serie, ἑξῆς, κατὰ τάξιν.

ἐπισχεσία, ας. ἡ. (Χάω) prætentio, prætextus, πρόφασις, *der vorwand, das vorgeben, (a pretext, pretence.)* οὐδέ τινα ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε, φ, 71, neque aliquam aliam facti vestri facere prætentionem poteratis, quam, vos id facere, ut me cogeretis ad alicui vestrum nubendum: coll. 111. et μῦθος est res verbis consona. ergo ἐπέχειν est et, *vorgeben, drüber legen, (to give out, to lay upon.)*

ἐπίσχεσις, εως. ἡ. (Χάω) retentio, parsimonia, *enthaltung, (parsimony.)* ab ἐπισχέω. οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς, χαρίσασθαι ἀλλοτρίων, ρ, 451, nulla est retentio aut miseratio, donandi largiter de alieno; οὐδεμία φειδὼ δωρεῖσθαι τὰ ἀλλότρια.

ἐπισχέω, f. ήσω. (Χάω) occupo, contra habeo, contra tendo. idem ac ἐπέχω, q. v. it. retineo. ἐπέσχε ῥέεθρα ὄζοις πυκνοῖς, arbor in fluvium prolapsa inhibuit fluenta densis ramis suis, Φ, 244. et 407, ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, septem jugera agri occupavit et texit corpore suo Mars cum caderet in terram. ὅσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, quantum spatium obtinuerat robur flammæ, *so weit das feuer sich erstrecket hatte, (as far as the flames had extended,)* Ψ, 238. Ω, 792. εἴ ποτέ σοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον, si unquam tibi præbui mammam lenientem vagitus tuos, Χ, 83, ἔμπροσθέν σου ἔσχον, *dir vorgehalten und gereichet habe, (given, presented to thee,)* et 494, τῶν ἐλεησάντων τις κοτύλην τυτθὸν (neutrum adverbialiter) ἐπέσχε, ex iis, quos miseret ejus, aliquis pocillum paulisper præbere solet, sed maligne tamen. sic, ἐπέσχε τε οἶνον, π, 444, præbere solebat mihi vinum, *hielt mir wein vor den mund zum trinken, (held wine to my lips that I might drink.)* et sermo est de puerulo, cui quis dat bibendum: ἐγγὺς ἔσχε, cui opponitur ἀποσχεῖν. sic, οἶνον ἐπισχὼν, vinum ori admovens tuo, Ι, 445, παρασχὼν, ubi quoque sermo de infante, qui nondum firmiter tenere potest poculum, et cui alius id admovet ori. sic et Aristoph. Pax, 1167, quibus locis ἐπέχειν est παρέχειν, προσάγειν. sic μαστὸν ἐπέχει τῷ παιδίῳ ἡ τροφός. τῷ κεν ἐπισχοίης πόδας εἰλαπινάζων, Ξ, 241, cui scabello imponas pedes inter epulandum; ἐπάνω αὐτοῦ ἔχοις, et forma optativi σχοίην est Attica pro σχοῖμι. huic ἐπισχεῖν, supra habere, imponere, opponitur ὑποσχεῖν, subter habere, *drunter halten, (to hold beneath.)* communius ἐπισχεῖν notat κρατῆσαι, continere, superare; unde et metaphorice σιγῆσαι. τὸν ἔβαλεν ἰῷ κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος, χ, 15, eum feriit sagitta in gutture, collineans in eum, καταστοχασάμενος, *dahin zielend und richtend, (aiming at,)* sc. contra Antinoum. apud recentiores ἐπέχειν τινὰ λαιμοῦ esset, tenere aliquem gutture, *einen bey der gurgel fassen und feste halten, (to seize and hold fast a person by the throat.)*

ἐπίσχω, (Χάω) contineo, retineo, rego. οὔ πως ἦν, οἶον ἐόντα ἐν δίφρῳ, ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ἵππους, fieri non poterat, ut, solus in curru existens, hasta valide pugnaret, et simul obtineret et regeret equos, Ρ, 465. ὑμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς, καὶ χεῖρας, υ, 266, vos autem, proci, continete animum ab increpatione, et manus vestras, *enthaltet euch schmählicher worte und thaten, (abstain from abuse both in word and deed.)*

ἐπίσωτρον, ου. τό. (Σέω) est ferrum illud, quo circumferentia extrema rotæ munitur, ne lignum atteratur facile, *der beschlag des rades rund herum, (the tire of wheels.)* possis dicere, esse pro ἐπίσωστρον, nam est σωστικὸν τῆς περιφερείας τοῦ τροχοῦ ἔξω: sicut γνωτὸς in usu est pro γνωστὸς, notus. sed quia τὸ σῶτρον in usu est, notans ligneam curvaturam rotæ, circumferentiam rotæ exteriorem; quod et σῶστρον et σώστρευμα dicitur: potest apte ab hoc nomine, et ab ἐπὶ, supra, compositum putari; cæterum pertinere ad σόω, et σώω, σώσω, moveo. sunt ergo τὰ ἐπίσωτρα, οἱ κανθοὶ τῶν τροχῶν σιδήρεοι, οἱ ἐπικείμενοι σιδήρεοι κύκλοι τοῖς τροχοῖς, σωστικὰ τῶν τροχῶν τὰ ἔξω αὐτῶν σιδήρεα κύκλα. τρίχες ἄκραι οὐραῖαι ψαύουσιν ἐπισσώτρου, (duplicato ob metrum Sigma) pili extremi in cauda equi attingunt canthum, Ψ, 519. et 505, οὐδὲ πολλὴ γίγνετο ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ, profunda fiebat rotarum orbita relicta in tenui pulvere: quæ est descriptio summæ celeritatis in aurigando; et sequitur δὲ, 506, quod notat ibi, enim, nam. ὕπερθεν χάλκεα ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, sc. τῇ ἴτυϊ, Ε, 725, supra erant ferrei canthi, arcte adfixi orbili rotæ. ῥαθάμιγγες ἀπὸ ἐπισσώτρων, guttæ et particulæ terreæ, resilientes a canthis celeriter currentibus, Λ, 537. Υ, 502. et 394, τὸν μὲν 'Αχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ,

hunc equi (i. e. currus) canthis rotarum distriverunt et dilacerarunt in prima acie: τοῖς τῶν τροχῶν κανθοῖς κατέκοπτον αὐτὸν, διερχόμενοι ἄνω τοῦ νεκροῦ. Vide sub ἀψίς.

ἐπιτανύω, (Τῶ) super vel contra intendo. τὼ δὲ (bi ambo, Jupiter et Neptunus, ille Trojanis favens, hic Græcis) ἔριδος πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπιτάνυσαν ἀμφοτέροις, sc. Τρωσὶ καὶ Δαναοῖς, N, 359, contra utrosque acriter intenderunt hunc funem. conf. πεῖραρ. ἐπιτάνυσε νύκτα ὑσμίνῃ, densam caliginem super pugnam expandit, Π, 567. κληῖδα, α, 442, contra obtendit januæ pessulum, *zog den riegel vor, (bolted the door.)* ἔγχος ἰκρίον, hastam extensam posuit in tabulato navis, ο, 283.

ἐπιτάῤῥοθος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) in auxilium accurrens cum studio. idem ac ἐπίῤῥοθος, interserta syllaba ταρ, ut et alibi fit; e. c. ἀτηρὸς, ἀταρτηρός. τοίη σοὶ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα, E, 808. et 828, εἰμί. εἴπου τὶς καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθος ἐστὶ, si quis deorum et mihi auxilio est, Λ, 366. Τ, 452. Ζῆνα ἐπιτάῤῥοθον εἶναι, P, 339, coll. 331, et ὕπατον μήστωρα μάχης pertinet ad Ζῆνα. τοίω γάρ σοι νῶι θεῶν ἐπιταῤῥόθω εἰμὲν, tales ex diis nos tibi sumus auxiliatores, Φ, 289. τὶς θεῶν ἐπιτάῤῥοθος ἦεν, ω, 181. ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν, M, 180. θεοί. ergo et loco ex P, citato, μάχης potest ad ἐπιτάῤῥοθον pertinere. cæterum vides, non nisi de deo auxiliatore hoc nomen apud poëtam positum.

ἐπιτείνω, (Τῶ) super intendo, contra intendo. νὺξ ὀλοὴ ἐπιτέταται βροτοῖς, λ, 19, de Cimmeriis, nox perdens superinducta est hominibus illis, i. e. ἀὴρ ἐπινέφελος, οὐ λαμπρῷ καὶ καθαρῷ ἡλίῳ λαμπόμενος. πτόλεμος αὐτοῖς ἄγριος ἐπιτέτατο, P, 736, pugna atrox intendebatur et augebatur illis et contra eos.

ἐπιτέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) statuo, jubeo, mando. *setze, ordne, gebe auf, trage auf, (I appoint, order, commission, charge.)* αὐτῷ πάντα ἀγόρευε, ὡς ἐπιτέλλω, dic ei omnia, sicut tibi mando, *wie ich es dir mitgebe und zu bestellen auftrage, (that I charge thee to deliver,)* I, 369. σοίγε ὧδε ἐπιτέλλω, tibi mando sic, ρ, 9, injungo faciendum. σοὶ δὲ, γύναι, τάδε ἐπιτέλλω, ψ, 361, tibi, uxor, commendo illa probe curanda; quæ enumerat in sequentibus. κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, pro ἐπέτελλε, injunxit ei jussum potens, A, 25, 326. Π, 199, *er befahl ihm oder ihnen mit macht und ernst, mit einem machtworte, (he peremptorily commanded him or them.)* τῷ μάλα πολλὰ ἐπέτελλε, huic etiam atque etiam commendabat et mandabat id, Δ, 229. sic et, ἐμοὶ, Z, 207. μ, 268, 273. σοὶ, Φ, 230. τοῖσι, I, 179. ἐμοὶ ἐρχομένῳ, mibi proficiscenti, E, 198. et 320, λήθετο συνθεσιῶν, ἃς ἐπέτελλε Διομήδης, immemor erat mandatorum *(der verabredungen,) (of the directions)* quæ injungebat ei is. ἡνιόχῳ ᾧ ἐπέτελλεν, Δ, 47, 273, 399. M, 84. ἦ μὲν σοίγε Μενοίτιος ὧδε, Λ, 764, tibi is sic mandabat et præcipiebat, coll. 767, 781, 784, 789. et 839, μῦθον, ὃν Νέστωρ. ὡς Αἴας, sic Ajax ordinabat, imperabat, P, 360. ὁ δὲ σημαίνων, ille imperans jubebat, Φ, 445. πέμπων με, ὧδε ἐπέτελλε, mittens me, sic jussit, Ω, 780, *gab mir die instruction, (gave me these instructions.)* ᾧ πολλὰ ἐπέτελλεν 'Ατρείδης, cui etiam atque etiam mandabat et commendabat is, γ, 267. ὡς ἄναξ ἐμὸς, sicut jubebat dominus meus, ρ, 186. ἀλόχῳ δὲ ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, ψ, 349, conjugi accurate mandabat, coll. 361. σῶν μέμνημαι ἐφετμῶν, ἃς ἐπέτειλας, E, 818, tuorum memor sum præceptorum quæ mandasti mihi. ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω, N, 753, si diligenter illis præcepero, ἐπιτάξω, ἐντείλωμαι. υἱεῖ σῷ ἐπίτειλον, præcipe filio tuo, Ω, 112, *bringe ihm den befehl von mir, bestelle das bey ihm, (deliver to him my command, enjoin him.)* σὺ δὲ θᾶσσον 'Αθηναίῃ ἐπιτεῖλαι, infin. pro imperat. Δ, 64, *gieb ihr alsobald auf, (order her immediately.)* ἐλθεῖν ἠδὲ ἐπιτεῖλαι, K, 56, abire illuc, et mandata ibi dare. ὁ δὲ ἰητροῖς ἐπιτείλας, N, 213, *da er den ärzten anbefohlen, (having ordered the physicians.)* ἄλλοις δὴ ταῦτα ἐπιτέλλεο, aliis sane tu ista impera, A, 295. σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι ὧδε γε ῥέξαι, B, 802, tibi maxime commendo, ut sic facias: de consilio bono in concilio principum. κούροις μὲν ταῦτα ἐπιτέλλομαι, adolescentibus ista mando, I, 68. Θ, 40. σοὶ αὐτῷ τόδε ἐγὼν—ἠδὲ κελεύω, T, 192. σοὶ δὲ, κυβερνῆτα, ὧδε, μ, 217. sic, σοὶ δὲ, Φιλοίτιε δῖε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληῖσαι, φ, 240. πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις; K, 61. et 63, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω. καί μοι ταῦτα ἕκαστα ἐπιτέλλεαι; Ψ, 95, coll. 107, ἐπέτελλεν. ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ἐπετέλλετο, Δ, 301, præcipiebat. ἦ μὲν σοί γ' ἐπετέλλετο Πηλεὺς, I, 252, coll. 259, ὡς ἐπέτελλε ὁ γέρων. ὅς σοι μάλα πολλὰ ἐπετέλλετο ἰόντι, proficiscenti, Π, 838. ἐπεὶ ὡς ἐπετέλλετο Νέστωρ, P, 382. ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετο ἀέθλους, mandabat mihi, *gab mir auf, (charged me,)* λ, 621. ut ergo hæc forma media loco activæ ponatur attice. νόστον 'Αχαιῶν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς 'Αθήνη, α, 327, reditum eorum, quem ex Trojano agro injunxerat iis Minerva, et quidem irata: nam infelix erat reditus, *die rückkehr war sehr unglücklich, (the return was very disastrous.)* ut ergo h. l. ἐπιτέλλεσθαι sit, imponere pro onere, *auferlegen, zuschicken, (to lay upon, dispense:)* et Minerva sæpe notat fatum divinum. οὐκ ἔτι τηλίκος εἰμὶ, ὥστε ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι, ρ, 21, *ich bin nicht mehr von den jahren, dass ich dem befehlenden voigte in allem folge leisten könnte, (I am no longer of such years, as to be obliged to obey all the commands of the bailiff.)* τῷ δ' ἐπὶ πάντα ἐτέταλτο ἀνάσσειν Αἰτωλοῖς, pro, ἐπετέταλτο κατὰ πάντα, omnino permissum ei erat imperare iis, B, 643. sic. ἐμοὶ, λ, 523, mibi omnino commissum erat, sic vel sic agere. hinc est ἡ ἐπιτολὴ, mandatum. et quia per intersertum Sigma ex hoc eodem verbo fit ἐπιστέλλω, hinc et sæpe ἡ ἐπιστολὴ habet notionem τῆς ἐντολῆς. ἐπιτέλλειν ponitur et de stellis orientibus.

ἐπιτέρπομαι, f. ψομαι. (Τέρπω) delecto me aliqua re. ἄλλος γὰρ ἄλλοις ἐπιτέρπεται ἔργοις

ἀνὴρ, ξ, 228, convertit se libenter alius ad alia opera.

ἐπιτέταται, vide sub ἐπιτείνω.

ἐπιτετράφαται, vide sub ἐπιτρέπω.

ἐπιτηδὴς, έος. ὁ ἡ. (Τῶ) lubens et sufficiens ad studiose agendum et intendendum se viresque suas: idoneus. *hinreichend, hinlänglich, (competent, adequate.)* est ab ἐπὶ, ad, et τίω vel τάω, unde est τείνω et τιταίνω, tendo, ut notetur id, quod pertingit usque ad efficiendum quid. ἐσαγείρομεν ἐρέτας ἐπιτηδὲς, Α, 142, congregemus in navem remiges sufficientes; quod est pro ἐπιτηδεῖς, contracto ex ἐπιτηδέας, ut vel Iota contracti vel α non contracti, ionice sit extrusum. μνηστῆρων δ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν, procorum sufficientes fortiores in insidiis positi sunt, ο, 28, pro ἐπιτηδέες, contr. ἐπιτηδεῖς, similiter extruso vel ι vel Iota, nisi malis ibi scribere adverbium ἐπίτηδες, sufficienter; quod tamen necesse non est. est ergo hoc nomen quasi ἐπιταδὴς, qui extensus satis est ad rem conficiendam, a τάω vel τάζω. neutrum adverbialiter scribitur et ἐπίταδες, de industria, consulto, *mit fleiss, (purposely.)* Theocrit. 7, 42, ὡς ἐφάμην ἐπίταδες.

ἐπιτίθημι, (Θέω) impono, addo, adjicio. οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι, pro ἐπιτίθησι, Θ, 245. τόφρα ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, pro ἐπιτίθει, Α, 509. et est imperat. ab ἐπιτιθέω, adde illis superioritatem. ἐπὶ δέ σφισι τίθει κάνεια, pro ἐπετίθει, κ, 355, impouebat mensis, est imperf. ab ἐπιτιθέω. ἡμιτάλαντον χρυσοῦ ἐπιθήσω σοι, Ψ, 796, ἐπέκεινα τοῦ ἀέθλου δώσω, *will dir noch drüber geben, dazu geben, (will make the presents besides.)* τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, Τ, 107, verbo effectum addes. ἰητὴρ ἐπιθήσει φάρμακα, Δ, 190, s. *wird heilungsmittel auflegen, (will apply remedies.)* τέλεσ μύθοις, Υ, 369, implebit omnia verba. θωὴν σοὶ ἐπιθήσομεν, mulctam tibi imponemus, β, 192. et sic etymologice positum. ἔμελλεν ἔτι ἐπιθήσειν ἄλγεα, Β, 39. ἐπέθηκε κορώνην, Δ, 111, conf. κορώνη. αὐτοῖς κακὸν μόρον, Ζ, 357. ὀϊστὸν νευρῇ, Θ, 324. φρένα ἱεροῖς, Κ, 46. et 466, σῆμα. κρατὶ κυνέην, Π, 137. κῦδος αὐτῷ, Ψ, 400, 406. αὐτὸν λεχέων, Ω, 589, i. e. ἐπάνω ἔθετο. construitur ergo et cum genitivo, alias cum dativo. ἐπέθηκα θύρας, ψ, 194, apposui januas, *habe thüren davor gesetzet, (have put doors to it.)* ἐπέθηκε κεφαλῇ καλύπτρην, ι, 232. κ, 545. θυρεὸν, januam præposuit, ι, 240. et 243, πέτρην. et 314, ἂψ ἐπέθηχ' pro ἐπέθηκε. τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν, λ, 559, tibi imposuit fatum mortis. ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε, μ, 399. ο, 476. λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσι, ν, 370. ἄτης, τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε Ἐριννὺς, ο, 234. περόνην ἐπέθηκα φαεινὴν, τ, 256. et 401, τὸν (recens natum filium) οἱ (avo) ἐπὶ γούνασι θῆκε. ἐπὶ φρεσὶ θῆκε τῇ, φ, 1. et 45, θύρας φαεινάς. κρατὶ δ' ἐπὶ κυνέην ἔθηκε, χ, 123. ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατοι θνητοῖσιν, τ, 592. πολλὰ μηρία ἐπέθεμεν, γ, 179. ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμα ἐπιθείη, quasi operculum imponeret pharetræ, ι, 314. πάντα ἐπιθεῖτε, pro ἐπιθείητε, imponetis in curru, Ω, 264, per syncopen, coll. 263. sic, χ, 62, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα ἐπιθεῖτε, pro ἐπιθείητε, adderetis, sc. ad bona ea quæ nunc vobis sunt. ut ergo ἐπιθεῖναι etiam sit pro προσθεῖναι, ἐπιβαλεῖν, insuper addere. νέφος ἐπιθεῖναι, Ε, 751. Θ, 395, nubem inducere cœlo. ἔτι οἴκοθεν ἄλλα ἐπιθεῖναι, Η, 364, 391, i. e. προσεπιβαλεῖν, ἐπέκεινα δοῦναι. ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι, λ, 524, insidias illas vel aperire vel occultas tenere, in equo sc. illo ligneo, κλεῖσαι. et conf. ἀνακλίνω. et 314, Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ θέμεν, pro ἐπιθεῖναι, imponere, ionice. αὖτις ἐπ' ἂψ θέμεναι σανίδας, pro ἐπιθεῖναι, Φ, 535, rursus claudere portas. ἐπιτιθέντες ἀλλήλοις ἄλγεα, Ε, 384, nam nihil mali diis accidere potest nisi a diis, et omnino nihil fit sine diis; coll. 405. ἐπιτιθέντες νηυσὶ, ω, 418. ἐπὶ φρεσὶ θείω, pro ἐπιθέω, præsens, λ, 145, loco futuri. ἐπίθες θύρην, i. e. κλεῖσον, *mache die thüre zu, (shut the door,)* χ, 157, cujus oppositum est ἀνακλῖναι, i. e. ἀνοίγειν, 156. sic et 201, ἐπιθέντι θύρην. et Ξ, 169, θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς, clausit. ἐπιθέντες μηρία, φ, 267. ἐπιθεῖσα εἴδατα, cibos, α, 140. hinc sunt recentiorum ἐπιτραπεζώματα, τὰ ἐπιτιθέμενα τραπέζαις βρώματα. sic δ, 56. η, 176. ρ, 95. ἐπὶ πᾶσι τίθενται pro ἐπιτίθενται, sc. ὀνόματα, Θ, 554, nomina omnibus hominibus dantur quando nati sunt. ἐπέθετο κρατὶ, Ε, 743. Λ, 41. ἐπιθέμενος χεῖρας στήθεσσιν ἑταίρου, Σ, 317, suas manus imponens pectori Patrocli mortui, in luctu. sic et Ψ, 18. recentioribus ἡ ἐπιθήκη est ἡ προσθήκη, quæ et ἐπενθήκη, *die zugabe, beylage, (an addition.)*

ἐπιτιμήτωρ, ορος. ὁ. (Τῶ) qui pretium alicui rei statuit et auget, qui rem in pretio haberi vult, ὁ ἐπόπτης καὶ βοηθὸς, ὁ τιμητικός. scribitur idem ὁ ἐπιτιμητὴς, οῦ, et ὁ ἐπιτιμητὴρ, ῆρος. est ab ἐπιτιμάω vel έω, in pretio esse volo aliquid, honoro. Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, ξείνιος, ι, 270, Jupiter est inspector supplicum et hospitum, hospitalis ille Jupiter; *er will alle hülf-suchende und fremde werth geachtet wissen, (he will have all supplicants and strangers treated kindly.)* notat deinde et, ὁ ἐκδικητὴς, vindex, ultor, τιμωρός.

ἐπιτιταίνω, (Τῶ) contra intendo. vide simplex ex Ε, 97.

ἐπιτλῆμι, (Ταλάω) impositum fero, sustineo firmiter. σοὶ ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, Τ, 220, ferat cor tuum ea quæ verbis meis insunt; confirmet se cor tuum in eo quod dico. sic, Ψ, 591, coll. 587.

ἐπιτολμάω, f. ήσω. (Ταλάω) constanter et fidenter suscipio. est fere idem quod ἐπιτλῆμι, quod conf. *ich halte standhaft wider etwas aus, ich ertrage, (I bear up firmly against something, I endure.)* ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ρ, 238, sed pertulit id, et cohibuit se in pectore, ἔτλη καὶ ἔμεινε: et posterius est explicatio prioris. σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, α, 353, tuumque cor et animus sustineat et perduret audire, obfirmet se contra hæc narrata et ad hæc, ne debilitetur: *lass dein herz*

standhaft genug seyn, das mit anzuhören, (muster up your courage to hear it.)

ἐπίτονος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) in altum attrahens, vel simpliciter attrahens. substantive ὁ ἐπίτονος, sc. ἱμὰς, dicitur lorum, quo antenna ad malum attrahitur; quia is funis solebat esse coriaceus: ἱμὰς ἀνέλκων τὸ κέρας ὑψοῦ πρὸς ἱστόν. veteres etiam sic exponunt, δέρμα ᾧ πλοίου ἱστὸς καταστφαλίζεται, corium, i. e. rudens coriaceus, quo malus navis firmatur. ἐπίτονος βοὸς (ἐκ) ῥινοῖο τετυγμένος, μ, 423.

ἐπιτοξάζομαι, (Τῶ) sagittis utor contra et in aliquem. τῷ ἐπιτοξάζοντο Ἀχαιοὶ, Γ, 79, contra hunc jaculabantur sagittis. idem verbum ponitur de verbis acerbis aut contradictionibus.

ἐπιτραπέω, f. ήσω. (Τρέω) idem quod ἐπιτρέπω, mando, committo, *ich trage auf, (I charge.)* Τρωσὶ γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν, copiæ auxiliares Trojanis relinquunt et permittunt id, ut excubias nocturnas agant, K, 421, *denen überlassen sie das wachhalten, (they leave to them the duty of the watch.)* τραπέω fit ex fut. 2. τραπῶ, a τρέπω, sicut ex futuris fieri solent verba nova.

ἐπιτρέπω, f. ψω. (Τρέω) committo, mando, *ich trage auf, vertraue an, (I commission, entrust.)* verto ad aliquid. οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ, K, 79, non sane permittebat se et rem suam senectuti tristi; nihil indulgebat senectuti suæ, quasi esset gravis, *er räumete dem hohen alter nichts ein: (he made no allowance for his great age:)* οὐκ ἐξεδίδου ἑαυτὸν τῷ γήρᾳ, οὐδὲ ἐνικᾶτο ὑπ' αὐτοῦ. sermo est de Nestore sene, non cessante ab armis: et ἐπιτρέπειν est, ἐξουσίαν διδόναι, superioritatem et potestatem dare. αὐτῷ ἐπέτρεπεν οἶκον, ei commisit domum, ut administraret eam, cum ipse peregre abiret, eamque curaret, β, 226, ubi sermo est de Mentore, quem Ulysses, proficiscens Trojam, tutorem et curatorem constituerat, ut Μέντωρ ἦ ἐπίτροπος τῶν κατὰ Τηλέμαχον καὶ προνοούμενος. sic πόλεως ἐπίτροποι sunt, οἱ αὐτῆς φροντισταὶ, *ihre vormünde und pfleger: (its magistrates:)* et βασιλεὺς, ἐπὶ μᾶλλον ἐπίτροπος, Θεόθεν τοῦτο εἰληχώς. apparet ergo, loco ex K citato deesse accusativum, ἑαυτὸν, vel τὶ, vel similem. sic elliptice, τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα, sc. τὸ φυλάσσειν, K, 59, illis enim sane permisimus eam curam maxime. et 116, σοὶ δὲ οἴῳ ἐπέτρεψε πονέεσθαι, tibi soli permisit laborem, *hat dir allein es überlassen, (has left it to thee alone.)* αὐτῷ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας; ei victoriam totam reliquisti? Φ, 473, *hast du ihm den sieg völlig überlassen? (hast thou left the whole victory to him?)* παισὶν ἐπιτρέψειαν ἕκαστος κτήματα ἐν μεγάροισιν, η, 149, liberis suis mandent et relinquant quisque opes suas; quod pertinet inter faustissima fortunæ. σύγε ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἕκαστα δμωάων (ἐκείνῃ) ἥτις ἀρίστη, ο, 24, tu ipse veniens domum committere potes omnia ei inter ancillas, quæ optima est. ergo ἐπίτροπος est, ᾧ ἕκαστα ἐπιτρέπεται: nam passive notat id nomen. Θεοῖς μῦθον ἐπιτρέψαι, diis rem committe, infin. pro imperat. χ, 289, ἀνάθες, *überlass Gotte die sache, (leave the matter to God.)* sic et φ, 279. ἴσχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ Θεοῖσιν, τ, 502, *befiel die sache Gott und halte sie verschwiegen, (commend the matter to God and keep it secret.)* νεκρὸν ἐπιτράπετε (ἐκείνοις) ὅσοι ἄριστοι, mortuum permittite curandum illis qui fortissimi sunt, P, 509, et est imp. aor. 2. a. σοὶ θυμὸς ἐπετράπετο εἴρεσθαι ἐμὰ κήδεα, tibi animus tuus mandavit ut quæreres labores meos, ι, 12, ἐπέτρεψε, vel, tibi animus tuus ad id versus est ut interrogares. Ὥραις ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, E, 750. Θ, 394, Horis, anni temporibus, commissum est cœlum. ᾧ λαοὶ ἐπιτετράφαται, B, 25, cui tot homines commissi sunt curandi; de rege supremo: ionice pro ἐπιτέτραφνται, pro quo Atticus dicit, ἐπιτετραμμένοι εἰσί. nam rex est ἐπίτροπος λαοῦ, cui populus mandatus est curandus. ἐπίτροπος οἴκου est ὁ οἰκονόμος ᾧ τὰ περὶ οἴκου οἰκονομεῖν ἀνατίθεται: ergo regi ἀνάκειται τὰ τοῦ λαοῦ ὡς οἷα ἐπιτρόπῳ καὶ ἐπιμελητῇ. sic Nestor, loco ex K, 79, citato, οὐκ ἐπιτρέπει ἑαυτὸν γήραϊ, i. e. οὐ παραχωρεῖ τῷ γήρατι ἐξουσιάζειν καὶ ἐπιτροπεύειν αὐτοῦ. et Automedon loco ex P, citato vult, ἐπιμελητέον μὲν καὶ τοῦ νεκροῦ, μὴ ἀμελητέον δὲ μηδὲ τῶν ζώντων. ἐπιτρέπειν τινὶ, apud Atticos est, arbitrum et judicem capere aliquem. Aristoph. Vesp. 519.

ἐπιτρέχω, (Τρέω) incurro, contra curro, currendo insequor. ἅρματα ἵπποις ἐπέτρεχον, Ψ, 504, i. e. ἐλαφρῶς ἔτρεχον, καὶ ὡς οἷον ἔμψυχα τοῖς ἵπποις συνέτρεχον ὡς εἴ περ μὴ εἵλκοντο: vel et, ἐπιπολῆς ἔτρεχον, in superficie pulveris supercurrebant leviter, *rolleten drüber weg uber den boden, (rolled along over the ground.)* ἀσπὶς ἄϋσεν ἐπιδρέξαντος ἔγχεος, N, 409, clypeus resonabat hasta stringente eum in transcursu, vel, hasta incurrente in clypeum.

ἐπιτροχάδην, (Τρέω) adverb. transcursim, strictim. Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, Γ, 213, coll. 214, παῦρα μέν. ut ergo Laconicus mos, multa breviter et summatim dicendi significetur; si quis capita quasi rerum perstringit verbis, nec nimis ample omnia explicat, velut si rota currat per superficiem, nec altum vestigium findat, aut diu moretur: κεφαλαιωδῶς, ταχέως, ἐπτευσμένως, ἐν τῷ ἐπιτρέχειν τὰ πολλά. sic, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, quam volubiliter et breviter multa et celeriter loquitur parasitus iste, σ, 26. σπουδαίως καὶ κατ' ἐπιδρομήν.

ἐπιφαίνω, (Φάω) apparere facio super, illustro totum. μάχη δὲ πᾶσα ἐπεφαάνθη, (aor. 1. pass. quasi ab ἐπιφααίνω) illustrabatur tota pugna a sole, ut ubique conspici posset, P, 650.

ἐπιφέρω, (Φέρω) infero, super fero, *ich bringe drüber, (I bring upon.)* ἐπέφερον ἀλλήλοισιν ἄρηα, inferebant sibi invicem martem, i. e. pugnabant, Γ, 132. sic, ἐπιφέρειν Τρωσὶν

ἄρηα, adgredi eos ferro, Θ, 516. Τ, 318. *ἰχθῦσι ἐπιφέρουσα κῆρα*, Ω, 82, de hamo, qui infert piscibus mortem. *ὅστις ἐπιφέροιτο νηυσὶ σὺν πυρὶ*, quisquis inferret se contra naves cum igne, Ο, 743, i. e. *πῦρ φέροι ἐπὶ νῆας*.

ἐπιφθονέω, f. *ήσω*. (Φάω) sum malevolus contra aliquem, denego alicui. *ᾧ δέ κε ἐπιφθονέεις*, cui vero invides et non benevole præbes, λ, 148, sc. potum sanguinis apud inferos. verbum Germanicum, *gönnen, (to wish well,)* a quo est *vergönnen, (to indulge,)* est oppositum *τῷ φθονεῖν* Græcorum, quod notat *missgönnen, nicht vergönnen, nicht vergünstigung geben, nicht womit begünstigen, (to dislike, to wish ill, not to favour, not to indulge.)* et notio illa specialis invidiæ *κατ' ἐξοχὴν* non necessario adhæret verbo Græco.

ἐπιφλέγω, (Φλέω) totùm accendo et incendo et uro. *πῦρ ἐπιφλέγει ὕλην*, ignis comburit omnem sylvam, Β, 455. *ὄφρα τοῦτον (νεκρὸν) ἐπιφλέγῃ πῦρ*, ut hunc totum comburat ignis, Ψ, 52.

ἐπιφράζομαι, vide sequens, et sub *νοέω*, paullo a medio.

ἐπιφράζω, (Φάω) indĭco, indīco, admoneo. *ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι*, ibi enim illis dixi ut congregarentur, Κ, 127. *εἴ τινα αὐτῷ παρὰ Ζηνὸς θεοπροπίην ἐπέφραδε μήτηρ*, si quam ei a Jove prædictionem divinam indicavit mater, Λ, 794. Π, 37, *σοί*. et 51, *μοί*. *κῆρυξ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι τὴν φόρμιγγα*, θ, 68, præco admonuit cæcum eum musicum, et indicavit ei locum ubi penderet cithara, ut eam deinde, si vellet, manibus suis sumere inde posset. *ἡ δὲ πατρὸς δῶμα*, et ea statim monstravit illis domum patris sui, κ, 111. et 549, *δὴ γάρ μοι Κίρκη*, sane enim ea me admonuit. sic et ο, 423, *πατρὸς δῶμα*. est a. 2. a. ab *ἐπιφράζω*. possis tamen credere, esse eundem aor. 2. a. a simplici *φράζω*, cum augmentis Ionicis tribus. sed novam verbi formam *πεφράδω*, factam a perf. med. *πέφραδα*, quod alias Græcis insolens non est, comminisci, non videtur necessarium. *Forma media* notat, cogito, molior, *ὑμῖν δ' ἐπιφράσσεται* (fut. 1. m. cum Sigma poëtice duplicato) *ὄλεθρον*, nam is vobis struet mortem, ο, 443. *δόρυ οὔτις ἐπεφράσατο οὐδὲ ἐνόησε μηροῦ ἐξερύσαι*, nemo cogitavit nec in mentem ei venit hastam extrahere ex femore, Ε, 665, ubi quidem re vera idem notat utrumque: differunt tamen et quandoque inter se, ut *ἐπιφράσασθαι* sit, *βουλεύσασθαι καὶ χρόνον τινα τρίψαι τῇ καταλήψει*, *nachdenken, (to consider;)* *νοῆσαι* vero, *τὸ δίχα βουλῆς* (sine longa consultatione) *ἀχρόνως οἷον* et ex tempore, *δέον καταλαβεῖν*, *drauf fallen, (to hit upon.)* apud poëtam esse utrumque idem, patet ex θ, 94, *'Αλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατο ἠδὲ ἐνόησεν*, is autem solus eum animadvertit. sic et 533. *οὐδέπω ἐπεφράσω*, Φ, 410, ne adhuc quidem sensisti, animadvertisti. *ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασαίμεθα βουλὴν*, Ν, 741, ibi enim sane omnem deliberationem disspicere poterimus. *ὡς ἐπιφρασσαίατο βουλὴν*, Β, 282, ut intelligerent et cognoscerent voluntatem et consilium regis; ubi ν penultimum ionice mutatum in α. sic, σ, 93, *ἵνα μή μιν 'Αχαιοί*, ne nobiles illi proci eum intelligerent et animadverterent cogitando, *dass sie ihn nicht entdecken und erkennen möchten, (that they might not know him.)* in media illa simulatione. *οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι*, ε, 183, qualem tandem istum sermonem induxisti in animum proloqui? commentus es?

ἐπιφρονέω, (Φέρω) accurate adverto mentem, intelligo sapienter. *ὡς σὺ αὐτὴ ἐπιφρονέουσα ἀγορεύεις*, τ, 385, sicut tu ipsa accurate advertens et animadvertens dicis, *wohl anmerkend und warnehmend, (attentively watching and observing.)*

ἐπιφροσύνη, *ης. ἡ.* (Φέρω) prudens cura et cogitatio et advertentia animi. *εἰ μὴ ἐπιφροσύνην ἔδωκεν 'Αθήνη*, ι, 437, nisi advertentiam indidisset animo ejus Minerva, i. e. nisi ipse prudenter animadvertisset, quid esset cavendum et faciendum; *eine in acht nehmung und vorsicht, (care and caution.)* *αἲ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας* (*vorsorge*) *(care)* *ἀνέλοιο*, (curas prudentes suscipere velles) *οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν*, τ, 22, ubi apparet, esse *τὴν πλείονα φρόνησιν*: vel et *τὴν ὕστερόν ποτε*, ut *ἐπίφρων* opponatur *τῷ πρόφρονι*, sicut ὁ *'Επιμηθεὺς τῷ Προμηθεῖ*. potest et simpliciter notare *τὴν φρόνησιν*, curam, ut præpositio abundet, sicut in *ἐπιβουκόλος*, *ἐπίουρος*, quanquam in his tamen superioritatem et præfecturam aliquam notat.

ἐπίφρων, *ονος. ὁ ἡ.* (Φέρω) advertens mentem ad aliquid cum cura. nam *ἐπὶ* sæpe intendit significatum, et est idem quod *περί*. *νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ*, *mit verstande und sorgfaltigem rathe, (with understanding and discretion,)* γ, 128, conf. *νόος*. *χεῖράς τε αἰχμητὴν εἶναί σε, καὶ ἐπίφρονα (κατὰ) βουλὴν*, semper audivi, te O pater mi esse strenuum manu, et prudentem consilio, π, 242, nam epitheton respicit *τὸ*, *σέ*. aliter est τ, 326, *ἀλλάων περίειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν*, alias mulieres supero quod attinet sensum animi et prudentiam accuratam. *θεοὶ δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι καίπερ μάλα ἐπίφρονα ἐόντα*, ψ, 12.

ἐπιχειρέω, f. *ήσω*. (Χάω) manum admoveo, *χεῖρας ἐπιβάλλω*, *ich lege hand an, (I lay hands on.)* *οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρεον*, ω, 385, i. e. *ἤρξαντο δειπνεῖν*. et 394, *δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες ἐμίμνομεν*, diu enim exspectabamus, cupidi manus admovere pani.

ἐπιχέω et *ἐπιχεύω*, (Χάω) superfundo. *ἐπέχεε σῆμα*, superfudit tumulum, Ζ, 419, pro *ἐπέχεσε*, i. e. *διὰ χώματος ὑψηλοῦ ἐσήμανε τὸν τόπον τῆς ταφῆς*. quod Sophocles dicit, *τάφον χῶσαι*, i. e. *ἀναχωματίσαι*. unde et *τὰ χώματα* dicta. *βέλεα Τρῶες ἐπεχέοντο*, contra eum superfundebant jacula, quasi imbrem aliquem, Θ, 158, 159. hinc Herodotus habet *νέφος βελῶν*,

ὑφ' ᾧ, ὡς ὑπὸ σκιᾷ, ἐχρῆν μάχεσθαι. sic, δούρατα ἐπέχευαν Τρῶες, hastas super et contra fuderunt, E, 618, ubi quoque τῇ τοῦ ὄμβρου καταφορᾷ comparat multitudinem conjectarum hastarum. τοῖς ὕπνον ἔπιχευεν (extruso Sigma) Ἑρμῆς, Ω, 445, ut notetur τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕπνου. Mercurius vero h. l. est certus ille homo, quo Achilles utebatur internuntio inter se et Priamum, et custode et deductore ejusdem; qui vigiles sua præsentia et auctoritate, nam ex ducibus aliquis erat, velut sopiebat, ne quærerent quis jam cum duce suo ingrederetur castra. sic, θεοί μοι γλυκὺν ὕπνον βλεφάροις ἐπέχευαν, μ, 338. ἐπέχευε ὕπνον, β, 395. ι, 492. υ, 54. ὕπνον χεύῃ ἐπὶ βλεφάροις, pro ἐπιχεύῃ, Ξ, 165. ἐπιχυθείη, σ, 590, superfunderetur somnus oculis. χέρνιβα ἐπέχευε προχόῳ, aquam ad manus lavandas superfudit ex vase, α, 136. δ, 52. η, 172. ο, 135. ρ, 91. et id faciebat honesta ἀμφίπολος. sic, χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι pro ἐπιχεῦσαι, per ταμίην, Ω, 303. χερσὶν ἐφ' ὕδωρ χευάντων, attice pro ἐπιχευσάτωσαν, δ, 214, coll. 216, ἐπέχευε. ἀνέμων ἀϋτμένα ἐπέχευε, γ, 289, ventorum flatum immisit; quod notat ὑγρότητα τῆς ἀϋτμῆς. cæterum hoc verbum non est repetendum, 290, ad κύματα, sed ibi ἐξ ἀναλόγου subintelligendum aliud, e. c. ἤγειρεν, ἢ ἐκορύφωσε. nam regula est prisca, verbum unum in duobus commatibus aut inter duo substantiva, non semper literaliter pertinet ad utrumque. χυτὴν ἐπέχευαν γαῖαν, Ψ, 256. γ, 258. πολλὴν δ' ἐπιχεύατο ὕλην, multam superstravit materiam, ligna, ι, 257. et 487, χύσιν ἐπεχεύατο φύλλων, copiam foliorum super instravit sibi cubanti. οἱ δ' ἐπέχυντο, pro ἐπεχέχυντο, illi contra infundebantur, irrumpebant, O, 654. Π, 295. ἐπικέχυται λιμέσιν καὶ ἀκταῖς ἁλὸς, supereffusa est nix super portus et littora maris, M, 284.

ἐπιχθόνιος, ὁ ἡ. (Χάω) in terra et supra terram versans. κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων ἀνδρῶν, A, 266. et 272, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσὶν ἐπιχθόνιοι. τῷ οὔτις ὁμοῖος ἐπιχθονίων ἐγένετο ἀνὴρ, B, 553. sic, πόληες ἀνθρώπων, civitates, Δ, 45. ὃς κάρτιστος ἀνδρῶν, I, 554. εἰ μὲν γάρ τις ἄλλος ἐπιχθονίων με κέλευσε, Ω, 220. et 505, ἔτλην δ' οἷα οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος. εἴ πέρ τις ἀνθρώπων, α, 167. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν, θ, 479. τινὸς ἐπιχθονίων, ρ, 115, ab ullo in terris versante. τοῖος νόος ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἦμαρ, σ, 135. οὔτινα γὰρ τίεσκον (æstimabant) ἀνθρώπων, χ, 414. ἐπιχθονίοις ἀοιδὴν, ω, 196, et hæc est mens totius Odysseæ. cæterum hoc nomen, ut vidimus, sæpe substantive, sicut βροτός.

ἐπιχράω, f. ήσω. (Χράω) cum impetu hostili invado et ingruo. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι, Π, 352, nam sicut lupi irruere solent in agnos aut hædos. et 356, ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον, sic Danai irruebant in Trojanos, eosque vulnerabant occidebantque. μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, β, 50, matrem meam invaserunt proci, ἐπέπεσον, ἐβάρυναν, et quasi ἐν χρῷ ἐγίνοντο, *sind ihr auf den hals gerathen, (have come upon her.)* sic Herodotus, VI, 75, ἐνέχρασε εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον, irruere fecit baculum in faciem, i. e. ἔπληξε τῷ σκήπτρῳ τὸ πρόσωπον. et verbum ἐγχράω etiam in passivo apud eundem sic ponitur. e. c. VII, 145, πόλεμοι ἐγκεχρημένοι πρὸς ἀλλήλους, bella conserta cum aliis populis.

ἐπιχρίω, (Χράω) inungo. ἐπιχρίοντες (τὸ τόξον) ἀλοιφῇ, inungentes arcum corneum adipe liquefacto, φ, 179. χρῶτα ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ, ut lavem corpus meum, et inungam me oleo, σ, 178, inquit Penelope. et 171, χρῶτα ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειὰς, et inungens tibi genas.

ἐπιψαύω, f. αύσω. (Ψάω) superficiem contingo. et intransitive, sentio leviter, *ich habe gefühl und empfindung gelinde, (I feel slightly.)* quanquam prior notio etiam loco Homeri locum habet, θ, 547, ἀνέρι, ὅστε ὀλίγον (adverbialiter) ἐπιψαύει πραπίδεσσιν, viro qui vel paululum et leviter contingit et degustare quasi potest res pectore suo et mente; ut genitivus rei contingendæ et percipiendæ sit omissus, et est circumlocutio ἀνδρὸς φρονίμου.

ἐπιωγὴ, ῆς. ἡ. (Ἔω) locus ubi quis a vento tegitur. τόπος ἀνέμου σκέπην ἔχων, ἔνθα πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη προϊέναι, *schutz vor dem gehenden winde, (shelter from the wind.)* οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, οὐδὲ ἐπιωγαὶ, ι, 404, *buchten die vor den winden gesichert sind, (bays that are sheltered from the winds.)*

ἔπλε, ἔπλεο, ἔπλετο, ἔπλεν, vide sub ΠΕ´ΛΩ, aliquanto a fine.

ἔπληντο, vide sub πελάω.

ἐποίχομαι, (Ἔω) obeo, curo. accedo amice, invado hostiliter. nam ἐπὶ notat super, et ad, et contra. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο κῆλα θεοῦ, sagittæ dei invadebant prius jumenta, A, 50. et 383, ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο πάντη ἀνὰ στρατὸν, volabant sagittæ dei ubique per castra. ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο χαλκῷ, Venerem invasit ferro, E, 330. νηῶν ἴκρια ἐπῴχετο, super tabulatis navium vadebat, O, 676, coll. 685. Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, apud omnes obibat, ut dux, P, 356. κήρυξ δὲ, αὐτοῖς οἰνοχοεύων, ἐπῴχετο, α, 143, præco circuibat ad singulos, vinum infundens eis. et 324, μνηστῆρας ἐπῴχετο, ad eos accessit. φώκας δ' ἄρ' ἐπῴχετο, omnes phocas obibat, et lustrabat oculis, accedens ad singulas, δ, 451. πάντοσε ἐποιχόμενος, undique circumiens, E, 508. Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς, Π, 155, obiens armari jubebat eos. et 496, 533, πάντη. ὤτρυνεν δὲ ἐπέεσσιν ἕκαστον, ἐποιχόμενος, P, 215, incitabat quemque verbis, circumiens. ὃν Ἀπόλλων ἐποιχόμενος βελέεσσιν κατέπεφνεν, Ω, 759, quem Apollo invadens sagittis suis, interfecit, i. e. qui subita morte, nullo prævio morbo, mortuus est. sic et γ, 280. ο, 410. αὐτόν τε κέλευε αἰτίζειν, μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας, accedentem ad omnes, obeuntem apud omnes, ρ, 346, 351. ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν, postquam viderunt eum, obeuntem or-

dines et cohortes, O, 279. πάντη ἐποιχόμενοι, ut duces copiarum obeuntes undique copias suas, Z, 81. K, 167, undique per castra. et 171, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος, horum aliquis circumiens apud duces reliquos, vocare eos posset. οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ξ, 381, obeuntes omnes. ἡ μὲν ἐποιχομένη ἔντυεν ἵππους, accedens instruxit equos, *gieng hin und schirrete die pferde an, (went and harnessed the horses.)* E, 720. Θ, 382. Ἄρτεμις ἐποιχομένη κατέπεφνε, ι, 124, nam fœminarum subitæ mortes, nullo prævio morbo, Dianæ tribuuntur, ut virorum Apollini. sic λ, 172, 198. βέλτερον, εἰ κ' αὐτή περ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν ἄλλοθεν, melius est, si ipsa obiens vel circumiens et accedens maritum invenit aliunde, ζ, 282, ironice. ἱστὸν ἐποιχομένη, telam obiens, ε, 62, ubi sermo de Calypso. nam ἱστὸν ἐποίχεσθαι καὶ ἀείδειν, οὐκ ἀγεννὲς ἐνδόξοις γυναιξίν. sic κ, 222, de Circe; 226, 254. A, 31, de Chryseide. et ἱστὸν ἐποίχεσθαι est, ὑφαίνειν, texere: ἱστῶσαι γὰρ καὶ ἐπιπορευόμεναι ὕφαινον αἱ ποιούμεναι τὴν ἱστουργίαν, διὰ τὴν τῶν ὑφαινομένων πλατύτητα. πρώτη δέ τις Αἰγυπτία γυνὴ καθιζομένη ὕφαινεν: ἀφ' ἧς καὶ Αἰγύπτιοι Ἀθηνᾶς ἄγαλμα καθημένης ἱδρύσαντο. alibi possumus et ἐποιχομένην intelligere, τὴν ἐπιστατοῦσαν ταῖς ὑφαινούσαις, καὶ ἐπισκεπτομένην αὐταῖς καὶ περιιοῦσαν: sed id non his locis Homericis. apud eum est γυναικεῖον, texere; viri non texunt. κέλευε ἀμφιπόλοις, ἔργον ἐποίχεσθαι, Z, 492. α, 358. φ, 352, ad opus suum accedere jube ancillas: opus suum obire. δόρπον ἐποίχεσθαι, ad cœnam accedere, eamque parare, ν, 34, vel simpliciter, ad cœnam ire domum. οὐκ ἐθελήσει ἔργον ἐποίχεσθαι, ρ, 227, opus rusticum facere. σ, 362. Θρήϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱός, K, 487, invadebat eos ferro, coll. 486, ubi verbum ἐνορούειν ejusdem est significatus, sc. φονικῶς. πάσας γὰρ (πύλας) ἐπῴχατο, M, 340, i. e. ἐπιπορεύθησαν Τρῶες, ad omnes castrorum Græcorum portas invadebant et urgebant Trojani, perrupturi: et est tertia plural. plusquamp. pass. deponentialiter, pro ἐπῴχηντο (ab ἐποιχέομαι, f. ήσομαι) ionice mutato ν in α, ἐπῳχήατο, et per syncopen extruso η, ἐπῴχατο. possis et ab ἐποίχω, f. ξω, deducere, cujus p. a. esset ἐπῷχα, p. p. ἐπῷγμαι, plusq. p. ἐπῴγμην, cujus 3. pl. ἐπῴχντο ionice fit ἐπῴχατο, sine ulla syncope. alii h. l. legunt ἐπώχατο, sine subscripto Iota sub ω, et exponunt, δι' ὀχέων (ab ὁ ὀχεύς, i. e. μοχλὸς) ἠσφαλίσαντο πάσας πύλας κλείσαντες οἱ Ἀχαιοὶ, nam multæ erant portæ in muro; ut verbum sit ἐποχέω, pessulum obdo, et plusquamperf. pass. deponentiale eadem sit formatum ratione Ionica. Sed ista novitas non videtur necessaria. alii legunt ἐπῴχετο, et referunt ad ὁ κτύπος, sonus omnes portas obibat: quod est multo etiam improbabilius

ἐποίω, (Οἴω) infero, contra fero. οὔ τις σοὶ χεῖρας ἐποίσει, nemo tibi manus violentas inferet, A, 89. οὐκ ἔστι οὗτος ἀνὴρ οὐδὲ ἔσσεται, ὅς σῷ υἱεῖ (filio tuo) χεῖρας ἐποίσει, π, 438.

ἐπομόω, f. όσω. (Νέμω) jurejurando adfirmo, καταφατικῶς ὀμνύω. conf. notata ad ἀπομόω. deinde in genere, adjuro, *ich schwöre dazu oder darauf, (I swear.)* ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, A, 233, pro ἐπομοῦμαι, fut. 2. med. adjungam magnum jusjurandum: et jurat ibi per sceptrum suum, quod nunquam revirescet; ligneum ergo fuit. eadem verba in alio contextu sunt, et I, 132. et 274, ἐπομεῖται. sic, Φ, 373, ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι. σοὶ ἐρῶ, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, υ, 229, tibi id dicam, addito jurejurando sancto. quibus locis juratur pro veritate. αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν, pro ἐπώμοσεν, Ψ, 42. ἡ συνωμοσία notabat olim simpliciter, quando multi idem jurabant, σύμπνοιαν ἔνορκον: postea in malo sensu de conjuratione positum nomen, ut notaret φρατριασμὸν στασιωτικὸν, unde ὁ συνωμότης, ου, est ὁ κατὰ τοῦ δήμου ἀνιστάμενος. ἡ ἀντωμοσία est δίκη ἀντωμοσμένη: προόμνυσι γὰρ ὁ διώκων, δικαίως κατηγορεῖν, quod et dicebatur ἡ κατωμοσία: ἀντόμνυσι δὲ ὁ φεύγων, ἀδίκως ἐγκαλεῖσθαι. ὑπωμοσία est, ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐκ ἀπήντησέ τις πρὸς τὴν δίκην. ἐξωμοσία, quando quis jurabat ἀδύνατος εἶναι ποιεῖν τὸ προστασσόμενον, qui ejurabat copiam.

ἐπομφάλιος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) umbone præditus. σάκος ἔβαλε μέσον ἐπομφάλιον, H, 267, ubi alterum per alterum explicatur, ὡς τῆς ἀσπίδος ἐν τῷ μέσῳ ἐχούσης ὀμφαλόν.

ἐποπίζομαι, f. ίσομαι. (Ἕπω) respecto secuturum, revereor, vereor vindictam divinam secuturam, idem ac ὀπίζομαι, q. v. Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, Jovis reverere iram, ε, 146, coll. 147.

ἐποπτάω, f. ήσω. (Ἕπω) masso. ἐπώπτων ἔγκατα πάντα, μ, 363, et est idem quod simplex. conf. ἔγκατα.

ἐποπτεύω, (Ὄφ) inspicio, præsum spectator operæ, *ich habe aufsicht, (I superintend.)* ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε, opera ut præfectus inspiciebat, π, 140, ionice, pro ἐπώπτευε, quod est idem ac, ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, *aufsicht über die arbeiter haben, (I superintend the workmen or labourers.)*

ἐπόπτομαι et ἐπιόπτομαι, (Ὄφ) inspicio, et spectando eligo, ἀκριβῶς ἐπισκέπτομαι. nam ἐπὶ, sicut περὶ, sæpe intendit significatum. *ich sehe sorefaltig an, (I look attentively at.)* τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι, I, 167, hos sane ego disspiciam et eligam, *die will ich dazu ersehen, (I will select those,)* ad legationem hanc eundam, *will ausersehen, (will look out,)* διακρινῶ, ἐπιλέξομαι. sic et β, 294, τάων μέν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἥτις ἀρίστη, ex iis navibus tibi seligam inspiciendo, quæ est optima, πάνυ προσεκτῶς περιβλέψω. extra hanc disspiciendi et seligendi notionem, in qua est ἐπιόπτομαι, ponitur solum ἐπόπτομαι, inspicio, adspicio. σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτοὺς φεύγοντας, et tu spectabis eos fugientes, Ξ, 145. σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, tuisque oculis videbis et spectabis, υ, 234, interfici procos, si redierit Ulysses. ᾤχετο ἐποψόμενος κακοΐλιον, abiit visurus malum Ilium, τ, 260, 597.

ψ, 19. Ῥαδάμανθυν ἦγον, ἐποψόμενον Τιτυὸν, η, 324, naves vexerunt eum, ut videret Tityum. in specie ἐπόπτην et ἐποπτεύειν dicuntur initiati jam, quibus spectare licet mysteria. Aristoph. Ran. 757. et hi dicuntur ἐπόπται, spectatores sacrorum mysticorum.

ἐπορέγω, f. ξω. (Ῥέκω) præbeo. εἴπερ ἄν Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ κῦδος ὀρέξῃ, pro ἐπορέξῃ, E, 225. et 335, ἔνθα, ἐπορεξάμενος Τυδέος υἱὸς, i. e. ἐκταθεὶς καὶ ἀναπηδήσας, cum extenderet se, et in altum adsiliret: et sic tamen vix attingeret manum deæ.

ἐπορνύω et ἐπόρνυμι, (Ὄρω) insurgo contra, ruo contra. it. active, concito, commoveo. ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ, O, 613, jam enim in eum concitabat et accelerare faciebat Minerva fatalem diem. ἐπὶ δ' ὦρνυε πάντας ἑταίρους, et concitabat contra eum omnes suos socios, φ, 100. ἐπὶ δ' ὤρνυτο θεῖος Ἐπειός, irruebat in eum celeriter, Ψ, 689. et 759, Ὀδυσσεὺς, concito cursu sequebatur eum Ulysses.

ἐπορούω, (Ὄρω) accurro contra, vel, ad. nam non πολεμικῶς solum notat, sed et προσηνῶς et amice. αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε, sed is iterum irruit contra, Γ, 379. Φ, 33. οἱ δὲ, λύκοι ὥς, ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, Δ, 472, sic, ἐπ' ἀλλήλοις, Ξ, 401. Π, 430. κεκλήγοντες, cum clamore irruebant in se invicem, ὥρμησαν κατ' ἀλλήλων, πολεμικῶς. Αἰνείᾳ δ' ἐπόρουσεν Διομήδης, E, 432. et 436, τρὶς μὲν ἔπειτα ἐπόρουσεν, *er setzete dreymal an, (thrice he rushed upon.)* sic et Π, 784. Υ, 445. sed, Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ, Ἀθήνη, E, 793, ubi est pro, εἰς αὐτὸν ἦλθε ταχέως, accurrit ad eum, benevole nimirum. ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, Λ, 256, i. e. πολεμικῶς ἐφώρμα. et 579, Εὐρύπυλος δ', acceleravit, ad spoliandum cæsi hostis corpus. Αἰνείας δ' ἐπορούσας, N, 541, irruens in eum. et 550, Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, ad spoliandum. τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε, O, 520. et 225, Δόλοψ. et 579, Ἀντίλοχος, κύων ὥς. et 726, μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν. Μάρις Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, Π, 320. et 330, Αἴας ἐπορούσας. ἅρμα ἐπορούσας, in currum suum insiliens, P, 481. ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν, Υ, 284, 442. τῷ δ' Ἀχιλεύς, Φ, 144. et 392, πρῶτος Ἀθηναίῃ, primus Minervam hostiliter invasit. Πηλείδης δ', X, 138. ἐπὶ δ' ὕπνος ὄρουσεν, somnus invasit eum, Ψ, 232. ψ, 343.

ἐπόρω, f. ἐπόρσω. (Ὄρω) concito contra, suscito. ὦρσεν ἐπὶ σὺν, i. e. ἐπῶρσεν αὐτῷ, I, 535. ἐπὶ δὲ Ζεὺς ὦρσεν ἀνέμου θύελλαν, M, 252. et 293, τὸν Ζεὺς ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισιν. ὅς οἱ ἐπῶρσεν Ἕκτορα, qui Hectorem contra eum incitavit et immisit, P, 72. ὅς μοι ἐπῶρσε μένος, excitavit robur meum, Υ, 93. X, 204. ἥ σφιν ἐπῶρσεν ἄνεμον, contra eos excitavit, ι, 109. et 366, ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων, pro ἐπῶρσε. et 385. κραιπνὸν Βορέην, vehementem Boream immisit iis. τήν μοι Ποσειδάων, η, 271. ζαῆν ἄνεμον, μ, 313. τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε, immisit ei somnum, χ, 429, ut ergo non semper incommodum notetur hoc verbo. Ἀχαιοὶ οἶον (i. e. μόνον τινὰ τῶν Ἑλλήνων) ἐπόρσειαν (surgere facerent, aor. 1. opt. a. attice) πολεμίζειν Ἕκτορι, ad pugnandum cum Hectore solo, H, 42. ἐπορσον οἱ Ἀθήνην, immitte ei, E, 765, imp. a. 1. a. ἐπόρομαι, cieor contra vel super. ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο, pro ἐπώροντο, viri boni consurgebant, sc. ad ministrandum, γ, 471. sic, ἐπὶ ὄρονται, custodiam vigilem et attentam de iis habent, ξ, 104, excitant ipsi se ad curam pro capris. vides ergo, quod ἡ ὥρα, et ὁ οὖρος, custos manifesto ad hoc thema, ὄρω, pertineat. ἐπῶρτο (pro ἐπώρετο) Ἀχιλῆϊ, insurgebat contra eum, Φ, 324. ὦρτο δὲ ἐπὶ λιγὺς οὖρος, surgebat ventus, γ, 176, et quidem ad commodum ipsorum. ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει, pro ἐπορώρει, plusqu. m. Ψ, 112, ut præfectus curam horum agebat et incitabat eos: ubi rursus est notio paullo ante notata.

ἔπος, εος. τὸ. (Ἔπω) verbum, *ein wort, (a word.)* λόγοι constant ἔπεσι, orationes verbis: et quia poësis heroica κατ' ἐξοχήν τινα aptam verborum collocationem et electionem quærit: hinc et versus heroicus vocatur ἔπος. οὔπω εἶπας ἐσθλὸν ἔπος, A, 105, verbum et sermonem voto meo aptum. et 361, ἔπος τ' ἔφατο ἔκ τ' ὀνόμαζεν, quæ verba sæpe in poëta occurrunt, per synonymiam priscis usitatam, et in sacris quoque obviam. et 543, εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοήσεις, dicere quid sentias. οὔ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,ττι κεν εἴπω, B, 361, non omnino repudiandum erit quod dixero. et 807, οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν, agnovit verbum deæ, sic ut ei obsequeretur. στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ, pollicetur enim Hector se dicturum aliquid, Γ, 83. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, Δ, 350, quæ phrasis quoque frequens est; et notat dictum temere, aut non cum ratione certa, prolatum. conf. ἕρκος. et hinc est λόγος δραπέτης, sermo fugitivus quasi, qui effugit os ante quam ratio eum satis expenderit. ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα, dixit ad eum, E, 170. et 683, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν, sermonem miserabilem. sic et Ψ, 102. ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα, vociferans dixit, Z, 54. et 253, 406, ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε, manum ejus apprehendit, dixitque. sic Σ, 384, 423. Τ, 7. Ω, 127, 286. β, 302. γ, 374, δ, 610. θ, 291. κ, 280. λ, 246. sic et H, 108. et 375, τόδε πυκινὸν ἔπος εἰπεῖν, hoc prudens verbum, coll. 394. μήτις πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, Θ, 8, tentet rescindere. χρὴ φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι, I, 100, oportet dicere et audire verbum. ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα, lacrimans dixit, K, 377. et 461, εὐχόμενος, precans. et 540, οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε ἤλυθον αὐτοί: nondum omnis sermo finitus erat, cum venerunt illi. νῦν δὲ ἔπος ἐρέων, nunc nuntiaturus id, A, 651. et 787, ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, *ihm ein klug wort auf gute manier sagen, (to give him good advice.)* ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα, M, 163, indignatus dixit. et N, 619, εὐχόμενος, glorians. δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος, *mir sein wort halte, (keep his word to me,)* Ξ, 44. et 212, οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, non licet nec decet tuum verbum recusare. et 218, 232, ἔπος τ' ἔφατ'. et 234, εἰ μὲν δή ποτε ἐμοῦ ἔπος ἔκλυες, si aliquando mihi obtemperasti. et 500. εὐχόμενος ἔπος

νῦσα, glorians. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα, lugens dixit, O, 114, ubi male legitur προσηύδα. sic et 398. et 206, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. et 234, φράσομαι ἔργον τι ἔπος τι, excogitabo. et 566, ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος, pro ἐνεβάλοντο θυμῷ, *nahmen es zu herzen, (laid it to heart.)* ἦ μὲν δή ποτε ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο, Π, 236, ubi fortasse legendum ἐμεῦ, sane quidem aliquando me precantem audivisti. et 686, εἰ δὲ ἔπος αὐτοῦ ἐφύλαξεν, si mandatum ejus observásset. αὐτῷ κακὸν ἔπος ἀγγελῶν, ei malum nuntium allaturus, P, 701. ἅλιον ἔπος ἔκβαλον, irritum verbum projeci, Σ, 324, i. e. ἐξεθέμην, παρέῤῥιψα. ἔπος τί σοι ἐν φρεσὶ θήσω, T, 121, rem aliquam tibi notam esse volo. αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος, X, 454, utinam procul ab aure sit mea illa res, quam dictura sum; omen id avertat Jupiter, abominor id quod dictura sum. αἴκε τελέσῃς τοῦτο ἔπος, si effectui das hoc verbum, Ψ, 544. εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, fiat id sane, Ω, 56. et 75, ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος. et 92, οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται ὅ,τι κεν εἴποι. sic et 224. et 307, φωνήσας ἔπος ηὔδα. et 744, οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος. et 767, ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, nunquam ex te audivi malum verbum aut contumeliosum. τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, α, 64, quæ est lenis increpatio, pro: ποῖος λόγος ἐξέφυγε σὰ τὰ χείλη; ποῖον ἔπος παρέῤῥιψας καὶ οὐ δεόντως εἶπας; sic et γ, 230. ε, 22. τ, 492. ψ, 70. οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, β, 272. et 304, μή τί σοι ἄλλο ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε, ne tibi aliud malum aliquam curam in animo excitet, coll. 138—145, nam ad ea, quam ἐμβριθῶς dixerat Telemachus in concione paullo ante, respicit Antinous. εἴποτε σοὶ πατὴρ ἐμὸς ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσε, γ, 99, si aliquando tibi pater meus aut verbum aut factum pollicitus effecit (sic et δ, 329.) et 226, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀΐω, nunquam hoc effectum iri puto. et 243, ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι Νέστορα. ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον, ut eum aut verbo aut facto adjuvares, δ, 163. et 350, τῶν οὐδέν σοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, horum nihil te celabo. (sic et ρ, 141.) et 503, εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, nisi impiam vocem emisisset, *ausgesprochen hätte, (had uttered.)* σὺ δὲ ὧδε ἐμοῦ ξυνίει ἔπος, ζ, 289, sic meum verbum probe cape. sic et θ, 241. et 358, οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. et 408, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι. ῥηΐδιόν σοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐπὶ φρεσὶ θείω, facile tibi hoc dicam et notum faciam, λ, 145. et 345, Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε, *von dem dependiret alles, (on him every thing depends.)* et 347, τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, hæc res sic erit. et 560, ἵνα ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς ἡμέτερον, ubi est synonymia. καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ μάντιος, μ, 266, recordabar. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα, lugens dixit, ν, 199, καὶ σὺ ἔπος παρατεκτήναιο, *könntest die worte darnach einrichten, (mightest regulate thy words accordingly,)* ξ, 131. et 463, εὐξάμενός (gloriabundus) τι ἔπος ἐρέω, dicam aliquid. et 466, καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ ἄῤῥητον ἄμεινον, vinum protrudere solet verbum, quod non dictum melius foret. et 509, οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, nec ullum impertinens verbum inutile locutus es. ἄλλο δέ σοί γε ἔπος ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ, ο, 27, aliam tibi rem dicam, et tu probe cape eam. et 374, ἐκ δεσποίνης οὐ μειλιχόν ἐστιν ἀκοῦσαι οὔτ' ἔπος, οὔτε τι ἔργον. et 535, αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη, *O wenn doch das war würde. (O that this were but true!)* sic et ρ, 163. τ, 309. υ, 236, τελέσειε Κρονίων. οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε — π, 11. et 69, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες, verbum doloriticum. et 168, ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο. et 469, ὅς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν, qui primus ei id nuntiavit. nam ἔπος sæpenumero *rem* dicendo prolatam designat. νείκεσσεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν ἔκπαγλον καὶ ἀεικὲς, ρ, 215, s. et 584, οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι, solam te, remotis arbitris, cum hospite colloqui, melius est. παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη, σ, 165, filio sane dicere velim aliquid, quod quidem utile esse possit; coll. 170, σῷ παιδὶ ἔπος φάο. ὀλοφυδνὸν, τ, 362. et 378, ξυνίει. ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι, verbum loquebatur, omen hero, υ, 111. coll. 115, κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅ,ττι κεν εἴπω, perfice mihi miseræ eam rem quam nunc dixero. ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων δεινόν τ' ἀργαλέον τε, φ, 168, s. et 193, ἔπος τί κε μυθησαίμην, ἦ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει, *soll ich es sagen, oder soll ichs verschweigen? Doch ich will es sagen, (shall I tell it, or shall I be silent? But I will tell it.)* et 278, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε. τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων, χ, 131, rem omnibus indicans. sic et 247. et 392, ὄφρα ἔπος εἴποιμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν, ut ei dicam aliquid quod in animo mihi est et placet. οὐδέ τι προφάσθαι δύναμαι ἔπος, οὐδ' ἐρέεσθαι, ψ, 106, nec loqui valeo quidquam nec percontari. et 183, θυμαλγέε. et 342, τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, hoc novissimum dixit verbum. ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ, A, 395, vel verbo utilis fuisti ei vel facto. et 504, εἴ ποτέ σε ὤνησα ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ. αὐτὸν καταπαύσομεν ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ, aut verbo aut vi compescemus eum, O, 106. ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργῳ, hanc nec verbo nec facto attingis, E, 879. καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, A, 201, qui versus sexcenties occurrit in poëta: et cujus accusativus personæ, μιν, i. e. αὐτὸν vel αὐτὴν, pertinet ad προσηύδα, φωνήσας vero ad ἔπεα, clara voce eloquens verba: nisi fortasse participium malis absolute positum dicere, et ad ἔπεα velis subintelligere κατὰ, quod attinet ad verba volatilia. ὃς ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν, B, 213, de Thersite, qui norat animo suo ineptis et multis verbis temere et non ordine conviciari adversus principes. ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον, submissa voce ad se invicem dicebant, Γ, 155. (sic et, πολλὰ, Ω, 142.)

et 222, ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, ob multitudinem. et promtitudinem. copia ergo eloquens laudatur. ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπεα Ἀργείοισι μετηύδα, I, 16, ubi dativus regitur a μετηύδα, loquebatur ad Argivos. καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφαυσκον, K, 202, verba invicem dicebant sibi. πρόκλυτα ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων, Υ, 204, olim celebria audientes facta, προηκουσμένας ἱστορίας. ἔπεα ἀθανάτοισι μετηύδα, α, 31, ad deos locutus est Jupiter. ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευεν, δ, 189, dixit. sic, ι, 409. ἀείδει ἔπεα ἱμερόεντα βροτοῖσι, θεῶν ἐκ διδαὼς, canit verba suavia et res delectabiles, doctus a diis, ρ, 519. ἔπεα ἀκράαντα φέροντες ὄνειροι, τ, 565, res ad effectum non perducendas. τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων, Λ, 702, ob hæc dicta et facta iratus senex. τέλος ἐπέων ἐνὶ βουλῇ, locus conveniens verborum est in senatu, Π, 630, in opposito ad manus in pugna. δὴν δέ μιν ἀμφασίη (obmutescentia) ἐπέων λάβε, diu eum tenuit, P, 695, ubi ἐπέων fere abundat; nam ἀμφασία (pro ἀφασία) jam est ἡ τῶν ἐπῶν σιγή: nisi forte ἐπέων ad differentiam gemituum additur. sic et δ, 704. ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα, Υ, 249, verborum est latus campus utrimque: multa ἐπὶ ἐπαίνῳ καὶ ψόγῳ verba potest distribuere lingua. σοὶ δ' ἔνι μὲν μορφὴ ἐπέων, λ, 366, i. e. πιθανότης καὶ κάλλος inest verbis tuis: formosa eloquentia est tibi. ἔπεσι, et ob metrum ἔπεσσιν, et ionice ἐπέεσσι. ἐμοὶ ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν, te adjuturum esse me verbis et manu, A, 77. et 150, πῶς τίς σοι ἔπεσιν πείθηται; quomodo aliquis verbis tuis pareat. et 211, ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, verbis convicia jace. et 304, ἀντιβίοισιν ἐπέεσιν μαχεσσαμένω. et 582, τόνγε καθάπτεσθαι ἐπέεσσιν μαλακοῖσιν, verbis mollibus eum demulcere stude. et 519, ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, contumeliosis. σοῖς τ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα, B, 164, tuis mitibus dictis cohibe virum. et 277, νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. et 378, ἀντιβίοις μαχεσάμεθα, verbis vi contra vim oppositis, violentis. ὤτρυνεν δ' γέροντα ἐπέεσσιν, hortabaturque senem his verbis, Γ, 249. et 38, τὸν Ἕκτωρ νείκεσσεν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, i. e. vituperatoriis, quibus non pulcra, sed turpia in eo proferuntur. verba ipsa erant lenia, sed res his verbis involutæ erant turpes. sic et Z, 325. N, 768. κερτομίοις ἐπέεσσιν ἀγορεύων, *mit piquanten worten redend, (speaking in sharp terms.)* Δ, 6. et 233, τοὺς μάλα θαρσύνεσκεν ἐπέεσσιν, confirmabat eos his et talibus verbis. et 241, τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, objurgabat hos iræ plenis verbis. κερτομίοις, E, 419. et 893, τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι (domo et coërceo) ἐπέεσσιν. παρειποῦσα ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν ὥρμησέν με ἐς πόλεμον, Z, 337, *da sie mir zugeredet hat, (she addressing me.)* δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν ἔπεσσί τε μειλιχίοισι, I, 113. et 376, οὐκ ἔτι ἐξαπάφοιτό με ἐπέεσσιν. non iterum fallet me: nam fieri id potest et ἔργοις. et 522, παραρρητοί τ' ἐπέεσσιν, boni viri sunt exorabiles verbis, *sie lassen sich zureden, (suffer themselves to be persuaded.)* δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι, K, 542. προσαυδήτην βασιλῆα μειλιχίοις, A, 137. παρφάμενος ἐπέεσσιν, persuadens ei malitiose, M, 249. et 267, ἄλλον μειλιχίοις ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν. et 391, καὶ εὐχετόῳτ' (pro εὐχετάοιτο) ἐπέεσσι, gloriari posset. ἐπέεσσι παραιπεπίθουσα κῆρ, verbis persuadens id animo eorum, Ξ, 208. ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα, O, 127, ad Martem se vertit verbis, *adressirete sich an den, (addressed him.)* et 158. ὦκα ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην. et 162, εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται. sic et 178, ἐπιπείσεαί οἱ. et 198, ἐκπάγλοις, vehementibus. et 210, χολωτοῖσι νεικείειν. οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι νεκροῦ χωρήσουσι, Π, 628, non illi ob contumeliosa et probrosa tua verba a mortuo abscedent; coll. 630, ubi oppositæ sunt χεῖρες. ὤτρυνεν δὲ, ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν, P, 215, ubi accusativus pertinet ad participium; et accusativi ad verbum finitum pertinentes sequuntur deinde. εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, Σ, 273. λευγαλέοις, i. e. ἀπειλαῖς, Υ, 109. et 200, μὴ δή με ἐπέεσσι ἔλπεο δειδίξεσθαι, ne spera te territurum esse me verbis. sic et 431. et 211, ἐπέεσσι γε νηπυτίοις, puerilibus verbis. et 367, καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην, verbis vel contra deos pugnare possim: ergo verba non sufficiunt ad rem in bello agendam. λισσόμενος ἐπέεσσιν, Φ, 98. et 286, ἐπιστώσαντο, confirmarunt verbis, ad differentiam τῶν, ὅρκοις ἢ ἄλλως, πιστουμένων, quorum fides fit juramentis aut aliis vehementioribus affirmationibus. et 339, μηδέ σε μειλιχίοις ἀποτρεπέτω, blandis verbis avertat te. et 480, ὀνειδείοις νείκεσεν: qui tamen totus versus abest a melioribus codicibus. ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν, colloquendo, X, 329. ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν ἐσσυμένως, Ψ, 363. et 489, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι, duris respondere. sic et 492, ἀμείβεσθον. et 682, θαρσύνων ἔπεσιν. εὔφρηνε τὸν ἐπέεσσι, Ω, 102, ubi cf. εὐφραίνω: nam ingenio abutens potest ludere, εὔφρηνε πέεσσι. nulla enim scriptura tuta est ab impuris hominibus. et 238, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων, i. e. αἰσχυντηλοῖς, ὑβριστικοῖς. et 771, παραιφάμενος κατέρυκες. sic παρφάμενος, β, 189. et 240, οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν, nullo modo tangentes verbis rem aut personam mihi inimicam. et 323, οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν, cavillabantur et pungebant animum verbis. χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν, γ, 148. et 264, Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκε, ad se trahere studebat verbis. et 345, καθαπτόμενος. σὲ ἀμείψασθαι ἤθελεν, δ, 286. et 420, ἀνείρηται. sic 461, ἀνειρόμενος. et 597, αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν, ἀκούων, τέρπομαι, ubi est synonymia antiqua. ἐπέεσσιν μειλιχίοις λίσσεσθαι, ζ, 143, 146. μή τις κερτομέοι τ' ἐπέεσσιν (*spotte, spitzig davon sprüche,)* *(should speak scornfully or opprobriously of)* καὶ ἐξερέοιτο, η, 17. δηρίσαντο ἐκπάγλοις, θ, 77, verbis grandibus contenderunt. et 91, τέρποντο, *sie ergözten sich an seinen reden, (they were pleased with his speech.)* et 170, θεὸς μορφὴν τοῦ ἔπεσι στέφει, ubi, sicut et alibi, apparet, ἔπεα notare et, copiosam et sapientem et ornatam eloquentiam. et 175, ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν, sed nulla gratia ex eloquentia

oriunda circumdata est ei, sc. speciei ejus pulcræ. et 396, ἑαυτὸν ἀρεσάσθω ἐπέεσσιν, ipse se faciat verbis placentem ei, i. e. excuset se et deprecetur: et causa additur 397. et 415. πρώτιστα λίσσοντό με ἐπέεσσιν, ι, 224. et 258, μὲν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον, alloquebar. et 282, μὲν προσέφην δολίοις, astutis et veritatem celantibus verbis. et 365, προσηύδων μειλιχίοις. et 376, θάρσυνον, confirmabam animum eorum. et 493. ἕταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, colloquebantur inter se, κ, 34. et 70, μαλακοῖσι καθαπτόμενος. et 422. et 442, μειλιχίοις ἐρήτυόν με, cohibebant me, *hielten mich davon zurück, (prevented me.)* ἀμειβομένω στυγεροῖσιν ἥμεθα, λ, 81, 464, tristibus. et 551, μειλιχίοις. θάρσυνάς με ἔπεσσιν, ν, 323. μή τίς με προσαυδάτω, ο, 439. παραύδων μειλιχίοις, π, 279. et 286, μαλακοῖς παρφάσθαι, adloqui stude. sic et τ, 5. ἔπεσιν νείκεσσε δυβώτην, ρ, 374. et 393, μὴ τοῦτον ἀμείβεο πολλὰ ἐπέεσσιν, ne responde ei. et 545, οὐχ ὁράᾳς ὅτι μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν, *hat alles benieset was ich geredet, (sneezed at every thing I said.)* καί ἑ δεικανόωντο ἔπεσσιν, σ, 110, et ei blandiebantur. et 282, θέλγε δὲ θυμὸν μειλιχίοις. et 325, Ὀδυσῆα ἐνένιπτεν ὀνειδείοις. et 339, ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας, perterruit. et 414, ἀντιβίοις καθαπτόμενος χαλεπαίνει. sic et υ, 323. ὁμοκλήσαντο, τ, 155, clamore objurgaverunt. et 415, χερσίν τ' ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. προσηύδα φθεγξάμενος, dicebat ad eos blande, φ, 192. νείκεεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν, χ, 26, 225. μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτο, deciperet, ψ, 216. ἀλλ' ἔπεσίν δε κακοῖσιν ἐνίπτομεν, ω, 160. et 172, ὁμοκλέομεν, vociferabamur objurgatorie. et 239, κερτομίοις, in bono sensu, verbis ad animum penetrantibus, eumque moventibus affectu aliquo. et 409, δεικανόωντο ἔπεσσιν καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο, salutabant verbis et manibus datis.

ἐποτρύνω, f. υνῶ. (Ὄρω) incito, hortor ad vel contra aliquid, urgeo. in specie, ἐπὶ τῇ φυσικῇ ὀτρυντύϊ ἐπιβάλλειν καὶ ἑτέραν ἐρεθιστικῶς. αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, Z, 439, ipsorum animus impellit et jubet eos. sic, O, 43, αὐτὸν θυμός. et 725, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, nunc ipse jubet. ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι, sc. Ζεὺς, P, 178, quando autem ipse incitat pugnare, sc. tunc facile perficitur id quod ipse vult. et Π, 690. sic de leone, ἐὲ δ' αὐτὸν, Υ, 171. εἴ μιν (Ulyssem) κεῖνος (Jupiter) ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει πόντον ἐπὶ, si is eum in mare et per mare ire jubet, ε, 139. δὲ καὶ ἄλλους, incitat etiam alios ad idem faciendum, ρ, 395. ἦ μάλα δή τις γυναικῶν νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν, χ, 152, certe sane aliqua mulierum incitat contra nos pugnam. ὄφρα ἑταίροις κεκλόμενος, ἐποτρύνω πολεμίζειν, adhortans eos, excitem, Π, 525. ὄφρα οἱ υἱὸν μᾶλλον ἐποτρύνω, α, 89, ut ejus filium magis excitem. ἔρδειν ὅ, ττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ, O, 148, facere, quod ille jusserit. εἰσόκε θυμὸς ἐποτρύνῃ, quousque voluntas eorum incitaverit eos ad abeundum, ι, 139. ὅστε οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι ξεῖνον ἐποτρύνῃ, qui nolentem abire jam hospitem abire jusserit, ο, 73. οὐκ ἀπιθήσει τὶς αὐτῷ, ὅτε κέν τινα ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ, nemo ei non obsequetur, si quem quid hortatus fuerit, K, 130. μὴ ἀγγελίας πάντη ἐποτρύνωσι, ne nuntios passim mittant ad civitates, ω, 354. ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον, concitaveritis, Z, 83. αἴκε νεώτερον ἄνδρα ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν, si virum admodum juvenem incitaveris ad irate agendum, β, 189, coll. 185, ubi pro ἐποτρύνειν est ἀνιέναι, quæ est λέξις κυνηγετικὴ, ὅτε τὶς κύνα τοῦ δεσμοῦ ἀνεὶς ἀφήσει κατὰ θηρὸς, *anhetzen, (to set at.)* ὅπῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν, θ, 45, quocunque animus eum tulerit ad canendum. et 185, ἐπώτρυνας δέ με εἰπὼν, irritasti me loquens ista, concitasti me. εἴπως ἄλλον ἐποτρύνειε, si forte alium hortaturus esset ad ita faciendum, ξ, 461. et 498, εἰ πλέονας ἐποτρύνειε νέεσθαι, an plures jussurus esset huc proficisci. ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι, κ, 531, jube sociis; infin. a. 1. pro imperat. ἐπότρυνον. ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν, ὅπλων ἅπτεσθαι, socios cohortatus jussit manus admovere instrumentis nauticis, β, 422. sic ι, 488, ἐμβαλέειν κώπαις, κ, 128. ο, 287. πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνασα προσηύδα, Minerva primum eum cohortans allocuta est, P, 553, coll. 552. πολλὰ δ' ἐπώτρυνε, multis verbis eum hortabatur, O, 456. et 258, νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον, manda equitibus. πατέρα ἐπότρυνον, patrem tuum roga et incita, ζ, 36. ἐποτρύνων Ὀδυσῆα, Θ, 92, incitans, cohortans. ἑταίρους, M, 50. τοὺς ὅγε, illos ille excitans, N, 94, 480. P, 219. ὣς φάτο ἐποτρύνων, Υ, 364. ἐγὼν ἑτάροισιν, ἐποτρύνων, ἐκέλευσα ἀμβαίνειν, conscendere navem, ι, 561. ἐποτρύνων δὲ προσηύδα. ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, ξ, 79, incitans ad edendum. καί μιν ἐποτρύνων, ο, 208. et 217, ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν. μὲν οἶος ἐποτρύνων, ω, 174, eum solus jubens. θαρσύνοντα ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι, N, 767. P, 117, 683. ἐγώ σε ἐποτρύνουσα, ego suadens tibi, Ω, 297. μὲ, η, 262, me adhortans jussit abire. ἡμεῖς ἐποτρυνώμεθα πομπὴν, nos maturemus deductionem tuam, θ, 31, *wollen uns eilfertig anschicken dich an ort und stelle zu bringen, (will hasten to conduct you to the place.)*

ἐπουράνιος, ὁ ἡ. (Ἀνὰ) in cœlo et super cœlo locatus. θεοῖς ἐπουρανίοις οὐ μαχοίμην, Z, 129. et 131, ἔριζεν, ἐπουρανίοις θεοῖς αἰειγενέταις, Z, 527. εἰ δή πού τις ἐπουράνιος θεός ἐστι, ρ, 484. et οὐρανὸς proprie est ὁ κατηστερισμένος τόπος, stellarum regio apparens. etsi deinde et pro loco nubium, et pro aëre, ponatur.

ἐποχέομαι, f. ήσομαι. (Χάω) vehor, *ich fahre oder reite, (I ride in a carriage or on horseback.)* μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος, K, 330, ubi sensus est: ἴστω θεὸς (testis sit deus) ὡς οὐ δὴ ἐποχήσεται αὐτοῖς ἀνὴρ ἕτερός τις τῶν Τρώων, ἀλλὰ σὺ μόνος. ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασιν Ἕκτωρ ἐποχήσεται, P, 449, inquit Jupiter de equis Achillis: certe vobis non vehetur ille. ἔποχος, ου. ὁ ἡ. qui vehitur. λόγος

μανίας ἔποχος, Eurip. Hipp. 214, oratio insaniæ plena. Vide sub 'Αείδω.

ἐπόψιος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) qui conspicitur, qui sub conspectum cadit. proprie ponitur ἐπὶ τόπου ὑψηλοῦ, de loco celsiori: metaphorice de homine qui conspicitur aliis indecore agens, ὁ ἐν ὄψει πάντων ἀσχημόνως ἔχων, eo sensu, quo Suetonius, Claud. c. 4, dixit, ne quid faceret quod conspici deriderique possit. ἦ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων, Γ, 42, mori mallem, quam sic esse ignominiam (abstractum pro concreto, ignominiosum) et ab aliis conspici turpis, alii scribunt h. l. ὑπόψιον, i. e. ἐπονείδιστον καὶ ὕποπτον, ὃν ἄλλοι ὑποβλέπονται ὑπόδρα ἰδόντες διὰ τὸ μῖσος, vel et, τὸν τοὺς ἄλλους ὑποβλεπόμενον διὰ δειλίαν. sed sicut ex his posterioribus explicationibus duabus, prior est h. l. vera: sic et prior illa scriptio.

ἔπραθον, vide sub πέρθω.

ἔπρησε, vide sub πρήθω.

'Επτὰ, (Ἕπω) septem. ἑπτὰ κασίγνητοι, Ζ, 421. ἡγεμόνες, Ι, 85. et 122, τρίποδας. et 128, γυναῖκας. sic et 264, 270. et 149, πτολίεθρα. sic et 291. τρίποδας, Τ, 243. et 246, γυναῖκας. πέλεθρα, Φ, 407. τάλαντα χρυσοῦ, ι, 202. sic et ω, 273. βοῶν ἀγέλαι, μ, 126. vox est ab ἕπω, sequor. sicut ἕξ ab ἔχω, cohærere facio. Vide sub 'Επτάπορος, in R.

ἑπταβόειος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) quod ex septem coriis bubulis superpositis compositum est, *aus sieben über einander liegenden ochsenhäuten verfertiget, (made of seven ox-hides laid over one another.)* σάκος ἑπταβόειον Ajacis, Η, 220, 222, 245, 266, quod et ex 248, dici posset ἑπτάρινον. aut ἑπτάβυρσον. erat ergo ἑπτάπτυχον, et supra illa coria lamina ferrea satis solida inductum. sic et Λ, 544.

ἑπταέτης, εος. ὁ ἡ. τὸ ἑπτάετες. (Ἔω) per septem annos, septennis. ἑπτάετες ἤνασσεν αὐτῶν, γ, 305, septennio imperavit illis, ἐπὶ ἑπτὰ ἔτεσιν. sic ἐννῆμαρ, i. e. ἐπὶ ἐννέα ἡμέραις. ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον ἔμπεδον, η, 259, apud Calypso. sic et ξ, 285, αὐτόθι.

ἑπτακαίδεκα, (Δέκα) indecl. septendecim. ἤματα ἔπλεον, η, 267. εἰ ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ κλαίομεν, ω, 63. et cum interserto δὲ, ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα, ε, 278.

ἑπταπόδης, ου. ὁ ἡ. (Πάω) septem pedes longus. θρῆνυν ἐπὶ ἑπταπόδην, Ο, 729, ubi ille θρῆνυς est locus in navi, cui gubernator insistere solet.

ἑπτάπυλος, ου. ὁ ἡ. (Πύλη) septem portas habens. Θήβης ἕδος ἑπταπύλοιο, in Græcia, λ, 262.

ἔπταρεν, vide sub πταίρω.

ἕπταχα, (Ἕπω) adverb. septempliciter, in septem partes. pro ἑπταχῆ. sic δίχα pro διχῆ, et τέτραχα, πένταχα, ἕξαχα, etc. καὶ τὰ μὲν (κρέατα, carnes) ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων, dispertiebat dividens, ξ, 434, et vide, hic quinquennis porcus satis est pro septem, ex quibus una pars est sacra, duæ partes Ulyssi et Eumæo, quatuor reliquæ servis quatuor. sed paullo ante, 74, δύω χοίρε ponebantur duobus.

ἐπτοίηθεν, ionice pro ἐπτοιήθησαν, vide sub πτοιέω.

ἝΠΩ, f. ἕψω. sequor aliquid, tracto aliquid, adsum alicui. *ich bin beschäftiget mit etwas, (I am engaged with something.)* nam hoc activum ἐνέργειαν notat; sæpe et βλάβην, incommodum, ἰωνικῶς. est Germanorum *heften etwas woran oder sich woran, (to attach something or one's self to any thing;)* it. *heben, (to lift up.)* posset hoc thema referri ad ἕω, contr. ὦ, mitto, incito, me vel alium; et multi antiquorum eo referunt: sed præstat pro primitivo ponere. οὐχ ὁράᾳς, οἷον (quantopere) Δόλοπος περὶ τεύχεα ἕπουσιν; circa arma Dolopis occupati sunt agendo? Ο, 555, sc. ut ea detrahant mortuo. τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, invenit in thalamo (*in seinem zimmer wo das gewehr lag,) (in his chamber where the weapon lay)* perpulcra arma tractantem et polientem, Ζ, 321, πονεύμενον περὶ αὐτὰ, et deest præpositio ad τεύχεα, e. c. περὶ vel ἀμφὶ, se occupantem circa ea. sic et Romani ponunt suum, sequi rem, *eine absicht worauf haben, sich wornach richten, worauf aus seyn, (to have an eye upon something, to aim at.)* ὡς ἴδε 'Αθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν, Κ, 516, ut vidit Minervam cum Tydei filio operantem, et comitantem eum: conf. μεθέπω. Forma *media*, ἕπομαι, f. ἕψομαι, est, comitor aliquem, adplico et adjungo me alicui, insum, adsum, *hefte mich woran, bin angeheftet, hange dran, (I attend, or am attached, to something, or some one.)* ἐκ Διὸς (Jovis consilio et voluntate) οὐχ ἕπεται ἀλκὴ, Θ, 140, non adest nobis robur, vis destituit nos divinitus: et est ἀστείως dictum: nos, volentes insequi Hectorem, non sequitur et comitatur vis. τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται καλός τε μέγας τε ξεῖνος; ζ, 276, quis hic pulcer et magnus hospes comitatur Nausicaam? et adplicuit se ei? ἦ ἕπεται, ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἦε καὶ οὐκί; λ, 492, num studet et applicat se, in pugna inter primos pugnare, an non? et ἐς ibi est attice pro ἐν. τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ πεδίου, Λ, 753, tamdiu igitur perreximus per campum, insequendo et premendo hostes: pro εἱπόμεθα: additi fuimus, *giengen zu leibe, hängeten uns an die feinde, (pursued, closely pressed upon the enemy.)* πρεσβυτέροισιν 'Εριννύες αἰὲν ἕπονται, Ο, 204, majoribus natu semper adsunt deæ ultrices, quæ ulciscuntur, si quis iis injuriam facit: operantur circa majores natu, et quidem favorabiliter. οἱ δ' ἄλλοι φιλότητι νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται, γ, 363, cæteri juvenes comitantur eum et adhærent ei ob amorem in eum. et 376, εἰ δή σοι νέῳ ὧδε θεοὶ πομπῆες ἕπονται, si quidem circa te juvenem sic dii deductores et comites tui occupati sunt et te comitantur. τίνες αὐτῷ κοῦροι ἕπονται; qui juvenes comitantur eum studiose? δ, 643. 653, κοῦροι, οἵ οἱ, qui eum sequuntur et ei adsunt, illi sunt præ-

stantissimi inter nos: nam hoc prædicatum inest 652. ὑπὲρ ἑταίρων (per socios tuos et per salutem eorum, oro te) οἵ σοι ἕπονται, ο, 262, qui tibi adsunt. ἓξ δὲ δρηστῆρες ἕπονται, sex ministri adsunt iis, π, 248. γνοίης (cogniturus esses) οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται, υ, 237, qualis et quanta mea vis et meæ manus adessent mihi. sic et φ, 202. παῦροι δέ οἱ εἵπετο λαὸς, pauci milites sequebantur eum et adjuncti erant ei, Β, 675. ἅμα δ' εἵπετο ἄκοιτις, uxor eum comitabatur et adhærebat ei, Γ, 447, nam conjux manu ducebat eam. ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν, simul aderat iis nubes (magnus globus) peditum, Δ, 274. μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετο Ἀχιλλεὺς, simul cum iis aderat et occupatus erat, Σ, 234. μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν, Ψ, 133. καὶ μέν οἱ κῆρυξ εἵπετο, τ, 245, præco erat cum eo. ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες, Ε, 591, sc. Ἕκτορι, aderant ei: possit tamen et esse, cum hostibus congrediebantur. sic et Λ, 344. ὅτε υἱέϊ σῷ ἑπόμην, filium tuum comitabar, pro εἱπόμην, Γ, 174. ἐξ οὗ ἑπόμην Ἀγαμέμνονι εἰς Ἴλιον, λ, 167. τῷ ἑπόμην ἐπὶ νηὸς, hunc sectabar et comitabar in navi, ξ, 298. et 82, ἀλλ' ἑπόμην σάκος οἶον ἔχων, sed una ieram habens tantummodo scutum. ἐγὼν ἑπόμην ἀεσιφροσύναις, ego eam comitabar ex dementia, ο, 469. αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετο, semper cædendo urgebat eos, Λ, 154. et 165, ἕπετο, prope erat hostibus. et 168. ὁ πατρὶ φίλῳ ἕπετο, una cum patre suo ierat, Ν, 644. ἕπετο ἵπποις ἀθανάτοις, ἵππος θνητὸς, adjunctus erat, Π, 154. et 372, Πάτροκλος δ' ἕπετο, urgebat hostes. ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο, Φ, 256, coll. 263, nam sermo est de fluvio, qui adsequitur fugientem se, et premit ex propinquo. ἀλλ' ἕπετο, sed una ibat cum cæteris, κ, 448. θεοὶ δὲ πάντες ἕποντο, comitabantur Jovem, Α, 424. τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα νῆες ἕποντο, Β, 534, cum iis ierant; ubi de navibus, quasi essent ἔμψυχοι. sic et 545, 568, 578, 619. οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύο ἕποντο, Γ, 143. α, 331. σ, 206. στίχες λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο, Δ, 91. νῆες, αἵ σοι ἕποντο, Ι, 44. et 684. οἵ μοι ἕποντο, qui mecum una iverunt eo. σὺν νηυσὶ, αἵ οἱ ἕποντο, Λ, 228, quæ comitabantur eum, et quarum princeps erat. et 474, ἀμφὶ δὲ αὐτὸν Τρῶες ἕποντο, occupati erant circa eum, urgebant eum pugnando. sic et 483. et 564, νύσσοντες ξυστοῖσι (κατὰ) μέσον σάκος, αἰὲν ἕποντο, semper propius premebant eum: et præcedens accusativus Αἴαντα pertinet ad νύσσοντες. ἅμα ἡγεμόνεσσιν ἕποντο, ibant cum ducibus suis, Μ, 87. et 91, καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο, una erat cum illis. λαοὶ ἕποντο, milites comitabantur et sequebantur eos duces, Ν, 492, ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, sicut sequi solent arietem suum oves. et 690, οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, cum eo ibant. et 710, Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ λαοὶ ἕποντο ἕταροι, circa eum erant. et 712. οὐδὲ Ὀϊλιάδῃ Λοκροὶ ἕποντο, non erant apud eum et cum eo. ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο, densis ordinibus semper urgebant hostes cedentes, Ο, 277. Ρ, 730. ἐκ χροὸς (ex corpore percussi hostis) εἷλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ (δόρατι) ἕποντο, et præcordia (*das zwergfell,*) (*the diaphragm*) una cum hasta extracta prodibant, Π, 504. et 551, πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ λαοὶ ἕποντο, ibant cum eo. οἱ δ' ἅμα ἕποντο, illi simul insequentes premebant eum, Ρ, 753. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες, Σ, 525. et 572, ποσὶ σκαίροντες, ἕποντο, comitabantur, sc. citharæ sonum, cum cantu et jubilo, pedibus tripudiantes, dum ferebant uvas in vindemia. notatur ergo τῇ τῶν τρυγώντων κινήσει συνδεικνύμενον ἔργον ὀρχήσεως. et 578, ἐννέα δέ σφι κύνες ἕποντο. φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο, Ω, 327, prosequebantur eum. et 573, οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἕποντο, comitabantur eum. οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο, β, 11, comitabantur Telemachum in publicum prodeuntem duo celeres canes, *zwey jagdhunde, oder windhunde,* (*two hounds, or greyhounds.*) et 413, ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμα ἕποντο, præivit, et illi eum comitabantur. Sic et θ, 46, 104. σὺν νηυσὶν, αἵ μοι ἕποντο, γ, 165. οὔτις ἑτάρων, οἵ οἱ ἕποντο, qui una cum eo erant, δ, 536. νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα, ι, 159. καὶ ἐκάλει, οἱ δ' ἅμα πάντες ἀιδρείῃσιν ἕποντο, κ, 231, et illi una omnes ingressi sunt ad eam. sic et 257. et 313, καὶ ἐκάλει. αὐτὰρ ἐγὼ ἑπόμην, sequebar eam. οἳ ἅμα σοὶ αὐτῷ Ἴλιον εἰς ἅμα ἕποντο, qui te ipsum comitati sunt Trojam, λ, 371. οἱ δ' ἰΰζοντες ἕποντο, ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, ο, 162, viri et mulieres mixti persequebantur clamore aquilam, *mit juchen,* (*with shouts.*) et 540, οἵ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες, una ibant, ρ, 214. sic et υ, 175. ἅμα τῷγε (Telemacho) κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο, υ, 145. ταὶ δὲ (ψυχαὶ) τρίζουσαι ἕποντο, stridentes ibant cum Mercurio ad inferos, ω, 5. δεῦρο μὲν ἕποντο ἐν νήεσσι, huc quidem una iverunt in navibus, Γ, 240. εἰς Ἴλιον ἅμα Ἀτρείδαις, ἑπέσθην, una iverunt ambo, Ε, 551. σοὶ δὲ μάλα ἕψομαι ἐγὼ, tecum ibo libens, Κ, 108. καὶ σοὶ ἅμα ἕψομαι αὐτὸς, ipse tecum proficiscar, β, 287. καί σοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι, tecum ibo auxiliatrix in opere, ζ, 32. σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ ἕψεαι, Ω, 733, et tu deinde, fili, aut me comitaberis. τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται, Δ, 415, huic adhærebit gloria. τοῖος γάρ σοι πομπὸς ἅμα ἕψεται, talis deductor te comitabitur, Ω, 182. οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἅμα ἕψεται, hic jam tecum eat, et ad te se applicet, γ, 359. ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθα, nos enim paratissimis animis tecum ibimus, Ν, 785, et ad tuam voluntatem nos applicabimus. sic et ψ, 127. ἄλλῳ ἅμα ἕψεσθαι, se adjuncturam esse alii, φ, 104. ὄφρα σοὶ αὐτὸς ἕπωμαι, ο, 81, ubi repetendum ex 75, μένε, exspecta, ut ipse te comiter; et ὄφρα est pro εἰσόκεν, donec. nisi forte repetendum est, καὶ εἰ ἐθέλεις, ὄφρα, et si cupis, ut ipse te comiter; ex 80. ἢ ἤδη ἅμ' ἕπωμαι, τ, 528, an jam tandem me adjungam; et deest dativus personæ expressus, ἐκείνῳ, qui latet in sequentibus. ὄφρα μοὶ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα ἕπηται, Ι, 428, ut me comitetur. sic et 687. ἢ ἤδη ἅμ' ἕπηται, se applicet, π, 76. Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθα, Μ, 78, eum omnes sequamur firmiter. ἅμα ἡμῖν οἴκαδε ἕποιο, nobiscum do-

mum posses ire, ο, 430. τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήματα ἕποιτο, ad victorem conferat se fœmina (Helena) et opes, Γ, 255. εἰ οὕτως σοὶ γούνατα ἕποιτο, si sic te genua comitarentur, Δ, 314, *wenn die beine so gut mit wollten, (if thy knees would accompany thee so well.)* εἴ τις μοὶ ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο, si quis me vir comitaretur, Κ, 222. ἵνα μή οἱ ἕποιτο ὑπὸ Ἴλιον, ne cum illo ire deberet ad Trojam, Ψ, 297. κῆρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, præco aliquis senior eum comitetur, Ω, 149, 178. ὅπως ἅμα ἑποίατο (ἕποιντο) πεζοὶ, ut pedites consequi possent, ζ, 319, *mit fortkommen könten, und nicht vom wagen getrennet würden, (might keep pace with the car and not be separated from it.)* ἀλλ' ἕπεο προτέρω, veni mecum ulterius, *kom näher, (come nearer,)* Σ, 387. ε, 91. ξ, 45, veni mecum. idem imperativus, (pro ἕπεσο, extruso Sigma, ἕπεο, quod Attici contrahunt in ἕπου) ionice est ἕπευ, Κ, 146, ἀλλ' ἕπευ. sic et Ν, 381, ubi id cum acerbo joco dicitur ad occisum. et 465, comitare me. ο, 281. ψ, 52, 78. ἅμα ὕεσσιν ἑπέσθω, una cum suibus exeat, pastum, sc. ο, 396. δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, duæ comitamini me, Χ, 450, inquit Andromache duabus ministris. κηρύκων δὲ οἱ δύο ἅμα ἑπέσθων, ex præconibus hi duo comitantor eos, Ι, 170, una proficiscuntor. οὐδέ κε φαίης τόσσον λαὸν ἕπεσθαι, tantum populum una ire, Δ, 430. τῷ ἄτην ἅμα ἕπεσθαι, huic ut adhæreat eumque comitetur error malus mentis, Ι, 508. et 509, Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμὴν, ut filiabus Jovis adjungatur honor suus. κελεύων ὔμμε (ὑμᾶς) ἅμα ἕπεσθαι, hortans ut vos una iretis, Λ, 780. κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι, sortitione facta ego cepi eam sortem, ut huc comitarer, sc. Achillem, Ω, 400. τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι, ut hunc comitarer deductor, δ, 162. ἡ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἕπεσθαι, η, 304, jussit me cum ancillis una ire, et ad eas me adsociare. αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθαι, vos autem maturate, ut me omnes comitemini, κ, 425. Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕπεσθαι, una ire ad Ilium, ω, 117. ἐπὶ δὲ ἕψονται, vide ἐφέπω. cæterum a futuro, est *novum verbum* ἕψω, f. ἑψήσω, coquo, *ich koche, siede, (I boil, cook:)* quia cibi causa ita tractantur quædam materiæ; et ἑφθὰ κρέατα, (ab ἕψω, cujus futurum est idem ἕψω, quasi ab ἕπω) velut τὰ περιεπόμενα χάριν βρώσεως. dicuntur eadem et ἑψητὰ, a verbo cujus novum præsens est ἑψέω. ejusmodi elixata autem non minus in usu heroum quam assata, non adeo frequenter tamen. verbum ipsum ἕπω est, *ich geselle mich feste wozu, halte mich feste woran, (I attach myself, or adhere firmly to.)*

Ἕπω, (Ἔπω) exsequor verbis, dico copiose. verbum hoc pertinere ad ἔπος, testatur et A. Gellius, N. A. lib. 18. c. 9. cæterum hoc simplex in aoristis tantum occurrit; quorum primus est εἶπα, et distracte ἔειπα, secundus εἶπον et ἔειπον, ionice εἴπεσκον. οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, nunquam mihi opportuni quid elocutus es, Α, 106. et 108, ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, utilem sermonem nunquam locutus es; et est phrasis Attica, εἰπεῖν ἔπος. et 552, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; quale istud verbum dixisti, qualem hunc sermonem elocutus es? sic et Δ, 25. Θ, 462. proprie ergo quidem εἰπεῖν notat, copiose eloqui; unde et carmina heroica vocantur ἔπη: ponitur tamen et in genere deinde pro, loqui, mentem suam exsequi verbis. sic ἔειπας, γ, 211. ποῖον ἔειπας; ρ, 406. κατὰ μοῖραν ἔειπας ταῦτα πάντα, σ, 169. quanquam his tribus locis alii legunt ἔειπες. imperativum aor. 1. Atticis usitatum scribunt, differentiæ causa, anomalice, εἶπον, ἄτω, ατε, etc. εἴπατε δ' εἴσω δμωαῖς, dicite intus ancillis, γ, 427. εἴπαθ' ὡς ὑμᾶς κραδίη θυμός τε κελεύει, φ, 198, *redet, wie es euch ums herz ist, (speak as your hearts dictate.)* οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, Ω, 744, nec ullum mihi locutus es memoria dignum et cordatum sermonem: inquit Andromache lugens occisum ab hoste maritum, dolens, quod non ultimum affari potuerit eum. οὐδέ τι εἶπε, Minerva irata, Δ, 22. Θ, 459. ὅς Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι εἶπε, Κ, 318. εἶπέ τε μῦθον, Λ, 646. Σ, 391. Ψ, 204. θ, 302. δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστὰς, Μ, 60, 210, ubi accusativus pendet ab omissa præpositione πρός. sic et Ν, 725. sic Ρ, 334, μέγα βοήσας εἶπεν Ἕκτορα. et 651, Αἴας εἶπεν Μενέλαον. recentiores autem magis amant dativum ad εἰπεῖν. et 237. εὐχόμενος Ἀπόλλωνι, εἶπε, precans ad eum, dixit, Π, 513. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, Σ, 5, dixit Achilles ipse secum. sic et Υ, 343. Φ, 53, 552. ι, 298, 355. εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεαῖσιν, Τ, 286, Briseis, in luctu ob occisum Patroclum. καί ποτε Ἕκτορα (πρὸς) εἶπε παραστὰς Φοῖβος, Υ, 375. Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστὰς, Ψ, 155. λίην γὰρ μέγα εἶπες, γ, 227. ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, χ, 46. εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατο, ἔκ τ' ὀνόμαζε, η, 330, ubi tria verba, idem notantia. sic et φ, 248, ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν. εἶπον δ' ἄρα κούρῃ, ζ, 223, pro ἐξεῖπον, narrarunt id virgini regiæ, τῇ δεσποίνῃ τοὺς τοῦ Ὀδυσσῆος λόγους. ἦ κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, an recte locutus sim ad vos, Κ, 445. πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον, sæpenumero hoc mihi dixerunt, Τ, 85. ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες, Γ, 204, hoc verissimum dixisti: ubi adverbium pertinet ad adjectivum. ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες, Θ, 146. sic et Ι, 59. Κ, 169. Ο, 206. κατ' αἶσαν, Ρ, 716. μοῖραν, Ψ, 626. Ω, 379. δ, 266. υ, 37. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Θ, 209. Ν, 824. Ξ, 330. οἷον ἔειπες; Π, 49, 440, ποῖον. τίη δὲ σύ, τοῖος ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπες; curnam tu, talis et tam bonus, superbe loqueris? Ρ, 170. et 173, οἷον. ποῖον τὸν μῦθον, Σ, 361. οἷον, Χ, 178. μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε, ad utrosque ita locutus est, Γ, 85. Σῶκον πρός μῦθον ἔειπε, Λ, 440, ubi πρὸς est postpositum suo casui. sic et 522, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε, pro πρὸς αὐτόν. πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων, sæpe enim ei dixit senex, Ν, 666. ἦ ῥ', ἀγαθός περ ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπε, Ο, 185, certe, quamvis eximius sit, superbe tamen locu-

tus est. οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, tantum malum, Ρ, 410. ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε, Σ, 9. μῦθοι ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν, Ψ, 271, ad eos et inter eos. sic et 456, 657, 706, 752, 786, 801. et 350, ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατα ἔειπε, postquam suo filio cujusque rei finem dixerat. et 617, καὶ ἔειπε παραστὰς, et dixit ad eos prope adstans. et 781, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπε, ad eos dixit. ποῖον ἔειπες; β, 85, ubi alii, ex usu Attico, habent ἔειπας; οὐ καλὸν ἔειπες, Θ, 166, coll. 179, nam utraque phrasis est eadem. οἷον ἔειπες, ν, 140. et 417, τίπτε (cur tandem) ἄρ' οὔ οἱ ἔειπες, igitur non dixisti ei? σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα, ω, 338. καὶ τότε δή τις ἔειπε γυνὴ, narravit illis, β, 108, indicavit. sic ω, 143. κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, δ, 677. π, 412. ρ, 172, σφίσιν. ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν, Θ, 379, non juste locutus est. et 433, μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν, dixit ad ancillas, jussit ut illæ. κατὰ μοῖραν, ν, 48. et 251, ὥς οἱ ἔειπε Παλλὰς, ut ei indicaverit Minerva. μέσσῃσι μετὰ δμωῇσιν, præsentibus ancillis, π, 336. et 356, ἤ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεὸς, vel aliquis iis hoc deorum indicavit. οἷον ἔειπε κύων, quale dixit canis (i. e. impudens latrator) iste, ρ, 248. ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν, τ, 362, miserabile verbum. μῦθον, χ, 207. et 131, τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων. sic et 247. δμώεσσι καὶ υἱέϊ μῦθον, ω, 212. et 512. πολλοὶ δέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον, multi eum bonum esse narrant, τ, 334. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, Β, 271, ionice pro εἶπεν. sic et Γ, 297. Δ, 81. Η, 178, 201. Ρ, 414, 423. Χ, 372, 375. β, 324, 331. δ, 769, 772. Θ, 328. κ, 37. ν, 167, 170. ρ, 482. σ, 71, 399. υ, 375. φ, 361, 396, 401. ψ, 148, 152. ὅ, ττι κεν εἴπω, quidquid dixero? Ε, 421. ὄφρα εἴπω, ut dicam, Ζ, 114. Η, 349, 369. Τ, 102. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, ut ego dixero, πειθώμεθα πάντες, Ι, 26. Μ, 75. Ξ, 74, 370. Ο, 294. Σ, 297. οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, ne quidem, si Agamemnonem dicas, Α, 90, *wenn du den etwa meynen soltest, (if thou shouldst mean him.)* ad hunc ergo accusativum nulla est præpositio omissa. sed Θ, 373, ἔσται μὰν, ὅτε ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ, erit sane, quando rursus suam glaucoculam adloquetur et nominabit; ibi est quidem εἴπῃ pro προσείπῃ, sed simul innuit et solam appellationem familiarem, qua reconciliatum sibi Jovem fore vel visum iri significat: *da er wieder, liebe blauäugige, sagen wird, (when he will again say, blue-eyed darling.)* ὁποῖόν κε εἴπησθα ἔπος, pro εἴπῃς, cum paragoge Æolica, Υ, 250, et sequitur, τοῖόν κε ἐπακούσαις, *dergleichen könntest du leicht wieder zu hören bekommen, (such things thou mayest very probably hear again.)* ὄφρα τις ὧδε εἴπῃ, Μ, 317. ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, Σ, 508, qui jus rectissime dixerit. καὶ ποτέ τις εἴπῃσι, cum paragoge pro εἴπῃ, Ζ, 479. ὄφρα εἴπῃσι ἄνακτι, ut nuntiet regi, Ο, 57. μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος, ne quis deterior dicat, Χ, 106. τὶς Ἀχαιῶν, Ψ, 575. ὅ, ττι κεν εἴπω, α, 158, 389. β, 25. ὄφρα τι εἴπω, ζ, 259, ut aliquid dicam vobis et mandem. ἵνα εἴπω ἕκαστα, γ, 361, ut mandem singula. ὄφρ' εἴπω ἅ με θυμὸς κελεύει, η, 187. καί σοι νημερτέα εἴπω, λ, 95. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες, μ, 213. ἵνα σοὶ εἴπω, ν, 306. γυναιξὶν, donec mandem ancillis, ο, 76. ὄφρα τι, σ, 43. ὄνομα ὅ, τι κεν εἴπω, date ei id nomen quod jussero, τ, 406. τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε, φ, 278. ἄγε σοὶ καὶ δένδρεα εἴπω, indicem, ω, 336. ὄφρα καὶ ἄλλῳ εἴπῃς, narres, Θ, 242. εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσὶ, ξ, 47. ἵνα τῇ εἴπῃσθα γυναικὶ, λ, 223. ὄφρα εἴπῃσθα καὶ ἄλλῃ, χ, 373. Νύμφῃ εἴπῃ βουλὴν, nuntiet ei decretum, ε, 86. ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, α, 302. γ, 200, i. e. εὐλογήσῃ, bene de te narret. ὅς κέν σοι εἴπῃσιν (pro εἴπῃ) ὁδὸν, ut tibi indicet viam, δ, 389. sic et κ, 539. καὶ νύ τις ὧδε εἴπῃσι κακώτερος, aliquis vilior ita judicet, ζ, 275. ὄφρα εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ, i. e. ut colloquamur invicem, τ, 98. ἤν τις σοὶ εἴπῃσι βροτῶν, α, 282, sc. περὶ πατρὸς, ὥς οἷά τι εἰδώς. sic et β, 216. μή τις εἴπῃσι καὶ εἴσω, narret intus, in domo, φ, 229. et 324, μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος. ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, δ, 348. ρ, 139, quod notat πιθανολογῆσαι ψεύδη, falsa probabiliter loqui. conf. παρέξ. Ὀδυσσεῖ εἴποιμι, utinam ei narrare possim, ο, 158. et 313, ἀγγελίην εἴποιμι παιδὶ, σ, 165. μέν κεν ἐγὼν εἴποιμι, χ, 262, jam quidem ego crediderim. et 392, ὄφρα ἔπος εἴποιμι, ut mandem. et 397, ὄφρα τι εἴπῃ, ut tibi mandet aliquid. ὅττι κεν εἴποις, quidquid dicas, Α, 294. ταῦτα εἴποις Ἀχιλῆϊ, Λ, 790. ὅς κε εἴποι, qui indicet, Α, 64. τίς ὀνόματα εἴποι, quis nomina narrare possit, Ρ, 260. πῶς κέν τις ἀκούσαι ἢ εἴποι, quomodo quis audiat aut loquatur, Τ, 82. ὅττι κεν εἴποι, Ω, 92. σάφα εἴποι, β, 31. et 43, εἴπω. τόσα εἴπῃς ὅσα ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε, δ, 205. εἴ τινα βουλὴν εἴποι, λ, 479. καὶ εἴποι λαοῖσι, χ, 133. et 350, καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι. εἴ τί μιν εἴποι αὐτὴ, an ei quid dicat illa, ψ, 91. εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ, τι οἶσθα, eloquere vaticinium quodcunque nosti, Α, 85. εἴπ' (pro εἰπὲ) ἄγε μοι καὶ τόνδε, indica, age, mihi et istum, Γ, 192. εἰπὲ δὲ ἔπειτα μητέρι σῇ, et dic deinde ei, ut hoc et illud faciat, Ζ, 86. εἴπ' ἄγε μοι, Ι, 669. ἀλλ' ἄγε μοὶ τόδε εἰπὲ, Κ, 384. sic et Ω, 197, 380, 656. α, 206. δ, 486. Θ, 572. λ, 169. ο, 382. ω, 255, 286. σκυζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς, dic, deos irasci ei, Ω, 113. εἰπὲ καὶ ἡμῖν, indica etiam nobis, α, 10. ἀλλ' εἴπ' εἰ σφῶϊν καταλύσομεν ἵππους, jube, δ, 28. et 379, ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ. εἴπ' ὄνομα, dic nomen tuum, Θ, 550. et 555, εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ, ι, 355. εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, sc. περὶ, λ, 173. et 176, εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε. εἰπέ μοι, αἴ κέ ποθι γνώω τοιοῦτον ἐόντα, ξ, 118, dic et narra mihi, si forte alicubi agnoscam eum talem. εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, ο, 263. et 346, εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς, de matre; quæ præpositio loco ex λ citato erat omissa. εἰπέ μοι ἢ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, dic mihi, num sponte cedens subigeris, π, 95. et 131, Πηνελοπείῃ εἴφ' (pro εἰπὲ) ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, dic ei, quod ei salvus adsim. sic et ι, 279, ἀλλά μοι εἴφ', ὅπῃ ἔσχες νῆα, ubi tenes navem. μοὶ εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσὶ,

τ, 162. εἰπὲ δὲ πατρὶ, χ, 367. εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἄεθλον, ψ, 261. εἰπέ μοι εἰρομένῳ, dic mihi interroganti, ω, 114. et 328, σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, dic mihi aliquod signum certum. et 473, εἰπέ μοι εἰρομένῃ. εἰπεῖν ἔπος, indicare, Α, 543. ἐπιστάμενος σάφα, εἰπεῖν, Δ, 404, ubi adverbium pertinet ad participium, liquido sciens, quid loquendum sit. εἰπέμεν (ionice) Ἀτρείδαις, ad nuntiandum illis, Η, 373. et 375, καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, etiamque hoc dicere, sed prudenti modo, verbum; et infin. est attice. et 387, ἠνώγει Πρίαμος εἰπεῖν, jubebat me ille nuntiare. εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν, Ι, 102. Ἀχιλῆϊ, Ρ, 655. εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἐκείνου πατρὶ, Ξ, 501, ubi iste infin. in forma Attica est pro imperativo, εἴπατε δὴ, *meldet mir doch seinem vater, (announce me then to his father;)* et μοὶ eleganter abundat ad imperativum: θελήσατε εἰπεῖν. ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, Ε, 470, sic locutus excitavit impetum et animum cujusque. nam in poëta omnis adhortatio effectum suum habet, et valet. sic Ο, 500, 514. Π, 275. Ζ, 72. et 281, αἴ κ' ἐθέλῃ εἰπόντος ἀκούειν, si velit hortantem audire. ὣς οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο ὄρνις, sic ei locuto advolavit augurium, Ν, 821. τὸν ὣς εἰπόντα πόδες φέρον, Ο, 405. et 559, ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχε. ὣς ἄρα μὲν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε, Π, 502, 855. sic et Χ, 361. τὼ μὲν ὣς εἰπόντε, Φ, 298. ὣς εἰποῦσα θεὰ ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ (Helenæ) ἀνδρὸς προτέρου, Γ, 139. ὣς εἰποῦσα ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, Ε, 792. ὣς εἰποῦσα ἀπέβη, Λ, 210. Σ, 202. Ψ, 212. Ω, 188. καθίζετο, Ο, 100. εἰ δὴ προσφωνήεις γένοιο εἰπεῖν, utinam vocalis fieres, ad indicandum, ι, 457, inquit Cyclops cæcus ad arietem. ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν Ἀτρείδῃ, aliquis eat ut nuntiet ei, ξ, 497. εἰπεῖν τι γυναιξὶ, pro εἰπὲ, dic, φ, 235. οὐ γάρ πώ τινα φημὶ εἰπεῖν οὐδὲ ῥέξαι τι ἀτάσθαλον, dico, me nunquam cuiquam improbi quid dixisse nec fecisse, χ, 314. ἠδὲ ἕκαστα εἰπεῖν, ω, 236, omnia narrare. Νύμφῃ εἰπεῖν βουλὴν, pro εἰπὲ, dic et nuntia ei decretum nostrum, ε, 30. καὶ Νέστορι εἰπεῖν, pro εἴπετε, sc. χαίρειν, dicite ei salutem meis verbis, ο, 152, εἴπατε αὐτῷ τοῦτο τὸ αὐτὸ χαίρειν, ex 151. πρὸς μητέρα εἰπεῖν, pro εἰπὲ, π, 151, et pendet ejusmodi infinitivus, pro imperativo positus, ab omisso μνήσθητι, memor esto, aut tali aliquo. sic et χ, 288, μήποτε μέγα εἰπεῖν, pro εἰπὲ, nunquam magna loquitor. οὔτις δύναται σάφα εἰπέμεν, pro εἰπεῖν, nemo potest pro certo dicere, γ, 89. sic, σάφα εἰπέμεν εἴ που ἄκουσας, ρ, 106, ubi adverbium potest et pertinere ad ἤκουσας, liquido audisti. ἀργαλέον, sc. ἐστὶν, εἰπέμεν, difficile est dictu, τ, 222. ἤθελον δέ σοι εἰπέμεν, ἀλλά με κεῖνος οὐκ ἔα εἰπέμεναι, ψ, 76, 77, et volebam tibi indicare, sed me ille non sinebat indicare. et 265, τί με κελεύεις εἰπέμεν, cur me jubes narrare? ἢ εἰπέμεναι δμωαῖς, an ad mandandum ancillis, δ, 682. οὐ τόλμησεν ἕκαστα εἰπεῖν, ω, 261. ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο, sic locutus præivit, α, 125, ergo hospes activus, excipiens passivum ante fores, sic introducere solebat eum, ut ipse præiret; sicut et hodie in Hispania morem esse dicunt. οὔτε τι εἰπὼν ἐξαίσιον, neque locutus aliquid injuriosi, δ, 690. εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον, locutus non ordine et decenter, θ, 179, coll. 166, οὐ καλὸν ἔειπες: nam κατὰ κόσμον et καλὸν sunt idem. et 185, ἐπώτρυνας δέ με εἰπὼν, irritasti enim me loquendo. πατρὸς ἐγὼ εἰπόντος ἄκουσα, θ, 564. θέσφατα πάντα εἰπόντα, dicentem omnia vera oracula, *da er lauter wahrheit geweissaget, (having prophesied nothing but truth,)* λ, 296. εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, loquens de eo, ξ, 364. ἀγγελίην εἰπόντα, π, 467, nuntium nuntiaturus. ἔβη κεινὰ εὔγματα εἰπὼν, inanes jactationes locutus, χ, 249. εἰπεῖν ἐναντίον est, contradicere. Cæterum apparet ex exemplis, εἰπεῖν esse dicere, narrare, mandata referre, mandare, jubere.

ἐπώμοσε, vide sub κατανεύω, ad medium.

ἐπώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) idem. *zubenamet, (surnamed:)* in genere, nominatus, *benamet, (named:)* Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, Ι, 558, Alcyonem vocabant eam nomine, parentes sui, *gaben ihr den namen, (named her.)* Ἀρήτη δ' ὄνομα ἐστὶν ἐπώνυμον, nomen ejus est Arete, η, 54, et quidem una cum re ipsa: nam ἐπώνυμος est idem sæpe, quod recentiorum φερώνυμος, ἤγουν ἔνθα τὸ ὄνομα ἐμφερὲς τοῖς πράγμασι, quando nomen cum re consentit, et quando quis a re aliqua vel ab alio προσώπῳ nomen traxit. et hoc sensu iterum dupliciter potest intelligi, ut sit vel, τὸ αὐτομάτως τεθὲν τὴν ἀρχὴν, ὕστερον δὲ ἐπαληθεύσαν ὡσπερ ἐκ προνοίας ἐτέθη, (nomen primum sic forte impositum, cujus tamen significatio deinde cum eventu consentit, quasi consulto impositum fuisset) e. c. Δημοσθένης ἐπωνύμως ἐκλήθη οὕτω, ἐπεὶ σθένος τοῦ τῶν Ἀθηναίων δήμου γέγονεν ὕστερον: (quia postea evasit et factus est robur populi Atheniensium) καὶ τῷ Αἴαντι τὸ ὄνομα ἐπώνυμον ἐξηνέχθη τοῖς αὐτοῦ κακοῖς κατὰ τὴν τραγῳδίαν, διὰ τὸ αἴ, ὡς ἄξια αἰαγμάτων παθόντος αὐτοῦ: vel τὸ ἐκ μελέτης καὶ προνοίας, e. c. Ὀδυσσεὺς, de quo avus dicebat recens nato, τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον, τ, 409, et rationem addit, ὀδυσσάμενος ... πολλοῖσιν ... οὐνεκά μοι πολλοὶ ὀδύσαντο. et hoc duplici significatu, consensum nominis cum re ipsa indicante, est hoc adjectivum apud poëtam.

ἐπῴχατο, ionice pro ἐπῷχντο, vide sub ἐποίχομαι prope finem.

ἜΡΑ, ας. ἡ. terra, *die erde, (the earth.)* haud in Poëta simplex reperitur.

ἔραζε, (Ἔρα) adverb. ad terram. ἔπιπτον ἔραζε, Μ, 156, cadebant in terram. κατέχευεν ἔραζε, Π, 459. Ρ, 619. πίπτον, Σ, 552. κατέχευεν, ο, 526. ἀπέχευεν, χ, 20, 85. et 280, ἔπιπτε. ab ἡ ἔρα est verbum ἐράω, eruo, *ich rade, (I dig up:)* et compositum ἐξεράω, eruo e terra; deinde in genere, eximo, effundo, depromo, eructo; unde est τὸ ἐξέραμα, effusum eructando.

ἔραμαι, vide sub ἐράω.

ἐραννὸς, ἡ, όν. (Ῥέω) est per syncopen pro ἐρατεινός. nam verso Iota in ν, fit ἐρατεννὸς, e

inde ἐραννός. Καλυδῶνος ἐραννῆς, I, 527, 573. πόλιν ἐραννὴν, η, 18, ob amœnitatem et felicitatem terræ.

ἔρανος, ου. ὁ. (Ῥέω) convivium de symbola, ἡ ἀπὸ συμβολῶν συναγωγὴ, quæ et vocabatur ὁ θίασος, et congregati vocabantur οἱ ἐρανισταὶ, θιασῖται, θιασῶται. ἡ ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς καὶ δαπάνης πολλῶν τινῶν εὐωχία. ipsum etiam τὸ εἰσφερόμενον ὑφ' ἑκάστου τῶν φίλων εἰς κοινὴν ἀπόλαυσιν, dicebatur ἔρανος. et hic ex tribus conveniendi ad convivium modis erat minime πολυτελής: quisque enim partem aliquam contulerat; unus tamen erat procurator istius communis convivii. at nonnunquam ditior aliquis, amoris vel grati animi testandi causa, suo solius sumtu, dabat ἔρανον: et hac re differebat ab εἰλαπίνη, quod ἔρανος semper in loco aliquo tertio, non vero in domo unius ex convivis, congregabatur. denique quodvis beneficium, ex benevolentia datum, erat ἔρανος, *une charité*. est ergo manifesto ab ἐράω. εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστὶν, α, 226, ubi vides tres diversos convivii modos. sic et λ, 414, ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ, significatur altera illa ἐράνου species, et deest verbum κτείνονται. vide sub συνάγω, et Θεὸς, prope finem.

ἐράομαι, vide sub ἐράω.

ἐρατεινὸς, ή, όν. (Ῥέω) amabilis, amatus. est ab ἐρατὸς per paragogen. ponitur de urbibus et regionibus: Αὐγειὰς ἐρατεινὰς, B, 532, 583. et 571, Ἀραιθυρέην. Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς, Γ, 239, nam erat patria dulcissimæ Helenæ, τῆς ἀξιεράστου, præterea per se regio εὐδαίμων. et 401, Μαιονίης. Ἴλιον εἰς, E, 210. Ἠμαθίην, Ξ, 225. Μαιονίην, Σ, 291. Σχερίην, η, 79. deinde et de aliis rebus. ὁμηλικίην ἐρατεινὴν, æquales meas dulces, amabiles, Γ, 175. ἠνορέην, virilitatem gratam, Z, 156, nam est et alia, odiosa. ἀμβροσίην, ambrosiam suavem et dulcem, T, 347, 353. θυγατέρα, δ, 13. δαῖτα, θ, 61, υ, 117. ἐρατεινῆς φιλότητος, concubitus, ψ, 300. οὐκ ἔμελλε ἐρατεινὸς ἔσεσθαι αὐτοῖς, ι, 230, non sane amabilis futurus erat sociis. ἐρατεινὰ ῥέεθρα, Φ, 218.

ἐρατίζω, f. ίσω. (Ῥέω) cupio, appeto. est per epenthesin ab ἐράζω. κρειῶν ἐρατίζων, de leone esuriente; valde cupidus carnium, Λ, 550. P, 660. idem proprie dici potest de amatoribus vel amantibus: appetunt enim nil nisi carnem aliquam. amor animi pulcri rarus est. amor plurimorum est species aliqua famis corporeæ.

ἐρατὸς, ή, όν. (Ῥέω) amatus, desideratus, ἐπιθυμητός. scribitur idem et ἐραστός. nimirum si ab ἐράω deductum putes, est a tertia sing. perf. pass. ἤραται: sin ab ἐράζω, f. άσω, est ab eadem, ἤρασται. unde apparet ratio, cur Sigma possit adesse et abesse: quod tamen et alibi in talibus per usum abjicitur. Ἀφροδίτης ἐρατὰ δῶρα, Γ, 64, i. e. ἐρωτικὰ, ἐράσμια, amabilia, ad amorem facientia.

ἐράω, f. άσω. (Ῥέω) amo, *ich liebe, (I love:)* maxime amore venereo et impetuoso. deinde in genere, de omni magna cupiditate. *Media* forma, cum genitivo, ἐράομαί τινος, amore alicujus capior, *ich bin verliebt, (I am enamoured.)* ὁπότε ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο, inquit Jupiter, cum amore conjugis Ixioniæ caperer, Ξ, 317. τῆς δὲ Ἀργειφόντης ἠράσατο, ejus amore capiebatur Mercurius, Π, 182, de puella formosa. τάων (ἵππων) καὶ Βορέης ἠράσσατο, has etiam Boreas adamavit, et coiit cum iis, Y, 223. et de aliis rebus: μάχης πρίν γε pro ἠρᾶσθε, pugnæ cupidissimi eratis ante, Π, 208. ἣ ποταμοῦ ἠράσσατο Ἐνιπῆος, quæ fluvium adamavit, λ, 237, ubi tamen de venereo amore. *Passiva* quoque forma, sicut Media, adhibetur: et perf. pass. ἤραμαι, sine augmento ἔραμαι, cum genitivo, est, amore alicujus captus sum. ὡς σέο νῦν ἔραμαι, sicut amore tui jam captus sum, inquit Paris ad Helenam, Γ, 446, coll. 442. sic et Jupiter ad Junonem, Ξ, 328, coll. 315—317, ut notetur furor amoris venerei. idem transfertur ad res alias: ὃς πολέμου ἔραται, qui pugnæ nimis cupidus est, I, 64. hinc est ἐράζω, unde ἐραστὸς, et nomen Musæ Ἐρατὼ, ἡ, extruso Sigma.

ἐργάζομαι, f. άσομαι. (Ἔρα) operor, opus facio. κέλευσέ τε (τὰς φύσας, folles) ἐργάζεσθαι, jussit opus facere Vulcanus, Σ, 469, spirando nimirum. nam isti folles poëtice velut ἔμψυχοι et rationales describuntur. ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο, ubi fortasse opera indigna facere cogeris, Ω, 733. οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο, et quibuscunque aurum laborando subigebat, *und womit er das gold bearbeitete, (and with which he wrought the gold,)* γ, 435. δμῶες, οἵ οἱ φίλα ἐργάζοντο, ω, 209, qui ei grata opera faciebant ruri. σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη, qui iis coacti opus facerent, ξ, 272, nam ad id abducebantur captivi. sic et ρ, 441. et 321, οὐκ ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, nolunt officium suum facere. ἔργα δ' Ἀθηναίη δίδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι, docuit virgines illas opera egregia elaborare, υ, 72. δμωαὶ, ἃς μὲν ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι, elaborare, χ, 422, coll. 423. εἰργάσθε, fecistis, Aristoph. Plut. 1114. εἰργασμένος, qui fecit, ibid. 355. passive est. Equit. 840.

ἐργάθω, vide sub ΕἼΚΩ, ad initium.

Ἔργον, ου. τό. (Ἔρα) proprie est agricultura, opus quo terra exercetur et subigitur, *ackerbau, (husbandry.)* nam est ab ἡ ἔρα. hinc ὁ αὐτουργὸς est ὁ τὴν ἰδίαν ἐργαζόμενος γῆν, Eurip. Orest. 918, non vero forensis homo. deinde est in genere, opus, labor, *arbeit, (labour:)* et si epitheton nullum in contrarium additur, semper notat honestum in se opus, et utile. denique notat et difficultatem aliquam. sed primario notat τὴν γεωργίαν. de alio quovis honesto opere, est B, 436, μηδὲ δηρὸν ἀναβαλλώμεθα ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει, neque diu differamus opus quod quidem deus in manus nobis dat, *die von Gott uns befohlne arbeit, (the work which God himself has commanded us to perform:)* et id distinctius multo dictum quam illud Hesiodi, ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ'

ὄνειδος, Ἔργ. 309, nullum opus, nullus labor, est probrum; ubi quidem mens Hesiodi ex contextu apparet, sed verbis tamen non satis distinctis est expressa. Unde Socrates, qui hoc Hesiodeum dictum crebro in ore habebat suisque commendabat, incidit in συκοφαντίαν, quasi doceret, οὐδὲν ἔργον, i. e. οὐδεμίαν ἐργασίαν κἄντι φαύλην κἄντι χρηστὴν, nullum negotium sive malum sive bonum, εἶναι ὄνειδος τῷ ἐργαζομένῳ, et calumnia exagitabatur, quasi ἀδιαφορῶν περὶ τὰς πράξεις. vide Xenophontem de dictis et factis Socratis, Lib. 1, c. 2. § 56, s. edit. Ernestina. En exemplum illustre *consequentiariorum*; ex quo discis, quales eos vocemus: nimirum tales, qui falsæ et insidiosæ interpretationi verborum, absurdas et atroces et societati humanæ noxias adstruunt consequentias, in odium et damnum illius, cujus verba falso interpretantur. Homerus ergo l. c. διέστειλε σαφῶς, περὶ ποῖον ἔργον χρὴ σπεύδειν, sc. περὶ θεόδοτον. Eodem sensu id dixit Hesiodus et Socrates: male igitur hic, ὡς πονηροδιδάσκαλος, ab accusatoribus est insimulatus. Quia igitur præcipue de agricultura, et quærendo honesta opera victu, ponitur; hinc Hesiodus quoque suum opus inscripsit ἔργα, quia bonum patrem familias in eo instruit. recentiores deinde omne opus δύσκολον vocarunt ἔργον, occasione ex Homero sumta, qui ἔργον sæpe dicit περὶ ὅ τις ἂν ἀσχοληθείη: e. c. Υ, 286, ubi saxum ingens vocat μέγα ἔργον, rem magnam, i. e. valde grave et aliis difficulter movendum saxum. sic et Ε, 303. hinc et τὸ ἐργῶδες dicitur τὸ δυσχερὲς καὶ δυσμεταχείριστον, operosum, quod et δύσεργον dicitur. alibi μέγα ἔργον est ἡ μάχη, pugna martia, Λ, 733. Π, 208. Η, 444. ἔργον ἀργαλέον, pugna ardua, Δ, 470. τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν, finita est pugna eorum, Η, 465, et quidem quod hunc diem attinet. μέγα ἔργον ὅ κεν Τρώεσσι μελήσει, Κ, 282, magnum facinus, quod sane Trojanos commoveat; et sic vocat res in nocturna sua expeditione contra Trojanos gerendas. νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι, Μ, 271, i. e. nunc pugnandum est omnibus, *nun bekommen alle was zu thun, (now all will have full employment.)* ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον, pollicitus erat rem magnam, Ν, 366, sc. se expulsurum esse Græcos ex Troade. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον, res illa magna restat gerenda, Τ, 150, sc. pugna adversus Hectorem. ἔνθα κεν ἔργον οὐκέτι ἀνὴρ ὀνόσαιτο, ibi jam nemo pugnam vituperare possit, Δ, 539. ut ergo opera bellica, labor bellicus, quoque κατ' ἐξοχήν τινα vocetur ἔργον. sic Ζ, 522, οὐκ ἄν τις ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, nemo humiliter judicare posset de pugnandi alacritate et fortitudine: nemo operam tuam bellicam vituperet. μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον, Μ, 416, magnus labor bellicus apparebat illis. πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον, nam sane plurium opera plus efficit, Μ, 412, coll. 410, s. ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ, Δ, 175, in actis bellicis ad finem nullum perductis, *bey einem unausgeführten kriege, (in an unfinished war.)* εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς, conspexit rem indignam, bello gestam, Ξ, 13. οὐδέ τι οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον, neque consilia consultabo cum eo, neque operam bellicam communicabo cum eo, Ι, 374, i. e. omnino a bello abstinebo. simul tamen in genere quoque omne negotium cum eo commune abdicit. κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, inde ipse ego consultabo quid agendum aut jubendum, Ο, 234, sc. in hoc bello: nam Jupiter ibi loquitur, cujus opera et verbum magni est momenti. λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται, milites ad res gerendas converti possint, Ψ, 53, ubi quoque τὰ τοῦ πολέμου sic dicit: nam in honorem Patrocli feriati fuerant hoc die. ἔργα θεῶν, operationes deorum, Π, 120, ubi de solo Jove est sermo, cujus voluntate aliquid præter solitum accidebat in pugna. θέσκελα ἔργα, facta admiranda, res deo jubente factas, Γ, 130, i. e. θεοκέλευστα. arma a Vulcano facta Achilli, vocantur ἔργα θεῶν, Τ, 22, nam divina opera sunt ἀμίμητα: et omne magnum aut eximium dicitur ἔργον. deinde et opera domestica sunt ἔργα: πέπλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων, Ζ, 289. et 492, ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι, sc. τὸν ἱστόν. ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα εἰδυίας, Ι, 128, 270. ἐκέκαστο (ἡ Ἱπποδάμεια) κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ, Ν, 432, ubi summa laus bonæ fœminæ. γυναῖκα, ἣ πολλὰ ἐπίστατο ἔργα, sc. τὰ γυναικὶ πρέποντα, Ψ, 705, et talis proposita est præmium certaminis. εἰ ἔργα Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζοι, Ι, 390, i. e. κατὰ τὰ ἔργα, in operibus fœmineis, quorum præcipuum erat textrina. ἱμερόεντα ἔργα γάμοιο, quibus præsidet Venus, Ε, 429, et ea non sunt ἱστὸς ἢ ἠλακάτη, quæ sunt ἔργα τὰ μετὰ γάμον, λόγῳ οἰκονομίας: sed τὰ εἰς αὐτὸν γάμον χρήσιμα, et innuit τὸν ἔρωτα, τὴν φιλότητα καὶ εὐνὴν, τὸν ἵμερον, τὴν ὀαριστὺν, etc. οὐκ Ἀθηνᾷ Ἐργάνῃ, ἀλλ' Ἀφροδίτῃ μητρὶ ἐρώτων, πρέποντα. ἀμφίπολοι Vulcani æreæ sed vivæ tamen et moventes se et loquentes, αἳ ἀθανάτων ἀπὸ θεῶν ἔργα ἴσασι, Σ, 420, coll. 417, seqq. et res rusticæ dicuntur omnium primum ἔργα: οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον (amnem) ἔργα ἐνέμοντο, agros colebant, Β, 751, i. e. εἰργάζοντο, quibus simul πάντα τὰ συστατικὰ πολιτειῶν includuntur, *ihr wesen hatten, (were included.)* ἀνδρῶν πίονα ἔργα, Μ, 283, i. e. agri culti. μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων, Π, 392, minuuntur et corrumpuntur agri culti, fluminibus exundantibus. τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων, Τ, 131, cadens de cœlo ταχὺ κατέπεσεν εἰς γῆν, in agros. confer jam, Α, 294, εἰ δή σοι πᾶν ἔργον (ubi deest κατὰ) ὑπείξομαι, ὅ, ττι κεν εἴπῃς, si tibi in omni re concessero quamcumque jubeas; Achilles ad Agamemnonem. et 395, εἴ ποτε ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ, si quando animo Jovis gratificata es aut verbo aut facto; inquit Achilles ad Thetin. sic illa ad Jovem, 504, εἴ ποτέ σε ὤνησα ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ. et 518, ἦ δὴ λοίγια ἔργα, sc. ἔσονται, certe sane hæc erunt misera. et 573, ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται οὐδ' ἀνεκτά. ἃ Ζεὺς μήδετο ἔργα, Β, 38, quas res Jupiter moliebatur. et 137, ἡμῖν (ἄμμι) δὲ ἔργον αὔτως ἀκράαντον, nobis expeditio sic infecta frustra-

nea erit. et 252, οὐδὲ σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, non liquido scimus quomodo erunt hæ res, sc. ἢ εὖ ἢ κακῶς νοστήσομεν. et 338, παισὶν οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα, res bellicæ non curæ sunt pueris. et 614, οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, non curabant res marinas. ὁππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε, uter hæc negotia bellica inter utrosque facessivit, Γ, 321, ubi sic vocat τὰ πολλὰ κακὰ, ὧν αἴτιος ὁ Ἀλέξανδρος. et 422, ἀμφίπολοι ἐπὶ ἔργα τράποντο, ad opera sua domestica. ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, Δ, 14, nos autem consultemus qualem exitum habituræ sint hæ res bellicæ. et 258, ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ. πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλὰ αἰζηῶν, multa ab eo flumine torrente opera conciderunt pulcra juniorum, Ε, 92, i. e. res rusticæ et segetes. et 428, οὔ σοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα, inquit Jupiter ad Venerem. et 872, Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ (non indignaris) ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα; hæc violenta facinora, inquit Mars vulneratus, ad Jovem. sic et 757, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε ἔργα, non succenses Marti ob hæc atrocia facta? et 876, ᾗ (Minervæ) αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν, iniqua opera curæ sunt, inquit idem Mars. et 879, ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι (increpas) οὔτε τι ἔργῳ. ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε, Ζ, 324, Helena imperabat ancillis operas egregias textorias. et 348, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι, antequam hæc fierent. et 490, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, res tuas domesticas cura. γυναικὸς ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα, Η, 236. ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα, Θ, 9, quæ mihi proposui, inquit Jupiter. et 130, ἀμήχανα ἔργα γένοντο, irreparabilia facta essent. et 453, πολέμου μέρμερα ἔργα, pugnæ magna facinora. μύθων ῥητῆρα, πρηκτῆρά τε ἔργων, Ι, 443. et 523, μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, recordor ego hoc olim factum, ὡς ἦν, quale erat. et 591, τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα, sæva facta bellica. δείδω μὴ οὔ τις σοὶ ὑπόσχηται τόδε ἔργον, Κ, 39, metuo ut aliquis tibi hoc promittat se facturum, sc. σκοπιάσαι νύκτωρ, pro speculatore noctu ire. et 51, ἔργα δ' ἔρεξε, ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι, facinora edidit quæ puto motura esse eos. et 289, μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα, valde ardua edidit facinora. et 303, τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε δώρῳ ἔπι μεγάλῳ, quis mihi hanc expeditionem in se suscipere et perficere vult pro magno dono? et 524, θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα ὅσα ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν, cum stupore spectabant gravia facinora. ἀμήχανα ἔργα γένοντα, Λ, 310. et 703, τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων, ob hæc dicta atque etiam facta iratus senex. et 718, οὔ με ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα, non me intelligere bellicas res putabat. et 837, πῶς τ' ἂρ ἔοι τάδε ἔργα; quomodo jam esse poterunt hæ res. οὕνεκά σοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Ν, 727, quoniam tibi præ aliis dedit bellandi facultatem. et 730, ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα. φράζεο, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, Ξ, 3. et 61, ἡμεῖς δὲ φραζώμεθα, ὅπως ἔσται. sic Υ, 116, φράζεσθον, sc. hæc res, quod Æneas vult pugnare jam. οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, qualia Jupiter mala denuntiat, Ο, 97. Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα, τέτυκτο τῶν ἄλλων, superat alios, Ρ, 279. et 549, χειμῶν ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν, hiems ab operibus cessare facit homines, sc. rusticis: et hiems est, tempestas violenta, *ein ungewitter, (a tempest.)* παθεῖν τ' ἀεικήλια ἔργα, pati indigna, Σ, 77. et 473, ὅπως ἔργον ἄνοιτο, sicut opus perfici posset. υἱὸν, ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα, operam indignam habentem, Τ, 133. et 242, ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, ubi conf. ἅμα. et 245, γυναῖκας, ἔργα εἰδυίας, i. e. ἐργατικὰς, *die gute arbeit verstunden, (skilled in work.)* κακὰ δέ φρεσὶ μήδετο ἔργα. mala contra eos cogitabat, Φ, 19. sic et Ψ, 176. sic cum accusativo personæ, Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα, contra Hectorem indigna moliebatur, Χ, 395, (sic et Ψ, 24.) et subintelligendum εἰς. et 450, ἴδωμαι, ἅτινα ἔργα τέτυκται, videam, quid rei acciderit. γυναῖκα, ἀμύμονα ἔργα εἰδυῖαν, nobilia opera facere doctam, Ψ, 263, positam præmium certaminis. τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο, tunc ultio esset, Ω, 213. et 354, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, hæc est res prudentis animi. et 733, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο, ibi indigna operaberis. Sic ex Odyssea, ἔργα ἀνθρώπων, ζ, 259, ubi agros sic vocat. ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα, nihil culti ruris apparebat, κ, 98. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, ξ, 222, sc. agricultura, et studium rei familiaris in agris, *die wirthschaft, (agriculture.)* et 344, Ἰθάκης ἔργα, i. e. rura. ἰδὼν ἐμὰ ἔργα, postquam videro mea rura, ο, 504, τὰ γεωργικὰ καὶ ποιμενικὰ ἔργα, coll. 503, ἀγρὸν ἠδὲ βοτῆρας. ἔργα μετερχόμενος, villas obiens, π, 314. εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο, σ, 365, si certaremus in opere rustico faciendo uter plus obire posset. et 361, ἐπεὶ ἔργα κακὰ ἔμαθες, quia didicisti mala opera; et sequitur, οὐκ ἐθελήσεις ἔργον ἐποίχεσθαι, *wirst du nicht arbeiten wollen, (thou wouldst not like hard labour,)* operas rusticas facere noles. (sic et ρ, 227. σ, 361.) et 368, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου, *dass wir mit arbeit eine probe machen könnten, wer unter uns beyden mehr und besser arbeitete, (that we might try which of us performs most work, and does it best.)* ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη, δ, 663, *es ist was über alle maasse wichtiges wirklich gemachet worden, (something of the utmost consequence has actually been done.)* sic et π, 346. ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀιδρείῃσι νόοιο, quæ ignorans magnum facinus patravit, *aus unwissenheit was sehr grosses begangen, (has from ignorance committed a heinous offence.)* λ, 271, et sermo est de matre Œdipodis, quæ filio ignara nupsit. ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο, magnum facinus patrarunt, μ, 371, mactando boves Solis. ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον, ubi tantam rem gestam conspexit, χ, 408, cædem procorum. ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατο Ἀχαιοὺς, ω, 425, magnam rem iste vir patravit contra eos. et 443, οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο. et 454, ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένοντο. Ζεὺς νεμεσᾶται κακὰ ἔργα, ξ, 284, pro

διὰ τὰ κακὰ, vel ἐπὶ τοῖς κακοῖς. καὶ λίην σέ γε μέλλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, ι, 477, omnino deprehensura erant te facta tua mala; vel et, mala, i. e. pœnæ graves, infortunium durum. τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς, primum quidem abnuebat factum improbum, γ, 265, i. e. τὴν μοιχείαν. πέπλοι, ἔργα γυναικῶν, η, 97. εἰπεῖν δμωαῖς, ἔργων (sc. γυναικείων) παύσασθαι, δ, 683, *den mägden zu sagen, sie sollten ihre arbeit liegen lassen, (to tell the maids to desist from work.)* et 617, ἔργον Ἡφαίστοιο, κρατῆρα, i. e. artificiosissime factum et pulcerrime. ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο, λ, 609. ubi miranda opera inerant. εἰ τοιός δ' εἴη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα, ρ, 313, si canis iste esset idem corpore et factis: ubi de cane venatico jam vetulo. οὔτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον, ο, 374, neque verbum; neque factum, sc. ἰδεῖν, aut simile verbum est subintelligendum ad ἔργον. ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ, silentio sint apud opus suum, φ, 239, *stille bey ihrer arbeit zu seyn, (to be silent during work,)* ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, π, 111, *bey einer sache die zu keinem ende kömmt, (in an endless business,)* ἀτελέστῳ. οὐκ ἐπὶ ἔργα πάρος εἶμεν, non ante imus ad res nostras domesticas, ad agros aut in villas nostras, β, 127. (sic et σ, 287.) et 252, λαοὶ μὲν σκίδνασθε ἐπὶ ἔργα ἕκαστος, quisque ad rem suam familiarem. et 272, οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, qualis ille erat validus ad rem agendam et ad orationem. et 304, μή σοι ἄλλο κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε, ne tibi curæ sit aliud malefactum aut maledictum, contra nos scilicet. ἤ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσά τοι, γ, 99. (sic et δ, 329.) et 261, μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον, *denn er hatte gar zu was grosses begangen, (for he has been guilty of too great a crime.)* et 275, ἐκτελέσας μέγα ἔργον, postquam uxorem Agamemnonis ad suam voluntatem perduxerat. ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι, ἠέ τι ἔργον, δ, 163, ut ei vel verbo opitulareris aut facto. θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον, celeriter ei opus perficiebatur, ε, 243, sc. ædificandi navigii. ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε, λ, 345, ex eo pendet factum et dictum. et 473, σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον, audax, quidnam majus suscipere in te poteris? θεὸς δὲ ἔργον ἐπαέξει, ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται ᾧ ἔπι μίμνω, ξ, 65, et deus rem auget, sicut mihi hæc res augetur, ad quam assiduus sum. et 195, ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἕποιεν, et alii ad operas suas administrandas irent: ubi alii legunt, ἐπὶ ἔργα τράποιντο. ἔργον δ' Ἡφαίστοιο, i. e. artificiosum opus, ο, 117. (sic et ω, 75.) et 236, ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς, ultus est factum injustum. et 371, ἀλλά μοι αὐτῷ ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ ᾧ ἐπιμίμνω, mihi augent dii rem meam pecuariam cui assideo. τόδε ἔργον Ἀθηναίης, hoc est opus Minervæ, i. e. prudentiæ meæ, qua me possum persona aliena induere, π, 207. οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη, quid et quale hoc est, quod factum est in domo, σ, 220. οὔτι με λήθεις ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, non me lates faciens id malum magnum, quod capite tuo lues, τ, 92. et 323, οὐδέ τι ἔργον ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, neque quidquam rei hic amplius erit ei. ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι, operam suam curare, φ, 352, coll. 350, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, tuas operas cura, telam et colum. sic et α, 356, 358. φ, 350. 352. μέγα δ' αὐτῷ φαίνετο ἔργον, videbat se magnum negotium habiturum, χ, 149. et 233, καὶ ἴδε ἔργον, et vide opus meum, vide quid ego efficiam. et 479, τετέλεστο δὲ ἔργον, res erat perfecta. τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικὲς, ψ, 222, et hanc sane deus, i. e. fortuna sua, impulit facere rem iniquam; et sermo est de Helena, Paridem sequente. οἳ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσι, ω, 457, qui pessimum facinus patrarunt amentia sua. μνησαμένοις ἔργων Ἀντιφάτου, recordantibus, quid ille fecerit, κ, 199. οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης, υ, 378, neque operarum rusticarum peritum, neque fortitudinis militaris. μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων, φ, 26, magnorum auctorem facinorum. θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει, animosus vir in omnibus rebus melior est, η, 52. ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, alius aliis rebus delectatur, ξ, 228. Ἑρμῆς ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, ο, 319, Mercurius hominum negotiis gratiam et gloriam præbet. ἔργα ἀνδρῶν τε θεῶν τε, facta, α, 338. et 379, αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι, ultionem fieri. sic et ρ, 60, 51. sic et β, 144. et 22, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα, obtinebant paternas res, agriculturam sc. et operas alias rusticas. et 63, οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται, non enim jam tolerabilia fiunt. et 67, θεοὶ, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, dii indigne ferentes malefacta. et 117, ἔργα ἐπίστασθαι περικαλλέα, ubi de fœmina bona sermo est, et de operis muliebribus in texendo. (sic et η, 111.) et 236, ἔρδειν ἔργα βίαια, vim facere. et 280, ἐλπωρή σοι ἔπειτα, τελευτῆσαι τάδε ἔργα, tunc per consequens spes tibi est, te perfecturum esse ista. Sic τελευτῆσαι τάδε, γ, 56, ad exitum bonum perducere ista. ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα, δ, 318, pereunt meæ res rusticæ bonæ. et 694, ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα φαίνεται, apparet vester animus et vestra injustitia. ταῖς τε θαλάσσια ἔργα μέμηλε, quibus avibus ex mari est victus, ε, 67. χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει, elegantia opera facit, ille artifex, ζ, 234. οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι, pro ἐπιτίθησι, quales et nobis addiderit Jupiter res præstandas egregie, θ, 245, et enumerat ibi rex felicitatem et virtutem suorum, quibus in rebus ea se ostendat; et id benevolentiæ Jovis in se suosque tribuit. τὸ ἐπιτιθέναι ergo ibi est, beneficii loco adjungere, et largo modo addere; ut ἐπὶ intendat significatum. et 307, δεῦτε, ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε, ut facta videatis irrisoria (ad deridendum me) et non tolerabilia; inquit Vulcanus, deprehenso Marte. conf. tamen γελαστός. et 329, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, malefacta nullam dant et habent præstantiam, in iis nemo est felix. ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, ι, 250, postquam studiose fecerat suas res

pecuarias. sic et 310, 343. et 295, σχέτλια ἔργα ὁρῶντες, duras res videntes. εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, si forte conspicerem agros cultos, et villas, κ, 147. et 223, οἷα θεάων λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται, ubi de tela Circes est sermo. ἐπεὶ ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα, finito concubitu, λ, 245. et 373, σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα, narra mihi res admirabiles et 427, s. ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται: οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς, ubi sermo est de Clytæmnestra. et 549, Αἴαντα, ὃς πέρι μὲν εἶδος πέρι δ' ἔργα τέτυκτο, superabat omnes forma et factis. σοὶ πολεμήϊα ἔργα μέμηλε, pugnare vis, μ, 116. γυναικὶ, ἀγλαὰ ἔργα εἰδυίῃ. ν, 289. sic et ο, 417, εἰδυῖα γυνή. π, 158, εἰδυίῃ. ω, 277, εἰδυίας. οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν, ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων, ξ, 83, s. non amant improbe et audacter facta, sed magni æstimant probe facta. βουλοίμην κε τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργα ὁράασθαι, π, 107, mallem sane mori, quam ista indigna fieri videre semper. (sic et υ, 317.) et 140, ἔργα ἐποπτεύεσκε, opera rustica inspiciebat ut recte fierent. et 144, οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, *noch auf die landwirthschaft acht zu geben, (to attend to the rural affairs.)* et 373, οὐ γὰρ ὀΐω τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα, ad finem perductum iri ea quæ volumus. et 380, οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα, non probabunt malefacta. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, *wir wissen ja nicht wie die sachen laufen werden, (we know not how these affairs will turn out,)* ρ, 78. et 458, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα, hæc malefacta audiens. et 274, φραζώμεθα, ὅπως ἔσται τάδε, consultemus quomodo hoc faciamus. ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, omnia palam fiant, *die ganze sache entdecket würde, (the whole affair would be discovered,)* τ, 391. et 514, ἐς τ' ἐμὰ ἔργα ὁρῶσα καὶ ἀμφιπόλων, *auf meine und meiner magde arbeit sehend, (looking at my work and that of my maid-servants.)* ἀχνυμένου κακὰ ἔργα, υ, 16, indigne ferentis has res malas. et 72, ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι, Minerva docuit eas virgines opera inclyta operari, *trefliche frauenarbeit zu machen, im weben und spinnen, (to perform fine female work, in weaving and spinning.)* οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα, χ, 49, *denn der hat die dinge angestiftet, (for he planned these things.)* et 413, τούσδε δὲ μοῖρα δάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα, hos interfecit attributa sors a deo et ipsorum improbitas. et 422, ἃς ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι, quas mulieres docuimus opus facere, coll. 423. τὶς θεῶν, ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα, ψ, 64, violentiam cor rodentem indigne ferens et malitiam. et 161, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει, efficit artifex. Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα, *hat es böse gemachet, (did evil deeds,)* ω, 198. et 325, λώβην τιννύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.

ἔργω, (Ἔρα) et ionice ἐέργω, operor, facio. præt. med. hinc in usu est, ἔοργα, sicut ab ἔλπω et ἐέλπω est ἔολπα: et plusquamp. m. ἐώργειν. μυρία ἐσθλὰ ἔοργε, permulta egregia fecit, B, 272. deberet cum augmento esse ἤοργε, sed Iones non amant augmentum. κακῶν ἕνεκα, ὅσσα ἔοργας, Γ, 57. καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε Τρῶας, multa mala fecit et causatus est illis, Π, 424. Ε, 175. νῦν ὀΐω σε ἀποτίσειν ὅσα ἐμὲ ἔοργας, puto te nunc luituram esse, quæ in me fecisti, Φ, 399, i. e. ἔοργας ἐλύπησάς με. οἷά μ' ἔοργας, qualia in me fecisti, X, 347. Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος κακὰ ἔοργε, Γ, 351, rex Jupiter, da luere eum, qui me prior injuria affecit: et ὃ est pro ὃς, notaturque κακοῦργος. hæc est ἀρχὴ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ἀρχεκάκου, qui initium fecit mali inferendi. καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε, Θ, 356. κάτθανε ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς, I, 320. οὐδὲν ἐοργώς, χ, 318, *der ich nichts gethan, (who have done nothing.)* κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν (nunquam omnino) ἀτάσθαλον (improbum quid) ἄνδρα (adversus quemquam) ἐώργει, faciebat, δ, 693, nam ad hoc verbum pertinet accusativus rei, τὸ ἀτάσθαλον, i. e. τὸ ἐξαίσιον. regit tamen et dativum personæ, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει, qui mala multa hominibus faciebat, ξ, 289. ab hoc verbo videtur et esse ἡ ἐόργη, i. e. ἡ τορύνη: et ἐοργίζεσθαι, i. e. τορυνᾶσθαι, *mit dem kochlöffel oder der reibekeule zerrieben werden, (to be rubbed or crushed to pieces with the ladle or pestle:)* nisi ea potius ad ὀργάζω sunt referenda, sub ῥέζω, et ὀρέγω. nam ὀργὴν, iram, huc referre velle, imperitum nimis esset.

Ἔργω et εἴργω, f. ξω. (Ἔρα) attice etiam εἵργω, f. ξω. arceo, κωλύω. it. includo, ἐγκλείω, *ich schränke ein, (I inclose.)* est verbum hoc significatu ortum ab ἔργω, terram colo; cum dominium certæ portionis agri singulis cederet et tribueretur. τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ, procul arcent me animæ, Ψ, 72, inquit anima Patrocli insepulti apparens, *halten mich zurück, (keep me back.)* τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι, ξ, 411, has sues igitur incluserunt in loca consueta ad dormiendum. qui aor. 1. a. fine augmento scribi ionice potest ἔρξαν. ἐρχθέντα ἐν ποταμῷ, inclusum et impeditum in fluvio, Φ, 282. μυῖα ἐεργομένη χροὸς, musca, abacta a corpore, P, 571. locum Π, 481, quære sub ἀμφιέργω. ἕταροι ἐνὶ Κίρκης ἔρχαται, ὥστε σύες, κ, 283, socii tui in domo Circes inclusi sunt, ut sues, κατειργμένοι εἰσί. et hæc forma tertiæ plur. præter. perf. pass. est pro εἶργνται, ionice mutato ν in α, et augmento omisso, ab ἔργω, includo. sic apud Herodotum εἰλέχατο est pro εἰλιγμένοι ἦσαν, pro εἴλιχντο, ab εἰλίσσω, volvo. σάκεσι γὰρ ἔρχατο πάντη, ἑσταότες, clypeis contecti erant et septi undique, stantes, P, 354, pro εἴρχντο, plusquamp. pass. ab εἴργω, *waren mit aneinander schliessenden schilden bedecket, (were covered by shields placed close together,)* ὡς ἐν τείχει, velut muro. διακεκριμέναι δὲ ἕκασται ἔρχατο, ι, 221, pecudes in certas classes separatæ inclusæ erant separatim. nam quod concludit et includit, id arcet et separat suo modo. ἐς συφεοὺς, ἔνθι ἔθνεα

ἔρχατο χοίρων, ad haras, ubi inclusi erant multi porci, ξ, 63.

ἔρδω, f. ἔρξω. (Ἔρα) est idem quod ἔργω. facio, operor, *ich mache, thue, (I make, do.)* scribitur attice et ἕρδω, f. ἕρξω. et bœotice ῥέδω, unde deinde fit ῥέζω. Dores quoque dicunt ῥέδειν et ῥίδδειν. Saxoniæ inferioris adverbium *reeden, (just now,)* i. e. modo, perfecte, jam; *schon, (already;)* ejusdem est originis. ἔρδον (imperfectum sine augmento) ἑκατόμβας Ἀπόλλωνι, A, 315, faciebant sacra ei, ἔθυον. sic, ἔρδομεν ἀθανάτοισιν ἑκατόμβας, B, 306. ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς, Λ, 706, quod scribunt alii ἕρδομεν: et ἱρὰ, i. e. ἱερὰ ζῶα ἢ θύματα. sic Romanis solemne verbum hoc sensu est, facere sacra, facere rem divinam. ὃς (σῦς χλούνης, aper) κακὰ πολλ' ἔρδεσκεν, ἔθων, Οἰνῆος ἀλωὴν, qui damno affecit agrum Œnei, edendo, I, 536, ubi idem verbum ponitur ἐπὶ ἀλόγου: et est imperfectum Ionicum, sic de Hectore, ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, X, 380. ἔρδεσκες Νύμφαις ἑκατόμβας, ν, 350. εὖτε ἔρδωμεν ἑκατόμβας, η, 202. εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς, B, 364, si ita feceris. μερμήριζεν ὅ, τι κύντερον ἕρδοι, cogitabat studiose, quidnam audacius faceret, K, 503. ἅζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι, verebatur, ne Nocti ingrata faceret, Ξ, 261, ubi nox ut numen aliquod. ὅστις ἐμοὶ φίλος εἴη, καὶ φίλα ἕρδοι, quicunque mihi amicus sit, et amica faciat, ο, 359. ἔρδ' pro ἔρδε, fac, sc. ut vis, Δ, 29, coll. 37, ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, fac ut lubet; ubi ellipsis est suppleta. sic et X, 181, coll. 185, ἔρξον ὅπη δή σοι νόος ἔπλετο, fac prout animus tibi est. et Π, 443. ἔρδειν (ubi infin. est loco imperativi) ὅ, τι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ, facite quodcunque ille jusserit, O, 148. πράττετε. ἀλλὰ μάλα ὧδε ἔρδειν, ζ, 258, pro ἔρδε, est omnino sic fac. ἔρδειν ἔργα βίαια, β, 236, facere vim: ubi etymologia simul, ex more poëtæ, est indicata. ἔρδειν δ' ἑκατόμβας θεοῖς, λ, 131. ψ, 279. οἷα μενοινᾷς ἔρδειν ἐν μεγάροις, χ, 218, qualia cogitas facere. ἔρδουσα μέγα ἔργον, faciens tantum facinus, τ, 92. ταῦτα τελευτήσω τε καὶ ἔρξω, λ, 80, quæ est ὑστερολογία, nam ἔρδειν, facere, præcedit natura τὸ τελευτᾶν, finire, εἰς τέλος τὴν πρᾶξιν ἀγαγεῖν. sic et α, 293, αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς. ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, ι, 360. et 342, ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, sed omnino sic facere, sc. hortor te. ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἐρξέμεν, pro ἔρξειν, quomodo sane non sperares juniorem facturum, η, 294. ὥσπερ Κύκλωψ ἔρξε, κ, 435, sicut ille fecit; estque aor. 1. sine augmento. sic et ψ, 312. ὅσα ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε Ἀχαιοὶ, qualia fecerunt et passi sunt illi, θ, 490. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, ν, 145. et 147, αἶψα κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, κελαινεφὲς, ὡς ἀγορεύεις, ego sane celeriter facerem, O Jupiter, ut dicis. sic ἔρξον, π, 67. ω, 480. ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, ι, 342, ubi est infin. aor. 1. pro imperativo ἔρξον. ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασα, postquam sic fecisset, π, 117. σ, 196. ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ, E, 650, qui eum bene meritum duriter increpuit. præter. pass. ἔεργμαι, abjicit sæpe τὸ γ, ut fiat ἔερμαι, unde est ἐερμένος: ὅρμον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, σ, 295, monile, electris confectum et compositum. possit tamen id etiam esse ab εἴργω, quod confer. in Homero melius scribitur cum spiritu leni ubique; utpote Ionico, et etymologiæ convenienter.

ἐρεβεννὸς, ἡ, όν. (Ἔρα) est Ionica forma pro ἐρεβεινός. caliginosus, tenebricosus. physice τὸ ἔρεβος est hemisphærium terræ, soli oppositum, ubi semper est nox, quæ se circumvolvit circa terram; et nox oritur quasi inde, quando sol occidit. hinc ἐρεβεννὸς est epitheton noctis physicum et valde aptum. ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ, ex nubibus apparet nocti similis caligo, E, 864. τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε, huncque, quod oculos attinet, tenebricosa nox operuit, i. mors, E, 659. sic et N, 580. ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννὴ, Θ, 488, advenit. sic, δεκάτη μοι ἐπήλυθε, I, 470. ἵετο δ' αἰεί τινὰ Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, i. e. occidere, N, 425. τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε, X, 466, ubi deliquium animi describitur, quod Andromache passa est, cum videret procul maritum suum ab Achille occisum pessime tractari; i. e. βαθεῖα σκότωσις ὡς οἷα καί τις νὺξ, *es ward ihr völlig finster vor den augen, (profound darkness obscured her sight.)* et 309, διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν, per atras nubes. sic et φαεννὸς ionice dicitur pro φαεινὸς, κλεννὸς et κλεεννὸς pro κλεινὸς, etc.

ἐρέβινθος, ου. ὁ. (Ἔρα) est ex genere leguminum, in terra repentium, vel ad adminicula adscendentium et progredientium. cicer fortasse, aut fabæ species, *eine art erbsen, oder bonen, (a species of peas or beans.)* ἀπὸ πτυοῦ θρώσκουσιν κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι, N, 589, a ventilabro (*von der wurfschaufel,*) *(from the van)* saliunt fabæ fuscæ aut cicera: et Sappho eos vocat χρυσείους, *gelbe erbsen, (yellow peas,)* sc. intus, aut si cocti confringuntur, κατὰ πύξον ὠχρούς. nam οἱ λευκοὶ foris et οἱ πυξοειδεῖς ἐρέβινθοι multo meliores sunt τῶν μελάνων. ut ergo tres eorum sint species colore. quædam et alia species eorum dicta est οἱ κριοὶ, ob magnitudinem. Neptunus eos primus reperisse dicitur, i. e. nautarum sunt cibus gratissimus magni illi ἐρέβινθοι. apud Aristophanem etiam ἀνδρὸς μόριον vocatur ἐρέβινθος. est ergo ab ἕρπω. et Germanicum *erbse (a pea)* indidem est.

Ἔρεβος, εος. τό. (Ἔρα) locus sub terra tenebricosus, caligo subterranea. βῆτην εἰς ἔρεβος, i. e. mortui sunt, Π, 327. ἰεμένων Ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον, euntium ad Erebum sub tenebras, υ, 356. conf. R. est ab ἡ ἔρα, vel et ab ἐρέφω. nam notat statum et locum mortuorum sub terra. dicitur idem τὸ ἔρεμβος, apud Sophoclem. vide sub Ἔρεβος in R.

ἐρεείνω, (Ῥέω) interrogo, quæro, *ich frage, (I inquire.)* est ab ἔρω et ἔρομαι. occurrit in præsenti, et imperfecto sine augmento. ἐρέεινε ὁ γεραιὸς, interrogabat senex, Γ, 191, 225. καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, et tunc

eum percontabatur, sc. cujus rei causa venisset; et, audita re de epistola, postulabat eam videre, Z, 176, nam prius benigne faciebant antiqui hospitibus suis, ante quam interrogarent, quinam et unde essent, et quid venirent: huic autem jam noto, et a genero venienti, novem dies dabantur ante has quæstiones. et 145, τίη γενεὴν ἐρεείνεις, quid quæris genus meum. sic et Φ, 153. ἵπποι, οὓς ἐρεείνεις, equi, de quibus me interrogas, K, 558. ἐπεὶ σύ με τοῦτο ἐρεείνεις, quando tu me id interrogas, α, 220. αὐτίκα δ' ἥγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα, et statim illa verbis maritum adloquebatur et interrogabat de singulis, δ, 137. et 465, τί με ταῦτα ἐρεείνεις. Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, ε, 85. μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε, η, 31, ubi utrumque fere idem, adloquere. sic, μηδ', τ, 42, nec interroga. αὐτὸς συβώτην, υ, 190. μηδέ τινα προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε, i. e. προσφώνει, ψ, 365, et cur id vetatur Penelope? ne videatur conscia fuisse cædis, et ne violetur ob eam caussam a quoquam. ὡς ἐρέεινον ἀμφὶ ξείνῳ, sicut interrogabam de hospite, ω, 261. et 280, γαῖαν, ἣν ἐρεείνεις, de qua quæris. ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ, statimque interrogabat, pro ἐρέεινε, ρ, 305.

ἐρεθίζω, f. ίσω. (Ῥέω) irrito, incito, *ich reize, (I excite.)* est factum per paragogen ab ἐρέθω, idque ab εἴρω, i. e. εἰς μάχην συμπλέκω, unde est ἔρις, ἔρω, ἐρέθω. μή με ἐρέθιζε, *mache mich nicht böse, (irritate me not,)* A, 32. ἐρεθίζειν Ἥρην, Δ, 5. Ἀθηναίη καὶ Ἥρη τὸν Δία κερτομίοις ἐπέεσσιν *(mit spitzigen worten,) (with sharp words)* ἐρέθιζον, E, 419. κύνας καὶ ἄνδρας ἐρεθίζων, lacessens eos leo, P, 658. μηκέτι νῦν με ἐρέθιζε, γέρον, *rege mich nun nicht weiter an, alter, (provoke me no farther, old man,)* Ω, 560, coll. 568, *bringe mich nicht in affect, (exasperate me not.)*

ἐρέθω, (Ῥέω) irrito, ad certandum provoco. ὅταν με ἐρέθῃ ὀνειδίοις ἐπέεσσιν, A, 519. μή με ἔρεθε, Γ, 414. ὀδύναι, αἵ με ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, inquit Penelope, δ, 813, dolores, qui me irritant in corde meo et inquietant et sollicitant. sic, ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσι, τ, 517.

ἐρείδω, f. είσω. (Ῥέω) contra niti facio, contra nitor proclinato paullum corpore, *ich stämme wogegen, (I lean against something.)* fulcio, *ich stütze, (I prop.)* figo, infigo, affigo, *ich stecke, (I affix, or infix.)* est ab εἴρω, jungo; unde ἡ ἔρις, contentio. quidquid subito et cum impetu agitur, de eo dicitur ἐρείδειν. sic, ἤρειδε κατὰ τοὺς ἱππέας, Aristoph. Equ. 624, coll. 625, 693, incubuit et jaculatus est contra equites. vide et Nub. 558. Ran. 945. Pax, 25. præterea apud recentiores etiam in sensu venereo dicitur ἐρείδειν μείρακα καλὴν, Eccl. 612. Thesm. 495. πάντες ἐρείδουσι εἰς Ὑπέρβολον, ingruunt et defigunt scommata in Hyperbolum, Nub. l. c. ἀσπὶς ἄρα ἀσπίδα ἔρειδε, pro ἤρειδε, N, 131, coll. 130. Π, 215, coll. 214, clypeus igitur clypeum fulciebat quasi; ubi ἐρείδειν idem est quod φράξαι et ἀραρεῖν, jungere, constipare. et 108, ἐρείδοντες βελέεσσιν, contra nitentes jaculis, *da sie sich wider ihn stelleten mit gewehren, (opposing him with arms:)* ubi ἐρείδειν est πρὸς ἔριν ἀντιβαίνειν. δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας, hastam ad murum reclinans et statuens, *an die mauer lehnend, setzend, (leaning it against the wall,)* X, 112. sic, θρόνον πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, sellam adclinans ad columnam altam, θ, 66, 473. ἀλλήλαις ἐρείδουσαι δμωαὶ, χ, 450, ancillæ sibi invicem oppositæ in efferendo cadavera, sc. ut una caput mortui, altera pedes, prehenderet: nisi potius est, urgentes se invicem, festinanter alteram altera sequens et jungens in efferendo, addensatæ quasi invicem, coll. 446, et id præstat sic intelligere: erant enim duodecim. singulæ singula ferebant vel trahebant cadavera; atque id festinanter. Eustathius tamen priorem significatum tueri videtur, qui ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀντερειδόντων ξύλων ἢ τοιούτων positum dicit, quia οἱ ἀντιβαστάζοντές τι καὶ ἀντερείδουσι: ut ergo ἀντίβασιν καὶ ἀντέρεισιν notet. σκήπτρῳ ἐρεισάμενος, scipione nixus, B, 109, sic, ἔγχεϊ, Θ, 496, *stützete sich auf seinen spiess, (supported himself upon his spear,)* sicut κατάκοπος ἀνὴρ τῇ βακτηρίᾳ. sic et, ἐρειδόμενοι ἔγχεϊ, Ξ, 38, nitentes quisque hasta sua, infirmi enim erant ex vulneribus acceptis. sic, ἔγχει ἐρειδομένω, T, 49. et κ, 170, ἐρειδόμενος. sed, M, 457, ἐρεισάμενος ἔβαλε, εὖ διαβὰς, nixus firmiter pedibus, apte dispositis iis, jecit: ut notetur ἡ γενναιότης τῆς βολῆς: οὐκ ἔστι γάρ τινι βαλεῖν στερεῶς μὴ ἐρεισαμένῳ. sic et Π, 736, ἧκε δ' ἐρεισάμενος, misit saxum connixus corpore. μηκέτι ἐρείδεσθον, ne amplius nitamini contra luctando, Ψ, 735. etiam de altercando verbis ponitur, e. c. ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεθα, i. e. λόγοις ἀλλήλους ἠμειβόμεθα. ἐρείσατο χειρὶ γαίης, fulciebat se manu ad terram, E, 309. Λ, 355, pro, ἐπὶ γαίης: prociderat, et attollere se conabatur, manu ad terram posita. ὁ δὲ ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, supinus solo adfixus et reclinatus est, H, 145. Λ, 144. M, 192. ἔγχος διὰ θώρηκος ἠρήρειστο, hasta per thoracem transadacta est, Γ, 358. H, 252. Λ, 436, et est plusquamp. pass. cum reduplicatione Attica, quæ et temporale augmentum habet pro ἐρήρειστο. sic et ὀϊστὸς, sagitta, Δ, 136. οὔδεϊ χαῖται ἐρηρέδαται, pro ἐρήρεισνται, Ψ, 284, est tertia plur. perfecti pass. ionice; Iones enim tale ν mutant in α, Sigma autem facile transit in δ, et ει corripitur in ι: jubæ equorum ad terram pertingebant. et 329, λᾶε δὲ τοῦ ξύλου ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο, lapides duo ad utrumque latus ligneæ columnæ positi et terræ affixi et ad columnam reclinati erant, ne lignum a curruum rotis lædi posset. χάλκεοι τοῖχοι ἐρηρέδαται ἔνθα καὶ ἔνθα, η, 86, parietes ære obducti erant utrinque, *waren mit kupferblechen beschlagen und überzogen, an statt der tapeten, (were covered with sheets of copper instead of tapestry.)* et 95, θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδαται ἔνθα καὶ ἔνθα, sellæ ad parietem erant acclinatæ utrimque. ἐρείδειν ergo est et ἑδραιοῦν, firmiter deponere, ponere. adhibetur etiam figurate, e. c. ὅστις ἐν ἡδυόσμοις στρώμασι παννυχί

ζων τὴν δίσσοιναν ἐρείδεις, clavo configis. sic et τὸ ἐνεργεῖν, e. c. οἷός τι ἦν, τὴν ψάλτριαν ἐν ὀφθαλμοῖς πάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν. cæterum forma illa Ionica perf. pass. est et in πεφράδαται, pro πέφρασνται, a φράζω, in ὠνομάδαται pro ὠνόμασνται ab ὀνομάζω, ἐσκευάδαται pro ἐσκεύασνται a σκευάζω, etc. præstat igitur, a tyronibus edisci paradigma verbi secundum primam conjugandi analogiam, non secundum Atticam dialectum. nam perf. pass. e. c. est τέτυφμαι, φσαι, φται, φμεθα, φθε, φνται, et loco hujus ν dicunt Iones τετύφαται, mutando id in α.

ἐρείκω, f. ξω. (Ῥάω) confringo, rumpo, findo, contundo, κόπτω. notat active et neutraliter, sicut Germanorum *ich reisse, ich zerbreche, (I rend, break.)* et est a ῥήσσω. scribitur etiam ἐρίκω. ἤρικε δὲ κόρυς περὶ ἀκωκῇ δουρὸς, P, 295, fracta est galea ab acie hastæ; estque aor. 2. a. ἐσχίσθη, ἐῤῥάγη, *wurde zerspalten, spaltete, zerbrach, (was cleft, broken.)* χάλκεος χιτὼν, ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ, N, 441, thorax, fissus et perforatus ab hasta, coll. 439, ἔῤῥηξεν τοῦτον χιτῶνα ἀμφὶ αὐτῷ ὄντα. hinc τὸ φυτὸν, ἡ ἐρείκη, nomen habet, *heidekraut, (heath,)* quia fissa est in tenuia folia. et τὰ ὄσπρια (legumina) dicuntur ἐρεικτὰ, i. e. σχιστὰ, quæ findi possunt in duas partes, ex quibus quasi composita sunt, velut ὁ κύαμος, faba. scribitur et ἐρικτά. χύτρας κατερεικτῶν, Aristoph. Ran. 508, i. e. κατακεκομμένων ὀσπρίων. et ὁ Παυσανίας dicit ἐρεικτὸν πυρὸν, *geschroten korn, (corn coarsely broken,)* quando grana finduntur tantum, non vero in farinam tenuem comminuuntur; quod vulgus ἀδράλεστον vocabat. conf. Hesiod. Ἀσπ. 287, ἤρεικον χθόνα, arabant.

Ἐρείπω, f. 1. είψω. f. 2. ιπῶ. (Ἔπω) proruo, everto. it. neutraliter, procido, *ich falle oder schlage darnieder, (I fall or throw down.)* est ab ἡ ἔρα, terra, et ἕπω, sequi facio, sequor, compositum. conf. ῥίπτω. ῥεῖα ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, facile pedibus labra fossæ profundæ proruens, O, 356. et 361, ἔρειπε (ἤρειπε) δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥεῖα μάλα, et diruebat murum eorum admodum facile. sic, ἔρειπον ἐπάλξεις, demoliebantur propugnacula, M, 258, *sie rissen die brustwehren ein, (they demolished the breastworks.)* hinc τὰ ἐρείπια sunt rudera, collapsi parietes: et τὰ νεκρικὰ ἐρείπια, sunt strages cæsorum in prœlio. sic et *passive,* ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν, dirutus erat murus Græcorum, Ξ, 15, quod est pro ἐρήριπτο, et id per syncopen pro ἐρηρείπτο, cum reduplicatione Attica prioris syllabæ verbi, in imperf. pass. nisi malis dicere, esse plusqu. pass. et quidam statuunt cum Didymo novum verbum ἐρίπτω, f. ίψω, eodem significatu. sed *neutralis vel intransitiva* notio frequentior est, maxime in aor. 2. a. vel et præt. perf. medii. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, decidit de curru, *schlug aus dem wagen auf die erde nieder, (fell from the car to the ground,)* E, 47, 294. Θ, 122, 260, 314. O, 452. Π, 344. P, 619. Υ, 487. et 417, γνὺξ δ' ἔριπε, pro ἤριπε, et in genua procidit, *fiel für schwachheit auf die knie, mit dem oberleibe aufgerichtet, (fell from weakness on his knees, with his body erect.)* sic et E, 68. et 309, ἔστη γνὺξ ἐριπὼν, stetit (superiore parte corporis) prolapsus in genua. et 357, ἡ δὲ, γνὺξ ἐριποῦσα, Venus vulnerata, præ infirmitate. στῆ δὲ, γνὺξ ἐριπὼν, Θ, 329, i. e. ἐπὶ γόνυ πεσὼν, ἔστη, Λ, 355. ἤριπε δὲ πρηνὴς, prolapsus est pronus, *schlug vorwärts nieder, (fell upon his face,)* προπάροιθε, E, 58, ex vulnere accepto a tergo. sic Π, 319, ἤριπε δὲ προπάροιθε. et Υ, 456. ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος, Δ, 462, coll. 463. ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, Π, 482, et procidit sic ut, quando quercus aliqua procidit. sic et N, 389. ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, procidit in pulvere, E, 75. Λ, 742. X, 330. et 467, ἤριπε δ' ἐξοπίσω, collapsa est retro, uxor Hectoris, exanimata ad tempus, *schlug rücklings nieder in ohnmacht, (fell down backwards in a swoon.)* ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπησι, pro ἐρίπῃ, P, 522, ubi sermo est de bove, quem quis securi percutit inter cornua. ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα, Φ, 243, ubi sermo est de ulmo arbore succisa. et 246, εἴσω (in alveum fluvii) πᾶσα ἐριποῦσα, ἡ πτελέη, ulmus. ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ, Χ, 296. est ergo ἐριπεῖν, εἰς ἔραν πεσεῖν, et notat violentam dejectionem cum sono. τὰ ἐρείπια sunt τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα, rudera, *der schutt, (the rubbish.)* huc possint et referri αἱ ῥιπαί.

ἐρεμνὸς, ἡ, όν. (Ἔρα) caliginosus, tenebricosus, idem ac ἐρεβεννὸς, q. v. et est factum ab ἔρεβος, sicut a σέβω fit σεμνός. ἐρεμνὴν αἰγίδα, atram ægidem, i. e. nubem tonitruum et fulminum plenam, Δ, 167. ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι, M, 375, nigro turbini, nigræ procellæ. sic ἶσος, Υ, 51, *wie ein ungewitter, mit seiner schwarzen wolke, brüllet, (as the tempest, with its black cloud, roars.)* ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς, λ, 605, i. e. σκοτεινῇ. τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε, subiistis nigram terram, i. e. mortui estis, ω, 106.

ἔρεομαι, vide sub ἔρω, prope medium.

Ἐρέπτω, f. ψω. (Ἔρα) proprie est, ex terra vescor herbis, ἐκ τῆς ἔρας ἐσθίειν, et dicitur de ἀλόγοις, quæ cibum suum ex terra immediate sumunt. nam est ab ἡ ἔρα, terra: unde ἐρέπω, ἐρέπτω, et ἐρείπτω. de hominibus dicitur proprie ἔδειν, et ἡ ἐδωδὴ et ἐδητὺς et βρώμη, de pecudibus autem et ἡ φορβή. dicitur autem ἐρέπτειν et ἐρείπτειν de aquis etiam, quando eæ terram subluunt. ἵπποι λωτὸν ἐρεπτόμενοι, B, 776, ergo λωτὸς est herba. ἵπποι κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας, E, 196. Θ, 560, hordeum album comedentes et arincam. ἰχθύες δημὸν ἐρεπτόμενοι, Φ, 204, ubi de piscibus dicitur, pinguedinem mortuorum in aqua jacentium depascentibus. λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ubi sermo est de sociis Ulyssis, apud Lotophagos manere volentibus, ι, 97, et iste lotus videtur esse radix suavissima: de qua et Cicero loquitur, in Verrem Lib. 5. χῆνας (anseres) πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, τ, 553, triticum comedentes apud alveum ligneum, *beym troge, (at the trough.)* est ergo et, ἐπὶ τῇ ἔρᾳ ἐσθίειν.

ἐρέριπτο, vide sub Ἐρείπω.

ἐρέσσω, f. ἐρέσω. (Ῥάω) remigo, dirumpo aquam remo. est a ῥήσσω. ἐρεσσέμεναι, pro ἐρέσσειν, I, 361. ἔρεσσον pro ἤρεσσον, remigabant, ι, 490. μ, 194. remigabam, λ, 78. derivata vel servant suum ε, ut ὁ ἐρέτης, vel mutant in ει, ut ἡ εἰρεσία, vel in η, ut ὁ ἐπήρετμος, vel in ο, ut εἰκόσορος. hinc est et τὸ ὑπηρέσιον, ἐφ' οὗ κάθηνται οἱ ἐρέται, unde ἡ ὑπηρεσία, ἐπὶ δουλείας, et ὑπηρετεῖν, inservire. πλοῖον εὔηρες proprie est τὸ σὺν ἐρετμοῖς, metaphorice ἁπλῶς εὐάγωγον.

ἐρέτης, ου. ὁ. (Ῥάω) remex, *ein ruderer, (a rower.)* ἐρέτας ἐπιτηδὲς (pro ἐπιτηδείας, contracte ἐπιτηδεῖς) idoneos remigatores, A, 142. et 309, ἐείκοσι, viginti. ἐρέται ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα, B, 719. ἐρετάων pro ἐρετῶν, β, 319. τοίων, ν, 115. ἐρέταις, α, 280. ἐρέτας, β, 307. π, 349.

ἐρετμόν, οῦ. τό. et ὁ ἐρετμός, οῦ. (Ῥάω) remus, κώπη, *das ruder, (an oar.)* in singulari obtinet masculinum, in plurali neutrum. ἐρετμοῖς, A, 435. πῆξαι δ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν, λ, 77. et 120, εὐῆρες ἐρετμόν, habilem remum, qui bene remigat; nam potest hoc epitheton et ab ἐρέσσειν esse. cæterum vides in singulari neutrum. sic et 128. et 124, εὐήρεα ἐρετμά. sic, εὐῆρες, μ, 15. ψ, 268, 272. ἄλλα ἔτυπτον ἐρετμοῖς, ι, 104, 180. δ, 580. μ, 180, i. e. ἐκωπηλάτουν, remigabant. ἐπότε σπέρχοιντο ἐρετμοῖς, ν, 22. νηῦν εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς, ο, 496. sic et loco ex A citato. δησάμενοι ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ, θ, 37. et 53, ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν. sic et δ, 782. ἐπὶ ἐρετμὰ ἑζόμενοι, ad remos sedentes, ἐλεύκαινον ὕδωρ ξεσταῖς ἐλάταις, μ, 171, 172. et 203, ἐκ χειρῶν ἔπτατο, ex manibus excidebant illis remi. et 205, ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον, remos longos manibus urgebant. χερσὶν ἔχοντας, π, 353, ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ, lævigant et faciunt remos, ζ, 269, coll. 271.

ἐρετμός, ὁ, vide supra.

ἐρεύγω, f. ξω. (Ῥάω) ructo, eructo cum sono duro. hinc Latinorum *rugire* factum. ipsum verbum est fictum ex sono ructantium et vomentium: pertinet tamen sub ῥάω. in genere exprimit sonum durum e gutture emissum. ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, de lupis, eructantes cruorem sanguinis, Π, 162, et hoc facto inficientes aquam ex qua biberunt. ἐρευγομένης ἁλὸς, ructante mari exteriori, P, 265, ubi sermo est de ostio fluvii rapidi, cujus influxus in mare, et contra luctans motus maris, sonum asperum facit. dicitur ergo ὡς ἐπὶ στόματος θαλαττίου, tropice. sic, ἐρευγόμενον κῦμα, fluctus et unda ructans quasi, ε, 403. et 438, κύματα ἐρεύγεται ἤπειρόνδε, motus undarum ructant quasi versus littus, et subsiliunt cum sono. et de Cyclope vomente, ι, 374, ὁ δ' ἐρεύγετο (ionice omisso augmento) οἰνοβαρείων, eructabat gravatus vino, et evomebat cum terribili sono. Ταῦρος ἤρυγεν, (aor. 2. a. f. 2. ἐρυγῶ) ex arteria dura sonum edere solet taurus, Υ, 404. et 406, τὸν ἐρυγόντα, sc. taurum. et 403, ἤρυγεν, homo letaliter vulneratus in tergo. conf. ταῦρος. poëta enim ibi imitatur sonum ταύρου σφαζομένου, ὃς τὸ αἷμα ἀνερυγγάνει τῇ διακοπῇ τῆς τραχείας ἀρτηρίας καὶ τῇ διαιρέσει τοῦ στομάχου, si libri non sunt vitiosi, qui legunt ἐρύγοντα: extrusum est ε, et est participium præsentis; ut et ἤρυγε sit poëtice pro ἤρευγε, in imperfecto. hinc est ἡ ἐρυγὴ, eructatio.

ἐρεύθω, f. εύσω. (Ῥέω) rubrum facio sanguine. ἐρεύθων γαῖαν αἵματι, Λ, 394. ἐρεῦσαι γαῖαν αἵματι, Σ, 329, conf. γαῖαν ad h. l.

ἐρευνάω, f. ήσω. (Ῥέω) quæro, scrutor. fit ab ἐρέω, unde æolice ἐρεύω, dorice ἐρεύνω, et deinde per usum communem ἐρευνάω. sic ab ἐλάω fit ἐλαύνω. verbum ἐρέω hoc eodem significatu est H, 128. φ, 31. μετὰ ἴχνια ἀνέρος ἐρευνῶν, post vestigia viri scrutans et investigans, Σ, 321, de leæna, cui absenti venator catulos surripuit. sic, ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες, τ, 436, *die spürhunde, (scenting dogs.)* ὁ μὲν, κατὰ μυχὸν θαλάμου ἐρεύνα τεύχεα, quærebat arma, χ, 180. cæterum cognatio hujus verbi cum ἡ ῥὶν, nasus, apparet. vide sub ἔρω, ad finem.

Ἐρέφω, f. ψω. (Ἔρα) tego, contego, proprie terra. *ich decke oben zu, mit erde, (I cover at top with earth.)* deinde in genere, tego. est ab ἡ ἔρα, terra; et prima notio est, camerare, *wölben, (to arch,)* quale est in cavis subterraneis et speluncis: primæ autem habitationes creduntur fuisse subterraneæ: et deinde denominatio est retenta, cum et alia fierent tecta. fortasse autem et ipsa ædificia contecta antiquitus fuere terra. ad locum A, 39, vide compositum ἐπερέφω. καθύπερθεν ἔρεψαν, superne contexere tabernaculum, Ω, 450. εὖ καθύπερθεν ἔρεψα, ψ, 193, bene contexi superne.

ἐρέχθω, (Ῥάω) frango, contundo, rumpo. est ab eadem origine. δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, lacrimis et gemitibus et doloribus cor frangens quasi, ε, 83, 157. νῆα, ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, navem, quassatam graviter, et contundendam a ventis, nisi adesset ars gubernatoris, Ψ, 317, lacessitam a ventis. *die barke gestossene von den winden, (the vessel tossed by the winds.)* nam ἐρέχθεσθαι est et ἐρεθίζεσθαι.

ἐρῆμος, ήμη, ῆμον. (Ἔρα) proprie est, incultus, ubi nil est nisi terra, ubi non habitatur. nam est ab ἡ ἔρα. deinde in genere, desertus, *verlassen, (desert.)* circumflexus penultimæ est ex antiqua scriptione, ut in ἑτοῖμος, ἐπαῖρος, τροπαῖον, etc. pro quo recentiores Attici scripserunt acutum in antepenultima, ἔρημος, ἕτοιμος, etc. et iidem terminationem in ος faciunt communem, ὁ ἡ ἔρημος. τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, sc. πρόβατα vel μῆλα, E, 140, desertæ a pastore oves territantur et fugiunt. præcesserant ὄϊες, 137, et id fœmininum reponit poëta 141, sed in medio interserit neutrum, in mente habens θρέμματα vel ποίμνια. *das verlassene heer wird zerstreuet, (the forsaken army is dispersed.)* ἐρῆμα, sc. τοῦ βοηθήσοντος, destituta ab auxiliaturo. ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον ὅθι ἕστασαν ἵπποι, ut vidit lo-

eum vacuum, ubi steterant equi, K, 520. ἀοιδὴν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, γ, 270, in insulam desertam, ubi nulli sunt incolæ. ἰὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ, μ, 351. et hoc fœmininum habent et rhetores, e. c. ἐρήμην κατεδικάσθη, sc. δίκην, ob litem ab ipso desertam condemnatus est.

ἐρηρέδαται, pro ἐρήρεισνται, vide sub ἐρείδω ad medium.

'Ερητύω, f. ύσω. ("Ερα) cohibeo, retineo. *ich schränke ein, halte zurück, (I repress, detain.)* est ab εἴργω a quo est ἡ εἰρκτή, conclave clausum, unde est ἐρκτύω, et extruso euphonice κ, proque eo inserto η, ἐρητύω. μερμήριξεν, ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμὸν, cogitavit, an iram sedaret et cohiberet animum, A, 192. est ergo fere idem quod κωλύω, quod a κλείω est ortum. ἐρητύειν ἐπέεσσιν, inhibere verbis, sc. studete, B, 75. et 97, αὐτοὺς κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, cohibebant et regebant. et 164, σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον, tuisque blandis verbis cohibe unumquemque et retine. et 189, τὸνδ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε, aoristi primi forma Ionica; illum lenibus verbis tenere studebat, pro ἠρήτυσε. κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον, Σ, 503, populum sedabant et silere jubebant. ἐρητύσασκε φάλαγγας Τρώων Αἴας, reprimebat turmas, A, 566, et ab insequendo morabatur. οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύεται ἐν φρεσὶ θυμὸς, N, 280, neque ei, ut intrepide sedeat, cohibetur in pectore animus: οὐκ ἐπέχεται τῷ δειλῷ ἡ ψυχὴ, ὥστε ἀτρέμας ἧσθαι αὐτήν: οὐ κατέχεται, ἀλλά που ἔξω στηθίων ἐκθρώσκει quasi, quod alibi dixit poëta. sed aliter I, 458, ἔνθα ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετο ἐν φρεσὶ θυμὸς, tunc mihi omnino non cohibebatur animus in pectore, ut manerem in domo patris irati, et versarer ante oculos ejus quem tantopere læseram. *ich konnte es unmöglich übers herz bringen, (I could not bear.)* οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, Θ, 345, hi jam in castris suis cohibebantur inclusi. sic, παρὰ ὄχεσφιν, O, 3, apud currus suos manebant et cohibebant fugam. et 367, παρὰ νηυσὶν. sed 723, ἐρητύοντό τε λαὸν, et cohibebant exercitum; ubi est deponentialiter. ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας, B, 99, 211, pro ἠρητύθησαν κατὰ καθέδρας, coërciti sunt, coërcebant se, per sedilia sua; sedabantur. Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, ex altera parte retinebat eum, cedere volentem, π, 43. ἑταῖροι μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος, ι, 493, retinere studebant me et inhibere. sic et κ, 442. ἡμίσεις λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες, remanebant ibi, γ, 155. proprie ἐρητύειν est, τὸ διὰ λόγου κωλύειν, et εἴργειν, quia εἴρω et εἴργω sunt cognata: deinde autem in genere, retineo, detineo, cohibeo. vide sub κατερυκάνω.

ἐριαύχην, ενος. ὁ ἡ. ("Αω) valde elata et ardua cervice, *mit hohem halse, (high-necked.)* a particula intensivâ ἐρι, valde. ejus oppositum est ὁ βυσσαύχην, ενος, qui demissa vel brevi est cervice, ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον, ὁ τὸν αὐχένα συνέχων καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων: et quia quædam animalia deprimunt cervicem si sunt adoritura hostiliter aliud ζῶον, hinc βυσσαύχην et in probro morali est, *ein ducknack, kopfhänger, (one who hangs his head, a grovelling fellow.)* ἐριαύχενες ἵπποι, K, 305. A, 159. P, 496. Σ, 280. Ψ, 171. πρὸς διαστολὴν τῶν ὄνων, οὗτοι γὰρ οὐ τοιοῦτοι. ὑψαύχενες καὶ γαῦροι τὴν χαίτην ἵπποι. et est epitheton equorum nobilium.

ἐριβρεμέτης, ου. ὁ. (Βρέμω) qui valde intonat aut sonat. epitheton τραχὺ ipso suo sono, et conveniens τῇ χαλεπῇ Διὸς μήνιδι. Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω (genitivus Ionicus pro μέτου) χαλεπὴν ἐδείσατε μῆνιν, N, 624.

ἐριβῶλαξ, ακος. ὁ ἡ. (Βάλλω) bonæ glebæ terra, ubi bona est agricultura, et glebæ pingues. est epitheton terræ fertilis. dicitur et καλλιβῶλαξ, διὰ τὸ εὐβωλοστρόφητον, quod simul et λιπαρὰν σημαίνει γῆν, καὶ εἴκουσαν (cedentem) ἀρότρῳ ἐν τῷ πωλεῖσθαι. est ergo epitheton boni et felicis agri. Τροίην ἐριβώλακα, Γ, 74. ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι, Z, 315. Φθίην ἐριβώλακα, I, 475. ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος, E, 44. ἐν Θρᾴκῃ ἐριβώλακι, Λ, 222. ἐξ Ἀσκανίης, N, 793. ἐν Τροίῃ, Π, 461. Λυκίην, P, 172. et 301, Λαρίσσης. et 350, ἐκ Παιονίης. ἐκ Θρῄκης, Υ, 485. ἐν Τροίῃ, Ω, 86. ἀκτὴ ἐριβώλακος ἠπείροιο, ν, 235, in opp. ad insulam: et terra ei apparebat esse pinguis et frugifera.

ἐρίβωλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) idem. κατὰ Τροίην ἐρίβωλον, I, 329. et 363, Φθίην. Τροίην, Σ, 67. ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, Φ, 154. et 232, ἐρίβωλον ἄρουραν. Τροίην, Ψ, 215. Σχερίην, ε, 34.

ἐρίγδουπος, ου. ὁ ἡ. (Τύπω) ab ἔρι, valde, interserto γ ad imitandum melius sonum. est epitheton Jovis, tonantis in nubibus, E, 672. H, 411. K, 329. M, 235, nam signa dederat tonitrubus. O, 293. ο, 112, 180. ἐρίγδουποι πόδες ἵππων, Λ, 152.

ἐριδαίνω, ('Ρέω) certo, certamen ineo, contendo, litigo. proprie, pugno manu vel verbis. idem ac ἐρίζω, factumque ab ἐριδάω, q. v. ἐπέεσσι ἐριδαίνομεν, verbis contendimus, B, 342. ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τε ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν, sicut hi venti certant invicem, Π, 765, de ventis quasi de ἐμψύχοις dictum. εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, si vos ambo, Jupiter et Juno, ob mortales contenditis adeo, A, 574. οὔτι δυνήσεται ἀντία πάντων ἐριδαινέμεν οἶος, pro ἐριδαίνειν, α, 79, non valebit contra omnes deos contendere solus. εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, inquiunt proci de Penelope, β, 206, ob istius præstantiam præ aliis fœminis contendimus et alter alterum vincere procando studemus. νῦν δὲ περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν, σ, 402, nunc ob mendicum rixamur. μηδὲ ἐρίδαινε μετὰ ἀνδράσι κουροτέροισι, nec contende et rixare inter viros juniores, φ, 310.

ἐριδάω, f. ήσω. ('Ρέω) idem ac præcedens, et ἐρίζω, a cujus f. 2. ἐριδῶ est ortum. possis et simpliciter ab ἐρίζω deductum dicere, mutato ζ in δ, sicut ex ἕζω fit τὸ ἕδος, ex ῥέζω ἔρδω, ex σκύζω σκυδμαίνω, ut et hic fit ἐριδμαίνω. dorice

dicitur ἐρίσσω. sic vice versa δ sæpe mutatur in ζ, ut ex ἀρίδηλος fit ἀρίζηλος, ex ἔραδε (i. e. εἰς ἔραν vel γῆν) ἔραζε, etc. nam cognatio harum litterarum ob pronuntiationem est maxima. sic ab ἁρμόζω est ἁρμόδιον, ex φράζω φραδίμων et φράδμων, ex τὸ πέδον πεζὸς, *zu lande, (on land.)* ἀργαλέον δὲ ποσσὶν ἐριδδήσασθαι (duplicato δ ob metrum, præter necessitatem fortasse) Ἀχαιοῖς, Ψ, 792, difficile est, Achæis dubiam facere victoriam currendo, ἐρίσαι αὐτοῖς.

ἐριδμαίνω, (Ῥίω) irrito. factum ex ἐριδάω, interserto μ. ἐρεθίζω, εἰς ἔριν κινέω. σφήκεσσιν ἐοικότες, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν, vespis similes, quas pueri irritent, Π, 260. Vide sub σκυδμαίνω.

ἐρίδουπος, (Τύπω) idem ac ἐρίγδουπος, si duæ priores syllabæ sunt corripiendæ in metro. ἀκτάων ἐριδούπων, littorum maris valde sonantium, Υ, 50. αἰθούσης ἐριδούπου, porticus valde sonantis, Ω, 323. sic, ὑπὸ, sub porticu, γ, 399. η, 345. ἐκ, γ, 494. ο, 146, 191. ποταμῶν ἐριδούπων, κ, 515.

ἐρίζω, f. ίσω. (Ῥίω) certo, certamen ineo, contendo, litigo. proprie, pugno manu vel verbis. ἐρίσαντε, litigantes ambo, Α, 6. et 277, ἐρίζειν βασιλῆϊ ἀντιβίην. sic, ἐρίζειν βασιλεῦσιν, Β, 214, 247. et 555, Νέστωρ οἶος ἔριζεν, is solus contendebat, et dubium ei principatum in hac virtute faciebat, coll. 553, 554. οὐκ ἂν Ὀδυσσῆϊ ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος, Γ, 223, ubi quoque de certamine laudis alicujus sermo est: non comparare se ei possit. ὃς θεοῖς ἔριζεν, qui contra deos pugnabat, Ζ, 131. εἰ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι, si cum Venere contendat de forma, Ι, 389, omisso κατά. κείνῳ ἐρίσαντες, ei obtrectantes, irati ei, Ν, 109, opponentes se ei in animo eorum: et sermo est de militibus detrectantibus pugnam, odio imperatoris sui. sed, Κρονίωνος παισὶν ἐρίζειν, Φ, 185, cum Jovis filiis certare, iisque opponere te. sic, ἵπποις αὐτοῦ ἐρίζειν, Ψ, 404, equos ejus æmulari velle aut superare. ποσὶ δὲ (est ablativus instrumenti) οὔπως ἐστὶν ἐρίζειν, sc. τῷ Ἀχιλλεῖ, cursu non potest certare cum hoc, Ν, 325. ἐρίζητον περὶ ἴσης, litigant de æquo jure, Μ, 423. ὁππότ' ἐρίσσειαν περὶ μύθων, quando contendere vellent quis potior sit eloquentia, Ο, 284. τόξῳ οὔτις σοὶ ἐρίζεται, arte sagittandi nemo contendit tecum, Ε, 172, attice pro ἐρίζει, media forma pro activa. οὔτις βροτῶν ἐρίζοι Διΐ, δ, 78, nemo mortalium contendere possit contra Jovem aut se ei comparare. ut ergo sæpe ἐπὶ συγκρίσεως ponatur hoc verbum. et 80, ἀνδρῶν δ' ἤ κέν τίς μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκὶ κτήμασιν, de opibus fortasse aliquis mecum contendet, vel etiam non, an majores habeat. οὐκ ἔοικε θνητὰς ἀθανάταις δέμας (κατὰ) καὶ εἶδος ἐρίζειν, ε, 213. ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν (ionice pro ἐρίζειν) οὐκ ἐθελήσω, θ, 223, cum viris antiquis ego contendere nequeo. et 225, οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων, qui sane etiam cum diis contendere poterant de sagittando, ubi ἐπὶ ἐξισώσεως ponitur. et 371, ἐπεί σφισιν οὔτις ἔριζεν, quia illis nemo se parem putabat in hac arte, ἐξισοῦντα. δρηστοσύνῃ (opere faciendo) οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος, ο, 320, *im arbeiten soll es mir wohl keiner zuvor thun, (none can surpass me in work.)* τὼ ἐριζέτον ἀλλήλοιϊν, contendunt inter se ambo, σ, 38. et 276, οἳ ἀλλήλοις ἐρίσωσιν, qui certare vellent quis sit potior procus. οὐδ' ἄν τις ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος αὐτῷ, τ, 286. οὐδέ κε τίς σοι ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε, non sane alius certet tecum consilio dando, ψ, 126.

ἐρίηρος, ου. ὁ ἡ. (Ῥίω) valde conjunctus et aptus. a syllaba intensiva ἐρι, et Ionico η loco α. ὁ ἄγαν ἀραρὼς καὶ ἡρμοσμένος καὶ μὴ δυαζόμενος, firmus, certus in conjunctione, non dubitans. μάλα μέν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος ἔσσομαι, Δ, 266, *feste bey dir haltend, sehr zugethan, (strongly attached to thee.)* ἐρίηρον ἀοιδὸν, valde aptum et gratum musicum, α, 347, τὸν ἐναρμονίως ᾄδοντα, τὸν πάνυ ἁρμονικόν. sic et θ, 62, 471. in plurali ponitur per metaplasmum in tertia declinatione, ut pro ἐρίηροι ἑταῖροι dicatur ἐρίηρες, οἱ ἄγαν ἀρηρότες, valde adjuncti et conjuncti et apti socii, Γ, 47, 378. Θ, 332. Ν, 421. Π, 363. Ψ, 6. ι, 100, 172, 193, 555. κ, 387. μ, 199, 397. non ergo pertinet hoc nomen ad ἐράω et ὁ ἔρως: nam fit frigidius, si intelligas ἐπιθυμητός. est potius id, quod Latini vocant *necessarius, genau verbunden, (closely connected.)* ex quo deinde sequitur ἡ φιλία. possis pluralem et ab ὁ ἡ ἐριήρης derivare, ut sit pro ἐριήρεις, per syncopen.

ἐριθηλής, έος. ὁ ἡ. (Θάλω) valde virens et florens. ἀλωάων ἐριθηλέων, arvorum cultorum valde virentium et lætorum, Ε, 90. μυρίκης ἐριθηλέας ὄζους, Κ, 467. ἔρνος ἐριθηλὲς ἐλαίας, Ρ, 53. et est fere idem quod θηλέθον vel τηλεθάον.

ἔριθος, ου. ὁ ἡ. (Ῥίω) proprie notat mulierem lanificam, *eine spinnerin, (a female spinner;)* ab τὸ ἔριον. et quia id præcipuum opus erat ancillarum; hinc deinde ad omnes operarios et mercenarios translata vox. αἱ ἔριθοι sunt αἱ ἐριουργοὶ γυναῖκες: οἱ ἔριθοι sunt οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι, e. c. ἀμητῆρες, ut Σ, 550, ἔριθοι ἤμων, mercenarii metebant, capientes manu manipulos, desectosque ordine deponentes, sicut mulieres lanas suas solent. et 560, δεῖπνον ἐρίθοισι. Vide sub ἔρις et χερνῆτις.

ἐρικυδής, έος. ὁ ἡ. (Κύω) valde præstans dignitate et decore. ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, attigit mensuram pubertatis valde conspicuæ et decoræ et gratiosæ, Λ, 225, et sermo est de principe magno. notum autem est, quam conspicuus et venerabilis sit juvenis princeps formosus. Λητοῦς ἐρικυδέος ἠρασάμην, inquit Jupiter, adamavi eam gloriosam, Ξ, 327, nam peperit natos ingentes, et ipsa adoratur per orbem. οὔ τοι ἀπόβλητα ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, Γ, 65, dona valde honestantia et præstantia. sic, οὐκ ἔστι ῥηΐδια δαμῆναι, non facile possunt vinci, Υ, 265, de armis Vulcani; sicut loco priore de formositate eximia. δαίνυντο ἐρικυδέα δαῖτα δώμασιν ἐν Πριάμου, Ω, 802, epulabantur splendidum epulum; in funere Hectoris, *ein*

herrliches maal, (a splendid feast.) sic et γ, 66, de sacro epulo, in domo Nestoris sacrificantis. et ν, 26, in domo regis Alcinoi. et υ, 280, de procis, in domo Ulyssis sacrificantibus; cum reliqui nobiles cives in luco Apollinis essent et sacra facerent. χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντο ἐρικυδέα δαῖτα, valde elegans epulum, κ, 182, de sociis Ulyssis, cervum egregium in venatione nactis. Θεῶν ἐρικυδέα τέκνα, λ, 630, sc. Theseum et Pirithoum. et 575, Τιτυὸν, Γαίης ἐρικυδέος υἱὸν, Telluris valde venerandæ, coll. 579, nam dea Tellus major est Latona.

ἐρίμυκος, ου. ὁ ἡ. (Μύκω) mugiens valde. βοῶν ἐριμύκων, Υ, 497, de triturantibus. et Ψ, 775. ὄνθος, fimus boum. βοῦς ἐριμύκους, ο, 235.

ἐρινεὸς, οῦ. ὁ. (Ἄω) caprificus, *wilder feigenbaum, (a wild fig-tree.)* est a τὸ ἔρνος: nam hæc arbor in primis læta est ramis. scribitur alibi et ὁ ἐρινὸς, et fructus ejus τὸ ἐρινόν. τῷ δ᾽ ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας, φύλλοισι τεθηλὼς, in hoc caprificus est ingens, foliis læte vestita, μ, 103. et 432, μακρὸν ἐρινεόν. et ibi una ejusmodi erat arbor. in Iliade vero ἐρινεὸς est locus, περιέχων πολλοὺς ἐρινεούς. confer ἀσφοδελός. Strabo sic describit hunc locum: τραχύς ἐστι τόπος, ἐρινεώδης, τῷ μὲν ἀρχαίῳ κτίσματι ὑποπεπτωκὼς, (prope antiquam a Græcis oppugnatam urbem) τῆς δὲ νῦν πόλεως (Augusti ævo) ἀφεστηκώς: φηγὸς (alius locus poëtæ memoratus καὶ κατέχων φηγοὺς) δὲ μικρὸν κατωτέρω τοῦ ἐρινεοῦ. est ergo in Iliade λέξις περιεκτικὴ, quæ sylvam ejusmodi arborum notat. sic ἀσφοδελὸς λειμὼν, ἐν ᾧ πολλοὶ ἀσφόδελοι. λαὸν δὲ στῆσον παρ᾽ ἐρινεὸν, ἔνθα μάλιστα ἀμβατός (adscensu facilis) ἐστι πόλις, Ζ, 433, circa eum locum enim humilior erat murus Trojanus, aut alias facilior ad aggrediendum. ἀναβατὸν ἦν τὸ Τρωϊκὸν τεῖχος ex hoc loco. παρ᾽ ἐρινεὸν ἐσσεύοντο, Λ, 167. ὁ δ᾽ ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵνα ἅρματος ἄντυγες εἶεν, Φ, 37, ubi ἐρινεὸν positum est ut totum, cujus partes sunt οἱ νέοι ὄρπηκες, novelli ramuli, ὧν μόνων καὶ ἦν χρεία αὐτῷ, fortasse εἰς διαπλοκήν τινα τῷ τόπῳ τῆς ἄντυγος, ὡς εὐλυγίστων, οὐ μὴν εἰς αὐτὴν τὴν ἄντυγα. positum ergo pro: ἐρινεοῦ νέους ὄρπηκας: et præposuit totum, deinde addidit partem. nam ipsum ἐρινεοῦ ξύλον non satis aptum εἰς ἅρμα solidum, διὰ τὸ εὔθραστον, ob fragilitatem; nisi se voluerit ille committere συκίνῃ ἐπικουρίᾳ, ficulneo præsidio, ut in proverbio est. fortasse autem ἐρινεὸς et hoc loco est locus, ubi alios ὄρπηκας aliarum arborum intersertatum secabat. παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα, Χ, 145, erat ergo elata ῥάχις τις, ἐρινεοὺς ἔχουσα, ὑψηλὴ, πρὸ τῆς Τροίας. in prosa est ὁ ἐρινὸς, et poëta interseruit τὸ ε. hinc est verbum ἐρινάζειν, etiam fructus nonnunquam ὁ ἐρινός. unde dicterium apud Athenæum, σίπων ἐρινὸς, ἀχρεῖος ὢν εἰς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λέγω, i. e. ἀπαίδευτος ὢν, πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας. cujus explicationem quære apud Athen. fert hæc arbor bis per annum: et quia crescit αὐτοφυῶς, hinc apte in Odysseâ hanc et non aliam arborem ad Charybdim memorat; simul et, quia valde magna, ramisque crassa, ad sustinendum Heroëm.

ἐριούνης, ου. ὁ. (Ὄνω) valde juvans et opitulans. ab ἔρι, particula insep. valde, et ὀνίω, i. e. ὠφελέω: ὁ ἄγαν ὀνῶν καὶ ὠφελῶν. est epitheton Mercurii, ἐριούνης Ἑρμείας, Υ, 34. θ, 322. qui argutius etymologias scrutantur, priorem compositi partem ab εὑρεῖν esse dicunt, ὁ ἐφευρετικὸς ὀνήσεως.

ἐριούνιος, ου. ὁ. (Ὄνω) idem. σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς, potens et valde utilis Mercurius, Υ, 72. αὐτὸς δ᾽ Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν, Ω, 360, 440, 457, 679, ubi est loco nominis proprii de Mercurio.

ἐρίπτω, ἐριπών, vide sub Ἐρείπω.

ἔρις, ιδος. ἡ. (Ῥέω) lis, contentio, certamen. *streit, zank, (quarrel, contention.)* est ab εἴρω, necto, jungo; omnis enim contentio jungit saltem duos, *hänget sie zusammen und aneinander, (unites them:)* nam procul semoti nihil certant invicem. Et proprie notat hoc nomen pugnam bellicam. οὕστε Κρονίων θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι, quos Jupiter mortiferæ contentionis robore commisit pugnare, Η, 210. et 301, ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο, pugnabant ex contentione mortifera: nam θυμοβόρος est, vitam vorans, et indicatur pugna bellica. sic Π, 476, συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο, coibant de certamine mortifero, i. e. pugnabant ferro de vita. sed Τ, 58, θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης, inquit Achilles placatus ad Agamemnonem, cum mortali lite irasceremur ob puellam. hinc alius dixit, ἐκπίνει τὴν ψυχὴν ἡ ἔρις, quando sic contendimus odio, ut alterum vel interfectum cupiamus. κακὴν ἔριδα, malum certamen, ad interitum spectans, Γ, 7, προφέρονται, adferunt grues pygmæis. et Λ, 529, προβαλόντες, strenue exserentes certamen pugnæ. est et ἀγαθὴ ἔρις, quando bonis nos adjungimus eosque æmulamur. ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος, pugnantes, prœliantes, Ε, 861. Ξ, 149. et 389, αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο ἐτάνυσσαν, gravissimum certamen pugnæ intenderunt. τόση γὰρ πολέμου δέδηε, Ρ, 253, tanta contentio pugnæ accensa est. θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας, deos pugnantes invicem, Φ, 390. ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πτολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, Ν, 358, contentionis fortis et pugnæ consertæ funem tractantes. ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων, contentionem validam intendit Jupiter, Π, 662. θεοῖς ἐνέπεσεν ἔρις βεβριθυῖα, Φ, 385, quam et βαρεῖαν vocamus, et quæ ἐμπίπτει ὡς βάρος. et 394, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις. Ζεύς με μετ᾽ ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, inquit Agamemnon, Β, 376, in certamina nihil proficientia. et sine dubio loquitur rex de bello Trojano, cujus finem non videat, postquam cum Achille de puella contendere inceperit. αἰεὶ γάρ σοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε, ubi omnia tria notant idem, Α, 177, *streit und krieg und gefechte, (quarrel and war and battle:)* de Achille. eadem verba Jovis ad Martem, Ε, 891, ex quo loco sensus verus maxime apparet. τὸ ἀεὶ φίλερι

minime ponitur in laude: nam χρὴ μὲν πολεμικὸν εἶναί τινα, (strenuum bellatorem, si opus est) οὐ μὴν φιλοπόλεμον, (sed nequaquam cupidum pugnandi.) τίς αὐτοὺς ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, quis eos commisit ut contentione acerba pugnarent, Α, 8, ubi de lite simpliciter. et 210, λῆγ᾽ ἔριδος, cessa a pugna, ne pugna ferro. et 319, λῆγ᾽ ἔριδος, desiit a contentione. μεμαυῖα (cupida Juno) ἔριδος καὶ ἀϋτῆς, Ε, 732, pugnæ martiæ. et 740, ἐν δ᾽ ἔρις, sc. ἐν τῇ αἰγίδι, in scuto illo divino, inerat pugna depicta nimirum, ut persona. μηδὲ ἔθελ᾽ ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι, nec velis pugna martia pugnare cum viro te fortiore, Η, 111. λῆγ᾽ ἔριδος κακομηχάνου, desiste a lite, mala operante, Ι, 257, inquit Ulysses ad Achillem. ἔριδος ἀργαλέης μέγα νεῖκος ὀρώρει, Ρ, 384, ubi de pugna martia. ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος, inquit Achilles ad Agamemnonem, Τ, 64. κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων, Υ, 66, nam pugnabant. et 134, θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι. et 251—254, ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας, αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο νεικοῦσ᾽ ἀλλήλῃσι μέσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι, ubi vides, verbalem contentionem iratam describi. omnis autem ira per se est θυμοβόρος, vitam vorans. λῆγ᾽ ἔριδος, inquit fluvii præses ad Vulcanum, τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; Φ, 359, 360, quid mihi cum pugna et auxilio militari? et 513, ἐξ ἧς (Ἥρης) ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, a qua Junone inter deos pugna est dependens et injuncta. ἔριδι ξυνελαύνειν, pugna martia conserere manus, Χ, 129, et deest ἡμᾶς. προτέρω ἔτι ἔρις γένετο ἀμφοτέροισιν, ulterius etiam progressa esset contentio utrisque, Ψ, 490, coll. 492, *sie wären weiter an einander gerathen, (the dispute had proceeded farther on both sides.)* εἵνεκ᾽ ἐμῆς ἔριδος, inquit Helena, Γ, 100, et additur, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ᾽ ἀρχῆς, propter initium Alexandri, qui causa est belli, et propter contentionem et pugnam de me. nam ἡ ἔρις semper δευτερεύει, καὶ γίνεται διὰ τὸ προκατάρχον. ἐν δ᾽ αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, Υ, 55, et inter eos gravem pugnam ruperunt, i. e. pugnare eos fecerunt ob odium acerrimum, et multis in partibus: ut notetur pugna dispersa per plurimas partes. et 48, ὦρτο δ᾽ ἔρις κρατερὴ λαοσσόος, excitata est pugna vehemens exercitum quatiens. et τὸ ῥηγνύειν potest intelligi de hic illic ruptis ordinibus per cædes. ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ᾽ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, καὶ χόλος, utinam lis et ira tolleretur ex diis hominibusque, inquit Achilles, Σ, 107, sero sentiens mala inde manantia. quia mundi compages cohærere putatur ex certamine mutuo elementorum; hinc ὁ σοφὸς Ἡράκλειτος reprehendit hunc locum, quasi mundi interitus optetur. Sed sermo h. l. non est de diis physicis, sed mythicis, nec de utili rixa sed de prava. Contentio inter principes nonnunquam ex θεομηνίᾳ (ab ira dei) oritur, et est causa magni mali, γ, 136—150, ubi Minerva irata (i. e. consilia non probe expensa) dicitur ἔριν concitasse inter ambos Atridas. et Jupiter, 161, ἔριν ὦρσε κακήν. ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν, luctabatur cum eo in certamine, δ, 343. ρ, 134. ἔρις ἔργοιο, contentio operis faciundi, contentio quis plus operis facere possit ruri, σ, 365. et 13, ἀλλ᾽ ἄνα, (i. e. ἀνάστηθι, surge hinc et abi) μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται, inquit Irus ad Ulyssem; etiam contentio manibus. ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ἔρηται, aliqua pugna, υ, 267. ἔριδα προφέρουσαι, ζ, 92, æmulationem ostendentes ancillæ, quænam possit aptius et strenuius opus facere lavando vestes. ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων, θ, 210, quicunque hospiti activo suo contentionem movet de certaminibus ludicris. ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, π, 292. τ, 11, litem excitantes inter vos, et pugnam. ὁ ἡ ἔριθος potest esse, celer ad contentionem, ἔριδα θοῶς προφέρων, unde est ἡ ἐρίθεια, litigiositas, pugnacitas. Vide sub πόλεμος, paullo a medio, et Ἔρις in R.

ἐρισθενής, έος. ὁ ἡ. (Στάω) valde validus. Διὸς ἐρισθενέος παῖς, Ν, 54, potentissimi Jovis filius. πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος δῶμα, Τ, 355, Jovis. χαλεπόν σοι, ἐρισθενέος Κρονίωνος παισὶν ἐρίζειν, Φ, 184, grave tibi erit, contra filios præpotentis Jovis contendere. ἡ δὲ (Venus) νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος ἐρχομένη, θ, 289, a Jove. est ergo epitheton summi dei apud poëtam, a particula inseparabili intensiva ἐρι: et notat absolute.

ἔρισμα, ατος. τό. (Ῥέω) concertatio, lis. μὴ τοῦτο νεῖκος σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγα ἔρισμα μετὰ ἀμφοτέροισι γένηται, Δ, 38, inquit Jupiter ad Junonem.

ἐριστάφυλος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) grandibus et generosis uvis. ἄμπελοι φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον, ι, 111, i. e. οἶνον ἀπὸ σταφυλῶν μεγάλων γινόμενον, nam est per figuram poëticam sic positum, pro ἄμπελοι ἐριστάφυλοι, vites grandibus et insignibus uvis vestitæ. et 358, φέρει ζείδωρος ἄρουρα οἶνον ἐριστάφυλον.

ἐρίτιμος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) valde pretiosus, *sehr schäzbar, (very valuable.)* a particula intensiva ἐρι. αἰγίδα ἐρίτιμον, valde pretiosam et suspiciendam ægidem, quæ tota est aurea et divina, Β, 447. Ο, 361, coll. 309. ἐριτίμου χρυσοῦ, Ι, 126, 268.

ἔριφος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) hœdus, *eine junge ziege, (a kid.)* est ab ἐρι, particula intensiva, et πούς, pes; quia animal est valde firmis pedibus et ad scandendum aptis per aspera. pertinet ad γένος τῶν μήλων. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν, ὑπ᾽ ἐκ μήλων αἱρεύμενοι, αἵτ᾽ ἐν ὄρεσσιν διέτμαγεν, ἀνάλκιδα θυμὸν ἔχουσαι, Π, 352. ἀρνῶν ἠδ᾽ ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Ω, 262, raptores publici agnorum et hœdorum; uti increpat Priamus filios suos delicatiores, et notat eorum τρυφὴν ἄκραν τῶν οὕτω ἁπαλοῖς χαιρόντων ἐδέσμασιν. στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ᾽ ἐρίφων, ι, 220. et 226, ἐρίφους τε καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξελάσαντες, quo loco simul vides morem antiquorum nobilium oberrantium, et de rapto se locupletantium. θαλλὸν ἐρίφοισι φορῆναι, frondem hœdis ferre, ρ, 224. et 242, μηρία ἀρνῶν ἠδ᾽ ἐρίφων, incendit diis. sic et

τ, 398. quia ἔριφοι delectantur θαλλοῖς, frondibus, hinc ἑταίρα τις ἐπιφανὴς, Νικὼ, ἐπεκαλεῖτο αἶξ, διότι τὸν μέγαν ἐραστήν ποτε κατέφαγε, Θαλλὸν, τὸν κάπηλον. cæterum nomen αἶξ ab ἀΐσσω, ruo cum impetu, deductum, videri potest; ut cum ἔριφος eadem sit denominationis ratio, ab agilitate et firmitate pedum videlicet. Vide sub Αἶξ.

ἑρκεῖος, εία, εῖον. (Ἔρα) ad septum vel murum pertinens. pro ἑρκέϊος. sic ab ἡ Κέος, quæ est insula, fit ὁ Κέϊος, civis ejus insulæ, et ὁ Κεῖος. Διὸς μεγάλου πρὸς βωμὸν ἑρκείου, χ, 335, quæ ara erat in aula sub dio: nam Jupiter ὁ ἔφορος τοῦ ἕρκους, i. e. τοῦ περὶ τὴν αὐλὴν τειχίου. sic idem dicitur ἑταιρεῖος, i. e. ἔφορος τῆς ἐν τῇ ἑταιρείᾳ κοινωνίας: quod et scribitur ἑταίρειος.

ἑρκίον, ου. τὸ. (Ἔρα) septum, murus. ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς ῥεῖα, transilii septum aulæ facile, I, 472. αὐτὸν πρὸς ἑρκίον αὐλῆς εἷσεν ἀνακλίνας, σ, 101, eum ad septum vel murum aulæ sedere fecit, dorso acclinans eum muro. alii scribunt τὸ ἕρκιον.

ἕρκος, εος. τό. (Ἔρα) septum, id quod includit et circumdat locum aliquem aut rem. *ein zaun, eine abhegung, eine schiedewand, (a fence, hedge, partition.)* ὁ φραγμός. est ab εἴργω, includo. ἕρκεα ἀλωάων, E, 90, i. e. οἱ τῶν ἀμπελοφύτων χωρίων φραγμοὶ, *die wände um die weingarten, (the fences of the vineyards,)* τὰ εἴργοντα. sic et ἀλωὴν, περὶ δὲ ἕρκος ἔλασε, Σ, 564. ὄρχατος, (hortus) περὶ δὲ ἕρκος ἐλήλαται, η, 113, ductus erat. πλῆντο δὲ αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν, θ, 57, implebantur porticus et septa et domus viris, *die vorhallen und höfe und säle, (the porches and courts and halls.)* λίπε δὲ ἕρκεά τε μέγαρόν τε, π, 341, reliquit aulam et palatium, i. e. ἀνεχώρησε καὶ μακρὰν γέγονε τοῦ οἴκου, coll. 343. sic et ρ, 604. τοὺς μὲν εἴασε κατὰ ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι, υ, 164, sivit porcos illos pasci ad septa pulcra, *an dem schönen gemauer um den schlosshof, (by the fine wall round the court-yard,)* ubi multæ herbæ crescebant ad murum. ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, in aula nostra, φ, 238, 384. ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς, pulcri septi vel muri aulæ, χ, 442, nam τὸ τεῖχος quoque est ἕρκος, sicut et ὁ τοῖχος. sic et 459. ἕρκεος ἐντὸς, intra septum vel ædificium, ψ, 190, *auf dem hofe, (in the court.)* ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος, ut illæ spinæ sint sepes horti, ω, 223. intra septum, in aula, solebat esse βωμὸς, Διῒ Ἑρκείῳ sacer: εὔχετο, στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, in media aula, Π, 231. Ω, 306. metaphorice τὸ ἕρκος quoque sæpe ponitur. Ἀχιλλεὺς μέγα πᾶσιν ἕρκος Ἀχαιοῖς πέλεται πολέμοιο, A, 284, est magnum omnibus propugnaculum in prœlio, *eine brustwehr, eine schutzmauer, (a bulwark.)* nam stabat semper in primis, defendebatque suos velut murus. Αἴας, ἕρκος Ἀχαιῶν, Γ, 229, *eine vormauer, (a bulwark,)* quasi. sic et Z, 5. et πολέμου est pro ἐν πολέμῳ, in pugna. sic et H, 211, coll. 219, quod facete dictum: nam ἕρκος est τὸ τεῖχος, et μέρος τι τείχους est ὁ πύργος: additur enim ibi, quod iste Ajax, ἕρκος Ἀχαιῶν, gestaverit clypeum veluti πύργον. hinc alibi πύργος αὐτῆς est pro, τεῖχος ἐν μάχῃ. πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν (post equestrem aciem) στῆσεν, ἕρκος εἶναι πολέμοιο, i. e. ἐν πολέμῳ, Δ, 299, post equites stabat pedestris acies, habens intervalla quædam, per quæ equites fessi se reciperent, et quæ alibi vocat γεφύρας πολέμου: quo facto statim se jungebant pedites, ut hosti venienti resisterent velut murus. et 137, ἕρκος ἀκόντων, septum et tutamen contra jacula; ubi sic vocat thoracem. sic E, 316, ἕρκος εἶναι βελέων, ut tutamen sit contra tela. ergo ἕρκος est omne id, quo tutamur nos contra periculum. ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων, O, 646, ubi sic vocat clypeum magnum, qui tegebat virum totum instar muri: ἀνδρομήκης ἀσπὶς, defendens a telis τὸν σκεπόμενον. et 567, φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ, munieruntque naves, i. e. castra sua, muro ferreo, i. e. ferro armatis et dense junctis viris. hinc Apollo sumsisse videtur, cum juberet Athenienses defendere se muro ligneo, i. e. navibus; sicut h. l. naves defenduntur muro ferreo, i. e. ferratis hominibus. ἕρκος ὀδόντων, septum dentium, i. e. τὰ χείλη, Δ, 350. Ξ, 83. α, 64. γ, 230. ι, 22. τ, 492. φ, 168. et duplex accusativus sic est supplendus: ἔπος φύγεν σε, κατὰ τὸ ἕρκος ὀδόντων, verbum fugit a te, quod attinet septum dentium ex quo effugit. ὃς κε πίῃ (τοῦτο φάρμακον) καὶ πρῶτον (semel) ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, transerit per septum dentium, i. e. per labia, κ, 328; nam hoc loco repetendum est, φάρμακον, in nominativo. quod apparet ex I, 409, ἐπεί κεν ἀμείψεται (ἡ ψυχὴ, anima, vita) ἕρκος ὀδόντων, quando semel exierit e labiis et ore: vita enim efflari in morte dicitur. ergo est pro, cum semel re vera mortuus fuerit. ὅτε ἂν κίχλαι ἕρκεϊ ἐμπλήξωσι, quando turdi impegerint se parieti, χ, 469, ubi in stilo venatorio ἕρκος vocatur rete illud, δικτυῶδες μηχάνημα, quod expanditur alte contra aviculas. potest et esse, σχοῖνος μακρὰ, ἧς βρόχοι ἀπηώρηνται πρὸς ἰσότητα σύμμετρον, funis crassus et longus in alto expansus, ad quem laquei ordine æquali dependent, *an welchem schlingen nach der reihe hangen, (to which snares are attached at equal distances;)* quales laqueos nostri venatores turdorum, ad curva ligna solent suspendere, cum cibo una appenso. sic et πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν dicuntur ἕρκη. in genere dantur ἕρκη κήπων, οἴκου, αὐλῆς, etc. sic ὀδόντες sunt ἕρκος γλώσσης, ὀδόντων δὲ τὰ χείλη: ut igitur lingua duplici sit septo inclusa, ne verba alata temere evolarent. hinc verbum temere aut præter rationem prolatum, quasi fugere violenter ex his septis dicitur; quod debuisset retineri intra os. alibi labia dicuntur πύλαι στόματος.

ἕρμα, ατος. τό. (Ῥέω) stabilimentum, fulcrum. est pro ἔρεισμα, per syncopen, et spiritu Attico, vel ex regula: breves vocales quas sequitur ρμ, δασύνονται, ut ὅρμος, ἅρμα, etc. exceptis paucis. ἕρματα νηῶν, A, 486. B, 154,

fulcra navium subductarum: et sunt τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἐκ ξύλων ἐρείσματα, ἐφ' ὧν αἱ νῆες ἐρείδονται. vocantur alias τὰ φαλάγγια, longa rotunda ligna, quibus superstabat navis in sicco. ἕρμα πόληος ἔσκεν αὐτοῖς, columen urbis erat is illis, Π, 549, Sarpedon Trojanis. sic et in singulari vocantur proci, adolescentes nobiles, ψ, 121, ἡμεῖς δὲ ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, nos spem et stabilimentum civitatis interfecimus: metaphora sumta a fulcris. *die stütze der nation, (the prop of the nation.)* ἰὸν, ἕρμα ὀδυνῶν, sagittam, stabilimentum dolorum, infigens dolores, Δ, 117, ἐν ᾧ αἱ ὀδύναι οἷον ἐνοικοῦσι καὶ ἐνερείδονται, ὥστε, ὅπου αὐτὸς εἰσέλθῃ, ἐκεῖ καὶ θανασίμους ὀδύνας συνεισέρχεσθαι. præterea τὰ ἕρματα sunt et ornatus muliebris, infixus auribus, κόσμος γυναικεῖος ἐνώτιος, τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα κόσμια. ἐνῆκεν ἕρματα εὐτρήτοισι λοβοῖσι, bene perforatis auriculis, Ξ, 182, de Junone ornante se. ἕρματα δύο, τρίγληνα, μορόεντα, inaures duas, triplices, σ, 296. ut ergo etiam ad εἴρω, jungo, referri possit, præterea notat ἕρμα quoque θαλασσίαν πέτραν, maxime sub aquis latentem, λίθον ὕφαλον. etiam arenæ, quibus oneratur navis, mercibus aliis vacua, ne evertatur a fluctibus levitate sua, *der ballast, (ballast,)* sic vocantur; τὸ βάρημα νηὸς πρὸς τὸ μὴ ἀνατρέπεσθαι ἐν τῷ πλεῖν: quam ἔνθεσιν nisi habet ejusmodi vacua aliis mercibus navis, ἀνερμάτιστος dicitur. Vide sub εἴρω.

ἑρμὶν, ῖνος. ὁ. (Ῥέω) pes lecti, ὁ τῆς κλίνης πούς, ὁ κλινόπους. dictus sic, παρὰ τὸ ἕρμα κλίνης εἶναι, quia lectus eo innititur. ἀμφὶ δὲ ἑρμῖσιν χέε δέσματα, circa pedes lecti decubitorii, i. e. circa spondam, fudit vincula Vulcanus, deprehensurus mœchos, Θ, 278. ἑρμῖνα ἀσκήσας, unum lecti pedem elaborans, ψ, 198. et sine dubio simul sic, sursum supra lectum elatum lignum ad quatuor angulos, vocatur, *die bettpfoste, (the bed-post.)* solebat Mercurius his lignis insculpi, ut dator somni.

ἔρνος, εος. τό. (Ἄω) germen, arbor novella terete trunco enascens, ramis et foliis juveniliter læta. *ein frisch jungs gewächs von baum, ein junger aufgeschossener baum, (a flourishing young tree.)* est a τὸ ἔαρ. ἔρνος ἐριθηλὲς ἐλαίας, Ρ, 53, quod ibi latius describitur in parabolâ. ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, Σ, 56, *schoss in die höhe und wuchs wie ein junger frischer baum, (shot up and grew like a fresh young tree.)* sic et 437. φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον, ζ, 163, palmæ recens germen succrescens, collato 157, nam est idem quod τὸ θάλος: εὐθαλὲς φυτὸν, *ein frischer schöner junger stamm, (a fresh, handsome young tree.)* τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον, sc. Τηλέμαχον, ξ, 175. nonnunquam ἔρνος notat et τὸ ἄνθος et τὸν ὄζον. semper autem ἐξαίρετόν τι, *das sich ausnimmt und hebet vor andern seines gleichen, (something that excels, that raises itself above, the rest of its kind.)*

ἔρξω, fut. vide ἔργω et ἔρδω.

ἔρος, ου. ὁ. (Ῥέω) amor venereus. cupiditas vehemens quævis. hæc forma nominis Æolica magis: sed ὁ ἔρως, ωτος, recentioribus usitatior. nec facile in aliis casibus, nisi nominat. et accus. sing. occurrit, nisi quod dubio illo loco, σ, 211, quidam legunt ἔρω, de quo vide ἔρως. notat ergo ἔφεσιν omnium rerum. ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, postquam desiderium potus et esus expleverunt, Α, 469. Β, 432. Η, 323. Ι, 92 Ψ, 57. Ω, 628. α, 150. γ, 67, 473. δ, 68. θ, 72, 485. μ, 308. ξ, 454. ο, 143, 302, 500. π, 55, 480. ρ, 99. ω, 488. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, istorum quidem appetitum magis etiam cupit aliquis explevisse, Ν, 638, sc. desideriorum naturalium, somni et amoris: nam versus 637 videtur esse spurius, ab aliena manu intrusus. ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην, Ω, 227, quando explere potuerim desiderium lugendi. οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς ἐδάμασσεν, inquit Jupiter, Ξ, 315, ubi est de venereo amore, et additur, περιπροχυθεὶς ἐν στήθεσι: nam θυμὸν pertinet ad ἐμὲ, et est elliptice pro κατὰ θυμόν. et 294. Γ, 442, de quibus vide ἔρως.

ἑρπετὸς, ὴ, όν. (Ἔρα) reptilis, lente procedens. ὅσα ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται, δ, 418, ubi est vox generalis, notans omnia animalia quæ in terra vadunt, coll. 456. adjectivum hoc est, non ab ἕρπω, sed ab ἑρπέω, f. έσω et ήσω. ab ἑρπέσω fit τὸ ἑρπεστὸν, et abjecto Sigma, ἑρπετόν. ab ἑρπήσω sunt τὰ ἑρπηστικὰ et ἑρπητικά. τὸ ἑρπετὸν ergo est brutum in genere.

ἑρπύζω, f. σω. (Ἔρα) repo, lente progredior, βραδέως βαδίζω, vel ob tristitiam et luctum, vel ob γῆρας. ab ἕρπω est ἑρπύω, et inde ἑρπύζω. deinde in genere est, vado, etiam cum vehementia aliqua. ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν apud rogum lente circumiens, ob luctum, Ψ, 225, et notat simul vultum ad terram demissum. ἑρπύζοντα ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς, reptantem per hortum suum, α, 193. ἑρπύζων παρὰ θῖνα θαλάσσης, ν, 220, quod et potest genibus fieri. ἐφερπύζω, invado acriter, dicitur de tempestate et vento, apud Theocr. Id. 22, 15, πολὺς ὄμβρος ἐφερπύσας.

Ἕρπω, f. ψω. (Ἔρα) progredior lente in terra, repo. *ich gehe einher, krieche, (I go slowly, I creep.)* in genere, vado. nam est cum ἔρχω ejusdem originis, ab ἡ ἔρα. serpo. οὐκ ἔστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς, πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει, Ρ, 447, nihil est miserabilius homine ex omnibus quæcunque super terram spirant aut vadunt. sic et σ, 130, i. e. βαδίζει. εἷρπον μὲν ῥινοὶ, coria bubus detracta repebant in terra, μ, 395, per prodigium. ἥμενος ἢ ἕρπων, sedens alicubi tacite, aut κρύφα βαδίζων, clam repens, ρ, 158, οὐ κατ' ὀρθὸν βαδίζων.

ἐῤῥάδαται pro ἔῤῥασνται, ἐῤῥάδατο pro ἔῤῥασντο, vide sub ῥάζω.

ἔῤῥαιε, ἐῤῥαίσθη, vide sub ῥαίω.

ἔῤῥιγε, ἐῤῥίγησα, vide sub ῥιγέω.

ἔῤῥω, (Φάω) fut. Æolicum ἔρσω. infelici auspicio eo, abeo in pernitiem. est a φθείρω, pro quo Æoles dicunt φθέῤῥω, sicut pro χείρω χέῤῥω,

pro διέρω δίῤῥω: porro Iones et Æoles sæpe primas consonas vocis abjiciunt, ut αἰψηρὸς pro λαιψηρὸς, εὐρὰξ pro πλευρὰξ, etc. sic et ἔῤῥω pro φθίῤῥω. inest huic verbo plerumque hostilis aliqua, aut saltem indignabunda, imprecatio mali, si in imperativo ponitur. ἔῤῥε, κακὴ γλήνη, abi hinc in malum, iners pupa, Θ, 164, inquit Hector subsannans, ad Diomedem hostem: et duo illa nomina sunt idem ac, κακὴ θέα, visum malum. ἔῤῥ' οὕτως, abi sic in malam rem, inanis et egens, X, 498, ubi puer dives et felix loquens inducitur ad alium puerum humilem jam, quem manu extrudit ex conventu nobilium puerorum eorumque convivio, nulla parte ei data: et est ibi ἠθοποιΐα, ὡς ἀπὸ νηπίου μὴ δυναμένου κάλλιον λαλεῖν: hinc ὅλος ὁ στίχος sistit τὸ εὐτελὲς τῇ διανοίᾳ καὶ εὐπεριγραπτον. ἔῤῥ', ἐπεὶ οὔ σε ἔτυμόν γε φαμὲν πεπνῦσθαι, Ψ, 440, ubi indignabundus Menelaus inclamat aurigantem nimis audacter Antilochum in certamine curuli, et impedientem equos Menelai: abi cum infortunio, quandoquidem non ex vero putavimus te esse prudentem. ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων— ἔῤῥε, ἐπεί ῥα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις, κ, 72, 75, inquit Æolus ad reversum Ulyssem; et bis dictum, κατὰ θυμικὴν διάθεσιν: *weiche geschwinde von der insel, du sträflichster unter allen lebendigen — weiche, denn du kömmst ja hieher als einer den die götter hassen, (begone quickly from the island, thou guiltiest of mortals; begone, for thou camest hither as one whom the gods hate:)* μετὰ φθορᾶς ἄπιθι, facesse hinc ocyus in malam rem. quanquam Græca non tam duri sensus sunt, quam Latina hæc. sic et Germanorum, *verdirb, gehe zum teufel, (go to the devil.)* ille enim parum profecit in Græcitate, qui plebeia convicia apud poëtam in ore heroum aut honestorum hominum se deprehendisse autumat. ἕκηλος ἐῤῥέτω, I, 377, per me quietus abeat quo vult. sic, ἐῤῥέτω, valeat quam potest, Υ, 349. ι, 139, et re quidem vera inest is sensus, ὀλλύσθω, φθειρέσθω. ἔῤῥετε, Ω, 239, *weichet von mir, (begone from me.)* ἐνθάδ' ἔῤῥων, huc mala avi accedens, Θ, 239, huc ad malum meum fatum iens: ubi id graviter dictum, φθορᾷ εἰκάζοντος τοῦ βασιλέως, τὴν αὐτοῦ ἐν Τροίᾳ διαγωγήν: μονονουχὶ γὰρ λέγει, ὅτι αὐτὸς φθίνων, ὅμως τιμαῖς ηὖξόν σε, ὦ Ζεῦ, καλλύνων σοὶ τὸν βωμὸν, καὶ θύων. sic et, I, 364, ubi notat et innuit τὸ, κενῶς κοπιᾶν, frustra ad labores suscipiendos accedens, cum infortunio. αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων, Σ, 421, at ille ægre gradiens, Vulcanus claudus utroque pede: ubi notat gressum physicum, et est paullo plus quam χωλεύων, 417. et h. l. nulla est indignatio, sed descriptio ambulantis cum multa molestia sua. ἥ μοι οἴῳ ἔῤῥοντι συνήντετο, δ, 367, quæ mihi soli infortunato et misero occurrit, τῷ ἐπιπόνως ζῶντι. sic alibi: ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα, res meæ valde misero sunt statu, *sind verloren, (are in a ruinous state.)* est et idem verbum ἐῤῥέω, f. ἐῤῥήσω. Aristoph. Ran. 1223, ἤῤῥησεν, infauste ivit. πόλεις ἐῤῥοῦσαι ὑπὸ βαρβάρων, Plato, Epist. 3, f. urbes excisæ a barbaris, vel, in misero statu existentes.

ἔρσα, et ionice ἕρση, ης. ἡ. (Δέω) imo et ionice ἕρση, nam spiritus asper est Atticus. ros, *der thau, (dew,)* humor roscidus, *frische feuchtigkeit, (humidity.)* est ab ἄρδω, f. ἄρσω, quasi ἄρση, cum euphonica mutatione τοῦ α in ε. est ergo ἡ ποτίζουσα δρόσος τὰ περὶ γῆν. metaphorice sic quoque dicti agni teneri, quasi humidi adhuc a matre; agnæ αἱ νεώταται, καὶ οἷον δροσεραὶ διὰ τὸ ἁπαλόν. χωρὶς δ' αὖτ' ἕρσαι, ι, 222, ubi sunt ejusmodi agnelli. τεθαλυῖά τε ἕρση, ν, 245, ubi est ros ipse floridus, i. e. florere et vigere faciens plantas.

ἔρση, vide supra.

ἐρσήεις, ήεσσα, ῆεν. (Δέω) roscidus. *bethauet, (wet with dew.)* it. floridus et recens, *frisch, (fresh.)* Χθὼν ἔφυεν νεοθηλέα ποίην, λωτόν θ' ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον, Ξ, 348, ubi cubile Jovis in monte extemporaneum describitur. et epitheton notat differentiam hujus λωτοῦ, ab illo in Odyssea, qui non est ἑρσήεις, sed δενδρώδης. *frisch, saftig, (fresh, vigorous.)* de Ω, 757, vide ἑρσήεις.

ἐρύγμηλος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) valde ructans et duriter sonans. est ab ἡ ἐρυγὴ, quasi ἐρύγηλος, interserto μ. τὸ ἐρυγεῖν (infin. a. 2. a.) notat simul τὸ, μετὰ βίας ἀνασπᾶν πνεῦμα, spiritum cum sono vehementiori vel vi aliqua attrahere ad se. hinc, ταῦρος ἐρύγμηλος, Σ, 580, nam sic solet taurus.

ἐρυθαίνω, f. ανῶ. (Ῥέω) rubrum facio sanguine, idem ac ἐρεύθω, q. v. ἐρυθαίνετο γαῖα αἵματι, rubra fiebat, K, 484. Φ, 21, cruore effluente ex cæsis.

ἐρυθρὸς, ὰ, όν. (Ῥέω) ruber, proprie sanguine. est ab ἐρεύθω, abjecto ε medio, et interserto ρ. χαλκὸν ἐρυθρὸν, æs rubrum, I, 365, *roth polirtes kupfer, (bright copper.)* νέκταρ ἐρυθρὸν, T, 38, ὡς οἰνῶδες τὴν χρόαν, vini colorem habens. sic, οἶνος ἐρυθρὸς, non tantum ipsius colore, sed et ἐρυθροποιὸς faciem bibentis, ι, 93, 165. ι, 163, coll. 196, 208. μ, 327. ν, 69. π, 445.

ἐρυκακέω, f. ήσω. (Ῥύω) retraho, retineo, contineo. idem ac ἐρύκω et ἐρυκάκω, nisi quod intensiorem paullo conatum innuit. ἵππους ἐρυκακέειν, equos cohibere memento, frænis retro tractis, E, 262, stare fac eos in loco. ἐβούλετο λαὸν ἐρυκακέειν, exercitum retinere, et a proficiscendo morari, γ, 144, αἴκε ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων, si modo velis appetitum tuum coërcere et sociorum tuorum, λ, 104, ne comedatis illicita. χαλεπὸν γὰρ, ἐρυκακέειν ἕνα πολλοὺς, difficile enim, ut unus multos cohibeat, υ, 313.

ἐρυκάκω, (Ῥύω) idem. ab ἐρύκω per epenthesin. τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακεν ἵππους, suos equos inhibuit et stare fecit cum curru, E, 321. λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων, milites cohibete ante portas ne introëant in urbem, Z, 80. τάφρον, ἥ γε ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι, distineat,

zurück halte, ihnen gränzen setze, (keep back, restrain.) H, 342. ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια, Λ, 352, prohibuit enim et defendit galea. οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας, M, 465, non sane quis eum inhiberet opponens se ei. σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους, tu quidem hic contine omnes fortes, N, 751. κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν, malum, quod ab eo nemo arcuit, O, 450, et si ibi sequeretur, ἱέμενός περ, quantumvis cupiens, pro, ἱεμένῳ περ, quamvis desideranti et cupienti, sensus videri possit aptior: sed vulgata lectio est fortasse magis poëtica; in periculo enim desideratur auxilium. at, verissima lectio, est P, 292, ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ, et sic legi debet etiam priore loco: nemo, quantumvis cupientium arcere id. χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, aurum enim in clypeo moratum est hastam, ne perrumperet, Υ, 268. et 458, αὐτὸν κατὰ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε, eum ad genu hasta vulnerans inhibuit a pugnando ulterius: et ibi notat mortem. sic, χρυσὸς, ἐν σάκει, Φ, 165. et 384, Ἥρη γὰρ, Juno enim inhibuit eos. et 594, θεοῦ δ᾽ ἠρύκακε δῶρα, ubi quoque de clypeo non perfracto sermo est. εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε, inhibuisset eos, φ, 227, a fletu.

ἐρυκανάω, (Ῥύω) idem. οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσι ἀέκοντα, qui alicubi eum detinent invitum, α, 199, pro ἐρυκανάουσι, contr. ἐρυκανῶσι, et distracto rursus hoc circumflexo per intersertum ο, ex more poëtico et Ionico.

ἐρυκάνω, (Ῥύω) idem. Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους, morabatur mihi et retrahebat, κ, 429.

ἐρύκω, f. ξω. (Ῥύω) idem. est a ῥύω et ἐρύω, unde est ῥύκω et ἐρύκω. notat et, distineo, impedio, distraho. ὄφρα τέως λαὸν ἐρύκω, ut usque ad id tempus exercitum cohibeam a pugnando, Ω, 658. ὀλίγος δ᾽ ἔτι χῶρος ἐρύκει, exiguum spatium eos distinet et separat a castris, K, 161. πόντος πολέας ἀέκοντας ἐρύκει, Φ, 59, mare multos invitos distinet a suis. ἅ σοι λιμὸν ἐρύκοι, quæ a te famem prohibere queant, ι, 166, καί κέ μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι, ρ, 408, vel tres menses integros eum hæc domus procul hinc arceret, *würde zurücke von sich entfernet halten, (would keep him at a distance;)* conf. ὀρέγω. καί κε εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, vel unus vir omnes prohibere possit hinc, *könte alle abhalten, (could keep all off,)* χ, 138. οὔτι σὲ ἐγὼ ἐνθάδε ἐρύξω πολὺν χρόνον, non te hic diu detinebo, *will dich hier nicht aufhalten, (will not detain thee here,)* ο, 68. τάδ᾽ οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει, ista non sustinebunt robur meum, Θ, 178. ἤ μιν ἐρύξει γῆ, aut eum continebit terra, mortuum, Φ, 62, ne redeat amplius. ἀέκοντά σε οὔτις ἐρύξει, invitum te nemo detinebit a proficiscendo, η, 315. ἀλλά σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, ambos dolus et vinculum tenebit, Θ, 317, ne possint surgere et abire. εἴ κε ἐρύξομεν, si forte cohibere possimus eum a progrediendo et occidendo, O, 297, i. e. ὅπως καλύσωμεν αὐτόν. τρία ἤματα ἔρυξα (omisso augment.) μιν ἐν κλισίῃ, tres dies tenui eum hospitem apud me in tugurio meo, ρ, 515. ἔρυξε ἵππους, tenuit equos retractis frænis ut starent cum curru, K, 527, inhibuit equos a cursu. ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, equos cohibuerunt in ordines, *zupfeten und rücketen sie in reihen, (drew them up in ranks,)* Γ, 113. εἰκοσιν ἤματα ἐρύξας αὐτὸν, viginti dies detinens eum hospitio, Z, 217. κόμισον αὐτὸν ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας, cura eum in villa detinens, π, 82. ἔρυξόν μοι γυναῖκας ἐν μεγάροισι, contine ancillas in cellis suis, τ, 16. οὓς ἀέκοντας ἐρυκτὴ τάφρος ἔρυκε, pro ἤρυκε, Π, 369, quos (milites, λαὸν) invitos fossa impediebat et morabatur. μηδέ με ἔρυκε μάχης, nec me cohibe a pugnando, Σ, 126, *halte mich nicht ab vom fechten, (prevent me not from fighting.)* αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, ibi exercitum retinebat; Ψ, 258. αὐτὸν Νύμφη ἔρυκε, eum detinuit illa a reditu, α, 14. μὴ δή με πολὺν χρόνον ἐνθάδ᾽ ἔρυκε, ne me diu hic detine, δ, 594, coll. 599, μὲ ἐρύκεις. sic, μὲ αὐτόθι ἔρυκε Καλυψὼ, detinuit me, ι, 29. et 302, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν, alius animus, i. e. alia cogitatio me vellebat, et retrahebat ab hoc consilio: cujus oppositum est, ἕτερός με θυμὸς ἀνῆκεν, alia cogitatio me impulit, quo προτροπὴ εἰς ἔργον indicatur. ἵπποις μὲν θεράποντες ἐρυκόντων (attice pro ἐρυκέτωσαν) ἐπὶ τάφρῳ, M, 76, cohibeant et contineant apud fossam, ἐπεχέτωσαν. ἐρύκων ἵππους, tenens equos cum frænis, ut stent, Ω, 470. ἐρυκέμεν (pro ἐρύκειν) Ζῆνα, cohibere et retrahere Jovem ab incepto, Θ, 206. sic, ἵππους ἐπὶ τάφρῳ, Λ, 48. M, 85. et absolute, ἐρυκέμεν, Φ, 7, ut inhiberet, sc. fugam horum, et impetum illorum. ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, in insula detineor, δ, 466. et 373, ἐρύκεαι, detineris. κῦμα δέ μιν (τὴν χιόνα) ἐρύκεται, M, 285, ubi est media forma active; unda maris eam nivem arcet a se, et absorbet, et prohibet. μή μοι ἐρύκεσθον, ἵπποι, ne moramini, ne restate mihi, Ψ, 443. οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω, ρ, 17, neque sane ipse morari hic, sc. ἐν τῷ ἀγρῷ, et detineri cupio. οὗτος ἤρυξε πόλιν, μὴ ἀνατραπῆναι, Æschyl. S. c. Th. 1083.

ἔρυμα, ατος. τό. (Ῥύω) custodia, tegumentum, tutela. est ab ἐρύω et ῥύω, custodio, servo. ἔρυμα χροὸς καὶ ἀκόντων, tutela corporis et munimentum a jaculis, Δ, 137, qui est ἔπαινος τῆς μίτρας, partis in thorace. sumta est descriptio a muro, qui civium est ἔρυμα, et ἕρκος ab hostibus. dicitur et τὸ ῥῦμα, ατος, tutamen, asylum, Eurip. Heraclid. 261.

ἐρυσάρματος, ου. ὁ ἡ. (Ῥίω) currum trahens ab ἐρύω, traho. est epitheton equi curulis, in opposito ad τὸν κέλητα. *ein wagenpferd, (a draught horse, a carriage horse.)* in plurali, per metaplasmum declinationis, ἐρυσάρματες ἵπποι, pro ἐρυσάρματοι, O, 354. Π, 370.

ἐρυσίπτολις, ιος. ὁ ἡ. (Πίλω) urbem et civitatem custodiens. a ἐρύω, conservo, tueor. est epitheton Minervæ, ἐρυσίπτολις Ἀθήνη, Z, 305,

i. e. φύλαξ πόλεως: et id præstat prudentia armata. vide sub ἀριστεὺς, et 'ΡΥ'Ω ad initium.

ἐρύω et εἰρύω, f. ύσω. ('Ρύω) traho, custodio, tueor, libero, eripio, extraho, exhaurio. idem ac ῥύω præfixo ε, et ionice aucto. ἐρύσσομεν νῆα εἰς ἅλα, deducemus navem, Α, 141. Ξ, 76. Θ, 34. κ, 423, ἤπειρόνδε, subducemus. π, 348. ἐρύσομεν νεκρὸν εἰς τὸν τόπον, trahemus eum eo, Ρ, 230, 235, 287, 396, 635, 713. οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσί σε, distrahunt et lacerant te aves carnivoræ, Λ, 454. sic, κύνες, Ο, 351. Χ, 67, et est præsens pro futuro. κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, pinnas munitiouum trahebant ad se et convellebant, Μ, 258. νεκροὺς, Σ, 540. νεκρὸν ἐρύων, Δ, 467, coll. 465, 466. 492. trahebant ergo in præliis occisos ad se, non spoliorum causa solum; sed et ut cogerent partis adversæ homines, corpus illud redimere ad sepulturam, nisi mallent pati, ut insepultum abjiceretur: vel, si esset occisus ex ipsorum sociis, ut hostes eum nec spoliarent nec redimendum tenerent. sic, ἔρυσαν νεκροὺς, Ε, 573. Π, 781. ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων ἄλλον δὲ χιτῶνος, alium pallio alium tunica prehendens et vellicans, Χ, 493, de infante auxilii indigo. ἐρύσσαμεν (si necesse est duplicare Sigma ob metrum, et vocalis anceps non per se sufficit, pro ἐρύσαμεν) νῆας εἰς ἅλα, δ, 577, 780. ἔρυσσαν, Θ, 51, λ, 2, ut sit aor. 1. sine augmento. αὐτὸν εἴσω, χ, 187, 193, et εἴρυσε, traxerat, Γ, 373. Σ, 165. εἴρυσαν νῆας, Θ, 226. Λ, 9. Ξ, 32, 35, sc. οἱ 'Αχαιοί. εἴρυσε δόρυ ἐξ ὠτειλῆς, Π, 863. φᾶρος κατὰ τῆς κεφαλῆς, texit caput pallio, Θ, 85, coll. 92. νῆα εἰς ἅλα, β, 389. εἰρύσατε, trahite navem in siccum, κ, 403, ut ergo appareat, τὸ ει esse augmentum. ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ ἐθέλοιμι ἐρύσαι vel ob metrum ἐρύσσαι, si et ego velim trahere hanc catenam, inquit Jupiter, Θ, 23, coll. 21, οὐκ ἂν ἐρύσαιτε ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε Ζῆνα. et 24, αὐτῇ κεν (σὺν) γαίῃ ἐρύσαιμι, sc. ὑμᾶς πάντας. et sermo ibi est de omnipotentia summi dei. πρὸς ἄστυ ἐρύσαι τὸν νεκρὸν, Ρ, 419, i. e. ἑλκύσαι. μελίην (hastam fraxineam) οὐκ ἐδύνατο ἐκ κρημνοῖο ἐρύσαι χειρὶ, non poterat ex ripa extrahere manu, Φ, 175, tam alte impacta erat terræ. coll. 176, ἐρύσασθαι μενεαίνων, omni vi cupiens extrahere. ἀνὰ κίονα ἐρύσαι, ad columnam attrahere, sc. mementote, χ, 176, nam est infin. pro imperat. coll. 193, ἔρυσαν ἀνὰ κίονα. χειρὶ πάλιν ἐρύσασα αὐτὸν 'Αθήνη, manu retro retraxit eum, Ε, 836, et eo toto loco est poëtica descriptio prœlii in genere. ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας, aut de rupibus dejicere vellent, si traxissent eum ad extremas oras clivi, Θ, 508, et sermo est de Trojanis deliberantibus de equo ligneo. coll. 504, αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο, traxerant, et quidem διὰ μηχανῆς εἵλκυσαν. nam hanc ideam sæpe habet hoc verbum. sic ῥυτοὶ λίθοι, οἱ μὴ φορητοὶ ἀλλὰ ἑλκυστοί. αὐτοὺς ἐν νηυσὶν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας, eos in navibus sub transtra alligavi, postquam vi abstraxi eos ab Lotophagis, ι, 99. ἐκ γαίης ἐρύσας, ex terra extrahens eam herbam cum radice, κ, 303. Ἕκτορα δεῦρο ἐρύσας, Ψ, 21, postquam huc traxisti mortuum. τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα, Ω, 16, *da er ihn dreimal um das grab geschleppet auf der erde, (having dragged him along the ground thrice round the grave.)* ὄφρα ἐμοὶ ἐξ ὤμων ἐρύσῃς ὀϊστὸν, extrahas sagittam ex humero, Ε, 110. ὅς αὐτῷ νευρὴν ἐν τόξῳ ῥῆξε, ἐρύοντι (sc. τὴν νευρὴν) ἐπὶ τούτῳ, cum attraheret nervum arcus, sagittaturus adversus illum, Hectorem, Ο, 464, ἕλκοντι κατὰ Ἕκτορος. μή σε νέοι (juvenes, proci ipsi) διὰ δώματα ἐρύσωσι, per penetrale per vim tractum extrudant foras, ρ, 479, sive manu prehensum te, sive pede. ab hoc verbo est ὁ ἐρυσμὸς, qui est λάχανον θερμαντικὸν, οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες, herba calefaciens, cujùs semen conterentes bibunt parturientes fœminæ, ad facilius extrahendum fœtum ex utero. αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, Α, 459. Β, 422, ubi de majore hostia sermo est, cujus caput retro trahebatur ante aram, ut quasi cœlum conspicere videretur. sed Θ, 325, αὖ ἐρύοντα, ἔβαλεν Ἕκτωρ λίθῳ παρὰ ὦμον, eum qui retro trahebat, sc. nervum in arcu, ut sagittaretur adversus Hectorem. et vide, post ἐρύοντα ponendum est comma. sic, τὰς στήλας οἵγε αὖ ἔρυον, Μ, 261, illos vallos illi extrahebant e terra, coll. 259. τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ, adflictos sub impetu Trojanorum, eripere, Ι, 248. ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, sperantes se posse eum trahere ad se, Ξ, 422. ubi vides diversam notionem: nam prior locus est de liberatione e malo, alter de raptu corporis vulnerati. βουλῆς, ἥτις ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει 'Αργείους, Κ, 44, ubi utrumque est idem. πύλαι, σανίδες τε εἰρύσονται, portæ et valvæ tutabuntur urbem, Σ, 276. ἦ κέν μιν ἐρύσεαι, num forte eum eripies e periculo, Υ, 311. ἐρύσσεσθαι μενεαίνων, omni vi cupiens et nitens, se attracturum esse nervum arcus in alterum ejus cornu, φ, 125, coll. 127, *dass er den bogen spannen möge, (to bend the bow.)* Ἴλιον εἰρυόμεσθαι Ilium tuemur, Φ, 588, et ibi est præsens pro futuro, ἐρυσόμεθα, φυλάξομεν. et 230, οὐ σύγε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος, non tu quidem voluntatem Jovis custodivisti et observasti et effectui dedisti, *hast nicht gehalten, (hast not kept.)* δόρυ ἐξ ὠτειλῆς εἰρυσάμην, hastam ex vulnere extrahebam, κ, 165, *zog den spiess wieder an mich, (drew out the spear.)* ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν, Β, 859, at non augurandi peritia defendit a se mortem, οὐκ ἐφυλάξατο, οὐκ ἐξέφυγεν. ab hac notione τοῦ ἐρύεσθαι, i. e. φυλάσσειν, præcavere, κωλύειν, est τὸ ἐρυμνόν. ἐρύσατο ξίφος, extraxit gladium ex vagina, Δ, 530. sed Ε, 344, τὸν μὲν ἐρύσατο Φοῖβος νεφέλῃ, eum eripuit ex periculo per nebulam densam, *zog ihn aus der gefahr, (rescued him from the danger.)* sic, οἶος ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ, tutabatur, Ζ, 403. νῦν αὖτέ σε ἐρύσατο Φοῖβος, Λ, 363. Υ, 450. ἐκ κρημνοῦ ἐρύσατο ἔγχος, ex ripa alta extraxit hastam, Φ, 200. sic, ἐκ νεκροῦ, Χ, 367. ἆσσον ἴθυν (οὗ) ἐρύσατο αὐτὴν, propius ad se adtrahebat eam, ut lo-

queretur cum ea clam, τ, 481. sed ξ, 279, ὁ δὲ ἐρύσατό μι, et ille tutatus est me, *schützete mich, (protected me.)* ἐπειδή σε οὗτος ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν, χ, 372. εἰρύσατο ζωστὴρ, cingulum tutatum est et defendit eum a vulnere, Δ, 186. sic, αὐτὸν ὕλη, Ο, 274. ἐμὲ Ζεὺς, Υ, 93. εἰρύσατο φάσγανον, strinxit gladium, Χ, 306. χ, 79. ἐρύσαντό τε πάντα, et detraxerunt omnes carnes de verubus, Α, 466. Β, 429. Η, 318. Ω, 624. γ, 65, 470. ξ, 431. υ, 279. possit tamen et significare: tutati sunt et observarunt omnes illas carnes probe, ne quid inter assandum læderentur et inutiles fierent. confer εἰρύσασθαι, infra ex Α. νέκυν ἐκ βελέων, mortuum traxerunt extra conjectum telorum, Σ, 152. νεκροὺς, Ρ, 317. Δ, 506, ubi quidam, pro εἰρύσαντο, legunt ἐῤῥύσαντο, præter rem: υ enim in utroque, ῥύω et ἐρύω, est anceps. οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο, an non hunc hominem ex pugna extrahere velis, prohibeas a pugna, occidendo nimirum eum, Ε, 456, μετελθὼν, consectans eum et puniens. ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσαιτο, homo sane sententiam Jovis impedire et retro flectere nequeat, Θ, 143, οὐ μεθελκύσει, οὐ κωλύσει. μὴ ὁ μὲν κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο, Ω, 584, ne is corde iram non contineat et reprimat. μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο, neque in pectore contineret rem, π, 459, sed enuntiaret; μὴ εὖ φυλάξοι τὸ μυστήριον καὶ κρύψοι κατὰ νοῦν, *und es nicht bey sich behielte, (and did not keep it to himself.)* ἐρυσαίμεθα νῆας, deduceremus naves, Ξ, 79. νεκρὸν, eriperemus mortuum ex manibus hostium, Ρ, 104. et 159, traheremus ad nos. et 161, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης, et eum traxissemus e pugna, βίᾳ ἑλκύσοιμεν. et ob hanc rem ea omnia loquitur Glaucus: cupit Sarpedonis cadaver et arma permutare contra Patrocli. et 327, πῶς ἂν, καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε Ἴλιον; quomodo tandem, etiam invito deo, servare et tueri possetis Ilium? δείσας, μήπως οἱ ἐρυσαίατο (pro ἐρύσαιντο) νεκρὸν Ἀχαιοὶ, Ε, 298, metuens, ne sibi eriperent mortuum Achæi, et eum ad se traherent. φάσγανον ἐρυσσάμενος, gladium stringens e vagina, qui ei erat ad femur, Α, 190. μάχαιραν, Γ, 271. Τ, 252. ἄορ, Φ, 173. κ, 321. λ, 24. ξίφος, Γ, 361. Μ, 190. Ν, 610. Ξ, 496. Υ, 284. Φ, 116. ι, 300. κ, 126, 294. νεκρὸν, Ρ, 127. νῆα, deducens navem, δ, 666. χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος, εἰρύσσασθαι, oportet sane vestrum, O dea, consilium tenere et custodire et tueri et observare, Α, 216. sed Σ, 174, νέκυν ἐρύσασθαι πρὸς Ἴλιον ἐπιθύουσι, cadaver trahere ad Ilium omni ope contendunt. et Φ, 176, μελίην ἐκ κρημνοῦ ἐρύσασθαι μενεαίνων, hastam ex ripa extrahere omni vi cupiens, coll. 175, ἐρύσαι. εἴ κέν σε αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Πρίαμος, Χ, 351, si vel te auro contra appenso liberare et redimere cupiat pater, tantum auri pondus appendens contra, quantum est pondus corporis tui: λύσασθαι χρυσῷ. οἵτε βασιλῆες θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, pro εἴρυνται, idque per syncopen pro εἰρύονται, qui reges jura nomine Jovis tuentur et observant, Α, 239. ἦ ἔτι αἱ αὔτε οἴκαδε ἰόντα εἰρύαται; π, 463, an adhuc me domum revertentem observant insidiose, ut in itinere exceptum me interficiant? νῆας, ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, naves, quotquot primæ subductæ sunt in littus, Ξ, 75, ubi est εἴρυνται, tertia plur. perf. pass. cujus prima sing. est εἴρυμαι, tractus sum. sed Χ, 303, θεοὶ, οἵ με πάρος γε πρόφρονες εἰρύαται, qui me et antea benevoli tuentur; ubi rursus est pro εἰρύονται, in præsenti medii. νῆες δ' (κατὰ) ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἰρύαται, ζ, 265, subductæ sunt et stant naves secundum ordinem et quasi viam. nisi velis interpretari: naves, κατὰ ὁδὸν, i. e. quando proficiscuntur per mare, ἀμφιέλισσαι, utrimque remis agitatæ apparent, nunc vero stant quietæ. σανίδες, αἳ πύλας εἴρυντο, pro εἰρύοντο, asseres, quæ portas tutabantur et claudebant, Μ, 454, ubi videtur esse imperf. medii. sed plusquamperf. pass. est Σ, 69, ἔνθα νέες Μυρμιδόνων εἴρυντο, ubi naves eorum subductæ erant. et hoc ν sæpe mutatur ionice in α, εἰρύατο νῆες, i. e. ἑλκυσμέναι ἦσαν, Ξ, 30. Ο, 654. Δ, 248, ubi tamen apocope potius intelligitur εἰρύαται, pro εἴρυνται, subductæ sunt. et 138, ubi est sine augmento imperf. ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, pro ἐρύετο, per syncopen, quæ eum plurimum tutabatur. ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο (eripiebat eum e malo) σάωσε δὲ, Ε, 23. et 538, ἀσπὶς δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, clypeus hastam non sustinebat. sic Ρ, 518. et, κόρυς, ω, 523. i. e. οὐκ ἐκώλυε. Νέστορος υἱὸν, Ν, 555, eum servabat et tuebatur. et cum augmento idem imperf. m. ὃς Λυκίην εἴρυτο, qui Lyciam tuebatur et administrabat, Π, 542, ἐφυλάσσετο. hinc alibi talis princeps vocatur ἔρυμα πόληος. sic, εἴρυτο ἄστυ, Ω, 499. tuebatur urbem. φάσγανον, stringebat ensem, χ, 90. θύρας, custodiebat et servabat januas cubiculi cubicularia ancilla, ψ, 229, quæ et ad januam ejus dormiebat foris. possis formam εἴρυμι et εἴρυμαι comminisci, ut syncope non opus sit: sed quid id opus est? ἐρύοντο νέκυν, trahebant mortuum, Ρ, 277. οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα, solus tu enim iis defendebas portas et muros, Χ, 507, pro ἐρύεσο. νῆες ἐπὶ θῖνα ἁλὸς εἰρυμέναι, in littus subductæ, Ν, 682. ὅσον τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι, quod sufficeret ad tres viros tutandos et tegendos, pro ἐρύεσθαι, ι, 484, ad defendendos a frigore. sic, νῆα ἔρυσθαι, navem custodire, φυλάσσειν, κ, 444. ι, 194. νῆας, ξ, 260. ρ, 429. εἴρυσθαι ἄκοιτιν, ut observaret et defenderet uxorem, γ, 268. θεῶν δήνεα, deorum consilia varia observare, animadvertere, ψ, 82, ἑλκῦσαι εἰς νοῦν, i. e. γνῶναι. et 151, δῶμα, custodire, defendere, domum. multa ex ῥύω huc quoque translata consulto. cæterum ab hoc ἐρύω est et ἀρύω, haurio. huc pertinet verbum ἀρύω, f. σω, traho, in specie aquam ex puteo. haurio. quod attice quoque dicitur ἀρύτω. deponentialiter positum est ab Aristoph. Nub. 271, ὑδάτων ἀρύεσθε χρυσέαις προχόουσι, partem aquarum hauritis in aureis vasis aquatoriis. Vide sub ῬΥ'Ω, paullo sub initio.

Ἔρχαται ionice pro εἶρχνται, ἔρχατο pro εἶρχντο, ἐρχθεὶς, vide sub Ἔργω.

ἐρχατάω, (Ἔρα) idem quod εἴργω, (novum verbum formatum ab Ionica forma præt. pass. ἔρχαται pro ἔρχνται.) includo, contineo, cohibeo. ἐν ἑκάστῳ (συφεῷ, hara) πεντήκοντα σύες ἐρχατόωντο, pro εἰρχατῶντο includebantur, ξ, 15.

ἔρχομαι, vide sequens.

ἔρχω, (Ἔρα) per terram vado, *ich wandle, gehe, (I walk, go.)* etiam, venio, *ich komme, (I come.)* et media ejus forma, ἔρχομαι, eodem sensu in usu est. ἔρχομαι ἐπὶ νῆας, vado ad castra, A, 168, nam primus significatus τοῦ ἔρχομαι est εἶμι: est enim ab ἡ ἔρα, terra, unde erat ἔργω, arceo, contineo, unde est ἔρχω, subire facio, et ἔρχομαι, subire et accedere conor, eo. ἔρχομαι, ὄφρα αὐτῷ μῦθον ἐνίσπω, vado, ut ei rem indicem, A, 838. ἔρχομαι ὀψομένη, vado visura, Ξ, 301, coll. 304, τοὺς εἶμι ὀψομένη. sic et 200, 205. οὐδὲ πόλινδε ἔρχομαι, neque in urbem eo, ξ, 373. παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης ἔρχομαι, ο, 159, a te nil nisi amicum nactus, venio. ἔρχομαι οἰσόμενος ἔγχος, venio petiturus hastam, N, 256. τίς ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος νύκτα διὰ, quis per exercitum vadis solus noctu? K, 82. et 385, πῇ δὲ ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος, quorsum ab exercitu vadis solus, per noctem. σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ἔρχεαι, abis ad domos Orci, X, 483. οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν, non ante sane vadis relictus ab ovibus, ι, 448, *du gehest ja sonst nicht hinter den schafen nach, sondern vorne an, (thou dost not usually go behind the sheep, but before them.)* πῇ δ' αὔτως, δύστηνε, δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, κ, 281, quonam sic, O miser, per juga aspera incedis solus? et 284, ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι, an illos liberaturus eo vadis. μοὶ γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, mihi præmium meum honoris abit alio, A, 120, pro ἀπέρχεται. sic Germani, *es kömmt mir anderswohin, es kömmt mir weg, (it escapes me.)* οἷος πελώριος ἔρχεται Ἄρης, qualis ingens incedere gradu suo solet Mars, H, 208, *so wie der zu marschiren pfleget, (as he is accustomed to march.)* οὗτος ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ, hic vir ab exercitu venit et vadit, K, 341. νέφος ἔρχεται εἰς οὐρανὸν, nubes vadit in aërem, eumque obfuscat, Π, 364, *sie überziehet den himmel, (overcasts the sky.)* ψαρῶν νέφος ἔρχεται, sturnorum multitudo volat, P, 755, ubi generale verbum est pro speciali πέτεται. ἀτίζων ἔρχεται, contemnens vadit, Υ, 167. μολυβδαίνη ἔρχεται ἐπιφέρουσα ἰχθύσι κῆρα, glans plumbea descendit in aquam inferens piscibus fatum, Ω, 82, hamo scilicet addita. τοίη πομπὸς ἅμα ἔρχεται, talis deductrix una it, δ, 826. ἀστὴρ ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς, stella oritur et vadit, nuncians lucem auroræ, ν, 94, lucifer. λέων βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται, leo qui de bove voravit abit, χ, 403. et 166, ἔρχεται ἐς θάλαμον, it in conclave. οὐδὲ μετ' ἄλλας ἐρχόμεθα, neque ad alias abimus, β, 207. ἔρχονται πεδίον, pro διὰ πεδίου, vadunt per campum, *sie marschiren, (they march,)* B, 801, nam sermo est de exercitu accedente. eadem ellipsis est 785, διέπρησσον πεδίον, transibant per campum; quæ phrasis est quoque eadem cum ἤρχοντο. θὴρ κατ' ὕλην ἔρχηται, fera per sylvam vadat, K, 185. βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα ἔρχησθε, ad meam domum accedatis principes, Θ, 42. ἔρχησθον πρὸς ἄστυ, eatis ad urbem, π, 170. σὺ μὲν πρὸς ναὸν Ἀθηναίης ἔρχεο, in templum i, Z, 270. et 280, ἔρχευ, pro ἔρχεο, ionice, pro ἔρχου, abi. ἔρχεο, πάρ τοι ὁδὸς, abi, proficiscere, via tibi patet, I, 43. et 599, ἀλλ' ἐπὶ δώροις ἔρχεο, veni, accede, potius, cum dona tibi dantur. μηδὲ ἀκέων ἐπὶ ἐμὲ ἔρχεο, ne tacitus ad me vade, K, 85. ἔρχεο, δῖε Θόωτα, θέων Αἴαντε κάλεσσον, i, nobilis Thoota, currens voca ambos Ajaces, M, 343, *gehe, (go.)* ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, vade jam ad conventum deorum, O, 54. et 221, ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἕκτορα, abi ad eum. ἔρχεο πευσόμενος (περὶ) πατρὸς, α, 281, proficiscere, sciscitaturus de patre. ἔρχεο νῦν συφεόνδε, abi nunc in haram, κ, 320. σὺ δὲ ἔρχεο θᾶσσον, vade celeriter, π, 130. ἔρχεο, δῖ' Εὔμαιε, κιὼν, vade, præstans Eumæe, iens voca huc illum, ρ, 508. et 529, ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, vade, huc voca eum. sic et 544. et 599, σὺ δὲ ἔρχεο, tu autem abi. ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ, vade, vocat te pater meus, χ, 397. ἔρχευ μέγαρόνδε, ψ, 20, vade, descende, in domum vel in cœnaculum illud magnum. ἐπὶ νῆας ἔρχευ, in castra abi, Ψ, 893. ἐς δώματα Κίρκης, vade ad domum Circes, κ, 288. νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα, nunc abi domum, λ, 250. σὺ μὲν νῦν ἔρχευ ἅμα ἠοῖ οἴκαδε, tu abi domum cum prima luce, π, 270. ἀλλ' ἔρχευ, sed vade tu, quo vis, ρ, 22. et 282, ἀλλ' ἔρχευ προπάροιθεν, sed i tu præ. μὴ οὕτω πεφυρμένη ἔρχευ, ne sic inquinata abi, σ, 173. ἀλλ' ἔρχευ, λέκτρονδε ἴομεν, ψ, 254, sed age, ad lectum eamus. νῦν δ' ἔρχεσθε ἐπὶ δεῖπνον, B, 381, nunc ite ad cibum capiendum, quisque ad tabernaculum suum: nam alloquitur imperator exercitum. ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, sed vos ite, I, 645, inquit Achilles ad legatos. νῦν δ' ἔρχεσθε ἐπὶ δεῖπνον, T, 275, eodem contextu, quo ex B adfuit. οἱ δὲ ἄλλοι ἔρχεσθε, ὄφρα ἂν ἵκησθε μετὰ τοὺς, vos alii abite, ut veniatis ad illos, Υ, 24. ἄεθλια ἶσα ἀνελόντες ἔρχεσθε, æqualia præmia auferentes abite, Ψ, 737. ἔρχεσθε πρὸς δώματα, ite ad domos, ρ, 175. σ, 313. ἔρχεσθε κρήνηνδε, ite ad fontem, ad aquam petendam, υ, 154. καρπαλίμως ἔρχεσθον, ite celeriter, ζ, 261. ἔρχεσθον κλισίην Ἀχιλῆος, ite ambo ad tabernaculum ejus, A, 322. et prior dualis verbi, loco ex ζ citato, respicit Ulyssem et ancillas, quæ diversa sexu et conditione, duos quasi constituunt. ἐρχόμενος παρὰ ἑταίρου, rediens ab amico, N, 211. ἐρχόμενος πόλεμόνδε, iens, proficiscens, ad bellum, φ, 39. ἀγγελίην πατρὸς ἐρχομένου, nuntium de adventu patris, α, 408, ubi tamen potest potius esse, nuntium de patre, qui olim profectus est hinc et tam diu desideratur. Sed β, 30, 42, ἀγγελίην στρατοῦ ἐρχομένοιο, famam de exercitu adventante; per quem locum et ille prior determinari videtur. τῷ δὲ θύραζ' ἐρχομένῳ ξύμβλητο, huic occurrit ex janua egredienti, ζ, 54. μοὶ ἐρχομένῳ, mihi eunti illuc, κ,

278, ἀντιβόλησεν Ἑρμείας, obvius fuit Mercurius. ἐμοὶ ἐρχομένῳ πολλὰ ἐπέτελλεν ὁ γέρων, mihi cum proficisci vellem, multis verbis mandavit senex, E, 198, *mir bey meiner abreise, (to me at my departure.)* νέφος ἐρχόμενον κατὰ πόντον, nubem vadentem super mare, Δ, 276, *die ziehende wolke, (the cloud gliding;)* quasi esset ἔμψυχον, coll. 278, ἰὸν, iens. τὸν ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ, hunc vadentem per urbem, η, 40, *indem er gieng, (whilst going.)* ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὣς εἰσορόωσιν, ingredientem eum per urbem adspectant ut deum, θ, 173. ἴδεν ἐρχόμενον κατὰ δῶμα, vidit vadentem in domo, ρ, 329. νοέω κακὸν ὔμμιν ἐρχόμενον, intelligo malum ad vos adventans celeri quasi passu, υ, 368, ubi et id malum pœnæ, velut ἔμψυχον sistitur. ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων, E, 442, deorum, et in terra ambulantium vel repentium hominum. ex quo loco vis τοῦ ἔρχεσθαι, et simul etymologia, apparet. ἐρχόμενοι πόλεμόνδε, proficiscentes ad bellum Trojanum, λ, 447. ὣς τῶν ἐρχομένων ἄπο, sic ab his vadentibus, sc. resplendebat fulgor armorum, B, 457, *als sie marschireten, (whilst marching.)* et 785, ὑπὸ ποσὶ ἐρχομένων στοναχίζετο γῆ, resonabat terra cum gemitu quasi. sic Γ, 14, ὑπὸ ποσὶ ἐρχομένων ὤρνυτο κονίσαλος, excitabatur pulveris nubes. et 22, αὐτὸν ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, eum gradientem ante aciem suorum. ἐρχομένων ἄμυδις, N, 343, concurrentium ad pugnandum. τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατο ὀνείρους, E, 150, his proficiscentibus non interpretatus erat senex somnia: nam illud οὐκ videtur referendum ad ἐκρίνατο. possit quidem ad ἐρχομένοις trahi, ut sit, non redituris ex bello, τοῖς οὐ μέλλουσι σωθῆναι ἐκ τῆς σήμερον μάχης: et judicium esto penes intelligentem. ὀρυμαγδὸς ἐπῄειν ἐρχομένοισιν, P, 741, tumultus insequebatur abeuntes, sc. Græcos, euntes retro et portantes mortuum Patroclum. ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ ἔειπον, his vadentibus ad navem ego dixi, κ, 561. et 563, ἐς πατρίδα γαῖαν ἔρχεσθαι, in patriam terram ituros vos esse, i. e. navigaturos. ἐρχομένοισι λέχοσδε, euntibus ad lectum, ψ, 294. στήτην ἐρχομένω, euntes ambo constiterunt, ρ, 261. confer συνέρχομαι. ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, iens per aciem, Δ, 445, 516. δι' αὐτῶν ἐρχομένη, per illos porcos iens Circe, κ, 392. et 402, ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα, vade nunc ad navem tuam. Πυθῶδε ἐρχομένην, versus Pythonium templum euntem, λ, 580. τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς, ξ, 334, invenit enim navem illuc euntem. sic et τ, 291. ἀγρόθεν ἐρχομένην, ex agro euntem, ο, 427. μελισσῶν ἐκ πέτρης ἐρχομενάων, apum ex petra semper recenti examine exeuntium, B, 88, i. e. semper plures exeuntes. χορόνδε ἔρχεσθαι, ad choream ire, Γ, 394, *zum tanze gehen, (to go to the dance.)* μὴ ἔα ἄντην ἔρχεσθαι, ne sine eam occurrere mihi, Θ, 400. ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν, jube eum hinc abire aut in mare magnum, O, 161, 177. τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε ἔρχεσθαι, hunc non amplius dicunt in urbem ire, α, 190. με ἐκέλευσας ἐπὶ πόντον ἔρχεσθαι, β, 265, jussisti me per pontum ire, *ich solle aufs meer gehen, (to go to sea.)* πόδεσσιν ἔρχεσθαι, pedibus ire, *zu fusse zu gehen, (to go on foot,)* ζ, 40. ἐς χορὸν, ad choream, ζ, 65. et 69, ἔρχευ, i eo, et quidem in curru. ἔρχεσθαι δ' ἤπειτα, λ, 120, proficisci deinde, sc. jubeo te. καί ἡμέτερόνδε κελοίμην ἔρχεσθαί σε, ο, 513, juberem te ad nostram domum ire. κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν ἔγωγε ἐῶμι ἔρχεσθαι, eo sane eum non sivero ire, π, 86. εἰς ἀγορὴν, in forum et concionem ire, υ, 362. ergo prima hujus verbi notio est, gradior, gressus pono, proprie in terra, metaphorice et alibi. futurum tempus cum inde descendentibus non habet hoc verbum, quia nimis coinciderent cum iis ab ἔργω et εἴργω: hinc ea tempora ab ἐλεύθω sumuntur. et in compositis ab ἔρχομαι ea, brevitatis causa, sub compositis istis adscripsimus: alia ad simplex pertinentia quære sub ἐλεύθω.

ἔρω et εἴρω, (Ῥέω) dico. est idem ac verbum ῥέω. nimirum contracto ῥῶ præfigitur ε, retracto cum accentu. hoc tamen verbum, præter notionem *dicendi* et loquendi, habet in specie significatum *nuntiandi*, ἀγγέλλειν, it. *quærendi et interrogandi*, quando volo dici mihi quæ ignoro: it. *nectendi* et copulandi, ut sit Germanorum, *reihen, (to join, connect together,)* in seriem connexam jungere. *interrogandi* notio maxime *mediam formam* tenet: etsi activæ formæ exempla quoque occurrant. fut. 1. ἐρῶ, et distracto circumflexo, ἐρέω, dicam, eloquar, A, 76, 297, ἄλλο. B, 493, αὖ, porro etiam. Γ, 177, τοῦτο. Δ, 39. E, 816, ἔπος. Z, 334. I, 314, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ εἶναι ἄριστα. et 103, 524, ἐν ὑμῖν, narrabo inter vos. K, 534, ἔτυμον. N, 735. O, 212. Π, 444, 851. Φ, 94. Ψ, 82, καὶ ἐφήσομαι, et mandabo. et 326, σῆμα, signum. et 787, εἰδόσιν ὑμῖν, scientibus vobis. Ω, 106, καὶ ὥς. ἐρέει, pro ἐρεῖ, dicet, Δ, 176, 182. Z, 462. H, 91, quibus omnibus locis est, ποτέ τις. οὔτις πάλιν ἐρέει, nemo contra dicet, I, 56. ἐρέουσι pro ἐροῦσι, dicent, X, 108. ἐρέειν pro ἐρεῖν, dicturum esse, Γ, 83. ἔπος ἐρέων pro ἐρῶν, renuntiaturus, Λ, 651. et Ξ, 355, ἀγγελίην. ἐρέουσα ἔπος, dictura hoc, A, 419. sed, ἐρέουσα φῶς, nuntiatura diem venturum aurora, B, 49. sic, ἐρέων, nuntiaturus, Ψ, 226. et ab hoc εἴρω, i. e. ἀγγέλλω, est ἡ Ἶρις, nuntia divina, et ὁ Ἶρος, nuntius. ἐρείομεν pro ἐρέομεν, interrogabimus, *wir wollen fragen, (we will ask,)* A, 62. ἐρέων, quæsiturus, *da er wissen wolte, (as he was about to ask,)* H, 128, et potest hoc esse participium præsentis, novi verbi ἐρέω ex futuro facti, ut sæpe fit. hinc in *medio* est ἐρέομαι, cujus imperf. ἐρεόμην, sine augmento: ἐρέοντο, interrogabant, vel adloquebantur, A, 332. Θ, 445, ut idem sit quod προσεφώνεον. sed ordinaria forma est ἔρομαι et εἴρομαι: nimirum ε præfixum producitur per ει. εἰρόμενος, interrogans, H, 127. σὲ οὐκ εἴρομαι, te non interrogo, A, 553, *ich setze dich nicht zur rede, will mir von dir nicht sagen lassen, (I do not ask you.)* εἴρεαι, interrogas, sc. ἐμὲ, K, 416, et ἃς est, de quibus, propter quas. ὅς με εἴρεαι ἄντην, qui me

interrogas coram, Ο, 247. Ω, 390. καὶ ἰμὲ εἰρέαι Ἕκτορα, et interrogas me de Hectore; ubi quoque est accusativus rei, de qua quæritur, personæ vero, ex qua, est omissus. ab ἔρομαι est imperf. ἠρόμην. ἤρετο δεύτερον αὖθις, quærebat secunda vice iterum, Α, 513. Νέστορα ἔρεο, pro ἔρεο, imperat. præs. ab ἔρομαι, interroga eum, Α, 610. εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἔτας τε, καὶ πόσιας, interrogantes de filiis suis et fratribus et amicis et maritis, Ζ, 239, ubi quoque res de qua quæritur, in accusativo: et eæ res ita ordinatæ a poëta, ut amor naturalis eas ordinat, τὰ φίλτατα præponens et postponens, τάδε μὴ πάνυ τοιαῦτα in medio locans. sic et in acie, optimi sunt ἐν ἄκροις, deteriores in medio. οὐ μὲν σοὶ μέλεος εἰρήσεται αἶνος, non quidem a te irrita dicta erit laudatio, Ψ, 795, quod potest esse fut. 2. pass. ab ἔρομαι, potest et esse fut. 1. med. ab ἐρέομαι. sic in Odyssea. μνηστῆρσιν τάδε εἴρω, procis hæc dico, β, 162. τὰ δέ σοι νημερτέα εἴρω, hæc dico tibi certissima, λ, 136. τάδε, ν, 7. ut ergo videas præsens tempus usitatum in hoc significatu. ἐρέω, pro ἐρῶ, dicam, δ, 140, ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω, κέλεται δέ με θυμός: quæ est formula loquendi de re dubia, nobis tamen verosimili. ζ, 194. η, 243. κ, 289, 292. λ, 125, 453. μ, 38, 58, 156. ξ 463. ο, 401. π, 259, 281, 299. ρ, 548. σ, 128, 337. τ, 171, 224. υ, 48. ψ, 130. ω, 247, 480. ἐρέει pro ἐρεῖ, dicet, ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει, γ, 20, 328. ἐν πάσιν, dicet inter omnes, π, 378. ὥς ἐρέουσιν pro ἐροῦσι, sic dicent, ζ, 285. φ, 329. μὴ πρίν σοι ἐρέειν pro ἐρεῖν, non ante me dicturam esse, δ, 747. ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων, dicturus nuntiationem de sociis, κ, 245, pro ἐρῶν. sic, ἀγγελίην ἐρέοντα αὐτῇ, nuntiationem dicturum ei, ο, 41. π, 329. et 334, ἐρέοντε γυναικὶ, nuntiaturi ambo fœminæ. sed, φ, 31, τὰς ἐρέων, has equas quærens, interrogando, coll. 22, διζήμενος: et est præsens particip. ab ἐρέω. ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα, talia præter rem nuntiatura, vel et nuntians, ψ, 16. et παρὲξ est ἔξω μὲν τοῦ ἀληθοῦς, extra verum, ἐγγὺς δὲ τοῦ ἐφετοῦ, prope tamen voto et desiderio, coll. 2, et 22. ὅπως ἐρέοιμι, quomodo interrogarem, λ, 228, coll. 233. ὅτε ἀλλήλους ἐρέοιμεν, cum nos mutuo interrogaremus, δ, 192. et optativus pendet ibi ab omisso ἂν, quandocunque colloqueremur, et adloqueremur nos. εἴρεαι, interrogas, γ, 80. εἴρετο, interrogabat, ι, 251. ρ, 120. υ, 137, cum accus. personæ, αὐτόν. εἴροντο, interrogabant, quid eum infestaret, ι, 402. sed λ, 541, εἴροντο δὲ κήδεα ἑκάστη, narrabant singulæ ærumnas suas, ἔλεγον: sed, quæ dixerint, non narrat poëta; innuit tantum, se posse multa interserere, si velit. εἴροντο δίκας ἄνακτα, λ, 569, de jure suo interrogabant regem. ἀλλήλους, ρ, 368, interrogabant alius alium. εἴρεο Νέστορα, α, 284, interroga eum, loquere cum eo. εἰρέσθω, interrogato, ρ, 571. εἴρεσθαι, interrogare, sc. memento, nam est infin. pro imperat. δ, 423. ι, 13, ubi re vera est infin. ἤμελλον αὐτὸν ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι, volebam eum interrogare et cum eo loqui de marito meo, τ, 95. ἀλλ' ἐθέλω σὲ περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι, α, 405, volo te de hospite interrogare; ubi idem infin. ab ἔρομαι. νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, percontari et interrogare, γ, 69. et 243, ἐθέλω ἄλλο ἔπος Νέστορα ἔρεσθαι, ubi duplex accusativus; de re alia. ξ, 378. ο, 361. π, 465, quibus omnibus locis est additum, μεταλλῆσαι ταῦτα. ἐρέεσθαι, quærere interrogando, ζ, 298, infin. pro imperat. ab ἐρέομαι. οὐ δύναμαι ἐρέεσθαι, non possum loqui, ψ, 106, adloqui. εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, dic mihi interroganti res certas, ο, 263. ω, 114. et 473, εἰρομένη. ὅ,ττι κέ σε εἴρωμαι, quodcunque te interrogavero, θ, 549, est præsens conjunctivi m. interrogem, *etwa fragen mag, (I may ask.)* sic, εἴρηαι, interroges, α, 188. τίς σε εἴρηται, interroget, ι, 503. θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς, voluntatem deorum interrogemus, π, 402. τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, interrogemus, θ, 133, idem, ab ἔρομαι. ὄφρα τί μιν ἐρέωμαι, ab ἐρέω, ρ, 509, ἵνα ἔροιτό μιν περὶ πατρὸς, ut interroget eum de patre, α, 135. γ, 77. τοῦτο εἰρήσομαί σε, interrogabo te hoc, η, 237. τ, 104, 509. et est f. 1. m. ab εἰρέω. medium in notione quærendi solet habere ἔρομαι, ut: ἀπόκριναι νῦν ἅττα ἄν σε ἔρωμαι, responde ad ea quæ te interrogo, Aristoph. Nub. 344. et futurum ejus est ἐρήσομαι, ut ibid. 1411. καὶ πρῶτα ἐρήσομαί γε τουτὶ, et primum interrogabo quidem istud. εἰρήσεταί με ἀμφὶς ἕκαστα, separatim singula, τ, 46. εἰρησόμεθα, δ, 61. cæterum ab hoc ἔρω, ejusque novo verbo ἐρέω, fit, interserto υ, ἐρεύω, unde est ἐρευνάω, quæro, percontor.

ἐρωέω, f. ήσω. ('Ρέω) feror cum impetu, sive id fiat procedendo sive retrocendo; ferri cum impetu facio; fluo, fluere facio. ut ergo hoc verbum proxime accedat ad cognatum sibi ῥέω, fluo. νέφος οὔποτε ἐρωεῖ, nubes nunquam refugit, μ, 75, οὐκ ἀποχωρεῖ ἐκεῖθεν: et nomen νέφος latet in νεφέλη, 74. ἐρωήσουσι (ἐκ vel ἀπὸ) χάρμης, refugient a pugna, Ξ, 101, retrocedent. sed Α, 303, αἶψά σοι αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρὶ, statim tibi fluet cum magno impetu sanguis circa meam hastam. sic et π, 441. ἠρώησαν ὀπίσω ἵπποι, retro cesserunt equi, Ψ, 433, ἀνεχώρησαν, ἀνεπόδισαν, ὀπίσω ὥρμησαν, et quidem retracti a domino aurigante, *sie sprungen rückwärts, (backed, drew back.)* μηδὲ ἐρώει, neque fluita animo, ne dubita, Β, 179, μὴ ἀφόρμα καὶ ἐνδοιαστικῶς ἀναπόδιζε, ne desiste. sic et Χ, 185. μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο, Ρ, 422, ne quis cesset a pugnando et recedat. ἐρωῆσαι πολέμοιο, inconstans et fluxus esse in pugnando, cessasse a pugna, Ν, 776. Τ, 170. *activa* notio est, Ν, 57, ἐρωήσαιτε αὐτὸν ἀπὸ νηῶν, recedere feceritis eum a castris. notat ergo vel ulterius, vel retro fluere et ferri. ἠρώησε τὴν 'Αργὼ, i. e. κατέλιπε, reliquerat navem Argo, Theocr. 13, 74, fugerat retro ab ea.

ἐρωή, ῆς. ἡ. ('Ρέω) motus validus et contentus, impetus, jactus. est a ῥόω, moveo cum impetu, præfixo ε. ᾤχετο μετὰ δόρατος ἐρωὴν, Α, 357, sequebatur impetum hastæ, i. e. ibat ad eum locum quo hasta volaverat. ὑπὸ λικμητῆ-

ρῆς ἐρωῇ, N, 590, a vi ventilatoris. οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν αὐτοῦ, non exspectavit vehementem adventum et impetum ejus, Ξ, 488. πέλεκυς ὀφέλλει ἀνδρὸς ἐρωὴν, securis auget viri vim, Γ, 62. ἐφ' ὅσον δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, O, 358, quoad hastæ impetus fit, i. e. quantum spatium pervolat conjecta hasta. sic et Ψ, 529, λείπετο Μενελάου, δουρὸς ἐρωὴν, relinquebatur a Menelao, ad hastæ jactum, i. e. εἰς ὅσον ἂν ἔλθοι ἀφιεὶν δόρυ, *einen spiesswurf weit, (to the distance of a spear's throw:)* et deest præpositio aliqua, e. c. εἰς, aut similis. λεύσσω πυρὸς ἐρωὴν, conspicio motum et vim ignis, Π, 127. βελέων ἀπερύκοι ἐρωὴν, jaculorum arceat et avertat impetum, P, 562. Δ, 542. πολέμου δὲ οὐ γίγνετο ἐρωὴ, Π, 302. P, 761, i. e. ἡ μάχη οὐκ ἔληξε, pugnæ autem non erat remotio. ut ergo et recessionem a contentione hoc nomen notet.

ἔρως, ωτος. ὁ. (Ῥέω) amor venereus et vehemens. dubitatur, an hoc nomen sit Homericum: dicunt enim, esse Atticorum recentiorum, et poëtam pro eo posuisse ὁ ἔρος, ου. οὔποτε μὲ ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε, ubi alii scribunt ἔρος, Γ, 442, nunquam tam vehementem amorem erga fœminam sensi pectore meo, inquit Paris. sic Ξ, 294, ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως (alii ἔρος) φρένας ἀμφεκάλυψεν, ut vidit eam Jupiter ut invasit eum amor. etiam σ, 211, ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν, nam adeo amore stupefacti erant; ubi alii apocopen statuunt, pro ἔρωτι, alii scribunt ἔρῳ. personificatus ἔρως fingitur alatus, arcu feriens, armatus face ardente: sed plerumque consequitur eum pœnitentia, sicut Jovem, Ξ, 314—353, coll. O, 4—33, una cum malis aliis. ab ἐράω est ἡ μεῖραξ, ακος, puella, (et cave, ὁ μεῖραξ putes de puero dici; est semper fœmininum) Aristoph. Plut. 1072. Eccl. 607. de puero dicitur τὸ μειράκιον, ου. vide sub Θέσπια, in R.

ἐρωτάω, f. ήσω. (Ῥέω) etiam εἰρωτάω, quæro, interrogo, *ich frage, (I ask.)* est ab εἴρω et εἴρομαι, per paragogen. recentiores distinguunt inter ἐρωτᾷν et πυνθάνεσθαι, dicuntque, τὴν πεῦσιν esse, quando longior responsio expectetur, τὴν ἐρώτησιν vero, quando adfirmando aut negando aut nutu responsio absolvi queat. sed hanc differentiam poëta ignorat, cui ἐρωτᾷν etiam de πεύσει ponitur. ἅ με εἰρωτᾷς, quæ ex me quæris, δ, 347. ρ, 138. εἰρωτᾷς με ὄνομα, ι, 364. εἰρώτα δὲ ἔπειτα, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι, ο, 422. sed ε, 97, 98, εἰρωτᾷς με ἐλθόντα θεὰ θεὸν, ubi Mercurius respondet interroganti Nymphæ: isti duo versus expunguntur ab antiquis criticis, ut inepti secundum compositionem verborum et secundum sententiam ipsam.

ἐς, (Ἐν) pro εἰς, et crebrius pæne in poëta: cujus et sub εἰς bene multa notata jam sunt loca. ἐς τόπον, ad locum vel urbem, A, 100. B, 303. Γ, 75. Δ, 446. E, 204. ἰδὼν ἐς παῖδα, pro εἰσιδὼν, Z, 404, *sehend auf das kind, (looking at the child.)* ἐς Τροίην τρέπεν ὄσσε, versus Trojam vertit oculos, N, 7. ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, pro ἐσιδὼν, X, 372. B, 271. Φθίην δ' ἐξικόμην ἐς Πηλῆα, ad Peleum et in ejus domum, I, 476. ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ad vigiles descendamus, K, 97. ἄνωγε (vadit) παῖς ἐς πατρὸς ἑταίρους, X, 492. et 499, ad. ἐς Τρῶας, ad eos, P, 290. ἐς νῆας ἔχε ἵππους, versus naves et castra nostra dirige equos, Λ, 513. ἐκπέμπεις κειμήλια ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, ad peregrinos homines, Ω, 382. ἐλθεῖν ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ire ante oculos viri, Ω, 204, *unter die augen zu treten, (to appear in his presence.)* sic et 520. ἐς τεῖχος ἵει ῥόον, contra et in murum mittit flumen, M, 25. ἐς τεῖχος ἀλέντες, intra murum congregati, Φ, 534. et 536, μὴ ἐς τεῖχος ἅληται, ne intra murum insiliat. ἐς ἅρματα βάντες, currum adscendentes, E, 239. δενδίλλων ἐς ἕκαστον, singulos intuens, I, 180. ἐς πεδίον προφανέντε, pro ἐν πεδίῳ, Ω, 332, in campo apparentes. ἐγὼ δ' ἐς Ὄλυμπον εἶμι, Σ, 142. ἰδὼν ἐς οὐρανὸν, Φ, 272, quanquam ibi debet esse εἰς. ἐς ἠέλιον καταδύντα, A, 601, coll. 605, seqq. T, 162, 308. Ω, 713. ι, 556. ρ, 570, 582. ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον, Θ, 538, statim cum oriente crastino sole. ἐς Ῥόδον ἷξεν, B, 667. οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς μίσγετο, non iis se immiscuit, Σ, 215. ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης, Mars ad Trojanos, sc. ivit, T, 38, opem laturus. ἐς στρατὸν ἐλθὲ, i ad exercitum, Δ, 70. εἶμι, K, 325. N, 38, ᾤχετο. Ω, 112, 566. δήϊον ἐς πόλεμον, ad pugnam ardentem et seriam hostilem, Δ, 281. Σ, 238. T, 36, et 205, ἐς βρωτὺν, ad cibum capiendum. ἐς πόλεμον πωλήσεαι, pro ἐν πολέμῳ, in pugna versabere, E, 350. ἐς πόλεμον θωρήξομαι, armabo me, Θ, 376, ad pugnandum. Π, 728. οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς, Θ, 404, 418. ἐς δαῖτα ἰέναι, ad convivium ire, *zu gaste, (to an entertainment,)* I, 483. ἀλλὰ ἐς δῆμον ἔδωκε, in publicum retulit, Λ, 703. ὅτε ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν, K, 14, quando adspiceret. et 239, ἐς γενεὴν ὁρόων, natales intuens. et 366, φεύγων ἐς νῆας, fugiens ad naves et versus castra Græca. ἐς φόβον ἀνδρῶν, ad fugandos viros, O, 310. ἡ (ναῦς) αὐτὸν ἔνεικεν ἐς Τροίην, ad Trojam vexit, O, 706. λαοὺς ἐς τεῖχος ἀλῆναι, intra murum congregari, Π, 714. ἐς πληθὺν ἰέναι, intra ordines tuorum te recipere, P, 31. φύσας ἐς πῦρ ἔτρεψε, folles contra ignem vertit, Σ, 469. ἐς νῆας ἵκανε, ad naves et in castra Græca venit, T, 3. ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, ad talum a calce, i. e. inter talum et calcem, X, 397. ἐς πηγὰς, ad fontes, Ψ, 148, sic ut sanguis sacrificii influeret in aquas. et 169, ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, i. e. totum corpus. et 523, καὶ ἐς δίσκουρα, etiam quantum spatium disci jactus emetitur. et 680, ἐς τάφον, ad ludos funebres. ἐκ νεότητος ἐς γῆρας, usque ad senectutem, Ξ, 86. sic εἰς τέλος, usque ad finem. ἐς Μενέλαον ἐλθεῖν, ad eum proficisci, γ, 317, *zu ihm, (to him.)* ἐς Τροίην, *nach Troja, (to Troy,)* α, 210. sic β, 214. δ, 313. αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν, *liess sie sich auf einen lehnstuhl setzen, (she suffered herself to be placed in a chair,)* α, 130. sic δ, 51, ἕζοντο, *sie setzeten sich auf stühle, (they seated themselves.)* θ, 469. ἐς τόδε αὔριον, in proxime sequentem diem, η, 317. ἰὼν ἐς κλίμακα, iens ad

scalas, κ, 558. λ, 63. ἐς πατρὸς, sc. δόμον, β, 195. ἀγορὴν ἐς, ad concionem, γ, 137. et 138, ἐς ἠέλιον καταδύντα, circa occasum solis. ergo h. l. alio sensu ac alibi, e. c. ι, 161, coll. 168. ἐς ἤπειρον, versus terram, ι, 496. ἔς περ ὀπίσω, saltem in posterum, υ, 199, in opp. ad νῦν, 200. sic et σ, 121, i. e. εἰσύστερον, εἰς τὸ μέλλον: et hæc erat φήμη, i. e. omen ex voce humana alius rei causa missa. alii legunt ibi ὥσπερ, quod est idem, siquidem ὡς sæpe est quod εἰς, apud, ad.

-εσαι, terminatio sec. sing. in verbis, vide sub Νέομαι, ad medium.

ἔσαντα, ('Ανὰ) adverb. contra, *gegen, (against.)* pro εἰς ἄντα. ἔσαντα ἰδὼν, pro εἰσιδὼν ἄντα, coram intuens, P, 334. coll. ι, 217. quidam libri legunt ἐσάντα, præter rationem ut videtur. sic λ, 142, *ins gesichte zu sehen, (to look in the face.)* ο, 531, ἐς ἄντα ἰδὼν, ubi ἐς in multis libris divisim ab ἄντα positum, quia re vera pertinet ad ἰδών. ἔσαντα ἰδὼν, in faciem intuens, π, 458, *ins gesicht sehend, (looking in the face.)*

ἔσασθαι, vide sub "Εω, prope medium.

ἐσαύριον, vide sub Αὔριον.

ἐσέχυντο, pro εἰσεχέχυντο, vide sub εἰσχέω.

ἐσήλατο, vide sub εἰσάλλομαι.

ἐσθὴς, ῆτος. ἡ. ("Εω) vestis, idem ac ἔσθος, q. v. ἐσθὴς ἐν χηλοῖς, vestis in arcis, β, 339, ubi quoque vides esse nomen generale. ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε, α, 165. οὔτε οὖν ἐσθῆτος δευήσεαι, indigebis, ζ, 192. ξ, 510. ἔντυον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς, parabant et instruebant cubile ex veste molli, ψ, 290, ubi iterum vides, quam late pateat nomen ἐσθής. καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν, cremabaris in divina veste, ω, 67, quam mater Thetis dederat. ἐσθῆτά τε δόντες, ι, 38, ubi singularis est collectivus. sic et ζ, 74, 83, et dicit ibi φαεινὴν ob conditionem illarum vestium in se; etsi nunc erant maculosæ, lotione tamen restituendæ in statum suum naturalem. sic κ, 6. θ, 440. ἐσθῆτα ὑφαντὴν, ν, 136, collective. ο, 207. π, 231. quantopere vestes faciant virum, apparet inter alia ex ζ, 227—237. et 240—246.

ἐσθίω, ("Εδω) edo. idem ac ἔσθω, q. v. πάντας πῦρ ἐσθίει, ψ, 182, omnes ignis comburit. ἤσθιε δ' ὥστε λέων, vorabat ut leo, ι, 292, sc. Polyphemus homines. ἐνδυκέως κρέατα ἤσθιε, ξ, 109, etiam ἁρπαλέως, ἀκέων, rapide, tacite; ut solent, qui curarum et irarum sunt pleni. ἤσθιε δ' ὡς ὅτε (i. e. ἕως ὅτου, quousque) ἀοιδὸς ἄειδεν, ρ, 358. ἤσθιε Κύκλωψ ἑταίρους, υ, 19. et 348, αἱμοφόρυκτα δὲ κρέα ἤσθιον, cruentatas carnes, ut videbatur. οὓς ἤσθιεν Κύκλωψ, ψ, 313. ἔσθιε (imperativus) νῦν ὦ ξεῖνε, ξ, 80. et 443, ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων. ἔσθιε ἕκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, tranquillus sedens, ρ, 478. ἄγετε, ἐσθίετε βρώμην, cibum, κ, 460. μ, 23, 302. ἀλλὰ μάλα ἐσθιέμεν (ionice pro ἐσθίειν) καὶ πινέμεν, β, 305, et infinitivus est pro imperativo, strenue ede et bibe. οἳ τόδε δῶμα ἐχράετε ἐσθιέμεν, premebatis comedendo, φ, 69. ἐσθίεταί μοι οἶκος, edendo absumitur mihi res familiaris mea, δ, 318.

'Εσθλὸς, ἡ, όν. ("Ελω) qui probatur, et quem eligere maxime velis. bonus, honestus, fortis, nobilis. *edel, brav, tüchtig, (noble, valiant, excellent.)* nam est ab ἕλω, vel ab ἐθέλω, interserto Sigma: et est epitheton, approbationem præcipuam indicans. deductio ejus ab ἕλω sic concipi potest, ἑλετὸς, ἑλτὸς, ἑτλὸς, ἐθλος (ut adspiratio transeat in τ et fiat θ) et deinde inserto Sigma. prima autem notio est fortitudinis, ut sit ὁ ἐθέλοντης μαχόμενος, i. e. ἀνδρεῖος, καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀγαθὸς in genere. μάντι κακῶν, αἰεί σοι τὰ κακὰ ἐστὶ φίλα μαντεύεσθαι, ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, A, 108, ubi κακὸν ἔπος est, a quo quis longe abscedere velit, ἐσθλὸν vero quod amare possit et accedere ad illud. et loquitur Agamemnon indignans ad Calchantem. γνώσῃ ἔπειτα, ὅστι ἡγεμόνων κακὸς, ὅστε νυ λαῶν, ἠδὲ ὅς κε ἐσθλὸς ἔῃ, B, 366, ubi in re bellica hæc duo opponuntur, ignavus et cedens, fortis et strenuus et probandus. et 709, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα, desiderabant suæ copiæ eum ducem fortem et carum. ἄνδρα κορυστὴν ἐσθλὸν ἐν προμάχοισι, Δ, 458, strenuum. et 491, 'Οδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον, carum et acceptum socium ejus, simulque nobilem natalibus. ἐσθλὸν θηρητῆρα, bonum venatorem, E, 51. et 469, ἑταῖρον, nobilem et fortem socium, Æneam. et 581, 'Ατυμνιάδην, ubi cum nomine proprio junctum hoc epitheton. μοῖραν δ' οὔτινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, mortem destinatam neminem effugere censeo, neque ignavum et vilem, neque sane et fortem et nobilem, Z, 489. et 443, αἴ κε, κακὸς ὣς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο, (separatus a pugna vitabundus conspicior) ὅς ἔμαθον ἔμμεναι ἐσθλὸς αἰεὶ, καὶ μετὰ πρώτοις μάχεσθαι, qui didici esse semper strenuus et fortis, et inter primos pugnare. Πηλεὺς, ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδὲ ἀγορητής, H, 126, præstans princeps et concionator. ἐν δ' ἰῇ τιμῇ ἠ μὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς, I, 319, ubi ad κακὸς respondet μένων, 518, et ἀεργὸς, 320; ad ἐσθλὸς vero ὁ μάλα πολεμίζων, et ὁ πολλὰ ἐοργώς. ἐσθλὸς ἐὼν, is tam præstans, et tam carus habendus, simul et tam fortis pugnator, Λ, 471, *der so brave, (so brave a man:)* et additur, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται, et ne is fiat Danais magnum desiderium, *eine grosse vermissung, (a great want, miss.)* et 664, αὐτὰρ 'Αχιλλεὺς ἐσθλὸς ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει, qui locus innuit, ἐσθλοὺς debere esse ὠφελητικοὺς, καὶ ἐσθλῶν εἶναι τὸ κήδεσθαι τῶν ἄλλων καὶ ἐλεεῖν. ergo οὐκ εὖ ποιεῖ ὁ ἐσθλὸς, μὴ ἐλεῶν: si esset κακὸς, non esset mirandum in eo τὸ ἀνηλεές. maxime tamen h. l. respicitur ad Achillis præstantiam bellicam, ad fortitudinem ejus et virtutem. οὕνεκα ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν, οὔτι τίεσκεν, N, 461, ubi sermo est de Ænea, irato in Priamum, quod is se, tam fortem et strenuum et præstantem, nullo præcipuo honore dignum censuerit. ἤ μιν ("Εκτορα) ἤδη Πηλείδῃ δα-

μάσομεν, ἐσθλὸν ἐόντα, inquit Jupiter consultans, X, 176, eum tam egregium et fortem. et 360, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Ἀπόλλων, ἐσθλὸν ἐόντα, ὀλέσωσιν, inquit moribundus Hector ad Achillem; ut appareat, ἐσθλὸν maxime respicere virtutem bellicam, si quis ea est egregius et eximius. ἐσθλὰ μὲν (τεύχεα) ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκε, Ξ, 382, fortia arma dedit induenda forti, infirmiora autem imbelliori. et arma quidem ibi, non ex pretiosiore materia spectata, sed in se et ex usu suo. ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ, fortis in pugna stataria, O, 283. ὡς ἔπεσεν ἐσθλὸς ἀνὴρ, cum cecidit vir fortissimus, Π, 600. et 627, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις, nam verbis hic opus non est, sed strenue factis. et 837, οὐδέ σοι, ἐσθλὸς ἐὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεὺς, neque tibi profuit Achilles ille fortissimus. σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον, ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοις, P, 590. ἤδη ἀνὴρ γέγονε ἐσθλὸς, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει, Εὐρυσθεὺς, jam natus est vir princeps et electissimus, T, 122, ubi de præstantia natalium sola. πρόσθε μὲν ἐσθλὸς (Hector) ἔφευγε, δίωκε (persequebatur) δέ μιν μέγ' ἀμείνων, Achilles, X, 158, ubi et virtus bellica, et reliqua natalium præstantia, innuitur. ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει Μηριόνης, Ψ, 112, ad hoc exortus est heros fortissimus, qui præesset operi faciendo. et 546, αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐὼν, ipse quidem strenuus et rei agendæ peritus. ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, β, 33, probus admodum videtur mihi esse, adjuvandus a diis. πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς, γ, 98: et certe, cum ἐσθλὸς fuit ut nemo negabit, etiam tibi fecit plurimum boni, cujus memor esse possis. sic et δ, 328. οὔτις ἀνθρώπων ἀνώνυμος, οὐ κακὸς, οὐδέ μεν ἐσθλὸς, Θ, 553, nemo hominum caret nomine aliquo proprio, sive sit humilis et vilis, sive sit nobilis et præstans. et 582, ἐσθλὸς ὢν γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, nobilis gener aut socer. et 585, ἤ καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ, κεχαρισμένα εἰδὼς, ἐσθλός. et sermo ibi ad Ulyssem; per additum ἐσθλὸς designatur nobilis aliquis commilito et socius præstans. nam alias ἑταῖροι sunt quivis socii in opere. συβώτης ἐσθλὸς ἐὼν, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδὼς, subulcus probus et eximii cordis, heris suis ex animo favens, o, 556, *der ehrliche liebe getreue, (faithful and devoted.)* οὐ μὲν καλὰ, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις, ρ, 381, non bene loqueris, etsi nobilis homo. οὔτι νόου αὐτὴ (regina) δεύεται ἐσθλοῦ, η, 73, non eget intellectu egregio et animo bono. et 292, ἡ δ' οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ, non excidit indole sua egregia. ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, Ω, 530, ubi τὸ κακὸν notat, infortunium, ἐσθλὸν vero, optatam fortunam: nam sermo est de eo, cui ex utroque dolio mixtum dedit Jupiter, et qui utramque fortunam per vices nanciscitur. Θρηκῶν βουληφόρον, Ῥήσου (regis Thracici) ἀνεψιὸν ἐσθλὸν, K, 519, consobrinum nobilem et præstantem. sic et ἀνεψιὸν, Π, 573. Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον, P, 345, fortem socium in bello. idque et de vento dicitur, qui exoptatus est socius et adjutor navigantibus, λ, 7. μ, 149. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον Ζεὺς ἐσθλὸν, N, 733, intellectum bonum, et nobile cor. ἤ κεν ἐάσεις Αἰνείαν Ἀχιλῆϊ δαμῆναι (ab Achille occidi) ἐσθλὸν ἐόντα, tam præstantem, Υ, 312. et 383, Ἰφιτίωνα ἐσθλόν. et 396, ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης. et 434, οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων, tu es præstans virtute, ego autem sum te multo inferior, inquit Hector ad Achillem. Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἐόντα, Ψ, 636, præstantem viribus currendi. ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶ, Telemachus Ulyssem, α, 115. τὸ μὲν, (sc. κακὸν, unum quod attinet malum) πατέρα ἐσθλὸν ἀπώλεσα, β, 46. et 71, εἰ μή πού τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς. ἤ σοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐτίμα, sc. Minerva, γ, 379. et 380, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. ἣ πρὶν μὲν πόσιν (maritum) ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα, δ, 724. et 726, ἐσθλὸν, præstantem illum: et repetit hoc epitheton, ex more fœminarum; nam Penelope ibi loquitur. sic et 814, 816. καὶ ἅμα ἡγεμόνα ἐσθλὸν ὄπασσον, o, 309, simul mihi præbe ductorem bonum, *einen ehrlichen braven führer an den ort hin, (an honest, upright guide.)* nam fingit se ignorare viam. πολλοὶ δέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον, multi eum dicebant eximium esse, τ, 334. et 395, μητρὸς ἑῆς πατέρα ἐσθλὸν, suum maternum avum egregium. οὔτινα ἀνθρώπων ἔτιον, οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, χ, 415, neminem hominum æstimabant, neque humilem neque honestum et nobilem. sic et ψ, 66. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, O, 207, etiam illud est optabile. ἐσθλὸν γὰρ, Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν, præstans et utile hoc est, manus ad Jovem tollere, Ω, 301. ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, gloriam optabilem et præclaram, E, 3. et 273, ἀροίμεθά κ' ἂν κλέος ἐσθλόν. ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, periit mihi fama egregia, I, 415, et mihi exoptata. τῷ (proinde, igitur) μὲ ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι, sine me hanc optabilem gloriam inter meos ferre, P, 16, νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην, Σ, 121, nunc autem gloriam mihi optatam malo mereri. ἠδ' ἵνα μὲν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃ, α, 95, ut nobilis fama eum apud homines teneat. sic et γ, 78. et ν, 422, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, sc. ille Telemachus, de quo duobus prioribus locis: ut alii principes viri indolem ejus heroicam, et pietatem, et venustatem, aliasque ejus regias virtutes, cognoscerent et fama ferrent. ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον, σ, 125, quia famam de eo nobilem audivi. nam κλέος est λέξις μέση, potest et οὐκ ἐσθλὸν notare. τῆ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, κ, 287, cape hoc medicamen eximium. sic et 292. γέρας ἐσθλὸν ἔχων, præcipuum donum nobile habens, λ, 532. οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, τ, 547, non somnium, sed res certa exoptata. μένος ἐσθλὸν ἔχοντα, robur eximium habentem, E, 516, *bey edlem muthe und erwünschten kräften, (having courage and strength.)* sic σθένος, Ψ, 280. ἀλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεὺς, o, 487, sed sane, tibi quidem Jupiter ad malum addidit egregium bonum: et est proverbium, quando σύμμικτά τινι τὰ κατὰ βίον, sic tamen ut bonum fere præponderet. ibique Ulysses videtur queri, se mera habere mala, cum alteri tamen ad malum ad-

mixtum sit aliquid valde boni. ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ, oratores nobiles, Γ, 150, nam sermo est de principibus Trojanis senibus. ἐσθλοὶ ἑταῖροι, nobiles et fortes socii, Δ, 113. et 298, πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς, fortes et electos pedites, κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν, viliores et quibus minus fidebat, in medium agmen coegit. οἵ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν, qui multi et fortes instabant ei, E, 624. κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ ἐμπίσοιεν κονίαις, Z, 452, inquit Hector de fratribus suis. Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ λαοὶ ἕποντο, multi et electi fortes milites sequebantur eum, N, 709. Σαρπηδόνος (regis Lyciæ) ἐσθλοὶ ἑταῖροι, nobiles et fortes socii, Π, 327. ἵπποι ἐσθλοὶ, equi præstantissimi, Ψ, 348. πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ κεῖντο ψυχὰς ὀλέσαντες, Ω, 167, et sermo ibi de regiis juvenibus. περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι ἀθρόοι ἠγερέθοντο, electi et fidi socii, β, 391. ἀνέρες ἐσθλοὶ, viri nobiles, γ, 472, i. e. κήρυκες regii, in convivio Nestoris. ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, Ulyssis, ε, 110, 133. η, 251. et id miserabiliter dicitur. μνῶνταί μιν (procantur eam, Nausicaam, regiam virginem) πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ, ζ, 284, nobiles. ἀνίσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ, θ, 110, ad certandum. ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται, viri boni et fidi custodiunt, ξ, 104, *brave auserlesene leute, (trusty persons;)* de pastoribus Ulyssis: *ehrliche leute, (honest fellows.)* οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ, χ, 204, qui intra triclinium; et sermo est de procis occidendis. ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι δεξιοὶ, ω, 310, faustæ aves, egregia omina. ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατα ἔλυσε, E, 176. Π, 425. τιμὴ ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν, I, 510, mentes fortium. ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν, N, 115, faciles sanatu mentes bonorum et vere nobilium. στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν, O, 203, conversu faciles. ὅς με υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε, orbum fecit, X, 44, inquit Priamus de Achille. sic et Ω, 204, 520. ἠδὲ καὶ οἵδε ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, δ, 236, virorum nobilium filii. ὕπνος ἐπέλησεν (oblivisci facere solet) ἁπάντων ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, υ, 86, omnia bona et mala. Ζεὺς αὐτὸς νέμει ὄλβον ἀνθρώποις ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖς, ζ, 189, distribuit felicitatem bonis et malis, nobilibus et ignobilibus, hominibus. δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς, Ψ, 181, ubi primi ordinis viri describuntur. sic et 175. τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς, ὤλεσε, ω, 426. et sermo de Ulysse, qui omnes suos perdidit, quos secum eduxerat. μυρία 'Οδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε, B, 272, innumera egregia facinora fecit. κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἐξελόμην, I, 330, supellectilem multam et pretiosam sumsi electam ex captis urbibus. ἐσθλά περ ἀγγείλας, quamvis egregia et utilia nobis, et ut voluimus, nuntiasti, K, 448, nam προδότης ubique est odiosus, quamvis proditio fuerit grata: et qui suos prodit, quid is faciet alienis? neque ἐσθλὰ nuntians idcirco ipse est ἐσθλός. neque semper amatur qui profuit aliquando; maxime si invitus profuit. ἤπια φάρμακα ἐσθλὰ, Λ, 830, *vortrefliche linderungsmittel, (excellent medicines.)* ἐπιπλήσσεις μοι ἐσθλὰ φραζομένῳ, M, 212, recte et utiliter monenti. ἐκπέμπεις κειμήλια πολλά καὶ ἐσθλὰ, Ω, 381. ἐκείρετε πολλά καὶ ἐσθλὰ κτήματα ἐμὰ, μνηστῆρες, β, 312, absumebatis bona mea egregia et multa, secundum qualitatem et quantitatem injuriose in me agentes. οἶκον κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, δ, 96. et 228, φάρμακα μητιόεντα ἐσθλὰ, medicamina provida eximia. et 230, φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, (multa quidem egregia et utilia intermixta) πολλὰ δὲ λυγρὰ, multa tamen et noxia. πυρήν (rogum) τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν, egregiis rebus implere, κ, 523, quales sunt h. l. ἄνθη, μέλι, χλαῖναι, ὅπλα, καὶ τοιαῦτά τινα ἐνιέμενα ταῖς νεκρικαῖς πυραῖς, quæ immittebantur rogis, sic et λ, 31. et notantur electæ res, quæ mortuo habendæ quasi et fruendæ dabantur. ἔνθα (in quo templo Solis exstruendo) κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, μ, 347. ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ, ο, 159. ἄγει, τ, 272. ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον, ρ, 66, optata et honesta dicentes, et mala mentibus occulte struebant. οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα, σ, 228. υ, 310. σοὶ αἰεὶ πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν, 'Αχιλλεῦ, ω, 94, fama egregia et optatissima. ἐσθλώ τοι τούτω γ' ἐπαμύντορε, οὓς ἀγορεύεις, π, 263, isti duo adjutores, quos dicis, sunt optatissimi et præstantissimi, Jupiter sc. et Minerva. ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς, utilis et prudentis consilii, I, 76. καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλὴ, K, 213, et ei donum dabitur eximium et honestum: quippe datum ob egregie facta; et oblatum sponte, non rogatum. ἲς ἐσθλὴ, robur præstans, M, 321. ἐκ γάρ τοι (sane) τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλὴ, fama honesta et optabilis, ζ, 30. δαιτὸς ἐσθλῆς, convivii optabilis, A, 576. et est ἐσθλὴ, ἡ τῶν σοφῶν καὶ σπουδαίων (gravium, honestorum) προσώπων, ἐν ᾗ ἐρίζειν οὐ χρὴ, ut Eustathius vocem h. l. determinat. sed si conferas eadem verba, σ, 403, apparet, esse convivium per se dulce, inter honestiores homines et nobiliores. ὁμοφροσύνην ἐσθλὴν, concordiam optabilem et honestam, ζ, 182, qualis esse debet inter conjuges nobiles. ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλὴν, Σ, 313, qui utile consilium suaserat. ἅμαξαι ἐσθλαὶ, currus firmi et electi, ι, 242. σοὶ ἔνι (ἔνεισι) φρένες ἐσθλαὶ, λ, 366, mens egregia. ἐξέλετο (elatas fecit tibi nimium) φρένας ἐσθλὰς, P, 470. δῶκεν φρένας, β, 117. η, 111.

ἔσθος, εος. τό. (Ἕω) vestis. est ab ἕω, cujus tertia plusquam. pass. erat ἕστο, ut videbimus: cum spiritu Ionico. κάλυμμα ἕλε θεὰ κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος, Ω, 94, nullum vestimentum poterat esse nigrius eo. conf. Hymn. in Solem, 13, s. καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος λεπτουργές. hinc est ἐσθέω, f. ήσω, vestio, induo. hinc, ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικὴν, indutus veste Medica, Herodot. VI, 112.

ἔσθω, (Ἔδω) factum ex ἔθω pro ἔδω. edo, *ich esse, (I eat.)* οὐδέ μιν εὐλαὶ ἔσθουσι, Ω, 415. ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος (nuntius) 'Αργειφόντης, ε, 94, bibebat et edebat. sic et 'Οδυσσεὺς, ζ, 249.

π, 117. πῖνε καὶ ἦσθ' ὅτι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι, π, 141. ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν, Θ, 231. ἔσθων καὶ πίνων, Ω, 476. κ, 272. υ, 337, quo loco summum bonum hominis in eo ponitur, ex persona loquentis. σύες, ἔσθουσαι βάλανον, ν, 409. πᾶσαν (omnigenam) ἐδωδὴν ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν, ι, 197. ἐσθέμεναι (Attica paragoge pro ἔσθειν) ἧπαρ αὐτοῦ, Ω, 213, ubi Hecuba irata optat dari sibi hepar Achillis comedendum. ὑμᾶς ἐσθέμεναι κειμήλιά (bona quæ ἄψυχα sunt) τε πρόβασίν τε, bona quæ pedibus suis moventur, β, 76, consumere vos bona mea omnia, sive in horreis sint, sive pecudes sint. ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν, η, 220. ξείνους οὐχ ἅζεο (non verebaris) ἐσθέμεναι, ι, 479, inquit Ulysses ad Cyclopem, qui devoraverat aliquot socios ejus. ἐσθέμεναι δ' ἐκέλευεν, κ, 373.

ἔσκον, ionice pro ἦσκον, vide sub Ἔω, prope medium.

ἐσλεύσσω, (Λάω) intueor. οἱ δὲ εἰς αὐτὸν τερπόμενοι λεύσσουσιν, pro εἰσλεύσσουσιν, adspiciunt eum cum voluptate, Θ, 171. Κυκλώπων ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, pro ἐσελεύσσομεν, ι, 166.

ἑσπέριος, ία, ιον. (Ἕπω) vespertinus. ἑσπέριος, λοεσσάμενος ποταμοῖο, πρὸς Ἴλιον ἀπονεοίμην, vespertinus, i. e. cum sera vespera, lotus ex flumine, Ilium redire possem, Φ, 560. ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν αἱρήσομαι, vespertinus enim, (i. e. vesperi) ego accipiam, β, 357. et 385, ἑσπερίους δ' ἐπὶ νῆα ἀγείρεσθαι ἀνώγει, sera vespera eos ad navem convenire jussit. ἑσπέριος δ' ἦλθε, *am abend kam er, (he came at night,)* ι, 336. et 452, ἀπονέεσθαι ἑσπέριος. ἑσπέριος δ' εἰς ἄστυ κάτειμι, in urbem discedo, ο, 504. ἑσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱέϊ δῖος Ὑφορβὸς ἤλυθε, π, 452. ἑσπέριοι δὲ ἀφίκοντο ἔργα Ἰθάκης, cum vespera veniebant ad culta loca Ithacæ, i. e. Ithacam, ξ, 344. ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, hominibus vel orientalibus vel occidentalibus, Θ, 29.

ἕσπερος, ερα, ερον. (Ἕπω) vespertinus. est ab ἕσπω, quia vespertina sequuntur diem et cohærent cum die. est adjectivum: et si solum ponitur, subaudiendum est aliquod substantivum. ἀστὴρ ἕσπερος, Χ, 318, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστὴρ, stella vespertina, *der abendstern, (the evening star.)* ἔμενον δὲ ἐπελθεῖν. ἕσπερον (χρόνον) τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε, pro ἐπῆλθε, α, 422, 423. et sic vivunt οἱ τρυφῶντες per totum diem. sic et σ, 304, 305. μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, δ, 786, pro ἐπελθεῖν, exspectabant supervenire vespertinum tempus: de navigaturis noctu. τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται, ρ, 191, i. e. πρὸς τὰ ἕσπερα μέρη τῆς ἡμέρας, ἢ καταστήματα, *gegen die abendzeit, (towards evening.)*

ἕσπομαι, (Ἕπω) idem quod ἕπομαι. comitor, adhæreo, adsum. *hafte dran, (I adhere to.)* τρυφάλεια ἅμα ἕσπετο (imperf. sine augm.) χειρὶ, galea comitabatur manum, Γ, 376, quasi esset vivum aliquid. ἐπεί ῥα τοκεῦσιν ἅμα ἕσπετο, cum parentes comitaretur, Δ, 476. ὁ μὲν ἦρχε, ὁ δὲ ἅμα ἕσπετο, ille præibat et initium faciebat, alter comitabatur et una ibat, Λ, 472. Ο, 559. Π, 632. ἔπαλξις πᾶσα ἕσπετο, Μ, 398, pinna muri, quam manu prehenderat Sarpedon, tota comitabatur quasi manum, *gieng mit, (came along with:)* ubi quoque quasi de ἐμψύχῳ dictum; et præcedit ἕλκεν. τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱὸς, ἅμα ἕσπετο, comitari solet Martem, Ν, 300. ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο, ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς, una ibat, α, 125. καί σοι Δηΐφοβος ἕσπετο ἰούσῃ, te euntem comitabatur ille, δ, 276. πολὺς δέ μοι ἕσπετο λαὸς, multi milites mecum erant, ζ, 164, et hoc additum, sistit Ulyssem τίμιον et honoratum hominem, non mercatorem aliquem aut nauclerum. ἅμα δ' ἕσπετο πουλὺς ὅμιλος, Θ, 109, una ibat. ἐμοὶ ἅμα ἕσπετο δεῦρο κιόντι, ρ, 53. ἅμα ἕσπεο Τυδέϊ, Κ, 285, comitabaris eum. ἢ οὐχ ἑσπέσθην ἐκ Λακεδαίμονος, num una cum aliis non profecti sunt Lacedæmone, Γ, 239. τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, τ, 579, hunc comitarer, ad hunc me adjungerem. sic et φ, 77. Τρωσὶν ἅμ' ἕσπεσθαι, Ε, 423, Trojanis adesse. ὀτρηροὺς θεράποντας ἅμ' ἕσπεσθαι οἷ αὐτῷ, δ, 38, strenuos ministros comitari se. καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω, ei adjungat se Teucer, Μ, 350. et 395, ὁ δὲ ἑσπόμενος δουρὶ, ἤριπε πρηνὴς, ubi sermo est de transfixo aliquo hasta, qui extracta ex vulnere hasta statim procidit: et dictum ibi γλυκέως, quasi hasta esset ἔμψυχον, et is sponte comitaretur eam. τούτου δ' ἑσπομένου, hoc comite et adjungente se mihi, Κ, 246. ὁ δὲ ἑσπόμενος περὶ δουρὶ ἤσπαιρε, Ν, 570, procidens in terram, cum infixa ventri hasta eum traheret, palpitabat ad hastam affixus.

ἔσπω, (Ἕπω) exsequor verbis, dico copiose, idem ac ἕπω, vel εἴπω, q. v. et factum videtur novum verbum ex futuro primo ἕψω per metathesin. et quia verbum est εἴπω, hinc et, omisso ι, novum verbum potest esse ἔσπω, sicut in ἔπω omissum est Iota. ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Β, 484. Λ, 218. Ξ, 508. Π, 112.

ἔσσα, vide sub Ἕω, ad initium.

ἔσσευα pro ἔσευα, vide sub σεύω, paullo sub initio.

ἐσσεύομαι ionice pro σεύομαι, et per syncopen ἔσσυμαι, vide ibidem.

ἐσσυμένως, (Σέω) adverb. celeriter, studiose, promte, alacriter, subito. it. libenter, *gerne, (willingly.)* ἀνεῳ τ' ἐγένοντο ἐσσυμένως, celeriter silebant, Γ, 85. ὣς ἐσσυμένως ἐμάχοντο, ita acriter prœliabantur, Ο, 698. δόρπον ἐφοπλίσαντες, cœnam celeriter apparantes, Ψ, 55. et 172, ἵππους ἐνέβαλλε πυρῇ, equos injecit in rogum cum magno motu et studio. et 364, ὁμόκλησαν, clamarunt magno studio. et 511, ἕλαβε ἄεθλον, studiose et libenter et propere accepit præmium. ἐπένοντο, Ω, 124, propere curabant. προερύσαμεν, subduximus studiose naves, vel potius, produximus porro ad littus remigando, ι, 73. δόρπον ἕλοντο, ξ, 347, festinanter cibum sumsere. ἐπίθοντο, studiose parebant, ο, 288. σῖτον παρενήνεεν, panem alacriter apponebat, π, 51.

ἔσσυο, per syncopen et duplicato Sigma pro ἐσεύεο, vide sub σεύω.

ἔσται, differt a γίνεται, vide sub "ΕΩ, aliquanto sub medio.

ἵστημι, (Στάω) stare facio, constituo. idem ac ΣΤΑ'Ω et ἵστημι, q. v. τὼ δὲ ἵστατον ἀχνυμένω κῆρ, Ψ, 284, stant ambo dolentes corde. ἑστᾶσι, stant, consistunt, Δ, 245, et hæc tertia pluralis præsentis manifestam facit formam ἵστημι. nam, qui contractam dicunt ex ἑστάκασι, extruso κ, ἑστάασι, ut perfectum notet præsens; operosius præter necessitatem agunt. sic, νῆες ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι, naves prope mare stant in littore, Ι, 44. σκόλοπες ἐν τάφρῳ, valli stant ad fossam, Μ, 64. ἵπποι ἐν πρυμνωρείῃ, equi stant ad radicem montis, Ξ, 308. sic imperfectum est ἵστην: ἵστασαν ἵπποι παρὰ ἅρμασιν, stabant equi ad currus, Ε, 781. πυρὸν ἔδοντες, stabant equi frumentum edentes, Κ, 569. κρημνοὶ ἵστασαν ἀμφοτέρωθεν, de fossa rectis lateribus ducta, Μ, 55, *es waren auf beyden seiten jähe anhöhen, (the sides of which were perpendicular.)* et in significatu transitivo, 56, σκόλοπας ἵστασαν Ἀχαιοὶ, vallos erexerant Græci: ubi possit fortasse esse plusquamperf. per syncopen, pro εἱστήκεισαν vel ἑστάκεισαν. προπάροιθε πυλάων ἵστασαν, stabant ad portas, Μ, 132. ἵπποι ὄπισθε μάχης, equi stabant a tergo aciei, Ν, 537. Ξ, 431. Ἀχαιοὶ ἀμφὶ αὐτῷ, Ρ, 267. ἀργύρεοι σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ οὐδῷ, argentei postes stabant in ferreo limine, η, 89. et 101, χρύσειοι κοῦροι ἐπὶ βωμῶν, aurei (i. e. inaurati) juvenes vel statuæ juvenum stabant in basibus suis. *imperativus* quoque est manifestus ab ἵστημι. μὴ οὕτω ἵσταθι, ne sic sta, χ, 489, et in plurali, ἵστατε, state, consistite, Υ, 354. et in duali, μηδὲ ἵστατον, nec state ambo, Ψ, 443. sic et *infinitivus*, μετὰ πρώτοις ἱστάμεν, ionice pro ἱστάναι, inter primos stare, Δ, 342. Μ, 316. οὐκ αὐτῷ ἥνδανε, ἱστάμεν ἔνθα περ ἄλλοι ἐφίστασαν, Ο, 675. εἴκε εἴωμεν ἅπαντας ἱστάμεν, φ, 261. οὐδέ σε χρὴ ἱστάμεναι μέλλειν, Κ, 480, quæ est paragoge Attica, pro ἱστάμεν, idque pro ἱστάναι: nec oportet te otiosum stare. κρατερῶς ἱστάμεναι, stare fortiter, Λ, 410. Ν, 56. Ο, 666, i. e. γενναίως. περὶ τοῖχον, Σ, 374, ut stent ad parietem. τόξον πρὸς σταθμὸν ἔκλινεν ἱστάμεναι, χ, 121, arcum ad postem acclinabat ut staret. est et verbum ἑστήκω, f. ἥξω, stare facio, it. sto, constituor. Thucyd. 3, 37, βέβαιον οὐδὲν καθεστήξει, firmum et immotum nihil stabit et erit. et Aristoph. Lys. 635, ὧδε ἑστήξω, sic statuam me. et per se jam hæc forma verbi connotat firmitatem.

ἑστία, ας. ἡ. (Στάω) focus, *der heerd, (the hearth,)* ἡ ἐσχάρα. deinde, a parte hac, domus, habitatio, *die feuerstate, (a habitation.)* est ab ἵστημι vel ἵσταμαι, a στάω: focus enim facit, ut domus sit bene constituta; et in foco fiebant quotidiana sacra, quibus domui, ut esset salva, bene precabantur. hinc Ζεὺς dictus ἐφέστιος et ἑστιοῦχος. etiam ἡ Ἑστία, dea apud Atticos: quæ est personificata habitatio humana; et dicitur filia Κρόνου, quæ monstraverit hominibus artem statuendi domos. eandem Romani vocarunt Vestam: nam habitatio est res sacra, et quisque domi suæ sacer sanctusque est. Ἴστω νῦν Ζεὺς, ξενίη τε τράπεζα, ἱστίη τ' Ὀδυσσῆος, ξ, 159, ubi illa ἱστίη est ἡ τοῦ Εὐμαίου οἴκησις, utpote κτῆμα Ὀδυσσῆος, ut heri proprii. sic et ρ, 156, ubi ipsa est regia domus Ithacæ. et τ, 304. juratur ergo focus domesticus, ut res sacra. ionice et dorice dicitur et ἱστίη et ἱστία, ἡ. et verbum ἑστιᾶν Doribus est ἱστιᾶν. præterea per ἑστίαν etiam intelligitur ἡ ἐκεῖθεν τροφή. ἡ εὐεστὼ, όος, bonus status, ἡ εὐτυχία, Æschyl. Theb. 193, ἐν εὐεστοῖ φίλῃ, cui opponuntur τὰ κακά. vide sub Ἐσχάρα, ad initium.

ἕστο pro εἷτο, vide sub "Εω, induo, ad medium.

ἕστωρ, ορος. ὁ. ("Εω) est clavus in anteriori parte temonis, super quem annulus injicitur qui lora jumentorum ad temonem jungit. ἐπέβαλλον ἕστορι κρίκον, Ω, 272, ubi κρίκος est annulus ille. est ab ἵημι, f. ἥσω, mitto: a quo est ἡ ἧσις, i. e. ἡ ἐμβολὴ, immissio. in antiquo Lexico ita legitur: ἕστωρ, σφὴν, ἔμβολος, γόμφος, ὁ πρῶτος τύλος τοῦ ῥυμοῦ: ἡ κοίλωμα ζυγοῦ, ὑφ' ὃ ὁ τράχηλος ζώων, nam alibi hæc vox ponitur de jugo ipso, in quod inserunt boves aut equi collum suum, τὸ γλύμμα ἤτοι κύκλωμα ζυγοῦ, εἰς ὃ ὁ τῶν ζώων τράχηλος ἑκατέρωθεν ἐνίεται i. e. ἐντίθεται. Sed hoc posterius nihil ad locum ex poëta citatum.

ἐσύστερον, vide sub ὕστερος, ad finem.

ἔσφαλον, ἔσφηλα, vide sub σφάλλω.

Ἐσχάρα, ας. ἡ. (Ἀρὰ) focus, *der heerd, (the hearth.)* idem qui ἡ ἑστία. et sic dictus est τόπος τοῦ ἐφεστίου πυρὸς, ab ἔχει ἀρὰς, (preces et vota) τὰς καθ' ἡμέραν: utpote ἐφ' ἧ ἀραί τε καὶ θυσίαι Διῒ ἑρκείῳ καὶ ἑστιούχῳ ἐγίνοντο. nam sacra res erat ἡ ἐσχάρα et ἡ ἑστία. *der hauss-gebets ort, (the place of family prayer.)* sæpe ἑστία vel ἐσχάρα ponitur pro οἰκία, ut pars nobilior pro toto. hinc οἱ ἐφέστιοι sunt οἱ πολῖται, *die angesessenen, (citizens:)* ἀνέστιος est ὁ ἄπολις καὶ φυγὰς, homo sine lare et vagus. cæterum ἐσχάρα plura significat. præter focum enim domesticum, (qui proprie nullam habuit altitudinem, sed vel in planâ terrâ erat, vel et in excavatâ; unde et κοῖλα ἕλκη ἐν σώμασιν vocantur a medicis ἐσχάραι, et γυναικεῖον μόριον a comico ἐσχάρα vocatur:) etiam βωμὸς vocatur ἐσχάρα, unde ἐσχάραι περιφορηταὶ aræ portatiles, dictæ, quæ circumferebantur ad suffiendum sacro ritu. proprie tamen βωμὸς habebat altitudinem, ἐσχάρα vero erat πρόσγειος, et dicebatur quoque ὁ βαῦνος. deinde et οἱ ῥύπος, καὶ καυθὲν ἕλκος, *der schorf der von zugebrannten wunden entstehet, (the scab which forms on a burn,)* vocatur ἐσχάρα, imo et quævis ulcerum crusta siccior, *jeder grind und schorf auf wunden, (any scab or eschar on wounds:)* τραυμάτων ἐσχάραι. unde ἀπεσχαροῦσθαι est, τὸ αὐτὰς ἐξαιρεῖν, *den schorf abreissen, (to tear off the eschar.)* τὸ ἐσχάριον est basis illa, cui navis ædificanda innititur, *der stapel eines neuerbaueten schiffes, (the*

stocks upon which a ship is built:) etiam θυμιατήριον κοῖλον, *eine raucherpfanne, kolenbecken, (a censer.)* ὅσαι ἐσχάραι πυρὸς Τρώων, *so viel feuerstellen, (so many fire places,)* i. e. ὅσοι οἰκήτορες Τροίας, K, 418. nam eo loco intelliguntur cives Trojani, in opposito ad auxilia aliunde accita. et hi Trojani, eo tempore una cum auxiliis peregrinis castra in campo habentes, agebant excubias nocturnas diligenter, cum auxiliares copiæ dormirent. hinc speculatores Græci non ad Troicas castrorum partes, sed ad auxiliares, vadunt. posset igitur sensus l. c. esse: ὅσαι εἰσὶ ἐσχάραι πυρὸς in castris, αὗται εἰσὶ Τρώων ἐσχάραι, non vero sociorum: *die feuerstellen die du von ferne im feindlichen lager siehest, sind der Trojaner ihre, (the fire-places which thou perceivest at a distance in the enemy's camp are those of the Trojans.)* ἐπ' ἐσχαρόφιν (pro ἐπὶ ἐσχάρας) καίετο πῦρ, ι, 59, super foco ardebat ignis. sed ζ, 52, ἡ μὲν ἐπὶ ἐσχάρῃ ἧστο, sedebat ad focum. et 305. ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, sedet ad focum juxta splendorem ignis. nam erat tunc extremum autumni tempus: ergo caloris causâ ad ignem sedebat. καθέζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι παρ' πυρὶ, η, 153, consedit, ritu supplicis, ad focum in pulvere humi. nam ἐσχάρα erat ἰσόπεδος, in planâ terrâ; et ἐπὶ sæpe est pro, παρὰ, *neben, bey, (near, by:)* hinc et explicatur τὸ, ἐπὶ ἐσχάρῃ, per παρὰ πυρί. sic et 160, ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν. nam talis sessio supplicem indicabat. et 169, αὐτὸν ὦρσεν (surgere fecit) ἀπ' ἐσχαρόφιν (pro ἐσχάρας) καὶ ἐπὶ θρόνου εἷσε φαεινοῦ, et in splendidâ sellâ sedere fecit. τὸν ὗν (porcum) ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ, statuerunt ad focum, ξ, 420. ἷξεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, τ, 389, ubi id ἐπὶ, juxta, ad, *bey, (at,)* etiam cum genitivo positum. contra vero υ, 123, ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ, ubi id ἐπὶ cum ablativo notat, in, *auf, (on.)* ut ergo ex solo contextu vis præpositionis sit intelligenda: casus vero arbitrarius. ἔνδον ἐόντα παρ' ἐσχάρῃ, domi existentem, ad focum, ψ, 71. Vide sub πείρινς.

ἐσχατάω, (Χάω) sum extremus, adhæreo alicui parti; *bin der äusserste oder hinterste, (I am the outermost or hindermost.)* participium præsentis apud poëtam est. 'Ανθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν, eamque urbem in extrema ora regionis sitam, B, 508, pro ἐσχατῶσαν, ex ἐσχατάουσαν. et 616, Μύρσινος ἐσχατόωσα. εἴ τινά που δηΐων ἕλοι ἐσχατόωντα, pro ἐσχατῶντα, ex ἐσχατάοντα, K, 206, si forte aliquem hostium intercipere posset in extrema parte castrorum versantem.

ἐσχατιά, ᾶς. ἡ. (Χάω) extrema pars vel ora regionis aut loci, τὸ ἔσχατον μέρος τόπου τινός. deinde et, definita quædam pars vel portio, suis certis terminis inclusa: ut sæpe ἡ ἐσχατιὰ sit ager separatus ab aliis, vel quivis locus qui excludit alios. Theocrit. Id. 13, 25, Casaub. ubi ἐσχατιαὶ idem sunt quod ἀγροί. sed apud recentiores ἐρημίαν τινὰ, secessum, solitudinem, notat. ἔναιον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, I, 480, habitabam in determinata regione Phthiæ. ἐσχατιῇ πολέμου, Λ, 524, in extrema parte pugnæ, i. e. in extremo cornu. sic, Υ, 328, ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολέμου, perveuitque ad postremam partem pugnæ, ad omnium posteriorem, *ganz zu hinterst hinter die fronte, (the hindermost, in rear of the front.)* (ἐν) ἐσχατιῇ ἐκαίοντο, sc. πυρᾷ, in extrema ora rogi, Ψ, 242, nam heros ipse in media comburebatur: ἐν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς πυρᾶς. ἔστησε (τὴν ναῦν) ἐπὶ ἐσχατιῆς λιμένος, β, 391, statuit navim in extrema ora portus, ut paratior sit navis ad excurrendum; ut igitur hæc ἐσχατιὰ sit τὸ τοῦ λιμένος ἄκρον, μεθ' ὃ ἡ θάλασσα, *an der äussern mündung des hafens, (at the extreme mouth of the harbour.)* sic, ἔσχον νῆα ἐπὶ ἐσχατιῇ, κ, 96, coll. 91—95, *ich legte mit dem schiffe aussen vor dem hafen an, (I lay to with the vessel off the harbour.)* ἐσχατιῇ Γόρτυνος, γ, 294, ubi deest ἐν, *am äussersten ende bey Gortyn, an der landesspitze, (at the extreme point near Gortyn, at the extremity of the promontory.)* ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, *zu der landesspitze hin, (on the border of the land,)* δ, 517. νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, in extrema parte insulæ, ι, 238, i. e. ἐπὶ ἐσχάτων μερῶν τῆς νήσου. et 489, ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, in remota parte agri, *an dem einen ende des landes, (at one extremity of the country.)* sic et σ, 357. et sic vocat villam remotiorem. sic ι, 280, *an einem ende der insel, (at one end of the island;)* et opponitur ei σχεδόν. et 182, ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ (sc. τῆς νήσου) ad oram insulæ; et ἄγχι θαλάσσης explicationis causa additum. αἰπόλια (ἐν) ἐσχατιῇ βόσκονται, ξ, 104. αὐτὸν κακός ποθεν ἤγαγε δαίμων ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, ω, 149, eum mala alicunde fortuna adduxit ad remotam et non procul ab extremo sitam villam.

ἔσχατος, η, ον. (Χάω) extremus, *der äusserste, (the outermost.)* et proprie notat τοπικῶς, extremum loci aut regionis, ubi is locus finitur. est ab σχεῖν, ut ultima adhæsio innuatur, *was hinten an hanget, (something that is attached to the extremity.)* sic in castris Græcorum dicuntur ἔσχατοι, qui in duobus extremis cornibus castrorum tendebant, Θ, 225. Λ, 8. sic et in castris Trojanis recens adducti Thraces ἔσχατοι ἄλλων cubabant, K, 434, *ganz am ende des lagers, (at the farthest extremity of the camp.)* ἔσχατοι ἀνδρῶν, extremi hominum, ultra quos nulli alii homines ad ortum et occasum, α, 23. sic Phæaces de se, οἰκέομεν ἐν πόντῳ ἔσχατοι, habitamus in mari, extremi, extra orbem reliquum, ζ, 205. θάλαμον ἔσχατον, φ, 9, ad thalamum postremum, *in das hinterste zimmer, (to the back room.)* idem dicitur ἐσχάτιος, ία, ιον.

ἔσχεθον, vide sub σχέθω, ad initium.

ἐσχόμην, vide sub ἀνασχέω, prope finem.

ἔσχον, vide sub σχέω, ad initium.

ἔσω, ('Eν) adverb. in, ad, apud, intro. idem ac Εἰς et εἴσω, q. v. αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν (ἀγάγῃ, induxerit) ἔσω κλισίην, pro ἐς κλισίην, in tentorium, Ω, 155, 184. et 199, ἔσω στρατὸν, in

castra. σὺ δ' ἔσω κίε, tu intra, η, 50. δίετρον ἔσω δύνοντες, λ, 578, pro εἰς δίετρον, subeuntes rostris suis intus in carnem adiposam visceribus superjacentem. οὐ τινα ἄλλον πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν, σ, 49, nullum alium mendicum sinemus se immiscere nobis intra domum. νέεσθαι αὖτις ἔσω μέγαρον, redire rursus in domum, ψ, 24, ubi alii legunt μεγάρων, pro, εἰς τοὺς τόπους μεγάρων.

ἑταίρη et ἑτάρη, ης. ἡ. (Ἕδω) socia. Ἄρεος (Martis) κασιγνήτη τε ἑτάρη τε, Δ, 441, sc. ἡ Ἔρις, contentio. Φύζα, (trepidatio ad fugam spectans) Φόβου κρυόεντος ἑταίρη, Ι, 2. φόρμιγξ, ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην, ρ, 271. apud recentiores ἡ ἑταῖρα notat quoque amicam concubinam, honesto nomine. Vide sub παλλακὶς, et Ἀφροδίτη in R.

ἑταιρίζω, f. ίσω. (Ἕδω) sodalis et socius fio, sum adjutor, *ich mache cameradschaft zur hülfe, (I form a fellowship for the sake of assistance.)* Ἑρμεία (O Mercuri) σοὶ μάλα φίλον ἐστὶν ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, homini adjutor esse et sodalis, Ω, 335, *dich zu einem menschen zu gesellen, (to associate with man.)* φιλίαν καταπράξασθαι. ἤ τινα που Τρώων ἑταρίσσαιτο, Ν, 456, ubi est active: num aliquem Trojanorum sibi secundantem assumeret, εἰς βοηθὸν προσλάβῃ.

ἑταῖρος, ου. ὁ. (Ἕδω) socius, sodalis. circumflexus in penultima est antiquæ scriptionis: recentiores Attici scribunt ἕταιρος. est a τὸ ἔθος, ὁ ἐν ἔθει τυγχάνων ἡμῖν: et mutatum θ in τ facit, ut adspiratio ejus addatur priori syllabæ per spiritum asperum. est quidem proprie plus quam ἔτης: sæpe tamen et nude τὸν συνεργὸν denotat. μάλα μέν σοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος ἔσομαι, Δ, 266, inquit Idomeneus rex ad Ἀγαμέμνονα, valde adjunctus tibi commilito et socius. et 491, Ὀδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον, nobilem socium. σαώσομεν ἐσθλὸν, Ε, 469. et 695, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος. ἐπεὶ φίλος ὤλετο, Σ, 80, inquit Achilles de Patroclo suo, et addit, 81, τὸν ἐγὼ περὶ (supra) πάντων τῖον ἑταίρων ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, æque ac me ipsum. ἀπέκτατο πιστὸς, Ο, 437, collato 439, ὃν ἶσα τοκεῦσιν ἐτίομεν. μετὰ (post) Πηλείωνος ἑταῖρον, Π, 195, Patroclum. αὐτῷ πολὺ φίλτατος ὤλετο, Ρ, 411, coll. 642. ex quibus locis vis τοῦ ἑταίρου, amici intimi, apparebit. et 577, ἐπεί οἱ (Hectori) ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστὴς, nam ei erat sodalis convictor. et 640, ὅστις ἑταῖρος. ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος, Ψ, 556. habebat ergo hæc vox hanc vim, quam hodie habet fraternitas conciliata cum judicio. Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος (ὁ Πολυδάμας sapiens) ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο, Σ, 251, ubi τῆς ἑταιρείας causa etiam fuit, quod ambo eadem nocte nati fuerant. alibi ἡ ὁμωνυμία fecit ἑταιρείαν, ut inter Ajaces. ἀχνύμενος (ὑπὲρ) ἑταίρου, Θ, 125, 317. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου, sc. ἀγαθοῦ, Λ, 792, nam id ex ἀγαθὴ repetendum: non cujusvis enim socii est, bene suadere. sic et Ο, 404. ἐρχόμενος παρὰ ἑταίρου, Ν, 211, rediens ab amico quodam, qui non nominatur: nam nomen proprium non semper est necessarium. sic Math. xx, 13. et παρὰ est sæpe pro ἀπό. μένος δ' ὄρσασκεν (excitabat) ἑταίρου, Ρ, 423. χεῖρας θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου, Σ, 317. ἑταίρου τεθνειῶτος, Τ, 210, quo tempore nec cibus nec potus placuit superstiti. et 212, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι μύρονται, lugent. θυμὸν (ὑπὲρ ἢ ἕνεκα) ἑταίρου χώεται αἰνῶς, Τ, 29, irascitur ob sodalem. sic et Ψ, 37, ἑταίρου (sc. ἕνεκα) χωόμενον κῆρ. φίλου μεμνήσομαι, memor ero, Χ, 390. τεύχεα ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ, Ρ, 698. ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι, Σ, 98, sodalem cum interficeretur defendere. Ἀντιλόχοιο ἑταίρῳ, Ψ, 612. φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον, Κ, 522. Π, 491. Ψ, 178. Ω, 591. Ὀϊλῆα πλήξιππον, Λ, 93. et 601, ἑὸν Πατροκλῆα. et 615, φίλῳ ἐπεπείθετο. Σαρπήδοντος ἑταῖρον, Μ, 379. ἀναστήσει ὃν ἑταῖρον, Ο, 64, ubi series fatorum prædicitur. et 331, Μηκιστῆος πιστόν. et 446, Πουλυδάμαντος ἑταῖρον. ἄμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον κάλλιπες, reliquisti indefensum, Ρ, 150, quod magnum probrum. peccavit ergo in Δία ξείνιον καὶ ἑταιρεῖον. et 204, τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε. et 500, Ἀλκιμέδοντα, πιστόν. ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον, Τ, 426. ὅς σευ ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε, Φ, 96. πολέες δὲ ἀμφὶ αὐτὸν ἑταῖροι πρηνέες, Β, 417, socii nobiles, *officiers.* ἐκέλευσε δ' ἑταίρους ἵππους ζευγνύμεν, rex mandavit amicis suis, jungere equos ad currum, Γ, 259, ubi sic dicuntur ministri regii. et 378, ἐρίηρες ἑταῖροι. πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, Δ, 113, nobiles ejus socii et commilitones. et 532, περίστησαν γὰρ ἑταῖροι. δίοι ἑταῖροι, Ε, 663, 692. ὑποδύντε (subeuntes) δύω ἐρίηρες ἑταῖροι, Θ, 332. Ν, 421. ἑταῖροι οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων, Ι, 581. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι εὗδον, Κ, 151, ubi rex dormiens describitur inter suos, ἐν ὑπαίθρῳ. sic 1 Sam, xxvi, 5, seqq. τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, Ξ, 428. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι εἵατο, sedebant, Ο, 9. πεντήκοντα ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι, Π, 170, in transtris: ubi de remigibus est sermo. φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι μυρόμενοι, Σ, 233. πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι μύροντο, Τ, 5. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι, λίσσοντο, Χ, 240. φίλοι δ' ἀμφέσταν, circumstabant, Ψ, 695. φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι ἐσσυμένως ἐπένοντο, Ω, 123, studiose elaborabant. ἐς ὅμιλον ἑταίρων, Ρ, 129, in agmen suorum. ἔθνος ἑταίρων, vide paullo ante ἔθνος. ἠέ τινα ἑταίρων; Κ, 84, aliquem tuorum sociorum? φίλτατε ἑταίρων, Ν, 249. et 653, φίλων ἐν χερσίν. et 778, μάχην ἤγειρας ἑταίρων, tuorum. φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων κτεῖνε, Ο, 650. εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεται ἑταίρων, Τ, 305, si quis mihi meorum obsequi vult. et 315, σὺ δυσάμμορε, φίλτατε ἑταίρων. φίλων ἀπάνευθεν, Ψ, 77. δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν, suis, Ε, 26. αὖε δ' ἑταίρους, Λ, 461, inclamabat suos. sic et Ν, 477. σούς τε μάλιστα ἔτας, καὶ ἑταίρους οἵ σοι ἔασιν, Η, 295, ubi est differentia: nam ἑταῖρος est συνηθέστερος, familiarior. ἀποστρέψοντας ἑταίρους, redituros, Κ, 355. ἑταίρους ἐποτρύνων, suos incitans, Μ, 49. ἔχεις ἀέκοντας, tenes invitos, Π, 204. et 363, σάω (servabat) δ' ἐρίηρας. et 419, ἀμιτροχίτωνας, discinctos et exutos armis. ἄνεισι παῖς ἐς πατρὸς ἑταίρους, Χ, 492. ὦρσεν ἑταίρους,

incitavit, Ρ, 273. τίς σοι ἐλεύσεται ἐνθάδε (huc) ἑταῖρος, ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, π, 8, 9, nam ἑταῖρος est τιμιώτερος τοῦ γνωρίμου: etiam γνώριμος est καθολικότερόν τι, περιέχον τόν τε ἑταῖρον καὶ τοὺς ἄλλους ὁπωσοῦν συνήθεις. τοῖος γάρ σοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι, β, 286. et 225, Μέντωρ, ὅς Ὀδυσσῆος ἦεν ἑταῖρος. δότε μοι νῆα, καὶ εἴκοσι ἑταίρους, δ, 669. sic et β, 212, et simpliciter βοηθοὺς καὶ ὑπηρέτας sic vocat. sic et 291, 408, καρηκομόωντας. καὶ μέν τις τε χερείονι πείθεται ἑταίρῳ, υ, 45, viliori, inquit Minerva auxiliatrix. ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσε ἐν ἀγῶνι, θ, 200, amicum bonum videbat in conventu. οὖρον πλησίστιον (ventum secundum vela implentem) ἐσθλὸν ἑταῖρον, λ, 7. μ, 149. et sic vocat ventum, ut βοηθὸν bonum in navigando. Πείραιον, πιστὸν ἑταῖρον, ο, 538, coll. 540. ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοί εἰσιν ἑταῖροι, β, 254. et 391, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι ἀθρόοι ἠγερέθοντο. et 402, ἤδη μέν τοι ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι εἵατ' ἐπήρετμοι, ad remos. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι δαῖτα ἐντυνόμενοι, γ, 32. ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι, δ, 598. οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, ε, 141, nam in specie socii navales dicti ἑταῖροι, blando titulo. πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοί, η, 251. ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι, θ, 151, parati sunt. et 217, εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἄγχι παρασταῖεν. et 584, καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς ἐσθλός, ubi ἑταῖρος est tertius gradus necessitudinum: nam primi sunt cognati, alteri affines, tertii ἑταῖροι, collato 581—586, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ. ἓξ ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι ὤλοντο, ι, 60. et 63, φίλους ὀλέσαντες. et 172, ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετε ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι. et 193, ἄλλους ἐρίηρας. et 367, μήτηρ ἠδὲ πατὴρ ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι. et 376, ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους θάρσυνον, confirmabam. et 550, ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες. ἀλλά μ' ἑταῖροι μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον, κ, 441. et 471, ἐρίηρες. περὶ δ' ἄλλοι νωλεμέως κτείνοντο, inquit Agamemnon, λ, 411. et 519, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν κτείνοντο. ἐμοὶ ἐρίηρες δαίνυντο ἑξῆμαρ, μ, 397. τάχιστά μοι ἔνδον (domi) ἑταῖροι εἶεν, fortasse esse poterunt, ξ, 407, ubi οἱ σύνδουλοι Eumæi sic vocantur, ut et 413. et ο, 306, 308, 335. et id nomen datur iis comiter, et διὰ τὸ μέτριον τοῦ ἤθους, ex modestia Eumæi iis præfecti. sic et ξ, 460, 462. πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι, ρ, 69, sodales a patribus jam inde. νόστον ἑταίρων, sociorum suorum et itineris comitum, civiumque suorum, α, 5. coll. ψ, 329, 331. ἄλλων ἦρχον ἑταίρων, aliis commilitonibus imperabam, ν, 266, nam militiæ comites et milites sic comiter vocantur. et 268, λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ. λίσσομαι — ὑπὲρ ἑταίρων οἵ τοι ἕπονται, per socios tuos, ο, 261, qui igitur cari erant Telemacho. ἤ τις ἑταίρων δῶκε, an aliquis sodalium et amicorum ei dederit, τ, 238. πάντων πολὺ φίλτατε, ω, 516, inquit Minerva ad Laërtem. ἀπολέσαντα πάντας ἑταίρους, β, 174, militiæ socios et itineris. εὖ κρίνασθαι ἑταίρους τρεῖς, δ, 408. δεῖπνον ἕλοντο ἑταῖροι, ι, 86. et 100, ἄλλους κελόμην ἐρίηρας. et 534, ὀλέσας ἄπο (ἀπολέσας) πάντας. δίχα πάντας ἐϋκνήμιδας ἠρίθμεον, κ, 203. et 338, ἥ μοι σῦς ἔθηκας (porcos fecisti meos) ἑταίρους. ἐκ νηὸς ἑταίρους ἓξ Σκύλλη ἕλετο, μ, 246. ἑταίρους, οἵ οἱ ἕποντο, εἰπέ μοι, τ, 219. et 273, ἀτὰρ ἐρίηρας ἑταίρους ὤλεσε. et 289, καὶ ἐπαρτέας ἔμμεναι ἑταίρους. ἐπὶ δ' ὤρνυε πάντας, incitarat omnes suos socios, φ, 100. εἴσιδε πάντας, sodales olim suos, ψ, 324, in Orco. Vide sub γνώριμος.

ἕταρος, ου. ὁ. (Ἕδω) pro ἑταῖρος, ob metrum. φθιμένου ἑτάροιο, Π, 581. et 585, κεχόλωσο δὲ κῆρ, ἑτάροιο, et iratus eras corde tuo. ὑπὲρ ἢ ἕνεκα ἑταίρου ἀναιρεθέντος. ἑτάροιο ὀστέα καίων, Ψ, 224. et 252, ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα. Patrocli. nam vel coguati proximi et honestissimi, vel sodales et amici honestissimi, id ossilegium ipsi curabant. et 748, ἄεθλιον οὗ ἑτάροιο, præmium certatorium in honorem sui sodalis. ἔκλαιε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, Ω, 4. et 51, περὶ σῆμα ἑτάροιο φίλοιο ἕλκει, circa sepulcrum. sic et 416. ἕταρόν γ' αἱρήσεαι, eliges socium itineris faciendi, Κ, 235. et 242, ἕταρόν γε κελεύετε μὲ αὐτὸν ἑλέσθαι, ut ipse mihi capiam. ἀλλ' ἕταρον, πέμπω πολέσι μετὰ, cum multis, Π, 240. ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπε ἀΐδόσδε, Ψ, 137. ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας, Γ, 47. ἐσθλοὶ λαοὶ ἕποντο ἕταροι, nobiles viri sequebantur commilitones, *brave leute als cameraden und mitstreiter, (brave men as comrades and fellow soldiers,)* Ν, 710. et 780, κατέκταθεν, occisi sunt. ἕταροι δέ μιν ἀμφ' ἐφόβηθεν, circa eum fugati sunt, Π, 290. ἀπάνευθε καθείατο, socii ejus seorsum sedebant, *seine leute, die geringer waren als er, seine officiers, (his people who were inferior to him, his officers,)* Ω, 473. et 590, σὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐπ' ἀπήνην, una attollebant. et 793, ὀστέα λέγοντο κασίγνητοί θ' ἕταροί τε, Hectoris combusti. ἀνστάντες δ' ἕταροι, Ψ, 848. πολὺ πρὸ φίλων ἑτάρων, longe ante, Δ, 373. ἑτάρων εἰς ἔθνος, Γ, 32. Ν, 165, 533, 566, 648. Ξ, 408. Π, 817. κήδεα ἐμῶν ἑτάρων, dolores ob meos sodales, Χ, 272. σὺν νηυσί τε σαῖς καὶ σοῖς ἑτάροισι, cum commilitonibus tuis, Α, 179, *mit deinen leuten, (with thy men.)* sic et 183, σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν πέμψω αὐτήν. et 307, σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν, et suis sociis, i. e. militum primariis. Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο, Ε, 514. φῶς δ' ἑτάροισιν ἔθηκε, Ζ, 6. ἑτάροισιν ἠδὲ δμωαῖς, Ι, 654, ministris, vilioribus paullo sociis, una cum ancillis, mandat, ut lectum hospiti sternant. κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας, militibus, Λ, 91. ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν, suis militibus clamabat, Ο, 501. σὺν πᾶσι ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν, militibus, Π, 245. et 268, ἑτάροισιν ἐκέκλετο. et 269, Μυρμιδόνες, ἕταροι Ἀχιλλῆος. et 512, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων, malum propulsans a suis. χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα, Ρ, 636. et 703, τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμύνειν. sic et Σ, 129. οὐ Πατρόκλῳ γενόμην φάος οὐδ' ἑτάροισι τοῖς ἄλλοις, Σ, 102. οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα, Ψ, 5. et 6, Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι. et 512, δῶκε δ' ἄγειν (dedit abducendam) ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα, coll. Φ, 32. ἑτάροισιν ἰδὲ δμωαῖσι κέλευσε, Ω, 643. οὓς ἑτάρους στέλλοντα, suos milites ordinantem, Δ, 294, *der*

seine leute stellete, (drawing up his men.) ἀμφὶ ἓ γινώσκων ἑτάρους, agnoscens, cum rediret ad se ex deliquio animi, Ο, 241. et 249, οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα. μνῆσαι (memor esto) δ' ἑτάροιο φίλοιο, χ, 208. Τηλεμάχου ἑτάρω (nominat. dualis) τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον, φ, 216, inquit Ulysses ad duos servos fideles. οἱ δ' ἕταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, κ, 34. et 68, ἄασάν με ἕταροί τε κακοί, inquit Ulysses ad Æolum relatus. Τηλεμάχου ἕταροι (in navigatione) λύον ἱστία, ο, 495. οὐδέ τις Ἀτρείδου ἑτάρων λίπετο, relinquebatur vivus, δ, 536, quo loco sequitur, οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν, ubi videri possit, nec ex Ægisthi comitibus quemquam cædi isti superfuisse. quod tamen falsum. vide ergo, an non distingui debeat, οὐδέ τις. Αἰγίσθου ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν, ne aliquis quidem: sed in domo Ægisthi interfecti sunt. πρίν τινα (quemque, singulos) τῶν δειλῶν ἑτάρων (occisorum ab hostibus) τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, vocasse, ι, 65, quæ erat ψυχαγωγία τις εἰς τὴν πατρίδα. ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον, κ, 245. εἴ τινας ἀντιθέων ἑτάρων ἴδες, λ, 370, ubi sermo est de illustribus sociis, et nobilibus. et 381, κήδεα ἐμῶν ἑτάρων, ubi de omnibus in genere suis. σὺ δέ μοι μάλιστα πείθῃ ἐμῶν ἑτάρων, ο, 540, tu mihi maxime inter comites meos obsequeris. τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων ὧν ἑτάρων Ὀδυσεύς, τ, 248, ubi sermo est de præcone. τὸν ἔξοχα τίεσ' ἁπάντων τῶν ἄλλων ἑτάρων, ω, 79, ubi sermo est de illustri sodali. σὺν νηῒ ἠδ' ἑτάροισι, α, 182. et 237, εἰ μετὰ (inter) οἷς ἑτάροισι δάμη (occisus esset) Τρώων ἐνὶ δήμῳ, (in Trojana terra) ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, inter manus amicorum, sc. morbo exstinctus esset. ubi φίλοι sunt οἱ πρὸς γένους, cognati; ἕταροι δὲ, familiares, commilitones. ἅμα ἀντιθέοις ἑτάροισιν ἤϊα, ivi, δ, 571, ubi sunt socii nobiles, collato 434; ut ergo et ex indole simul generosa sic dicantur. ἑτάροισιν ἐρατεινὸς, ι, 230, nam φανεὶς positum absolute, *nachdem er zum vorschein gekommen, (after he had come in sight.)* et 369, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι, postremum inter suos: et vide Κυκλώπειον δωρεάν. et 454, σὺν λυγροῖς ἑτάροισι. et 466, ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν, *unsern leuten willkommen, (welcome to our people.)* νηΐ τε καὶ ἑτάροις, μ, 140. et 141, ὀλέσας ἄπο πάντας. σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν, ob fidem suam, ξ, 247. et 249, ἑξῆμαρ ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι δαίνυντο. et 269, Ζεὺς φύζαν (fugam) ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν ἐνέβαλλεν. et 385, χρήματα ἄγων, σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, opes, et una socios suos fideles, adducens. μετεφώνεεν οἷς, dixit inter suos sodales, π, 354, qui erant proci. τὸν προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, ρ, 54. γέλων (risum) δ' ἑτάροισιν ἔτευξεν, excitavit, σ, 349, procis. καί οἱ (αὐτῷ) τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις οἳ ἅμα αὐτῷ, τ, 196. ποινὴν ἰφθίμων (fortium) ἑτάρων, οὓς ἤσθιεν, οὐδ' ἐλέαιρεν, ψ, 313, Polyphemus scilicet. ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐῤῥύσατο, *rettete er, (he saved,)* α, 6. et 304, ἐπὶ νῆα, ἠδ' ἑτάρους. πάντας ἰὼν ἑτάρους ἀγέτω, adducat, γ, 424. et 432, ἦλθον ἕταροι, comites itineris et ministri in navigatione. ἑτάρους πρώην, præmisi, ι, 88. et 92, οὐ μήδοντο ἑτάροισιν ὄλεθρον ἡμετέροις. ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα, ο, 269. σέ, ἀντιθέους τε ἑτάρους, ω, 299. etymon est ergo ἔθω, ut notet familiarem. quod autem sæpe ὁ ὑπουργῶν, *minister, (a servant,)* intelligatur civili appellatione, exempla docent. quidam putant, ἑταῖρος esse per transpositionem ab αἱρετὸς, electus: sed hi destituuntur suffragio accuratiorum ex antiquitate.

ἑτάρπετο, vide sub Τέρπω, aliquanto a fine.

ἐτεθήπεα ionice pro ἐτεθήπειν, vide sub Θάπτω.

ἐτεὸς, ά, όν. (Ἔω) verus, exsistens. est ab ἐτὸς, interserto ε, quod est ab εἰμὶ vel ἐμὶ, sum; sicut a τίθημι est θετὸς, a δίδωμι δοτός. est ergo idem quod ὤν. in poëta neutrum ἐτεὸν, pro ὄντως, solum occurrit, qua voce rem certam distinguit a mendacio aut vana specie. sæpe tamen et id neutrum non adverbialiter, sed loco substantivi, positum. εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐχὶ, num veritatem ille vaticinetur an secus, Β, 300. εἰ ἐτεόν με ὦρσεν Ἄναξ, si vere me incitavit Apollo, Ε, 104. sic fere et Ν, 153, Ζεύς. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, sc. μῦθον, Η, 359, si revera autem tamen hunc sermonem serio loqueris. sic Μ, 233. εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις, Θ, 423, si re vera et serio audebis. εἰ ἐτεόν γε Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε, siquidem, cum, vere hoc augurium contra Trojanos venit, Μ, 217. εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, si re vera perficies omnia, Ν, 375. τὰ δὲ μέλλετε ἀκούειν, ὥσπερ ἐτεὸν, quæ sine dubio audivistis, ut veram rem, Ξ, 125, *und das werdet ihr, als eine wahrheit, gehöret haben, (and that you have doubtless heard as a truth.)* ἀλλ' εἰ δὴ ἐτεὸν καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, Ο, 53, sed si serio et certo id loqueris. εἰ δ' ἐτεὸν ἀνέστη, Σ, 305, si verum est quod Achilles surrexerit ex inactione sua. locus Υ, 255, πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐχὶ, multa et vera et mendacia, legitur in accuratioribus ἀντιγράφοις, πολλά τε ἐόντα καὶ οὐχὶ, i. e. πολλὰ ἀληθῆ καὶ ψευδῆ. nam nusquam alibi is pluralis occurrit. sic ubique et in Odyssea, εἰ ἐτεόν γε, siquidem vere, γ, 122. ι, 529. ν, 328. π, 300, 320. τ, 216. ψ, 39, 107. ω, 258, 351. apud Atticos id neutrum maxime adverbialiter ponitur in quæstionibus admirativis, sicut Aristoph. Nub. 35.

ἑτεραλκὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) qui alteri parti adest eamque defendit, robustioremque eam facit. ἵνα Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δῷς, ut Graiis in pugna des victoriam confirmantem partem alteram, Η, 26, ubi νίκη personificatur, eaque ut defensor et propugnator partis alterius sistitur; ἡ ἑτεροκλινὴς, καὶ τῷ ἑτέρῳ μέρει τὴν ἀλκὴν προσνέμουσα. sic, Θ, 171. Ρ, 627. χ, 236. ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, nos, habentes populum addentem nobis robur et defensionem, Ο, 738, *wo wir uns vertheidigen könnten, indem wir noch ein ander volk fanden das uns verstärkete, (where we might defend ourselves, by finding another people to reinforce us:)* ubi ergo exercitus ἀκμὴς (recens et nondum

defessus) ἐπελθὼν καὶ ἐπικουρῶν, καὶ ἀλκὴν νέαν θατέρῳ μέρει διδοὺς, sic vocatur, *frisch volk zur verstärkung auf der einen seite, (fresh reinforcements,)* ὁ θατέρῳ μέρει ἀλαλκών. hinc potest formari ἡ ἑτεράλκεια, ας, *die verstärkung und der beystand bey der einen partey, (reinforcement and assistance to a party.)*

ἑτερήμερος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) alternis diebus. ἄλλοτε μὲν ζώουσι ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δὲ αὖτε τεθνᾶσιν, λ, 302, de Castore et Polluce, qui ambo per unum diem sunt mortui, per alterum ambo vivi.

ἕτερος, έρα, ερον. (Ἕδω) alter, εἷς ἐκ τῶν δύο, *der andre, (the other.)* nam sic proprie ponitur. reperitur tamen et, maxime apud recentiores, de pluribus, ut notet secundum ex multis, pro ἄλλος vel δεύτερος. εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃ, si modo alter effugiat, E, 258, *wenn etwa der eine von beyden davon kommen solte, (if one of the two should escape.)* et 288, πρίν γε ἢ ἕτερόν γε πέσοντα αἵματος ἆσαι Ἄρηα, *bis zum wenigsten doch der eine bleibe, (till at least one of them should fall.)* sic et X, 266. ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο, Δ, 502, per alterum tempus in capite. δοιοὶ πίθοι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων, Ω, 528, ubi præcedens εἷς est omissum, et latet in ἕτερος. et 598, τοίχου τοῦ ἑτέρου, sc. ἀντικρύ: κατὰ τὸν ἕτερον τοῖχον, genitivo loci, *an der seite gegenüber, (on the opposite side.)* ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδὴν, N, 731, ubi ἑτέρῳ est pro ἄλλῳ inter plures. sed hic versus dubitatur an sit Homericus. οἴσετε (afferte) ἄρνε (agnos duos) ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, Γ, 103. τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν, Π, 250, alterum ex duobus. sic: ἀσκὸν οἴνου τὸν ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν, ε, 266. hinc est ἑτερόφθαλμος, ὁ δυοῖν ὀφθαλμῶν ἔχων τὸν ἕτερον, *einäugig, (one-eyed,)* cui alter oculus periit. τῷ ἑτέρῳ μὲν δουρὶ, τῷ δὲ ἑτέρῳ, Φ, 164, 166, nam ἀμφιδέξιος erat, utraque manu dexter. alibi pro iterato ἕτερος ponitur ἄλλος. ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δέ βάζει, aliud occulit intra animum, et aliud loquitur, I, 313. et 468, οὐδέ ποτε ἔσβη πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, ubi ἡ αἴθουσα αὐλῆς est, *das vorhaus, die halle vor dem hause nach dem hofe zu, (the hall, that part of the house next to the court-yard,)* πρόδομος vero, *der flur im hause, (the porch hall,)* atrium. sic maxime amant Attici loqui. e. c. ἕτερος μὲν ποιεῖ τόδε, ἄλλος δὲ τόδε. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, B, 217, altero pede claudus. κατεπέδησεν οὖν ἕτερον γε, T, 94, constringit saltem alterum, *sie fesselt wenigstens den einen, wo nicht alle beyde, (she binds at least one, if not both.)* οὐδ' ἕτεροι μνώοντο (recordabantur) φόβοιο, i. e. neutri, *keine von beyden parteien, (neither of the two parties,)* Δ, 71. Π, 771. sc. οὔτε οἱ Τρῶες οὔτε οἱ Ἀχαιοί. ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται, Υ, 210, i. e. vel tui parentes vel mei: nam alter ex nobis duobus certo peribit hodie. sæpe ἕτεροι semel positum, dupliciter intelligendum, e. c. H, 420. τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε, imperabat, M, 93, et sequitur, τῶν δὲ τρίτων: ut appareat, etiam ab Homero, licet rarius, poni tamen ἕτεροι et in numeratione plurium. nam h. l. sunt secundi ex quinque. sic et de pluribus, Φ, 437, ἀρξάντων ἑτέρων, i. e. ἄλλων, cum alii cœperint. nam plura pugnabant paria. δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην, H, 292, alterutri parti: nam duo pugnabant, nomine exercituum suorum. sic et 378, 397. ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν, N, 303, alteri parti dare solent victoriam. τῆς δ' ἑτέρης (στιχὸς) ἡγεμόνευε, Π, 179, alterius divisionis dux erat, i. e. secundæ ex quinque. χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, altera manu, M, 452, coll. 382. χείρεσσιν ἀμφοτέραις. quod alii ambabus capiebant, id ille una manu. χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μεν ἕλε χθόνα, τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα, Ξ, 272, s. altera manu tange terram, altera mare, Juno juratura: sic enim jubetur ab Ὕπνῳ. sic Φ, 71, s. τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλίσσετο γούνων (ubi ἑλὼν, tangens, pertinet ad γούνων) τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος. ἡ μὲν, sc. μία κρήνη, ἡ δὲ ἑτέρη, X, 149, 151. ἑτέρηφι (pro ἑτέρῃ) δὲ λάζετο (apprehendit) πέτρον, Π, 734, altera, i. e. dextra manu, nam præcedit, σκαιῇ ἔγχος ἔχων. sed Σ, 477, ἑτέρηφι δὲ γέντο (prehendit, εἵλετο) πυράγρην, ubi notat sinistram manum, qua cepit forcipem, quia in dextra erat malleus: et sermo est de Vulcano. ἑτέρηφι (χειρὶ) δὲ μαζὸν ἀνέσχε, uber suum protulit, X, 80, ubi est ellipsis, sic supplenda: κόλπον ἀνιεμένη ἑτέρῃ χειρὶ, sinum relaxans altera manu, ἑτέρῃ χειρὶ μαζὸν ἀνέσχε, Hecuba, orans filium per uber quod suxerat puerulus. τὴν δ' ἑτέρην πόλιν, alteram, Σ, 509, coll. 490. ἕτερα ἅρματα, Δ, 306, ubi est pro ἄλλα, ad alium currum, qui non est suus proprius. ἑτέρας (alias uvas) τρυγῶσι, vindemiant, η, 124, ubi quoque est pro ἄλλας, 125. nam Attici indifferenter ponunt ἄλλος et ἕτερος, ut et ἄλλος sæpe de duobus, et ἕτερος de multis, ponatur. possis tamen h. l. dicere, Homerum opponere τὰς ὄμφακας et τὰς ὑποπερκαζούσας, et τὰς ἐν θειλοπέδῳ et τὰς τρυγωμένας: ut tamen de duobus proprie loquatur: de tertio aliquo genere dicturus dicit ἄλλας. hinc 126 dicit, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι, maturescunt. nam ὄμφακες sunt immaturæ prorsus uvæ. τὴν ἕτερος ῥίπτασκε — ὁ δὲ μεθέλεσκε, quam alter jecit — alter excepit, θ, 374, s. ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκε, altera cogitatio retinuit me, ι, 302, *ein bedenken auf der andern seite, (a second thought:)* nam duæ erant deliberationes, ulciscendi Cyclopem, et evadendi: facto primo, alterum fieri non potuisset, quod tamen non minus cupiebat: nam θυμὸς est, appetitus. et 430, τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, duo alii arietes vel duæ aliæ oves utrimque ibant, habentes inter se mediam tertiam ovem, quæ ferebat subligatum sibi hominem, *giengen zu beiden seiten, (went on each side.)* τοίχου τοῦ ἑτέρου, ψ, 90, ad parietem e regione. τὸν δ' ἕτερον σκόπελον, μ, 101, alterum ex duobus. ἕτερόν γε ἔτι βόσκοι, alere possit et alterum, non solum se, ξ, 325. sic et τ, 294. ἕτερόν γε τίει χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείονα ἀτιμάσασα ἀποπέμπει, υ, 132. τοὺς δ' ἑτέρους, λ, 257, alte-

ros: nam est duplex genus, alterum ex Neptuno, alterum ex Cretheo, natorum ab eadem matre. ἐξ ἑτέρων (δωμάτων, ædificationum) ἕτερα ἐστὶν, ρ, 266, i. e. οὐ μονόστιγα, ἀλλ' ὑπερῷα, *mehr als ein stockwerk, (of more than one story.)* ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς (molam) ἐν κανέῳ, γ, 441, altera manu tenebat. χειρὶ φέρεν ἑτέρῃ, i. e. μιᾷ, κ, 171. et 354, ἡ δ' ἑτέρη, sc. ἀμφίπολος, secunda ex quatuor ministrantibus puellis. sic ν, 68, τὴν δ' ἑτέρην, δμωὴν, secundam ex pluribus. τῇ δ' ἑτέρῃ (χειρὶ, et quidem sinistra) ἕθεν ἆσσον ἐρύσατο, *zog er sie nahe an sich, (he drew her to him.)* τ, 481. sic χ, 183, s. τῇ ἑτέρῃ φέρων τρυφάλειαν, dextra afferens galeam, τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος, clypeum sinistra. primario igitur ἕτερος est, alter ex duobus: est et cum ἕταρος ejusdem originis, quia alter semper, saltem vel quasi, concipitur socius alterius. θάτερος factum ex Dorico articulo masculino, τὸ pro ὁ, ἕτερος, unde et nunquam dici potest ὁ θάτερος, sed simpliciter θάτερος, i. e. ὁ ἕτερος: et hæc vox declinatur in singulari tantum, masculino et neutro. fœmininum ἡ 'τέρα vel θητέρα, et θατέρα, nec declinatur ulterius. Dores quoque dicunt ἅτερος pro ἕτερος. Vide sub ἑτέρωσε.

ἑτέρφθην, vide sub Τέρπω, prope finem.

ἑτέρωθεν, ("Εδω) adverb. ab altera parte. *von der andern seite, (from the other side.)* 'Ατρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε, irascebatur, Α, 247. 'Ιδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἕστηκεν, Γ, 230, ex altera parte stat, *auf der andern seite, (on the other side.)* ἐξέφερον, Ε, 668. κουράων (virginum) δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι θάλαμοι, Ζ, 247. Αἴαντα 'Αχαιοὶ ἦγον, Η, 311. 'Αργεῖοι, Η, 419. Τρῶες δ' αὖ, Θ, 55. Πάτροκλος ἐλέξατο, cubuit, Ι, 662. ἐπὶ θρωσμῷ, in tumulo, Λ, 56. et 215, ἐκαρτύναντο, confirmabant. et 646, ἀναίνετο, renuebat. ἐκαρτύναντο, Μ, 415. ἐπίαχον, acclamabant, Ν, 835. ἐκόσμει, instruebat, Ξ, 388. ἐκέκλετο, inclamabat hortando, Ο, 501. ἐπεὶ ἴδεν, Π, 427. et 733, ἀφ' ἵππων ἅλτο. et 755, "Εκτωρ ἀφ' ἵππων. et 763, ἔχεν ποδός. Μενέλαος, Ρ, 138. ὀδύρετο, Σ, 32. et 243, ἀπὸ ὑσμίνης χωρήσαντες. ἐπὶ θρωσμῷ, Υ, 3. et 51, αὖε, clamabat. et 164, ἐναντίον ὦρτο, contra ruebat. μήτηρ ὀδύρετο, Χ, 89. ὑπ' αὐλῆς οὐδὲν, η, 130. εἴδωλον, λ, 83. ἐρήτυε, prohibebat, π, 43. ἀπειλήσας, φ, 368. ὁμόκλεον, χ, 211.

ἑτέρωθι, ("Εδω) adverb. alibi, *anderswo, (elsewhere.)* in altera parte, *auf der andern seite, (on the other side.)* ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω, Ο, 348, quemcunque ego separatum a navibus in alia parte videro. ἑτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι, δ, 531, in altera parte domus jussit epulum parari. ἔνθεν Σκύλλη, ἑτέρωθι Χάρυβδις, μ, 235, ubi maxime proprietas voculæ apparet. καὶ εἴ κε ἑτέρωθι πύθηαι, Ε, 351, si vel ex altera parte et e regione ejus, ne dum in medio eo, de eo audias aliquid; si vel audias alibi de eo.

ἑτέρως, ("Εδω) adverb. aliter, diversa ratione. νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, α, 234, nunc vero aliter cadere fecerunt dii, i. e. οὐκ εὖ.

ἑτέρωσε, ("Εδω) adverb. in aliam partem, *auf die eine, oder die andre, seite, (on the one or the other side.)* νέκυν ἑτέρωσ' ἐρύων, mortui corpus in alteram partem, i. e. ad se, trahens, Δ, 492. ἑτέρωσε κάρη βάλεν, in unam partem caput inclinans, Θ, 306, *liess den kopf auf die eine seite hangen, (hanging his head on one side.)* et 308, ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη, inclinabat, ὡς μήκων, ut papaveris caput. ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, Ν, 543, in alteram partem inclinabat se, quod attinet caput. οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον, e regione considebant, Υ, 151, *sezten sich auf die andre seite, (sat down on the other side.)* ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς, Ψ, 231, a rogo in diversam partem divertens, *anderswohin, (another way.)* et 697, κάρη βάλλοντα ἑτέρωσε, caput declinans in latus. ἑτέρωσε φόβηθεν, in alteram diversam partem fugiebant canes, π, 163, εἰς ἕτερόν τι μέρος τοῦ σταθμοῦ, casæ rusticæ. et 179, ἑτέρωσε βάλε ὄμματα, conjecit oculos in alteram partem, *sahe auf die seite, (looked another way.)* ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη, τ, 470, retro inclinata est tibia pedis in alteram partem. ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, inclinabat se in latus unum, χ, 17, moribundus.

ἔτης, ου. ὁ. ("Εδω) familiaris. it. civis, πολίτης. in genere est, ὁ συνήθης, cum quo nobis consuetudo intercedit. nam est ab τὸ ἔθος. differt autem ab ἑταῖρος: nam ἔτης est latioris significatus, *ein guter bekannter, ein landsmann, (an acquaintance, a countryman;)* sed ἑταῖρος strictioris, utpote qui συνηθέστερος, sodalis. εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἔτας τε, Ζ, 239, percontantes de filiis, vel fratribus, vel notis sibi civibus. et 262, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν, defendens cives tuos, O Hector. σούς τε μάλιστα ἔτας, καὶ ἑταίρους οἵ σοι ἔασιν, Η, 295, tuos cives et sodales, *deine speciale landesleute und deine cameraden, (countrymen and comrades.)* nam ἑταῖρος plus est. ἔται καὶ ἀνεψιοὶ, Ι, 460, ubi ἔται sunt πάντες οἱ συνήθεις, omnes familiares et amici: ἀνεψιοὶ vero, cognati. κασίγνητοί τε ἔται τε, Π, 456, 674, fratres et reliqui familiares civesque. δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτῃσιν, dantem nuptiale epulum multis amicis, δ, 3. et 16. γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου, vicini nobiles et familiares ejus. πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε, ο, 273, fratres et amici, sc. illius a me interfecti. idem dicitur et ὁ ἐθὰς, ἄδος, et ὁ ἠθὰς, ἄδος, familiaris, amicus cui adsuevimus. et in vocativo apud Atticos in usu est ὦ τᾶν, pro ὦ ἔταν, O bone, et id pro ὦ ἔτα, affixo ν euphonico: quod idem eadem forma etiam plurali jungitur.

ἐτήτυμος, ου. ὁ ἡ. ("Εω) verus. idem quod ἔτυμος. per reduplicationem priorum duarum litterarum, ἐτ, deberet esse ἐτέτυμος: sed quia tot breves syllabas non capit versus heroicus, hinc medium ε versum in η. nisi malis syllabam τη pro epenthetica habere: ut syllaba ταρ inserta est in ἀταρτηρὸς pro ἀτηρός. Sed ob concursum brevium et alibi fit mutatio: e. c. in παρεινήνεον, a νέω, i. e. ἐσώρευον, pro παρενένεον. et in ἀνεκήκιεν, ab ἀνακίω, sursum vado.

quæ omnes sunt reduplicationes Ionicæ. *κατανεῦσαι ἐτήτυμον*, annuisse serio, A, 558, pollicitum esse ei vere efficiendum. *εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν Ἀτρείδης*, N, 111, si et omnino revera accusandus est ille, *ἀληθῶς*. *καὶ δὴ τοῦτό γε, τέκνον, ἐτήτυμον οὐ κακόν ἐστιν*, sane vero hoc quidem, fili, re vera non ignobile opus est, Σ, 128. sc. auxilium sociis præstandum vere non est malum. *οὔ τις ἐτήτυμος ἄγγελος*, X, 438, non aliquis verus et certus nuntius. *ἀγόρευσόν μοι τοῦτο ἐτήτυμον*, α, 174, dic mihi hoc certo. *κείνῳ δ' οὐκ ἔτι νόστος ἐτήτυμος*, γ, 241, reditus, qui vere exsistet. sic, *μῦθος ἐτήτυμος*, ψ, 62. *κείνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον*, illius sane hic filius re vera est, δ, 157. et 645, *καί μοι τοῦτο ἀγόρευσον ἐτήτυμον*, dic mihi hoc certo. sic et ν, 232. ξ, 186. ω, 257, 296, 402.

ἔτι, (Τῶ) adverb. jam, adhuc, porro, amplius. *nun, noch, ferner, weiter, mehr, nur noch, nun noch, (now, yet, farther, moreover, still more, but still, yet still.)* est a *τὶ* quid, circa quid, præfixo ε; hinc et ipsum *ἔτι* nonnunquam ponitur pro *τὶ*, *etwa, (almost,)* fere. *ἔτι μοί ἐστιν*, habeo adhuc, E, 254. et 465, *ἐς τί ἔτι*, quo usque, coll. 466. et 818, *ἀλλ' ἔτι μέμνημαι*, sed memor sum adhuc. *οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν*, B, 141. I, 28, non enim jam capiemus urbem, sicut antea sperabamus. *ἀήθεσσον γὰρ ἔτι αὐτῶν*, insueti enim adhuc eorum erant, K, 493, *bis dato, annoch, (hitherto.)* *οὐ πάμπαν ἔτι*, jam omnino non, N, 7, non amplius. *οὐδ' ἔτι κεῖτο*, non jacebat amplius, O, 240, *und lag nun nicht etwa mehr, sondern sass, (no longer lay, but sat.)* *ἔδωκεν, ἠδὲ ἔτι δώσει*, dedit et porro amplius dabit, A, 96. et 455, *ἔτι καὶ νῦν*, item et nunc, *auch jezt noch abermal, (even now, once more.)* *οὐ γὰρ ἔτι*, *denn nun nicht mehr, (for now no more,)* non enim jam amplius, B, 13. et 39, 118, 212, 229, 258, 379, 641, 642. Δ, 540, jam, hoc tempore. E, 379, 621, 662, *δ' ἔτι*. 679, 895. *οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦν*, nec adhuc diu vixit, *er lebete auch nun nicht lange mehr, (he did not live long afterwards,)* Z, 139. 222, 367, 411, 500, 501. H, 96. *οὐκ ἔτι*, jam non amplius, sed quasi transformati subito. 217. Θ, 126. I, 25, 105, *ἡμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν*, et jam diu et etiam nunc. 106, *ἐξ ἔτι τοῦ, ὅτε*, ex eo adeo tempore, cum, et deest ibi *χρόνου*: *ἐκ τοῦ* pro *ἐκ τούτου*, quod alibi est *ἐξότου*. 111, 164, 259, 371, 375, 386, *auch so nun nicht einmal, (even so now not once.)* 601, 674. K, 253, *nur noch, (only still.)* 453, *nicht mehr hernach, (no more afterwards.)* 506. Λ, 172, 266, 609, 789, ubi *ἔτι καὶ* abundare videtur; sed ex Græca elegantia non abundat: *sage ihm das denn nun auch jezt, (tell him that even now.)* 819, *ἦ ῥ' ἔτι που*, *gewiss denn etwa noch, (surely then perhaps yet.)* M, 4, 199, 203, 231. N, 214, 232, *noch nahe dabey, (still near to.)* 510. *auch, (even.)* 512. Ξ, 97, 58, 144, *ἔτι που*, jam fortasse, *ἴσως*. 234, 362, 439, 498. O, 99, 105, 193, 539, 556, 674. Π, 12, 14, 68, 102, 238, 255, 305, *annoch, (still.)* 638, 651. P, 41, 338, 354, 379, 453, 586, 637, 653, 681. Σ, 10, 178, 201. T, 49, 70, 150, 231, 327, 335, 408. Υ, 218, 269, 349, 421, 426. Φ, 206, 305, 391, 475, 609. X, 16, jam multi adhuc. 59, 136, 219, 235, 270, 384, 584. Ψ, 46, 75, 268, 386, 429, 490, 526, 619, 627, 689, 787, ut soliti sunt dii semper. Ω, 374, 408, 412, 476, 683, 726, 774. α, 197, 243, 288, 297, 315, 322, 404, 414, 431. β, 36, 63, 115, 202, 210, 230, (ι, ου.) 238, 275, 296, 313, 397. γ, 14, 60, 241, 401. δ, 12, 351, 498, 540, 552, 716, 736, 756, 833. ε, 160, 290, 417. ζ, 33, 173, 174. η, 213, 270. θ, 203, 245, 293, 314. ι, 13, 95, 355. κ, 52, 193, 269, 497. λ, 103, 110, 213, 218, 379, 392, 457, 473, 622, 623, *τοῦδ' ἔτι*, ubi duobus versibus repetitum *ἔτι*, eleganti et quasi negligenti abundantia: pro quo alii, minus accurate fortasse, legunt *τοῦδέ τι*, 627, 629. μ, 138, 264, 301, 428, iterum, *noch einmal, (once more.)* ν, 258, 415. ξ, 44, 92, ubi alii legunt, *οὐδ' ἔτι*. 138, 142, 167, 275, 312, 325, 338, 359, 487, *ferner, (farther.)* ο, 15, 304, adhuc diutius. 348, 432. π, 33, 114, 195, 305, 320, 355, 464. ρ, 20, 41, 72. σ, 22, 87, 215, 267. τ, 19, 66, 84, 249, 313, 324, 509, 530. υ, 12, 41, 178, 180, 207, 210, 223, 285, 324. φ, 95, 111, 186, 282, 426. χ, 35, 236, 245. ψ, 249. ω, 185, 350, 459.

ἑτοιμάζω, f. *άσω*. (Ἕω) expedio, paro, facio ut præsto sit aliquid et promtum et *πρόχειρον*. *ἑτοιμάσατέ μοι γέρας*, expedite mihi honoris donum et repræsentate, A, 118, non enim vult spe differri, sed statim habere. *ὄφρα ἑτοιμασσαίατο Ἀθήνῃ ἱρὸν*, K, 571, pro *ἑτοιμάσαιντο*, donec præstarent sacrum exhibitum. *ἑτοιμασάτω μοι κάπρον*, T, 197, aprum sistat mihi et adducat. *ἑτοιμάσαντο ταύρους*, ν, 184, statim adducebant paratos tauros ad sacrum faciendum. nam *ἑτοιμάζω* est, facio ut quid sit ad manus.

ἑτοῖμος, η, ον. (Ἕω) promtus, paratus. *geschikt, bereit, (prompt, ready.)* est ab *ἕω*, mitto; unde est *ἑτὸς*, missus. ut *ἑτοῖμος* sit proprie, qui statim mitti possit. cæterum sic posuere antiquissimi circumflexum: *ἕτοιμος* est recentiorum accentuatio. *αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος*, statim tibi post Hectorem mors erit parata et immittetur. *ἐπεὶ οὔ σφισιν ἥδε ἑτοίμη*, sc. *μῆτις*, I, 425, coll. 423, quia non illis promtum et ad effectum mittendum consilium hoc est. *ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται*, certe sane hæc parata adsunt, Ξ, 53, i. e. *πρόχειρά ἐστιν*, *das ist gewiss nun schon ganz klar, (that is certainly now quite apparent.)* nam inest huic adjectivo, ob cognationem *τοῦ ἕω*, et *ἔω*, i. e. *εἰμὶ* etiam aliquid ab *ἐτὸς*, certus, verus, *es ist handgreiflich, (it is palpable.)* *ἐπὶ ἑτοῖμα ὀνείατα*, Ω, 627, quem versum sæpius citatum vide sub *ἰάλλω*. *ἦ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο*, certe effecto data sunt ea quæ dicebas, θ,

384, ἐναργῆ, ἀληθῆ: eodem sensu ac paullo ante in Ξ. et est quasi proverbialis locutio.

ἔτος, εος. τό. ("Εω) annus, *ein jahr, (a year.)* est ab ἔω, vado: nam semper est in cursu, nec moratur; et cursus horarum circumagitur annuo tempore. hinc est verbum ἀμφιετίζεσθαι, quotannis recurrere et in orbem redire; et adverbium ἀμφιετὶ, quotannis. ἡμεῖς τοσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὖθι, nos tot annos bellabimus hic, Β, 328. τῶν προτέρων ἐτέων, Α, 690, ubi deest præpositio ἐπὶ, tempore priorum annorum, i. e. πάλαι. hæc ellipsis est Attica. νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν, Ω, 765, ubi loquitur Helena, quod hic annus quo Hector occisus est, sit vicesimus ex quo abierit patria sua. cum autem idem annus sit decimus belli, apparet, Græcos decem alios annos ante initium belli consumsisse apparando bello et tentanda pacificatione. ergo Helenam hoc jam anno oportuit esse subvetulam, utpote quæ Menelao jam Spartæ pepererat Hermionem filiam. ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, α, 16, cum annus veniret, quo ei fatale erat domum redire. ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον, β, 89, jam est annus tertius, et mox ibit quartus. et 107, ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος. sic et τ, 152. ω, 141. ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἔτος ἦλθεν, η, 261, nam Ulysses septem plenos annos fuit apud Calypso, coll. 259. sic et ξ, 287, coll. 285. et 294, ἂψ περιτελλομένου ἔτεος. sic et λ, 294. ἤδη γάρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν, τ, 222, ubi sermo de Ulysse, qui abiit ex Ithaca ad Trojam: ibique per decem annos bellum una gessit, per decem alios, excisa Troja, erravit. πέντον δὴ ἔτος ἐστὶν, ω, 287. et 308, τόδε δὴ πέμπτον ἔτος. ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον Κύπρον sc. εἰς, δ, 82. ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα, π, 206. τ, 484. φ, 208. ψ, 102, 170. ω, 321. cæterum de Helena libet notasse; cum Telemachus eam videret, ρ, 118, s. jam trigesimum eum a raptu fuisse annum: si ergo, cum raperetur, esset octodecim annorum; tum quadraginta octo annos jam explesse eam, ex ratione temporum, hac ipsa sub voce, ἔτος, notatorum, constabit. τῆτες, adverb. Atticum, ἐν τῷδε τῷ ἔτει, Aristoph. Nub. 624. Acharn. 15. Vesp. 399, quod et τῆτα, et dorice τᾶδες dicitur, imo et σατὲς, unde est adjectivum σατάνιος, ὁ ἡ, quod ponitur de frumento ante maturitatem desecto, teste schol. ad Nub. l. c. imo τῆτες etiam de præsenti in genere dicitur, e. c. ἡ τῆτες ἡμέρα, hæc ipsa dies, teste Spanhemio ex Athenæo.

ἐτράφην, vide sub Τρέφω, prope medium.

ἔτρεσαν, ἔτρεσε, vide sub ΤΡΕ'Ω, prope medium.

ἔτυμος, ου. ὁ ἡ. ("Εω) verus. est factum ab ἐτὸς, sicut ab ἴλος fit ἴλυμος, per dilatationem vocis. notat ergo, si quid vere est tale quale putatur aut dicitur, vere exsistens, *wirklich, wahr, (really true.)* ὁ ὢν, ὁ ἀληθής. τὸ ἔτυμον est, vera ratio et origo nominis aut vocabuli alicujus, *die wahre beschaffenheit und herleitung desselben, (according to its nature and origin.)* ἡ ἐτυμολογία est, λόγος ἐπαληθεύζομένην δεικνὺς τὴν λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος. sic enim proprie definitur. latius deinde distortus est ejus rei usus. ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω, Κ, 534, et sensus est: nescio an fallar ego, an verum dicturus sim. conf. ψεύδομαι. nam est phrasis, si dubitamus, an vera ea sint, quæ sentire nos arbitramur. sic et δ, 140. οὐ σε ἔτυμόν γε φαμὲν πεπνύσθαι, non pro rei veritate putamus te sapere, Ψ, 440, *wir sagen nicht die warheit, wenn wir sagen du seyest vernünftig, (we do not tell truth, if we say that thou art wise.)* οὐκ ἀληθῶς φαμέν σε πεπνύσθαι. ἀλλ' ἔτυμόν σοι ἦλθε 'Οδυσσεὺς, sed re vera tibi venit ille, ψ, 26, ὄντως. ψεύδεα ἐτύμοισιν ὁμοῖα, τ, 203. et 567, ἔτυμα κραίνουσι, sc. οἱ ὄνειροι, vera efficiunt.

ἐτύχθη, vide sub τεύχω, prope finem.

ἐτώσιος, ου. ὁ ἡ. ("Εω) irritus, vanus, quod præterit sine effectu, quod abit sine fructu. nam est ab εἶμι, vado. idem quod ἅλιος. ἔγχος μοὶ ἐτώσιον ἤϊχθη παλάμῃ, hasta mihi ruebat in vanum e manu, Γ, 368. ἐτώσιον ἀϊχθῆναι, ut irritum rueret et volaret, sc. ἔγχος, Ε, 854, *dass es vorbey fur, (that it passed by :)* non quidem ex manu Martis, at tamen procul a corpore Diomedis. βέλος ἀπὸ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρὸς, Ξ, 407. Χ, 292. ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, sedeo otiosus ad naves, i. e. in castris, vanum pondus terræ, Σ, 104. βέλεα ἐτώσια πίπτει ἔραζε, Ρ, 633, jacula irrita cadunt in terram. τὰ δὲ πάντα (βέλεα) ἐτώσια θῆκεν 'Αθήνη, frustra missa, χ, 256, 273. δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, illa dona donabas irrita, ω, 282, *hast es umsonst und ohne nutzen geschenket, (hast given them to no purpose,)* ab εἶμι est ἐτῶς et ἐτεῶς, adverb. quod et attice ἐτὸς scribitur, frustra, temere. vide Aristophanis Plut. 404. et 1167. et ab ἐτῶς est ὁ ἡ ἐτώσιος. aliud ἐτὸς pro ἐτεὸς, verus, est ab εἰμὶ, sum.

εὖ, ("Εω) adverb. bene, pulcre, scite, probe, mirandum in modum. est factum ex neutro adjectivi. εὖ εἰδὼς, probe intelligens, probe gnarus, Α, 185, 385, 515. Β, 501, 718, 720, bene periti, Δ, 310. Ε, 11, 549, coll. 608. Θ, 32. Ι, 345. Μ, 100, 350. Ο, 412. Σ, 52. Φ, 487. α, 174. δ, 645, 818. η, 317. ι, 215. εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα, Δ, 163. Ζ, 447. εὖ δὲ σὺ οἶσθα, Α, 652. Ψ, 309. ϑ, 215. μῦθον, ὅν κεν εὖ εἴπω, Ξ, 127, ubi hoc εὖ, utpote diphthongus ante vocalem, est correptum. ἵνα τίς σε εὖ εἴπῃ, ut de te cum admiratione loquatur, α, 302. γ, 200. οὕς κεν εὖ γνοίην, quos quidem probe noscam, Γ, 235. sic cum γινώσκειν, Ε, 128. Λ, 526. Ξ, 475. Σ, 269, probe eum quivis agnoscet. loquitur, quasi jam obliti essent, qualis esset. μῦθόν τ' εὖ γνῶτε, Τ, 84. πόλις εὖ ναιομένη, Γ, 400. Ε, 489. Ι, 149, 291. Ξ, 255. εὖ ναιετάοντες, Ζ, 370. Β, 648. ϑ, 574. ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω, Κ, 63, 72. Ν, 753. εὖ διαγινώσκοντες, Ψ, 240, 470. εὖ κατὰ κόσμον, bene et ordine, Κ, 472. Λ, 48. Μ, 85. Ω, 622. εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, i. e. καλῶς δὴ, Θ, 463. Σ, 197. εὖ δάσαντο, Α, 368, i. e. κατὰ ἰσότητα καὶ δικαιοσύνην, bene dividebant

et 19, εὖ οἴκαδε ἱκέσθαι, bene, cum laude et admiratione omnium. ἢ εὖ ἠὲ κακῶς νοστήσομεν, Β, 253. et 360, εὖ μήδεο. et 382, εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, ubi deinde quater est positum εὖ, accurate, probe, diligenter. et 777, ἅρματα εὖ πεπυκασμένα, accurate contecta, ne sordida fierent. nam extra usum tegumentis obvelabantur currus. κτήματα ἑλὼν εὖ πάντα, Γ, 72, 93, probe omnia, nullo excepto. πᾶν δ' εὖ λειήνας, probe poliens, Δ, 111. et 112, εὖ κατέθηκε, *legte deh bogen accurat an, machte in wohl zu rechte zum schusse, (placed the bow properly for shooting, took aim with it,)* bene et accurate composuit. ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ, Ε, 650, i. e. τὸν εὐεργετήσαντα. vide porro, Ι, 210, 358. Λ, 778, 787. Μ, 369, 458. Τ, 421. Ψ, 466, 743, 761. Ω, 269, 271, 802. εὖ καὶ ἐπισταμένως, Κ, 265, accurate et scienter; et posterius est explicatio prioris, nam τῶν τεχνιτῶν τὸ εὖ, est τὸ ἐπισταμένως ἢ ἐπιστημόνως ἐνεργεῖν. hinc et 438, ἅρμα εὖ ἤσκηται, ubi εὖ solum positum est pro ἐπιστημόνως. sic et ψ, 197, coll. 193. hinc εὖ postea positum est de quovis opere κατ' ἐπιστήμην facto, ut apparet, ex Matthæi xxv, 21, 23. ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι, σ, 259, ubi præcedens εὖ explicatur per sequens ἀπήμονας, incolumes: nisi tamen h. l. εὖ est, cum laude, re bene gesta. vide porro εὖ, γ, 97, 188, 190, 357. δ, 96, 327, 408, 589. ε, 236, 250, 259. ζ, 318. θ, 37, 39. ι, 329. λ, 444, εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε. ν, 20, 232, 370. ξ, 128. ο, 211, 309, 316, 321, 330. ρ, 28, 85, 563. οἵτι εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι, σ, 167. et 407, εὖ δαισάμενοι, bene epulati. εὖ ζώουσι, τ, 79, 93, 194, 319, 446, 460, 464, 501. υ, 75, Ζεὺς εὖ οἶδεν ἅπαντα. 161, 189, 371. φ, 218, 222, 369. χ, 128, 190, 494. ψ, 175. ω, 194, 244, 270, 284. hoc εὖ alibi sæpe omittitur subintelligendum, e. c. Λ, 198, ἅρμασιν (εὖ) κολλητοῖσιν. τεῖχος (εὖ) τετυγμένον, Ξ, 66, sic et δῶμα (εὖ) ποιητὸν, τάφρος ὀρυκτὴ, πύλαι ποιηταὶ, etc. cæterum ipsa diphthongus ευ, πολυειδῶς μεταμορφοῦται, varie mutatur. excidit enim sæpe τὸ υ, ut a τεύχω est ἡ τέχνη: vel τὸ ε, ut a φεύγω est ἡ φυγή. vel ε mutatur in ο, ut a σπεύδω, ἡ σπουδή. vel υ mutatur in ι, ut in φειδωλὸς, qui est ὁ φεύγων τὸ διδόναι, quasi φευγωδός. vel ευ mutatur in οι, ut a λευγαλέος est λοίγιος: vel ε in η, εὔκομος, ἠΰκομος, εὖτε, ἦυτε. ex quo apparet, quam variabiles sint apud Græcos vocales et diphthongi. cum ὑπὲρ dicitur adverbium compositum ὑπέρευ, ultra bonum et moderatum; quod adverbium legit scholiastes Euripidis, Phœn. 553. et alibi non est omnino insolens: loco tamen citato vitiosum.

εὗ, ionice pro οὗ, vide sub ὅς, ἥ, ὅ, aliquanto sub initio, et sub ἕ aliquanto a medio.

-ευ, ionice pro -εο, vel -ου, vide sub ἴκω prope medium. ejusdem varia mutatio notata est sub εὖ, ad finem.

εὐαγγέλιον, ου, τό. (Ἄγω) præmium pro bono nuntio. δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔσται, ξ, 152, seqq. ubi enumerat quæ præmia velit. et 166, ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. apud alios notat hæc vox et, ipsum bonum nuntium.

εὔαδε, æolice pro ἧδε, vide sub Ἥ∆Ω.

εὔβοτος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) pecoribus alendis aptus, *wo gute weide ist, (where there is good pasturage.)* pascuis abundans. in specie tamen, bubus pascendis aptus, *gut vors rindvieh, (good for the horned cattle.)* εὔβοτος, εὔμηλος, ο, 405. quanquam non opus esse videtur speciali determinatione ista: nam εὔβοτος est antecedens, pascuis bonis abundans: εὔμηλος est consequens, ergo pecoribus alendis commoda terra. alibi ponitur et passive, bene pastus, e. c. σὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε, tu pinguem agnum contra statue, *setze das fette lamm dagegen, (put the fat lamb against it,)* apud Theocritum Εἰδ. 5, 24.

εὐγένειος, ου. ὁ ἡ. et ionice ἠϋγένειος, (Ἄγω) probe barbatus. probe ornatus pilis circa mentum. ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος, apparet leo probe barbatus, Ο, 275. ὥστε λῖς, Ρ, 109. ὥστε λῖς, ᾧ ὑφαρπάσῃ σκύμνους ἀνὴρ, cui subripuit aliquis catulos suos, Σ, 318, ubi id epitheton etiam de leæna positum videtur, nam leo mas non σκυμναγωγεῖ, catulos ducere aut curare non solet. ergo τὸ γένειον λέοντος sunt αἱ τρίχες περὶ τὴν γένυν ὀξὺ προέχουσαι, *die spitzen langen haare um den rachen herum, (whiskers,)* (quales et in felibus videmus) δι' ὧν φόβος προφαίνεται καὶ σεμνότης τῷ λέοντι. et hi pili communes sunt utrique sexui leonum. apud alios etiam ἐπὶ τρίγλης, de mullo, pisce, ponitur hæc vox, quæ hinc ἡ γενειάτις, ιδος, dicitur. hinc est et nomen proprium ὁ Εὐγένιος, ου, extruso ε.

εὐγενής, έος. ὁ ἡ. (Γάω) bene natus, nobilis, *von edler geburt und hohen vorfahren, (of noble birth, and illustrious ancestry.)* nam accipienda est vox eo sensu, quo Romani ponunt, nobilissimus, ut altam et priscam nobilitatem supremam notet: non vero eo significatu, quo nostri Germani suum *wolgebohren, (well-born,)* ponunt, nec quo recentiores et minus boni sermonis Romani interpretes voce illa Romana abutuntur. cæterum in poëta interseritur η, εὐηγενὴς, sicut fit in ὑπερήφανος, ἐπηετανὸς, etc. αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο, Λ, 427. Τρώων εὐηγενέων, Ψ, 81, nam regum et principum putatur esse urbs, non plebis tenuis. ἔπαινος εὐγενοῦς ἀγαθοῦ ἀνδρὸς est Ω, 376, s. οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, πέπνυσαί τε νόον, μακάρων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων. cæterum ἡ εὐγένεια non prodest personaliter, nec est bonum essentiale: nam nobilior Æneas ideo non superat Achillem virtute, Υ, 105—107. innuit tamen poëta, hac re efferri multos. politice tamen verum est, quod ἡ τῶν πάππων καὶ τῶν προγόνων ὑπεροχὴ καταβαίνει καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους. graduum εὐγενείας comparatio est et Ω, 57—61.

εὖγμα, ατος τό. (Χάω) id quod voto petitur; gloriatione et lætitia digna res, ἔβη, (abiit) κενὰ εὔγματα εἰπών οἱ, postquam inanes lætas res dixit ei, χ, 249, *der sich mit leeren*

worten breit gemachet wie erwünschet er im beystehen wolle, (having boasted in empty words how powerfully he would assist him.) κεινὰ καυχησάμενος ὡς εἰς βοήθειαν.

εὔγναμπτος, ου. ὁ ἡ. (Κνάω) bene curvus. κληῖσιν εὐγνάμπτοις, σ, 293, quæ erant ἐπικαμπέσι καὶ περιφερέσι, rotundæ. conf. κληΐς.

εὐδείελος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) bene conspicuus et eminens, clarus, illustris; in sensu vel physico, quo alta eminent; vel metaphorico: pro εὔδηλος, et εὐδίελος, interserto Iota. Ἰθάκην εὐδείελον, β, 167. ι, 21. ν, 212. τ, 132, nam insula erat alta et montosa. Ἰθάκης εὐδειέλου, ξ, 344. τὶς νήσων εὐδείελος, ν, 234, aliqua insularum eminens: ubi est commune insularum epitheton.

εὐδία, ας. ἡ. (Δίω) est ἡ εὐαερία, serenitas aëris, tranquillitas aëris. ab eodem themate. ac ἔνδιος, q. v. est enim adjectivum, εὔδιος, ία, ιον, quando bonus et serenus est Jupiter, i. e. aër. ἡ εὐημερία. cujus circumscriptio est, γ, 157, 758. et Herodotus: ἐπαύσατο ἄνεμος, καὶ τὸ κῦμα ἔστρωτο, καὶ κοιμίζεται πόντος θεόθεν. Vide sub αἰθὴρ, et Ζεὺς in R.

εὐδικία, ας. ἡ. (Δίω) observantia juris et æqui et moris. εὐδικίας ἀνέχησι, τ, 111, jura æqua sustentat; et sermo ibi de bono rege: simulque additur ibi, quæ bona hanc rem sequantur. talis rex dicitur ὁ ἰθυδίκης, ου, i. e. εὐθυδίκης, cujus jura sunt recta, Hesiod. Ἔργ. 228. oppositum est ἡ ἀδικία, quæ est κακοδικία τις. cæterum l. c. est genitivus sing. confer verbum.

εὔδμητος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) probe subactus. σὺν ἐϋδμήτῳ τελαμῶνι, H, 304, cum balteo probe facto ex loris.

εὔδμητος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) bene structus et ædificatus. εὔδμητον περὶ βωμὸν, A, 448. τεῖχος ἐΰδμητον, M, 36. et 154, εὐδμήτων ἀπὸ πύργων. ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου, Π, 700. ἐϋδμήτοιο πόληος, Φ, 516. ἐϋδμήτους ἐπὶ πύργους, X, 195. ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν, in basibus bene structis, η, 100. εὔδμητον βάλε τοῖχον, *traf die wand, (struck the wall,)* υ, 302. ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ, χ, 126.

εὕδω et εὑδέω, f. δήσω. (Ἕω) cubo, recubo, sive dormiam sive non: *ich liege, lege mich, (I lie down,)* it. dormio, *ich schlafe, (I sleep.)* est a τὸ ἕδος, inserto υ. notat ergo proprie *cubare*, quietis aut voluptatis causa. εὗδον παννύχιοι, quiescebant per omnem noctem, B, 2. et 19, τὸν εὕδοντα ἐν κλισίῃ, dormientem. et 23, s. εὕδεις Ἀτρέος υἱέ; οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, principem virum non decet per totam noctem dormire. ὄφρα εὕδῃσι μένος Βορέαο, E, 524, quasi venti essent πρόσωπα viva: et fabulæ eos fingunt θεῖόν τι γένος. simul est facete dictum: nubes stant, quamdiu cubant venti, ut servi quiescunt dominis dormientibus, post ἔγερσιν horum κινησόμενοι. sic et Germani dicunt, *der wind hat sich geleget, (the wind has hushed itself.)* Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης, cubabat in interiori parte tabernaculi, I, 659—663, ubi heroum mos cubandi nocturnus pingitur. sic et Ω, 675, s. et 678, εὗδον παννύχιοι. sic et K, 2. et 83, ὅτε εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι. sic et 386. et 152, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι εὗδον. et 155, ὅγ' ἥρως εὗδε. et sermo est ibi de Diomede, qui pari modo nocte ea cubabat, ut Saul, rex Israëliticus, 1 Sam. xxvi, 7. Τρῶας οὐκ εἴασεν Ἕκτωρ εὕδειν, K, 300. et 471, οἱ δ' εὗδον καμάτῳ ἀδδηκότες, dormiebant lassitudine fatigati. et 474, Ῥῆσος (rex Thracum) δ' ἐν μέσῳ εὗδε, etiam sub dio, ut sui circa eum jacerent. atque ibi rex ille in somno narratur trucidatus ab hoste, clam ad dormientes ingresso. honeste hoc verbo concubitus significatur, Ξ, 334, πῶς κε ἔοι, εἴτις νῶϊ θεῶν εὕδοντε ἀθρήσειε, quomodo quæso esset, si quis deorum nos ambos cubantes adspiceret; inquit Juno ad Jovem in monte Ida. Ξ, 352, εὗδε (cubabat) πατὴρ, ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμεὶς, (somno et amore oppressus) ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν. et 358, ὄφρα ἔτι εὕδει Ζεὺς, quamdiu cubat et quiescit Jupiter. nonnunquam de morte ponitur: et ea notio habet aliquid ἀστειότητος, ἢ καὶ δριμύτητος. Πρόμαχος, δεδμημένος ἔγχει ἐμῷ, εὕδει, Ξ, 482. εὕδεσκε (imperf. Ionicum) ἐν λέκτροις, cubabat in lecto, X, 503. εὕδεις; Ψ, 69, inquit anima Patrocli ad Achillem dormientem. ὅτε εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι, Ω, 363. et 678, εὗδον παννύχιοι. et 683, οἷον ἔτι εὕδεις, sicut nunc dormis. χεῖμα μὲν, εὕδει ὅθι δμῶες, tempore hiemali, cubat ubi servi cubant, λ, 189. φῶκαι ἀθρόαι εὕδουσιν, δ, 405, confertæ cubant. εὕδουσι ἐν τάπησι, cubant in tapetibus, *liegen auf feinen matrazzen, (to lie on fine mattresses,)* κ, 12, noctu. εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, δ, 794, cubuit reclinata et obdormivit. et 804, εὕδεις Πηνελόπεια; ταῖς ἔπι Κύκλωψ εὗδε, in quibus ille cubare solebat, ι, 428. εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, σ, 188. εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ, η, 288. εὗδον δ' εὔκηλοι σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους, cubabant scutis contecti humeros, ξ, 479. et 533, ὅθι ὕες εὗδον, ubi sues cubabant. αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον, cubitum ierant, υ, 109. ὁπόταν αὖτε εὕδῃσθα (εὕδῃς) γλυκὺν ὕπνον, θ, 445, et alludit regina ad narrationem Ulyssis, κ, 31—47, et quidem ipsa ignara adhuc illius facti. ὄφρα κεν εὕδῃ σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν, ut cubet, γ, 359. οἱ δ' εὕδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν, illi cubitum surgebant per urbem, *macheten sich auf in der stadt schlafen zu gehen, (went to sleep in the city,)* β, 397. τάχα οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω εὕδειν, fortasse nolent concumbere iterum tali modo, θ, 317. et 337, εὕδειν παρὰ Ἀφροδίτῃ, concumbere cum ea. et 342, ἐγὼν εὕδοιμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. ὥρη εὕδειν, tempus est cubitum eundi, λ, 330, 373. ἔστι μὲν εὕδειν, ο, 391, licet cubitum ire. et 395, εὑδέτω ἐξελθὼν, exeat cubitum. οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, σ, 327, neque vis decumbere in domum fabri ferrarii iens. ἐπεὶ λούσαιτο, φάγοι τε, εὑδέμεναι (εὕδειν) μαλακῶς, ω, 254, postquam lotus est et comedit, ut dormiat suaviter. εὕδων ἐν γαίῃ πατρῴῃ, cubans in patria terra, ν, 188. et 134, οἱ δ' εὕδοντα ἐν νηὶ

ἄγοντες, cubantem et dormientem. sic et σ, 229. μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, ne amplius nunc cubantes carpite dulcem somnum, κ, 548. εὕδοντι ἐν προδόμῳ, cubantes ambos in vestibulo, ο, 5.

εὐειδής, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) bona facie et specie. formosus. γυναῖκα εὐειδέα, mulierem formosam, Γ, 48, Helenam. et est paullo plus quam εὔμορφος. nam hæc posterior vox notat tantum εὐπρόσωπος: sed illa prior simul est ἡ κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς καλὴ, ἐν συμμετρίᾳ μελῶν καὶ μερῶν, et μετὰ εὐχροίας ἐπανθούσης. Vide sub μορφή.

εὐεργεσία, ας. ἡ. (Ἔρα) beneficentia, si quis bene et recte agit. εὐεργεσίας ἀποτίνειν, beneficentiam remunerari, χ, 235. et 374, ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγα ἀμείνων.

εὐεργής, έος. ὁ ἡ. (Ἔρα) bene factus. τεχνικῶς εὖ εἰργασμένος, εὐποίητος. *wohl gearbeitet, (well wrought.)* notat et active, qui bene facit, *ein wolthäter, (a benefactor.)* εὐεργέτης. εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου, ex pulcro curru excidit, Ε, 585. Ν, 399. κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου, pro κατέπεσε, Π, 437. μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργὴς, bene facta navis, Ω, 396. Φαιήκων εὐεργέα νῆα, θ, 567, bene compactam et constructam, sic ι, 279, ὅπη ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα, ubi habebas, cum huc ires, bonam tuam navem, ubi eam appuleras. ἐς νῆσον σχήσεις εὐεργέα νῆα, ad insulam appelles. ἐλλιμενίσεις, λ, 70. ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς νῆσον, μ, 166, venit ad insulam. εὐεργέα λώπην, bene factam vestem tenuem, ν, 224. θύραι εὐεργέες, bene et dense factæ januæ, ρ, 267. χρυσοῦ εὐεργέος, auri bene elaborati et puri, ω, 273. ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, quam non est gratia consequens bene factarum rerum, i. e. beneficiorum, χ, 319, vel potius, eorum qui bene fecerunt. sic et δ, 695. nam οἱ εὐεργέες sunt, bene factores.

εὐεργός, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔρα) bene faciens, officio suo bene fungens, *der recht thut und machet, was er thun soll, (doing what is right, and performing his duty well.)* αἶσχος κατέχευε γυναιξὶν ἐσομέναις, καὶ ἥ κε εὐεργὸς ἔῃ, maculam turpem adspersit futuris fœminis, etiam si qua sit bona, λ, 433, i. e. ἀγαθὴ, ἀγαθουργός. ἅτε (quæ res) ἠπεροπεύει φρένας γυναιξὶ, mentes mulierum depravant, καὶ εἴ κε εὐεργὸς (τὶς) ἔῃ, ο, 421. χαλεπὴν δὲ φῆμιν ὄπασσε γυναιξὶ, καὶ ἥ κε εὐεργὸς ἔῃ, ω, 201, dedit iis malam famam, et occasionem vituperandi eas, non malas modo, sed et si qua est bona: quæ, teste Q. Cicerone, est nulla.

εὐερκής, έος. ὁ ἡ. (Ἔρα) bene septus et munitus. ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, sub porticu aulæ probe munitæ muro, Ι, 468. θύρας εὐερκέος αὐλῆς ἔκλεισε, φ, 389. sic, ὑπ' αἰθούσῃ, χ, 449.

εὔζυγος, ου. ὁ ἡ. (Ἄγω) est epitheton navis in poëta. bonis transtris instructus; et per consequens firmus. it. remigio bene instructus, quia transtris insident remigantes. ἐκβάντες νηὸς εὐζύγου, ν, 116. νῆες εὔζυγοι, ρ, 288.

εὔζωνος, ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) eleganter cinctus. et a parte ista luculenta ad totum, εὐκόσμητος, bene ornatus. est epitheton fœminæ apte et ædificatæ et indutæ. χωόμενον εὐζώνοιο γυναικὸς, sc. ἕνεκα, Α, 429, et sermo est de Briseide venustissima. ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη, Ζ, 467. ubi sermo est de nutrice filii parvuli Hectorei: et apparet, κόλπον, i. e. ubera, cincta non fuisse, sed tecta tantum dimidia sua parte, indusio tenui. γυναῖκας ἐϋζώνους, Ι, 366, quæ inter carissimam prædam numerantur victori. intelliguntur ergo juvenculæ, quarum pectus et reliqua figura ex cinctu admittit gratiam. et 586, Μελέαγρον ἐΰζωνος παράκοιτις λίσσετο. ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, Ψ, 261, ubi inter præmia certaminum enumerantur. et 760, ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο στήθεός ἐστι κανών. poëta ergo hanc vocem de solis mulieribus, et quidem nobilioribus: pleno sinu, *von vollem busen, (full bosomed.)* quæ de strophiis circa pectus recentiores narrant, ea Homerico orbi prorsus ignota, utpote quo, mammæ tectæ quidem plerumque leviter, sed non compressæ gerebantur. nam illo tempore valetudinis et veræ venustatis ratio habebatur unice. cæterum Atticis recentioribus τὸ εὔζωνον etiam de ὁδίτῃ præcincto altius dicitur, et qui præter cingulum nihil aliud oneris gestaret, qui et μονόζωνος dictus. vide sub βαθύκολπος.

εὐήγενης, vide sub εὐγενής.

εὐηγεσία, ίας. ἡ. (Ἄγω) bonum imperium, εὐαρχία. quando bonus princeps præest. ἐξ εὐηγεσίης, τ, 114, ex qua oriuntur ante memorata bona: nisi potius est: per bonum ductum, et capturam facilem, piscium, *durch gute züge, die die fischer thun, (through good draughts made by the fishermen.)* conf. ἐκ. est ab ἡγέω, f. ἡγέσω, unde et ὁ ἡγεμών. pro quo deinde medium magis in usu esse cœpit, sicut et fut. in ἥσομαι. alii l. c. scribunt εὐεργεσίης, falso. vide sub 'ΕΚ, aliquanto sub medio.

εὐήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) bene acutus. αἰχμῆς εὐήκεος, a cuspide probe acuta. Χ, 319, ut sit ἡ εὖ ἔχουσα τῆς ἀκῆς καὶ ὀξύτητος.

εὐήνωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἀνὼ) qui virum fortem facit. ἀνδρείας περιποιητικός. qui vires viri auget, *dem manne zur tapferkeit förderlich, (that heightens a man's bravery.)* sic εὐήνωρ χαλκὸς, ν, 19, ὁ εἰς ἀνδρίαν πάλαι ποτὲ συντελῶν, ὅτι εἰς ὁπλοποιΐαν χρήσιμος ἦν, nam primitus arma ex χαλκῷ fiebant. nunc sic vocatur, vel quia olim ad fortitudinem præstandam conduxit; vel quia viros fortes exhilarat et alacres facit, si vasa ænea iis dono dantur. οἶνος εὐήνωρ, δ, 622, nam vinum συμμέτρως πινόμενον auget et recreat animum.

εὐήρης, εος. ὁ ἡ. (Ῥέω) bene aptatus, bene adjunctus: bene paratus, commodus, utilis. apud alios notat et, socialis, εὐάγωγος, πρᾶος, ἐπιεικής. εὐῆρες ἐρετμὸν, commodum et utilem et aptum remum, λ, 120. et 124, εὐήρεα ἐρετμά. 128. ψ, 268, 272. μ, 15. quibusdam placet, hoc

adjectivum ab ἐρέσσειν et εὖ compositum dicere, ut notetur bene remigans. sic apud Eurip. Iphig. Taur. 1050, νεὼς ὁ πίτυλος εὐήρης, navis remigatio bona. sed apparet ex formis sequentibus, rectius ad ἄρειν referri. cæterum ὁ πίτυλος proprie est ὁ ἀπὸ τῶν ἐρεσσομένων κωπίων θόρυβος. imo, motus cum sono quilibet. coll. 307, estque pro τύπιλος per transpositionem, a τύπτω. et Herc. Fur. 1187, ibique Barnesius.

εὖθε, pro εὖτε, quod vide.

εὔθριξ, εὔτριχος, ὁ ἡ. (Θέρω) bonos pilos habens. εὐτρίχας ἵππω, Ψ, 13, 301, 351.

εὔθρονος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) pulcræ sellæ insidens. est in poëta epitheton Auroræ. ἐΰθρονον ἠῶ μίμνον, exspectabant, Θ, 561. ἠῶς ἦλθεν ἐΰθρονος, ζ, 48. ο, 494. οὐκ ἄν τις τούτων γε ἐΰθρονον ἠῶ ἵκοιτο, ρ, 497, non sane quisquam horum ad pulcram auroram in vivis esset.

εὔθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) lætus animo. it. benevolus. οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκε, ξ, 63, qualia suo domestico herus benevolus et liberalis dare solet, εὔψυχος, *ein edelmüthiger, (a generous man.)* Vide sub Εὔφημος in R.

εὐκαμπής, έος. ὁ ἡ. (Κνάω) bene flexus. δρέπανον εὐκαμπὲς, σ, 367, ubi laus falcis messoriæ est a parte, a καμπῇ, et innuitur per hanc partem τὸ ὅλον ἔντεχνον, ἀγαθὸν, bene factum. nam τὸ εὖ habet vim. κληῗδα εὐκαμπέα, φ, 6, conf. κληΐς.

εὐκέατος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) quod facile finditur et scinditur, vel et fissum scissumque est. ὀδμὴ κέδρου εὐκεάτου, ε, 60, coll. υ, 161, odor cedri bene fissæ, ut commode incendi posset.

εὔκηλος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) quietus, tranquillus. idem ac ἕκηλος, ex eoque factum per Æolicam interpositionem τοῦ υ, et inde mutato spiritu. μάλα εὔκηλος, valde tacitus et tranquillus, Α, 554. εὔκηλοι ἐπολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, Ρ, 371, imperturbati pugnabant in clara luce; cum alii confunderentur densa nebula. ὁ δὲ εὔκηλος, otiosus, γ, 263, desidiosus: nam hic est ille locus, quem respexit Ovidius de Ægistho: nam ex præcedente repetendum est, ἧστο, sedebat. εὗδον δ' εὔκηλοι, dormiebant placide, ξ, 479. sic ab εἷς, genit. ἑνὸς, fit ὁ εὖνις, i. e. μεμονωμένος, et quasi ἑναῖος.

εὐκλεής, έος. ὁ ἡ. (Κίλω) celeber bona fama, εὔδοξος. ad bonam famam faciens. οὐ μὰν ἧμιν (pro ἡμῖν) ἐϋκλεὲς, Ρ, 415, non certe nobis gloriosum est, non famæ commendat id nos. ἐπὶ νῆας ἐϋκλεΐας, ad naves celebres fama, pro εὐκλεΐας, Κ, 281. οὕτως ἐστὶν ἐϋκλεΐας (αὐτοὺς) κατὰ δῆμον ἔμμεναι, φ, 331, non possunt ii bene audire apud populum.

εὔκλεια, ας. ἡ. (Κίλω) celebritas bonæ famæ. τὸν ἐϋκλείης ἐπίβησον, Θ, 285, *setze ihn in guten ruf, (bring him into celebrity,)* κλεῖσον αὐτόν. οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους, ξ, 402, sic certe mihi bona fama et præstantia esset apud homines.

εὐκλεῶς et εὐκλειῶς, (Κίλω) adverb. cum bona fama, honeste. ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος cadere gloriose pro urbe, Χ, 110.

εὐκληΐς, ῖδος. ἡ. (Κλάω) vel, ut antiqui malunt scribi, εὐκλῆϊς, ῗδος. bene munitus sera vel pessulo. Iota autem ubique longum est natura in voce κληΐς. θύρη θαλάμου εὐκληῗς, Ω, 318.

εὔκνημις, ιδος. ὁ ἡ. (Κνάω) bene ocreatus. est epitheton ἀπὸ μέρους, simul connotans totum, ut sit idem quod εὔοπλος, bene armatus. nam est laus magna militis, ἡ τῶν ὅπλων διαθέσις. in poëta est epitheton Græcorum; ut solet certis personis vel rebus appropriare vocem, etsi rem eandem de aliis non neget, eamque alia voce peculiari exprimat. de accentu in nominativo dubitatur. nam si Iota ultimæ syllabæ semper est longum natura, recte scribitur acutus in penultima, εὐκνήμις, si vero est anceps, potest esse acutus in antepenultima. Α, 17. Β, 331. Γ, 68. Η, 385. Ν, 51. Ψ, 272, 721. β, 72. λ, 508. σ, 258. ἑταῖροι, qui erant Græci, β, 402. ι, 550. κ, 203. ὁ ἡ κακόκνημος et λεπτόκνημος est, malas et exiles tibias habens, *dünnbeinig, (having spindle shanks.)*

εὔκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) pulcra coma præditus a natura. it. pulcre comam ornans. est epitheton muliebre, ubi utraque notio debet jungi. ionice dicitur, per διάλυσιν et ἐπίτασιν, ἠΰκομος. Λητὼ, Α, 36. Τ, 413. Βρισηῗς, Β, 689. Ἑλένη, Γ, 329. Θ, 82. Ι, 339. Θέτις, Δ, 512. Ἀθήνη, Ζ, 92, 303. Ἥρη, Κ, 5. μητέρος ἠϋκόμοιο, i. e. Thetidis, Ω, 466. et 602, Νιόβη. Καλυψώ, μ, 389. vides ergo, quam magna nomina hoc epitheto ornentur; et quod non vulgarem formositatem hæc vox indicet. quam munde præterea antiquæ Veneres caput et comam habuerint, quam accurate quotidie comam purgaverint, et quantum pretium in oculis virorum pulcre comata fœmina habuerit, etiam ex Apuleii Metam. Lib. 2. apparet.

εὐκόσμως, (Κόμω) adverb. ab adjectivo εὔκοσμος, ὁ ἡ. ordine, ordinate, apte. ὡς εὐκόσμως ἔστησε, quam accurato ordine statuerit illos, φ, 123.

εὐκρίνω, (Κάρα) bene dispono et distinguo, bene ordino: bene seligo. ἐπειδὴ πάντας ἔστησεν ἐϋκρίνας, Π, 199, postquam omnes collocasset bene ordinatos, διακρίνας κατὰ στίχας, nam sermo est de divisis ordinibus copiarum: et sequens δὲ facit apodosin ad ἐπειδὴ, *da, (then.)* αὐτοῖς συῶν τὸν ἄριστον ἐϋκρίνας ἀποπέμπω, ξ, 108, i. e. ἐπιλεξάμενος. hinc est recentiorum ἡ εὐκρίνεια, i. e. ἡ εὐκοσμία, bona ordinatio et dispositio cum electione accurata, ἔντε λόγοις ἔντε ἔργοις. ἡ εἰλικρίνεια, *lauterkeit, (perspicuity,)* habet oppositam τὴν ἀμαύρωσιν, obtenebrationem et caliginem.

εὐκτίμενος, (pro εὐκτιζόμενος) ἡ, ον. (Κῶ) bene conditus et habitatus. est epitheton urbis, domus, aliarumque rerum bene conditarum. εὐκτίμενον πτολίεθρον Μεδεῶνα, Β, 501. et 546, Ἀθήνας. Ἴλιον, Δ, 33. Φ, 433. Πύλος, Νίσ-

τορος εὐκτίμενον πτολίεθρον, γ, 4. ἐς Ἄμυνον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, Θ, 283. Νήρικον, ω, 376. ἐϋκτιμένην Ἰαωλκὸν, Β, 712. Φηρὴ, Ε, 543. Λέσβος, Ι, 129, 271. Λύκτος, Ρ, 611. Λῆμνος, Φ, 40, i. e. καλῶς οἰκουμένη. Λέσβος, δ, 342. ρ, 133. Ἰθάκη, urbs, χ, 52. νῆσος, insula, ι, 130, i. e. labore suo insulam illis bene constitutam et excultam fecerunt. οἶκον ἐϋκτίμενον, δ, 476. ι, 533. ο, 129. δόμον, ω, 213. ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, in area bene parata ad triturandum in ea, Υ, 496, ubi alii legunt ἐϋτροχάλῳ. ὅτε μὲ εἶλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, Φ, 77. οἷον πατέρα εὗρεν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ λιστρεύοντα φυτὸν, ubi de area hortensi sermo est, ω, 225. et 335, σοὶ καὶ δένδρεα ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωὴν εἶπω, ubi ἀλωὴ est illa pars horti, ubi arbores frugiferæ erant. ut ergo hoc epitheton de areis et rusticis et hortensibus dicatur, *wohl angelegет, wohl eingerichtet, (well planned, well laid out.)* ἐϋκτιμένας Κλεωνὰς, Β, 570. κατ' ἀγυιὰς, Ζ, 391, per pulcre structos vicos urbis. pro κτίζω dicitur et κτίω, hinc brevior fit syncope, si cogites esse pro εὐκτιόμενος. cæterum notat τὸ εὖ ἐκτισμένον.

εὔκτιτος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) idem. est epitheton urbis, et ionice pro εὔκτιστος, Β, 592. Vide sub Ἐπήριτος in R.

εὐκτὸς, ἡ, όν. (Χάω) optatus, voto petitus, votivus. ὄφρα Τρωσὶ εὐκτὰ γένηται, Ξ, 98, ut Trojanis res ex voto eorum procedant et ex gloria eorum.

εὔκυκλος, ου. ὁ ἡ. (Κύλω) bene rotundus. it. bene rotis instructus. ἀσπὶς εὔκυκλος, Ε, 453, 797. Ν, 715. Ξ, 428. ἀπήνη, currus, ζ, 58, 70, 72, i. e. εὔτροχος, quia οἱ τροχοὶ dicuntur et κύκλα.

εὐλείμων, ωνος. ὁ ἡ. (Λείβω) bonis humidis pratis instructus. οὔτις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων, δ, 607. Ithaca non est ex insulis iis, quæ sunt aptæ ad cursus equorum, aut quæ habent prata aquosa.

εὐλὴ, ῆς. ἡ. (Ἕλω) vermis in carne putrescente nascens, *made im faulen fleische, (maggots in putrid flesh.)* est ab εἱλέω, volvo, mutato ι in υ. et tales εὐλαὶ a muscis insidentibus carni generantur, *von schmeissfliegen, (by blowflies.)* sunt ergo σκώληκες σαρκῶν, οἱ τοῖς τεθνεῶσιν ἐγγεννώμενοι σκώληκες νεκροφάγοι. δείδω, μὴ μυῖαι καταδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς (subeuntes in vulnera ferro inflicta) εὐλὰς ἐγγείνωνται, Τ, 26. νῦν σε αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, nunc te mobiles vermes edunt, Χ, 509. οὐδέ μιν εὐλαὶ ἔσθουσι, Ω, 414. longe alia vermium species est ἡ ἕλμινς, ινθος, lumbricus, *ein regenwurm, (earth-worm:)* etsi ab eodem verbo dicta.

εὔληρα, ων. τά. (Ἕλω) habenæ, *der zügel, (the reins,)* τὰ ἡνία. factum nomen ab εἱλέω, f. ήσω, δι' ὧν ἐστι τοὺς ἵππους εἰλεῖσθαι, i. e. συστρέφεσθαι, per quæ possunt equi circumagi et flecti. αὐτὸς ἔχων εὔληρα, ἐμβέβηκε, Ψ 481, conscendit currum, tenens habenas.

εὐμμελίας, ου. ὁ. (Μέλω) probe armatus hasta, scite utens hasta. est epitheton herois, qui hastam etiam inter insignia sua gerere assidue solebat, uti de Saule ex sacris litteris constat. ionice dicitur ἐϋμμελίης, ίω, et per syncopen ίω. ἐϋμμελίω Πριάμοιο, Δ, 47. Ζ, 449. talis syncope genitivi Ionici hujus formæ, est in Βορέω pro Βορέου, ab ὁ Βορέης, et Ἑρμείω pro Ἑρμείου, ab ὁ Ἑρμείης, Mercurius. υἱὸς ἐϋμμελίης, Ρ, 9. et 23, υἷες ἐϋμμελίαι. et 59, υἱὸν ἐϋμμελίην. sic, Πεισίστρατον, γ, 400.

εὐμενέτης, ου. ὁ. (Νέω) qui benigne adsistit et manet. a verbo μενέω (pro μένω) f. μενέσω et μενήσω, constanter sto. χάρματα δ' εὐμενέτῃσι, ζ, 185. potuisset dicere, εὐμενέεσσι, sed noluit artificiose nimis loquentem inducere, ne infirmaret τὸ πιθανὸν τοῦ λόγου. quod verbum μενέω futurum in έσω formet, apparet et ex ὑπομενετέον, sufferendum est. ergo hoc nomen non est a τὸ μένος. cæterum μένω et μενέω sæpe est affine nostro Germanico, *meynen, (to have a mind,)* ut ex perf. m. μέμονα maxime apparet, quod notat, *ich bin gemeynet, bin willens, (I have a good mind, I am inclined:)* hinc ὁ εὐμενέτης est, *der es gut mit uns meynet, (one who means well toward us;)* cui æquipollet ὁ εὐμενὴς, έος, et contrarium ὁ δυσμενὴς, έος, *der es böse meynet, (one who means ill.)*

εὔμηλος, ου. ὁ ἡ. (Μῆλον) bonus pascendis ovibus. est epitheton regionis fertilis, a specie aliqua pecorum. in genere talis regio dicitur εὔβοτος, bona pascendis pecoribus. εὔβοτος, εὔμηλος, ο, 405, de insula Syria.

εὐνάζω, f. άσω. (Ἕω) colloco in cubili. εὐνάσω ἡμᾶς ἑξείης, δ, 408. ἔνθα ὄρνιθες εὐνάζοντο, cubilia habebant, ε, 65. et 119, θεαῖς ἀγάασθε (nimis putatis et invidetis) παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, apud homines viros cubare. ἐν προδόμῳ εὐνάζετο Ὀδυσσεὺς, υ, 1, in vestibulo cubabat dormiendi causa. αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο, cubabant et concumbebant, ψ, 299.

εὐνάω, f. ήσω. (Ἕω) cubare facio, decumbere facio. ἑξείης δ' εὔνησε ἡμᾶς, ordine cubare fecit nos in arena, δ, 440, ab εὐνὴ, cubile, *eine lagerstäte, (a bed-chamber.)* hinc metaphorice, 758, τῆς δ' εὔνησε γόον, fecit ut resideret luctus, ἔπαυσε τὸν θρῆνον, *machte dass ihre traurigkeit sich legete, (appeased her grief.)* Ἴδης ἐν κνήμοισι θεὰ (Ἀφροδίτη) βροτῷ (mortali, Ἀγχίσῃ) εὐνηθεῖσα, concumbens, Β, 821. φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε, Γ, 441, amore (nam est ablativus) concumbendum convertamus nos, pro τραπῶμεν, aor. 2. conj. pass. unde τραπίωμεν, et τραπέομεν et τραπείομεν. et ad ablativum omissa est præpositio ἐν, quæ expressa est, Ξ, 314, ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. et 331, εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι. quod εὐνηθῆναι omissum est 337, ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις. et 360, Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν (decepit Jovem) εὐνηθῆναι. γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα, Π, 176, mulier mortalis cum deo concumbens. ἤθελον εὐνηθῆναι, et quidem conjugii more, δ, 334. ρ, 125. εὐνηθῆναι ἄπαι-

τας ἀνέμους, ad quietem deduci omnes ventos, ι, 384. δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε, inquit Mars ad Venerem, θ, 292. ἡ δέ σε ὑποδείσασα καλέσσεται εὐνηθῆναι, κ, 296, de Circe.

εὐνή, ῆς. ἡ. (Ἕω) cubile, ubi quis cubat. etiam cubatio, ipse cubandi actus. in specie et, concubitus, *das beylager, (the lying with, cohabitation.)* denique et ancora, quæ navem facit in sede certa et firma stare et quasi cubare. est ab εὕδω, quasi εὐδνή, extruso δ, et ionice mutato spiritu. alii, arripientes significatum metaphoricum, quasi is esset primus, deducere malunt hoc nomen ab εἷς, ἑνός, interserto υ, quia concubitus jungat et uniat duo corpora. Sed videbimus, honestatis tantum causa hoc nomen ad eam rem accommodari; sicut et apud nos fieri solet. εὐνή et κοίτη est idem, *das bette, das lager, (the bed.)* σὺ δέ αὐτόθι λέξεο μίμνων εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, tuque hic manens cubato in cubili molli, Ι, 614, inquit Achilles ad senem Phœnicem. τὸν δ' εὗρεν εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, Κ, 75, Nestorem, cubantem noctu in lectulo suo. sic de puerulo molliter cubante, Χ, 504. ergo his locis notat lectum dormitorium. deinde in genere, locum ubi quis cubat. Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί, Trojanorum vigiliæ et recubationes, Κ, 408, nam in castris alii excubias agunt, alii requiescunt cubantes. et 464, Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς, in castris. ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς Νυμφάων, Ω, 615, *ihr lager und wohnung, (their bed and habitation.)* unde et ferarum cubilia vocantur εὐναί. τὸν δ' ἐξ εὐνῆφι (εὐνῆς) θορόντα (νεβρὸν, hinnulum) θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, Ο, 580, hunc exsilientem e lustro venator adeptus est jaculando. sic et κοῖται et κοιταῖα vocantur αἱ ὀρειναὶ εὐναὶ τῶν θηρῶν, et θῆρες dicuntur ὑληκοῖται. ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, leo accedens ad cubile servi, Λ, 115. ὁ δὲ (λέων) ἔπειτα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν, in suum cubile ingreditur, δ, 338. ρ, 129. sepulcrum quoque εὐφήμως sic dicitur: ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς, ubi dicunt Typhoëi cubilia esse, Β, 783, qui ibi jacet fulmine dejectus. ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετε εὐνὴν, κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα, ψ, 179, eo ei ponentes firmum lectum ligneum, injicite cubile, vellera et lænas et lodices. ubi vides differentiam: λέχος enim est ἡ κλίνη, sponda, *die bettstelle, (the bedstead;)* πυκινὴ οὖσα, ἵνα φέρειν ἔχῃ στεῤῥῶς τὰ ἐπικείμενα: εὐνὴ vero sunt mollia illa, quibus incubat cubans, et quæ injiciuntur vel insternuntur τῷ λέχει ἢ τῇ κλίνῃ. coll. 177. et constructio εὐνῆς describitur δ, 297—299, ubi tamen est ὑστερολογία, nam τάπητες subjacent τοῖς ῥήγεσιν. et 438, εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασα, cum excavasset in arena cubilia, quibus nos incubaremus ad speciem non humanam præbendam: et sunt ergo ibi *lagerstäten, (dens,)* quales feræ habent. πεποίηται δέ σοι εὐνή, paratus tibi est lectus, η, 342. λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο, θ, 269, spondam et cubile Vulcani dedecoravit. οὐδέ οἱ εὐναὶ δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα, λ, 187, non ei sunt cubilia commoda et pretiosa; nam luctus summi causa adfligebat ipse se senex Laërtes. hinc 193, χθαμαλαὶ εὐναί, cubilia ad terram, ex congestis foliis facta, quibus incubabat noctu. et hoc loco vides luctum veterum in sacco et cinere. εὐνὰς συσὶν, cubilia suibus, ξ, 14. Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ, χήτει ἐνευναίων, κακὰ ἀράχνια κεῖται ἔχουσα, π, 34, s. ejus cubile, ob defectum incubantium, vacat otiosum et habet araneas. ubi vides, εὐνὴν in genere esse locum ubi quis cubat. εὐνὴ μὲν δή σοί γε τότε ἔσσεται ὁππότε θυμῷ σῷ ἐθέλῃς, ψ, 257, coll. 254, s. inquit Penelope ad suum tandem agnitum Ulyssem, et notat ibi lectum conjugalem. ὤρνυτο ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, θ, 2, mane surgebat cubitu. ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς, conscendens ego cubile perpulcrum Circes, κ, 480. Μενέλαος ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς Ἑλένης, ο, 58. et 96, ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς, surgens e cubili suo ille. σήματα κατέλεξας εὐνῆς ἡμετέρης, ψ, 226, signa nostri conjugalis lecti. et 349, ὦρτο εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, surgebat e lecto. ὤρνυτο ἐξ εὐνῆφι (εὐνῆς) Νέστωρ, γ, 405. sic Μενέλαος, δ, 307. Τηλέμαχος, β, 2. ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες, in cubili conjugali, δ, 333. ρ, 124. πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθε ἐν οἴκῳ εὐνῇ καὶ σίτῳ, *mit lager und kost, (with bed and board,)* υ, 130. νύκτα φυλάξεις εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, χ, 196, vigilabis per hanc noctem, etsi depositus in molli cubili. nam nihil mollius est aëre, in quo is jam pendebat. ἔβη εἰς εὐνὴν, ibat cubitum eo Telemachus, α, 427, ubi solebat dormire. εἰς εὐνὴν τρέπετε ἡμᾶς, cubitum ducite nos, δ, 294. εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ εὐρεῖαν, cubile congessit sibi manibus amplum, folia nimirum permulta, humi jacentia, ipse humi cubiturus, ε, 482. τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς εὐνὴν, posuit ei cubile prope ignem, ξ, 519. εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, reverens conjugalem torum, π, 75. sic et τ, 527. κάτθετε δ' εὐνὴν, disponite ei cubile, *machet ihm ein lager zu rechte, (make up a bed for him,)* τ, 317. et 595, λέξομαι εἰς εὐνὴν, deponam me in cubile meum, inquit Penelope, quod cubile ipsa adsidue humectat lacrimis suis, ob amissum maritum. ἔντυον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς, ψ, 289, parabant cubile molli veste. et 354, ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἱκόμεθ' εὐνὴν, postquam ambo venimus in torum multis votis expetitum; inquit Ulysses ad suam uxorem. Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, e lecto surgebat, υ, 124. ex his tot locis satis apparebit significatus primus. Sed quia et coitus cubando peragi solet, hinc et eum habet εὐνὴ significatum. νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ, inquit Paris, Γ, 445. ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, apud oves mixtus est cum ea amore et concubitu, vel cubili, λέξει σεμνῇ, Ζ, 25. ἐπεί νύ σοι εὔαδεν εὐνή, concubitus, Ξ, 340, coll. 314. et 207, ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος, ubi dissidium inter conjuges narratur. et 209, εἰ κείνω εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι, an eos in eundem torum conjugalem reducere queam. sic et 306. et 296, ἐμισγέσθην φιλότητι, ἐς εὐνὴν φοιτῶντε,

Jupiter et Juno, cum nondum essent adulti plene. et 336, ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα, ex concubitu surgens. et hoc loco porro describitur cubile Jovis extemporaneum humi, ut imaginatio auditoris avocetur ab inhonesta et nimis curiosa φαντασίᾳ. inter flores non nominat poëta rosam, quia hæc, διὰ τὸ ἀκανθῶδες, non apta est sicut aliæ ποαὶ, ut substernatur: et fortasse tempus ipsum non conveniebat rosæ. ὄφρ' εἰδῇς, ἥν σοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή, ἣν ἐμίγης, Ο, 32; μεμνημένος οὐδέ τι σίτου, οὐδ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι inquit Thetis ad Achillem, Ω, 130, et hos versus negant quidam hypocritæ esse Homericos. Ἰασίωνι Δημήτηρ, ᾧ θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ νειῷ ἔνι τριπόλῳ, Ceres concubuit cum eo in arvo tertiato, cupiditati suæ satisfaciens, ε, 126. et φιλότης talibus locis explicatur per εὐνὴ, ne de φιλίᾳ ἁπλῶς intelligatur. αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε, εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναὶ, Θ, 249, ubi rex Phæacum enumerat studia civium suorum in altissima pace viventium: quibus accedunt, 247, ars saltandi et navigandi. νῶϊ δ' ἔπειτα εὐνῆς (cubile) ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα μιγέντε εὐνῇ καὶ φιλότητι πεποίθομεν (pro πεποίθωμεν, ionice) ἀλλήλοισι, inquit Circe ad Ulyssem, κ, 334, 335. et 340, σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς, conscendere tuum lectum. sic et 342. et 347, καὶ τότε ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς, nam ipsa invitante erat id conjugium annuum. præmuniverat autem se, ut σωφρόνως καὶ ἀβλαβῶς versari posset cum voluptate. οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων, λ, 248, coitus immortalium non sunt frustranei. τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, γ, 403. η, 347, huic uxor præbuit suum lectum et concubitum, i. e. cum ea una cubuit. εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς, α, 433, cubili nunquam mixtus est cum ea, nam vitare studebat iram uxoris. ubi de pulcra ancilla est sermo. μηκέτι σὺ ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνὴν, ibi tu nequaquam recusare velis cubile deæ, κ, 297. πλυνεύσῃ τὶς πρῶτα μίγη εὐνῇ καὶ φιλότητι, τά τε φρένας ἠπεροπεύει γυναιξὶ, ο, 420, cum lavante ad littus maris primum concubuit aliquis ex navi: et tales res decipiunt mentes fœminarum, ut tali viro adhæreant nimis. ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, ἡ Ἑλένη, ψ, 219. et 346, εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήμεναι (ταρπῆναι) ἠδὲ καὶ ὕπνου, satiatum eum esse. ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν, inquit fastuosa Thetis, sustinui hominis concubitum ego dea, Σ, 433. coll. 85, ἤματι τῷ ὅτε σὲ βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον (dii) εὐνῇ, cubili. μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι, ἣ θέμις (qua mos) ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, I, 133, 275. T, 176. et 262, εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, neque concubitus indigens aut cupidus. denique ancoræ dicuntur εὐναί. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, de navigantibus, et ad portum accedentibus, A, 436. ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, Ξ, 77, ubi conf. ὕψι, et ὁρμίζω. ἐκ δ' ἔβαλον, ο, 497, ancoras quæ in littore infigebantur. οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, de navibus, ι, 137. hinc ancora dicitur et ἡ εὐναία. cæterum loco ex Ξ allato εὐναὶ sunt ἕρματα, quæ subductæ navi subjiciebantur, ut commode deduci possit in mare: nam ὕψι ibi notat statum navis altiorem ac in plana terra, et sermo est de navibus a mari remotioribus. nam duo erant ordines navium subductarum: unus mari propinquior, et de his sermo est 75: alter a mari remotior, de quo est 77—79: inter utrumque ordinem erant castra Græcorum. propinquiores igitur statim deducere vult; remotiores interim elevare ἕρμασιν, *walzen, (rollers,)* ut deinde noctu deducantur quoque. Vide sub δίμνιον. εὐναὶ, conf. sub στορέω, ad finem.

ἐΰννητος, (Νέω) et per διάλυσιν Ionicam, poëticeque interserto novo ν, ἐΰννητος, ου, ὁ ἡ, bene in fila ductus et contortus, *fein gesponnen und gewebet, (finely spun and woven.)* εὔκλωστος. χιτῶνας εἵατο (induti erant) εὐνήτους, Σ, 596. ἐΰννητόν τε χιτῶνα, Ω, 580, *ein feines hemde, (a fine shirt.)* πέπλοι λεπτοὶ ἐΰννητοι, η, 97, εὖ νενησμένοι, a νήθω, neo.

εὖνις, ιος et ιδος. ὁ ἡ. (Ἕω) solus, μεμονωμένος, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐνιαῖος, ἐστερημένος, viduus, orbus, privatus. est ab εἷς, ἑνὸς, et ε mutatum in εὐ, sicut ex ἔκηλος, quietus, fit εὔκηλος. scilicet ob insertum υ mutatur spiritus in lenem. ἠρημωμένος, *beraubt, verlassen, einsam, (desolate, deserted, solitary.)* ὅς με υἱῶν εὖνιν ἔθηκε, qui me filiis orbum fecit, X, 44, inquit Priamus de Achille. αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην εὖνιν ποιῆσαι, ι, 524, utinam te animæ et vitæ possem privare. nam qui privatur aliqua cara re, is solus destituitur ab ea. hinc possit et esse ὁ εὐνοῦχος, i. e. εὖνις τοῦ ὀχεύειν, ὁ ἐστερημένος ὀχείας, destitutus a facultate coëundi cum fœmina. sed ea vox et aliunde apte derivatur. πολλὰς Περσίδων ἔκτισαν (i. e. ἐποίησαν) εὔνιδας καὶ ἀνάνδρους, viduas, Æschyl. Pers. 289. vide sub παράκοιτις.

ἐΰξεστος, ου. ὁ ἡ. (Ξέω) politus, bene rasus et planatus. idem ac ξεστὸς, q. v. occurrit et ionice fœmininum ἐϋξέστη. ἐϋξέστου ἐπ' ἀπήνης, *auf den vom stellmacher geschickt verfertigten wagen, so weit er von holz ist, (on the chariot, well made by the builder so far as relates to the wood-work;)* Ω, 275. sed 590, ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην, ubi fœmininum Ionicum maxime posuit metri causa: sicut alibi, ἀσβέστη φλόξ. et 271, ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, bene elaborato et raso temoni. et 280, ἐϋξέστῳ ἐπὶ φάτνῃ, ubi indifferens metro fuit, utrum masculinam an fœmininam terminationem poneret; et vides quam prætulerit. et 578, ἐϋξέστου ἀπ' ἀπήνης. κατέθηκεν ἐϋξέστῳ ἐπ' ἀπήνῃ, ζ, 75. ἐΰξεστοι δὲ τράπεζαι, ο, 332. ἕζετο ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου, α, 407, in sella apte a fabro suo facta. sic, ἐϋξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ, in curru, Π, 402. φέρουσα δίφρον ἐΰξεστον, sellam, τ, 100. πελέκκῳ μακρῷ ἐϋξέστῳ, manubrio longo ligneo apte facto, N, 613, *stiel, (a handle.)* ἐϋξέστῃ ἐνὶ χηλῷ, in arca lignea bene facta, ν, 10. nimirum quia

fabri lignarii probe levigant et radunt sua ligna: hinc totum opus ab iis factum hoc nomine vocatur. *σανίδες* (asseres, tabulæ) *μακραὶ εὔξεστοι*, ξ, 225. *εὐξέσταις σανίδεσσιν*, φ, 137, 164. *εὐξέσταις ἐλάταις*, H, δ, remis. *εἰς ἀσαμίνθους εὐξέστας βάντες ἐλούσαντο*, K, 576. δ, 48. ρ, 87.

εὔξοος, *ου. ὁ ἡ.* (Ξέω) idem. *εὔξοον ἅρμα*, B, 390, i. e. *τὸ ἐξεσμένον πρὸς κάλλος, καὶ τὸ πρὸς τέχνης ἀρετὴν ξεσθὲν, ἵνα συμμέτρως ἔχῃ πρὸς τὸ καλῶς ὑπὸ ζώων ἕλκεσθαι.* nam bellicis curribus et *ἐναγωνίοις* valde opus erat *συμμετρίᾳ*. sic, *τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὔξοον*, δ, 590. *εὔξοον τόξον*, Δ, 105. N, 594. θ, 215. τ, 586. hinc faber arcuum dicitur *κεραοξόος, ὁ. εὐξόου δουρὸς ἀκωκὴ*, cuspis bene elaborati hastilis, K, 373. *εὔξοος τράπεζα*, Λ, 628, i. e. *καλή. ζυγὸν εὔξοον*, N, 706. *δουροδόκης εὐξόου*, bene structæ hastarum thecæ, α, 128. *σκέπαρνον εὔξοον*, ε, 237, ubi potest intelligi active, *τὸ εὖ ξέον*, asciam bene polientem; sicut *βέλος* dicitur *ὠκύμορον*, i. e. *τὸ ὠκὺ θανατοῦν*.

εὔορμος, *ου. ὁ ἡ.* (Ὅρω) bonis stationibus præditus portus. *λιμένος εὐόρμου*, Φ, 23, nam *λιμὴν περιέχει ὅρμους. ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος*, δ, 358. ι, 136. conf. *λιμήν. ἔξορμος* dicitur navis a statione et e portu solvens.

εὐπατέρεια, *ας. ἡ.* (Πάω) nobilis, claro patre nata, *εὐγενής*. est fœmininum, deductum ab *ὁ εὐπάτηρ, ερος*, pro quo recentiores dixerunt *εὐπάτωρ, ορος, ὁ. Ἑλένην εὐπατέρειαν*, Z, 292. *Τυρώ*, λ, 234. *Ἑλένῃ λευκωλένῳ εὐπατερείῃ*, χ, 227, ubi duæ muliebres perfectiones: pulcritudo a parte ad totum; et nobilitas generis summa.

εὐπειθής, vide sub *παμπειθὴς*, et *Εὐπείθης* in R.

εὔπεπλος, *ου. ὁ ἡ.* (Πέπω) venuste vestitus. epitheton bellarum mulierum. *Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων*, E, 424. φ, 160. *σὺν ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ*, Z, 372, de pedissequa Andromaches. et 378, 383, *εἰνατέρων εὐπέπλων*, fratriarum eleganter peplis indutarum. sic et Ω, 769. *Ναυσικάαν εὔπεπλον*, ζ, 49.

εὐπηγής, *έος. ὁ ἡ.* (Πήγω) torosus, bene compactus, *stammhaft, (robust.)* recentiores dicunt *εὐπαγής. οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδὲ εὐπηγής*, φ, 334, ubi prius de statura, alterum de habitudine et nervis.

εὔπηκτος, *ου. ὁ ἡ.* (Πήγω) probe compactus et constructus. *ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ*, in domo firma et bene exædificata, B, 661. I, 144, 286, i. e. *εὐπαγεῖ καὶ στερεῷ*. sic, *νῆας ἔπηξεν*, i. e. *συνεστήσατο στερεῶς*, ædificavit firmas et bene compactas naves, ne aquam haurirent: unde est *ὁ ναυπηγὸς*, et *ἡ Ναύπακτος* a *ναυπηγίᾳ* quæ ibi erat frequens. recentiores Attici habent verbum *πακτόω*, i. e. *ἀσφαλίζομαι, συγκλείω*, occludo; unde est, *δῶμα πάκτου*, i. e. *σύγκλειε ἀσφαλῶς*, *schliesse das haus zu, (shut up the house.)* *μυχῷ κλισίης εὐπήκτου*, in interiore parte tabernaculi firmiter constructi, I, 659. Ω, 675, ut notetur *τὸ εὐπαγὲς τῶν ἐρειδόντων αὐτὴν ξύλων. μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων ἥμεθα*, in interiori parte cubiculorum probe circa firmatorum parietibus et januis firmis, ψ, 41, *τῶν εὐκλείστων*, si ad *πακτοῦν* respicias.

εὔπλειος, *ου. ὁ ἡ.* et ionice in fœminino *εὐπλείη*. (Πέλω) bene plenus. *wolgefüllet, recht voll, (well-filled, quite full.)* *πήρην εὐπλείην*, peram expletam, ρ, 467, *εὖ πεπληρωμένην*.

εὐπλεκής, *έος. ὁ ἡ.* (Πέλω) bene et eleganter plexus et contextus. *θύσανοι, πάντες εὐπλεκέες*, *franzen, bommeln, alle zierlich geflochten, (fringes and tassels neatly wrought and put together,)* B, 449. *δίφρους εὐπλεκέας*, Ψ, 436, ubi confer sequens *εὔπλεκτος*.

εὔπλεκτος, *ου. ὁ ἡ.* (Πέλω) idem. *wohl geflochten, (elegantly wrought.)* *σειράς τ' εὐπλέκτους*, bene et firmiter contortos a restione funes, *wohl gewundene stricke, (well twisted cordage,)* Ψ, 115. et 335, *εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ*, in curru eleganter concinnato, coll. 436, *δίφρους εὐπλεκέας*. habebant ergo currus heroum *πλέγματός τι*, ut essent *μὴ γομφωτοὶ καὶ κολλητοὶ*, i. e. *ἡρμοσμένοι ἐξ ὕλης βαρυτέρας, ἀλλὰ ἐκ τινῶν πλεγμάτων εὐθετισμένοι δι' ἐλαφρότητα.*

εὐπλήθω, f. *σω.* (Πέλω) bene et bonis rebus impleo. *εὐπλήσασα (ἡ Θέτις τὴν χηλὸν) χιτώνων*, cum bene implesset cistam tunicis, Π, 223, i. e. indusiis elegantibus, ut nos loquimur.

εὔπλοια, *ας. ἡ.* (Πέλω) felix navigatio, *gute farth, (a prosperous voyage.)* *εἰ δέ κεν εὐπλοίην* (ionice pro *εὔπλοιαν*) *δῴη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος*, si Neptunus daret prosperum cursum, I, 362, et notatur faustus maris status. idem dicitur *ἡ εὐπλοΐα*.

εὐπλοκαμίς, *ῖδος. ἡ.* (Πέλω) bene ornatus comis intortis. est epitheton eleganter ornatarum et formosarum mulierum apud poëtam. confer *πλόκαμος. εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιαὶ*, β, 119, coll. 120. τ, 542, et sic dicuntur nobiles Graiæ. accentuatio hujus vocis possit videri contra analogiam: nam ut a *κνημὶς* est *εὐκνήμις*, a *ψηφὶς πολυψήφις*, a *κρηπὶς μελαγκρήπις*, sic deberet esse a *πλοκαμὶς εὐπλοκάμις*. in his omnibus, obliqui tamen casus habent penultimam longam, ut Iota producatur. perinde ergo est, quid usus in accentuando introduxerit.

εὐπλόκαμος, *ου. ὁ ἡ.* (Πέλω) idem. *Τρωαὶ εὐπλόκαμοι*, Z, 380, 385. *εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη*, Λ, 623. Ξ, 6, amica et ministra Nestoris. *Ἀμάθεια*, Σ, 48. *Μυκήνη*, β, 120, coll. 119. *Δημήτηρ*, ε, 125. *Ἠὼς*, ε, 390. ι, 76. κ, 144. *Ἀθήνη*, η, 41, dea prudentiæ armatæ. potest ergo quis esse probe ornatus et tamen *δεινὸς καὶ φρόνιμος. Καλυψὼ*, η, 246, 255. μ, 449. *Κίρκη*, κ, 136. *Ἄρτεμις*, υ, 80. *ἀμφιπόλοις εὐπλοκάμοις*, X, 442. ζ, 198. *δμωαῖς*, X, 449. *κούραις*, ζ, 135, 222. *νύμφῃ εὐπλοκάμῳ*, α, 86. ε, 30. *νύμφαι εὐπλόκαμοι*, μ, 132. et poëta solet partem ornatus et formæ nominare, ut intelligatur tota formositas et elegantiæ amabilitas.

εὔπλυνής, ἑος. ὁ ἡ. (Λύω) bene lotus. φᾶρος ἐΰπλυνὲς, pallium bene lotum, Θ, 392, 425. ν, 67. π, 173. ubi videtur, et de laneis vestibus dici τὸ πλύνειν.

εὐποίητος, ου. ὁ ἡ. (Ποιέω) bene elaboratus et confectus. ἀπὸ βοῶν εὐποιητάων, ex coriis bubulis bene præparatis, Π, 636, i. e. a clypeis: et est ibi peculiare fœmininum. et 106, φάλαρα εὐποίηθ' pro εὐποίητα, bene factos galeæ clavos. πύλαις εὐποιήταις, Ε, 466, ubi alii divisim legunt εὖ ποιηταῖς. εὐποίητον πυράγρην, γ, 434, forcipem bene factum. ἐν θρόνοις εὐποιήτοις, υ, 150. εἵματα εὐποίητα, ν, 369, quæ alibi dixit ὑφαντὴν ἐσθῆτα, et ubi ὑφαντὴ est pro εὐύφαντος.

εὐπρήσσω, f. ξω. (Πέρα) bene administro et ad finem perduco, bene efficio: bene ad finem suum dirigo. οἳ κατ' ἀγῶνας ἐϋπρήσσεσκον (ionice pro εὐπρησσον, imperf.) ἕκαστα, qui, quod certamina attinet, omnia bene instituebant, Θ, 259, εὖ ἔπρασσον καὶ διετίθεντο, *alles wohl veranstalteten, und zum guten zwecke einrichteten, (managed and arranged every thing well.)*

εὔπρηστος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) quod facile accendit et inflat. etiam passive, quod facile flatur aut accenditur. apud poëtam est active, Σ, 471, φῦσαι ἐφύσων, παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι, folles spirabant, omnigenum facile ad ardendum commoventem flatum emittentes; nam sermo est de Vulcano fabricante. nisi mavis passive de flatu ipso intelligere, qui facile efflatur ex folle, εὐφύσητον: quod tamen non placet.

εὔπρυμνος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) epitheton navis pulcra puppi ornatæ. νῆες εὔπρυμνοι, Δ, 248.

εὔπυργος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) bene munitus muro et turribus. Τροίην εὔπυργον, i. e. ὀχυρὰν, probe munitam, Η, 71.

εὔπωλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄλλω) bonis equis præditus. *wo gute pferde fallen, (producing good horses.)* εὔϊππος. et, ὡς ἀπὸ μέρους, εὔζωος, bonis pecoribus fortunatus, *wo gute viehzucht ist, (favourable to the breeding of cattle.)* est in poëta epitheton regionis Troicæ, in qua nascebantur equi insignes. Ἴλιον εἰς εὔπωλον, Ε, 551. Π, 576. β, 18. λ, 168. ξ, 71. possit et exponi: εὔγειος, vel attice εὔγεως, εὐβωλοστρόφητος, ubi egregiæ glebæ circumvertuntur arando, ἀγαθὴ πολεῖσθαι ἤτοι βωλοστροφεῖσθαι, quia πολέω, verto, in poëta scribitur πωλέω. *das sich gut beackern lässet, (suitable for tillage.)* vel et generalius, ἡ εὖ περιπολουμένη, ubi bene versantur homines, i. e. εὐδαίμων καὶ εὐοίκητος, *wohl und glücklich bewohnet und zu bewohnen, (well inhabited, and agreeable to inhabit.)* sed aliud epitheton ejusdem regionis, quo habitatores nobiles dicuntur αἰολόπωλοι, veram poëtæ mentem indicat. conf. αἰολόπωλος.

εὐρὰξ, (Ῥέω) adverb. pro πλευρὰξ, i. e. ἐκ πλαγίου, a latere, ex obliquo. nam οἱ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς solent primam vel primas consonas vocis abjicere. sic est αἰψηρὸς pro λαιψηρὸς, ἄνη pro πλάνη, a quo deinde fit ἡ ἄλη, sicut ex πλανᾶσθαι fit ἀλᾶσθαι. sic ex φθείρω fit ἴθρω. στῆ δὲ εὐρὰξ σὺν δουρὶ, i. e. παρὰ πλευρὰν, ἐκ πλαγίου, Λ, 251. Ο, 541.

εὐραφὴς, ἑος. ὁ ἡ. (Ῥάω) bene et dense compositus. ἐϋρραφέεσσι (ionice) δορόισι, dense commissis in utribus, β, 354, 380.

εὐρείτης, et per διάλυσιν Ionicam, ἐϋρρείτης, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) bene et utiliter fluens. Σατνιόεντος ἐϋρρείταο παρ' ὄχθας, Ζ, 34. Αἴγυπτον (Nilum) ἐϋρρείτην, ξ, 257. dicitur idem alibi ἐΰρρυης et ἐΰρροος.

εὑρέω, (Ῥέω) et per paragogen communis usus, εὑρίσκω, f. εὑρήσω, invenio quærendo, deprehendo, nanciscor. ponitur enim et de fortuito invento. εὗρεν, invenit, aor. 2. Α, 498, *sie traf an, (she met with.)* sic, Β, 169. Γ, 125. Ε, 169, 355, 794. Ζ, 371. Η, 382. Θ, 127. Κ, 34. Λ, 197. Ν, 761, 765. Ο, 239. Σ, 3, 372. Τ, 4. Ω, 83, 473. α, 106. β, 299. δ, 450. ι, 151, 475. ποῦ δέ μιν εὗρε, et ubi eum invenit? ζ, 277, quod ἀστείως dictum, ὡς ἐπὶ ἑρμαίου τινός: εὕρημα γὰρ, τὸ κατὰ τύχην ἀγαθόν: *wo hat sie den fund gethan? (where did she find him?)* coll. 282. η, 136. ξ, 5. ο, 4, 465. χ, 401. ψ, 55. ω, 221. εὗρον, invenerunt, Α, 329. Ι, 186. Ο, 152. Ω, 98. β, 408. δ, 3. κ, 113. ψ, 45. ω, 15, 362. εὕρομεν, invenimus, *wir trafen an, (we found,)* Λ, 770. ι, 217. εὕρησι, Μ, 302, inveniat. εὕρῃ, sine ista syllaba paragogica, Χ, 192. ω, 461, quasi εὕρημά τι. εὕρητι, λ, 107. εὕρωμεν, Ι, 49. μ, 300. εὕρωσιν, Η, 31. εὑροίμι, ν, 43. εὕροι, ι, 535. εὑρέμεναι, pro εὑρεῖν, Β, 343. δ, 373, 466. μ, 393. εὑρὼν, Γ, 24. ἑαυτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων, sibi ipsi primo malum invenit et nactus est ebrius, φ, 304. εὕρετο τέκμωρ, invenit finem, Π, 472. εὕρεο (imperativus) ὄνομα, excogita nomen, imponendum nepoti tuo, τ, 403. hinc postea dictæ αἱ εὑρέσεις, i. e. μέθοδοι ἐπὶ τοῖς ἀδήλοις. τὸ εὕρημα scribitur et εὕρεμα. cæterum εὑρεῖν est ab ἔρω vel ἐρέω, quæro, investigo, et valde cognatum τῷ ἐρευνᾷν.

εὑρίσκω, vide supra.

εὔροος et ἐΰρροος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) pulcre fluens et benigne. ἐΰρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον, Η, 329. ποταμὸς, Φ, 130.

εὖρος, εος. τό. (Ῥέω) latitudo, amplitudo. κατὰ τὸ εὖρος, *in die breite, (in the breadth,)* λ, 11, et ea est apta proportio ad μῆκος, conf. ὀργυιὰ, ejusque composita.

εὐρρὺς, εῖα, ύ. (Ῥέω) bene et utiliter fluens. idem ac εὐρείτης, q. v. pro ῥέω dicitur et ῥύω, unde multa derivata. genitivo ἐϋρρέος interserit poëta, metri causa, Iota, λούεσθαι (lavari) ἐϋρρεῖος ποταμοῖο, Ζ, 508, Ο, 265. ἷξον πόρον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο, ad transitum et vadum, Ξ, 433. Φ, 1. Ω, 692.

εὐρυάγυιος, ὁ ἡ. (Ἄγω) et ἡ εὐρυάγυια, latos vicos et plateas habens. πλατύρρυμος. et est epitheton urbium magnarum et celebrium. Τροίην εὐρυάγυιαν, Β, 12, 141. Ι, 28. εὐρυάγυια Μυκήνη, Δ, 52. Ἀθήνην, η, 80. πτόλις ἀνδρῶν

εὐρυάγυια, ο, 383, ex quo loco apparere videtur, omnes urbes antiquissimis temporibus latis plateis fuisse ædificatas. Troja sine nomine proprio velut κατ' ἐξοχὴν aliquam sic appellatur, δ, 246. cæterum εὐρυάγυιος opponitur ταῖς στινωποῖς, angiportis.

εὐρυκρείων, οντος. ὁ. (Κάρα) amplissime et latissime potens et imperans. est titulus supremi regis, *allergrosmächtigst, (most potent.)* opponitur τῷ μικροβασιλεῖ, *einem kleinen fürsten, (a petty prince.)* apud poëtam est epitheton Agamemnonis, cui datum erat imperium in fœderatos Græciæ principes et populos in bello Trojano, et cujus exercitus erat supra centum millium armatorum numerum: deinde et ejus proprium regnum erat multo amplius quam cæterorum principum et regum. Α, 102, 355. et 411, ubi stomachose hic titulus additur. Γ, 178. Η, 107. Ψ, 887. est ergo ὁ εὐρὺ βασιλεύων, ὁ πολλῶν ἄρχων, μέγας βασιλεύς. deinde et Neptunus sic vocatur, εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων, Λ, 751, cujus imperium est in vastissimum mare: qui et ἀλικρείων dicitur, ὁ τῆς ἁλὸς ἄρχων.

εὐρυμέτωπος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) lata fronte, *breitstirnig, (having a broad forehead.)* est epitheton boum. βοῦν εὐρυμέτωπον, Κ, 292. γ, 382. βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους, Υ, 495. ἕλικας, λ, 288. καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, μ, 262, 355. βοῶν γένος εὐρυμετώπων, υ, 212. Vide sub εὐρυόπης.

εὐρύνω, f. υνῶ. (Ῥέω) latum et planum facio. καλὸν ἀγῶνα εὔρυναν, locum certaminis pulcrum fecerunt latum et æquum, θ, 260.

εὐρυόδειος, ου. ὁ ἡ. et in fœm. quoque εὐρυοδείη. (Ἕω) latas vias habens, ubi late iri potest, μεγαλάμφοδος, i. e. latus et amplus. ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, Π, 635, nam est generale terræ epitheton, late patentis, per quam ubique patent ambulationes. sic et γ, 453. κ, 149. ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, λ, 52. est ergo ab ὁδεύειν, et εὐρύς.

εὐρυόπης, ου. ὁ. (Ὄφ) late patentem oculum habens, magnis oculis; et, late prospiciens oculis. idem ac εὐρύοψ, q. v. et hæc quidem forma epitheti possit connotare, late sonantem vocem habens: ea enim est solertia poëtarum, ut uno epitheto varia possint innuere ad rem pertinentia, prout id epitheton compositum aut derivatum ex analogia concipias. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρυόπα Ζεὺς ἐσθλὸν, Ν, 732, alii vero in pectus insevit providus Jupiter mentem et rationem bonam, consilii vim acrem: et terminatio *nominativi* ionice et euphonice, sequente duplici consona, est similis vocativo, sic tamen ut accentus maneat, ubi fuerat in terminatione ης, ut distinguatur nominativus a vocativo. sic eadem terminatio nominativi, εὐρυόπα Ζεὺς, Ε, 265. Θ, 442. Ι, 419, 682. Ξ, 203. Ο, 724. Ρ, 545. Ω, 296. sed ipse *vocativus*, cum accentu in antepenultima est, Π, 241, τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ, cum hoc una mitte victoriam, O late prospiciens Jupiter. porro nominativus, εὐρυόπα Ζεὺς, est β, 146. γ, 288. δ, 173. λ, 435. ξ, 235. ϱ, 322. ω, 543. sicut ergo ὁ εὐρυμέτωπος est, late patentem frontem habens; sic εὐρύοψ est, late patentem oculum habens, significatu primo, et idem qui ὁ βοώπης.

εὐρύπορος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) latus transitu, vastus ad transeundum, *weit zum übergange, (wide across.)* est epitheton maris. κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο, Ο, 381. μ, 2. παρὰ θῖνα θαλάσσης, δ, 432.

εὐρυπυλής, έος. ὁ ἡ. (Πίλω) amplis portis. ἀνὰ εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ, i. e. δῶμα, ad, domum et sedem Orci, latas portas habentem, Ψ, 74. sic, κατὰ, ad, λ, 570. nullæ enim portæ magis patent quam mortis. dicitur et ὁ ἡ εὐρύπυλος, estque simul epitheton conclavium spatiosorum et altorum.

εὐρυρέεθρος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) late fluens, fluvius late diffusus. τὸν δὲ ἐγείνατο Ἀξιος, Φ, 141, coll. 186. ab εὐρὺς, latus.

εὐρὺς, εῖα, ύ. (Ῥέω) latus, amplus, *weitläufig, weit ausgebreitet, (ample, extensive.)* est a ῥέω vel ῥύω, fluo, et præfixo ε, cui deinde intersertum υ: nam proprie ponitur de flumine lato et amplo, et de æquore. οὐρανὸν εὐρὺν, Γ, 364. Ε, 867. Η, 178, 201. Θ, 74. Ο, 192. et 36, εὐρὺς ὕπερθεν. Τ, 257. Υ, 299. Φ, 267, 272, 522, ε, 303, etc. στρατὸν, ampla castra, amplum exercitum, Α, 229, 384, 478, 484. Β, 439. Δ, 209, 436. Τ, 196. Ω, 199. εὐρέος πεδίοιο, amplam planitiem, δ, 603. εὐρέϊ στρατῷ λαῶν, Δ, 76. πόντῳ, β, 295. τύμβον εὐρύν τε ὑψηλόν τε, Ψ, 247. *breit und hoch, (broad and high.)* et 258, εὐρὺν ἀγῶνα, amplus circus spectatorum plenus. θάλαμον, β, 338, *ein weites gewölbe, (a spacious apartment.)* εὐρέες ὦμοι, ampli et lati humeri, Γ, 227. σ, 68. πλυνοὶ, Χ, 153, capacia loca ad lavandum. δρόμοι, plana et longa loca ad currendum, δ, 605. εὐρέας ὤμους, Γ, 210. Π, 360. ζ, 225. εὐρέε ὤμω, Π, 791. Ψ, 380. εὐρέα πόντον, Ζ, 291. θαλάσσης κόλπον, Σ, 140. sic, ἁλὸς, Φ, 125. εὐρεῖα χθὼν, Δ, 182. Θ, 150. Φ, 387. νῆσος, ν, 243. πόλις, Β, 575. Λυκίη, Ζ, 173, 188, ad differentiam minoris et Troicæ Lyciæ. sic et Π, 455, 673. Κρήτης εὐρείης, ξ, 252. νηὸς φορτίδος, amplæ navis onerariæ, ε, 250. ι, 323. εὐρείη ἐν Τροίη, de regione, Ν, 433. Ω, 256. Κνωσσῷ, Σ, 591. Κρήτη, ν, 256, 260. εὐρεῖαν καὶ μακρὰν ὁδὸν, ubi sermo est de fossa longe repleta terra, ut multi possent transire eam, Ο, 358, *einen breiten weg, (a broad road.)* ἄρουραν, Σ, 542, arvum amplum. σχεδίην, latum navigium, ε, 163. et 483, εὐνὴν, amplum cubile et magnum. ἐκ Κρητάων εὐρειάων, α, 344. γ, 83, 204. δ, 726, 816. τ, 333. ψ, 137, τὸ πλατυνόμενον καὶ εἰς τὰς ἴτυας γωνιάς. σπέος, ampla spelunca, Ν, 32. ι, 237. τεῖχος, Μ, 5. Φ, 447, murus crassus et latus, ut stare et obire commode propugnatores queant. σάκος, scutum, Λ, 527. Ν, 552, 608. Ρ, 132. μετάφρενον, latum tergum, Κ, 29. sæpe hoc neutrum adverbialiter. εὐρὺ ῥέων ποταμὸς, longe et

late fluens, in specie, exundans sæpe, Β, 849. Ε, 545. Π, 288. Φ, 157, 186, 304. εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Β, 159. Υ, 228. γ, 142. δ, 313. θύρετρα, σ, 385. εὐρύτερος ἐὼν αἰγιαλὸς, Ξ, 33, spatiosum et amplum littus. εὐρύτερος αὐτοῦ ὤμοις καὶ στέρνοις, amplior humeris et pectore quam alter, Γ, 194. εὐρυτέρα ὁδὸς, quæ opponitur τῇ στεινωπῷ, Ψ, 427.

εὐρυσθενής, έος. ὁ ἡ. (Στάω) late potens. notat ex comparatione cum aliis, quorum potentia non ita late porrigitur: et est apud poëtam epitheton Neptuni, i. e. maris, διὰ τὸ ἐνδύναμον τοῦ στοιχειακοῦ ὕδατος. Η, 455. Θ, 201. ν, 140. τὸ εὐρὺ in hoc composito non tam amplitudinem spatii, quam intensionem graduum, notat.

εὐρυφυής, έος. ὁ ἡ. (Φύω) late crescens. εὐρυφυὲς κρῖ λευκὸν, δ, 604, lato folio succrescens hordeum album; nam τοιοῦτόν ἐστι τὸ κρῖμνον κατὰ τὴν ἔκφυσιν.

εὐρύχορος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) ubi late chori possunt duci, ἔνθα ἐστὶν εὐρὺ χορεύειν. est epitheton χώρας εὐδαίμονος, et plenæ cœtuum hilarium. nam, ut apparet ex μ, 4, χοροὺς notare cœtus cingentes cum celebritate et hilaritate dominum ibi habitantem; (quod notavimus sub χορὸς prope medium) sic hoc epitheton notat terram, late ejusmodi cœtibus oppletam. qui ergo nude pro εὐρύχωρον, lata regione, positum putant, nimis anguste vocem poëticam interpretantur. εὐρύχορον Μυκαλησσὸν, Β, 498. Ἦλιδα, δ, 635. Θήβην, λ, 264. Λακεδαίμονα, ν, 414. ο, 1. Ἑλλάδος εὐρυχόροιο, Ι, 474. πρὸ ἄστεος, ω, 467, ante urbem amplam et late choreis hilarem alio tempore; fortasse et eodem, nam celebrabatur festus Apollini dies, et reliqui cives, præter parentes cognatosque procorum, choreas obibant. εὐρυχόρῳ Σικυῶνι, Ψ, 299. Ὑπερείῃ, ζ, 4. Ἰαολκῷ, λ, 255.

εὐρύοψ, οπος. ὁ. (Ὄφ) late patentem ocuum habens, magnis oculis; et, late prospiciens oculis. est ab εὐρὺς, latus, amplus, et ὁ ὢψ, oculus. est epitheton Jovis, μεγαλόφθαλμος, διὰ τὸ προνοητικόν. nam qui Jovem physice aërem esse dicunt (quod quidem nemo negat) eique ideo hoc epitheton convenire aiunt, ὅτι εὐρὺ βλέπομεν διὰ τοῦ ἀέρος: vel qui ad ἡ ὄψ, vox, respiciunt, ut sit εὐρύοψ, ὅτι εὐρεῖαν ἔχει ὄπα ὁ Ζεὺς, βροντητικὸς γάρ: ii nimis jejune hanc vocem poëtæ enarrant. posteriori sensu potius dicitur ἐριβρεμέτης, et ἐρισμάραγος, et δινχής. sic et Juno videtur quibusdam physice dicta βοῶπις, a βοῇ, cum tamen sit μεγαλόφθαλμος, ex parte formositatis fœmineæ, et quia *magnum* Græci per βοῦν solebant exprimere, honestum animal apud antiquos. hinc et ἡ Εὐρώπη habet nomen, ἡ μεγαλόφθαλμος. εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων, invenit late spectantem Saturnium sedentem separatim ab aliis, solum, Α, 498. ἔρυκεν εὐρύοπα Ζῆνα, Θ, 206, coërcere eum. ἢ φῂς, ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζῆνα, ὡς Ἡρακλῆος πέρι χώσατο, παιδὸς ἑοῖο; Ξ, 265, an putas, Jovem late videntem sic opitulari Trojanis sicut ob Herculem filium suum iratus fuit? εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες εἵατο (sedebant) ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ, Ω, 98. et 331, τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆνα, ἐς πεδίον προφανέντε, ambo illi non latuerunt late prospectantem Jovem, cum in planitiem venirent. ob metrum autem τὸ ω penultimum mutatum est in ο, quod et in forma εὐρύοπης valet.

εὐρώεις, εσσα, εν. (Ῥέω) situ et mucore obsitus. est apud poëtam epitheton locorum subterraneorum, quæ sunt loca senta situ: simul, ob cognationem originis cum εὐρὺς, potest connotare τὸ εὐρὺ καὶ πλατὺ locorum eorum. οἰκία εὐρώεντα Ἀΐδεω, Υ, 65. sic, εἰς Ἀΐδου δόμον εὐρώεντα, κ, 512. ψ, 322. κατὰ εὐρώεντα κέλευθα, ω, 10, τὰ σεσηπότα, nam notantur loca putredinis mortuorum: vel et πλατέα, sunt enim capacia omnium viventium: vel utrumque simul, ex more poëtarum, qui in epithetis formandis sæpe plures quam unam nominis originem respiciunt, ut plures ideas uni voci includant.

Ἐΰς, ἐεῖα, ἐΰ. et ionice ἠΰς. (Ἔω) genitivus ἐέος et ἠέος. accus. ἐΰν et ἠΰν. bonus, pulcer. *schön, gut, (handsome, good.)* genitivus dicitur et ἑῆος. est cum ἔω, sum, exsisto, ejusdem originis: et notat maxime *admirationem* rei ante alias in oculos aut sensum incurrentis. ἠΰς τε μέγας τε, pulcer forma et magnus statura, Β, 653. Γ, 167, 226. Ε, 628. Ζ, 8. Λ, 221. Υ, 457. Ψ, 664. ι, 508. simul tamen hoc ἠΰς, præter formam egregiam, etiam aliam indolem designat sæpe. cæterum statura grandis, et forma heroë digna, magnæ omnino sunt admirationi, et apud antiquos inprimis fuerunt. Sic de Xerxe inquit Herodotus VII, 187, cum tot myriadas duceret in Græciam, οὐδεὶς αὐτῶν, κάλλεός τε εἵνεκα καὶ μεγέθεος, ἀξιονικότερος ἦν αὐτοῦ, ἔχειν τοῦτο τὸ κράτος. poëta alibi id dicit καλός τε μέγας τε, eodem sensu. ἐΰς παῖς Ἀγχίσου, Β, 819. Μ, 98. Ρ, 491. nam Æneas valde fuit pulcer. Μηριόνης θεράπων ἐΰς, Ν, 246. ἠΰς θεράπων Σαρπηδόνος, Π, 464. et 653, Ἀχιλῆος. Μηριόνης ἐΰς, Ψ, 528, 860, 888, θεράπων Ἰδομενῆος. υἱὸν ἐΰν Πριάμοιο, Θ, 303. θεοῦ γόνον ἠΰν ἐόντα, Ζ, 191. Βίας τ' ἐΰς, Ν, 691. Νῖσον ἐΰν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε, formosum esse et divitem, σ, 126. τέκνον ἐμὸν, (inquit Jupiter ad Minervam) δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος, sane omnino discedis a viro tam bono, eumque destituis, Τ, 342, et sermo est de Achille, cujus, præter speciem formosam (vide Β, 673, 674,) etiam reliquas dotes magni facit Jupiter. αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος, reverentia viri speciosi, ξ, 505, coll. 503, 506. παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, ο, 449, filium viri boni et nobilis in domo educo, inquit ancilla honesta. qui hunc genitivum scribunt per spiritum asperum, nulla ratione id faciunt: nam, si contendant, inesse notionem τοῦ, ἑὸς, suus; apparet ex exemplis, eam non inesse. minor etiam fit ratio, si Ionicam respicias dialectum, quæ in hac voce regnat, et quæ non nimis amat asperum. ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ, Ρ, 456, equis inspiravit admirabile robur. sic et Ω,

442. sic de homine, ἐνῆκέν οἱ μένος ἠΰ, Υ, 80, injecit ei, Æneæ, animum præstantem. ὀφέλλετο (magnum erat) γὰρ μένος ἠΰ ἵππου, Ψ, 524, impetus egregius, vis nobilis. εἰ δή σοι (O Telemache) σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ, β, 271, si tibi instillatus est animus præstans patris tui Ulyssis. ponitur ergo de quovis admirabili et eximio: ut notet *singulare* quid, ab ἔω, sum. genitivum pluralem poëtæ ex Dorica dialecto formant ἐάων vel ἐήων. de spiritu vero aspero, quem obtrudunt huic voci quidam, dictum est ante. πίθοι δοιοὶ, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων, Ω, 528. Θεοὶ, δωτῆρες ἐάων, Θ, 325. et 335, Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, δῶτορ ἐάων, dator bonorum, quæ præcipue sunt divitiæ. est ergo hoc α dorice ortum ex η, in quod ionice mutatum erat ε. nam genitivus pluralis esset ἐέων, ionice ἐήων, dorice ἐάων. et hanc formam amant poëtæ, quia roborat pronuntiationem vocis cum affectu efferendæ. sic Hesiodus, in Scuto Herculis, versu 7: βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων, pro κυανέων, ubi α simpliciter est intersertum, per ἔκτασιν Æolicam.

εὔσελμος, ου. ὁ ἡ. (Σέω) est epitheton navis; bonis transtris instructus. per tropum, a parte ad totum, bene ædificata et instructa navis. et quia hoc compositum etiam ad ἡ σελμὶς, i. e. τὸ σχοινίον, pertinere potest: hinc una notat εὔσχοινος, bene rudentibus et funibus instructus. Β, 170, 358, 613. Ο, 477. Π, 1. β, 390. δ, 409. ι, 127, 148. τ, 243.

εὔσκαρθμος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) bene saliens et currens, εὐκίνητος: ab εὖ et σκαίρειν, a quo est ὁ σκαρθμὸς, qui et τὸν δρόμον denotat et τὴν βάσιν, imo et κατὰ διάλεκτον, πόδα. εὔσκαρθμοι ἵπποι, Ν, 31.

εὔσκοπος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) providus, consideratus, ὁ δεξιὸς σκοπεῦσαι, ὁ πάντα κατὰ σκοπὸν ποιῶν, omnia ad scopum bene dirigens, *der alles dem zwecke und der absicht gemäs mit vorsicht und bedacht einrichtet, (directing every thing with judgment and discretion to its aim and purpose.)* oppositum τοῦ ἀσκόπου, temerarii. est epitheton Mercurii, prudentiæ practicæ præsidis, ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην, Ω, 24, 109. α, 38, ubi apte positum hoc epitheton, utpote δι' οὗ εἶχεν ὁ Αἴγισθος προσκοπεῖσθαι τὰ μέλλοντα. sic et η, 137. et Mercurio proprium est hoc epitheton generale: οὐδεμία γὰρ λογικὴ μέθοδος ἄλλως προβάλλεται, εἰ μὴ πρός τινα βάλῃ σκοπόν. deinde est et epitheton boni jaculatoris aut sagittarii, ὁ ἀγαθὸς σκοπευτὴς, et Dianæ, ἐΰσκοπος ἰοχέαιρα, λ, 197, ἡ εὖ καταστοχαζομένη τοῦ σκοποῦ. Vide sub ἄσκοπος.

εὐσταθὴς, έος. ὁ ἡ. (Στάω) firmus, bene fundatus, firmiter constitutus. ἐϋσταθέος μεγάροιο, Σ, 374, εὐπήκτου. υ, 258. χ, 120, 127, 257, 274, 441, 458. sic et, θαλάμου, ψ, 178, *dem fest und stark angelegten, (firmly and strongly built.)*

εὐστέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) bene instruo et exorno et compono, *ich bestelle gut, rüste wohl aus, (I fit out, equip well.)* νῆας ἐϋστείλαντα, me naves probe armantem, ξ, 247, coll. 248.

εὐστέφανος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) bene cinctus, bene munitus et circumdatus. εὐστεφάνῳ ἐν Θήβῃ, Τ, 99, i. e. bene cincta munitionibus et muro: ut εὐστέφανος sit εὐτείχεος, διὰ τὰς τῶν πύργων στεφάνας. εὐστέφανος Κελαδεινὴ, Φ, 511, Diana eleganter cincta in capite, vel circa ventrem. sic et ἡ Κυθέρεια, Venus, σ, 192. εὐστεφάνου Ἀφροδίτης, Θ, 267. et 288, Κυθερείης. nam στεφάνη est γυναικεῖός τις κόσμος ἐπομφάλιος. et sicut ex τιμὴ fit ἔντιμος, sic ex στεφάνη εὐστέφανος.

εὔστρεπτος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) bene contortus. εὐστρέπτοις βοεῦσιν, bene tortis et complexis loris ex corio bubulo, β, 426. ο, 291, εὐκλώστοις, *mit wolgeflochtenen riemen, (with well-twisted thongs.)*

εὐστρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) bene tortus. it. quod bene flectitur et facile circumvertitur. εὐστρεφέα νευρὴν ἐν τόξῳ, Ο, 463, coll. 469, εὔκλωστον. nam τὸ κλώθειν dicitur στρέφειν. τοὺς συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι, ι, 427, arietes colligabam bene se circumflectentibus viminibus. πεῖσμα εὐστρεφὲς πλεξάμενος, funem tortilem plectens, κ, 167. ἐμὲ κατέδησαν ὅπλῳ ἐϋστρεφεῖ, ξ, 346, me alligarunt ad malum rudente bene torto, σχοινίῳ. εὐστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, φ, 408, coll. 407, i. e. χορδὴν, cujus hæc est definitio, et quam vulgi lingua vocat κόρδαν.

εὔστροφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) quod facile circumvertitur. χεῖρα ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, Ν, 599, 716, i. e. σφενδόνῃ colligavit manum ejus vulneratam, quia jam alia ligatura ad manus non erat. et hæc funda erat facta ex pelle ovilla lanea bene præparata, et poterat apte circumplicari manui huic. ergo, quod facile et bene circumvolvitur alicui.

εὖτε, (Εἰ) adverb. quando, cum. ὅτε, ὁπηνίκα, *wenn, als, (when, as.)* est ab εἰ, quando, per paragogen, et mutationem τοῦ Iota. εὖτ' ἂν πολλοὶ πίπτωσι, quando multi cadent, Α, 242, et conjunctivus verbi est ab ἄν. εὖτε ἄν σε ὕπνος ἀνήῃ, Β, 34. et 228, εὖτε ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν, cum urbem ceperimus. εὖτέ μιν αὐτὸς ἀνὴρ ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, cum eum idem vir doloribus dabat, Ε, 396. εὖτε πύλας ἵκανε, cum ad portas venit, Ζ, 392, *als er kam; (when he came.)* et 515, εὖτ' ἄρ' ἔμελλε στρέψεσθαι, cum digressurus erat. εὖτέ μιν προὔτεμψε, Θ, 367. εὖτε γὰρ ἠέλιος ὑπερέσχεθε γαίης, Λ, 734, quando sol exstitit supra terram. πύργον ἵκοντο, Μ, 373, quando ad turrim venerunt; sequente δὲ, tunc, *da, (then.)* εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι, Τ, 158. τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, quando eum somnus cepit, Ψ, 62. et 85, μὲ τυτθὸν ἐόντα ἤγαγεν. κτείνεσκε, quando interficiebat, Ω, 392. εὖτ' ἄν μιν κάματος καταλάβῃ, α, 192, quando eum lassitudo cepisset, quod attinet γυῖα, artus. εὖθ' (pro εὖτε) ἔρδωμεν, quando facimus sacra, η, 202, et ibi omissum ἂν regit conjunctivum. εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε,

quando stella eminebat, ν, 93. εὖτ' ἂν μηκέτι ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, ρ, 320. et 323, εὖτ' ἄν μιν κατέλῃ δούλιον ἦμαρ, quando eum occupat servitus. et 359, εὖθ' ὅδ' (εὖτε ὅδε) ἐδεδειπνήκει, cum hic cœnaverat. εὖτ' ἂν ἴῃ, σ, 193, quando it. εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, υ, 56. et 73, Ἀφροδίτη προσέστιχε, adivit. εὖθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε, χ, 182, cum limen supergrediebatur. εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξε, ω, 146, cum hæc ostenderet pallium. et his omnibus locis est χρονικὸν ἐπίῤῥημα. est vero et ὁμοιωτικὸν καὶ παραβολικὸν, pro quo tamen poëta amat dicere ἠΰτε. unus tantum locus est, Γ, 10, εὖτε Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, quando auster offudit nebulam, (sequente ὣς, 13, pro οὕτως) ubi vim comparandi habet, ex omisso ὡς, sicut.

εὐτείχεος, ου. ὁ ἡ. (Τίχω) pro εὐτείχειος, ionice: bene munitus, bene septus. Τροίην εὐτείχεον, Α, 129. Θ, 241. Ἴλιον, Β, 113, 288. Ε, 716. πόλιν εὐτείχεα πέρσας, Π, 57, ubi vel est metaplasmus declinationis, ut accusativus ex tertia terminetur pro εὐτείχεον: vel scribi potius debet εὐτειχέα.

εὐτειχὴς, έος. ὁ ἡ. (Τίχω) idem. de loco Π, 57, vide supra.

εὔτμητος, ου. ὁ ἡ. (Τέμω) bene sectus. ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι, loris sectis artificiose ex corio, Κ, 567. Φ, 30. ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς, de cæstibus, Ψ, 684. et 825, ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι, cum bene secto balteo, quo gladius gestatur. legit Latinus interpres, χ, 24, εὐτμήτους τοίχους, pro εὐδμήτους, quem errorem graphicum ne erres.

εὐτρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέφω) bene auctus et nutritus, pinguis. ἄρσενες ὄϊες εὐτρεφέες, δασύμαλλοι, καλοί τε, μεγάλοι τε, ι, 425, arietes pingues, denso vellere, pulcri et magni. νάκην (pellem) αἰγὸς εὐτρεφέος μεγάλοιο, ξ, 530, quo se munit vir adversus ventum et frigus.

εὐτρέφω, (Τρέφω) bene et accurate educo. οἵ με ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰτρεφον ἠδ' ἀτίταλλον, Ξ, 202, i. e. εὖ ἔτρεφον, coll. 303. ἢ κεῖνον δύστηνον ἐΰτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν, σ, 354.

εὔτροχος, ου. ὁ ἡ. (Τρέχω) bonis rotis instructus, bene currens rotis. est epitheton currus. εὔτροχον ἅρμα, Θ, 438. ἅμαξαν εὔτροχον, Ω, 150, 179, 189, 266, quæ eodem sensu alibi dicitur εὔκυκλος, ζ, 72.

εὔτυκτος, ου. ὁ ἡ. (Τέκω) pro εὔτευκτος. bene elaboratus et præparatus. εὔτυκτον κυνέην, galeam probe factam et aptam, Γ, 336. Ο, 480. Π, 137. ξ, 276. χ, 123. κλισίην, bene structum tabernaculum, Κ, 566. Ν, 240. etiam, sellam bene factam, δ, 123. εὔτυκτος ἱμάσθλη, bene facta scutica, Θ, 44. Ν, 26. et connotat firmitatem. omisso τ in ultima dicitur ὁ ἡ εὔτυκος, apud Callimachum in Lav. Pal. 3, ἡ θεὸς εὔτυκος ἕρπει, dea bene præparata et ornata progreditur. sic, πῦρ εὔτυκον, ignis paratus, Theocrit. 25, 86. apud Æschyl. Suppl. 981, εὔτυκος ψόγον ἐπιφέρειν ἄλλοις, promtus culpare alios, coll. v. 1001, γλῶσσαν εὔτυκον κακὴν ἐμφέρει τῷ μετοίκῳ, inquilino infert linguam maledicam promte. hinc adv. εὐτυκῶς promte, facile.

εὐφημέω, f. ήσω. (Φάω) bene dico, in sensu sacro; faveo lingua, fausta precor, voveo bene. nam pertinet hoc verbum ad φήμη, in sensu antiquo. contrarium est ἀνευφημέω, κατευφημέω, infausto modo resono, Eur. Or. 1335. φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε, Ι, 171, ferte igitur manibus aquam (ut lotis manibus precemur) et jubete bene precari, ἐνθιάσαι κατὰ εὐχήν: nam φήμη notat et εὐχὴν, votum, faustam apprecationem.

εὐφραδῶς, (Φάω) adverb. scite, intelligenter. μάλα εὐφραδέως πεπνυμένα πάντα ἀγορεύεις, τ, 352, valde diserte prudentia omnia loqueris, *redest sehr schön lauter verständige dinge, (thou speakest with great prudence and discretion.)*

εὐφραίνω, f. ανῶ. (Φέρω) exhilaro, lætum mente facio. ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας καὶ τέκνα, vos vero hic manentes exhilaretis uxores vestras et liberos, ν, 22, inquit valedicens Ulysses ad Phæacenses proceres: et simul inest notio voluptatis conjugalis, ut et alibi. sic Penelope sibi precatur, μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα, υ, 82, ne gaudium præbeam voluntati viri deterioris; μὴ ἑτέρῳ μεγέθει ἀνδρὶ, ne exhilarem aliquem horum invisorum mihi procorum συνουσίᾳ ἐμῇ. deinde et generalius, ἐγὼ Τρῶας ἐϋφρανέω, pro εὐφρανῶ, ego exhilarabo eos, inquit Hector, adventu meo incolumi, Η, 297. et 294, ὡς σὺ εὐφρήνῃς Ἀχαιοὺς, ut tu lætos facias eos adventu tuo. ἐγὼ νοστήσας οὐκ ἔμελλον εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱὸν, ego reditu meo exhilaraturus non eram uxorem meam et filiolum, Ε, 688, inquit Sarpedon graviter vulneratus. καὶ εὔφρηνε ἐπέεσσιν, Ω, 102, et lætam ei mentem facere studebat verbis: quod ludens aliquis veterum in mulierem, gaudentem congressu virorum, sic inflexit, αὐτὴν εὔφρηνε πέεσσιν, a τὸ πέος, penis. εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας, Ρ, 28, *seine frau und werthe eltern zu erfreuen, (to delight his dear wife and venerable parents.)* εὐφραίνεσθαι, lætitia frui, β, 311.

εὐφρονέω, f. ήσω. (Φέρω) bene cogito, benevola sum mente, faveo; recte et prudenter cogito, bene sentio. ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, qui iis dicebat ut benevolus non solum, sed et prudens, Α, 73, de Calchante. et 253, de Nestore. sic de eodem, Β, 78. Η, 326. Ι, 95. ω, 53. de Ulysse, Β, 283. de Polydamante, Σ, 253. de Thoante, Ο, 285. de Halithersa, β, 160. ω, 452. de Mentore, β, 228. de Echeneo, Phæace, η, 158 de Amphinomo, π, 399. et prudentiæ *faventis* notio in his prævalet. sic Tiresias apud Sophoclem ad Creontem: εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω, et apud Eurip. Alc. 208, οὐ πάντες εὐφρονοῦσι κοιράνοις, non omnes servi bene volunt dominis.

εὐφροσύνη, ης. ἡ. (Φρὴν) hilaritas, voluptas mentis, ἡ φιλόφρων ἡδονή. μάλα πού σφίσι θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, inquit Ulysses ad regiam virginem de parentibus et fratribus ejus, ζ, 156, valde certe illis animus perpetuo lætitiis floret tui causa. ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, quam cum lætitia mentis obtineat et regimen habeat per omnem populum, ι, 6. οὐδέ ποτε ὑμῖν θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, κ, 465, neque unquam vobis cor est in lætitia, *ir seyd nie fröhliches herzens, (ye are never of joyous heart.)* ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι, sibi invicem exhibentes risum et lætitiam, υ, 8, de puellis lepidis una euntibus. ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ψ, 52, ut ambo vobis cor vestrum insistere faciatis lætitiæ. poëta ergo hoc nomen ubique pro animo exhilarato ponit, nusquam vero de sapientia. ergo nec η, 74, legi debet ᾗσιν ἐϋφροσύνῃσιν, sua sapientia, ut quidam ibi male contendunt legi debere. *guter muth, (cheerfulness.)*

εὔφρων, ονος, ὁ ἡ. (Φρὴν) lætum animum vel habens vel faciens. ἐπεί σφισι θυμὸς ἐΰφρων, i. e. γλυκὺς, ἄπονος, *weil sie gutes mutes sind, (because they have joyous minds,)* ρ, 531. δαίνυται εὔφρων, convivio interest hilaris, O, 99. οἶνον ἐΰφρονα, vinum exhilarans, Γ, 246. notat et, propitius, favens.

εὐφυής, έος. ὁ ἡ. (Φύω) bene formatus crescendo. *wohl gemacht von natur, wolgewachsen, (well shaped by nature, well grown.)* μηροὶ εὐφυέες, Δ, 147, οἱ εὖ πεφυκότες, et probe succulenti. sic, εὐφυέα πτελέην μεγάλην, Φ, 243, ulmum proceram crassam; et id epitheton proprium est καλῷ δένδρῳ, *gerade und hoch gewachsen und völlig, (straight, tall and strong.)* sed apud recentiores hoc nomen de animo ponitur, ut notet τὸν εὖ πεφυκότα εἰς τὸ μαθεῖν, τὸν κατὰ νοῦν δεξιόν. imo et attice vocant τὸν εὐφυῆ, τὸν σκωπτικὸν, *einen feinen spötter, (a satirist.)*

εὔχαλκος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) bene et ex bono ære vel ferro factus. ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, sub galea ex firmo et solido ferro facta, H, 12. ἀξίνην εὔχαλκον, securim ex bono ferro firmiter factam, N, 612, qua pugnabat Pisander. μελίην, fraxineum hastile bene præfixum ferro, Υ, 322. κυνέην, galeam, χ, 102. τριπόδων εὐχάλκων ἠὲ λεβήτων, ο, 84, tripodum ex bono ære bene factorum.

εὐχετάομαι, (Χάω) precor, voveo, votum nuncupo; profiteor, glorior, dico de me. idem ac εὔχομαι, q. v. ex eoque per paragogen factum. si tamen malis aliam deductionem, possis dicere, esse ab ὁ εὐχέτης, ου, precator, prædicator, qui est ab εὐχέω, f. έσω, verbo inusitato. τίνες εἶναι εὐχετόωνται, pro εὐχετῶνται, quinam se esse dicunt, α, 172. δ, 139. μ, 98. τίνες εἶναι εὐχετόωντο, quinam esse se dicebant, ξ, 189. π, 58, 223. sed, πᾶσι θεοῖσι, χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλα εὐχετόωντο ἕκαστος, Θ, 347, quod opponitur τῷ, σιγῇ εὔχεσθαι. sic et O, 369. μ, 356. habet hoc verbum etiam notionem agendi gratias lætas: πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διΐ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν, Λ, 760, i. e. εὐφήμως εἶχον καὶ εὐχαρίστως, *sie lobeten dankbarlich unter den göttern den Jupiter, unter den menschen den Nestor, (they praised with gratitude Jupiter among the gods, and Nestor among men.)* quemque pro portione sua. sic X, 394, ᾧ (Ἕκτορι) Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὥς, εὐχετόωντο, et inest simul notio fiduciæ repositæ in eo: gratias agebant ei, eumque vocabant in auxilium, cum gloriatione certissimi eventus. σοὶ κἀκεῖθι, θεῷ ὥς, εὐχετοῴμην, θ, 467, tibi etiam ibi, ut numini alicui, gratias acturus essem, pro εὐχεταοίμην. sic et ο, 181. sed, μή τις εὐχετόῳτο ἐπέεσσιν, ne quis lætus glorietur verbis, M, 391, pro εὐχετάοιτο, κατακαυχῷτο. Διῒ εὐχετάασθαι, Jovi vota facere et preces offerre, Z, 268, coll. 259. sed P, 19, οὐ μὲν καλὸν, ὑπέρβιον εὐχετάασθαι, non quidem pulcrum est, impotenter gloriari et prædicare de se. sic Υ, 348, αὔτως, gloriari inaniter. οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, χ, 412, ubi ad ὁσίη subintelligenda est εὐχὴ, gratulatio: non deo placet gloriatio, quando gratulamur ob homines occisos. quid ergo censeret Ulysses vel Homerus, si ex *injusto* bello partas victorias celebrari audiret, per "Te Deum laudamus?" cæterum ἡ εὐχὴ, precatio ad Deum, est τὸ τῆς ἀμηχανίας φάρμακον.

εὐχή, ῆς. ἡ. (Χάω) preces, precatio; *gebet, (prayer.)* est, sicut verbum εὔχομαι, ab εὖ ἔχεσθαι, bene adhærere alicui, *sich gut anhalten, (to adhere faithfully to.)* quasi εὐεχή: nam bene ad numen confugitur. sic et Germani suum *anhalten* ponunt pro, precari: imo simpliciter ab ἔχειν vel ἔχεσθαι potest deduci, interserto æolice υ. cæterum precans τοῦ εὖ i. e. τοῦ ἀρίστου, ἔχεται, *hält sich an das beste, (lays hold of, supplicating the best.)* cum deum complectitur et tenet. omnes εὐχαὶ δίκαιαι τελεσφοροῦνται apud poëtam: et exemplis docet, precandum esse semper et in omni re, nec preces justas unquam esse irritas. esse igitur deum, rectoremque universi, simul docet, παρ' ᾧ ἐνεργὴς ἡ εὐχή. exempla εὐχῆς sunt, B, 412, ubi σχῆμα εὐχῆς est Ἀττικὸν, κατ' ἔλλειψιν τοῦ, δὸς ἢ ποίησον, sed Γ 322, δὸς est additum. Attici enim optant elliptice per infinitivum. sic Darius, conjecto in aërem telo, apud Herodotum, injuste ideoque nullo cum effectu, precabatur: ὦ Ζεῦ, γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. et 275, supinis versus cœlum sublatis manibus precabantur, quasi provocantes τὴν ἀντοχὴν cœlestem, H, 177, 200. Θ, 236. lavabant precaturi manus ante, ut puras ursum tollerent, I, 171. O, 370. porro ritus precandi sunt, Π, 220—254. 513, seqq. P, 645, seqq. Ω, 306, seqq. Z, 86, seqq. inefficacium precum exemplum est Z, 304—312. per auditas preces simul indicat poëta, nullum esse fatum

absolutum in rebus humanis, sed respectivum. εὐχῇσι, precibus, κ, 526. ergo dicitur, εὔχομαι θεῷ, comprecor deum: εὔχομαι ἀνθρώπῳ, vota facio pro homine aliquo. κατεύχομαι est καταρῶ.

εὔχομαι, f. εὔξομαι (Χάω) precor, *ich bete, (I pray:)* voveo, votum nuncupo, *ich gelobe, (I vow:)* profiteor, glorior, *ich rühme mich, gebe von mir vor, (I boast, assert of myself,)* dico de me. est ab εὐέχειν, bene habere, bene adhærere, *sich wohl woran halten, (to adhere steadfastly to something;)* εὖ ἔχεσθαι. εὐχόμεθα ἡμεῖς, μέγα ἀμείνονες εἶναι πατέρων, Δ, 405, *wir behaupten von uns, und sagen mit recht, (we justly boast of being,)* αὐχοῦμεν. εὔχομαι, ἐλπόμενος Διΐ, ἐξελᾶν ἐνθένδε κύνας, confido, spe in deo posita, me expulsurum hinc canes istos, Θ, 526, profiteor me id facturum. ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθα εἶναι, Z, 231, hospites jam inde a patribus profitemur nos esse. et 210, ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, hujus sane familiæ et sanguinis profiteor esse me. ὃς αὐτῇ πόσις εὔχομαι εἶναι, qui ei maritus esse gloriari possum, *der ich die ehre und das glück habe ihr gemahl zu seyn, (who have the honour and happiness to be her husband,)* Θ, 190. ὅς σεῖο γεραίτερος εἶναι, qui dicere de me possum et qui in hoc præsto, quod senior sim te, Ι, 60. et 161, ὅσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι, quanto natu major esse gloriari possum. ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ (apud exercitum) εὐχόμεθα εἶναι, Ο, 296. conf. Υ, 209, 241. Φ, 187, 411. Ψ, 669. Β, 82, ubi maxime apparet, hoc εὔχεσθαι, i. e. καυχᾶσθαι, jure et merito fieri, et ex vero. Α, 91. Ε, 173. Ν, 54, gloriari vere jam potest. Ξ, 113. et 366, φησὶ καὶ εὔχεται, quod utrumque idem fere. et 484. Υ, 102. sed, τοῖσιν δ' Ἀτρείδης μεγάλα εὔχετο χεῖρας ἀνασχὼν, tunc inter eos Agamemnon valde precabatur manibus ad cœlum sublatis, Γ, 274, ἐν αὐτοῖς: et μεγάλα adverbialiter est, intento studio et clara voce. sic, Χρύσης, Α, 450. et Νέστωρ, Ο, 371, 374, 377. Π, 231 — 259. Τ, 252 — 270. Ψ, 769 — 771. Ω, 306 — 314, quibus locis simul varii ritus comprecandi deos: et apud poëtam nullæ justæ preces sunt irritæ. εὔχετο Ἀπόλλωνι, votum faciebat ei, Δ, 119, 121. εὔχοντο θεοῖς, Γ, 296, precabantur ad deos. Ζ, 304 — 311, εὐχομένη. et 312. ἐπεὶ εὔξαντο, Β, 421. Λ, 658. εὐξάμενος Διΐ, Π, 253. Ρ, 499, *da er sich mit gebet an den gewendet, (having prayed to him.)* εὐξαμένου ἤκουσε, Α, 381, 453, 457, 43. Ε, 121. Ι, 505. Π, 236, 249, 513, 527, 531. εὔχεο χεῖρας ἀνασχὼν, precabaris, sublatis manibus, Σ, 75. et in imperativo, εὔχεο θεοῖς, comprecare deos, Υ, 104. Ἀπόλλωνι, vove ei, Δ, 101. precare, Ω, 287, 290. εὔχεσθε Διΐ, precamini ad Jovem, Η, 194 — 206, ubi sic hortatur Ajax, μονομαχήσων cum Hectore, faceturque, duo ad pugnandum necessaria adesse sibi, βίαν, i. e. ῥωμαλεότητα, et ἐπιστήμην τῶν πολεμικῶν: hinc sperat, se posse vincere adversarium, ἐὰν θεὸς μὴ ἐναντιωθείη: propterea jubet suos εὔξασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ut et divinum habeat favorem. sic Hector suos jubet εὔχεσθαι θεοῖς, Ζ, 240. ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι, cui soles vota facere et precari, Δ, 364. Υ, 451. ὤφελεν ἀθανάτοις εὔχεσθαι, Ψ, 546, 547, debuisset precari ad deos: et vides, neglectus numinis et precum adducit infortunium. Eumelus est strenuus, et ob id miseratione dignus; sed quod neglexit preces, ideo miseratione est indignus. ᾧτε εὐχόμενος σὺ, ad quem precans tu, Α, 87. εὐχόμενοι Διΐ, Α, 735. εὐχόμενος, precans, orans, Β, 401. Ι, 183. Κ, 295. Ζ, 304. Η, 298, αἵτε μοι εὐχόμεναι, quæ pro me supplicantes; ubi est dativus commodi. Ψ, 771. Ω, 314. σοὶ γὰρ ἔγωγε εὔχομαι ὥστε θεῷ, comprecor enim et oro ego te velut numen, ν, 231. εὔχεται Διΐ, vota facit Jovi, θ, 352. ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι, ᾗ θέμις ἐστὶ, γ, 45, coll. 43, 48. εὔχεο Ἀθήνῃ, δ, 752. ι, 412. vove, ρ, 50, 59. χεῖρας νιψάμενος (ἐκ) ἁλὸς, εὔχετο Ἀθήνῃ, β, 261 — 276. Ποσειδάωνι, γ, 54 — 56 — 62. 445 — 447. ι, 527 — 536. ο, 222, 258. υ, 97 — 102. εὔχοντο, ν, 185. εὐχόμενος, precans, γ, 385, 394. ζ, 328. εὔξατο ὃν κατὰ θυμὸν, ε, 444, precatus est in corde suo, coll. 450. μέγα εὔξατο χεῖρας ἀνασχὼν, ρ, 239. ἐπεὶ εὔξαντο, μ, 359, coll. 356. ὄφρα εὐξαίμην θεοῖς, μ, 334. εὐξάμενος, precatus, η, 330. ω, 517, 520, quæ loca digna sunt lectu. εὐξάμενοι Διΐ, ν, 51. εὐξαμένου, φ, 210. εὐξαμένη, ζ, 280. sed in altera illa notione, ὁ μὲν εὔχετο πάντα ἀποδοῦναι, ille quidem profitebatur de se et confirmabat, se persolvisse jam omnia, Σ, 499, in judicio. οὔτις εὔξατο, nemo dicebat de se glorians, Θ, 254, οὔτις ἐκαυχήσατο. αὐτοῖς ἄχος ἐγένετο εὐξαμένου, sc. αὐτοῦ ἕνεκα, illis dolor oriebatur gloriante et prædicante eo, Ν, 417. Ξ, 458, 486. εὔχεαι αὔτως, gloriose clamas frustra, Λ, 388. Ν, 447. sic, εὔχεο, gloriabaris, Γ, 430. Δ, 264, profitebaris, confirmabas. et in imperativo, νῦν μεγάλα εὔχεο, nunc magnopere gloriare, Π, 844. et infin. pro imperativo, eodem sensu, εὔχεσθαι, Φ, 501. εὐχόμενος, glorians, Β, 597. Ε, 106. Κ, 461. Λ, 379. Ν, 619. Ξ, 500. Ρ, 537. Υ, 424. Φ, 476. Θ, 198. Τ, 100. Φ, 183, καυχώμενος. ἤκουσά σου εὐχομένης, Α, 397, audivi te narrantem et profitentem. sic, εὔχομαι, profiteor, prædico, narro, α, 180, 187. γ, 362. ε, 211, 450. ξ, 199, sc. εἶναί μοι. et 204. ο, 424. ω, 114. εὔχεαι, profiteris, χ, 321. εὔχεται, dicit, α, 406, 418. ι, 519, 529. υ, 192. π, 62, 67. ρ, 373. φ, 335. εὐχόμεθα, profitemur, ι, 263. ο, 196. εὔχετο, dicebat, λ, 260. ω, 268. εὐξάμενος, gloriabundus, ξ, 463. Vide sub Ζεὺς in R. prope finem.

εὖχος, εος. τό. (Χάω) votum, *der wunsch, (a wish;)* res voto petita. gloria, decus, *ehre, ruhm, vortheil, vorzug, (honour, fame, distinction.)* ἐμοὶ μέγα εὖχος ἔδωκας, mihi das magnam gloriationem, et rem votis expetitam, *etwas das ich gerne habe und mich damit rühme, (something that I much wished for, and am very proud of,)* Ε, 285, 654. εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων, sin ego eum interfecero, dederitque mihi votum id gloriosum

Apollo, H, 81. et 154, ἔδωκέν μοι Ἀθήνη. et 203, δὸς νίκην Αἴαντι, καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι, ὦ Ζεῦ. sic, ἵνα ὑπέρτερον εὖχος ἄρηαι, Λ, 290. et 188, ἐμοὶ μέγα ἔδωκε Ζεύς. et 445, σὺ δώσειν μοι. ergo et Jupiter dat εὖχος, et is qui vincitur. ὄφρα εἴδομεν, ἤ τινι εὖχος ὀρέξομεν ἦέ τις ἡμῖν, N, 327. Τεῦκρον εὖχος ἀπηύρα Ζεύς, O, 462. αἶψά κε ἐμοὶ δώης, Π, 625. et 725, δώη δέ σοι Ἀπόλλων. δίδομεν δέ σοι ἀρέσθαι, Φ, 297. et 473, μέλεον δέ οἱ ἔδωκας, gratis ei gloriam de te concedis? εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος ὀρέξῃ, X, 130. ergo in Iliade ponitur, si alter alterum vincit. et de Ulysse, Cyclopem ulturo, ι, 317, εἴπως τισαίμην, δώῃ δέ μοι Ἀθήνη. sed de tensione arcus, εἴ κέ μιν ἐντανύσῃ, δώῃ δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων, φ, 338. et de Ulysse, jaculaturo contra procos, χ, 7, εἴσομαι εἴ κε τύχοιμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

εὐχροής, ἐος. ὁ ἡ. (Χράω) bono colore superficiei præditus, bene coloratus. τάμνων δέρμα βόειον ἐϋχροές, ξ, 24, scindens corium bubulum bono colore; et notatur color naturalis, qui ὑγίειαν ζώου δηλοῖ cujus fuerat corium; simulque τὸ πυκνὸν, καὶ οὕτως εὐχρηστον εἰς πέδιλα. nam Eumæus scindebat id corium, confecturus sibi inde calceamenta et caligas. videtur et fuisse ἀδέψητον τὸ δέρμα καὶ τρίχας ἔχον δι' ὧν ἦν εὐχροές. est ergo ab ἡ χρόα, color, it. cutis. possit simpliciter notare, *eine gute dichte haut, (a good thick hide,)* quasi per appositionem ad δέρμα, *ein gegerbetes fell von gutem leder, (a tanned hide of good leather.)*

εὐχωλή, ῆς. ἡ. (Χάω) votum, *ein gelübde, (a vow.)* gloriatio, καύχημα, *ein ruhm, (a boast.)* εἰ ὅγε (Ἀπόλλων) εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, an ille ob votum non solutum aut factum indignatur, A, 65, 93. καταλίποιεν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶν εὐχωλὴν, Ἑλένην, relinquant iis id quod habere volunt et de quo glorientur, Helenam, B, 160. sic, καταλίποιμεν, Δ, 173. sed 450, ἔνθάδε ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, sc. οἰμωγὴ ὀλλυμένων, gemitus eorum qui peribant, et εὐχωλὴ ὀλλύντων, gloriatio et jubilum eorum qui interficiebant alios. sic Θ, 64. et 229, πῇ ἔβαν εὐχωλαὶ, quo abierunt gloriationes. εὐχωλαῖς ἀγαναῖς placantur dii, I, 495, votis jucundis. ὅς μοι εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, qui mihi votum eras in urbe, X, 433, inquit mater de Hectore: pro quo vota quotidie faciebam, et de quo gloriabar quotidie; coll. 434, 435. eras mihi votum meum et gloria mea: quæ est magna laus. εὐχωλαῖς ἀγαναῖς χαίρετε, ν, 357, nunc salutatæ estote mihi precibus vobis gratis. hinc sunt οἱ Εὐχωλιμαῖοι apud Athenæum, quos Galatæ dicebant Σιλοδούρους, τοὺς τῷ σφῶν βασιλεῖ συζῶντας καὶ συναποθνήσκοντας; Cæsar B. G. 3, 22, καὶ αὐτὸ τοῦτο εὐχομένους. tales fuere etiam regibus Persarum, qui moriente rege commoriebantur, vivi autem cum vivo bonis rebus fruebantur; de quibus Herodotus.

εὕω, f. εὕσω. (Ἄω) amburo, aduro, ustulo. *ich senge am feuer, (I singe at the fire.)* ionice scribitur et ἰύω. σύες εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο, I, 464. Ψ, 33, ubi διὰ φλογὸς pertinet ad utrumque, et est antecedens pro consequente, ὠπτῶντο πυρὶ, assabantur. simul est inverse dictum, pro τανυόμενοι εὕοντο, τεινόμενοι ἐφλέγοντο, *sie wurden ausgestrecket und gesenget, (they were stretched out and singed.)* σιάλους εὕοντες, β, 300, porcos saginatos glabrantes, ustulando setas eorum ad ignem. χοίρους ἱέρευσε, εὗσέ τε, μίστυλλέν τε, ξ, 75, ubi est pulcra ἐπαναστροφὴ, ut in: Σαμία μία ναῦς. et 426, τοὶ δὲ ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν. nam hic erat mos ἀρχαῖος, οὔπω ἐπινοηθέντος τοῦ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι, *ohe man gefunden, dass das geschlachtete schwein könne mit siedendem wasser abgebrühet werden, (before it was discovered that the bristles of a hog could be removed by boiling water.)* hinc est ἡ εὔστρα, ἡ τῶν συῶν φλογίστρα, ἐργαστήριον ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τὰ τοιαῦτα εὕοντο: et erat βόθρος, ἐν ᾧ περιέφλεγον τὰς τῶν ὑῶν τρίχας. ἡ εὔστρα dicitur et ὁ περικεκαυμένος στάχυς, *eine sange, (parched grain.)* nam εὕειν in genere est, *rösten, (to roast.)* Comicus ponit hanc vocem εὔστρα καὶ ἐπὶ γυναικείου μορίου, ad similitudinem fossæ illius, in qua ignis ad ustulandum porcum erat. ἀφευμένος (ubi præpositio ἀπὸ est aucta, ab ἀφεύειν, *absengen, versengen,) (to singe off) ein versengeter, (one that has been singed.)* inde est et σταθεύειν, i. e. χλιαίνειν, leniter igne admoto calefacere vel torrere: et ὁ ἐσταθευμένος est ὁ σταθευτὸς ἡλίου φλογὶ, *der von der sonne heiss gemachet ist: gesönnet, (scorched by the heat of the sun; sunburnt.)* et quia sues amburebantur ad ignem, in scrobe factum; hinc Hesiodus facete de muliere sumtuosa dicit, quod εὕει ἄνδρα καὶ ἄτερ δαλοῦ, *sie senget ihm ohne feuerbrände die haare ab,* i. e. *sie machet ihn kahl und arm, wenn er auch gleich von starkem vermögen ist, (she singes off his hair without fire,* i. e. *she reduces him to poverty, notwithstanding his large property,)* ἴφθιμον ὄντα.

εὐώδης, εος. ὁ ἡ. (Ὄζω) bene olens, odoribus suavibus repletus. ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι, Γ, 382, in conclavi bene olenti ex incensis odoribus; ut ergo per posterius epitheton explicetur prius; *in dem woldurchräucherten zimmer, (in the apartment well fumigated with incense.)* antiqui enim amabant odores suaves. εὐῶδες ἔλαιον, β, 339. εὐώδης κυπάρισσος, ε, 64.

εὐῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) formosa, pulcro vultu et pulcris oculis prædita. ἴδοι τε εὐώπιδα κούρην, ζ, 113, coll. 112. et sermo est de Nausicaa, filia adolescentula regis Phæacum. ὁ εὐώψ, ῶπος, non absolute semper est ὁ καλὸς τὸν ὦπα, sed sufficit si talis videtur in oculis amantis. Vide sub ἀριστερός.

ἐφάλλομαι, (Ἄλλω) irruo, insilio. *falle an, falle drauf los, (I fall upon, attack.)* cum dativo. ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ, pro ἐφήλατο, N, 611. et 643, ἔνθα οἱ (αὐτῷ) υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος, filius Pylæmenis ibi irruit in eum. ὡς ἐπὶ Κεβριόνῃ Πατρόκλεις ἆλσο, sicut tu O Patrocle ir-

ruisti in Kebrionem, Π, 754, pro ἐφήλασο, coll. 751. Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, Φ, 140. Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος, pro ἐφαλλόμενος, Η, 260. ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρὶ, Α, 421. et 489, Τρώεσσιν ἐπάλμενος. Μ, 404. Ν, 362, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε (ἐνῶρσε) irruens in Trojanos, injecit fugam. et 529, et 531, ἐπάλμενος αἰγυπιὸς ὥς. ἀλλὰ πολὺ πρώτιστος ἐπάλμενος ἔγχει, irruens hastâ, ξ, 220. αἰγυπιοὶ (vultures) ὄρνιθας ὀλέκουσιν (perdunt, interficiunt) ἐπάλμενοι, χ, 305, coll. 303. cum genitivo occurrit, Η, 15, ἵππων ἐπιάλμενον, insilientem in suum currum. nimirum ibi hostilis notio non est, quæ cum dativo indicatur. κῦσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος, *er fiel ihm um den hals, er umarmete ihn herzlich, und küssete ihn, (he fell upon his neck, embraced him cordially, and kissed him,)* ω, 319. legitur et ἔπαλτο, eadem ratione, pro ἐφήλλετο, in imperf.

ἔφαλος, ὁ ἡ. (Ἄλλω) ad mare, *am meer, (near the sea.)* potest et signare locum, cui subsunt salinæ. Κρῆινθόν τ' ἔφαλον, Β, 538. et 584, Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον, maritimam urbem.

ἐφανδάνω et ἐπιανδάνω, (Ἥδω) placeo, delecto. θεοῖς ἐφήνδανε, Η, 45. et 407, ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως, mihi placet sic; quod regaliter dictum. nam rex potest sententias aliorum vel ἐπιψηφίσασθαι vel repudiare. ἐπιήνδανε μῦθος, ν, 16. π, 406. σ, 50, 289. υ, 247. φ, 143, 269, αὐτοῖς. placebat iis una, et accedebant lubentes ei dicto.

ἐφάπτω, f. άψω. (Ἄπτω) adjungo, adnecto. *füge dran, mache haften, hefte an, (I join, attach to, connect with.)* ἐφάπτομαι, injungor, *hafte drauf, (I fasten to.)* Τρώεσσι δὲ κήδεα ἐφῆπται, Β, 15, 32, 69, Trojanis ærumnæ injunctæ sunt, *ihnen ist kummer und noth aufgeheftet und auferleget, (calamity and distress have befallen them,)* ἐπίκειται, ἐπικρέμαται. est 3. sing. præter. pass. sic Ζ, 241, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο, *vielen war noth auferleget zu tragen, die sie bald fühlen solten, obgleich itzo noch nicht, (many were destined to suffer affliction, which was soon to come upon them, though they did not yet feel it,)* διὰ τὴν τῶν οἰκείων ἀπώλειαν. et hæc verba sunt poëtæ, non vero Hectoris: πολλῶν ἥπτετο ἡ βλάβη καὶ ἤδη αὐταῖς ἐπέκειτο, (est 3. sing. plusquamp. pass.) sic Η, 402, ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπται, illis interitus fines impositi sunt, i. e. τέλειος ὄλεθρος ἐπῆλθεν, extremum exitium injunctum est. *die stricke des verderbens haben sie schon am halse, (the cord of destruction is already about their necks.)* eadem verba sunt, Μ, 79. πᾶσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπτο, χ, 33. et 41, ἐφῆπται, i. e. ἐξήρτηται. ἐξ ἧς (Ἥρης) ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, Φ, 513, imposita est contentio, ἐπήρτηται. ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεαι (fut. 1. med.) ἠπείρου, ε, 348, cum tanges terram manibus, ἐπὶ χέρσου ἔσῃ, *am festen lande seyn wirst im schwimmen, (when thou shalt reach land by swimming.)*

ἐφαρμόζω, (Ῥέω) apte adjungo. et intransitive, apte congruo. idem ac ἁρμόζω. q. v. εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, an ipsi convenirent ista arma, ob metrum duplicato Sigma, Τ, 385, *ob sie ihm gerecht wären, (whether they suited him.)*

ἐφέζω, f. έσω. (Ἕω) insidere facio, impono. ἐπὶ θρόνου εἷσε, pro ἐφεῖσε, η, 169, jussit eum considere in sella. ὅς με ἐπὶ βουσὶν εἷσε, qui me bubus præposuit et præfecit, υ, 209, a. τοὺς ἐκέλευσά με Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, pro ἐφέσαι, ν, 274, i. e. καθίσαι, ἱδρῦσαι, *mich nach Pylus ans land zu setzen, (to land at Pylos;)* infin. aor. 1. a. sed ο, 277, ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, pro ἔφεσαι, est imperat. aor. 1. m. me impone navi, i. e. ἐπιβίβασον, κάθισόν με ἐπὶ νηός. sic, μὲ ἐπὶ νηὸς ἕσσατο, pro ἐφέσατο, imposuit me navi, ξ, 295, aut cum augmento ordinario ἐφείσατο, pro quo h. l. est duplex ι. ἐμὲ γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος, me imponens genibus suis, π, 443, pro ἐφεσάμενος, *da er mich auf seinen schooss gesetzet, (setting me upon his knees.)* et re vera ἡ βρεφοκομία (*das kinderwarten,*) *(the nursing of children)* καὶ παιδοτροφία multum obligat sanos ad φιλοστοργίαν. id docet Eurymachus. αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ, Ε, 460. πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη, Φ, 506. *sezte sich, (sat down.)* ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο, ibi et ipse adsidebat, ρ, 334. ἐπ' οὐδοῦ ἑζόμεθα, pro ἐφεζόμεθα, κ, 62, s. δίφρῳ ἐφέζεσθαι, δ, 717, in sella sedere. et 509, τῷ ῥ' Αἴας ἐφεζόμενος, in hoc sedens ille. ὄρνις ἱστῷ ἐφεζομένη, Ψ, 878.

ἐφέλκω, (Ἕλω) attraho. ἐφέλκετο ἔγχος, trahebat secum hastam, vulneratæ manui infixam, Ν, 597. αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, ipsum ferrum attrahit ad se virum, π, 294. τ, 13. i. e. πρόχειρος εἰς μάχην ἀνὴρ, παρακειμένου σιδήρου: et, ὥσπερ ἡ μαγνῆτις τὸν σίδηρον, οὕτως αὐτὸς τὸν θυμούμενον, iratum. *passive* positum est Ψ, 696, ἦγον αὐτὸν ἐφελκομένοις πόδεσσιν, ducebant eum, pedibus pone tractis præ infirmitate, *da die füsse des unter den armen geführten mannes nur nachschleppeten, nicht aber traten, (as he was led along, he dragged his legs after him from inability to walk.)* sæpe ἐπὶ avellitur, e. c. Λ, 239, ἕλκ' ἐπὶ οἱ, pro ἐφεῖλκεν αὐτῷ, attrahebat ad se: et in avulsione deberet esse, ἐφ' ἑαυτὸν, si ἐπὶ ut sola præpositio spectetur; sed dativus est ex avulsione ortus.

ἐφέπω et ἐπιέπω, (Ἕπω) insequor, insector. et plerumque hostilem habet notionem. nam ἕπειν, quod sæpe est ἀκολουθεῖν ἁπλῶς, Ionibus est κακοῦν, περιελαύνειν, vexare. ὡς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε, ἀποκτείνων, Λ, 177, premebat et persequebatur infenso animo: pro ἐφεῖπε. et 496, ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε Αἴας, sic hostiliter percursabat campum. ἔφεπε ἔγχεϊ, Ο, 742, *war mit dem spiesse darhinter her und drauf los, (pursued closely with his spear.)* nam ἐπὶ est, contra, adversus. sic et Φ, 542. Ἕκτορα δὲ κλονέων ἔφεπε Ἀχιλλεὺς, Χ, 188, Πατρόκλῳ ἔφεπε ἵππους, in Patroclum incita equos, Π, 724, coll. 732, ἔπεχε: nam utrumque h. l. est

idem, ἐλαύνειν κατά τινος. οὐδέ κε "Αρης τόσσης ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, Υ, 359, nec vel Mars possit obire et contra ire contra aciem tantæ pugnæ. et 357, τόσσους ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι, ubi prius explicatur per posterius. et 494, κτεινομένους ἐφέπων, contra iens in cædendos, διώκων, sectans. ἵπποι, οὓς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε καρπαλίμως κατὰ ἄστυ, Ω, 326, quos senex urgens scutica hortabatur ad eundum celeriter per urbem. σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις, tu hic fatum obibis, Φ, 588, ἀκολουθήσεις, διώξεις, *wirst den tod hier erjagen, (wilt here meet thy fate,)* καταλήψῃ. αὐτοῦ (ibi) πότμον ἐφέψειν ἔμελλεν, consecuturus erat, ω, 470. ἐπὶ δ' ἕψονται θεοὶ ἄλλοι, sequentur nos nostramque voluntatem, Δ, 63. ἔεδνα, ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, pro ἐφέπεσθαι, β, 197, dona sponsalia, quæ solent filiam consequi. sic et α, 278. κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες, ι, 121, juga montium lustrantes, venatores. ἄγρην ἐφέπεσκον, μ, 330, ionice pro ἐφεῖπον, venationem obibant, θήρας ἐνήργουν. ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἕποιεν, pro ἐφέποιεν, ξ, 195, cæteri opus suum obirent, ἐνεργοῖεν. alii ibi legunt, ἐπὶ ἔργα τράποιντο, conf. χρόνος. cæterum ἔργον in genere est, opus, *arbeit, (work.)* ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς, N, 543, pro ἐφείφθη, aor. 1. passivæ formæ, i. e. ἠκολούθησε, secuta est una et insuper, una decidit. Sic et Ξ, 419. est ergo deponentialiter positum, et dictum quasi de ἐμψύχοις. sic a περιέπω est περιέφθησαν apud Herodotum. cæterum ionice et cum spiritu leni potest scribi ἐάφθη.

ἐφέσπομαι, ("Επω) adplico me, accedo, adjungo me. ἐπὶ δ' ἕσπονται θεοὶ ἄλλοι, et si suffragantur et accedunt voluntati ejus reliqui dii, μ, 349, pro ἐφέσπονται.

ἐφέστιοι, οἱ, vide sub 'Εσχάρα.

ἐφέστιος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) foci præses. it. apud focum suum præsens. it. focum et larem domesticum habens. it. de foco una vivens. ἀπολέσθαι ἐφέστιος, perire apud focum meum, i. e. domi meæ, γ, 234, et sententia ibi est: malim tamen meliori ratione redire domum, quam perire ibi sicut Agamemnon. ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων οἶον, η, 248, sed me infelicem solum deduxit deus ad focum ejus Nymphæ, i. e. ad domum et cibos ejus. ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, venit quidem vivus domum, ψ, 55. ἐφέστιοι ὅσοι εἰσίν, quotquot larem habent in urbe illa, B, 125, οἱ κατὰ πόλιν οἰκοῦντες καὶ ἑστίαν ἔχοντες, in opp. ad auxilia externa. hinc liquet, qui sit ἀνέστιος. ionice dicitur ὁ ἡ ἐπίστιος: unde Herodotus, Ζεὺς καθάρσιος καὶ ἐπίστιος. sed neutrum ponitur substantive, ἐπίστιον, ου, q. v. conf. quoque sub Ζεὺς in R.

ἐφετμή, ῆς. ἡ. ("Εω) mandatum, *ein aufgegebenes gewerbe zu bestellen, (a commission given to be executed.)* it. præceptum, jussum. Θέτις δ' οὐ λήθετο ἐφετμῶν παιδὸς ἑοῦ, obliviscebatur mandatorum sibi a filio suo, A, 495, *ihre aufhabende commission, (the commission with which she was charged.)* ἐκραίαινεν ἐφετμὰς Φοίβου, effectui dedit mandata sibi a Phœbo, E, 508. et 818, ἔτι σῶν μέμνημαι (memor sum) ἐφετμῶν ἃς ἐπέτειλας. et hic genit. plur. ionice scribitur ἐφετμέων, cujus distractionis in scansione nulla habetur ratio. ergo ob solam euphoniam, quam nostræ crassæ aures nullam sentiunt. ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή, Ξ, 249, jam me et circa alias res tuum sapere fecit præceptum. Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς, Jovis perficiebant mandata, O, 593, i. e. ἐντολάς. μητρὸς γὰρ ὠπίζετο ἐφετμήν, matris reverebatur præceptum, Σ, 216, et quidem πυκινήν. μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμή, Φ, 299, valde enim eum deorum festinare faciebat præceptum. μὴ Διὸς ἀλίτωμαι ἐφετμάς, ne Jovis violem mandata, Ω, 570, 586, i. e. ἐντολάς, leges de reverendis hospitibus et supplicibus. οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων, Dii semper velle solent nos memores esse præceptorum divinorum, δ, 353. οἱ ἐφέται erant Athenis judices, quos Romani vocant, arbitros, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων, a reo et accusatore, ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως, *auf die man compromittiret hat, (the case being committed to them for decision.)*

ἐφευρίσκω, ('Ρέω) invenio, deprehendo, *ich treffe an, (I meet with.)* οὐκ ἄλλην μῆτιν ἐφευρίσκω, non aliud consilium invenio, τ, 158. ὃν βοῶντα ἐφεύροι, B, 198. εἴπου ἐφεύροι τὸν, Δ, 88. E, 168. N, 760. ι, 439. ἐφεύρομεν, β, 109. κ, 452. ω, 143. ἥν που ἐφεύρω ἠϊόνας, ι, 417.

ἐφεψιάομαι, ("Επω) ludo verbis in et contra aliquem. τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται (pro ἐφεψιάονται, contr. ἐφεψιῶνται) ἅπαντες, mortuo sane dicteriis illudunt omnes, dicaces sunt in eum, τ, 331. et 370, οὕτω που κἀκείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες, sic fortasse et illi alicubi illudebant domesticæ mulieres et ancillæ hospitum apud quos versabatur; ἐφεψιῶντο: estque imperfectum, quia anus hoc tempore jam mortuum eum credit; vel quia innuit, non semper aut ubique, sed nonnullibi ita fortasse ei quoque factitatum esse.

ἐφέω et ἐπιέω, f. ἔσω. ("Εω) induo. χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, lænam superposuimus nos ei, υ, 143, qua se tegeret dormiens, ἐπεβάλομεν tegumenti causa. ἀναιδείην ἐπιειμένε, A, 149, impudentiam indute palam, προφανῆ ἔχων τὴν ἀναίδειαν κατά τι περίβλημα, ἢ ἐνδεδυμένος αὐτὴν οἷόν τι ὅπλον. confer notata ad simplex ἕω de hoc loco. αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος, I, 372. Αἴαντες, ἐπιειμένοι ἀλκήν, H, 164. Θ, 262. Σ, 157, φανερὰν ἀνδρίαν ἔχοντες: οὐχ ὅπλοις, ἀλλ' αὐτόχρημα τῇ ἀνδρίᾳ σκεπόμενοι. ἄνδρα, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν, ι, 214, 514, indutum robore magno, *ausgerüstet und angezogen mit kraft, (endowed with strength.)* ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο, Ξ, 350, nubem sibi induerunt.

ἔφημαι, ("Εω) insideo, *ich sitze drauf, (I sit upon.)* τῷ (θρόνῳ) ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, cui sellæ is insidens vinum bibit, ζ, 309. κληΐδεσσιν ἐφήμενοι, μ, 215, transtris insidentes in navi.

ἐφημέριος, ου. ὁ ἡ. (Ῥίω) in unum diem durans. qui unum tantum diem vivit. ævi brevissimi. homines enim semper unum modo diem præsentem vivunt; hesternus abiit, crastinus est incertus. it. ad diem eundem pertinens. οὐκ ἂν ἐφημέριος καταβάλοι δάκρυ παρειῶν, δ, 223, per illum totum diem, quo scilicet biberit id medicamen, flere et lugere non queat; tanta vis exhilarandi inest. ἐφημέρια φρονέοντες, φ, 85, μόνα τὰ σήμερον φρονοῦντες, τὸ παρὸν μόνον καὶ παραυτίκα σκοπούμενοι, πρόνοιαν δὲ τοῦ μέλλοντος μὴ τιθέμενοι. est σκῶμμα contra stolidos: simul et ἀπειλὴ contra non prævidentes quid sint passuri. homines in genere vocantur οἱ ἐφημέριοι, in opposito ad æternos et immortales. Vide sub ἐπετήσιος.

ἐφημοσύνη, ης. ἡ. (Ἕω) mandatum, præceptum, ἡ ἐντολὴ, κέλευσις. adhortatio, incitatio. ἀλλ' οὐδ' ὧς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε, Ρ, 697, ne sic quidem ejus mandatum neglexit. Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς λανθανόμην, μ, 226, Circes mandata tristia obliviscebar. est ergo ἡ ἐντολή: sicut ἡ ἀμέλεια dicitur μεθημοσύνη, negligentia. ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε, π, 340, postquam omne sibi mandatum nuntiavit, coll. 130, seqq. *da er seine ihm aufgegebene ganze commission bestellet hatte, (having delivered the whole message with which he was charged.)*

ἔφηνε, vide sub φαίνω, prope initium.

ἐφῆπται, ἐφῆπτο, vide sub ἐφάπτω.

ἔφθιτο, vide sub φθίω.

ἐφιζάνω, εὐδε (Ἕω) insideo. γὰρ αὐτῷ Ὕπνος ἐφίζανε ἐπὶ βλεφάροις, somnus non insidebat palpebris ejus, Κ, 26. et 92, ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασιν ὕπνος ἱζάνει, pro ἐφιζάνει. quod σωματικῶς dictum, quasi somnus esset persona. et 578, δείπνῳ ἐφιζανέτην, adsidebant cibo matutino capiendo. ξεσταῖς αἰθούσαις ἐφίζανον, adsidebant, Υ, 11.

ἐφίζω, (Ἕω) insideo, insidere facio. Νέστωρ ἔφιζε τοῖς, insidebat his, γ, 411, coll. 408, s. ἔνθα ἄρα ἔφιζε, ibi insidebat, *da sezte er sich drauf, (he sat down there,)* τ, 55. ἔνθα δαιτρὸς ἐφίζεσκεν, ionice pro ἔφιζε, cui divisor carnium et dissector insidebat, ρ, 331.

ἐφίημι, f. ήσω. (Ἕω) immitto, contra mitto, impono. ἐφίει βέλη Τρώεσσιν, immittebat contra eos sagittas, Ο, 444, ἔβαλλε, ἔπεμπε. hinc est ὁ ἰὸς, sagitta. ἄλλοις ἐφίει βέλεα, contra alios jaciebat sagittas, ω, 179. ἐγὼ (Ζεὺς) Πριάμῳ Ἶριν ἐφήσω, ad eum mittam eam, Ω, 117, ἐπιπέμψω. μνηστῆρσιν πότμον ἐφήσω, σ, 550, procis mortem immittam. et 576, μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω, procis hoc certamen mandabo, ἐντελοῦμαι, coll. 572. nam ἐφίημι sæpe est præcipio, mando. ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ, Α, 518, quod me impelles rixari cum Junone, quod mihi mandabis, ἀναπείσεις. ὅπως μνηστῆρσιν χεῖρας ἐφήσω, υ, 39, ut iis injiciam manus. sic et 29, 386, ἐφήσει, injiciet. hinc et, ν, 376, χεῖρας ἐφήσεις, ut legunt meliores, alii ibi habent ἐφήσῃς, quod esset aor. 1. conj. act. vel et fut. 1. conj. quod vulgo grammatici negant reperiri. ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, Α, 382, pro ἐφῆκε, immisit contra eos. et 445, ὃς νῦν Ἀργείοις κήδεα ἐφῆκε, immisit ærumnas. τοῖς πότμον ἐφῆκε, Δ, 396, i. e. ἐπέφνεν αὐτούς. ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, Ε, 188. et 206, ἤδη γὰρ δοιοῖσιν (duobus) ἐφῆκα, sc. βέλος, immisi sagittam. ὅς σοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Π, 812, i. e. ἐπέβαλεν. ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἧκε, imposuit galeæ auream cristam, Σ, 611. μελίην Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκεν, hastam contra eum misit, Φ, 170. et 524, πολλοῖσι δὲ κήδεα ἐφῆκε, ærumnas imponit. ἀμφοτέροισι δὲ πότμον, mortem, δ, 339. et 340, κείνοις ἐφήσει. sic ρ, 130, 131. μνηστῆρσιν χεῖρας ἐφῆκε, ψ, 37. χόλος, ὅστε ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι, ira, quæ et valde prudentem concitat ad durius agendum, Σ, 108, i. e. ἀνῆκεν, ἀνέπεισε, παρώρμησεν, ἐνετείλατο, *anzutreiben pfleget, (frequently impels.)* οὐδέ τι φῶτα λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, neque virum video, contra quem misi hastam, Υ, 346. νόστον, ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκε, reditum, quem mihi Jupiter imposuit, *zugeschicket hat, (has granted me,)* ι, 38, *auferleget hat, (has imposed, laid upon me,)* ἐπετείλατο: et est ex metaphora βέλους. οἶνος, ὅστε ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, ξ, 464, vinum quod et valde prudentem instigat nimis canere: et vis omnis ibi inest in μάλα: coll. 468, ἀνώγει, ut dominus. οἶνος γὰρ, λάλον καὶ ἐπινοητικόν. est ergo idem quod, κελεύει, jubet. ὅτε κέν σοι χεῖρας ἐφείω, quando tibi manus injecero, Α, 567, pro ἐφῶ, aor. 2. conj. et distracte ἐφέω, ob metrum et ionice ἐφείω: ἐπιπέμψω, ἐπιβαλῶ: et notatur τὸ τοῦ ἀέρος δραστήριον κατὰ τῶν στοιχείων: nam loquitur ibi Jupiter, qui physice est aër. Sed ejusmodi allegoriis opus non est: notatur potius in genere, vis suprema contra inferiores. ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην, Σ, 124, frequentem luctum immittere potero iis. ὅς κε μνηστῆρσιν χεῖρας ἐφείη, injicere possit, α, 254. τῷδε ἔφες (imperat. aor. 2.) ἀνδρὶ βέλος, immitte ei sagittam, Ε, 174. ἄλλο δέ σοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, aliud quoque tibi dicam et mandabo, Ψ, 82, ἐντελοῦμαι. hinc est ἡ παραινετικὴ ἐφημοσύνη. ὦ γύναι, οὐ μέν σοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω, non tibi, hoc præcipienti, inobediens ero, Ω, 300, morem tibi ἐντελλομένῃ geram. ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω, ν, 7, cuique mandans hæc dico, ἐντελλόμενος. hinc est ἡ ἔφεσις, appetitus, it. provocatio ad judicem superiorem. et ὁ ἐφέτης, ου, arbiter. oppositum τῷ ἐφίημι est μεθίημι, omitto, omittere facio.

ἐφικάνω, (Ἕω) advenio, contra et super venio. χαλεπὸν δὲ ἐπὶ γῆρας ἱκάνει, per tmesin pro ἐφικάνει, λ, 195, gravis senectus supervenit super eum.

ἐφίκομαι, (Ἕω) advenio, contra venio. ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο, Ν, 613, ubi ἐπὶ notat ἐναντίωσιν, *sie kamen an einander, (they advanced to meet each other.)* sic, ἐπαΐσσοντα νεῶν, i. e. ὁρμώμενον κατὰ τῶν νεῶν. de loco Θ, 202, ubi quidam legunt ἐφίκεσθε, vide ἀφίκομαι.

ἐφίστημι et *ἐφέστημι* et *ἐπιστάω*, (Στάω) supersto, adsto, insto, contra sto. *νῦν ἔμπης κῆρες θανάτου ἐφεστᾶσι*, (præsens ab *ἐφίστημι*) nunc omnino fata mortis instant nobis et urgent nos, M, 326, *καθ' ἡμῶν ἵστανται, ἐπάνω καὶ κατὰ κεφαλῆς ἡμῶν ἑστᾶσι*. sic ab eadem forma imperfectum, *πολλοὶ καὶ ἐσθλοὶ ἐφίστασαν*, multi et fortes contra stabant, E, 624. *πυκνοὶ ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν*, densi adstabant sibi, N, 133. Π, 217, ubi densos ordines unius aciei denotat; *so dicht geschlossen stunden sie aneinander, (so close were their ranks.)* sed hostili sensu est O, 703, *ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν*, Græci et Trojani instabant sibi acriter et cominus; coll. 672, ubi est ejus oppositum *ἀφεστάναι*. sed, 675, *ἔνθα ἄλλοι ἐφίστασαν υἷες Ἀχαιῶν*, ubi alii nobiles Græci conferti stabant, et obnitebantur hostibus. *τρεῖς ἀμαλλοδετῆρες ἐφίστασαν*, Σ, 554, tres manipulorum frumenti ligatores adstabant, et instabant operi suo. *ἔνθα, μένεα πνείοντες, ἐφίστασαν*, ibi, robur spirantes, adstabant Ulyssi, ut opitulatores, χ, 203, *stunden ihm bey, (they stood near him.)* *ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ*, adstantes ad fossam, M, 199. *δίφρῳ ἐφεσταότος*, superstantis currui, P, 609. *ἄλοχοι καὶ τέκνα ἐφεσταότες*, uxores et liberi, superstantes muro, stantes in muro, Σ, 515, ubi masculinum positum ad sensum, de filiis. *πύργῳ ἐφεστήκει*, turri vel munitioni superstabat, Z, 373. *ψυχὴ Πατρόκλεος ἐφεστήκει μοὶ*, anima ejus adstitit mihi, Ψ, 106. *εἰ γὰρ* (*δυναίμην*, utinam potuissem) *ἐφεστάμεναι* (Attica parogoge, pro *ἐφεστάναι*) *καὶ ἀμύνειν μνηστῆρας*, adstare vobis, et ulcisci procos, ω, 379, ubi verbum finitum est omissum, ex adfectu. *καί μοι ἐπέστη*, et accessit ad me, ut me dormientem excitaret, K, 124. et 496, *κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇ ἐπέστη*, malum enim somnium capiti ejus adstitit; ubi Diomedes, qui dormientem transfixit, ex re ipsa sic vocatur. *ἐπέστη βηλῷ ἔπι λιθέῳ*, Ψ, 201, superstetit super limen lapideum, *trat auf die schwelle, (stepped upon the threshold.)* *θύραις ἐφίστατο*, ad fores constitit, Λ, 643. *νεμεσσήθη δὲ*, (et indignatus est) *ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν* (ionice pro *ἐφεστάναι*, ab *ἐφίστημι*) hospitem diu ad januam stare, α, 120, et est simpliciter pro, *ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστάναι*. ponitur hoc compositum alibi etiam de mendicante, vel supplice, *jemanden antreten, ansprechen, (to accost, to speak to somebody.)* apud recentiores ponitur etiam pro *προΐστασθαι*, præfectum esse, *vorstehen, drüber gesetzet seyn, (to superintend, to be set over something,)* *ἐπὶ ἐπιμελείας*. hinc *ὁ ἐπιστάτης* est, *ὁ ἐπιστατῶν ἔργοις, ὁ προσαίτης, ὁ ἱκέτης*, pro vario contextu.

ἐφόλκαιον, ου. τό. (Ἕλω) clavus, *das steuerruder, (the helm,)* *τὸ πηδάλιον. παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τῇ νηΐ*, quia posteriori parti navis adhæret. *ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς*, per levigatum gubernaculum delabens, ξ, 350, fuga sc. clandestina e navigio. Sed *τὸ ἐφόλκιον* est *εἶδος πλοίου*, adhærens magnis navibus, quod et *ἡ ἐφολκὶς, ίδος*, dicitur, *eine gelle, (the figure at the head of a ship.)* philosophi corpus humanum metaphorice vocarunt *ἐφόλκιον, ὡς μεγάλῃ νηΐ, τῇ ψυχῇ, ἐφελκόμενον*. sed *ἡ ἐφελκὶς*, medicamen vulneris, est a *τὸ ἕλκος*.

ἐφομαρτέω, (Ῥέω) insequor statim et junctim. *ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον*, verum insequimini simul ambo et festinate, Θ, 191. Ψ, 414. sic, *ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε*, at vos simul omnes agite et nitimini mecum, M, 412, coll. 411, nam opponitur *τῷ, μόνῳ ἐμοί*: ego solus omnia peragere nequeo.

ἐφοπλίζω, f. *ίσω*. (Πίλω) apparo, instruo. *ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί*, Δ, 344, quandocunque convivium ducibus apparamus nos principes Græci. *ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα*, ut jentaculum pararent celeriter, ω, 359, nam erat tempus matutinum. cæterum hæc forma potest esse præsens conjunctivi ab *ἐφοπλίσσω*: potest et esse a. 1. conj. ab *ἐφοπλίζω*, duplicato Sigma poëtice. *πάππα φίλε, οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην*, mi pater, an non sane mihi instrueres currum, inquit Nausicaa ad Alcinoum, ζ, 57, *wollest du mir wohl nicht einen wagen anspannen lassen? (wilt thou not order a chariot to be got ready for me?)* ubi quidam, minus poëtico ingenio instructi, et ad corrigendum promti nimis, legi jubent, *ἐφοπλίσειαν*, sc. *οἱ δμῶες*: sed poëta ibi puellam loqui facit *κατὰ ἀφέλειαν νεωτερικὴν*, et hinc nostra lectio est *ἀστειότερος*. sed pater, *διορθούμενος τὸ ἀφελὲς, ἐρεῖ*, 69, *σοὶ δμῶες ἐφοπλίσουσιν ἀπήνην*. et Minerva ipsa ad virginem ait, 36, 37, *ἄγε, ἐπότρυνον πατέρα*, (hortare patrem) *ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐφοπλίσαι*. nam ipse fecisse putatur quod quis per alium facit. coll. 72, 73. *οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα*, Ω, 263, inquit Priamus ad filios, antea increpitos graviter: *wollet ihr mir nicht geschwinde den wagen zurechte machen? (will ye not quickly prepare the car for me?)* *δόρπον ἐφοπλίσαντες*, cœnam apparantes, Ψ, 55. *νῆα*, β, 295. *δεῖπνον ἐφοπλίσαι*, τ, 419, prandium apparare. *δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα*, cœnas apparabimus, Θ, 503. I, 66, quanquam est his locis aor. 1. conj. ionice, quibus ο et ω conjunctivi solet esse indifferens: *ἑτοιμάσωμεν*.

ἐφοράω, (Ὅρω) inspecto, inspicio. *ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς*, Γ, 277. *ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ*, λ, 108. μ, 323. *Ζεὺς, ὅστε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίνυται ὅστις ἁμάρτῃ*, ν, 214. *θεοὶ, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες*, observantes, ρ, 487. ergo *ἐφορᾷν* in bono sensu. sed *ὁρᾷν πάντα* nonnunquam *ἐπιψόγως* dicitur. quasi quis sit *ἀλάστωρ*, qui omnia curiosis oculis pervestiget ut in damnum alterius id vertere possit. in bono sensu est quoque *ὁ ἔφορος*, et *ἡ ἐφορεία*.

ἐφορμάω, (Ὅρω) irruo, contra ruo. it. active, immitto, infligo, contra incito. *θεοί μοι ἐφώρμησαν πόλεμον*, Dii contra me excitarunt bellum, inquit Priamus, Γ, 165. *Ποσειδῶν ἐφορμήσας μοι ἀνέμους*, excitans contra me ventos, η, 272. alibi et neutraliter, *ἐφορμάω ἐγὼ κατά*

τινος. ἐμοὶ θυμὸς μᾶλλον ἐφορμᾶται μάχεσθαι, magis impellitur, N, 74. *αἰετὸς ὀρνίθων ἔθνος ἐφορμᾶται,* aquila incitat se contra gregem avium, irruit in aves, O, 691. *εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,* si ejus animus impellitur nubere, α, 275, *wenn sie einen trieb empfindet zu heirathen, (if she feel a desire to marry.) ἤ ὅγε ἐφορμᾶται ποιήσειν,* aut ipse propositum sibi habet, facturum se esse arcus tales, φ, 399. *ἔγχει ἐφορμᾶσθαι,* hasta irruere, P, 465. *τρὶς μὲν ἐφωρμήθην,* ter quidem accedebam cupide, λ, 205. *αὐτοῦ θυμὸς ἐφωρμήθη ἴμεν,* δ, 713, ipsius animus cupidus fuit ire, illatus est in id propositum eundi, *ob er von selbs darauf gefallen ist, (whether it was a suggestion of his own.) οὐδ' οἵγε ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν,* pro *ἐφωρμήθησαν,* κ, 214, non illi adoriebantur homines, cicures enim facti erant artificio Circes. *μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν (ἐφορμηθείησαν) Ἀχαιοὶ,* Ω, 800, ne prius impetum facerent. *οὔ μιν θυμὸς ἐάσει ἐντὸς ἐφορμηθῆναι,* Σ, 282, animus eum non sinet, i. e. tantum animi non habebit, intro irrumpere. *ἐφορμηθεὶς,* irruens, adortus, Υ, 461. *οἶστρος,* χ, 300. *ἐφορμηθέντα,* Π, 313. *ἐφορμηθέντες,* Z, 410. P, 489. *ἐφορμηθεῖσα,* μ, 122.

ἐφορμή, *ῆς. ἡ.* (Ὄρω) motus, impetus, conatus acer: initium, adgressio. idem fere ac *ὁρμή,* q. v. *μία δ' οἴη γίνετο ἐφορμή,* χ, 130, ubi notat adscensionem vel viam ad januam aliquam, *es war nur ein weg wo sie an die thüre gelangen konnten, (there was but one way to the door.)*

ἐφυβρίζω, f. *ίσω.* (Ἔπω) contra aliquem valde utor insolentia. *γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν, αὖτις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων,* I, 368, inquit Achilles: præmium vero mihi, is ipse qui dederat, rursus insolenter et contumeliose eripuit rex.

ἔφυδρος, *ου. ὁ ἡ.* (Ὕω) aquosus. *Ζέφυρος μέγας ἔφυδρος ἂν αἰὲν,* ventus ille validus et aquosus, semper flabat, ξ, 458, quod est idem ac, 457, *ὗε Ζεὺς πάννυχος. bey und mit vielem regen und nässe, (with abundance of rain and wet.)*

ἐφύπερθε, (Ἔπω) adverb. idem quod *ὕπερθε.* superne, in superiori parte. *ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε,* I, 213, verua super carbones extendit, assandi causa. *κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,* Ξ, 184, calyptra superne operuit se dea. *στορέσαι δ' ἐφύπερθε τάπητας,* supra insternere tapetas, Ω, 645. sic et δ, 298. et videtur his locis duobus non *locale* esse, sed *additivum,* insuper, *überdem, (besides.)* conf. *τάπης. ῥῆγος.* et 150, *ἐφύπερθε δὲ χαῖται,* et superne comæ capitis. *ἐφύπερθεν ἀερθεὶς,* ι, 383, superne attollens me et incumbens. *βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο Νυμφάων,* ρ, 210, ara supra ædificata erat Nympharum, in capite ejus petræ.

ἔχαδε, vide sub *χάζω,* ad initium.

ἐχέθυμος, *ου. ὁ ἡ.* (Θέω) potens animi, qui animum et appetitum suum cohibere potest. *καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος,* θ, 320, *οὐκ ἐπέχουσα τὰς ἐπιθυμίας, οὐ σώφρων, οὐκ ἐγκρατής, kann ihre begierden nicht beherrschen, (having no control over her passions.)*

ἐχεπευκής, *ἐος. ὁ ἡ.* (Πέτω) habens amaritudinem, *ἔχων τι πεύκης, πικρίας δηλαδή: πικρὸν γὰρ τῆς πεύκης τὸ δάκρυον: ἐχέπικρος. βέλος ἐχεπευκὲς,* sagittam amaram, i. e. pestem, A, 51, nam sermo ibi de Apolline, immittente Græcis pestem. de sagitta militari, Δ, 129, i. e. mortifera. sic et sapientia, ob temporariam ejus austeritatem, potest dici *ἐχεπευκής.*

ἐχέφρων, *ονος. ὁ ἡ.* (Φέρω) qui mentem intendit ad prudenter deliberandum, qui animum regit et dirigit ad prudenter agendum. sic *ἔχειν ἵππους* dicimus, regere et dirigere cursum eorum aliquo. *aufmerksam aufs gute, vernünftig, (intent on what is good, discreet.)* possit quidem et esse, *ὁ ἔχων ἐν φρεσὶ καὶ οὐκ ἐπιλανθανόμενος, der was in gutem andenken hat, was im sinne hat, (one who well remembers something, bears it in mind:)* sed ea notio Homerica non est. *ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται,* I, 341, qui bonus est et rationabilis, is suam amicam amat et curat. *οὕνεκα ἐπητής ἐσσι, καὶ ἀγχίνοος, καὶ ἐχέφρων,* ν, 332, inquit Minerva ad Ulyssem: quia facundus es, et ingeniosus, et prudens; quæ sunt tria egregia animi bona, eloquentia diserta, acutum et solers ingenium, sapientia attenta. *ἐχέφρων Πηνελόπεια,* δ, 111. ν, 406. π, 130, 458. ρ, 390. ω, 197, 293.

ἐχθαίρω, f. *αρῶ.* (Χάω) odi, *ich hasse, (I hate.) ἵνα ἐχθήρειε γέροντα,* ut odio senis caperetur, I, 452, *ἀφίσταται γὰρ γέροντος νέα γυνὴ, πειραθεῖσα ἡβῶντος ἀνδρὸς, damit ihr der alte man unerleidlich werde, (that she might be dissatisfied with the old man.) Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων,* Υ, 306. *λαοὶ ἐχθαίρουσί σε,* γ, 215, π, 96, coll. 114. *ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη,* δ, 692, sc. *ὁ βασιλεύς,* alium sane odio habere queat, alium vero fortasse amice tractet. *Ζεὺς ἐκπάγλως ἤχθηρεν αὐτὸν,* Jupiter horribiliter odit eum, λ, 436, 559. *ὅς κε ἔξοχα μὲν φιλέῃ, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃ,* ο, 71, improbo eum, qui vel nimis benigne tractet, vel nimis odiose, hospitem. *Ζεύς σε ἤχθηρε πέρι* (supra quam alios) *ἀνθρώπων,* τ, 364. *οὐκ ἤχθηρεν αὐτὸν,* P, 270, i. e. *οὐκ ἐμίσησεν.*

ἔχθιστος, *η, ον.* (Χάω) odiosissimus, *der verhasseteste, (the most odious.)* odio maxime dignus, invisissimus. *ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ διοτρεφέων βασιλήων,* A, 176, invisissimus mihi ex omnibus principibus; ubi superlativus est pro positivo: et 176 additur ratio, cur rex ita de Achille judicet, quia quidem sit bellator, sed semper et ubique, nullo discreto tempore et modo: ut ergo rex scite invertat *ἐγκώμιον,* quod Achilles ipse sibi dederat, in vituperium, coll. 165, 166, *πλεονέκτημα γὰρ αὐτοῦ μεθιστᾷ εἰς ὄνειδος.* sic, E, 890, *ἐμοὶ ἐσσὶ θεῶν,* inquit Jupiter ad Martem. et I, 159, *Ἀΐδης βροτοῖσι θεῶν ἁπάντων,* Orcus invisissi-

mus deorum omnium mortalibus; quia est ἀμείλιχος καὶ ἀδάμαστος: et talis quoque est is, qui pugnas semper amat et contentiones. active autem, inimicissimus, videtur esse B, 220, ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστα ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ, adversus eos: quanquam tamen et h. l. possit esse, magno odio et aversationi erat his; et sermo de Thersite pessimo, qui non poterat non odio esse optimis fortitudine et consilio.

ἐχθοδοπέω, f. ήσω. (Ἔπω) sum molestus verbis, inimice altercor, *wechsele harte worte, (exchange hard words.)* fit a τὸ ἔχθος, odium, et ἡ ὄψ, ut sit pro ἐχθοοπέω, interserto δ euphonico. ὅτε μὲ ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ, A, 518, quando me in gravem altercationem cum Junone immittes; inquit Jupiter ad Thetin. ὁ ἐχθοδοπὸς est ὁ τὰ πρὸς ἔχθος φωνῶν, odiosa loquens, inimica loquens.

ἔχθομαι, (Χάω) sum odio, *ich bin verhasst, (I am hated.)* οὐκ οἴω πάγχυ ἔχθεσθαι αὐτοὺς θεοῖς, non puto eos omnino premi odio cœlesti, δ, 756. et 502, ἐχθόμενος Ἀθήνῃ, invisus Minervæ, *verhasset bey der Minerva, (hated by Minerva.)* ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, omnes dii prosequebantur eum odio, ξ, 366. ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα ἤχθετο, τ, 338, ubi dorice est pro ἤχθοντο, nam apud alias dialectos fœmininum præcellit neutro, et ex priore debet pendere numerus verbi: lænæ et stragulæ vestes invisæ mihi fuerunt. alibi notat et *active*, odi.

ἔχθος, εος. τό. (Χάω) odium tenax, inimicitia hærens, dissidium acre; *hass, groll, (hatred, antipathy.)* est ab ἔχω, hæreo, interserto θ, et notat fere id, quod Virgilius significat, Teucris *addita* Juno, *wenn man jemandem auf den hals erwarmet ist, (to be embittered against some one,)* maxime tali qui antea amicus aut familiaris fuit. in genere est ira inveterascens, *unversöhnlicher zorn, (inveterate hatred.)* μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων, Τρώων καὶ Δαναῶν, μητίσομαι ἔχθεα λυγρά, Γ, 416, sc. εἰς σὲ, in medio utrorumque struam consiliis meis odia perniciosa contra te; inquit Venus minitans ad Helenam, i. e. ipsa formosa Helena metuit, ne utrisque æque invisa fiat; itaque ei saltem parti studendum esse a se, apud quam vivat. οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην, ι, 277, non sane ego Jovis odium devitare studens pepercerim tibi.

ἐχθρός, ά, όν. (Χάω) inimicus, odium fovens et exercens. est per syncopen, quasi ἐχθηρός: *ein unfreund der hass ausübet, (an enemy who practises hatred.)* it. quem nos odimus et aversamur et detestamur, *ein verhasseter, (one who is detested.)* maxime cum casu tertio notat passive, invisus, odio habitus. θεοῖς ἐχθρός εἰμι, dii oderunt me, Aristoph. Equ. 34. ἐχθρός μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλαις, odiosus mihi ille est pariter ac mors, I, 312. ξ, 156, *ich hasse den wie den tod, (I hate him as I do death.)* ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανῶνται, ρ, 499, odiosi mihi quidem omnes, quia mala struunt; coll. 500. ἐχθρὸν δέ μοι ἐστὶν, μ, 452, *es ist mir zuwider, (it is hateful to me,)* non amo id facere. ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, a viro illo mihi tantopere odioso, Π, 77, nam κεφαλὴ ibi est, homo, *eine person, (a person.)* ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ ἐχθραὶ ἔσαν, φ, 147, *das freche unvernünftige wesen war ihm allein ein greuel, er war alleine nicht wie die andern, (the bold insolent demeanour was an abomination to him alone; he was not like the rest,)* non amabat ille solus insolentias. ἐχθρά μοι δῶρα αὐτοῦ, I, 378. ergo apud poëtam semper notione passiva et intransitiva, si quid nobis est odiosum et aversabile. Vide sub φίλος, prope finem.

ἔχμα, ατος. τό. (Χάω) quod prope cohæret cum aliqua re, vel, quod facit ut res contineatur, συνοχή, *eine einfassung, aufhalung, einschliessung, zusammenfügung, (an inclosure, frame, any contrivance for enclosing and keeping a thing together.)* στήλας προβλῆτας, ἃς ἐν γαίῃ ἔθεσαν, εἶναι ἔχματα πύργων, vallos, quos ante munitiones in terra posuerant, ut essent defensio munitionum, M, 260, ne statim aditus liber pateret ad murum. et ab hoc nomine est ἐχμάζειν, i. e. κωλύειν καὶ ἐπέχειν, *abhalten durch etwas davor gesetztes, (to detain by means of something placed before;)* it. κατασχεῖν, ἑλεῖν, *innehalten, (to keep in:)* quod Euripides dicit ὀχμάζειν, verso ε in ο, Orest. 265. ergo h. l. *abhaltungen von den mauern, umgebungen um die mauer, (obstacles to prevent the approach to the walls, out-works round the walls.)* ῥῆξας ὄμβρῳ ἔχματα πέτρης, rumpens imbre cohærentiam saxi cum reliquo monte, N, 139, *die anhalte des steines an den berg, (the adhesion of the stone to the mountain.)* coll. 137—142. sunt ergo h. l. αἱ τοῦ λίθου συνοχαὶ πρὸς τὸ ὄρος, *der zusammenhang mit dem berge, (what connected with the mountain.)* ἔχματα νηῶν, Ξ, 410, fulcimina navium, subductarum nimirum; ubi sic vocat saxa, quæ supponi solebant et circumdari navibus subductis, ut firmius starent, nec aqua pluvia aut humore terræ corrumperentur. eorum saxorum similia saxa jacebant hic illic in campo: et magnitudo saxorum indigitatur hac similitudine. sunt ergo h. l. στηρίγματα, ὑπερείσματα. ἐξ ἀμάρης ἔχματα βάλλων, ex alveo canalis ejiciens obstacula aquæ fluentis, Φ, 259, i. e. τὰ κωλύματα τοῦ ὀχετοῦ, remoras, impedimenta fluendi libere. Vide sub δέσμα.

Ἔχω, f. ἕξω. (Χάω) habeo, teneo, contineo, dirigo: *ich habe, halte, richte, (I have, hold, direct.)* futurum ostendit, obsoletum præsens esse ἕχω, adspiratione per usum transposita. estque ortum a χῶ, χάω, capio, contineo; præfixo ε, sicut a θέλω fit ἐθέλω. ἔχω γέρας ἶσόν σοι, A, 163. ἄχεα, Γ, 412. Ω, 91. ἕλκος τόδε, Π, 517. πένθος φρεσὶν, η, 219. αἰὲν κακὰ, λ, 481. τάδε κακὰ εἵματα, ρ, 24. et 573, εἵματα λυγρά. οἷον φωτὸς ἔχεις

παράκοιτιν, detines, Γ, 53. ἀέκοντας ἑταίρους, tenes, contines eos in castris, Π, 204. οὕνεκα Ἑλένην, habes, δ, 569. οἷον τοῦτον ἀλήτην, qualem istum erronem habes domi, nec abigis, υ, 377. λυγρὸν γῆρας, ω, 249. ἔχει ἑλὼν, abstulit, Α, 356, 507. Β, 240. θάμβος με, Γ, 342. ἄγη με, stupor occupat me, Φ, 221. γ, 227. π, 243. σέβας με εἰσορόωντα, γ, 123. δ, 75. ϑ, 384. θαῦμά με, κ, 326. κότον ἔχει, tenet iram nec omittit, Α, 82. χόλος ἔχει θυμὸν, Ι, 671. κλέος σὲ, Ρ, 143. θράσος αὐτὸν, Ξ, 416. ἔχει χερσὶν, tenet manibus, Μ, 27. ἄλοχον θυμαρέα, Ι, 336. ὤμω σάκος, Ξ, 376. τεύχεα, Ρ, 122, 450. ὑψοῦ κάρη, Ζ, 509. Ο, 226. κάρη ὑπὲρ πασῶν, ζ, 107. Ἕκτορα, detinet corpus ejus, Ω, 115, 136. κίονας αὐτὸς, α, 53, tenet, sustinet. κῆπον, habet hortum meum colendum, δ, 737, et quia ibi Penelope loquitur de servo aliquo, apparet, Homeri ævo κῆπον nondum de muliebri loco fuisse dictum; alias h. l. esset amphibolia non urbana. ἀνδρῶν ἄλλος ἐμὸν γέρας, λ, 175. αἴθρη κορυφὴν, serenitas obtinet summum verticem petræ, μ, 76. αἰεὶ ὄμβρος, ν, 245. δύη πολλὴ, ξ, 215. οὐ σε ἀδαημονίη, ω, 243. et 244, εὖ τοι κομιδὴ, cura tua bene se habet. et 248, αὐτόν σε οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, σ, 330, i. e. μεθύεις, hinc postea factum, ut κάτοχόν τινα οἴνῳ dicerent. sic et 390. sic, ἴσχεταί τις θυμῷ, tenetur aliquis ira, i. e. iratus est. τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, υ, 83. ἔχει, sc. τοὺς ἵππους, ἀσφαλέως, Ψ, 325, dirigit equos sine errore, ἡνιοχικῶς ἐλαύνει. ἔχομεν δὴν ὀϊζὺν, ξ, 416. ἔχουσιν Ὄλυμπον, Ε, 890. τ, 43. οὐρανὸν, Φ, 267. ποθὴν, Ζ, 362. et 525, πόνον. μάχην, Ξ, 57. τεύχεα, Σ, 188. ὁμόφρονα θυμὸν, Χ, 263. et 382, νόον, ὅντινα, ut cognoscamus mentem eorum, qualem habeant, quomodo adfecti sint animo. ἔχουσι ἄλγεα, α, 34. et 54, ἀμφὶς γαῖαν καὶ οὐρανὸν, i. e. ἀναβαστάζουσι. ὀρέων κάρηνα, inhabitant montes, ζ, 123. sic, 177, 195, πόλιν. οἶκον, η, 68. ἧπαρ φρένες, ι, 301. ὀστέα ἶνες, λ, 218, continent. οὐκ ἔχουσί με χαλιφροσύναι, π, 310. μοῖραν αἰδοῦς, υ, 171. ἀτάσθαλοι ἄνδρες γαῖαν, ω, 281. et 514, δῆριν περὶ ἀρετῆς. *imperfectum* εἶχον, plerumque abjicit suum augmentum. αὐτὸν οὐκ ἔχε ὕπνος, Β, 2, coll. 70. ἣν εἶχε Ἑλικάων, quam in matrimonio habebat ille, Γ, 123. sic Λ, 739. λ, 269. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας, Δ, 79. οὐκ ἀλαοσκοπιὴν, Κ, 515. Ν, 10. ϑ, 285, i. e. ἀκριβῆ φυλακὴν εἶχε. φρένας, ἃς πάρος, Ν, 394. εἶχεν ἵππους, i.e. ἤλαυνεν, dirigebat equos, Π, 378. Ψ, 401, 423, coll. 429, 422. sæpe autem ἔχειν est, valere, posse, in potestate sua habere, οὐκ εἶχε τρέσσαι, non licebat ei timido esse, Η, 217. οὔπως ἔτι εἶχε, nequaquam jam poterat, Ρ, 354. οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι, pedibus firmiter stare non valebat, Φ, 242. sic, οὐκ εἶχον στηρίξαι πόδα, μ, 433. οὐδέ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι, Π, 110, non poterat respirare et requiescere. οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι πιεῖν, non valebat capere aquam ad bibendum, λ, 583. εἶχον τόπον, tenebant eum locum, i. e. habitabant ibi, Β, 500, 632. φυλακὰς ἔχον, Ι, 1. et 2, φύζα ἔχε τούς. ἵππους εἶχον ἐπὶ τῷ, equos dirigebant in cursu contra eum, vel ad eum, versus eum, ἤλαυνον κατὰ αὐτοῦ, Ε, 240. sic, Γ, 263. Θ, 396. Λ, 759. Ο, 354. Ε, 752. Μ, 124. Ν, 386. Ο, 448. Τ, 424. Ψ, 398, 516. sic et de nave, si cursus ejus aliquo dirigitur, πάντες εἴσω ἔχον νῆας, κ, 91. sic, ὀϊστὸν, Ψ, 871. ἔγω γε Πύλονδε ἔχον, ego versus Pylum tenebam cursum, de navigatione certa, γ, 182. aliter vero, εἶχεν ἵππους, tenebat in loco, Δ, 227. Λ, 127, 341. Π, 712. φ, 30. ὀχῆες εἶχον πύλας, Μ, 456, coll. 461, cohibebant. καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας εἶχον, Σ, 597. et 595, λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, coll. 596, *hatten an, (had on,)* indutæ erant tenuibus linteis. αἳ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον, quæ eam inter se mediam tenebant manibus, Χ, 474. ἔχον χερσὶν τὰ, Α, 463. ἐν χερσὶν, Σ, 505. ἀναπεπταμένας σανίδας, apertas fores tenebant, Μ, 122. ὑπὸ κρασὶν ἀσπίδας, sub capitibus scuta habebant, Κ, 152. αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον, tibiæ et citharæ sonabant, Σ, 495, ἐβόων, ἤχουν. sic, πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, galea percussa sonum edebat, Π, 105, 794. σπουδῇ ἐπαΐσσοντα (ἀπὸ vel ἐκ τῶν) νεῶν ἔχον, Ν, 687, acriter irruentem, a navibus longe arcebant eum, conf. ναῦς. τοῖον πόνον, Ε, 667. Ο, 416. ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς, Λ, 72. οἱ δ' ἤτοι (κατὰ) τόσον ἔχον τέλος, Σ, 378, *sie waren in so weit völlig fertig; es feleten blos die henkel, (they were so far quite ready; they wanted only the hanger.)* ἔτι γὰρ ἕλκεα, jam enim vulnerati erant, Τ, 49, coll. 52, ἕλκος ἔχων, vulneratus. ἔκτοσθεν ὀδόντες ὑὸς θαμέες ἔχον, Κ, 264, extrinsecus in galea densi dentes apri juncti erant inter se. πύλας Ὧραι, Ε, 749, portas cœli obtinebant. sic, Θ, 393. φυλακὰς, vigilias agebant, Ι, 467. ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα, (sc. ἃ ἔχει) γυνὴ χερνῆτις, Μ, 433, *sie hielten sich, wie ein paar wagschalen,* sc. *gerade, im gleichgewichte, (they were like a pair of scales, that is, steady, and in equilibrium,)* coll. 436. et ψυχικὴν ἀντοχὴν δηλοῖ. *sie verhielten sich, waren beschaffen, (it was their nature.)* sic et, Ω, 27, ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος, ubi sermo de Junone, Neptuno et Minerva, qui eodem adhuc animo erant erga Trojam. sic, οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, Ν, 557, *sein spiess hielte sich nicht ohne zittern, (his spear trembled.)* καὶ (οἳ) ἔχον οἰήϊα νηῶν, qui tenere solebant clavos navium, Τ, 43. γέροντα μόλις, senem ægre continebant et prohibebant, Χ, 412, *sie konnten ihn kaum halten, (they could scarcely detain him.)* ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, quam improvidum cor habebas, i. e. habes, Φ, 441, ubi imperf. pro præsenti. ὃς ἀλόχους καὶ τέκνα, qui conjuges et liberos Trojanos conservabas, Ω, 730, *erhieltest, (preservedst.)* ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν, tenebat in amplexu suo conjugem, Ξ, 353. οὐκ αὐτὸν ὕπνος, Κ, 4. et 25, αὐτὸν τρόμος. sic, Ζ, 137. Σ, 247. θάμβος, Ψ, 815. Ω, 482. ἐν χειρὶ ἔγχος, Ζ, 319. Θ, 494. μετὰ χερσὶ στεροπὴν, Ζεύς, Λ, 184. εἷμα ἀμφὶ ὤμοις, Σ, 538. πρόσθεν ἀσπίδα, tenebat ante se scutum, *hielte vor, (held it before him,)*

N, 157, coll. 803. Υ, 163. αὐτῷ, *hielte es ihm feste, (held it firmly for him,)* I, 209. coll. N, 600, *trug ihm die schleuder, (carried the sling for him,)* δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ, N, 517, valde infensus ei erat. λύσσα δέ οἱ κῆρ αἰὲν ἔχε κρατερὴ, nam rabies ei occupaverat cor, Φ, 543. κούρην Πριάμου νόθην, in matrimonio habebat, N, 173, coll. 697. Ο, 336. Φ, 88. χεῖρα, ἣ ἔχε τόξον, quæ tenebat arcum, N, 594, ubi sequitur ἐν τόξῳ, ad arcum, *am bogen, (at the bow.)* ὄπιθεν δὲ κάρη, pone tenebat caput mortui, Ψ, 136, nam mortuus efferebatur sic ut pedes præcederent. ἔχεν ποδὸς, sc. ἐκ, *hielte ihn beym fusse, (held him by the feet,)* Π, 763. ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας, Σ, 515, quos tenebat senium quasi vinctos, οἳ ἔχονται ὑπὸ γήρως. κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος, valida enim vis ejus prohibebat eum, Ψ, 720, i. e. ἀντεῖχεν, resistebat. ἀλλ' ἔχεν, ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσάλτο, sed firmiter tenuit locum, ubi primum munitiones portarum insilierat, N, 679, i. e. ἐπεῖχε καὶ ἐπέμενεν ἐνστατικῶς, ὅπου τὰ πρῶτα. ἔγχος, tenebat manu hastam hostis sui, ne is se percuteret, Φ, 72, i. e. ἐκράτει ἐπισχὼν, καὶ κωλύων αὐτὸ βολῆς: κατεῖχε καὶ οὐκ ἀπέλυε. aliter est β, 10. τοῦ δὲ καὶ (κατὰ) ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη, arma ferrea tegebant enim ejus corpus quod attinet aliud et in tantum, X, 322. θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος, Ω, 453, *ein einziger tannener riegel hielte die thüre feste zu, (a single bar made of fir secured the door.)* εἶχον ὀϊζὺν, habebam miseriam, λ, 620. οὐδὲ μέθυ, non habebant vinum, μ, 362, coll. 358, 327. ξ, 478. ἱερήϊα, tenebant victimas nondum mactatas, λ, 24. χρήματα αὐτοῦ εἶχε βίῃ, ο, 231, detinebat vi. ἔχον πατρώϊα ἔργα, β, 22, obtinebant paterna opera constanter, *hielten sich zu ihrem landwesen, (pursued their rural occupations.)* ἔνθα μὲ ἔχον θεοὶ, ibi me detinuerunt, δ, 360. sic, τρεῖς γὰρ δή μιν νύκτας ἔχον, nam per tres noctes habui eum domi meæ, ρ, 516. σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι, χ, 128, at januæ ligneæ cohibebant illum aditum firmiter. (coll. ψ, 42, *die thüren waren feste zugemachet,) (the doors were well fastened.)* et 445, ἀφροδίτης, ἣν ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, voluptatis venereæ obliviscantur hæ ancillæ, quam habebant adsidue sub procis. et 471, ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, una serie habebant capita illigata laqueis. εἴ τι που εἴλυμα σπεῖρον ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα, ζ, 179, si forte aliquod involucrum crassiusculum et vile habebas huc proficiscens. ἣ εἶδος Ἀφροδίτης, quæ formam venustam Veneris habebat, δ, 14. et 289, τόφρα, tamdiu cohibuit ei os, donec tu abires. ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν, sol ei speculator erat, θ, 302. et 344, οὐδὲ τὸν γέλως, sed eum risus non occupabat. ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμὸν, ι, 295, inopia consilii et opis enim tenebat nos. αὐτὸν μένος ἠελίοιο, κ, 160, eum vis solis corripuerat, ut valde sitiret; ἐδίψα. χαλεπὴ δήμου φῆμις, nam mala fama populi corripuisset me, ξ, 239, sæpe enim indicativus Græcus a Romanis per conjunctivum efferri debet; ponunt autem indicativum Græci, si est res certissima. πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεὶ, antea enim cohibuerat lacrimas constanter, π, 191, i. e. πρὶν μέν τοι ἐπεῖχε τὸ δάκρυον, τλήμων etiam tum existens: hinc paullo post, visa Penelope, stare dicuntur oculi ejus, i. e. sicci esse, sicut cornu aut ferrum. χλαῖναν, τ, 225, i. e. ἐφόρει, unde est ἀμπέχειν, *um haben, (to have on.)* et 228, κύων ἐλλὸν, canis hinnulum tenebat. κυνέην κεφαλῇ, ω, 230, gestabat in capite operculum. ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν, tenebamus eum, δ, 459. et 627, ὅθι πάρος ὕβριν ἔχεσκον, quæ est forma imperfecti Ionica, vbi et antea insolentiam suam exercebant. sic et ρ, 169. ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον, η, 99, per totum annum enim sic continuabant. μένος, ὃ πρὶν ἔχεσκες, robur, quod antea habebas, E, 472. ἀστεμφὲς ἔχεσκε σκῆπτρον, Γ, 219, immotum tenebat. πολλὰ δὲ, multa enim sibi retinebat, I, 333, in opp. ad παῦρα, pauca. ἀγηνορίης, ἥ μιν, X, 457, fortitudinis nimiæ, quæ eum regebat, quasi domina. ὃ πρὶν ἔχεσκον, habebam, N, 257. χεῖρας καὶ ἔγχεα ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, contra se invicem dirigebant, E, 569, Æneas et Menelaus. λέοντε δύο ταῦρον ἐχέτην, Σ, 580, tenebant prehensum. φρονέω δὲ, τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, ἥ με ἕξει, παρὰ νηυσὶ, I, 605, judico enim, honoratum esse me decreto et fato Jovis, quod me habebit, apud naves, i. e. in castris: ubi παρὰ νηυσὶ pertinet ad τετιμῆσθαι, et sensus est: fatum Jovis (*die schickung, das schicksal,*) *(fate)* quod me honorat jam in castris Græcis; cum absente me oppugnantur castra, et Græci sentiunt, me absente sibi optimam virium partem decessisse; est honor qui mihi erit æternus quoad vixero; ergo alium humanum honorem jam non desidero, hic honor mihi magnus satis est. si ergo transpositio verborum statuenda est, videtur esse in verbis, παρὰ νηυσί: et ἣ respicit τιμὴν ex 604. ἕξει μιν, scilicet τὸν σόλον σιδήρεον, Ψ, 833, habebit ille vir istum ferreum discum, ex quo in quinque integros annos ferrum ad reficienda instrumenta rustica sumere possit. νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, Σ, 274, per noctem quidem continebimus robur virorum, i. e. viros militares, in foro urbis; conf. σθένος. ἕξουσιν γὰρ ἅπαντας Ἀχαιοὶ, N, 51, sustinebunt enim alios omnes Græci, κωλύσουσιν αὐτούς. sic, Υ, 27, οὐδὲ μίνυνθα ἕξουσιν αὐτὸν, ne paululum quidem sustinebunt eum, ἀντιστήσουσιν αὐτῷ. ἕξω δὲ ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος, τ, 494, continebo me et silebo sicut lapis aut ferrum, coll. 502, ἔχε σιγῇ μῦθον. ergo est pro, σιγήσω, κατασχήσω τὸ πρᾶγμα. ἕξει δέ μιν ἤματα πάντα, ζ, 281, retinebit eum apud se et habebit perpetuo. ἦ τάχα ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει, σ, 72, certe mox habebit malum quod ipse sibi attraxit. Ὀδυσσῆος γέρας ἕξειν, Ulyssis decus et dignitatem habiturum se, ο, 521, i. e. dignitatem regiam. ὄφρα αὐτὸς ἔχῃς γέρας, ut ipse teneas donum honorarium, A, 133. ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχησθα, T, 180, i. e. ut omne jus et omnis mos erga te observetur. ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ, quando parturientem occupet telum acutum dolorum,

A, 269. ὄφρα ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρα, σ, 363, ut possis qualitercunque pascere tuum ventriculum. ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, quamdiu quidem illa tenebit hanc mentem, β, 124. ὅταν εὐφροσύνη ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, ι, 6, quando lætitia obtineat per omnem populum; possit tamen ibi esse tmesis postposita, pro κατέχῃ. ἵνα αὐτὸν κλέος ἐσθλὸν ἔχῃσιν, α, 95, ut eum fama bona habeat. sic et γ, 78. εἴπερ τε σιδήρεια δέσματα ἔχῃσι, sc. αὐτὸν, si vel ferrea vincula teneant eum, α, 204, ἐπέχωσιν αὐτόν. et 396, τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσι, eorum sane aliquis id habeat. sic, δ, 756, ὅς κεν δώματα, qui domos istas possideat. ὁπότε κεν (διὰ) νύκτας ὕπνος ἔχῃσιν αὐτὸν, somnus eum occupet, υ, 85. κεῖθι φιλήσαι οἷά κε ἔχωμεν, ο, 281, ibi amice et benigne tractaberis qualiacunque habemus, *so gut wirs nur immer haben, (the best we have:)* vel, quacunque ratione poterimus. βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματα ἔχωμεν, π, 384, possessiones ipsi nos teneamus. ὅτε ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνὴ, ζ, 183, domum administrent ambo. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι ἔσθειν, utinam ejus medium hepar tenerem comedendum, Ω, 212. δρέπανον, si haberem falcem, σ, 367. et 368, ἔχοις καὶ σὺ τοῖον. κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, possideas, retineas, α, 402. et 117, τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, dignitatemque ipse obtineret. ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, silentio dona deorum teneat, σ, 141. σὺ μὲν αὐτὸς ἔχε ἡνία καὶ τεὼ ἵππω, E, 230, tu quidem ipse tene lora et rege tuos equos. ἔχε ἐπ' ἀριστερὰ, i. e. ἔλαυνε, dirige currum et equos ad lævam partem, N, 326. sic, ἵππους ἐπὶ τῷ, dirige adversus eum, E, 829, coll. 841, ubi ἔχε est pro εἶχε, dirigebat contra eum. φόβονδε, dirige equos in fugam, Θ, 139, ἔλαυνε αὐτοὺς εἰς φυγήν. ἐς νῆας, ad castra Græca, Λ, 513. nam τὸ ἔχειν frequenter ἐπὶ ἐλάσεως ἱππικῆς ponitur, διὰ τὸ δέον εἶναι, τὸν ἐλαύνοντα οὕτως ἢ οὕτως ἐπέχειν τοὺς ἵππους, ἢ ἔχειν τὰ χαλινά. sic, ἐπέχε σκοπῷ τόξον, dirige arcum ad metam. ἔχε σαῖς φρεσὶν, B, 33, tene firmiter in mente tua, *behalte es wohl, (bear it in mind.)* et hinc factum nomen ὁ ἐχέφρων, i. e. ὁ ἔχων ἐν φρεσὶ καὶ οὐκ ἐπιλανθανόμενος. nam τὸ ἔχειν, h. l. non est, μηδενὶ ἐξειπεῖν, sed διαμνημονεύειν, in memoria tenere et considerare. ἐχέτω Ἑλένην, retineat et possideat eam, Γ, 282. ἔχετε τὸ κακὸν, sustinete id malum, tolerate, O, 109, ἀνέχεσθε. πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε, Φ, 531. ἔχετε μῦθον ἐν φρεσὶ, ο, 444, tacete de re tota; nam est παραίνεσις ἐπὶ μυστηριασμῷ. sic, ἔχε σιγῇ μῦθον, τ, 502. οἰκία μητέρι δοῖμεν ἔχειν, domum matri daremus possidendam, β, 336. π, 386. et 388, εἰ βούλεσθε αὐτὸν ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα. et ionice ἐχέμεν ἵππους, continere equos in acie, Δ, 302. νωλεμέως, indesinenter obsistere et stare contra hostes, E, 492, ubi ad ἔχειν subintelligitur ἑαυτούς. πρὸ νεῶν ἐχέμεν (infin. pro imperativo) λαόν τε καὶ ἵππους, pro castris constitue milites et equestres viros, I, 704. τοὺς μὲν ἔα (pro εἴα, sinebat, relinquebat) παρὰ νηυσὶ πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν, sustinere et habere apud castra Græca laborem et miseriam, N, 2. τίς σοι ἐμοῖος, ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε, P, 476, quis tibi par, equorum immortalium (*dieser muthigen hengste,) (of those spiritual horses,)* callere domationem et continere robur: ubi ergo ἔχειν in sensu duplici; nam ἔχει δμῆσιν, ὁ ἐπιστήμην ἔχων δαμάζειν, et ἔχει μένος αὐτῶν, ὁ κρατῶν καὶ ἐπέχων, qui cohibet eos. ἤ τι ἐχέμεν, sive retinere apud te, T, 148, *an dich behalten noch einige zeit, (keep with thee for some time.)* βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, malo eam domi apud me retinere, A, 113, et hoc verbum recte de uxore, quæ ἔχεται τῷ ἀνδρί. hinc ille, ἔχω, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι. ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, ubi quoque infin. pro imperativo, δ, 419, κατέχετε, vos tenete eum firmiter, coll. 417, αὖθι δ' ἔχειν, ibi continere eum. παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, sc. θέλοις, filiam meam uxorem habere velles, η, 313. et formula optandi per infinitivum, est Attica, elliptice. πόνον τε καὶ ὀϊζὺν, ut habeat laborem et miseriam, Θ, 529. ἔχων (tenens) ἐν χερσὶν, A, 14. φᾶρος ἐν χερὶ, Θ, 221, portans partem posteriorem pallii sui in manu; reliqua major pars humeris adhærebat, utpote vestis qua erat indutus. χειρὸς ἔχων Μενέλαον, Δ, 154, manum Menelai tenens manu sua. sic, Λ, 488. παρδαλέην ὤμοις, pardi corium humeris circumjectum gestans pro vestimento, Γ, 17. sic, τεύχεα, H, 137, 150. ἡνία χερσὶν, tenens manibus lora, Θ, 121. O, 447. σκῆπτρον, sceptrum tenens, B, 101, 279. Σ, 557, scipionem suum manu tenens. τεύχεα δὲ χρύσεια ἤλυθε ἔχων, advenit indutus armis inauratis, K, 440. ὡς εἶδον μένος ἐσθλὸν ἔχοντα, ut viderunt robur integrum habentem, E, 516. ἄσβεστον μένος ἔχων, inexstinctum robur animi habens, X, 96. Ὀδυσσεὺς, τλήμονα θυμὸν, patientem animum habens, E, 670, *der viel ausstehen kan, (able to endure much.)* et 806, καρτερὸν, suum firmum et fortem animum retinens. et 895, ἄλγεα, dolores sufferentem. χρυσὸν, aurum gestans et aurea ornamenta, B, 872, *gold an sich habend, (having gold about him.)* τέσσαρας αὐτὸς, quatuor equos ipse mihi retinens, E, 271. χεῖρας Ἀχιλλῆος, manus ejus tenens et continens, Σ, 33. ἔχων (Ἕκτωρ) λύσσαν ὀλοὴν, I, 305. ἔμπεδον αἰὲν, firmiter semper tenens scutum, Π, 107. ἀστεμφέα βουλὴν, retinens immote pristinam voluntatem, B, 344. vide porro O, 361. Π, 209, 107. Θ, 248. A, 45. Z, 44. Ξ, 385. O, 717. T, 18, 251. Υ, 68. Φ, 19, 87, 139, 145, 252, 259, 293, 395. Ψ, 219, 481, 583, 780, 892. Ω, 63, 280, 345. Δ, 430. ἔκοψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα, M, 204, serpens enim vulnerabat ipsam tenentem se in aëre aquilam. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα, opus indignum sustinentem, T, 133. ἔντερα χερσὶν, Υ, 420. νεκρὸν, Ψ, 51. ἔχοντες δώματα Ὀλύμπια, possidentes, incolentes, A, 18. B, 13. O, 115. ἕνα θυμὸν, O, 710. Π, 219. P, 267. τόνδε νόον καὶ θυμὸν, Δ, 309. δίχα θυμὸν, Υ, 32. χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν, obtinentes jam parvam partem spatii, Π, 68. et 261, οἰκία ἐν ὁδῷ, habitationes ad viam publicam incolentes. et 264, ἄλκιμον ἦτορ. et 266, τῶν τότε κραδίην καὶ θυμόν. πίονα δῆμον, E, 710. δρεπάνας, Σ, 551. et 594,

ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας, tenentes. πυκινὰ φρεσὶ μήδεα, Ω, 282, 674. ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας, pavoris expertem exercitum habentes, P, 330. νηλέα θυμὸν, T, 229. ἔχοντι μετὰ γαμφηλαῖς, N, 200. ἔχων, tenens, ψ, 232. π, 418. ἔχων τὴν ἄρκτον ἐπὶ ἀριστερὰ χειρὸς, ursam cœlestem ad sinistram manum habens, in navigando, ε, 277. sic, ἔχων νῆσον ἐπὶ ἀριστερὰ, γ, 171. ἔχοντες ὕβριν, insolentia repleti, α, 368. coll. β, 341, ubi de poculis, ἐντὸς ἔχοντες ποτόν. ζυγὸν ἀμφὶς, jugum utrimque portantes, ε, 184, de equis duobus currui junctis sub uno jugo. κίονες ὑψόσε ἔχοντες, τ, 38, columnæ in altum tendentes, ἀναβαίνοντες quasi καὶ ἀνίσχοντες. οὖδας, solum obtinentes, i. e. jacentes humi, ψ, 46, de cæsis. ἔχουσα, tenens, portans, habens, B, 447. Z, 400. I, 559, 568. M, 434, ubi σωματικὴν ἐπαφὴν hoc participium notat, sicut verbum ipsum, 433, ψυχικὴν ἀντοχήν. Κὴρ, ἔχουσα ἄλλον ζωὸν νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, Σ, 536, præstans vel faciens alium recens vulneratum, vivum tamen, alium non vulneratum; et deinde, alium mortuum. nam hi sunt eventus prœliorum. πένθος ἄλαστον, Ω, 105. 284, οἶνον ἐν χειρί. 724, κάρη Ἕκτορος μετὰ χερσίν. Εἰλείθυιαι, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, Λ, 271, dolores parturientium in manibus suis habentes, ut excitent eos et ad bonum effectum dirigant. ergo ἔχειν est et, in potestate sua habere, regere. ἐντὸς ἔχον, sc. τεῖχος, murus intra se continens et tuens castra, M, 8. κάτω ἔχων κεφαλὴν, demisso capite, sicut fodientes solent, ω, 241. ἔχουσα, continens, δ, 135. detinens, κ, 339. sic, continens in se, π, 35. tenens et gestans, τ, 34, 353. θυμὸν πολυπενθέα, ψ, 15. νεοπενθέα, λ, 39. κάλλος, ζ, 18, ubi de ancillis. νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, nunc totus teneor et obsitus sum miseria et ærumnis, θ, 182. ἀχέεσσί με δώσεις πλείοσιν ἢ ἔχομαι, τ, 168, pluribus quam teneor jam. νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσσι, σ, 122, vinctus quasi teneris. sic et υ, 200. sic, ρ, 318, νῦν δ' ἔχεται κακότητι. ἔχεται ἐκ τοῦδε ἔργον καὶ ἔπος, λ, 345, ex hoc pendet et dirigi debet factum et dictum: αὐτὸς κατάρχει τοῖς ἄλλοις τῶν τε ἔργων τῶν τε λόγων. hæc est laus principis, coll. 347, 352, ubi ipse rex Alcinous agnoscit, quod αὐτοῦ ἔσται ἡ ἐν ἔργῳ καὶ λόγοις ἐνταῦθα ἰσχύς. sed nota, h. l. τὸ ἐκ avulsum esse a verbo; confer ergo ἐξέχομαι. νίκης πείρατα ἔχονται ἐν θεοῖς, H, 102, victoriæ fines sunt in potestate deorum. sic, ἔντεα ἔχονταί σοι μετὰ Τρώεσσιν, arma tua sunt in manibus Trojanorum, Σ, 130. et 197, tenentur, sc. ab hostibus, capta sunt, *sind erbeutet durch den feind, (have been taken by the enemy.)* ἄκανθαι πυκιναὶ πρὸς ἀλλήλαις ἔχονται, ε, 329, i. e. συνέχονται ἀλλήλαις: et πρὸς etiam h. l. pertinet ad verbum. χερσὶν ἀώτου νωλεμέως ἐχόμην στρεφθεὶς, manibus implicitus et contractus hærebam firmiter ad lanam arietis magni, ι, 435. sic, τῷ ἐρινεῷ προσφὺς ἐχόμην, ei caprifico adhærens hærebam firmiter, μ, 433, 437, et est imperf. sine augm. pro εἰχόμην. et 204, εἴχετο δ' αὐτοῦ νηῦς, detinebatur ibi a cursu suo navis, nam socii cessabant a remigando. τῆς (πέτρης) ἔχετο στενάχων, ι, 429, huic petræ adhærebat gemens, *hielte sich feste dran, (clung to it.)* αὐτοῦ θυγάτηρ ἔχετο Ἕκτορι, Z, 398, ejus filia habebatur in matrimonio ab Hectore: nam vir ἔχει, uxor ἔχεται. ὁ δὲ ἄσθματι, gravi anhelitu coarctabatur ipse, O, 10. Π, 109, coll. 103. et scite sic dictum, in opposito ad ἔχων σάκος: tenet aliquid is, sed ipse tenetur alio. λαοὶ κωκυτῷ εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ, X, 409. αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος, nos ipsi quidem continebimus nos a pugnando, Ξ, 129, pro ἀπεχώμεθα; coll. 131, alios vero concitabimus ad pugnandum: ubi sic loquuntur duces vulnerati jam. σέο δ' ἕξεται ὅ,τι κεν ἄρχῃ, I, 102, ad te pertinebit et tuum habebitur, quodcunque in consilio prævaluerit, σοῦ τοῦ βασιλέως λογισθήσεται, καὶ σοῦ ἄψεται καὶ σὸν ἔσται, ὥσπερ ἐν τῇ βουλῇ ἀρχικὸν καὶ πρωτεῦον φανῇ καὶ κρατυνθῇ: quemadmodum enim fortia facta in prœliis ad duces referuntur; sic et consultationum præstantia consilia eorumque eventus, si rex consultationi adest, regi ipsi adscribuntur. cæterum est phrasis elegans et parabolica; desumta a fune, qui alligatus duobus extremis, ea utraque tangit: ὁ ἔκ τινος ἀγαθὸς λόγος, τελεσφορηθεὶς ὑφ' ἑτέρου, ἀρχὴν μὲν ἄλλοθεν ἔσχεν, ἔχεται δέ πως καὶ τοῦ ἀποτελέσαντος αὐτὸν, καὶ δοκεῖ αὐτοῦ μάλιστα εἶναι, ὃς ἴσχυσε τὸν ἀγαθὸν λόγον εἰς τέλος ἀγαγεῖν. ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, *halte tapfer an, (persist bravely,)* Π, 501. P, 559, persta fortiter; nec cede, sed insta et urge. alia tempora vide sub σχέω. τὰ μὴ ἐχόμενα sunt sæpe, τὰ μὴ κρατούμενα, quæ non possunt teneri, vel, quæ non cohærent firmiter, vel, quæ nimis sunt tenuia ut non possint prehendi. inde est τὸ ἄχυρον et ἡ ἄχνη, *spreu, (chaff:)* utpote quæ οὐκ ἔχονται καθ' ἕκαστον τμῆμα διὰ λεπτότητα: nam τὰ ἄχυρα sunt τὰ λεπτὰ ἐκ δραγμάτων τρίψει ποδῶν βοείων, conf. Y, 495 — 497. ab ἔχω est ἡ ὄχη, eminentia, jugum montis: et ὀχεῖν, portare, vehere, unde ὁ ὄχος, currus: et ὀχεύειν, admittere marem ad coëundum: et ἡ ὀχὴ apud Atticos, ἡ τροφή, unde est εὐωχεῖν, et ἡ εὐωχία, convivium lætum, ubi bene se habet quisque, et ubi corpus bene habetur

ἑψιάομαι, (Ἕπω) ludo verbis aut cantu, παίζω, γελάω διαλεγόμενος. est vox poëtica a futuro inusitato verbi ἕπω, ἕψω, spiritu attice mutato. Scribitur tamen et cum leni: et hic spiritus ideo est uterque usitatus, quia ἕπω et ἔπω in arcta sunt adfinitate. hinc est ὁ φιλέψιος, amator jocose dictorum: ἡ ἑψία est παιδιά, lusus, γέλως, χλεύη: αἱ ἑψίαι sunt ἑορταί τινες: τὰ ἕψια sunt παίγνια. in specie ἑψιᾶσθαι est, comessari post cœnam, ubi locum habet ἡ διάθεσις παιγνημῶν. οὗτοι δ' ἢ ἐνὶ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων (attice pro ἑψιάσθωσαν) ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματα, ἐπεὶ σφίσι θυμὸς εὔφρων, ρ, 530, ludunto, jocantor, *mögen schäckern, (let them make merry.)* δόρπον, ἔπειτα καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι μολπῇ καὶ φόρμιγγι, φ, 429, cœnam (parare) deinde etiam aliis modis delectari, cum cantu

et cithara: ubi videtur notare, comessari. nisi quod symbolice innuitur et ironice τὸ οἰμώγειν, quod re vera secutum est.

ἜΩ, f. ἔσω. aor. 2. ἦον, sum, existo. *ich bin, (I am.)* quæ tempora quidem sic in usu non sunt; prodest tamen ea, ut origines usitatorum, notasse. usus enim dicit εἰμὶ, f. ἔσομαι. aor. 2. vel imperf. ἦν: quæ deinde, per dialectos, varias subeunt mutationes. Διὸς δέ σοι ἄγγελός εἰμι, Β, 26. Ω, 133, 173, sum tibi nuntius a Jove. τοίη σοὶ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθός εἰμι, talis tibi adjutrix sum, inquit Minerva, Ε, 828. κασίγνητος δέ σοι, Η, 48. γενεῇ νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν, natu minimus sum inter vos, Ξ, 112. ὅσον ἥσσων εἰμὶ, quanto inferior sum, Π, 722. εἰμί σοι ἀντὶ ἱκέτου, sum tibi pro adveniente supplice, Φ, 75. et 109, πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, sum ex præstante patre. et 154, εἰμ' ἐκ Παιονίης, sum ex Pæonia. ἔγνως, ὡς θεός εἰμι, agnoscis quod deus sum, Χ, 10. et 13, οὔτοι μόρσιμός εἰμι, non sum sane morti obnoxius. Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμι, Ω, 397, unus Myrmidonum sum. ἑταῖρός σοι πατρώϊος, sodalis patris tui sum, β, 286. et 314, ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, postquam adultus sum. ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν, sum prope homines, ζ, 125. εἰμ' Ὀδυσεὺς, ι, 19. et 519, τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, ejus filius sum. et 529, εἰ ἐτεόν γε σὸς εἰμὶ, si vere tuus filius sum. ἐγώ σοι εἰμὶ Ποσειδάων, λ, 251. κούρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος, ο, 425. αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, sum juvenis, π, 71. οὐ γὰρ ἔτι τηλίκος εἰμὶ, non sum ea ætate, ρ, 20, et sequitur, μένειν ἐπὶ σταθμοῖς, ut versari possim in villis operarius. πολυτλήμων δὲ μάλα εἰμὶ, multa possum ferre patique, σ, 318. ἠὲ νεώτερός εἰμι, aut junior sum et imbellior, φ, 132. ἐγὼ μὲν ὅδε εἰμὶ, ego ille sum, χ, 367, inquit Ulysses, aperiens se fidelibus suis. εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος, ω, 303. scilicet ex ἔω fit ἐμὶ vel ἠμὶ, pro quo dicitur εἰμί. ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ εἶς ἢ ἐνὶ Τροίῃ, qui vel in Lycia es, vel Troja, Π, 515. et 538, λελασμένος εἶς ἐπικούρων, oblitus es sociorum. κρείσσων εἶς ἐμέθεν pro ἐμοῦ, fortior me es, Τ, 217. τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; Φ, 150. α, 170. κ, 325. ξ, 187. possit hoc εἶς esse et ab εἶμι, ut sit pro ἥκεις: sed præstat tamen ab εἰμὶ his locis. εἰ μὲν θεράπων αὐτοῦ εἶς, Ω, 407. παῖς εἶς Ὀδυσῆος, α, 207. νήπιος εἶς ὦ ξεῖνε, ι, 273. χαλεπὸς πέρι πάντων εἶς μνηστήρων, molestus es supra omnes, ρ, 388. τεῦ (τίνος) δμωὸς εἶς ἀνδρῶν, ω, 256, et hoc εἶς est ab ἔω, ἔεις, contr. εἶς. ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ, odiosissimus mihi es, Α, 176. et hoc ἐσσὶ fit ab ἐμὶ, cujus secunda persona deberet esse ἐς, cum paragoge vero, et ob metrum duplicato Sigma, ἐσσί. οὔτι μοὶ αἰτίη ἐσσὶ, ego te nequaquam accuso, Γ, 164. et 172, αἰδοῖός τε μοὶ ἐσσὶ, venerabilis mihi es. τίς δὲ σύ ἐσσι, Ο, 247. Ω, 387. Ζ, 123. et 429, σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ, inquit Andromache ad conjugem suum. et 142, εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν. σχέτλιός ἐσσι γεραιὲ, improbus et audax es, Κ, 164. οἶδα, ἀρετὴν οἷός ἐσσι, Ν, 275. πατρώϊός ἐσσι ξεῖνος, α, 175. et 297, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσὶ, qui non amplius ea ætatula es, sc. ut deceant te ineptiæ. εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος, β, 274. κλῦθι ἄναξ ὅστε ἐσσὶ, quicunque es, ε, 445. νόοι δ' ἀποφώλιός ἐσσι, θ, 177, mente improbus es. ὁππόθεν ἐσσὶ, unde sis, ξ, 47, *wo du her bist, (whence thou art.)* et hinc apparet, τὸ εἶς post πόθεν esse pro ὑπάρχεις, non pro ἥκεις. οὕνεκά οἱ σῶς ἐσσὶ, quia ei salvus es, ο, 42. οὐ σύ γ' ἐσσὶ πατὴρ ἐμὸς, π, 194. οὐ τὰ ἄλλα ἔσσ' (ἐσσὶ) ἀνοήμων, non in aliis es hebes, ρ, 273. et 449, ἀναιδὴς προΐκτης, impudens mendicus es. ἦ μάλα Ὀδυσεύς ἐσσι, φίλον τέκος, certe omnino es ille, τ, 474. ὡς οὐκ ἔστι φυγεῖν, Μ, 327. fieri non potest ut eas fugiamus. et est hæc tertia persona ab ἐμὶ, ἐς, ἐσὶ, interserto τ. sic, οὐκ ἔστι, fieri non potest, non licet, Ξ, 212. et 386, οὐ θέμις ἐστί. εὔπως ἐστὶ, Τ, 225, non fas est, *es ist nicht sache, es ist nicht möglich, (it is not right, it is not possible.)* sic Μ, 65. Ν, 325. Ξ, 63. ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι, uterque nostrum potest probra proloqui, Υ, 246. ἔστι δέ τις, ubi initium facit narrandi, Β, 811. Λ, 710, 721. Ν, 32. et in tali narratione habet accentum in penultima, sicut et post οὐ, οὐκ, καὶ, ὡς. sed in responsione ad quæstionem manet accentus in ultima. alias amat hæc vocula rejicere accentum in antecedentem vocem ὀξύτονον ἢ προπαροξύτονον ἢ προπερισπώμενον. vide porro, οὐκ ἔστι, Ν, 787. Τ, 97. οὐκ ἔσθ' pro ἔστι, Φ, 103. Χ, 262, 265. et 270, οὔ τοι ἔσθ' ὑπάλυξις, non tibi est effugium, non potes effugere. ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἔσθ', Τ, 107. ὡς οὐκ ἔσθ' ὅς, Χ, 348. Ψ, 345. οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, Γ, 45. οὐ γὰρ ἔτι ἐστὶν, non diutius licet, Ο, 556. οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι, Ν, 68, non prope adsunt ut sumere ea possim. οὐχ ἕδος ἐστὶ, Λ, 647, non sessione opus est. οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ Ζ, 413. οὐδέ πῃ ἐστὶ, fieri nullo pacto potest, Ω, 71. et 489, οὐδέ τις ἔστιν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμύνειν, nemo potest perniciem avertere, vel et, nemo adest qui avertat. οὐδέ πῃ ἐστὶ, neque ullo modo licet, Ζ, 267, i. e. οὐκ ἔστι πρέπον, ἢ ὅσιον, ἢ θεοφιλὲς, aut simile quid. ἅ μοι ἐστὶ, Α, 300. Γ, 242. ἔτι μοι ἐστὶν, Ε, 254. τό μοι ἐστὶν, Η, 239, ideo possum. ἔστι δέ μοι πολλὰ, Ι, 364. μοὶ δούρατά ἐστι, Ν, 264. μήτηρ δέ μοι ἐστὶ Ἀφροδίτη, Υ, 209. αἰεί σοι κακὰ ἐστὶ φίλα μαντεύεσθαι, placet tibi semper, soles, Α, 107. πᾶσά σοι ἔσθ' ὑποδεξίη, Ι, 73, omnis tibi est potestas. ἡμῖν δ' εἰνατός ἐστιν ἐνιαυτὸς, Β, 295. ὅσα τε οἱ νῦν ἐστὶν, quæ nunc possidet, Ι, 380. κεῖσε μὲν ἐστὶ καὶ ὕστερον ἑρμηθῆναι, Ξ, 313, eo licet tibi et postea proficisci. οὔατα ἀκούειν ἐστὶν, Ο, 129. οὐκ ἔστι Διῒ μάχεσθαι, non potest contra Jovem pugnari, Φ, 193. ἐστὶ γὰρ ἔνδον, Χ, 50, est enim domi copia harum rerum. et 219, οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ, non ei jam licet. γόοιο μέν ἐστι καὶ ἆσαι, luctu quidem licet etiam satiari nos, Ψ, 157. et 160, κήδιός ἐστι νέκυς, procurandus est mortuus. οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ, sic sane hæc sunt, Ω, 373. ἔστι δέ τις, γ, 293. δ, 844. Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν, ν, 96. οὐκ ἔστι οὐδὲ ἔοικε, non licet nec decet, θ, 358. ἔστι μὲν εὕδειν, ἔστι δὲ ἀκούειν, ο, 391, possumus, tam longa nocte, satis dormire, possumus et audire narrationes; ad utrumque

satis est spatii. οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδὲ γένηται, ζ, 201, non est is homo, neque nasci potest. paullo aliter eadem phrasis est, π, 437, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται. οὕτως ἐστὶ, non licet, impossibile est, ι, 137. ι, 411. λ, 157. θ, 49, 342, 373. π, 447. ρ, 12. σ, 52. β, 130, 310. ρ, 286. τ, 555, 591. φ, 331. χ, 136. ἅσσα (ἅτινα, quotcunque) μοὶ ἐστὶν, habeo, λ, 74. εἴ μοι ἔτι ἐστὶν ἴς, φ, 282. ἅ μοι ἐστὶ, ψ, 355, quæ supersunt. σοὶ δ' ἐστὶ, in tua manu est, ν, 144. χ, 220, habes. εἴ τι που ἐστὶ, si forte licet et placet tibi, *wenn es seyn kann, (if it can be done,)* δ, 193. τετίμηταί τε καὶ ἐστὶν, η, 69, æstimatur et re vera est, vel, æstimatur et valet, *gilt, (it is valued.)* ἰδώμεθα, ὅ, τι τάδε ἐστὶν, quidnam sint ista, κ, 44. τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ, λ, 352, cujus potestas suprema valet in populo. Κρήτη τὶς γαῖα ἐστὶ, τ, 172. et 353, ἔστι δέ μοι γρηῦς. ὅσα τε νῦν ἡμῖν ἐστὶ, quæ nunc habemus, χ, 62. ἔστι γὰρ ἡμῖν σήματα, Ψ, 109. εἴπου ζώει τε καὶ ἐστὶ, ω, 262, quod utrumque idem. εἰμὲν, sumus; sic enim poëta constanter habet, pro communi ἐσμέν: ab ἐμὶ, ἐμὲν, ob metrum εἰμέν. τετληότες εἰμὲν, pertulimus, Ε, 873. τοῖοι, ii, Η, 231. ἄξιοι, Θ, 234. ὑπωρόφιοι, Ι, 636. ἐεδνωταὶ, soceri, Ν, 382. et 811, μάχης ἀδαήμονες. τρεῖς ἀδελφεοὶ, Ο, 187. ἑκὰς, Σ, 256. ἐπιταῤῥόθω, auxiliatores duo, Φ, 289. et 586, ἄλκιμοι. ὁππόθεν εἰμὲν, unde sumus, *wo wir her sind, (whence we are,)* γ, 80. ἐγγύθεν, η, 205. et 307, δύσζηλοι, suspicaces. πυγμάχοι, θ, 246. et 566, πομποί. ἱκέται, ι, 269. et 276, φέρτεροι. ἀδαήμονες κακῶν, μ, 208. ἐπιδευέες, φ, 253. ἐστὲ (pro ab ἐμί.) δὲ πάντες μάρτυροι, Β, 301. ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, estis viri, O boni; ergo ἀνδρίζεσθε, Ζ, 112. Ο, 487, 561, 661, 734. Π, 270. nam non est ibi imperativus, sed indicativus; involvens tamen vim imperativi: *ihr seyd ja männer; also handelt wie brave männer, (ye are men, act then like brave men.)* ἦ ῥα ἔτι ἐστὲ, θεοὶ, estis quidem et vivitis adhuc, O dii, ω, 350. εἰσὶ vel εἰσὶν, sunt, et hæc quidem forma ab ἐμὶ ex regula verborum in μί. ὅσοι θεοὶ εἰσὶ, quotquot dii sunt, Α, 566. τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες, Ι, 144, 286. et 684, εἰσὶ καὶ οἵδε, τάδε εἰπεῖν, sunt et hi, nuntient ista. εἰσὶ μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ, Κ, 170. καὶ ἄλλοι, Ν, 312. et 814, χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν, manus ad defendendum sunt et nobis. ὅσαι θεαὶ εἴσ' ἐν Ὀλύμπῳ, Σ, 429. εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες, sunt ei liberi, Υ, 183. ᾧ οὐ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, Ω, 40. et 67, βροτῶν οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν. οἵτινες ὑμῖν εἰσὶν, qui vobis vivunt, δ, 95. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, a Jove et in ejus tutela sunt, ξ, 57. ἦ γὰρ ἔτι εἰσὶ, certe enim vivunt adhuc, ο, 432. εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω, sunt salvi mihi oculi, υ, 365. εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιΐδες, φ, 251. αἳ νηλιτεῖς εἰσὶ, χ, 418. ionice est ἔασι, et ob metrum ἔασσι, pro εἰσί. duplicatio tamen τοῦ Sigma necessaria non est, cum id α per se sit longum. ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν, Β, 125, quotquot habitatores et cives sunt. ἵππων ὅσσοι ἔασιν, Ε, 267. ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες, Η, 73. 159 et 295, καὶ ἑταίρους οἵ σοι ἔασιν. τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω, sunt remotissimæ, Κ, 113. et 165, καὶ ἄλλοι ἔασι. Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι, Ν, 639. ὅσσοι, Π, 98, i. e. ζῶσι, vivunt. et 750, κυβιστητῆρες. πλυνοὶ ἐγγὺς, Χ, 153. παρείτεροι, Ψ, 480. et 311, ἵπποι ἀφάρτεροι, perniciores. ἀνάρσιοι, Ω, 365. et 399, ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν. δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν, δ, 79. ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν, ubi habitat, ι, 381. οἵτε πρηκτῆρες, θ, 162, negotiatores. et 557, κυβερνητῆρες. δρήστειραι, ministræ, κ, 349. οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες, ν, 223. ἑταίρων οἵ μοι, ο, 335, οἱ ὑπ' ἐμοὶ, qui mihi adsunt. πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι, π, 249, quatuor et viginti. et 250, ἐκ δὲ Ζακύνθου. ἀλήμονες ἄνδρες, τ, 74. et 135, δημιοεργοί. ἀολλέες ἔνδον, υ, 40. γυναικῶν αἵ μοι, ψ, 21. οἵδε δὴ ἐγγὺς, ω, 494. quibus omnibus locis α penultimæ est longum. *præsens conjunctivi* est ἔω, ἔῃς, etc. ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω, sine præmio honoris sim, Α, 119. ὑμῖν ἂν ξεῖνος ἔω, ι, 18, vobis sane hospes sim. pro quo communis usus dicit ὦ, per contractionem nimirum. ὅς κε ἐσθλὸς ἔῃσι, pro ἔῃ, quis probus sit, Β, 366. εἴ κε εὐεργὸς ἔῃσι, ο, 421, etiamsi proba sit. sic et ω, 201. nam hæc syllaba paragogica addi solet tertiæ personæ singulari conjunctivi. γαμβρός κέν μοι ἔῃ, Ι, 142, gener sane mihi sit; ubi alii legunt ἔοι. et 140, αἵ κε κάλλισται ἔωσιν, quæ quidem pulcerrimæ sint. ὅστε ἐπιδευὴς κρειῶν ἔῃ, Μ, 300, egens sit carnium. καὶ μένος οὐ τόσον ᾗσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν, Υ, 202, ubi est communis forma contracta, ᾗ, cum paragoge; et impetus non tantus sit in pectore meo. sic, θ, 147, ὄφρα κεν ᾗσιν, i. e. ἕως ζῇ, quamdiu vivat. et 163, ἐπίσκοπος ᾗσιν ὁδαίων, et inspector sit viaticorum. ᾧ μὴ πολλοὶ ἀοσσητῆρες ἔωσιν, cui non multi auxiliatores sint, δ, 165. ψ, 119. μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι, num forte prope sint, ω, 490. *imperfectum vel aoristus* 2. ἦν, est contractum ab ἔην, ab ἔημι vel ἦμι. ἦν δέ τις, formula incipiendi narrationem, Ε, 9. Κ, 314. Ν, 663. υ, 287. Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, male agebatur cum iis, *es gieng ihnen übel, (it went ill with them,)* Ι, 547, κακῶς ἔχοντα ἦν τὰ τῆς μάχης, ergo et cum adverbio ponitur. sic: Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, Δ, 22, erat sine verbis. sed Η, 424, ἦν χαλεπῶς διαγνῶναι, ubi adverb. pertinet ad infin. difficulter discerni poterat. nam εἶναι sæpe est, posse, possibile esse, licere, præsto esse, fas esse. οὐκ ἦν κεχολῶσθαι, non fas erat irasci, Π, 60. οὐ γάρ πως ἦν, fieri non poterat, Ρ, 464. Ψ, 670, *es gieng nicht an, war nicht möglich, (it could not be done, was not possible.)* οὐ δὴν ἦν, non diu vivebat, Ζ, 131. 140, οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔζη. μέμνημαι τόδε ἔργον, ὡς ἦν, quale erat, Ι, 524. ὅς γὰρ ἦν οἱ, qui enim erat ei, Σ, 460, i. e. ὅς θώρηξ αὐτῷ ἦν, thorax suus. καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, α, 177, studiosus erat hominum. ἦν ὁδὸς, erat via, *es gieng, (there was a passage,)* χ, 128. ζωὴ ἦν οἱ, victus erat ei, ξ, 96, habebat victum. οὐδέ οἱ ἦν ἴς, σ, 3, non habebat robur. οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, θ, 298, nullum membrum movere poterat, Mars a Vulca-

no irretitus. ἵνα σφίσι ἀγορὴ ἤην, ubi iis forum erat, pro ἦν, Λ, 807. πάλαι κεν ἐνθάδε ἤην, jamdudum hic erat, i. e. adfuisset, τ, 283. οὐδέ πω αἶσα ἤην, nondum fatale erat, ψ, 316. διατρύγιος ἤην, frugifer erat, ω, 342. καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, et sane multo melius erat, pro ἦν, Γ, 41. οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν, non diu firmus erat, Μ, 9, 12, sc. τὸ τεῖχος, murus. et 10, ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην, pro ἦν. οὐκ αἴσιμον ἦεν, Ο, 274. et 610, αὐτὸς γάρ οἱ ἦεν ἀμύντωρ Ζεύς, erat ei defensor. Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, Σ, 251. φίλος θεοῖς ἦεν, Υ, 348. ἐκ θεοῦ γένος ἦεν, Ψ, 347. οὐδέ τις ἦεν καττάψαι, Ω, 610, neque erat qui sepeliret. κέρδιον, Χ, 103. προφερέστερος, præstantior, Θ, 128. et 129, προφερέστατος. οὔπως ἦεν, impossibile erat, κ, 170. οὐδέ τι μῆχος ἦεν ἀνήνασθαι, ξ, 239, nec poterat denegari. ἔκγονος ἦεν, ο, 225. ὡς ἄρα πυκνὴ ἦεν, adeo densa erat, τ, 443. ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι, unde non licebat fugere, χ, 460. et potest hæc esse tertia persona regularis ab ἔω, imperf. ἔον, ες, ε. εἴποτε ἔην γε μετ' ἀνδράσιν, si quando versabar cum viris fortibus, Λ, 761. sic absolute, εἴ ποτε ἔην γε, Ω, 426, quandocunque erat, *so lange er lebete, (as long as he lived,)* quamdiu vivus erat. sic et Γ, 180, quando aliquando erat is qui erat, i. e. quamdiu levir meus erat. et τ, 315. ω, 288, quamdiu is erat. οὐ γὰρ ἔην, ὅστις, i. e. οὐδείς, Β, 687. et 642, οὐκ ἔτι αὐτὸς ἔην, i. e. non vivebat jam. τοῖος ἔην Τυδεύς, Δ, 399. τόσος, Ι, 542. οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, Μ, 337, non possibile ei erat ita clamare ut audiretur, οὐκ ἦν αὐτῷ δυνατόν. ἔνθα ἄρ' ἔην, Σ, 39, 47, ibi erat et aderat. et 521, ὅθι ἀρδμὸς ἔην, ubi aquatio erat. ῥωχμὸς ἔην γαίης, scissura terræ erat, Ψ, 420. οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον, ut ille poterat efficere, β, 272. ὄφρα οὖν κεῖνη ἔην, i. e. vivebat, ο, 360. ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, ω, 207. πάλαι ἦσθα, Ε, 898, jamdudum esses; et est ἦς, eras, cum paragoge θα. μενεδήϊος ἦσθα, Ν, 228, bellicosus fuisti. μοὶ πολὺ φίλτατος, Χ, 233. οὐκ ἀεσίφρων ἦσθα πάρος, Ψ, 604. φίλος ἦσθα θεοῖς, Ω, 749. α, 92. οὐ μὲν νήπιος, δ, 31. φρένας αἰσίμη, ψ, 14. αὐτοῖς μέγα κῦδος ἔησθα, pro ἔης, Χ, 435. οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα, π, 420. εὖ οἶδα. οἷος ἔησθα, ψ, 175. κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν, Λ, 688, malis fracti eramus, *wir waren übel dran, (we were oppressed with misfortunes.)* et 691, δώδεκα υἱέες ἦμεν. πολὺ φέρτεροι ἦμεν, Υ, 135. ἐπιδευέες, ω, 170, quibus multum deerat ad rem efficiendam. οἷοί περ πάρος ἦτε, Π, 557. οὐκ ἔτι ἦσαν, i. e. ἀπέθανον, Β, 641. ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν, Γ, 15. Ε, 815. Χ, 248. Ψ, 816. ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι, Ξ, 122. coll. 123, ἔσαν. et 124, ἔσκε. μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν, Σ, 562, ἀνὰ τὴν ἀλωήν. ἐννέα κύνες, Ψ, 173. ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ρ, 422. et 454, οὔ σοι ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν. sic δμῶες, τ, 78. ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν Πηνελοπείῃ, ω, 193. κάρτιστοι μὲν ἔσαν, Α, 267, et hoc ἔσαν est ex analogia verborum in μι ab ἔω, ἡμι. ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, Β, 311. πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες, Δ, 438. δώδεκα ἔσαν θάλαμοι, Ζ, 248, coll. 244. et 421, κασίγνητοι ἑπτὰ ἔσαν. ὅσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες, Κ, 301. πλεῖστοι καὶ ἄριστοι, Μ, 89. ἅμα ἡγεμόνες, Ν, 491. φυτῶν ὄρχατοι, Ξ, 123. πεντήκοντα ἄνδρες, Π, 170. Θέτις καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν αἵ με σάωσαν, Σ, 405, quæ me servarunt. et 491, γάμοι. et 497, λαοὶ ἐν ἀγορῇ. ταμίαι παρὰ νηυσίν, Τ, 44. et 393, λέπαδνα, jugalia lora. οἱ κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, Φ, 236, qui in eo affatim erant. sic et 344. οὐ πολλὸν ἄνευθε, Ψ, 378. et 530, βάρδιστοί οἱ ἔσαν ἵπποι. et 641, δίδυμοι. τόσα ἑκάτερθεν πτερά, Ω, 319. οἴκοι ἔσαν, domi erant, α, 12. τρεῖς δέ οἱ ἄλλοι ἔσαν, habebat alios tres filios, β, 21. et 82, ἀκήν, muti silentio: ubi adverbium additum. οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, ι, 404. et 405, ἀκταὶ προβλῆτες. ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν, λ, 226, fuerant. ἔνθα καλαὶ βόες, μ, 262. ἀμύνασθαι ἔσαν ἰοί, ad defendendum se aderant ei sagittæ, χ, 116. ἐσθλοὶ ὄρνιθες ἔσαν αὐτῷ, ω, 310. δύω δέ οἱ υἱέες ἤστην, erant ei, Ε, 10, dualis imperf. abundante Sigma. νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῦ, Α, 259, qui est dualis præsentis. φίλτατοί ἐστον, amicissimi mihi ambo estis, Ι, 198. nam rejicit accentum, si fieri potest. υἱέες ἐστὸν, Λ, 138. ἐστὸν ἀγήρω, Ρ, 444, estis senii expertes. ὡς ἔον, sic eram, Λ, 761, quod est regulare imperfectum, sed sine augmento, ab ἔω: et sensus est, talem me gessi, cum olim essem inter viros fortes. ὥς ποτε ἔον, Ψ, 643, talis olim fui. ab eodem ἔω, imperfectum Ionicum est ἔσκον, pro ἔεσκον, nam terminatio ον mutatur ionice in ἔσκον. νεώτατος ἔσκον, Η, 153. δαὴρ ἐμὸς ἔσκε εἴ ποτε ἔην γε, Γ, 180, levir meus erat, cum esset; nam nunc is non est mihi levir. et hæc additio pœnitentiam, aut desiderium ingens exprimit. nunc alii mihi sunt fratres. simul hoc additum in gratiam Priami. θοὸς ἔσκε μάχεσθαι, Ε, 536. ἔσκεν ὑφηνίοχος, Ζ, 19. ἐν μεσάτῳ, in medio erat, Θ, 223. οὐκ ἐμὴ ἴς ἔσθ' (ἐστὶ) οἵη πάρος ἔσκε, Λ, 668. νόθος υἱὸς, Μέδων, Ν, 695. sic Ο, 534. πολλά οἱ πρόβατα, habebat, Ξ, 124. πιστότατος δέ οἱ, Π, 147. et 550, ἕρμα πόληος, columen urbis erat is. ἔσκε δὲ, formula incipiendi narrationem, Ρ, 575. ι, 508. ο, 416. χ, 126. φίλτατος ἔσκε Διΐ, Σ, 118. νεώτατος, Υ, 409. et 410, φίλτατος. sic, θεοῖς, Ω, 67. et 258, ὣς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, ille deus erat inter homines; tantopere præstabat omnes. et 739, οὐ μείλιχος. οἷον Ὀδυσσῆος ἔσκε κῆρ, δ, 270. et 689, οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, opus rusticum et rei familiaris tuendæ, ξ, 222. et 227, ἐμοὶ τὰ φίλα. ταχὺς ἔσκε θέειν, celer cursu, ρ, 308. Ἀρναῖος δ' ὄνομα (κατὰ) ἔσκε, σ, 5. Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε, τ, 247. et 240, πολλοῖς φίλος. Κτήσιππος δ' ὄνομ', υ, 288. sic ἐφίλει facit φιλέεσκεν, ἐνόει, νοέεσκεν, etc. et id Dores quoque amant. τοίη σοὶ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα, Ε, 808, talis tibi adjutrix eram: et hæc forma potest esse aor. I. ab ἔω, f. ἔσω, aor. 1. ἦσα, extruso Sigma. ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα, β, 313. σ, 228. τ, 19, *war noch unverständig, (I was at that time an infant.)* ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα, κ, 156, cum prope essem. sic et μ, 568. Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦα, eram, λ, 619, inquit Hercules. οὐκ ἀποφώλιος ἦα, ξ, 212. ἦα κιὼν, eram iens, π, 472, conf. tamen

ἤϊα. nam potest et h. l. esse. ibam iens, i. e. veneram. αὐτὸς ἐγὼν ἦα πάρος, τ, 548, ubi Ulysses interpretatur conjugi suæ somnium quod illa somniarat: et in quo viderat aquilam occidentem anseres domesticos Penelopes. ergo ἦα h. l. id vult: ego significabar per aquilam. talis locus est 1 Cor. x, 4. παῖς δ' ἔτι νήπιος ἦα, ς, 95. sic, πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα, ν, 310. eadem forma, ionice omisso augmento, dicitur ἔα, et hinc contracte fit ἦ, unde usitata illa forma, apposito ν, est ἦν. εἰ τότε κοῦρος ἔα, si tunc juvenis fui, Δ, 321. ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι, aut sane vivus debilis essem ab ictibus ferri, E, 887. τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, pro ἦα, talis eram in bello, ξ, 222. et 352, μάλα δ' ὦκα θύραζε ἔα ἀμφὶς ἐκείνων, celeriter evasi procul ab illis. Atticis hæc prima quoque persona contrahitur in ἦ, sine adjuncto Nῦ. aoristus vero secundus est ἔεν, qui quoque contrahitur in ἦν, unde tertia pluralis dorice est ἦν, loco ἦσαν, quod ἦσαν formatum est a tertia persona plur. ἦν, sicut ab ἔλυσεν fit ἐλύθησαν. optativus est εἴην, εἴης, εἴη etc. γαμβρὸς κέν μοι ἔοι, I, 142, sit sane gener mihi. sc. si placuerit ei. πῶς τ' ἄρ ἔοι τάδε ἔργα; Λ, 837, quid igitur futurum est his rebus. πῶς κ' ἔοι; Ξ, 335, quid fieret, was würde das seyn, (what would be done?) τί ἂν γένοιτο καὶ ὅτευ ἔσται τὸ τέλος: ὁποῖος ἔοι, ρ, 421, qualiscunque esset. sic et τ, 77, et conf. κεχρημένος. αἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς εἴην, ὡς, N, 826, utinam sic filius Jovis essem, sicut hoc certum est. sic Θ, 539. seqq. αἰ γὰρ ἐγὼν ὣς εἴην ἀθάνατος, ὡς, utinam sic ego essem immortalis, ut illud certum est. αἴθε τόσον σεῦ φέρτερος εἴην, fortior essem, Π, 722. αἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην, π, 99, utinam sic juvenis essem in ejusmodi animo. ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης, meus sane filius esse posses, I, 57. ἀθάνατός τ' εἴης, esses, ε, 209. εἴ που ἔτι εἴης, ν, 415, sicubi adhuc viveres. νῦν μὲν μήτ' εἴης, μήτε γένοιο, σ, 78, nunc quidem ut sis, indignus es, nec te nasci oportuit: nam solent irati et præsens tempus odisse, et precari ne natus sit is cui irascuntur. qui abundant ingenio, possunt hunc locum et sic interpretari: μήτ' εἴης ἄρτι ἀλλὰ τεθναίης, μήτε μὴν πάλιν ὕστερον γένοιο: ut Pythagoras videri possit ex Homero sumsisse suam παλιγγενεσίαν. Empedocles sane, Pythagoræ assertor, dixit: ἤδη ποτὲ ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε, θαμνός τ', οἰωνός τε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔλλοπος ἰχθύς. sed Demosthenes Thrax, paraphrastes Homeri, reddidit locum, μήτε εἴης ἔτι, μήτε ἐγεννήθης, ὕστερον ἀναιρεθήσῃ. est ergo formula imprecandi. νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη, Γ, 410, indignum quippe esset. es wäre mir wohl sehr zu verdenken, (it would certainly be very wrong of me.) sic et Ξ, 336. Ω, 463. βίη δέ σοι ἔμπεδος εἴη, robur tibi integrum esset, Δ, 314. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, Z, 410. et 521, ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη, qui æquus sit. οὔ κεν ἀκλήρος εἴη, non sane egens esset, I, 125, 267. μέγα κέν οἱ κλέος, K, 212. βίη δέ μοι, Λ, 669. ὄχ' ἄριστον ἁπάντων εἴη, longe optimum id esset, M, 345. μάλα κεν θρασυκάρδιος, N, 343, der muss sehr dreist seyn, (he must be very bold.) σκηπτοῦχός τ' εἴη, Ξ, 93. et 107, s. νῦν δ' εἴη ὃς τῆσδε ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, utinam nunc esset, qui melius hoc consilium dare possit; mihi certe lubenti is esset. πολὺ κέρδιον, O, 197. κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη, ex duobus malis id sane levius esset, P, 105. et 640, εἴη δ' ὅστις ἀπαγγείλειε, utinam esset qui nuntiaret: nam δ' est pro δή. ἵνα σοὶ πένθος, Σ, 88. ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος, ut corpus incorruptum esset, T, 39. ἐμοὶ πολὺ κέρδιον, X, 108. εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ω, 56, ubi id ironice dictum. et 367, τίς ἄν δή τοι νόος εἴη; ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι, ut haberet ad sagittas inficiendas, α, 261, dass ers brauchen könnte zu vergiftung der pfeile, (that he might use it for poisoning the arrows.) ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, β, 232. ε, 10, semper sævus sit. et optativus habet imprecationem, pro leniori. ἔστω. ὄφρα οἱ εἴη πίνειν, ι, 248, ut eo uteretur ad potum. et 249. ποτιδόρπιον εἴη, ad cœnam. sic et 234. μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη, ν, 46. εἴη μὲν νῦν νῶϊν, sit modo, ξ, 193. et 403, οὕτω κέν μοι εἴη. et 468, βίη δέ μοι ἔμπεδος. sic et 503. et 496, ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν, utinam quis sit qui nuntiet: quod tamen, sicut supra ex P, esse potest ab εἶμι, vado. ἐρέεινε, τίς εἴη, interrogabat quis esset, ο, 422. et 434, εἴη κεν καὶ τοῦτο, das mag denn auch seyn, (this may indeed be,) pro ἔσται. οὐδέ κεν εἴη, non sane possibile sit, π, 245. εἰ τοιόσδ' εἴη, si talis esset, ρ, 313. et 586, ὅπως ἂν ἔῃ. ἐμοὶ σάκος εἴη, si haberem clypeum, σ, 376. καί κεν πολὺ κέρδιον, υ, 316, 331. χαλεπὸν δέ κεν, difficile sane esset, ψ, 184. ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, φ, 195, pro εἴητε. quales essetis ad defendendum Ulyssem. τοιοῦτοι δέκα μοι εἶεν, ionice pro εἴησαν, B, 372. et 489, δέκα δὲ στόματα. ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν, Φ, 38. et 429, τοιοῦτοι νῦν πάντες εἶεν, tales nunc precor ut omnes sint. οἵτινες ἀνέρες εἶεν, qui homines ibi essent, ι, 90. (sic et κ, 101.) et 133, μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν, possent sane perennare: sc. si colerentur ab hominibus vites ibi; terra ipsa est fertilis. οὐδ' εἴ οἱ χεῖρες ἐείκοσι εἶεν, μ, 78. τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι εἶεν, ξ, 408, celeriter mihi domi fortasse fuerint socii mei. εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, si et boves adessent quos agerem, σ, 370, ochsen zu treiben da wären, (if oxen there were to drive.) *futurum mediæ formæ*, ἔσσομαι (ob metrum pro ἔσομαι) ὡς τοπρῶτον ὑπέστην, ero, sicut antea promisi, Δ, 267. χήρη σεῦ ἔσομαι, Z, 409, ero vidua tua. οἴκοιο ἄναξ ἔσομαι, α, 397, herus ero. καὶ ἔπειτα κακὸς ἔσομαι, φ, 131, iners ero. ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, A, 565, odiosior mihi eris. ὠκύμορος δέ μοι, τέκος, ἔσσεαι, pro ἔσεαι, Σ, 95. δικαιότερος, T, 182. οὔτε σὺ τούτῳ ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, X, 486, neque tu ei eris auxilio. ἐλεγχείη δέ τοι αὐτῷ ἔσσεαι, Ψ, 345, probrum tibi ipse eris; ubi tamen alii legunt ἔσσεται, erat tibi. prius præstat. οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, β, 278. φίλος τ' ἔσῃ (per contractionem Atticam, pro Ionico ἔσσεαι, et naturali ἔσεαι,) αἰδοῖός τε, τ, 254. λευγαλέῳ

ἐσόμεσθα, β, 61, miseri erimus, pro ἐσόμεθα. οὐ θὴν οἰοισίν (ἡμῖν) γε πόνος τ' ἔσσεται καὶ ὀϊζὺς, Ξ, 480, baud sane solis nobis erit labor et dolor. τοῖς θάνατος ἔσσεται, hos manet mors, Δ, 270. κομιδὴ, Ψ, 412. τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται, Α, 212. et 211, ὡς ἔσεταί περ, quomodocunque erit, i. e. ex veritate. nam id vult Minerva, i. e. judicium ipsius practicum, ne falsa faciat convicia et exprobrationes regi, sicut solent facere homines irati plebeii, sed ut ex vero petat criminationes, quas rex et alii agnoscere possint ex vero factas. ἔσσεται ἦμαρ, ὅτε, Δ, 164. et 168, τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα. et 169, ἐμοὶ ἄχος. ἦμαρ, ὅτε, Ζ, 448. ἔλεγχος, Λ, 315, probrum, flagitium. ποθὴ, desiderium, *vermissung, (want, miss,)* Ξ, 368. σοὶ κατηφείη καὶ ὄνειδος, Ρ, 557. ἄλγιον αὐτῷ, Σ, 306. κακὸν, Τ, 235. οὔ οἱ θυμὸς, Υ, 350, *er wird das herz nicht haben, (he will not have the heart.)* μοὶ κακὸν, Φ, 92. ἄλγος, Χ, 55. τιμὴ μία, Ω, 66. et 92, οὐκ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται, Β, 347. ὡς ἔσεταί περ, pro ὥσπερ, sicut erit, τ, 312. ἐξ Ὀρέστου τίσις ἔσσεται, α, 40. νεμεσίς μοι ἐξ ἀνθρώπων, β, 137, *die leute werden es mir verargen, (the people will take it ill of me.)* μελέη δέ μοι ὁρμὴ, ι, 416, vanus mihi erit conatus. τάχα ἠὼς ο, 50, mox illucescet. οὕτως, π, 31. et 87, ἐμοὶ ἄχος. et 437, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται. ἄλγιον αὐτῷ, ρ, 15. et 599, οὕτως. æolice id futurum est ἐσῶ, med. ἐσοῦμαι. οὐκ ἐσσεῖται, Β, 393, non licebit. αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, arduum ei erit, Ν, 317. per syncopen vero pro ἔσεται dicitur ἔσται, communiter. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, *wie das werden wird, (how that will turn out.)* Β, 252. Δ, 14. Ξ, 3, 61. Υ, 116. ρ, 274. οὐκ ἄλλη ἔσται θαλπωρὴ, Ζ, 412. et 462. νέον ἄλγος. ἔσται μὰν ὅτε, Θ, 373, sc. χρόνος. etsi jam mihi adversatur, tamen erit tempus cum rursus blandietur. δόσις ἐσθλὴ, Κ, 213. et 304, μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. νῶϊν ἀνήκεστος χόλος, Ο, 217. ὧδε γὰρ ἔσται, Σ, 266, sic enim erit: quod dicit firmiter, non dubitative, ita uti prudentem virum decet. αἰεὶ τῷδε ἔσται χρὼς ἔμπεδος, Τ, 33. ἔσται ταῦτα, Φ, 223. et 565, οὐκ ἔτι ἔπειτα ἔσται θάνατον ἀλύξαι, non possibile erit. ἔσται σοι καὶ ταῦτα, Ω, 669. τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, hæc res sic fiet, λ, 347. οὐκ ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, ρ, 78, 274. μισθὸς δέ σοι ἄρκιος, σ, 357. οὐχ οὕτως ἔσται, *es wird so nicht gehen, (it will not be so,)* φ, 257. φρένες ἔμπεδοι ἔσσονται, Ζ, 353. μάρτυροι, Χ, 255. et 266, ὅρκια. et 489, κήδεα. μῦθοι ἠῶθεν ἔσονται, δ, 214. οἳ μετόπισθεν ἔσονται, ω, 84. κείνω οὐ πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον φυλόπιδος, illi duo non diu a pugna aberunt, π, 267. ἑτάρω μοὶ ἔσεσθον, vos duo eritis, φ, 216. ἔσται dicitur de tali futuro, cujus subjectum jam exsistit et præsens est, e. c. οὗτος νέος ἔσται γέρων: sed de tali futuro, cujus subjectum vel res nondum exsistit, dicitur aliter, e. c. γενήσεται παῖς, ὁ μήπω ὤν. porro ἔσεσθαι ponitur ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης, ubi consecutio est necessaria et physica, e. c. μετὰ χειμῶνα ἔσται ἔαρ, ἀναγκαίως: sed γενήσεται ponitur ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων, de contingentibus incertis, e. c. τὸ βρέφος τόδε γενήσεται γραμματικὸν, eruditum, ἐνδεχομένως, accidentaliter, nullo ex necessario et physico nexu. *imperativus* mediæ formæ, ab ἔομαι, est ἔεσο, per aphæresin ἔσο, et ob metrum ἔσσο. recentiores Attici pro eo dicunt ἴσθι. ἄλκιμος ἔσσ', pro ἔσσο, et id pro ἔσο, α, 302. γ, 200. εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, unus ex senatoribus, i. e. principibus, dux et imperium habens esto, Α, 144. θυμός σοι ἵλαος ἔστω, Τ, 178. μὴ δούρων ἔστω φειδωλὴ, Χ, 244. μὴ βοητὺς ἔστω, α, 370. μήτις ἤπιος ἔστω, β, 230. ε, 8. εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα, β, 355. κειμήλιον ἔστω, debet esse, sit, δ, 600. εὐαγγέλιον δέ μοι, ξ, 152. ὄνομα αὐτῷ, τ, 409. εἰρήνη ἅλις ἔστω, ω, 485. θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων, pro ἔστωσαν, α, 273, testes sunto. αὐτὼ μάρτυροι ἔστων, quæ est tertia dualis, illi duo testes sint, Α, 338. *imperfectum mediæ* formæ ἤμην. ἔνθα αὐτῷ μύλαι εἵατο, pro ἦντο, erant, υ, 106. ibi ei molæ erant. *infinitivus* εἶναι, deberet ab ἐμὶ esse ἔναι, pro quo producte dicitur εἶναι. εὔχεται εἶναι, Α, 91. οἷος πάρος εὔχεο, qualis ante gloriabaris esse, Δ, 264. ἐν μεγάροις, Ζ, 91. et 350, ἀμείνονος ἄκοιτις. ξεινήϊον, Λ, 20, ubi εἶναι est pro ὥστε εἶναι, ut sit. sic et, νήϊον εἶναι, Ν, 391. μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι, Ο, 159, ubi infin. est pro imperativo, pro ἔσο. sic et, πεφυλαγμένος εἶναι, Ψ, 343. et σ, 105, κοίρανος εἶναι, i. e. θέλε εἶναι. φαμὲν εἶναι, putamus esse, Ο, 735. παγχάλκεος, Υ, 102. εὔχομαι, Φ, 187, coll. 189. sed 332, ἤϊσκομεν εἶναι, pro ἰέναι, ab εἶμι, quod vide. Sed Ionicus infinitivus est ἔμεν, ortus ab ἔω, inf. ἔειν, ion. ἐέμεν, per syncopen ἔμεν. ἕρκος ἔμεν πολέμου, ut sint vallum pugnæ, Δ, 299. et 319, ἐγὼν ἐθέλοιμι ὡς ἔμεν, sic affectus esse. ἕρκος ἔμεν βελέων, munimentum a jaculis, Ε, 316, i. e. ut sit. οἷα ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, Τ, 22. κύματος εἶλαρ, ε, 257. ὡς ἔμεν ὡς εἰ, sic esse quasi, κ, 416. ἠπεροπῆα, λ, 363, impostorem esse. ἐΰν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε, σ, 126. φόως ἔμεν, ut luceat, τ, 64. αἴθ' ὄφελες τ' ἄγονος τ' ἔμεναι, Γ, 40. et 42, ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι; quæ paragoge est Attica. et hoc posteriori loco ἔμεναι est pro ζώειν, vivere. πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, quod tota sit aurea, Θ, 193. θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι ἵππους, Ν, 819. ὁμοῖον οἱ ἔμεναι, sibi similem esse, Ι, 306. αἰχμητὴν, Π, 493. Χ, 269. Ε, 602. λαβραγόρην, Ψ, 479. κήδισται, Ι, 638. οἰοχίτωνα, ξ, 489. χεῖρας τ' αἰχμητὴν, π, 242. σηκοκόρον, ρ, 224, ut sit cortis custos. et 196, οὐδόν. ἄγαλμα, τ, 257, ubi alii habent εἶναι. ῥυτῆρα βιοῦ, φ, 173. δῶρον, ω, 75. æolice idem infin. est ἔμμεναι. nimirum pro ἔναι dici producte potest ἦναι, unde attice esset ἤμεναι, sed æolice ἔμμεναι, quia Æoles η ante μ mutant in ἐμμ, e. c. φίλημι in φίλεμμι, πόθημι in πόθεμμι, etc. βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, Α, 117. sic Θ, 246, νεῦσε δέ οἱ, λαὸν, pollicitus est ei, ut populus sit salvus. ὅτι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν ἔμμεναι, Β, 216. et 249, οὐ χερειότερον ἄλλον, non deteriorem alium. παρήϊον ἔμμεναι ἵππων, Δ, 142. μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς, Ζ, 444. et 488, οὔτινα ἀνδρῶν, neminem hominum, πεφυγμένον

ἔμμεναι, effugisse, μοῖραν, fatalem diem. φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσι, ut sit ad cædem heroum, Π, 144. sic et Τ, 391. μέγα κλέος αὐτῷ, Ρ, 131, ut sint magnæ famæ ipsi, ea arma sc. ποταμοῦ γένος, Φ, 186. et 405, θέσαν ἔμμεναι, posuerant ut esset. et 463, οὐκ ἄν μυθήσαιό με ἔμμεναι σαόφρονα, non sane dicere posses me esse mentis compotem. παροίτεροι, Ψ, 459. et 470, δοκέει δέ μοι. et 619, τάφου μνῆμα ἔμμεναι, ut sit memoriale sepulturæ. ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακὰ ἔμμεναι, α, 33, inquit Jupiter de hominibus. et 172, τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται; ἐν πρώτοισιν ὀΐω ἔμμεναι, Θ, 181, inter primarios puto me esse. ἄριστον, π, 419. attice τὸ, εἶναι, sæpe abundat; e. c. ἑκὼν εἶναι οὐκ ἂν τόδε ποιήσω. ἔσσεσθαι, pro ἔσεσθαι, Λ, 444. Μ, 324. ἔσεσθαι, Ξ, 56, εἴλαρ. et 68. μινυνθάδιος ἔσσεσθ', Ο, 613. νῦν ὀΐω λοίγια ἔσεσθαι, Φ, 533. Ψ, 310. σὲ ἄναλκιν ἔσεσθαι, γ, 375. ἔσσεσθαι ὀΐω, π, 311. λώϊον ἔσσεσθαι, Ζ, 339. ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀΐομαι, Ο, 292. σῶς ἔσσεσθαι, Χ, 332. αἰσχρὸν γάρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, Β, 119. ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται, quæ et posteris intersit, Γ, 460, 287. ὡς καὶ ὀπίσσω ἀνθρώποισι πελώμεθα ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι, ut et in futurum posteris simus celebres, Ζ, 358. μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, quod et posteri audiant, Χ, 305. καὶ οἱ Ἀχαιοὶ οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, et ei Achæi ferent gloriam amplam, quam et posteri audiant, γ, 204, ut notetur κλέος πλατυνόμενον καὶ εἰς τὰς ἔπειτα γενεάς. ἵνα ἦσι (pro ᾖ) καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ, Θ, 580, ut sit et apud posteros cantilena celebris. σῆμα, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, monumentum sepulcrale, quod et posteri intelligant, λ, 76. et 432, αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσι γυναιξίν. ἐλεγχείη καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι, probrum quod et posteri resciscant, φ, 255. sic λώβη, ω, 432. *participium* aor. 2. ab ἔω, f. ἔσω, aor. 2. ἦον, est ἐὼν, ἐοῦσα, ἐόν. et sic poëta constanter habet. τὸ, ὢν, οὖσα, ὂν, recentiorum est. Æoles idem participium efferunt per εἶς, genitivo ἔντος: nam sic faciunt illi participia verborum in έω, retracto simul accentu, e. c. φιλέω, partic. φιλέων, φιλῶν, vel aor. 2. φιλών: æolice φίλεις, εντος. et hinc optativus est φιλείην, pro φιλέοιμι vel φίλοιμι. ὅς σου ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, qui tui curam habet etsī procul a te exsistens, Β, 27, et sermo est de Jove, quem quia non cernimus, procul a nobis constitutum imaginamur. Sed ex omniscientia et omnipotentia nascitur omnipræsentia. τοιόσδε ἐὼν, Γ, 46. et 188, ἐγὼν ἐπίκουρος ἐών. πεζὸς, Δ, 231. αὐτός περ, ipse solus licet, Θ, 99. μοῦνος, Λ, 388. et 387, ξεῖνός περ. αὐτὸς θνητὸς, Χ, 9. ἔκπαγλος, Φ, 589. ἐὼν ὀλίγος, aliquis parvus, ι, 515. ἐὼν ἐν πατρίδι, ξ, 143. ἐσθλὸς ἐὼν, ο, 556, vir bonus. πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς, τ, 253. οὔτε μάντις ἐὼν, α, 202. Ἕκτορος, οὐκ ἔτι ἐόντος, Hectore mortuo, Χ, 384. τοῦ δὲ ἄνευθεν ἐόντος, Ψ, 452, procul exsistentem. εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσῃς, μηδέ τ' ἐόντος, si autem forte audieris mortuum eum esse, nec vivere amplius, α, 289. sic et β, 220, ἀκούσω. ἐμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἐόντος, cum essem apud Æthiopes, ι, 287. υἷος ἐόντος, i. e. ζῶντος, υ, 218, filio incolumi. ἔνδον ἐόντος, in domo qui est, φ, 178, 183. ἐνθάδε ἐόντι, tibi, ut hic sis, Ε, 634. καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι, Υ, 356. πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα, desiderabant tamen eum, qui tam bonus et fortis fuerat, Β, 709, qui locus maxime probat, quod hoc participium in se non sit præsentis temporis, sed indefiniti, ut ad omnia tempora possit referri, præterita et præsentia. sic et 699, ζωὸς ἐὼν, cum viveret: nam jam erat mortuus. ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα, cum igitur cognovisset, eum esse pulcram dei sobolem, Ζ, 191, ubi particip. est loco infin. εἶναι. οὔ σε θέλω βαλεῖν τοιοῦτον ἐόντα, Η, 242, te qui talis es. ὅς ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, Θ, 283. et 284, καί σε νόθον περ ἐόντα. et 285, τὸν καὶ τηλόθι ἐόντα, et duobus prioribus locis est, cum esses. ἔνδον ἐόντα, cum domi nostræ esset, Ο, 438. ὡσεὶ ἑὸν υἱὸν ἐόντα, tanquam suus filius esset, Π, 192. λαιψηρὸν, etsi velocem, Φ, 264. ἐσθλὸν, tam bonum et fortem, Χ, 176. et 179, ἄνδρα θνητόν. τόσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα, qui tam diu ab eo separatus fui, τ, 221. οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα, nemo nostrum poterat agnoscere, quod is ipse esset, ω, 158. θεοὶ αἰὲν ἐόντες, dii perpetuo viventes, ζῶντες ἀεὶ, Α, 290, 494. Ω, 99. πολὺν χρόνον ἐνθάδε ἐόντες, postquam diu hic fuimus, i. e. in omni tempore quo hic fuimus, Β, 343. πολέες περ ἐόντες, Ε, 94, quamvis multi. ἔνδον, in castris, Μ, 142. Κρόνον ἀμφὶς, Ο, 225, circa Saturnum. περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες, vicini circa illum habitantes, Ω, 488. θεῶν αἰὲν ἐόντων, γ, 147. φίλου πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων, i. e. ζώντων, vivis his caris parentibus meis, ζ, 287. ἅλις ἔνδον ἐόντων, ex copia domestica, ο, 77, 94. sic eodem sensu, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων, τ, 195. ω, 271. τηλόθι ἐόντας, α, 22, procul habitantes, ναίοντας. ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, Δ, 151, sagittæ hamos non insidentes corpori, sed extra id. et 341, μετὰ πρώτοισιν ἐόντας ἑστάμεν, inter primos consistere; et ibi participium attice abundat. sic et Μ, 315. εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ε, 160. ἤδη τά τ' ἐόντα (præsentia) τά τ' ἐσσόμενα (futura) πρό τ' ἐόντα (præterita, quæ ante fuerant) Α, 70, ergo qui omnia sciebat, Calchas. εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε, Ε, 609. τοίη περ ἐοῦσα, quamvis ea sit, Γ, 159. καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα, Ζ, 456. θῆλυς ἐοῦσα, fœmina, Ψ, 409. Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης, Γ, 201. τηλόθι ἐούσης, Φ, 154. χαλεποί σοι ἔσονται, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ, graviores tibi res erunt, quamvis conjugi meæ, Α, 546, nam res seriæ principum non facile communicandæ cum uxore. et 587, φίλην περ ἐοῦσαν, quantumvis caram mihi: nam opitulari nihil potero. ἔνθα μύλαι εἵατο, ubi molæ erant, υ, 106, quod est imperf. vel aor. 2. mediæ formæ, pro ἥοντο vel εἵοντο, per syncopen τοῦ ο, εἷντο vel ἧντο, ionice mutato ν in α. conf. tamen ἧμαι sub ἕω, sedeo. reperitur imperativus ἔστω et εἴτω, ab ἔε, et dorice ἤτω: ab ἔω, sum. cæterum hoc verbum sæpe est omissum, e. c. Γ, 391, sc. ἐστί. sic et 402. Κ, 437, sc. εἰσί. et 547. Δ, 56, sc. ἦσαν, nisi ibi repetendum est ex 51, ἐκοσμήθησαν. Ψ, 80. sc.

ἐστί. cæterum notetur elegans phrasis per εἶναι cum genitivo, e. c. εἶναι τοῦ λέγοντος, facere cum dicente, rationem habere dicentis, Aristoph. Equ. 856. εἶναι τοῦ λυσιτελοῦντος, utilium rationem habere, etc. et debet esse genitivus participii.

Ἔω et εἴω, (Ἔω) quo pro usus dixit εἶμι, eo, vado, venio. idem verbum dicitur et ἴω, et ἶμι, et ἰέω, et ἴημι, in medio ἵεμαι. fut. ἥσω. ποῖ ἥσω, quo vadam? Eurip. Hecub. 164. νῦν δ' εἶμι Φθίηνδε, pro ἄπειμι, abeo, A, 169. et 420, εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον, ipsa vadam; nam præsens sæpe est pro certo futuro. et 426, εἶμι Διὸς πρὸς δῶμα. ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἄψ, Γ, 305, i. e. ἀναχωρήσω, ἐπανελεύσομαι, νοστήσω, *gehe zurück, (return.)* et 410. κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι, eo ego non eo. ἀντίον εἶμ' αὐτῶν, obviam ibo illis, E, 256, nam sæpissime hoc præsens ponitur pro futuro, maxime ex usu Attico. ἐγὼ ἐπὶ Νέστορα εἶμι, ad eum, K, 55. et 325, ἐς στρατὸν, in castra, quod alibi dicit δῦναι στρατόν. πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ, A, 651, redibo ei nuntius, *will zurück gehen, (will return.)* ἐγὼ κεῖσε, N, 752. εἶμι γὰρ ὀψομένη τοὺς, vado enim visura, Ξ, 200, 205, 304, coll. 301. στιχὸς διαμπερὲς, per omnem aciem, Υ, 362. et 371, τοῦ ἐγὼ ἀντίος, contra hunc. εἶμ' ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος, meum filium, Σ, 63. et 114, ὄφρα κιχείω ὀλετῆρα. et 143, παρ' Ἥφαιστον, ad. et 333, σεῦ ὕστερος ὑπὸ γαῖαν, post te moriar. οὐχ ἕδος, εἶμι γὰρ αὖθις, Ψ, 205, revertor. εἶμι μὲν, ibo quidem, Ω, 92. et 224, εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. quibus fere omnibus locis præsens pro futuro. ἐς Σπάρτην, β, 214, i. e. πορεύομαι. εἶμ' ἵνα θαρσύνω ἑτάρους, γ, 361. et 367, μετὰ καύκωνας, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται. ἐγὼν εἶμι, κρατερὴ μοι ἀνάγκη, κ, 372. ἐς πόλιν, ρ, 6. et 277, προπάροιθε. καὶ ὕστερον εἶσθα ἐπὶ νῆας, pro εἶς, vadis ad, K, 450. βεβλημένος εἶσθα θύραζε, is, i. e. ibis, foras, τ, 69. ἐξέρχῃ. ἔθνεα εἶσι μελισσάων, B, 87, de volatu apum. πέλεκυς εἶσιν διὰ δουρὸς, securis penetrat per lignum, Γ, 61. δίεισι ξύλου. ἀντίος εἶσιν, obviam procedit, H, 98. et 209, πόλεμόνδε, it in pugnam. κάπριος εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, aper vadit ex denso fruticeto, Λ, 415. πέδονδε, versus terram, N, 796, de turbine venti. ἡμᾶς εἶσι κυδοιμήσων, O, 136, vadit turbas excitaturus inter nos. μαχησόμενος Δαναοῖσιν εἶσι, pugnaturus cum illis it pro urbe, P, 147, περὶ πτόλιος. ἄψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, revertetur in castra, Σ, 280, ἐπανέλθῃ. ἠΰτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, Φ, 573. ὀπώρης εἶσι, sc. καιρῷ, de Sirio stella, qui autumni tempore oritur, X, 27. et 309, αἰετὸς εἶσι πεδίονδε volat aquila. et 317, οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι, Ἕσπερος, vadit inter sidera. Ἑωσφόρος εἶσι, Lucifer stella vadit, Ψ, 226. et 835, ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν, arator ad urbem vadit. λέων εἶσ' ἐπὶ μῆλα, invadit pecudes, Ω, 43. τάχα δ' εἶσι τέταρτον ἔτος, β, 89, i. e. δίεισι, vadit ad finem. ἐξ ἁλὸς γέρων, ex mari procedit Proteus, δ, 401. οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι, ζ, 102. et 131, λέων εἶσι ὑόμενος, pluvia madidus. ἠέλιος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν, κ, 191, sol occidit. πάλιν εἶσιν ὀπίσσω regredietur, λ, 148. ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, τ 571, hic sane est ille dies infaustus. αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσι, ψ, 362, statim fama ibit: præsens pro futuro. pro ἴσι est ἴασι, interserto α longo, Π, 160, ἀγεληδὸν ἴασι, i. e. ἔρχονται, vadunt gregatim. οἴκαδε ἴμεν, domum imus, i. e. ibimus, P, 155. ἐρχόμεθα: nisi ibi est infin. elliptice, ut desit, εὖ ποιήσει, ἔρχεσθαι οἴκαδε. ἡμεῖς δὲ οὐ πάρος ἐπὶ ἔργα ἴμεν, ubi est præsens pro futuro, β, 127. σ, 287. ἃ δειλοὶ, πόσε ἴμεν, quo imus, κ, 431. possis dicere, esse pro ἴομεν, ab ἴω, vado: si vero est ab εἶμι, ea est consuetudo verborum in μι, ut in plurali et in passivo corripiant priorem vocalem. *aor.* 2. ἴον, ες, ε, est a verbo ἴω vel εἴω, f. 2. ἰῶ: et destituitur ionice augmento, ne fiat ἷον. χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδε ἴεν, B, 872, ibat ad bellum gerendum. αὐτὴ δὲ Ἑλένην καλέουσα ἴεν, Γ, 383, ibat ut vocaret eam. πρὸς δώματα ἴε, η, 82. ὦγε εἴσω, introït, π, 41. et 155, πόλινδε, ad urbem. sic et εἴσω, intro, ρ, 30. et 36, ἐκ θαλάμου, sicut et τ, 53. ἆσσον ἴεν, ω, 220, propius ivit, τὼ δὲ αὖτις ἴτην, ambo retro ibant, A, 347. τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, reliquæ duæ oves ad utrumque latus ibant, ι, 430. ὁπότε ἐγώ περ ἴω, quandocunque ego iero, ut sit præsens vel aor. 2. conj. ab ἴω, vado, Π, 245. πῶς τ' ἄρ' ἴω, γ, 22, quomodo accedam? quomodo ire possim, Σ, 188, μετὰ μῶλον, ad pugnandum. πῆ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; quo ego eam? ο, 508. et 510, ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω; an recta ad matrem tuam eam? τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω, quo fretus in castra Græca eam, Ω, 313. et 295, τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς, quo fretus in castra eas. φθέγγεο δ' ᾗχεν ἴησθα, clama etiam, quacunque ieris, K, 67, nam nox erat: pro ἴῃς. ἐπὶ δόρπον ἴῃ ad cœnam eat, θ, 395. εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν, σ, 193, quando eat ad chorum Gratiarum. ἤ κεν ἴῃσιν (pro ἴῃ) ἢ κε μένῃ, sive proficiscatur, sive maneat, I, 697. εἴτε ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι, sive ad dextram volent, de augurio, M, 239. ἡμεῖς δ' ἀθρόοι κατὰ στρατὸν ἴομεν, B, 440, ionice pro ἴωμεν, eamus; sicut et statim sequitur ἐγείρομεν pro ἐγείρωμεν. nam Ionibus in conjunctivo sæpe τὸ ο est pro ω. ἀλλ' ἴομεν, Z, 526, sed eamus. sic I, 621. M, 328, ubi simpliciter est illud adhortativum, ἴομεν, pro ἴωμεν. et præposito ἀλλ', K, 126, 251. Λ, 469. μὴ ἴομεν, ne eamus, M, 216. δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, Ξ, 128. et 340, ἔνθα ἴομεν κείοντες, eo eamus cubituri. et 374, ἴομεν, αὐτὰρ (et) ἐγὼν ἡγήσομαι. ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, recta in Danaos eamus, P, 340. ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ, Σ, 266. Οὔλυμπόνδε, Φ, 438. ἆλλ', β, 404, abeamus. πλυνέουσαι, eamus loturæ, ζ, 31. et 259, ἀγροὺς, donec iverimus per agros. κ, 549. κλισίηνδε, in tugurium, ξ, 45. ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν, ρ, 190, 194. ἀλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδα ἐμὸν, sed tamen eamus ad filium meum, ψ, 83. προτὶ οἶκον, ω, 357. et 431, ἴομεν, adgrediamur eos. et 436, *allons.* et 461, μὴ ἴομεν, ne eamus. ἴσαν commode dicitur esse tertia pluralis aor. 1, ab ἴω, f. ἴσω, aor. 1. ἶσα, nullo augmento addito. ἴσαν θεοὶ πρὸς Ὄλυμπον, A, 494. οἱ δ' ἄρ' ἴσαν,

ὡσεὶ πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, Β, 780, hi igitur, sc. Græci universi ad pugnam instructi, ibant, veluti si tota terra igne arderet, ob splendorem armorum scilicet. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, Γ, 2. et 8, σιγῇ Ἀχαιοί. ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, tacite ibant, Δ, 429. παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν, ad naves (*an den schiffen entlangs,*) (*to the ships*) retro ibant, Ι, 653. ἅμα δ' ἄλλοι χαίροντες, Κ, 565. ἅμα Ἕκτορι, Μ, 88. et 332, πρὸς πύργον, ad munitionem, ad murum. ἴσαν ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ, Ν, 795. οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, Ρ, 759, contortum et confusum sonantes. δακρυόεσσαι, Σ, 66. et 516, οἱ δ' ἴσαν, ἦρχε δέ σφιν Ἄρης. εἰς ἀγορὴν, Τ, 45. Θεοὶ ἄντα Θεῶν, Υ, 75, dii contra deos. πρὸς Ὄλυμπον Θεοὶ, Φ, 518. τείχεος ἆσσον, Χ, 4. πελέκεας ἔχοντες, Ψ, 114. ἔξω, Ω, 247. et 647, ἐκ μεγάροιο. ἀνὰ δώματα Ὀδυσσῆος μνηστῆρες ἴσαν, β, 259. ἐκ μεγάροιο, δ, 300. et 621, δαιτυμόνες ἐς δώματα. ἀπάνευθεν ἴσαν, ζ, 223, abibant. ἐκ μεγάροιο, η, 339. χ, 497. ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, κ, 103. ἴσαν εἴσω, σ, 109. sed aliud ἴσαν, e. c. ψ, 152, est ab ἴσημι, scio, i. e. ἔγνωσαν. communiter grammatici hoc ἴσαν, i. e. ἐπορεύθησαν, imperfectum esse perhibent. ab εἴω est et *imperfectum* ἤϊον: et quia eadem forma potest et esse aoristus secundus; hinc est *præteritum medii* ἤϊα, ας, ε, et *plusquamp. m.* ἠΐειν. tertiæ personæ singularis ἤϊε, perinde est, cujus temporis, an τοῦ ἤϊον an vero τοῦ ἤϊα, eam esse dicas. ἤϊε νυκτὶ ἐοικὼς, Α, 47, ibat nocti similis. et 307, ἤϊε σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν, cum suis militibus. et 609, πρὸς ὃν λέχος. ἤϊε μακρὰ βιβὰς, Η, 213, magnis passibus. et 307, μετὰ λαὸν, ad exercitum. ἤϊε πολλὰ ἀέκων, abiit valde invitus, Λ, 556. sic et Ρ, 666. ἐκ κλισίης, Ν, 214. et 602, ἰθὺς Μενελάου. Οὔλυμπόνδε Θέτις, Σ, 147. ἐς κλισίην πάλιν, retro in tugurium, Ω, 596. ἤπειρόνδε, ε, 57. et 150, ἐπ' Ὀδυσσῆα, ad eum. ἐς θάλαμον ἐὸν, η, 7. μετὰ οἰνοποτῆρας, θ, 457. ἐς κλισίην, π, 178. ὅτε τ' ἤϊε καταλιπὼν πατρίδα, σ, 256. μετὰ τοῖσι, cum his, venatum, τ, 431. et 438, ἄγχι κυνῶν. ἤϊεν ἣν ἄτην ὀχέων, φ, 302. sed ἤομεν, pro ἠΐομεν, manifesto est παρατατικὸς χρόνος, forma imperfecti; nisi velis esse aoristum secundum; ab εἴω. ἤομεν ὡς ἐκέλευες, iveramus ut jusseras, κ, 251, *wir giengen so wie du befahlest,* (*we went as thou commandedst.*) et 570, ἤομεν ἀχνύμενοι, ibamus tristes. παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο ἤομεν, λ, 22, ad fluenta oceani ibamus. alias τὸ η et ο in verborum initiis non nimis amant concursum: hinc ἑορτάζω non habet ἡόρταζον, sed transposito augmento ἑώρταζον. hæc forma syncopen patitur in ἦμεν, ibamus, Aristoph. Plut. 659. ab ἤϊεν fit contractum ᾖεν, Τεῦκρος ἅμα ᾖε κασίγνητος, Μ, 371, i. e. ἐπορεύετο. τοῖος ἐὼν οἷος (quod legitur monosyllabice in dimensione versus) ᾖεν ἅμα στρατῷ, qualis ivit cum exercitu, υ, 89. ἐπὶ νῆας ἤϊα, ad naves ivi, δ, 427. et 433, παρὰ θῖνα θαλάσσης. et 572, ἐπὶ νῆας. quod manifesto est præter. medii. ἐς δώματα Κίρκης ἤϊα, κ, 309. hinc est *plusquamp. medii* ἠΐειν, contracte ᾔειν. ἄγγελος ᾔει, legatus ibat, Κ, 286. δόρυ οἰσόμενος ᾔει, hastam petiturus ibat, Ν, 247, ubi tamen μετὰ ad verbum pertinet, pro μετῄει, quod compositum vide. εἴσω δώματος ᾔει, intra domum ibat, θ, 290. et tertia pluralis est ᾔισαν pro ἠΐεισαν. ᾔισαν ἐς πόλεμον, Ν, 305, i. e. ἤρχοντο. τοῖς δ' ἅμα ἤϊσαν, Κ, 197. Ρ, 495. ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν, τ, 436. ἐκ μεγάροιο γυναῖκες, ex triclinio abibant, υ, 7. τετριγυῖαι ἅμ' ἤϊσαν, ω, 9. et 13, ubi est παρήϊσαν, ex versu 11. ratio τοῦ Iota subscripti facile apparet, quia est pro ἠΐεισαν: nimirum Iota est subscriptum, et ε ab ει abjectum. *optativus* ab εἶμι est εἴην. ἔνθα εἴην ἢ ἔνθα, Ο, 82, quæ est tertia singularis, cum affixo ν ob sequentem vocalem; et sensus est: si talis vir cogitat iter suscipiendum esse, qualia multa ei nota sunt, tunc cogitat, an eo vel eo ire velit potissimum. est ergo pro πορεύοιτο: et hoc ν finale etiam plusquamperfecti personæ tertiæ singulari affigi solet. τῇδε εἴη ὃς ἄποινα φέροι, huc accedat qui redemtionis pretia ferat, Ω, 139, i. e. ἔρχοιτο. ab ἴω vero est ἴοιμι. ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι, an ad exercitum in acie stantem iret, Ξ, 21. *imperativus* ἴθι, ἴτω, ἴτε, etc. ἀλλ' ἴθι, Α, 32, *gehe,* (*go,*) pro ἄπιθι, abi, quod minaciter dictum. ἀλλ ἴθι νῦν μετὰ λαὸν, i nunc ad exercitum, Β, 163. βάσκ' ἴθι, Β, 8. Θ, 399. Λ, 186. Ο, 158, et quidam hoc ἴθι etiam pro adverbio hortandi habent. sic Sophocles, ἴθι ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακὸν, age ostende, ut videam totum malum, *nur fort und heraus damit,* (*away and out with it.*) sed hic imperativus eodem modo sæpe adverbiascit, ut ἄγε. cæterum, ut imperativus, solet habere sequens participium futuri, e. c. ἴθι ποιήσων τοῦτο, abi facturus illud: ut adverbium vero, construitur cum imperativo. δεῦρο ἴθι νύμφα φίλη, Γ, 130. et 390, δεῦρ' ἴτ', Ἀλέξανδρός σε καλεῖ, ubi est τ pro θ, quia sequitur lenis spiritus post factam apocopen. et 432, ἀλλ' ἴθι νῦν, προκάλεσσαι, sed i nunc, provoca. ἀλλ' ἴθι, Δ, 362, ubi manifesto est mere hortantis; age rem tuam. ἆσσον ἴθ', propius accede, Ζ, 143, *komm naher,* (*come nearer.*) et 341, ἢ ἴθ' ἐγὼ δὲ μέτειμι, aut i, et ego sequar, *oder gehe, und ich will nachkommen,* (*or go, and I will follow.*) ἀλλ' ἴθι νῦν, Κ, 53, 175. Λ, 610. ἀλλ' ἄγε, τεύχεα λαβὼν δεῦρο ἴθι, age, si arma ceperis, huc veni, Ν, 235. ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρ στάξον, i, nectar ei instilla, Τ, 347. ἆσσον, Υ, 429. ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον κτερέϊζε, Ψ, 646. ἴθι νῦν σὺν νηΐ, γ, 323, naviga nunc. ἴθι σιγῇ τοῖον, η, 30, i tacite interim. ἴθι, καὶ σῷ παιδὶ ἔπος φάο, σ, 170. ἴθι, δῖ' Εὔμαιε, χ, 157. ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω, mane ille eat, Η, 372. οἶος ἴτω, Μ, 349, solus accedat. ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, aliquis sponte prodeat, Ρ, 254. ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, vir contra virum eat, Υ, 355. ἆσσον ἴτω, propius accedat, Ψ, 667. μηδέ τις ἄλλος ἅμα, Ω, 148, 177. ἂψ ἴτω, redeat, α, 276. ἐπὶ βοῦν, ad bovem adducendum, γ, 421. ἆσσον ἴτε, accedite, Α, 335. *infinitivus* ἰέναι, pro εἶναι vel ἶναι. λόχονδε, Α, 227. ὀτρύνουσα ἰέναι, Β, 94, 451. et 477, ὑσμίνηνδε. ἐπὶ νῆας, Γ, 119. βῆ δ' ἰέναι, Δ, 199. et 209, βὰν δ' ἰέναι. sic et Ι, 592. Κ, 273. Ο, 483. παρὰ νῆας βῆ ἰέναι, ivit ad naves, *das lager ent-*

langs, (to the camp,) Θ, 220, et sequitur 222, στῆ δ' ἐπὶ νηΐ, stetit apud navem, *er blieb bey dem schiffe stehen, (he staid near the ship.)* ἐς δαῖτα, Ι, 483. ἐπὶ νέας, Ν, 101, contra castra nostra ire eos. πάλιν, retro, Π, 87. et 839, μὴ πρὶν, ne ante reverti velis. ἐς πληθὺν, Ρ, 31. et 433, ἂψ ἠθελέτην. et 710, νῦν. ἂψ ἐπὶ νῆας, Σ, 14. et 255, ἄστυδε νῦν. ἐς πληθὺν, Υ, 197. ἐσκίδναντο ἰέναι, Ω, 2. et 199, κεῖσε. et 218, μὴ ἐθέλοντα. et 298, νῆας ἐπ' Ἀργείων. πῆ δ' ἐθέλεις ἰέναι, β, 364. Αἴγυπτόνδε, δ, 483. αὐτίκα, ε, 205. εἰς ἀγορὴν, θ, 12, ubi quoque est inf. pro imperativo, pro ἔλθετε. πάλιν, ι, 225. βῆ ἰέναι, κ, 208. et 340, ἐς θάλαμον. et 405. αὐτὸς δ' ἂψ. et 512, εἰς Ἀΐδεω. βῆν, μ, 367. Δουλιχίονδε, ξ, 397. ἂψ κενεὸν, ο, 214, conf. κενεός. ὤτρύνοντο, festinabant ire, ρ, 183. et 185, μενεαίνεις, cupis. et 426, Αἴγυπτόνδε. et 600, ἠῶθεν. pro ἰέναι dicitur et ἴμεν, nam ab ἰέναι fit per paragogen ἰέμεναι, per apocopen ἰέμεν per syncopen ἴμεν. οἴκαδε, Α, 170. βῆ, Ε, 167. Κ, 32. τοὺς ἴμεν, i. e. ἐλθεῖν, Λ, 685. κεῖσε, Μ, 356, 368. ἦρχε ἴμεν, cœpit ire, Ν, 329. τῇ ἴμεν ᾗ κεν σὺ ἡγεμονεύοις, Ο, 46. βὰν, Τ, 241. ἐς Πύλον, δ, 713. ἐς πόλιν, ζ, 298. εἴσατο, simulabat, θ, 283. et 287, βῆ ἴμεναι, pro ἰέμεναι, per syncopen. sic et Υ, 365, φάτο δ' ἴμεναι. participium aor. 2. ἰών. Α, 138, 179. Δ, 496. Ε, 134. et 597, ἰὼν πολέος πεδίοιο, i. e. περιεληλυθὼς πολλὴν γῆν, ὡς ἐξ ἀλλοδαπῆς ἥκων. et 611, μάλα ἐγγύς. et 867, εἰς οὐρανόν. τὸν κατέλειπον ἰὼν, hunc reliqui cum proficiscerer, Ζ, 221. et 375, ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ad limen profectus. Η, 46, 115. αὖτις, Θ, 271, i. e. ἀναποδίζων, recedens. Λ, 429. Μ, 49, 457. Ν, 15, 20, ὀρέξατο τρὶς, i. e. tribus passibus. 642. Ο, 219, δῦνε δὲ πόντον ἰὼν, in quibus hoc participium fere abundat eleganter: nam est idem quod ἔδυνε, subiit. et 457, αὖτις, retro iens. δύσετο ὅμιλον ἰὼν, Π, 729. ἰὼν ἀνεχάζετο, Ρ, 129. Σ, 198, 207, καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος. 215. Υ, 451. καπνὸς, Φ, 522. Χ, 85, 123. β, 179, 226, 288, 332, 381. Τροίηθεν ἰὼν, a Troja rediens, γ, 257, 424. θ, 144, 445. ι, 279, 300. ἄψορρον ἰὼν καταβῆναι ἐς κλίμακα, κ, 558, *zurückgehend herabzusteigen auf der treppe, (going down the ladder, or the stairs, backward.)* sic λ, 63. 86. ἄγε, δεῦρο ἰὼν, κατάστησον νῆα, μ, 184, 335, 280. ν, 21. ξ, 153, 480. ο, 89, ἰὼν κατέλειπον, proficiscens reliqui. π, 46. ἔνθα ἰὼν, eo iens, ρ, 70, 466. τ, 275, 339, ἐπὶ νηὸς ἰὼν, in navi proficiscens. sic et ψ, 176. φ, 124, 149. ω, 492. ἰόντος αὐτοῦ, Ν, 19. ἰόντι, Π, 838. Τ, 166. λ, 424, ἰόντι περ εἰς Ἀΐδαο. ν, 34. ἐπὶ νηὸς ἰόντι, τ, 238. ω, 259, 310, 312. ἰόντα, Α, 27, redeuntem. Δ, 480, venientem. Κ, 394. κολοσυρτὸν ἰόντα, Μ, 147, tumultum accedentem. et 336, νέον, modo, *izt erst, (not till now.)* εἰς Ἄϊδος (δώματα) ἰόντα, i. e. morientem, Ν, 415. Ο, 116, ἐπὶ νῆας. Π, 789, κατὰ κλόνον. θᾶσσον, Ρ, 654. et 756, κίρκον, invadentem accipitrem. ἆσσον, Χ, 92: ἐπὶ νῆας, Ω, 118, 146, 195, 492, ἀπὸ Τροίηθεν. δ, 670, navigantem, redeuntem. κ, 216. ξ, 181, 322. υ, 219. ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, contra se invicem euntes, Γ, 15. Ε, 14, 630, 850. Ζ, 121, i. e. ἐπιόντες. Ι, 87, 421. Μ, 374. Ο, 105. Π, 601. Ψ, 8. Ω, 704. η, 188. ἰόντων, Κ, 89. ἰόντας ὑπὸ τεῖχος, vadentes ad murum, Μ, 264, αὖτις, Σ, 286, i. e. ἀναχωρήσαντας. ι, 88. κ, 108. ἰόντι, Α, 566. Λ, 324. Φ, 285. ἰοῦσα νηῦς, Α, 482. hinc quoque explicari possit ἴσῃ νηῦς. ἰοῦσα, Γ, 406. Ζ, 490. Σ, 62, 443. Τ, 288. Υ, 95, ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα. α, 356, εἰς οἶκον. ζ, 179. τ, 392. ἅμα ἄλλῳ ἰοῦσα, φ, 116, 350. ἰούσης, β, 428. ἰούσῃ, δ, 276. ἰοῦσαν, Γ, 154. ἰοῦσαι, Υ, 253. υ, 154. ἰούσας, Ι, 504. Ψ, 386. ἰὸν νέφος, Δ, 278. *Media* forma, ab εἴω, habet *futurum* εἴσομαι, i. e. πορεύσομαι. πάλιν, retro ibo, Ω, 462. εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν, e mari exibo, Φ, 335. αὐτὸς δεῦρο εἴσεται, ο, 213, ipse huc veniet, πορεύσεται. et *aoristus primus medii*, εἰσάμην, et ἐεισάμην. et connotat hic aor. 1. m. vehementiam aliquam et ardorem, ut cum ὁρμῆσαι fere sit idem. διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς, penitus transiit et per illam, sc. ἀσπίδα, Ε, 538. sic Δ, 138, μίτρης. διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκὸς, Ρ, 518. ω, 523, *der spiess gieng durch und durch, (the spear went quite through.)* οὔ πη χροὸς εἴσατο, Ν, 191, i. e. οὐδαμοῦ τοῦ κατὰ Ἕκτορα χρωτὸς διῆλθε τὸ τοῦ Αἴαντος δόρυ, *gieng nicht durch die haut, oder bis an die haut, (did not pierce his skin.)* ἀντὶ Αἴαντος ἐείσατο, contra eum ibat, Ο, 415. et 544, τὼ μὲν ἐεισάσθην, ambo ibant. ἐείσατο ἀντίος, ibat contra, χ, 89. et ε pro novo augmento præpositum in his. εἴσατο ἐπ' ἀριστερὰ, ibat ad sinistrum cornu, Μ, 118, hostiliter. ab ἴομαι est imperativus ἴεσο, ἴεσθω. πρόσω ἴεσθε, progredimini, Μ, 274, cui oppositum est ὀπίσω: *rücket vorwarts, rücket an, (advance, proceed.)* ab ἵημι vero, et in medio ἵεμαι, est *participium* ἱέμενος. ἵενται νέφεα πτώσσουσαι, vadunt ad nubes perterritæ aves, χ, 304. ἱεμένων οἴκαδε, domum redire conantium, Β, 154, quod notat itionem cum impetu. ἱεμένοιο πρόσω, Ν, 291, in ulteriora tendentis. et 707, ἱεμένω κατὰ ὦλκα, cum contentione euntes ambo per sulcum. Τροίηνδε ἱέμενον, euntem ad Trojam, τ, 187. ἄστυδε ἱέμενος, ρ, 5. ἱεμένων Ἔρεβόσδε, υ, 356, euntium versus Erebum. ubi alii leg. ἱεμένων, quod vide. ab hoc verbo ἴω est κίω, et transposite ἵκω, et ἥκω: et ab ἴω est νίω, præposito ν. cæterum est hinc etiam ὁ ἴτης, ου, qui audacter vadit et accedit. unde est ὁ ἀΐτης, ου, de quo confer Theocrit. XII, inscriptionem et ejus scholia.

"Εω, f. ἥσω. ("Εω) ire facio, mitto. pro ἕω usus amat dicere ἵημι, quasi ab ἱέω, et imperfectum sæpissime, ab ἱέω, est ἵεον, et in 3 sing. ἵεε, contr. ἵει. hinc est et verbum ἴσσω, f. ξω, porrigo quid, vel porro extendo ipse me: unde est ἡ προΐξ, κὸς, donum. it. cervorum velocium species. ὅσον τ' ἐπὶ (pro ἐφ' ὅσον διάστημα, quo usque) λᾶαν ἵησι, lapidem mittit, Γ, 12, *einen steinwurf weit, (at the distance of a stone's throw.)* κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, Φ, 158, fons emittit aquam. sic, κρήνη ἵησι, sc. ὕδωρ, η, 130. τόσον (ἐπὶ) γὰρ ἵησι, tam longe jacit, ι, 499, sc. τὰ βέλη, coll. 481. κάλλιστος ποταμῶν

ἐπὶ γαῖαν ἵησι, sc. ὕδωρ, λ, 238. ut ergo hoc ἵησι sæpe absolute ponatur, pro, jaculatur, aut pro, fluit. τέττιγες, ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, emittunt vocem, Γ, 152. τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει, ventum ferentem mittebat illis, Α, 479, *liess wehen, (caused to blow,)* ire faciebat ventum. sic β, 420. λ, 7. ε, 292. ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, Γ, 221. et 222, ἔπεα. ἵνα δ' οἶον ἵει (ἀφίει) οἴκονδε νέεσθαι, Δ, 397, sc. ἄγγελον τοῦ κακοῦ: et is unus erat ὁ Μαίων. ἵει ῥόον, immittebat fluctum ἐς τεῖχος contra murum, Μ, 25. hinc dicunt quidam compositum τὸν ἱερὸν ἰχθὺν, ὃς ἵεται κατὰ ῥοῦν. Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει ὀϊστὸν, in abeuntem emisit sagittam, Ν, 650. de loco Π, 152, vide compositum Ἐνίημι. ἃς ἐθείρας (pilos) Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ, quos Vulcanus inseruerat circa apicem, Τ, 383, i. e. ἐνέθηκε, ἐνῆκε τῷ λόφῳ οἵον τινας ξανθὰς τρίχας: nam hæ ἔθειραι erant ex auro factæ. sic et Χ, 316. ποταμοὺς ἔτρεψεν, ᾗπερ (vertit fluvios eo, quo) πρόσθεν ἵεν ὕδωρ, antea fluere fecerant aquam suam, i. e. fluxerant amnes, pro ἵεσαν, per syncopen Ionicam: ἔπεμπον. qui h. l. ἴεν legunt, ut sit 3. sing. aor. 2. ab ἴω, vado, ut pertineat ad præcedens, ῥόον, i. e. ἐπορεύετο: ii enervant poëtam, a quo ἰέναι apte dicitur de fluviis. πρὶν δ' οὔπως ἄν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, antea enim omnino mihi per guttur meum transmittatur nec potus nec cibus, Τ, 209, i. e. παρφθείη. ἥσω γὰρ καὶ ἐγὼ, mittam enim et ego, sc. hastam meam in hostes, Ρ, 515, i. e. πέμψω, ἀκοντίσω. ὁπότε ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος, ἥσει, Ο, 359, i. e. πέμψει, ἀκοντίσει. hinc est ὁ ἥμων, ονος, i. e. ὁ ἀκοντιστὴς, *ein schütze, (an archer:)* et τὰ ἥματα, i. e. ἀκοντίσματα, *schüsse, (throws.)* ἥσειν ἢ τοσοῦτον (sc. διὰ διάστημα, per tantum spatium) ἢ ἔτι μᾶσσον, Θ, 203, jaculaturum esse, *entwede, eben so weit, oder noch weiter, (either as farr or farther.)* ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, Α, 382, pro ἐφῆκεν αὐτοῖς, misit contra eos malam sagittam, i. e. pestilentiam. ὁ δὲ οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν, Δ, 498. Ο, 575, non frustra jaculatus est. ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ ἧκε, pro ἐφῆκε, conjecit contra eum, Π, 608. δράκοντα αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε, Β, 309, in lucem misit, i. e. apparere et videri fecit eum. ἐξ ἀδύτοιο, e templo misit, Ε, 512. λᾶαν, lapidem jecit, Η, 269. sic, σόλον δινήσας, Ψ, 840, discum rotatum jecit. σέλας μετὰ λαὸν, fulmen misit in exercitum, Θ, 76. αἰετὸν, aquilam misit, Θ, 247. Ω, 315. ἐρωδιὸν, Κ, 274. ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε, a se demisit in terram, de aquila portante draconem, Μ, 205, *liess ihn fallen, (dropped him.)* ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν, Ν, 204, projecit abscissum caput velut globum, *warfs wie eine bossel, (threw it like a bowl.)* τόσην ἐκ στηθέων ὄπα, Ξ, 151, tantopere clamavit. ἐκ δὲ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα δύω, Ο, 19, ex pedibus pendere feci, *hienge dir an die füsse, (hung to thy feet.)* conf. ἄκμων. πέτρον ἧκεν ἐρεισάμενος, misit lapidem connitens totis viribus, Π, 736. ἐκ χειρῶν ἧκε χαμᾶζε, Ρ, 299. τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε; Σ, 182. τὸν δ' Ἀχιλλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἧκε φέρεσθαι, projecit eum in flumen ut auferretur, Φ, 120. ἀστέρα, Δ, 75, stellam mittere solet. ἰὸν ἐπικρατέως, sagittam valide, Ψ, 863. ὁδοιπόρον, viæ ducem, Ω, 375. ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι, μ, 442, demisi desuper pedes et manus ut ferrentur; *ich liess von oben die hände los dass ich gerade herab fiei, (I loosed my hold with my hands, so that I fell down.)* τὸν (δίσκον) περιστρέψας ἧκε ἀπὸ χειρὸς, misit e manu, i. e. jecit, Θ, 189. λᾶαν ἐπιδινήσας, lapidem, rotans eum, ι, 538, vel reclinato ad jactum corpore. ἔλαφόν μοι εἰς ὁδὸν αὐτὴν, κ, 159. τέρας Ζεὺς, φ, 415. et 420, ὀϊστὸν, misit sagittam, *schoss den pfeil ab, (discharged the dart.)* ἐκ χειρὸς φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, *liess fallen, (dropped,)* χ, 84. ἄγγελον ἧκαν, miserunt nuntium, ο, 457. pro ἧκα sæpe est ἔηκα, unde compositum ἀφέηκα, συνέηκα. βλεφάρων ἄπο δάκρυον ἧκε, ψ, 33, i. e. flebat. οὐδ' εἴα ἵμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα, non sinebat eos immittere Hectori letalia jacula, Χ, 206, pro ἐφιέναι. δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, delectabantur jaculantes discis et jaculis, Β, 774. δ, 626. ρ, 168, et ablativus pertinet ad ἐτέρποντο, ἱέντες vero est sola vox in constructione, pro, et jaculabantur: ἵενται γὰρ καὶ οἱ δίσκοι καὶ αἱ αἰγανέαι, ὥσπερ καὶ οἱ ὀϊστοὶ, qui hinc et ἰοὶ dicuntur. ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον, Sirenes, emittentes pulcram vocem, μ, 192. *Medium* ἵεμαι, mitto ipse me, cupio, impellor. ἵεται αἰνῶς, β, 327, valde cupidus et vehemens est, *er ist sehr hitzig und heftig, (he is extremely eager and passionate,)* ὁρμαίνει, impetu fertur: et loquitur h. l. voce σεμνοτέρᾳ, pro eo quod dicere vult, χολοῦται, ἢ μαίνεται. ἵεται ἰδέειν παῖδας, cupit videre liberos suos, ν, 334. τοῦ δὲ πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται, pro ἀφίενται, emittuntur scintillæ. sed ἵενται vide sub εἶμι, vado. ἵετο θυμῷ, valde cupiebat, impetu animi ferebatur, Β, 589. ἵετο θυμὸς, Θ, 301, 310. ὁ δὲ ἵετο, Λ, 537. θυμῷ, Ν, 386. et 424, ἵετο αἰεὶ, cupiebat adsidue. et 585, ἀκοντίσαι. sic, κτεῖναι, Ε, 434. Π, 359, ἀκοντίσαι. et 383, βαλέειν, 866. κῦδος ἀρέσθαι, Τ, 502. ἵεντο, cupiebant, Ν, 501. Π, 761. ἱέσθην, ambo cupiebant, Σ, 501. Ψ, 718. γ, 344. ἱέμενος, cupiens valde, incitatus, Θ, 241, 313. Υ, 469. α, 6, 58. κ, 246, 529, ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, conversus ad aquas. ο, 201, ἱέμενος φιλέειν. πρόσσω ἱεμένοιο, ulterius contendentis, *der vorwärts weiter will, (proceeding farther,)* Ν, 291, ad differentiam alterius otiose stantis. σὶ ἱέμενον νόστοιο, ο, 69. ἱέμενόν περ, φ, 129. θεοὶ ἱέμενον πεδάασκον, dii festinantem impediverunt, ψ, 353. ἱέμενοι πόλεως, cupidi urbis, Λ, 168. πρόσω ἱέμενοι, Π, 382. ἱέμενοί περ, Ρ, 276. ἱέμενοι τέλσον ἱκέσθαι, Σ, 547, ubi sermo est de aratoribus, quibus herus in opere occupatis jussit vinum dari; notatque poëta τὸ χρήσιμον τῆς δι' οἴνου δεξιώσεως, ὅτι οἱ οὕτω τιθεραπευμένοι τάχιον ἵενται ἀγαγεῖν τὸ ἔργον εἰς τέλος. ἱέμενοι οἴκαδε, γ, 160. ι, 261. κτεῖναι, ν, 426. ξ, 282. σ, 30. ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα, φ, 72, nisi quod cupidi sitis ducere me uxorem; hæc una et sola est πρό-

φασις vestra. ἱέμενοι, cum studio, χ, 256, 273. οὔτις ἱεμένων περ, nemo, cupientium licet, Ο, 450, ubi valde absurde legunt quidam codices ἱεμένῳ: nam sensus est, Hector et omnes Trojani cupidissimi erant salutis ejus, sed ne sic tamen potuerunt ei mortem arcere. sic et Ρ, 292. νίκης ἱεμένων, Ψ, 371, victoriæ cupidorum. ἱεμένων Ἔρεβόσδε, qui cupiebant ad Erebum venire, υ, 356, ubi alii, minus, ut videtur, benè legunt ἱεμένων: nam umbræ cupiunt ad locum quietis deferri. οὐδὲ πόληος ἱεμένους εἴα ἐπιβαινέμεν, Π, 396, neque ad urbem tendentes Trojanos sinebat adscendere. et 507, ἱεμένους φοβέεσθαι, cupientes fugere, σπεύδοντας εἰς φυγήν. ἱεμένους περ, licet valde volentes et concitatos, π, 430. ἱεμένω, accus. dualis, i. e. τοὺς ἱεμένους, Ψ, 767. δ, 284. πρόσω ἱεμένη, αἰχμὴ, Ο, 543. sic ἐγχείη, Υ, 280, ubi omissum est πρόσω. et 399, προθυμουμένη, ὡς οἷά τις ἔμψυχος. ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι, Φ, 70. ἱεμένην, χ, 409.

Ἕω, f. ἥσω, (Ἕω) notat quoque, expleo, impleo, plenum facio, totum facio, πληρόω. et inde est ὅλος. ab hoc ἕω est ἵημι, cujus aor. 2. m. est ἥμην, ionice ἵμην. ἐπεί χ' (pro κε) ἐῶμεν πολέμοιο, quando expleti et satiati fuerimus pugnando, Τ, 402, est aor 2. conj. pass. pro ὦμεν, attice præposito ἐ, ut in ἑωρῶμεν, pro ὡρῶμεν, ab ὁράω: et in scansione hoc ἐ evanescit: ἐὰν πληρωθῶμεν καὶ κορεσθῶμεν μάχης. possit regulariter ab ἕω deduci, f. 2. ἑῶ, aor. 2. ἧον vel εἷον, aor. 2, pass. ἥην vel εἵην, conj. ἑῶ, ἑῇς, etc.

Ἕω, (Ἕω) pro quo usus dixit in medio, ἧμαι, est et, sedeo, *ich sitze, (I sit.)* sed futurum inde nullum in usu est. notat et, versor, sum otiosus. ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Σ, 104, inquit Achilles. ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα, inquit idem ad Priamum, Ω, 542, sedeo in Trojano solo, te tristitia afficiens et liberos tuos. μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ ἧμαι, θ, 157, in vestro conventu sedeo. ἄνακτος ὀδυρόμενος ἧμαι, ξ, 41, heri mei causa flens sedeo et versor hic. Ἀτρείδη ὀνειδίζων ἧσαι, Β, 255, i. e. διατρίβεις, ἀργεῖς, vacas ad contumelias dicendas regi. non enim sedebat, sed stabat jam. ἧσαι ὀλιγηπελέων, sedes exanimatus, Ο, 245. tertia persona ἧται, est in poëta ἧσται. ὀδυρόμενος ἕταρον, Τ, 345. ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ, sedet ea ad focum, ζ, 305. ἀκέουσα ἧσται, tacita stat, λ, 141. ergo ἧμαι in genere est, moror, hæreo, sum. ἐν μεγάροισιν, ν, 337. et 424, ἔκηλος ἧσται ἐν δόμοις, *halt sich da auf, (resides there.)* ὀδυρόμενος, π, 145, de Laërte. νευστάζων κεφαλῇ, σ, 239, de Iro, revera sedente. ἐν Τρώων πεδίῳ ἥμεθα ἑκὰς πατρίδος, Ο, 740. ἄπαντες ἧσθε ἄνεῳ, omnes sedetis muti, β, 240, i. e. nihil agitis. pro tertia pers. pl. ἧνται, poëta dicit ἕαται et εἵαται, οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ, qui nunc stant silentio, Γ, 134. ἕαται ποτιδέγμενοι, exspectant, Ι, 624. δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται, Κ, 100. et 161, ἄγχι νεῶν. et 422, οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται οὐδὲ γυναῖκες, non liberi eis prope adsunt neque conjuges: et vides, h. l. esse pro εἰσί. ἑταῖροι εἵαται ἐπήρετμοι, β, 403, sedent ad remos. δμωαί δ' οἱ εἵαται ἔπισθεν, sedent a tergo ejus, ζ, 307. *imperf.* ἥμην ἐν θαλάμῳ, Ζ, 336. ἀλλοφρονέων, κ, 374, *ich sas in tiefen gedanken, (I sat absorbed in thought.)* ἥμην, οὐδ' εἴων, sedebam, aderam, nec sinebam, λ, 49. ἀκέων δὴν ἧστο, tacitus diu sedebat, pro ἧτο, Α, 512. Ἑλένη μετὰ δμωαῖς ἧστο, sedebat inter ancillas suas, Ζ, 324. αὐτῷ ἐναντίος, Ι, 190, *sas gegen ihn über, (sat opposite to him.)* θαυμάζων, Ν, 11. et 524. ἄκρῳ Ὀλύμπῳ. ἔνθα ἧστο ὄζοισι πεπυκασμένος, Ξ, 289, illic sedit ramis dense opertus. ἐν κλισίῃ ἧστό τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, Ο, 393. ἐν δίφρῳ ἀλεὶς, Π, 403, in curru stabat contractus. ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος, Ψ, 451, sedebat extra certaminis locum. ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ, α, 114, versabatur et aderat inter procos adflictus corde suo. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἧστο, β, 36, non diu deinde sedebat. Νέστωρ σὺν υἱάσιν, γ, 32. ἧστο μένουσα, δ, 439, i. e. exspectabat nos. ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, sedebat ad focum, ζ, 52. ἵνα Μέντωρ, ubi is sedebat, ρ, 68. ἧστο κάτω ὁρόων, sedebat ad terram spectans, ψ, 91. et 93, ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, sedebat diu muta. ἡμεῖς κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους ἥμεθα, morabamur, γ, 263. ἱστοὺς στησάμενοι καὶ ἱστία ἀνερύσαντες ἥμεθα, cum malos erexissemus et vela attraxissemus, sedebamus otiosi, ι, 78. et 162, ἥμεθα δαινύμενοι, epulantes. sic κ, 468, 477. ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα, ἥμεθα, λ, 10, omnibus instrumentis nauticis labore nostro apte dispositis, sedebamus, et vehebamur vento. et 82, ἐπέεσσι ἀμειβομένω ἥμεθα, ubi est periphrasis mera, colloquebamur, morabamur vel vacabamus loquendo. ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι ἥμεθα, eramus in navibus sospites et recte valentes, ξ, 256. ἡμεῖς ἐν μυχῷ θαλάμων ἥμεθα ἀτυζόμεναι, sedebamus turbatæ, ψ, 42. Τρώων ἡγήτορες ἧντο ἐπὶ πύργῳ, Γ, 153, sedebant in muro. Sed frequentius pro ἧντο ponit ἕατο et εἵατο, 149, εἵατο δημογέροντες, sedebant senatores populi. οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ, Η, 414, sedebant vel erant in concione. et 61, τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναί. et 65, τοίαι ἄρα στίχες εἵατο Ἀχαιῶν τε Τρώων τε ἐν πεδίῳ, stabant quieti et non pugnantes. sic et Germani sæpe dicunt, *stille sitzen, (to sit still,)* nihil agere, quietum esse. ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ εἵατο παννύχιοι, ad locum ubi pugnatum erat morabantur per totam noctem, Θ, 550, *bey der wahlstat, (on the field of battle.)* et 559, παρὰ ἑκάστῳ πυρὶ εἵατο πεντήκοντα, et tales ignes erant mille. ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες, vigilanter in armis erant omnes, Κ, 182, et de vigilibus nocturnis ibi est sermo. γέροντες εἵατο ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, Σ, 504. et 509, ἀμφὶ πόλιν στρατοὶ εἵατο λαῶν, urbs obsidebatur, sic ut hostilis exercitus, una cum exercitu civium, in armis ante urbem starent: nam hi sunt duo illi exercitus. et 523, δύο σκοποὶ εἵατο. πάντες σιγῇ, Τ, 255. εἵατο αὖθι μένοντες ἀολλέες, manebant ibi frequentes, Ψ, 128. εἵαθ' ὁμηγερέες ἄλλαι θεαὶ, Ω, 84, pro εἵατο. et 99, μάκαρες θεοί. et 799, περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη, ubique stabant speculatores circa.

σιωπῇ εἵατ' ἀκούοντες, α, 326. οὐδ' ἔτι δὴν, β, 398, non diu sedebant. πεπτηκότες δ' ἐν ἑκάστῃ, γ, 8. εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ, Θ, 503. et 512, δουράτεον ἵππον, ὅθι εἵατο πάντες ἄριστοι, ligneum equum, ubi latebant fortissimi. ἑταῖροι ὀδυρόμενοι, ι, 545. non necessario ergo, sedere, notat, sed sæpe simpliciter, esse: nam verba εἰμὶ et ἧμαι sunt cognata, utpote ab una eademque radice. et quia imperf. med. ἤμην ab εἰμὶ, in tertia persona plur. pro ἦντο quoque habet εἵατο, ut in sing. pro ἧτο, ἧστο: hinc in spiritu tantum sæpe latet discrimen. tale exemplum est υ, 106, εἵατο pro ἧντο, i. e. ἦσαν. ἥσθην, sedebant ambo, Θ, 445. et 458, πλησίαι αἵγ' ἥσθην. sic et Δ, 21. i. e. καθιζέσθην. ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, sede et morare apud eum, iens ad eum, Γ, 406. σιωπῇ ἧσο, Δ, 412, i. e. δίαγε, μένε, *sitze stille, (be quiet,)* esto quietus. ἧσ' ὦ ξεῖνε, pro ἧσο, *bleibe sitzen, (sit still,)* π, 44, inquit regius juvenis ad ignotum mendicum. ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, σ, 104. υ, 262. et hinc fit κάθου, pro κάθησο, ex quo fit κάθισο, et extruso Sigma, factaque contractione. ἐμὲ ἧσθαι δευόμενον, me sedere, i. e. esse, privatum honorario, Α, 134. et 416, παρὰ νηυσὶν ἀπήμων. ἧσθαι ἐνὶ κλισίαις, Ν, 253, otiosum esse in tabernaculis. et 280, ἀτρέμας ἧσθαι, i. e. βεβαίως μένειν, consistere. ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι, η, 160. οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, τ, 120. sæpe et hic infin. pro imperativo, κ, 507, pro κάθησο, sede, ψ, 365. ἥμενος, sedens, Υ, 23. et 155, Ζεὺς ἥμενος ὕψι. αἰεὶ δὲ Ζεὺς ἥμενος Ὀλύμπῳ, Φ, 389. παρά σοι, δ, 596, manens, morans. πηδαλίῳ ἰθύνετο, ἥμενος, ι, 271. ἄγχι αὐτοῦ, Θ, 95, 534. πῖνέ τε οἶνον ἥμενος, ο, 391. ἥμενος ἢ ἕρπων, ρ, 158. et 161, ἐφρασάμην, sedens animadverti. ἐν δόμοισιν, σ, 223. ἐν μεγάρῳ, τ, 322. φ, 100. παρὰ νηῒ ἥμενον, Α, 330. et 498, ἄτερ ἄλλων. μάχης ἐπ' ἀριστερὰ Ἄρην ἥμενον, Ε, 356, non sollicitum ibi, sed hærentem fortiter, et res agentem: nam ἧσθαι est, inhærere. conf. Ἄρης. et 754, ἄτερ ἄλλων. Ζῆνα ἐπ' Ἴδης, Ξ, 158. Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἥμενον, in illo monte, Ο, 153. et 240, Ἕκτορα ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο, sedentem, non enim jacebat amplius. Θεμιστεύοντα νεκύεσσιν, ἥμενον, λ, 569. et 570, ἥμενοι ἑσταότες τε: ut consilium judicis. ἐν προδόμῳ εὗρε ἥμενον, ξ, 5. ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, morantes ibi singuli excordes, Η, 100, et hoc probrose dictum, ut in desides. ἵνα Ἰαπετός τε Κρόνος τε ἥμενοι, οὐκ αὐγαῖς ἠελίοιο τέρπονται, Θ, 480. ἐν μεγάρῳ, Ω, 209. ἐν ῥινοῖσι βοῶν, α, 108. ἐν μέσσοισιν, δ, 281. ἀμφ' αὐτὸν, Θ, 506. ἑξείης, ι, 8. et 233, ἕως ἐπῆλθε νέμων. ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς, Α, 358, habitans. Σ, 36. ἐν θαλάμῳ, ρ, 506. ἥμεναι, οἷά τε φύλλα αἰγείρου, η, 106, quod simile ad motum alacrem manuum et corporum in opere faciendo pertinet. ἥμεναι ἐν λειμῶνι, habitantes, versantes, μ, 45. ἐν μεγάρῳ, σ, 315.

Ἕω, f. ἕσω. aor. 1. εἷσα et ἕσσα. (Ἕω) induo, vestio, mitto vestes super corpus. *ich ziehe an, (I put on.)* it. adjungo, apto, *füge dran, (I join or attach to.)* κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει, pro ἕσει, ο, 337, ille te induet quod attinet vestes, tunicam et togam. sic, ἕσσω μὲν, pro ἕσω, ρ, 550. et 557, ἕσσει σε. π, 79, φ, 339. τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν (ἔλουσε) χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν, pro εἷσεν, Ε, 905, i. e. ἐνέδυσεν. ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν, sc. μὲν, η, 265. λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροῒ, sc. αὐτὸν, π, 457, laceras vestes circumdedit ei circa corpus, Minerva, i. e. prudentia ipsius. περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον, pro ἕσον, imperat. a. 1. a. Π, 670. et 680, ἕσσε pro εἷσε. ἕσσας (ἕσας, particip. a. 1. a.) μὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα, ξ, 396. et 154, ἕσσαι μὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλὰ, quod potest esse aor. 1. inf. act. loco imperativi: potest et esse imperat. a. 1. med. induere me, vel, indue me. prius est verius. nam Græcis sæpissime est infinitivus pro imperativo, modeste. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι, indutus sum corpore viles vestes, τ, 72. et est perfectum passivum. sic ψ, 115. ex qua collatione simul apparebit, quod ῥυπόω et οὐ λιπόω sit idem. ἀεικέα ἕσσαι, indecora indutus es, ω, 249, i. e. ἐνδέδυσαι: et est secunda sing. præt. pass. pro εἷσαι. sic persona tertia, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται, indutus est, λ, 190. ἀεικέα ἕσσο, indecora indutus eras, π, 199, pro εἷσο, sec. sing. plusquamperf. passivi: cujus prima persona est εἵμην. ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον χιτῶνα, lapideam tunicam indutus esses, Γ, 57, i. e. lapidibus obrutus esses. nam λίθων σωρὸς circumdat τὸν λιθασθέντα ὥσπερ ἱμάτιόν τι. sic alibi: ἕσασθαι ἀέρα, tenebris circumdatum esse, *unsichtbar seyn, (to be invisible:)* ἕσασθαι γῆν, i. e. ταφῆναι, sepultum esse: ἀμφιέσασθαι ὕδωρ, i. e. γενέσθαι ὅλον ἐντὸς ὕδατος, submersum esse sub aquam: ἀμφιέσασθαι φῶς, circumdatum esse lumine, ut sacri libri habent, *licht ist dein kleid das du an hast, (thou art clothed with light,)* i. e. fulguras. τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, tales circa corpus vestes indutus erat, Ψ, 67, tertia sing. plusquamp. pass. pro εἷτο. λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, ρ, 203, 338. ὁποῖα, τ, 218. et 237, εἰ τάδε. ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα, ω, 226, indutus erat tunicam sordidam. χαλκὸν ἕεστο (pro ἕστο, et id pro εἷτο) περὶ χροΐ, Μ, 464, æneum thoracem indutus erat. χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην, Σ, 517, auratas vestes induti erant ambo. ἕσσατο (pro εἵσατο, aor. 1. m.) δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο, Κ, 334, induerat sibi externe pellem cani lupi: περιέθετο ἑαυτῷ. ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο, Ξ, 350, quod notat, περικεχύσθαι αὐτοῖς ἱματίου δίκην τὸ νέφος, ut essent invisibiles quodammodo. et 383, ἐπεὶ ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν. sic et ω, 466, 499. ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο (pro ἕσσατο vel εἵσατο) δέρμα λέοντος, Κ, 177. sic et 23, coll. 29. circumdedit humeris suis. χλαίνας οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι, Ω, 646, superne integere se, *sich damit zuzudecken, (to cover himself with it.)* nam sermo est de lecto dormitorio. vides ergo, τὸ ἕσασθαι non simpliciter de veste, sed et de quovis integumento, poni. sic et δ, 299. η, 338. εἵματα ἑσσάμενος,

vestes induens sibi, β, 3. δ, 308. υ, 125. et id etymologice positum. ἀσπίδας ἑσσάμενοι, clypeis se tegentes, ad pugnam, Ξ, 372, περιθέμενοι. ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν, Τ, 233, induentes corpori æs. ἠέρα ἑσσαμένω, induti ambo caliginem, Ξ, 282. τεύχεα, Ψ, 803, induti ambo arma. εἱμένος (particip. perf. pass.) ὤμοιϊν νεφέλην, Ο, 308, ubi tribus vocibus notat τὸν ἄλκιμον (robustum viribus) καὶ φρόνιμον (prudentem) καὶ ἀνδρεῖον, utpote ἐνδύοντα ἀλκῇ τὰς φρένας, τὸν ἔχοντα ἔννουν φανερῶς ῥωμαλεότητα. κακὰ εἱμένος, sc. εἵματα, π, 327, unde est ὁ κακοείμων. τεύχεα εἱμένοι, Δ, 432. νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι ἠδὲ χιτῶνας, ο, 330, ἐνδεδυμένοι. unde est verbum εὐειμονέω. μακρὰ ξυστὰ (longa hastilia) κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, Ο, 389, ἐνδεδυμένα, κεκαλυμμένα, sc. in extremo, quod στόμα vocatur, i. e. in cuspide. *vorne mit eisen beschlagen, (pointed with iron.)* hinc explica, ἐπιειμένε ἀναιδείην, Α, 149, i. e. ἐνδεδυμένε, δίκην χαλκέου στομώματος, τὴν ἀναίδειαν.

ἐῴην, ἐῷμι pro ἐάοιμι, vide sub ἐάω, ad finem.

ἔωθα, ἔωθεν, attice pro ἦθα et ἦθεν, vide sub ἔθω.

ἐῴκει, vide sub εἴκω aliquanto a medio.

ἐῳνοχόει, attice pro ᾠνοχόει, vide sub οἰνοχοέω.

ἐώργειν, vide sub ἔργω, ad initium.

ἕως, ('Ο) quum, *als, (when.)* usque ad, *biss, (till.)* quam diu, aliquamdiu, interim. ionice et poëtice scribitur εἵως. est ab ὡς, præfixo attice ἑ. ἕως ὁ ταῦτα ὥρμαινε, quum ille hæc agitaret animo, et facere vellet cum impetu, Α, 193, ubi est pes ἀμφίβραχυς, loco spondei vel dactyli. sequens duplex δὲ, prius est *et*, posterius format apodosin, notatque *tum, da kam, (then came,)* 194. sic et Κ, 507. Σ, 15. Λ, 411. Ρ, 106. δ, 120. ε, 365, 424, *indem dass, (while.)* ἕως ὁ τῷ πολέμιζε, dum hic in eum pugnabat, Ο, 539, sequente τόφρα. ἕως μὲν γάρ τε θέουσι, Ρ, 727, aliquamdiu enim currunt quidem; ut ἕως positum sit pro τέως, i. e. πρὸς τὸ παρόν: et h. l. in scansione coalescit τὸ ε cum ω, ut pro una sit syllaba. et 730, εἵως μὲν ἕποντο, aliquamdiu quidem insequebantur, *so lange und indessen, (so long and meanwhile.)* sic Φ, 602, ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο, sequente τόφρα, 606, *indessen dass er den — indess, (whilst he, &c.)* et ibi quoque ab initio est amphibrachys pes. εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, donec finem belli consequar, Γ, 291. εἵως ὤλεσε θυμὸν, donec vitam perdidit, Λ, 342. Υ, 412. εἵως μὲν ὤρνυον 'Αχαιοὺς, excitabant eos interim, pro τέως, Μ, 141, πρὸς τὸ παρόν. εἵως μὲν ἀπείλει ἐλεύσεσθαι μέχρι θαλάσσης, aliquamdiu minabatur se venturum, Ν, 143, *eine zeitlang, (for some time.)* εἵως θεοὶ ἦσαν ἀπάνευθε ἀνδρῶν, τέως 'Αχαιοὶ, Υ, 41, quoad dii erant remoti a viris, eo usque —. ἄξει σὲ, εἵως κεν ἄγων 'Αχιλῆϊ πελάσσῃ, Ω, 183, donec te ad eum accedere faciat. ἕως κε πάντα ἀποδοθείη, donec omnia reddita sint, β, 78. et 148, τὼ δ' ἕως μέν ῥ' ἐπέτοντο, hæ duæ aquilæ quidem igitur volabant interim, *flogen denn so fort, (flew away,)* coll. 150. et id ἕως in scansione pro una valet syllaba. ἔνθα ἤτοι εἵως μὲν ἐγὼ καὶ 'Οδυσσεὺς οὔποτε δίχα ἐβάζομεν, γ, 116, *in solcher zeit, (in such time,)* ibi sane interim ego et ille nunquam discrepabamus sententiis dicendis: et est pro τέως. ἕως ἐγὼ (ubi quoque ab initio pes ille supra notatus) περὶ κεῖνα ἠλώμην, τέως, dum ego circa illa loca errabam, interim, δ, 90, *in der zeit dass ich da herum schweifete, indess, (whilst I was strolling about there.)* et 800, εἵως αὐτὴν παύσειε κλαυθμοῖο, ut eam cessare faceret a fletu, pro ὅπως vel ὡς. alii tamen ibi legunt εἵπως. ἕως μιν ἐν (ubi ἕως valet pro una syllaba) 'Ορτυγίῃ Ἄρτεμις κατέπεφνεν, donec eum Diana occidit, ε, 123, præcedente τόφρα. et 386, ἕως ὅγε Φαιήκεσσι μιγείη, ut ad eos perveniret. nam re vera hoc ἕως sæpe est pro ὡς, ut. εἵως χυτλώσαιτο, ut ungere se posset, ζ, 80. νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον, nabam retro, donec perveni, η, 280, ubi is pes ἀμφίβραχυς est in quinta regione hexametri. sic in secunda regione, ἥμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων, ι, 233, sedentes, donec venit a pastu. et 376, εἵως θερμαίνοιτο, donec calefieret: ubi quidam legunt εἵως, per lenem, pro εἵπως, et id pro ὅπως, ἵνα. οἱ δὲ, ἕως μὲν σῖτον ἔχον, μ, 327, quamdiu panem habebant. εἵως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν, quamdiu ibi, quo tempore ibi, ν, 315, *die ganze zeit dass wir stritten, (all the time that we were fighting.)* et 321, εἵως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, donec me dii ex malo exsolverunt. ἕως (monosyllabice legendum) ἵκοντο Τηλέμαχον, donec ad eum accesserunt, ο, 109. et 153, εἵως πολεμίζομεν, quamdiu, eo omni tempore, quo. εἵως μοι αὐτὴ ζώει, quamdiu ea vivit, ρ, 390. ἀρώμενος, ἕως ἵκοιο, precans, ut pervenires, τ, 367, attice pro ὡς vel ὅπως, ἵνα καταλάβῃς. et 530, παῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος, quamdiu erat infans. εἵως μοι πάρα, quamdiu mihi adsunt, χ, 106. εἵως θεράπων, interim, donec minister, Λ, 488. εἵως μὲν, aliquamdiu, tamdiu, Ο, 277, coll. 279, μέχρι τούτου. et 390, εἵως μὲν 'Αχαιοὶ ἀμφεμάχοντο — τόφρα ὅδε — dum illi — interim is —.

ἑωσφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) auroram adducens. ab ἡ ἠὼς, aurora; unde et scribitur ἠωσφόρος. substantive sic vocatur Lucifer, stella illa matutina, ante auroram oriens eamque quasi ferens, Ψ, 226.

Z

Z littera, habet ἠρεμαιότερον (leniorem) ἦχον τῆς τοῦ Σ προφορᾶς, a quo ὁ Σιγμὸς est appellatus. non semper pro duplici habetur: hinc præcedentem vocalem brevem non semper producit, e. c. B, 634, οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον. sæpe ponitur loco τοῦ σ, e. c. ζμικρὸς pro σμικρὸς, ζβίω pro σβίω. ζ et δ facillime permutantur, conf. ἐριδαίνω, et Ζεὺς, et Eustathium ad A, 574. etiam Ἴωνες recentiores frequenter τῷ ζ usi sunt loco τοῦ γ, e. c. ὀλίζον pro ὀλίγον, φύζα pro φυγὴ, πτίφυζα pro πτίφυγα, quorum et in Homero satis vetusto exempla occurrunt.

ζαὴς, ἐος. ὁ ἡ. (Ἄω) est ὁ ἄγαν πνέων, ὁ βίαιος ἄνεμος, qui efficit ζάλην, i. e. μεγάλην ἄελλαν. ὁ πολύπνοος. a particula intensiva ζα. vehementer spirans. ἄνεμος ζαὴς, M, 157. ε, 368. ὦρσεν ἐπὶ (pro ἐπῶρσεν, excitavit, *liess aufstehen) (caused to rise, raised,)* ζαῆν ἄνεμον, pro ζαῆ, ob concursum vocalium, μ, 313.

ζάθεος, έη, εον. (Θάω) valde divinus et præstans vel sacer. solet esse epitheton urbis valde honoratæ aut sacræ. Κίλλα ζαθέη, A, 83, 452. Νίσσα, B, 508. et 520, Κρίσσα. Φηραὶ ζάθεαι, I, 151, διά τινα σεσιγημένα σεμνά. Κυθήροις ζαθέοις, O, 432. et quære has urbes in R.

ζάκοτος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) valde iratus, ὀργίλος, morosus. a particula intensiva ζα. φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, Γ, 220, putares certe, esse eum aliquem ira repletum, ut præ ira multa nesciret proloqui, ob multa simul animo obversantia, διὰ τὸ σύννουν.

ζατρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέφω) valde auctus pinguedine, valde firmus. ταύρων ζατρεφέων, H, 223. quorum coria hinc sunt firmiora et præstantiora. αἰγῶν, ξ, 196. et 19, σιάλων, porcorum saginatorum. φώκας ζατρεφέας, δ, 451, αἷς πολλὴ πιμελή.

ζαφλεγὴς, έος. ὁ ἡ. (Φλέω) valde ardens, fervidus: valde radians et lucens. βροτοὶ, φύλλοις ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν ζαφλεγέες τελέθουσι, ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσι, Φ, 465, mortales homines, foliis similes, alias quidem sunt valde lucentes pariter ac fervidi in agendo, θερμοὶ καὶ ζῶντες καὶ μεγαλόφρονες, καὶ λαμπροὶ, οἷον ἐμπύριοι διὰ τὸ δραστήριον, θερμὰ ἔργα δρῶντες, θερμουργοί; (et hi similes sunt foliis viridibus pulcris in arbore) mox autem deficiunt et pereunt; et hi caducis foliis similes. *sie sind eine weile sehr scheinbar und munter, (they are for a time very fresh and lively.)*

ζαχρεῖος, vide sequens.

ζαχρηὴς, έος. ὁ ἡ. (Χράω) valde ingruens et irruens in aliquem, acerrimus invadens. est a particula intensiva ζα, et χράω, irruo, ἐπιπίπτω, ionice mutato α in η. ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἵπερ τὸ πάρος ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, M, 347, adeo enim graviter incumbunt duces Lyciorum, qui et antea semper sunt acerrimi in fortibus conflictibus. sic et 360. i. e. βαρεῖς, ἐμβριθεῖς, καὶ οὐ φορητοί. ἔνθα μάλιστα ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχη, N, 684, ubi maxime acres viri erant in pugnando, ibi murus ædificatus erat humillimus. ὄφρα εὕδῃ μένος Βορέαο καὶ ἄλλων ζαχρηῶν ἀνέμων, E, 525, quando dormiat vis Boreæ et aliorum vehementium ventorum. alii ibi legi volunt ζαχρειῶν, quasi esset ab ἡ χρεία, utilitas, ut sint οἱ ἄγαν χρειώδεις ἄνεμοι: sed l. c. certe esset ista expositio contra contextum; et hoc sensu, ab ἡ χρεία, potius dicitur ζαχρεῖος. sunt ergo h. l. οἱ ἄγαν ἐπιπίπτοντες, οἳ καὶ δύνανται μάλιστα σκιδάσαι τὰ νέφη. ad χράω, ingruo, potest referri per reduplicationem et mutationem τοῦ χ, τὸ γίγαρτον, ου, *der kern in der weinbere oder rosine, (the stone of a grape or raisin;)* it. pars aliqua indurescens in vulva muliebri. Aristoph. Acharn. 274, ibique scholiast. et Εἰρ. 633. inde est ἐκγιγαρτίζειν, lapillos ex uvis passis eximere. et καταγιγαρτίζειν est, contra illas partes pudendi muliebris agere ἐν τῇ συνουσίᾳ, l. c. ex Acharn.

-ζε, vide sub χαμᾶζε.

ζειά, ᾶς. ἡ. (Ζῶ) est frumenti species, quo equi maxime pascebantur a dominis, et cujus natura est calidior. nam pertinet ad ζέω: et hoc frumentum calefacit equos et fervidos reddit. hinc et maxime hiemis tempore iis dari a nobis solet. videtur ergo esse noster *roggen, (rye.)* δ, 41, 604. vide sequens.

ζείδωρος, ου. ὁ ἡ. (Δόω) est epitheton terræ. possit videri esse ἡ βιόδωρος, ὡς δωρουμένη τὸ ζῆν, quæ vitam donat per victum quem profert, Bœotica mutatione τοῦ η in ει. sed est potius ἡ τῶν σπορίμων δότειρα, ὡς ἐκ μέρους τῶν κοινῶς λεγομένων ζειῶν, quæ frumenta donat. nam ἡ ζειὰ est species frumenti, *spelt, (bigg:)* ut a parte vel specie, totum genus frumentorum et segetum, quibus donamur ex gremio terræ, designetur. et Herodotus dicit, εἰς ταυτὸν ἄγεσθαι τὰς ζειὰς ταῖς ὀλύραις. est ergo a τὸ δῶρον et ἡ ζειὰ compositum nomen. τίκτει δὲ ζείδωρος ἄρουρα, B, 548, ubi est quasi nomen proprium terræ Atticæ, in qua primum inventæ fruges dicuntur. ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, Θ, 486, super agros omnes. ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, Y, 226. καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον, γ, 3. κύσε δὲ ζείδωρον, ε, 463. Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα οἶνον, ι, 357. οὗς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος, λ, 308. κύσε δὲ, ν, 354. μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον, τ, 593. ex quibusdam his locis tamen

prior etymologia a τῷ ζῆν confirmari posse videtur.

ζεύγλη, ης. ἡ. (Ἄγω) est pars illa jugi, cui bos vel mulus inserit caput. ergo totum ζυγὸν duas habet ζεύγλας, separatas a se transversis lignis. πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν, Τ, 406, ubi sermo est de equo, caput demittente præ mœrore: omnis juba, procidens ex parte illa ad (παρὰ) jugum, ad terram venit, terram attigit. et in hac voce λ est littera per usum interserta: nam est a τὸ ζεῦγος.

ζευγνύω, vide ζεύγω.

ζεῦγος, εος. τό. (Ἄγω) par junctorum boum. *ein gespann von zweien, (a yoke of oxen.)* ζεύγεα δινεύοντες, Σ, 543, junctos boves convertentes, *umher lenkende, (turning.)*

Ζεύγω, f. εύξω. (Ἄγω) jungo, *spanne zusammen, (I yoke together,)* et quidem proprie duos tantum. nam vox est ab ἄγω, duco, et δύο, duo, cujus δ, ut solet, transit in ζ. præsens per usum dicitur et, ζευγνύω, ζεύγνυμι. ζεῦξαν (ἔζευξαν) δ' ἡμιόνους, Ω, 277. et 690, ζεῦξε (ἔζευξε) ἵππους ἡμιόνους τε, nam duo erant currus, unus regis cui equi jungendi; alter ad vehendum mortuum, cui muli. ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας, τρίβειν κρῖ λευκὸν, ad triturandum, Τ, 495, nam id fiebat machinâ cui jungebantur boves. ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, Ω, 14. ζεῦξαι δ' ὑπὸ ὄχεσφιν (ὄχεσιν) ἵππους, jungere ad currus equos, Ψ, 130. sic et, ἔζευξαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, γ, 478. et 476, ἵππους ζεύξαθ' (ζεύξατε, imperat. a. 1.) ὑφ' ἅρματα ἄγοντες. sic ο, 47, ἵππους ζεῦξον ὑφ' ἅρματα ἄγων. ζεύξασα ἡμιόνους, ζ, 111. et 253, ζεῦξεν δ' ἡμιόνους, junxit mulos. et a ζεύγνυμι, est imperfectum ἐζεύγνυν. ἵππους ζεύγνυσαν, augmento abjecto, Τ, 393, ubi tamen accuratiores legunt ζεύγνυον, pro ἐζεύγνυον. sic et Ω, 783, ὑφ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, pro ἐζεύγνυσαν, tert. plur. imperf. a ζεύγνυμι. et in formâ *mediâ*, ἵππους τ' ἐζεύγνυντο, equos jungebant, γ, 492. et sine augmento, ἵππους τε ζεύγνυντο, ο, 145, 190. τὼ μὲν ζευγνύσθην Πρίαμος καὶ κῆρυξ, Ω, 281, hos duos equos jungebant ambo. et in *passivo*, οὐδ' ἔα ἵππους ζεύγνυσθαι, ψ, 245, non sinebat eos jungi. a ζευγνύω est et ζευγνύμεναι, attice pro ζευγνύειν, ἵππους, Γ, 260. Ο, 120. Π, 145. ἐζευγμέναι σανίδες, Σ, 276, valvæ portarum junctæ obicibus, κεκλεισμέναι καὶ ἠσφαλισμέναι ὡς οἷα ζυγοῖς τοῖς μόχλοις. ibi ergo duæ valvæ portarum urbis, velut equi describuntur jugo conjuncti.

Ζεὺς, genit. διός. (Δίω) habet nomen a τὸ δέος, quod et terrorem et reverentiam designat; pro Δεὺς, mutato δ in ζ, ut solet. imo et respectus nominis est ad δεύω, humecto pluviis, ob affinitatem verborum δίω et δέω. genitivus vero, ab antiquo Δὶς, manifesto ad δίω pertinet. si perlustres omnes formas a δίω adductas, una cum ipso δίω: facile apparebit, nomen summi dei, et a reverentia debita ei, et a terrore quem incutit cunctis, et ab imbre suo pluvio, deductum. reliqua de Jove servamus in partem Realem hujus opellæ. Vide sub δέχομαι, paullo a medio.

ζεφύριος, ια, ιον. (Φέρω) a Zephyro veniens et ad eum pertinens. ζεφυρίη πνείουσα, η, 119, sc. πνοὴ, nam sic sæpe omittitur substantivum verbo cognatum. e. c. δικάσω, ἰθεῖα δὲ ἔσται, sc. ἡ δίκη.

ζέφυρος, ου. ὁ. (Φέρω) est venti borealis species apud antiquos, vergens versus occidentis regionem, *nord-nord-west, (north-north-west:)* hinc dicitur socius Boreæ, et ambo flant Græcis e Thracia. de his ventis borealibus perhibent physici, implere eos spicas, et ad fertilitatem agrorum ac segetum permultum conferre: hinc dictus ζέφυρος, quasi τὸ ζῆν φέρων, ὁ ζωοφόρος, quia καρποφορεῖν ποιεῖ τὰς ἀρούρας quando per ver frequenter spirat. hinc gaudet etiam epitheto ἐαρινὸς, vernus; et eo tempore est gratissimus aratoribus. sic et ὁ βοῤῥᾶς nomen habet παρὰ τὴν βορὰν, i. e. τροφὴν, ὡς, ἐν τῇ μεστώσει (impletione) τῶν σταχύων, τροφὴν διδούς. recentioribus vero Zephyrus est ἑσπέριος καὶ ἀπὸ δύσεως ἄνεμος, ventus ab occidentis parte spirans; et hi aliter ἐτυμολογοῦσιν eum: dicunt enim, esse quasi τὸν ζόφουρον, i. e. οὖρον (ventum) ἀπὸ ζόφου, a tenebrarum parte, i. e. ἄνεμον δυτικὸν, nam occasus solis causatur noctem, hinc nox versus occidentem habitare fingitur. cave ergo, conceptum recentiorum ne immisceas notionibus Homericis, sicut in aliis vocibus, ita etiam in hac. ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν, Β, 147, sicut cum movere solet Zephyrus altam segetem vadens per eam: et apposita est hujus, non alius, venti mentio, quia eo opus est segetibus. nam nec in talibus poëta quidquam frustra ponit. notum autem est, quales fluctus in stantibus segetibus imitetur ventus. κῦμα ὄρνυται ἐπασσύτερον, ζεφύρου ὑποκινήσαντος, Δ, 423. ἄνεμοι δύο, Βορέης καὶ Ζέφυρος, ὥ τε Θρῄκηθεν ἄητον, qui ambo ex Thracia spirant, Ι, 5, ergo est ventus borealis. ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ, veluti quum is nubes agitarit, Λ, 305. οὓς (ἵππους) ἔτικε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ποδάργη, quos peperit Zephyro equa illa, Π, 150, nam et equæ ad hunc ventum dicuntur fœcundiores. νῶϊ δέ καί κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν, Τ, 415. nos vero etiam sane cum flatu venti, i. e. celerrime, currere possimus; inquiunt equi duo, vel alter nomine utriusque: et addit, ἥν περ ἐλαφροτάτην φασὶ εἶναι: nam hic ventus non est κάθυγρος, qualis est Notus. Ζεφύροιο καὶ Νότοιο θύελλαν, Φ, 334, qui ambo sunt oppositi sibi venti. ἀκραῆ ζέφυρον, β, 421, purissimum. πνοιῇ ὑπὸ ζεφύροιο, tempore quo ille spirat, δ, 402. et 567, λιγυπνείοντας ζεφύρου ἀήτας, leniter spirantes flatus ejus venti; nam laudatur hic ventus ut saluberrimus, καὶ πρὸς ἐπίπνοιαν ζωτικὴν συντελῶν. ζέφυρος δυσαὴς, vehementer flans, tempestatis adversæ tempore, ι, 295, coll. 332, εὖρος ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν: nam ibi tempestas gravis depingitur. sic, ζεφύρου δυσαέος θύελλα, μ,

289. ἐμοὶ πνοιὴν ζεφύρου προέηκε ἀῆναι, promsit ut flaret, κ, 25, ubi de Æolo, ventum secundum Ulyssi dante, reliquos autem concludente. ἦλθε κεκληγὼς ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων, *es gieng ein harter wind, (a high wind arose,)* μ, 408. et 426, ἐπαύσατο, *hatte sich geleget, (had subsided.)* ἂν ζέφυρος μέγας, αἰὲν (i. e. per totam illam noctem) ἔφυδρος, ξ, 458, coll. 457, et μέγας est σφοδρός. conf. Ζέφυρος in R. et ἀργεστὴς, νότος, et πυροφόρος.

ζέω, vide ΖΩ˜ ferveo.

ζηλήμων, ονος. ὁ ἡ. (Ζῶ) invidus, zelotypus, a zelo ictus. *jaloux.* est a verbo ζηλέω, f. ήσω, quod notat et, εἶδος οὐκ ἐλλόγου θυμοῦ. σχέτλιοί ἐστε θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχα ἄλλων, ε, 118, inquit Calypso ad Mercurium: duri estis, dii, et nimium quantum invidi in alios. alii ibi scribebant δηλήμονες, a δηλέω, i. e. βλαπτικοί. perperam.

ζητέω, f. ήσω. (Θάω) quæro, consequi studeo: ad fruendum porrigi mihi cupio. est a τάω, et cum τητάω ejusdem originis. ἐμὲ ζήτει, pro ἐζήτει, quærebat me ut in manus suas inciderem, Ξ, 258.

ζόφος, ου. ὁ. (Φάω) tenebræ, nox. in specie, locus occidentis solis. est a δνόφος, unde, abjecto ν, et mutato δ ob arctissimam cognationem in ζ, fit ζόφος. ἤδη γὰρ φάος οἴχεται ὑπὸ ζόφον, γ, 335, jam lumen solare vadit sub tenebras, i. e. sol occidit: et cum sole occidente surgebatur e convivio sacro, et ibatur domum, ne viderentur profano more comessari velle. οὐκ ἴδμεν, ὅπη ζόφος οὐδ᾽ ὅπη ἠὼς, nescimus, qua parte sit occidens aut oriens, κ, 190. et occidentis locum circumscribit versu 191, orientis vero 192. hanc plagarum mundi ignorationem loquitur Ulysses ὡς δεινοπαθῶν. αὐτὴ δὲ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται πρὸς ζόφον, ι, 26, ubi sermo est de Ithaca, respectu aliarum adjacentium insularum; sita est in mari longe superior versus caliginem: et videri possit, esse ibi pro, πρὸς ἄρκτον, versus septentrionem, qui, oppositus soli meridiano, concipi potest sedes tenebrarum: ἐσχάτη ὑπὲρ πάσας κεῖται πρὸς ἄρκτον. sed quia nusquam alibi poëta septentrionem vocat ζόφον, sed semper occidentem; considerandus est situs insulæ ex geographo. πρὸς ζόφον ἠερόεντα, versus occidentem caliginosum, Μ, 240, coll. 239, quia ibi causa est venientis noctis. et vide, in auguriis captandis facies versa erat ad septentriones, ut oriens esset ad dextram, occidens ad sinistram. sic et ν, 241. hinc et locus mortuorum versus occidentem esse putatur poëtice; quia ibi lux solis occidit. Ἀΐδης ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα, Pluto in portionem suam accepit inferos, Ο, 191. νίεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα, de mortuo, Ψ, 51, abire ad inferos. Τρῶες αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος, resurgent rursus ex inferis, Φ, 56. πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον, quomodo ivisti ad inferos, i. e. quomodo occidit lux vitæ tuæ, λ, 57. sed 154, eadem verba, alio sensu: quomodo ivisti vivus etiamnum, ad loca inferorum. σπέος, τετραμμένον πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος, specus versus ad occidentem, μ, 81, ubi utrumque nomen notat idem, versus locum mortuorum; et notatur profunditas immensa hujus specus: simul tamen notatur μέρος δυσμικὸν mundi, ut sensus sit, specus ille profundus usque ad ἔρεβος, orcum, et qui est τόπος θανάτου καὶ ᾅδου propter Scyllam rapacem, vertit os suum πρὸς ζόφον, ad occidentem. ἱεμένων ἔρεβοσδε ὑπὸ ζόφον, υ, 356, ubi manifesto utrumque est idem: umbrarum, vadentium ad inferos.

ζυγόδεσμον, ου. τό. (Δέω) est ἱμὰς vel σχοινίον, quo equi ad temonem, ejusque anteriorem partem, sunt juncti, *vom kummet bis an die deichsel vorn, (from the collar to the extremity of the pole.)* ζυγόδεσμον ἐννεάπηχυ, Ω, 270, seqq.

ζυγὸς, οῦ. ὁ. et τὸ ζυγὸν, οῦ. (Ἄγω) jugum, quo duo equi vel boves junguntur. describitur ejusmodi ζυγὸν, Ω, 268, s. ζυγὸν ἡμιόνειον, πύξινον, ὀμφαλόεν τε, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρὸς, jugum pro mulis, buxeum, umbilicis i. e. prominentiis ornatum, bene annulis aptatum. ergo apud honestiores erat ex ligno eleganti, et arte quadam exsculptum, ut ὀμφαλοὶ hinc inde eminerent, *geschnitzet, (carved;)* et apte additi erant annuli, vel foramina, quibus lora trajiciebantur. unum autem jugum commune duobus mulis bubusve, cui cervices inserebant, et quo currum trahebant. quod et equis duobus tale impositum fuerit jugum, vides ex Ω, 279, ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, i. e. ἦγον ὑπὸ ζυγὸν, et apte ὑπὸ, nam jugum incumbebat cervicibus. sic et Ψ, 291. Π, 148. regale vel divinum ejusmodi ζυγὸν erat aureum, sicut et temo argenteus in curru, Ε, 729, ἀργύρεος ῥυμὸς, (temo) καὶ ἄκρῳ (ad extremum temonem,) ἔδησε (alligavit loro) χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐνέβαλε δὲ (et immisit per foramina jugi) λέπαδνα καλὰ χρύσεια (lora pulcra aureis laminis inducta) ὑπὸ δὲ ζυγὸν (et sub jugum) ἤγαγεν ἵππους. et ibi sermo de Junone. et 799, ἱππείου δὲ ζυγοῦ θεὰ ἥψατο, equinum jugum attigit. et Ψ, 392, ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγὸν, fregit ei, jugum. et ἵππειον ad differentiam τοῦ βοείου aut alius. κρίκε δὲ ζυγὸν, Π, 470, crepuit jugum, *es knarrete als wolte es brechen, oder brach wirklich, (it creaked as though it would break, or were actually breaking.)* ὑπὲρ ζυγὸν ἵππων, Ε, 581, quod paullo ante dixit ἵππειον. χαίτη ἀμφοτέροις μιαίνετο ἐξεριποῦσα ζεύγλης παρὰ ζυγὸν, Ρ, 440, ubi vide ζεύγλη. ποτὶ (πρὸς) ζυγὸν ἔκλινε μάστιγα, Ψ, 510. *lehnete die lange peitsche an das joch, (he rested the long whip upon the yoke.)* et 294, ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους. sic et 300. βοῦν ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ, Κ, 293. τὼ (βόε, duos boves) μέν τε ζυγὸν οἶον (unum) ἐΰξοον (bene politum et sectum) ἀμφὶς ἐέργει, distinet, Ν, 706, ubi sermo de bubus arantibus duobus sub uno jugo. in parabola vero notat τὴν βραχυτάτην τῶν ἡρώων διάστασιν, brevissimum interstitium inter hos duos heroas, ἧς χάριν ἡ παραβολή. *sie stunden so*

nahe beysammen als ein paar angespannete ochsen, (they stood as close as oxen that are yoked together.) ὑπὸ ζυγόφιν (ζυγοῦ) ἵπποις, T, 404. ὑπὸ ζυγόφιν (ζυγοῦ) λύσαν (ἔλυσαν) ἡμιόνους ἵππους τε, sub jugo solverunt, *nahmen ihnen das joch ab, (took off the yoke,)* Ω, 576. sic δ, 39, οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας, equos sudore plenos exsolverunt ex jugo. οἱ δὲ (ἵπποι) παναμέριοι σεῖον (ἔσειον) ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, jugum utrinque, i. e. ambo, gestantes, γ, 486. ο, 184, quatiebant jugum, i. e. ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο, movebant se equi, i. e. currebant omnibus viribus et expressum est consequens pro antecedente: nam τοῖς οὕτω κινουμένοις ζώοις ἕπεται τὸ, σείειν τὸν ζυγὸν ὑφ' ὃν εἰσιν, et qui eos distinet; pro quo converse dicitur, quod ipsi jugum distineant. βοῦν σοι ῥέξω (sacrificabo) ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ, γ, 383. et quia trabes transversæ in *navi* conjungunt duos parietes navis; hinc eædem dicuntur τὰ ζυγὰ, transtra, *die querbalken im schiffe, (the transoms in a ship.)* ὑπὸ ζυγὰ δῆσα (ἔδησα) αὐτοὺς, ligavi eos ad transtra, ι, 99. κατέθηκεν αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, ν, 21, deposuit, ipse illuc iens, per navem sub transtra, i. e. in fundum navigii qui est sub transtris. pertinet ergo ad κατέθηκε. et hæc ζυγὰ navalia ad duas res erant utilia: εἰς τὸ τοὺς τοίχους τῆς νηὸς ζευγνῦναι, καὶ εἰς τὸ εἰς καθέδρας τὰς ναυτικὰς τῶν ἐρεσσόντων χρήσιμα εἶναι. nam remigantes insidebant his transtris. Est et ζυγὸς in *citharâ*, quam citharœdi tenent sinistra manu, *der lautenhals, (the neck of a lute.)* φόρμιγγι ἀργυρέος ζυγὸς ἐπῆν, I, 187. apud recentiores ζυγὸς est etiam jugum in *libra*, *der balken der wage, an dessen enden die wagschalen hangen, (the beam of a balance from the ends of which the scales are suspended.)* is quidem significatus ignotus est Homero: parabola tamen de eâ re laudatissima est M, 433, seqq. nam nihil accuratius eâ ad æqualitatem indicandam fingi potest. conf. R. in παραβολαί. et ab hôc jugo superno libræ, sæpe tota libra dicitur ζυγὸς, unde ζυγὸς δόλιος est libra fallax, *betriegliche wage, (short weight,)* cui opponitur δίκαιον στάθμιον. dicitur autem id jugum ζυγὸς, quia jungit duas lances et distinet, quasi boves. cæterum a ζυγῷ ἱππίῳ dicitur ἵππος ζύγιος, *ein wagenpferd, (a draught-horse.)* equus jugalis. et a bubus sub eodem jugo dicuntur metaph. οἱ ὁμόζυγοι, qui in uno opere sunt unanimes; imo et conjuges: et hinc est τὸ διαζύγιον, divortium; et ζυγομαχεῖν, discorditer sub jugo esse, ἀντερίζειν, jurgare cum necessariis. et a navi dicuntur οἱ ζύγιοι ἐρέται, remiges in eodem transtro ad utrumque latus sedentes. et a ζυγῷ recentiorum, ἐπὶ σταθμοῦ, est proverbium: ζυγοῦ πρὸς δίκην εὐθέστερος: et οἱ ζυγοστατοῦντες dicuntur inde ἀδικεῖν ἐν ζυγοῖς, *falsch wägen, (to give false weight.)* est et σανδαλίου ζυγὸς, τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους, lorum illud latum in soleis quo digiti pedis inseruntur, *das oberleder am pantoffel, (the upper leather of a slipper.)* est etiam κιβωτοῦ ζυγὸς, ut ostendit τὸ ζύγαστρον, ἡ ξυλίνη σορὸς, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι, quia latera duo arcæ sunt juncta: unde corrupte est τὸ σίγιστρον. etiam θύρας (januæ, portæ) est ζυγὸς, i. e. ὁ μοχλὸς, unde est ἐπιζυγῶσαι θύρας, jungere januas, i. e. valvas illas duas, pessulo injecto, *die thürflügel durch eingesteckten riegel zusammen jochen, (to fasten the folding-doors together with bolts.)* denique est et ζυγὸς κυβερνητικὸς, a similitudine τοῦ τῆς φόρμιγγος, manubrium grande clavi navalis, *der baum am steuerruder, (the tiller,)* quem gubernator manu tenet, et quo regit navem. in genere est trabs illa clavi, quæ jungit quasi gubernatoris manum cum ipso illo in aquis pendente remigio. omne igitur dici potest ζυγὸς, quod bina jungit æquali ratione, simulque æqualiter distinet.

ΖΩ͂, et ζέω, f. ζέσω. ferveo. proprie de aqua, si fervet ad ignem, *sieden, (to boil,)* et hæc vox est mollior quam βράττειν aut βράττεσθαι, aut quam σίζειν, καχλάζειν, παφλάζειν etc. Proverbium est: ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία, fervet olla, vivit amicitia; de amicis temporariis. ἐπειδὴ ζέσσεν (ἔζεσε) ὕδωρ ἐνὶ χαλκῷ, Σ, 349, cum ferveret aqua in æneo vase. sic et κ, 360, collato, 359, ubi ἰαίνεσθαι minus est quam ζέειν. ζέε (ἔζεε) δ' ὕδωρ, aqua fervebat, Θ, 365, *das wasser kochete, (the water boiled.)* et 362, ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. ab hoc verbo, cujus ἐπίτασις est παφλάζειν ἢ καχλάζειν, est τὸ ἐκζεστὸν, quando pustulæ aut ejusmodi quid ex cute subito exsistunt, *etwas ausgefarnes, aus der haut, (an eruption breaking out.)* et hoc verbum cum sono ferventis leniter aquæ convenit. Sequitur aliud Ζῶ.

ΖΩ͂, ζόω, ζωνύω, ζωννύω, ζώννυμι. f. ζώσω. cingo, constringo, *ich umbinde, schnüre, (I bind, tie.)* ἦγον ζώσαντες ἀνάγκῃ, cum cinxissent, ducebant eum vi, σ, 75. et, ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα, 66, cingebat se pannis circum pudenda: sc. pannis quos exuerat, nam reliquum corpus erat nudum, ex more πυγμάχων, conf. sequentia, usque ad 106. ζώσατο δὲ ζώνην, Ξ, 181, cinxit se zona. ζῶσαι νῦν, cinge te nunc, imperat. aor. 1. m. σ, 30. ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε, Ψ, 685, 710. ᾧ ὁ γεραιὸς ζώννυθ', pro ἐζώννυτο, K, 78. et hoc imperfectum ionice dicitur ζωννυσκόμην, κεσο, κετο: ὅθι ζωννύσκετο μίτρην, E, 857, conf. μίτρη. ζώννυνταί τε νέοι, ω, 89, cingunt se juvenes, sc. ad certamina ludicra, ζώννυσθαι ἄνωγεν Ἀργείους, A, 15, cingi ad pugnandum: et pars ibi posita, pro tota armatura, pro, ὁπλίζεσθαι. sic et Ψ, 130, χαλκὸν ζώννυσθαι. sc. ἀπὸ τοῦ ζώματος, quod erat μέρος τοῦ ὅλου ὁπλισμοῦ. sic et a thorace, ut parte, est totum dictum θωρήσσεσθαι, armari.

ζωάγρια, ίων. τά. (Ῥέω) pretium pro vita conservata. χαριστήρια ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἀγερθῆναι, i. e. συναχθῆναι, ἀπὸ τοῦ ὀλιγηπελέειν. *dank für erhaltenes leben, (the reward given for preserving the life of another.)* Θέτι ζωάγρια τίνειν, Thetidi pendere pretia pro conservata mihi olim ab ea vita, inquit Vulcanus, Σ,

407. ἐμοὶ πρώτῃ ζωάγρια ὀφέλλεις, θ, 462, mihi primæ debes præmium pro recollecta tibi vita, inquit Nausicaa ad Ulyssem, ἀνθ' οὗ σὲ ζωὴν ἀγεῖραι, i. e. ἀθροῖσαι πεποίηκα. ergo istud ζωάγριον differt ab eo, si quis in prœlio vel bello vivus captus erat. coll. 468, σύ με ἐβιώσαο, i. e. ζῆν πεποίηκας, ἐζώγρησας.

ζωγρέω, f. ήσω. (Ῥίω) vivum capio, ζῶντα ἀγρεύω τινά. ζώγρει, Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα, Z, 46. Λ, 131, cape me vivum, et accipe deinde pretia redemtionis digna. ζωγρεῖτε, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι, K, 378, hinc sunt τὰ ζωάγρια, vide præcedens. et τὸ ζωγρεῖον ἰχθύων, rete piscatorium. deinde notat et, recolligo vitam, recreo, θυμηγερέω, ζωὴν ἀγείρω, τὴν λειποθυμίαν ἐπανακαλέομαι. περὶ αὐτὸν πνοιὴ Βορέου ἐπιπνείουσα ἐζώγρει αὐτὸν, E, 698, aura Boreæ circum adflans animam reddebat ei.

ζωὴ, ῆς. ἡ. (Ζῶ) vita. it. victus. it. vivendi ratio. ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, i. e. ἡ εἰς τὸ ζῆν κτῆσις, certe enim erat ei immensus victus, ξ, 96. et 208, ζωὴν ἐδάσαντο παῖδες, bona dividebant filii. καταφαγεῖν ζωὴν μενοεικέα πολλὴν, π, 429. notat ergo in poëta, πάντα τὰ εἰς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια. sed ἡ ζώη est τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος, ἐφιστάμενον· καὶ τοῦ γάλακτος, ὃ καλεῖται γραῦς, *der rahm, die sane, (cream :)* pellis superior in lacte, aut in pulte. Iones per ο quoque dicunt ἡ ζόη.

ζῶμα, ατος. τό. (Ζῶ) nonnunquam est idem qui ὁ ζωστὴρ, sæpius vero est id quod cingitur, cinctura, *die durch das gürten gemachte verdoppelung des kleides, (the additional thickness of garments formed by the girdle.)* vide Δ, 186, 187 : 215, 216, ubi differentia τοῦ ζωστῆρος et ζώματος apparet : nam ζῶμα est effectus ζωστῆρος. ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, Ψ, 683, nam ἐν τῇ πυγμαχίᾳ, de qua l. c. sermo est, ἐζώννυντο ζώματι, quod Romanis dicitur *campestre.* etiam luctantes, cincti primum fuere campestri tali : post, cum aliquis, resoluto ζώματι, et impeditis eo pedibus, procidisset victusque esset, totum corpus in lucta nudabatur: unde et locus exercitii γυμνάσιον dicebatur. id jam Hesiodi ævo obtinuit, ut apparet ex narratione ejus de Hippomene et Atalanta. σάκος οἶον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινὸν, ξ, 482, de milite in expeditionem eunte, coll. 489, οἰοχίτωνα εἶναι : ut ergo illud abstractum ζῶμα notare videatur χιτῶνα, ὃν μόνον εἶχεν, non vero et χλαῖναν : nam χιτὼν ζώννυται in itinere et in opere. ut ζῶμα sit τὸ ζωννύμενον, ζωστὴρ δὲ ὁ ζωνύς. Vide sub θώραξ, ad medium.

ζώνη, ης. ἡ. (Ζῶ) cingulum, *ein gürtel, eine binde, (a girdle, a belt.)* si de viris sermo est, notat cinctum illum, qui super thoracem ad ventrem circumdabatur. si de mulieribus, notat eam cincturam, quam super tunica vel indusio ab imo pectore usque ad femorum initium gestabant, quæque erat loco nostrorum *corps de robe,* ita tamen ut ipsæ mammæ hac cinctura non tangerentur : et hac cinctura, figura corporis fiebat elegantior, et pectus ipsum gratius ; *die taille des unterleibes ward geschickt, und die brust erhaben, (the shape of the body was rendered more elegant, and the bosom fuller.)* et hinc fœminæ dictæ εὔζωνοι καὶ καλλίζωνοι καὶ βαθύζωνοι. Ἄρεϊ δὲ ζώνην ἴκελος, B, 479, ubi ab hac militari zona universa πολεμικὴ ὅπλισις intelligitur. ζώνην ζώσατο, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν, cingebat se zona centum fimbriis concinnata, Ξ, 181, de Junone. περιβάλετο ἰξύϊ ζώνην καλὴν χρυσείην, ε, 231, ubi Calypso pulcra depingitur. sic et κ, 544, ubi Circe. λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, λ, 244, ubi id σεμνῶς dicitur de coitu Neptuni cum pulcra Τυρῷ : nam solvi tunc debebat ista zona.

ζωννύω, vide ΖΩ῀, cingo.

ζωὸς, ή, όν. (Ζῶ) vivus. ζωὸς ἐὼν, cum viveret, B, 699. P, 153, 271. X, 436. Ω, 749, cum viveres. ζωὸς ἔην, M, 10. ζωὸν ἀφείη, Y, 464. ζωὸς κατερύκεται, α, 197. δ, 498, 552. ζωὸς ἔρεσσον, vivus remigabam, λ, 78. et 155, ἐὼν, vivens. et 348, ἀνάσσω, impero vivus ; ad differentiam alius cujusdam post mortem περιᾳδομένου regis ; etiam illius qui in successoribus regnat. δηθὰ ζωὸς ἐὼν, χ, 177, diu vivens. et 382, ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, vivus se subduceret. ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, ψ, 55. et 187, οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτός. σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα, Ω, 686, pro te vivo sane vel ter tanta darent solutionis pretia. οὔποτ' ἔφασκε ζωοῦ οὐδὲ θανόντος ἀκοῦσαι, ρ, 115, dicebat nunquam se de eo nec vivo nec mortuo audisse. et 527, Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι ζωοῦ, de Ulysse audivisse quod viveret. sic et τ, 272. τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγεα ὀπίσω ζωῷ, ei imprecantur omnes homines calamitates in posterum vivente, τ, 331. ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα, E, 515, cum viderent vivum et illæsum accedentem, sic et H, 308. ζωὸν ἕλε, vivum cepit, Z, 38. et 50, αἴκεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτο ἐπὶ νηυσὶν, si me vivum esse in castris audierit. et 500, αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον, adhuc vivum lugebant velut mortuum. πεπύθοιτο, K, 381. δράκοντα ζωὸν ἔτι, ἀσπαίροντα, M, 203, 221. ἕλε, Π, 331. et 436, ἐόντα. et 445, πέμψῃς ὅνδε δόμονδε. ἔτι ζωὸν μάχεσθαι, P, 380. et 405, ἐνιχριμφθέντα. et 653, αἴκεν ἴδηαι ἔτι. ἄλλον, Σ, 536. μέν σε, T, 288. μὲν ζωόν γε κιχήσεαι, δ, 546. σὲ ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν, λ, 483. ζωόν γ' ἐκίχεις, ω, 283. ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, Σ, 539. ζωοί γε, Ψ, 77. ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ, P, 511. ζωοῖσιν μετέω, X, 388. ὄφρα ζωοῖσι μετείω, Ψ, 47. ἔτι μετείην, κ, 52. μετέσομαι, ξ, 487. εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτο, Λ, 135. δυώδεκα κούρους, Φ, 27. et 102, ἕλον πολλούς. et 132, ἵππους. 238, ἐσάω, servabat vivos. ἄμφω, λ, 300. τὴν ζωὴν κατέλειπον, quam vivam reliqui, λ, 86. ζωαῖσι νεήνισιν ἐοικυῖαι, Σ, 418.

ζωρὸς, ὰ, όν. (Ζῶ) vivax. per syncopen pro ζωηρὸς vel ζοηρός. calidus, it. merus, non mixtus et refrigeratus aqua. ponitur maxime de vino generoso, non commixto aqua : nam tale vinum habet plus vitæ quasi ; et τὸ κράμα est quasi ἄψυχόν τι, hinc ad libationes non poterat

adhiberi. ζωρότερον δὲ κέραιρε, et misce vel infunde meracius, I, 203, ἀκρατότερον: nam Achilles solebat alias ὑδαρέστερον πίνειν. recentiores hunc comparativum fecere ζωρέστερος, ἀκρατέστερος. Herodotus sic narrat: ἐπὰν ζωρότερον βούλωνται οἱ Σπαρτιάται πιεῖν, ἐπισκύθισον λέγουσι, ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν, οἳ εἰς Σπάρτην ἀφικόμενοι πρέσβεις, ἐδίδαξαν τὸν Κλεομένην ἀκρατοποτεῖν. sic et Diphilus: ἔγχεον πιεῖν εὐζωρότερον, τὸ γὰρ ὑδαρὲς ἅπαν τοῦτο, ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακόν. et epigramma vetus: τοῦ Πολυκώθωνος τοῦτ' ἠρίον (monumentum) Ἀρκαδίωνος, ὃς θάνεν ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος.

ζῶς, ὁ. (Ζῶ) vivus. idem ac ζωὸς, per syncopen. ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα, aut certe vivus debilis essem, E, 887. ὁ ἀλαζὼν est quasi, ὁ ἀλώμενος ζῶν, vivens circumvagans, ἐν τῷ μάτην αὐχεῖν, vana gloriatione: ὃ ἐπὶ ἄλης ζῶν, circumforaneus, ἀγύρτης: deinde et ὁ φέναξ. dicitur ejusmodi et, ὁ βάβαξ, et ὁ βαβάκτης, ου.

ζωστὴρ, ῆρος. ὁ. (Ζῶ) fere idem quod ἡ ζώνη. cingulum militare cum fibula. idem dicebatur et ἡ θωρακοζώνη. ut ergo de virili tantum zona ponatur. ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον, ubi cinguli annuli aurei constringebant, Δ, 132. (sic et Υ, 414.) et 135, διὰ μὲν ζωστῆρος δαιδαλέοιο. et 186, ζωστὴρ παναίολος. et 213, ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος, bene aptato ad thoracem. et 215, λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ubi ex collatione cum 216, apparet, differre τὸν ζωστῆρα καὶ τὸ ζῶμα, ut et ex 187. conf. ζῶμα. cave tamen τὸν ζωστῆρα habeas pro balteo ad quem gladius appensus gestabatur. νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασε, E, 539. et 615, τὸν κατὰ ζωστῆρα βάλεν Αἴας, νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη ἔγχος. ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινὸν, Z, 219. H, 305. conf. φοῖνιξ. παρέκειτο ζωστὴρ παναίολος ᾧ ὁ Νέστωρ ἐζώννυτο, K, 77. οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, Λ, 236. κατὰ ζωστῆρα ἔβαλε τὸν, M, 189. P, 578. et his omnibus locis sermo fuit de heroibus in bello. fuisse autem ζωστῆρα in genere cingulum, tunicæ coërcendæ causa, etiam in re domestica, patet ex ξ, 72, ubi Eumæus, abiens in haram ad porcos, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, i. e. ἀνεκομβοῦτο, διὰ ἔργον. Vide sub θώραξ.

ζῶστρον, ου. τό. (Ζῶ) est, τὰ πρὸς τὴν ζώνην ἐπιτήδεια, οἷς ἔστι ζώσασθαι. cingulum, ζώνη. ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα, ζ, 38, et sermo est de vestibus Nausicaæ.

ζώω, (Ζῶ) vivo. cujus futurum nullum in poëta occurrit. ὄφρα δέ μοι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, Σ, 61, ubi μοι eleganter abundat. sic et 442. εἴ που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος, T, 327. ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε, β, 132. δ, 110, 837. λ, 463. εἴπου ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, δ, 833. ξ, 44. υ, 207. Λαέρτης μὲν ἔτι ζώει, ο, 352. εἴως μοι Πηνελόπεια ζώει ἐνὶ μεγάροις, ρ, 391. εἴ που ζώει τε καὶ ἐστὶ, ω, 262, ubi utrumque notat idem. ζώεις ἀγαθὸν βίον, vivisque bonam vitam, ο, 490. ὄφρα ἂν ἔγωγε ζώω, quousque ego vivam, γ, 354. et est præs. conj. ἡμὲν ὅτεῳ ζώουσι καὶ ᾧ κατατεθνήκασι, O, 664, et cui vivunt, et cui mortui sunt sui. εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, X, 49. ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν, λ, 302, ubi sermo de Castore et Polluce. εἴ που ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, ο, 348. πολλὰ, οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται, ρ, 423, multas opes, quibus bene vivunt homines et divites vocantur. hinc ἡ ζωὴ est etiam, ἡ τοῦ ζῆν περιουσία, *wenn man zu leben hat, (when a person has sufficient to live upon:)* et hinc recentiores fecere τὴν εὐζωΐαν, i. e. τὴν εὐδαιμονίαν. sic et τ, 79. ὅσοι ἔτι ἔζωον, χ, 245, quotquot adhuc vivebant. ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, ζώει δὲ Πηλεὺς, Π, 14, 15. οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε ζώειν, οὐδ' ἄνδρεσσι μετεῖναι, Σ, 91. οὕτως γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένους, Ω, 526. sed 558. videtur esse ab aliena manu intersertus versus: conf. ἐάω. οὐδέ μοι κῆρ ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, δ, 540. sic, θυμὸς, κ, 498. αὐτόν τε ζώειν, ν, 360. π, 388. οὐδέ σοι υἷας ζώειν ἐν μεγάροις ἐάσομεν, χ, 222. τοῖσιν θεοὶ ὄλβια (neutrum adverbialiter) δοῖεν ζωέμεναι, η, 149, paragoge Attica, pro ζώειν, vivere beate. οὐκ ἄν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο ζωέμεν, ω, 435, ionice pro ζώειν. ἔτι ζώοντος ἐμεῖο, Σ, 10. οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος, non me quidem vivum negligebas, at nunc mortuum, Ψ, 70. σέθεν ζώοντος ἀκούων, audiens te vivere, Ω, 490. εἴπου ἔτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο, λ, 457, coll. 460, si alicubi audivistis filium meum vivere. οὐ γὰρ ὀΐω τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα, π, 373. et 439, ζώοντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, me quidem vivo. αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε (i. e. ὑπούλως καὶ οὐ κατὰ νόμον) γυναῖκα, ejus vivi uxorem dolose ambiebatis, χ, 38. et per syncopen, οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, A, 88. ζώοντι, Ω, 705. ἔτι ζώοντα, P, 681. τυτθὸν ἔτι ζώοντα, T, 335. εἰ ζώοντα Αἴγισθον ἔτετμεν, γ, 256, deprehendisset. θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, Z, 138. δ, 805. ε, 122. conf. ῥεῖα. ζώοντες ὑπήλθετε δῶμα Ἀΐδαο, μ, 21. ἐλέγχιστε ζωόντων, κ, 72. ἀγαυότατον ζωόντων, ο, 229. ζώοντας ἁμαρτεῖν, φ, 155. οὐ ζώοντι, non vivos ambos, E, 157.

H

H. Sæpe in fine vocis abundat, e. c. ἐπειή pro ἐπεὶ et ἐπειδή. τιή pro τί. bœotice mutari solet in ει, utpote ejusdem pronuntiationis antiquæ fere; ut τίθειμι pro τίθημι, ἵστειμι, etc. unde et τίθεικα mansit. nomina in η desinentia facile sumunt terminationem εια: ut ἐρήμη, ἐρήμεια: Ἀπάμη, Ἀπάμεια: Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονίκεια: χώνη, χώνεια: quandoque et in αια, ut Νίκη, Νίκαια. quod antiqui τὸ η fere eodem modo quo ει pronuntiarint, sicut Germani suum *i* et *ie*, patet ex hoc versu: βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων, ibat Isum et Antiphum occisurus; ubi amphibolia fuit in ῥ' Ἶσον et Ῥῆσον, prout ρ positum intelligeretur ab auditore. versus est Homericus, quem vide sub Ἶσος in R.

῎Η, particula. varium habet usum. inservit quæstioni: ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ; an ut ignominiam videas qua ille me efficit? A, 203. ἦ εἰσόκε ἀμφὶ πύλαις μάχωνται; an donec ad muros pugnent? E, 466. sic et Λ, 665. Ξ, 265. O, 132, 504, 506. δ, 710. ν, 418, etc. præcedente βούλομαι subintelligitur μᾶλλον, sequente ἤ. βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, A, 117, malo exercitum salvum esse quam perire: coll. Θ, 246. sic λ, 488, 490, βουλοίμην κε θητευέμεν ἄλλῳ, ἢ πᾶσι νεκύεσσιν ἀνάσσειν. βούλομαι ἅπαξ ἀπολέσαι θυμὸν ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, μ, 351. σὲ βούλομαι ἐπαυρεῖν ἤ τινα τῶνδε, malo, te frui illis quam aliquem horum, ρ, 81. et hoc μᾶλλον alibi diserte præcedit, e. c. N, 638, 639, τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, ἢ πολέμου, horum tamen aliquis copia etiam magis cupit explere desiderium, quam pugna. sic omissum est, P, 331, ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην. et π, 107, βουλοίμην κε τεθνάμεν, ἢ τάδε αἰὲν ὁρᾶσθαι. præcedente comparativo ἢ est, quam. γύπεσσι πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοις, Λ, 162. μάλα δὴ μαλακώτερος Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν, X, 374. βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, O, 511, 512, præstabilius est, sive mori sive vivere una vice, quam paullatim et diu consumi: ubi opponuntur ἕνα χρόνον et δηθά: ut sensus sit, sive moriendum est sive in vita manendum, si id semel certa fide constituitur, id longe præstat, quam diu et lente consumi tamen. ἢ δηθὰ ergo refertur ad βέλτερον. sic Γ, 42, καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων, ego sane id mihi mallem, et multo lucrosius esset, quam sic esse probrum et conspicuum aliis. si tuo loco essem, id sane mihi magis optarem. præcedente ἄλλος: ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, K, 404. sic τ, 264—267, νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν, καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρα, ἢ Ὀδυσῆα, *ich verdenke es dir zwar nicht; denn eine frau beweinet ja wohl einen andern mann, als der vortrefliche Ulysses war, (I cannot find fault with you; for it is natural that a wife should lament the loss of such a husband, as the excellent Ulysses was:)* ubi ἀλλοῖον notat, viliorem, deteriorem. et personatus ipse de se id dicit Ulysses, κατ' ἄνθρωπον, quia Penelope id sic dici volebat. solvit hoc ἢ sæpe ἀπορίαν, si quæstio præcedit, ad quam nos veram responsionem vix reperimus; ut sit pro, nisi. ἦ ἵνα ἄλγεα ἔχητον; num, ut ærumnas habeatis? P, 445, nisi ut. ἦ ἔμπορος εἰλήλουθας, an vector in aliena navi huc venisti? ω, 299. Sæpe præcedit εἰ: ὄφρα πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτι ἐστὶν ἴς, ἢ ἤδη μοὶ ὄλεσεν ἄλη, ut experiar, num robur mihi adhuc sit, an circumvagatio id mihi perdiderit, φ, 284. inter duo semel positum ἤ, ad utrumque pertinet: e. c. ἐν δοιῇ δὲ, σαώσεμεν ἢ ἀπολέσθαι νῆας, I, 230, in dubio est, an servaturi simus an amissuri castra. ζώει ὅγε ἢ τέθνηκε, β, 132, vivat ille an mortuus sit, sc. ignoro. coll. δ, 110, 837. sic μήτε solet poni, e. c. ἑκόντα μήτε ἄκοντα, i. e. μήτε ἑκόντα μήτε ἄκοντα, nec volentem nec nolentem. ἢ repetitum, dubitantis sæpe est, utrum sit verius. ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδὸν, ξ, 330, an palam, an occulte. etiam plures casus possibiles constituit, ἢ νῦν, ἢ ὕστερον, aut nunc, aut alio tempore, A, 27. et 138, ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἢ Ὀδυσσέως γέρας. et 145, ubi quater positum ἤ. et 504, ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ. Sæpe quæstiones varias ponit repetitum; e. c. B, 229, 232, ἦ ἔτι χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ἠὲ γυναῖκα νέην, sc. ἄγεσθαί σοι θέλεις, vel, ἄξομέν σοι. et 238, ἦ ῥά τι οἱ κε ἡμεῖς προσαμύνομεν ἠὲ καὶ οὐκὶ, utrum igitur quid ei sane nos simus adjumento, an et non: ubi particulæ ex adfectu loquentis eleganter sunt cumulatæ, *ob wir ihm wohl etwa noch helfen sollen, oder auch nicht, (whether we shall still assist him, or not.)* et 253, ἢ εὖ ἠὲ κακῶς νοστήσομεν. vide porro repetitum ἤ, Γ, 24, 239, s. Δ, 15, s. 76. E, 811, s. 672, s. K, 174, 208, s. 327, 387—389, ubi ter repetitum. M, 305. Ξ, 21, s. O, 106. coll. 105, Ζηνὶ μενεαίνομεν, ἢ μέμαμεν αὐτὸν καταπαύσειν, qui irascimur Jovi, aut studemus eum compescere. et 140, ἢ πέφαται ἢ ἔπειτα πεφήσεται, vel occisus jam est vel postea occidetur. et 502, νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι, jam præstat vel perire vel servari; conf. ἀπολέω. sic 511, s. et 557. Π, 436—438, 713, s. P, 227, s. Υ, 289. Φ, 62, 111, 576, 578. X, 383, s. Ψ, 331, s. 485, 724, ἢ με ἀνάειρε, ἢ ἐγώ σε. Ω, 408. γ, 170—172. δ, 733, s. ζ, 142, s. θ, 488, ἢ σέ γε Μοῦσα ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων, *es mag nun, oder es mag auch, (may now, or may also.)* λ, 171, 174, 177, s. ubi variæ questiones per ἤ. ο, 440, s. ἢ προτέρω πόλεμον τεύξεις ἢ φιλότητα μετὰ

ἀμφοτέροις τίθησθα; ω, 474, num longius bellum facies, an amicitiam inter utrosque concilias? vel: num potius bellum, quam amicitiam? vide porro ἤ, Α, 40. coll. 39. et 153, 515. Ζ, 164, τεθναίης ὦ Προῖτε, ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην, moriendum tibi puta, aut interfice illum. et 341. ὑμῖν προτέροις ἢ ἐμοί, vobis prius quam mihi, Θ, 190, 188. Ξ, 474. Π, 12, s. 17. Υ, 120, 138, s. 179, 184. Φ, 486, βέλτερον, ἤ. βουλοίμην, ἤ, Ψ, 594. et 670, ἢ οὐχ ἅλις, ubi ἢ cum οὐχ in scansione coalescit in unam syllabam. Ω, 356. μᾶλλον ἔτι ἢ τὸ πάροιθεν, α, 322. et 165, ἐλαφρότεροι πόδας, ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῦ. et 391, ἢ φῆς τοῦτο κάκιστον; *oder denkest du dass das so was schlechtes sey? (or dost thou think that this is so very bad?)* ἠέ, ἤ, in quæstione, γ, 214. et 217, in distributione; vel solus, vel una cum. et 234, βουλοίμην, ἤ. ἤ, ἤ, ἠὲ καί, β, 326—328. δ, 821. οὔ τι χερείσσον τοῦ, ἢ ὅτε, ζ, 183, quam cum. δίσκον στιβαρώτερον, ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον, θ, 188. et 570, s. τὰ δέ κεν ἢ θεὸς τελέσειεν, ἤ κ' ἀτέλεστα εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, aut efficiat ista deus, aut et sint infecta, prout placet ei: *Gott mag das so erfüllen, oder es mag nachbleiben, wie es ihm wolgefallet, (let God determine whether it be so, or not, as he may see best.)* et 581, in quæstione, num.ut et 584. ἢ ὅταν, quam quando, præcedente comparativo, ι, 6. et 175, s. ἤ, ἠέ. et 405, s. quæstionis. 452. κ, 284. ἔφθης ἢ ἐγώ, prior venisti ac ego, λ, 58. et 492, 494, s. in quæstione. οὐ μεῖζον κακόν, ἢ ὅτε, non majus malum adest, quam eo tempore erat, quando — μ, 209. ἤ, vel, ξ, 135. 330. εἰ, ἤ, num, an, ο, 305. et 510, num? π, 74, 56, 356, 384, 424. ἢ οὐχ ἅλις, ρ, 376, 378. et 404, φαγεῖν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν ἄλλῳ, multo mavis ipse edere quam alteri dare. ἤ, ἠέ, σ, 90, s. 161, μᾶλλον ἢ πάρος. et 330. ἤ νυ, aut certe. et 332, 390, 392. ἤ, in quæstione, τ, 72, 238, s. φ, 194, 197, 398, s. χ, 167, s. ψ, 86, s. ω, 109, 111, 237, 263, præcedente εἰ. ἢ οὐχ', nonne, Ι, 339. et 340, ἢ μοῦνοι; num soli ii. ἢ οὐ γινώσκεις, an non sentis, Θ, 140. ἠὲ idem est quod ἤ, cum ε paragogico. Β, 232. et 300, εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. et 453, πόλεμος γλυκίων ἠὲ νέεσθαι, pugna dulcior quam reditus domum. Γ, 394. ἠέ, ἤ, Ε, 86. et 228, ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο. et 531. πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται, et 484, οἷόν κε ἠὲ φέροιεν ἤ κεν ἄγοιεν, quod auferant vel abducant. ἠέ, ἤ, Ζ, 378. ἠὲ καί, Η, 196. ἠέ, ἠέ, Ι, 78. Κ, 84, 370, 445. Μ, 328. coll. 42. Ν, 327. Ο, 735, s. Ρ, 180, s. Σ, 511. Τ, 326. Υ, 378. Χ, 175. Ψ, 315, 458, 465, ubi semel positum solvit dubium, et valet certe, ἴσως, πάντως. Ω, 47, 381, 383. α, 175, 296, 408, s. β, 29, s. 317. δ, 118, s. ι, 484. λ, 119, ubi ἠέ, ἤ, est pro καί, καί. nam δόλῳ id fecit ante, occultans se sub habitu mendici: postea egit ἀμφαδόν, ferro. est ergo pro, partim, partim. σ, 177, 383, 385. π, 95, 97. 261. ρ, 236, s. 275. τ, 525, 528. υ, 11, s. ω, 368, μείζονα ἠὲ πάρος. ἠμέν, ἠδέ, et, et, *so wohl, als auch, (as well, as also.)* Β, 789, ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. sic et Ι, 36, 258. Δ, 258, s. ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα, Ε, 128, 751. Θ, 224, s. ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, Ι, 105, 226, s. Κ, 109. Λ, 7, s. Μ, 158, s. et 428, ἠμέν, nullo sequente ἠδέ. Ο, 226, 491, s. 642, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι. et 664, ἠμέν, καί. sic et 670, 672, s. Ρ, 635, 713. Υ, 202, 433. Ω, 341, s. α, 97, s. β, 68, 69, 268, 401. γ, 105, 107. ι, 45, s. κ, 22. λ, 524. ξ, 193, s. 201. ο, 465. π, 212, 306, s. σ, 261, τ, 429. φ, 251, s. χ, 206. ω, 502, 547. ἤ κεν, Θ, 533, et sequitur αἴ κε, 535. ἤ κε, ἤ κε, Ι, 615, 697, s. Ν, 742, s. Ρ, 506, vel etiam: nam ibi semel est ἤ κε. Σ, 308. Υ, 311. Φ, 226. ἠέ κεν, εἰ δέ κεν, Χ, 110. et 246, ubi præcedit εἴ κεν, ἤ κεν. et 253, ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην, occidam vel occidar. ἤ κεν, ἠὲ καί, α, 268. δ, 80, 546. μ, 156, s. ξ, 183, 184. ο, 299. σ, 264. ω, 217, 216. ἤ περ, quam quidem forte, præcedente comparativo, Ξ, 81, *als dass etwa, (than that perhaps.)* et 468, *als etwa, (as perhaps.)* δ, 819, *als etwa wohl, (as indeed perhaps.)* θ, 154. sic et ἠέ περ, Α, 260. Κ, 556, ἀμείνονας ἠέπερ οἵδε, i. e. ἀμείνονας τούτων, sc. ἵππους. Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν, potentius est ejus consilium quam sane hominum, Π, 688. ἠέ περ ἄλλοι, sc. διδοῦσι, ρ, 417. ἤ που, sequente ἤ νυ καί, Ζ, 438, s. *es mag nun etwa, oder es mag vielleicht auch, (it may now perhaps, or it may even perhaps.)* ἤ που, ἤ, Ν, 456, s. ἤ, ἤ που, Τ, 334, s. ἤ που καί, *oder etwa auch, (or perhaps even,)* θ, 584. ἤ που, ἢ καί, ι, 280, *entweder etwa, oder auch, (either perhaps, or even.)* ἤ που, ἠὲ καί, ρ, 577. ἤ νύ που, ζ, 125, num forte, *bin ich etwa wohl, (am I perhaps.)* ἤ, sequente τὶ pro ἤ in altero membro, Β, 289. ἤ τι, ἤ τε sive, sive, Λ, 410. ἤ τι, præcedente αἴ κε, Τ, 148. ἤ τε, præcedente comparativo, π, 216. ἢ καί, Α, 63. Κ, 357, *oder auch, (or even.)* Π, 557. Τ, 33. η, 263. π, 239. sæpe τὶ adjunctum est τῷ ἤ, ex abundanti, ex more sermonis abundantis particulis, qualis est et Germanorum lingua. ἠέ τι βέβληαι; num forte vulneratus es? Ν, 251. numquid, γ, 72. ι, 253. λ, 212. post πρὶν sequitur ἤ, Ε, 288. Χ, 266. ἤ, ἤ ὅγε, *entweder, oder aber er, (either, or but he,)* Γ, 409. Φ, 113. ἢ ῥα καί, ἤ, Π, 243, *ob denn auch wohl, oder ob, (whether indeed, or if.)* ἢ οὐχ, ut jam supra monuimus, in scansione sæpe per συνίζησιν coalescunt, e. c. Ε, 349. ἢ οὐκ, Ι, 533. Ρ, 450. α, 298. β, 312. et sæpe id ἢ οὐχ respondet quæstioni, e. c. Ι, 339, nonne? ἢ οὐ, in una syllaba, Υ, 188, an non? Φ, 396. ω, 115. sæpe autem manent duæ syllabæ, e. c. π, 424.

ἦ, (Ἦ) adverb. certe. *gewiss, freilich, warlich, (certainly, surely, truly.)* Α, 77, 78, 229, 232, 240, 518, i. e. ὄντως, *gewiss doch, (assuredly.)* Γ, 46, ubi inservit ironiæ. et 204. Ε, 800. Ζ, 441. Η, 26, ἦ ἵνα δή, *gewiss genug dass du, (suffice it indeed that thou.)* 393. Θ, 379. Ι, 197, 252. Κ, 37. Λ, 441. Ν, 99. Ο, 286. Π, 745, 750. Ρ, 143. Σ, 358. Τ, 56, 270. Υ, 344, 452. Φ, 54, 55. Χ, 11, 20, 168, 229, 356, 357. Ψ, 782. Ω, 425, 729, 779. β, 60, 325. δ, 81,

169, 232, 333, 632, 663, 770. ι, 507. κ, 65. 330. λ, 435, 446, 449, 617. μ, 280, 297, 372. ν, 172, 383. ξ, 37, 160, 361, 391. ο, 152, 430, 432. π, 69, 92, 346. ρ, 15, 186, 264, 306, 371, 397. σ, 72, 124, 200, 256, 337, 388. τ, 36, 40, 108, 167, 235, 305, 363, 474, 569. υ, 113, 232, 306. φ, 102, 131, 249, 325, 397. ψ, 108, 172, 183. ω, 372, 513. ἦ μὴν, asseverandi formula, profecto sane. Β, 291. Ι, 57. sic et ἦ μὰν, Β, 370. Ν, 354. Ρ, 429. etiam ἦ μὲν δὴ, tamen certe, Β, 798. Γ, 430. Ε, 197. Η, 97, *das wird doch gewiss eine schande seyn, (that will indeed be a disgrace.)* 301, *zwar freilich, (indeed,)* coll. 302, *und darauf, (and thereupon.)* Ι, 348. Κ, 322, ἦ μὲν, i. e. ὄντως δή. Ξ, 275, *ganz gewiss, (most assuredly.)* Λ, 764. Π, 236, 362. Τ, 109. Χ, 233, coll. 235, 239. Ω, 416, 749, 763. δ, 33. θ, 383. ι, 29. ν, 425. ξ, 216, 281. cæterum nota, hoc ἦ sæpe cum ἢ ab editoribus confundi, et perperam circumflecti: e. c. π, 462, ἦ ῥα, num ergo? ubi male habent quidam ἦ ῥα. nam ῥα est pro ἄρα, igitur, et ἢ format quæstionem. attentus lector id et alibi sic deprehendet et corriget. ἦ ῥά νυ, profecto igitur sane, profecto sane, Γ, 183. nam ibi est exclamatio. sed in interrogatione debet sic legi: ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; Δ, 93. Η, 48. Ξ, 190, *woltest du denn wohl mir etwa folgen? (wouldst thou then follow me?)* sic et interrogative, Ε, 762, 421. sed 422, ἦ μάλα δὴ, *gewiss genug, (sure enough.)* et 715, ἦ ῥα, certe igitur, ὄντως δή. sic Ζ, 215. in quæstione vero, ἦ ἄρα, Η, 446. Θ, 236. Σ, 429, quibus locis male a quibusdam legitur ἦ. sic eadem est quæstio per ἦ, ἦ, Ι, 670, s. sic et Λ, 819, s. sed extra quæstionem, Κ, 401, ἦ ῥά νυ, certe igitur. Μ, 164. Ξ, 49. Ο, 185. Σ, 324, 394. Τ, 315. Τ, 347. Ψ, 103. ἦ ἄρα δὴ, Ν, 446, certe tamen jam. ἦ ἄρα, certe igitur, ω, 192, 350. ἦ μάλα, Ε, 278, omnino. et 422, ἦ μάλα δή. sic Ζ, 255, 518. Ο, 14, 91. Θ, 102. Ρ, 34. Σ, 12, *gewiss genug wohl, (indeed very.)* et 18, profecto valde tristem. Χ, 297, 373, *doch gewiss nun, (yet certainly.)* α, 384. ι, 286. σ, 485. π, 183. ψ, 149. ἦ δὴ, certe sane, *gewiss doch, je doch, (doubtless, certainly,)* Α, 573, ubi vitiose a quibusdam legitur ἤδη. sic Β, 272. Ξ, 53, 471. Ο, 467. Ρ, 538, ἦ δὴ μάν. Φ, 583, ἦ δή που. Ω, 518, i. e. ὄντως δή. α, 253. ε, 182. ἦ τι certe et, certe: nam sæpe τὸ τὶ abundat. ἦ τέ κεν ἤδη, certe jam, *gewiss wohl schon, (certainly already,)* Γ, 56. et 366, ἦ τε ἐφάμην, certe putabam. Ε, 201, 885, coll. 887. Κ, 450. Λ, 362, 391, 762. Μ, 69. Ν, 631. Π, 687. Ρ, 171, 236. Σ, 13. Τ, 205. Υ, 449. Φ, 585. Χ, 49, 103. Ψ, 275. ω, 288. β, 62, 219. ι, 228. μ, 138. ν, 211. υ, 194. ω, 28, 310. ἦ γὰρ, Α, 232, 293, *je ja wohl, (ever indeed.)* 342, 355, *denn ja, (for certainly.)* Β, 242. Ι, 303. Ν, 744. Π, 46. Φ, 532. Χ, 301, 435. Ω, 72. ζ, 283. π, 270. ξ, 61, 96, 169, 215. ἦ κε, Η, 125, certe quidem, ὄντως. Ν, 815. Ρ, 38. Υ, 94. Χ, 16, 43. ἦ που, Γ, 43. Ο, 245. Π, 830. ἦ νυ, Ο, 128, ὄντως δή. Τ, 343. ἦ γάρ τοι, certe enim, π, 199. ἦ θὴν, Ν, 813, i. e. ὄντως δή που σοι ψυχὴ ἔλπεται. Ο, 288. ἦ τι μάλα χρειώ, Ι, 197, certe quid valde necessitatis. ἦ μοι ἄχος αὐτοῦ, Υ, 293, certe mihi dolor est ejus causa.

η, epentheticum, vide sub εὐγενής.

η, mutatur sæpe in ι. vide sub γηραιός.

ἦ μὰν, ἦ μὴν, vide sub ἦ supra.

ἠβαιός, ά, όν. (Βάω) paucus, parvus, exiguus. idem ac βαιός. præfixo abundante η. οὐ Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται οὐδ' ἠβαιόν, Β, 380, non erit iis dilatio mali ne tantillum quidem. et 386, οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται οὐδ' ἠβαιόν. οὔ με ἔτι φημὶ μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν, Υ, 361, nego me omissurum in eo contentionem, ne paululum quidem. nam neutrum est adverbialiter. μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκεν ἐναντίον οὐδ' ἠβαιόν, Ν, 106. et 702, Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν ἵστατο ἀπ' Αἴαντος οὐδ' ἠβαιόν, ne passum quidem unum: ubi in sensu primo et proprio posita est. *er stund nicht einmal einen tritt weit von ihm ab, sondern war ihm ganz nahe an der seite, (he stood not a step from him, but was quite close to his side.)* οὐ μέν σε χρὴ ἔτι αἰδοῦς οὐδὲ ἠβαιόν, γ, 14, i. e. οὐδαμῶς, οὔ τι βαιόν, *auch nicht das geringste: du must dich itzo gar nicht scheuen, (not in the least: thou must not now be at all afraid.)* ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους, cum abissemus passum unum vel alterum a spelunca, ι, 462. οὔ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί, pro ἔνεισι, Ξ, 141, non inest ei pectus vel cor, ne parvulum quidem. sic σ, 354, οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ' ἠβαιαί, *er hat kein einzig haar auf dem kopfe, (he has not a single hair on his head.)* ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί, φ, 288, *du hast gar keinen verstand, (thou hast not a grain of sense.)* etiam ἧττον in neutro sæpe ponitur pro οὐδαμῶς.

ἡβάω, f. ήσω. (Ἥβω) pubesco, sum vel fio juvenis. ὁππότε ἂν ἡβήσῃ τι, α, 41, quando puberit, *wenn er mannbar seyn wird, (when he shall arrive at puberty.)* et ὁ τῆς ἥβης καιρὸς ἀρχὴ ἐστὶ τοῦ φρονεῖν τὰ βελτίω. ὁππότε ἂν ἡβήσας μητρώϊον ἐς δῶμα ἔλθῃ, τ, 410. τὼ ἄρα ἡβήσαντε, Ε, 550. ergo et ὁ ἡβῶν ἤδη ὡραῖός ἐστι τοῦ πολεμεῖν: et ὁ ἡβῶν proprie est, cui pili circa αἰδοῖα succrescere incipiunt. ἀνὴρ οὐδὲ μάλα ἡβῶν, ne vir quidem, valde in flore juventutis et in florido robore constitutus, Μ, 382, nedum ergo major ætate. sic et Ω, 565. ψ, 187, et id μάλα definit virum in plena jam et prorsus vegeta pubertate constitutum. ἡμερὶς ἡβώωσα, ι, 69, vitis in optimo flore, pro ἡβάουσα, contr. ἡβῶσα, distracto circumflexo ἡβόωσα, et ob metrum producte ἡβώωσα. ἡβηδὸν ἀνελεῖν apud Herodotum est, κατὰ ἥβην, i. e. πάντας τοὺς ἡβῶντας, omnes puberes interficere. αἲ γὰρ ἡβῷμι, utinam pubescerem, Η, 133, pro ἡβάοιμι. cæterum idem verbum dicitur ἡβυλλιάω, primulam pubertatem nanciscor, Aristoph. Ran. 519.

ἥβη, ης. ἡ. (Ἥβω) est ἡ πρώτη τρίχωσις τῶν αἰδοίων, primi pili circa pudenda. deinde ὁ τριχούμενος ἐκεῖνος τόπος. deinde et ὁ καιρὸς καθ' ὃν γίνεται τοῦτο: pubertas, pubertatis tempus.

tandem juventa in genere, imo et, delectatio juvenilis, lætitia primæ pubertatis. esse et deam, τὴν "Ηβην, vide in R. vox est ab ἥδω, delecto satis, *ich vergnüge, (I delight :)* quasi ἥδη τις οὖσα, mutato δ in β, bœotice. nam proprio τὸ τέρπεσθαι κατὰ τὰς εὐωχίας, delectari in epulis, antiqui vocarunt τὴν ἥβην, personificantes eam hilaritatem. vid. Sch. Aristoph. Vesp. 851. κούρῳ πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη, adolescenti primam barbam nacto, cujus venustissima est juventa, Ω, 348, ubi poëta hanc etymologiam innuit: nam πᾶν χαρίεν est ἡδύ. et ejusmodi πρῶτον ὑπηνήτης proprie dicitur ὁ ἡβῶν. ἐπεὶ ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, Λ, 225, i. e. ἥβησε, et tunc est καίριος ὁ γάμος, ὅτε φίλτατος ἂν εἴη τῇ νύμφῃ ὁ γαμέτης καὶ ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν. ἔχει ἥβης ἄνθος, habet florem pubertatis, N, 484, utpote quæ est ætas optima, quando pubertas prima adest. ψυχὴ, λιποῦσα ἥβην, Π, 857. X, 363, quam anima relinquit tristis. οὐ ἧς ἥβης ἀπόνητο, non percepit fructum suæ juventæ, P, 25. ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης, periculum faciens vigoris sui, Ψ, 432, et quidem αἰζηός. οὐδέ μιν οἴω ἥβην ἵξεσθαι, non puto eum ad pubertatem perventurum, Ω, 728, ut Andromache de puerulo suo vaticinatur. οὐδέ τι ἥβης δεύεται, non deest ei juvenilis ætas et vigor, Θ, 136, quod loquitur juvenis κατὰ τὸ φαινόμενον: nam re vera Ulysses ὠμογέρων, proprie non poterat dici ἡβᾶν, nisi forte secundum Hesiodeum αἰζηὸν τεσσαρακονταετῆ. Sed Ulysses, ex hac Phæacum opinione, de se loquitur, 181, ὄφρα ἥβῃ τε πεποίθεα, donec juvenili vigori confidere potui: sed nunc miseriis paullo infirmior sum, recepturus tamen vigorem. νεηνίῃ ἀνδρὶ πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη, κ, 279. ἐπεὶ ἥβην πολυήρατον ἱκόμεθα, ο, 365, ad pubertatem exoptatissimam. δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην, π, 174, augebat ei corpus et juvenilem ætatem, i. e. compactiorem et succi pleniorem, et juniorem videri fecit eum. νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις, σ, 216, ad plenam pubertatem accedis. sic τ, 532, ἐστὶ καὶ ἱκάνει. ἥβης ταρπῆναι, juvenili ætate jucunde frui, ψ, 212. ἥβης καιρὸς circum scribitur, λ, 318, 319, coll. 316, εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο. τότε γὰρ ἡβᾷ τις, ὅτε ἀπὸ κροτάφου ἡ τρίχωσις ἀρξαμένη ἐπισχερὼ εἰς γένυν ἔρπει. cæterum hæc vox et de pecoribus, et de plantis, poni solet. ab ea est τὸ ἐφήβαιον, locus ubi pili pubertatis supra pudenda crescunt: sicut a κεφαλὴ fit τὸ κεφάλαιον. hinc est et adverb. ἡβηδόν: et verbum ἡβυλλιᾶν, Atticum, de puellis dici solitum quando pubescunt, et maturæ sunt viro. ὁ ἡ ἥβης, ου, pubertati admotus proxime. ἧβαι, et Dorica ἇβαι, Theocrit. 5, 109. et hinc sunt comp. cum ἥβης. Vide sub ἀποδρέπω.

ἡβώω, ("Ηδω) est verbum poëticum et Ionicum, factum ex contracto ἡβῶ, per novam distractionem. εἴθε ὣς ἡβώοιμι, utinam sic pubescerem et in primo vigore constituerer, H, 157. Λ, 669. Ψ, 629. ξ, 468, 503. et quia τὸ ἡβᾶν per se non sufficere videri possit, hinc additur, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη, et robur mihi integrum esset. juvenes optant sibi senectutem, senes respectant juveniles annos, eosque reddi sibi cupiunt. ἡβώοντα νίον μοι, I, 446. ἡβώοντες υἱεῖς filii puberes, κ, 6. Ω, 604.

ἠγάασθε, vide sub ἀγάω.

ἠγάθεος, έη, εον. ("Α) excellens, præstans, etc. idem fere ac ἀγαθὸς, ejusdemque originis ab ἀγαστός: nisi quod peculiariter *locis* hæc vox jungi solet; sic ut simul notio τοῦ θείου inesse possit. ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, in illa præstantissima urbe, τῇ ἀγαστῇ, Α, 252. sic, ἐν Λήμνῳ, B, 722. ἐς Λῆμνον ἠγαθέην, Φ, 79. κατὰ ἠγάθεον Νυσσήϊον, Z, 133. ἐς Πύλον ἠγαθέην, β, 308. δ, 702. ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, δ, 599. notat ergo, præstans, egregius, *vortreflich, (excellent.)*

ἠγάσατο, vide sub ἀγάζομαι, ad initium.

ἤγειρα, vide sub 'Εγείρω.

ἡγεμονεύω, f. εύσω. ("Αγω) sum dux et imperans. sum dux viæ. *ich commandire, führe an, (I command, head.)* Λοκρῶν ἡγεμόνευεν Αἴας, B, 527, Locrensium dux erat. sic cum genitivo 552, 645, 657. sed 816, Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε, cum dativo, Trojanis præerat, ut supremus dux, Hector. ἡγεμόνευεν Ἕκτωρ, ducit copias, N, 53. ᾗ κεν σὺ ἡγεμονεύοις, quo tu imperaveris, O, 46, qua tu duxeris. ποτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν, ad Ilium ducere copias, Π, 92, ut imperator supremus. et 179, τῆς ἑτέρης (στιχὸς, divisionis copiarum) Εὔδωρος ἡγεμόνευε, coll. 173. et 193, τῆς τρίτης, ergo ἡγεμονεύειν et ἄρχειν sunt idem. ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, derivat aquam, *leitet es, (conducts it,)* Φ, 258. τοῖσιν ἡγεμόνευε Νέστωρ ἐὰ πρὸς δώματα, γ, 386, ubi est idem quod ἄρχειν ὁδοῦ καὶ ἡγεῖσθαι, præibat illis ad domum suam. hinc et ἡγεμὼν ὁδοῦ. ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω, i. e. εἰς ὁδὸν, ζ, 261. η, 30, προηγήσομαι εἰς ὁδὸν ὑμῖν. τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει, sc. ἐμοὶ, κ, 501, coll. 505. ἤτοι μὲν οἱ (αὐτῷ) δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν, ρ, 572, subulcus ἐγένετο αὐτῷ ἡγεμὼν ὁδοῦ τῆς εἰς τὴν πόλιν. ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευεν, ω, 224, præivit illis viam. sic et Θ, 4, 421, τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος 'Αλκινόοιο. καί τις θεὸς ἡγεμόνευε νύκτα δι' ὀρφναίην, ι, 142, κ, 141. deus ducebat nos viam. ἡμῖν δ' ἡγεμόνευε πρὸς δώματα, tu nobis dux esto viæ, κ, 445. sic et ρ, 194, σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε, duc perpetuo, præi totam viam. πρόσθε ἡγεμόνευε Τηλέμαχος, præibat, χ, 400. ω, 154. τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη ἡγεμόνευεν, ψ, 293, ubi simpliciter est, præibat, utpote dominis lucem tantum præferens.

ἡγεμὼν, όνος. ὁ. ("Αγω) dux, princeps. prætor. etiam dux viæ. *ein furst, ein führer, (a prince, a guide.)* οὐδέ τι λαοὶ δεύοντο ἡγεμόνος, non quidem erant sine capite, B, 709. ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν, N, 108, ob supremi ducis vitium, et ignaviam militum. ἡγεμόνα ἱππέων, ducem equestrium copiarum, Λ, 745. πρυλέων, pedestrium, O, 517. ἡγεμόνα κτείνας, Π, 292. ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι, decimo sc. anno belli, quorum XXVI nume-

rat Homerus, cum MCLXXXVI navibus subductis, B, 484—760. ὁ μὲν Θρηκῶν, ὁ δὲ Ἐπειῶν, ἡγεμόνες, Δ, 538. τούτους ἡγεμόνας ἕλεν, occidit, Λ, 304, in opp. ad πληθὺν, gregarios, 305. ἡγεμόνες Τρώων, N, 491. φυλάκων, vigiliarum, I, 85. ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον, ordinabant, B, 476. ἐπεὶ κόσμηθεν (ἐκοσμήθησαν) ἅμα ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, Γ, 1, et ibi κατ' ἐξοχὴν positi, nam duces sunt θεῖοι, et θεοειδεῖς diis similes; et τῇ μονάδι καὶ ἑνὶ ἐγγίζουσι: ἡ δὲ πληθὺς, ἑκὰς ἤτοι πόῤῥω τοῦ τοιούτου καλοῦ εἰσίν. ἅμα ἡγεμόνεσσιν ἕποντο, M, 87. πάντας ἅμα ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς στῆσεν ἐὺ κρίνας, sub præfectis, et tribunis, Π, 198. et 171, πέντε ἡγεμόνας ἐποίησε, ut quisque sub se haberet quingenos armatos: ergo: *obristen, (colonels.)* ὅστε ἡγεμόνων κακὸς (ignavus) ὅστε νυ λαῶν, B, 365. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος ἡγεμόνων, hortabatur suos quisque ducum, Δ, 429. ἕλε (interfecit) ἄνδρα ἕκαστος ἡγεμόνων, quisque ducum aliquem primarium virum, E, 38. εἴ τινα ἴδοιτο ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι, qui a sociis suis malum arceret, M, 334, coll. 330, ἄγοντι. nam ἡγεμὼν et ἄγων est idem. ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα ἡγεμόνων, Π, 307, ἀνὴρ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ἡγεμόνων ἕλεν ἄνδρα ἐκ τῶν Τρωϊκῶν, nam solos ἐνδόξους memorat poëta cæsos cædentesve. μή τι σοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηῒ μελέσθω, ne tibi ulla cura sit desiderii ducis viæ in navi, κ, 505, coll. 501, *eines anführers der reise und wegweisers, (of a conductor and guide.)* ἅμα ἡγεμόνα ἐσθλὸν ὄπασσον, simul da mihi bonum viæ ducem, ο, 309. ergo ἡγεμὼν est vel magnus aliquis militiæ dux, *ein stabsofficier, (a staff-officer:)* vel is qui præit et monstrat viam aliquam.

Ἡγέομαι, f. γήσομαι et γέσομαι. (Ἄγω) duco, præsum. præeo. *führe, führe an, gehe voran, (I lead, head, precede)* est ab ἄγω, duco. cum *secundo casu* signat ἀρχήν τινα et ἐξουσίαν. συμπάντων ἡγεῖτο Διομήδης, omnibus præerat ut dux, B, 567. sic et de aliis, 620, 638, 678, 731, 851, 867, 870. ἡγήσατο ἐπικούρων, imperator erat auxiliorum, M, 101. λαῶν, O, 311, copiarum. cum *tertio casu* notat præitionem et ὁδηγίαν. νήεσσι ἡγήσατο Ἴλιον εἴσω, sc. ὁ μάντις Κάλχας, A, 71, ut dux viæ et monstrator temporum aptorum. aliter tamen idem de Achille dicitur, Π, 169, πεντήκοντα ἦσαν νῆες, αἷς Ἀχιλλεὺς ἐς Τροίην ἡγεῖτο, nam is simul imperium in suas naves habebat. Μήοσιν οἱ δύο ἡγησάσθην, B, 864, ut duces cum imperio. εἰς Ἴλιον ἡγεόμην Τρώεσσι, E, 211, ubi est ellipsis eorum quos duxit, sc. ἡγεόμην λαῶν ἐμῶν ἢ λαοῖς ἐμοῖς εἰς Τροίην, et Τρώεσσι est dativus commodi. οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφὶν (pro σφίσιν) ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο, B, 687, ubi ἡγήσαιτο pertinet ad σφίσιν, ut sit: qui præesset illis, et ἐπὶ στίχας determinat hoc præesse, sc. super ordines et manipulos militares. possit tamen ἐπὶ et ad verbum pertinere, ut sit: ὅστις ἐφηγήσαιτο αὐτοῖς στίχας, qui præesset illis quod attinet ordines militares in acie. ponitur et *sine casu.* κερδοσύνῃ ἡγήσατο Ἀθήνη, X, 247, i. e. προηγεῖτο τῷ Ἕκτορι ἐν ἀπάτῃ τῆς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ὁδοῦ, *sie führete ihn hetrieglich, (she led him deceitfully.)* αὐτὸς ἡγήσατο, οἱ δ' ἅμα ἕποντο, M, 251. N, 833, ipse præibat, illi vero sequebantur. sic et Υ, 144, ἡγήσατο ἐς τεῖχος, ducebat ad murum, præeundo. ἡγεῖτο Ὀδυσσεύς, præibat, I, 192. Ἐννοσίγαιος, M, 28, sc. τοῖς ποταμοῖς, *führete die ströme an, (conducted the rivers.)* Ἕκτωρ, N, 802. πρόσθεν ἡγεῖτο, præibat, *gieng voran, (went before,)* Ω, 96. ἡγεῖθ' (ἡγεῖτο) ἡ δ' ἕσπετο Ἀθήνη, α, 125, præibat ipse, Minerva eum subsequebatur, προεπορεύετο. sic et β, 405, ἡγήσατο καρπαλίμως Ἀθήνη, ὁ δὲ μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. sic γ, 29. ε, 192. η, 37. ἡγήσατο αὐτὸς, τοὶ δὲ ἅμα ἕποντο, θ, 46, 104. κλισίηνδε ἡγήσατο, præeundo ducebat eum in tugurium, ξ, 48. ἐκ Δουλιχίου ἡγεῖτο μνηστήρεσιν, dux erat et princeps procorum ex Dulichio, π, 397. τοῖς Εὐπείθης ἡγήσατο νηπιέαις, ω, 468, dux eorum erat plenus stultitia. ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι, ε, 82, ubi deest εἰς vel πρὸς, ducam ad urbes. νήεσσι ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον, navibus præesse easque ducere ad Ilium, ξ, 238. ἡγήσασθαι Τρωσὶ πρὸς πόλιν, X, 101, ducere eos ad urbem. Φοῖνιξ ἡγησάσθω, I, 168, *soll der führer und principal-gesandte seyn, (shall be the leader and principal ambassador.)* ἥ οἱ πόλιν ἡγήσαιτο, quæ ei dux esset ad urbem, ubi deest πρὸς, ζ, 114. et 300, καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο, etiam puerulus tibi dux et index esse possit, *dein weg-weiser seyn, (thy guide.)* nam ἡγήσασθαι ὁδὸν, i. e. εἰς ὁδὸν, est, dux et monstrator viæ esse, κ, 263, τὸν δὲ αἶψα ἤνωγεα (illico jubebam eum) αὐτὴν ὁδὸν (eandem viam) ἡγήσασθαι, præeundo monstrare mihi. ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι (εἰς vel πρὸς) δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο, η, 22. κήρυκα προΐει ἅμα αὐτῷ, ἡγήσασθαι ἐπὶ νῆα, ducere ad navem, ν, 65. ἡγείσθην, duces ambo erant cum imperio, ξ, 470. ἀοιδὸς ἡμῖν ἡγείσθω ὀρχηθμοῦ, fidicen præeat nobis ad saltationem, ψ, 134, *soll uns zum tanze aufspielen, (shall play before us to the dance.)* ἐγὼν ἡγήσομαι, ego præibo, Ξ, 374, nam bonus imperator sæpe ipse rem unà capessit agendam. apud recentiores ἡγέομαι etiam notat νομίζω, puto, arbitror, *ich halte dafür, (I am of opinion:)* sed hic significatus in Homero nunquam, apud vetustos raro, occurrit.

ἡγερέθονται, vide sub ἀγερέθω.

ἠγερέω, (Ῥέω) est novum verbum, factum ex futuro ἀγερῶ, verbi ἀγείρω, congrego, resoluto circumflexo, et producto α, quæ productio et in aliis fit, e. c. ἠπύω pro ἀπύω, εἰρωτάω pro ἐρωτάω, εἰάω pro ἐάω, etc. idque ionice. ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι, ibi enim iis ostendi ut congregent se, K, 127.

ἠγέρθεν, æolice pro ἠγέρθησαν, vide sub ἀγείρω, prope finem.

ἡγηλάζω, (Ἄγω) duco, abduco, adduco: fero, affero, effero: porto. idem ac ἄγω et ἀγινέω. q. v. κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, ρ, 217, ἄγει, ducit, adducit. ἢ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡ-

γηλάζεις, ὅνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, inquit Hercules mortuus ad Ulyssem vivum apud inferos, λ, 617, s. ubi apparet, ἠγηλάζειν et ὀχεῖν esse fere idem: certe aliquod et tu malum fatum fers quale et ego aliquando ferebam et ducebam sub radios solis, e. c. cum canem ex inferno ad superos adducerem, *du must wohl auch eine böse auferlegte arbeit tragen, (thou must certainly have a hard task imposed on thee.)* possis dicere, compositam esse vocem ex ἄγειν et ἐλᾷν, *tragen und treiben, (to draw and drive.)* unde esset ἀγελᾷν (a quo ἡ ἀγέλη) et per paragogen ἀγελάζειν, et Ionica mutatione vocalium ἠγηλάζειν. Sed ἀγηλατεῖν apud Sophoclem est alia vox, ex ἐλᾷν et τὸ ἄγος (quod vide sub χάω et χάζω, ἄζω.) composita. qui scribunt ἡγηλάζειν, minus accurati sunt: nam ab ἡγέομαι quidem deductum esse contendunt; sed, præter quod ἡγέομαι quoque est ab ἄγω, quod est duco ut dux; ipse quoque significatus adversatur. nostrum ἀγηλάζειν est ἄγειν, alibi et διώκειν, *verfolgen, (to pursue,)* agitare; aut πορθεῖν, depopulari, vastare, prædas agere.

ἡγήτωρ, τορος. ὁ. (Ἄγω) dux. *ein commandeur, (a commander.)* Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, B, 79. A, 276. Τρώων, K, 301. Ξ, 144. Μυρμιδόνων, Π, 164. Ἀργείων, Ψ, 457, 573. τοῖοι Τρώων ἡγήτορες ἧντο ἐπὶ πύργῳ, Γ, 153, tales Trojanorum proceres, οἱ δημογέροντες, et στρατηγοί ποτε ἐν νεότητι, qui olim fuerant ductores militum. δύω ἡγήτορες, duo ductores, ἄγοντες κούρους πεντήκοντα, Δ, 393. ἡγήτορι Θρῃκῶν, E, 462. οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον, K, 181, *die wachhabende officiers, (the officers of the guard.)* ἡγήτορες ἄνδρες Πυλίων, principes, Λ, 686. Μυσῶν ἡγήτορα, Ξ, 512. Βοιωτῶν, O, 330. Λυκίων ἡγήτορες, M, 376. Π, 495, 532. ἀνέρι Κικόνων ἡγήτορι, P, 73. πολίων ἡγήτορα λαῶν, Y, 383. Ταφίων ἡγήτορι, α, 105. Φαιήκων ἡγήτορες, η, 98, 136, 186. ν, 186, 210. Δαναῶν, λ, 225, in equo ligneo, qui omnes erant duces magni. ergo hæc vox non solum militiæ ducem, sed et senatorem et principem populi in pace, designat.

ἡγίνεον, vide sub ἀγινέω.

ἠδὲ, (Ἤ) conj. et. A, 41, 96, 455. B, 79, 225, 366, 504, 635, 668. Γ, 67. Ξ, 234. Π, 238. T, 165. X, 234, 428. α, 304. β, 335. λ, 232, 258. ω, 33. ἠδὲ καὶ, et quoque, A, 334. B, 265. E, 128. H, 274. Λ, 702. Ψ, 609. Ω, 150, 179. Φ, 351. β, 209. γ, 112. μ, 424. ἠδὲ ἔτι καὶ, *und ferner noch, (nay more,)* B, 118. ἠδὲ αὖτε, *und darauf, (and thereupon,)* H, 302. ἠδέ κε καὶ, α, 240, *und denn auch, (and then too.)*

ᾔδεα, ionice, et ᾔδην, attice pro εἴδειν. vide sub εἴδομαι, aliquanto a fine.

ᾔδειν, vide ibidem.

ἠδέσατο, vide sub αἰδέομαι.

ἤδη, (Ἤ) adverb. jam, nunc. *schon, nun, (already, now.)* jungitur omnibus temporibus. ἤδη δύο γενεαὶ ἐφθίατο, jam duæ generationes perierunt, A, 250. et 260, ἤδη ποτὲ, jam olim. et 453, ἤδη ποτὲ πάρος, jam aliquando antea. et 457, ἤδη νῦν, jam nunc. Sed 573. cave legas ἤδη pro ἢ δή. et 490, ἤδη καὶ ἄλλοτε, jam et alias. ἤδη γηράσκοντα, B, 663, jam senem. et 699. Γ, 98, nunc tandem. et 184, jam alias, olim, aliquando. et 205, 243. E, 188, 206, 380, ἤδη γε, *nun schon wohl, (even now already.)* 391. Z, 361, 368, nunc. H, 282, 293. Θ, 236. K, 310. Λ, 820. Ξ, 206, 249, 305. O, 110, 139, 222, 613. Π, 438, ubi futurum latet in aor. 1. conj. recentiores τὸ ἤδη tantum præsenti et præterito junxere; Homerus et futuro. 648, 844, 852. P, 629, 687. T, 122, 334. Y, 90, 187, 306. X, 52, 175. Ψ, 20, 180, 623. Ω, 131, 383, 408, 635, 765. ἐπεὶ ὦκα κατελεύσομαι ἤδη, i. e. νῦν, α, 303. β, 89, 164, 211, 402, 410. γ, 241, 335. δ, 260, 267, 294, 598, 834. ι, 161, 223. ζ, 11, 34. θ, 98, 150, 293, 470, 502, 537. κ, 29, 381, 472, 484. λ, 174, 178, 415. μ, 248, 393, 451. ν, 40, 151, tandem nunc. 189. ξ, 133, 213, 330. ο, 16, 65, 66, 88, 177, 268, 349, 370. π, 35, 76, 168, 337, 462, 471. ρ, 157, 606. σ, 174. τ, 86, 160, 192, 222, 270, 300, 359, 528. υ, 53, 61, 90, 94, 208, 215, 273, 309, 333, 347. φ, 117, 245, 284. χ, 48, 186, 246, 248. ψ, 54, 203, 254. ω, 87, 263, 317, 403, 406, 505.

ᾔδησθα, pro ᾔδης, vide sub εἴδομαι, ad finem.

ἦδος, εος. τό. (Ἥδω) delectatio, jucunditas, ἡδονή. est ab ἥδω, quod delectationem talem notat qua animus expletur: *wenn uns ein genuge geschiehet auf eine, der sanft empfindenden seele gemässe art, (when the soul is filled with pleasing sensations.)* hinc admirabilis Germanorum vox, *das vergnügen, (delight,)* plane exhaurit hanc vocem, quando satis nobis sit delectando. ἥδυσμα, ὄφελος. de spiritu hæc est regula: πάντα τὰ προχαϊκὰ δισύλλαβα ψιλοῦται, exceptis ὁ ἧλος, et ἧχι i. e. ὅπου. dorice dicitur ἇδος, et est cum supra adducto fere idem. οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, *man wird der guten mahlzeit weder satt noch froh werden, (the guests will neither be pleased nor satisfied with the cheer,)* A, 576. sic et σ, 403. ἡμίων ἔσσεται ἦδος, nos juvabimus et delectabimus, Λ, 318, usus nostri erit. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, sed quid me ista juvant et delectant, Σ, 80. αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδε ἦδος, ω, 95. vocem ἡδονὴ poëta non habet, utpote quam hexameter non recipit. laudat tamen eam Ulysses, serviens auribus Phæacum, et κατ' ἄνθρωπον, ι, 5—11. hinc Epicurus sumsit sua fortasse. quatenus sit bonum, vide Πάρις, in R. cæterum hac sola vincunt mulieres, etiam adversus summos et sapientes; quod pingit poëta, Ξ, 159—353. et generalis regula est: ἡδονὰς διώκειν προπετῶς, λύπας ἐστὶ θηρεύειν, *dem vergnügen unvorsichtig nachjagen, heisset trauren erjagen, (he who pursues pleasure indiscreetly, catches sorrow.)* Vide sub μῆχος.

ἡδύποτος, ου. ὁ ἡ. (Πίω) cujus potus est suavis. οἴνου ἡδυπότοιο, β, 340. γ, 391. ο, 506.

ἡδύς, εῖα, ύ. (Ἥδω) delectans, suavis. est ab ἥδω, jucunditate et suavitate delecto. Dores dicunt ἁδύς. κνίσσης ἡδὺς ἀϋτμή, nidoris suavis halitus, μ, 369, ubi ἡδὺς attice est generis communis. δέπας ἡδέος οἴνου, γ, 51. αὐτὸν ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρε, ο, 44. ἐξ ὕπνου μὲ ἀνεγείρεις ἡδέος, ψ, 17. ἀσκὸν οἴνου ἡδέος, ι, 197. κοίτου ἡδέος ἔσσεται ὥρη, τ, 510, erit tempus eundi ad lectum dormitorium jucundum. ἡδέϊ οἴνῳ, κ, 519. λ, 27. ν, 69. ὕπνῳ, Δ, 131. ἡδὺν ὕπνον, α, 364. π, 451. τ, 604. οἶνον, β, 350. ι, 205. κ, 357. ὀδμὴ ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος, ι, 210. ἡδεῖαν ἀοιδὴν, θ, 64. ἡδὺ ἐγέλασσαν, B, 270. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσας, nimis suaviter ridens, Λ, 378, i. e. ἐκλύτως, effuse, non more heroum seria agentium. ἡδὺ γελάσσας, Φ, 508. πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, Ψ, 784. εἰ τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, si hoc omnibus placere poterit, Δ, 17. H, 387. et utrumque est idem: nam antiqui amarunt synonymiam. coll. 232, ἀρχῆς μάχης καὶ πτολέμου, ubi similis est synonymia. ἀμβροσίην ἡδὺ μάλα πνείουσαν, ambrosiam valde suaviter spirantem, δ, 446. et 809, ἡδὺ μάλα κνώσσουσα, valde suaviter dormiens. et 746, σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ. sic et ι, 162. ρ, 533. ἥσατο δ' αἰνῶς ἡδὺ ποτὸν πίνων, ι, 354, ubi etymologia innuitur per ἥσατο, delectabatur. δεῖπνον ἡδύ τε καὶ μενοεικὲς, υ, 391. οὐκ ἄν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶ ἡδὺ γένοιτο ζώειν, ω, 434, non sane mihi placebit animo vivere. ἡδὺ ἐκγελάσας, π, 354. σ, 35. et 110, ἡδὺ γελώοντες. πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, υ, 358. ὕπνος ἥδιστος, ν, 80.

Ἥ∆Ω, f. ἥσω, f. 2. ἁδῶ et ionice æoliceque ἁδῶ. delecto, jucunditate afficio, satio. *ich vergnüge, (I delight,)* εὐφραίνω. it. placeo. ἀρέσκω. præsens dorice dicitur ἅδω. ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, utinam mors mihi placuisset violenta, Γ, 173, ὤφειλεν ἀρεστὸς καὶ ἡδύς μοι δόξαι ὁ θάνατος, ὡς ἂν αὐτόχειρ ἐμαυτὴν τοῦ βίου ἐξήγαγον. est infin. aor. 2. a. et κακὸς determinat violentam mortem. οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ω, 464, sc. τοῖς ἀναΐξασι, non enim illis placebat hic sermo, pro ἧδε. εἰ σφῶϊν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροισιν, sc. ὁ μῦθος, si placere possit eorum cordi, ambobus, υ, 327, est aor. 2. opt. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος, M, 80. N, 748, i. e. ἤρεσεν, placuit, ἡδὺς ἔδοξε. et hoc α corripitur, quia est vocalis brevis α loco longæ η, καὶ οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν, et ei placeret hic manere, ζ, 245. quidam codices loco spiritus asperi lenem habent, ionice. in medio ἥδομαι, delector, delecto ipse me. ἥσατο δ' αἰνῶς, ἡδὺ ποτὸν πίνων, ι, 353, delectabat se eximie, jucundum potum bibens: et hoc adjectivum sequitur per σχῆμα ἐτυμολογίας. perfectum medii deberet esse ἧδα, per dissolutionem ἕαδα, et æolice interserto υ et mutato spiritu, εὔαδα. ἐπεί νύ σοι εὔαδεν εὐνὴ, Ξ, 340, quandoquidem tibi placet cubile et concubitus, ἤρεσεν, ἡδὺ ἔδοξεν. ἐπεί νύ σοι εὔαδεν οὕτως, si tibi sic lubet, P, 647. ὡς γάρ νύ σοι εὔαδε θυμῷ, π, 28, sic enim lubuit animo tuo. πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἅδε, Theocrit. Id. 27, 22, multi me ambiebant, sed nullus placuit animo meo; inquit puella, et deest κατὰ νόον, ad ἅδε vero subintell. ἐμοί. τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν, I, 173. σ, 421, his enim omnibus placentem sermonem locutus erat; particip. præt. perf. med. ἑαδὼς, et cum Ionico Æolicoque spiritu, ἑαδώς. ab ἥδω est τὸ ἀφάδιον, dorice, i. e. τὸ ἐχθρὸν καὶ ἀπάρεσκον, non placens. etiam τὸ ἧδος, i. e. ὄξος. et ὁ ἡδυλισμὸς, adulationis species, a quo est ἡδυλίζειν. sed τὸ ἧδος vide loco suo. apparet autem, formam ἥδω esse Atticam: primævam vero fuisse Ἅ∆Ω. a quo est ἁδέω, f. ἁδήσω: quod scribitur ionice et ἀδέω, f. ἀδήσω, i. e. ἀρέσκω, placeo.

ἠὲ, vide sub Ἦ, paullo sub medio.

ἤειδε, vide sub Ἀείδω.

ἠείδεις, ἠείδει, pro ᾔδεις, ᾔδει, vide sub ΕἼ∆Ω, ad finem.

ἠέλιος, ὁ, vide ad ἥλιος.

ἠερέθομαι, ionice pro ἀερέθομαι, vide sub ἀερέθω.

ἠέριος, ία, ιον. (Ἄω) ex vel in aëre. it. unâ cum diluculo matutino, nondum certa luce, *früh mit der dämmerung, (at the dawn of morning.)* ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε (αἱ γέρανοι, grues) κακὴν ἔριδα προφέρονται, Γ, 7, i. e. πετόμεναι διὰ τοῦ ἀέρος, ἐξ ἀέρος φέρουσιν ἔριδα contra Pygmæos. ἦλθον ἔπειτα ἠέριοι, i. e. περὶ ὄρθρον, ὀρθρινοὶ, ι, 52, coll. 56, veniebant prima luce nondum satis certâ. ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, A, 497. et 557, ἠερίη γάρ σοί γε παρέζετο, i. e. ὀρθρινὴ, *früh morgens, (early in the morning.)*

ἠεροειδής, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) caliginosus, specie nigricante. ab ἡ ἀὴρ, ἠέρος, caligo in profundo aëre. ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, ἥμενος ἐν σκοπιῇ, quantum caliginoso aëre terminatum, sc. διάστημα, spatium, spectat vir sedens in vertice montis, E, 770. cf. ἵπποι θεῶν. si quis sedet in vertice alti montis, et prospicit mare; is longissime prospicit, ut humani oculi nequeant longius. tale spatium conficiunt equi deorum unico saltu. longissimus autem ἐν ἡμέρᾳ ἀνεφέλῳ prospectus desinit denique in caliginem aliquam. ἐπὶ ἠεροειδέα πόντον, Ψ, 744, nam mare semper habet nigricantis coloris aliquid: simul autem, quia navigantibus solus aër conspicitur. hinc est solemne id epitheton maris, ut πόντος dicatur ἠεροειδὴς, i. e. μέλας, simulque ἐξ οὗ μόνος ἀὴρ καθορᾶται τοῖς πλέουσιν. sic β, 263. ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, γ, 294. ε, 281. σπέος ἠεροειδὲς, μ, 80, coll. 84. tenebrosum antrum. et 233, πρὸς ἠεροειδέα πέτρην, ob altitudinem ejus usque ad nubes. ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς, antrum amabile, nigricans, ν, 103, Nymphis sacrum. sic et 347. et 366, idem dicitur σπέος ἠεροειδές.

ἠερόεις, εσσα, εν. (Ἄω) caliginosus, *dunkel, düster, (dark, gloomy.)* σκοτεινός. est ex significatu τῆς ἠέρος. nam φύσει μέλας ὁ ἀὴρ, nisi collustretur sole aut aliis luminibus: et hinc ἡ ἀὴρ est ὁ σκότος. ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα, Θ, 13, *in die finstre hölle, (into dark Tartarus.)* ποτὶ ζόφον ἠερόεντα, M, 240, quæ est descriptio partium occidentalium, ubi

nox quasi et tenebræ habitant. 'Αΐδης δ' ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα, O, 191, ubi sunt partes subterraneæ, quarum aditus est ad occidentem. αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος, Φ, 56, i. e. ab inferis, ex morte. νεκρὸν νέεσθαι ὑπὸ ζόφον, Ψ, 51. πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον, λ, 57, quomodo profectus es ad inferos? sic et 154. quibus locis designatur status et habitaculum mortuorum. ὅσοι ποτὶ ζόφον ἠερόεντα, ν, 241, coll. 240, πρὸς ἠῶ. notat ergo partes terrarum occidentales. κατ' ἠερόεντα κέλευθα, υ, 64, ubi vel nigras mortis vias sic vocat, vel τὴν δι' ἀέρος φοράν. conf. κέλευθα.

ἠεροφοῖτις, ιος. ἡ. ("Εω) quæ in caligine et in tenebris vadit. caligine tecta vadens. estque epitheton furiæ: ἡ ἀφανῶς φοιτῶσα κατά τινος, ἡ ἀφανὴς καὶ ἐν σκότει ἐπιφοιτῶσα. ab ἡ ἀὴρ, τῆς ἠέρος, i. e. ἡ ἀορασία, caligo. I, 567. T, 87. conf. ἡ 'Ερινὺς in R.

ἠερόφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) in aëre claram vocem excitans. nam φωνὴ est ἀὴρ πεπληγμένος, aër percussus, ut Zeno ex Homero definit φωνήν. κηρύκων ἠεροφώνων, præconum in aëre sonantium, Σ, 505, qui a voce sic dicuntur.

ἠθεῖος, ου. ὁ. (Θάω) est nomen, quo juniores valde nobiles compellant seniorem suum fratrem. imo in genere est reverentiæ vox erga seniores: inter valde nobiles tamen usurpata tantum. est a θεῖος, i. e. θαυμαστὸς, præfixo η, ut ex βαιὸς fit ἠβαιός. apud recentiores paullo latius hæc vox notat: apud vetustissimos erat προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφὸν proprie. ἠθεῖε, ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω, Z, 518, inquit Paris ad Hectorem. τί οὕτως, ἠθεῖε κορύσσεαι, K, 37, inquit Menelaus ad Agamemnonem. ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς 'Αχιλλεύς, X, 229, inquit Deiphobus ad Hectorem. sic et 239. cæterum esse adjectivum trium terminationum, apparet ex Ψ. 94, ἠθείη κεφαλὴ, i. e. ἀδελφὲ, ubi Achilles adloquitur Patroclum apparentem. ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, ξ, 147, inquit Eumæus de Ulysse, et est vox reverentiæ simulque amoris plenissima, notans benefactorem summe æstimandum. dorice dicitur ἠθαῖος. alias τέττα, ad amicum, ἄττα ad τροφέα, πάππα ad πατέρα.

ἦθος, εος. τό. ("Εδω) locus consuetus ad commorandum, *ein gewohnter aufenthalt, (an inhabited place.)* it. indoles animi, et ingenii proprietas. est ab ἔθω. μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων, ad loca consueta, ad gregem, et ad pascuum, equorum, Z, 511. O, 268. τὰς (σύας) μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα (per haras et in haris) κοιμηθῆναι, ξ, 411, i. e. κατὰ τὰς συνήθεις κοίτας, *in ihre buchten, (in their styes.)* ἤθεα sunt et, sedes consuetæ, grex adsuetus sibi. hinc ὁ ἡ ἠθὰς, άδος, familiaris, consuetus amicus. τῶν ἠθάδων φίλων νέοι μολόντες, εὐπειθέστεροι, Eurip. Androm. 818, recentes et juniores amici sunt ad persuadendum aptiores quam consueti, μᾶλλον πεῖσαι δυνάμενοι τῶν ἀρχαίων καὶ συνήθων. ἕτερος τῶν ἠθάδων, Aristoph. Eccl. 151, alius ex iis qui adsueti sunt ei rei.

ἤϊα, ων. τά. ("Εω) viatica. ἐφόδια. it. in genere, τροφαί, escæ, *zehrung, (food.)* it. paleæ, ἄχυρα, τὰ, *spreu, (chaff.)* est ab ἴω, i. e. πορεύομαι, διϊκνέομαι: nam cibi faciunt ut vivamus et progrediamur; ipsi etiam per totum corpus vadunt. sunt ergo ἤϊα in genere βρώματα, in specie τὰ εἰς ὁδὸν (ad iter) ἐπιτήδεια. τὸ ἄχυρον, palea, vero sic vocatur, quia facile abit et movetur quovis ventulo. λύκων ἤϊα πέλονται, luporum escæ sunt, N, 103, ad quas devorandas cupide vadunt lupi. ὅπλισον ἤϊα, para viatica, commeatum, β, 289, cibos ad iter faciendum. et 410, ἤϊα φερώμεθα, commeatum portemus ad navem. ἤϊα πάντα κατέφθιτο, omnis commeatus consumtus erat, δ, 363. ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα, μ, 329. καὶ ἤϊα ἐν κωρύκῳ, ε, 266. ι, 212, i. e. ἄλφιτα, *mehl oder brodt, im sacke, (flour or bread in a sack.)* sed ε, 368, ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων, ut cum ventus vehemens palearum acervum discutit siccarum.

ἤϊα, *ἤϊεν*, vide sub "Εω, eo, paullo a medio.

ἠΐθεος, (attice ἤθεος,) ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) adolescens maturus ad uxorem ducendam, sed qui nondum duxit, *ein junggesell (a bachelor.)* sic et virgo dicitur ἠΐθεος κόρη. inter mares est ὁ ἠΐθεος, quæ est ἡ παρθένος inter fœminas: et talis est θαλερὸς καὶ θαλέθων, florens maxime ætate. οἱ ὀπύοντες γὰρ, ἤδη που φθίνουσι. hinc aliquis veterum, visens hodie maritum, qui heri fuerat juvenis cœlebs, dixit ei: οἴμοι, χθὲς ἔζης, O miser, heri vivebas; quasi hodie inter semivivos numerandus. est ejusdem cum αἰζηὸς originis; quippe qui primum calorem plenum sentit: mutato, ut solet, ζ in θ. alii deducunt ab αἴθω, αἴθεος, ὁ διάπυρος τῇ νεότητι, mutato αι in ηΐ. minus commode. alii ab ὁ ἀΐτης, i. e. ἐρώμενος, unde ἀΐτεος, et ἠΐθεος, ὁ ἐραστὴς, multo incommodius. proprie est nomen ἡλικίας νεωτερικῆς: deinde in genere sic dicitur mas, qui uxorem nunquam duxit, ἄπειρος γάμου. ἠΐθεον θαλερὸν, Δ, 474, floridum cœlibem juvenem. ἠΐθεόν τ' 'Ακάμαντα ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν, Λ, 60. ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, Σ, 567, οἱ μήπω γεγαμηκότες, ἀλλ' ὡραῖοι γάμου, tenera et lasciva sentientes. et 593, ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ὠρχοῦντο, saltabant. ὀαρίζειν, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε, confabulari blande, sicut adolescens et virgo, X, 127, 128. ὅς οἱ ἔτι ἠΐθεος παίδων ἦν, qui ei adhuc cœlebs erat ex filiis, γ, 401. τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες, ζ, 63, in oppositione ad duos filios jam ὀπυίοντας, maritos. νύμφαι τ' ἠΐθεοί τε, λ, 38.

ἤϊκτο, vide sub εἴσκω.

ἤϊξε, vide sub 'Αΐσσω.

ἠϊόεις, εσσα, εν. ("Εω) littorosus. est per syncopen pro ἠϊονόεις, ab ἡ ἠϊὼν, i. e. αἰγιαλός. ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, ad Scamandrum fluvium, multas elatiores ripas hic illic habentem, E, 36, διὰ τὰ περὶ αὐτὸν ὡς εἰκὸς ὀχθώδη: nam ἠϊὼν etiam de fluviis nonnunquam dicitur. alii hoc adjectivum detorquent a τὸ ἴον, floris species, viola; pleonasmo præfixi η, quod ab α intensivo ortum habere potest; ut notet τὸ ἀνθηρὸν, prop-

τετ τὸν ἀνθεμόεντα λειμῶνα ad hunc fluvium. et fortasse placere possit hæc interpretatio. conf. ἴον.

ἤϊος, ου, ὁ. (Ἔω) est epitheton Apollinis, quatenus solem notat. σὺ ἤϊε Φοῖβε, Ο, 365, ubi dicitur confudisse laborem et munitionem Græcorum, et iis injecisse terrorem. nam sine dubio id vult poëta, hostes ex solis statu commodum aucupasse, ut Græci confunderentur splendore nimio. ἀμφί σε, ἤϊε Φοῖβε, Υ, 152, circa te, O Phœbe. et hoc epitheton sine dubio est a motu solis deductum, ab ἴέω, vado: nam ne momentum quidem sol eodem loco permanet visendus. ut ergo idem sit quod ὑπερίων. alii, inter quos est Aristarchus, ab ἵημι, mitto, derivatum putant, et scribunt ἥϊος, cum aspero, διὰ τὴν ἕσιν τῶν βελῶν, i. e. ἀκτίνων, ob emissionem radiorum: unde et sagittarius dicitur Apollo. recentiores derivant ab ἰάω, ut sit ἤϊος pro ἰήϊος, nam Apollinis inventum medicina dicitur. potest et deductum esse ab ἰὴ, quod est ἐπίῤῥημα et ἐπιφώνημα, λαλούμενον ἐν τόποις ὅπου τὸ θεῖον τιμᾶται, ut, ἰὴ παιὰν, et unde est Latinorum io, e. c. io triumphe. nobis simplicius etymon in hac diversitate magis arrisit, ut soli magis proprium. alibi ἤϊος est et Διονύσου epitheton, quia vinum dat viros et impetum ad vadendum audacter. alibi quoque de pernicie quadam dicitur, quando res it in pejus; ut Sophocles dicit, ἤϊοι κάματοι, i. e. λοιμικοὶ, *die einen ganz vergehen machen, (which quite overpower a person.)* reperitur et ἤϊον et ἰήϊον βέλος, et ἰήϊος βοὴ, i. e. θρηνώδης, lamentabiliter ad cœlum vadens clamor: ab ἴέω et ἰέω, vado. imo ipsa interjectio ἰὴ est ab hoc verbo, notatque processum aut adventum faustum.

ἤϊσκε, vide sub ἐΐσκω.

ἠΐχθησαν, vide sub Ἀΐσσω.

ἠϊὼν, όνος, ἡ. (Ἔω) littus, *das gestade, der strand, (the shore, the strand.)* nam est proprie maris: ponitur tamen et de fluminibus. scribitur alibi et ἠὼν, όνος, ἡ. et αἰὼν, όνος. apud Mosch. Id. 3, circa finem, ἡ κώρα (Proserpina) ταῖς Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαις ἔπαιζεν αἰόσι, lusit in Siculis et Ætnæis littoribus. videtur esse ab ἀεὶ, et εἶμι vel ἴω, vado, compositum; nam ad littus maris semper fere est motus undarum quæ vadunt versus terram. verbum αἰονάω, f. ήσω, cognatum est huic nomini, perfundo, rigo, superfundo: quod ab ἀεὶ et νάειν, fluere, ortum habere putatur. id sane constat, ἠϊόνα et ἀκτὴν significare idem: ut et ad ἄγω, curvo, curvando frango, hæc eadem ἠϊὼν referri potuerit, maxime si Iota medium pro leni consonante, loco τοῦ γ habere velis. et hæc fortasse etymologia est omnium verissima: littus enim est curvum et ubique quasi fractum, frangitque undas. ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο, *stiegen an dem hohen ufer entlängs, (marched along the ample shore,)* in littore ordinibus suis ibant, Β, 92. dicitur βαθεῖα, quia id littus maris bonum est, ad quod statim aqua est profundior. ἠϊόνα μεγάλην, Μ, 31. Η, 462, utpote tot millium hominum capax. ἔπλησαν ἁπάσης ἠϊόνος στόμα μακρὸν, oppleverant totius littoris oram longam, sc. navibus subductis, Ξ, 36. ἄκραι ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, Ρ, 265, extrema littora boant ructante mari extra: et verbum ita prolatum imitatur sonum strepentium undarum. ὅθι κύματα ἐπικλύζεσκον ἠϊόνος, ubi undæ superluebant littus, Ψ, 61. ἠὼς φαινομένη ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε, Ω, 13, aurora apparens super mare et littora. ἐν ἠϊόνεσσι καθίζων, in littoribus sedens, ε, 156. et 418, ἠϊόνας παραπλῆγας, littora depressa. sic et 440. ἐπ' ἠϊόνας προύχούσας, ζ, 138, per ripas prominentes, conf. προέχω.

ἦκα, (Χάω) adverb. tacite, quiete, submissa voce, leniter, paullatim, ἡσύχως, ἠρέμα. est factum ab ἀκὴν, mutato accentu et vocali prima. alias, ad formam ἀμφαδίην et ἀμφαδὰ, κρύβδην et κρύβδα, deberet esse ἀκά: imo Doribus re vera est ἀκᾶ. ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα ἠγόρευον, Γ, 155, submissa voce ad se invicem dicebant, *flüsterten sich einander ins ohr, (whispered to each other :)* nam pudebat senes, clare ea dicere. χιτῶνας ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, Σ, 596, leniter nitentes, quasi oleo essent uncti. πνοιῇ, ἦκα μάλα ψύξασα, valde leniter spirans halitus, Υ, 440. κλινθῆναι ἦκα ἐπὶ ἀριστερὰ, Ψ, 336, inclinari paululum ad sinistram. ἀπώσατο ἦκα γέροντα, Ω, 508, removit leniter a se senem, et a genibus suis quæ senex tetigerat: atque id ex dignitate senis Priami, a quo Achilles suppliciter orari nolebat. αὐτοὺς ἔλιπεν ἦκα κιόντας, lente euntes, ρ, 254. ἤ μιν ἦκα ἐλάσειε, an eum leniter percuteret, σ, 91, 93, ne ab ictu moreretur. ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν, paululum declinans caput, υ, 301. est igitur ἡσυχῇ, ἐπ' ὀλίγον. Attice scribi et cum spiritu aspero potest.

ἧκεν, vide sub ὅς, ἥ, ὅ, paullo sub medio, et ὅσκε.

ἠκέσατο, vide sub Ἀκέω.

ἤκεστος, ου. ὁ ἡ. (Κέντω) non stimulo actus, scuticam nunquam expertus, jugum nullum passus. est epitheton bovis nondum domiti et ad laborandum adacti. ionice habet in fœminino ἠκέστη. est ab α privativo, et κέντω, ago scutica vel stimulo: et hoc α est in η mutatum, ne videatur vox ab ἀκέομαι derivari; ν vero est extrusum, ob κακοφωνίαν, et ne præpositio, ἐν voci inesse putetur. nam alias deberet esse ἄκεντος. βοῦς ἠκέστας ἱερευέμεν, Ζ, 94, 275, 309, i. e. ἀκεντήτους, nullo stimulo unquam læsos. sed ab ἀκέομαι est ἀκεστὸς, ut ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν, placabiles et sanabiles animi bonorum.

ἤκιστος, η, ον. (Ἔω) qui ultimus venit vel vadit. est quasi superlativus, a verbo ἥκω factus, ut notet postremum, infimum ordine et honore, tardissimum, sero venientem. ἤκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαύνειν ἅρμα ἐν ἀγῶνι, Ψ, 531, infimus erat et ipse peritia agendi currum in certamine circensi. neutrum plurale, ἤκισ-

τα, ponitur adverbialiter pro, minime, nequaquam.

ἥκω, (Ἕω) venio, eo, adeo. factum ex ἵκω. μάλα τηλόθεν ἥκω, E, 478, *ich komme oder bin sehr weit her, (I am, or come, from a very distant country.)* ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἥκει, Σ, 406. οὐ γὰρ οἴω ἥκειν εἰς Ἰθάκην, ν, 325, non enim puto me venire in Ithacam. τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἥκει, ο, 328, ubi alii habent ἵκει, nec mirum, cum η et ι ejusdem fuerint pronuntiationis fere. et hoc verbum sæpissime in forma præsentis notat præteritum, veni. apud Herodotum εὖ ἥκειν est, felicem esse, probe procedere. et c. genit. εὖ ἥκειν παιδείας, bene progredi in educatione et eruditione, Theocr. Id. 13, 15, ex emend. Heinsii.

ἠλάκατα, ων. τά. (Λάω) sunt τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια, lanæ circa colum pendentes. deinde et ipsa ἡ ἠλακάτη hoc nomine dicitur. denique sagittæ, ob similitudinem aliquam, dicuntur τὰ ἠλάκατα. ἠλάκατα ἁλιπόρφυρα στρωφῶσα, lanas purpureas ad colum appensas torquens, i. e. nens, ζ, 53, 306, et sermo ibi de regina magna, quæ valde mane surrexit ad hoc opus faciendum. duo ergo ibi sunt admirabilia, opus, et tempus operis, in regina Phæacum. sic, ἠλάκατα στρωφῶσιν ἥμεναι, η, 105. λεπτὰ ἠλάκατα στρωφῶσα, ρ, 97. παρὰ τῇ ἠλάκατα στροφαλίζετε, σ, 314. ἡ ταλασία est ἡ ἐριουργία, et τὰ ταλάσια sunt τὰ ἐριουργικὰ, ad lanificium pertinentia.

ἠλακάτη, ης. ἡ. (Λάω) colus, *der spinnrocken, (a distaff,)* τὸ ἐριουργὸν ἐργαλεῖον, instrumentum illud cui circumponitur lana quando deduci debet in fila. est ab ἠλάσκω (quod ionice est pro ἀλάσκω) i. e. ἐν πλάνῃ εἰλοῦμαι, circumerro; ut ergo sit, περὶ ἣν τὸ ἔριον (lana) ἠλάσκει. deinde per tropum vel similitudinem est ἠλακάτη etiam, suprema pars mali nautici: nam τοῦ ἱστοῦ, τοῦ κατὰ πλοῖα, pars infima dicitur ἡ πτέρνα, pars media ὁ τράχηλος, et τὸ πρὸς τῷ τέλει, καρχήσιον, ᾧ ἐπίκειται τὸ λεγόμενον θωράκιον, τετράγωνον ὄν: καὶ ἐπὶ αὐτοῦ ἀνήκουσα εἰς ὕψος ὀξεῖα ἡ λεγομένη ἠλακάτη: vide Athenæum. ἱστόν τε ἠλακάτην τε, ἔργα γυναικὸς, Z, 491, *den weberstuhl und den spinnrocken, (the loom and the distaff.)* sic et φ, 351. et α, 357. χρυσῆν ἠλακάτην, δ, 131, donatam Helenæ a regina; et 135, ἐπὶ τῷ ταλάρῳ ἠλακάτη τετάνυστο, εἶρος ἔχουσα, calatho isti rotundo super posita erat, et extenta erat colus jacens. conf. τανύω. ab ἠλάσκω esset ἡ ἠλακτὴ, sicut a διδάσκω est διδακτή: interserto vero α mutatur et accentus.

ἠλάκατον, τὸ, vide sub χρυσηλάκατος.

ἤλασαν, vide sub ἘΛΑ'Ω, prope medium.

ἠλασκάζω, (Λάω) errare facio, erro. ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων, ante urbem circumvagans curru suo, Σ, 281, i. e. ἐπ' οὐδενὶ τέλει τρέχων, nulli certo fini intentus oberrans. ὅπῃ κεῖνος μὸν μένος ἠλασκάζει, ι, 457, ubi ille meam iram circumerrando evitet, ἐκφεύγει: ut ergo, cum accusativo rei, paullo specialius notet.

ἠλάσκω, (Λάω) fit ab ἀλάω, idem, f. άσω et ήσω. inde est ἀλάσκω, ut a βάω, dico, est βάσκω, a δάω, δάσκω et διδάσκω: et ionice ἠλάσκω, oberro, circumvolito, πλανάομαι. μυῖαι κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, muscæ per stabulum pastorale (*im bauerhause,) (in the farm house)* circumerrant tempore verno, B, 470, et de multitudine earum ibi sermo in comparatione. ἔλαφοι κατὰ ὕλην αὔτως ἠλάσκουσαι, cervæ per sylvam temere oberrantes, N, 104. idem verbum dicitur ἠλαίνω et ἠλαίνομαι, circumvagor, circumgyro, apud Theocr. Id. 7, 23.

ἠλάστιον, vide sub ἀλαστέω.

ἤλατο, vide sub ἍΛΛΩ.

ἥλδανε, vide sub ἀλδαίνω.

ἤλεκτρον, τὸ, vide sequens.

ἤλεκτρος, ου. ὁ et ἡ. (Λέγω) etiam τὸ ἤλεκτρον. electrum: est μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, mixtura ex auro et argento conflata; et inde in pari fere cum auro ipso habitum pretio. deinde idem nomen notat et, *börnstein, (amber,)* quem vulgaris lingua vocat βερονίκην, estque ἐπισπαστικὸν ἀχύρων, leviter tritum attrahit ad se leves res; et facile ardet cum odore suavi: et fabulæ dicunt, εἶναι αὐτὸν, διὰ τὸ οἷον ἡλιῶδες τῆς χρόας, (ob colorem soli quasi propinquum) δάκρυον τῶν Ἡλιάδων, de qua re et Ovidius narrat Metam. 2, 364—366. antiquitus ex hac bituminis specie nobili fiebant λαβαὶ μαχαίραις, capuli cultrorum, *messer schalen, (knife or sword handles;)* et πόδες κλίναις, pedes seu fulcra brevia lectis et sellis, etc. etiam ipsum aurum vocatur ἤλεκτρος, sine dubio, quia aurum appropriatur soli, qui dicitur ἠλέκτωρ. cæterum hinc est nomen proprium ἡ Ἠλέκτρα, i. e. pulcerrima. χαλκοῦ στεροπὴν (fulgorem in domo Menelai) χρυσοῦ τε, ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος, δ, 73, ubi notat mixturam illam ex auro et argento, hinc his duobus interposita. χρύσεον ὅρμον (aureum monile) ἔχων (venale scilicet) μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, ο, 459, pro μετέερκτο, una inclusum et distinctum erat vel compositum artificiose electris, quæ sine dubio erant *zierrathen von börnstein, die in das güldene halsband eingesetzet und befestiget waren, (ornaments of amber attached to a golden necklace,)* συνεκέκλειστο. sic, σ, 295, ὅρμον χρύσειον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς.

ἠλέκτωρ, ορος. ὁ. (Λέγω) est nomen solis, ἀκάμας (qui non defatigatur) ὁ μὴ εἰδὼς λέκτρον ἀκοιμήτως εἰλούμενος, qui nunquam recubat, sed sine quiete et somno volvitur. ab α privativo, quod ionice mutatur in η, et τὸ λέκτρον. potest et sic dictus concipi, quod ἀνατέλλων ἀποστερεῖ λέκτρων, oriens, ex lecto excitat homines, maxime τοὺς ἐργατικούς. α etiam eam ob causam mutatur in η, ne hoc nomen coincidat cum ὁ ἀλέκτωρ, gallus. τεύχεσι παμφαίνων, ὥστε ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει, incedebat fulgens totus armis, sicut sol, Z, 513, ubi quidem quidam legi

volunt ἠλίκτρον, sed male. nam τὸ βρεφύλλιον (infantulum) paullo ante comparaverat ἀστέρι καλῷ, 401, quo modo nunc compararet τὸν Θεοειδῆ 'Αλέξανδρον ἠλέκτρῳ? sed magis id apparet ex collatione, T, 398, τεύχεσι παμφαίνων, ὥστε ἠλέκτωρ ὑπερίων, i. e. ὡς ὁ ἥλιος. Vide sub 'Αλέκτωρ, in II.

ἠλεὸς, ἀ, ὸν. (Λάω) aberrans mente, πεπλανημένος (in sensu metaphorico) κατὰ τὰς φρένας, *irre im kopfe, (deranged.)* est ab ἡ ἄλη, error, circumvagatio: inde est ἠλὸς, ἡ, ὸν, et ab hoc, eodem sensu, ἠλεὸς, sicut ab ἀδελφὸς ἀδελφεὸς, a συφὸς συφεὸς, ab ἀφνὸς ἀφνεὸς et ἀφνειὸς, etc. ab ἠλὸς et νεὸς (a νε vel νη, non, et ὁ νόος) compositum est νεόηλος, a Callimacho, hym. in Jovem, 63. valde stupidus et vecors, εὐήθης, ματαιόφρων, βλεννός. μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας, O, 128, furiose, mente capte, periisti; inquit Minerva ad Martem: tu aberrans mente. sic et ὁ κοάλεμος est, ὁ ἐν τῷ κοεῖν, i. e. νοεῖν, ἀλώμενος, *der verrücket im kopfe ist, (one who is wrong in his head,)* in sensu clementi; qui errat cogitando. οἶνος γὰρ ἀνώγει ἠλεὸς, ξ, 464, ubi est in sensu activo, ὁ πλανῶν τὸν οὐ πρὸς μέτρον πίνοντα, ὁ ἠλιθιοποιός. sic τὸ δέος dicitur χλωρὸν, i. e. τὸ χλωροποιοῦν, pallere faciens metus; et ἔρως τυφλὸς, amor cæcus, est ὁ τυφλοποιῶν, et πλοῦτος δειλὸς, ὁ τοιούτους (timidos nimirum) ποιῶν τοὺς ἔχοντας. Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες; β, 243, i. e. πεπλανημένε τὸν νοῦν, *du irrer, (thou, who art mistaken.)* est ergo ἠλὸς primum, ab ἡ ἄλη: inde est ἠλεός. eadem vox scribitur et per dialectum (ab ἀλεὸς pro ἠλεὸς) παλεὸς, i. e. μάταιος, πλανώμενος: unde et ipsa ἡ πλάνη ortum suum habet. per paragogen idem dicitur ἠλέματος, dorice ἀλίματος, ου, ὁ, de qua voce Casaub. ad Theocr. Id. 15, 4, quædam notat. et ὁ ἡ κοάλεμος, ου, est errans mente; siquidem κοεῖν ionice est νοεῖν, sentire, intelligere, Aristoph. Equit. 198, et est nomen fictum comice. coll. 221, ubi ὁ Κοάλεμος personificatur ut numen stoliditatis.

ἠλεύατο, vide sub ἀλεύομαι.

ἠλήλατο, vide sub 'ΕΛΑ'Ω, ad medium.

ἠλίβατος, ου. ὁ ἡ. (Βάω) est epitheton rupis inviæ et præruptæ. ab ἀλιτεῖν. i.e. ἀποτυχεῖν καὶ ἁμαρτεῖν τῆς ἐκεῖ βάσεως, *weil man da sehr leicht fehl treten kann, weil da der schritt nicht gelinget, (because a person is apt to lose his footing, and cannot walk conveniently there.)* est ergo per syncopen pro ἠλιτόβατος. nam qui deducunt ab ὁ ἥλιος et βαίνω, quia sol alta maxime collustrat; exploduntur ab antiquis. ἠλίβατος πέτρη, rupes prærupta, O, 273, 619. πέτραι τ' ἠλίβατοι, Π, 35. τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν, tantam præruptam rupem quasi posuit ante ostium, ι, 243, de Polyphemo. λιμένα, ὃν πέρι πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε, κ, 88, i. e. κατὰ τὴν τύχην ἦν, καὶ οὐκ ἐξ ἐπιτεχνήσεως. πέτραι τ' ἠλίβατοι, ν, 196.

ἤλιθα, ('Αλῶ) adverb. per paragogen et Ionicam mutationem primæ syllabæ, factum ex ἅλις, idemque notans. satis, valde, effuse. *sehr, genug sam, häufig, (very, exceedingly.)* ληΐδα ἤλιθα πολλὴν, Λ, 676, prædam valde multam, abunde. φύλλων χύσις ἤλιθα πολλὴ, ε, 483. τ, 443. κόπρος ἤλιθα πολλὴ, ι, 330. δύη (calamitas) ἤλιθα πολλὴ ἔχει με, ξ, 215.

ἠλικία, ας. ἡ. ("Εω) plena ætas virilis. deinde in genere, ætas vitæ. in specie, æqualitas ætatis. ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεΐ τ', ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισι, Π, 808, ubi elliptice dictum, pro κατὰ τοὺς ὁμήλικας, vel περὶ τοὺς ὁμήλικας, qui inter et supra æquales suos ornatus erat hastæ et rei equestris peritia et pedibus velocibus. en tres præcipuas virtutes nobilium ejus temporis. cæterum notantur æquales juvenes. ἤν πως ἡλικίην αἰδέσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ γῆρας, X, 419, si forte reverebitur ætatem, et miserebitur senectutis. et Priamus æqualis fere erat Peleo. cæterum ætatum cursus hic est. βρέφος, τὸ ἄρτι γεγονός: παιδίον, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τηθῆς: παιδάριον, τὸ ἔτι περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξεως ἀντιλαμβανόμενον: παιδίσκος, ὁ τῆς ἐχομένης ἡλικίας: παῖς, ὁ δι' ἐγκυκλίων ἤδη μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι: τὴν δὲ ἑξῆς ἡλικίαν πάλλακα, καὶ βούπαιδα, καὶ ἀντίπαιδα, καὶ μελλέφηβον, καλοῦσι: τοὺς δὲ μετ' αὐτοὺς, ἐφήβους: μεθ' οὓς φασι τὸ μειράκιον: εἶτα μεῖραξ, καὶ νεανίσκος, καὶ νεανίας, ὁ αὐτός: Λάκωνες δὲ τούτους ἱππεῖς καλοῦσι. hos sequitur ἡλικία ἡ τοῦ ἐν καιρῷ νυμφίου: μεθ' ὃν ὁ πατήρ: εἶτα ἀνὴρ νέος: εἶτα ἀνὴρ μέσος: εἶτα πρεσβεβηκὼς, ὑποπόλιος, ὁ καὶ ὠμογέρων: εἶτα γέρων, ὁ καὶ πρεσβύτης: εἶτα ὁ ἐσχατόγερως.

ἡλίκος, η, ον. ("Εω) quantus, magnitudine corporis, aut numero ætatis. etiam in genere, quantus intensione. in quæstione est πηλίκος, in responsione τηλίκος.

ἧλιξ, ικος. ὁ ἡ. ("Εω) æqualis, ejusdem ætatis. etiam, ejusdem magnitudinis. est cum ὅλος ejusdem originis, notatque eum qui eandem mensuram ætatis aut staturæ implet. ad ætatem autem maxime pertinet vox. βόες ἥλικες, σ, 372, boves æqualis ætatis. hinc est proverbium, ἧλιξ ἥλικα τέρπει, æqualis æqualem delectat. idem dicitur ἡλικιώτης, ου. ὁ. et fœm. ἡλικιῶτις, ιδος. ἡ.

ἥλιος, ου. ὁ. et ionice ἠέλιος, ου. ὁ. ("Ελω) sol, *die sonne, (the sun.)* est nomen sideris nostri diurni; est et nomen proprium dei alicujus. est ab ἅω, i. e. λάμπω, (a quo est ἡ ἀὼς, aurora) et ἡ ἕλη, i. e. θερμασία: λάμπει γὰρ καὶ θερμαίνει. imo cum themate ἕλω apte cohæret vox; nam sol continet omnia in vita, et est conservator et tutor omnium viventium. Germanis *die sonne, (the sun,)* est pro, *die schœne, (the beautiful,)* quia est omnis pulcritudinis auctor, ipse quoque pulcerrimus. ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, A, 475, cum sol occideret, et tenebræ oborirentur. πρόπαν ἦμαρ (totum diem, quantum sc. ejus supererat jam) ἐς ἠέλιον καταδύντα δαίνυντο, usque ad occasum solis epulabantur, A, 601. αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, A, 605, cum occidisset

sol; tunc quisque domum et cubitum se conferebat. is erat mos antiquorum nobilium et ignobilium, cum sole occidente dormitum ire, ante orientem surgere cubitu: quod quidem nunc fit contra apud honestiores. *αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιετάουσι πόληες*, Δ, 44, quæ urbes habitantur sub sole et cœlo. *ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο οὐρανὸν εἰσανιών*, H, 421, quæ est descriptio orientis solis. occidentis vero est, Θ, 485, *ἐν δ' ἔπεσ' ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει*, cum esset meridies, Θ, 68. et 480, *οὔτ' αὐγαῖς ὑπερίονος ἠελίοιο τέρπονται*, de statu inferorum. et 538, *ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον*, sole oriente cras. *αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο*, K, 547, de pulcris albis equis. *εἰσόκε δύῃ ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ* pro *ἐπέλθῃ*, P, 455. Λ, 194, 209. et 734, *εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης*, quando sol lucidus exstitit et prominuit super terram. *εἴτ' ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε*, sive ad dextram vadant versus orientem, M, 239, sc. aves fatidicæ: et utrumque ibi est idem. vide ergo, facies versa est ad septentriones; inde oriens est ad dextram. *λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς*, sc. *τὸ κρήδεμνον*, Ξ, 185, candidum erat velamen deæ a capite super humeros demissum ut sol. *ἠελίου ἴδεν αὐγὰς*, sc. recens natus infans, Π, 188. et 777, *ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει*, quamdiu sol medium cœlum obtinebat, coll. 779, *ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε*, cum sol transibat versus occasum. *οὐδέ κε φαίης* (nec sane putares) *οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην*, P, 367, quæ est descriptio densissimæ caliginis ex multo pulvere ortæ: talis erat lux, qualis *ἐν ἐλλείψει* solis aut lunæ totali. notat ergo *κολόβωσιν φωτὸς καὶ αὔξησιν σκότους*: tenebras quas nec interdiu sol nec noctu luna dispellit. et 372, *πέπτατο αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα*, expansus erat splendor solis celer. et 650, *ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε*, affulsit sol. *λείψειν φάος ἠελίοιο*, Σ, 11, i. e. moriturum esse. et 61, *ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο*. sic et 442. et 136, *ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι* (ionice pro *νέομαι*, redeo) *ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι*. et 210, *ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι*, cum occasu solis. et 239, *ἠέλιον δ' ἀκάμαντα Ἥρη πέμψεν ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι*, solem indefessum Juno misit invitum ut abiret ad fluenta Oceani, i. e. occidere celerius solito jussit. et poëtæ sæpius vel retinent solem, ut tardius oriatur, e. c. cum Jupiter genuit Musas, aut Herculem, aut cum Ulysses, agnitus tandem, prima vice loquitur cum uxore: vel concitant, ut celerius occidat, ut h. l. *ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ μάχης*, Σ, 241. et 484, *ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα*, sc. effinxit Vulcanus in scuto Achillis. et hoc epitheton naturam ejus probe exprimit, infatigabilem, nunquam fessum. *οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, ἄκμηνος σίτοιο, δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι*, T, 162, expers omnis cibi ante sumti. et 207, *ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι τεύξεσθαι μέγα δόρπον*, cœnam parare. et 308, *δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης*, *will bis auf den vollen abend aushalten*, (*I shall stay till night.*) *χαλκὸς ἐλάμπετο ἴκελος αὐγῇ ἠελίου ἀνιόντος*, X, 135, ubi parabola de sole *ἀνιόντι*, *ὅτι λαμπρὸν καὶ ἱλαρὸν αὐγάζει*, non vero de *μεσημβρινῷ καυσοῦντι*, meridiano moleste ardente. *ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο*, Ψ, 154. et 190, *μὴ πρὶν μένος* (vis) *ἠελίοιο σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα*, siccaret corpus circa. *πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο*, Ω, 713. *ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσι*, β, 181, multæ aves sub radiis solis volitant frequenter. et 388, *δύσετο δ' ἠέλιος, σκιόωντο δὲ πᾶσαι ἀγυιαί*. *ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην, οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ καὶ θνητοῖσι βροτοῖσι ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν*, γ, 1. et 138, *ἐς ἠέλιον καταδύντα*, i. e. *περὶ δύσιν ἡλίου*: et ibi concio populi convocata dicitur tali tempore *μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον*, temere et non ordine et more decenti, coll. 139. et 329, *ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε*, coll. 487, 497. sic et ι, 225, seqq. ubi dulcissima vespera describitur. ι, 168, 558. κ, 185. *ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλε κατὰ δῶμα*, δ, 45, velut solis splendor erat ubique in hac splendida domo regia. et 400, *ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει*, i. e. meridie, tunc Proteus prodit ex mari, apricationis causa. et 540, *οὔ μοι ἔτι κῆρ ἤθελε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο*. sic et ξ, 44. υ, 207. *οὐδέ ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν*, sc. *τὸν τόπον*, ε, 478, nec sol lucidus unquam radiis feriit hunc locum, adeo densus erat ramis et frondibus. *εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι* (*τερσῆναι*, siccari) *αὐγῇ*, vestes lotas, splendore solis præstolabantur, ζ, 98. *ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλε* (erat) *κατὰ δῶμα*, in regia Alcinoi, η, 84. nam omnes parietes erant politissimi; hinc valde resplendescebant accensis luminibus: nam erat jam multa nox post occasum solis. et 124, *θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ τέρσεται ἠελίῳ*, solum apricum in lato loco siccatur sole. et 289, *δείλετό* (occidebat) *τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν*, remisit me somnus iste intempestivus pomeridianus; ubi quidam legunt *δύσετο*, quod est θ, 417. *αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε*, ι, 26, aliæ insulæ sunt separatæ, versus orientem. et 58, *ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο*, (i. e. *μετῆλθε*, transibat) *βουλυτόνδε*, ad eum locum cœli, ubi est quando boves ex jugo solvi solent, i. e. versus vesperam, pomeridie. et 161, *ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ*. sic et 556. κ, 476. *δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο*, κ, 160, i. e. *ἐδίψα ὁ ἔλαφος*, et conf. *εἶχεν*. et 191, *οὐκ οἴδαμεν, οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος* (hominibus lucens) *εἶσι ὑπὸ γαῖαν* (occidit, quod paullo ante, 190, dixit, *ὅπῃ ζόφος*, ubi occasus, et occidens est) *οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται*, nec ubi *ἀνανέεται*, oritur; quod paullo ante dixit, *ὅπῃ ἠώς*. ignorabant, qua parte cœli esset oriens aut occidens. et 498, *οὐδέ τι θυμὸς ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο*. *οὐδέ ποτ' αὐτοὺς* (*Κιμμερίους*) *ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν*, λ, 16, et pergit: *οὐδ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι*

πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, οὐδ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται, i. e. nec ante meridiem nec post meridiem; nulla ergo diei parte: sed semper eos nebulæ malusque Jupiter (i.e. non favens aër) urget. et 92, λιπὼν φάος ἠελίοιο, relinquens superos, supra terram versantes; in opp. ad inferos. et 497, οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς (defensor) ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, sub sole, in vivis, et 618, ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, quale malum fatum ego portabam cum essem inter vivos supra terram, inquit Hercules apud inferos. ἅμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι, μ, 429. πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα, δῦναι ἐπειγόμενος, ν, 29, sæpe ad solem omnia illustrantem vertebat caput, optans ut occideret: nam promissum Ulyssi erat, nocturnum iter in patriam suam. et 33, ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο. et 35, ὣς Ὀδυσῆϊ ἀσπαστὸν ἔδυ φάος, nam præcessit parabola de operario, cui dies longa videtur opus debenti. et 240, ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, i. e. versus orientem: et pars mundi orientalis spectatur velut pars anterior ejus; hinc de occidente dicitur μετόπισθε, 241. εἴπου ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, ο, 348. et 403, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο, i. e. versus occidentem, ad Ortygiam. conf. τροπαί. ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο, φ, 226. π, 220. et 366, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι. μεῖναι ἐς ἠέλιον καταδύντα, ρ, 570, exspectare usque ad seram vesperam. sic et 582, i. e. ἄχρις ἑσπέρας, *bis nach sonnenuntergang, (till after sun-set.)* ὅρμον, (monile) ἠέλιον ὥς, sc. λάμποντα, splendens, σ, 295. λαμπρὸς δ' ἦν (ὁ χιτὼν, candidus) ἠέλιος ὥς, τ, 234. et 424, ἐς καταδύντα δαίνυντο. et 426, ἦμος δὲ κατέδυ. et 433, ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, ἐξ ὠκεανοῦ, sc. surgens et oriens. et 441, οὔτε μὲν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, descriptio sylvæ densæ. ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, υ, 356, sc. vobis, mox morituris, nam quibus pernicies instat, iis dicebatur ἥλιος δεδύκειν, vide Heinsium ad Theocr. Id. α, 102. τῶν μέν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμὸν, vitam iis sol eripit, χ, 388, sc. piscibus ex mari extractis in arenas siccas. φάτις εἶσιν (fama vadit) ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, ψ, 362. ἠδὲ παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων ἤϊσαν, prætergressi sunt portas solis, ω, 12, sc. mortui a Mercurio ad inferos deducti: et istæ πύλαι notant occasum solis, αἱ οἷον συγκλείουσαι τὸν ἥλιον κρύψεις, γενόμενον πρὸς δυσμαῖς, et ubi sol fit ἀφανής. et 147, ἱστὸν (telam) ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ, ob albedinem et tenuitatem texturæ, *wegen der weisse und feinigkeit, (on account of the whiteness and fineness.)* atque his omnibus est ἠέλιος, nusquam ἥλιος, et notat *sidus* nostrum fulgidissimum. sed et ut *deus* inducitur passim a poëta. ἄρνα λευκὸν, Ἠελίῳ, Γ, 104, ubi sacrificabatur ei agnus mas albus, ut patri luminis et fœcunditatis. et 277, Ἠέλιός τ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, ubi invocatur ut testis juramentorum: et nominativus attice est pro vocativo. hinc οἱ Βιθυνοὶ δίκας ἐδίκαζον καθεζόμενοι ἀντίοι τοῦ ἡλίου, jus dicentes sedebant facie versus solem conversa sub dio, ὡς ἂν ὁ θεὸς ἐποπτεύοι. οὐδὲ ἂν νῶϊ διαδράκοι (nos ambos per hanc nubem videre possit) Ἠέλιός περ, ne sol quidem, Ξ, 344, et additur: οὗτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, cujus oculus est acutissimus ad pervidendum omnia. κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διΐ τ' Ἠελίῳ τε, aprum paret jugulandum et sacrificandum Jovi et Soli, Τ, 197. et 259, ἴστω νῦν Ζεὺς, Γῆ τε καὶ Ἠέλιος, ubi per Solem jurat rex. νήπιοι, οἳ κατήσθιεν βοῦς ὑπερίονος Ἠελίοιο, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, α, 8, ubi socii Ulyssis dicuntur mactasse et comedisse boves Soli sacros in Sicilia. de qua re et est λ, 105—114, ubi Circe monet, ὁππότε πελάσῃς νῆα Θρινακίῃ νήσῳ, βοσκομένας δ' εὕρητε βόας Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. et factum ipsum contra hanc prædictionem describitur, μ, 127—141. et 261—398. et pœna est 415—419, quibus locis crebra est mentio Ἠελίοιο, nempe habuisse dicitur Sol in Sicilia septem greges boum, quemque capitum quinquaginta, totidemque ovium: his gregibus præerant duæ filiæ pulcræ Solis, quas is ex Nympha Neæra genuerat, (μ, 128—136.) Phæthusa et Lampetie. Aristoteles, et qui cum eo allegorias nescio quas in Homero venantur inepte, eos septem greges boum interpretatur per dies anni, computatos ad menses lunares, quorum sunt 350, et totidem faciunt septies quinquaginta. hi greges neque procreant neque moriuntur: et filiæ Solis sunt δυνάμεις ejus, quas parit ἡ Νέαιρα, i. e. ἡ ἀεὶ νεάζουσα ἐν χρόνῳ καὶ ἀκμαία κίνησις, ποιμαίνουσαι τὸν καθ' ἡμᾶς βίον, etc. sed aqua hæret, si explicandum est, quomodo socii Ulyssis hos boves mactaverint. Simplicius extra allegoriam explicantur per boves aratores in Sicilia, quos mactare nefas habebatur eo tempore ibi, et quos omnes Soli sacros jusserant esse incolæ ad opus rusticum solum adhibendos. numeros autem, et nomina filiarum Solis, addit Homerus poëtice; ut solet res historicas τερατολογεῖν. Sol accusat hos socios apud Jovem breviter, sed γλυκέως, μ, 376, seqq. nam Sol non ὁπλοφορεῖ in mythologia et poësi, ut Apollo, cum quo non simpliciter idem est; sed officium ejus unum est, ut lucem circumferat. hinc minatur simplici animo, quod velit se subtrahere a lucendo, quodque velit abire ad inferos, γεγονὼς ὑπόγαιος: quod quidem utpote magnam pœnam, ὁ Κρόνος et οἱ περὶ αὐτὸν οὐχ ἑκόντες ἐποίησαν, ἀλλὰ πρὸς βίαν ἔπαθον, ut ad inferos detruderentur. est ergo id consilium Solis εὐηθικὸν, *einfältig, (simple, silly,)* τὸ μικρᾶς λύπης ἀνθελέσθαι μέγα κακὸν, loco parvæ tristitiæ suscipere in se ingens malum. Hæc omnia ficta a poëta, *suavitatis* causa, cæterum accusat socios Ulyssis in communi concilio deorum, ut communicato consilio fiat quod futurum est. consilium poëtæ autem est, docere, omnia injuste facta habere suam certam pœnam divinitus, etsi ab hominibus non puniantur. quod Scaliger ineptas contradictiones poëtæ h. l. invenisse putavit; condonandum tanto viro, Virgilii sui *nimio* miratori. nam filiæ Solis narrant Soli, non, quasi ipse

videre non potuerit, sed ut dolentes, et vindictam petentes. ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ (Ὀδυσσεῖ) Ζεύς τε καὶ Ἠέλιος, τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι, — τ, 276. ἠδ' ὡς Ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι, ψ, 329. δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἵδε βόες, reverendi et timendi dei hæ sunt boves, μ, 322, quod dicitur πρὸς ἐκφόβησιν ἑταίρων: nam per se est valde ἥμερος. Semel in omni opere Homeri dicitur Ἥλιος, θ, 271, et quod nuntius venerit Vulcano de adulterio Martis: alibi semper est Ἠέλιος, θ, 302, et hæc forma est etymologiæ propior, et in se prima; ex qua deinde facta est illa altera ἥλιος. κ, 138, dicitur Ἠέλιος pater τῆς Κίρκης, quam genuit ἐκ Πέρσης, filia Oceani, conf. R. alibi pulcerrimæ fæminæ dicuntur filiæ solis, e. c. ἡ Πασιφάη, uxor regis Minois, a πᾶσι φάειν, quod proprium est solis. νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι εἰσὶ ἀντολαὶ Ἠελίοιο, μ, 4, καὶ χοροί. τὰ ἀντήλια vel ἀνθήλια sunt tegmina contra solem, *sonnenschirme, hüte wieder die sonne, (parasols, hats to screen the wearers from the sun.)* qui vocem ἥλιος, Dorica dialecto inducti, ab ἡ ἅλς, mare, dictam putant, quia in mari prior apparet adventus ejus quam in terra; et quia in mare videatur occidere et ex eo oriri: humiliter nimis sentire videntur.

ἠλιτόμηνος, ου. ὁ ἡ. (Μήνη) qui a mense uno vel altero aberrat. eumque non observat. sic vocatur partus, qui uno vel altero mense citius editur quam solet, Τ, 118, ubi sermo est de septimestri partu, qui vitalis est.

ἤλιτον, vide sub ἀλείτω.

ἥλκησε, vide sub ἑλκέω.

ἧλος, ου. ὁ. (Ἕω) clavus, *ein nagel, (a nail.)* it. id quo res aliqua, ornatus causa, distincta est, *ein eingelegter zierrath, (an inlaid ornament.)* dicitur et per apocopen ὁ ἧλ, e. c. ἧλ δαιμόνιος, de quo vide Strabonem. etiam morbus ille digitorum pedis dicitur ἧλος, a similitudine clavi. est ab ἵημι, f. ἥσω, quia clavus immittitur et inseritur. σκῆπτρον χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, sceptrum aureis clavis distinctum, Α, 246, coll. 234, seqq. ex quo apparet, scipionem eum fuisse ligneum, sed aureis ornatibus confixum. ξίφος, ἐν ᾧ ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον, Λ, 29, gladius, in quo aurei clavi collucebant, quibus capulus et vagina erant ornata. sic 632, δέπας (poculum) χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, argenteum, aureis clavis, ornatus causa, transfixum quasi. ergo et ἐν ποτηρίοις antiquorum tales ἧλοι.

ἤλπετο, vide sub Ἔλπω, ad medium.

ἤλυξεν, vide sub ἀλύσκω.

ἥλω, vide sub ἁλόω.

ἠλώμην, vide sub ἀλάομαι.

ἧμα, ατος. τό. (Ἕω) est τὸ ἀκόντισμα, jaculatio. ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος, es præstantissimus jaculando, Ψ, 891. Vide sub Ἕω, ire facio, aliquanto ab initio.

ἠμαθόεις, vide sub Ἄμαθος in R.

ἦμαρ, ατος. τό. (Ῥέω) dies. idem ac ἡμέρα, q. v. possis tamen hanc formam pro prima accipere, a qua ἡ ἡμέρα deinde sit facta, et referre cum ἡ ἠὼς ad radicem eandem, nimirum ad ἄω vel αὔω, i. e. λάμπω, splendeo. πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, Α, 601. Τ, 162. Ω, 713. κ, 183. μ, 29. τ, 424. ω, 41, per omnem reliquum diem, usque ad occasum solis. πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο, pugnabant, Σ, 453. αἴσιμον ἦμαρ, i. e. ἡμέρα θανάτου, θάνατος, Θ, 72. Φ, 100. Χ, 212. νηλεὲς, diem mortis duram, Λ, 484, 587. Ν, 514. Ο, 375. Ρ, 511. Φ, 57. μόρσιμον, fatalis dies mortis, Ο, 613. ὀλέθριον, Τ, 409, 294. κακὸν, Ι, 251, 593. Υ, 315. Φ, 374. δούλιον, i. e. ἡ δουλεία, servitus, Ζ, 463. ρ, 323. ἐλεύθερον, i. e. ἡ ἐλευθερία, libertas, Ζ, 455. Π, 831. Υ, 193. ὀρφανικὸν, Χ, 490. ἱερὸν, Θ, 66, nam dies est res sacra. ἄξιον πάντων, Ο, 719. ἔσται, ὅτε, Δ, 164. Ζ, 448. periphrasis diei ante meridiem est, Λ, 84, ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν (quamdiu matutinum tempus erat) καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, et crescebat dies. nam Trojani belli tempore dies nondum descripta erat in horas æquales. μέσον, Φ, 111. η, 288. νῦν εἴδεται ἦμαρ, nunc illuxit illa dies, Ν, 98. νύκτας τε καὶ ἦμαρ, Χ, 432. Ω, 73. Ε, 490, ubi ἦμαρ veluti adverbialiter positum, sicut in αὐτῆμαρ, eodem die, ἐννῆμαρ, etc. sic et β, 345. κ, 28, 80. ο, 475. ω, 63, *nacht und tag, (night and day.)* τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἀνθρώπων, οἷον ἦμαρ ἐπάγῃ θεὸς, σ, 136, i. e. qualis est fortuna, talis est animus hominum, in felicitate elatus, in adversis humilis, rebus se adsimilans; ὁποῖα ἂν εἴη τὰ προσπίπτοντα, τοιοῦτός ἐστιν καὶ ὁ νοῦς, ἐν εὐτυχίᾳ συνεξαιρόμενος, ἐν δὲ τοῖς ἀνάπαλιν ταπεινούμενος, τοῖς πράγμασιν συνεξομοιούμενος, καὶ πρὸς τὰ παραπίπτοντα σχηματιζόμενος: profecto sic est, ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus. cave ergo, poëtæ adfingas vel adlinas sensum, quem Baylius sub nomine Pyrrhon, Remarque F., citans hunc locum, expressit, sic vertens, talis enim ipsorum est hominum mens terricolarum, qualem ipsis hominum et divum pater indit in horas: additque explicationis loco: *cette sentence signifie, que l'esprit des hommes est journalier, et que Dieu leur donne leur provision de raison comme une espece de pain quotidien, qu'il renouvelle chaque matin. cela quadre merveilleusement avec l'hypothese des Pyrrhoniens*, etc. ex quo exemplo apparet, quam nihil fere credendum sit explicatoribus sententiarum alienarum, nisi ipse oculis propriis utaris et inspicias. νόστιμον ἦμαρ, i. e. νόστον, reditum in patriam, et ad suos, α, 9, 168, 354. γ, 233. θ, 466. π, 149. ρ, 253. τ, 369. τέτρατον, γ, 180. ι, 262. νηλεὲς, θ, 525. ι, 17. et 56, ἀέξετο ἱερόν. τρίτον, ι, 76. κ, 144. μόρσιμον, κ, 175. et 288, 269, κακόν. sic et ο, 523. ἕβδομον, μ, 399. ο, 476. δούλιον, ξ, 340. αἴσιμον, π, 280. μέμβλωκε, ρ, 191, processit dies. et 606, δείελον, pomeridianus dies. ἤματος καὶ νυκτὸς κέλευθοι ἐγγὺς, κ, 86, ubi conf. ἐγγύς. nam et hunc locum mirifice distorquet idem Gallus. ἤματι τῷ, ὅτε, Ε, 210. Ζ, 345. Θ, 475. Ι, 253. Λ, 444, 765. Ν, 335. Ξ, 250. Ο, 76, 252. Ρ, 401. Σ, 85. Τ, 60, 89, 98. Φ,

77. Χ, 359, 471. Ψ, 87. ι, 309. υ, 19. ψ, 252. Β, 351, 743, ubi est, eodem die, quo, et vide, bellum cum Centauris fuit fere ἐνιαύσιον: nam in nuptiis Pirithoi cœpit; et eo die, quo nascebatur primus puer, plena victoria de Centauris est reportata, ἐπὶ τῷδε, Ν, 234, i. e. hodie. τρίτῳ, Λ, 706. τριτάτῳ, Ι, 363. ὀπωρινῷ, Π, 385, i. e. tempore messis, ubi pluvia solet esse rarior. χειμερίῳ, Μ, 279, *bey wintertag, (on a winter day:)* nam eo tempore nives solent esse densissimæ. ἰῷ, uno eodemque die, Ζ, 422. sic, ἐν, Κ, 48, uno die. προτέρῳ, i. e. χθὶς, *am vorigen tage, (on the preceding day,)* Φ, 5. τῷδε, i. e. hodie, Φ, 584. υ, 116. τῷ αὐτῷ, η, 326, hodie. ἐπὶ ἤματι, i. e. ἐφ' ἑκάστῳ νυχθημέρῳ, μ, 105, ut per quatuor horas inglutiat Charybdis, per quatuor evomat rursus; et sic ter per horas viginti quatuor utrumque recurrat. Sed Circe auget rem, terrendi Ulyssis caussa: re vera id fieri dicunt bis tantum ἐν νυχθημέρῳ, et quidem innoxie. sed ξ, 105, ἐπ' ἤματι, quotidie, αἰεί: vel et, in singulos dies, *auf jeden tag, (every day.)* sic et Τ, 229, ubi est, in unum diem, non vero diutius. εἰκοστῷ, ι, 34. ἤματα πάντα, Μ, 133. Ν, 826, i. e. ἀεί: et ἀθανασίαν εὔχεται. Ξ, 235, 269, 276, Π, 499, ubi, explicationis uberioris causa, additum διαμπερὲς, *immerfort, (for ever.)* Τ, 226. Ψ, 594. Ω, 491. β, 55, 205. δ, 209, 592. ι, 136, 210, 219. ζ, 46. η, 94, 257. θ, 431. ι, 123. κ, 467. ο, 54. ρ, 534. φ, 156. ψ, 6. ω, 25. νύκτας τε καὶ ἤματα, Σ, 340. Ψ, 186, i. e. ἀεί. Ω, 745. λ, 182. ν, 338. ξ, 93, ubi alii legunt ἡμέραι. π, 39. αἱματόεντα, dies cruentos, Ι, 326. ἐείκοσιν ἤλυθες, Ζ, 217. coll. ι, 360, εἶχον μιν. ἔνδεκα, Φ, 45. et 46, sequitur δυωδεκάτη, quasi præcessisset ἡμέρα. δύο, ι, 388, coll. 390, τρίτον ἦμαρ. ι, 74. τρία, ρ, 515. δυώδεκα, τ, 199. ἤματα, interdiu, *bey tage, (in the day-time,)* ι, 156. κ, 11. π, 365. τ, 513. μακρά, κ, 470. σ, 366. χ, 301. πολλά, τ, 153. ω, 142.

ἠμάτιος, ία, ιον. (Ῥίω) quotidianus, καθ' ἕκαστον ἦμαρ. it. interdiu, *bey tage, (in the day-time.)* it. unum diem sumens ad rem aliquam efficiendam. ἠμάτιαι νῆες, naves quotidie venientes, Ι, 72. ἠματίη ὑφαίνεσκεν, interdiu texebat Penelope, in opposito ad noctes, β, 104. τ, 149. ω, 138.

ἤμβροτον, vide sub ἁμαρτάω, ad finem.

ἤμιλγε, vide sub Ἀμέλγω.

ἠμὲν, vide sub Ἦ, aliquanto a fine.

ἡμέρα, ας. ἡ. (Ῥίω) dies. *der tag, (the day.)* est fœmininum substantive, ab ἥμερος, ut sit plene ἡ ἡμέρα φαῦσις ἢ κατάστασις ἀέρος, mitis splendor aut constitutio aëris: nam interdiu est in aëre ἡ ἡμερότης: contraria ei ἡ νὺξ est fera et inimica, unde et ἡ δειδία dicitur, διὰ τὸ δεινὸν καὶ φοβερὸν αὐτῆς καὶ μὴ ἥμερον. *die freundliche liebenswürdige tagezeit, (the pleasant and cheerful day.)* cæterum ἡμέρα est ἀὴρ ὑπὸ ἡλίου πεφωτισμένος: et dividebatur antiquitus in tres partes, εἰς πρωΐαν, μεσημβρίαν, δείλην, quæ enumerantur, Φ, 111. et η, 288, 289, nam δύσετο est, versus occasum vergebat sol, quod fit statim hora prima post meridiem. περίφρασις τοῦ dies oritur, est Λ, 1, 2. Τ, 1, 2. γ, 1—3. ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισι, quemadmodum nunc dies ista pestem adfert iis, Θ, 541. Ν, 828, et ἡμέρη ἥδε est explicatio τοῦ, νῦν. ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, cum vero menses et dies finiti essent, i. e. cum esset annus, λ, 293. ξ, 293. τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, θεοὶ φίλοι, ω, 513, quæ mihi est ista dies, dii boni! quam læta dies! ὅσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν, ξ, 93, quotidie. τριψημερεῖν est, diem conterere, Aristoph. Vesp. 845, nihil agendo. Vide sub Τιθωνὸς in R.

ἡμερὶς, ίδος. ἡ. (Ῥίω) notat τὴν ἥμερον ἄμπελον, vitis hortensis et ab hominibus culta, ad differentiam sylvestris, τῆς ἀγριάδος. τετάνυστο περὶ σπέους ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλαῖς, ι, 69, expansa erat et erecta circa speluncam vitis adulta, et luxuriabat uvis. alii τὴν ἡμερίδα volunt esse εἶδος λεπτοφλοίου δρυὸς, cujus fructus quoque dicatur σταφυλὴ, ex quo fiat ὁ ἰξὸς, species quercus tenuiori cortice, et frugifera: et Eustathius non negat, sua ætate circa Thraciam, speciem quandam τῶν δρυῶν dictam fuisse ἡμερίδας, at id nihil valet de ævo Homeri, et de hoc loco. cæterum h. l. est alta, non humilis. Vide sub δρῦς, prope medium.

ἥμερος, ἑρα, ερον. (Ῥίω) mansuetus, cicur, mitis, lenis. *zahm, gelinde, gütig, (tame, gentle, kind.)* scribitur et ἥμειρος, dorice ἅμερος et ἅμειρος: et attice est generis communis. est ab ἱμείρω: nam mitia et mansueta appetuntur ab homine, et vicissim appetunt et amant hominem. ἥμερον χῆνα, anserem cicurem, ο, 162, et additum ἀργὴν, album, ostendit, ἥμερον esse generis communis.

ἡμέτερος, έρα, ερον. (Ἔω) noster. ponitur sæpe et pro ἐμός. ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, Α, 30, i. e. ἐμῷ. ἡμέτεραι ἄλοχοι, Β, 136. et 374, χερσὶν ὑφ' ἡμετέραισιν. οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, Γ, 233. ἡμετέρης ἀλόχοισι, Ζ, 114. et 151, ἡμετέρην γενεὴν, i. e. ἐμήν. sic et Υ, 214. ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, Θ, 31. νεώμεθα ἐφ' ἡμέτερα, Ι, 615, sc. δώματα. ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι, Λ, 719. ἡμέτερόν γε μένος, i. e. ἐμὸν, Μ, 166. et 319, ἡμέτεροι βασιλῆες. ἐφ' ἡμετέρας νῆας, Ν, 101, conf. porro, Ξ, 73. χόλον αἰπὺν ἡμέτερον, i. e. ἐμὸν, Ο, 224, 351, 468, 725. ἡμέτεροι θεράποντες, Π, 244, i. e. ἐμός. Σ, 385, 406. Τ, 411. Υ, 91, 143. Ω, 567. α, 45, 176, 258, 397. β, 26, 262. δ, 139. η, 193, 323, λαῶν ἡμετέρων, ex nostris hominibus. ἐς ἡμέτερον, sc. δῶμα, η, 301, sic θ, 39, ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες, sc. οἶκον. et 244, ἡμετέρης ἀρετῆς. Ι, 93. ἡμετέρη ματίη, κ, 79, nostro labore frustraneo. et 334, εὐνῆς ἡμετέρης, quod Circe dicit adulatorie, quasi jam diu fuisset communis lectus: sed Ulysses id corrigit per σῆς, 340, 342. λ, 561, i. e. ἐμόν. ν, 181. ξ, 59, ἡμετέρη δόσις, sc. τῶν δούλων. et 417. π, 45, i. e. ἐμῷ. ρ, 496, 534. τ, 344, i. e. ἐμοῦ. φ, 238, 291, 292, ἡμετέρων μύθων ἀκούσῃς, bis dic-

tum, quasi sit res magna. χ, 396. ψ, 226. ω, 215, 266, sc. οἶκον. 324, 472.

ἡμιδαής, έος. ὁ ἡ. (Δάω) semiustus. *halb verbrannt, oder angebrannt, (half-burnt.)* ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετο, Π, 294, semiusta navis.

ἡμίθεος, ου. ὁ ἡ. (Θάω) semideus. cujus paterna vel materna origo fuit divina. ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν, Μ, 23, i. e. ἥρωες proprie sic dicti. deinde et in genere, fortissimi et præstantissimi viri.

ἡμιόνειος, είη, ειον. (Ὄνω) ad mulum pertinens, mularis. ἄμαξαν ἡμιονείην, Ω, 189, 266. et 268, ζυγὸν ἡμιόνειον, jugum mulorum. ἄμαξαν, ζ, 72.

ἡμίονος, ου. ὁ ἡ. (Ὄνω) mulus, *ein halbesel, ein maul, (a mule.)* et sic dicitur fere natus ex asino et equa. dicitur vivere posse πεντήκοντα ἔτη. ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, Β, 852, unde est genus earum mularum, quæ maxime sunt idoneæ ad agros peragrandos, ad montes rupesque pervadendas. κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοις, Η, 333, per junctos curribus boves et mulos advehemus huc mortuos. et hæc sunt τὰ ὑποζύγια. ὅτε δὴ ἀπέην (cum abesset) ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἑλκέμεν ἄροτρον, Κ, 352, quantum sunt spatia mulorum in agro, nam hæ sunt præstantiores ad trahendum aratrum; utpote celeriores, etsi boves robustiores et nobiliores. ergo Dolonem cum mulis comparat in distantia ista agri, cum bubus Græcos illos duos. conf. ἐπίουρα. ὥστε ἡμίονοι, Ρ, 742—745, ubi parabola de mulis trahentibus magnum onus adjunctum. ex Theognide, 996, notus est pentameter, γνοίης, ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι: ταλαεργοὶ γὰρ καὶ δεξιοὶ ὄντες πονεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν. τὰς δρῦς ταμνομένας ἔκδεον ἡμιόνων, quercus dejectas adligabant mulis trahendas, Ψ, 121, coll. 115, ubi iidem dicuntur οὐρῆες. et 260, ἡμίονοι inter alia certaminum præmia numerantur. et 654, ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, ἑξέτεα, ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι, quæ ibi est præmium victoris. et 662. et 666, ἅψατο ἡμιόνου ταλαεργοῦ: et recte habet id epitheton, nam est præ cæteris jumentis φερέπονος. hinc et recte datur in præmium τῷ τλησιπόνῳ πύκτῃ, 668. confer et Ω, 150, 179, ubi Priamus currum jungi jubet mulis. et 277, ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς, junxeruntque mulos validis ungulis præditos et jugales: et tales dono dati erant Priamo a Mysorum populo. et 324, ἡμίονοι εἷλκον τετράκυκλον ἀπήνην, in quo vehebantur dona multa Achilli, et in quo reportandum erat corpus redemtum. rex ipse vehebatur curru equis juncto. et 782. ἵπποι θήλειαι, equæ, ὑπὸ δ' (sub earum uberibus lactabantur) ἡμίονοι ταλαεργοὶ ἀδμῆτες, *maul-füllen, (mule-foals,)* δ, 636, ubi vides matrem equam, patrem asinum. sic et φ, 23. Nausicaa, regia virgo, vehitur curru mulis juncto, ζ, 37, 68, 73, 82, 88, 111, 253, κρατερώνυχας. 317—318, εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν, in se quidem bene currere cupiebant et apte gradiebantur pedibus; at virgo eos retardabat, ut pedites sequi possent commode. ὅσον ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιϊν, Θ, 124, i. e. ὅσον ἀφορίζονται τῶν βοῶν, ἀροτριῶσαι ἡμίονοι, ὡς προφερέστεραι οὖσαι βοῶν, ἄροτρον ἐλαύνειν: τόσον ὑπερπροθέων ὁ —. et hoc spatium sic est concipiendum: imaginare agrum quingentos pedes longum; finge, duo aratra juncta alterum bubus alterum mulis, eodem tempore et ab eadem linea incipientes arare; quando igitur ad finem alterum pervenerint muli arando, longe relictæ erunt boves antequam etiam ad eundem finem perveniant. et id spatium interjacens est illud οὖρον vel ἐπίουρον. ἢ δύω ἡμιόνους, ο, 85, *ein gespann, (a pair of mules,)* ξυνωρίδα. nam οἱ ἥρωες οὐκ ἱππήλατον τότε: et equos jam recusaverat Telemachus ut in Ithaca inutiles. κόπρος ἡμιόνων τε βοῶν τε, ρ, 298. vel adjective, vel per appositionem, est ἡμίονον βρέφος κύουσαν ἵππον, equam fœtam mulo, Ψ, 266. τότε αἱρήσετε ἡμᾶς, ἐπεὰν ἡμίονοι τέκωσι, inquiunt Babylonii ad Persas, Herodot. III, 151, tunc capietis nos, quando pepererint mulæ, i. e. nunquam. coll. 153, ubi peperit mula per prodigium.

ἡμιπέλεκκον, ου. τό. (Πάλλω) est μικρὸς πέλεκυς, *ein handbeil, (a hatchet.)* et quando ὁ πέλεκυς bipennem notat, tunc τὸ ἡμιπέλεκκον id instrumentum una tantum acie denotat. δέκα πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα, i. e. μονοστόμους πελέκεις, Ψ, 851, 858, 883. Kappa æolice est duplicatum, et ob metrum.

ἥμισυς, σεια, συ. (Εἴδω) dimidius, *halb, (half.)* est compositum ab ἴσος, et ἅμα simul: nam alterum dimidium alteri est æquale. δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης, dedit ei dimidiam partem totius regiæ suæ dignitatis, Ζ, 193, i. e. partitus est cum eo regnum suum in duas æquales partes. τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο, Ι, 575, 576, dimidiam partem vitiferi soli, dimidiam alteram vero agri arabile solum non arboribus consitum continentis. et 612, ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, ubi poëta ex more suo ipse etymologiam innuit, ut ἥμισυ sit τὸ ἴσον ἅμα ἑνί, æqualis pars ad alteram; nam hæc est mens Achillis: æqualiter regna mecum, et cape dimidiam partem dignitatis meæ regiæ in patria mea. en tam promti erant illi heroës ad dividendum regnum suum cum socio fido. sic de Jobate vidimus loco ex Z citato. καὶ τὸ μὲν — τὸ δὲ ἥμισυ κεῖτο ἐπὶ γαίης, Ν, 565, altera pars — altera vero jacebat in terra. ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς ἕξω ἐγώ, Ρ, 231, alteram dimidiam spoliorum dividam aliis, alteram vero ipse retinebo. ἥμισυ γάλακτος θρέψας (coagulans) ἥμισυ δὲ ἐν ἄγγεσιν ἔστησε, πίνειν, ι, 246, 248. ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται Ζεὺς ἀνέρος, ρ, 322, dimidiam partem virtutis viri eripit Jupiter in servitutis conditionem delapsi: ubi alii pro ἀρετῆς legunt, τε νόου, i. e. τὸ ἥμισυ τῆς φρονήσεως, dimidiam bonæ mentis. utrumque eodem spectat; nam id vult Eu-

mæus: servi non sunt homines integri. sed dimidiati tantum. ἡμίσεες δὲ, dimidia pars exercitus, Φ, 7. ἡμίσεες λαοὶ, γ, 155, 157. ἡμίσεων πλέονες, plures quam dimidia pars populi, ω, 463. ἡ ἡμίνα videtur esse τὸ ἥμισυ τοῦ μέτρου ἕν.

ἡμιτάλαντον, ου. τὸ. (Ταλάω) semitalentum. χρυσοῦ ἡμιτάλαντον ἔθηκε, Ψ, 751, 796, victori ultimo.

ἡμιτελὴς, έος. ὁ ἡ. (Τέλλω) semiperfectus, semiplenus, *halbvollständig, (half perfect.)* δόμος ἡμιτελὴς, Β, 701, est domus, ex qua novus maritus est mortuus: nam non diu post nuptias profectus erat Protesilaus. sic, ἡμιτελὴς βίος, i. e. χῆρος βίος, vidua vita. potest et connotari τὸ ἄτεκνον: nam nondum imprægnata erat sponsa ejus, cum proficisceretur in bellum.

ἡμὸς, (Ἔω) dorice ἁμὸς, æolice ἀμὸς, est per syncopen pro ἡμέτερος. ἃ οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει, quæ non robur nostrum, i. e. meum, arcebunt, Θ, 178. ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμὰς, Κ, 448, cum venisti in manus meas. νέας ἀμὰς, naves nostras, Ν, 96. πόλιν ἀμὴν, urbem nostram, Π, 830. ἀμῆς γῆς, λ, 165, 480.

ἦμος, (Ἤ) conjunctio poëtica et Ionica. cum, postquam, quando. ἦμος ἐφάνη ἠὼς, καὶ τότε ἔπειτα, Α, 477. et 475, ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, δὴ τότε. ἦμος δ' οὔπω ἠὼς, τῆμος, Η, 433. ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, καὶ τότε δὴ, Θ, 68. sæpe sequens particula τῆμος, tunc, remotior est, e. c. Λ, 86, ἦμος δὲ δρυτόμος, τῆμος, 90. ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο, καὶ τότε δὴ, Π, 779. ἦμος δ' ἑωσφόρος, τῆμος, Ψ, 226, 228. ἦμος ἐφάνη ἠὼς, τῆμος, Ω, 788, s. sæpe post ἦμος nullæ tales sequuntur particulæ, e. c. β, 1. ϑ, 1, ubi solum ἄρα sequitur. Sed ρ, 1, ἦμος ἠὼς, δὴ τότε ἔπειτα. Sic, sequente ἄρα, γ, 404. δ, 306. et 400, ἦμος ἠέλιος μέσον οὐρανὸν, τῆμος. ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο, καὶ τότε δὴ, ι, 58. et 168, ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, δὴ τότε. ἦμος δὲ ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, ex foro surgere et abire solet, μ, 439, sequente τῆμος, 441. ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, τῆμος, τ, 426. et 428, ἐφάνη ἠὼς, sequente ῥά.

ἤμπλακες, vide sub ἀμπλακέω.

ἤμυνε, vide sub ἀμύνω aliquanto sub initio.

ἠμύω, f. ύσω. (Μύω) inclino, declino, deprimo, me vel aliud, κάτω κλίνω ἢ κλίνομαι, ἐπικλίνομαι καὶ καταπίπτω, decido. est a μύω, præfixo η quod ex α intensivo et frequentativo ionice ortum: μύει γὰρ καὶ συστέλλεται τὸ ἐξ ὀρθῆς στάσεως ἐπικλιθέν. et proprie de oculis dicitur, quando concidunt. *ich neige, mich oder etwas anders, lasse sinken, bücke darnieder, (I bow down either myself or something else, I let sink, stoop.)* τάχα ἠμύσειε πόλις Πριάμου, Β, 373, cito declinatura caput esset urbs Priami. sic et Δ, 290. et est phrasis poëtica florida, ab iis qui caput præ tristitia aut pudore demittunt, pro, κατακλιθείη, σμικρυνθείη, καθ' ὁμοιότητα ὀμμάτων, *würde bald darnieder und zusammen fallen, (would soon fall to ruin,)* cito ruitura esset urbs. ἑτέρωσε ἤμυσε κάρη, πήληκι βαρυνθὲν, Θ, 308, in alteram partem dependere fecit caput, gravatum galea; coll. 306, ἑτέρωσε κάρη βάλεν, in alteram partem demittere solet caput. nam sermo ibi est de homine, cui caput sustineri non potest ob acceptum letale vulnus. ἤμυσε καρήατι, Τ, 405, sc. ἵππος, i. e. κατέκλινε κάρηνον, declinavit caput, declinavit se capite, versus terram præ mœstitia: *liess den kopf hängen, (hung his head;)* sic tamen, ut deinde retorqueret os ad loquendum cum domino suo. conf. compositum ἐπημύω.

ἥμων, ονος. ὁ. (Ἔω) jaculator, ἀκοντιστὴς, *ein schütze mit wurfpfeilen, (a javelin-thrower.)* καὶ ἥμονες ἄνδρες ἀνίσταν, surrexere jaculatores, Ψ, 886. esse ab ἕω, ire facio, jam sub isto verbo est notatum.

ἤμων, vide sub Ἀμάω.

ἤν, (Ἀνὰ) conj. facta ex ἄν, et posita loco recentiorum ἐὰν, si, *wenn, (when.)* regens conjunctivum. Ι, 688. Ξ, 78. Δ, 353. sæpe est attice pro εἰ, si, *wenn, (if.)* Ο, 504. sequuntur variæ particulæ aliæ. ἤν που, si forte, *ob etwa, (if perhaps,)* Π, 39. ε, 417, *wenn etwa wo, (if perhaps somewhere.)* Η, 39, pro εἴ πως. ἤν πως, Χ, 55, 419. Ρ, 245. ἤν τοι, Ο, 32, an sane, *ob denn, (whether.)* ἤν περ, *wenn auch schon, (if even,)* Τ, 32. Χ, 487. ἤν περ καὶ, π, 276. ἢν μὴ, nisi, si non, λ, 158. confer porro ἤν, pro ἐὰν, α, 282, i. e. εἴ πως, *ob etwa, (if perhaps.)* β, 216, 360. μ, 121, 288. φ, 237. Α, 90, 166. Θ, 482. Ι, 359, 393.

ἤνασσε, vide sub ἀνάσσω, ad medium.

ἤνεγκον, ἤνεικα, vide sub ἐνείκω.

ἠνεμόεις, ionice pro ἀνεμόεις, quod vide.

ἠνήνατο, vide sub ἀναίνομαι.

ἠνίκα, (Ἔω) conjunctio. quando, cum. est ab ἄν, si, et ἵκω, venio, compositum, cum spiritu Attico: si evenit, si accidit. ἠνίκα ἀγινεῖς αἶγας, quando ducis et agis capras, χ, 198. et respondet ei τηνίκα, tunc.

ἠνίον, ου. τό. (Ἔω) habena, *der zügel, (the reins.)* qua equi duo juncti uniuntur, et qua equus cum vectore suo unitur ut idem velit. in specie, τό ἠνίον est ferrum illud in ore equi ad quod sunt lora, *das gebiss, (the bit:)* τὰ ἠνία vero sunt totum, omnia lora quæ ad uniendos equos et ad regendos eos adhibentur. vox deducta a neutro ἕν, unum exsistens; unde est ἑνόω, unio, et τὰ ἠνία, mutato ἑ in ἡ, quæ equos duos uniunt, ut idem sentiant inter se et cum auriga. est ergo immediate ab ἓν deducta vox, sicut et ἑνόω. ἠνία κατέτεινεν ὀπίσω, Γ, 261, trahebat lora retro ad se, stans in curru et recturus equos. sic et 311. ἠνία σιγαλόεντα δέξαι, Ε, 226, cape habenas silentes, i. e. ἁπαλὰ et quasi ὑγρὰ, lenta flexuosa, non dura et rigentia. sic et Θ, 116, 137. Λ, 128. Ρ, 479. et 619, ἠνία κατέχευεν ἔραζε, dimisit habenas in terram. αὐτὸς ἔχε ἠνία, ipse habe habenas, i. e. ipse rege equos, Ε, 230. et 262, ἐξ ἄντυγος ἠνία τείνας,

ut et 322, ex ambitu currus tendens et suspendens habenas: sc. cum currus esset inanis, et equi soli stare deberent, retro tractæ habenæ ad currum figebantur, ne equi procedere possent. et 365, ἡνία λάζετο χερσὶ, prehendit. sic et 840. et 583, ἡνία λευκὰ ἐλέφαντι, habenæ albæ ebore; nam ἡνία non solum χρυσόνωτα (in tergo, i. e. in superficie, auro inducta et ornata) apud antiquos, sed et ἐλεφαντόνωτα, erant, *die mit elfenbein beleget waren, (were adorned with ivory.)* δῶκεν δέ οἱ ἡνία χερσίν, Θ, 129. et 121, ἵππων ἡνία ἔχοντα. et 319, ἵππων ἡνία ἑλεῖν. sic, ἔχοντα χερσὶν, tenentem manibus, O, 447. ἐκ χειρῶν ἡνία ἤϊχθησαν, ex manibus habenæ ceciderunt, Π, 404. et 470, ἡνία σύγχυτο, turbabantur, confundebantur inter se. et 739, ἔχοντα. λάζετο, P, 482. κατέτεινεν ἡνία ὀπίσω, T, 394, ut auriga solet, recturus equos. εἶξα δέ οἱ ἡνία χερσὶν, concedere ei equo habenas manibus, i. e. laxare ei eas, memento, Ψ, 337. et 465, τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, fugerunt eum habenæ. λάζετο, Ω, 441. γ, 483. ἔλαβε ἡνία σιγαλόεντα, ζ, 81.

ἡνιοχεὺς, έος. ὁ. (Χάω) habenas tenens et moderans, idem ac ἡνίοχος. sic ὁ πομπὸς et πομπεὺς, Αἰθίοψ et Αἰθιοπεὺς, etc. ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες, E, 505, nam equestres viri reversi erant, conversi erant contra hostes, cum antea cessissent. et ibi est notio generalis eorum qui ex curru pugnant. ἡνιοχῆα θρασὺν Ἕκτορος Ἀρχεπτόλεμον, Θ, 312. Κεβριόνην, Π, 737, qui erat filius νόθος Priami. et 739, additur etymologia, ἵππων ἡνία ἔχοντα αὐτόν. ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα, T, 401, inquit Achilles ad equos suos, monens, ut alio modo studeant in vita conservare jam se, quam paullo ante Patroclum.

ἡνιοχεύω, f. εύσω. (Χάω) sum rector equorum in curru militari heroico, habenas teneo et moderor. circumlocutio τοῦ ἡνιοχεύειν est, ἵππων ἡνία ἑλεῖν, Θ, 319. ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν, Λ, 103, coll. 101—104. et 127. ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν, Ψ, 641, 642, ubi bis repetitum, et est h. l. solum, τὰ ἡνία εἶχεν, et dirigebat, nam alter socius ejus scutica hortabatur equos. repetitio indicat studium continuatum accuratum. ἡ δὲ μάλα ἡνιόχευεν, illa vero omnino sic regebat mulas suas, ζ, 319, ut comites sui pedites sequi possent currum. construitur et cum genitivo, e. c. τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις, animam meam regis omnino: ubi vides notionem metaphoricam. alias cum accusativo. nomen est ἡ ἡνιοχεία.

ἡνίοχος, ου. ὁ. (Χάω) habenas tenens et moderans. a τὰ ἡνία, habenæ, et ἔχω, teneo in potestate. non notat quemvis aurigam de vulgo; sed in curru heroico eum, qui habebat habenas. semper is pari fere dignitate, certe non nimis inferiori, quam alter ille qui ex curru militari pugnabat, et qui dicebatur ὁ παραιβάτης, ου. ἡνίοχος θεράπων, habenas tenens adjutor et minister, non vero servus, E, 580. Θ, 119, quibus locis nobilitas hominis satis indicatur per alia addita. et M, 111. ἀνέβησαν ἐν δίφροις παραιβάται ἡνίοχοί τε, Ψ, 132, in certamine curuli. sed et ipse παραιβάτης, vel principalis heros, qui habebat secum suum socium, tamen vocatur quoque ἡνίοχος, Θ, 89. et 127, ἡνίοχος proprio sensu dicitur σημάντωρ ἵππων, qui equis imperat. et 124, ubi ad ἡνιόχοιο deest ὑπέρ. et 126, μέθεπε θρασὺν ἡνίοχον, quærebat strenuum aurigam. de dignitate ἡνιόχου testis est ὁ Κεβριόνης, quem Hector sibi facit συστράτηγον, M, 91, 92, 84. ἡνίοχος circumscribitur, P, 699, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφεν ἵππους. ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι, sub consueto rectore, E, 230, 231. αἰὲν εἶχε ἡνίοχος θεράπων, regebat semper sic, N, 386. et 394, ἐπλήγη φρένας: nam erat is ἀλαζών τις καὶ ἀνόητος socius Asii, credens, principem suum esse ἀκαταμάχητον. hinc occisum cernens, ἔπαθε τὰς φρένας. ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο, Ψ, 318. et 460, ἄλλος ἰνδάλλεται, ubi solus princeps sic vocatur. et 465, 280, ubi Patroclus sic vocatur, coll. seqq. et 502, coll. 499. P, 610, 427, 467. Θ, 316, ubi deest ἕνεκα. et 124. Λ, 47. Ξ, 431. Σ, 225, ubi quoque principes majores una intelliguntur.

ἦνις, ιδος et ιος. ὁ ἡ. (Ἕω) unius et totius anni. ὁ ἑνὸς μόνου ἔνου. nam est ab ὁ ἔνος, annus, et ab εἷς, unus, conflata vox, cum spiritu Ionico. δυοκαίδεκα βοῦς ἦνις, Z, 94, 275, 309, contracte pro ἤνιας, in accusativo plurali, sicut et βοῦς est pro βόας, i. e. βόας ἐνιαυσιαίας, *stiere eines jahres alt, (yearling heifers.)* et tales debebantur Minervæ, ἀεὶ νεαζούσῃ, semper juvenculæ et virgini. σοὶ δ' (tibi O Minervæ) αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, i. e. ἐνιαυσιαίαν, K, 292, et additur ἀδμήτην. sic et γ, 382.

ἦνις, contracte pro ἤνιας, vide supra.

ἦνον, vide sub ἌΝΩ.

ἠνορέη, ης. ἡ. (Ἄγω) virilitas, fortitudo. est ionice et substantive positum adjectivum, ab ἀνὴρ a quo est ἤνωρ, ορος, ὁ ἡ, in compositis suis obvium, et inde est ἠνόρειος et ἠνόρεος, ία, εον. subintelligitur ἀρετὴ ἢ βία. notat ergo ἀνδρείαν, *tapferkeit, mannheit, (valour, bravery.)* dorice dicitur ἡ ἀνορία, et adjectivum ἀνόρεος. ἠνορέηφι πεποιθὼς, Δ, 303, robore fretus, *der sich auf seine stärke verlässet, (confident in his strength.)* ἠνορέην ἐρατεινὴν ὤπασαν, virilitatem amabilem præbuerunt ei dii, Z, 156, cum pulcritudine. ut vir fortis esset, idemque amabilis. nam est et alia molesta omnibus ἠνορέη. ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν, Θ, 226, virtute freti et robore manuum. sic et Λ, 9. κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε, πλήθεϊ τε, P, 329. ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα, ornati fuimus, ω, 508. notat ergo animum et promtitudinem virilem, et robur. apud priscos ἡ ἀνδρία summa putabatur virtus politica; sic tamen ut studium sapientiæ et litterarum, ut egregium ἄρτυμα, cum ea jungeretur.

ἤνοψ, οπος. ὁ ἡ. (Ὄφ) politus admodum ut nos nobis ostendat, λαμπρὸς, διαυγής. δι' οὗ ἔστιν ἐνοπτρίζεσθαι, *darin man sich spiegeln kann, (in which a person may see himself,)* ab ἐνόπτω.

est epitheton χαλκοῦ politi apte. λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ, Π, 408, ubi de piscatione per hamum sermo est: ut ergo splendens æs vel ipse hamus, τὸ ἄγκιστρον, sit; vel ὁ πρὸ τοῦ ἀγκίστρου χάλκειος αὐλός. nam linum supra hamum munitum erat fistula ænea, vel et cornea, ne piscis, devorato hamo, posset præmordere linum, et fugere tamen. fortasse hic χαλκὸς est et id, quod nos in re piscatoria vocamus *eine zarge.* ζέεν ὕδωρ ἤνοπι χαλκῷ, Σ, 349, fervebat aqua in aheno splendido intus. sic et κ, 360.

ἤπου, (Ὁ) si forte. α, 94. γ, 83.

ἤντεον, ἤντησα, vide sub ἀντέω.

ἤντετο, vide sub ἄντω.

ἤνυτο, per syncopen pro ἠνύετο, vide sub ἀνύω.

ἤνωγε, vide sub Ἀνώγω, prope finem.

ἠοῖος, η, ον. (Ἄω) matutinus. it. ad orientis partes versus. est forma Ionica: nam communis ἠῷος et ἑῷος. πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν, δ, 447, totum antemeridianum tempus; nam dicit sic τὴν ἀπὸ πρωΐας ἕως ἕκτης ὥρας ἡμέραν. est ergo elliptice dictum, pro ἠοίην ἡμέραν, *den ganzen vormittag, (the whole forenoon,)* quem et nos *den ganzen morgen, (the whole morning)* vocamus. ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, Θ, 29, an ab orientalibus an occidentalibus hominibus. nam Homerus solet τὰ κοσμικὰ dividere εἰς δύσιν καὶ ἀνατολήν. ergo ἠοῖος est, ὁ πρωϊνός, est et, ὁ ἀνατολικός. Vide sub Ἠώς, prope initium.

ἧπαρ, ατος. τό. (Ἥδω) hepar. est pro ἧδαρ, verso δ in π, ab ἥδω, jucunditate afficio: nam cupiditatum et voluptatum sedes putatur in hepate esse, quia sanguinem præparat. βάλεν αὐτὸν ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, percussit eum in hepar sub diaphragmate, Λ, 578. Ν, 412. φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ, ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, Υ, 469, 470. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι, Ω, 212. οὐτάμεναι πρὸς στῆθος ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι, ι, 301, nam diaphragma est supra hepar. γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, λ, 577, et id recte, nam ut καρδία putatur θυμοῦ τις ἑστία, animositatis; καὶ τοῦ λογιστικοῦ ἡ κεφαλή, sic τὸ ἧπαρ ἐπιθυμίας, affectuum. ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε βέλος, sagittam in hepate ei infixit, χ, 83, et id quoque ex merito, διὰ τὸ αὐτοῦ κατ' ἔρωτα ἐπιθυμητικόν: nam huic Penelope a suis jam destinata erat.

ἤπαφον, vide sub ἀπαφάω.

ἠπεδανός, ή, όν. (Πάω) ad solum dejectus, in solo humili situs. idem ac πεδανός, præfixo η. ἠπεδανὸς δὲ νύ σοι θεράπων, βραδέες δέ σοι ἵπποι, Θ, 104, unus minister tibi ad terram jacet, et equi (reliqui) sunt tibi tardi; ubi per θεράπων intelligitur tertius equus Nestoris occisus ante currum ejus, coll. 80—88, 99, 100, *dein diener,* i. e. *dein ein pferd, liegt zu boden, (thy servant,* i. e. *one of thy horses, lies on the ground.)* ergo h. l. proprie. sed improprie est, Θ, 311, ἠπεδανὸς γενόμην, natus sum imbecillis pedibus; ubi loquitur Vulcanus, qui se comparat cum Marte, egregie pedibus valente: humilis, ad terram vergens claudicando utrimque. alias hoc sensu Vulcanus dicitur κυλλοποδίων, quasi κύλλωμα ἢ κατακύλλωμα παθών.

ἤπειγε, vide sub ἐπείγω, prope initium.

ἠπείλει, ἠπείλησα, vide sub ἀπειλέω.

ἤπειρος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) est ionice pro ἄπειρος, et est epitheton τῆς γῆς, quando nullo mari circumdatur et separatur ab alia terra; in opposito ad insulas, quæ terminantur mari. terra continens, non terminata mari. deinde in genere, terra, in opposito ad aquam. est ergo adjectivum, elliptice pro substantivo poni solitum. νῆα ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ἠπείρου, navem subduxerunt in siccum, Α, 485. π, 325, 359. νῆα ἐρύσατε ἤπειρόνδε, subducite navem, κ, 403. et 423, ἐρύσομεν. προερύσαμεν νῆας ἤπειρόνδε, ι, 73. ναῦς ἐπέκελσε ἠπείρῳ, navis appulsa est ad littus, ν, 114. ὀστέα κείμενα ἐπὶ ἠπείρου, ossa ejus, jacentia super terra insepulta, α, 162, in opp. ad mare. εἴθ' ὅγε ἐπ' ἠπείρου ἐδάμη, sive ille in terra occisus est, γ, 90. ἐπὴν ἐφάψεαι ἠπείροιο, si contigeris terram, post diutinam natationem, ε, 348. et 350, πολλὸν ἀπὸ ἠπείρου, longe a terra. et 399, ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι, festinans, ut pedibus terram contingeret, *land zu betreten, (to go on shore.)* et 402, ῥόχθει κῦμα ποτὶ (πρὸς) ξερὸν ἠπείροιο, murmurabat fluctus ad siccum terræ. ἤπειρον ναίοντες, terram habitantes, ι, 49. et 85, ἐπέβημεν ἠπείρου. sic et κ, 56. ἐκβάντες νηὸς ἤπειρόνδε, ν, 116. et 235, ἀκτὴ ἐριβώλακος ἠπείροιο. ὀστέα αὐτοῦ κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ossa ejus jacent in littore, ξ, 136. νύκτα ἐπ' ἠπείρου ἄσαμεν, per noctem in littore dormivimus, π, 367. ἤπειρόνδε ᾔειν, in terram ivit ex mari, Proteus, δ, 56. et 438, κύματα ἐρεύγεται ἤπειρόνδε. τὴν ναῦν ἤπειρόνδε φέρε κῦμα, ι, 485. et 496, ἤγαγε νῆα αὖτις (retro) ἐς ἤπειρον. παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε, ψ, 236. vides ergo, epitheton terræ positum pro γῇ ipsa, sive illa sit insula, sive continens terra. posterior notio est propria, prior vero per tropum. deinde ἡ Ἤπειρος est et nomen proprium regionis contra Ithacam, cujus quoque bona pars pertinebat ad imperium Ulyssis: οὔτινι ἀνδρῶν ἡρώων οὔτε Ἠπείροιο μελαίνης, οὔτε αὐτῆς Ἰθάκης, ξ, 97. et 100, δώδεκα ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι. vide de hac regione plura in R. antiquissimi duas tantum orbis habitati partes noverunt: Asiam, cui regiones circa Nilum adnumerabant; et Europam. hinc Sophocles quoque ἠπείρους δισσὰς celebrat. ἄπειρον κείνην εὐρεῖαν, i. e. τὴν Λιβύην, Py. 4, 85.

ἤπειτα, vide ἔπειτα.

ἠπεροπεύς, έος. ὁ. (Ἔπω) mendax. deceptor. οὔτι σε ἐΐσκομεν ἠπεροπῆα (pro ἠπεροπέα) εἶναι καὶ ἐπίκλοπον, λ, 363, i. e. παραλογιστικόν.

ἠπεροπευτής, οῦ. ὁ. (Ἔπω) idem. ψεύστης, ἀπατεών, ὁ διὰ ἡμέρου ὀπὸς ὑπαγόμενός τινα αἱμυλώτερον. γυναιμανές, ἠπεροπευτά, Γ, 39. Ν, 769, qui maxime mulieres inducit blandis verbis.

ἠπεροπεύω, f. εύσω. (Ἔπω) decipio et in fraudem induco fucatis et blandis verbis. deinde in genere, decipio, *ich verführe, hintergehe, schmeichele hinterlistig, rede nach dem munde, (I seduce, deceive, flatter with deceitful words.)* est ab ἤμερος, lenis, mansuetus, blandus; et ἡ ὄψ, quasi ἡμεροπεύω, blandis vocibus utor in fraudem alterius: mutato spiritu, et μυ in πι. τί με ταῦτα (pro κατὰ ταῦτα) λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; Γ, 399, cur tibi proponis, me sic decipere? ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις, *ists nicht schon genug, dass du schwache weiber verführest? (is it not enough, that thou deceivest weak women?)* E, 349, inquit Diomedes ad Venerem: et in hoc versu ab initio est elisio τοῦ, ἦ οὐχ. nam qui elisiones omnino Græcæ poësi abjudicant, non versati satis sunt in poëtis antiquis. βέλτερον αὖτε (melius contra vel potius erit) ἀλέασθαι (cavere) ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, præstantiores decipere velle, Ψ, 605. ἵνα ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς, ut me deciperes, ν, 327. ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς (mendicus vagus) ἀλεύεται (pro ἀλεύηται, ionice) ἠπεροπεύειν, ξ, 400, ut et alius caveat verbis fallacibus decipere. τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπερόπευον, ο, 418, et additur, ἐμίγη τὶς αὐτῇ, εὐνῇ καὶ φιλότητι, ἅτε φρένας ἠπεροπεύει γυναιξὶν, καὶ εἴ κε εὐεργὸς ἔῃ γυνὴ, 420, quæ res, sc. venereæ, in fraudem inducunt et corrumpunt animum mulierum etiam si qua proba sit: *verführen sie, (corrupt them.)*

ἠπιόδωρος, ου. ὁ ἡ. (Δόω) qui mitis et benignus est dando, indulgens dando, *der gerne giebet, (who gives cheerfully.)* ἠπιόδωρος μήτηρ, Z, 251, quæ sic dicitur in opposito ad duram novercam quæ maligne dat. ab ὁ ἡ ἤπιος, mitis, clemens.

ἤπιος, ία, ιον. et ὁ ἡ ἤπιος. (Ἕπω) lenis, indulgens, obsequens, benignus: *gefällig, folgsam, nachgebend, gütig, (mild, compliant, indulgent, kind.)* est ab ἕπω, sequor, adhæreo; mutato æolice et ionice spiritu. nam qui ab ἥδω, delecto, deducunt, et ἤπιος pro ἥδιος dictum putant, minus probantur ab antiquis. notat eum, qui libenter *sequitur* voluntatem alterius, et promtus est ad faciendum quæ alter cupit aut opus habet: facilis. ἐθέλω δέ σοι ἤπιος εἶναι, volo tibi enim indulgere et obsequi, Θ, 40, inquit Jupiter ad Minervam. sic et X, 184. ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὥς, ἤπιος αἰεὶ, Ω, 770, inquit Helena de Priamo. et 775, οὔτις ἄλλος ἔτι μοι ἤπιος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν, inquit eadem: nemo alius, post mortem Hectoris, mihi est benignus, neque amicus; nam omnes me horrent. ἡνιόχοιο ἠπίου, indulgentis aurigæ, Ψ, 281, ubi sermo est de equis, lugentibus aurigam vel dominum, qui ipsos indulgenter et supra debitum curaverat. σοὶ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι ἤπια δήνεα οἶδε, τὰ γὰρ φρονέεις ἅτ' ἐγώ περ, Δ, 361, inquit Agamemnon ad Ulyssem, consilia obsequentia meis consiliis, adhærentia et addicta mihi. εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων ἤπια εἰδείη, Π, 73, inquit Achilles: si rex Agamemnon benevolo animo in me fuisset. ἐπέπασσε ἤπια φάρμακα, vulneri sc. Δ, 218, medicamina lenia et lenientia. sic et Λ, 515, 829, coll. 845 — 847. ἐν ὑμῖν ἐβασίλευε, πατὴρ δὲ ὣς ἤπιος ἦεν, β, 47, et velut pater indulgens erat. sic et 234, et sermo est de Ulysse erga cives suos Ithacenses. (vid. Plin. V, Epist. 19.) μήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς, ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι, β, 230. ε, 8. et loquitur priore loco Mentor ad Ithacenses de Ulysse indignabundus; altero ipsa Minerva de eodem in concilio deorum. ἐμοί γε πατὴρ ὣς ἤπιος ἦεν εἷως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν, ο, 152, inquit Menelaus de Nestore; indulgebat mihi, adhærebat mihi, ut pater (utpote multo senior Nestor) filio. et 489, ἀνδρὸς ἠπίου δώματα ἀφίκεο, ad domum viri benigni et indulgentis venisti; inquit personatus Ulysses ad Eumæum, pro servo venditum olim sibi, de se ipso, ad ignorantem quis secum loquatur. πῶς γάρ με κέλῃ σοὶ ἤπιον εἶναι, κ, 337, quomodo hortari me possis, ut sim tibi addictus et obsequens, coll. 334. s. et sic dicit Ulysses ad Circen, invitantem se ad concubitum. μή ποτε καὶ σὺ γυναικὶ ἤπιος εἶναι, λ, 440, neque tu esto uxorius, uxori nimis deditus. οὐ γὰρ ἔτι ἄλλον ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι, indulgentem herum, *einen so gnädigen herrn, (so indulgent a master,)* ξ, 139. Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην ἤπιον, εἰ σφῶϊν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροισιν, υ, 327, *denen möchte ich wohl ein schicklich wort sagen, wenn es beyden wohlgefallen wollte, (I should like to say a suitable word to them, if they would be pleased to permit me,)* verbum aptum: quia autem hoc consilium, a procorum uno datum, re vera erat νήπιον, hinc poëta ita apte posuit voces, ut ν ante ἤπιον tamen audiretur, et ipse consilii auctor fateri videretur invitus, esse id νήπιον. nam nondum constabat, nunquam rediturum esse Ulyssem. ὅμως δέ σοι ἤπια οἶδε, παῖδα δὲ σὸν φιλέει, ν, 405, inquit Minerva de Eumæo ad Ulyssem: et ἤπια εἰδέναι τινὶ, et φιλεῖν τινὰ, sunt idem: ὁμοίως σοι ἤπιός ἐστι πρὸς τοὺς σοὺς, tibi quoque, sicut tuis, bene cupit et addictus est et adhæret. sic et ο, 39. et 556, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδὼς, Eumæus, φιλῶν τοὺς ἄνακτας, iisque ex animo deditus. τοῦτο δ' ἐγὼ εὖ οἶδα, ὅτι μοὶ πάρος ἠπίη ἦσθα, ν, 314, inquit Ulysses ad Minervam; quod mihi benevola comes et auxiliatrix eras: ut ergo et fœmininum certum sit. cæterum apparet, etymologiam ab ἕπεσθαι esse veram, et vocem poni semper in sensu optimo. comparativus, ἠπιώτερος. μητρυιὰ τέκνοις τοῖς πρόσθε, ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα, Eurip. Alcest. 310.

ἤπου, (Ὁ) an fortasse, λ, 458, 459.

ἠπύτης, ου. ὁ. (Ἔπω) bene vocalis, φωνητικός. κήρυξ ἠπύτης, H, 384, sicut κήρυξ est a γαρύειν, i. e. φωνεῖν: sic ἠπύτης ab ἀπύειν. τὸ Ἤπυτον est mons Thraciæ. proprie ἀπύειν ἐπὶ

λογικῶν μόνων ponitur, sicut αὐδᾷν καὶ ἐνίπτειν, poëtice de aliis.

ἤπύω, ionice pro ἀπύω, quod vide.

Ἦρ, ἦρος. τό. (Ἄω) est ὁ ὄρθρος, tempus matutinum. tunc enim αἰρόμεθα, καὶ εἰς ἔργον ὀρθούμεθα, a quo posteriori est ὁ ὄρθρος, sub ὄρω, incito. est ergo ab αἴρω, εἰς ἔργον scilicet et e cubili: estque cum ἀὴρ, ἠέρος, ἡ, ejusdem originis; fortasse et per contractionem eadem vox. ἦρι μάλα, valde matutino tempore, Ι, 360. ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι, τ, 320, *ganz früh, (very early.)* μάλα ἦρι νέονται, valde mane redeunt, υ, 156, ἅμα ὄρθρῳ. et id tempus bonum ad supplicandum diis, διὰ τὸ νηφάλιον τοῦ καιροῦ. hinc est ἦριος, ίη, ιον, i. e. ὀρθρινός.

ἦρα, (Ῥέω) est per apocopen pro ἤρανα, τά. θυμῷ ἦρα φέροντες, animo suo gratificantes, indulgentes sibi gratum quid, Ξ, 132, nam cessatio a pugna est admodum grata sanis. est ergo pro ἐραστά.

ἡραία ζωή, vide sub Ἥρα et Ἰξίων in R.

ἤρατο, ἤρατο, ἤρετο, vide sub αἴρω.

ἤραρε, ἠρήρει, vide sub ἄρω, ad initium.

ἠρασάμην, vide sub ἐράω.

ἠρᾶτο, ἠρήσατο, vide sub ἀράομαι.

ἤρευ, ἠρεῖτο, ἤρεον, vide sub Αἱρέω.

ἠρήρειστο, vide sub ἐρείδω, ad medium.

ἠριγένεια, ας. ἡ. (Γάω) est epitheton Auroræ, a τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, tempus matutinum, lux matutina: et masculinum esset ἠριγενὴς, έος, ὁ, tempore matutino natus: vel et active, lucem matutinam gignens. ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, Α, 477. Ω, 788. β, 1. γ, 404. ἀλλὰ καὶ ἠὼς ἔσσεται ἠριγένεια, δ, 195. ὅθι Ἠοῦς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροί εἰσι, μ, 3. ἀστὴρ, ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης, ν, 94. οὐδέ σέ γ' ἠριγένεια παρ' ὠκεανοῖο ῥοάων λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, χ, 197. αὐτίκα ἀπ' Ὠκεανοῦ χρυσόθρονον ἠριγένειαν ὦρσεν, ἵνα ἀνθρώποισι φόως φέρῃ, ψ, 347, ubi etymologia activa videtur innui.

ἤρικε, vide sub ἐρείκω.

ἠρίον, ου. τό. (Ἔρα) bustum, sepultura, sepulcrum. proprie est tumulus terreus, aggestus super mortuo. ἔνθα ἐφράσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἱ αὐτῷ, ubi destinaverat Patroclo magnum sepulturæ locum, et sibi ipsi in posterum, Ψ, 126. est ab ἡ ἔρα, διὰ τὴν νεκροῖς ἐπικεχωσμένην ἔραν, ut sit τὸ ἐν τῇ γῇ μνῆμα. hinc est τὸ κενήριον, monumentum aggestæ terræ, sed sub quo mortui corpus non est.

ἤριος, ίη, ιον, vide sub Ἦρ.

ἤριπε, vide sub Ἐρείπω.

ἤρκεσα, vide sub Ἀρκέω.

ἠρνεῖτο, vide sub ἀρνέομαι.

ἠρόμην, vide sub ἔρω, ad medium.

ἠρτύνετο, vide sub ἀρτύνω.

ἤρτυον, vide sub ἀρτύω.

ἠρύκακε, vide sub ἐρυκάκω.

ἠρῶ, pro ἠράσο, vide sub ἀράομαι, paullo sub medio.

ἠρώησαν, vide sub ἐρωέω.

ἠρώμην, vide sub ἀράομαι, aliquanto a fine.

Ἥρως, ωος. ὁ. (Ἀρὰ) Heros. est honoris vocabulum, tributum hominibus, qui virtutibus longe præstabant. nam inter immortales sunt dii et dæmones: inter mortales, heroës et homines. antiquitas plerumque originem heroum ex deo vel dea deducebat, alterutro parente humano. discrimen quidam observant, ex deo et humana matre natos dici eos, qui ob virtutes masculas magis claruerint, e. c. ob fortitudinem, justitiam, prudentiam politicam, etc. ex dea vero et humano patre, qui lenioribus virtutibus ornati fuerint, e. c. amicitia, pietate, mansuetudine, misericordia, æquitate, etc. sed hoc discrimen non ubique apparet; ut vel solus Achilles ostendit. Cæterum adulatio, et studium laudandi principes, ejusmodi genealogias peperit, ut magni homines non ex solis hominibus nati dicerentur. Sæpe et ignoratio primæ orginis illustris alicujus domus ad deos respexit. fingebatur autem talis genealogia ex moribus vel studiis principis: sicut et dii ipsi multi dicti, ex quadam vel potentia vel arte qua antecellebant. sic Thetis sine dubio dicta dea maris, quia ad mare habebat possessiones amplas. alias e. c. disertus ducebatur a Mercurio, musicus ab Apolline. in genere etiam dicti heroës, licet a nullo deo vel dea oriundi, qui virtute bellica admirabiles erant, vel qui pro patriâ egregie pugnando ceciderant. denique omnes præstantes et clari, utriusque sexus, ante et circa tempora Trojani belli, Heroës dicti: et hoc est sæculum heroicum. hi et corporis viriumque magnitudine præstiterunt posteris. et tales heroës post mortem dicebantur non descendere ad inferos, licet umbra eorum ibi versaretur; sed manere animas eorum in aëre superiore, et obire eas invisibiles loca certa, et observare res humanas. hinc varie et passim culti heroës isti, maxime ad sepulcra ipsorum; dictique θεῖον γένος. etymon vocis ἥρως est idem cum ἡ ἀρετὴ, ab ἡ ἀρὰ, votum, res admiranda. alii paullo incommodius ab ἡ ἔρα, terra; alii ab ὁ ἔρως, amor; alii ab ὁ ἀὴρ, aër; alii ab ἱερὸς, sacer; deductam esse dicunt appellationem. ἡ Ἥρα ab eodem cum ὁ ἥρως est themate; et inde est Romanorum, hera, et, herus; et Germanorum *herr, (master.)* nam frustra sunt, qui τὴν Ἥραν, Junonem, ab ὁ ἀὴρ dictam arbitrantur.

Cæterum heroum in vitâ αὐτοδιάκονον καὶ αὐτάρκεια, est in vetustis monumentis celeberrima: utpote qui et vilia ministeria sibi suisque præstiterunt; καὶ ἐκαλλωπίζοντο τῇ ἐν τοιούτοις εὐστροφίᾳ. sic rex Priamus ipse sibi erat auriga, Agamemnon secabat hostiam, Achilles dividebat secando carnes, etc. neque per alios faciebant, quæ ipsi obire poterant. In Homero autem omnes fortes bellatores et viri, si sunt illustres natalibus, dicuntur heroës. sic A, 4,

πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς ἡρώων Ἄϊδι προΐαψε. et 102, Ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων. sic et H, 322. Ἥρως Πρωτεσίλαος ἀρήϊος, B, 708. et 844, Πείροος. ἥρως (Μενέλαος) σὴν ῥίψε, Γ, 377. ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως (Ἀγαμέμνων) Z, 61. H, 120. Εὐρύπυλε ἥρως, Λ, 818. Ἄσιος, M, 95. Ἀλέξανδρος, N, 788. Αἰνείας, Υ, 104. Ἀστεροπαῖος, Φ, 163. Ἀχιλλεύς, Ψ, 824. Αὐτομέδων, Ω, 474, 574. Ἀτρείδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν, I, 609. Κεβριόνῃ, Π, 751. et 781, Κεβριόνην ἥρωα, qui erat minister Hectoris. Πατρόκλῳ, P, 706. Ψ, 151. et 893, Μηριόνῃ, et 896. ἥρωα Μαχάονα, Δ, 200. Ἄδρηστον, Z, 63. Πηνέλεων, N, 92. et 428, Ἀλκάθοον. Μενοίτιον, Σ, 325. Δηΐφοβον, X, 298. ἥρωες Δαναοί, B, 110, et hic titulus est magnatum: sequitur, θεράποντες Ἄρηος, quatenus magnates, et fortes milites. sic et 256. Z, 67. Ἀχαιοί, O, 219, quod dicit, non tantum σεμνύνων αὐτούς, (honestans honorifica appellatione) sed et simul οἰκτιζόμενος (miserans), εἰ τοιοῦτοι ὄντες δεινὰ πείσονται παρ' ἀξίαν, præter dignitatem. et 733, Δαναοί. T, 78. ἡρώων ἀνδρῶν στίχας, E, 747. Θ, 391. ubi de Minerva victrice heroum. ἔξοχον ἡρώων υἱόν, Achillem, Σ, 56, 437. πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλάς τε καὶ ἵππων Αἰνείας ὑπερᾶλτο, Υ, 326, ubi de nobilium turmis in genere: et de Trojanis ibi sermo est. ἔξο ν ἐν πολλοῖς ἡρώεσσιν, B, 483, de magnatibus. et 579, πᾶσιν μετέπρεπεν. ἀνδράσιν, N, 346. φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν, ut esset hæc hasta instrumentum cædis contra heroas, Π, 144, nam viles animas non sectabatur Achilles. sic et T, 391. μετέπρεπον ἡρώεσσιν, excellebam inter heroas, Ψ, 645. ἥρωας Ἀχαιούς, M, 165. N, 629, ubi id additum notat difficultatem rei quam Trojani conentur. non sic facile efficient id contra ἥρωας. τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς, O, 261. et 230, φοβέειν. et 702, κτενέειν, occisuros se esse. εἰς ἀγορὴν καλέσας, T, 34. et 41, ὦρσεν. quibus locis omnes ductores ordinum et præfecti hoc titulo insigniuntur. ἥρως Αἰγύπτιος, β, 15. et 157, Ἁλιθέρσης, ut et ω, 450. ambo nobiles Ithacenses, et senatores populi. Πεισίστρατος, γ, 415, regis Nestoris filius. Τηλέμαχος, δ, 303, 312. et 423, Μενέλαος. et 617, πόρεν δέ οἱ φαίδιμος ἥρως Σιδονίων βασιλεύς, quæ verba et ο, 117. Ἐχένηος, η, 155, princeps senatorum populi Phæacis. et 303, ubi in vocativo, ἥρως, sic simpliciter appellatur supremus rex. idem ergo quod Gallorum *Sire*. Sic compellatur et Ulysses a Circe, κ, 515. est ergo compellatio magni principis. Ἐχένηος iterum, λ, 341, s. Φείδων βασιλεύς, ξ, 317. Μενέλαος, ο, 52, 121. Τηλέμαχος, ο, 62. et 131, Πεισίστρατος. Μούλιος κήρυξ, σ, 422, ergo non semper de summis viris solum: modo splendidis sint natalibus et animis. ἥρωος Ἀλκινόου, regis, ζ, 303. Λαέρτην ἥρωα, α, 189. ἥρωες Ἀχαιοί, ω, 68. ἀνδρῶν ἡρώων, α, 101, de Minerva victrice: et id notat τὸ ἀνδρεῖον τῆς Ἀθηνᾶς. οὐ γὰρ τοὺς τυχόντας δαμάζει, ἀλλὰ ἥρωας, οἷα τοὺς μὴ τοιούτους περιφρονοῦσα. et *Minerva* fere est, personificata prudentia rectrix populorum, quæ armata est, et maxime duces copiarum, non gregarios milites, utpote quos curæ ducum relinquit, regens et adstringens. καθὰ κύων Ἰνδὸς, λέοντι ἐπεξιὼν καὶ παρδάλει, λύκους ὑπερορᾷ καὶ ἀλώπεκας, ut narr Arrianus de Alexandro, M. conf. κοτίω ad h. l. πολίων ἰδάην βουλήν τε νόον τε ἀνδρῶν ἡρώων, virorum principum, δ, 268, collatis sequentibus: ubi Ulysses a Menelao omnibus a se visis antefertur. ἡρώων ἀγορὰς, η, 44, ubi de populo Phæace in genere. ὄφρα καὶ ἄλλῳ εἴπῃς ἡρώων, θ, 242, alii r ilium et magnatum. ἡρώων ἀλόχους ἠδὲ θύγατρας, λ, 328, quas apud inferos vidit Ulysses. et 628, τὶς ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τοπρόσθεν ὄλοντο. οὔτινι τόσση ἀνδρῶν ἡρώων, ξ, 97. πέρι ἀνδρῶν ἡρώων φίλον σὲ Διΐ, ω, 25. et 88, τάφῳ ἀνδρῶν, virorum principum. εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς, α, 272, ubi sic vocat Ithacensium nobiles, et in his et μνηστῆρας, ὁ χρηστολόγος ποιητής. ἥρωας δ' ἄχος εἷλε, sc. τοὺς Λαπίθας, φ, 299. ἥρῳ, pro ἥρωϊ, Λαομέδοντι, H, 453. sic ἥρῳ Δημοδόκῳ artificiosissimo musico, θ, 483. ἥρω' Εὐρύπυλον, pro ἥρωα, λ, 519, ubi plerique codices apostrophum adscribunt. alii autem ἥρω, per apocopen, sine apostropho, scribendum putant. possit tamen et declinatio Attica fingi, ab ὁ ἥρως, τοῦ ἥρω, τῷ ἥρῳ, etc.: sicut et ὁ γέλως sæpe reperitur flexus. ἥρωες dicuntur ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν, M, 23, quibus ob virtutem in rebus gerendis hic honos est habitus, ut diis insererentur. Sedebant ad edendum et bibendum, non accubabant, I, 200. Heroum τὸ αὐτοδιάκονον apparet inter alia ex Γ, 261, seqq. H, 332, seqq. T, 193, s. ubi κούρητες (juvenes) illustres ministrant.

-ης, terminatio adjectivorum, vide sub αὐτοέτης: substantivorum, sub πρωθήβης.

ἥσατο, vide sub ἭΔΩ.

ἦσθε, vide sub ἔσθω.

ἦσθιε, vide sub ἐσθίω.

-ησι, term. pro -ει, vide sub παμφαίνω.

ἤσπαιρε, vide sub ἀσπαίρω.

ἥσσων, ονος. ὁ ἡ. (Ἕω) minor, inferior. est quasi comparativus ad μικρὸς, parvus; sed est ab ἧμαι, subsido. αἴθε ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην, utinam, quantum sum inferior te, tantum præstantior te essem, Π, 722, inferior dignitate, fortior factis. ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος, Ψ, 858, nam aberraverat a scopo. et 322, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους, deteriores et minus eminentes equos. ὀλίγον δέ τί με ἧσσον ἐτίμα, ο, 364, pauxillum me minus æstimabat, *sie hielte mich nur gar wenig geringer, (she regarded me as very little inferior.)*

ἡσυχίη, ης. ἡ. (Ἥδω) otium, quies, lætus et placidus status vitæ. ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτι εἴη αὔριον, lætus et contentus status mihi sane major esset cras, σ, 22.

ἡσύχιος, ου. ὁ ἡ. (Ἥδω) placidus, contentus, quietus. *vergnügt, ruhig, (content, tranquil.)* est quoque ab ἥδω, delecto. et dicitur idem ὁ ἡ ἥσυχος, per paragogen. ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε (ἐξέπεμπε) νέεσθαι, Φ, 598, dimisit eum e pugna, ut lætus et contentus rediret domum

ἠσχόμην, vide sub ἀνασχέω, ad finem.

ἤτοι, (Ἤ) conj. sane, certe, quidem, igitur. differt a *μέν*: nam *ἤτοι* semper ponitur *ἐν καταρχῇ λόγου*, *μὲν* nunquam: *ἤτοι* fere poëticum est, *μὲν* commune. sic *ἀτὰρ* et *αὐτὰρ* poëtica sunt, *δὲ* commune. in Homero semper est affirmans particula: post Homerum *ἤτοι* cœpit esse *σύνδεσμος ἑρμηνευτικὸς*, sicut *ἤγουν* et *εἴτουν*, e. c. *ἤτοι τέθνηκεν ἢ ζῇ*: *ἤτοι ἄνθρωπος ἦν ἢ ἕτερον ζῶον*. et quia *ἤτοι*, *τῷ μὲν*, *ἰσοδύναμον* est, hinc apponuntur sæpe *ἤτοι μέν*. *ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν*, ille igitur sic locutus, Α, 68. et 101. et 140, *ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα*, sed tamen hæc considerabimus ulterius. et 211, *ἀλλ' ἤτοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον*, sed certe verbis quidem accusa eum. *τὴν ἤτοι ἄνδρες*, quam quidem homines, Β, 813. *ἤτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι*, Γ, 168. et 213, *ἤτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην* (summatim et breviter) *ἀγόρευε*. *ἤτοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον*, sane optime factum est domi tuæ a Trojauis, Ζ, 56, ubi est ironia. nam quod alii legunt ibi, *ἤ σοι*, id minus placet: nam *σοὶ* subauditur elegantius. *ἤτοι* est pro *ὄντως*. et 201, 404, 414. Η, 188, 191, 354, 365. Θ, 35, sane. 323, 364, 459, 466, 502, 529. Ι, 65, 551, 697. Κ, 11. Λ, 24, 94, 257, sed, *aber, (but.)* 317, 338, 373, 442, 487, 612. Μ, 141. Ν, 614, 694, 709. Ξ, 252, 391, 405. Ο, 190, 211, 333, 634, pro *ὁ μὲν δή*. 699. Π, 61, 253, 399, 451, 463. Ρ, 193, 288, 509, 514. Σ, 237, 378, 446, 585. Τ, 23, 67, 100. Υ, 22, 67, 313. Φ, 67, 90, 372, 446, 485. Χ, 280. ubi conf. *ἔφης*. 512. Ψ, 48, 52, 279, 306, 404, 462, 828. Ω, 48, 71, 460, 462, 490, 629. *α*, 155, 267, 307, 394, 401, 413. *β*, 224, 235. *γ*, 124, 126, 141, 195, 236, 255, 265, 309, 331, 420. *δ*, 151, 238, 456, 521. *ε*, 24, 154, 383. *ζ*, 86, 249. *η*, 299. *θ*, 87. *ι*, 3, 43. *κ*, 271. *λ*, 117, 234, 429, 504, 509, 567, 594. *μ*, 86, 89, 165, 237, 291, 385, 426. *ν*, 242, 276. *ξ*, 171, 183, 207, 259. *ο*, 6, 111, 222, 250, 463, 487. *π*, 78, 129, 241, 278, 309, 316. *ρ*, 6, 101, 153, 157, 372, 428. *σ*, 250. *τ*, 124, 337, 560, 594. *φ*, 16, 98. *χ*, 9, 170, 180, 340. *ψ*, 113, 222, 359. *ω*, 153, 241, 280, 479. Vide sub *τοί*.

Ἦτορ, *τό*. (Ἄω) est proprie, anima, animus, *ψυχὴ*, *ζωὴ*, *der athem, das leben, (the breath, life.)* nam est ab *ἄω*, i. e. *πνέω*. deinde et, cor, *das herz, (the heart.)* utpote fons vitæ corporis. ab eodem *ἄειν* est et *τὸ ἦτρον*, quia confert ad respirandum et vivendum. *ἦτορ ἐν στήθεσσιν διάνδιχα μερμήριξε*, Α, 188, cor in pectore bifariam cogitavit. *χάλκεον ἦτορ*, ferreum cor, Β, 490, *eine nicht zu ermüdende brust, (unshaken firmness.)* et cum decem linguarum et *στομάτων* mentionem fecisset, unius tantum cordis meminit: nam unus homo, si vel centum linguas haberet, uno tamen tantum corde regi debet. sic *παρεκβάλλει* Eustathius h. l. vere tamen non cor aut animus a poëta intelligitur, sed respirandi instrumentum, pectus. *κατεπλήγη* (*κατὰ*) *φίλον ἦτορ*, perculsus est animo suo, Γ, 31. *μήπως φίλον ὀλέσῃς*, ne perdas vitam tuam, Ε, 250, i. e. *μὴ ἀποθάνῃς*. et 364, *ἀκηχεμένη φίλον*, mœrens suo corde. et 529, *ἀνέρες ἔστε καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε*, fortem animum. et 670, *μαίμησε δέ οἱ φίλον*, commotum ei est suum cor. *τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ*, Θ, 413. et 437, *φίλον τετιημέναι*, mœstæ. *Ἀτρείδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ*, magno dolore sauciatus corde, Ι, 9. et 493, *οὔτε σὲ χρὴ νηλεὲς ἦτορ ἔχειν*, non te decet immisericors cor habere. et 568, *ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα*, *ἡ Ἐριννύς*. *οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον*, Κ, 93, non mihi firmum. et 107, *εἴκεν ἐκ χόλου μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ*, si forte ab ira converterit animum. *ἁπαλόν τε αὐτοῖς ἦτορ ἀπηύρα*, teneram vitam illis eripere solet, Λ, 115. et 555, *τετιημένος*, tristis. *ἀνέψυχον φίλον ἦτορ*, reficiebant animum suum, *sie erholeten sich mit frischem athem, (they recovered their breath,)* Ν, 84. *κεχολωμένος ἦτορ*, Ξ, 367. *τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ*, cor ejus non veretur, Ο, 166, 182. et 225, *ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ*, quia vitam exspirabam: ubi verbum *ἀΐω*, exhalo, etymologice est additum. et 554, *οὐδέ σοι ἐντρέπεται φίλον*, cor tibi non movetur. *ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω*, Π, 209, i. e. *ἀνδριζόμενος*. et 242, *θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶ*, confirma ei cor in præcordiis. et 264, *οἱ δ' ἄλκιμον ἔχοντες*, ubi id de *σφηξὶ*, vespis, dictum ob earum *θράσος*. et 450, *τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ*, miseratur tuus animus. et 509, *ὠρίνθη δέ οἱ*, commovebatur ei. et 660, *βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ*, vulneratur letaliter. *τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται*, constringitur, Ρ, 111, de leone. *θαρσαλέον αὐτῷ ἐνὶ φρεσὶν*, Τ, 169. et 307, *ποτῆτος ἄσασθαι φίλον ἦτορ*, potu satiare. et 366, *ἦτορ δῦνε ἄχος ἄτλητον*, animum subiit dolor intolerabilis, ubi conf. *δῦνε*. *ἐν κραδίῃ στένει αὐτῷ ἄλκιμον ἦτορ*, Υ, 169, *das herz ihm leibe, (his heart in his body.)* conf. *καρδία*. *τοῦ τε λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ*, resoluta sunt genua ejus et animus, Φ, 114, i. e. vehementer conterritus est. et 201, *ἐπεὶ φίλον ἀπηύρα*, postquam ei animam abstulerat. et 389, *ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ*. et 425, *τῆς λύτο γούνατα καὶ φίλον*, *ward ohnmächtig, (fainted.)* et 571, *ἐν δέ οἱ ἦτορ ὡρμᾶτο πτολεμίζειν*. *ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται*, Χ, 166, dolet. et 452, *ἐν στήθεσσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα*, i. e. *οὕτως ἡ καρδία πατάσσει, ὡς, εἰ μὴ τὰ ἐπέχοντα ἦν, γενέσθαι ἂν αὐτὴν ἀνὰ τὸ στόμα, καὶ δεεκπεσεῖν τῆς κατὰ φύσιν θέσεως τῷ ἄνω παλμῷ*. *als wenn das herz zum munde heraus wolte, (as if his heart would leap out of his mouth.)* conf. *καρδία*. *χαίρει δέ μοι*, Ψ, 647. *ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα*, postquam eum vitâ privavit, Ω, 50. et 205, *σιδήρειον νύ τοι*, ferreum sane tibi cor. sic et 521. et 585, *ἐρινθείη αὐτῷ*, commoveretur, coll. 584, *κραδίῃ*. *ἀλλ' ἐμοὶ ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαίεται ἦτορ*, *α*, 48, cruciatur cor. et 60, *οὐδέ σοι ἐντρέπεται*. et 114, *φίλον τετιημένος*. sic et *β*, 298, 804. *η*, 287. *σ*, 152. *δῶρον ὅ, τι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει*, *α*, 316, dare mihi te jubet animus tuus. *μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων*, minuitur animus, *δ*,

374. et 467, μοι ἔνδον. et 481, ἐμοὶ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. sic et ι, 256. κ, 198, 496, 566. μ, 277. et conf. κατεκλάσθη, et δ, 538. λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, δ, 703. ι, 297, 406. χ, 68, 147. et his locis hæc phrasis de terrore magno. sed ψ, 205, eadem est de lætitiâ et admiratione magnâ: sicut et ω, 344. φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη, δ, 840. γήθησέ μοι, η, 269. ἀκαχήμενοι ἦτορ, ι, 62, 105. κ, 77, 313. ο, 480. υ, 84. ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ, ν, 320, confectum curis. ἦ μάλα μοῦ καταδάπτεται ἦτορ, π, 92. et 428, ἀποῤῥαῖσαι, destruere vitam ejus. μηδέ μοι ἦτορ ἐν στήθεσσιν ὄρινε, ρ, 46. et 514, θέλγοιτο κέ τοι φίλον, admiratione caperetur tibi animus. ἀλλ' 'Οδυσῆα ποθοῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ, τ, 136, contabesco. et 224, ἐρέω ὥς μοι ἐνδάλλεται ἦτορ. ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον, υ, 22, coll. 17, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, allocutus est animum suum. nam utraque phrasis est eadem. conf. et 23. ὄφρα εὐφροσύνης ἐπιβῆτον ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ut ambo animum vestrum lætitiæ compotem faciatis vobis, ψ, 53. et 93, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν, stupor cepit animum ejus. est indeclinabile.

ἠϋγένειος, ionice pro εὐγένειος, quod vide.

ηὔδα, vide sub Αὐδάω.

ἠΰκομος, per διάλυσιν pro εὔκομος, quod vide.

ἠΰς, ionice pro 'Εΰς, quod vide.

ἤϋσε, vide sub Αὔω.

ἠΰτε, et per διάλυσιν, ἠΰτε. (Εἰ) adverbium παραβολικὸν, factum ex εὖτε. in prosa ponitur pro eo, καθά. sic et ᾧτε et ᾧπερ sunt poëtice facta ex ὡσείτε et ὡσείπερ, abjecto Sigma et per contractionem, notantque sicut, *so wie, (so as;)* et idem quod ἠΰτε. ἠΰτε ὁμίχλη, Α, 359. ἠΰτε ἔθνεα μελισσῶν, velut gens apum, Β, 87. et 455, πῦρ. et 469, μυιῶν ἔθνεα. 754, ἔλαιον. et 872, κούρη. κλαγγὴ γεράνων, Γ, 3. νεβροὶ, Δ, 243. et 277, πίσσα. πύργον, Η, 219. et 235, παιδὸς ἀφαυροῦ. ἄρνες, Θ, 131. πύργον, Λ, 485. Ρ, 128. πέτρη, Ο, 618. κούρη, Π, 7. et 487, ταῦρον. πορφυρέην Ἶριν, Ρ, 547. et 737, πῦρ. καπνὸς, Σ, 110. μήνης, Τ, 374. et 386, πτερά. νεβροὺς, Φ, 29. et 237, ταῦρος. et 573, πάρδαλις. νεβροὶ, hinnuli, Χ, 1. et 139, κίρκος. καπνὸς, Ψ, 100. et 455, μήνη, luna. ἀράχνια λεπτὰ, Θ, 280. et 518, Ἄρηα, velut Martem. ὄνειρος, λ, 221. πάχνη, ξ, 476. πέτρη, ρ, 463. ταῦρος, φ, 48. κίων, velut columna, ψ, 191. semel ergo tantum in poëta post comparativum positum fuit ἠΰτε, Δ, 277, νέφος μελάντερον (nubes magis atra) ἠΰτε πίσσα, veluti pix.

ἠχὴ, ῆς. ἡ. (Ἴα) sonus, clamor, et quidem non nimis lætus aut gratus. cæterum est quasi contractum ex ἰαχή. ἠχῇ, ὡς ὅτε κῦμα βρέμεται, Β, 209, cum clamore et strepitu, veluti si unda fremit. ἠχῇ θεσπεσίῃ, Θ, 159. Μ, 252. Ο, 355, 590. Π, 769, ubi pertinet ad πελεμίζειν, 766, et ad ἀγνυμενάων, 769. Ψ, 213. γ, 150. λ, 632. ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετο αἰθέρα, Ν, 837. idem notat ὁ ἦχος, sonus, *der schall, (the sound;)* et hinc est ἠχέω, sono, et ὁ ἠχέτης, clamator.

ἠχήεις, ήεσσα, ῆεν. (Ἴα) sonorus. ἠχήεσσα θάλασσα, *dat brausende meer, (the roaring sea,)* Α, 157. ἠχήεντα δώματα, δ, 72, i. e. μεγάλα, in quibus quævis vox facile resonat; deinde et, in quibus turba clamosa versatur.

ἤχθετο, vide sub ἔχθομαι.

ἦχι, pro ἧ, per paragogen τοῦ χῖ, vide sub ὅς, ἥ, ὅ, aliquanto sub medio.

ἠῶθεν, (Ἄω) adverb. a primo mane, *von früh morgens, ganz früh, (from early dawn.)* ἠῶθεν ἴτω, Η, 372, cum oriente aurora eat. et 381, ἔβη. ἠῶθεν δ' ἀπέβη, de leone, Λ, 554, coll. 547, seqq. Ρ, 664, coll. 657, seqq. nam sic solent hæ feræ: per noctem vagantur, cum aurora abeunt. ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, Σ, 136, mane redibo. recentiores id dicunt, ἅμα ἡμέρᾳ, cum primâ luce, *gleich mit anbrechendem tage, (at break of day.)* ἠῶθεν δ' ὀτρύνεν ἄναξ, Ψ, 49. ἠῶθεν γὰρ θήσονται μάχην, cum crastina aurora edent pugnam, Ω, 401, s. et jam erat nox. ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα, α. 372, mane vero in concionem consideamus. νέας ἕλκομεν εἰς ἅλα, γ, 153. et 366, μετὰ Καύκωνας εἶμι, ad eos proficiscar. μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσονται αὐτῷ καὶ ἐμοὶ, δ, 214. γέροντας καλέσαντες, η, 189. ἀναβάντες, μ, 293, i. e. ἀποπλεύσαντες, cras conscendentes et vela in altum facientes. τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις, ξ, 512. προτὶ ἄστυ ἀπονέεσθαι, ad urbem ire, ο, 307. et 505, ὁδοιπόριον παραθείμην, *will euch was auf die reise vorsetzen, (I will set before you provision for the journey.)* ἴεναι καὶ ἄγειν, ρ, 600, i et duc. δαινύατο, σ, 247, cras convivarentur. μάλα ἦρι, cras valde mane, τ, 320. scilicet ἠῶθεν locum habet, si quis loquitur circa vesperam: is dicere potest, cum aurorâ, sc. proximè venturâ. κέλεσθε, φ, 265. et 280, θεὸς δώσει. λέγομεν ὀστέα, ω, 72, nam per noctem ardebat rogus.

ἠῶθι, (Ἄω) adverb. mane, *früh, in der frühe, (early in the morning.)* βοὴ γένετο ἠῶθι πρὸ, Λ, 50, i. e. ἐκ πρωΐας. conf. πρό. Sic αὔρη πνέει ἠῶθι πρὸ, ε, 469. ἐπότρυνον πατέρα, ζ, 36. nam πρὸ ἠοῦς vel πρὸ πρωΐας, nimis indeterminatum esset. terminatio θι notat præsentem jam auroram, et πρὸ innuit propinquitatem: ut ergo ἠῶθι πρὸ aliquis agat, statim cum aurora apparente.

ἠῷος, vide sub ἠοῖος.

'Ηὼς, όος, contr. οῦς. ἡ. (Ἄω) aurora, *die morgenröthe, (the dawn.)* deinde et, tempus matutinum usque ad meridiem, *die vormittagszeit, (the forenoon.)* denique, orientis regio, *die morgengegend, (the east.)* est ab ἄω vel αὔω, i. e. λάμπω, splendeo: quatenus id verbum simul exprimit lætum sonum ob adventantem lucem. attice dicitur ἡ ἕως, τῆς ἕω: dorice ἡ ἀώς: æolice ἡ αὔως. ab Attico ἕως est ἑῷος, ut ab ἠὼς est ἠῷος, et ionice ἠοῖος. δυωδεκάτη ἐγένετο ἠὼς, Α, 493, duodecima aurora, pars pro

toto, i. e. duodecimum νυχθήμερον. et 477, ἠριγένεια ῥοδοδάκτυλος ἠώς, manegenita roseis digitis, collato Θ, 1, ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, quæ duo epitheta non unum notant. nam κροκόπεπλος, croceo pallio amicta, dicitur quando habet adhuc aliquid νυκτέρου σκότους, εἰ καὶ τὸ χρυσοφαὲς κροκωτὸν αὐτῇ ἐξ ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐμφαίνεται, prima illa nondum plena aurora: sed ῥοδοδάκτυλος est ἡ ἐπὶ πλέον πεφωτισμένη, καὶ ῥόδιον οἷον πορφύρουσα, roseo colore rubens, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐρυθροδάκτυλος. προηγεῖται δὲ αὐτῶν ἡ ἀμφιλύκη νύξ, *das früh zweylichten, die morgendemmerung, (the morning twilight, dawn.)* (conf. Η, 433, οὔπω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ.) cæterum l. c. est pro: ἐπήρξατο ἡμέρα, *der tag brach an, (the day dawned.)* et hic dies erat decimus tertius post iram Achillis, secundus autem belli rursus instaurati: et si quis addat τὰς ἐννέα τοῦ λοιμοῦ ἡμέρας, (Α, 53,) εἴη ἂν ἡ ἐξ ἀρχῆς τῆς 'Ιλιάδος ἱστορία ἕως τῶν ὧδε, ἡμερῶν κβ', i. e. viginti duorum. nam nona dies pestis erat prima iræ: et undecimo die iræ redibat Jupiter ab Æthiopibus; duodecimo vero iræ incipiebat pugnā, quæ per tres dies integros est continuata, *die dreytägige schlacht, (the battle which lasted three days.)* prior dies pugnæ incipiebat a μονομαχίᾳ Γ, et desinebat cum μονομαχίᾳ Η. ergo in Θ est dies decimus tertius iræ. ὅσον δ' ἐπικίδναται ἠώς, Η, 451, 458, κλέος αὐτοῦ ἔσται, gloria et fama ejus erit quantum diffunditur lux auroræ: quod intelligendum, non de spatio locorum, quod nimis esset hyperbolicum; sed de spatio temporis: quam diu dies et aurora mortalibus lucebit, tamdiu perdurabit bona ejus fama. sic in sacris, *so weit der himmel ist, so weit die wolken gehen, (so long as the heavens endure, so long as the clouds travel.)* ut versio Germanica habet, i. e. donec erit cœlum, i. e. in æternum. εἰς ὅσον καιρὸν ἡμέρα λάμπει. significat ergo l. c. μακρὰν μνήμην, quod apparet ex 452, ubi est oppositum oblivionis. ἅμα ἠοῖ, statim cum die illucescente, Η, 331. Ι, 614. Λ, 684. Ω, 600. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, Θ, 66. Λ, 84, quamdiu antemeridianum tempus erat, ἕως οὗ ηὔξετο ἡμέρα. ἠοῦς δή, Θ, 470, qui genitivus attice regitur ab omissa præpositione ἐξ, ἐκ πρωΐας αὔριον, cras cum primo mane, *früh mit dem morgen, (early in the morning.)* sic et 525, κατὰ πρωΐαν, ἕωθεν. et 561, ἐΰθρονον ἠῶ μίμνον, expectabant auroram pulcro solio sedentem: et hæc tarditas exeuntis versus ipsam illam præstolationem imitatur. ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι (φανῆναι) ἠῶ δῖαν, Ι, 240. et 658, ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν, cubans nimirum et dormiens: ubi tarditas non sentitur. ἐγγύθι δ' ἠώ, aurora appropinquat, Κ, 251. ὄθι μείναμεν ἠῶ δῖαν, Λ, 722, et quidem iterum, stando in armis. πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, Μ, 239, i. e. versus orientem, *in die morgen-gegend, (toward the east:)* et utrumque est idem. ἠοῖ τῇ προτέρῃ, Ν, 794, i. e. χθές, ut ἠώς tanquam pars prima, signet totum. recentiores idem elliptice dicunt τῇ προτεραίᾳ. μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν ἐν πεδίῳ, ne exspectate (nam est infin. pro imperat.) auroram in campo, Σ, 255. ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων ὤρνυτο, ἵνα ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν, Τ, 1, s. ἠὼς δέ μοι ἐστὶ ἠδὲ δυωδεκάτη, Φ, 80. et 111, ἢ ἠώς, δείλη, ἢ μέσον ἦμαρ, quæ locutio elliptica, conf. δείλη. sive aurora (i. e. antemeridianum tempus) fuerit, sive ἐπὶ δείλης, ad vesperam et pomeridiano tempore, sive κατὰ μέσον ἦμαρ, circa meridiem. et 156, ἠὼς ἐνδεκάτη. μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, Ψ, 109. et 227, ἑωσφόρος, (Lucifer stella) μετὰ ὃν κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς. οὐδέ μιν ἠὼς φαινομένη λήθεσκεν, Ω, 12, s. non illum aurora apparens latuit. et 31, ὅτε ἐκ τοῦ δυωδεκάτη γίνετο ἠώς. et 413, δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς κειμένῳ. et 417, ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. et 695, κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν. et 785, δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος (mortalibus lucem afferens) ἠώς. et 781, πρὶν μόλῃ ἠώς, venisset aurora. et 788, ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος. ἅμα ἠοῖ φαινομένῃ, δ, 407. ζ, 31. η, 222. μ, 24. ξ, 266. ρ, 435. σ, 395. π, 2, 270. ῥοδοδάκτυλος φάνη, β, 1, i. e. ὁ ὄρθρος, ἡ πρωΐα. et 434, ναῦς παννυχίη καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον, ubi ex ratione prioris adjectivi deberet esse ἐῴα, sed est ellipsis τοῦ, κατὰ τὴν ἠῶ, quod auroram attinet. est autem ἠώς, ὁ ὄρθρος ὃς εὐθὺς μετὰ τὴν νύκτα ἐπιτέλλει. potest h. l. et deesse πρός, usque ad auroram. collato γ, 1—4. ἀλλὰ καὶ ἠὼς ἔσσεται, δ, 194, ἠριγένεια, ubi minor est suspicio, ex nimio vino ortum esse lacrimandi studium. αὐτίκα δ' ἠὼς ἦλθεν ἐΰθρονος, ἥ ἔγειρε Ναυσικάαν, ζ, 48. εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ, inquit Ulysses post vigilias multorum dierum, η, 288, ubi præpositio ἐπὶ est expressa, supra ad β, 434, subintelligenda, *bis auf den vormittag, (till the forenoon.)* πρὸς ἠῶ τε ἠέλιόν τε, ι, 26. et 56, ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. et 151, ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν. sic et 306, 436. μ, 7. π, 368. τ, 342. οὐ γάρ ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς, κ, 190, quæ utraque explicantur, ζόφος per, ὅπη ἥλιος εἶσι ὑπὸ γαῖαν, 191, et ἠώς per, ὅπη ἥλιος ἀννεῖται pro ἀνανίεται surgit, 192. ut ergo occidentis regio per ζόφον, orientis per ἠῶ signetur. *wir wissen nicht, wohin abend oder wohin morgen lieget, (we know not which is east and which is west.)* χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς, κ, 541. μ, 142. ο, 56. υ, 91. καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, ego sustinerem vel in auroram, λ, 374. ἀστήρ, ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης, ν, 94. et 240, πρὸς ἠῶ ἠέλιόν τε, quod per synonymiam notat plagam mundi orientalem. φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς, ξ, 502. τάχα δ' ἔσσεται ἠώς, ο, 50. et 494, αἶψα γὰρ ἠὼς ἦλθεν ἐΰθρονος. οὐκ ἄν τις τούτων γε ἐΰθρονον ἠῶ ἵκοιτο, ρ, 497. ἤν περ γάρ κ' ἐθέλωσιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνειν, σ, 317. ἔλεκτο (cubabat) καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν, τ, 50. et 192, δεκάτη ἢ ἑνδεκάτη πέλεν ἠὼς αὐτῷ. et 319, ὥς κ' εὖ θαλπιόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται. et 571, ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, hæc jam aurora veniet infausta. ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, δ, 306, 431, 576. ε, 228. ι, 152, 170, 307, 437, 560. κ, 187. μ, 316, 8. ν, 18. ο, 189. ρ, 1. τ, 428. 'Ηὼς etiam ut dea inducitur, vecta duobus equis currui junctis, facem

manu ferens. recentiores finxere eam vehi uno equo πτερωτῷ, Πηγάσῳ, cum face in alterâ manu. Sed duo ejus equi Homerici vocantur Λάμπος καὶ Φαέθων, ut est ψ, 243—246, et vocantur πῶλοι, *junge hengste, (young stallions,)* quia lux diei nascitur prodeunte aurora, et quia tunc omnia quasi juvenescunt. eodem loco tenetur ἠώς a Minerva, ne possit sat cito oriri ex oceano, i. e. prudentia Ulyssis non passa est, opprimi se a surgente aurora dormientem, sed ante plenam auroram egressus est urbe. ad hanc σωματοειδῆ pertinent et loca, ubi in θρόνῳ sedere, aut digitos habere dicitur; et ι, 1, s. ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὤρνυτο, ἵνα φάος φέροι. sic et Λ, 1, s. conf. Τιθωνὸς in R. et ἡ 'Ηώς. si hæc dicitur κροκόπεπλος, τὸ πολὺ μὲν τῆς νυκτὸς ὀλίγον δὲ τοῦ φωτὸς, αἰνίττεται διὰ τοῦ κρόκου: ἡ κρόκεον ἤτοι κιῤῥὸν πέπλον φοροῦσα: si vero ῥοδοδάκτυλος, τὸ πλεῖον μὲν τῆς ἡμέρας, ἔλαττον δὲ τῆς νυκτὸς innuitur; ἧς οἱ δάκτυλοι ῥόδεοι, ὡς ῥόδοις ἐοικότες, αἵματος φυσικοῦ χυμῷ καλῷ ἐρευθόμενοι. sic ἡ καλὴ Σαπφὼ τοὺς τῶν μυθικῶν Χαρίτων πήχεις γυμνοῦσα, ῥόδοις εἰκάζει, ut Charites sint ῥοδοπήχεις. cæterum digiti auroræ sunt αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες: et Sol ipse hinc dicitur ἑκατόγχειρ. dicitur ἠὼς ἠριγένεια, ἡ ἐν τῷ ἦρι, i. e. ὄρθρῳ, γεννωμένη, nam hæc forma nominum notat passive. sic ἡ 'Ιφιγένεια est ἡ γεννηθεῖσα ἀπὸ ἰσχυροῦ καὶ βασιλικοῦ γένους: et ἡ Τριτογένεια est ἡ ἀπὸ τριτοῦς, i. e. κεφαλῆς. nisi hæc analogia esset, posset et exponi, ἡ τὸν ὄρθρον γεννῶσα, active: posset et fortasse esse, ἡ ἀπὸ ἀέρος γινωμένη, nam ἀὴρ πεφωτισμένος est ἡ ἡμέρα: sed prius illud est aptius. 'Ηὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι, Β, 48, s. ubi Ζεὺς est aër; et reliqui ἀθάνατοι sunt astra disparentia cum luce, et aliæ res perennes. mythice his annunciat diem venturum. et sub ejus tempus somnia putantur esse vera: hinc h. l. statim post visum somnium oritur aurora. καλὴ ῥοδοδάκτυλος 'Ηώς, Ι, 703, quoque σωματικῶς dictum: et mane omnia sunt pulcriora et lætiora. ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' 'Ηώς, ε, 390. ι, 76. κ, 144. est σωματοειδὴς φωσφόρος ἠώς, δι' ἧς ἀποτελεῖται ἡμέρα. νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι 'Ηοῦς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροί εἰσι, μ, 3, quod non præcise ad illam unam insulam pertinet, sed ad totum illud mare in quo insula sita; quod collustratur latissime luce orientis auroræ et diei. Si Aurora dicitur amasse aut rapuisse aliquem, significatur plerumque, eum adolescentem pulcerrimum mortuum esse. sic amavit 'Ωρίωνα, ε, 121—124. Sic et Κλεῖτον rapuit, ο, 250, 251, qui pulcerrimus mortuus est admodum juvenis. Sæpe autem sola ejus pulcritudo indicatur, sicut et Galli dicunt, *beau comme le jour:* sic de Τιθωνῷ notus est amor ejus et Auroræ. λέχος ἠοῦς est ἡ τοῦ ἡλίου ὑπὸ γῆν διατριβή: quia eo tempore nobis non lucet, videtur quasi dormire in lecto. Vide sub τελέω, aliquanto a medio.

Θ

Θ inseritur nonnunquam vocibus, vel differentiæ alicujus causa, vel ad ὄγκον vocis. Doribus id maxime frequens. sic ab ἔχειν, i. e. ἰξέχειν est ἡ Καρυστία Ὄχη, πρὸς διαστολὴν δὲ δωρικῶς ἡ τοῦ ποταμοῦ ὄχθη, ripa. et hinc est ὁ ὄχθος, et ὁ μόχθος, sicut ab ὀχλεῖν est ὁ μοχλός. a τὸ ἄχος est τὸ ἄχθος, a χέω est ἡ χθών. ab ἡ ὀχὴ, i. e. τροφὴ, est ὁ εὐοχθέων apud Hesiodum. sic τριχθὰ pro τρίχα, conf. διχθά. ionice θ sæpe mutatur in τ, et vice versa: e. c. ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν, ὁ κιθὼν pro χιτὼν, ὁ βάθραχος pro βάτραχος, apud Herodotum; ἡ κύθρα pro χύτρα, etc. dorice τὸ θ crebro mutatur in Sigma, e. c. ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα, pro ὀρθὴ πᾶσα, erecta est omnis Lacedæmon, Aristoph. Lys. 994, ubi ex πᾶσα extruditur dorice Sigma; sicut et ἁ Μῶα dorice dicitur pro ἡ Μοῦσα. conf. 1082, s. ubi est σέλει pro θέλει, ἐλσὼν pro ἐλθὼν, σέτω pro θέτω. et sic porro ibi, ubi Lacones introducuntur δωρίζοντες. Vide sub διχθά. æolice θ crebro mutatur in φ. e. c. θὴρ pro φὴρ, q. v. sæpe præfixum ut in θαμὰ ab ἅμα, vide sub θαμειός. θ' aliquando scribitur pro δή.

θὰ, paragoge, vide sub κλαίω.

θαάσσω et θάσσω, (θέω) pono me in sedem, compono me in sella, sedeo. it. jaceo. idem verbum dicitur et θοάζω, unde est ὁ θόωκος, contr. θῶκος: et θακέω, i. e. κάθημαι, a quo est ὁ θάκος, i. e. ὁ θρόνος. omnia ista a θέω, pono, deducta. λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν pro ἐθάασσεν, imperf. Ι, 194, relinquens sedem ubi sedebat, ἐκάθητο. sic et Ο, 124, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε, relinquebat sellam. οὐδὲ ἔοικε δηθὰ θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι, γ, 336, non decet diu in deorum convivio sedere, sed abire inde domum; ionice pro θαάσσειν, i. e. καθῆσθαι: nam timebant, ne ebrii tandem turparent rem sacram.

θαιρὸς, οῦ. ὁ. (θέω) cardo januæ. ἀπέῤῥηξε ἀμφοτέρους θαιρούς, Μ, 459, ubi sermo est de porta clausa, sed effracta, ingenti saxo impacto, *riss beyde hespen ab, (broke both the hinges.)* est ergo h. l. στρόφιγξ θύρας: alibi ex aliqua similitudine sic vocatur et ὁ ἄξων, axis. est vox cum ἡ θύρα ejusdem originis.

θαλάμη, ης. ἡ. (θάλω) est locus vel fovea, ubi bestia habitat. πουλύποδος θαλάμης ἐξελκο-

μένου, ι, 432, polypode extracto ex latibulo suo. Vide sub θάλαμος.

θαλαμηπόλος, ου. ἡ. (Πέλω) fœmina cubiculo præposita, in cubiculo herili versans cura sua, *eine kammerfrau oder jungfer, (a chambermaid.)* deinde in genere, cellæ aut penui præposita. nam ὁ θάλαμος non solum cubiculum, sed et cellam et quodvis conclave, notat: *eine beschliesserin, (a housekeeper.)* γρηῦς Ἀπειραίη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα, η, 8, ubi sermo est de Nausicaa, quæ rediens ex agro in suum conclave secedit, ibique a cubicularia sua curatur. τοῖσιν (Ulyssi et Penelopæ) δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν ἐρχομένοισι λέχοσδε, cum cubitum irent, prælucebat illis hæc cubicularia. conf. in R. Εὐρυνόμη.

θάλαμος, ου. ὁ. (Θάλω) conclave, *ein zimmer, eine kammer, (a room, a chamber,)* vel ubi habitatur et dormitur, vel ubi res adservantur: etiam collective, plura conclavia continua, qualia Plinius, Lib. 7. Epist. 5. diætam vocat. in specie tamen est ὁ κοιτὼν, cubiculum. apud recentiores hæc vox de sola γυναικωνίτιδι poni solet: sed in Homero est nomen generale, etiam de ἀνδρείῳ οἴκῳ positum, et de quovis conclavi. cæterum ἐπὶ λογικῶν ἢ ἀψύχων ponitur ὁ θάλαμος, ἐπὶ ἀλόγων δὲ ἡ θαλάμη, quæ et ἡ θαλαμὴ, maxime in plurali αἱ θαλαμαὶ, scribitur. vox est a θάλπω, foveo. a speciali significatu τοῦ κοιτῶνος est τὸ ἐπιθαλάμιον, quod proprie est τὸ ἐπὶ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφέν. in navibus οἱ θαλάμακες sunt ἐρέται οἱ ὑπὸ τοὺς θρανίτας, inferioris ordinis remiges, unde τριηρικὸς θαλάμαξ: iidem dicuntur et θαλαμῖται et θαλάμιοι. ὡρμᾶτο ἐκ θαλάμοιο, de Helena, Γ, 142, properabat e domo; coll. 125, ut μέγαρον sit idem. et 174, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα, cum relinquerem primum meum conjugium et notos, inquit eadem Helena; et θάλαμος h. l. specialiter cubiculum, maritorum maxime, notat. et 382, ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι, in cubiculo odorato fragrante ex incensis odoribus. et 391, ἐν θαλάμῳ καὶ λέχεσι. et 423, εἰς ὑψόροφον θάλαμον, coll. 421, ubi δόμος et θάλαμος differt ut totum et pars, ut domus et cubiculum in domo, et quidem alte cameratum; nisi notat cubiculum in superiore parte ædium. κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, Δ, 143, ubi sermo est de ornatu equi nobilis, jacere eum reconditum et adservatum in conclavi. et ejusmodi conclavia, ubi res pretiosæ servabantur, erant prope terram, imo sub terra, more nostrarum cellarum subterranearum. ἔνδοθεν αὐλῆς δώδεκα ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, Ζ, 248, ubi sermo est de regia domo Priami, coll. 244, in qua quinquaginta erant θάλαμοι, ubi filii regis habitabant cum uxoribus suis, et duodecim, in quibus filiæ ejus cum maritis suis. ξεστὸς λίθος est marmor politum et sectum; τέγεοι autem notat, quod parietes, fortasse et tecta superne ipsa, marmore fuerint obtecti: θάλαμοι vero sunt ædes ex pluribus conclavibus, et fortasse quoque contabulationibus, compositæ. et hæ ædes omnino propinquæ sibi invicem erant in aula regia nisi tamen mavis simpliciter *conclavia* intelligere, *zwey und sechzig wohnungen oder zimmer, (sixty-two apartments, or rooms.)* et 288, ἡ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, Hecuba descendebat in conclave illud ubi vestes suæ pulcræ adservabantur et alia pretiosa: et id ταμιεῖον βασιλικὸν, τεθυμιαμένον καὶ εὐῶδες ὄζον, fortasse quia asseribus cedrinis parietes erant vestiti; vel quia alii odores ibi una servabantur. et 316, οἵ (τέκτονες) οἱ (ei, Paridi) ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, ubi αὐλὴ est area magna intra palatium magnum, δῶμα vero ædificatio in genere, et θάλαμος, habitatio ipsa ejus, coll. 313, s. et 321, τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχεα ἕποντα, hunc invenit in conclavi suo ubi arma ei erant reposita, polientem arma pulcra; coll. 323, s. ubi igitur habitaculum describitur, in quo et Paris jam et Helena cum ministrabus suis versabantur: et istæ ministræ texebant ibi. et 336, ἧμην ἐν θαλάμῳ, morabar domi in ædibus meis. οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο, Ι, 578, ubi notatur domus ipsa alta Meleagri, quod apparet ex 584, ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο, cum domus ipsius frequentibus ictibus ab hoste feriretur, per tela jacta in urbem. et 469, ἐν προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων, in vestibulo domus, ante januas conclavium habitationum ipsarum. et 471, ἐγὼ θαλάμοιο θύρας ῥήξας, effringens fores conclavis mei. ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετο Ἀχαιῶν, Λ, 227, ubi sermo est de novo marito, qui statim post nuptias factas abiit ad bellum, cum audiret, venisse Græcos. ergo h. l. est ὁ κοιτὼν τῆς γαμουμένης, *das braut-zimmer, (the nuptial chamber.)* sic et ὁ Πρωτεσίλαος, Β, 205—208. βῆ δ' ἴμεν εἰς θάλαμον, Ξ, 166, seqq. ubi Ἥρας θάλαμος, habitatio Junonis, a Vulcano facta, i. e. firma et incorruptibilis, describitur. et 188, ἐκ θαλάμοιο. et 338, ἐστί σοι θάλαμος, inquit Juno ad Jovem; etiam a Vulcano factus. χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, viduasti fœminam in angulo domus nuptialis recentis, Ρ, 36, ubi notatur γυνὴ νεόνυμφος, simulque σώφρων, nam sedet ἐν μυχῷ, in interiore parte domus. ergo h. l. θάλαμος est οἶκος εἰς ὃν νέα νύμφη fuit introducta. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει, novas nuptas ex ædibus suis, ad splendorem facum, ducebant per urbem, multusque nuptialis cantus ciebatur, Σ, 492, ubi describitur deductio sponsæ ex paterna domo in domum sponsi. θαλάμους κεραϊζομένους, Χ, 63, ubi in specie conclavia intelliguntur, in quibus materfamilias cum infantibus habitat, *die wohnzimmer der gemahlinnen, (the apartments of the mistresses of families.)* αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, Ω, 191, ex quo loco discis, thalamum h. l. esse cellam subterraneam vel prope terram, alte cameratam, odoratam inde quia asseribus cedrinis parietes vestiti erant, et in qua pretiosæ res adservabantur. et

sermo est de Priamo. sic et β, 337, ὁ δὲ ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς, εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, ἐσθής τε καὶ ἔλαιον, καὶ πίθοι οἴνου παλαιοῦ, ubi ejusmodi principalis apotheca subterranea Ulyssis describitur: ἦν ταμεῖον πάντως ἐνδοτάτω, καὶ διὰ τοῦτο τὴν τοῦ θαλπεινοῦ κλῆσιν εἴληχος, coll. 348. sic Ω, 275. et 317, ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο ἀνέρος ἀφνειοῦ εὐκλῆϊς, ubi notatur janua domus principalis alte cameratæ, *mit hohem gewölbe versehene wohnzimmer eines grossen herrn, (the lofty vaulted apartments of a person in high life.)* ergo conclavia (nam hæc collective vocantur θάλαμος, et exterior ingressus ad ea dicitur θύρη εὐκλῆϊς) nobilium erant camerata alte. sic de Telemachi habitatione, *von des prinzen zimmern, (from the prince's apartments.)* α, 425, ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, in loco ubi prospectus erat late circa. coll. 427, 436, 441. β, 5. υἱὲς (Nestoris) ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, ex habitationibus suis in domo regia prodeuntes, γ, 413, 441, *aus den wohnzimmern, (from the lodging-rooms.)* ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο ἤλυθεν, δ, 121. et 263, παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισαμένη, θάλαμόν τε, πόσιν τε, inquit Helena; et notatur ibi in specie conclave ubi conjuges una cubant. et 310, βῆ ἐκ θαλάμοιο Μενέλαος, coll. 304, 305. et 718, ἐπ' οὐδοῦ ἷζε πολυκμήτου θαλάμοιο. et 802, ἐς θάλαμον εἰσῆλθε παρὰ κληῗδος ἱμάντα, ubi de somnio personificato est sermo, coll. 787, seqq. et significatur ὁ κοιτὼν Penelopes. βῆ ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρη (filia regis) κοιμᾶτο, ζ, 15. et 74, κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα, ex domo ejusque conclavibus extulit vestes lavandas, in currum: vel, ex conclavi, ubi vestes depositæ adservabantur. ergo hic diversus a κοιτῶνι θάλαμος. αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἑὸν ἤϊε, ibat in suam habitationem, η, 7, *in ihre zimmer im schlosse, (to her apartment in the palace.)* βῆ ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο, ubi ejus lecti dormitorii stabant, θ, 277, per quæ addita ὁ κοιτὼν determinatur. et 439, χηλὸν (cistam) ἐξέφερεν θαλάμοιο, extulit ex conclavi, ubi pretiosa reposita servabantur. ἐς θάλαμόν τ' ἰέναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς, inquit Ulysses ad Circen invitantem, κ, 340, ubi est ὁ κοιτὼν, nam in domo jam erat, coll. 314, seqq. ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα, Menelaus, ο, 99, in cellam illam penuariam; quæ erat odorata, ne tineæ aliaque animalcula eam infestarent. ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμοιο καταθεῖναι, π, 285, i. e. in conclave interius, cujus camera erat alta. ἴεν ἐκ θαλάμοιο Πηνελόπεια, ibat ex conclavibus suis, ρ, 36. et 506, ἡμένη ἐν θαλάμῳ, sedens in conclavi suo. Τηλέμαχος ἐκ μεγάροιο βεβήκει κείων ἐς θάλαμον, ἔνθα πάρος κοιμᾶτο, τ, 48, ex triclinio magno ibat ad suam habitationem, jam supra ex α depictam, *in sein zimmer auf dem fürstlichen hofe, (to his apartment in the royal palace.)* et 53, ἐκ θαλάμου, ubi Penelopes diæta dicitur. et 256, εἵματα ἐκ θαλάμου, vestes ex conclavi ubi servabantur. βῆ θάλαμόνδε ἔσχατον, ἔνθα κειμήλια κεῖτο ἄνακτος, ubi res pretiosæ domini servabantur, φ, 8, 42—58, ubi multis depingitur ista cella interior, et τὸ ταμεῖον τοῦτο βασιλικόν. sic et χ, 109. et 140, ubi aliud conclave repositorium, diversum ab illo subterraneo, describitur. et 155—201. ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων ἥμεθα, in interioribus conclavibus sedebamus nos mulieres. ψ, 41. et 178, ἐκτὸς ἐϋσταθέος θαλάμου, extra illud ædificium firmum, quod adædificatum erat magnæ domui quod idem vocatur πυκινὸς θάλαμος, 229, coll. 192, seqq. ἔδειμον θάλαμον, ædificabam illud ædificium, cubili conjugali destinatum, et vestibulo uno vel altero auctum. et 295, seqq. sed ω, 165, est conclave repositorium ad res servandas. vides ergo, thalamum esse vel unum conclave, vel totum ædificium aliquod: nusquam vero lectum.

Θάλασσα, ης. ἡ. (Ἄλλω) mare, *das meer, (the sea.)* est eadem quæ ἡ ἅλς, est et ejusdem derivationis. nam est pro ἅλασσα, spiritu aspero transeunte in θ. nam mare ἄλλει (movet vehementer) fluctus suos et naves: ipsum quoque ἄλλεται, (movet se cum impetu) et fluctus in eo ἄλλονται. ejus ζῶα dividuntur in ἰχθύας, pisces, et in κήτη, belluas; unde πόντος (qui idem est quæ ἡ θάλασσα) dicitur nunc ἰχθυόεις, nunc μεγακήτης. παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, ad littus multum frementis maris, Α, 34. Ι, 182. Τ, 40. κῦμα πολυφλοίσβοιο, Β, 209. Ζ, 347. κύματα, Ν, 798. κῦμα θαλάσσης, Σ, 66, 145, ad differentiam λίμνης. θάλασσά τε ἠχήεσσα, Α, 157 ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, πόντου (nimirum) Ἰκαρίου, Β, 144, ubi πόντου per appositionem, vel per loci distinctiorem designationem additum: nam fluctus maris in eo ponto solent esse maximi. ἐπὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Β, 159. Θ, 511. Τ, 228. ὀρινομένη τε θάλασσα, Β, 294. πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, in littore cani maris, Δ, 248. πολιῆς ἐς μέγα λαῖτμα, Τ, 267. et dicitur πολιὴ non solum ἡ γραῖα ἢ λευκὴ, *(die graue see,) (the hoary ocean)* ἢ καὶ ἔντιμος, *die ehrwürdige, (the venerable,)* quia canities est venerabilis; sed et ἡ πολλή. nam ut ab ἐσχάτη est ἐσχατιὴ, et ab ὁρμὴ ὁρμιὴ, sic a πολλὴ πολιή. quanquam id ingeniose magis quam vere de mari adhibetur: nam θάλασσαν πολλὴν dicere, frigidum videri possit. cæterum mare non solum πολιὸν, sed et μέλαν, nigrum, dicitur: hinc Neptunus habet epitheton ὁ μέλανθος, quasi atrum florem aut excrescentiam habens, vel ater inferne, albo flore superne. sic et ὁ πελαργὸς, ciconia, nomen habet a τὸ πελὸν, i. e. μέλαν, et ἀργὸν, i. e. λευκὸν, a coloribus alarum ejus: *der schwarzweisse, (blackish-white.)* αὐτῇ τε θαλάσσῃ, ubi attice deest σὺν, Θ, 24. ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ (per apocopen pro ἱδρῶτα) πολλὸν νίψεν ἀπὸ χρωτὸς, Κ, 574. et 572. nam marina aqua viva eximit membris lassitudinem (κόπον) et est valde πρόσφορος νεύροις, utilis nervis reficiendis. γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο, Ν, 29, rege suo Neptuno accedente, diductum cedebat et viam planam præbebat.

ἐκλύσθη, inundabat, *trat über, (overflowed,)* Ξ, 392. et 394, s. οὔτε ϑαλάσσης κῦμα τόσον βοᾷ, quæ parabola est hyperbolica. ἄγχι ϑαλάσσης, ἀτρυγέτοιο, Ξ, 75, 204. Ο, 362. et 381, κῦμα εὐρυπόροιο. γλαυκὴ τίκτε σε, Π, 34. et 67, ῥηγμῖνι. δῦτε ϑαλάσσης εὐρέα κόλπον, Σ, 140. et 294, ϑαλάσσῃ ἔλσαι αὐτοὺς, mari conclusisse. et 483, ϑάλασσαν ἐνέτευξε, finxit in eo scuto. πᾶσαι ϑάλασσαι, omnia maria, Φ, 196, nam multa sunt maria. ἐπὶ ϑινὶ πολυφλοίσβοιο, Ψ, 59. ἀγχιβαθὴς ϑάλασσα, in proximo et statim profundum mare, ε, 413. et 440, ἠϊόνας τε λιμένας τε, littora et portus. et 455, ϑάλασσα κήκιε πολλὴ ἀνὰ στόμα, manabat per os. λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε, lapillos in littore abluebat, ζ, 95. ἐκλύσθη, ι, 484, 541. οὐρανὸς ἠδὲ ϑάλασσα sola in conspectu erant, μ, 404. ξ, 302. παρέχει ἰχθῦς, τ, 113. ὀμφαλὸς ϑαλάσσης, α, 50, umbilicus maris, i. e. medium. ἰὼν ἐπὶ ϑῖνα, β, 260. ἐπὶ ϑινὶ ἱερὰ ῥέζον, in littore sacra faciebant, γ, 5. et 142, ἐπὶ εὐρέα νῶτα, i. e. ἐπιφάνειαν, superficiem. ex aliâ metaphora ἡ ϑάλασσα dicitur ὑπτία, i. e. γαληνιῶσα, supina, tranquilla: sicut et πεδίον ὕπτιον dicitur, et τὰ νῶτα πεδιάδος, de campo plano. sic et δ, 560, et 313, 362. et 385, ϑαλάσσης πάσης (i. e. ὅλης) βένθεα οἶδε. sic et α, 52. ἐπὶ ῥηγμῖνι, δ, 430. et 449, παρὰ ῥηγμῖνι. et 435, εὐρέα κόλπον. et 432, εὐρυπόροιο, latum transitum habentis. et 501, ἐξεσάωσε ϑαλάσσης. et 504, λαῖτμα μέγα, ingentes fluctus. περᾶν λαῖτμα, ε, 174. et 401, δοῦπον, sonitum. οὐ κακώτερον ἄλλο ϑαλάσσης ἄνδρα συγχεῦαι, ϑ, 138, non aliud pejus mari ad hominem debilitandum; naufragum nimirum, qui cogitur nare. et hoc solo fere sensu est mare malum: alias est valde bonum; et ϑάλασσα est ἰαίνουσα, unde una τῶν Νηρηΐδων dicitur ἡ Ἰάνειρα. sermo autem nobis est de mari Mediterraneo. ὑπὲρ λαῖτμα ϑαλάσσης, ι, 260. ἀνήϊον παρὰ ϑαλάσσης, ascendebam a mari, κ, 274. nam insula erat montana. ἀφίκετο (νηῦς) κῦμα ϑαλάσσης εὐρυπόροιο, μ, 2, venit ad fluctum maris lati, ubi sic vocat oceanum Atlanticum. ἁλμυρὸν ὕδωρ ϑαλάσσης, μ, 236, 240. κῦμα ϑινὶ πολυφλοίσβοιο, ν, 85. et 88, ἔταμνε. νηῦς ἀνύσειε ϑέουσα ϑαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, ο, 294. πολιῆς ἔκτοσθε, χ, 385. πεφευγότες ϑάλασσαν, α, 12, qui effugerant mare. πολιὴν περόωσι (περῶσι ex περάουσι) ϑάλασσαν, ζ, 272. ὦρσεν (concitavit) ϑάλασσαν ἀθέσφατον, η, 273. νηυσὶν περόωσιν, ι, 129. οὐκ ἴσασι ϑάλασσαν, λ, 121, quem versum Atheniensis, fugiens Philippum regem, interrogatus quousque fugiturus esset, sic recitavit, εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι οἳ οὐκ ἴσασι Φίλιππον, donec ad eos pervenero qui Philippum cognitum non habent.

ϑαλάσσιος, ία, ιον. (Ἅλλω) ad mare pertinens. οὐ σφισι ϑαλάσσια ἔργα μεμήλει, res maritimæ illis curæ non erant, Β, 614. τῇσιν δὲ ϑαλάσσια ἔργα μέμηλεν, ε, 67.

ϑαλέθω, (Θάλω) germina emitto et protrudo, idem ac ϑάλλω, q. v. it. sum lætus et uber: vireo. σύες ϑαλέθοντες ἀλοιφῇ, porci valde pingues, Ι, 463. Ψ, 32. ἠΐθεοι ϑαλέθοντες, ζ, 63, cœlibes juvenes florentes. ϑάμνος ἐλαίης, ϑαλέθων, ψ, 191, stirps olivæ florens læte.

ϑάλεια, ας. ἡ. (Θάλω) convivium lætum et celebre. idem ac ἡ ϑαλία: nisi quod δαὶς ϑάλεια in specie notet convivium hilare sacrum, in festo die dei alicujus. ut ergo hoc substantivum per appositionem adjective poni soleat. Sed et in genere notat, lætas ferias cum epulis. τίθεντο δὲ δαῖτα ϑάλειαν, Η, 475, Græci in castris post occasum solis, et post pugnam gravem diei. ibi ergo nihil peculiariter sacri erat. Sed γ, 420, ϑεοῦ ἐς δαῖτα ϑάλειαν, ubi est sacrum factum. sic, ϑεῶν ἐν δαιτὶ ϑαλείῃ, ϑ, 76, et 99, φόρμιγξ δαιτὶ συνήορός ἐστι ϑαλείῃ, cithara congruens est convivio florenti et hilari; et h. l. rursus generalis significatus est: sed quidam legi jubent ἑταίρη, sc. ἥ ἐστί.

ϑαλερὸς, ὰ, όν. (Θάλω) virens, florens, vegetus. ϑαλεροὶ αἰζηοὶ, virentes juvenes, Γ, 26. ῥύεται δὲ κάρη ϑαλερῶν αἰζηῶν, Κ, 259, defenditque cassis capita virentium juvenum. nam tales decet et bellum et venatio. ἀμφὶ κάπριον κύνες ϑαλεροί τ' αἰζηοὶ, circa aprum, Λ, 414. Ρ, 282, ϑαλερούς. βοὴ ϑαλερῶν αἰζηῶν, in pugna, Ξ, 4. ἠΐθεον, ϑαλερὸν, Σιμοείσιον, Δ, 474, ubi ei apte tribuitur id epitheton, utpote ἠϊθέῳ, cœlibi adolescenti; et filio Ἀνθεμίωνος. ϑαλερὸς πόσις, juvenis maritus, Θ, 190, ὁ ἐκ παρθενίας ἀνὴρ καὶ ἐκ νεότητος. sic uxor dicitur κουριδίη ἄλοχος, ἡ ἐξ ἔτι κόρης, quæ virgo juvencula nupsit. sic et, ϑαλερὸς παρακοίτης, qui adolescens adolescentulæ factus est maritus, Ζ, 430. et Θ, 156, ϑαλεροὺς παρακοίτας, ubi est epitheton velut miserantis. ϑαλερὴν παράκοιτιν, Γ, 53. ϑαλερὼ μηρὼ, virentia et succi roborisque plena femora, Ο, 113. ϑαλερὴ φωνὴ, vox liquida et alacris antea, Ρ, 696. Ψ, 397, *die muntere lebhafte stimme ihm reden ward im gehemmet, (his voice previously brisk and lively in speech was checked.)* ϑαλερὴ χαίτη, Ρ, 439, juba equorum florida et pulcra, *schöne lange mäne, (fine long mane.)* ϑαλερὸν δάκρυ, i. e. τὸ ἔνικμον per metaphoram τῶν ϑαλλόντων φυτῶν, etiam τὸ ἀκμαῖον, succi plena et largiter proveniens lacrima, Β, 266. Ζ, 496. Ω, 9, 794. δ, 556. κ, 201, 409. λ, 390, 465. π, 16. χ, 447. ϑαλερὴ ἀλοιφὴ, florida et jucunda pinguedo, de carne suilla recens mactata, ϑ, 476, ἡ ἐνδεικτικὴ τοῦ ϑάλλειν τὸ ζῶον, nam animal pinguescens viget, morbidum non pinguescit: et pinguedo est quasi flos carnis. ϑαλερὸς γάμος, lætæ nuptiæ, ζ, 66. υ, 74. nam tunc lætantur maxime homines: simul διὰ τὸ ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους εἰς γενεὰν, ὧν ἑκάστῳ καὶ ϑάλος τὸ γεννηθὲν λογίζεται. ergo intelligi possit γάμος ϑαλερὸς non solum lætus, sed et germinare faciens. ϑαλερὸν γόον, luctus in vigore suo se exserens, κ, 457, διὰ τὸ ἄπαυστον καὶ ἀεὶ νεάζον. sicut et δάκρυ ϑαλερὸν, cum semper nova alia propullulat quasi. Sed Aristarchus legit l. c. στυγερόν. ϑαλερὴ φωνὴ, de fœmina, δ, 705. τ, 472.

ϑαλέω, ϑαλλέω, pro ΘΑ'ΛΩ, quod vide.

θαλία, ας. ἡ. (θάλω) est ἡ εὐωχία, δι' ἧς θάλλει τις ὡς οἷά καί τι θάλος, convivium lætum et celebre. deinde in genere, lætus et hilaris victus, vita copiosa et florens. ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ, inquit Agamemnon de filiolo suo unico, domi relicto, I, 143, 285. αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς, λ, 602, i. e. Hercules, cujus εἴδωλον est apud inferos, sed ipse apud deos delectatur lætis conviviis et beata vita.

θαλλὸς et θαλὸς, οῦ. ὁ. (θάλω) frons viridis. folia viridia. θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, ρ, 224, frondemque hædis ferre. quod deinde in proverbium abiit, ut ὁ θαλλοφόρος diceretur ὁ μηδὲν χρήσιμος ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν. nam θαλλὸς est et ἡ φυλλὰς, et ὁ κλάδος δένδρου. Attici hanc vocem maxime appropriavere oleæ. Vide θάλος.

θάλλω, vide ΘΑ'ΛΩ.

θάλος, εος. τό. (θάλω) germen, frons, βλάστημα. proprie est, primum germen ex planta protrusum. οὗ σε κλαύσομαι, φίλον θάλος, X, 87, ubi metaphorice de filio primogenito. sic et puella egregii corporis et lætæ staturæ, τοιόνδε θάλος, ζ, 157, quasi ἐπὶ φυτοῦ dictum, *ein solch gewächse, (such a plant.)* et hæc vox elicit simile de φοίνικι in sequentibus, nam θάλος et ἔρνος sunt idem. recentiores amant formam ὁ θαλλὸς, cum genitivo, e. c. θαλλὸς ἐλαίας. in plurali τὰ θάλεα, sunt τὰ τοῦ θάλλειν αἴτια ἀγαθὰ, cibi nutrientes. θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, X, 504, de puerulo nobili: impletus deliciis lætis, læte crescere facientibus. Vide sub ἔρνος.

θαλὸς, ὁ, vide θαλλός.

θαλπιάω, f. άσω. (θάλω) facio crescere, etc. idem ac θάλπω, q. v. εὖ θαλπιόων, pro θαλπιῶν, sc. ἑαυτὸν, bene calefaciens se, τ, 319. nam calor est causa vegetationis et vitæ alacris.

θάλπω, f. ψω. (θάλω) proprie est, θάλλειν ποιῶ, facio crescere, sicut gallina incubans ovis facit ut excrescant ex ovis pulli. deinde in genere est, foveo manu vel corpore, calefacio, contrecto manibus ut molliam vel tractabile faciam, vel alio admoto calore foveo. vivum et vegetum facio. in malo quoque sensu alibi ponitur pro ἐξαπατᾷν, decipere, fallere. id constat, esse a θάλλειν. στέατος μέγαν τροχὸν νέοι θάλποντες, adipis magnum orbem juvenes calefacientes et tractabilem facientes, φ, 179, 184. et 246, τόξον θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρὸς, arcum calefaciens hinc et hinc ad splendorem ignis sc. inungens eum simul calefacto adipe.

θαλπωρὴ, ῆς. ἡ. (θάλω) tepor jucunde fovens. in specie, spes grata fovens nos et recreans, maxime autem ἡ ἐλπὶς βεβαία καὶ οὐκ ἐν κενοῖς θάλπουσα. proprie ergo est, fomentum tepidum: metaphorice ἡδονή τις θάλπουσα, cui opponuntur ψυχρὰ ἄχεα. οὐ γὰρ ἔτι ἄλλη ἔσται θαλπωρὴ, non enim amplius alia erit spes consolans et erigens, Z, 412. εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμα ἕποιτο καὶ ἄλλος, μᾶλλον θαλπωρὴ, καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται, si quis mecum et alius vir eat, plus fiduciæ, et audacius quid magis, aderit, K, 223, nam fiducia calefacit quasi animum, timor reddit frigidum. οὐδέ τις ἡμῖν θαλπωρὴ, α, 167, nihil est quod nos excitet ad sperandum bene. ponitur ergo fere metaphorice, et ἡ χαροποιὸς ἐλπὶς (quæ et ἐλπωρὴ dicitur) est θαλπωρὴ, θάλπει γὰρ τοὺς πολλοὺς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς. Vide sub παχνόω.

θαλύσια, ίων. τά. (θάλω) erat festus dies post comportatas fruges, quo diis agebantur gratiæ, quod agri hortique læte viruissent: et, ut in posterum quoque virerent, rogabantur dii. offerebantur simul ἀπαρχαὶ, μετὰ συλλογὴν καρπῶν διδόμεναι θεῷ, ὑπὲρ τοῦ καὶ εἰς ἔπειτα θάλλειν τὰς ἀρούρας, idem festus dies vocabatur et, τὰ συγκομιστήρια, *das erndtefest, (harvest-home.)* ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξε, Diana irascebatur, quod sibi nulla thalysia in fœcundo agro Œneus fecisset, I, 530. nam fiebant hæc solemnia in agro ipso, in area; unde et ἡ ἑορτὴ ipsa vocabatur ἡ ἀλώα, quia ἐν ἅλωσιν ἔπαιζον κατὰ τὴν ἑορτήν. hinc est et nomen proprium ὁ Θαλύσιος. et ὁ θαλύσιος ἄρτος est, ὁ ἐκ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς πρῶτος γινόμενος, *das erste brodt vom neuen korne, (the first bread made from the new corn.)* cæterum celebrabatur is festus dies maxime Cereri et Baccho.

θαλύω, f. ύσω. (θάλω) idem quod θάλλω et θαλέω, q. v.

ΘΑ'ΛΩ, et per usum θάλλω. f. αλῶ. germina emitto et protrudo; nam proprie de plantis dicitur, quando frondes emittunt et virent. metaphorice de quovis bono et felici; nonnunquam et in malo sensu. idem dicitur et θαλέω et θαλλέω, f. ήσω. unde notus est versus: νῦν δ' ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι, jam quidem nos, antea alii virebant, et paullo post alii, sc. virebunt. ἡμερὶς (vitis) τεθήλει σταφυλαῖς, læta et obsita erat uvis, ε, 69, est plusquamp. medii, intransitive. συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν (particip. perf. medii) ἀλοιφῇ, porci saginati tergum florens et læte obsitum pinguedine, I, 208. τὰ ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφὴν, quæ porcis nutriunt florentem adipem, ν, 410, *welches futter den schweinen guten speck wachsen machet, (which food is best for fattening hogs.)* τεθαλυῖα ἀλωὴ, ζ, 293, florens hortus. ἐρινεὸς μέγας φύλλοισι τεθηλὼς, μ, 103, caprificus magna foliis læta. τεθαλυῖά τε ἔρση, ros virere faciens, ν, 245. τεθαλυῖα ὀπώρη, lætus autumnus, λ, 191. et 414, εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, convivio florido et læto. sunt qui censeant, hoc θάλλω pertinere ad ἅλλω, exsilire facio; spiritu aspero mutato in θ: nec improbabilia loquuntur.

Θαμὰ, (Ἁ) adverb. factum ex ἅμα, præfixo θ. notat dense, πυκνῶς. it. frequenter, sæpe, crebro. *dick, dicht: oft, häufig, (thickly, closely; frequently.)* πολλάκις, συνεχῶς. θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστοὺς, dense volantes sagittas,

O, 470. ταῦτα θαμὰ ἐβάζετε, hæc frequenter loquebamini, Π, 207. θαμὰ ἐπῴχετο οἰνοχοεύων, frequenter obibat vinum iis infundens, α, 143. et 209, θαμὰ (κατὰ) τοῖον ἐμισγόμεθα ἀλλήλοις, frequenter sic, sicut nos nunc, versabamur inter nos. sic et δ, 178, θαμὰ ἐνθάδε ἐόντες ἐμισγόμεθα. *wären fleissig hier mit einander in gesellchaft gewesen, (had been frequently here in company together.)* οἱ θαμὰ ἀγειρόμενοι, dense congregati, δ, 686. οὐ θαμὰ φαίνεται αὐτοῖς, sc. Penelope procis, non sæpe apparet illis, ο, 515. οὔτι θαμὰ ἀγρὸν ἐπέρχεαι, non sæpe agros obis, π, 27. θαμὰ τρωπῶσα φωνὴν, de luscinia, τ, 521.

θαμβέω, f. βήσω. (ἍΑπω) admiror valde, *ich erschrecke vor verwunderung, (I am amazed.)* et proprie dicitur ἐπὶ θέας καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐκπλήξεως. θάμβησεν δ' Ἀχιλλεὺς, A, 199, pro quâ activa formâ recentiores eodem sensu dixerunt ἐθαμβήθη. θάμβησεν δ' ἄρ' ἔπειτα, *sie erschrack hierüber, (she was filled with astonishment,)* Γ, 398. ἰδόντες θάμβησαν, Θ, 77. λαοὶ δ' αὖ θηεῦντο (θηέοντο) τε θάμβησάν τε, Ψ, 728, 881, et est ἐπίτασίς τις τοῦ, θηεῦντο, spectabant cum admiratione et percellebantur. θάμβησεν ἰδὼν, Ω, 483, s. θάμβησεν κατὰ θυμὸν, α, 323, i. e. ἐθαύμασεν id quod cognoverat. θάμβησαν ἐπεὶ ἴδον ὄρνιθας, β, 155. θάμβησέν μιν υἱὸς, *der sohn erschrack über ihn voll verwunderung, (his son was astonished at him,)* π, 178. οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, δ, 638. κ, 63, obstupescebant in animo. καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν, ρ, 367, *machten grosse augen über ihn, (stared in amazement at him.)* ἡ μὲν θαμβήσασα, α, 360. φ, 354, *die sich sehr wunderte, (who was exceedingly astonished.)* θαμβήσαντες, ω, 101, stupefacti.

θάμβος, εος. τό. (ἍΑπω) stupor. est fere idem quod ὁ θάπος, a quo et ortum, interserto μ, et mutato π in β. admiratio ingens. proprie quidem est ἡ διὰ θέας (ex visu aliquo) ἐμβιβαζομένη εἰς ψυχὴν ἔκπληξις, ut ingeniose ab Eustathio ἐτυμολογεῖται: et θαμβεῖσθαι proprie non dicitur, nisi quis θεώμενος ἐκπλήττοιτο: ut ergo ex ἡ θέα et ἐμβαίνω facta vox videri possit. sed quid opus est his ambagibus? θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας, Γ, 342, stupor tenebat adspicientes. sic et Δ, 79. *sie erschraken und wurden sehr betreten darüber, (they were astonished and confounded at it.)* et Ψ, 815, ἔχε πάντας Ἀχαιούς. Ω, 482. θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας, γ, 372. ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς (ionice pro θάμβους) et obliviscimini stuporis, ω, 393. coll. 390, 391. notat ergo admirationem magnam, cum aliquo terrore.

θαμειός, ά, όν. (ʹA) densus, frequens. *dick, dicht, oft, häufig, (thick, close, frequent.)* ἀλλεπάλληλος, πυκνὸς, densus, *häufig, (thick, dense.)* ab ἅμα sit θαμὰ, (sc. θ ex spiritu aspero) inde θαμὸς et per intersertum ει, θαμειός. sic φατὸς, φατειός. ἀφνὸς, ἀφνειός. ἀδελφὸς, ἀδελφειός ἀρνὸς, ἀρνειός. præfixum θ autem est ut in θειλόπεδον ab εἰλόπεδον, i. e. πέδον εἵλῃ βαλλόμενον, campus apricus et radiis solis patens: unde verbum θειλοπεδεύειν. semper fere autem in talibus, loco τοῦ ει, simplex ε esse potest. πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαὶ, rogi cadaverum accendebantur frequentes, sine intermissione, A, 52. ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, M, 44, jaculantur creberrima spicula manibus. et 278, ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ ἤματι χειμερίῳ, sicut nives cadunt crebræ die hiberno. et 287, λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ, lapides volabant densi. et 296, βοείας ῥάψε θαμειὰς, pelles bovinas consuerat densas. notat ergo hæc vox multitudinem densam, *eine zal dicht neben und nach einander, (a number close to and one after another.)* sic Ξ, 423, ἀκόντιζον αἰχμὰς θαμειάς. θαμειαὶ εἴρυντο νέες, naves densæ subductæ erant, *die dicht neben einander stehende, (standing close together,)* Σ, 68. nam πυκνότης notatur hac voce, non præcise ingens πληθύς. ἐθείρας θαμειὰς, densos pilos, T, 383. X, 316.

θαμής, έος. ὁ ἡ. (ʹA) idem. θαμέες ἄκοντες ἀντίοι ἀΐσσουσι, densa jacula contra volant, P, 661. A, 551. λευκοὶ ὀδόντες ὑὸς θαμέες, dentes albi suis densi, *dichte neben einander, (close together,)* K, 264, ubi galea describitur dentibus apri obsita externe. τρίστοιχοι ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θαμέες. μ, 92, ubi utrumque notat idem, densi, et sermo est de rictu Scyllæ. sic πυκνοὺς καὶ θαμέας σταυροὺς dixit, ξ, 11, vallos densatos, *pfäle dichte neben einander, (posts close together.)* θαμέσι σταμίνεσσι, ε, 252. conf. πυκνός.

θαμίζω, f. ίσω. (ʹA) frequento, frequens adsum. notat hoc verbum ἁπλῶς, ἔργῳ τινὶ συχνάκις παρεῖναι. sic διδασκάλοις θαμίζει τὶς, καὶ λουτροῖς, καὶ νηῒ, καὶ ἑτέροις ἔργοις οἷς χαίρει. sum assiduus. πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις, alias sane non frequens ades apud nos, Σ, 386, 425, *du kömst gar nicht steissig, (thou comest hither but seldom.)* sic et ε, 88. et id dicitur ad hospitem rarissime accedentem. ὅστε ἅμα νηῒ θαμίζων, θ, 161, qui assiduus est ad navem. et 451, οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν, non frequenter bene curatus erat.

θάμνος, ου. ὁ. (ʹA) frutex. *ein strauch, (a shrub.)* est εἶδος χαμαιζήλου φυτοῦ, καὶ πολυκλάδου, *das gleich von der erde an viele æste treibet, und keinen erhabenen stamm hat, (which shoots out branches close to the ground, and has not a lofty stem.)* οὐ γὰρ μονοστέλεχος κατὰ τὸ δένδρον ἄνεισιν, ἀλλὰ πυκνὸς ὁ θάμνος καὶ πολυστέλεχος εὐθὺς ἐστιν ἐκ ῥιζῶν. et tales θάμνοι celerius igne corripiuntur quam altæ arbores. dicitur ergo a θαμὰ πεφυκέναι, dense crevisse: nam τὸ θαμὸν est πυκνόν. et est per syncopen ex θαμινός. οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ, A, 156, s. ubi sermo est de flamma sylvam corripiente: frutices circa radices suas cadunt correpti ignis impetu. θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος πτὼξ, lepus sub frutice latens, P, 677, nam θάμνος est δασὺς καὶ πάντοθεν κομῶν, circa quasi comis

obsitus. hinc dicitur et *ἀμφιλαφής*. *εἴπερ λάθῃ καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ*, Χ, 191, si vel lateat deprimens se sub arbusto. Sermo est de hinnuleo in venatione. *θάμνοις ἐν πυκινοῖς*, ι, 471. et 476, seqq. *δοιοὺς θάμνους*, densissimos, ventis non penetrabiles, non pluviis, non sole: et sermo ibi de Ulysse qui enataverat, et cubile tutum per noctem in terra ignota quærebat. et hi *θάμνοι* tegebant struem foliorum aridorum, quæ prioribus autumnis deciderant, sic tamen, ut ea folia, ob densitatem fruticis, nec pluviis putruissent, nec a sole nimis aruissent, nec ventis disjecta essent. hinc ea descriptio addita, ut pateret, commodum eum lectum fesso fuisse: maxime cum vel tribus hominibus spatio suffecisset. sic apud Sophoclem est *φυλλὰς μυριόκαρπος, ἀνήλιος, ἀνήνεμός τε πάντων χειμώνων*. nam Sophocles libentèr ex Homero et frequenter hausit; dictus hinc *φιλόμηρος*. *θάμνων ὑπεδύσετο*, ζ, 127, i. e. *ὑπεξῆλθεν ἐκ τῶν θάμνων*, evigilans tandem. et 128, hi *θάμνοι* vocantur *πυκινὴ ὕλη*, utpote a *θαμὰ*, i. e. *πυκνῶς*, derivati. *ἐν θάμνοισι κατέδραθον*, in arbustis dormivi, η, 285. *ἑστήκει ἐνὶ θάμνῳ*, stat in fruticeto, χ, 469, ubi dolus turdis constitutus describitur. *θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης*, ψ, 190, s. ubi paullo specialior significatio: nam proprie *θάμνοι* sunt *τὰ ἐξ αὐτῆς ἀναφύσεως πολύκλαδα καὶ πυκνά*: sed h. l. est arbor superne fruticans, *ein stamm der oben sehr dick bewachsen ist, (a tree very thick at top.)*

Θαμὸν, *τὸ*, vide supra.

Θάνατος, *ου. ὁ.* (Τῶ) mors, *der tod, (death.)* est a *θάνω* vel *θανάω*, unde *θνήσκω*, quod vide. *καθαρὸς* putabatur *ὁ διὰ ξίφους*, vel in genere, cum sanguinis effusione, aut naturaliter: sed *μιαρὸς* erat *ὁ ἀγχονιμαῖος*, per suffocationem. *θάνατος καὶ ὕπνος διδυμάονες*, Π, 672, 682, 454. *κασίγνητος ὕπνου*, Ξ, 231, ubi tanquam persona inducitur. sic et personificatur *ὁ Θάνατος* ab Eurip. Alcestide, 24, seqq. quæ persona Romanis vocatur Orcus. conf. Macrob. Sat. 5, 19. *θάνατον βούλευσαν αὐτῷ θεοὶ*, quæ est *σεμνὴ θανάτου αἰτία, θεῖον βούλημα*, Ξ, 464. *κῆρες θανάτου*, Β, 302. et 834, *μέλανος*. sic, Λ, 332. Π, 687. Χ, 202, 210, ubi *κῆρε θανάτου* duorum hominum ponderantur a Jove. *τανηλεγέος*, Θ, 70. β, 100, et sic dicitur ad differentiam fratris sui, *ὕπνου*, qui est *μικρολεγὴς*, i. e. *ὁ ἐπὶ μικρὸν λέγων* (i. e. *κατακοιμίζων*) *τὸν ἄνθρωπον*: mors vero in longissimum extendit hanc suam sopitionem. *κῆρες θανάτοιο μυρίαι ἐφεστᾶσι*, Μ, 326, innumeræ sortes mortis circumstant quemque. *θάνατον φυγεῖν*, Β, 401, *dem tode entgehen, (to escape death.)* Λ, 362. Π, 98. Ρ, 714. Υ, 449. *θάνατον καὶ πότμον*, Β, 359. Ο, 495. *θάνατος καὶ μοῖρα*, Π, 853. Ρ, 458, 672. Χ, 436. Γ, 101. *πορφύρεος*, mors cruenta, Ε, 83. Π, 334, *ὁ ἐκ πληγῆς*. *οὔτι σοὶ καταθύμιος*, Κ, 383. Ρ, 201. *κακὸς*, Κ, 173. Π, 47. Χ, 300. *θανάτου τέλος*, Γ, 309. Ε, 553. Ι, 411, 416. Λ, 451. Ν, 602. Π, 855. Χ, 361, mors plenaria. *θανατόνδε*, ad mortem, Π, 693. Χ, 297. Ω, 328. *θανάτου νέφος*, Π, 350. *θάνατος θυμοραϊστὴς*, destructor vitæ, Ν, 544. Π, 414, 580. *εἴκεν θάνατόν γε φύγοιμεν*, Α, 60. *θάνατόν νύ σοι ὅρκια ἔταμνον*, fœdus ici, tibi ad mortem, Δ, 155. et 270, *θάνατος καὶ κήδεα ἔσσεται αὐτοῖς*. *θάνατος ἀμφεκάλυψεν αὐτὸν*, Ε, 68. et 83, *ἔλλαβεν*. *παιδὶ δοῦναι θάνατον*, filio suo dare mortem, in pœnam, Ι, 567. *μητίσομαι αὐτῷ*, ei mortem inferre studebo, Ο, 349. et 628, *ὑπεκφέρονται θανάτου*. *δυσηχέος*, Π, 442. Σ, 464, male sonantis. *θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων*, Ρ, 381, stragem et fugam sociorum. *Ζεὺς ἤθελε, Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι*, Τ, 274, Jupiter volebat, ut multis Græcis mors contingeret. et 420, *τί μοι μαντεύεαι*, cur mihi vaticinaris mortem. *ἡμεῖς αὐτὸν ὕπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν*, Υ, 300, eripiamus eum morti. et 337, *ἐπεί κε θάνατον καὶ πότμον ἐπισπῇ*. et 350, *νῦν ἔφυγεν ἄσμενος ἐκ*. et 390, *ἐνθάδε σοὶ θάνατος*. et 481, *πρόσθε ὁρόων*, prævidens ante se mortem. *ἐκφυγεῖν κακὸν*, Φ, 66. 103. 110, *ἐπέσσεται κἀμοί*. 281, *λευγαλέῳ ἁλῶναι*, misera et ignobili morte corripi. 548, *ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι*, ut arceret mortis graves manus. 565. *αὐτὸν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν*, Χ, 175. et 180, *ἐθέλεις αὐτὸν ἐξαναλῦσαι δυσηχέος*. *ἀλλά σοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ*, Ω, 132, 152, 181, 428, 750. β, 283, 352. γ, 236, *θάνατον ὁμοίϊον*. et 238, *ὁπότε κεν μοῖρα ὀλοὴ καθέλῃ αὐτὸν τανηλεγέος θανάτοιο*. 242. *μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν αὐτὸν*, δ, 180, 753, 789. ε, 312, *λευγαλέῳ ἁλῶναι*. 326, 387. *ἐφύγομεν θάνατόν τε μόρον τε*, ι, 61. et 421, *θανάτου λύσιν εὑροίμην*, liberationem a morte. *θάνατός σοι ἐξ ἁλὸς ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται*, λ, 133. ψ, 281, i. e. *ἔξω θαλάσσης*, extra mare, non vero in mari, morieris placide. conf. *Ὀδυσσεὺς* in R. nam inest his verbis oraculum ambiguum: siquidem re vera venit ei mors ex mari, i. e. ex filio suo navibus advecto, sed patrem ignorante. λ, 170, 397, 408, cædem. 411, *οἰκτίστῳ ἔθανον*. 487, *μή μοι παραύδα θάνατον*, ne mihi solare mortem: et ibi Achillis umbra aliter, ac heros ipse vivus olim, judicat de morte et vita. *ὀδόντες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο*, de Scylla, μ, 92. 157, 341, *πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, λιμῷ δὲ θανεῖν οἴκτιστον ἔστι*, ν, 60, 80, *ὕπνος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς*. ξ, 207, 219. ο, 275, 299, 398, *λευγαλέῳ*: *ὣς μὴ θάνοι, ὅστις* — miseranda morte: sic ne moriatur, quicunque amicus mihi est: suspendio nimirum. π, 21, 421, *αὐτῷ θάνατον ῥάπτεις*. *τρομέεσθαι* mortem timere. ρ, 326, 476, 546, 547. *μαλακὸν*, σ, 201. τ, 145, 558. υ, 11, *τεύξειε αὐταῖς*. et 241, *αὐτῷ ἤρτυον*, struebant ei cædem. χ, 14, 325, *δυσηλεγέα*. ω, 31, 34, 123, *ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος οἷον ἐτύχθη*. 126, 134, 413, *στυγερόν*.

Θανεῖν, vide sub *ἀνέλω*.

Θάπος, *ὁ*, vide *τάφος*.

Θάπτω, f. *άψω*. (Ἄπω) sepelio mortuum. et quia id fiebat comburendo, hinc patet, *θάπτειν* esse ab *ἅπτειν*, incendere, accendere: etsi deinde, ab hoc primario sepeliendi per com-

bustionem more, omnis alia mortui condendi ratio a recentioribus sit θάπτειν dicta. apud antiquissimos hoc verbo solus combustionis mos intelligitur; sicut et plerumque per *sepelire* apud Romanos. *beschicke den todten zur ruhe, (consign the dead to the grave.)* ὅτε μὲν θάπτωσιν Ἀχαιοὶ, Φ, 323, quando exequias ei facere cupiant. θάπτε με ὅττι τάχιστα, sepeli me quam celerrime, Ψ, 71, coll. 76. et 630, κρείοντα ἔθαπτον Ἐπειοί. τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ, Ω, 612. et 665, τῇ δεκάτῃ δὲ θάπτοιμεν, coll. 785—787. ὄφρα ἕταρον θάπτοι, γ, 285. οὐ γάρ πω (οὔπω γὰρ) ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς, λ, 52, nam ossa combustorum in terram deferebantur. Animæ autem tali modo insepultorum non recipiebantur in sedes quietas, collato 71—78, ubi τὸ κατακῆαι, 74, ostendit, qualem sepeliendi modum velit anima Elpenoris. θάπτομεν ἀχνύμενοι, μ, 12, coll. 13, αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη. θάπτον ἕκαστοι, ω, 416. θάπτειν ergo est, *den todten verbrennen, (to burn the dead.)*

Θάπτω, (quod præsens et dicitur θήπω) f. ἄψω, f. 2. ταφῶ pro θαπῶ. a. 2. ἔταφον et ἔθαπον. (Ἄπω) miror cum stupore, stupeo quasi fulmine tactus et ambustus. valde percellor animo. *werde sehr gerühret im gemüthe, (I am deeply moved.)* ταφὼν δ' ἀνόρουσεν, attonitus exsiliit, I, 193. Λ, 776. Ψ, 101, *erschrak und sprang auf, (sprung up in alarm.)* sic et π, 12. notat ergo τὸ κατὰ ψυχὴν θάμβος, οὐ μὴν τὸ κατὰ λόγον προφορικόν. ἐκπλαγείς. στῆ δὲ ταφὼν, et stetit attonitus, Λ, 544. Π, 806. Ω, 390. et notat, non timorem præcise, sed quasi θελκτικὴν ἔκστασιν, *ein erstaunen, (an alarm.)* θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπε, (præter. med.) animus mihi in pectore stupet, ψ, 105. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς, ubi de magno timore sermo est, qui percellit animum et extra se rapit, sicut alia improvisa magna, Φ, 64, animo consternatus. τίφθ' (τί ποτε, cur tandem) οὕτως ἔστητε τεθηπότες, sic statis attoniti, Δ, 243, 246. et ibi simile est de νεβροῖς, binnulis. sic Φ, 29, τοὺς ἐξῆγε τεθηπότας, ἠΰτε νεβροὺς, eduxit stupentes et valde perculsos metu. ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες, ω, 391, coll. 393. *sie stunden und wunderten sich bald todt, (they were stupified with astonishment.)* steterunt stupefacti. σὲ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, inquit Ulysses supplex ad regiam virginem pulcerrimam, ζ, 168, admiror et stupeo. et 166, ἐτεθήπεα θυμῷ, obstupui animo, est plusquamp. med. ionice pro ἐτεθήπειν. ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ, ω, 90, sed sane illa videns maxime admiratus cum stupore sum: ubi alii legunt, ἐτεθήπεας, admiratus fuisses; alii, ἐτεθήπεο, quod quoque est ἐθαύμασας ἂν, et est dorice: nam Dores faciunt ex perfecto medii, vel et activi, novum verbum, ut hic ex τέθηπα, τεθήπω et τεθήπομαι, cujus imperf. ἐτεθηπόμην, ἐτεθήπεσο, et extruso Sigma, ἐτεθήπεο. sic ex πέπληγα, πέφυκα, faciunt πεπλήγω, πεφύκω.

alii legunt θηήσαο, a θηέομαι, f. θηήσομαι, aor. 1. ἐθηησάμην, ἐθηήσασο, extruso Sigma et abjecto augmento; spectasses cum admiratione. et omnino præstare videtur persona secunda in hoc contextu. ab hôc θάπτειν, i. e. ἐκπλήττειν, percellere animo, possit et alterum θάπτειν, sepelire, comburere, derivari, quia ἐκπλήττει τοὺς μετὰ οἴκτου βλέποντας.

Θαρσαλέος, έα, έον. (Θέρω) fiduciæ et animi plenus, animosus. θαρσαλέος πολεμιστὴς, Ε, 602. Φ, 589. Χ, 269. Π, 493. θαρσαλέος ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισι, η, 51, quod dictum est egregium πρὸς τὸ, μὴ χρῆναι παρὰ τὸ δέον αἰδεῖσθαι, ἐπείπερ ἐστί ποτε αἰδὼς μὲν πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ. θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης, ρ, 449, confidens et nullo pudore retentus mendicus. θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, Φ, 430, animosi et tolerantes in pugna. θαρσαλέον ἦτορ, Τ, 169. θαρσαλέη κύον ἀδεὲς, τ, 91, canis fiduciæ plena et sine timore: estque vocativus. conf. κύων. talis mulier potest dici λέρη, nam λέρος est ὁ ἀναιδὴς, fortasse a λίαν ῥέειν i. e. λέγειν, ut notet τὸν ἀκρολόγον καὶ παρὰ τὸ δέον πολυλόγον καὶ ἀκαιροπαῤῥησιαστήν. θαρσαλεώτερον ἔσται, Κ, 223, plus animositatis erit; imo active, ad plus animi faciendum juvabit.

Θαρσαλέως, (Θέρω) adverb. fidenter, firmo animo. θαρσαλέως ἠγόρευε, audacter loquebatur, α, 382, 385. πολλὰ ἀγορεύεις θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖς, σ, 329, 389. coll. 410. υ, 269.

Θαρσέω, f. ήσω. (Θέρω) bono animo sum, confido mihi, animosus appareo. καὶ τότε δὴ θάρσησε, Α, 92. et 85, θαρσήσας μάλα, fidenti animo. θαρσῶν νῦν μάχεσο, Ε, 124. τεθαρσήκασι λαοὶ, milites fiducia et animo repleti sunt, Ι, 420, 683. θαρσήσας, Υ, 338. γ, 76, 252. θάρσει, confide, bono et forti animo esto, Δ, 184. Θ, 39. Κ, 383. Ο, 254. Σ, 463. Χ, 183. Ω, 171. β, 372. δ, 825. ν, 362. π, 436. τ, 546. χ, 372. ω, 356. et cum accusativo, omissa præpositione κατὰ, σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον, θ, 197, tu confide in hoc sane certamine. apud alios construitur hoc verbum et cum accus. e. c. Eurip. Androm. 993, θάρσει γέροντος χεῖρα, bono sis animo de manu senis, ne reformida eam. et Synesius, ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν, confidenter ingressus est viam et bene de ea speravit.

Θάρσος, εος. τό. (Θέρω) fiducia, animus præsens et fortis. est a θέρω, f. έρσω, calefacio, me vel aliud. notat in bono sensu, *getroster muth, herzhaftigkeit, (confidence, courage,)* qualis ex calore spirituum animalium oritur animositas. αὐτῷ Ἀθήνη δῶκε μένος καὶ θάρσος, Ε, 2, conf. μένος. πολὺ προβέβηκας ἁπάντων σῷ θάρσει, Ζ, 126, longe superas omnes tua animositate et confidentia; et id laudabiliter dictum. θυμὸς θάρσεϊ ᾧ, Η, 153, i. e. κατὰ ἴδιον μοῦ θάρσος, καὶ οὐχ ἑτέρωθέν μοι ἐντεθέν: *mein herz nach seiner standhaftigkeit, (my heart from its innate courage.)* μυίης θάρσος, Ρ, 570—573, *dreistigkeit, (boldness.)* κραδίῃ ἐνί-

βάλε ϑάρσος, Φ, 547. ϑυμῷ ἐνέθηκε ϑάρσος καὶ μένος, α, 321, ἡ Ἀθήνη. sic et γ, 76. ζ, 140, ubi additur, καὶ δέος ἐξείλετο γυίων, et timorem exemit corpori: quæ duæ phrases notant idem: nam τοῦ ϑάρσους ἔνθεσις est τοῦ δέους ἔξαρσις, vel ἐξαίρεσις. ϑάρσος ἐνέπνευσε μέγα δαίμων, ι, 381. ἡ μὲν δὴ ϑάρσος μοὶ Ἄρης ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη, ξ, 216, nam τὸ ϑάρσος est ϑερμότης ἔμφρων: et vide, a quo id oriatur, ab Ἄρει, fortitudine, καὶ Ἀθήνῃ, prudentia. ergo ϑάρσος est τὸ, ἐν δεινῶν ἐπελεύσει εὐσταθεῖν κατὰ λόγον: et est ϑεῖον ἔπαρμα τῆς ψυχῆς. quibus verbis simul Eustathius innuit aliam etymologiam, nimis tamen quæsitam et artificialem. κυνόμυια, ϑάρσος ἄητον ἔχουσα, Φ, 395, ubi Mars sic appellat Minervam. hinc est ὁ ϑαῤῥαλέος, i. e. ὁ εὔελπις ἐν τοῖς δεινοῖς ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, qui sibi fidit in rebus terrentibus. et ϑάρσους ἐπίτασις, magna fiducia et animositas, est ἡ ϑαῤῥαλέα, i. e. τὸ ἀσφαλῶς πεποιθέναι, καὶ εὔελπιν εἶναι, ὅτι οὐδενὶ ἂν περιπέσοι κακῷ, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, quantum in ipso sit. Æoles etymo propius dicunt, τὸ θέρσος.

ϑάρσυνος, ου. ὁ ἡ. (Θέρω) confidens, erectus ad spem et animositatem. ϑάρσυνος οἰωνῷ, fretus augurio, N, 822. πόλις ϑάρσυνος, civitas fiduciæ plena, Π, 70.

ϑαρσύνω, f. υνῶ. (Θέρω) fiduciam et animum excito. facio ut quis confidat et animosus sit. τοὺς μάλα ϑαρσύνεσκε (ionice pro ἐθάρσυνε) παριστάμενος ἐπέεσσι, Δ, 233, ad differentiam τοῦ, δώροις ϑαρσύνειν. et K, 190, ϑάρσυνε δὲ μύθῳ. ϑαρσύνοντα ἑτάρους, hortantem socios, N, 767. P, 117, 683. ϑάρσυνον (imperat. a. 1. a.) δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, Π, 242, fac ei cor in pectore confidens, confirma ei animum. ϑαρσύνων ἥρωα, Σ, 325. ἐπέεσσιν, Ψ, 682. ἵνα ϑαρσύνω ἑτάρους, γ, 361. ἔπεσσι δὲ πάντας ἑταίρους ϑάρσυνον, pro ἐθάρσυνον, confirmabam, ι, 377. ϑάρσυνας (pro ἐθάρσυνας) ἐπέεσσι, confirmasti verbis, ν, 323. ὣς φάτο ϑαρσύνων, π, 448. φαίνετο ϑαρσύνων, ω, 447.

ϑάσσω, vide ϑαάσσω et ϑοάζω.

ϑάσσων, ονος. ὁ ἡ, τὸ ϑᾶσσον. (Χάω) celerior, velocior, maturior; etiam loco positivi, celer. est comparativus a ταχὺς, pro ταχίων, τάσσων, quæ scriptio autem displicuit, ne coincideret cum participio præs. a τάσσω, ideo τ mutatum in ϑ. sic a μακρὸς est μακρίων, μάσσων, a βραδὺς, βραδίων βράσσων, a παχὺς, παχίων πάσσων, etc. οὔτε ποσὶν ϑάσσων, O, 570, nec celerior pedibus. ϑάσσονας ἱρήκων ἵππους, N, 819, equos velociores accipitribus; nam summa est ἱέρακος ταχυπέτεια. adjectivum neutrum sæpe adverbialiter ponitur et loco positivi. ὄφρα ϑᾶσσον ἐγείρομεν Ἄρηα, B, 440, ut celeriter excitemus Martem. ἄσσον ἴθι, ὥς κεν ϑᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, Z, 143. Υ, 429. vide porro Δ, 64. M, 26. N, 115. Π, 129. P, 654. T, 68. Υ, 257. Ψ, 53. β, 307. η, 152. κ, 33, 44, 72, 192, 228, 268. ο, 201. π, 130, *gehe geschwind, (go quickly.)* υ, 154. ω, 494.

ϑαῦμα, ατος. τό. (Θάω) res quæ cum admiratione spectatur; etiam ipsa admiratio in animo spectantis. sed prior significatus est primarius; est enim idem quod τὸ θέαμα. unde recentiores vocarunt ϑαύματα, τά ἐν κόσμῳ παράδοξα θεάματα, e. c. Μαυσώλου τάφος, etc. ϑαῦμα ἰδέσθαι, res admiranda erat visu, E, 725. K, 439. Σ, 83, 377. ζ, 306. η, 45. ϑ, 366. ν, 108. ἦ μέγα ϑαῦμα τόδε ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, N, 99. O, 286. Υ, 344. Φ, 54. τ, 36. τὸ δὴ περὶ ϑαῦμα ἐτέτυκτο, hoc sane valde mirandum factum erat et elaboratum arte, Σ, 549, ubi περὶ est adverbialiter, pro περισσῶς. καὶ γὰρ ϑαῦμα ἐτέτυκτο πελώριον, ι, 190, etenim miraculum erat ingens; et sermo est de ingenti Polyphemo. ϑαῦμά μ' ἔχει, miror valde, κ, 326. ϑαῦμα βροτοῖσι, quæ pulcra fœmina erat admirandum spectaculum mortalibus, λ, 286. ἦ μάλα ϑαῦμα, certe valde mirum visu hoc est, ρ, 306.

ϑαυμάζω, f. άσω. (Θάω) specto cum admiratione. ϑαυμάζομεν (pro ἐθαυμάζομεν) οἷον ἐτύχθη, B, 320. οἷον δὴ ϑαυμάζομεν (præsens, admiramur) Ἕκτορα, E, 601. ἡμεῖς δ' ἑσταότες ϑαυμάζομεν, mirabamur, Ω, 394. ϑαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, admirabatur ignes multos, K, 12. ἱστάμεναι ϑαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη, Σ, 496, mulieres, stantes in vestibulis suis quæque, cum admiratione spectabant. Πρίαμος ϑαύμαζ' (ἐθαύμαζε) Ἀχιλῆα, ὅσος ἔην οἷός τε, ϑεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει, αὐτὰρ Δαρδανίδην Πρίαμον ϑαύμαζεν Ἀχιλλεὺς, εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων, Ω, 629, seqq. cum admiratione contemplabatur. ϑαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε, N, 11, sedebat cum admiratione intuens pugnam, spectans. οἷά τις αὖτε ἀνθρώπων πολέων ϑαυμάσσεται ὅς κεν ἴδηται, Σ, 467, quæ est circumlocutio τοῦ, ϑαῦμα ἰδέσθαι: et Sigma fut. m. ob metrum est duplex. ἀλλὰ τὸ ϑαυμάζω, δ, 655. Τηλέμαχον ἐθαύμαζον, α, 382. ἰδόντες ϑαύμαζον κατὰ δῶμα, δ, 44. ϑαύμαζον δ' ὁρόωντες, η, 145. Τηλέμαχον ϑαύμαζον, ὃ (ὅτι) ϑαρσαλέως ἀγόρευεν, σ, 410. υ, 269. sic et α, 382. ϑαύμαζεν, ὅπως ἴδεν, admiratus est ut vidit, γ, 373. ϑαύμαζεν ταῦτα, cum admiratione spectabat ista, η, 43—45. μαρμαρυγὰς ϑηεῖτο ποδῶν, ϑαύμαζε δὲ ϑυμῷ, ϑ, 265, ubi ϑυμῷ est, in animo suo, i. e. σιγῇ. et 459, ϑαύμαζεν αὐτὸν ἐνορῶσα ὀφθαλμοῖς. ϑαύμαζε δέ μιν φίλος υἱὸς ὡς ἴδεν αὐτὸν ϑεοῖς ἐναλίγκιον, ω, 369. τὸ δὲ ϑαυμάζεσκον (ionice pro ἐθαύμαζον) ἁπάντες, τ, 229. ἵνα ϑαυμάσωσιν ἅπαντες, ν, 157. νῆσον ϑαυμάζοντες, ι, 153. οὔτε ϑαυμάζειν οὔτε ἀγάασθαι, π, 203, ubi utrumque idem fere; et sensus est: non te decet tuum patrem pro alio, e. c. pro numine apparente, sed pro patre tuo vero, intueri. ϑαυμάζειν τινὰ est et id quod Romani dicunt honorem habere alicui, et quidem realiter. hinc apud Aristoph. Nub. 1146, χρὴ ἐπιθαυμάζειν τὶ τὸν διδάσκαλον, quod dicit, adferens donum honorarium magistro: et τὶ est κατά τι, aliquo modo. Vide sub μισθός.

ϑαυμαίνω, f. ανῶ. (Θάω) specto admirabundus. ἄεθλια ϑαυμανέοντες, ϑ, 108, spectaturi cum admiratione certamina, ϑαυμασόμενοι καὶ

θεασόμενοι. nam est particip. fut. pro θαυμανοῦντες. qui h. l. scribi voluerunt θαῦμα νέοντες, i. e. εἰς θαῦμα πορευόμενοι, jam ab antiquis explosi sunt.

ΘΑ'Ω, θῶ. f. θήσω. præbeo et porrigo aliquid fruendum, aliis vel et ipse mihi. hinc abit in duos ramulos, quorum alter habet notionem, præbeo aliquid fruendum *oculis* cum admiratione aliqua; alter, præbeo aliquid fruendum *ore*, lac sugendum præbeo, lac mulgendum. *prioris* notionis usus est *Doribus* frequens; cujus media forma est θάομαι, f. θάσομαι, pro θήσομαι, specto cum cura. sic Theocritus, Id. 15, 23, θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν, spectaturæ Adonin religiose. et Id. 3, 12, θᾶσαι (imperat. a. 1. m.) μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος, considera quæso meum acerbum dolorem. pro quo Attici dicunt θεάομαι, et Iones θηέομαι. et in poëta ipso est σ, 190, ἵνα μὲν θησαίατ' Ἀχαιοὶ, ionice pro θήσαιντο, suspicerent, magni facerent: a θάω, f. θήσω. *alterius* notionis usus est in poëta: γυναῖκά τε θήσατο μαζὸν, suxit mulierem, quod attinet mammam, Ω, 58. παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, δ, 89, præbent lac per totum annum ut mulgere possis, pro θάεσθαι, et ionice θῆσθαι. apud Callimachum, hymno in Jovem, 48, σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως, ubi adi Bochartum de animalibus s. script. lib. 2, c. 51. nam infantes melle et lacte nutriebantur antiquitus. Esaiæ vii, 15. notat hæc notio, θάω, et *in genere*, nutrio, præbeo nutrimentum. scribitur et τάω, eodem sensu. et verbum factum est ex ipso sono porrigentium ad accipiendum. hinc est et ἡ θηλὴ, et θηλάζω, et ἡ τηθὺς, ἡ τήθη, ἡ τηθὶς, τὸ τῆθος, ὁ τιτθὸς, τὸ τιτθίον, imo et τὸ γαλαθηνὸν huc in compositione referri potest. ὁ τιτθὸς et ἡ τίτθη sunt idem, mamma fœminea. ἡ τήθη vel τηθὴ, præterquam quod mammam, et nutricem ipsam, notat, significat et τὴν μητέρα πατρὸς, aviam paternam, quam alii non Attici μάμμην vocant; nam Atticis μάμμη est compellatio matris ipsius, quæ et μαμμαία dicitur. μητρὸς μήτηρ, materna avia, est ἡ τηθίς. ὁ τηθαλλαδοῦς est is, quem alii μαμμόθρεπτον vocant, ab avia educatum; et est scomma in delicatulum. Vide sub Ἀθήνη in R.

θεὰ, ᾶς. ἡ. (θάω) dea. μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Α, 1, et hæc dea est ἡ ἐν τῇ τοῦ ποιητοῦ ψυχῇ γνῶσις: θεῖον γάρ τι ἡ γνῶσις, ὥσπερ καὶ ἡ ψυχή. mythice vocatur musa. θεὰ λευκώλενος Ἥρη, Α, 55. et 280, θεὰ μήτηρ γείνατό σε, valde nobilis es materno genere. Ἠὼς θεὰ, Β, 48. et 485, ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα, ὦ Μοῦσαι. et 807, οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν, Famæ, Ἴριδος. et 821, θεὰ βροτῷ (Venus Anchisæ) εὐνηθεῖσα. αἰνῶς ἀθανάτοισι θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε, Helena, Γ, 158. δοιαὶ θεάων ἀρηγόνες εἰσὶ, Δ, 7. οὔτε θεάων τάων, αἵ πόλεμον κατακοιρανέουσι, Ε, 331, quæ sunt Minerva et Enyo, 333. θεᾶς ἐξέμμεναι, Ζ, 100. θεαῖς εἰκυῖα δέμας, Θ, 305. οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο, Κ, 50, i. e. quo sunt nobiliores alii, ipse non ex suprema nobilitate. et 290, σύν σοι δῖα θεὰ, tuo auxilio, O præstans dea Minerva. et 512, ξυνίηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης. γυνὴ εἰκυῖα θεαῖς, Λ, 637, i. e. θεοειδὴς, θεοείκελος. sic et Τ, 286. θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς, Ξ, 315, quæ est differentia, non sexus, sed generis divini et humani. θεὰ Θέμι, Ο, 93. θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο, Σ, 37. et 364, θεάων ἔμμεναι ἀρίστη φημὶ, Juno. et 429, ὅσαι θεαὶ εἰσὶ ἐν Ὀλύμπῳ. ἐνηκούστησε θεᾶς, Τ, 14. θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ, Φ, 109. et 495, δακρυόεσσα θεά. ἵππειον ἦξε ζυγὸν, Ψ, 392. et 770, θεὰ ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος (auxiliatrix) ἐλθέ. ὃς νείκεσσε θεὰς, Ω, 29, Paris judicio suo. et 59, θεᾶς γόνος, Achilles. et 84, ἄλιαι θεαί. et 537, θνητῷ θεὰν ἄκοιτιν ἐποίησαν. et 615, θεάων νυμφάων εὐνάς. Καλυψὼ, δῖα θεάων, α, 14, ob formæ præstantiam. et 44, θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. et 51, θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει, Calypso. de Minerva est β, 382, 392. ἵνα ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα, γ, 438. ἥτις σύ περ ἐσσὶ θεάων, δ, 376. et 382, δῖα, coll. 364, s. et 767, θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν αὐδῆς. οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνηθῆναι ἀμφαδίην, ε, 119, seqq. nam si qua dea hominem facere vellet maritum perpetuum, Jupiter eum interficiebat: sed si semel cum eo rem haberet, aut si divino consilio duxisset homo deam, non interficiebatur ille. nam deabus negabatur a Jove jus eligendi sibi maritos: hinc 120, ποιήσεται. et 215, πότνια θεὰ, ubi in θεὰ est συνίζησις, legenda in metro ut θᾶ. vel dic, duas breves esse pro una longa, ut ad Α, 18, infra sub θεοὶ observavimus, ubi iambus est pro una longa. et 300, πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν. θηλυτεραὶ δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη, θ, 324. ἐν θύρῃσι (ad januas) θεᾶς καλλιπλοκάμοιο, κ, 220. et 222, οἷα θεάων ἔργα. 310, 311, 343. et 399, θεὰ ἐλέαιρε. et 400, δῖα. et 481. ἔκλυεν αὐδῆς. μ, 20, δῖα. et 131, θεαὶ ἐπιποιμένες. ἀργαλέον σε, θεὰ, γνῶναι, ν, 312, quæ est φρόνησις. et 391, σύν σοι, πότνια θεά. δῖα, σ, 189. υ, 55. et 61, Ἄρτεμι, πότνια θεά. et 393, θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνήρ. θεᾶς ὄπα φωνησάσης, ω, 534.

θέαινα, ης. ἡ. (θάω) dea. facta ex θεὸς, sicut a λύκος fit λύκαινα, a γνάθος γνάθαινα. πᾶσαί τε θέαιναι, Θ, 5, 20. Τ, 101. θ, 341.

θέειον, ου. τό. (θάω) est pro θεῖον, et notat εἶδός τι θυμιάματος, ὃ ἐπὶ καθαρμῷ καὶ ἀποτροπιασμῷ adhibebant antiqui, διὸ καὶ θεῖον, divinum, reverendum, αὐτὸ εἶναι ἐδόκει. communiter putatur esse sulphur: et nomen id etiam inde est, quia fulminis divini odor est sulphureus; unde hæc materia θεῖόν τι esse putabatur. δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο, Θ, 135, ubi deest particula ὡς θεείου. δεινὴ δὲ θεείου γίνεται ὀδμὴ, Ξ, 415. τὸ δέπας λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ, Π, 228, quo suffitu prius religiose purgabatur poculum, cum destinaretur ad libandum diis. ἐν δὲ θεείου πλῆτο, pro ἐνέπλητο, sc. ἡ ναῦς, μ, 417. ξ, 307, nam fulmine icta erat navis; ergo plena erat sulphuris odore gravi et sacro. οἶσε θέειον, γρηῦ, κακῶν ἄκος, χ, 481, adfer, anus,

sulphur malorum remedium. et 493, ubi ionice est θήϊον, unde apparet, esse a θεὸς, θεῖον, θήϊον, θεῖον, et interserto ι, θέιιον. et hoc purgabant religiose τοὺς μιασμούς.

Θεειόω, et θειόω, et θηϊόω, f. ώσω. (Θάω) suffitu sulphuris expio et purgo. ὄφρα θεειώσω μέγαρον, ut suffitu lustrem cœnationem, χ, 482. αὐτὸς δῶμα θεειοῦται, ψ, 50.

Θεείω, θεέω, vide sub θηέομαι.

Θέεσκον, ionice pro ἔθεον, vide sub Θέω.

Θειλόπεδον, ου. (Πάω) solum apricum, radiis solis expositum solum. est compositum ex articulo τὸ, et ἡ εἴλη, calor solis, et τὸ πέδον, solum: hinc novus articulus, qui nomini ipsi jam adhæret, addendus non est. θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ τέρσεται ἠελίῳ, η, 123, et sensus est: ἕτερον μέν τι μέρος τῶν κατ' αὐτὴν σταφυλῶν, ἐν θειλοπέδῳ εἰληθερεῖται. vox ipsa est πέδον εἴλης, i. e. θερμότητος ἡλίου, ut ergo hic signetur τόπος εἴλης βοτρύων, ψυκτὴρ σταφυλῶν, et in genere ὕπαιθρος ἡλίῳ ἐκκείμενος.

Θείνω, f. ενῶ. (Θέω) ferio, percutio, pulso. est a θένω. αὐχένα θεῖνε (ἔθεινε) φασγάνῳ, cervicem cecidit ense, Π, 339. sic, θείνας, i. e. τύψας, Υ, 481. αὐτοῖς (est ablativus instrumenti) ἔθεινε παρ' οὔατα αὐτὴν, verberavit illis eam ad aures, Φ, 491. ὅς κέ σε θείνῃ, quicunque te percutiat, feriat, σ, 62, ὅς ἄν σε τύπτῃ. μάστιγι θείνων, sc. ἵππους, scutica verberans, Ρ, 430. θεινέμεναι (attice pro θείνειν) ξίφεσιν, χ, 443, cædere gladiis. μή σε ἴδωμαι θεινομένην, ne te videam vapulantem, Α, 588. θεινόμεναι βουπλῆγι, Ζ, 135, vapulantes stimulo quo boves aguntur. ἄορι θεινομένων στόνος, gemitus gladio transverberatorum, Κ, 484. Φ, 21. ut ergo et notet, letaliter cædi. θεινομένου πρὸς οὔδεϊ, ι, 459, allisi solo.

Θειοῖο, vide sub θηέομαι.

Θεῖος, θεία, θεῖον, (Θάω) divinus. suspiciendus magnopere, admirabilis, præstans. it. sacer diis. θεῖος 'Οδυσσεὺς, Β, 335. Κ, 243. Λ, 805. 'Οϊλεὺς, Ν, 694. Ο, 333. 'Ηρακλῆς, Ο, 25. Υ, 145. Ἶλος, Κ, 415. ὄνειρος, Β, 22, a deo missus. κήρυξ, Δ, 192. Κ, 315, nam sacri erant κήρυκες, dicti Διὸς ἄγγελοι, hinc et ἄσυλοι. θείου Μύνητος, Τ, 296, ubi Briseis sic vocat suum priorem maritum. θεῖος πύργος, Φ, 526, nam murus est sacer, custodiens urbem: in specie autem, quia a diis ædificatus hic. θεῖος 'Επειὸς, Ψ, 689. ἀγὼν, conventus sacer deorum, Η, 298. Σ, 376. θείου ἀνδρὸς, Π, 798. θεία ὀμφὴ, Β, 41. hinc Ζεὺς πανομφαῖος, dictus, i. e. κληδόνιος. ἅλς θεῖος, Ι, 214, nam sal erat res sacra. θεῖον γένος, Χίμαιρα, Ι, 180. πῶς ἂν ἐγὼ 'Οδυσσῆος θείοιο λαθοίμην, α, 65. et 336, θεῖον ἀοιδόν. οὔτις μέμνηται 'Οδυσσῆος θείοιο, β, 233. ubi vis omnis est in voce θείου, quod plus est quam πατήρ: nam sæpe πατέρες δύσνοοι παισὶν ἐφάνησαν, θεὸς δὲ οὔ, ὁ μέγας πατήρ. simul id ἐμφαίνει: multi quidem meminerunt Ulyssis, at non ut θείου, sed tantum ut εὐειδέα γυναῖκα ἔχοντος. ut ἀφνειοῦ, ut ἁπλῶς βασιλέως, καὶ σπεύδουσιν κυριεῦσαι τῶν ἐκείνου. hi omnes non habent μνήμην quam decet, sed tantum quandam μνείαν. sic et ι, 11. ἀνὰ δώματα θείου 'Οδυσσῆος, μ, 259. et 341, ἄκρητον θεῖον ποτὸν, vinum merum egregium. et 394, πρὸς δώματα. θεῖος ἀοιδὸς, δ, 17. θ, 43, 47, 87. ν, 27. π, 252, 359. ψ, 133, 143. ω, 438. θεῖον δόμον, δ, 43, in domum regiam. et 395, θείου γέροντος, coll. 397, ubi sermo est de Proteo. et 621, θείου βασιλῆος, i. e. Ulyssis. sic 682. et 691, ἥτε ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων. χορὸν θεῖον, θ, 264, locum saltationis sacrum; nam in honorem numinum agebatur res sacra. θεῖον ποτὸν, i. e. vinum, ι, 205. 'Ενιπῆος θείοιο, ob artem ædificandi miram, λ, 237, s. ἐνιῆος, ξ, 495. ὑφορβὸς, π, 1, ob fidem singularem aliasque virtutes. δόμον θείου βασιλῆος, π, 335. sic et ρ, 230, ubi loquitur Melanthius infidelis; ut ostendat, se non omnino esse injurium in herum, sed revereri dignitatem ejus pristinam. præterea credit, herum jam esse mortuum, 253, ergo ut de mortuo heroë ita ἐπιλέγει. comparativus est θειότερος, qui immediate ab ὁ θεὸς derivatur: nam a θεῖος est θειότερος. θειώτεραι, ι, 111, magis deæ. apud recentiores θεῖος est cognationis nomen, estque ὁ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὸς, qui per addita distinguitur, θεῖος πρὸς πατρὸς, πρὸς μητρός. idem dicitur ὁ νέννος καὶ ἡ νέννη. Vide sub πατροκασίγνητος.

Θειόω, vide θεειόω.

Θείω, (Θέω) curro vehementer, ionice idem quod θέω. θείει (διὰ) πεδίου, Ζ, 507. sic θείοι, Ο, 264. θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, de equis celerrimis, Κ, 437. πέρι μὲν θείειν ταχὺν, Π, 186, valde celerem cursu. γ, 112. et conf. περὶ. βάρδιστοι, Ψ, 310. ἐλαφρότατοι θείειν, γ, 370. ταχὺν, δ, 202.

Θέλγω, f. λξω. (Ἄγω) est verbum ex θέλειν et ἄγειν conflatum. notans, οὗ θέλει τις ἀπάγειν τινὰ, ducere aliquem quo ducens vult et quomodo vult; incantare quasi aliquem, *bezaubern gleichsam, (to bewitch a person, as it were.)* apud recentiores in suavi tantum significatu poni solet: sed apud poëtam notat in genere, φυσικῆς ἐνεργείας ἔκστασιν, ἐκτροπήν τινα καὶ μετάθεσιν τοῦ κατὰ φύσιν, διὰ φόβον ἢ λύπην ἢ ἡδονὴν ἢ ἕτερόν τι πάθος ὑπερβάλλον: si quis ex suo statu, naturæ aut sententiæ suæ consentaneo, dejicitur in alium ipsi jam minus naturalem. Quod fit, si quis e. c. obstupescit, is θέλγεσθαι dicitur. Et ex tali θέλγειν οἱ μῦθοι πλάττουσι θελγῖνας ἢ τελχῖνας, δαίμονάς τινας κακοποιοὺς καὶ οὐκ ἐπὶ καλῷ θέλγοντας. nam οἱ θελγῖνες vel τελχῖνες sunt οἱ γόητες, φαρμακοὶ, *bezauberer, (conjurors.)* exempla poëtæ plura ostendent. 'Αχαιῶν θέλγε (ἔθελγε) νόον, animum Achæorum dejiciebat vi occultâ, sc. deus Μ, 255, faciebat, ut consilium forte capere non possent. θέλξας ὄσσε φαεινὰ, Ν, 435, seqq. qui locus, si sequentia simul attendas, maxime ostendit vim hujus verbi: nam notat τὸ, μεταβαλεῖν ὀξυωπίας, visum præpedire, καὶ στῆσαι ἀκίνητον, stare facere immotum, ὡς τρόπον τινὰ τῆς ψυχῆς νεκρῷ ἐνοικούσης τῷ σώματι, quas

mortuum quodammodo corpus animus inhabitaret. Sic et Ἀσίου ἡνίοχος idem est passus, N, 394, s. etsi ibi id verbum non sit positum, sed res hoc verbo indicari solita. Sic et πραγματικῶς et ex re ipsa describitur hoc θέλγεσθαι a poëta, Π, 805, s. nam ibi erat ἔκστασις, καὶ φύσεως ἀργία, *da einer aus seiner natürlichen fassung und wirksamkeit heraus kömmt, dass der andre mit ihm machen kann was er nur will, (when one person is so charmed and spell-bound, that another can do what he pleases with him.)* τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς, Ο, 322, i. e. ἐξέστησε, ἔβλαψε. et 594, ὃς (Ζεὺς, sicut paullo ante Apollo) σφίσιν (illis, sc. Trojanis) αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε, (ἔθελγε) δὲ θυμὸν Ἀργείων. ἤ με ψεύδεσσιν ἔθελγε, Φ, 276, i. e. ἠπάτα. et 640, θέλγω δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων αὐτὸν, i. e. ἡδέως ἠπάτα, *bezauberte und verführete ihn mit betrieglicher hofnung, (charmed and deluded him with false hopes.)* εἵλετο δὲ ῥάβδον (Mercurius) τῇ (pro ᾗ) τε ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, Ω, 343. ε, 47. ω, 3. θέλγει, i. e. κοιμίζει, et quidem in malo sensu, nam notat στέρησιν τοῦ νήφειν: eripit iis consilium utile et vigilantiam sanam. μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει ἀεὶ, α, 57, ut notet ἡδονὴν ἀπατηλήν. αὐτὴν θέλγεσκεν (ionice pro ἔθελγεν) ἐπέεσσιν, γ, 264, *nahm sie, zu ihrem schaden, ganz ein mit seinen worten, (he quite charmed her, to her detriment, with his words.)* οὐδ' ὣς θέλξαι σε δυνήσεται Circe, κ, 291. et 318, οὐδέ με ἔθελξεν. et 326, θαῦμά μ' ἔχει (inquit Circe ad Ulyssem) ὡς οὔτι (nequaquam), πιὼν τάδε φάρμακα, ἐθέλχθης, i. e. τοῦ κατὰ φύσιν μετέστης. notat enim ibi ἀποθηρίωσιν, mutationem in bestiam, quam non passus est Ulysses. Σειρῆνες πάντας ἀνθρώπους θέλγουσι, μ, 40, ubi θέλγειν est τὸ, καθ' ἡδονὴν ἀοιδῆς ἐξιστᾶν. Sic et 44. μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε με θέλγε, ξ, 387, i. e. ἀπάτα. sic et π, 195, ἀλλά με δαίμων θέλγει, *blendet mich, (charms me,)* ut notet ἀπάτην, *machet mir ein blendwerk, (beguiles me)* ut deinde sequatur ἐπίτασις ὀδυρμοῦ. et 298, τοὺς δέ κε ἔπειτα Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεὺς, faciet boni consilii impotes. nam re verâ ita terrebantur postea, cum Ulysses se iis ostenderet, ut præ torpore incerti quid agerent, plurimi caderent aliquamdiu: *er konnte mit ihnen umspringen nach seinem willen, ehe sie sich wozu entschlossen, (he would be able to fall upon them whenever he pleased, and before they could determine upon any means of defence.)* θέλγοιτο κέ σοι φίλον ἦτορ, obstupesceret sane tibi tuum cor, ρ, 514. et 521, ὣς ἐμὲ κεῖνος ἔθελγεν: ubi neque ἀπάτην notat neque ἄλλο τι κακὸν, sed ἡδονὴν ἀβλαβῆ, ὑπερβάλλουσαν μέντοι καὶ ἐκπληκτικὴν, καὶ ὡς οἷα ἐκστατικήν τινα καὶ αὐτήν. sicut Germani suum, *bezaubern, einnehmen, (to enchant, bewitch,)* quoque ponunt. ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν (pro ἐθέλχθησαν) σ, 211, amore igitur in animo suo vehementer percellebantur; ubi de ἐκστάσει, *vom entzücket werden in liebe, (of ecstacy in love,)* est intelligendum verbum: nam et multus amor est quasi λυσιμελὴς, omnes cogitationes alias eripiens. *sie waren ganz in zie vernarret und ausser sich, (they were quite bewitched with her.)* et 281, θέλγε δὲ θυμὸν μειλιχίοις ἐπέεσσι, *bezauberte sie mit süssen worten, (soothed them with kind words.)* est ergo θέλγειν in poëta λέξις δεινὴ, sic ut fere semper plus mali indicet quam suavis et jucundi. Sed recentiores id solum pro εὐφραίνειν adhibuerunt. est, *verführen, bezaubern, ganz einnehmen, erstarrend und unwirksam machen, (to seduce, enchant, infatuate:)* incantare, ducere, excæcare, infatuare.

Θελκτήριον, ου. τό. (Ἄγω) quod stupore aliquo nos adficit. quod nos magnopere capit. *was einen bezaubert und einnimt, (what enchants and infatuates a person.)* ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο, Ξ, 215, ubi sermo est de cingulo Veneris; ubi omnia ἐκστατικὰ λογισμοῦ *lauter bezaubernde und uns ausser uns setzende dinge, (things that enchant and put us beside ourselves,)* parata erant; et h. l. maxime κατὰ ἡδονὴν πολλήν. nam alibi potest esse κατὰ ἀλλό τι πάθος. Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας, α, 337, ubi sic vocat cantus musicos admirabiles, qui quasi incantant auditorem et extra se rapiunt. *bezaubernde erzählungen mit music, (enchanting songs with music.)* ἢ ἐάαν μέγα ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι, Θ, 509, ubi θεῶν pertinet ad ἄγαλμα, ornatus et delectatio deorum, θελκτήριον vero est absolute positum, ἐκστατικὸν τῶν θεωμένων διὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ θαῦμα, *worüber die anschauer erstaunen, (which astonishes the beholders.)* nam hæc vox non simpliciter τὸ εὐφραῖνον apud antiquos notat, sed τὸ μετά τινος θαύματος ἢ ἐκπλήξεως, etc.

Θέμεθλον, ου. τό. (Θέω) fundamentum, locus vel fundus, cui quid superpositum est. κατὰ ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, in fundamentis oculi, Ξ, 493, i. e. κατὰ τὸ ἐν βαθυτάτῳ, per metaph. ab ædificio. sic κατὰ στομάχοιο θέμεθλα, in fundamenta gutturis, Ρ, 47, κατὰ τὴν θέσιν τοῦ βρόγχου, *tief in den hals wo der schlund lieget, (at the bottom of the throat where the windpipe is situated.)* idem dicitur τὸ θέλυμνον. Vide sub στόμαχος.

Θεμείλιον, τὸ, vide sequens.

Θεμέλιον, ου. τό. (Θέω) idem ac θέμεθλον. πάντα θεμείλια (poëtice et ionice pro θεμέλια) ἃ θέσαν Ἀχαιοὶ, Μ, 28, ubi poëta ipse etymologiam ex more suo indicat. sic et Ψ, 255, θεμείλιά τε προβάλοντο ἀμφὶ πυρὴν, conf. προβάλλω. possit tamen et innuere: effodiebant fundamentum; nam in fundamento ponendo prius est exhaurienda et projicienda terra. ut τὰ θεμείλια pro θεμέλια, sit adjectivum neutrum, ab ὁ ἡ θεμέλιος, ad fundamentum pertinens. in loco, ubi bustum fuerat, effodiebatur sepulcrum, in quod reponenda erat phiala ossibus combusti mortui repleta; cui deinde χυτὴ γῆ rursus superinji-

ciebatur. dicitur et τὸ θέμηλον, fundamentum: etymo propius.

Θέμις, ιτος et ιστος et ιδος. ἡ. (Θέω) jus, fas, mos, lex. notat idem quod ἡ δίκη, et ὁ θεσμός: et est a θέω, τίθημι. jus, positum vel a natura, vel institutis gentium naturæ conformibus. maxime autem respicit jura socialia. genitivus ιδος maxime adhibetur, si ἡ Θέμις ut numen justitiæ inducitur. cæterum a genitivo ιτος est θεμιτός, ἡ, όν, et ὁ ἡ ἀθέμιτος: a genitivo ιστος est θεμιστεύειν. ἔπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστίν, B, 73, verbis experiar, qua jus est; ubi ἣ adverbialiter positum, maxime respicit ἀγορὰν, concionem, conventum populi. Sic I, 33, ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ, qua fas est, O rex, in concione, *wo es rechtens und erlaubt ist, (where it is right and proper:)* ὡς νόμος ἐστὶν τοῖς συγκληθεῖσιν εἰς ἀγοράν. sic et paullo generalius, Ψ, 581, ἄγε, ἣ θέμις ἐστὶν, ut mos est; ergo ille jurandi modus non nunc primum excogitatus a Menelao, sed antiquus. et Ω, 652, οἵ παρήμενοί μοι βουλὰς βουλεύουσι, ἣ θέμις ἐστὶν, qui adsidentes mihi consilia consultant, ut mos est. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, I, 134, 276. T, 177, i. e. κατὰ θεμιτὸν, et circumloquitur honeste naturæ legem de congressu conjugali. ξείνια δ' εὖ παρέθηκεν, ἅτε (sicut) ξείνοις θέμις ἐστὶν, Λ, 778. et 806, ἵνα σφι ἀγορή τε θέμις τε ἤην, ubi iis forum et conventus solemnis erat. τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι ἐν δαῒ λευγαλέῃ, Ξ, 386, huic autem congredi in pugna perniciosa fas non est, i. e. οὐ δυνατόν: ut ergo θέμις sæpe eo sensu ponatur, quo Romani, quando dicunt, non est fas, i. e. fieri non potest. unde et verbum θεμόω potest exponi, δυνατὸν ποιέω. sic Π, 796, πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν, antea fas non erat sane, non erat constitutum per fata, et leges fatales; οὐ δυνατόν. οὐ θέμις ἐστὶ, λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι, Ψ, 44, non fas et jus est, lavationes calidas prius ad me venire, i. e. lavari. οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ, κομίζειν ἄνδρα τὸν, ὅς κεν θεοῖς ἀπέχθηται, inquit Æolus, κ, 73, non mihi mos est, non puto mihi fas, curare hominem qui diis odio est. Sic inquit Eumæus, ξ, 56, οὔ μοι θέμις ἐστὶ, ξεῖνον ἀτιμῆσαι, hospitem indignum ope existimare, *einen fremden der bey mir hülfe suchet, unwerth zu achten, das ist in meinen augen nicht erlaubt, und nicht meine sitte, (to regard a stranger who solicits my assistance as unworthy of it, is in my opinion not right, neither is it my practice.)* ἐπὴν σπείσῃς καὶ εὔξεαι, ἣ θέμις ἐστὶ, si libaveris et precatus fueris, ut mos et fas est, γ, 45. et 187, ἣ θέμις ἐστὶ, δαήσεαι, scies, sicut æquum est et justum, καθὰ δίκαιόν ἐστι, *wie es recht ist, (as it is just and right.)* non enim oportet mentiri, aut vera præter necessitatem occultare sciscitanti. ἥτε ξείνων θέμις ἐστὶ, ι, 268, qui hospitum mos est, usu et jure gentium constitutus. καὶ κεῖνος (υἱὸς) πατέρα προσπτύξεται, ἣ θέμις ἐστὶν, λ, 450, et ille patrem amplexabitur, ut jus et mos est. est ergo sæpe idem quod τρόπος. ἔθος, ἡ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, qui justus mos est uxoris, ξ, 130, sc. ut lugeat, si maritus peregre periit. ἐπεὶ θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστὶν, π, 91, quandoquidem et mihi regerere aliquid fas est, *wenn es denn auch mir erlaubt ist etwas hierauf zu erwiedern mit worten, (if I may be allowed to reply,)* ἣ γὰρ θέμις, ω, 285, hic enim justus mos est, sc. hospitalitatem remunerari re, si occasio vicissim detur: δίκαιόν ἐστι. ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα, E, 761, ubi de Marte dicitur, qui nullum novit jus. δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, A, 238, judices, qui jura a Jove tuentur, quod est explicatio τοῦ δικασπόλοι, i. e. θεσμοφύλακες, qui δίκας nomine Jovis et a Jove constitutas conservant et administrant. ᾧ ἔδωκε Ζεὺς σκῆπτρον τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ, B, 206, quæ est circumlocutio principis supremi. sic et I, 99, καί σοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρον τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύησθα. οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, Π, 387, qui vi in foro prava judicant jura; ubi de pravis judicibus et injustis sermo est. porro θέμιστες videntur et esse jura, quæ subditi solvunt principi suo, tributa: καί σοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας, I, 298, 156, opima solvent jura sub sceptro tuo: et λιπαρὰς dicit pro λιπαροποιοὺς, καὶ εὐδαιμονεῖν ποιούσας, ditantia. possit tamen in genere esse: læta et lætificantia observabunt jura, nam omne δίκαιον exhilarat. Sed præstat sensus prior. τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες, de Cyclopibus, ι, 112, his sunt nec conciones consultatoriæ, nec jura socialia: nullum commune jus, utpote non in civitatem aliquam collecti et congregati; nihil in commune consultantes. et 215, ἄνδρα ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, de Polyphemo; et utrumque nomen nôtat idem fere. nulla jura socialitatis et justos mores. εἰ μέν κε αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες, π, 403, si enim forte comprobaverint id Jovis magni effata: ut ergo et oracula denotet hæc vox, quibus, quid fieri debeat, constituitur. coll. 402. nam θέμιστες in genere sunt τὰ νομοθετήματα. alii l. c. legunt: Διὸς μεγάλοιο τόμουροι, i. e. μαντεῖαι, si comprobaverint id Jovis sortes et oracula: ab ὁ Τόμουρος, quod conf. sub εἴρω, dico, et in R. nam masculinum et fœmininum plurale, utrumque substantive, in usu antiquo fuit, quasi τὸ ὂν εἴροντες. Sed meliores hanc vocem l. c. respuunt. pro numine occurrit hoc nomen, O, 93, μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο, ne me hæc interroga, inquit Juno, coll. 87, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ δέκτο δέπας, a pulcra Themide accepit poculum, *nahm sie an, (took it.)* conf. R. nam Θέμις præest et conviviis deorum, 95, i. e. etiam in conviviis justum et mos bonus debet regnare. Vide sub δίκη, aliquanto sub initio.

Θεμιστεύω, f. εύσω. (Θέω) jura pono. est a θεμίσσω, i. e. δικάζω, νομοθετέω. ἕκαστος (Cyclopum) θεμιστεύει παίδων ἠδ' ἀλόχων, ι, 114,

imperat. θεμιστεύοντα νεκύεσσιν, λ, 568, jus dicentem mortuis τὸν Μίνωα. jura ponentem iis.

θεμόω, f. ώσω. (Θέω) adigo, cogo, legem præscribo et impono. ἀναγκάζω quasi ἐκ προστάγματος. nam a θέω, τίθημι, est ὁ θεσμὸς, i. e. νόμος ᾧ ἐξ ἀνάγκης πειθόμεθα, *ein gesetz, (a law:)* hinc θεμῶσαι est, δικαιῶσαι, justum et debitum facere, *rechtens machen, (to make right or just.)* θέμωσε (ἐθέμωσε) δὲ χέρσον ἱκέσθαι, legem quasi injungebat navi, versus terram ire, ι, 486, 542. nimirum prior jactus saxi ingentis, ante proram navis abeuntis decidens, ἠνάγκασε, ἔπεισε, adegit, navem retro ad terram Cyclopum: alter jactus post puppim decidens, propulit navem a terra Cyclopum ad illam alteram insulam, ubi reliquæ naves Ulyssis stabant. ergo χέρσος his locis in diverso respectu ponitur. est in genere θεμόω pro θεσμόω, impono necessitatem moralem.

-θεν terminatio. vide sub ἄλλοθεν.

θέναρ, αρος. τό. (Θέω) est proprie τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τοῦ καρποῦ, ἤγουν τὸ κοῖλον τῆς χειρός. vola manus. deinde est et τὸ μεταξὺ τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος, (i. e. τοῦ μεγάλου δακτύλου) σαρκῶδες καὶ κοῖλον, musculosum spatium exterius inter pollicem et indicem, si uterque distenditur. denique non interior modo pars manus, sed et exterior, sic vocatur; sicut et in pede. porro autem omnis superficies θέναρ vocatur. videtur esse a θέω, pono; subsidit enim planum, et in idem etiam poni potest quid. commodius etiam a θείνω deducitur, ut notetur proprie, planum, quo percuti potest aliquid. ὑπὲρ πρυμνὸν θέναρος, ad extremam partem volæ, Ε, 339, coll. 336, ἄκρην χεῖρα, ut notetur locus ad carpum in exteriori manu. nam ὁ καρπὸς est ἄρθρον χειρὸς καὶ βραχίονος, *das gelenke der hand am arme, (the wrist.)* notat θέναρ et, fundum; ut etymon, τὸ τιθέναι, appareat.

θεόδμητος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) a deo exstructus. θεόδμητοι πύργοι, a deo structæ turres et munitiones, Θ, 520, οἱ ὑπὸ θεῶν δομηθέντες.

θεοδώριτος, ὁ, vide sub ἄλφιτον.

θεοειδής, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) deo similis forma et specie externa. a θεὸς, et τὸ εἶδος. dicitur de magna formæ dignitate, dicitur et de eximia pulcritudine et venustate formæ. πολύξεινος θεοειδὴς, Β, 623. et 862, Ἀσκάνιος. ubi de magnis ducibus, ob majestatem formæ egregiæ. de Paride, ob insignem formæ ejus venustatem, ponitur sæpius, Γ, 16, Ἀλέξανδρος θεοειδής. sic et 26. θεοειδέα. et 30, 37, 58, 450. Ζ, 290, 332, 517. nam poëta noster est candidissimus, laudat quæ laudanda sunt etiam in hoste: et, si vituperat, mandat id aliis dicendum, e. c. Hectori, increpanti fratrem, Γ, 38, seqq. dicit ergo hoc epitheto Paridem θεοῖς ἐοικότα τὸ εἶδος. sic et Λ, 580, ubi eum vocat θεοειδέα, epitheto honorifico, quia rem magnam gesserat. nam sic solet poëta σεμνύνειν heroas in magnis rebus gestis aut gerendis. Δηΐφοβος, Μ, 94. Ἀλέξανδρος, Ν, 774. Ω, 763. Ἄρητος, Ρ, 494. et 534, Χρόμιος. Νεοπτόλεμος, Τ, 327. Πρίαμος, Ω, 217, 299, 372, ob venerabilem senis regis majestatem, et formæ dignitatem. coll. 631, 630, 634. Τηλέμαχος, α, 113. γ, 343. ξ, 173. π, 20, Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς πάντα κύσεν (osculatus est) περιφὺς, amplexus totum eum. ρ, 328, 391. Ναυσίθοος, ζ, 7. Ἀλκίνοος, η, 231. Εὐρύλοχος, κ, 207. Θεοκλύμενος, ο, 271. υ, 350, 363. Εὐρύμαχος, φ, 186. et 277, Ἀντίνοον θεοειδέα. ergo hoc epitheton de viris tantum in poëta adhibitum: de fœminis est εὐειδής. conf. θεοείκελος. cæterum id ubique memento: poëta nusquam epithetis suis utitur ironice aut scoptice. θεοειδέστατος, i. e. ὁ θεοῦ ἰδέαν ἔχων, est vocabulum rarius.

θεοείκελος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) est idem quod θεοῖς ἐπιείκελος, epitheton a pulcritudine et majestate formæ ductum. θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, Α, 131. Τ, 155. Τηλέμαχον θεοείκελον, γ, 416. Δηΐφοβος, δ, 276. Ἀλκίνοος, θ, 256.

θεοπροπέω, f. ήσω. (Ἔπω) sum vates, fata prædico, dei voluntatem interpretor. θεοπροπέων ἀγορεύεις, vaticinans loqueris, Α, 109. Β, 322, ἀγόρευε. β, 184, ἀγόρευες.

θεοπροπία, ας. ἡ. (Ἔπω) voluntatis divinæ et fatorum expositio. Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις, Α, 87, pandis. et 385, μάντις εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο, vates peritissimus dicebat nobis vaticinia Apollinis. τινὰ θεοπροπίην ἀλεείνει, aliquam vaticinationem, prædictam sibi, evitare vult, Λ, 793, non vult contra fata ruere. sic et Π, 36, cujus explicatio est 37, ut θεοπροπία sit id, quod θεὸς φράζει. et 50, οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι ἥντινα οἶδα, neque vaticinium vereor quod scirem. sic et β, 201, ἐμπαζόμεθα et α, 415, ἐμπάζομαι. est ergo ἡ μαντεία.

θεοπρόπιον, ου. τό. (Ἔπω) idem quod ἡ θεοπροπία. εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ, τι οἶσθα, Α, 85. θεοπροπίων εὖ εἰδὼς, Ζ, 438, vaticiniorum peritus. differt tamen θεοπροπία, quæ est τέχνη τοῦ θεοπρόπου; θεοπρόπιον vero est τὸ χρησμῴδημα, τὸ αὐτοῦ μάντευμα, oraculum et effatum ejus ipsum, quod Attici vocant τὸ λόγιον.

θεοπρόπος, ου. ὁ. (Ἔπω) fatidicus, qui divina ante eloquitur, divinus vates. a θεὸς, et προέπω ante dico: vel et, ὁ τὰ τοῖς θεοῖς πρέποντα εἰπών. ὧδε κὶ ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων, Μ, 228, sic sane responderit vates qui probe peritus sit prodigiorum. Κάλχας θεοπρόπος, οἰωνιστής, Ν, 70, et οἰωνιστὴς est species aliqua τοῦ θεοπρόπου, i. e. μάντεως. θεοπρόπου ἐξερέηται, α, 416, vaticinatorem sciscitetur. est in genere, qui voluntatem divinam exponit mortalibus. alibi est, qui mittitur ad oraculum consulendum. sic Spartæ erant δύο θεοπρόποι ἐς Δελφοὺς, σιτεόμενοι τὰ δημόσια, qui dicebantur οἱ πύθιοι, Herodot. VI, 57, qui alebantur ex publico, et Delphos mitte-

bantur publice quoties opus esset consulto oraculo. Vide sub ὑποκρίνω.

Θεός, οῦ. ὁ. (Θάω) Deus, suspiciendus cum summa admiratione et veneratione. sive enim sidera in genere, sive sol in specie, ab antiquissimis habiti sunt dii; nihil est spectatu et admiratu majus et præstantius. et hæc etymologia nominis etiam vero deo digna est, utpote qui ex operibus conspicitur venerandus. a Peloponnesiis θεὸς dicebatur σιός. hinc est ὁ Σίσυφος, i. e. θεόσοφος: Æoles enim συφὸς dicunt pro σοφὸς, sicut ὄνυμα pro ὄνομα. deos sæpe olim apparuisse in terris, credidere antiqui. id innuit poëta, Z, 128. η, 199, seqq. ρ, 484, seqq. χ, 210. aliisque locis pluribus. etsi non cuivis in conspectum venire voluerint, Ω, 462, seqq. quod imitati sûnt superbi principes, ἀποθεοῦντες ἑαυτοὺς vivi adhuc. dii homines ad miseriam destinasse putati, ipsi felicissimi: sic tamen ut duo dolia esse dicerentur, bonis rebus alterum, alterum malis repletum, ex quibus miscentes homini darent sortem; et bene agi cum homine, si non ex solo malorum dolio acciperet, Ω, 525—548. sed Epicurus contra docuit, τὸ ἀθάνατον καὶ ἄφθαρτον οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχειν, οὔτε ἄλλοις παρέχειν. et Plato dicit: ὁ θεὸς ἀγαθὸς, οὐδὲν ἀγαθὸν βλαβερὸν, ὁ δὲ μὴ βλαβερὸς οὐδὲ βλάπτει. Sed poëta inducit deos regentes omnia humana, et cuique et adversa et secunda sapienter dispensantes: etsi id sæpe poëtico more et ἀνθρωποπαθῶς proponat. reliqua vide jam in sequentibus. θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκε, A, 178, nam nemo habet a se quidquam, sed omnia bona a deo; et sermo ibi est de fortitudine Achillis. ναύταις δίδωσιν οὖρον, H, 4, s. et 288, ἔδωκέ σοι μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν, Deus dedit tibi magnitudinem et robur et prudentiam. πέρι (præ aliis) δῶκέ σοι πολεμήϊα ἔργα, N, 727, seqq. ubi simul docet poëta, Deum non facile dare uni omnia. ἀρίζηλον θῆκε θεὸς, fecit valde conspicuum et notabilem, B, 318, mutando eum in lapideum draconem. et 436, μὴ ἀναβαλλώμεθα ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει. εἰ μή τις θεός ἐστι, nisi hic vir deus aliquis est, E, 177. et 183, s. σάφα οὐκ οἶδα, εἰ θεός ἐστιν εἰ δὲ ἀνήρ. et 191, θεός νύ τις ἐστὶ, est sane deus aliquis. nam credebantur visibiles deorum apparitiones sub humana figura. ἤ τις θεὸς πόρεν, num aliquis deus præbuit eos, K, 546. ὄνκε θεός γε πόροι, quem Deus forte præbeat, Z, 228, ubi σεμνύνει ἑαυτὸν ὡς θεοφιλῆ, se amari a Deo dicit de se honorifice: simul loquitur de μάχῃ τῇ ἐπὶ πλέον ἐναγωνίῳ, καὶ θείας δεομένῃ συνάρσεως. et 282, μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα Τρωσίν. signis dei adversis terrentur Græci, et fortissimi cedunt, ne videantur velle θεομαχεῖν, Θ, 76, seqq. et 7, μήτε τις θήλεια θεὸς μήτε τις ἄρσην, nec dea fœmina nec deus mas. μή πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσι θεὸς ἄλλος; K, 511, nam non nimis urgenda est fortuna secunda. χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, N, 82, pugnæ studio læti, quod ipsis Deus injecerat. αὐτὸν χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, Φ, 47, quod notat ἄκραν εὐτυχίαν Acoillis. αἴκε ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, si deus velit dare victoriam, N, 743. ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι, Ξ, 120, ita occulit veram causam; et οἶκτου τι admixtum habet. θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε, deusque eum ignominia adficiat, Ξ, 142. et 168, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν, quamque non deus alius aperiebat, i. e. aperire poterat. ἐπεὶ συνέχευε θεὸς βιὸν, O, 473, postquam deus confudit et inutilem tibi fecit arcum. ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα (adversus Deum) φωτὶ μάχεσθαι, ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, P, 99. si homo contra fatum vult pugnare cum viro quem deus honorat, celeriter ei magnum damnum advolvitur. et 688, σὲ αὐτὸν ὀΐω γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει. θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ, pro διατελευτᾷ, deus omnia perficit, T, 90, ubi quidam legerunt θεόσδια, pro θεόσδοτα, et verbum in sensu intransitivo, ut hæc sententia emergeret, quod omnia a Deo data effectum suum habent neque διαπίπτει. quæ sententia quidem in se bona, sed h. l. lectio ista inepta. et 159, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ (ἐμπνεύσῃ) μένος ἀμφοτέροισιν, ubi notat ἰσότητα πολέμου, pugnæ æqualem statum. οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, Y, 358. et 444, ῥεῖα μάλα, ὥστε θεός. θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιὴ, T, 410. γήθησεν, ὅτι οἱ ὦκα ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένου, Π, 531. οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεὸς, Φ, 248. τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεὸς, cur me ille magnus jubet venire, Ω, 90. ὅν κε θεός γε ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλησι, pro ἐμβάλῃ, Φ, 103. εἴ σοι ἔδωκε θεὸς, X, 285. ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, pro ἐπέθηκε, Ω, 538, coll. 547. θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ, honorabatur a populo suo ut deus, E, 78, ergo valde bonus. sic K, 33. Λ, 58. N, 218. Π, 605. ξ, 205. θεὸς ὣς ἕστηκε, stat velut deus aliquis, Γ, 230. Ἕκτορα, ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι ἀλλὰ θεοῖο, Ω, 258, qui Deus erat inter homines. ergo summam præstantiam notat hoc nomen. κλῦθί μοι, ὃς χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ, β, 262. θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς, γ, 131, disjecit. et 158, ἐστόρεσε πόντον. et 183, οὖρον προέηκεν ἀῆναι, ventum secundum misit ut flaret. et 231, ῥεῖα θεός γε ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι, facile deus, siquidem vult, vel ex longinquo virum servaverit. ἀλλὰ τὰ μὲν μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς, hæc quidem nimia putaturus erat deus ipse, δ, 181. et 236, θεὸς ἄλλοτε ἐπ' ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, δύναται γὰρ ἅπαντα. et 712, οὐκ οἶδα εἴ τις μὶν θεὸς ὤρορεν. et 831, εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς, si quidem deus aliquis es, et deæ audivisti vocem. θεός νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσὶ, ζ, 149, coll. 150, 153, sane aut deus aliquis aut homo es. et 280, ἤ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν οὐρανόθεν καταβάς. ὕπνον ἀπείρονα κατέχευεν θεὸς, η, 286. τῷ θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν, θ, 44. et 167, οὕτως οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν ἀνδράσι, collatis sequentibus. et 177, οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε, quod notat veritatem dicti: nam factum infectum reddere eodem tempore, ne deus quidem aut potest aut vult. et 173, ἐρχόμενον δ'

ἀνὰ ἄστυ Θεὸν ὣς εἰσορόωσιν, incedentem per urbem suspiciunt ut deum aliquem : quod sacræ litteræ exprimunt, velut angelum dei. Sed idem intelligitur per Θεός. et 498, σοὶ πρόφρων Θεὸς ὤπασε Θέσπιν ἀοιδήν. et 570, τὰ δέ κεν Θεὸς ἢ τελέσειε, ἤ κ' ἀτέλεστα εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο Θυμῷ. τὶς Θεὸς ἡγεμόνευε νύκτα δι' ὀρφναίην, ι, 142. et 158, ἔδωκε μενοεικέα Θήρην. et 339, ἢ καὶ Θεὸς ὣς ἐκέλευεν, sc. ut aliter faceret ac heri. et conf. 2 Sam. xvii, 14. τὶς Θεὸς ἡγεμόνευε, κ, 141, nam Θεῖόν τι χρῆμα ἡ εὐτυχία ἐστί. et 228, ἢ Θεὸς ἠὲ γυνή. νόστον σοὶ ἀργαλέον Θήσει Θεός, λ, 100. μνήσει δέ σε καὶ Θεὸς αὐτός, μ, 38. et 88, οὐδ' εἰ Θεὸς ἀντιάσειε, quæ ὑπερβολὴ est πρὸς ἐκφόβησιν: simul facit credibile, nulla arte servari posse sex illos socios, quandoquidem nullibi alius erat πλοῦς. et 419, Θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον. Θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει, pro ἐπαέξει, auget rem indies, ξ, 65. et 227, ἐμοὶ τὰ φίλα ἔσκε τά που Θεὸς ἐν φρεσὶ Θῆκεν, mihi ea placebant, quæ mihi erant ingenita. et 309, ἀποαίνυτο νόστον. et 444, Θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, ὅ,τι κεν ᾧ Θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα. ἦ μάλα τὶς Θεὸς ἐστὶ οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι, π, 183, coll. 179, ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλε ὄμματα, μὴ Θεὸς εἴη. et 187, οὔ τις τοὶ Θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις. coll. 196—198. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει Θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, ρ, 218. et 399, μὴ τοῦτο Θεὸς τελέσειε. sic et υ, 344, οἵην τεσσαρακοντα... Θεὸς ἤγαγεν εἰς τόδε δῶμα, σ, 37. et 264, εἴ κέν με ἀνέσει (pro ἀνήσει, ἀφήσει) Θεός. αὐτὸς ἔδωκε, τ, 396. et 485, ἔμβαλε Θυμῷ, fecit ut scires. et 488, δάμασσῃ ὑπ' ἐμοὶ μνηστῆρας. et 496, ὑπὸ σοί. sic φ, 213. Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν, inquit poëta natus, χ, 347. coll. 349. ὅτε μὴ (attice pro εἰ μὴ) Θεὸς αὐτὸς ῥηϊδίως, ἐθέλων, Θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ, ψ, 185, sc. σεισίχθων, qui terræ motu amoveat. ἀθάνατος δὲ Θεὸς ποτὲ μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος φαίνετο Θαρσύνων, ω, 446, coll. 447, s. κῆλα Θεοῖο, i. e. pestilentia, A, 383. χαλεπὴ δὲ Θεοῦ ἔπι (ἔπεστι, contra est) μῆνις, E, 178. et 185, οὐχ ὅγ' ἄνευθε Θεοῦ τάδε μαίνεται. ὅτε δὴ γίγνωσκε Θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα, Z, 191, nam omnes boni, et virtutibus præstantes, ex mente Homeri sunt γόνος Θεοῦ. Θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς, Π, 816. coll. 791. nam divinitus ei excidebat animus: et poëta omnia refert ad numen, sine quo nil fit in rebus humanis. νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα Θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην, Ω, 223. ἐπεὶ Θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν, i. e. sapiens sibi datum consilium, β, 297, nam omne bonum animi nostri, vel ab aliis suppedidatum, a deo est. et 372, ἐπεὶ οὔτι ἄνευ Θεοῦ ἥδε γε βουλή. et 406, μετ' ἴχνια βαῖνε Θεοῖο. sic et γ, 30. et 215, ἐπισπόμενοι Θεοῦ ὀμφῇ. et 420, Θεοῦ ἐς δαῖτα Θάλειαν. τοῦ νῶϊ, Θεοῦ ὥς, τερπόμεθα αὐδῇ, cujus nos, tanquam dei, sermone delectamur, δ, 160. Θεοῦ δ' ὥς, δῆμος ἄκουεν, η, 11. ὁ δ' ὁρμηθεὶς Θεοῦ ἤρχετο, instinctus a deo, i. e. Musa, incipiebat, Θ, 499. χαλεπὴ δὲ Θεοῦ κατεπέδησε μοῖρα, λ, 291. Θεοῦ ἔκλυον αὐδήν τινα, ξ, 89, i. e. oraculum de morte Ulyssis. et 327, Θεοῖο ἐκ δρυός. sic et τ, 296. οὔτι ἄνευ Θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις, ο, 530. ἑορτὴ τοῖο Θεοῖο ἁγνή, φ, 258, i. e. Apollinis. τῇνδε Θεῷ πρόες, A, 127. ἄλλος ἄλλῳ ἔρεζε Θεῶν, B, 400, nam τὸ Θεῖον φύσει μὲν ἕν, Θέσει δὲ πολλά. σὺν Θεῷ εἰλήλουθμεν, I, 49. et 599, ἶσον Θεῷ σε τίσουσι. Θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν, T, 250. εὐνηθεῖσα, Π, 176. Θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι, T, 417. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διῒ πατρί, Φ, 83. ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ, Θεῷ ὥς, εὐχετόωντο, X, 394, de quo Hectore illi gloriabantur, sicut deo. Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, β, 5. δ, 310, est hæc descriptio ἀνδρὸς εὐμεγέθους καὶ Θεοειδοῦς, proceræ staturæ et vultus eximii. τόφρα δέ οἱ κομιδή γε, Θεῷ ὥς, ἔμπεδος ἦεν, tunc ei curatura sane, sicut deo, perpetua et plena erat, Θ, 453, sc. Ulyssi apud Calypso. ex quo apparet, qualis ἀθανασία ei a Calypsone danda fuerit, σωματικὴ ἄνοσος εὐκτικὴ ἐπιμέλεια, *gesunde erwünschte leibespflege, (beneficial care of the body.)* et 467, σοὶ κανεῖθι, Θεῷ ὥς, εὐχετοώμην, tibi, ut deo, etiam ibi gratias acturus sum, et de te gloriaturus, ut summo meo benefactore. sic et ο, 181. σοὶ γὰρ ἔγωγε εὔχομαι ὥστε Θεῷ, ad te preces meas dirigo velut ad deum aliquem, ν, 231, spem et fiduciam colloco. τὸν νῦν ἶσα Θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι, ο, 519, suspiciunt maximopere. τῇ τις Θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε, χ, 429, i. e. dormit alto somno sopita. οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι Θεὸν ὣς τιμήσουσι, qui sane eum donis velut deum honorabunt, I, 155, 297. et 302, οἵ σε Θεὸν ὣς τίσουσι, coll. 284, et sensus est: si respuis honorem similem Orestæ, accipe illum ab omnibus, similem deo. ἀργαλέον δέ, με ταῦτα, Θεὸν ὥς, πάντα ἀγορεῦσαι, inquit poëta, M, 176. ὑπὲρ Θεόν, invito deo, P, 327, magis quam deus et fortuna. οἵ σε, Θεὸν ὥς, δειδέχατο, qui te ut deum aliquem excipiebant, X, 434. ἀθάνατον Θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην, Ω, 464. ὀΐσατο γὰρ Θεὸν εἶναι, sensit enim, deum eum esse, α, 323, et hinc metu reverenti est impletus. ἠτίομεν δὲ Θεὸν φῆναι τέρας, γ, 173. οἵ κέν μιν περὶ κῆρι Θεὸν ὣς τιμήσουσι, ε, 36. οἵ μιν Θεὸν ὣς εἰσορόωντες, η, 71. sic τιμήσαντο, τ, 280. ψ, 339. τίς ἂν Θεὸν οὐκ ἐθέλοντα ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο, κ, 573. κρύψεν τε Θεὸν Θνητήν τε γυναῖκα, λ, 243. ὑμῖν μὲν Θεοὶ δοῖεν, A, 18, ubi in Θεοὶ est συνίζησις, ut iambus habeatur pro una longa syllaba. et id crebrum in poëta. Sic et sæpe trochæus, e. c. in οἷος : οἰδ' ἀρετὴν οἷος ἐσσί, etc. αἰχμητὴν αὐτὸν ἔθεσαν Θεοὶ αἰὲν ἐόντες, A, 290. et 533, Θεοὶ ἅμα πάντες ἀνέσταν, honorantes Jovem ut ὕπατον suum simulque patrem. Θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι, Γ, 164, inquit Priamus ad Helenam de bello isto. quod et sano modo potest intelligi, et perverso illo, quo homines culpam malorum suorum ad numen revolvunt. et 440, πάρα γὰρ Θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν. Θεοὶ παρὰ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο, Δ, 1, s. sic deos in domo Jovis concilium habentes inducit poëta, ut conventus ejusmodi tanquam res sacras commendet, quibus utantur et dii. et apud hos est μίγμα τι βασιλείας καὶ δημοκρατίας, quæ forma regiminis est felicissima, qualis hodie fere est apud Britannos. Ζεὺς ipse facit potenter quæ vult, pro regia majestate; non tamen facile quidquam ἀβουλεύτως. οὐ σέθεν Θεοὶ μάκαρες λελάθοντο, Δ, 127. et 320, ἀλλ'

οὕτως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποις. et 363, τάδε πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν. ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν, E, 873. et 877, πάντες, ὅσοι εἰσὶ ἐν Ὀλύμπῳ, scilicet πρὸς διαστολὴν τῶν ὑποταρταρίων, ᾧ, διὰ τὸ μὴ πείθεσθαι Διῒ, κάτω ἐῤῥίφησαν. ῥεῖα ζώοντες, Z, 138. et 158, ὤπασαν αὐτῷ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινήν. et 349, τεκμήραντο τάδε κακά. et 368, μὲ δαμόωσιν. ὤλεσάν σοι φρένας, H, 360, vide φρήν. θεοὶ καὶ θέαιναι provocantur a Jove, contra ipsum nihil valituri, Θ, 5, 20. et habent corpora quæ lædi possint a Jove, 403, seqq. 419. ex quibus apparet, Homerum creatas vires mundanas et potestates vocare θεοὺς, sicut et sacræ litteræ faciunt: ipsum autem agnoscere unum et summum Deum veri nominis. θεοί μοι οὔτι γόνον ἐξετέλειον, I, 489. et 493, στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ, quod est ἀπόφθεγμα, a majori ad minus. et 531, δαίνυντο ἑκατόμβας. et 633, κακόν σοι θυμὸν ἐν στήθεσσι θέσαν. nam omnia ad numen refert poëta: sine eo nihil sit. ἄλλοι οὐ πάρεσαν θεοὶ, Λ, 75. ἀκαχείατο θυμῷ πάντες, M, 179. et 234, θεοί σοι φρένας ὤλεσαν αὐτοί. θεοὶ aliter vocant rem ac homines, Ξ, 291. et simul innuit poëta, se scire et dialectum divinam, utpote μουσοτραφής. et 274, οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, i. e. subterranei. et 464, αὐτῷ βούλευσαν ὄλεθρον. dii durius tractari possunt a Jove, O, 117, s. 121, s, οἵ περ νέρτεροί εἰσι, O, 225. δόσαν δῶρα Πηλῆϊ, Π, 381, 867. Σ, 84. τεύχεα, P, 195, s. δὲ θάνατόνδε κάλεσαν, Π, 693. μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα, Σ, 8. et 116, ἄλλοι. θεοί τε θέαιναί τε, T, 101. et 264. ἐμοὶ ἄλγεα δοῖεν. convocantur a Jove in concilium omnes, jubenturque auxiliari quibus velint, Υ, 4, seqq. sed ad Græcos se conferunt præstantiores dii, infirmiores fere ad Trojanos: ergo manent Trojani impares, etsi adsint dii. poëtice dicta, explicatu facilia: nam intelliguntur facultates animi, corporis, fortunæ, loci, etc. sic, quando dii inter se prœliantur, Φ, 385, seqq. i. e. quædam opportunitates loci, temporis, solis, tempestatis, aquæ, etc. his secundæ illis adversæ: ipsa natura rerum pugnare inter se poëtice inducitur, quia cædes Hectoris, et mox ipsius Achillis, instabat prope. τά τε στυγέουσι θεοὶ, Υ, 65. et 74, θεοὶ καλέουσι Ξάνθον, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον, i. e. vulgo Scamander, at proprie et apud eruditos Xanthus. et nomen εὐφωνότερον tribuit dialecto divinæ, durius humanæ. et 131, χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, i. e. χαλεπόν ἐστι τὸ, θεὸν ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν. et 234, ἀνηρείψαντο αὐτὸν θεοὶ, οἰνοχοεύειν Διΐ. αἰεὶ γάρ σοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοὶ, Φ, 215. et 264, φέρτεροι ἀνδρῶν. et 518, ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον αἰὲν ἐόντες, οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. σοὶ δὲ θεοὶ, τῶνδε ἀντὶ, χάριν μενοεικέα δοῖεν, Ψ, 650. τόνδε ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ, Ω, 23. et 62, ἀντιάασθε πάντες γάμου. et 612, τοὺς ἔθαψαν θεοὶ οὐρανίωνες, i. e. quidam honoratiores et nobiliores: nam τοὺς προύχοντας, εἰς γένος θεῖον ἀνῆγον οἱ παλαιοί. et 677, θεοὶ καὶ ἀνέρες εὗδον. dii, semel juste irati, non facile placantur, γ, 145, seqq. quod est et hominum μεγαλοψύχων ἴδιον. donis gaudent, τ, 396, seqq. hinc proverbium: δῶρα καὶ θεοὺς πείθει. fingit poëta eos consultare, Jove præsente et præside et loqui incipiente, ex more rerum publicarum et senatuum, α, 26, seqq. simul docens, nihil sine deliberatione et consultatione prævia esse moliendum. θεοὶ ἐπεκλώσαντο οἱ, α, 17. et 19, ἐλέαιρον ἅπαντες. et 195, θεοὶ τόνγε βλάπτουσι κελεύθου. et 244, θεοί μοι κακὰ κήδεα ἔτευξαν. et 234, ἑτέρως ἐβάλοντο. et 273, ἐπιμάρτυροι ἔστων. et 384, μάλα σὲ διδάσκουσι, qui λόγος est σκωπτικὸς ἐπὶ ἀμαθίᾳ: nam id dicit, ab hominibus nihil unquam didicisti, fortasse dii te subito fecere sapientem. dii incusantur immerito ab hominibus, α, 31, seqq. ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοὶ, β, 125. et 211, ἤδη τάγε ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί. αἲ γὰρ ἐμοὶ δύναμιν παραθεῖεν, γ, 205. et 208, οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν ὄλβον. et 228, οὐδ' εἰ θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν. et 236, θάνατον οὔτε θεοὶ δύνανται ἀλάλκειν, ubi de potentia morali sermo est. et 346, Ζεὺς τόγε ἀλεξήσειε καὶ θεοὶ ἄλλοι. et 376, εἰ σοὶ νέῳ ὧδε θεοὶ πομπῆες ἕπονται. τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον, δ, 7, et sic solent poëtæ de nuptiis felicibus loqui. et 353, βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμῶν, volunt nos semper memores esse mandatorum. et 379, πάντα ἴσασι, et 468. et 479, ἀθανάτοισι θεοῖσι οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι. et 520, ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν. et 805, ῥεῖα ζώοντες. θῶκονδε καθίζανον, καὶ ἐν αὐτοῖς Ζεὺς, οὗ κράτος μέγιστον, ε, 3, ubi concilium deorum describitur, in qua ἐκκλησίᾳ quæstio est de Ulysse, πῶς, sicut in illa priori, α, 26, seqq. fuerat quæstio, an? et in hac incipit loqui Minerva, i. e. sapientia poëtæ. μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως, ε, 286. et 397, τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν. σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, ζ, 180. τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν, η, 148. et 242, πολλὰ δόσαν μοί. Ζεῦ πάτερ, ἠδὲ ἄλλοι θεοὶ αἰὲν ἐόντες, θ, 306. et 325, δωτῆρες ἐάων. et 410, σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδα ἱκέσθαι δοῖεν. et 413, σοὶ ὄλβια δοῖεν. et 579, ἐπεκλώσαντο ὄλεθρον ἀνθρώποις. κήδεα πολλὰ δόσαν μοὶ θεοὶ, ι, 15. μῶλύ μιν καλέουσι θεοὶ, κ, 305. et 306, πάντα δύνανται. πλαγκτὰς αὐτὰς καλέουσι θεοὶ, μ, 61, et sic loquitur de re omnino ficta, quam homines omnes ignorant. et 394, τέρατα προὔφαινον. et 448, ἐς νῆσον πέλασάν με θεοί. τὰ μοὶ θεοὶ ὄλβια ποιήσειαν, ν, 41. et 45, ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην, i. e. εὐδαιμονίαν. et 141, οὔ τι σὲ ἀτιμάζουσι. et 321, εἵως μὲ κακότητος ἔλυσαν. καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεα, ξ, 39. et 53, Ζεὺς δοίη καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. et 83, οὐ μὲν σχέτλια (audacia, improba, inclementia) ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι. et 119, Ζεὺς τόγε οἶδε καὶ θεοί. et 175, τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον, et 178, τίς ἀθανάτων βλάψε φρένας αὐτοῦ. et 348, δεσμὸν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί. et 357, ἐμὲ ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοί. ὕπερθε μάρτυροι ἀμφοτέροις θεοὶ, ξ, 394. εἰσόκε σοι φήνωσι θεοὶ παράκοιτιν, ο, 26. coll. 35. et 371, ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ ᾧ ἐπιμίμνω. οὔπω πάντεσσι φαίνονται θεοὶ ἐναργεῖς, π, 161. et 364, ὡς τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν. et 405, εἰ δέ κε ἀποτρωπῶσι θεοί. φόρμιγγα ποίησαν θεοὶ ἑταίρην δαιτὶ, ρ, 271. et 475, εἴπου πτωχῶν γε θεοὶ καὶ Ἐριννύες εἰσίν. ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν

ὀπάζειν, σ, 19. et 111, Ζεύς σοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι ὅττι μάλιστα ἐθέλεις καί σοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. et 132, ὄφρ᾽ ἀρετὴν παρέχωσι θεοί, quamdiu felicitatem præbent. et 133, ἀλλ᾽ ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι, quando et tristia effecerint. τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοί, υ, 67. et 169, αἲ γὰρ θεοὶ τίσαιντο λώβην. et 195, δυόωσιν ἀνθρώπους, malis operiunt. εἴ κεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, φ, 365. μάργην σε θεοὶ θέσαν, ψ, 11, insanam te fecerunt. et 167, σοὶ κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματα ἔχοντες. et 210, θεοὶ δ᾽ ὤπαζον ὀϊζύν, οἳ νῶϊν ἀγάσαντο ἥβης ταρπῆναι. et 258, ἐπεὶ ἄρ σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι ἐς πατρίδα. et 286, εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον, i. e. λιπαρόν. et 352, ἀτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι, καὶ θεοὶ ἄλλοι, πεδάασκον. κλαίομεν θεοὶ καὶ ἄνθρωποι, ω, 64. et 350, ἦ ῥα ἔτι ἐστὲ θεοὶ κατὰ Ὄλυμπον. et 400, θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοί, σοὶ ὄλβια δοῖεν. et 513, τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, θεοὶ φίλοι. ἄλλος δ᾽ ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν, Β, 400. οὔτοι ἀπόβλητα ἐστὶ θεῶν δῶρα, Γ, 65. et 245, θεῶν ὅρκια. θεῶν τεράεσσιν πιθήσας, Δ, 398. et 408, πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ, freti signis deorum et Jovis auxilio. θεῶν ἕδος, Ε, 360, 367, 868. et 441, φῦλον θεῶν οὔποτε ὁμοῖον καὶ ἀνθρώπων. et 603, τῷ πάρα εἷς γε θεῶν. et 772, θεῶν ὑψηχέες ἵπποι, quorum celeritas ibi describitur. et 890, θεῶν ἔχθιστος ἐσσί μοι. τεράτεσσι πιθήσας, Ζ, 183. et 171, ὑπ᾽ ἀμύμονι πομπῇ. ὄπα ἄκουσα θεῶν, Η, 53, sunt enim quidam, qui cum diis quasi confabulantur, et ab iis monita accipiunt. Sic Socrates et dicebat de se et putabatur. κάρτιστος, Θ, 17, 27, de Jove. et 439, θώκους. ἔχθιστος ἁπάντων βροτοῖς, Ι, 159. et 571, ἱερῆας. θεῶν Διΐ, Νέστορι τ᾽ ἀνδρῶν, inter deos Jovi, et Nestori inter homines, Λ, 760. et 807, βωμοί. ἀθανάτων ἀέκητι, Μ, 8. σφῶϊν δ᾽ ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, Ν, 55, conf. ποιεῖν. et 154, ἄριστος. Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, Ξ, 201, 246, 302, et θεῶν, ut pars nobilior, posita pro πάντων: nam ex aqua putabantur nata esse omnia. τίς θεῶν ἐρρύσατο αὐτόν, Ο, 270. et 720, ἀέκητι. μή τις θεῶν αἰειγενετάων, Π, 93. et 120, ἔργα. et 227, οὔτε τινὶ σπένδε θεῶν ὅτε μὴ (pro εἰ μὴ) Διῒ πατρί. et 388, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ρ, 514. Υ, 435. α, 267. π, 129. θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασι, Σ, 420. θεῶν ἰότητι δαμάσθη, Τ, 9. et 413, ἄριστος. θεῶν ἀγορὴ μεγάλη, Υ, 4, seqq. et 98, αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν ὃς λοιγὸν ἀμύνει. et 265, ἐρικυδέα δῶρα. et 332, τίς θεῶν κελεύει σέ. et 453, τὶς καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστι. μήνιμα θεῶν, Χ, 358, causa iræ divinæ. ὕπατος καὶ ἄριστος θεῶν Ζεύς, Ψ, 43. τὶς καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα, Ω, 374. et 427, ἐν μεγάροισι θεῶν. et 564, ὅτι θεῶν τις ἦγε. et 617, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. ἔργα ἀνδρῶν τε θεῶν τε, α, 338. et 79, ἀέκητι. et 400, ἐν γούνασι. ὑποδείσατε μῆνιν, β, 66. et 377, μέγαν ὅρκον. οὐκ οἴω σε ἀέκητι θεῶν γενέσθαι, γ, 28, quod dicitur de eo, qui putat se διὰ βίου ἄθλιον καὶ θεῷ ἀνεπισκόπητον. et 48, πάντες δὲ θεῶν χατέουσ᾽ ἄνθρωποι, coll. 47. et 147, οὐκ αἶψα τρέπεται νόος. et 269, μοῖρα θεῶν ἐπέδησέ μιν. et 336, θεῶν ἐν δαιτί. τίς θεῶν ὀλοφύρατό με, δ, 364. et 423, ὅστις σε χαλέπτει. et 504, φῆ ῥ᾽ ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. et 583, ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων. οὔτε θεῶν πομπῇ, οὔτε ἀνθρώπων, ε, 32. et 221, εἰ δ᾽ αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ πόντῳ. νηοὺς ποίησε θεῶν, ζ, 10. et 12, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς. et 42, Οὔλυμπόνδε, ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί, et ea sedes in sequentibus describitur. et 240, οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν. τοῖα θεῶν δῶρα, η, 132. et 214, θεῶν ἰότητι μόγησα. δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτί, θ, 76. et 280, τὰ οὔτις ἴδοιτο. et 457, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα, nam et τὸ κάλλος est θεόσδοτον, sicut τὰ μήδεα. et 509, ἄγαλμα. οὔτε τις ἄλλος οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων, ι, 521. καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, κ, 157, quod notat εὐτυχίαν: et illud donum erat dignum deo, magnum enim et sufficiens omnibus. μή σοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι, λ, 73. et 275, θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς, quod pertinet ad πάσχων ἄλγεα. et 340, κτήματα ἐν μεγάροισι, θεῶν ἰότητι, κέονται. et 630, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα. θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων, μ, 290. θεῶν ἰότητι μόγησα, ξ, 198. sic π, 232, ἰότητι κέονται. et 356, τίς τόδε ἔειπε θεῶν. et 402, πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς. ἰότητι μόγησαν, ρ, 119, et vide, causam belli Trojani confert, non in Helenam, sed in consilia deorum. solent enim prisci etiam talium casuum, ubi homines videntur esse soli in culpa, causas referre ad deos. et recte id quidem, si recte intelligas: nihil enim in omni rerum universitate fit sine consilio Dei. et 518, ἀοιδόν, ὅστε ἀείδει δεδαὼς ἐκ θεῶν, ut notet τὸν θεομαθῆ καὶ θεόσοφον, a deo eruditum. θεῶν νύ τις ὑμᾶς ὀροθύνει, σ, 406, deorum certe aliquis vos impellit. αὕτη δίκη ἐστὶ θεῶν, τ, 43. οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος, υ, 201. et 215, οὐδ᾽ ὄπιδα τρομέουσι θεῶν. sic, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἠδέσατο, φ, 28. τούσδε μοῖρα ἐδάμασε θεῶν, χ, 413. χαλεπὸν θεῶν δήνεα εἴρυσθαι, ψ, 81, difficile est, deorum consilia observare: nam Penelope cædem procorum deorum alicui adscribi mavult, qui sub figura Ulyssis apparuerit, coll. 59, seqq. καίεο δὲ ἐν ἐσθῆτι θεῶν, ω, 67, i. e. pulcerrima. ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα ἔκλυον αὐτοῦ, Α, 218, obedientia deo præstita magnum habet præmium. θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, Γ, 318. et 296, εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέταις. μηδὲ θεοῖς ἔθελε ἶσα φρονεῖν, Ε, 440. et 380, ἀλλ᾽ ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται, ubi auget rem maxime, et facit Græcos ἀντιθέους: nam ἀντίθεος quoque est, qui contra deum pugnat, qui alias dicitur θεομάχος. et 606, εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαίνετε μάχεσθαι. οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖς μαχοίμην, Ζ, 129, seqq. nam τὸ θεομαχεῖν valde nocet. et 131, ἔριζε. et 140, ἀπήχθετο. sic et 200, odio habebatur ab omnibus diis, i. e. nil nisi fortunam adversam ubique experiebatur. et 527, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσι κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον. βουλήν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι, Η, 45, consilium quod placebat diis sapienter cogitantibus. et 102, ὕπερθεν νίκης πείρατα ἔχονται ἐν θεοῖς. et 412, ἀνέσχεθε σκῆπτρον, in signum, se facere testes deos, coll. 177, et Θ, 346. οὐδὲ

θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας, M, 6, seqq. et quia sine deo cœptus murus erat, ideo non perduravit, coll. H, 450. θεοῖς θῦσαι, libare, initio convivii, I, 219. τοὺς ὁμῶς θεοῖς κυδαίνει, Ξ, 72. Στὺξ, μέγιστος ὅρκος θεοῖς, O, 38. et 107, ἐν θεοῖς ἄριστος κάρτεϊ σθένεΐ τε Ζεὺς, coll. 85, s. σὺ θεοῖς εὔχεο, Y, 104. et 299, δῶρα δίδωσι. et 334, κρείσσων, καὶ φίλτερος ἀθανάτοισι, a qua felicitate ortum est, ut tales a deo singulariter foti, dicerentur filii dei: quod et ob præstantem ἀρετὴν sic dicitur. et 347, φίλος θεοῖς. sic et X, 41. Ω, 67, 749. μέμονεν ὄγε ἶσα θεοῖς, Φ, 315. ἐπιείκελος, X, 279. Ψ, 80. Ω, 486. et 65, μὴ ἀποσκύδμαινε θεοῖς. et 533, οὔτε θεοῖς τετιμένος οὔτε βροτοῖς. et 630, θεοῖς ἄντα ἐῴκει. et 425, s. δῶρα, quæ sunt τὸ, εὔχεσθαι, σπένδειν, θύειν, etc. εἰ τοῦτο φίλον θεοῖς, α, 82. et 371, ἐναλίγκιος αὐδήν. λεῖβον, β, 432. ἐρέξαμεν ἱρὰ, γ, 159. sic δ, 472, 591. et 755, οὐκ οἴω πάγχυ θεοῖς γονὴν αὐτοῦ ἔχθεσθαι. et 807, οὔτι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν. αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ε, 447. μάλα φίλοι ἀθανάτοισι, ζ, 203, θεοφιλεῖς, a deo amati: et his nihil adversi timendum. θεοῖς ἐγγύθεν ἐσμὲν, η, 205, i. e. ἀγχίθεοι. et de deorum apparitionibus apud Phæacenses est η, 199, seqq. ibi solum diei tempus facit dubitationem Alcinoo: nam dii quidem solent apparere nobis, sed non tali diei tempore ut nunc est: ergo, si hic est deus, nescio quid extraordinarii molitur nunc deus. θεοῖσι πεποιθότες, ι, 107, seqq. et hi dii sunt illi, δι' ὧν αὔξονται καρποὶ, e. c. Διῒ ἀέρι, Δήμητρι γῇ, Νύμφαις καρποτρόφοις, Ἀπόλλωνι ἡλίῳ, etc. his fidentes, nihil laborabant ob terræ felicitatem et ubertatem αὐτομάτην. tales nihil laborantes sunt Christianorum οἱ ἀναχωρηταί. φίλος θεοῖς, κ, 2. et 74, ὅσκε ἀπέχθηται θεοῖς. sic ξ, 366. εὐξαίμην, ἠρώμην, κ, 533, s. λ, 46, s. μ, 333, 337, 356. ν, 54. ξ, 423. ρ, 50, 59. σ, 175, 424. υ, 238. φ, 203. ῥέζειν, θύειν, ξ, 446. λ, 131. ψ, 280. τιμὴν λελόγχασι ἶσα θεοῖς, λ, 303, coluntur ut dii. et 483, ζωόν σε ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν. ῥηΐδιον θεοῖς κυδῆναι ἠδὲ κακῶσαι βροτὸν, π, 211. et 265, Ἀθήνη σὺν Διῒ πατρὶ, ἐσθλὼ ἐπαμύντορε, ὕψιπερ (licet alte) καθημένω, ὥτε καὶ ἄλλοις ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι. ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν, permitte rem diis, τ, 502. φ, 279. χ, 288. τόξοις ἔκηδε (læsit) θεοὺς, E, 404. θεοὺς ὣς εἰσορόωσι ἡμᾶς, M, 312, quod notat reverentiam populi summam, et principum dignam majestate sua διαγωγήν. simul docet poëta, principes esse venerandos: hinc dicuntur et διογενεῖς. αἰδεῖο θεοὺς, Ω, 503. ἐπιβώσομαι, α, 378. β, 143. πολλὰ γουνούμενος, δ, 433. ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεοὺς, ι, 269. et 274, ὅς με θεοὺς κέλεαι δειδίμεν. οὔτε θεοὺς δείσαντες, χ, 39. ὥσπερ θεῷ, Σ, 518. θεόθεν, π, 447. θεόφιν, pro θεοῦ, H, 366. Ξ, 318. et regitur is genitivus ab ἀτάλαντος. sic et P, 477. γ, 110, 409. ἐκ θεόφιν, P, 101, nam amatur a deo, et per eum pugnat. Ψ, 347. θεοὶ sæpe dicuntur sidera, de quorum domibus vide Ἥφαιστος. Qui in aliqua arte aut facultate excellunt, dicuntur a deo docti, aut habere instrumenta, e. c. B, 827. τας γὰρ εἰς ἄκρον εὐεξίας. θεοῖς ἀνατίθησιν ὁ ποιητής. deus potest ubique audire, etsi in loco aliquo speciali colitur, Π, 514. præcedens exercitum, O, 307, 355, seqq. si se movet, movetur locus, Ξ, 285. dii agnoscunt se invicem, E, 77, seqq. θεοῖς οὐκ ἐστιν ἔθος ἀντικαθίστασθαι ἀλλήλοις, ὅτε τινὰ βλάπτουσι, κἂν ὁ φίλτατος ἀνθρώπων εἴη: vide Euripidem in Hippolyto. ὁπότε θεὸς ὄρσῃ αὐτὸν, I, 699, ergo θεοκινήτως αὐτὸν ὁρμᾶσθαι ὑπολαλεῖ, καὶ θεόρτως. nam τὸ θέορτον habet Æschylus. cæterum παντὸς ἔργου ἀρχόμενοι οἱ παλαιοὶ, ἔλεγον, θεὸς θεός: sicut nos, in nomine dei. ἄθεοι post Homerum sapientissimum fuere Διαγόρας ὁ Μιλήσιος, Εὐήμερος ὁ Μεσσήνιος, Διογένης ὁ Φρὺξ, Ἵππων, Σωσίας, etc. ὁ θίασος (pro σίασος, ab ὁ σιὸς pro θεὸς) est partim ὁ ἔρανος, et una convivantes eo modo dicebantur ἐρανισταὶ καὶ συνθιασῶται: nam diis sacrum erat tale convivium: partim ὁ ὄχλος παρεπόμενος Διονύσῳ, turba Bacchum comitans. conf. Athenæum. cæterum Herodotus, II, 52, θεοὺς dictos putat, ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς ἔχουσιν, quod bono ordine disponunt et tenent omnia.

θεὸς, οῦ. ἡ. (Θάω) dea. nam Attici et Iones amant genus commune. ἀτιμοτάτη θεὸς, A, 516. Ἀφροδίτη, Γ, 381. καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, inquit Juno, Δ, 58. ἄναλκις θεὸς, Venus, E, 331. δεινὴν θεὸν, Minervam, Z, 380, 385. δεινὴ καὶ αἰδοίη θεὸς, Thetis, Σ, 394, valde venerabilis dea. θήλεια θεὸς, Θ, 7. θεὸς Ἄτη, T, 90, s. ἀθανάτην θεὸν ἔγνω, α, 420. ἷξον δὲ σπεῖος θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ, Calypso et Ulysses ivere in speluncam, ε, 194. Ἀθήνη, δεινὴ θεὸς, reverenda dea, η, 41. sic ἡ Καλυψὼ, η, 246, 255. ἡ Κίρκη, κ, 136. et 228, ἢ θεὸς ἠὲ γυνή. et 297, ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. Καλυψὼ, μ, 449. Ἀθήνη, ν, 189. ἐγὼ θεός εἰμι ἥ σε φυλάσσω, υ, 47. reperitur alibi et, τὴν θεὺν pro τὴν θεόν. Dores dicunt ἁ σιὸς, dea, Aristoph. Lys. 174.

θεουδὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) est contractum ex θεοειδὴς, extruso Iota: hoc tamen discrimine, ut non ab εἶδος, sed ab εἰδέω descendat, notetque eum, qui deum novit, qui dei memor est, qui dei reverentiam ob oculos ponit, pius; non exclusa tamen ea notione, quo similitudo moralis innuitur. ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφι νόος ἐστὶ θεουδὴς, et illis sit mens deum noscens, et exemplo divino respondens, ζ, 121. divinum enim quam maxime est, bene facere indigis et opem rogantibus. sic et θ, 576. ι, 176. ν, 202. βασιλεὺς, ὅστε θεουδὴς ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσιν ἀνάσσων, τ, 109. et 364, σὲ, θεουδέα θυμὸν ἔχοντα.

θεραπεύω, f. εύσω. (Θέρω) sum minister et adjutor et cultor et curator. πατρὶ χαριζόμενος ἐθεράπευον, ν, 265, ubi loquitur de se vir nobilissimus. ergo θεράπων θεραπεύει, χαριζόμενός τινι, gratificans alicui, et ex libera benevolentia.

θεράπων, οντος. ὁ. (Θέρω) administer, fovens et studiose curans res amici sui majoris. est a θέρω, foveo, curo. nam longe distat hæc vox a δούλῳ vel ἀμφιπόλῳ: nam non notat famulum, quod perspicue apparet ex O, 431—440. nam ibi

θεράπων Ajacis erat exul princeps ex Cytheris, quem Ajax fraterque ejus dicebant se æque ac parentes suos honorasse. sic et ex T, 143, coll. 238—240, ubi apparet, nobilissimos viros vocari θεράποντας Ἀγαμέμνονος. Achilles in precibus ad Jovem vocat Patroclum θεράποντα suum, Π, 244, et idem 165 dicitur θεράπων ἀγαθός. ergo τῶν φίλων τοὺς δραστικωτέρους (promtiores manu et ad opitulandum) poëta sic vocat, et qui, χαριζόμενοί τινι θεραπεύουσιν. κατὰ τὴν Κρητῶν γλῶσσαν notat quidem θεράπων, δοῦλον ὁπλοφόρον: sed id nihil ad poëtam, cui semper notat ministrum valde nobilem et amicum. sic et ὁ οἰκέτης non necessario est servus, sed, in genere ὁ διατρίβων κατὰ τὴν οἰκίαν, *ein haussgenosse, (an inmate,)* domesticus. θεράποντες Ἄρηος, ministri et cultores Martis, i. e. fortissimi bellatores, B, 110. Z, 67. H, 382. Θ, 79, ubi Ajaces duo. O, 733. θεράπων ἡνίοχος, qui semper valde nobilis, E, 580. Θ, 119. M, 111. Λ, 341. ἀντίθεος, Λ, 322. ἐῢς, N, 246. ἠῢς, Π, 464, 653. ἠπεδανὸς, Θ, 104, ubi vel Nestor ipse, utpote solus in curru suo, est iste suus θεράπων, μηκέτι ὀξὺς ὢν καὶ ὑψηλὸς τῷ νῷ, ἀλλὰ περιπέζιος καὶ ταπεινὸς, ob senectutem, ut sit facete dictum ab amico: vel equus ille innuitur, de quo 81, seqq. prius tamen præstat. et 109, θεράποντε κομείτων, coll. 114, illi duo curent equos tuos. θεράπων ἀπάνευθε ἔχεν ἵππους, tenuit equos in loco separato, Δ, 227—230. Ἰδομενῆος θεράποντες, E, 48. vide porro, Z, 18, 53. H, 149, ubi princeps moriens reliquit θεράποντι φίλῳ πανοπλίαν suam: nam tales sæpe præferendi sunt cognatis. Λ, 488, 619, 842. M, 76. N, 386, 600. O, 401. Π, 272, quibus Patroclus se adnumerat. et 279, Αὐτομέδων. et 865. P, 165, 164, 271. T, 47, 78, 281. Υ, 487. X, 378. Ψ, 90, 113, 124, 860, 888. Ω, 396, 406, 433, seqq. nam minister fidus a nemine, nisi a principe suo dona sumit, 573. ὀτρηροὶ θεράποντες, α, 109, 321. δ, 23, ubi θεράπων regis Menelai vocatur κρείων, 22, unus ex magnatibus. 38, 216, 784. θεράποντε Διὸς, λ, 254, i. e. βασιλεῖς. δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων, π, 253, i. e. δαιτροί. et ex hoc vocabulo apparet, eos non fuisse servos, sed ipsos quoque nobiles. et 326, ὑπέρθυμοι θεράποντες, magnanimi. sic et 360. σ, 296, 299, 423, cave ergo, usquam in poëta servum intelligas per θεράποντα, sed ubique ministrum liberum et voluntarium, imo nobilem. θεράποντες, per syncopen θέραπες, Eurip. Suppl. 762. sicut ἡ θεράπαινα est θέραπνα.

θερμαίνω, f. ανῶ. (Θέρω) calefacio. εἰσόκε λοετρὰ θερμήνῃ, Ξ, 7, donec lavacra calefaceret. et est aor. 1. conj. a. εἵως θερμαίνοιτο, ι, 376, donec calefieret, *dass er heiss würde, (till it became hot,)* et quidem in magno gradu, coll. 379.

θερμὸς, ὴ, όν. (Θέρω) calidus, *warm, heiss, (warm, hot.)* θερμὸν αἷμα, Λ, 266, ex vulnere recenti profluens. μοχλὸν θερμὸν, ι, 388, coll. 378, seqq. ex qua collatione apparet, θερμὸν notare maximum gradum caloris, et vectem ignitum. vide et 389, s. θερμὸν ὕδωρ, ferventem aquam, τ, 388. θερμὰ δάκρυα, H, 426. Π, 3. P, 438. Σ, 17, 235. δ, 523. τ, 362. ω, 46. θερμὰ λοετρὰ, Ξ, 6. X, 444. θ, 249, 451, quæ sunt gratissima fatigatis. θερμὰ αὐτοῖς ὀβελοῖς, ξ, 77, sc. κρέατα, calidas carnes assas, et deest præpositio σὺν, attice, cum ipsis verubus, attulit in mensam. cæterum θερμότης sæpe est in laude, e. c. θερμουργὸς, ὁ, qui alacriter operatur: sæpe in vituperio, e. c. θερμὸν ἔργον, i. e. ἀναιδές.

θέρμω, (Θέρω) calefacio, *ich wärme, mache heiss, (I warm, make hot.)* θέρμετε ὕδωρ, calfacite aquam, θ, 426. θέρμετο (pro ἐθέρμετο) ὕδωρ, θ, 437, calefiebat aqua. sic et Σ, 348. πνοιῇ. (sc. ἵππων proxime sequentium) θέρμετο μετάφρενον Εὐμήλου, Ψ, 381, i. e. τῷ ἄσθματι ἵππων calefiebât tergum ejus.

θέρος, εος. τό. (Θέρω) æstas, tempus quo maxime calet, et omnia calore uruntur. it. messis, ὁ θερισμός. θέρεϊ προρέει πηγὴ εἰκυῖα χαλάζῃ, X, 151, æstate promanat fons similis glaciei. οὐδ' ἐπιλείπει χείματος οὐδὲ θέρευς, η, 118, ionice pro θέρους. ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, λ, 191. οὔτε ἐν θέρει οὔτε ἐν ὀπώρῃ, μ, 76. ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην, ξ, 384. cæterum messis circumscriptio est Σ, 550, seqq. et conf. ἀμητήρ. hinc est verbum θερίζω, meto, et ἀποθερίζω, demeto, per syncopen ἀποθρίζω.

ΘΕ΄ΡΩ, f. ερῶ et έρσω. calefacio, foveo, et metaphorice, curo. it. uro, incendo. ἐπεί κε πυρὸς θερέω, quando ab igne caluero, ρ, 23, pro θερῶ, distracto circumflexo. est ergo fut. 1. activi: nam notum est, omnia fere verba Græca activa sæpe et intransitive notare. alii quidem id h. l. pro aor. 2. conj. passivi habent: Sed præter necessitatem. cæterum ad genitivum πυρὸς deest διά. quando calefecero me per ignem. μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται, Z, 331, i. e. θερμανθῇ διὰ πυρὸς, i. e. καυθῇ, quod est παρακολούθημα ἁλώσεως πόλεως, calefiat, exuratur, igne; quod est consequens expugnationis urbis. θέρομαι ergo est, calefio; deinde, uror. hoc fortasse alibi quoque intelligitur per πέρθειν, quod esse potest transpositum et mutatum ex πρήθειν: nisi tamen quod πέρθειν, proprie notat diripere, *ausplündern, (to plunder.)* εἰσόκε νῆες πυρὸς δηΐοιο θέρωνται, comburantur, Λ, 666, καίωνται. et deest his locis, διά. ξύλα, φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι, τ, 64, ligna, ut præbeant lumen et ut calefaciant; ubi infin. med. active notare videtur, θέρμην ποιεῖν, facere calorem: et hoc ἐπὶ ἐσχάρας, in foco, sicut φῶς ἐπὶ λαμπτήρων. nam antiqui facibus, i. e. lignis fissis, etiam in domibus loco luminum utebantur in foculis portatilibus: ergo ad utrumque colligebant ligna sicca, ad lucendum in foculis, et ad calefaciendum in foco. ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον θερσόμενος, τ, 507, propius ad ignem traxit sellam, calefacturus se.

Θέσκελος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) deo comparandus. admirandus, divinus, deo conveniens et aptum et dignum. ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι, Γ, 130. *göttern änliche thaten, (godlike deeds.)* σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα, λ, 373. et 609, ἵνα (ubi) θέσκελα ἔργα (*unvergleichliche arbeit*) *(incomparable work)* τέτυκτο. ἔικτο δὲ θέσκελον (neutrum adverbialiter, mirum in modum) αὐτῷ, similis apparebat illi, Ψ, 107. τὰ βρίκελα, Atticorum dialecto sunt vel βροτῷ ἴκελα προσωπεῖα, personæ homini similes, vel βριξὶν ἴκελα, somniis similes. et sic vocabant τοὺς βαρβάρους et ineruditos. cæterum, verbum εἰκάζω, f. σω, similem facio, facit attice imperfectum ᾔκαζον.

Θεσμὸς, οῦ. ὁ. (Θέω) lex, mos, institutum. *gesetz, sitte, aufführung, (law, custom, institution.)* est a θέω, f. έσω, pono, constituo: ut per θεσμὸν notetur lex τεθεῖσα. deinde alibi, et in genere, est strues compositorum, *ein zusammengesezter haufe, (a heap.)* λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, ψ, 296, ad legem et consuetudinem pristini lecti venerunt, i. e. ad consuetudinem et morem conjugalem. cum hoc versu claudi jubebant olim Aristarchus et Aristophanes, duo præstantissimi suarum ætatum grammatici, Odysseam: sed præter rationem, ut docet lectio ipsa sequentium.

Θεσπέσιος, ία, ιον. (Ἔπω) divinus; a deo profectus et immissus. it. quod deus solus potest eloqui quale et quantum sit. ῥίψε ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, dejecit a limine divino, i. e. a sede divina, ex cœlo, Α, 591, parte pro toto nominata. χαλκοῦ θεσπεσίοιο αἴγλη, splendor ineffabilis, Β, 457, ὃν θεὸς ἂν εἴποι οἷος καὶ πόσος ἦν. et 670, θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων αὐτοῖς, τοῖς Ῥοδίοις, i. e. πολὺν, ὃν θεὸς ἂν εἴποι. possit tamen h. l. et esse, τὸν ἐκ θεοῦ πεσόντα ἢ χεθέντα, divinas, a deo datas divitias magnas. θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος, Ρ, 118, i. e. fuga divino fato injecta est illis, ἐκ θεοῦ ἐνέπεσεν ὁ φόβος, οὐ δὴ ἐκ δειλανδρίας. ἀέλλῃ θεσπεσίῃ ὁμάδῳ ἅλὶ μίσγεται, Ν, 797, procella immenso tumultu mari se inferens, coll. 834. sic Π, 295, ἐφοβήθησαν (in fugam conjecti sunt) Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. Ἀχαιοὶ θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ φεύγοντες, Σ, 149. νέφος ἀχλύος θεσπέσιον, infinitam caliginem, Ο, 669, vel, divinitus immissam. nam, ne dissimulemus, hæc vox potest et esse a πέτω, i. e. πίπτω, et θεὸς, quod divinitus decidit aut mittitur: sicut ποταμοὶ dicuntur διιπετεῖς. Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα, Ι, 2, terror a deo immissus corripuit eos: ergo non φυσικὴ, sed ἐκ θεοῦ ἐμπεσοῦσα, i. e. ἐκ θεομηνίας ἐπεισφρήσασα. ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο Μοῦσαι, canendi arte divina privarunt eum, Β, 600, nam ἀοιδὴ est θεοῦ δῶρον, hinc et θεὸς αὖθις ἀφείλετο ἀπὸ τοῦ ἀλαζόνος: et est, ἣν θεὸς εἴποι ἄν, i. e. ᾄσοι, canat. et 367, γνώσεαι εἰ θεσπεσίῃ (sc. βουλῇ) πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, an divino consilio, θείᾳ γνώμῃ, urbem capturus non sis. est ergo h. l. per ellipsin vel quasi substantive posita vox, et etymo suo ab ἔπω convenienter: ex fato divino. ἠχῇ θεσπεσίῃ, cum clamore ingenti, Θ, 159. Μ, 252. Ν, 834. Ο, 355, 590. Π, 769. Ψ, 213. i. e. immenso, aut divinitus concitato. ἀχλὺν θεσπεσίην, caliginem fataliter immissam, Υ, 342, et densissimam. ὀδμὴ ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει θεσπεσίη, divinus odor vini, ι, 211. βοὴ ἐπὶ πόντον, ω, 49, immensus clamor in mare. ἀνόρουσαν Ἀχαιοὶ ἠχῇ θεσπεσίῃ, γ, 150. ἄνεμον ἐπῶρσε Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ, ι, 68. μ, 314. ἐφοίτων θεσπεσίῃ ἰαχῇ, λ, 43. et 632, ἠχῇ. θεσπεσίην αὐτῷ χάριν κατέχευεν Ἀθήνη, β, 12, a deo datam immensam gratiam superfudit ei. sic et θ, 19. ρ, 63, ἀχλὺν θεσπεσίην κατέχευεν Ἀθήνη αὐτῷ, η, 42. Σειρήνων θεσπεσιάων, μ, 158. divino modo canentium. ἀώτου θεσπεσίοιο, ι, 434, divini, i. e. eximii velleris, διὰ τὸ δασὺ καὶ ἁπαλόν: et deest ἐκ. μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο, ν, 363, quia sacrum Nymphis, et quia magnum. sic et ω, 6. vera ergo est etymologia, ut notent τὰ θεσπέσια, πολλὰ, ἃ θεὸς ἂν εἴποι ὅσα καὶ οἷα.

Θεσπεσίως, (Ἔπω) adverb. fataliter, a dei jussu immissum. Ἀχαιοὶ θεσπεσίως ἐφοβήθησαν, Ο, 637, per Jovem ipsum, divinitus, horribiliter.

Θεσπιδαὴς, έος. ὁ ἡ. (Δάω) est epitheton ignis magni, cœlitus delapsi, aut quasi a deo aliquo accensi. a θέσπις, ὁ ἡ, quod confer: et δαίω, incendo. πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ, excitatus est immanis ignis, Μ, 177, et id notat prœlium ardentissimum. et 441, νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ, in sensu proprio, immittite navibus immensum ignem, et cui auctor est voluntas divini favoris erga nos. ἵνα νηυσὶ θεσπιδαὲς πῦρ ἐμβάλῃ, Ο, 597, quoque in sensu proprio. ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη, Υ, 490, quando furit per convalles aridi montis ignis delapsus cœlo, θεόθεν πεσόντος καὶ καίοντος. Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ, parabat, Φ, 342, ubi apte sic dictum, quia Vulcanus deus eum ignem ardere fecit. et 381, Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε. μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ, Ψ, 216, ubi venti personificati, velut numina, eum ignem augebant. γίνεται θεσπιδαὲς πῦρ, de Proteo se mutante, δ, 418, καιόμενον καὶ λαμπρὸν κατὰ τὸ πῦρ τὸ θεόθεν πεσὸν, i. e. κατὰ τὸ κεραύνιον πῦρ, ὃ καὶ θείου ὄζειν λέγεται.

Θέσπις, ιος. ὁ ἡ. (Ἔπω) divinus, a deo aliquo dictus. etiam, divina eloquens. nam est a θεὸς et ἔπω compositum adjectivum. φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν, α, 328, ὡς ὑπὸ θεοῦ ἐσπομένην, i. e. λεγομένην, ad animum revocabat cantum eximium. hinc postea est compositum verbum θεσπιῳδεῖν, i. e. artificiose ᾄδειν, etiam μαντεύεσθαι vaticinari. σοὶ πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδὴν, θ, 498, tibi benevolus deus largitus est divinam cantilenam. nam in poëtis deus esse putabatur. hinc ρ, 385, θέσπιν ἀοιδὸν, i. e. θεῖον, qui divina eloquitur et canit.

Θέσφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) a deo dictus et

constitutus, ejusque fato datus. est a θεός, pro θεόφατος. θέσφατος ἀήρ, caligo fatalis et a dei consilio circumdata, *die von Gott bestimmte, (decreed by God,)* η, 143, nam deus fieri jubet, quod fieri vult; sicut et sacræ litteræ loquuntur. ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστιν, sic enim fatale et consilio dei constitutum est, Θ, 477. sic, σοὶ δὲ οὐ, δ, 561. εἰ σοί, κ, 473. παλαίφατα θέσφατα ἱκάνει με, vetera oracula eveniunt nunc mihi, ι, 507. ν, 172, et priore loco Cyclops loquitur, cui vix convenit ista θαυμασία παρίσωσις in vocibus: posteriori loco loquitur rex Alcinous, quem magis decet ista elegantia dictionis. sed nimirum res ipsa erat apud Cyclopem eadem, παλαίτατος χρησμὸς, oraculum ei datum olim: casu ergo quasi, et ex re ipsa, incidit Cyclops imprudens in elegantias verbales. κατέλεξε θέσφατα, enarravit fata, λ, 150. et 296, πάντα εἰπών. et, μυθήσατό μοι Κίρκη, μ, 155.

θέσω, fut. vide ΘΕ'Ω.

θεύσω, fut. vide θέω, curro vehementer.

ΘΕ'Ω, f. θήσω et θέσω. pono, facio, efficio. *ich setze, verordne, mache, (I put, appoint, make or do.)* verbum ortum a sono monstrantium aliquid aut jubentium. communis usus pro θέω dixit τίθημι: sic tamen, ut forma θέω quoque in usu fuerit. πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω, Θ, 289, dabo honorarium, pro ἐνθήσω, sic et Τ, 121, ἔπος τί σοι ἐν φρεσὶ θήσω, pro ἐνθήσω φρεσὶ, dicam tibi aliquid, quod velim memori mente habeas. et Υ, 182, γέρας ἐν χερὶ θήσει, i. e. ἐγγυαλίξει, ἐγχειρίσει, dabit præmium honorificum. ἀτιμότερον δέ με θήσεις, Π, 90, facies me minus carum; et futurum est loco imperativi, ut quidam exponunt: sed potius δὲ est, nam, et reddit rationem, cur sic præcipiat. ὁμὴν αὐτοῖς θήσετε τιμὴν, Ω, 57, parem illis constituetis honorem. οἵ μιν ὦκα θήσουσι δήμῳ Λυκίης, Π, 673, inferent. θήσω μέγα τόξον, φ, 74, ponam magnum arcum, *will den aufgeben zur probe, (will give it for a trial.)* νόστον σοὶ ἀργαλέον θήσει θεὸς, λ, 100, faciet difficilem. ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη, π, 282, pro ἐνθήσει, immittet, statuet. θήσειν με νέον, facere velle me juvenem, Ι, 446, νέον ἡβώοντα, recens pubescentem. sic, ἄλοχον θήσειν, facturum esse me conjugem, Τ, 298. ὡς ἔμελλον θησέμεναι, pro θήσειν, Μ, 35, sic facturi erant. et Ο, 602, ἔμελλε. θήσειν με ἀθάνατον καὶ ἀγήραον, ε, 136. η, 257. ψ, 336. facturam esse. οἷον δόρπον ἔμελλε θησέμεναι, qualem cœnam facturus erat, υ, 394. et in forma *media*, θήσονται μάχην, facient pugnam, Ω, 402. θήσεσθαι ἄκοιτιν, φ, 316, facturum esse conjugem. aoristus primus activi ex usu communi est ἔθηκα, pro ἔθησα. Ἀχαιοῖς ἄλγεα ἔθηκε, ærumnas fecit, Α, 2, plus tamen fere notat quam ἐποίησε, nam signat, fecisse quod alias futurum non fuerit; opponuntur enim τὰ φύσει καὶ τὰ θέσει. et 55, ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, pro ἐπέθηκε, indidit pectori. sic Θ, 218. τοῖον ἄρ' Ἀτρείδην θῆκε Ζεύς, Β, 483, nam non erat φύσει talis, sed θέσει: et poëta sæpe facit Heroas suos pulcriores certo tempore visos. et 318, s. τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε, fecit. ὁπότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν, Γ, 321, uter has res inter utrosque causatus est. γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, fecit, Ε, 122. Ν, 61. Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν, posuit, Ε, 445. φῶς ἑτάροις, suis lucem et lætitiam fecit, Ζ, 6. et 139, αὐτὸν τυφλόν. et 303, πέπλον ἐπὶ γούνασι θεᾶς, nam sedebat simulacrum. et 482, παῖδα ἐν χερσὶν ἀλόχου, pro ἐνέθηκε, dedit in manus. ἀφνειὸν fecit divitem, Ι, 479, sic τίθεταί τις ἑαυτῷ παῖδα, ὃν ἡ φύσις οὐκ ἔδωκε, constituit sibi filium adoptando. et 543, ἀμφ' αὐτῷ θῆκε κέλαδον, ubi αὐτῷ est neutrum, quod explicatur 544: et ἡ est Diana, quæ fecit de eo sue magnum bellum. et 481, καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, i. e. ἐποίησα. ἐνὶ νηΐ, pro ἐνέθηκε, Κ, 571. et 466, ἀνὰ μυρίκην. πολέεσσι θῆκε κέλευθον, multis fecit viam, Μ, 399, coll. 411, 418, θέσθαι κέλευθον. ἐν κλισίαις ἔθηκε τόξον, pro ἐνέθηκε, Ο, 478. et 480, ἐπὶ κρατὶ κυνέην, pro ἐπέθηκε. χηλὸν αὐτῷ Θέτις ἔθηκε ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, Π, 223, ubi ἐπὶ quoque ad ἔθηκε pertinet, cum genitivo tamen, qui ab ἄγεσθαι ἐπὶ νηὸς pendet. τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, Ρ, 37. Ω, 741, fecisti, causatus es. βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, pro ἐνέθηκε, Ρ, 470. et 541, ἐς δίφρον, in curru posuit. ἐν ἀκμοθέτῳ, Σ, 476. et 614, μητρὸς προπάροιθεν. αὐδήεντα, loquentem fecit articulate, Τ, 407. προπάροιθε ποδῶν, Υ, 324. τεαῖς ἐν χερσὶν, ubi ἐν quoque avulsum a verbo, Φ, 82, coll. 84, et 104, et 47. μένος ἐν φρεσὶ, Φ, 145. et 172, μεσσοπαγὲς ἔθηκε κατ' ὄχθης ἔγχος, fecit ut hasta usque ad mediam sui partem ripæ infigeretur. et 484, ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶν Ζεὺς θῆκε. et 524, 525, πόνον, κήδεα. εὖνιν, orbum fecit, Χ, 44. et 368, ἄνευθεν, seposuit. et 422, ἄλγεα. in certaminibus hoc verbum erat solemne, ut videre est ex Ψ, 153, 263, seqq. 333, i. e. ὥρισε, ἐσήμηνε. 382, 527, 653, προέθετο. 700, 704, 748, 750, s. 772, 826. δέπας ἐν χερὶ θῆκε, pro ἐνέθηκε, Ω, 101. et 531, λωβητὸν, injuriis obnoxium fecit. et 538, ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, pro ἐπέθηκε, imposuit. ἔθηκαν αὐτὴν ἱέρειαν, fecerant eam sacerdotem, Ζ, 300. θῆκαν τάγε εἰς λάρνακα, Ω, 795, composuerunt ossa in loculum. et in forma *media*, στεφάνην (galeam) ἐπὶ κεφαλῇ θήκατο, pro ἐπεθήκατο, Κ, 31. et θηκάμενος, Py. 4, 52. et 201, θηκάμενοι, quæ forma in prosa omnino est inusitata. σε φίλον πάντεσσιν ἔθηκα, feci, ν, 302. σῦς ἔθηκάς μοι ἑταίρους, mutasti in porcos, κ, 338. ἐν χερσὶν κίθαριν θῆκε, pro ἐνέθηκε, α, 153, dedit ei in manus. et 321, ἐν θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος. ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν, ι, 235, strepitum magnum fecit. κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων, etiam mortem inexplorabilem et ignotam, γ, 88, fecit Jupiter. et 136, ἔριν μετὰ ἀμφοτέροισιν ἔθηκε. κλισίην αὐτῇ, sellam posuit ei, δ, 123. et 182, κεῖνον ἀνόστιμον, reditus non participem esse voluit eum. et 445, ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα. ὑπόβρυχα θῆκεν αὐτὸν, ε, 319, sub aqua detinuit eum. et 427, ἐπὶ φρεσὶ, pro ἐπέθηκε. sic et σ, 157. τὸν θῆκεν Ἀθήνη μείζονα εἰσιδέειν

majorem adspectu fecit, ζ, 229. sic σ, 194, 195, μακροτέρην μιν ἰδέσθαι, καὶ λευκοτέρην. sed idem ἔθηκε deest, ψ, 157, ibi supplendum. plene est ω, 368, 373. θ, 20, μακρότερον θῆκεν ἰδέσθαι. et 65, αὐτῷ θῆκε θρόνον. et 193, τέρματα, signa posuit, quousque volasset discus. ἔθηκε τεύχεα, proposuit arma, ut de iis contenderetur, λ, 545. νηῦν λᾶαν ἔθηκε, ν, 163, navem mutavit in lapidem. μίαν μοῖραν (ex septem portionibus) Νύμφαις καὶ Ἑρμῇ θῆκεν ἐπευξάμενος, ξ, 436. et 448, οἶνον αὐτῷ ἐν χείρεσσιν ἔθηκε, pro ἐνέθηκε, in manus tradidit ei. κρητῆρα θῆκε αὐτοῦ προπάροιθε, ρ, 122. et 253, αὐτὸν μάντιν ἔθηκε, vatem fecit. et 487, σοὶ μὲν παρὰ κακῷ καὶ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεύς. ἥτε με τοῖον ἔθηκεν, quæ me ita transformat, π, 208, inquit Ulysses, deposita persona ad breve tempus, ut se indicaret filio suo; coll. seqq. ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε, φ, 102. et 366, θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ, deposuit. πάντα ἐπώσια θῆκεν Ἀθήνη, χ, 256, 273. τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος, ψ, 184, i. e. μετέθετο, in alio loco posuit. sic et 204. et 306, ὅσα κήδεα θῆκε ἀνθρώποις, fecit aliis. ἄεθλα θῆκε, ω, 86. et 545, ὅρκια μετ' ἀμφοτέροισι. οὔ σοι γενεὴν νώνυμον θεοὶ θῆκαν, α, 223. τὰ παρὰ πυθμένα ἐλαίης θῆκαν, posuerunt, ν, 122. σοὶ κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν θεοὶ, dederunt, ψ, 167. πάντας ὄλεσαν καὶ θῆκαν ἀνόστους, ω, 527. præsens conjunctivi a. est θείω pro θῶ, et id sæpe, certitudinis causa, pro futuro. πείθεο, ὥς σοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, pro ἐνθέω vel ἐνθῶ, Π, 83, et hinc postea factum est verbum νουθετεῖν, i. e. ἐν φρεσὶ τιθέναι, ut h. l. est pro νουθετήσω. et 437, ἤ μιν θείω ἐν Λυκίης δήμῳ, ubi præpositio quoque est avulsa. καὶ τὰ μὲν (ὀστέα) ἐν χρυσῇ φιάλῃ θείομεν, Ψ, 244, pro θέωμεν, ob metrum et ionice: coll. 253, 254. et 486, ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω, arbitrum ponamus eum. ὄφρα οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω, pro ἐνθῶ, α, 89, ut ei indam robur. φόνοιο ἔκλησιν θέωμεν, cædis oblivionem faciamus, ω, 484. χρήματα μυχῷ ἄντρου θείομεν, ν, 364, res in interiori antro ponamus: ubi est ablativus absolutus per ellipsin τοῦ, ἐν. Ionibus ω et ο in conjunctivo est indifferens: et θέωμεν in scansione legitur ut θῶμεν.

Θέω et θεύω, f. θεύσω. f. m. θεύσομαι, dorice θευσοῦμαι. (Θέω) curro vehementer, festinanter accedo. est verbum ortum ex eodem sono concitantium; aut etiam currentium ipsorum, quorum anima concitatior hoc quasi sono auditur. ἢ θέω μετά σε αὖτις, K, 63, ubi præsens est pro futuro, an curram ad te retro. ὧδε θέεις, sic curris, P, 75. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς: heus tu, quo curris? Aristoph. Vesp. 850. ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, de lapide ex monte avulso, quasi haberet pedes, N, 141, i. e. ἀπροσκόπτως, et per totum spatium continenter, currit. ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, de cane venatico, X, 192, vestigia legens currit perpetuo. ἕως γὰρ μέν τε θέουσι, interim enim quidem currunt, sc. canes, P, 727. νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, T, 415, inquit equus ad Achillem. ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα, sc. νηῦς, currebat per undas, A, 483. et hinc est θοὴ νηῦς. ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος, Z, 118, pro περιέθει, ora quæ extrema cingebat clypeum: et hoc verbum indicat figuram circularem clypei. nam de circulo dicitur θέειν, ἰέναι, φέρεσθαι, ἄγειν curvare. hinc est ἡ ἴτυς, ἡ περιφέρεια, τὸ στεφηγὶς, quæ omnia circumferentiam circuli designant. genitivus ergo l. c. pendet ab omissa præp. περί. ἢ λεπτότατος θέε χαλκὸς, Y, 275, ubi deest præpositio ὑπὸ, ut sit ὑπέτρεχε, suberat; et oppositum ejus est 276, ἐπέην, supra erat; ubi ferrum tenuissimum suberat sub corio, et ubi corium tenuissimum supererat supra ferrum. ergo θέει χαλκὸς, est, πλατὺς καὶ ἐπιμήκης πρόεισι. a tali θέειν est et ἡ vel ὁ κάλαθος, *ein geflochtener korb, (a basket,)* ὃν ἀπαρτίζουσι (conficiunt) κάλα θέοντα, ligna in longitudinem currentia, i. e. ξύλα καὶ λύγοι περιηγμένοι εἰς κύκλον, circumplicata in circulum. nam θέειν est et, γυροῦσθαι. hinc est et ὁ θόλος a θέω ὅλος, totus rotundus. κάλα, θέοντα κυκλοειδῶς, ἀποτελεῖ καλάθους: ὁποίοις καὶ οἱ τῆς Δήμητρος, οὓς ὀρχεῖσθαι ἔν τινι τελετῇ δημητριακῇ fabula vulgi narrat. cæterum ex l. c. vides, utrumque θέειν valde propinquo nexu etiam significationis sæpe esse. θέεν ἐγγύθεν, currebat prope, Ψ, 763, coll. 766, ῥίμφα θέων, celeriter currens. ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέον ἠδὲ θύγατρες, pro ἀμφέθεον, Z, 238, circa eum concurrebant. ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, summum super aristarum fructum currebant, Y, 227. et 229, ἐπὶ ἄκρον ῥηγμῖνος ἁλὸς θέεσκον, ionice pro ἔθεον. ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο, X, 23, pro θέῃ διὰ πεδίου, currat contento nisu per campum. ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν, an currat rota figuli, Σ, 601, ubi θέειν est, τὸ κύκλῳ ἥκειν καὶ περιφέρεσθαι. sic et Germani dicunt: *die uhr läuft, (the clock runs.)* ἀντίος ἦλθε θέων, Z, 54, occurrebat celeriter. ἀλλὰ θέων περίβη καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε, Θ, 331, sed accurrens ante eum constitit et clypeo eum suo texit. sic N, 420. ut θέειν in genere notet, festinanter et sine mora agere, motu corporeo. sic in sacris, 1 Sam. xvii. 48, 51. ῥίμφα θέων ἐπὶ νῆας, cito currens ad castra, K, 54. θέων Αἴαντε κάλεσσον, M, 343. currens voca eos duos. θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη, festinanter prope eum se constituit, O, 442. et 483, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη, ubi adverbia id participium magis explicant. et 584, ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων. et 649, οἱ ἄγχι παρέστη. θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους ὦκα μάλα, adsecutus est suos, P, 189, ubi adverbia idem notant quod participium, et pertinent ad verbum. et 257, θέων ἀνὰ δηιοτῆτα, currens per aciem. θέων ἐπὶ καλλικολώνῃ, currens per amœna superiora loca, Y, 53, quo loco alii scribunt θεῶν, quasi sit ille locus θεῶν διατριβὴ ob amœnitatem suam. αἰεὶ ῥίμφα θέων, Ψ, 766. et 774, ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων, lapsus est inter currendum. et 521, πολέος (διὰ) πεδίοιο θέοντος, currente eo per magnam planitiem. et 387, ἄνευ κέντροιο θέοντες, sine stimulo currentes equi. χαλκὸς περὶ στήθεσσι ἔλαμπε θέοντος, arma circa pectus splendebant cur-

rentis, N, 245, i. e. festinanter accedente illo. sic et X, 32. ἄλοχος ἐναντίη ἤλυθε θέουσα, festinanter ei occurrit conjux, Z, 394. πρώτη γὰρ, O, 88, ubi notatur ἡ σπουδὴ τῆς δεξιώσεως. ἄγγελος ἦλθε θέουσα ἀπ' Οὐλύμπου, Λ, 714. et 806, ἷξε θέων, veniebat currens. φλὲψ, ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, vena, per dorsum currens perpetua, N, 547, ubi de extensione perpetua per aliquem locum ponitur verbum, *sich ganz durch erstrecket, (runs throughout.)* κούρη, ἅμα μητρὶ θέουσα, Π, 8. Ἶρις θέουσα, celeriter iens, Σ, 167. Ψ, 201. ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος (διὰ) πεδίοιο θέουσαι νεβροὶ, Δ, 244, hinnuli. ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι, Π, 393, coll. 391, ubi vides rythmum in fine, ῥέουσαι. ἔβη θέειν, pro θέων ἔβη, ibat celeriter, B, 183, nec respondebat; facta verbis præferens, tempore urgente. sic Λ, 616, 804. M, 352. Ξ, 354. P, 119, 698. ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον (ἔθεον) Ἕκτορος, X, 161, ubi ὁ δρόμος ἦν, οὐ περὶ δύο ψυχῶν, ἀλλὰ μιᾶς: ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἐδίωκεν, ἀφελέσθαι τὴν τοῦ Ἕκτορος ψυχὴν ἐθέλων, ὁ δὲ Ἕκτωρ ἔφευγεν, περιποιήσασθαι αὐτὴν σπεύδων. hoc Euripides dixit, ἀγῶνα θανάσιμον, et Herodotus, θέοντες τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον, proverbialiter, VIII, 74. et 140, θέειν αἰεὶ περὶ ὑμῶν αὐτῶν, i. e. semper periclitari de vobis ipsis. conf. ψυχή. ποσὶ κραιπνοῖς θέομεν, currimus celeriter, Θ, 247. ναῦς ἔθεεν κατὰ κῦμα, β, 429. et ξ, 299, ἔθεεν (σὺν) βορέῃ, *lief mit einem nordwinde, (scudded with a north wind.)* et ν, 86—88, ubi navis celerrime currens describitur, celerior accipitre; et μ, 407, ναῦς ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, pro ἔθεε. τῶν δὲ θέειν ὄχα ἄριστος ἔην, Θ, 123, de certamine. ἷξε θέων, de vecto in navi, γ, 288. θέων ἀπὸ χειρὸς, de disco jacto, Θ, 193. βῆ δὲ θέων, χ, 99. et 106, οἶσε θέων, affer celeriter, *lauf und bring, (run and fetch.)* νηῦς θέουσα, θ, 294. θεούσης νηὸς, γ, 281. οὐδὲ πόδεσσι θεύσεαι, nec pedibus curres, senex quippe es, Ψ, 623, futur. m. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι, Λ, 700, cursu certaturi.

Θήγω, f. ήξω. (Ἄγω) acuo, *ich wetze, (I whet, sharpen.)* it. concito, incito, *ich reize, (I excite.)* est ab εἰς θοὸν ἄγω, i. e. εἰς ὀξὺ, quasi θοήγω acutum facio, *mache spitz, (I sharpen, I point.)* εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, B, 382, bene quisque hastam acuat. θήγων λευκὸν ὀδόντα, de apro, Λ, 416. sic et N, 475, ὀδόντας θήγει. nam id proprium aprorum iratorum. hinc est ἡ θηγάνη et τὸ θήγανον, cos, *der schleifstein, (a whetstone.)*

Θηέομαι, f. θηήσομαι. (Θάω) est Ionicum pro θεάομαι. suspicio, specto attente. θηεῖτο (ἐθηεῖτο) καὶ κούρη, etiam virgo id admirans spectabat, ζ, 237. ἔνθα στὰς θηεῖτο, ε, 75, igitur stans spectabat ista, coll. 74, 76. sic et η, 133, coll. 134. μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ, θ, 265, ubi utraque phrasis est eadem, nisi quod additum θυμῷ significat taciturnam admirationem. θεοὶ θηεῦντο (Ionica forma pro ἐθηοῦντο) μέγα ἔργον Ἀχαιῶν, H, 444. i. e. ἐθαύμαζον. μέρμερα ἔργα, K, 524, ubi notat spectaculum cum terrore, et est fere quod ἐθάμβησαν. sic Ψ, 728, λαοὶ θηεῦντό τε θάμβησάν τε, nisi quod ἐθάμβησαν paullo plus notat. sic et 881. τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο, β, 13, ἐθαύμαζον, quia per annos viginti nulla solemnis ἀγορὰ convocata erat; et quia post tantum intervallum adolescens Telemachus regiam dignitatem sibi vindicabat. sic et ρ, 64. ἐθηεύμεσθα ἕκαστα, singula spectabamus cum magna admiratione, ι, 218, et cum aliquo terrore. ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ, ε, 76. η, 134, i. e. tacitus. sic et de donis datis, ο, 132, quæ dona ergo erant θηητὰ, i. e. θέας ἄξια. πολέες τέ ἑ θηήσαντο, O, 682. οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος, X, 370, occisi. πολλοὶ γὰρ ἐθηήσαντο ἰδόντες υἱὸν Λαέρτου, Θ, 17. ἔλαφον, κ, 180. πολλαὶ γυναῖκες αὐτὸν, σ, 235. θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν, admirareris spectans celeritatem et robur, ρ, 315, de cane venatico. καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν θηήσαιτο ἰδὼν, ε, 74, coll. 75, 76. de forma θησαίατο, σ, 190, pro θήσαιντο vel θηήσαιντο, vide θάω. θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν, spectares sane cum magna admiratione, Ω, 418, præsens optativi med. θαυμάτοις, θηητὸν κρινεῖς. legunt ibi quidam θειοῖο, quasi a θειέομαι. nam et hæ formæ, θείω, θεείω, θειέω, sunt Ionicæ. τὰ παραθαλάσσια ἐθηεῦντο καὶ ἀπεγράφοντο, Herodot. III, 136, de speculatoribus missis in Græciam.

θηεῦντο, ionice pro ἐθηοῦντο; θηήσομαι, fut. vide supra.

Θηητὴρ, ῆρος. ὁ. (Θάω) admirator, spectator. ἤ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων, φ, 397, certe quidam admirator et fur est arcuum; ubi spectationem admirantem cum cupiditate furandi notat.

Θηλέω, f. ήσω. (Θάλω) est ionice pro θαλέω vel θαλλέω. λειμῶνες ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον, pro ἐθήλεον, ε, 73, læte virebant.

Θῆλυς, θήλεια, θῆλυ, (Θάω) et attice ioniceque, ὁ ἡ Θῆλυς. fœmineus. it. uber, fœcundus, mammam habens. est sexus nomen. hinc Eurip. Med. 928, γυνὴ δὲ, θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ. θῆλυν ὄϊν μέλαιναν, K, 216. κ, 527, 572. Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, T, 97, qui locus habet θαῦμά τι: Juno, fœmina, summum tamen Jovem μητιέτην decepit. et hæc fictio est mere politica, significans, summos imperantes sæpe per fœminas decipi aut impediri fallaciis blandis. Αἴθα, θῆλυς ἐοῦσα, equa hujus nominis, Ψ, 409, in opposito ad equos mares. θῆλυς ἐέρση, ε, 467, ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν, ros fœcundus: et est ex metaphora ab animantibus, ubi fœmellæ nutriunt ubere suo recens nata. ros enim nutrit quam maxime plantas et segetes noctu in regionibus calidis. vides igitur, hoc adjectivo in genere respici ad *uber* vel *mammam*, qua nutriuntur nata. ergo h. l. *der saugende thau, (the suck-giving dew.)* et personificatur quasi, velut nutrix. θῆλυς ἀϋτὴ, fœminea vox, ζ, 122. θήλεας ἵππους, equas, E, 269, Attici enim amant adjectiva generis communis. frustra sunt, qui h. l. legunt θηλέας, pro θηλείας, ut ex ante

adductis exemplis apparet. θήλεια θεός, Θ, 7. θήλειαι ἵπποι, Β, 767, præstantiores habitæ priscis, quam equi mares. Υ, 222. et equus est animal valde sentiens: hinc in insidiis positus, non solet χρεμετίζειν. δώδεκα θήλειαι ἵπποι, δ, 636. θήλειαι ἀνήμελκτοι, ι, 439. θήλειαι τοκάδες, ξ, 16, quo addito innuitur, esse et alias θηλείας, sed στείρας, inter ἄῤῥενας relictas. Sic ἵπποι δώδεκα θήλειαι, φ, 23, quas amissas quærebat Iphitus. ἵππους, πάσας θηλείας, Λ, 680, omnes equas, *lauter stuten, (all mares.)*

θηλύτερος, έρα, ερον. (θάω) est comparativus, qui *loco positivi* poni solet, ut νεώτερος est sæpe pro νέος: et laudantur fœminæ ob ubera sua, ad pulcritudinem eximiam pariter ac nutritionem infantum facientia. quia præterea γυνὴ potest generalius intelligi de imbelli et timido: hinc addi solet nomen sexus naturalis. θηλύτεραι γυναῖκες, Θ, 520, pro θήλειαι. et sic loquitur poëta, ut intelligatur ipse loqui re vera *de sexu*, non vero metaphorice et moraliter de vitio animi. eodem modo dicit, θηλύτεραι θεαὶ, θ, 324. γυναικῶν θηλυτεράων, pro θηλυτερῶν, λ, 385. ψ, 166. θηλυτέραις γυναιξὶ, λ, 433. ο, 421. ω, 201. opinantur nonnulli, dici γυναῖκας inter homines θηλυτέρας re vera comparative, quia sint τῶν ἄλλων ζώων θηλύτεραι et quasi magis fœmineæ: nam alia animalia fœminea habere certum coëundi tempus, extra quod non coëant; sed humanas fœminas coire et parere posse omni tempore. alii intelligunt τὰς θηλυτέρας, ὡς εὐκάρπους καὶ πολυφόρους, sicut θῆλυς ἐέρση est ἡ τοῦ εὐκαρπεῖν καὶ πολυφορεῖν αἰτία, maxime in calidis regionibus: unde Callimachus vocat πεδίον θηλύτατον, τὸ πολύγονον. ut essent ergo fœminæ fœcundiores, quam alia ζῶα, et magis iis proprium esse fœminæ nomen, utpote quæ ἀεὶ πρὸς ἔρωτα ἐκθηλύνονται. Sed poëtæ solent ejusmodi abundanter positis uti, ad eo magis definiendam rem: et respicitur maxime ad uber fœmineum, datum ad nutriendos fœtus.

θημών, ῶνος. ὁ. (θέω) acervus frumentorum aut seminum: etiam, quivis alius acervus rerum levium, e. c. palearum. ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων, ε, 368, sicut ventus valde spirans palearum acervum discutit siccarum. vox est a τίθημι, pono. dicitur idem et, ἡ θημωνία, etiam ὁ θωμὸς, i. e. σωρὸς σπερμάτων ἢ τοιούτων: et hinc est ἡ θώμιγξ, i. e. σχοινίον, funiculus, quo, posita in ordinem, colligantur. et inde est θωμίζω et θωμίσσω, f. ξω, ejusmodi funiculo vincio et colligo.

θὴν, (Δὲ) notat fere idem quod δὴ, et ex eo quoque factum. quidem, *denn, doch, (for, indeed.)* οὐ θὴν, *doch wohl nicht, (not indeed,)* Β, 276, *gewiss nicht, (certainly not.)* οὐ μὲν θὴν, pro οὐ μὴν δὴ, Θ, 448, *gewiss doch nicht, (by no means.)* Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτὸς, *wird mir denn hernach wohl selber eine frau geben, (will in time himself give me a wife,)* Ι, 394. οὐ θὴν Ἕκτορι πάντα νοήματα Ζεὺς ἐκτελέσει, *wird ihm doch nicht allen willen erfüllen, (will surely not fulfil all his wishes,)* Κ, 104. ἦ θήν σε ἐξανύω γε καὶ ὕστερον, Λ, 365, *gewiss doch will ich dich wohl auch ein andermal fertig machen, (depend upon it I will despatch you another time.)* sic et Υ, 452. λείψετε θὴν οὕτω γε νέας, *ihr werdet denn doch wohl so die schiffe verlassen, (you will surely leave the ships,)* Ν, 620. et 813, ἦ θήν πού σοι θυμὸς ἔελπεται, *gewiss genug hoffest du wohl etwa, (thou surely hopest.)* οὐ θὴν οἴοισίν γε πόνος ἔσεται ἡμῖν, *wir werden ja doch wohl nicht alleine noth haben, (we surely shall not alone be distressed,)* Ξ, 480. ἦ θὴν μάλα ἔλπετο θυμὸς, *gewiss hätte man doch glauben sollen, (one would indeed have believed,)* Ο, 288. οὐ θὴν οὐδ' αὐτὸς βίῃ δηρὸν, Π, 852, *nicht gar lange wirst auch du mehr gehen und leben, (neither shalt thou thyself live long:)* non sane et ipse vives diu. ὡς θὴν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, Ρ, 29, *also werde ich gewiss auch dich tödten, (so I shall assuredly slay thee.)* καὶ γὰρ θὴν τούτῳ τρωτὸς χρὼς, Φ, 568, *denn der hat ja wohl gewiss auch eine verwundbare haut, (for his body too is assuredly vulnerable.)* οὐ θὴν δὴ τοῦδε ἀνδρὸς υἱὸς ἐπὶ ἰκρίου νηὸς καταλέξεται, γ, 352, *gewiss soll doch eines solchen mannes sohn nicht auf dem schiffsbrette schlafen, (depend upon it, the son of such a man shall not sleep aboard a ship.)* οὐ μὲν θὴν κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι, ε, 211, *ich bilde mir doch gewiss nicht ein, dass ich etwa schlechter wäre als die, (I certainly do not imagine that I am inferior to her.)* ἐπεὶ θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστὶν, π, 91, *da doch wohl auch mir erlaubt ist, ein wort hierauf zu versetzen, (as I may surely be permitted to reply.)*

θηοῖο, vide sub θηέομαι.

θὴρ, ηρός. ὁ. (θέω) fera, *ein wild, (a wild beast.)* est a θέω, curro, nam feræ sunt celeriores fere cicuribus; et ρ inest fortasse ex ῥέα vel ῥεῖα, facile. θηρὸς κρατερόφρονος ἀκούσαντες, Κ, 184, i. e. leonem, tigridem, aut ejusmodi. κρατεροῦ θηρὸς, Λ, 119, ubi leo, ὡς βασιλεὺς θηρίων, intelligitur. φοίτα, θηρὶ ἐοικὼς, ibat, leoni similis, Γ, 449, nam is κατ' ἐξοχὴν vocatur θήρ. sic et, τρέσσε, Λ, 545. θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς, Ο, 586, seqq. nam leo conscius sibi videtur, si mali quid patravit, i. e. si pastorem, aut bovem aratorem, interfecit; nam timet tunc, et fugit facile. θηρὶ μαχέσασθαι, cum leone pugnare, Ο, 633. μητέρα θηρῶν, ferarum, Θ, 47, i. e. montem Idam. sic et Ξ, 283. Ο, 151. πότνια θηρῶν, sc. δέσποινα, i. e. Diana, Φ, 470. θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, ε, 473, feris præda fiam. κύνες θήρεσσιν ἐοικότες, ξ, 21, λύκοις fortasse ἢ λέουσιν. θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς ἕλωρ, ω, 291, ubi θῆρες sunt feræ terrestres crudivoræ. θῆρας ἐναίρειν, Φ, 485. θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, λ, 572, feras simul agitantem; et conf. καταστέφνω. θῆρε δύο, Ο, 324, leones.

θήρα, ας. ἡ. (θέω) venatio, *die jagd, (the chase.)* ionice ἡ θήρη. αἵμονα θήρης, scientem venationis, *den guten jäger, (a skilful hunter,)*

E, 49. δύω κύνε εἰδότε θήρης, K, 360, *zwey wolabgerichtete jagdhunde, (two well trained hounds.)* ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην, *eine erwünschte, (an excellent,)* ι, 158. βὰν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην, τ, 429, *sie giengen auf die jagd, (they went out a hunting.)*

Θηρευτὴς, οῦ. ὁ. (Θέω) venator. θηρευταῖς ἀνδράσι, M, 41. κυσὶ, canibus venatoribus, Λ, 325, *jagdhunden, (hounds.)*

Θηρεύω, f. εύσω. (Θέω) venor. nam ab ὁ θὴρ, est θηρέω, (quod et θηράω) inde est θηρεύω. θηρεύοντα αὐτὸν ἤλασε σῦς, τ, 465, *auf der jagd hat ihn ein schwein gehauen, (a boar killed him while hunting,)* coll. 429. est insula ἡ Θήρα, cujus civis dicitur Θηραῖος.

Θηρητὴρ, ῆρος. ὁ. (Θέω) venator, *ein jäger, (a hunter.)* ἐσθλὸν θηρητῆρα, ὃν ἐδίδαξε Ἄρτεμις αὐτὴ, E, 51, i. e. qui invenit multa nova in arte venatoria, ut θυμόσοφος et θεόσοφος in hac arte. nam multi discunt ex se ipsi, et excellunt. θηρητὴρ κύνας σεύει, Λ, 292. ἄνδρας θηρητῆρας, M, 170. θηρητὴρ ἐτύχησε τὸν βαλὼν, O, 581, *hat ihn getroffen, (has hit him.)* πρὸ κούρων θηρητήρων, P, 726. αἰετοῦ οἴματα (impetus) ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος, Φ, 252, ubi articulus τοῦ, ἐξοχήν τινα in venando indicat, quia nigra aquila est minor quidem, sed fortissima: quæ et composite μελαναίετος dicitur, et φασσοφόνος. bene ergo dicitur θηρητὴρ, ut κράτιστος et ὤκιστος, in comparatione ad Achillem fortissimum et velocissimum, hostes insequentem. explosi sunt ab antiquis, qui τοῦ exponere voluerunt per τινός: aut qui legi jusserunt, μελανόσσου, i. e. μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχοντος: aut qui, μελανόστου, i. e. μέλανα ἔχοντος ὀστᾶ: quæ omnia sunt in se perabsurda. et 574, ἀνδρὸς θηρητῆρος. αἰετὸν, θηρητῆρα, Ω, 316, in signum τοῦ ἐπιτευκτικοῦ a parte Priami; quod is consecuturus sit quæ optet: nihil autem re vera jam venatur, sed volat ἥμερος: ergo tu omnia magna cum quiete consequeris.

Θηρήτωρ, ορος. ὁ. (Θέω) venator. idem qui ὁ θηρητήρ. θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας, I, 540, Meleager contra aprum Calydonium.

Θηρίον, ου. τό. (Θέω) animal. nam sic vocatur omne ζῶον ἄλογον, bestia. neque est deminutivum, sed derivativum a θήρ. μέγα γὰρ θηρίον ἦεν, de cervo in venatione capto, κ, 171, 180. recentiorum deminutivum est τὸ θηρίδιον, qui et τὸν ἶπα sic vocant.

Θὴς, ητός. ὁ. (Θέω) qui operam suam locat pretio, mercenarius. fœmininum est ἡ θῆσσα vel θῆττα, mercenaria. servilis. unde θῆσσα τράπεζα, Eurip. Alcest. 2. est a θέω, τίθημι: nam ponit et sistit se ad operam voluntarius. θῆτές τε δμῶές τε, δ, 644, et mercenarii et servi. apud Atticos ἡ θῆττα novum aliquem habet significatum: nam erat, ἣν πατὴρ καταλέλοιπε πένης ὤν, αὕτη δὲ ἐπὶ τὸν πλησίον τοῦ γένους πορεύεται κατὰ νόμον, καὶ ὁ μὴ αἱρούμενος γῆμαι, πέντε μνᾶς ἀποτίνει, ὡς ἔταξε Σόλων: quod posteris parum visum, δέκα μναῖ factæ sunt.

θησαίατο, vide sub θήομαι.

θήσατο, θήσθαι, vide sub ΘΑ'Ω.

θήσω, fut. vide sub ΘΕ'Ω et ΘΑ'Ω.

Θητεύω, f. εύσω. (Θέω) operam mercenariam loco et facio: *dienste thun um lohn, (to serve for hire.)* θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν, Φ, 444, inquit Neptunus de se et Apolline, quod mercenarii servierint Laomedonti in annum. βουλοίμην ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν (θητεύειν) ἄλλῳ ἀκλήρῳ, λ, 488, inquit Achillis anima apud inferos ad Ulyssem: et ibi est triplex humiliatio, θητεύειν, ἐπάρουρος, in agro rustico, ἀκλήρῳ, homini rustico non diviti. tam præfert nobilissimus ille Achilles vitam inter superos statui mortuorum, ut malit ita servire, quam rex esse omnium mortuorum. ἦ ἄρα ἐθέλεις θητευέμεν; σ, 356, num igitur vis operam mercenariam præstare in agro? liberi ergo homines, paupertate cogente, solebant θητεύειν, apud alios, ἄλλοις. non ergo erant servi.

Θὶς, ινός. ὁ et ἡ. (Θέω) est proprie, acervus arenæ ad littus maris positæ; deinde est, littus ipsum. maxime autem ἡ θὶς est, littus maris: ὁ θὶς vero, acervus. dicitur et θὶν, et hæc est terminatio communior; θὶς vero Doribus magis usitata. scribitur præterea et ὁ ἡ θὴν, ηνός. videtur commode ad θέω, τίθημι, referri posse. alii tamen ad θείνω et θένω, ferio, pulso, referunt, quia littus pulsetur mari. Sed cum hoc ipsum θείνω a θέω descendat, ut sub θείνω vidimus; maneat θὶν vel θὶς in hac familia vocum. Germani littus maris vocare solent, *den wall, (the strand,)* qui sic dicitur ab undis, *den wellen, (the waves,)* quæ ibi alliduntur et ponuntur. cæterum non de cumulis arenæ solum ponitur θὶν, sed et de cumulatis lapidibus, pecuniis, etc. παρὰ θῖνα θαλάσσης, A, 34. et 316, ἁλός. et 350, θῖν' ἐφ' ἁλός. πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, Δ, 248. βάτην παρὰ θῖνα ἁλὸς, I, 182. στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖνα ἁλὸς, Λ, 621, nam ibi semper est aura aliqua lenis et humida. et additur ἁλὸς vel θαλάσσης, ad differentiam aliarum θινῶν, e. c. arenæ in mediterraneis. θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι, sc. νῆες, subductæ in littus maris cani, N, 682. Ξ, 31. sic Euripides dixit πολιῆτιν vel et πολίτιν ἀκτὴν, alio significatu. βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης, T, 40. ἰχθῦς θινὶ ἐπὶ φυκιόεντι, ad littus algosum, apud littus, Ψ, 693. δινεύεσκε ἀλύων παρὰ θῖνα ἁλὸς, oberrabat impotens animi ad littus, Ω, 12, et sermo est de Achille. ἰὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, β, 260. ἐπὶ θινὶ θαλ. ἱερὰ ῥέζον, γ, 5, sacra faciebant. παρὰ θῖνα θαλ. ἤϊα, δ, 432. πίτασαν παρὰ θῖνα ἁλὸς, ζ, 94, expandebant lotas vestes. et 236, ἕζετο ἐπὶ θῖνα θαλ. residebat in littus. ἐπὶ θινὶ παιζούσας, ad littus ludentes, η, 290. βήτην ἐπὶ θῖνα ἁλὸς, θ, 49. μῆλα ἔσφαζον παρὰ θῖνα, oves mactabant, ι, 46. ἐλθόντα ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης, κ, 154. et 402, ἔρχεο νῦν ἐπὶ θῖνα. σῆμα χεῦαι ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, λ, 75. ἑρπύζων παρὰ θῖνα θαλ. ν, 220. ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα θαλ. π, 358. πολὺς ὀστέων θὶς, magnus acervus ossium, sc. est ad littus insulæ Sire-

num, μ, 45. generalior notio τοῦ ϑινὸς, ut recte ad ϑίω, pono, relata vox videri possit, est in τὰ ἀκροθίνια, i. e. τὸ ἄκρον σωροῦ, et, τὰ λάφυρα in acervum congesta, et, ἀπαρχαὶ ἀνατιθέμεναι ἐξ ἐμπορίας, ubi tamen posterior notio ab ingenioso aliquo dicta dici possit, διὰ τὸ ἀπὸ ϑινὸς ϑαλαττίου σεσῶσθαι. cæterum est proverbium ἐπί τινων μάτην κοπιώντων: ἀκροθίνια Πυγμαίων Κολοσσῷ ἐφαρμόζειν, i. e. μεγάλῳ ἀνδρὶ μικρόν τι κέρδος. ὁ ἡ ϑινώδης, εος, sabulosus.

ϑλάω, f. άσω. (Τρέω) tundo, ferio, contundo. est idem quod ϑράω, sed per τραυλισμὸν mutato ρ in λ. ϑλάσσε (ἔθλασε) δέ οἱ κοτύλην, E, 307, et confregit, comminuit ei acetabulum, coll. 305. 306, *baschädigte ihm das hüftgelenke, (broke his hip-bone.)* sic, κυνέην, comminuit ei galeam, M, 384. ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασε, σ, 96, coll. 95, ossa intus fregit. et non plenariam comminutionem in particulas, sed læsionem tamen gravem continui denotat. idem verbum dicitur et ϑλαύω. loco Υ, 269, pro ἔλασσε accuratiores legi jubent ϑλάσσε, perfregit. a ϑλάω est ϑλάζω, unde est ὁ ϑλαδίας ταῦρος, taurus cui testiculi tundendo sunt enervati.

Θνήσκω, f. ήξω. et attice ϑνήσω. (Τῶ) unde f. 1. m. τεθνήσομαι, Aristoph. Ach. 590. morior, *ich sterbe, (I die.)* est ab antiquo ϑάνω, a quo retentum est f. 2. ϑανῶ: et id est ex τέω, τείνω, *ich dehne, recke, (I extend, stretch;)* nam mors extendit membra et jacentem mortuum. a ϑάνω fit ϑνάω, f. ϑνήσω, a quo futuro, interserto κ, ortum est novum verbum ϑνήσκω. et restant quædam formæ temporum ex ϑνάω ortæ, ut videbimus. possis et dicere, ex ϑάνω fieri ϑανάω, inde per syncopen ϑνάω. λαοὶ ϑνῆσκον, milites moriebantur pestilentia, A, 383. et 243, πολλοὶ ϑνήσκοντες, eodem morbo. et 56, ὅτι ϑνήσκοντας ὁρᾶτο, quia videbat morientes pestilentia. ϑνήσκων ἔλιπε τῷ, cum moreretur, reliquit id ei, B, 106. ὤρεξάς μοι χεῖρας, moriens in lecto, porrexisti mihi manus ad valedicendum, Ω, 743. ϑάνε (aor. 2. sine augm.) Μελέαγρος, B, 642. ὅς ἐν πολέμῳ, qui in pugna mortuus, i. e. occisus est, Φ, 610. ἐπεὶ ϑάνες, X, 486, siquidem mortuus es, cæsus ab hoste. ἀλλὰ φίλος, ϑάνε (imperat. aor. 2.) καὶ σὺ, morere et tu, cæsus, Φ, 106. ἐπεί κε ϑάνω, (aor. 2. conj. a.) si mortuus fuero, cæsus ab hoste, Λ, 455. Σ, 121. αἴ κε ϑάνῃς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο, si moriaris, Δ, 170, ex hoc vulnere. μὴ καὶ σὺ, X, 55, non et tu pereas, cæsus. ὅς κε ϑάνῃσι, pro ϑάνῃ, qui mortuus fuerit, eum oportet sepeliri, T, 228. ἐπείκε ϑάνωσι, H, 410, postquam occubuerint. et 52, οὔπω σοὶ μοῖρα ϑανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, nondum tibi fatale est mori. χερσὶν ὑπ' Αἴαντος ϑανέειν, pro ϑανεῖν, O, 289, a manibus Ajacis mori. ὡς ὄφελεν ϑανέειν ἐν χερσὶν ἐμαῖς, X, 426, utinam obiisset inter manus meas. ἅπαξ ϑνήσκουσι ἄνθρωποι, μ, 22. τὸν ϑνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἐπιδοῦσα, θ, 526. ὃς ϑάνες, qui mortuus es, in pugna, ω, 37. ἐπεὶ ἔθανε αὐτὸς, α, 396. τ, 141. πῶς, γ, 248. αἶψα, δ, 226. ἐπεὶ ϑάνεν, ο, 253. πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδε ϑάνον (pro ἔθανον, pro quo alii ibi legunt δάμεν, pro ἐδάμησαν, subacti sunt a morte) πολλοὶ δὲ λίποντο, δ, 495. οἳ ϑάνον, ι, 66. λ, 388. et 411, οἰκτίστῳ ϑανάτῳ. ω, 22, ϑάνον, καὶ πότμον ἐπίσπον. ὅς κε ϑάνῃσι καὶ πότμον ἐπίσπῃ, δ, 196, et in sequentibus docetur, fas esse, breviter lugere eum, sed non in convivio. ϑάνωμεν, moriamur, μ, 156. ὅτι κεν ϑάνωσι, λ, 217. ϑανέειν ἱμείρεται, α, 59. ϑανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, δ, 562. ι, 308. μ, 342, fame mori miserrimum est. ξ, 274. ὡς μὴ ϑάνοι, sic ne moriatur, ο, 358. ὅπως οἴκτιστα ϑάνοιεν, χ, 472. ϑανὼν, P, 564. Ψ, 223. ἀμύνειν περὶ ϑανόντος, propugnare pro mortuo, P, 182. et 379, Πατρόκλου. et 538. περὶ, Σ, 195. ἀκήδεις ϑανόντος, negligebas mortuum, Ψ, 70. ὅσσε καθαιρήσουσι ϑανόντι, oculos compriment, Λ, 453. καλὰ, X, 73, juvenem mortuum omnia decent. ὄφρα πυρός με λελάχωσι ϑανόντα, H, 80. O, 350. X, 343. μετὰ Πάτροκλον ϑανόντα, post eum mortuum, Ω, 575. ω, 79, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ ϑανόντων, Π, 457, 675, ubi sic vocat monumenta, in memoriam mortui et sepulti facta. et Ψ, 9. ω, 189, 295, ubi fletum de mortuo, γέρας αὐτοῦ vocat. ϑανόντων καταλήθονται, X, 389, oblivio mortuorum subit omnes. ζωὸς ἢε ϑανὼν, δ, 553. μήτι ϑανὼν ἀκαχίζευ, λ, 485. et 553, οὐκ ἔμελλες οὐδὲ ϑανὼν λήσεσθαι χόλου. σὺ μὲν οὐδὲ ϑανὼν ὄνομα ὤλεσας, ω, 93. et 435, τάχιστα ϑανὼν φθιμένοισι μετείην, citissime mortuus cum illis esse velim qui corruptioni sunt traditi. ϑανόντος, ρ, 115. ω, 77. ϑανόντι, α, 236. γ, 258. ε, 310. τέθνηκε, mortuus est, est perf. a. a. ϑνάω, f. ήσω, Σ, 12. α, 196. β, 132. δ, 110, 199, 834. λ, 460, 463. υ, 208. ω, 263. τεθνηκυῖαν, δ, 734. et hoc κ sæpe extruditur, ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος τεθνηότος, P, 435. T, 300. οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, ο, 23. τεθνηότα σὲ, T, 300. τεθνηότας, ψ, 84. ob metrum id ο sæpe producitur, τεθνηῶτι, κ, 493. τεθνηῶτα νεκρὸν, μ, 10, ubi adjectivum est elliptice, νεκρὸν σῶμα, *den leichnam, (the corpse;)* et participium est per appositionem et explicationem, pertinetque ad nomen proprium, mortuum nimirum Elpenorem. idem perfectum dicitur et τέθνεια, unde est participium τεθνεικὼς et extruso κ, τεθνειὼς, P, 161. τεθνειότος, ω, 56. et producto eo ο in ω, τεθνειῶτος, α, 289. ποινὴν παιδὸς τεθνειῶτος, sc. διὰ φόνου, N, 659. I, 629. νέκυος, Σ, 173. ἑταίρου, T, 210. κείνου, Ω, 210. extruso ι fit τεθνεῶτι, σ, 331. τεθνειῶτα, Π, 858. Z, 464. P, 229. Σ, 537. T, 289, 403. X, 346. et cum regulari ο, τεθνειότα, Ω, 20. nam ω in ejusmodi participio perf. a. vel m. est Ionicum. τεθνειώτων, Π, 16. τεθνειῶτας νεκροὺς, cadavera cæsa, Z, 71, nam hoc verbum et de occisis, non tantum de morientibus fato suo, ponitur. *perfectum medii* a ϑάνω, f. ανῶ, aor. 2. ἔθανον, perf. m. τέθανα, et transposito ν, τέθναα, cujus tertia pluralis, τεθνάασι, contrahitur in τεθνᾶσι, mortui sunt, H, 328, cæsi sunt. X, 52. ο, 349, εἴ που ἔτι ζώουσι, ἢ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι, an forte adhuc vivunt, an jam mortui sunt et versantur in domibus Orci. *fut. 2. medii*, in infin. ϑα-

νέεσθαι, pro θανέεσθαι, moriturum, υ, 21. Δ, 12. Ο, 728. cæterum erat opinio antiqua, (δόγμα παλαιὸν) ὡς ὅτι ἀπαλλασσομένη τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ, καὶ θείᾳ φύσει ἐγγίζουσα, μαντικωτάτη γίνεται. Etymologia verbi hujus autem lucem accipit ex Φ, 106, coll. 119.

θνητὸς, ἡ, όν. (Τῶ) mortalis, *sterblich, (mortal.)* ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, Ν, 322, et comedat Cereris fruges. θνητὸς ἐὼν, in oppositione ad immortales, Π, 154. et 622. καὶ σύ. ὅσπερ ἐστὶ, Σ, 363. υ, 46. αὐτὸς ἐὼν, Χ, 9. Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, Ω, 58. οὔπως ἂν ἀνὴρ, π, 196. θνητοῦ ἀνδρὸς παῖς, Ω, 259. Πηλῆϊ, ἄνακτι θνητῷ, Ρ, 444. ἐόντι, Ω, 537. ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, Π, 441. Χ, 179. δέ ἑ εἶναι, Φ, 569, qui occidi possit. θνητὸν βροτὸν, π, 212. θνητῶν ἀνθρώπων, quibus opponuntur θεοὶ μάκαρες, Α, 339. et 574. ἕνεκα θνητῶν, ἀνδρῶν, Υ, 41. et 220, ἀφνειότατος ἀνθρώπων. et 233, κάλλιστος. ἀνδράσι θνητοῖς, Κ, 403. Ρ, 77. Υ, 266. κ, 306. ὃς πᾶσι ἀνάσσει θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι, Μ, 242. sic, φανείη, Υ, 64. θνητοῖσι βροτοῖσι, γ, 3. η, 210. ἀθάνατοι θνητοῖσιν, τ, 593. θνητοὺς ἀνθρώπους, Ξ, 199. ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστιν, de Scylla, μ, 118, et θνητὸς sæpe est, qui interfici potest, qui letaliter lædi. θνητὴν ἄκοιτιν, Σ, 87. γυναικῶν τε θνητάων, Υ, 305. θνητὰς, ι, 213.

θοινάω, f. ήσω. (Ὄνω) epulum sacrum præbeo. est verbum ex θεὸς et οἶνος compositum. ponitur deinde de quovis solemniori convivio et quasi sacro. θοινηθῆναι, ad hoc epulum sacrum adhiberi, δ, 36, ubi sermo est de duobus hospitibus, intervenientibus Menelao nuptias filiis suis facienti.

θόλος, ου. ὁ. (Ἕω) est οἴκημα κυκλοτερὲς, εἰς ὃ τὰ καθ' ἑκάστην (ἡμέραν) χρήσιμα τῶν σκευῶν ἐτίθεντο, ædificium rotundum, in quo vasa quotidiani usus reponebantur, οἷον (e. c.) πίνακες, κρατῆρες, ἐκπώματα, etc. sub quo vasa ad culinam et mensam necessaria deponi solebant: et habebat tectum, in acutum fastigium desinens. veteres compositam vocem dicunt ex θέειν ὅλον, quasi περιθεόμενον, circumcurrens; a rotunda nimirum figura. ejusmodi θόλος in aula Ulyssis narratur, χ, 442, 459, 466, inter quem, et septa aulæ, erat angustia. hinc est ἡ θολία, pileus superne cacuminatus, contra solem, *ein runder huth wider die sonne, (a round hat against the sun,)* apud Theocr. 15. 39. Vide sub Θέω curro.

θοὸς, ά, όν. (Θέω) celer, *schnell, (swift.)* it. in acutum desinens et longus, *spitz, (sharp-pointed.)* unde et metaphorice est, acutus, acer, *scharf, (sharp.)* ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει, Ε, 430, ubi celeritas in agendo, et maturitas in consultando, mythice junguntur: eodem sensu, quo nota illa Sallustiana sententia. θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, Μηριόνης, Ν, 295, 328. Ἕκτωρ, Θ, 215, s. Ρ, 72. et 536, Αὐτομέδων. Ἀκάμας, Ε, 462. Πάτροκλος, Π, 784. θοός περ ἐὼν πολεμιστὴς, Æneas, Ε, 571. et 536, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι, si quidem celer et *promtus* erat pugnandi inter primos. sic de Antilocho, θοός περ ἐὼν πολεμιστὴς, Ο, 585. Αἰνείαν ἐπιόντα, βοῇ θοὸν, in pugna acrem, Ν, 477, nam βοὴ in tali contextu est ὁ πόλεμος, prœlium. Πρόθοος θοὸς, Β, 758, coll. 756. et 542, Ἄβαντες θοοί. νῦν θοοὶ ἐστέ; sc. φεύγειν, nunc celeres estis? Π, 422. et 494, εἰ θοὸς ἐσσὶ, sc. πολεμιστὴς, καὶ οὐ θοὸς φεύγειν, coll. 492, s. 496: et h. l. acuit Sarpedon notam sibi alacritatem Glauci. μάστιγι θοῇ, Ρ, 430. θοὸν ἅρμα, Ρ, 458. θοῆς ἀπὸ χειρὸς, i. e. ταχείης, Μ, 306. θοὴ ναῦς, i. e. ταχεῖα, Α, 12, 300. Β, 168, 263. Ι, 332, ubi id epitheton probri quid continet, quasi fugæ consulens si opus sit. θοάων νηῶν, Ξ, 410. Ο, 391, 685. θοῇσιν νηυσὶν, pro θοαῖς, Φ, 135. Ψ, 317. θοὴν δαῖτα, θ, 38, celere convivium, *eine baldige mahlzeit, (a speedy repast.)* et epitheton est loco adverbii ad ἀλεγύνετε, curate alacriter. θοὸν βέλος, celeris sagitta, χ, 83. θοὴ νὺξ, est vel ἡ τῶν ζώων καταθετικὴ ἀνάπαυλα, a θέω, τίθημι: vel est ἡ ταχεῖα, a θέω i. e. τρέχω, ἀνεπαισθήτως γὰρ τοῖς ὑπνοῦσιν ἀπερχομένη, δοκεῖ ταχυτέρα τῆς ἡμέρας εἶναι: simul νὺξ, οὖσα ἡ σκιὰ τῆς γῆς, ἰσοταχῶς κινεῖται τῷ ἡλίῳ, διώκουσα οἷον καὶ διωκομένη. Κ, 394. coll. 396, ubi idem epitheton de navibus statim subjungit poëta, ut ostendat, se utrobique eodem sensu id ponere. sic et 468. Μ, 463. Ξ, 261. Ω, 366. 653. μ, 284. θοὸς ergo notat ταχύς. deinde et ὀξὺς καὶ τμητικὸς ἐν ἄκρῳ. et ναῦς θοὴ potest et dici, quia prora sua perfindit aquas, sicut ferrum obstantia.

θοόω, f. θοώσω. (Θέω) acuo superne. ἐγὼ δὲ ἐθόωσα ἄκρον, ι, 327, acutam feci supremam partem, ἀπώξυνα. hinc vides, quod θοὸς quoque notet, acutus.

θόρω et θορέω, f. θορήσω. f. 2. θορῶ. (Ὄρω) salio cum impetu. ponitur et in specie de insiliendo in fœminam: unde semen vocatur ἡ θορὴ et ὁ θορός. θορὼν χαμᾶζε, desiliens ad terram de curru, Κ, 528. hinc est θόρνυμι, ineo fœminam, et θόρνυμαι, ineor, θορὸν δέχομαι, etiam active, σπερμαίνω. ὁ νωθρὸς est ὁ ἐστερημένος τοῦ θορεῖν, i. e. τοῦ πηδᾶν, et in genere idem qui νωθὴς, tardus, sine alacritate. cæterum est ab ὄρω, præfixo θ.

θοῦρις, ιδος. ἡ. (Ὄρω) est fœmininum a θοῦρος infra, notatque idem. θούριδος ἀλκῆς, Δ, 234, 418. Ε, 718. Ζ, 112. Θ, 174. Λ, 287. Μ, 409. Ν, 197. Ο, 250, 322, 487. Π, 270. Ρ, 81. δ, 527. Αἴαντες, θοῦριν ἐπειμένοι ἀλκὴν, Η, 164. Θ, 262. Σ, 157. est ergo epitheton virtutis bellicæ in pugnis. est deinde et aliarum rerum, ἀσπίδα θοῦριν, clypeum cum impetu contra tendentem, Λ, 32. Υ, 162, et est ἡ θουρόν τινα ποιοῦσα καὶ ὁρμητικήν. αἰγίδα θοῦριν, Ο, 308, nam nubes fulminantes solent cum impetu moveri et impetus faciunt.

θοῦρος, ου. ὁ. (Ὄρω) cum impetu adsultans et impressionem faciens. est epitheton Martis, i. e. belli et pugnæ: a θόρω, impetum do. θοῦρον Ἄρηα, Ε, 30, 35, 355, 454, 830. Ο, 127. Φ, 406.

Θόωκος, ὁ, vide sub θῶκος.

Θοῶς, (Θέω) adverb. alacriter, celeriter, acriter. κλῆρος θοῶς ἐξώρουσεν, Γ, 325. et 422, ἀμφίπολοι δὲ ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο. ἀκόντισε δουρὶ θοῶς, jaculatus est celeriter et alacriter, E, 533. et 722, ἀμφὶ ὄχεσι θοῶς βάλε κύκλα, rotas ad currum. et 748, μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἵππους Ἥρη. sic et Θ, 392. et 219, ὀτρῦναι Ἀχαιούς, celeriter incitare eos. ἵππους θοῶς ζευγνύειν, Π, 145. θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον, perficiebatur opus ei celeriter, ι, 243. στιβὸν δ' ἐν βόθροισι, ζ, 92. ἐπίηλον δεσμὸν, θ, 443, 447. θοῶς μῆλα ἐμβαλόντας νηΐ, ι, 469. ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, ξ, 72. et 248, ἐσαγείρατο λαός. δώματα ἵκανε, *kam bald nach hause, (soon reached home,)* ο, 216. et 446, ἀγγελίη μοὶ ἱκέσθω. οἶκόνδε νέεσθαι, π, 350. ἱμάντα ἀπέλυσε, φ, 46. et 241, ἐπιῆλαι δεσμόν. θοῶς δ' ἀπὸ οἷο τράπεζαν ὦσε, χ, 19. ἐξῆγε πύλῆος, ψ, 372. δόμονδε θοῶς κίον, ω, 219. ex quo constanti usu adverbii apparet, quod et ipsum adjectivum maxime notionem celeritatis in faciendo habeat.

Θράσος, εος. τὸ. fiducia, animus præsens et fortis. idem ac τὸ θάρσος, sed a recentioribus determinatum hoc est in sensu vitioso: quod poëta ignorat. hinc in compositis in bono sensu dicitur, e. c. ὁ Θρασυμέμνων, a θράσος et μένος, etc. τόνδε οὐκ ἔχει θράσος, Ξ, 416, in sensu bono: non est animosus. cæterum nec recentiores semper eam differentiam inter θάρσος et θράσος observarunt. conf. Euripidis Alcestin, 604, ibique Barnesium.

Θρασυκάρδιος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) animosus, fidenti corde. *beherzt, (courageous.)* μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται, K, 41. μάλα κὲν εἴη, N, 343.

Θρασυμέμνων, ονος. ὁ. (Νέω) audacter fidens viribus suis, audacter sustinens fortiterque pugnans. est compositum ex θρασὺς, *dreist, (bold,)* quod in compositione fere nunquam in malo sensu ponitur; et τὸ μένος, robur intrepidum et manens hostem. simplex Μέμνων pro Μένων, notat fortem virum, qui non fugit aut cedit. ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, E, 639, Herculem. sic, Ἡρακλῆα, λ, 266, et utroque loco additum, θυμολέοντα, *löwenherzig, (lion-hearted.)* Vide sub θράσος.

Θρασὺς, εῖα, ύ. (Θέρω) animosus, fidens. et in poëta ubique est in laudabili significatu. θρασὺς Ἕκτωρ, in sensu eminenti, Θ, 89. M, 60, 210. N, 725. X, 455. Ω, 72, 786, sc. qualis vivus fuerat. Λαόγονον θρασὺν, Π, 604. θρασὺς Ὀδυσσεὺς, κ, 436. θρασὺν ἡνίοχον, Θ, 126, 128, 312. θρασὺς πόλεμος, pugna animosa, Z, 254. K, 28. δ, 146. θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, Λ, 552, 570. N, 134, ubi phrasis est plena. sic et O, 314. P, 662. Ψ, 714. ε, 434, *von den dreist angreifenden und arbeitenden handen, (from hands vigorous and willing to labour;)* quas sic vocat διὰ τὸ οὕτω πλῆμον καὶ θαῤῥαλέον αὐτοῦ. τὸ θράσος, audacia, animositas; barbarum aliquem imitans Aristoph. Equit. 17, dixit τὸ θρέττε. οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε, *ich getraue michs nicht, (I dare not do it.)*

Θρέξω, fut. vide τρέχω.

Θρέπτον, ου. τό. (Τρέω) pretium educationis. idem ac sequens, q. v. extruso ρ. θρέπτα, Δ, 478.

Θρέπτρον, ου. τό. (Τρέω) pretium educationis. est per syncopen pro θρεπτήριον. sic a λυτήριον fit λύτρον, a σωστήριον σῶστρον: sic et σκῆπτρον, βάκτρον, ἐπίσωτρον, κάτοπτρον, πλῆκτρον, ἀμφίβληστρον, etc. quæ omnia ex terminatione syncopata ήριον orta. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, P, 302, i. e. τροφεῖα, *das kostgeld, (support.)* quasi. nam debent pii liberi ἀντιτρέφειν τοὺς γεννησαμένους, si opus sit; aut saltem lætitia remunerari parentes. conf. Ω, 540, seqq.

Θρέσω, fut. vide ΘΡΕ´Ω.

Θρέψας, vide sub Τρέφω, prope initium.

ΘΡΕ´Ω, f. έσω. est, σὺν θορύβῳ βοάω ἢ λαλέω, cum tumultu aliquo clamo aut loquor. Saxones nostri id dicunt *dreeschen*, i. e. *laut durch einander reden oder schreien, (to bawl aloud or shout all together.)* idem verbum dicitur et θροέω, quod simpliciter etiam notat, loquor, eloquor; et possit ad ῥέω, dico, referri hoc thema, præfixo θ. ab ὁ θρόος fit ὁ θρύλλος, ου, clamor, fama, sermo multorum. unde est θρυλλέω et θρυλέω, multis verbis utor, Theocr. Id. 2, 142.

Θρηνέω, f. ήσω. (Θρέω) lamentor, plango. οἳ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, qui lamentabilem cantionem hi quidem lamentabiliter præcinebant, et mulieres adgemebant succinentes, Ω, 722, ubi οἵτε et οἱ μὲν sunt iidem, repetito pronomine. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, θρήνεον, ω, 61, in funere Achillis. et vide, τὸ θρηνῳδεῖν per poëtas jam eo tempore in usu fuit, tam apud barbaros, ut ἀοιδοὶ erant in funere Hectoris, quam apud Græcos. imo Pindarus scripsit θρήνους, nobis deperditos.

Θρῆνος, ου. ὁ. (Θρέω) luctus, lamentatio, proprie quæ fit cum multo clamore. *klagegeschrey, (lamentation.)* nam est a θρέω, clamo, tumultuor. exemplum ejusmodi threni est T, 282—301. ἀοιδοὺς, θρήνων ἐξάρχους, Ω, 721, ubi mortuus jacebat in lecto, ad visendum expositus; et adsidebant cantores, qui lamentationes lugubres præcinerent, quas reliqui succinerent. et hic erat is θόρυβος, de quo et in sacris litteris mentio est, Matth. ix, 23. Marci v, 38. Luc. viii, 52. cæterum θρῆνος ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ, πρὸ ταφῆς, καὶ μετὰ ταφὴν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας: ᾀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς.

Θρῆνυς, υος. ὁ. (Ἕω) scabellum, excelsiori sellæ addi solitum, ut et ad adscendendum in sellam inserviret, et pedes deinde in eo requiescerent. non tamen adhærebat throno, sed separatim apponebatur. τὸ ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῶν καθημένων ἐν θρόνοις, est itidem, ut ὁ θρόνος, a θράω, f.

ἧσα, sedeo, quiesco residendo. deinde θρῆνυς erat et in navi magna locus, ubi gubernator insidebat vel stabat quem Attici τὸν θράνον vel τὸ θράνος dicunt. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἧσι, Ξ, 240, coll. 241. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, Σ, 390. α, 131. δ, 136. κ, 315, 367. θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης, κείμενον, ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων, ρ, 409. et 462, θρῆνυν ἑλὼν βάλε. et 504, θρήνυϊ βάλε. ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε, τ, 57. θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην ἀνεχάζετο, Ο, 729, ubi est locus ille gubernatoris in puppi, septem pedes longus, ad quem recedebat ille. hinc est ὁ θρανίτης, ου, i. e. ὁ κωπηλάτης.

Θριγκὸς, οῦ. ὁ. (Θέρω) est ἡ τοίχων κόμη ἢ στεφάνη ἢ στεφάνωσις, lorica muri aut parietis superna, ornatus causa et contra pluvias. est a θρὶξ, τριχὸς, a quo genitivo, inserto ν, est τριγχὸς, et deinde, ionice, mutatis consonis θριγκὸς, sicut Iones pro βάτραχος dicunt βάθρακος. reperitur et τὸ τριγχίον et θριγκίον. est ergo φραγμὸς ὑπερκείμενος, καὶ οἱονεὶ τριχῶν δίκην κοσμῶν, *eine obere einfassung einer mauer oder wand, zur zierde und zur verdeckung wider das wetter, (the coping of a wall, either for ornament, or as a protection from the weather.)* περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο, η, 87, ubi regia Alcinoi describitur, ejusque parietes. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, ρ, 267, ubi de regia Ulyssis; et pluralis est διὰ τὸ τοῦ τοίχου μέγεθος, ob altitudinem parietis aulam cingentis: ubi ergo est ornatus superior muri circa aulam. cf. Eurip. Iphig. Taur. 74, ὑπὸ θριγκοῖς, i. e. ad parietem superne.

Θριγκόω, f. ώσω. (Θέρω) orno vel munio murum aut parietem ejusmodi tectione et ornamento superiori. et in genere, circummunio. ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, sepe spinosa, ξ, 10, ubi de stabulo Eumaei sermo est. θριγκῶσαι est χαρακῶσαι, ἢ στεφάνην καὶ οἷον τρίχα τινὰ ἐπιθεῖναι οἰκοδομήμασιν ἢ καὶ ἄλλως φραγμοῖς, κόσμου ἢ ἀσφαλείας χάριν. et θριγκὸς saepe est περίβολος οἰκίας κοσμητός.

Θρὶξ, τριχός. ἡ. (Θέρω) crinis. *das haar, (the hair.)* nam non praecise comam capitis, sed in genere crinem quemvis, notat. est a θέρω, calefacio, foveo; it. curo. crines enim vel pili ad calefaciendum et tegendum corpus dati sunt animantibus a natura: ipsi etiam sunt calidae naturae, vel ex calore interno orientes. ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας, Γ, 273, seqq. ex agnorum capitibus desecuit crines. nam in ὁρκίοις, i. e. foederibus per jusjurandum et victimam sanciendis, pili abscindebantur capiti victimae, et dividebantur inter omnes pactum sancientes, ut scirent se cohaerere quasi cum victima; et ex capite, ut scirent, in caput ipsorum recisuras poenas, si pejerarent: et ut secarentur ex vivis pejerantes, sicut pili desecti sint ex victima. ἀπαρξάμενος κάπρου τρίχας, Διὶ χεῖρας ἀνασχὼν, εὔχετο, Τ, 254, crines (setas) primum abscindens a capite apri, eosque manu tenens: nam ibi rex pro se ipso solo jurat. ut ergo in suum caput velit recidere poenam, si pejeret. praeterea in omni sacrificio, crines victimae igni injiciebantur. ut ejusmodi ἀπαρχὴ ἐκ τριχῶν esset ἀνάμνησις τῆς παλαιᾶς περιβολῆς: nam ante inventam texendi artem solis pellibus villosis utebantur homines ad amictum, μήπω ἐσθήτων εὑρημένων, περιβλήμασιν ἐχρῶντο τοῖς ἐκ τριχῶν ἢ τετριχωμέναις δοραῖς, sic et οἱ οὐλοχύται μνήμην τῆς παλαιᾶς ἀνεκίνουν τροφῆς. κεφαλῆς τρίχας πυρὶ ἐμβάλλων, γ, 446. ξ, 422, seqq. ubi sacrificia describuntur non ob foedus aut jusjurandum confirmandum facta: crines igitur ex capite victimae velut καταρχήν τινα ἢ ἀπαρχὴν καὶ πρόθυμα, igni injiciebant, initiandi sacri causa, et in memoriam vetusti vestitus ex pellibus crinitis. πρῶται τρίχες ἵππων, anteriores pili equorum, Θ, 83, qui dicuntur πρῶται, respectu χαίτης, jubae: sunt enim in fronte equi, et vocantur alias τὸ προκόμιον ἵππου. πολιὰς τρίχας ἕλκετο χερσὶν, evellebat sibi canos, Χ, 77, in luctu. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, Ψ, 135, totum corpus mortui Patrocli crinibus operiebant; et vides morem antiquum, in luctu desecandi sibi crines, eosque corpori sepeliendo imponendi. et id faciebant ὡς οἷά τινα τοῦ σώματος αὐτῶν ἀπαρχήν: οὐ γὰρ εἶχον τεμεῖν τι καὶ τῶν μελῶν. vel et, ut re ista non viva, (crines enim sensu carent) mortuo, quasi sacrificium offerrent. hinc et alibi, in sacrificiis mortui causa factis, mactabant ζῶα τὰ μὴ γεννῶντα, ὅσα ἐστείρευον, καὶ ὅσα μὴ ἦσαν ἔνορχα, foemellas steriles, aut mares exsectos. in funeribus saepe non homines modo tondebantur, sed et equi et jumenta: ut Herodotus narrat de exercitu Persarum sub Mardonio. τρίχες ἄκραι οὐραῖαι, Ψ, 519, extremi pili in cauda equi. ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐν μέλεσι, Ω, 359, in terrore crines per totum corpus erigebantur quasi; quae est circumscriptio τοῦ φρίσσειν. et sermo est de Priamo. συῶν εἶχον κεφαλὰς φωνήν τε δέμας τε καὶ τρίχας, κ, 240, de sociis a Circe mutatis in sues. et 393, ἐκ μελῶν τρίχες ἔῤῥεον, pili defluebant ex membris, cum iidem restituerentur in homines. ξανθὰς κεφαλῆς τρίχας, de Ulysse, ν, 399, 431. οὔ οἱ ἔνι (ἔνεισι, sc. ἐν τῇ κεφαλῇ) τρίχες, σ, 354, nullos crines habet in capite, sc. personatus Ulysses. vides ergo ex allatis locis, quam late pateat usus nominis hujus. alias τὸ πρόβατον ἐρίῳ σκέπεται, καθά καί τινες τῶν αἰγῶν: σῦς tamen, καὶ τὰ τοιαῦτα, τριχοφορεῖ. hinc piscium species dicitur ἡ τριχὶς ἢ τριχία, et ἡ θρίσσα.

Θρόνον, ου. τό. (Ὄρω) exsiliens medicamen e terra, aut, eminens coloratum in tela aut veste. nam nomen est a θόρω, exsilio, prosilio. notatur ergo medicamen e terra proveniens vel ad medendum vel ad colorandum et inficiendum. proprie sunt τὰ ἐκ γῆς ἀναθορόντα ὀνήσιμα φάρμακα, herbae e. c. aut ejusmodi: deinde sunt, ornamenta colorata in vestibus, quae quasi elevata sunt super caeteram planitiem, *zierrathen die durch ihre farbe sich von dem übrigen grunde des gewebes erheben und ausnehmen, (ornaments distinguished by their*

colour, and rising above the ground of the stuff.) ἱστὸν ὕφαινε, ἐν δὲ θρόνα ποικίλα ἔπασσε, X, 441, de Andromache, telam texente, et inspergente quasi flores et figuras varias. sunt ergo h. l. θρόνα, τὰ βεβαμμένα λίνα ἢ ἔρια, lina aut lanæ coloratæ. θρόνα enim sunt φάρμακα, quæ non tantum notant medicamina, sed et colores: quemadmodum et τὰ βαφεῖα, *färbereyen, (dye-stuffs,)* dicuntur οἱ φαρμακῶνες, et φαρμάσσειν τὸ βάπτειν. ὥστε ὁμωνυμεῖ τοῖς ἐνεργητικῶς ποιοῦσι θρόνοις, i. e. τοῖς βοτανώδεσι φαρμάκοις, τὰ πάσχοντα τὴν βαφὴν ἔρια καὶ ὡς εἰπεῖν θρονευόμενα, i. e. φαρμακευόμενα. ejusmodi coloratæ figuræ dicuntur et τὰ κάλλη: et καλλύνειν est κοσμεῖν, καὶ σαροῦν: inde sunt et τὰ κάλλαια, i. e. οἱ πώγωνες τῶν ἀλεκτρυόνων, καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν οὐρᾷ πτερά.

Θρόνος, ου. ὁ. (Ἕω) sedes, sella. et quidem honoratior. est idem qui ὁ κλισμὸς, *ein lehnstul, armsessel, (a chair, an arm-chair.)* nomen est ab ἡ ἕδρα, a qua est verbum θράω, f. θρήσω, sedeo, quiesco, mutato δ in θ ob spiritum asperum omissum ab initio. hinc est ὁ θρᾶνος, ου. sella, sedes. et ὁ θρόνος. præterea hoc nomen et sedem amplam, sicut ἡ ἕδρα, notat, consessum, locum ubi plures consident. πατρὸς ἐμεῖο θρόνος, patris mei conclave, ubi is insidet in sella sua augusta; ut pars pro toto posita sit, ζ, 308. καθέζετο ἐπὶ θρόνου, Jupiter, A, 536, resedit in sede sua majestatica. αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον ἕζετο Ζεὺς, Θ, 442, coll. 436. τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου, καλοῦ, δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, Σ, 390. et 422, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ. μή με ἐς θρόνον ἷζε, Ω, 553, coll. 522, καθέζου ἐπὶ θρόνου. et si conferas 597, et 578, apparebit, θρόνον καὶ κλισμὸν καὶ δίφρον sæpe esse idem. αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσας, καλὸν δαιδάλεον, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, α, 130. et 145, ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, et utrumque fere idem. thronus Nestoris, ante domum ejus, quo sedebat in conventu publico, erat lapideus, et εὐτελὴς, more heroico, γ, 406—412. ἐς θρόνους ἕζοντο, δ, 51. ponitur ergo hoc nomen de καθέδρᾳ ἐλευθερίᾳ, σὺν ὑποποδίῳ, de sella magnifica, in domo principali: et quia erat altior, hinc scabellum suberat; ex quo more unius quasi gradus, facti deinde sunt throni principum, plurium graduum. ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ, Λ, 644. Ω, 515. κάθιζεν ἐπὶ θρόνου, ε, 195. ξεῖνον ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου εἷσον, η, 162. et 169, φαεινοῦ. sic ἀργυροήλου, καλοῦ δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, κ, 314, 366. μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροήλου, χ, 341, nam proci in ejusmodi sellis magnificis sedebant. conf. σ, 156. φ, 139, 166. ψ, 164. σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ (Juno) ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον, commovit se in sella sua augusta indignans, et tremere fecit Olympum, Θ, 199. ἵδρυσεν θρόνῳ ἐνὶ θοῦρον Ἄρηα, O, 142. et 150, ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ. ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα (τὸν Ἑρμείαν) φαεινῷ σιγαλόεντι, ε, 86. δῶρα δέ σοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ χρύσειον, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν, Ξ, 238—241, et hunc facete pollicetur somno Juno, qui est καταθετικὸς καὶ ἀνακλιντικὸς, καὶ ὃς εἰς ἀνάπαυσιν δίδοται. hic somnus tamen, ut non semper dormiens, id munus aspernatur, et rogat potius pulcram puellam, quam in somnis amplectatur. ante hanc promissam sibi, nectit varias difficultates; post eam, est promtissimus. maluit ergo ἔρωτα quam χρῆμα, amorem quam divitias. λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε, O, 124. αὐτῷ θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον, Θ, 65. πὰρ θρόνῳ εἱστήκει, apud sellam stabat, sc. suam, φ, 434. ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι λακτίζων ἐτίναξε, χ, 88. et 362, ἔκειτο ὑπὸ θρόνον. et 364, ὑπὸ θρόνου ὦρτο, sub sella propere prorepsit. θρόνοι περὶ τοῖχον, η, 95. ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, χ, 23. κάθιζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι, Θ, 422, vides ergo, esse sellas excelsiores, ut opus sit scabello. ἐνέβαλλε θρόνοις ῥήγεα καλὰ, κ, 352, et quidem πορφύρεα καθύπερθε, ὑπένερθε δὲ λῖτα. ἐκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισι, π, 408. κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι, ρ, 32. ἐν δὲ θρόνοις εὐποιητοῖσι τάπητας βάλλετε πορφυρέους, υ, 150. ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, γ, 389, quæ est synonymia. sic et ω, 384. κ, 233, εἷσε. ο, 134, ἑζέσθην. χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε, ρ, 86, abituri lavatum deposuere in sellis suis. sic et 179, commoditatis causa. et υ, 249. θρόνους περικαλλέας, χ, 438, 452, κάθαιρον.

Θρόος, ου. ὁ. (Θρέω) clamor confusus multorum. οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς, Δ, 437, non enim omnium erat similis clamor nec una vox. ὁ θόρυβος oritur ex ὁ θρόος et ἡ βοή.

Θρυλίζω, θρυλίσσω, θρυλλίσσω, f. ίξω. (Τρέω) attero graviter, lacero. et notat paullo vehementius quam δρύπτειν. scriptio per unum λ est communis, per duplex, poëtica. est a θραύω, per paragogen. θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι, Ψ, 396, collisa est ei frons apud supercilia. nimirum a θραύω fit θραυλίζω, et abjecto α. hinc est τὸ θρύλλιγμα, confractum quid. imo et τὸ θρύον, juncus, utpote infirma res: a quo est ἡ θρυαλλὶς, ίδος, ellychnium ex junco factum, Aristoph. Nub. 59.

Θρύον, ου. τό. (Ὄρω) juncus. herba palustris, dicta a θορεῖν, quia recta in altum prosilit quasi. Φ, 351. notat et algam. idem fere est τὸ θρίον, ου. Theocr. Id. 13, 40, ubi vide scholia. Vide supra.

Θρώσκω, f. θρώσω. (Ὄρω) salio, impetum facio. est a θόρω, et dupliciter inde derivatur, ut quidam dicant esse inde θορίσκω, transposite θροΐσκω, contr. θρῴσκω, et hi subscribunt semper τὸ Iota, etiam in ὁ θρῳσμός: simplicius alii a θόρω, transposite θρόω, f. θρώσω, a quo sit novum verbum, interserto κ, θρώσκω, ut nullum Iota subscribendum habeant. id certe constat ex materia et forma verbi, deductum esse a θόρω. notat in specie, insilio, super salio. ἀπὸ πτύου κατὰ ἀλωὴν θρώσκουσιν κύαμοι, fabæ a ventilabro *(wurfschaufel) (a fan.)* per aream *(auf der tenne,) (on the barn floor)* subsultant, N, 589. ἀπὸ νευρῆς

ὀϊστοὶ ἔθρωσκον, et sine augmento, θρῶσκον, exsiliebant sagittæ a nervo, O, 314, quasi de personis dictum. et 684, ὁ δὲ ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, ille vero firmiter sine lapsu transsultans; et sermo est de equite, qui quatuor equos junctos habet, ex quibus in medio cursu ex alio in alium transilit. et 470, θαμὰ (frequenter) θρώσκοντας ὀϊστούς. θρώσκων τις κατὰ κῦμα ἰχθύς, Φ, 126, subsultans piscis, et celeriter se movens.

Θρωσμός, οῦ. ὁ. (Ὄρω) collis, locus eminens et quasi exsiliens præ circumjacentibus: ὁ ὑψηλὸς τόπος καὶ γήλοφος, ὁ οἷον ἀναθρώσκων, καὶ μὴ κατὰ πεδιάδα (sicut planities) κείμενος. erectus locus. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, K, 160. Λ, 56. est a θρώσκω, ejusque perf. pass. τέθρωσμαι.

Θυγάτηρ, τέρος et τρός. ἡ. (Γάω) filia, *die tochter, (the daughter.)* est a θύειν, ferri aliquo impetu, et γάειν, gignere, parere: ut notetur appetentia genituræ; magis enim prona ad generandum est muliebris natura, et citius maturescit ad eam rem. Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, A, 538. Κρόνου πρέσβα θυγάτηρ, Ἥρη, E, 721. αὐτοῦ θυγάτηρ ἔχετο Ἕκτορι, nupta erat ei, Z, 398. πρέσβα Διὸς, Ἄτη, T, 91. sic, Ἀγελείη, Minerva, Δ, 128. Ἀφροδίτη, Φ, 416. Ἀθήνη, ω, 501. Ἄτλαντος, α, 52. Πρωτέος, δ, 365. Ἀλκινόοιο, ζ, 139, ubi sic positum pro nomine ejus proprio. ὁπλοτάτη, minima natu, γ, 465. η, 58. καλὴ, ἀλλ' οὐκ ἐχέθυμος, θ, 320. Αὐτολύκου, λ, 85. θυγατέρος, Φ, 504. τ, 400. θυγατρὸς, δ, 4. η, 290. θυγατέρι, ο, 363, ἰφθίμῃ. θυγατρὶ, I, 148. κ, 106. θυγατέρα, ἑὴν ἐλάζετο ἀγκάς, E, 371. ἐδίδου αὐτῷ ἑὴν, Z, 192. Λ, 226. ὑπέσχετο αὐτῷ ἑὴν, N, 376. αὐτοῦ εἶχε, Φ, 88. θύγατρα λυσόμενος, A, 13, 95. πρεσβυτάτην, Λ, 739. ἐεδνώσαιτο, β, 53, datis dotalibus donis elocet. Ἀσωποῖο, λ, 259. ἀφνειοῖο θύγατρα μνηστεύειν, σ, 275, locupletis viri filiam ambire. θύγατερ, α, 10. η, 146. υ, 61. Sed attice vocativus similis est nominativo, τ, 406. θυγατέρες Διὸς, B, 492. τρεῖς εἰσί μοι. I, 144. Sic, Ω, 166, 604. γ, 451. κ, 6. θύγατρες, I, 286. Z, 238. καλαὶ, X, 155. λ, 226. θυγατρῶν, Γ, 124. Z, 252. N, 429, 365, 378. Ξ, 121, sc. μίαν, τὴν Δηϊπύλην. Φ, 142. γ, 452. qui genitivus in prosa semper est θυγατέρων. θυγατέρεσσιν, filiabus, O, 197, θυγατέρας, κ, 7, dedit Æolus filiis suis uxores. θύγατρας, X, 62. λ, 328. χ, 222.

Θύελλα, ης. ἡ. (Ἕλω) vehemens procella. compositum nomen ex θύω, furo, feror cum impetu, et ἡ ἄελλα: *ein reissender sturmwind, (a violent tempest,)* ἡ θύουσα ἄελλα. ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα θαλάσσης, inquit Helena de se, Z, 346, quæ phrasis, utpote in intensissimo affectu, est perturbata: nam sensus est: ὡς ὄφελε θύελλα προφέρειν με εἰς ὄρος, καὶ ὡς ὄφελέ με οἴχεσθαι pro ὡς ὄφελον ἐγὼ οἴχεσθαι, utinam procella me abripuisset aliquo, atque utinam ego periissem. κακὴ additur, quia de pernicie sermo est. talis θύελλα est ἡ κατὰ τὰς ἁρπυίας μυθευομένη: et vehementes venti possunt omnino et ponderosa corpora abripere et longe auferre. Libanius hanc hyperbolem a poëta mutuatus, inquit, φόβοις ἐταραττόμην, μὴ τὴν πόλιν ἡμῖν ἁρπάσαντες ἄνεμοι, φέροντες εἰς ὠκεανὸν ἐμβάλωσι. vide paullo post ex υ. κονίη ἵστατο ἀειρομένη ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα, Ψ, 366, pulvis stabat in altum excitatus, quasi esset nubes, aut quasi turbo vehemens ibi flaret. τότε δή μιν ἀναρπάξασα θύελλα ἐπὶ πόντον ἔφερεν, δ, 515, illum abripiens procella tulit per mare; et sermo est de navigante, qui invitus aliquo defertur vi venti. sic et ψ, 316. αἴθε μ' ἀναρπάξασα θύελλα οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα, υ, 63, s. utinam abripiens me turbo pergeret ferens me per caliginosas vias, et in ostiâ oceani me dejiceret: ex quo loco commode ille prior ex Z adductus explicari potest, ut ibi constructio sit: ὡς ὄφελεν (ὤφελεν) θύελλα οἴχεσθαι, (ire, procedere,) προφέρουσά με εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα. et hæc explicatio est multo facilior, quam si οἴχεσθαι, intelligas per, abire ad plures, perire, et referas ad, ἐμέ. ἱστὸν ἔαξε δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα, ε, 317. et 419, δείδω μή με αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα ἐπὶ πόντον φέρῃ. τοὺς δ' αἶψα (continue) ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα κλαίοντας, γαίης ἄπο πατρίδος, κ, 48. ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα, μ, 288, si forte repente veniret venti procella. et 409, ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔῤῥηξ' ἀνέμοιο θύελλα ἀμφοτέρους. Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ, Ἕκτορι ἕποντο, N, 39, ἥτις βρέμει καὶ ἰάχει: nam de turba conferta et valde clamante aut sonante dicitur; simulque vis et impetus vehemens indicatur. αἱ δ' (νῆες) ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ αὖτις (retro) ἐπ' Αἰολίην νῆσον, κ, 54, et κακῇ, quia vehemens erat et admodum ingrata desiderantibus patriam. ὦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν, ἣ ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν, M, 253. ἐξ ἁλόθεν (ἁλὸς) χαλεπὴν ὄρσουσα (excitatura Juno) θύελλαν ζεφύρου καὶ νότου, Φ, 335. νῦν δ' αὖ παῖδα ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι ἀκλέα ἐκ μεγάρων, δ, 727, nunc etiam filium abripuerunt venti inglorium et sine fama nobili ex ædibus: i. e. navigat, cum magno periculo. κύματα μὲν ἐφόρει κραιπναί τε θύελλαι, ζ, 171. πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι, μ, 68, et ignis perniciosi procellæ: et sermo ibi est de petris natantibus, quæ assidue alliduntur sibi invicem, et cum vehementia ignem hoc ex conflictu eliciunt; πυρὸς, τοῦ ἐκ τῶν πλαγκτῶν πετρῶν, αἳ, ἐν τῷ συναράττεσθαι πρὸς ἀλλήλας, πῦρ ἐκβάλλουσι, καθὰ καὶ τὰ πυρεῖα, sicut ignivomi montes. hinc postea Ulysses, etsi non ignem, fumum tamen videt, et audit δοῦπον τὸν ἐκ τῆς συῤῥήξεως καὶ παρατρίψεως τῶν πλαγκτῶν. ergo θύελλαι πυρὸς h. l. metaphorice sunt ignes celeriter et vehementer emicantes et exsilientes, sicut ex Vulcanis, aut ex silicibus attritis ad chalybem. Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι, filias ejus sustulerunt procellæ, υ, 66, coll. 77, τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, et 63. ergo hæ pro-

cellæ vehementer abripientes quid; mythice dicuntur Ἅρπυιαι. et fortasse hæ filiæ a prædonibus sunt abreptæ. πεπιθοῦσα θυέλλας, Ο, 26, cum persuaseras procellis; ubi procellæ sunt personificatæ.

Θυήεις, εσσα, εν. (Θύω) ubi multæ fiunt res divinæ; in specie, ubi multum suffimenti sacri offertur. deinde in genere, sacer, sacratum deo. βωμὸς θυήεις Διὸς, Θ, 48, quæ ara erat in vertice montis Idæ. nam alta loca eligi solebant ad aras faciendas, et ad suffiendum deo. sic et Ψ, 148, ubi βωμὸς erat ad fluvium, fluvio sacer. et de Veneris ara est Θ, 363. nam, si ad rem divinam nullum accedebat convivium, solus suffitus religiosus offerebatur. nomen est a τὸ θύος: a quo et est ὁ θυοσκόος, i. e. ἱεροσκόπος, ὁ διὰ ἐμπύρων καὶ τοῦ θυμιᾶν τὸ μέλλον σημαίνων καὶ μαντευόμενος. nam θύος est τὸ θυμίαμα, τὸ ἱερεῖον: et κοεῖν est νοεῖν, unde μακκοᾶν est, μὴ νοεῖν, ἀλλὰ ἀνοηταίνειν. ergo θυοσκόος est, ὁ διὰ θυίων κοῶν, i. e. νοῶν, τὰ μέλλοντα. potest tamen simul et esse, ὁ θύτης, ὁ τὰ θύη κέων, i. e. καίων, qui adolet sacra.

Θυηλὴ, ῆς. ἡ. (Θύω) in poëta est, pars carnis assatæ, quæ diis cum voto aliquo in ignem sacrum injiciebatur, initio cœnæ. πυρὶ ἐνίβαλλε θυηλὰς, Ι, 220, i. e. ἀπόμοιράν τινα τῶν ὀπτηθέντων κρεῶν. vide θύω. deinde in genere est, res divina, vel suffimenti materia aut continens. etiam θυηλαὶ sunt αἱ διὰ θυσιῶν μαντεῖαι, ἃς πελάνους καὶ πελανοὺς quidam vocare solent. hinc est ἡ θυμέλη, quatenus notat *aram:* in genere est, tabulatum, pulpitum, imo et quodvis solum vel sedes: ut simul ad θέω pono, referatur. hinc urbs Μυκήνη dicitur Κυκλώπων θυμέλαι, Eurip. Iphig. A. 152, Cyclopum fundatum solum.

Θυμαλγὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἀλγέω) qui animum tristitia afficit, animum crucians et doloris sensu implens. et τῷ θυμαλγεῖ opponitur ἡ θυμηδία, ας, voluptas animi. ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει, Δ, 513, apud naves, in castris, iram tristem coquit. παῦε, ἔα δὲ, χόλον θυμαλγέα, cessare fac, mitteque, iram ingratam animo, Ι, 260. et 561, χόλον θυμαλγέα πέσσων. et 387, πρίν μοι ἀποδοῦναι πᾶσαν θυμαλγέα λώβην, antequam mihi persolvat et luat omnem acerbam contumeliam, quæ me male habuit. ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἤκουσε, Θ, 272, nuntium tristem, Vulcanus de adultera sua Venere. et est θυμαλγὴς idem quod θυμοδακής. ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες, rem mihi multas curas in animo meo cientem, π, 69, *dein reden machet mir kummer und unruhe im gemüthe, (thy words give me great uneasiness.)* nam ita accidit viris bonis, qui juvare volunt sed non possunt, quando iis occasio ostenditur benefaciendi. λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, abstinere a contumelia animum patientis cruciante, σ, 346. sic et υ, 285. καμάτῳ θυμαλγέϊ, defatigatione animum cruciante, υ, 118. συνέδεον χεῖράς τε πόδας τε θυμαλγέϊ δεσμῷ, χ, 189, tristi et duro vinculo. ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα, indignatus injuriam tristem, ψ, 64. et 183, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες, hoc verbum ingratum mihi; alio sensu ac supra. λώβην τεινύμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα, ulciscens, ω, 325. alibi dixit, ἄλγος ἱκάνει θυμὸν, Γ, 97, ex quo hoc nomen est compositum.

Θυμαρὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥέω) animo conveniens, appetitui congruens et gratus. idem ac θυμήρης, q. v. ἔχει ἄλοχον θυμαρέα, habet uxorem aptam animo suo, Ι, 336, coll. 342, 343, quam igitur ex animo ipse quoque fovet, *die ihm ans herz gewachsen, (whom he dearly loves.)* sic, ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κεδνὰ ἰδυῖαν, ψ, 232. αὐτῷ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν, dedit ei proficiscenti scipionem placentem ei et aptum, ρ, 199. sic utroque modo ὁ ἡ εὐμαρὴς et εὐμήρης dicitur, diverso accentu, et diversa penultima.

Θυμέλη, ἡ, vide sub θυηλή.

Θυμηγερέω, (Ῥέω) animum recolligo et recipio. est ergo a θυμὸς et ἀγείρω, sicut divisim poëta sæpe dicit, ἠγέρθη θυμὸς εἰς φρένα. θυμηγερέων, η, 283, i, e. συνάγων καὶ ἀνακτώμενος ψυχὴν, animam evanescentem recolligere, *wieder zu athem kommen, (to come to himself again.)* Vide sub θυμὸς, sub medio bis, et ἀγείρω ad medium.

Θυμηδὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἥδω) animo gratus et satisfaciens. ejus oppositum est θυμαλγὴς, animum crucians. χρήματα θυμηδέα, opes sufficientes et gratas, π, 389.

Θυμήρης, εος. ὁ ἡ. (Ῥέω) animo conveniens, appetitui congruens et gratus. opponitur τῷ θυμοφθόρῳ. ἀρίσκων τῷ θυμῷ. θυμῆρες κεράσασα, sic miscens aquam calidam et frigidam, ut voluptate afficeret me lavatio, κ, 362, καταχέουσα (in aquam frigidam) οὐ πανύ τι ζέον, ἀλλὰ δηλαδὴ εὔκρατον, *das zu erleiden war, (that could be borne.)*

Θυμοβόρος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) animum arrodens, *herzfressend, lebenkürzend, (consuming the vitals, abridging life.)* est epitheton ἔριδος κακῆς. θυμοβόρου ἔριδος μένει, vi contentionis vitam absumentis, Η. 210, et sic vocatur pugna. sic et 301, ἐμαρνάσθην (pugnabant) ἔριδος πέρι θυμοβόροιο, per contentionem vitæ exitiosam. nam θυμὸς notat et, vitam, animam. τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο, Π, 476. θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν, Τ, 58, ubi Achilles sic vocat iram suam contra Agamemnonem, quæ causa fuit, ut multis vita eriperetur in adversis prœliis. γυναῖκες χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο νεικοῦσιν ἀλλήλαις, Υ, 253, mulieres, quæ iratæ per contentionem animos ipsarum vorantem convitiantur sibi invicem; ubi ergo non per se letalem contentionem significat, sic tamen ut vel occidere se invicem paratæ sint si fieri possit.

Θυμοδακὴς, έος. ὁ ἡ. (Δάω) quod animum mordet et acriter compungit. θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, Θ, 185. qui et δακέθυμος dicitur. et l. c. non est in hostili sensu, sed, accendens et stimulans animum.

Θυμολέων, οντος ὁ. (Λέω) animo onino præditus, ὁ ψυχικὴν προθυμίαν ἔχων λέοντος, ὁ θυμὸν ἀγήνορα ἔχων κατὰ λέοντα. ὁ θυμῷ λέων, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τοιοῦτος, *der ein löwenherz von natur hat, (naturally lion-hearted.)* sic ὁ θυμόσοφος est, ὁ μὴ ἄλλοθεν, ἀλλὰ φυῇ (i. e. εὐφυΐᾳ τῇ κατ' αὐτὸν) σοφός. πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα, E, 639. Ἡρακλῆα, λ, 266. Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα θυμολέοντα, H, 228. πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα, δ, 724, 814.

Θυμοραϊστής, οῦ. ὁ. (Ῥάω) qui vitam destruit et dispergit, a ῥαΐζω, quod vide sub ῥαίω, et ὁ θυμὸς, vita. est epitheton mortis, θάνατος θυμοραϊστής, N, 544. Π, 414, 580. δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων, ab hostibus vitam adimentibus, Π, 591. Σ, 220. terminatio est Ionica, pro στῶν, et in metro valet pro una syllaba.

Θυμὸς, οῦ. ὁ. (Θύω) anima, *die seele, (the soul.)* animus, *das gemüth, (the mind.)* mens, cupiditas, adfectus, studium, desiderium, impetus animi, propositum, fiducia. vita. est a θύω, i. e. ὁρμάω, quæ etymologia apparet ex A, 342, θύει ὀλοαῖς φρεσὶ, fertur pectore ad perniciem ruente. πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, Δ, 263, bibere quando liberet, Θ, 189. sic, αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, ipsorum animus ita fert, Z, 439. et 444, οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν. ὅντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει, H, 74. βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἄνωγεν, Θ, 322, cupiebat eum ferire, προεθυμεῖτο. ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ, I, 101. τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν, cupio id perficere, Ξ, 195. οὐδὲ ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε ζώειν, Σ, 90. coll. 176, 426. Υ, 77, 179. ergo, θυμὸς ἀνώγει με, i. e. cupio, promtus sum, in animo habeo, volo. sic et X, 142, i. e. προθυμεῖται. eadem phrasis est, θυμός με κελεύει, H, 68. Θ, 6. κέλεται, K, 534. Π, 382. ἐπιόν τι ὅσον ἤθελε θυμὸς, I, 177. οὐ σοὶ ἤθελε θυμὸς ἑταίροις ἀμύνειν, P, 702. et 488, εἰ σύ γε θυμῷ σῷ ἐθέλεις. ἤθελε θυμῷ ἆξαι, cupiebat frangere hastam, Φ, 177, coll. 179. ἵετο θυμῷ, cupiebat, B, 589. βαλεῖν δὲ ἑ ἵετο θυμὸς, Θ, 301, 310. ὁ δὲ ἵετο θυμῷ τὸν βαλέειν, N, 386. οὐκ Αἴαντι ἥνδανε θυμῷ ἑστάναι, O, 674. sic et A, 24. αὐτῷ θυμὸς ἐβούλετο, statuerat cum animo suo, O, 596. et 43, αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. ὅπη σε κραδίη θυμός τε κελεύει, N, 784. οὔ μιν θυμὸς ἐάσει εἴσω ἐφορμηθῆναι, Σ, 282, nolet ipse intro irrumpere in castra. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, A, 468, 602. B, 431. H, 320. Ψ, 56. π, 479, ubi θυμὸς est, appetitus cibi. θυμὸν ἕνα ἔχοντες φρεσὶ, N, 487. O, 710. Π, 219. P, 267, et notat id τὴν ὁμόνοιαν, μίαν προθυμίαν, vel audacius paullo, μίαν ψυχὴν ἐν δυσὶν ἀνδράσιν: unde est τὸ, ὁμοψυχεῖν, et oppositum ejus est τὸ, ἀμφὶς φρονεῖν: hinc est et τὸ, ὁμοθυμαδόν. sic, θυμὸν ἴσον ἔχοντες, P, 720, quæ est circumlocutio τοῦ, ὁμοψυχεῖν. εἴ σοι θυμὸς ἐπέσσυται, si tibi sic impellitur animus, i. e. si vis, A, 173. sic, μοὶ, Z, 361. σοὶ αὐτῷ, I, 42. αὐτὸν ἔλιπε θυμὸς, eum relinquebat anima, i. e. moriebatur, Δ, 470. Π, 410. et 743, ἔλιπεν ὀστέα θυμὸς, i. e. ἀπέθανεν, sic et M, 386. θυμὸν ἀποπνείων, animam agens, exspirans, Δ, 524. N, 654. et 691, θυμὸς ᾤχετο ἀπὸ μελέων, i. e. moriebatur, spiritus abiit a membris et a corpore: et id notat celeritatem mortis; nam vulnus illud maxime letale. sic et Π, 606. ἐξαίνυτο θυμὸν αὐτῷ, animam abstulit ei, Δ, 531. E, 155, 848. ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα, ambos privavit anima, Z, 17. sic K, 495, μελινδέα θυμὸν ἀπηύρα αὐτόν. Π, 828. et cum dativo personæ, πολλοῖς, P, 236. et sine casu personæ, Φ, 179, coll. 177. μή τις ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο, pro ἀφέλοιτο, eriperet animam, E, 317, i. e. θανατώσῃ. et cum genitivo personæ hæc phrasis, K, 506. μή σε βάλω ἀπὸ δὲ μελινδέα θυμὸν ἕλωμαι, P, 17. αἴκε σὲ ἀφέλωμαι θυμὸν, Υ, 436. ὡς ὄφελόν σοι ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι, Λ, 381, utinam tibi vitam eripuissem. ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται, X, 68, ex artubus animam eripuerit. θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, H, 131, id precabitur, ut anima ipsius ex corpore abeat ad inferos, i. e. θανεῖν. τάχα ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ, perdet sane animam suam, A, 205, i. e. peribit. conf. ποτέ. sic, εἵως φίλον ὤλεσε θυμὸν, donec periit, Λ, 342. αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος, P, 616, interfectus est ab Hectore. καί νύ κεν ἔνθα ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν, pro ἀπώλεσε, ibi sane senex periisset, Θ, 90. et 270, αὖθι πεσὼν, cadens ibi ἔθανεν. sic et K, 452. Λ, 433. M, 250. Π, 861. Σ, 92. sed active est E, 852, μεμαὼς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσαι, cupiens eum interficere, κτείνειν. θυμοῦ δευόμενον, carentem anima, i. e. morientem, Υ, 471, coll. 459, ἐξαίνυτο θυμόν. et 406, λίπε ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ. et θαυμασίως τὸ θανεῖν dixit ψυχῆς δεύεσθαι. sic Γ, 294, θυμοῦ δευομένους, de agnis mactatis. μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν, ægre collegit animum, Φ, 417, i. e. τὸ ζωτικὸν πνεῦμα post λειποθυμίαν. sic, ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, X, 475, in præcordia animus recollectus est, coll. 466, s. ubi gravissimum animi deliquium est descriptum: ut θυμὸς sit ἡ ζωτικὴ ψυχικὴ δύναμις. μάλα θυμὸν ἐχολώθη, valde iratus est animo, Δ, 494, ubi θυμὸς est sedes affectuum. sic N, 660. οὐδὲ ἐχολώσατο θυμῷ, O, 155, i. e. placatus est, ἡδύνθη. *er zürnete nicht mehr, (he was appeased.)* Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, Π, 616. αὐτῷ θυμὸς ἐέλπετο, M, 407, sperabat. sic, σοὶ θυμὸς ἔλπεται, i. e. ψυχή σου ἔλπεται, speras, N, 813. ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου αὐτὸν θανεῖν, existimabat quisque, eum mortuum esse, O, 288. et 701, Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου. sic P, 395, 404, 495. οὐκ ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν, N, 8. K, 355. ἔλποντο δὲ θυμῷ, Ξ, 67. μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς, P, 234. τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε, Γ, 395, huic movit indignationem in animo. sic τῷ, Λ, 803, sed adfectu alio. coll. 791, τίς οἶδε, εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι (cum bona fortuna) θυμὸν ὀρίναις; N, 418, Ἀντιλόχῳ. et 468, commovit, concitavit ei animum. τοῖσι δὲ, B, 142. τῷ, Δ, 208. Ξ, 459. 487. O, 403, *das herz rühre, (touch the heart.)* P, 123, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς, Ω, 467, sc. εἰς ἔλεον. πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, E, 29, turbatus est animus. τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα, I, 591, motus est animus ad opitulandum. πᾶσιν ὀρίνθη, Π, 280, sc. εἰς δειλίαν, μετὰ δειλίας.

sic et Σ, 223. ὁπότε κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ, I, 699. αὐτῷ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε, Z, 51. οὐκ ἐμὸν θυμὸν πείσευ, I, 386. et 583, ἔπειθον τοῦ. οὐκ ἄν τις ἀνὴρ πεπίθοιτο ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ τολμήεντι, K, 205, nemone confidat animo suo audaci? nam opus erat audacia. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, E, 243, 826, i. e. φίλτατέ μοι. sic K, 234. Λ, 607. ἐγὼ τὴν ἐκ θυμοῦ ἐφίλεον, *liebete sie von herzen, (loved her from my heart,)* I, 343. et 482, ἐκ θυμοῦ φιλέων, i. e. ἐκ ψυχῆς μέσης, quod et ἐκθύμως dicitur, et ubi ἐκ intendit. sic in ἐκνομίως, i. e. λίαν καὶ ἔξω πάσης νομίσεως, ὡς οὐκ ἄν τις νομίσειε, *aus der massen, (exceedingly,)* oppositum huic ἐκ θυμοῦ, est τὸ, ἀπὸ θυμοῦ, i. e. πόῤῥω ψυχῆς: unde est ἀποθύμιος, ὁ ἡ, i. e. μὴ κατὰ ψυχὴν, quod recentiores dicunt ἀκαταθύμιος. εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, Λ, 403. P, 90. Σ, 5. Φ, 53, 552. X, 98. προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν, P, 442. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμὸς, Λ, 407. P, 97. Φ, 562. confer de pharisæo, Lucæ xviii, 11, πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο, apud se hæc adorabat, i. e. his verbis loquens tacite. γήθησε δὲ θυμῷ, H, 189, i. e. ἐκ ψυχῆς, non simulate. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει αὐτῷ, N, 494. ἦ φημὶ γηθήσειν κατὰ θυμὸν, N, 416. οὔ μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ, animus elatus et ferox, B, 276, ubi non nimis in bono sensu. in meliori sensu est I, 631, 398, ἐπέσσυτο. K, 220, 244, 319. Sed θυμὸς etiam de ἀλόγοις dicitur. ἄρνας θυμοῦ δευομένους, agnos morientes, Γ, 294. βόε, ἶσον θυμὸν ἔχοντε, N, 704, boves duo concordes. μὴ τρομέοιντο θυμῷ ἵπποι, K, 492. ἵππος ἔβραχε, θυμὸν ἀΐσθων, fremuit animam exhalans, Π, 468. et 469, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς, moriebatur equus. εἰσόκε τὶς βαλὼν θυμὸν ἐξέληται, et sermo est de apris figendis, M, 150. συὸς κάπρου μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, P, 22. ἐν δέ γε θυμὸς στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, Π, 162, et sermo est de lupis. κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ, M, 300, de leone. ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, de eodem leone, Ω, 42. σὲ ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν, Z, 256, te huc animus impulit. μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν, H, 25, magnus adfectus. ἦ σαυτὸν θυμὸς ἀνῆκε, an te ipse animus tuus impulit, K, 389. Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε τεῖχος ἐπαΐξαι, M, 307. νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε στῆναι ἀντία σοῦ, X, 252. αὐτῷ θυμὸν ἀνῆκε, animum exstimulavit, Π, 691. ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸς ἀνίει ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος, O, 24, me nec sic adfectus missum faciebat occupatus valde dolore ob Herculem. εἴθε, ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, ὥς σοι γούνατα ἕποιντο, utinam, ut animus tibi est, sic et genua sequi vellent, Δ, 313. Ἕκτορι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσε, H, 216, i. e. τὰ κατὰ καρδίαν. sic Ψ, 370, πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱεμένων, palpitabatque cor cujusque, victoriam desiderantium. θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ, Σ, 113, animum in pectoribus nostrum cohibentes necessario. sic, ἔρος περιπροχυθεὶς ἐδάμασε θυμὸν, Ξ, 316, coll. 294, cujus hoc est περίφρασις. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, O, 321, his tunc animum in pectoribus stupefecit. et 594, θέλγε δὲ θυμὸν Ἀργείων, i. e. fecit ne possent ἀνδρικῶς ἐνεργεῖν, ut alias sint soliti. ἄψοῤῥόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη, Δ, 152, i. e. συνήχθη. hinc est verbum θυμηγερέειν, colligere et recipere animum. præcesserat enim h. l. τὸ ὀλιγηπελέειν, vel ut recentiores dicunt, τὸ ὀλιγοθυμεῖν καὶ λιποψυχεῖν. et 289, τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο, talis et tam promtus animus. et 360, σοὶ θυμὸς ἐν στήθεσσιν ἤπια δήνεα οἶδε, i. e. animus tuus est clemens. οὔ σοι ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός; Θ, 202, et ad Δαναῶν ibi deest ἕνεκα. αἰεὶ γάρ οἱ θυμὸς ἐτόλμα ἐν φρεσὶ, K, 232, semper ei audax animus erat. et 401, ἦ ῥά νύ σοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, certe tibi magnorum donorum cupidus erat animus. οὐκ ἔτι μοὶ ἐρητύετο ἐν φρεσὶ θυμὸς, I, 458, non cohibebatur. οἱ θυμὸς ἐβούλετο, animus ejus volebat, M, 174. ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν, N, 73. et 280, οὐδέ οἱ, ἀτρέμας ἧσθαι, ἐρητύεται ἐν φρεσὶ θυμὸς, in præcordiis animus, *der muth im herzen, (a bold heart.)* et 775, ἐπεί σοι θυμὸς, ἀναίτιον αἰτιάασθαι, quandoquidem tibi placet. ἄχνυτο δέ σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, Ξ, 39. πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶν κάππεσε, O, 280, conf. πούς. et 629, ἐδαΐζετο, dividebatur, fluctuabat. sic et I, 8. οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνὴς, O, 94. sic, ἐμὸς οὔποτε, Ψ, 611. οὔ τινι ἐτόλμα, P, 68. et 744, ἐν δέ τε θυμὸς τείρεται ὁμοῦ καμάτῳ καὶ ἱδρῷ. οἷος ἐκείνου ὑπέρβιος θυμὸς, Σ, 262. εἴπω, ἅ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει, T, 102. et 178, ἵλαος ἔστω. et 328, ἐώλπει. ὤτρυνεν αὐτὸν ἀγήνωρ, Υ, 174. et 349, οὔ οἱ ἔσσεται, nolet. μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν, Φ, 395. ἐμὸς ἔνδοθι πείρετο, X, 242. et 346, εἴπως αὐτόν με ἀνείη. et 357, σιδήρεος ἔνδοθι. ὕπνος λύων μελεδήματα θυμοῦ, Ψ, 62. et 468, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμὸν, ubi conf. μένος. et 597, θυμὸς ἰάνθη. sic et 600. et 880, ὠκὺς ἐκ μελέων ἔπτατο θυμὸς, de columba interfecta. αἰνῶς με μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει, impetus et animus, nam hæc duo sæpissime junguntur a poëta, Ω, 198. et 321, πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ ἰάνθη. ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, A, 593, paululum vitæ inerat mihi: ubi vides τὸ ὀλιγοθυμεῖν, exanimatum esse. σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, E, 643. θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, Λ, 334. σοὶ ἐκ θυμοῦ πεσέειν, Ψ, 595, tibi excidere ex animo, ex tua amicitia; et quidem ob rem levem, qualis est equa. sic A, 562, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, i. e. ἔξω ψυχῆς: μῖσος ἕξεις ἐξ ἐμοῦ. θυμῷ σύνθετο βουλὴν θεῶν, intellexit animo, H, 44, ut θυμόσοφος. sic M, 228, θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων. θυμῷ φίλον, placens, K, 531. Λ, 520. Ξ, 337. H, 31. ἔπαθον ἄλγεα θυμῷ, I, 321. Π, 55. Σ, 397. μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ, ne mihi paraverint dii tristes sollicitudines animo; ubi θυμῷ pertinet ad ἐμοὶ, et deest δείδω, metuo, Σ, 8. et 53, ὅσ' ἐμῷ ἔνι (ἔνεισι) κήδεα θυμῷ. ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ, desiderium injecit animo ejus Γ, 139. sic, χάρμην, pugnæ studium, N, 82. μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ, ubi μοὶ eleganter abundat, *denke du mir ja auf kein entgehen, (think not of any escape,)* K, 447, μὴ ἔνθου εἰς νοῦν, ne spera. ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος, O, 566, pro ἐνεβάλοντο, in animo

suo reponebant id verbum, *nahmen es zu herzen, (took it into their heart.)* et 561, αἰδῶ θέσθε ἐν θυμῷ, pudorem ponite in animo. et hoc est id verbum, de quo paullo ante. sic et 661. σφῶϊν δ' ἐν γούνασι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ, Ρ, 451, corporibus et animo vestro indam robur. εὖ καλῶς ἐνίθεο (indidisti) χόλον, Ζ, 326. χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς θυμῷ, Η, 192, i. e. ἐκ ψυχῆς, vere, non obiter aut simulate. sic, χαῖρε, Ξ, 156. Χ, 224. θυμῷ μεμαὼς, animo cupiens et promtus, Ε, 135. sic μεμαῶτα, Ο, 299, nam ibi θυμῷ non recte ad sequens δείσεσθαι trahitur unice, etsi ad id quoque trahi possit. θυμῷ ἐδείσατε μῆνιν (iram) Διὸς, Ν, 623. sic, ἴδεισε, Θ, 138. ἀάσατε μέγα, damnum et errorem valde sensit animo, Ι, 533. Λ, 340. σεβάσατο τόγε, religioni id ei erat, Ζ, 167, 417. et 157, ἐμήσατο κακὰ, mala moliebatur in animo. sic et Ξ, 253. εἶξας, Ι, 109, et additum, μεγαλήτορι. et 594. ubi verbis magnificis velat affectum impotentem: nam non ex μεγαλειότητι ψυχῆς oriebatur ista προπέτεια, temeritas, sed ex αὐθαδείᾳ, coll. 119. et 436, χόλος ἔμπεσε θυμῷ, ubi ira velut hostis pingitur, qui cupit subjicere sibi animum et tenere. sic et Π, 206. Ξ, 207, 306. δέος, timor, Ρ, 625. τετιηότι θυμῷ, tristi corde, Λ, 554. Ρ, 664. ἄμφω ὁμῶς φιλέουσα θυμῷ, ambos pariter amans ex animo, Α, 196. et 228, τέτληκας, sustinere soles animo. et 256, μέγα κεν κεχάροιντο. ἔχω ἄχεα θυμῷ, Γ, 412. ἀέκοντι, invito animo, Δ, 43. ἀκαχίζεο, tristis esto animo, Ζ, 486. et 524, ἄχνυται κῆρ ἐν θυμῷ, ubi conf. κῆρ. ἐν θυμῷ μέμασαν πολεμίζειν, Η, 2. et 95, μέγα στοναχίζετε. οὔτι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, non loquor ex consilio deliberato et destinato, Θ, 39, quæ confessio est placati regis, in iram et minas antea effusi. sic et Χ, 183. nam Minerva, obsequentia sua, eum demulserat. nam θυμὸς κολακευόμενος (ira, cui quis adulatur blande) μαλθάσσεται apud animos nobiles, καὶ εἴκει, sicut et feræ quædam τοῖς τιθασσεύουσι. nam ψυχῆς νοσούσης ἰατροὶ οἱ λόγοι, si quis hos prudenter scit admovere: et ὁ θυμουμένῳ εἴκων ἐν καιρῷ, τύχοι ἂν αὐτοῦ ῥαδίως ὅσον θέλει. μὴ μεγαλίζεο θυμῷ, Κ, 69. ἀκαχείατο θυμῷ θεοὶ, Μ, 179. ἐν θυμῷ μέμασαν, Ν, 337. et 485, τῷδε ἐνὶ, i. e. ἐν ταύτῃ τῇ προθυμίᾳ ἣν ἄρτι ἔχω. et 670, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ. ἦρα φέροντες, Ξ, 132, i. e. χαριζόμενοι ἑαυτοῖς. hinc est τὸ θυμῆρες. et 158, θυμῷ στυγερός. et 191, κοτεσσαμένη. et 475, ἄχος ἔλλαβεν αὐτοὺς θυμῷ. ἀπειλήσω τόγε θυμῷ, i. e. serio, Ο, 212. sic, ἤθελε, valde cupiebat, Π, 255. et 529, μένος δέ οἱ ἔμβαλε. et 646, Φράζετο, consultabat animo. νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ, indignetur animo, Ρ, 254. ὄσσοντο ἄλγεα θυμῷ, prævidebant animo suo dolores et ærumnas, Σ, 224. Θυμῷ μενοινᾷ πολεμίζειν, animo et vere promtus est ad pugnandum, Τ, 164. et 287, κεχαρισμένε. et 312, οὔτι ἐτέρπετο. μηδέ τι θυμῷ δευέσθω, neque quid animo ejus desit, Τ, 121. et 195, ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεαι, ut in animum inducis. ἤθελε, volebat serio, Φ, 65. et 270, ἀνιάζων. et 423, χαῖρε. et 456, κεκοτηότι, irato animo. et 574, οὔτι ταρβεῖ. ἄλγος ἐμῷ, Χ, 53. et 70, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ, de canibus. μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ, consilium conde animo, Ψ, 313. et 548, φίλον ἔπλετο θυμῷ, placebat ei. ἔχω ἄχεα ἄκριτα, Ω, 91. et 140, πρόφρονι, serio. et 236, περὶ δ' ἤθελε, nimis volebat. et 283, τετιηότι, mœsto animo. et 491, χαίρει ἐν. et 523, ἄλγεα κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἐν. et 672, μήπως δείσῃ ἐν. et 748, ἐμῷ πολὺ φίλτατε. sic 762. et 778, μηδέ θυμῷ δείσητε τοῦτο. et 288, θυμὸς ὀτρύνει σέ. ἐν θυμῷ βάλλονταί μοι χόλον, Ξ, 50. νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ, Π, 544, *verdenket es euch selber, empfindet aus ehrliebe einen unwillen im herzen, (be indignant, from a feeling of honour.)* εἰ σύγε ἐθέλεις σῷ θυμῷ, Ψ, 894. ἢ ἐρητύσειε θυμὸν, an cohiberet animum et iram, Α, 192. et 193, ταῦτα ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. ubi duo versus eleganter desinunt in θυμόν: sed non eodem significatu. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος, intus lacerabis. et 429, χωόμενος κατὰ θυμὸν (ἕνεκα) γυναικός. ᾔδει γὰρ κατὰ θυμὸν, Β, 409. ἄλγος ἱκάνει ἐμὸν θυμὸν, Γ, 98. τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἔχοντες ἐν στήθεσσι, Δ, 309. κῆδε δὲ θυμὸν, angebat animum, Ε, 400. Λ, 458. τλήμονα ἔχων, habens animum laborum patientem et sustinentem, Ε, 670. et 676, αὐτῷ κατὰ τοὺς ἔτραπε θυμὸν Ἀθήνη, i. e. prudentia ipsius, vertit animum et fortitudinem contra eos. et 698, πνοὴ Βορέου ἐζώγρει (recreabat) κακῶς κεκαφηότα θυμὸν, ægre spirantem animam ejus. quod alibi dixit θυμηγερέειν. et 806, καρτερὸν ἔχων, fortem animum retinens: unde est compositum καρτερόθυμος. et 869, ἀχεύων (κατὰ) θυμὸν, mœrens animo. ἐὸν κατέδων, vorans, Ζ, 202, de summo tristitiæ gradu: *fras sich das herz ab, (broke his heart.)* ἐὸν ὀνήσεται, Η, 173, juvabit animum suum. ἐτέρπεν αὐτῇ, oblectabat animum suum in ea, Ι, 189. et 255, ἴσχειν μεγαλήτορα. et 492, δάμασον μέγαν, doma iram, coll. 255. et 625, ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν Ἀχιλλεύς. et 633, σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν. et 635, σὺ δὲ ἵλαον ἔνθεο θυμόν. et 671, χόλος δὲ ἔχει μεγαλήτορα θυμόν. ἄδος (satietas) τέ μιν ἵκετο θυμὸν, cepit eum, Λ, 88, de lignatore. καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίνετο, Ν, 86. et 155, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. πτῆξε (perterrefecit) δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, Ξ, 40. et 439, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα, ictus adhuc vitam et animam adfligebat. οὐδέ τι φημὶ πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, Ο, 98. et 240, νέον δ' ἐσαγείρατο θυμόν. ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἄϊσθων, graviter gemuit animam agens, Π, 468, coll. 469. et 540, οἳ θυμὸν ἀποφθινύθουσι, qui animam deperdunt, neutraliter: *die ihr leben verlieren, (who lose their lives.)* ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω, animum augeo, Ρ, 226. et 564, μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμὸν, desiderio affecit animum meum. θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλα ἴαχον, animo tristatæ, Σ, 29. et 178, σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω. et 461, κεῖται ἐπὶ χθονὶ, θυμὸν ἀχεύων. νηλέα θυμὸν ἔχοντας, non miserantem animum habentes, sc. nos, *mit hartem herzen, (hard-hearted,)* Τ, 229. et 271, ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν ὤρινε. θυμὸν ἑταίρου

χώεται αἰνῶς, sc. ἕνεκα ἑταίρου, Υ, 29. et 32, θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, divisis animis: alii Græcis studentes. alii Trojanis. et 290, αὐτὸν ἄφερε θυμὸν (vitam) ἀπηύρα, privaret. et 343, εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα, sprach in seinem herzen, (said in his heart.) et 403, αὐτὰρ ὃ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, animam agebat et mugiebat. et 425, ὅς ἐμόν γε μάλιστα ἐσεμάσσατο θυμόν. ἐτέρπετο (σὺν) φίλοις, Φ, 46. et 112, ἄρει (ferro) ἐξέληται θυμὸν ἐμοῦ, vitam. et 296, Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας, animam auferens ei. οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε, Χ, 78, 91. et 263, οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι. et 312, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου, implevit sibi animum impetu immani. τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν, fata dederunt hominibus animam miseriis subjectam, Ω, 49. et 119, δῶρά κε θυμὸν ἰήνῃ, dona sane animum placare possint. sic et 196, 147, 176. et 518, πολλὰ κακὰ ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμὸν, multa mala tolerasti in anima tua: ubi anima sistitur velut dolium, cui insunt mala multa, quæ excuti non possunt. et 549, ἄνσχεο (ubi est imperativus pro ἀνάσχου) μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατά. et 568, νῦν μοὶ μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς. et 638, ἐξ οὗ σαῖς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμὸν, periit. et 680, ὁρμαίνων ἀνὰ θυμόν. τάχα ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσῃ, Λ, 205, peribit. sic Ε, 346, θυμὸν ἐξέληται, animam eriperet. et 673, 691. Λ, 381. Ο, 460, Π, 655. μένος θυμόν τε ὀλέσσε, periisset, Θ, 358. ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, Β, 171. Θ, 147. Ο, 208. Π, 52, 266. θυμὸν καὶ μένος ἑκάστου ὤτρυνεν, Ε, 470. Ζ, 72. Λ, 291. Ο, 500, 514, 667. τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμὸς, Ρ, 97. Χ, 122, 385. δαμάσαντες θυμὸν φίλον, Τ, 66, cohibentes animum nostrum, *unsre seele gefasset habend, (keeping up a good heart.)* φίλον ὤλεσε θυμὸν, Υ, 412, periit. θυμὸν μὴ σύγχει μοι, Ι, 608, ne conturba mihi animum. sic, αὐτῶν, Ν, 808. ἀνάλκιδα θυμὸν, imbellem animum, Π, 355, 656. ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, Β, 5. Κ, 17. εὖ τόδε οἶδα κατὰ φρένα κατὰ θυμὸν, Δ, 163. Ζ, 447. μερμήριξε κατὰ, Ε, 671. Θ, 169. πάντα μοὶ κατὰ θυμὸν ἐείσαο μυθήσασθαι, Ι, 641, omnia mihi ex animo appares locutus esse: vel et, secundum mentem meam et intelligentiam: nam Achilles videbat justum et æquum, sed nolebat obsequi. κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν φραζέσθω, Ο, 163. ἔγνω κατὰ ἀμύμονα θυμὸν, Π, 119. οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ, Υ, 264. εὔχετο θεῷ κατὰ ὃν, Ψ, 769. θυμὸς μέγας ἐστὶ βασιλῆος, Β, 196, ira magna est regis: quod non ἐγκωμίου χάριν dicitur h. l. sed ad timorem aliquem incutiendum. unde postea factum μεγαλόθυμος, qui est alius quam μεγάθυμος. cæterum ira est, ζέσις τοῦ περικαρδίου αἵματος δι' ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. hinc ἀέξεται ἐν στήθεσιν ἀνδρῶν ἠΰτε καπνὸς, Σ, 110, coll. 108, 113. et καπνὸς, ut σημεῖον πυρὸς, positus est pro πῦρ, quo innuitur τὸ ζέειν: ἀέξεται ἐν στήθεσιν; i. e. ἐν καρδίᾳ ζέει. θυμοῦ πολλοῦ περίφρασις est Δ, 34, seqq. et ibi est ἄκρα ἀπήνεια. etiam ἡ σώφρων θυγάτηρ, οὐκ ἄξια ἑαυτῆς ποιοῦσα, ὑβρίζει τὸν πατέρα διὰ θυμὸν, Θ, 360, seqq. deinde θυμὸς vocatur et ἀδήν τις, (musculus certus in corpore) μεταξὺ τῶν κλειδῶν κείμενος, πρὸς τὸ μὴ πλήττεσθαι ὑπὸ τοῦ ὀστοῦ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν. et sic quoque potest dici δόρυ μέχρι τοῦ θυμοῦ φθάνειν. apparet ex aliis fere omnibus locis, θυμὸν poni, ut in sacris ponitur anima, *die seele, (the soul,)* cor, *das herz, (the heart.)* ex Odyssea vide, si lubet, α, 275, 353. β, 103, 138, ubi conf. νεμεσίζω. et 315, ἀέξεταί μοι ἔνδοθι θυμὸς, ubi conf. ἀέξω. γ, 342, 395, 455, λίπε ὀστέα θυμὸς, de bove mactato. δ, 140, 548, 658, 694, 713. οὔ μοι θυμὸς σιδήρεος ἐν στήθεσι, *ich habe kein stählern herz im leibe, (I have not a heart of steel in my breast,)* ε, 191. et 458, ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. ζ, 155. η, 184, 187, 228, 306. θ, 45, θυμὸς, vel ὁ τοῦ ἀοιδοῦ, vel ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀκροατῶν. et 70, 204. ι, 12. σοὶ θυμὸς ἐπετράπετο, animus tuus versus est eo, i. e. cupis, placuit tibi. et 139, 213. κ, 78, τείρετο θυμὸς ἀνδρῶν ὑπ' εἰρεσίης, *ihre seele ward matt, (their spirits flagged.)* et 163, ἀπέπτατο θυμὸς, i. e. ἔθανε, de cervo confixo. et 248, 406, 415, 465, 466, 475, 484, 497, οὐ θυμὸς ἤθελε ἔτι ζώειν, *meine seele begehrete zu sterben, (my soul wished for death.)* λ, 205, amplecti cupiebam eam. et 220, λίπῃ ὀστέα θυμός. μ, 28, 324, 414. ν, 40. ξ, 150, 219, 246, 517. ο, 20, 66, 165, 212, 338, 394. π, 73, 81, 141, 466, 479. ρ, 284, τολμήεις μοί. et 469, 531, 554. σ, 60, ἀγήνωρ, vehemens: *wenn du dich so fast sehnest, (if thou longest so vehemently.)* et 74, 351, 408, 426. ὀρώρεται ἔνδοθι κήδεσιν, τ, 377. et 454, ἀπέπτατο, anima avolabat, de apro occiso. et 524, ὀρώρεται. υ, 38, 217, 328, 349. φ, 194, 198, 273, 342. ψ, 72. ἄπιστος, incredulus, non fidens. et 105, 172, σιδήρεος. 215, 266. ω, 139, 312, 317, 348. θυμοῦ μειλίγματα, κ, 217. κήδεα, θ, 149. ξ, 197. μελεδήματα, υ, 56. κεκαδήσει πολλοὺς, φ, 154, i. e. ποιήσει χάσασθαι τῆς ψυχῆς. et 170. ψ, 343. νεμεσσήθη ἐνὶ θυμῷ, α, 119, *es verdross ihn, (he was indignant at it.)* et 200, ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλουσι θεοὶ, i. e. ἐντιθέασί μοι. et sic vocat τὸ ἐνθυμεῖσθαι. 311, 320, 361. β, 112, 192, 248. λ, 223, 275, 319. δ, 71, 158, 447, 452, 459, 650, 780. ε, 76, 126, ᾧ θυμῷ εἴξασα, i. e. τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ, *ihrer lust und begierde nach, (according to their desires.)* aliter hoc εἴκειν θυμῷ est in Iliade, de ira: Sed h. l. est de cupiditate venerea. ζ, 23, 166, 313. η, 42, 50, 75, 134. θ, 265, θαύμαζε θυμῷ, i. e. tacite apud se. 395, 450, 483, 571, 577. ι, 272, νηλέϊ, duro. 278, 287, 368. κ, 317, 373, 374. λ, 55, 87, 101, 180, 394, 417. μ, 58, 217, 266, ἔπος ἔμπεσε θυμῷ, i. e. ἐνεθυμήθην, *es fiel mir bey, (it occurred to me.)* 427. ν, 145, 339, 342. ξ, 113, χαῖρε, sc. ὁ Ὀδυσσεύς. 146, 310, 445, 490. ο, 7, 27, 132, 172, 202. π, 25, 28, 37, 99, τῷδε ἐνὶ θυμῷ, i. e. ἔχων ὃν ἔχω θυμὸν, *mit diesem muthe, dem aber die kraft fehlet, (having courage, but wanting strength.)* et 257, 306, 331, 342. ρ, 13, 595. σ, 112, 134, 153, 227, θυμῷ νοέω, quæ est lenis refutatio maternæ accusationis 215, s. et notat τὸν εὐφυῆ, indole bona præditum, καὶ θυμόσοφον: οἴκοθεν γὰρ,

καὶ οὐκ ἀπὸ διδασκάλων, φρονεῖ: hinc dii ipsi eum instituisse dicuntur. et loquitur h. l. de rebus præsentibus. ἀθύρματα θυμῷ, σ, 322. et 329, οὐ ταρβεῖς. sic et 389. et 405, οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν, ubi θυμὸς est appetitus cibi, *ihr könnet nichts mehr hinterbringen, (ye cannot eat any more.)* κεκοτηότι, τ, 71. et 210, ἐλέαιρε γοόωσαν. et 283, κέρδιον εἴσατο. et 343, ἐπιήρανα. et 485, θεὸς ἔμβαλε, υ, 5, 9. et 301, μείδησε θυμῷ σαρδάνιον, præ ira. 304, vitæ tuæ id omnino prodest, coll. 306. ἄφρονι, φ, 105. 126, 218, πιστωθῆτον. et 302, ἀεσίφρονι. et 355, μῦθον ἔνθετο. μίμβλετο (pro μεμέλητο) χ, 11. et 87, ἀνιάζων. et 411, χαῖρε. et 477, κεκοτηότι. ἐγκάτθετο, ψ, 223. 257, 260, θεὸς ἔμβαλε. θνήσαο, ω, 90. et 162, τετληότι. et 247, ἔνθεο. et 390, φράσσαντο. et 510, τῷδε ἐνί. et 544, ἐπείθετο χαῖρέ τι. πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν, in anima sua, α, 4. (sic et ν, 90. et conf. ο, 486.) et 29, μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν, *er erinnerte sich in seinem herzen, (he remembered in his heart,)* de Jove dictum. et 107, πεσσοῖς θυμὸν ἔτερπον. et 294, φράζεσθαι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. et 323, θάμβησε κατὰ θυμὸν, i. e. κατὰ ψυχήν. ἀτέμβει, in errorem inducit, β, 90, et additur, ἐν στήθεσσιν. ἶνα ἔχοντες, γ, 128, quod notat ὁμοψυχίαν, eundem sensum: alibi notat ὁμοιότητα ἀνδρικὴν, ubi de bellando sermo est, eandem fortitudinem, et tunc ἶνα est ἴσον. ὥρμαινε ταῦτα κατὰ, δ, 120. et 187, μνήσατο. et 366, ὄρινα αὐτῇ. et 813, ἐρέθουσι. ἐρέχθων, ε, 83. et 95, ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. et 157, ἐρέχθων. et 222, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα. et 285, προτὶ ὃν μυθήσατο. et 298, εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα. sic et 355, 376, 407, 464. et 444, εὔξατο κατὰ ὄν. et 468, δαμάσῃ κεκαφηότα. ἔπειθε ἐμὸν, η, 258. ὤτρυνε μένος καὶ, Θ, 15. et 98, δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν, ubi conf. ξ, 28, 46. ὀρινάς μοι, Θ, 178. ἔπειθον, ι, 33. et 75, ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, ubi conf. κ, 143, 379, cui opponitur θυμὸν ἥδοντες, a quo est ἡ θυμηδία. ἀμηχανίη ἔχε, ι, 295. et 299, βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα. et 302, ἕτερος θυμὸς ἔρυκέ με, aliud consilium retrahebat me. et 318, ἀρίστη φαίνετο βουλὴ κατὰ θυμὸν, sic et 424. et 500, οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα. coll. 501, θυμῷ, ira. μερμήριξα κατὰ ἀμύμονα, κ, 50, 151. et 461, αὖτις ἐνὶ στήθεσσι λάβητε. νεοπενθέα ἔχουσαι, λ, 39. et 104, σὸν ἐρυκακέειν, *deinen appetit zähmen, (to curb thy appetite.)* et 200, μελέων ἐξείλετο, vitam e corpore exemit. et 202, μελιηδέα ἀπηύρα, *nahm das liebe leben weg, (deprived of life.)* et 561, δάμασον μένος καί. πρὸς κῦμα χανὼν ἀπολέσαι θυμὸν, amittere vitam, μ, 350. σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω, tuam iram semper vereor et devito, ν, 148. et 263, πάθον ἄλγεα θυμῷ. et 270, λάθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας, latui eum occidens. ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, refecit animum cibo, ξ, 111. et 169, ἄχνυμαι. et 361, ὀρινάς μοι. et 391, μάλα ἄπιστος θυμός. et 405, φίλον ἀφελόμην. et 438, κύδαινε θυμὸν ἄνακτος, lætum fecit animum domini. θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, ο, 353. et 378, οἷα δμώεσσιν ἰαίνει. ἐμὸν κατὰ ἀμύμονα μερμηρίξας, π, 237. et 309, ἐμὸν γνώσεαι. ῥοπάλῳ ἐξέλοιτο, ρ, 236, i. e. φονεύσοι. et 603, πλησάμενος ἐδητύος, *da er seine seele gesättiget mit speise, (having eaten his fill.)* ὅπως πετάσειε θυμὸν μνηστήρων, σ, 160. et 211, ἔρῳ θυμὸν ἔθελχθεν. et 281, θέλγεν ἐπέεσσιν. μή μοι θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων, τ, 117. et 198, ἵνα πλήσαιντο θυμὸν, ut saturarentur cibis. et 263. τῆκε. et 312, μοὶ ὧδε ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται. et 364 θεουδέα θυμὸν ἔχων. et 390, κατὰ θυμὸν ὀΐσατο κλαίουσα κορέσατο ὃν κατὰ θυμὸν, υ, 59. et 62, ἐξέλοιο. et 266, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς, i. e. ἐπέχετε ψυχὴν, abstinete animum a convicio. γυναικὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινας, φ, 87. et 88, κεῖται ἐν ἄλγεσιν θυμός. et 318, θυμὸν ἀχεύων. αὐτῶν ἠέλιος ἐξείλετο θυμὸν, de piscibus, χ, 388. et 462, μὴ καθαρῷ θανάτῳ θυμὸν ἀφελοίμην. πολυπενθέα, ψ, 15. et 47, ἰάνθης. et 97, ἀπηνία. et 100, 168, τετληότι θυμῷ. et 230, πείθεις μοῦ θυμὸν ἀπηνία. et 100, 168, τετληότι θυμῷ. et 230, πείθεις μοῦ θυμὸν ἀπηνία περ ἐόντα. et 345, ἐέλπετο ὃν κατά. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο, i. e. ἔπνει, Φ, 386, conf. ἄημι. τὸ θύμον, ου, vero est εἶδος βοτάνης εὐτελοῦς, Aristoph. Plut. 253, 283, cepa. quod cave masculino genere dici putes. est neutrum, penultima brevi, ut scholiastes ad l. c. docet. et Pax, 1169.

θυμοφθόρος, ου. ὁ ἡ. (Φθίω) vitam destruens. ab ὁ θυμὸς, qui et vitam notat; ἀναιρετικὸς τῆς ζωῆς. γράψας θυμοφθόρα πολλὰ, cum scripsisset multa mortem jubentia, Ζ, 169, coll. 170, ὄφρα ἀπόλοιτο, ut periret: *da er ihm einen Urias-brief mitgegeben, (having given him a letter containing an order for his own death.)* nam τὰ ἀπολλύντα, sunt θυμοφθόρα. sic, φάρμακα, venena interimentia, β, 329. ἄχος θυμοφθόρον, luctus absumens vitam, δ, 716, *herzfressende traurigkeit, (heart-breaking sorrow.)* sic, κάματον, defatigationem noxiam vitæ, κ, 363, cui opponitur θυμήρης, ὁ ἡ, vitæ aptus et recreationi. ὅς κεν θυμοφθόρος τοῦτον ἀνιάζῃ, τ, 323, quicunque huic molestus fuerit ut angatur animo, *wer ihn ängstet, (whoever distresses him in mind.)* alibi possit et esse, φθαρτικὸς τοῦ λογισμοῦ: et ex posterius citato loco apparet notare in genere, destruens hilaritatem et bonum animum.

θύνω, f. υνῶ. (Θέω) est idem quod θύω in primo significatu: ruo cum impetu, feror cum impetu, ὁρμάω. θῦνε (ἔθυνε) γὰρ ἀμπεδίον, (ἀνὰ πεδίον, per campum) ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς, Ε, 87, ruebat enim per planitiem similis flumini exundanti: quod simile imitatus est Horatius, lib. 4, Od. 14, 25—30. et 250, μηδέ μοι οὕτω θῦνε (imperativus) διὰ προμάχων, neque mihi sic ardenter versare inter primos pugnatores. ὁ πεζὸς θῦνε διὰ προμάχων, Λ, 342, ille pedes versabatur in prima acie. et 569, αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε (ἔθυνε) μεσηγὺ ἱστάμενος. sic, διὰ προμάχων, Υ, 412. et 493, ὡς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, quaquaversus ferebatur cum hasta. θῦνε κατὰ μέγαρον, ferebatur cum gravi impetu per triclinium, ω, 448. βασιλῆες θῦνον (ἔθυνον) κρίνοντες, properabant et huc illuc currebant distinguentes et ordinan-

tes exercitum, B, 446, ex quo loco vera vis verbi maxime apparet. nam isti principes erant adjutores generales Agamemnonis. οἱ δὲ, λύκοι ὥς, θῦνον, Λ, 73, ardenter incursabant. et 188, ὁρᾷ τὸν, θύνοντα ἐν προμάχοις. sic et 203. Θύνοντα ἀμπιδίον, E, 96. ὦρτο κυδοιμὸς θυνόντων ἄμυδις, concurrentium ad pugnandum, K, 524.

Θυόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) odoratus, fragrans. θυόεν νέφος, est circa Jovem in monte Ida, O, 153, τὸ εὐῶδες, εὔοδμον. nam aër inferior, tempore tempestatis fulgurantis, fit odoratus ex floribus et terra ipsa.

Θύον, ου. τό. (Θέω) est δένδρον εὐῶδες maxime si ligna ejus uruntur. ὀδμὴ κέδρου τε θύου τε ἀνὰ νῆσον ὀδώδει δαιομένων, ε, 60, ubi insula describitur, ubi nympha Calypso habitabat, quæ in focis suis talia ligna urebat. eadem arbor dicitur ἡ θύα, et θυΐα, unde adjectivum est θύϊνος et θύϊος. Latinis est thya arbor.

Θύος, εος. τό. (Θέω) libatio, res sacra. est enim factum nomen ex θύω, quatenus notat, rem sacram facio. πρὸς ναὸν ἔρχεο σὺν θυέεσσιν (facto ablativo ex θύεα, τὰ, quod concipitur esse θύεες, et adjuncto σι, ut Iones facere solent dat. et abl. tertiæ declinationis ex nominat. plur.) Z, 270, ad templum vade cum re divina; quæ possunt esse θυμιάματα, suffimenta, vel λοιβαὶ, libationes. θεοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλαῖς ἀγαναῖς, λοιβῇ τε κνίσσῃ τε, παρατρωπῶσι ἄνθρωποι, I, 495, deos avertunt ab ira sacris rebus et votis placantibus, libatione et nidore. λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, supplico per res divinas et deum, ο, 261, coll. 222, s. 260. ex quo apparet, θύος esse nomen generale cujusvis rei divinæ factæ. in specie autem notat θυμίαμα sacrum, aut libamentum. Vide sequens.

Θυοσκόος, ου. ὁ. (Κῶ) est dictus ἀπὸ τοῦ, τὰ θύη κέειν, i. e. καίειν, a comburendo et adolendo sacra. notat ergo sacrificulum, *einen opferpriester, (a priest who officiates at sacrifices:)* deinde et vatem, qui ex sacrificiis vaticinatur, aruspicem. denique in genere, vatem, μάντιν. τὸ θύος, εος, est τὸ ἱερεῖον, τὸ θυμίαμα: nam et ex ture aris imposito, et ex suffitu per accensum tus facto, vaticinabantur. alii paullo artificiosius hoc nomen enarrant. prior pars vocis manet immota, a τὸ θύος: sed posterior pars motitatur; dicunt enim, κοεῖν dici pro νοεῖν, intelligere: ut θυοσκόος ergo sit, ὁ διὰ θυῶν κοῶν i. e. νοῶν τὰ μέλλοντα. unde et iidem vates dicti sint ἐμπυροσκόποι et λιβανομάντεις. sic a κοεῖν dicunt esse τὸ μακκοᾶν, i. e. μὴ νοεῖν, ἀλλὰ ἀνοηταίνειν. id sane verum est, τοὺς θυοσκόους esse et, τοὺς διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευομένους, non vero solos τοὺς θύτας. οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες, Ω, 221, ubi est sacrificus. ὅ σφι θυοσκόος ἔσκε, φ, 145. ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος, χ, 318. et 321, εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὔχεαι εἶναι, πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι, etc. ex quo contextu apparet, vatem fuisse, ex libationibus vaticinari solitum. nam ex fumo θυμιαμάτων vaticinatum aliquem esse, ex toto Homero, quantum memini, nusquam apparet. ergo illa artificiosa etymologia saltem generalius est determinanda, ut τὸ θύος notet et libationem vino factam. Vide sub θυήεις, et καίω.

Θυόω, f. ώσω. (Θέω) odore repleo, suffio. et est idem fere quod θειόω. ἐλαίῳ, τό οἱ τεθυωμένον ἦεν, oleo, quod ei odoribus repletum erat, Ξ, 172, quasi μεμυρισμένον, μεμυρωμένον, odoribus suavibus fragrans. ergo describit poëta h. l. id, quod deinde dictum est τὸ μύρον, quam vocem ignorat, etsi rem teneat. veteres enim ex floribus et aromatibus olea optime olentia præparabant; ut et ex sacris litteris notum est. hinc sunt τὰ θυώματα, i. e. εὐώδη θυμιάματα, apud Herodotum.

Θύρα, ας. ἡ. (Θέω) janua, ostium. est a θύω, irruo; per eam enim exitur vel intratur: ipsa etiam movetur crebro. ὅση δὲ ὑψορόφου θύρη θαλάμου τέτυκται, Ω, 317, quanta est janua alte camerati conclavis; utpote cujus janua pro portione etiam est alta et ampla. et 453, θύρην δ' ἔχε (clausam tenebat) μοῦνος ἐπιβλὴς (obex) εἰλάτινος: ubi simul robur Achillis describitur par robori trium virorum; et ἐπιβλὴς iste vocatur 445, μεγάλη κληῖς θυρῶν. et 567, ὀχῆας θυράων, pro θυρῶν, obices portarum. ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν, pro θύραις, B, 788, concionem habebant ad januas, i. e. ante domum, Priami. sic H, 346, ἀγορὴ παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι. θύρῃσιν ἐφίστατο, ad fores stetit, Λ, 643. θύρας ὦϊξε, valvas aperuit, Z, 298. et 89, οἴξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε κληῖδι κρυπτῇ, postibus adaptaverat fores firmas cum claustro occulto, Ξ, 167. et 169, θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς, conclusit. et 339, πυκινὰς ἐπῆρσε. θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας ῥήξας ἐξῆλθον, I, 471, conclavis januas firmiter aptatas effringens exii. πρώτῃσι (ἐπὶ) θύρῃσι, X, 66, ad primas januas; ubi sic dicit τὰς αὐλείας, ἃς ἔθος ἦν τηρεῖσθαι ὑπὸ κυνῶν, januas aulæ, per quas ex publico in aulam intrabatur, et quas solebant custodire canes vincti catenis. εἰ δόμου ἐν πρώταις θύραις σταίη, α, 255, ad exteriores januas domus. et hæ vocantur τὰ πρόθυρα: sed Iones amant vocabula composita dissolvere; coll. 103. θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν κατέλιπον ἀνακλίνας, conclavis januam compacte fabrefactam reliqui sic ut aperueram, χ, 155. et 157, θύρην ἐπίθες, claude januam. et 201, θύρην τ' ἐπιθέντι φαεινήν. et 258, ἄλλος δέ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν βέβληκει, *traf mit dem geschoss die thüre, (hit the door with the weapon.)* sic et 275. et 394, κινήσας δὲ θύρην, mota janua, aperiens januam. θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ ἀργυρέῃ, α, 441, januam attraxit exiens, annulo argenteo. θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναὶ, clausæ erant, ζ, 18. χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, auratæ fores firmatam domum intus cohibebant, η, 88, i. e. janua ab interiore sua parte inducta erat laminis aureis: et sermo est de regia Alcinoi. δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσὶ, duo ostia habet istud antrum,

ν, 109. ubi θύρα simpliciter de ostio vel introitu aliquo dicitur. θύραι εὐεργέες, δικλίδες, ρ, 267 fores bene elaboratæ, duplices. προπάροιθε θυράων, α, 107. γ, 407, sub dio, sed prope januam. sic π, 344. ρ, 297. ἔκτοσθεν αὐλῆς ἄγχι θυράων, π, 112. οὐ δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον ὃν προσέθηκε, ι, 304. et 406, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων: et poëta ibi sic vocat ostium speluncæ Polyphemi. sic et 417, εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο. ἐπὶ οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων, in limine sedens intra januam, ρ, 339. sic et intelligendum est, σ, 32, προπάροιθε. εἴ πως οἱ εἴξειε θυράων, si forte cederet ei a janua, χ, 91. θυρέων (ionice pro θυρῶν) ἀνέκοπτεν ὀχῆας, forium repulit pessulos, φ, 47. et 191, ἐκτὸς θυρέων ἔσαν. ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν (θύραις) ἐφεστάμεν, hospitem diu ad januam stare, α, 120, conf. ἐφίστασθαι. ἔσταν εἰνὶ (ad) θύρῃσι θεᾶς, κ, 220, 310. λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσι, ν, 370, ubi θύρας vocat τὴν τοῦ σπηλαίου ὀπήν: et ponit pluralem, ad significandam amplitudinem ostii, ad quod claudendum opus erat magno saxo. sic, πέτρην, ι, 243. ἐπὶ (apud) αὐλείῃσι θύρῃσι, σ, 238. ἐπὶ πρώτῃσι, ad primas, χ, 250. ἐπ' αὐλείῃσι ἀθρόοι, ψ, 49. εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε τοὺς, μ, 256, ubi sermo est de Scylla, vorante ante ostium vel in ostio speluncæ suæ raptos sex socios Ulyssis ex navi prætervehente. θύρῃσι καθήμενοι, ρ, 530, i. e. πρὸ θυρῶν, nam deest præpositio ἐπὶ, apud, ante. θύρας ὤϊξε φαεινὰς, κ, 230, ubi est πρωθύστερον, pro οἴξασα θύρας ἐξῆλθε. sic et 256, 312. et 389, θύρας δ' ἀνέῳγε συφειοῦ, suilis. αἰθούσης τε θύρας, ad ostia porticus ante domum, σ, 101, ubi simile πρώθυστερον, nam αὐλὴν, 100, est post intelligendum. κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων, occlusit, τ, 30. θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινὰς, φ, 45. et 236, κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας. et 240, σοί τε θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληῖσαι κληῗδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι. sic et 382, 387, 389, et 391, ἐπέδησε θύρας, adstrinxit, colligavit. ὤϊξεν, χ, 399. κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς ἀραρυίας, ψ, 194. et 229, εἴρυτο θύρας θαλάμοιο, custodiebat. et 370, ὤϊξαν, ad exeundum. sic et ω, 500. θύρηφι adverbialiter ponitur pro ἔξω, foris, foras. τὰ τ' ἄρσενα ἔλειπε θύρηφι, ι, 238, relinquebat foris. μάλα δ' ὦκα θύρηφι ἔα (ἦν, eram) ἀμφὶς (procul, separatus) ἐκείνων, ξ, 352, et θύρηφι ibi est pro, ἔξω τῆς θαλάσσης, nam natando evaserat in sylvam. *ich war geschwinde aus dem meere, eine ziemliche weite von jenen entfernet, (I got quickly away from the sea, to a considerable distance from them.)* κτήματα, ὅσα σοὶ ἔνδοθι καὶ θύρηφι, χ, 220, domi et extra domum. conf. πύλαι: nam et hæ sæpe ponuntur pro ostio nudo, e. c. speluncæ. hinc ἔξω dicitur θύραζε. θύραι, circumscribuntur, β, 344, s. et δικλίδες sunt, διχόθεν κλειόμεναι, δίθυροι. ut α, 103, s. apud Herodotum, II. 96, θύρα videtur notare cratem: ἔστι ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρη, κατεῤῥαμμένη ῥιπεῖ καλάμων. ubi conf. interpretes. deminutivum est τὸ θύριον, cum acuto in ante penultima: nam ejusmodi neutra in ιον, incipientia a brevi syllaba, προπαροξύνονται, Aristoph. Plut. 1099.

Θύρα αὔλειος, vide sub αἴθουσα.

Θύραζε, (Θέω) adverb. extra januam. poni autem solet simpliciter pro, ἔξω, foris, foras. ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε θύραζε, ex femore hastam expulit foras, Ε, 694, ubi medica manus adhibebatur vulnerato, et cui hastæ ferrum insidebat adhuc in femore. τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, sc. ὁ ποταμὸς, hos mortuos ejiciebat fluvius ex se, Φ, 237, et hoc adverbium h. l. idem valet ac χέρσονδε, 238, i. e. εἰς γῆν. ἰχθὺν ἐκ πόντοιο θύραζε, sc. ἕλκει, Π, 408. ponitur ergo Θύραζε pro, ἔκ τινος περιέχοντος τόπου ἔξω, quisquis tandem ille sit locus. nec mirum; cum et loca, ubi pascuntur ζῶα, vocentur οἰκία, δόμοι, πατρίδες, πόλεις, αὐτῶν. ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον, Σ, 29, ubi est in significatu proprio et primo. sic et 416, βῆ δὲ θύραζε χωλεύων. et 447, οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξιέναι αὐτοὺς, non sinebant eos exire e castris suis, ἔξω τοῦ ναυστάθμου. τοὺς ἐξῆγε θύραζε, i. e. ex fluvio, Φ, 29. οἴκοιο ἆλτο θύραζε, Ω, 572. ἁλὸς θύραζε, ex mari, ε, 410, ἔξω θαλάσσης. ἰχθὺν ἔῤῥιψε θύραζε, i. e. ex mari ubi habitaverat piscis ante, μ, 254. αὐτῷ θύραζε ἐρχομένῳ, ei e domo exeunti, ζ, 53. κριὸν ἀπέπεμπε, ι, 461. et 418, στείχοντα. et 444, ἀρνειὸς ἔστειχε. ἔβη, ο, 62. et 450, ἀματροχόωντα, mecum una cursitantem extra domum. et 464, δόμων ἐξῆγε. ἕλκωσι, π, 276. φεύγοντι, σ, 385. ἔξελθε τάλαν, τ, 68. et 69, εἶσθα, is, i. e. ibis. et 566, διὰ κεράων ἔλθωσι, egredientur per corneas portas. φέρων, υ, 97. et 179, νῦν ἔξεισθα; exis nunc; et 361, δόμου ἐκπέμψασθε. et 367, ἔξειμι. ἐξελθόντι, φ, 89. et 238, προβλώσκειν. sic et 384. et 299, ἕλκον. et 422, διαμπερὲς ἦλθε θύραζε ἰὸς, sagitta per omnia foramina transiit. μεγάρων θύραζε, extra conclave magnum, χ, 375. et 456, τίθεσαν, posuerunt foris.

Θυρεὸς, οῦ. ὁ. (Θέω) janua, vel, quod vicem januæ præstat, *eine vorsetze thüre, eine einfache thüre, (a door, a single door.)* ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν, ι, 240, et sic vocat saxum illud ingens, quo Polyphemus munire solebat ostium speluncæ suæ, coll. 243, quod κλείει τὸ ἄντρον ἢ πωμάζει. sic et 313, 340. apud recentiores θυρεὸς est, εἶδος ἀσπίδος, scutum longius quam latius, ad formam januæ; vel et, quia munit corpus, velut janua ostium.

Θύρετρον, ου. τό. (Θέω) janua, porta. idem quod ἡ θύρα. πρῆσαι πυρὸς θύρετρα, portas comburere igne, Β, 415. θύρετρα, καίπερ εὐρέα, στείνοιτο, portæ, quamvis latæ, angustæ essent tibi, σ, 384, ἔβραχε καλὰ θύρετρα, φ, 49, sonuerunt, *kracheten, (jarred, grated.)* αὐλῆς καλὰ, χ, 137, portæ pulcræ ad aulam.

Θυσανόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) dependentibus villis et fimbriis ornatus, κροσσωτὸς, *mit bommeln und franzen besezt, (adorned with tassels and fringes.)* αἰγίδα θυσανόεσσαν, i. e. κροσσωτὴν, Ε, 738. Ο, 229. Ρ, 593. Σ, 204. Φ, 400.

Θύσανος, ου. ὁ. (Θέω) cirrus, villus dependens, *eine bommel, (a tassel.)* est a θύω, move-

ον, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ εὐσάλευτον, si id, ex quo pendet is villus, movetur. nimirum a θύω, ejusque futuro θύσω, fit novum verbum θύσομαι, agitor; unde est οἱ θύσανοι. θύσανοι ἑκατὸν, Β, 448, i. e. πολλοὶ θύσανοι, πλεκτοὶ, et, si tolleretur αἰγὶς, θύοντες, i. e. σειόμενοι. sermo est de ægide divina: et allegorice, οἱ θύσανοι ejus, sunt fulgura. ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν, Ξ, 181, ubi de zona pulcra Junonis est sermo, et hæc erat loco nostrorum *schnürleib*, *(stays)* infra mammas, ex qua inferne dependebant multæ fimbriæ vel noduli. hos θυσάνους γλῶσσά τις σισύβους vocat, communis vero lingua κροσσοὺς per ο, nam κρωσσοὶ per ω sunt ὑδροφόρα ἀγγεῖα, ὑδρίαι. et tales θύσανοι κύκλῳ περὶ τὴν ζώνην ἀπηώρηντο. de θυσάνοις in clypeo Minervæ vid. Herodot. IV, 189.

Θύσθλα, ων. τά. (Θύω) sunt ῥάβδοι τινὲς, ἐν αἷς καὶ νάρθηκες, φορήματα διονυσιακά: vel κλάδοι τινὲς, ὁποῖοι καὶ οἱ περὶ τὸν Διόνυσον βακχικοὶ θύρσοι: et tunc verbum, ἔχευαν χαμαὶ, Ζ, 134, ubi de nutricibus Bacchi sermo est, metaphoricum est. aliis tamen significari videntur τελεστικὰ θύματα, res sacræ in Bacchi festo offerendæ. sed rectius putantur θύρσοι, qui proprie sunt ἁπαλοὶ κλάδοι τοῖς νάρθηξι περιπλεχθέντες, deinde vero totus ejusmodi scipio exornatus circumvoluta hedera. cæterum ὁ θύρσος indidem est a θύω, feror sacro impetu. in plurali dicuntur et τὰ θύρσα. Sed θυρσοὶ sunt γαμικὰ στέμματα, longeque aliud quam θύρσοι.

Θυσία, ας. ἡ. (Θύω) sacrificium quodvis. est apud recentiores ἡ θυσία determinata ad victimas. tale sacrificium cruentum, Minervæ factum, describitur, γ, 418, seqq. et filii Nestoris ministrant ibi, heroico more, cum reges simul essent sacerdotes. coll. 335, s. et Minerva ipsa intererat huic sacro, 435, s. in genere persuasum id erat antiquis, in omni θυσίᾳ εὐλόγῳ præsentem esse deum: ut decentius se gererent homines in tali convivio sacro, et coram deo. Species θυσίας sumebatur ex re præsente. si pax jurabatur, mactabantur oves, animal placidum. recentiores Attici sumebant in juratione tria, κάπρον, κριὸν, ταῦρον. si castitas servata jurabatur, immolabatur sus mas, contrarium castitatis. conf. Τ, 251, seqq.

Θύω, f. ύσω. (Θέω) furo. feror cum impetu, concitus sum. est ab eodem illo θέω vel θεύω, f. εύσω, curro, deductum, sicut materia verbi et forma ostendit. ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει, Α, 342, *er fähret zu mit einem ihm selbst schadenden herzen, (he drives on with an impetuosity fatal to himself,)* ὁρμᾷ. hinc sunt αἱ Θυάδες, i. e. αἱ Βάκχαι, mulieres in Bacchi festo discurrentes. οἴδματι θύων, de fluvio, Φ, 234, tumido fluctu incursans. sic et de Hellesponto, Ψ, 230. ἐπῶρτο Ἀχιλῆϊ κυκώμενος ὑψόσε θύων, etiam de fluvio, Φ, 324, ingruebat in Achillem (vadentem in fluvio) turbidus in altum incurrens, i. e. ἀειρόμενος cum impetu: nam ὑψόσε pertinet ad θύων. ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, μ, 400. et 408, ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων. et 426, ἐπαύσατο: ubi sermo est de ventis procellosis. κῦμα δ' ὄπισθε πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, ν, 85, ubi sermo est de navi celerrime acta remis, post quam currentem fluctus varie moventur et concursant quasi. sic per hyperbolen aliquam, δάπεδον ἅπαν αἵματι θῦεν, pro ἔθυεν, λ, 419. χ, 309. ω, 184, solum omne undabat quasi sanguine, περιερρεῖτο αἵματι, *fluss und lief von blut, (swam with blood,)* φαντασίαν εἶχε τοῦ θύειν, i. e. ὁρμᾶν καὶ κινεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥεῖν αἷμα. θύειν igitur est, movere se, currere. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, Α, 180. Π, 699, i. e. περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων, ut περὶ sit adverbialiter, πρὸ vero ellipticum, προμαχόμενος τῷ δόρατι πρὸ τῶν ἄλλων. verbum θωΰσσω, f. ξω, inclamo, hortor clamore, cum clamore feror, incito alium vel me, fit ex θύσσω, a θύω. ἐπιθωΰσσω, alloquor, adhortor. est verbum frequens apud Æschylum. e. c. Prom. 277, οὐκ ἀκούσαις ἡμῖν ἐπεθώϋξας τοῦτο, non invitis nobis hortans cum clamore dixisti istud. Deinde θύω etiam est, libo, σπένδω, vinum in aram aut in terram effundo rei sacræ causa: et quia id semper conjunctum erat precibus et votis; hinc θύω simpliciter quoque est, vota diis facio. denique est, sacrifico, in ignem conjecta aliqua oblatione, ad similitudinem libamenti. θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον, ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε (ἐνέβαλλε) θυηλὰς, Ι, 219; jussit eum precari diis, isque id faciebat, conjiciens in ignem primitias. nam in conclavi, ubi convivabantur, adstabat focus sacer: in hujus ignem conjiciebant, initio convivii vel cœnæ, particulas quasdam de carnibus appositis, loco ἀπαρχῆς, cum precibus brevibus ad deum. *das war bey ihnen statt des tischgebetes vor dem essen, (which was with them instead of grace before dinner:)* et post convivium sequebatur libatio vini cum precibus. θύειν ergo h. l. est precari cum libatione de cibis: et reddebatur quasi diis aliquid de eo quod ipsi ante dedissent sibi ad fruendum. πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν, ι, 231, igne accenso vota faciebamus diis, conjecta aliqua casei particula in ignem, antequam ipsi vesceremur de caseis illis. ἄργματα θῦσε θεοῖς, ξ, 446, qui locus, in contextu consideratus, maxime illustrat hunc ritum: ἀπαρχὰς κρεῶν conjiciebat in ignem, cum precibus. εὔχετο, θῦε δ' Ἀθήνη, ο, 222, coll. 258, σπένδοντα εὐχόμενόν τε. et 260, ἐπεί σε θύοντα κιχάνω: ubi vides, θύειν esse libare vinum et precari. in poëta ergo θύειν nusquam est pro σφάζειν: nam hic significatus est recentiorum. ex illa antiqua enim notione libandi, et primitias offerendi de cibis capiendis, facta est generalior notio rei cujuslibet sacræ faciendæ, e. c. suffiendi, mactandi victimam, etc. τὸ γήθυον dicitur ab γῆθεν θύειν, i. e. ὁρμᾶσθαι, quod et γήτειον (ab ἐκ γῆς ἀναθέειν, mutato θ) et ἡ γαθυλλὶς et γηθυλλὶς, et ἐπιθυλλὶς dicitur; estque planta ex genere alliorum.

Θυώδης, εος. ὁ ἡ. (Θύω) suaviter olens, εὐώδης. ἐκ θαλάμου θυώδεος, ex thalamo suo odorato, prodibat Helena, δ, 121, ubi diæta reginæ magnificæ describitur, fragrans fortasse ob asseres cedrinos, quibus pavimentum aut parietes erant inducti; vel quia assidue odores ibi spargebantur et urebantur.

Θυώδης, εος. ὁ ἡ. (Ὄζω) ex incensis odoribus bene olens. nam θύω est et, incendo odores et thus. (rectius enim scribitur thus, a θύω.) εἵματα θυώδεα, vestes odoribus repletæ, *wolperfumirte kleider, (perfumed garments,)* ε, 264. φ, 52.

-θω, terminatio verbalis Attica, vide sub ἀμύνω, ad finem.

Θῶες, οἱ, vide sub θώς.

Θωή, ῆς. ἡ. (Θέω) mulcta imposita. ἡ κατατιθεμένη ζημία, ἡ ἐπιτιθεμένη τινὶ ζημία. ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν, evitabat gravem mulctam ab Achæis sibi imponendam, N, 669, nam qui detrectabat militiam, multa puniebatur. malebat ergo hic Euchenor perire in bello, quam vel pecunia multari a suis, si citatus ad militandum non veniret, vel domi mori morbo difficili. θωὴν ἐπιθήσομεν, β, 192, quod etymologice sic positum. hinc est ὁ ἡ ἀθῷος, i. e. ὁ μὴ θωὴν πάσχων, ὁ μὴ θωῆς ἄξιος, quod et scribitur ἄθωος. cui mulcta irrogari nulla potest vel non irrogatur, innocens. differt id ab ἀθῷος, pro ἀθώϊος, ab ὁ Ἄθως, mons ille celeber, unde est ὁ ἀθῷος Ζεὺς, Jupiter in illo monte cultus.

Θῶκος, ου. ὁ. (Θέω) et rursus distracto circumflexo, θόωκος, ου. ὁ. sedes, sedile. it. consessus, συνέδριον. θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους, ad deorum venit sedes, Θ, 439, ad concilium deorum. ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, β, 14, sedit in sella patris, Telemachus, ut hæres regni. et 26, οὐδέ ποτ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετο οὐδὲ θόωκος, nunquam nostrum concilium in foro factum est neque consessus vel conventus; nam θόωκος in specie est, consessus τῶν γερόντων, principum et senatorum, ἀγορὴ vero populi. nec mirum, cum et Galli hodie habeant suum *lit de justice*, et episcopi suas sessiones in conciliis. οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ε, 3, dii in concilium considebant: ob dignitatem enim sedebant in concilio. ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι, μ, 318, ubi erant Nympharum pulcri chori et conventus. οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, illi quidem igitur in concilium in forum prodierant, sc. principes, ex domo ubi convivati fuerant, ε, 467. θακέω, f. ήσω, sedeo. ὁ θάκος, ου, sedes.

Θώραξ, ακος, et ionice θώρηξ, ηκος. ὁ. (Ὄρω) pectus, *die brust, (the breast:)* etiam apud antiquissimos, totum corpus cavum a collo usque ad femora. deinde, vestis illa, tegens, et muniens pectus et corpus cavum; *der harnisch, panzer, (armour, coat of mail.)* nomen est a θόρω, salio cum impetu; maxime ob perpetuum cordis motum satis validum. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε, Λ, 19—28, ubi is militaris thorax regius describitur. dicitur χιτὼν χάλκεος, cujus finis est, ἀπὸ χροὸς ἀρκεῖν ὄλεθρον, N, 439, 440. διπλόος θώρηξ, Δ, 133, 132—139, ubi vides tres partes circa totum id munimentum corporis cavi: τὸν θώρακα, τὸν ζωστῆρα, τὴν μίτραν. θώραξ στατὸς ἐλέγετο ὁ μέχρι λαγόνων ἄνωθεν καθήκων: ᾧ ἐπίκειται ἀπὸ μέρους καὶ ὑποβέβληται ζωστὴρ, κατιὼν ἀπὸ λαγόνων μέχρι γονάτων καὶ κνημῶν: ἃ δὴ ἀμφότερα, τὸν στατὸν θώρακα καὶ τὸν ζωστῆρα, συλληπτικῶς πολλάκις λέγει θώρακα ὁ ποιητής: ἡ συνοχὴ τούτων ἀμφοτέρων ἐποίει τὸν διπλόον θώρηκα: ἡ δὲ μίτρα ἐντὸς τούτων παρὰ τὸ ἦτρον ἔκειτο πρὸς πλείω φυλακὴν, unde additur l. c. ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, i. e. ἐφύλασσεν: erat ergo ἡ μίτρα, ἔρυμα χροὸς, ἔσω μὲν ἐριώδης οὖσα ἵνα μη θλίβῃ τὸ ὑποκείμενον, ἔξω δὲ χαλκῆν τινὰ λεπίδα ἤγουν χαλκοῦν ἐκπέταλον ἔχουσα. thorax firmus et stabilis (in opposito nempe ad pendentes ex eo laminas longas mobiles) a collo usque ad ilia descendebat; ibi appensæ erant laminæ, demissæ usque ad genua et tibias, quæ ζωστὴρ vocantur, quia ibi, ubi junctæ sunt firmo thoraci, cingulum circa ventrem imum efficiunt, maxime, quia ad thoracem clavis erant adfixæ maxime propinquæ inter se, et ibi thoracem duplicabant, qui hinc et διπλόος, duplex, dicitur: sub imo thorace autem, et immediate super ventre erat μίτρα, lanea et mollis ad ventrem, superne autem inducta tenui ferro. clavi illi, quibus ζωστὴρ adfixus erat thoraci, dicuntur ὀχῆες ζωστῆρος: et ζωστὴρ ἀρηρὼς est ille circumannexus circa thoracem ornatus pendulus, quem Lutherus in versione Bibliorum vocat *den hengel, (the pendent.)* sagitta ergo, penetrans hæc tria, thoracem, superpositum ei ex parte ornatum illum pendulum, et cingulum illud laneum sub thorace ambiens corpus, delassata jam erat, ut non magnopere vulneraret corpus, et ut hami sagittæ non penetrarent, sed extrema tantum cuspis cutem aperiret. alibi tamen hic a nobis descriptus ζωστὴρ, qui et τὸ ζῶμα dicitur, notat et quartam aliquam partem, i. e. aliud cingulum exterius, simile nostræ *echarpe, (sash,)* quam gestant nobiliores milites et ductores, circa imum ventrem, in regione ubi θώρηξ καὶ τὸ ζῶμα cohærebant sibi. διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου, Δ, 136. Γ, 358. H, 252. Λ, 436. θώρηξ χάλκεος, N, 371, 397. πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε (nam ab ipso arcuit hastam densus thorax) ὃν ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα, quem gestabat cavitatibus apte structum, O, 529, seqq. cujus cavitates ubique aptæ erant sicut corpus eas postulabat. διπλόος, Υ, 415. ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ, Ψ, 819. κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε, infra ad thoracem, ubi est cingulum, Λ, 234. θώρηκος γύαλον, thoracis cavitatem, i. e. cavum thoracem, E, 99. N, 507, 587. P, 314. nam cavitas ejus alio modo est ad pectus, alio ad ventrem, ad tergum, ad humeros quos etiam superne contegebat, etc. hinc non cuivis aptus erat idem thorax. hinc, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν οἷο κασιγνήτου, (sui fratris) ἥρμοσε δ' αὐτῷ, nam aptus erat ei, Γ,

332, *es passete ihm der harnisch seines bruders, war im gerecht, (his brother's armour fitted him.)* θώρηκα ἀφόων, poliens thoracem et defricans, Z, 322. Διομήδεος, ὃν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, Θ, 195, sc. interfecto Diomede: nam hanc cædem fortissimi viri maxime cupit; deinde et, si possit, spolia ejus. παναίολον, Λ, 373. ποικίλον ἀστερόεντα, Π, 133. et 804, λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ Ἀπόλλων, sc. τῆς ζώνης πάντως ἀφαιρεθείσης. nam omnino in ventre cinctus erat firmiter thorax cingulo, ut quarta parte totius. cæterum h. l. vulneratus jam ante Patroclus lipothymiam patiebatur, ut solvi ei posset cingulum thoracis ab hoste. φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, Σ, 609. χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται, Ψ, 560—562, ferreum, qui stanno totus est superinductus, *über und über stark verzinnet, (tinned:)* ut candescens magis fulgeret. θώρηχ' pro θώρηκα, Σ, 460. θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, N, 265, lucidum nitentes; utpote candidi stanno. et 342, θωρήκων τε νεοσμήκτων αὐγὴ, recens politorum. θώρηκες κραταιγύαλοι, T, 361, firmas cavitates habentes. θώρηκας ῥήξειν, B, 544. tota πανοπλία, aptata corpori, describitur, T, 386—391.

Θωρηκτὴς, οῦ. ὁ. (Ὄρω) thorace indutus. et in genere, armatus. est a 3 sing. perf. pass. τεθώρηκται, factum nomen. Λυκίων πύκα θωρηκτάων, pro θωρηκτῶν, M, 317, i. e. τῶν πεπυκνωμένων τῇ θωρήξει, quales postea dicti sunt οἱ κατάφρακτοι: στεῤῥῶς τῇ πανοπλίᾳ πυκαζόμενοι, dense contecti armis. sic, Τρώων, O, 689, 739. Φ, 277. Ἀργείοις θωρηκταῖς, Φ, 429.

Θώρηξ, ionice pro θώραξ, q. v.

Θωρήσσω, f. ήξω. (Ὄρω) armo, armis orno. a parte nimirum de toto positum verbum. θωρῆξαί ἑ κέλευε Ἀχαιοὺς, jube eum armare Græcos, B, 11. et 72, αἴ κέν πως θωρήξομεν (ionice pro θωρήξωμεν) υἷας Ἀχαιῶν. Μυρμιδόνας θώρηξεν (pro ἐθώρηξε) Ἀχιλλεὺς, Π, 155. Forma passiva et media, θωρήσσομαι, armor. θωρήξομαι αὐτὸς ἐγὼν, armabo ipse me, H, 101. τεύχεσιν ἐς πόλεμον, armis ad pugnam armabo me, Θ, 376. et 388, θωρήσσετο τεύχεσιν, armabat se. νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι, T, 23. et 36, αἶψα μάλα ἐς πόλεμον θωρήσσεο, arma te ad prœlium. τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο, E, 737. θωρήσσοντο, quod nonnunquam et notat, armati erant, B, 626, 587, 818. Δ, 252. ἀπὸ δ' αὐτοῦ (sc. δείπνου, et post sumtum jentaculum) θωρήσσοντο, Θ, 54, coll. 55, ὡπλίζοντο, quod est idem. et nota ibi simul rhythmum in fine duorum versuum. Λ, 708, coll. 714, 717, θωρήσσεσθαι. et 724, θωρηχθέντες. T, 352. Υ, 329, πόλεμον μέτα θωρήσσοιτο, ad pugnam armabant se. ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ, ψ, 369. Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον, adversus eos armantur ambo, N, 301. δύω ἀνέρε, duo viri armant se, Π, 218. ὅτε ἐς πόλεμον θωρήσσοιτο, K, 78. ἄγγελος αὐτῷ ἦλθε, θωρήσσεσθαι, nuntius ei venit ut armaret se, Σ, 167. et 189, οὔ με πρὶν εἴα θωρήσσεσθαι, non permisit mihi prius armari. οὔτι με ἀνώγει θωρήσσεσθαι, mandaverat mihi, ne arma caperem, μ, 227. θωρήχθησαν, omisso augmento, Γ, 340, coll. 339, ἔντεα ἔδυνον. Ψ, 813. θωρηχθῆναι ἅμα λαῷ, una cum exercitu armari, i. e. prodire in aciem, Λ, 226, ut antecedens positum sit pro consequente. δός μοι τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι, ut armem me, Π, 40. ὑμῖν τεύχεα ἐνείκω θωρηχθῆναι, χ, 139. πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, Θ, 530. Σ, 277, 303. sic, πρυλέες, pedites, Λ, 49. M, 77. πρὸ Φθίων, N, 699. ἅμα Πατρόκλῳ, Π, 257. apud poëtam ergo semper hoc verbum ἐπὶ ὁπλισμοῦ positum. sed apud recentiores ponitur etiam ἐπὶ μέθης: unde ἡ θώρηξις est ἡ οἰνοποσία καὶ ἀκρατοποσία, sine dubio διὰ τὸ μάχιμον τῶν μεθυόντων, vel metaphorice ab alio effectu, quia vinum præbet arma contra curas mordaces. sic et ὁ θώραξ illis notat poculi capacioris speciem. multi tamen hoc sensu scribi jubent ἡ θόριξις, quasi a θόρω, a quo est θορίσσω: vel quasi ab ὁ θορὸς, semen genitale, nam φίλοιφον τὸ μεθύον, unde et Bacchum comitantur οἱ ὀχευτικοὶ Σιληνοὶ (asini re vera) καὶ Σάτυροι (simii, qui sunt spurcum animal in venerem) καὶ ὁ τὴν αἰδῶ πολὺς Πρίηπος. sed quanquam hæ rationes sint bonæ, ipsa tamen scriptionis sollicitatio, ut θόριξις sit pro θώρηξις, frustranea est.

Θὼς, θωός. ὁ. (Θέω) et in plurali οἱ θῶες, τῶν θώων, (ut τῶν Τρώων, δμώων, λάων, δάδων, πάντων, etc. quanquam alii prisci hæc omnia legerint περισπωμένως, ex regula generali.) sunt feræ δαφοινοὶ, καὶ ἐχθροὶ λέοντι, οὓς λυκοειδῆ ζῶα εἶναι φασὶν οἱ παλαιοί: hinc et a quibusdam dicti λυκοπάνθηρες, quanquam alii recte dubitent, an hi et θῶες sint idem. nam λυκοπάνθηρες sunt ἀγεννεῖς καὶ καρποφάγοι: θῶες vero solent esse forte animal et rapax. cæterum est ζῶον ὑαίνῃ παραπλήσιον, οὗ ἡ βάδισις μετὰ ἅλματος, καὶ ὃ τεχθὲν ἅμα βαδίζει. habet nomen a celeritate, a θοὸς, fortasse et ab acuta figura oris. δαφοινοὶ θῶες, Λ, 474, seqq. ubi parabola de iis, et eorum ingenium. θώων ἤϊα, escæ, N, 103. Theocr. Id. 1, 71. Bochartus ait, θῶας esse mixtum animal ex lupo et vulpe, quod gregatim eat; in Palæstina valde frequens.

I

Ι, sæpe interseritur, vide Ταλαιμένης in R. sæpe mutatur in υ, e. c. αἰεὶ, αἰὲν. φαεινὸς, φαεννός. κλεινὸς, κλεεννός. κτείνω, κτέννω. φαίνω, φάννω.

ι, loco υ, dialecto Ἀργείων et Κρητῶν, vide sub Ἀεὶ ad finem.

ἼΑ, ας. ἡ. clamor, sonus clarus. it. vis, robur. etsi hæc vox in poëta non occurrit, et rara quoque est apud alios; est tamen origo multarum inde descendentium. cæterum est ὀνοματοπεποιημένον, ex sono mirantis. apud Euripidem, Rhesus, 553. exstat hoc nomen, σύριγγος ἴαν ἀκούω, fistulæ sonum clarum audio. scribitur tamen ibi accentus in ultima, ἰὰν, per consensum plurimorum librorum Euripides. ut ergo accentus sit fortasse dubius. Eustathius cum aliis scribit ἡ ἴα, non ἰά. eadem dicitur ἡ ἰωὴ, ῆς, vox sonora. apud Herodotum, I, 85, est oraculum Crœso datum, ubi alter versus: μὴ βούλευ πολύευκτον ἰὴν ἀνὰ δώματ' ἀκούειν παιδὸς φθεγγομένου. Æschyl. Pers. 940, κακομέλετον ἰάν. Vide sub ἰωή.

ἰὰ, τὰ, vide sub ἰός.

ἰαίνω, f. ανῶ. (Ἴα) calefacio, *ich wärme, (I warm.)* et metaphorice, exhilaro, *ich erfreue, (I rejoice.)* est ab ἡ ἴα, vis, in specie vis vitalis, quæ calore vitali continetur: et omnis calor efficitur vi aliqua, sicut frigus mortalem quietem habet. ἀμφὶ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ, ad ignem ahenum calefacite et calefacite aquam, Θ, 426, *machet einen kessel warm beym feuer,* i. e. *setzet einen kessel aufs feuer, (make a kettle warm at the fire,* i. e. *set it on the fire.)* ἰαίνετο δ' ὕδωρ, κ, 359, calefiebat aqua, ἐθερμαίνετο, ἐχλιαίνετο. sed plus est ἔζεσεν, coquebatur, fervebat, 360. ἰαίνετο κηρὸς, μ, 175, cera calefiebat, et tractabilis fiebat calore. Sed significatus metaphoricus est crebrior: lætitia autem est calor aliquis animi, sicut τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερὸν est ῥιγεδανὸν καὶ κρυερόν. in specie τὸ ἰαίνεσθαι est τήκεσθαι, διαχεῖσθαι, explicari, liquefieri, μαλάσσεσθαι, unde, si ad animum applicetur, fit ἥδεσθαι. οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει, ο, 378, qualia servis animum semper exhilarant. δῶρα αὐτῷ φέρειν, ἅ κε θυμὸν ἰήνῃ, Ω, 119, dona ei ferre, quæ quidem iratum animum ejus mitigent et resolvant. sic et 147, 176, 196. nam dona placant animum. αὐτοῖς θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, ζ, 156, iis animus semper lætitiis exhilaratur tui causa, *sie erfreuen sich allezeit an dir, (they are always delighted with thee.)* καί σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα, et iis delector intuens eos, τ, 537, ubi Penelope loquitur de anseribus suis, ἀφιλείας γυναικείας sermone. οὐδὲ μέτωπον ἐπὶ ὀφρύσι ἰάνθη, O, 103, non frons super superciliis explicata est in hilaritatem αὐτοῦ δὲ θυμὸς ἰάνθη, Ω, 598, ubi post hoc verbum est ponendum punctum. et quia lætitia Menelai magna erat, hinc prævio simili repetitur, 600, σοὶ, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, i. e. διεχύθη, explicabatur. quidam censent, prius ἰάνθη explicandum esse de equo, qui adducebatur ad Menelaum: sed id nobis nimis argutum videtur. πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, Ω, 321. ἐνὶ στήθεσσιν, δ, 549. et 840, αὐτῇ φίλον ἦτορ. πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς, ο, 165. ἰδοῦσα δὲ θυμὸν ἰάνθης, ψ, 47, i. e. εὐφράνθης κατὰ ψυχήν. σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης, ω, 381. σὺ δὲ φρεσὶν σῇσι νιανθῇς, et ut tu in animo tuo lætificeris, T, 174. εἰσόκε σὸν κῆρ ἰανθῇ, donec tuum cor placetur et mitigetur, χ, 59. Vide sub ΖΩ, ferveo.

ἰάλλω, f. ιαλῶ. (Ἔω) mitto, jacio. est ab ἴω, ἵημι, ionice ἰέω, ἰάλλω. ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς ἴαλλε, sagittam a nervo emisit, ἔπεμπε, Θ, 300, 309. ἐπὶ ὀνείατα ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον, manus mittebant in cibos præsentes, I, 91. Ω, 627. α, 148. δ, 67, 218. ι, 200. θ, 71, 484. ξ, 453. ο, 142. π, 54. υ, 256. i. e. ἔπεμπον, ἔβαλλον, et per hanc περίφρασιν, ἤσθιον. περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα χρύσεον ἄῤῥηκτον, O, 19. circum manus injeci vinculum. πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, ν, 142, antiquissimum et præstantissimum ignominiis jacere quasi, injicere in contumelias.

ἰάομαι, f. ἰάσομαι et ἰήσομαι. (Ἴα) medeor, sano, restituo vires, medeor vitæ aut vulneri. nam est quoque ab ἡ ἴα, vis, vita. Παιήονα ἀνώγει ἰήσασθαι, Pæonem, deorum medicum, jussit Jupiter mederi vulneri Martis, E, 899. ὁ Πάτροκλος ἰᾶτο Εὐρύπυλον βεβλημένον, M, 2, curabat vulneratum, coll. Λ, 841—847. αὐτὸς δὲ, αἴκε ἐθέλῃ, ἰήσεται, inquit Polyphemus de Neptuno, patre suo, ι, 520, cum oculus ipsi esset penitus excisus. et 525, οὐκ ὀφθαλμόν γε ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων. εὖ ἰησάμενοι, τ, 460, postquam probe sanassent vulnus ab apro inflictum, coll. 455, seqq. et his omnibus locis de chirurgica vi et ope ponitur verbum. apud antiquissimos erat hæc res magnorum hominum, non vilium mercenariorum.

ἰάπτω, f. ψω. (Πίτω) vi cadere facio, quasi ἀΐπτω, cum α intensivo, per μετάθεσιν: quod cum πίπτω et πίτω est unius originis. deinde est, vi aliqua impeto, incesso, adgredior: λόγοις ἰάπτειν, verbis incessere aliquem. aliud ἰάπτειν est διδάξαι, docere, facere ut quis in rem aliquam apte feratur.

ἴασι pro ἴσι, vide sub Ἔω, vado, aliquanto sub initio.

Ἰαύω, f. αύσω. (Ἄω) respiro, commoror

otiose, quiesco, dormio. διατρίβω, ὑπνόω. est ab ἄω et ἀίω, quatenus dormio et quiesco notat, interserto υ, et præfixo Iota. πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, I, 325, i. e. διῆγον, διέτριβον. sic et τ, 340. Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν (in ulnis) ἰαύεις, Ξ, 213, inquit Venus ad Junonem, i. e. χρονίζεις, διατρίβεις: et notat arctam familiaritatem conjugum. ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων, ad naves pernoctans et commorans, Σ, 259. αἴκ' ἐθέλωσι ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν, sc. hostes nostri, Τ, 71, an velint apud naves spirare et morari. ἄρσενες (σύες) ἐκτὸς ἴαυον, ξ, 16, extra stabula contecta pernoctabant. παρά τι μνηστῆρσιν ἴαυον, apud procos cubabant ancillæ, χ, 464. ἐν τῷ (κλισίῳ) σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον δμῶες ἀναγκαῖοι, ω, 208, in quo cibum capiebant et sedebant et quiescebant servi. νύκτας μὲν ἰαύεσκεν (Ionicum imperf. pro ἴαυεν) ἐν σπέσσι παρὰ οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ, ε, 154. ἔνθα ὄϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον, ι, 184. ἣ καὶ Διὸς εὔχετο *(konnte sich rühmen) (could boast)* ἐν ἀγκοίναις ἰαῦσαι, dormisse, cubasse, λ, 260. notat ergo hoc verbum διατριβὴν σὺν ἀργίᾳ. et in genere, τὴν περί τι διατριβὴν, deinde ὡς ἐκ μέρους, κοιμᾶσθαι. hinc est ὁ ἰαυθμὸς, οῦ, stabulum, *ein stall, eine herberge, (a stable, a dwelling,)* locus ubi moratur quis: et fortasse ipse ἐνιαυτὸς, ὁ μακρὸς χρόνος καὶ πολλὴν ἔχων διατριβήν. hinc dicuntur ἐτέων ἐνιαυτοὶ, αἱ ἐτέων διατριβαὶ, moræ annorum. et quando id verbum pro ὑπνοῦν ponitur, non ὀλίγον ὕπνον notat, ἀλλὰ διατριβὴν ὕπνου.

ἰαχή, ῆς. ἡ. (Ἴα) clamor. τῶν μισγομένων γίνετο ἰαχή τε φόβος τε, Δ, 456. Μ, 144. Δαναῶν, Ο, 396. Π, 366, ἐκ νηῶν. fiebat clamor et fuga eorum. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, Ξ, 1, non latuit cum clamor pugnantium. τόση ἄρα Τρώων γένετο ἰαχὴ, Ρ, 266. τῶν ὑπὸ ἰαχῆς, Ο, 275. οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, Π, 373, clamore et fuga. μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον, Ο, 384. his omnibus locis est de clamore militari, sive invadentium sive fugientium. et clamor in prœliis putabatur esse signum εὐψυχίας, coll. Ν, 834, seqq. de umbris mortuorum, accedentibus θεσπεσίῃ ἰαχῇ, facete ponitur, λ, 43, sed tamen ut et ibi militares umbræ principum virorum narrentur.

ἰάχω, (Ἴα) sono clare, vociferor, clamo. est ab ἡ ἴα, quæ et clamorem et sonum clarum notat, teste Hesychio et Suida. vide ἴα. hinc et ὁ Βάκχος (qui est a βάζειν dictus) a clamore Bacchico dicitur ὁ Ἴακχος. Ἀργεῖοι μέγα ἴαχον, de clamore bellico et militari, Β, 333, ubi assensum testantur milites clamore, coll. 335. sic et 394, et additur, ὡς ὅτε κῦμα ἀκτῇ ἐφ' (ad) ὑψηλῇ, sc. ἰάχει. et Δ, 506, ubi in prœlio clamor. et Ρ, 317. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον, Ξ, 421. βῆ ῥα μέγα ἰάχων, Ρ, 213. sic, στάσκε, Σ, 160, stabat, vehementer clamans. μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ, Ψ, 216. κῦμα ἴαχε μεγάλα, Α, 482. νευρὴ (nervus in arcu) μέγα ἴαχε, Δ, 125. σάλπιγξ, Σ, 219. et 228, Ἀχιλλεύς. παῖς πρὸς κόλπον τιθήνης ἐκλίνθη ἰάχων, Ζ, 468. σμερδαλέα ἰάχων, Ε, 302. Θ, 321. Π, 785. Τ, 41 dum ipse concilium convocat. Τ, 285, 382. χ, 81. ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα, Venus vulnerata, Ε, 343. φθέγξομαι ἐγὼν ἰάχουσα, vocabo, signum clamore dans, Φ, 341. δμωαὶ θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλα ἴαχον, Σ, 29, in luctu. ἄιεν ἰάχοντος, audivit clamantem, Λ, 463, coll. 462. ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχεν ἵππους, Τ, 424, inter primos dirigebat equos clamans. ὄχθαι μεγάλα ἴαχον, ripæ graviter sonabant, Φ, 10. κῦμα ἴαχε ἀμφὶ στείρῃ, β, 428. ἰάχοντες ἐπεσσύμεθα, cum clamore impetum faciebamus in eum, δ, 454. ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει σίδηρον ἰάχοντα, ι, 392, ubi de ferro candente sermo. ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε, κ, 323, Circe territa. apparet ergo, de quam variis rebus hoc verbum adhibeatur. idem dicitur ἰαχέω, f. ήσω, Eurip. Troad. 515. et ἰακχάζω, f. άσω, Æschyl. S. c. Th. 641.

ἰγνύη, ης. ἡ. (Ἄγω) est τὸ κατόπιν ἤτοι ὀπίσω μέρος τοῦ γόνατος, ὅπερ καὶ ἡ ἀγκύλη dicitur. *die kniekeele, (the knee-gorge.)* κατὰ ἰγνύην, Ν, 212. dicitur et ἡ ἰγνὺς, ύος.

ἰδὲ, (Εἴδω) conjunctio. et, *und, (and.)* ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν, Γ, 294. κνῆμαί τε ἰδὲ σφυρὰ, Δ, 147. sic et ἰδὲ, Ε, 3. Ζ, 4. Μ, 311. Τ, 285. Ω, 643. α, 112. γ, 10. σ, 160. et est quasi demonstrantis vox.

ἰδεῖν, vide sub ΕΙ'ΔΩ, aliquanto sub initio.

ἴδιος, ία. ιον. (Ἕω) proprius, privatus. quod unius est, non plurium. nam est ab ἴος. πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύσω, γ, 82, negotium hoc est privatum, non publicum, de quo loquar. δήμιον ἢ ἴδιον, sc. πρᾶγμα; δ, 314, es res tua propria, an vero publica? hinc recentiores fecere suum ἰδιωτικὸν καὶ δημόσιον. Vide sub δήμιος.

ἰδίω, f. ίσω. (Ὕω) sudo, humidus fio. ἴδιον ὡς ἐνόησα, sudabam cum animadverterem, υ, 204, sc. te et statum tuum, ex quo mihi memoria heri mei redibat in mentem: *mir brach ein angstschweiss aus, (I perspired with fear,)* ἴδρωσα ἐξ ἀγωνίας. hinc comicus pudenter dixit ἐξιδίειν, pro κακκᾶν præ metu.

ἴδμεν, ἴδμεναι, vide sub εἰδέω, prope finem, et ἴσημι.

ἴδμων, vide sub εἰδέω, prope finem.

ἰδνόω, f. ώσω. (Δίω) incurvo, contorqueo. *ich krümme, (I bend.)* est a δονέω, præfixo Iota; quod Iota plerumque est ex τὸ ἰνίον, occiput, posterior colli nervus. nam ἰδνόω fere notat, recurvo occiput, *ich beuge den kopf hinterwärts, (I bend back my head.)* ὁ δὲ ἰδνώθη, ille vero retro flexit occiput, Β, 266, curvatus est capite retro, ut solent, qui graviter in tergum percutiuntur: *er zog den kopf rückwärts, die brust vorwärts, die schultern in die höhe, (he held back his head, protruded his breast, and raised his shoulders:)* συνεκάμφθη, ἰδνωθεὶς ὀπίσω, cum caput in tergum suum reflexisset, Μ, 205, ubi sermo est de dracone, quem aquila unguibus fert, et qui draco, reflexo capite, aquilam ferentem pungit. ubi vides, ἰδνοῦσθαι proprie

esse δονηθῆναι τὸ ἰνίον, i. e. τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς. ἰδνώθη δὲ πεσὼν, N, 618, cadens curvatus est retro capite, ut occiput inferius jaceret reliquo corpore. cæterum est h. l. pro ἔπεσεν ἰδνωθεὶς, capite retro reflexo cecidit. sic dicitur ἔκαμε τεύχων, pro καμὼν ἔτευχε, laborando fabricabat; et χασσάμενος πελεμίχθη, pro πελεμιχθεὶς ἐχάσσατο, concussus retro cessit. σφαῖραν ῥίπτασκε (ἔῤῥιψε) πρὸς νέφεα ἰδνωθεὶς ὀπίσω, θ, 375, pilam jecit ad nubes flexus retro: nam hic est status jacientium quid supra se recta in altum.

ἰδνωθεὶς, vide præcedens.

ἰδοίατο, ionice pro ἴδοιντο, vide sub εἴδομαι, prope medium.

ἰδόμην, vide sub εἴδομαι, prope medium.

ἰδρείη, ης. ἡ. (Εἴδω) peritia, scientia, ἐπιστήμη. ἰδρείῃ πολέμοιο, Π, 359, scientia pugnæ.

ἴδρις, ιος. ὁ ἡ. (Εἴδω) peritus, probe sciens. ἀνὴρ ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην, ζ, 233, magnus artifex. sic et ψ, 160. Φαίηκες περὶ (supra) πάντων ἴδριες ἀνδρῶν νῆα ἐλαύνειν, η, 108, *erfährne seeleute, (experienced mariners.)* attice genitivus est in εως. et licet ionice sit in ιος, dativus tamen non est in ιϊ, sed in εϊ, ut vitetur κακοφωνία.

ἱδρόω, f. ώσω. (Ὕω) sudo. ἱδρώσει τελαμὼν ἀσπίδος ἀμφὶ στήθεσι, B, 388, sudabit lorum clypei circa pectus, i. e. madefiet lorum sudore hominis, ὑγρανθήσεται τῷ πολλῷ ἱδρῶτι. ἵδρωσα ἱδρῶτα, sudavi sudorem, Δ, 27. ἱδρώσει ἵππος, equus sudabit, B, 390. sic, ἱδρώοντας ἵππους, Θ, 543. δ, 39. nimirum participium non contracte est, ἱδρόων, ἱδρόοντος, etc. et primum ο producitur poëtice. sic, τὸν εὗρεν ἱδρώοντα, de Vulcano opus faciente, Σ, 372. ἱδρώουσα (ἡ ἔλαφος) ὑπὸ ὁρμῆς θηρὸς, sudans præ metu cerva ad impetum leonis, Λ, 119, ubi ergo summum metum et anxietatem subitam exprimit. fœmininum ἱδρόουσα, similiter non contractum, producit suum ο in ω ob metrum et ionice. et 597, ἵπποι ἱδρῶσαι, equæ sudantes, pro ἱδρόουσαι, extruso ου, et producto ο.

ἱδρύνω, f. υνῶ. (Ἕω) sedere facio. colloco, statuo. ἱδρύνθησαν ἅπαντες, quiescere et stare fiebant omnes, ab impetu prœlii remittentes prorsus, Γ, 78. H, 56.

ἱδρύω, f. ύσω. (Ἕω) idem. est ab ἵζω, ut ab ἵζω est ἕδος, et ἡ ἕδρα, apud Atticos recenciores est verbum sacrum: ἱδρύεται ναὸς, ἱδρύεται ἄγαλμα ἐν ναῷ, dedicatur. ἄλλους ἵδρυε λαοὺς, considere fac, B, 191. ἵδρυσεν ἐν θρόνῳ Ἄρηα, O, 142. ἵδρυσεν αὐτοὺς παρὰ δαιτὶ, γ, 37. ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα τὸν, ε, 86.

ἱδρῶς, ῶτος. ὁ. (Ὕω) sudor. ἱδρὼς νότιος, Λ, 810. Ψ, 715, sudor largiter diffusus, quasi cum auster ventus pluvias concitat. conf. νότιος: et additum his locis verbum est, κατέῤῥεεν, defluebat de corpore omni. θεῖναι (facere) ἀτέλεστον ἱδρῶθ' ὃν ἵδρωσα μόγῳ, Δ, 27, sine effectu sudorem quem sudavi laborando; pro ἱδρῶτα: et est phrasis Attica. ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν, sudor enim eum molestabat, E, 796. Φ, 51. ἀνακηκίει, erumpit sudor, N, 705. sic, ἀνεκήκιε πολὺς, Ψ, 507. ὁπότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούνατα ἵκοιτο, N, 711, quando ipsum defatigatio et sudor genua occupasset, ubi sudor, ut signum, notat magnum laborem, aut æstum solis, cujus consequens est defatigatio et lassitudo: ut ergo utrumque nomen ibi idem notet. in genibus autem ista fatigatio maxime sentitur. ἄσθμα καὶ ἱδρὼς ἐπαύετο, O, 241, anhelitus et sudor morbidus cessabat. πολὺς ἔῤῥεεν πάντοθεν ἐκ μελέων, Π, 109. Φ, 688. sed λ, 598, 599, eadem verba ponuntur de umbra Sisyphi apud inferos, ubi κατὰ φαντασίαν, non vero αὐτόχρημα, re vera, sunt intelligenda. καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ, per apocopen pro ἱδρῶτι, P, 385, 745. qui ibi Iota subscribunt τῷ ω, ii censent, extrusum esse solum τ. sed accusativus pari modo apocopatur: αὐτοὶ δὲ ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο, abluebant, K, 572, 574. ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς, refrigeratus quod attinet sudorem, Φ, 561. sic, ἀπεψύχοντο, refrigerabant se, Λ, 620. X, 2. proprie de animantibus ponitur hoc nomen: tropice de fontibus, cum αἱ πηγαὶ dicuntur ἱδρῶτες γῆς: et Pindarus alicubi οἶνον dixit Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, fontis Bacchici sudorem, i. e. ἀμπέλου. et ἱδρὼς τῆς δρυὸς est ὁ ἰξὸς, viscum.

ἰδυῖα, ἡ, ἰδυῖοι, οἱ, ἰδυῖος, ὁ, ἴδυιος, ὁ, vide sub εἰδέω, prope finem.

ἵεμαι, vide sub Ἔω, vado, prope finem.

ἵεμαι, vide sub Ἕω, ire facio, paullo sub medio.

ἱέραξ, ακος. ὁ. (Ἕω) ionice ἴρηξ, ηκος, ὁ. accipitris species, *ein falke, (a falcon,)* avis celerrima volatu, cujus decem species numerant antiqui, inter quas et est ὁ κίρκος. est ab ἵεσθαι, moveri. ὥστε ἴρηξ ὠκύπτερος, N, 62—64, ubi ejus indoles describitur. et 819, θάσσονας ἰρήκων ἵππους, celeriores equos accipitribus. ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ φασσοφόνῳ, ὅστε ὤκιστος πετεηνῶν, O, 237, s. et hæc avis Apollini est sacra, 236. ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ, ὅστε ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε, Π, 582, s. ubi celeritas in persequendo notatur, τὸ τάχος καὶ σπουδή. ἴρηξ ὣς, Σ, 615. ὑπ' ἴρηκος, ab accipitre agitata columba, Φ, 494. σκῶπές τε ἴρηκές τε, ε, 66. οὐδέ κεν ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειε, ν, 86, de nave currente. Vide sub κίρκος.

ἱέρεια, ας. ἡ. (Ἕω) sacerdos fœmina. τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθήνης ἱέρειαν, Z, 300, ergo populus eam creaverat: et erat maritata. Sed recentioribus magis placuit, habere virgines sacerdotes.

ἱερεῖον, et ionice ἱερήϊον, ου. τό. (Ἕω) est τὸ θυόμενον ζῶον, victima; τὸ σφάγιον, quod mactatur. κατ' ἐξοχὴν ὁ βοῦς, deinde et πᾶν τὸ σφαζόμενον. *schlachtopfer, schlachtvieh, (victims, animals for sacrifice.)* οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, non pecus aliquod mactandum aut bovinum corium adipisci conabantur hi duo currentes, X, 159. et est hæc proverbialis locutio, si non de vulgari re aliqua, sed de grandi re certatur. et h. l. est generalis illa notio, quo mactandum animal signat. οὔποτε ἓν ἱερεύουσι ἱερήϊον, οὐδὲ δύο οἴω, ξ, 94, nunquam unicum

tantum σφάγιον mactant, nec duo sola. in sensu sacro est λ, 23. in generali autem rursus, ξ, 250. ρ, 600. sensus sacer est primus: generalis secundus. nam ex victimis mactandis sumsere homines occasionem, et sui cibi causa mactare. quanquam tamen apud religiosiores omne animal mactandum, deo alicui sacrabatur.

ἱερεὺς, έως. ὁ. (Ἔω) sacerdos, qui victimam mactat et ex inspectis extis vaticinatur. ὁ διὰ σπλάγχνων μαντευόμενος, et idem qui ὁ θυηπόλος: nam ἱερὰ sunt τὰ σπλάγχνα. αἰδεῖσθαι ἱερῆα (pro ἱερέα, ionice) revereri sacerdotem, Α, 23. et 62, μάντιν ἐρείομεν (ἐρέωμεν) ἢ ἱερῆα, vaticinatorem interrogemus aut sacerdotem. et 370, ἱερεὺς Ἀπόλλωνος, χρύσης. ut ergo et de magno sacerdote dicatur. ἔπεμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, Ι, 571, legabant ad eum præstantissimos sacerdotes. ἢ οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες, Ω, 221, vates, aruspices, sacrificatores.

ἱερεύω, f. εύσω. (Ἔω) sacrifico. deinde in genere, macto. nam de carnibus sacrificiorum quædam tantum partes incendebantur diis; reliqua comedebantur. hinc omnes fere carnes edules erant εἰδωλόθυτοι, et hinc omnis mactatio esculentorum ζώων dicebatur ἱερεύειν. βοῦν ἱέρευσεν Ἀγαμέμνων, Β, 402, et quidem pro se reliquisque principibus, unum tantum bovem, postea comedendum ab ipsis, offert ante Jovi. vide frugalitatem heroicam. sic et Η, 314. δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν, pro ἱερεύσειν, Ζ, 94. et 309, ἱερεύσομεν, sacrificabimus duodecim boves integras jugum non passas: et id in supplicatione pro avertendo malo. et 174, ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσε, rex Lydiæ, magni hospitis causa, quotidie bovem unum. βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, epularum causa, Σ, 559. ᾧ δὴ δηθὰ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους, Φ, 131, fluvio sc. sacrificatis tauros. πεντήκοντα δ' ἔνορχα μῆλα ἱερεύσειν, Ψ, 147, etiam fluvio patrio. τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο, ab his mactatus erat aries villosus magnus, in jentaculum, Ω, 125. βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας, β, 56, nam ἱερεύειν non solum est θύειν, sacri faciendi causa, sed et simpliciter σφάζειν. nam ἱερεῖον attice est τὸ σφαγιαζόμενον ζῶον. ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω, i. e. χάριν τοῦ ξείνου, ξ, 414, σφάξω, simul et θύσω. Ποσειδάωνι δὲ ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, ν, 182. Τειρεσίῃ δὲ ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ, κ, 524. λ, 32. ἀμφοτέρους χοίρους ἱέρευσε, ξ, 74. et 94, οὔποτε ἓν ἱερεύουσι ἱερήϊον. τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλα ἱέρευσεν, ὀκτὼ δὲ ὕας, καὶ δύο βοῦς, θ, 59, his congregatis populis rex solemniter mactavit. sic τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσε, ν, 24, collatis sequentibus: nam Jovi incendebantur τὰ μηρία, reliquas carnes comedebant convivæ hilariter. μάλα πολλὰ ἱέρευσαν, mactaverant, υ, 391. ὄφρα ἱερεύσαντες (mactantes) κρειῶν κορέσαιντο θυμὸν, ξ, 28. σῦν ἱερεύσαντες, sue mactato, π, 454. οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας, ἱέρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην, υ, 250, s. ubi de procis sermo: de quibus tamen nusquam dicitur εὔχεσθαι. sic et ρ, 180, s. et 535, ἤματα πάντα βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας. δεῖπνον δ' αἶψα σφῶν ἱερεύσατε ὅστις ἄριστος, ω, 214, i. e. διὰ δεῖπνον σφάζετε.

ἱερὸς, ὰ, όν. (Ἔω) sacer, sacratus. it. magnus, magnificus, beneficus, venerandus. est ab adverbio ἰὴ, quod in hymnis et precibus, maxime ad Apollinem, acclamari solebat, et ex quo Latini suum io fecere. et id ipsum ἰὴ est ab ἴω, ἵημι, mitto, destino, ἵεμαι, cupio, desidero. nam desiderium fausti, et reverentia, exprimitur hoc adverbio. οἴξασα θύρας ἱεροῖο δόμοιο, i. e. ναοῦ, Ζ, 89. ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ, in sacro curru, i. e. magnifico, Ρ, 464; etiam ob equos θεοσδότους, et in honorem Achillis, sic appellatus currus. ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς, Β, 305, ad differentiam aliorum: nam βωμὸς est in genere basis. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, Σ, 504, i. e. foro, ubi jus dicebatur, circumstante corona populi; et ipsum forum erat rotundum. ἱερὸν ἰχθὺν, Π, 407, conf. ἰχθύς. alii scribi jubent διερὸν, madidum. videtur tamen h. l. vox ἱερὸς in peculiari significatu posita, ab ἵεσθαι κατὰ ῥοῦν, celeriter natans, cupide per aquas adnatans, ἱέμενος, *den fisch der begierig angebissen hat, (a fish which has bitten eagerly.)* εἰσόκε ἐπέλθῃ ἱερὸν κνέφας, Λ, 194, nam nox quoque est res sacra et reverenda. sic et 209. Ρ, 455. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, quamdiu matutinum, seu antemeridianum, tempus erat, et crescebat sacer dies, Θ, 66. Λ, 84. ι, 56. nam dies est res sacra, sicut nox; et sacer ibi sol regnat. Θήβη ἱερὴ, Α, 366, et est id commune omnium urbium epitheton: urbs enim custodit et munit cives; et custodia et conservatio est res sacra et divina. hinc et vigiles nocturni dicuntur ἱεροὶ, ἱερὸν τέλος φυλάκων, i. e. θεῖον τάγμα φυλάκων, Κ, 56, nam custodiunt et servant dormientes alios, et ἱερὸν εἶναι πᾶν δοκεῖ τὸ τῶν ἀνθρώπων φυλακτικόν. hinc et muri urbium sunt sacri, et γῆ est ἱερὰ, utpote nutrix et conservatrix benefica. Sic et nox et dies: et vigiles sunt sacri διὰ τὸ ἄγρυπνον αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ φροντιστικόν. sic, ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείας, Δ, 103, 121. ἱερὴ Πέργαμος, Ε, 446. omnes enim munitiones sacræ sunt. ἱεροῦ ἀλφίτου ἀκτὴν, Λ, 630, διὰ τὸ ζωοποιὸν τῶν ἐκεῖθεν τρεφομένων, quia vivos conservat eos qui eo nutriuntur. alii ibi legunt ἱερὸν ἀκτὴν, attice adjectivum in genere communi ponentes; eodem sensu. ἱεροὶ ποταμοὶ, κ, 351, i. e. οἱ θεῖοι, διὰ τὸ ἀέναον καὶ τρόφιμον καὶ τὸ τοῦ ὕδατος ἀρχικόν. possit tamen et in eo sensu intelligi, ut supra ἰχθὺς, οἱ κατὰ ῥοῦν ἱέμενοι, currere cupidi. ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο, Λ, 725, ad sacra fluenta Alphei. et 774, σπένδων οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι, libans vinum super ardentibus sacris. sic μ, 362, οὐκ εἶχον μέθυ λεῖψαι, ἐπ'. Ἑκτορέοις μᾶλλον ἐπέθηκε φρένα ἱεροῖς Ζεὺς, Κ, 46, i. e. ἀπεδέξατο τὴν θυσίαν αὐτοῦ, *hat dessen opfer gnädig angesehen, (has looked graciously on his sacrifice.)* et ἱερὰ sæpe sunt τὰ ἱερευόμενα, victimæ, oblationes; hinc est καλλιερεῖν, litare. ἱερὴν ἑκατόμβην, Α, 99, 431. γ, 144. ἱερὴ Εὐβοίη, Β, 535.

ἱερὰ τείχεα, Δ, 378. ἱερὰ ῥέζειν, sacra facere, Α, 147. ῥέζων, α, 61. et 66, ἱερὰ θεοῖς ἔδωκε. sic γ, 5. ῥέξας ἱερὰ καλὰ, δ, 473. λ, 129. ψ, 277. hinc est τὸ καλλιερεῖν compositum, et τὸ καλλιέρημον litatum. ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας, ι, 102. sic, ῥέξομεν, η, 191. ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ, Ψ, 195, 207, 209. ἱερὰς κατ' ἀλωὰς, per sacras areas, Ε, 499, nam sunt sacratæ Cereri; præterea dant divina munera ad vitam tuendam. ἱερὴ ἲς Τηλεμάχου, β, 409. φ, 101, 130. π, 476. σ, 59. et ea est circumlocutio principis venerabilis. sic, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, regis Phæacum, θ, 385. ν, 20, 24. Ἀντινόου, principis procorum, σ, 34. ἱερὸν πτολίεθρον, sacram urbem, α, 2. ι, 165. Πύλου ἱερῆς, φ, 108. Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα, i. e. muros, Π, 100. ἱερῆς ἐλαίης, oleæ sacræ, ob præstantem fructum, ν, 372. ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης, κ, 426, nam erat dea. ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας, κ, 275, iens per sacras valles et saltus: quia ab hominibus calcari non solebant. sic ἱερὸν ἄλσος, Β, 506, διὰ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀπρόσβατον. deinde et, quia venerabile: et omne nemus deos habere credebatur. ἱερὰς ἑκατόμβας, λ, 131. σὴ δ' ἱερὴ κεφαλὴ, Ο, 39, inquit Juno ad Jovem, tuum sanctum et venerabile caput. Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς, ω, 81, sacer exercitus Græcorum ad Trojam: nam erat magnus, et pium gerebat bellum. ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων, λ, 322. recentiores τὸ ἱερὸν etiam sæpe in malo sensu, pro, execrabile, ponunt, sicut Latini suum sacer. e. c. ἔστι ὀφείδιον μικρὸν, ὃ καλοῦσί τινες ἱερὸν, ὅπερ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι. hæc vox ubique in sensu optimo, et desiderium signante. Sunt qui ἱερὸς et ὁ ἥρως unius originis esse putent; quod judicabunt peritiores. cæterum ἱερὸς est ab ἵεμαι, cupio, suspicio aliquid. Vide sub τέλος, paullo sub initio.

ἱερὸς ἰχθὺς, vide supra ad initium, sub ἰχθὺς, et Ἕω ire facio, paullo sub initio.

ἵεσθε, vide sub Ἕω vado, prope finem.

ἱζάνω, (Ἕω) sedere facio. ἷζανεν εὐρὺν ἀγῶνα, considere faciebat amplum consessum, Ψ, 258, ad spectandum. ἐν τῷ ἵζανον δμῶες, in illo ædificio sedebant, habitabant, servi, ω, 208, ubi notat intransitive.

ἵζω, f. ἵσω. (Ἕω) sedere facio. it. sedeo. est factum ab ἵζω βουλὴν μὲν πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων, considere fecit consilium senatorum, Β, 53, et πρῶτον est πρὸ τῆς ἀγορᾶς, antequam populum convocaret in concionem. et h. l. est active. ut et Ω, 553, μή με ἐς θρόνον ἷζε, ne me in sella considere jube, *nöthige mich nicht zum sitzen, (constrain me not to sit down.)* alibi est intransitive. λαῶν ἱζόντων, exercitu sessum eunte, Β, 96, ubi actum considendi vel residendi notat, *da sie sich setzeten, (seating themselves:)* αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος, Ι, 218, residebat e regione ei, *setzete sich gegen ihn über, (sat down opposite to him.)* ἐπὶ θρόνου ἷζε, residebat, *setzete sich auf einen lehnstul, (sat down in an arm chair.)* Σ, 422. ἷζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, resedit in medio eorum, Υ, 15. ἐς Τρώων σκοπὸς ἷζε, speculator sedebat, Β, 792. ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει Ν, 281, ubi posterior phrasis est explicatio τοῦ μετοκλάζειν: nam sedebant (et de sedendo ibi est sermo, in loco insidiarum) pedibus sub clunes complicatis, ut hodie Turci et Persæ sedere solent: ponit genua in terram et residet super ambos pedes: hoc et fortes faciunt: sed timoris nota inest sequentibus verbis. ἷζον δ' εἰν ἀγορῇ, sedebant in concione, Ι, 13. κατὰ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἷζον, in medio inter murum et fossam sederunt, resederunt, *setzeten sich, (sat down,)* sic ut fossam ante se, contra hostes, haberent vigiles isti nocturni septingenti, Ι, 87. πάροιθε ἐμεῦ ἵζευ, pro ἵζου, imperat. m. ad me, juxta me, reside, Γ, 162. σὺ μὲν ἵζευ μετὰ ἔθνος ἑταίρων ἰὼν, reside abiens ad tuos, Η, 115. et hæc forma est Ionica. ἵζοντο εἰλυμένοι χαλκῷ, Σ, 522, consederunt tecti ære. μετὰ ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ, sedet inter viros, λ, 448, i. e. est vir. ἐπ' οὐδοῦ ἷζε, in limine conclavis residebat in genua, δ, 718, in signum luctus et supplicationis. αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος, sedebat e regione ejus, in sella, ι, 198. et 338, ἷζε δ' ἐπὶ σχεδίης, resedit in navigio. ὅς οἱ πλησίον ἷζε, qui prope eum sedebat, η, 171. ἐς θρόνον ἷζε παρὰ τὸν, θ, 469, in thronum resedit juxta eum. αὐτὸς δ' ἀντίον, ξ, 79. π, 53. ἤματα μὲν σκοποὶ ἷζον ἐπὶ ἄκριας, π, 365, interdiu speculatores sedebant in montibus. μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε, ρ, 96. ἐπὶ οὐδοῦ, ρ, 339. ἐπὶ ἐσχαρόφιν pro ἐσχάρης, τ, 389, ad focum. πάρα κρητῆρα ἷζε μυχοίτατος, φ, 146, apud craterem, i. e. apud vas illud magnum, ex quo infundebatur in pocula, sedebat intimus in conclavi. nam vas illud stabat in parte conclavis, quæ januæ erat e regione, atque in honoratiore parte. ἷζε ἐπὶ δεῖπνον, reside ad cibum capiendum, ω, 393. ἐπὶ οἷς Νηλεὺς ἵζεσκεν, Ionica forma pro ἷζε, sedebat, γ, 409. τῇ Ἀχιλεὺς ἵζεσκε, ubi is sedebat, Ω, 472. Διὸς πρὸς βωμὸν ἵζοιτο, an resideret ad aram, χ, 335.

ἵημι, vide Ἕω, ire facio.

ἰήνατε, ἰήνῃ, vide sub ἰαίνω.

ἰητὴρ et ἰατὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἴα) medicus. ἰητῆρε ἀγαθὼ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων, Β, 732, qui simul erant magni copiarum ductores. medebantur isti vulneribus principum; plebs habebat alios. ἕλκος (vulnus) ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, Δ, 190, tractabit manu medica admota. et 194, Ἀσκληπιοῦ ἀμύμονος ἰητῆρος. sic et Λ, 518. et 834, χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν (Μαχάονα) ἀμύμονος ἰητῆρος, et ipsum indigentem nobili medico. ex hoc loco proverbium est ortum: ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. ἰητῆρα κακῶν, ρ, 384, et sic plene dicitur.

ἰητρὸς et ἰατρὸς, οῦ. ὁ. (Ἴα) idem. ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων, Λ, 514, coll. 515, ubi apparet, maxime τὸ χειρουργικὸν eo tempore ad artem medicam pertinuisse. et 827—847, ubi principes viri, clari in hac arte nominatur, Ποδαλείριος, Μαχάων, Ἀχιλλεὺς, Χείρων, Πάτροκλος. ἰητροῖς ἐπιτείλας, Ν, 213, i. e. ἐντειλάμενος. plures ergo erant chirurgi in tanto exercitu, quam illi celebres, et principalis

dignitatis viri. *τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται*, Π, 28. *ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενός ἐστι, Παιήονος γάρ εἰσι γενέθλης*, δ, 231, ubi sermo est de Ægyptiis, quod omnes fuerint periti artis medicæ, nec chirurgicæ tantum, sed et *φαρμακευτικῆς*. *τὸ διαιτητικὸν* autem postea adjectum est ab Hippocrate, quod ab *Ἡροδίκῳ καὶ Πραξαγόρᾳ καὶ Χρυσίππῳ* deinde est accuratius elaboratum. nisi forte et *ὁ Ποδαλείριος τὴν δίαιταν* coluit. occurrit etiam *ἡ ἰατρὸς* et *ἡ ἰάτρια*. ars ipsa dicitur *ἡ ἰατρίνη*.

ἰθαγενὴς et *ἰθαιγενὴς, έος. ὁ ἡ.* (*Γάω*) est *ὁ γνήσιος*, ex legitima uxore natus, *καὶ μὴ ἐκ παλλακίδος*, non ex pellice. *ὁ ἐκ τῆς, κατ' ἰθὺ*, i. e. *κατ' εὐθύτητα νόμου, γεννήσεως, καὶ μὴ πλαγίως πῶς τῷ γένει ἐπεισαγόμενος*. quasi recta via et legitime genitus. dicitur et hæc vox *ἐπὶ πολιτῶν αὐτοχθόνων*, de civibus natis in civitate inde a majoribus suis, non vero adscititiis aut adventitiis, intermixtis aliunde. *υἱέες γνήσιοι ἐξ ἀλόχου, ἐμὲ δὲ ὠνητὴ τέκε μήτηρ παλλακὶς, ἀλλὰ πατήρ με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα*, ξ, 203, eodem me in pretio habebat, quo legitimos. Sed cave scribas *ἠθαγενὴς*, quasi esset a *τὸ ἦθος*, nam est ab *ἰθὺς*, ut diximus.

ἴθμα, ατος. τό. (*Ἔω*) gressus, incessus, *der gang, (gait, pace.)* est ab *ἴω*, eo, interserto ϑ. *πελειάσιν ἴθματα ὁμοῖαι*, Ε, 778, columbis similes, quod gressus attinet. sed *ἵσμα* est ab *ἵζω*, sedes, *ἵδρυμα*. et quod l. c. attinet, addunt veteres: *ὁμοῖαι κατὰ τὰ κινήματα περιστεραῖς, ὧν τὰ ἴχνη ἀφανῆ εἶναι ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ οὐ κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους διηρθρωμένα*. nam sermo ibi est de deabus, quæ et incessu patent, ut ex Virgilio notum.

ἰθυκτίων, vide sub *ἰθυπτίων*.

ἰθύντατα pro *ἰθύτατα*, neutr. plur. superl. adverbialiter. Vide sub *ἰθύς*.

ἰθύνω, f. υνῶ. (*Θέω*) recta dirigo, recta feror. idem ac *ἰθύω*, q. v. sic a *δύω* est *δύνω, πλύω πλύνω, χύω χύνω*, etc. sic tamen ut *ἰθύνειν* magis transitive, et directionem rectam in cursu notet; *ἰθύειν* vero magis intransitive, et de impetu aliquo, ponatur. *πῆ ἵππους ἰθύνεις*, quorsum dirigis equos in cursu, Ω, 362. *Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει*, Jupiter omnino omnia gubernat et dirigit quomodo procedere debeant, Ρ, 632, *richtet alles in seinen gang und weg, (directs all things in their courses.)* *μήτι* (arte et prudentia) *κυβερνήτης νῆα ἰθύνει ἐν πόντῳ*, navem dirigit in cursu, Ψ, 317. *κεῖσε ἵππους τε καὶ ἅρμα ἰθύνομεν*, Λ, 528, eo dirigimus equos et currum. *αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνε βέλος*, Δ, 132, et ipsa etiam direxit sagittæ volatum eo. *βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη (εἰς) ῥῖνα*, Ε, 290, jaculumque incurrere fecit in nasum. *ὀϊστὸν ἔχεν, πάλαι ὡς ἴθυνεν*, sagittam direxit sic, ut volaret, sicut jam dudum eam direxerat, Ψ, 871, nam *ἔχειν* in talibus idem est ac *ἰθύνειν*. *ὅς κε ἰθύνοι ἡμιόνους*, qui regeret mulos, Ω, 149, 178. *τώδε (ἵππω) ἐπὶ Τρωσὶν ἰθύνομεν*, contra Trojanos dirigamus, Θ, 110. *ἐπὶ στάθμην ἴθυνε*, ε, 245. ρ, 341. φ, 44, 121. ad normam direxit, *machte es gerade nach der schnur, (made it to rule.)* sic ψ, 197, *ἴθυνα ἐπὶ στάθμην*. conf. *ἐπιθύνω*. *ἄνεμός τε καὶ κυβερνήτης ἴθυνε τὴν νῆα*, recta currere fecit navem, λ, 10. μ, 152. ξ, 256. sic et, *τὰς ἴθυνον κυβερνῆται*, ι, 78. *πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρα ἰθύνοι*, ε, 255, gubernaculum fecit, ut dirigeret, navem sc. *εἰς ὀρθὸν πλοῦν ἀπευθύνη*. et 270, *αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο*, attice pro *ἴθυνε*. de loco μ, 82, vide *παριθύνω*. *ἰθυνομένων ἀλλήλων δοῦρα*, Ζ, 3, i. e. *ἀκοντιζόντων κατ' ἀλλήλων*, dirigentibus contra se invicem hastas. nam *οἱ μαχόμενοι ἰθύνουσι κατ' ἀλλήλων τὰ δόρατα*. forma media est attice, pro *ἰθυνόντων*. *τὼ δ' ἰθυνθήτην*, Π, 475, illi ambo equi recto cursu dirigebantur, *liefen stracks vor sich fort, (ran straight forward.)* *ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο* (attice pro *ἴθυνε*) *ὀϊστὸν*, contra hunc recta misit sagittam, χ, 8.

ἰθυπτίων, ωνος. ὁ ἡ. (*Πέτω*) recta volans, *ἰθὺ πετόμενος, κατ' εὐθὺ καὶ ἀπλαγιάστως*. *μελίην* (fraxineam hastam) *ἰθυπτίωνα ἐφῆκεν αὐτῷ*, recta volantem immisit contra eum, Φ, 169, i. e. non aberrantem, sed linea directa accidentem ad scopum suum. quidam scribi volebant h. l. *ἰθυκτίωνα*, i. e. *ἐπὶ εὐθείας (γραμμῆς) ἔχουσαν τὰς κτιδόνας*, i. e. *τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις*, quas vulgo *ἶνας* vocant, fibras ligneas suas habentem, directas in longitudinem. sed id est frigidum. poëta enim non naturam ligni pingit hoc epitheto, sed certitudinem ictus.

ἰθὺς, εῖα, ύ. (*Θέω*) rectus cursu, directus, *gerade zu gehend, (going straight forward.)* *ἰθεῖα γὰρ ἔσται*, sc. *δίκη*, rectum enim erit judicium, Ψ, 580, coll. 579. *ἔγχος ἐτέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ*, hasta versa erat recta in eum, Ξ, 403, ut *ἰθὺ* pertineat ad *ἔγχος*, et *πρὸς* ad *οἱ*. *τοῦ γε ἰθὺ βέλος πέτεται*, Υ, 99, illius telum directum volat. nam necesse non est, hoc *ἰθὺ* adverbialiter accipere his locis. *ὃς μέτα τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ*, qui inter hos jus quam rectissime dixisset, Σ, 508, pro *ἰθύτατα*, neutrum superlativi plurale adverbialiter: *aufs richtigste, (most accurately.)*

ἰθὺς, (*Θέω*) adverb. recta, cum ardore directo in aliquid. *βὰν ἰθὺς Δαναῶν*, ibant recta adversus Græcos, Μ, 106. et 330, *ἰθὺς βήτην*, *giengen stracks weges vor sich fort, (went straight forward;)* ubi est sine casu; nam *Λυκίων ἔθνος* pertinet ad *ἄγοντε*. sic et Ρ, 492. *μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν*, pro *ἔφερον ἰθὺς αὐτῶν*, impetum suum ferebant recta adversus eos, Π, 602, quod est idem ac, *ἔβαινον ἰθὺς αὐτῶν*, cujus oppositum est, *ὑπεχώρησαν*, recesserunt. *ἔβη δ' ἰθὺς Τεύκρου*, Θ, 322. *ἐλαύνετε ἵππους ἰθὺς Δαναῶν*, Λ, 289, i. e. *ἀντικρὺ καὶ ἐπ' εὐθείης*. *ἰθὺς νηῶν*, recta ad naves, Μ, 254. et 453, *σανίδων*, recta adversus tabulas portæ. *Μενελάου*, Ν, 601. *Δαναῶν*, Π, 552. et 584, *Λυκίων*. sic porro, Ρ, 340, *ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν*, pro *ἴωμεν*, ionice; recta contra eos vadamus, *lasset uns gerade gegen sie anrücken, (let us bear down directly upon them.)* et *ἰθὺς ἐμοῦ*, Φ, 398. et 540, *πόλιος*. *Διομήδεος*, Ε, 849. et 506, *οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς*

φέρον, hique robur et vim manuum recta intulerunt. ἰθὺς φέρε χαλκὸν, infer ferrum tuum contra, Υ, 108, ubi deest genitivus ejus contra quem: et sensus est, ἀντίστησον τῷ πολεμίῳ τὰ ὅπλα, opponi hosti arma tua. ἰθὺς τάφρου ὦσαν Ἀχαιοὺς, recta ad fossam repulerunt eos, Θ, 336. ἰθὺς πέτετο, contra involabat, Χ, 143. ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε, Μ, 124, recta via cupiens irrumpere dirigebat equos: coll. 137, ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἔκιον, cujus synonymica phrasis est, ἴθυσαν ἐπὶ τεῖχος. οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι, Ν, 135, coll. 137, ἀντικρὺ μεμαώς. nam hæc duo adverbia notant idem; et phrasis, προθυμεῖσθαι εἰς ἀντιπρόσωπον μάχην, πρὸς εὐθὺ καὶ ἀντικρὺ φρονεῖν, *seine begierde gerade vorwärts richten, vorwärts wollen, (to be anxious to advance:)* nam qui id non facit, is vel πλαγιάζει vel ὀπίσω τρέπεται. ergo ἰθὺς φρονεῖν est, ἀντικρὺ προθυμεῖσθαι. ἰθὺς μαχέσασθαι, contra pugnare, Ρ, 168, coll. 167, cominus. et 227, ἰθὺς τετραμμένος, ad impetum ex adverso faciendum conversus. et h. l. videtur esse ipsum adjectivum: *da er sich gerade gegen ihn gewendet, (turning to meet him.)* et 233, οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν. τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱὸς, Θ, 118, hunc recta irruere conantem jaculo petiit ille. sic et ἰθὺς μεμαῶτα, Λ, 95. et μεμαῶτε, Χ, 243. et 284, μεμαῶτι. Αἰνείαν δ' ἰθὺς ἀντία Πηλεΐωνος ὦρσεν Ἀπόλλων, Υ, 79. et 172, ἰθὺς φέρεται μένεϊ. et 386, μεμαῶτα. ἰθὺς κίεν οἴκου, recta ad domum ibat, Ω, 471, *gieng gerade hinein, (went straight in.)* sic α, 119, βῆ ἰθὺς προθύροιο, ibat recta ad vestibulum. ἰθὺς Τηλεμάχου ἔκιε, β, 301. sic, σῆς μητρὸς, recta ad matrem tuam, ο, 510, i. e. πρὸς αὐτὴν τὴν μητέρα σοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν αὐτῆς οἶκον. ἰθὺς κατάγοντο, recta appellebant navem, γ, 10, *landeten gerade zu fahrend an, (made right for the land.)* et 17, ἰθὺς Νέστορος ἔκιε, recta ad eum ibat. δακρύσασα ἰθὺς κίε, lacrimis obortis præ gaudio, obviam properabat ei, ρ, 33. et 325, βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο, ibat recta in conclave illud magnum ubi cœnabant proci. ἰθὺς ἔδραμεν, recta currebat ei obviam, δακρύσασα, ψ, 207, *sie lief auf ihn zu und umarmete ihn, (she ran to him and embraced him.)* sc. Penelope, agnoscens tandem maritum suum. sic, κίον, ω, 101, 240, 396.

ἰθὺς, ύος. ἡ. (Θέω) directio, impetus rectus, conatus ad aliquid. *die richtung im gehen, die unternehmung, der angriff, (course, undertaking, attack.)* οὕνεκα ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἐστὲ, μάχεσθαί τε φρονέειν τε, qui præstantissimi estis ad omne inceptum, et ad pugnandum et ad consulendum, Ζ, 79. οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν, quibus potissimum confidebam ad omnem conatum, δ, 434. i. e. ἐπὶ πᾶσαν ὁρμὴν πράξεως: *wenn was muthig zu unternehmen war, (any daring enterprise,)* σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, θ, 377, pila sursum mittenda se exercuerant et specimen ediderant, ut ἀνὰ ἰθὺν sit καθ' ὁρμὴν, vel et quasi ἄνω ἰθύοντες, sursum se tollentes, coll. 375, 376, *da sie sich in die höhe richteten, (rising.)* Sed multi antiquorum volunt h. l. conjunctim et adverbialiter legi, ἀνιθὺν, ut huic adverbio insit τὸ ἄνω ἰθύειν, i. e. ἄνω ὁρμᾷν, ἀνορμῶντες γὰρ ἥλλοντο, ut collatio citata ostendit: ut τὸ ἀνιθὺν oppositum sit τῷ, ἐπὶ χθονὶ ὀρχεῖσθαι, 378. et omnino is est verus sensus. οἶοι σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθὺν, π, 304, soli, tu et ego, mulierum domesticarum, ipsiusque Penelopes, cognoscamus inclinationem, quo tendant animo suo, τὴν κατὰ ψυχὴν ὁρμὴν αὐτῶν.

ἰθύω, f. ύσω. (Θέω) recta dirigo, recta feror. est a θύω, ruo cum vehementia, præfixo Iota. ὁρμάω. ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω, Δ, 507, recta perrexerunt ulterius multo. ἴθυσε μάχη, pugna impetum fecit huc illuc, Ζ, 2, ὥρμησε, *das gefechte that angriffe, (the battle raged on all sides.)* sic Herodotus, ἰθύοντο μάχεσθαι. ἰθύει, de leone, irruit, Λ, 551. Ρ, 661. ὅπη δ' ἰθύει, τῇ εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, ubi impetum facit, ibi cedunt ordines virorum, *wo er ansetzet, da weichen die glieder der feinde, (where he attacks, the ranks of the enemy give way,)* Μ, 48. et 443, ἴθυσαν ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες, *sie rückten an die mauer mit haufen an, (rushed in vast numbers against the wall.)* ἴθυσε νεὸς, i. e. κατ' εὐθὺ ὥρμησε κατὰ ἢ ἐπὶ νηὸς, Ο, 693, irruit recta contra navem. ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, Π, 582. Ρ, 281, perrupit per primos ordines. et 353, ἴθυσεν δὲ καὶ ὅ, πρόφρων, prorupitque et hic, promtus et serius. et 725, ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, irruerunt ut canes. ὁπότε ἰθύσει ὁ γέρων, quando conari vult senex, λ, 590. ἴθυσεν ῥ' ὀλολύξαι, conabatur, χ, 408.

ἱκάνω, (Ἕω) idem quod ἵκω, per paragogen. venio, accedo suppliciter, deprehendo, adeo, adsum. τόδε ἱκάνω, Ω, 172, huc venio, ἐνταῦθα. et 501, ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν, venio in castra Græca. sic, τόδε, i. e. εἰς τόδε τὸ χωρίον, Ξ, 298, vel alibi, εἰς τόδε δῶμα. communius dicitur τῇδε ἱκάνω, i. e. ἐν τῇδε ὁδῷ ἢ γῇ, vel simile. sic et 309. ἱκάνεις, Σ, 385. ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει, Α, 254. Η, 124. μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμὸν, Γ, 97. τόδε αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, Θ, 147. Ο, 208. Π, 52. οὐδέ σέ γε ὕπνος ἱκάνει, nec ad te venit somnus, neque tu dormire potes, Κ, 96. εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει, siquidem aliqua cura te tangit, Ν, 464. sic, ἦ πού τί σε κῆδος, ἱκάνει, Ο, 243, certe aliquis dolor te invasit? ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, Π, 516. φλέβα, ἥτε αὐχένα ἱκάνει, Ν, 547. ἐπεί με ἄχος αἰνὸν ἱκάνει, Τ, 307. καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, Φ, 522. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, quando ei veniret somnus, Α, 610. ὅτε μιν μόρος αἰπὺς ἱκάνοι, mors acerba, Σ, 465. ἐς Χρύσην ἵκανεν, Α, 431. καρπαλίμως ἵκανε ἐπὶ νῆας, celeriter ivit in castra Græca, Β, 17, 168. et 171, ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. νῦν αὖτέ με γῆρας ἵκανε, Δ, 321, ubi alii præsens legunt, ἱκάνει. καρπαλίμως δὲ ἵκανε θεῶν ἕδος, Ε, 868. φηγὸν, ad fagos, Ζ, 237. et 242, Πριάμοιο δόμον. et 370, δόμους, ut et 497. et 392, πύλας. ὅτε δὴ τὸν ἵκανε,

Η, 186. Ἴδην, Θ, 47. ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν, Ι, 354, quantum progrediebatur ad. δι' ἠέρος αἰθέρα ἵκανεν, ἡ ἐλάτη, abies, Ξ, 288. ὅτε δὴ κλισίην, Ν, 240. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρα, Ο, 686. ἀπὸ κεφαλῆς σέλας αἰθέρα, Σ, 214. et 369, Ἡφαίστου δόμον Θέτις. ἐς νῆας, Τ, 3, in castra ad naves. et 379, ἀπὸ σάκεος σέλας αἰθέρα ἵκανε. et 406, χαίτη οὖδας. Ὄλυμπον, Φ, 505. Πηλείωνα, ad Achillem ivit, Χ, 214. οὐδὲ χρόα, Ψ, 819, nec usque ad corpus penetrabat. Τροίηνδε, Ω, 346. ἵκανον, ibant, veniebant, Γ, 145. Δ, 210. Ε, 780. Σ, 520. Ψ, 138, quibus omnibus locis sequitur, ὅθι, ubi. Ἴδηνδε ἵκανον, Ο, 151. κρουνὼ ἵκανον, ad duos fontes, Χ, 147. πόντον, Ψ, 214, coll. 215. ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, Ι, 197, certe amici venistis. πολύλλιστος δέ σε ἱκάνω, nam valde supplex ad te accedo, ε, 445. et 449, σόν τε ῥόον σά τε γούνατα ἱκάνω. hinc est ὁ ἱκέτης, 450. τέων (τίνων) αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω; ζ, 119. sic ν, 200. σόν τε πόσιν, σά τε γούνατα, ἱκάνω, accedo supplex ad tuum maritum, et ad te, η, 147. σοῦ φίλα γούνατα, ν, 231. et 328, εἰπέ μοι, εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω. ἐνθάδε, ο, 491. π, 31, σοῦ ἕνεκα. πολλοῖσιν ὀδυσσάμενος τόδε ἱκάνω, τ, 407, i. e. ἐνταῦθα, huc. σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, φ, 209. θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδε ἱκάνεις, κ, 75. εἰς τόδε δῶμα καὶ χωρίον. ἐπεὶ ἡμετέρην πόλιν ἱκάνεις, ζ, 191. σόν γε δόμον, χ, 231. ἥβης μέτρον, σ, 216. γαῖαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεείνεις, ω, 280. et 327, ἐμὸς πάϊς ἐνθάδε ἱκάνεις. τόδε ἱκάνει, α, 409, et hoc neutrum, sæpe jam citatum, est accusativus, εἰς τόδε, sc. χωρίον. μὲ ἄλγος ἱκάνει, β, 41. ὀϊζύος, ἥ μιν ἱκάνει, ε, 289, ærumnæ, quæ eum invadit. χαλεπὸν δέ με πένθος, ζ, 169. μὲ παλαίφατα θέσφατα, prisca oracula mihi veniunt nunc in eventu, ι, 507. ν, 172. οὐρανὸν σκόπελος, μ, 73. δύη ἀρημένον, ἥ μιν, σ, 80. et 273, τόδε αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμόν. σοῦ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν, tua fama celeberrima est, τ, 108. et 532, ἥβης μέτρον ἱκάνει, vir factus est. ἱκάνομεν ἐνθάδε, ν, 278. ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, ι, 333. τ, 49. κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανε, ε, 457, lassitudo gravis eum invasit. χρειὼ γὰρ ἵκανε, necessitas aderat, ζ, 136. Κύπρον, θ, 362, in Cyprum ivit. δόμους, ρ, 28, 255. τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν, ψ, 93, obstupuerat. χεῖρας, ω, 171, in manus venit. ὅτε δὴ ἵκανον, ὅθι, postquam venerunt illuc, ubi, ο, 101. ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας, τ, 432. ἱκανέμεν, pro ἱκάνειν, δ, 29, 139. τὰ σὰ γούνατα ἱκάνομαι, supplico tibi, Σ, 457. γ, 92. δ, 322, quod alibi dicit ἱκετεύω, γουνάζομαι, γουνοῦμαι. χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτι ἀνεκτὸς, necessitas insuperabilis adest, Κ, 118. ἦλθε Ὀδυσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὀψέ περ ἐλθὼν, ψ, 7, 27. et 36, εἰ ἐτεὸν δὴ οἶκον ἱκάνεται. sic et 108. ab hoc verbo est ἱκανὸς, ἡ, ὸν, ὁ ἐπὶ πᾶν ἀπαραποδίστως ἱκάνων ἤτοι ἀφικνούμενος, promtus, et sine impedimentis, et idoneus, et satis instructus, accedens ad omnia quæ ei sunt facienda, *bereit, ausrichtig, (ready, qualified.)*

ἴκελος, η, ον. (Εἴδω) similis, par. idem ac εἴκελος, q. v. φλογὶ ἴκελος, Ν, 53. et 688, φλογὶ ἴκελον Ἕκτορα. nos dicimus, *wie der blitz, (like lightning,)* fulmini similem: quia superari a tot adversariis non poterat. φλογὶ ἴκελος Ἡφαίστοιο ἀσβέστῳ, Ρ, 88. et 281, συῒ ἴκελος (κατὰ) ἀλκὴν καπρίῳ, apro par robore. φλογὶ ἴκελος ἀλκὴν, Σ, 154. συῒ, Δ, 253. ὄμματα καὶ κεφαλὴν Διῒ ἴκελος, Β, 478. αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον, καὶ τεύχεσι τοῖον, εἴδωλον, Ε, 450. hoc ι ergo est anceps. ἄορ, ἴκελον ἀστεροπῇ, Ξ, 386. τῇ ἴκελος, Π, 11. τῷ ἴκελον, Σ, 591. φλογὶ ἴκελος, Υ, 423. χαλκὸς ἐλάμπετο ἴκελος αὐγῇ πυρὸς, Χ, 134. κεῖσαι, τῷ ἴκελος, Ω, 758. τῷ, δ, 249. ι, 54. σκιῇ ἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ, λ, 206. νηῒ θοῇ ἴκελον, ν, 157. μοὶ παρέδραθεν (me propter dormivit) ἴκελος αὐτῷ, υ, 88, ubi alii habent εἴκελος. nam ubi Iota longum, ibi perinde est, ἴκελος vel εἴκελος scribas: pronunciatio sane minimum differt. cæterum τοῦ, αὐτῷ, explicatio sequitur 89. μάλα ἰκέλω ἀλλήλοιϊν, τ, 384. κορώναις ἴκελοι, μ, 418. ξ, 308, cornicibus similes. ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη, Δ, 86. τῷ ἰκέλη, Λ, 467. ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, Τ, 282. μολυβδαίνῃ ἰκέλη, Ω, 80. et 699, χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. Ἀρτέμιδι ἰκέλη ἠδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ρ, 37. τ, 54. χελιδόνι ἰκέλη ἄντην, χ, 240.

ἱκετεύω, f. εύσω. (Ἕω) supplico, auxilium petens advenio. *ich komme und bitte um schutz und hülfe, (I come to solicit protection and assistance.)* ἐς Πηλῆα ἱκέτευσε, ad Peleum supplex venit, Π, 574. τὴν (εἰς) ἱκέτευσα, ad hanc supplex accessi, η, 292. et 301, σὺ πρώτην ἱκέτευσας. quibus locis Iota corripitur ionice, in signum, non latere ibi augmentum. ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα, quia ad te supplex accessi in fuga mea, ο, 277. sic ρ, 573, ubi πρῶτα est neutrum adverbialiter. ὁ δέ με μάλα πολλὰ ἱκέτευεν, λ, 529, ille me multum orabat. tempus opportunum ad supplicandum est, cœnæ tempus, ut Priamus ad Achillem venit, Ulysses ad Æolum. supplicabant γουνπετοῦντες, ad genua alterius se deprimentes; vel et sedentes in limine, aut ad focum, vel alio sacro loco.

ἱκέτης, ου. ὁ. (Ἕω) est vox μέση: notat enim et eum qui supplex venit ad aliquem, et eum ad quem venitur; ὁ ἱκετεύσας et ὁ ἱκετευθείς. est ab ἵκομαι, venio. sic Ulysses et Εὐπείθης erant ἱκέται invicem; et Ἀντίνοος et Τηλέμαχος erant ἱκέται πατρῷοι, i.e. patres horum, alter ad alterum, supplex venerat, π, 424—430. sic et ὁ ξένος est qui recipit hospitio et qui recipitur; et ξένοι πατρῷοι sunt, quorum patres jam hospitii jus inter se habuerunt. is qui suscipit supplicem, dicitur et ἱκετοδόχος, ὁ τὴν ἱκετείαν δεξάμενος. cæterum οἱ ἱκέται erant αἰδοῖοι, venerabiles invicem, et sacri, διὰ τὸν Δία ἱκέσιον, et honorabantur ut filius vel pater. sic Lycophron, Ajacis majoris θεράπων, fuerat ejus ἱκέτης; et Ajax una cum fratre suo, amabat eum ut parens filium, Ο, 430—439. ἱκέτης aliquis describitur, Φ, 64—97. sed quia verus ἱκέτης est, ὁ ἑκουσίως προσφυγών τινι, hinc dicit h. l. Lycaon, se esse Achilli loco supplicis: et simul falso ratiocinatur; nam dicit, se esse ei

hospitem supplicem, quia cibum ceperit in tectis Achillis. Sed *συμφαγεῖν, καὶ παρά τινι φαγεῖν*, non sunt idem: et Lycaon *οὐ συνέφαγε ὡς ὁμοδίαιτος. καὶ ἱκέτην περ ἐόντα*, pro *καίπερ*, Ω, 570. et 158, *ἱκέτεω* (pro *ἱκέτου*) *πεφιδήσεται ἀνδρὸς*, parcet supplici. sic et 187. *ἱκέτης δέ σοι εὔχομαι εἶναι*, ι, 450, coll. 445, seqq. *Διῒ, ὃς ἱκέταις ἅμα αἰδοίοισιν* (venerabilibus) *ὀπηδεῖ*, comes est, η, 165, 181. *ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός τ᾽ ἱκέτης τε τέτυκται*, loco fratris est, Θ, 546. *ἱκέτης σοι εὔχομαι εἶναι*, π, 67. *ἱκέτην ταλαπείριον*, ζ, 193. ξ, 511. *Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων*, pro *ἱκετῶν*, ι, 270: et *πᾶς ἱκέτης* simul est *ξένος*, sed non omnis *ξένος* est *ἱκέτης*. et 269, *ἱκέται δέ σοι ἐσμέν. οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὐθ᾽ ἱκετάων*, τ, 134. *ἱκετευτικὸς λόγος* est et ι, 266, seqq. Vide sub *ἵκω*, aliquanto sub initio.

ἱκετήσιος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) supplicatorius, supplicum curam gerens, et jura tuens. *Ζεὺς ἱκετήσιος*, ν, 213. quod per syncopen dicitur *ἱκέσιος*. scribitur alibi et, *ἱκετήριος*, unde per apocopen est *ὁ ἱκετὴρ*, et per syncopen *ὁ ἱκτὴρ, ῆρος*, supplicatorius. Eurip. Suppl. 10, *ἱκτῆρι θαλλῷ*, qui erat *κλάδος ἐλαίας*. et per aliam syncopen, *ἱκτηρίοις κλάδοις ἐξεστεμμένοι*, apud Sophocl. in Œd. Tyr. 3. talis ramus dicebatur et *ἡ εἰρεσιώνη*, et *ἡ ἱκετηρία*. *ἱκέσιος* vero est in Suppl. 102, *ἱκεσίοις σὺν κλάδοις*. et 108, *ἱκεσίᾳ χερί*. conf. Aristoph. Plut. 383, ubi sensus est: video jam, sc. in prævisione mea, aliquem, quem tu prorsus expilasti, suppliciter sessurum ad tribunal judicis, cum signis supplicandi, et auxilium judicis contra te imploraturum.

ἰκμὰς, ἄδος. ἡ. (Ἕω) humor, humiditas. est ab *ἵκω*, spiritu ionice mutato, quia humida facile vadunt, et penetrant; etiam ex humido omnia proveniunt. *ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη*, statim humor ire solet, Ρ, 392, ubi sermo est de corio bovis, uncto, et in quod corium humor inunctus penetrat, etiam per totam superficiem se facile expandit: *das oel breitet sich auf der haut aus, und ziehet ein, (the oil spreads over the hide, and penetrates it.)*

ἴκμενος, ου. ὁ. (Ἕω) est epitheton venti commodi et secundi apud poëtam; et antiqui id deducunt ab *ἰκμὰς, ἡ*, quia ventus ortum habet ab humore in aëre soluto; talemque ventum, quem poëta *ἴκμενον*, vocant Germanici nautæ *einen kühlen wind, (a fresh breeze)* qui quidem est ferendæ navi, non tamen nimius aut vehemens. alii hoc epitheton scribi jubent *ἵκμενος*, derivantes ab *ἵκομαι*, quod sit *φορὸς, καὶ εἰς τὸ ἱκέσθαι ἐπιτήδειος*: sed antiqui præferunt priorem illam et scriptionem et etymologiam. *τοῖσιν δ᾽ ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων*, Α, 479, i. e. *ἄνεμον, ὃς ἐξ ἰκμάδος ὑδάτων, ἀτμιζομένης ὑπὸ ἡλίου, γίνεται: ὑγρότης γὰρ ὑλικὸν ἀνέμου αἴτιον.* et is ventus non tantum dabat navigationi facilem cursum, sed et dissipabat pestilentiam ex castris Græcis. sic, *ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη*, β, 420. *πλησίστιον Κίρκη*, λ, 7, et additur, *ἐσθλὸν ἑταῖρον, κατόπισθε νεώς.* sic et μ, 149. sed ο, 292, *τοῖσιν δ᾽ ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη, λάβρον ἐπαιγίζοντα δι᾽ αἰθέρος*, ubi et paullo vehementiorem, commodum tamen, ventum notat.

ἱκνέομαι, (Ἕω) vado, venio, adsequor; imo et, sum. idem ac *ἵκω*, q. v. *διὰ δ᾽ αὐτῶν* (*δενδρέων*) *ἱκνεύμεσθα*, pro *ἱκνούμεθα*, ω, 338, i. e. *διὰ τῶν τοιούτων δένδρων ἐπορευόμεθα. ἄστεα ἐπὶ ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι, νῆες*, naves vadentes ad oppida hominum, ι, 128.

ἴκριον, ου. τό. (Ἕω) tabula, *ein brett, eine bole, (a board, thick plank.)* scribitur et *τὸ ἰκρίον*. in nave *τὰ ἴκρια* sunt *σανιδώματα, καταστρώματα*, tabulata, quibus navis contegitur superne, et in quibus nautæ vel sedent, vel ambulant ad latus navigii, vel sub quibus dormiunt. nam *ἴκριον* est *ἡ σανίς*. ab *ἵκω* vel *ἱκνέομαι, σανιδωτὰ ἴκρια, περὶ ἃ ἱκνοῦνται οἱ ἐν ταῖς ναυσί*: quasi *ἱκήρια*, in quibus vadere possunt nautæ per navem, mutato ionice spiritu, et per syncopen. dicitur et *τὸ ἴκριον*, palus erectus, qui aliquid impositum sustinet; *διὰ τὸ εἰς ὕψος ἱκέσθαι*. conf. omnino Herodotum, V, 16, ubi vides, *ἰκρία*, esse tabulata. *ὅγε νηῶν ἴκρια ἐπῴχετο*, ille per tabulata navis obambulabat, Ο, 676. et 685, *ἐπὶ πολλὰ ἴκρια νηῶν φοίτα*, perambulabat. et 729, *λίπε δ᾽ ἴκρια νηός. νηὸς ἐπ᾽ ἰκριόφιν* (pro *ἰκρίου*) *καταλέξεται*, γ, 353, cubabit in tabulato dormiturus. *ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι*, ε, 252, ubi sic dicit sine dubio, *τὸ ἐπὶ πρύμνης κατάστρωμα, ἐφ᾽ οὗ ὁ κυβερνήτης ἱκνεῖται*: et per *στήσας* notat tigilla, quæ sustinebant superponendas tabulas. nisi sic dicit in genere *τὰ ἐγκοίλια νηὸς*, i. e. *τὰ ὀρθὰ ξύλα*, saltem ex parte *ὀρθὰ, ὧν ἄνω τὰ καταστρώματα νηὸς*, *die kniebalken, kniehölzer im schiffe, (the knees in a ship.)* *εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον πρῴρης*, μ, 229, ubi notat tabulata proræ, *das vörder verdeck auf dem schiffe, (the foredeck in a ship.)* nam etiam in media navi sunt *ἴκρια, ἔνθα οἱ ναῦται κοιμῶνται.* et 414, *κάππεσε ἀπ᾽ ἰκριόφιν*, pro *ἰκρίων*, decidit de tabulato, et quidem *πρύμνης*, puppis. *Ὀδυσῆϊ στόρεσαν νηὸς ἐπ᾽ ἰκριόφιν*, i. e. *ἰκρίου* vel *ἰκρίων*, ν, 74, straverunt ei cubile in tabulato navis, et quidem in puppi. *ἔγχος ἐπ᾽ ἰκριόφιν τάνυσεν νεὸς*, ο, 283, hastam extendit in tabulato navis, i. e. deposuit. et 551, *εἵλετο ἔγχος νηὸς ἀπ᾽ ἰκριόφιν.* Sed et *ἱστὸς*, malus, vocatur nonnunquam *τὸ ἴκριον*, quia in altum vadit. hinc est *τὸ ἐπίκριον*.

ἰκτίδεος, έα, εον. et per aphæresin *κτίδεος*, έα, εον. (Ἕω) ex pelle *τῆς ἴκτιδος* factus, vel pelle illius intus duplicatus. *κρατὶ δ᾽ ἐπὶ κτιδέην κυνέην*, sc. *ἔθηκε*, capiti imposuit galeam ex pelle illius animalis, Κ, 335. et 458, *τοῦ δ᾽ ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο*, *den mit dem fell überzogenen helm, (his helmet lined with fur.)*

ἴκτις, ιδος. ἡ. (Ἕω) scribitur et *ἰκτὶς*, ίδος. ἡ et per aphæresin *κτὶς*, *κτίδος*. ἡ. est *ζῶον ὅμοιον κυνιδίῳ Μελιταίῳ*, (caniculæ Melitensi) *ὀρνιθοφάγον, τοῖς σμήνεσιν* (apum examinibus) *ἐπηρεάζον, ἔχον τὸ αἰδοῖον οἷον ὀστοῦν, καὶ ἰᾶται*

στραγγουριῶντας. alii scribunt, *πανοῦργον τὴν ἴκτιν ζῶον, καὶ μεῖζον μὲν γαλῆς καὶ δασύτερον, ἄλλως δὲ παραπλήσιον.* sed rectius fortasse exponitur, viverra, *ein fischotter, (an otter,)* *ζῶον ἔνυδρον ἰχθυοφάγον, ὡς οἱ κάστορες.* Aristoph. Acharn. 880, *ἰκτίδας ἐνύδρους.* aliis est *eine wilde wiesel, hermelin, (a weasel, an ermine.)* pellis ejus in pretio erat. est ab *ἵκω*, nam vadit celeriter et cum impetu, vel et, dolose.

ἵκω, f. *ἵξω*, (*Ἕω*) vado, venio, adsequor: imo et, sum. est transpositum *κίω*. construi solet cum accusativo per ellipsin præpositionis *εἰς*. *ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει*; quod scilicet necessitas tantopere urget? K, 142, quæ est responsio, ab ipso interrogante, in quæstionis forma addita. sic β, 28, *τίνα χρειὼ τόσον ἵκει*, ad quem necessitas tanta pertinet, *wen betrift die noth? (who is in such distress?)*. *ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν (εἰς) ἵκει*, clamor ad cœlum vadit, Ξ, 60. sic *ὀρυμαγδὸς*, P, 425. *ὕβρις καὶ βίη*, ο, 328. ρ, 565. *πολλὰ Φρυγίην κτήματα ἵκει*, Σ, 292, *viele güter gehen nach Phrygien, (much wealth goes to Phrygia.)* et 406, *ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει*, quæ nunc ad nos accedit: ubi tamen alii habent *ἥκει*. *ὅτε κέν τινα χόλος ἵκοι*, I, 521, si quem ira invadat. *οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι*, P, 399, ne quidem si valde irata sit. *κνίσση δ' οὐρανὸν ἶκεν*, nidor ad cœlum ibat, A, 317, ubi imperf. loco augmenti per circumflexum scribi solet. *ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἶκεν*, B, 153. M, 338. *χαλκοῦ αἴγλη δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἶκε*, B, 458. T, 362. *σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ*, Θ, 509, splendor ad cœlum vadat. *Media* forma frequentissima hujus verbi est. *φρένας ἵκετο πένθος*, ubi deest *εἰς*, A, 362, in pectus venit luctus. sic, *μὶν*, Σ, 64. et 73, *σέ*. *πάντας*, Ω, 708. *ἵκοντο ἐντὸς λιμένος*, A, 432. *τὴν ἱκόμην φεύγων*, fugiens ad hanc supplex accessi, Ξ, 260, nam ab hoc verbo hoc sensu est *ὁ ἱκέτης*, qui supplex accedit et præsidium orat: *ἱκέτευσα*. *οὐ τέλος ἵκεο μύθων*, I, 56, i. e. *οὐκ εἰς τέλειον λόγον ἦλθες*, non omnia elocutus es. *ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμὰς*, postquam venisti in manus nostras, K, 448. *Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας*, a me fugatus præsidium in castris sibi quæsivit, Θ, 149. *ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν*, Λ, 88, satietas hujus operæ eum cepit. et 225, *ἐπεὶ ἥβης ἵκετο μέτρον*, postquam ad plenam venit pubertatem. et 227, *μετὰ κλέος Ἀχαιῶν*, famam de Achæis secutus est; venit postquam de his audivit. et 352, *οὐδ' ἵκετο χρόα*, non penetravit usque ad corpus. et 594, *ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων*, postquam ad suos venit. *ἵκετο τέκμωρ*, ad locum destinatum, ad finem, N, 20. et 535, *ἵππους*, ad equos. et 837, *ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα*. *ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀϋτμὴ*, odor, Ξ, 174. et 429, *ἵππους*. *ἵκετο δ' αἰπὺν Ὄλυμπον*, O, 84. et 591, *ἔθνος ἑταίρων*. et P, 114, venit ad suos. *Ἄργος*, T, 115. et 131, *ἔργα ἀνθρώπων*, i. e. *εἰς γῆν κατέπεσε*. *τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα*, Υ, 440, redibat ad eum. *πατρώϊον ἵκετο δῶμα*, ad paternam domum venit, Φ, 44. *οὗ εἵνεκα δεῦρο ἱκόμεσθα*, B, 138, ubi apparet, hoc Iota sine augmento et breve esse. *ἔνδιοι ἱκόμεσθα ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο*, Λ, 725, ubi *ἔνδιοι* sunt tres longæ syllabæ. *ὅτε δὴ ἵκοντο μετὰ Τρῶας*, ubi venerunt ad eos, Γ, 264. et 421, *ὅτε Ἀλεξάνδροιο δόμον*. *Ἀσωπόνδ'*, Δ, 383. et 446, *ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες*. sic et Θ, 60, sc. uterque exercitus. *αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος*, E, 367. *πύργον*, M, 373. et 374, *ἐπειγομένοισι*, ubi cum dativo commodi positum verbum. *Τροίην*, Σ, 67. et 150, *νῆας*. sic et Ψ, 2. *αἶψα δ' ἵκοντο*, continuo et statim eo venerunt, Σ, 532. *ὅτε οἱ μέσαυλον*, cum ei ad tugurium venissent deæ tres, Ω, 29. et 443, *πύργους καὶ τάφρον*. *κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι*, ad quem venero, A, 139. *ὄφρα ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι*, E, 360. *ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι*, si ad eam regionem venero, Z, 225. *οἴκαδε*, I, 393, 414. *ὄφρα ἂν*, Φ, 558, donec. *μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰὼν*, X, 123, ego sane ne eam ad eum supplex, *μὴ ἱκετεύσω*. *ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι*, ut ocius ad mortis terminos pervenias, Z, 143. Υ, 429. *οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι γαίης καὶ πόντοιο*, si adieris extremos fines, Θ, 478. *ἐπὶ νῆας*, P, 622, ad castra. *ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται*, si quando divisio fit, A, 166. *ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἕτερα ἅρματα ἵκηται*, Δ, 306, ad alienos currus venerit. *αἴ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδε*, si vel numen tentans huc accesserit, E, 129. *ἐπὶ νῆας*, in castra redeat, Z, 69. *ὄφρα ἂν ἵκηται γῆν ὀλιγηπελέων*, O, 23. *ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρα*, Σ, 207, coll. 214. *ἵνα μή μιν λιμὸς*, T, 348, 354. *ὄφρα ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῶας*, Υ, 24. *ὄφρα ἂν φεύγοντες νῆας ἵκωνται*, O, 233. *εἰσόκε Λυκίης δῆμον*, Π, 445. *αἴ κεν Ἄρεος ἀλκτῆρες ἵκωνται*, Σ, 213, si forte belli propulsatores venire velint. *εἰ ἔτι σφὶν ὑπότροπος ἵξομαι*, utrum ipsis redux venturus sim, Z, 367. *Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν*, A, 240, desiderium ejus capiet eos. *ἵξεται ἄχος κραδίην*, Ψ, 47. *ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο ἵξεσθαι*, eum ex pugna rediturum esse, Z, 502. *ὅτε τάχα ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν ἵξεσθαι*, Λ, 182. *ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος*, O, 505. *οὐδέ μιν οἴω ἥβην ἵξεσθαι*, non eum puto ad pubertatem perventurum, Ω, 728. *ἐλέγχιστος ἱκοίμην Ἄργος*, Δ, 171. *Φθίην*, I, 363. *Κρονίονος ἆσσον*, Ξ, 247. *σοὶ πομπὸς Ἄργος*, Ω, 437, tibi deductor irem. *ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο*, Γ, 233, cum ex Creta veniret. *ὁπότε μὲν καμάτος γούνατα ἵκοιτο*, N, 711. *ἀσκηθὴς ἐπὶ νῆας*, Π, 247. *εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθα*, I, 141, 283. *ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο* (pro *ἵκοιντο*) *τέλσον ἀρούρης*, Σ, 544, quando venirent ad finem arvi revertentes. *ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον*, rediretis, Θ, 456, *ἐπὶ νῆας ἱκέσθην*, A, 328. I, 185. *Ἴδην δ' ἱκέσθην*, Ξ, 283, venerunt ambo. *εὖ δ' οἴκαδε ἱκέσθαι*, A, 19. *Ἄργος*, B, 115. *πάρος φίλα οἰκία*, antequam ad nidum suum rediret, M, 221. *τὰ ἃ πρὸς δώματα*, O, 58. *τέλσον*, Σ, 547, coll. 544. *ἐπὶ νῆας*, X, 417, ire suppliciter ad castra Græca, *ἱκετεῦσαι*. *ἄκρον*, Ψ, 339, extremitatem attigisse. et 44, *λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι*. *εὔχεο οἴκαδε*, Ω, 287. et 338, *πρὶν Πηλείωνάδε*, ad Pelei filium. *σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω*, sit tibi religioni, Σ, 178. *δεῦρο τόδε ἵκω*, huc advenio, ρ, 444. *μοῦ κλέος οὐρανὸν ἵκει*, fama de me ad cœlum it, i. e. pervulgata est, ι, 20. *οὐκ ἀθεεὶ ὅδ' ἀνὴρ*

Ὀδυσῆϊον ἐς δόμον ἵκει, σ, 352, ubi præsens est pro præterito. σοὶ πινυτὴ φρένας ἵκει, υ, 228, tu prudens homo es. ὅτε μὲ χρειὼ τόσον ἵκοι, ε, 189. Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομα ἵκοι, ν, 248, hujus terræ nomen et in Troicum agrum pervenire potuit. præterea duo loca Odysseæ supra, inter activas formas ex Iliade, adducta. Αἰθίοπάς τ' ἱκόμην, eos adii, δ, 84. σὲ γὰρ ἐς πρώτην ἱκόμην, ζ, 176. ἀσκηθὴς ἐς πατρίδα, rediissem, ι, 79. δεῦρο, ν, 303. Λακεδαίμονα, ρ, 121. ἅς τινας ἵκεο χώρας, θ, 573. ἐπεὶ ἵκευ (ionice pro ἵκεο, venisti,) ἐμὸν πρὸς δῶμα, ν, 4, quod Attici contrahunt in ἵκου, ex ἵκεσο, ionice ευ est pro ου. ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα, γ, 368. φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶμα ἵκετο, δ, 170. εἰς Αἰγὰς, ε, 381. ἐς Μαραθῶνα, η, 80. et 141, ὄφρα ἵκετο Ἀρήτην, donec pervenit ad eam supplex. Ἀλκινόοιο δῶμα, θ, 13. et 28, ἀλώμενος ἐμὸν δῶ. et 125, λαοὺς, ad populum. et 227, οὐδ' ἐπὶ γῆρας ἵκετο. ἐς πόλιν ἀϋτὴ, fama venit in urbem, ξ, 265. et 319, ὄφρα δώματα πατρὸς, donec venit in ædes patris. ἄλλων δῆμον, ο, 238. et 246, οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν. et 554, ὄφρα ἵκετο αὐλὴν, donec venit in vel ad cortem. sic et σ, 100. ὅσον πυρὸς ἵκετο ἀϋτμὴ, π, 290. τ, 9, quousque tetigit illa arma vapor ignis. δεῦρο τόδε, ρ, 524. τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα, σ, 420. οὔπω τὶς πεπνυμένος ὧδε ἐμὸν δῶμα, nunquam aliquis tam prudens venit ad nos, τ, 351. et 451, οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτὸς, non usque ad os penetravit, *nicht bis auf den knochen, (not to the bone.)* ὑπότροπος δῶμα, redux versit domum, υ, 332. et 372, ἐς Πείραιον, ad eum. ἡμᾶς πένθος, ad nos luctus venit, ψ, 224. οὔτις φιλίων, pro φίλτερος, ω, 267. δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων, venit supplex, ἱκέτευε, π, 424. πρῶτον γὰρ ἐμὲ, ad me primum supplex venit, ρ, 516, coll. 573. οὕνεκα δεῦρο ἱκόμεσθα, γ, 61. Κυκλώπων ἐς γαῖαν ἱκόμεθα, ι, 107. et 267, τὰ σὰ γοῦνα, ad genua tua supplices venimus. et 466, ἐπὶ νῆα, ad navem. τῶν ἱκόμεσθα πόλιν, κ, 13. ἐς ἀμύμονα νῆσον, μ, 262. Αἴγυπτον ἱκόμεσθα, ξ, 257. et 290, ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκην, ut iremus eo. et 472, ὅτε δὴ ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν, ad urbem. ἥβην, ο, 365, ad pubertatem pervenimus. εὐνὴν, ψ, 354, ad lectum conjugalem. Ἰθάκην τήνδε, ω, 258. ὅτε δώματα ἵκοντο, γ, 388. et 488, ἐς Φηράς. οἴκαδε ἵκοντο, δ, 520. ποταμοῖο ῥόον, ζ, 85. ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο, cum in stabulum ejus venissent, κ, 435. εἰ ἥβης μέτρον, λ, 316, si ad plenam pubertatem pervenissent. ἕως ἵκοντο Τηλέμαχον, ο, 109. et 186, ἐς Φηράς. λιμένος ἐντὸς, π, 324. et 335, δόμον βασιλῆος. δόμους, ρ, 85, 178. πολλοὶ ξεῖνοι ἐνθάδε, τ, 379. et 458, αἶψα φίλου πρὸς δώματα πατρός. λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν, ψ, 296. κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, ω, 13. et 153, προτὶ ἄστυ; ad urbem. et 204, ἀγρόν. et 361, δόμους. ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν ἱκέσθην, β, 150. φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην, κ, 117. οὐδ' εἴ κεν πατρὸς ἵκωμαι οἶκον, ξ, 140. τεῦ (τίνος) δώματα ἵκωμαι, ο, 508, cujus domos adibo? ἵνα θᾶσσον ἵκηαι ἐς Πύλον, proficiscaris, β, 307. σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι; δ, 545. ὅν κεν ἵκηαι, ο, 517, i. e. εἰς ὃν ἐλεύσῃ. ὄφρα ἵκηαι μητέρα ἐμὴν, ζ, 304. πατρίδα σὴν, η, 319. ὅστις κ' ἐμὰ δώματα ἵκηται, γ, 355. θ, 32. Φαιήκων ἐς γαῖαν ἵκηται, ζ, 202. ἣν πατρίδα, in patriam suam, η, 193. ὀτέων τε πόλιν καὶ γαῖαν, κ, 39. νηῦς, ἥτις ἵκηται, μ, 66, accesserit eo. ὅτι κέν τις ἵκηται ἡμέτερον προτὶ ἄστυ, ν, 180. Ἰθάκης ἐς δῆμον, ξ, 126. et 153, τὰ ἃ δώματα. ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, ο, 344, i. e. εἰς ὃν ὂν παραγίνηται: et hoc, ὅν κεν, respicit præcedens plurale, ἀνέρες, et singulare hoc dicit, non omnes simpliciter lædi a ventre, sed tantummodo illum, quem ille extrudat in errores; nam talis erro maxime ob ventrem patitur mala. χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται, τ, 319, auroram attingat. ὅς κεν τάδε δώματα, υ, 295. et 337. ἢ δ' ἄλλου δῶμα, eat in domum alterius. μή τις ποσὶν οὖδας, χ, 467, solum pedibus contingat. ἱκώμεθα δώματα πατρὸς, ζ, 296. ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται, ν, 101, quando ad littus appulsæ sint. ἐγὼ δέ κε πατρίδα ἱκοίμην, η, 333. Ἰθάκην ἐς, λ, 479. σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο, γ, 117. δ, 474. ἕως ἵκοιο γῆρας, ut pervenires ad senectutem, τ, 367. Σχερίην ἵκοιτο, ε, 34. πῶς κέν τίς σε ἵκοιτο, quomodo quis accedat ad te, ι, 351, auxilium rogans. φίλας ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο, quodcunque in manu veniret, μ, 331. οὐκ ἄν τις τούτων ἠῶ ἵκοιτο, ne quis horum vivat ad crastinum, ρ, 497, quæ est imprecatio. et 539, εἰ ἵκοιτο ἐς πατρίδα. sic et σ, 383, et ἔλθοι, per synonymiam, utrobique est additum. ὅτε τευ (τινὸς) δώματα ἵκοιτο, si forte veniat ad alicujus ædes, τ, 371. ὄφρα ἂν, donec veniret, ψ, 151. ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτο ἐς πατρίδα, quod venerit, ω, 236. ἵνα θᾶσσον ἱκοίμεθα πατρίδα, κ, 33. ἔτι μέν γε καὶ ὣς ἵκοισθε, venire poteritis, λ, 103, 110. μ, 138. ὡς εἰ πατρίδα ἱκοίατο (pro ἵκοιντο) καὶ πόλιν αὐτῶν, quasi venissent, κ, 416. οὔτις τόνγε ἵξεται, θ, 198, nemo ad hunc pertinget. ἵνα οὐ πυρὸς ἵξεται ἀϋτμὴ, quod vapor ignis non veniet, τ, 20. ἔμελλε Μαλειάων ὄρος ἵξεσθαι, δ, 515. Κίρκης ἵξεσθαι ἐς δῶμα, κ, 276. πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι, α, 21. et 173, οὐ σέ πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδε ἱκέσθαι. sic et ξ, 190. π, 59. πρὶν πατρίδα γαῖαν, δ, 823. ε, 301. πρὶν χάλκεον οὐδὸν, η, 83. πρὶν Λήμνου γαῖαν, θ, 301. et 376, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι, antequam pedibus solum attingeret. et 410, σοὶ δὲ θεοὶ πατρίδα ἱκέσθαι δοῖεν. εἴ σοι θέσφατόν ἐστι ἱκέσθαι οἶκον, κ, 473. et 490, εἰς Ἀΐδαο δόμους, proficisci eo. πρὶν πατρίδα, ο, 30, antequam rediret. ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι, υ, 219. ἐμὲ ὑπότροπον οἴκαδε, χ, 35. γήραος οὐδὸν, ψ, 212. et 258, σὲ θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι οἶκον. πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὦκα ἱκέσθαι, ω, 429. ἀγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώματα ἱκέσθω, ο, 446. cæterum hinc est ὁ ἀφίκτωρ, i. e. ὁ ἱκέσιος. formæ mediæ etiam a recentioribus per Iota initiale scribuntur, sed activas illi per η amant scribere, ἥκω.

ἰλαδὸν, (Ἕλω) adverb. φαλαγγηδὸν καὶ κατ' ἴλας, turmatim, catervatim. *compagnienweise, in reihen und gliedern, (in companies, in troops.)* Β, 93. olim scribebatur εἰλαδὸν, et ἡ εἴλη: sed post obtinuit, ob eandem pronun-

tiationem fere, scriptio per Iota solum. sic et olim τὸ πίδειλον, quod post πίδιλον.

ἵλαος, ου. ὁ ἡ. (Λάω) propitius. vox de deo poni solita. Attici dicunt ἵλεως. ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, Α, 583. σὺ δὲ ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, Ι, 635, inquit Ajax ad Achillem iratum: at tu inde tibi animum placabilem et propitium; quasi ad numen aliquod diceret id supplex. σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ ἵλαος ἔστω, Τ, 178, inquit Ulysses ad Agamemnonem, cum reconciliatio ejus cum Achille quæreretur: ipsi tibi animus in præcordiis placatus esto et placabilis. ab hac voce oritur et ὁ ἱλαρὸς, qui ex favore numinis lætus redditur; et ἱλαρύνω, exhilaro: nam in his vocibus innuitur θειοτέρα τις ἐπισκοπὴ καὶ ἐποπτεία καὶ ἐφορεία. lætus enim vere nemo esse potest, nisi propitio deo utens et benevolo. cæterum Iones scribunt hanc vocem etiam cum spiritu leni; Attici constanter cum aspero.

ἱλάσκομαι, (Λάω) id. quod ἱλάομαι. v. seq. placo numen, propitium reddo deum. ἐκελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι, Α, 386, adhortabar deum placare. et 472, μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, cantu deum propitium reddere studebant. ἔνθα Τρωαὶ δεινὴν (valde reverendam) θεὸν (Minervam) ἱλάσκονται, Ζ, 380, 385.

ἱλάω, f. άσω et ήσω. (Λάω) λέξις θεία, de numine tantum poni solita. est a λάω, i. e. βλέπω, ut ἵλαος notet πρόθυμον ἐποπτεύειν τοὺς δεομένους, promtum adspicere clementer indigos precantes. præfixum Iota quidam ex ἵεμαι, promtus sum, impellor, desumtum putant: quod quidem etiam placet. media forma ἱλάομαι, est, propitium reddo, placo. ἔνθα αὐτὸν (τὸν Ἐρεχθέα, regem priscum Atheniensem) ἱλάονται κοῦροι Ἀθηναίων ταύροις καὶ ἀρνειοῖς, Β, 550. placant eum sacrificiis factis. ὄφρα ἱλάσομαι Ἀθήνην, ut adorem et propitiam mihi faciam Minervam, γ, 419, et est id ionice pro ἱλάσωμαι. αὐτὸν ἱλασάμενοι, si illum propitiaverimus nobis et placaverimus, Α, 100. et 147, ὄφρα ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι, ἱερὰ ῥέξας, ut nobis Apollinem propitium reddas, facta re divina. et 444, ὄφρα ἱλασώμεθα Ἄνακτα, ex quo apparet, præcedente loco esse ἱλάσεαι ionice pro ἱλάσηαι. est ergo forma media, facio ut numen me vel nos clementer et propitium intueatur. ex forma activa est et præter. perf. ἵληκα, cujus conjunctivus ἱλήκω, et optativus ἱλήκοιμι in usu est. εἴ κεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι, pro ἱλήκῃ, si forte nobis Apollo propitius esse vellet, φ, 365.

ἵλημι, (Λάω) idem quod ἱλάω. propitius sum. ἀλλὰ, Ἄνασσα, ἵληθι, ionice pro ἵλαθι, at, O regina Minerva, propitia esto, γ, 380. sic et, ἀλλ' ἵληθι, at propitius sis, π, 184, quisquis deorum es. pro hac forma alibi est imperat. aor. 1. pass. ab ἱλάσκομαι vel ἱλάομαι in significatu passivo, ἱλάσθητι.

ἱλλὰς, άδος. ἡ. (Ἕλω) est, κατὰ Ἴωνας, δεσμὸς ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων, vinculum contortum ex loris aut viminibus: ab εἴλω, quod et ἴλλω scribitur, i. e. συστρέφω: ὡς ἐν εἴδει στρεβλώσεως *ein geflochtenes band von riemen, oder gedreheten wieden, (a rope of twisted thongs, or oziers.)* ἱλλάσιν δήσαντες βοῦν, Ν, 572, *da sie ihn mit wieden gebunden, (having bound him with ropes.)* apud recentiores quoque κίχλαι quædam, turdorum species, dictæ sunt ἰλλάδες. nam sunt τρία γένη κιχλῶν: ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγίστη, κίσση πάρισος, καλεῖται ἰξοφάγος, ἐπείπερ ἰξὸν ἐσθίει: ἑτέρα δὲ ὀνομαζομένη τριχὰς, ἴση τῷ κοσσύφῳ: τρίτη δὲ, ἐλαχίστη τῶν ἄλλων, ἰλλὰς λεγομένη, κατὰ δέ τινας, τυλὰς, συναγελαστικὴ καὶ νοττεύουσα κατὰ τὰς χελιδόνας.

ἰλὺς, ύος. ἡ. (Ἕλω) limus, *der schlamm im wasser, (mud.)* est ab εἰλύω, quod et ἰλύω scribitur. τεύχεα κείσεται ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, Φ, 318, arma jacebunt in fluvio, sub limo obruta. Vide sub ἄσις.

ἱμὰς, άντος. ὁ. (Ἕω) lorum, proprie ex corio, *ein lederner riemen, (a leathern thong.)* dictus ab ἵημι, mitto, quia loris committuntur aut mittuntur res, et quia lorum extenditur. deinde et laminæ aureæ aut argenteæ longæ et tenues dicuntur ἱμάντες. ἱμὰς Ἀφροδίσιος describitur, Ξ, 214, ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο (sibi Venus) κεστὸν ἱμάντα ποικίλον. et 219, τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ ποικίλον, adpone hoc lorum variegatum sinui tuo, O Juno. coll. 198, ubi eundem dixit φιλότητα καὶ ἵμερον, amorem et desiderium venereum. erat ergo auro pictum cingulum sub pectore extra cingendum a fœmina, ut sinus superne promineret, et pars corporis sub mammis apte constringeretur: quo fœminæ species redderetur venustior et desiderabilior. δίφρος δὲ χρυσέοις καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν ἐντέταται, Ε, 727, ubi sedile in curru divino describitur. ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, Γ, 371, ubi sermo est de loro varie picto acu, quo galea sub collo ligabatur. et 375, ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο, disrupit ei Venus hoc galeæ lorum ex corio bovis vi occisi factum, et auro artificiose pictum, *den reich gestickten ledernen riemen, (the richly embroidered leathern thong.)* κυνέην (galeam, ἐκ) ῥινοῦ ποιητὴν, (ex corio factam) πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς, Κ, 262, et quæ intus multis loris inducta erat firmiter. Scilicet hæc galea dentibus apri extra prominentibus erat obsita: intus igitur multa lora erant, quæ continerent hos dentes, et caput munirent ne attereretur iis. ἱμάντες intus erant, ἵνα μᾶλλον συνδέωσι τοὺς ἔκτοσθεν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ὀδόντας, τῶν ἄκρων ἐνιεμένων ἐντὸς, εἰς ὃ καὶ χρεία ἦν τοῦ εὖ καὶ ἐπισταμένως ἔχειν, ἔξω μὲν ἐρειδομένων ἐγγὺς ἀλλήλων τῶν ὀδόντων, ἐντὸς δὲ δεσμουμένων στερεῶς. conf. κυνέη. ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο, Ψ, 684, lora bene secta ex corio bovis agrestis et vegeti; et describuntur ibi pugiles: nam πυγμάχων erant ejusmodi ἱμάντες βόειοι, οἳ περὶ τὰς χεῖρας αὐτοῖς εἱλοῦντο, συνεργαζόμενοί τι ταῖς πληγαῖς, καὶ τοὺς δακτύλους συνέχοντες, καὶ ὡσεί τινα κορύνην σφαιροῦντες στεῤῥῶς, ut pugnus quasi clava

fieret. tales ἱμάντες vocabantur et μύρμηκες. et 324, βοίοισιν ἱμᾶσιν, ubi sic vocat τὰ ἡνία, lora quibus reguntur equi ad currum juncti. δῆσε δ' ὀπίσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν, Φ, 30, captivorum manus a tergo colligavit bene sectis loris; qualia lora, ex more militiæ antiquo, secum gerebant bellatores, ut vincirent celeriter si quem vivum caperent. sic et X, 397, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας, bubula adnexuit lora; quæ Achilles in promtu habebat κατ' ἔθος στρατιωτικόν. conf. B, 231, ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, quem hostium ego vinctum adduxero: ubi is usus τῶν ἱμάντων innuitur in bello. δῆσαν (ἵππους) ἱμάντεσσι, Θ, 544, alligabant equos loris. sic K, 475, ἵπποι ἱμᾶσι δέδεντο. et 499, ἵππους συνέεργε ἱμᾶσι, equos copulavit loris. et 567, ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν. μάστιγας ἄειραν, πέπληγόν τ' ἱμᾶσιν, Ψ, 363, scuticas sustulerunt, et percusserunt (equos) loris, i. e. ipsis quoque habenis. ἐπετάνυσε κληῖδα ἱμάντι, loro adduxit et obtendit pessulum, *zog mit dem riem den riegel vor, (drew forward the bolt with the thong,)* α, 442. ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα, δ, 802, i. e. κατὰ τὴν ὀπὴν, ἧς διίενται ὁ τῆς θύρας ἱμὰς, per foramen, per quod transibat lorum pessuli. et sermo est de idolo noctu apparente. ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι, infra circummovent et torquent id loro, ι, 385, ubi de magna terebra est sermo. ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης, lorum celeriter solvit ab cornice januæ, φ, 46, coll. 241, ubi hic ἱμὰς vocatur δεσμός. ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων, suturæ lororum ruptæ erant, χ, 186, ubi de clypeo vetusto est sermo. ἐξετάνυσα ἱμάντα βοὸς, φοίνικι φαεινὸν, ψ, 201, ubi Ulysses narrat de lecto suo, quem singulari arte fecerat ipse: extendi lorum bovis, rubro colore tinctum splendide. et singularis h. l. collective positus videtur pro pluribus loris inter se contextis in fundo lecti. ab ἱμὰς est ἡ ἱμονιὰ, quæ est ἱμὰς ἢ σχοινίον, ᾧ ὕδωρ ἀντλοῦμεν, ἀντλητήριον, *ein riem oder strick zum wasser aufschöpfen, (a rope or cord for drawing water.)* notat tamen et in genere, longum et lentum lorum. hinc est et ἱμάω, i. e. ἀντλέω: et ἀνιμᾶσθαι est, κάτωθεν ἄνω, sursum attrahere aquam; καθιμᾶσθαι vero, ἄνωθεν κάτω, demittere vas in puteum ad hauriendum. ἀνιμάομαι enim proprie est, ἀντλέω ὕδωρ διὰ τῆς ἱμονιᾶς, attraho aquam sursum e puteo profundo. apud Lacones ὁ ἱμὰς vocabatur ὁ βείλωψ, οπος.

ἱμάσθλη, ης. ἡ. (Ἔω) est proprie, lorum scuticæ, *der riem an der peitsche, (the lash of a whip.)* deinde ab hac parte potiore, notat totam scuticam, τὴν ὅλην μάστιγα, ἐξ ἱμάντος καὶ ξύλου συγκειμένην. idem ergo quod ἡ μάστιξ. γίνετο (εἵλετο) δ' ἱμάσθλην χρυσείην εὔτυκτον, Θ, 43. N, 25. ubi de προσώποις θείοις in currum suum adscendentibus est sermo. ἱμάσθλην χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, Ψ, 582, scuticam manibus tenens facile mobilem. νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, nam prudenter injiciebat mulis suis scuticam, ζ, 320, i. e. *sie gebrauchte die peitsche mit verstande, (she was a good whip, a skilful driver,)* non nimis. ἵπποι ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης, ν, 82. idem dicitur et λῶρος μεμαλαγμένος: etiam τὸ κέντρον, unde equi κεντρηνεκέες, qui opponuntur iis, qui δίχα κέντρου θέουσι, qui sine stimulo admoto currunt.

ἱμάσσω, f. σω. (Ἔω) proprie est, ἱμάντι πλήσσω, loro percutio. deinde transfertur ad quodvis verber. Ζεὺς γαῖαν ἱμάσσει, Jupiter ferit terram fulminibus, B, 782. καί σε ἱμάσσω πληγαῖς, inquit Jupiter ad Junonem, O, 17. ἵμασεν ἵππους, E, 589. Λ, 280, 531. P, 624. ι, 380. ἵμασε μάστιγι ἡμιόνους, ζ, 316.

ἱμείρω, f. ερῶ. (Ῥέω) valde appeto et desidero, amanter cupio. *ich sehne mich, empfinde verlangen und trieb wornach, (I long for something.)* εἴπως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι, si forte desideraret concumbere, Ξ, 163. et 269, ἧς αἰὲν ἱμείρεαι, cujus gratiæ desiderium et amorem perpetuo senties. ἱμείρεται αἴης ἧς, desiderat patriam suam, α, 41. et 59, θανέειν ἱμείρεται, sc. si semel modo vidisset procul patriam. ἱμειρόμενος ἰδέσθαι ἄλοχον, ι, 209. τί κακῶν ἱμείρετε τούτων, cur mala talia cupitis, κ, 431. et 555, ψύχεος ἱμείρων, refrigerium captans cupide.

ἴμεν, pro ἰέναι, vide sub Ἔω, vado, aliquanto sub medio.

ἱμερόεις, όεσσα, όεν. (Ῥέω) appetitum et amorem ciens. *lust erweckend, sehnenswerth, (exciting desire.)* στήθεα ἱμερόεντα, pectus amabile Veneris, Γ, 397. ἔργα γάμοιο, E, 429, i. e. ἐρόεντα καὶ ἱμερτά. ἱμερόεντος χροὸς, Ξ, 170, corpore desiderium sui movente, i. e. valde pulcro et amabili, de Junone. ἱμερόεν κιθάριζε, amabile cecinit cithara, Σ, 570, *charmant.* et 603, ἱμερόεντα χορὸν, amabilem chorum saltantium juvenum et virginum. sic, σ, 193, Χαρίτων ἱμερόεντα χορὸν, ad quem ire solet Venus. et 303, ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. sic et α, 421. πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, κ, 398, omnes invasit luctus cupidus. ἔπεα ἱμερόεντα βροτοῖς, ρ, 519, de poëta docto. apud Euripidem ὁ ἵμερος quoque est φάρμακον Ἀφροδίτης, quo sagittas suas inungit Amor: χρίσας ἄφυκτον οἰστὸν ἱμέρῳ.

ἵμερος, ου. ὁ. (Ῥέω) desiderium, appetitus rei adamatæ. notat ἐπίτασιν ἐπιθυμίας, *das verlangen, begierde, (longing, desire.)* est ab ἵω, mitto, intendo; et ὁ ἔρος, amor, cupiditas. γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ ἀνδρὸς προτέρου, dulce desiderium pristini mariti, *sehnsucht, (ardent desire,)* Γ, 139. et 446, μὲ γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, dulce desiderium tui me capit; inquit Paris ad Helenam: et præcedit ἔραμαί σου, ut alterum per alterum explicetur. coll. 441, seqq. γλυκὺς vero summam dulcedinem innuit. pro γλυκὺς potest et dici δριμὺς, quia δριμύτης est ἐπίτασις γλυκύτητος. σίτου δὲ γλυκεροῦ ἵμερος αἱρεῖ φρένας, Λ, 89, cibi dulcis desiderium, coll. 87, 88, et est oppositum τοῦ κόρου κατὰ χεῖρας, satietatis in opere manibus faciendo: et hæc satietas parit appetitum cibi. hinc Socrates ambulans dicebat, se obsonari famem. nam πόνος est βρώσεως ὄψον, καὶ οὐδὲν οὕτως ἡδὺ ὄψον ὡς τὸ μετὰ

τόνον φαγεῖν. δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ σὺ πάντας ἀθανάτους καὶ θνητοὺς δαμνᾷ, inquit Juno ad Venerem, Ξ, 198, da mihi amorem et appetitum, quo subigis omnes. et 216, ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν τ' ἵμερος, in cingulo illo Veneris. et 328, ἔραμαί σου, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, inquit Jupiter ad Junonem insidiose exornatam. his ergo locis est ἐπὶ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας, coll. 214, seqq. γόου ἵμερον ὦρσε, lugendi appetitum excitavit, Ψ, 14, 108, 153. Ω, 507. et 513, ἀπῆλθε πραπίδων ἵμερος, abiit a præcordiis desiderium, lugendi scilicet. sic, ὦρσε γόοιο, δ, 113, 183. π, 215. τ, 249. τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος ἧρει κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς, χ, 500. ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσεν μολπῆς καὶ ὀρχηθμοῦ, ψ, 144. et 231, γόοιο. fuit heroina prisca ἡ 'Ιμέρα, cui et ὁμώνυμος urbs in Sicilia. Vide sub φιλότης, ad medium.

ἱμερτὸς, ἡ, όν. ('Ρέω) desideratus, amatus, adamandus. ἀμφὶ ἱμερτὸν Τιταρήσιον, Β, 751, circa amabilem illum fluvium, coll. 755, ubi idem dicitur derivatus e Styge. ergo epitheton poëta posuit ἔξω μύθου, de natura limpidi et utilis fluvii: nam ex fabulosa derivatione sua esset potius στυγητὸς καὶ στυγνὸς, ὡς ἀπορέων τῆς φρικτῆς Στυγός.

"ΙΝΑ, conjunctio. ut, *auf dass, (that.)* etiam adverbium loci, ubi, *allwo, (where,)* quo, *wohin, (whither.)* potuisset hæc particula concipi, ut ab ἴς ἰνὸς, derivata: nam innuit rem, quæ ex viribus alterius præcedentis sequitur. et fortasse id confert ad melius interpretandam voculam. sic et Germanorum, *auf dass, (in order that,)* consecutionem et effectum innuit; pro quo et sæpe dicunt, *kraft dessen, (by means of which.)* regit *conjunctivum;* qui tamen ionice sæpe dissimulatur. ἵνα ἴδῃς, ut videas, Α, 203. et 302, γνῶσι καὶ οἵδε, ut intelligant et hi. et 363, εἴδομεν ἄμφω, ut sciamus ambo; ubi est ionice pro εἴδωμεν. et 410, πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, ut omnes fruantur rege suo. ἵνα βασιλεύῃ, ut imperet, Β, 206. et 232, μίσγεαι ἐν φιλότητι, ut coëas cum ea; ubi quoque est pro μίσγηαι. nam Ionibus persæpe indicativus et conjunctivus est indifferens. regit et *optativum:* ἵνα δαμείη, ut vincatur et occidatur, Ε, 564. sic et 2, ἵνα γένοιτο, ut fieret. ἵνα καὶ σοὶ εἴη πένθος, Σ, 88, ut et tu lugere posses; et conf. ibi νῦν. φέρει, ut afferat, Τ, 2, jungitur apud oratores etiam *indicativo,* loco optativi. e. c. Isocr. in Evagora, non procul ab initio, ἵνα ταῖς ἀληθείαις ἐχρῶντο: οἵ τε νεώτεροι φιλοτιμωτέρως διέκειντο, nisi ibi est pro, *ubi;* sed præstat tamen, *ut* uterentur, ut fierent. jungitur deinde aliis voculis: ἵνα δὴ, Ψ, 207, ut sane. ἵνα περ, Ω, 382. ν, 364. ἵνα τί; quare, cur, ad quid consequendum? ἵνα μὴ est vel pro, ἐὰν μὴ, nisi; vel pro, ut non, ne. ἵνα μὴ ῥέξωμεν ὧδε, nisi fecerimus sic, Η, 353. ἵνα μή τις φθαίη, ne quis prior sit, Κ, 367. ἵνα μή τι ἔῃ, ne forte sit, Ξ, 483. sic, ἵνα μή τι ἀλγήσετε, ionice pro ἀλγήσητε, μ, 26. et hoc ἵνα sæpe omittitur, e. c. μὴ πρὶν, pro ἵνα μὴ, Ψ, 190, coll. 187. ἵνα, de loco, ἵνα ἵσταντο φάλαγγες, ubi stabant cohortes, Β, 558, (quanquam is totus versus a Pisistrato aliisque antiquis est expunctus, tanquam spurius.) et 604, ἵνα ἀνέρες ἀγχιμαχηταὶ, ubi erant viri fortes. sic, ἵνα ἀθανάτων ἕδος ἐστὶν, ubi deorum domicilium est, Ε, 360. Θ, 456. et 479, ἵνα ἥμενοι, ubi sedentes. vide sic Ι, 441. Λ, 806. Τ, 477. Χ, 325. δ, 85, 272. ponitur et de tempore et occasione, e. c. γάμος σοὶ σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ ἕννυσθαι, nuptiæ tibi propinquæ sunt, quo tempore oportet indui pulcras vestes, ζ, 27. porro, ἵνα, ubi, ζ, 322, ubi sedebat, ι, 136, ubi non opus est fune. κ, 417, ἵνα ἔτραφεν pro ἐτράφησαν, ubi educati sunt: quæ est descriptio patriæ. λ, 609. ρ, 68. σ, 313. τ, 20. ω, 506. notat et motum ad locum, e. c. ἵνα μιν ἐκάλεον, quo eum vocabant, ζ, 55, nisi malis ibi de tempore intelligi, quando eum vocabant. Sed δ, 821, ἵνα οἴχεται, manifesto est, quo abiit, *wohin er reiset, (whither he travels.)* est et, ibi, eo. ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι, Κ, 127, eo enim iis indicavi congregari, ἐκεῖ αὐτοῖς εἶπον συναχθῆναι. ἵνα omittitur sæpe eleganter: e. c. Ψ, 71, pro: ἵνα περήσω, ut transeam. et 75, ὀλοφύρομαι, ionice pro, ἵνα ὀλοφύρωμαι, ut deplorem. et 98, pro, ἵνα τεταρπώμεθα, ut delectemur. notat et, ut, quemadmodum, ἵνα τώγε καθεύδετον ἐν φιλότητι, quomodo ambo cubent in amore; possit tamen et intelligi, ubi, Θ, 313. Sæpe et deest quid eleganter ante ἵνα, e. c. χαῖρε ξεῖνε, ἵνα μνήσῃ ἐμοῦ, Θ, 461, ubi deest, rogo, moneo; sicut Germani dicunt: *dass du doch ja auch, (that thou too,)* omisso verbo præcedente, *denke dran, (remember.)*

ἰνδάλλομαι, (Εἴδω) videor, similis putor. est ab εἴδω, video, unde mutato ε in ι, et ι in ν, cum paragoge, fit ἰνδάλλω, similem videri facio. passivum ἰνδάλλεσθαι est idem quod δοκεῖν. ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται, Ψ, 460, alius et auriga mihi esse videtur; coll. 459, ἄλλοι μοι δοκέουσι. ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι, similis videbatur illis omnibus, Ρ, 213, sc. quod similis esset Achilli. ἐμοὶ ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, γ, 246, mihi immortalibus similis putatur adspectu: i. e. θεῷ ἔοικε, διά τε τὸ ἄλλως μακρὸν τοῦ χρόνου, (coll. 245, ob longævitatem in genere) καὶ διὰ τὸ ἐν βασιλείᾳ πολυχρόνιον, ὡς θεῖον ὂν τὸ τοιοῦτον πολυετές. θεοῦ ἴδιον γὰρ τὸ μακρὸν τοῦ εἶναι. ergo ὁ μακρόβιος Νέστωρ ἴνδαλμά τι ἔχει πρὸς θεόν. dicitur enim hoc verbum ἐπὶ εἰκασμοῦ καὶ ὁμοιώσεως καὶ δοκήσεως: hinc τὸ ἴνδαλμα est simulacrum, εἴδωλον: et oppositum verbi est τὸ, εὖ διαγινώσκειν. ἰνδάλλεται, *er oder es kömmt mir so vor, (he or it, seems to me.)* ἐρέω (dicam) ὥς μοι ἰνδάλλεται (κατὰ) ἦτορ, τ, 224, nisi malis non statuere ellipsin præpositionis, sed potius dicere, verbum positum in significatu medio, pro φαντάζεται, ἀνειδωλοποιεῖται, *wie mein herz es sich vorstellet, (as I imagine.)* φράσαι (considera) εἴ τι ὁμοίη ἐγὼν ἰνδάλλομαι (videor) εἶναι, οἵην δή με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας, an similis videar tibi esse, qualem me prima vice vidisti, Hymn. in Vene-

rem, 179, ἰνδάλλεται (significatu medio et quasi activo) δέ τις καὶ ἐν ὀνείρασιν, *wenn einem im traume was vorkömmt als wäre es, (when something appears to a person in a dream, as though it were real.)*

ἰνίον, ου. τό. (Ἶα) est pars cervicis prope occiput, ubi quædam fit cavitas cervicis, et ubi plurimi sunt nervi: τὸ μετὰ κορυφὴν ὄπισθεν κεφαλῆς. κεφαλῆς κατὰ ἰνίον, E, 73, in occipitio. δόρυ διὰ ὀφθαλμοῦ καὶ διὰ ἰνίου ἦλθε, Ξ, 495. hinc est et τὸ ἰνιῖσθαι ἢ ἰνᾶσθαι, metaphorice, i. e. καθαίρεσθαι καὶ ἐκκενοῦσθαι, purgari, evacuari. et ὁ ὑπέρινος est ὁ ὑπερκεκαθαρμένος, nimis expurgatus et evacuatus, διὰ τὸ κατὰ οἷον ἶνας λεπτύνεσθαι, quia fibræ et nervi quodammodo extenuantur nimia purgatione. dicuntur et αἵματος ἶνες, fibræ sanguinis et venæ, ob similitudinem quandam; et in foliis etiam sunt ἶνες. ὁ ἶννος vero est ὁ ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου. apud Herodot. I, 179, est fluvius nomine ὁ Ἶς, et urbs ἡ Ἶς.

ἴξαλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄλλω) salax, saliens cruribus vel circa crura. *ein springer, (a leaper.)* est vox composita ex ἡ ἰξύς, ύος, lumbus, et ἄλλομαι, et exponitur a quibusdam ὁ ἴξαλος, ὁ ὀχευτικὸς καὶ κήλων, ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας, i. e. ὀσφύας, ἀλλόμενος, *der die weiblein bespringet, (that covers the females.)* sed quia in poëta politissimo omnia sunt quam mitissime et castissime interpretanda: præstat expositio generalior, ὁ πηδητικὸς καὶ ὁρμητίας, ὁ προπηδῶν, firmis cruribus saliens. ἴξαλος αἴξ, Δ, 105, ὁ τέλειος. Vide sub Αἴξ.

ἰξύς, ύος. ἡ. (Ξέω) est pars corporis humani, de qua sic scribit Eustathius: ῥάχις (spina dorsi, *der rückgrad,*) *(the spine.)* καλεῖται τὸ ὅλον, ἡ σύμπηξις τῶν λδ σφονδύλων: (54 vertebrarum) ὧν οἱ πρῶτοι ἑπτὰ συμπληροῦσιν ἄνω τὸν τράχηλον, οἱ δὲ τελευταῖοι δέκα καὶ πέντε τὴν ὀσφύν: οἱ δὲ μέσοι δώδεκα τὸν νῶτον, ὃν ἰξὺν ὁ ποιητὴς λέγει, ἐπεί ἐστιν ἀνθρώποις ξῦσαι αὐτὸν καὶ κνήσασθαι: ἐπὶ μέντοι ἀλόγων (de bestiis) κυρίως ἄκνηστις λέγεται. ut ergo sit dorsum humanum, oppositum pectori et ventriculo, et idem quod in brutis vocatur ἄκνηστις. ζώνην περιβάλετο ἰξυῖ καλὴν χρυσείην, ubi sermo est de ornatu Calypsus, ε, 231. et de Circes, κ, 544. nam cingebant se infra ubera lato cingulo, ad venustatem figuræ conciliandam aut ostendendam magis. est ergo a ξύω, rado, præfixo Iota; nam tergum sibi radere vel scabere et possunt et solent sæpe homines.

ἴξω, (Ἕω) novum verbum factum ex futuro, cujus imperfectum solum in usu est. est idem quod ἵκω. vado, venio, adsequor. ὅτε δὴ Τροίην ἶξον, E, 773, et circumflexus est ob augmentum. ἐπὶ Θρηκῶν τέλος ἶξον ἰόντες, K, 470, ad Thracum ordines venerant euntes hostiliter. ὅτε δὴ πόρον ἶξον ποταμοῦ, ad vadum, Ξ, 433. Ω, 692. Φ, 1. κλισίην ἶξον ἰόντες, ad tabernaculum venerant, Ψ, 38. Πύλον ἶξον, γ, 5, veniebant. et Ω, ἐς πυλέων ἀνδρῶν ἄγυριν. et 495, ἐς πεδίον. Λακεδαίμονα, δ, 1. σπεῖος, in speluncam ibant, ε, 194. ἐς Ῥόδον ἶξεν, B, 667. Λυκίην, Z, 172. ἶξε θέων, venit currens, Λ, 806. ἔθι Αἰνείας ἦν, Υ, 320. et 328, ἐπ' ἐσχατιὴν πολέμου, ad extremam partem pugnæ. ἀνδρῶν ὅμιλον, X, 462. ἐς κλισίην οὗ υἱέος, et ivit in tabernaculum sui filii, Ω, 122. et 160, ἐς Πριάμοιο, sc. δῶμα. ἶξε θέων, de itinere navali, γ, 288. νέων, natans venit, ε, 442. hinc est ὁ ξεῖνος, quasi ἴξεινος.

ἴξω, fut. vide ἵκω.

ἰοδνεφής, έος. ὁ ἡ. (Φάω) ater: purpureus. *schwarz, dunkelroth, (black, purple.)* μέλας, πορφυροῦς, ἰάνθινος. est a τὸ ἴον, viola nigricans, et τὸ νέφος, ἀμφοτέρων μελάνων: interserto δ. ἠλακάτη, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα, colus, habens lanam purpuream, δ, 135. sed, ὄϊες, ἔχουσαι, ι, 426, oves, habentes vellus atrum, μέλαν. priore loco erat lana a tinctore colorata; posteriore est color naturalis.

ἰοδόκος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) est δοχεῖον τῶν ὀϊστῶν, δεχόμενον τοὺς βλάπτειν δυναμένους ἰούς, in quod induntur sagittæ. φαρέτρη ἰοδόκος, φ, 12. recentiores dixere ὀϊστοῦχος.

ἰοειδής, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) nigricans, ὁ μέλας, ὁ ἄνθους ἴου (floris violæ) εἶδος ἔχων, speciem et formam habens. est enim a, τὸ ἴον, flore illo χαμαιῖφι, in terra quasi repente. nam ipsum τὸ ἴον, viola, nomen habet ab εἶμι, eo. compositum hoc epitheton notat ergo colorem illum, quem ab oculo nostro remotissima habere videntur, *dunkelfarbig, schwärzlichblau, (dark coloured, dark blue.)* ἰοειδέα πόντον, Λ, 298. ἐκ πόντου ἰοειδέος, ε, 56. πόντον, λ, 106. est ergo epitheton maris in poëta.

ἰόεις, όεσσα, όεν. (Ἕω) spiculis et sagittis conficiendis aptus. ἰόεντα σίδηρον, Ψ, 850, posuit Achilles præmium Sagittariis certantibus. ut ergo ferrum illud dicatur sic, quia sit ἐπιτήδειον εἰς ἰούς, i. e. εἰς βελῶν ἐργασίαν: ex quo simul intelligitur, quod fuerit ferri species purior et durior, chalybs, *stahl, (steel:)* nam ad ejusmodi tela et subtilia acuta ferrum electius adhibetur.

ἰόμωρος, ου. ὁ. (Μείρω) qui sagittis addictus est, iisque fataliter occupatur. τοξότης. ab ὁ ἰός, sagitta. ὁ μόρον ἐμποιῶν τοῖς ἰοῖς, et ὁ περὶ ἰοὺς μεμορημένος καὶ κακοπαθῶς ἔχων. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, Δ, 242. Ξ, 479, quibus locis est probrum; quasi ad sagittas hostiles damnati ut iis interficiantur. quidam hæc duo epitheta ab ἡ ὤρα, cura, deducunt, interserto μ, quasi sint οἱ, τῶν ἰῶν ἢ ἐγχέων ὤραν (i. e. φροντίδα) ἔχοντες: sed frustra, ut vel posterius hoc epitheton ll. cc. ostendit.

ἴον, ου. τό. (Ἕω) violæ species. *ein veilchen, (a violet.)* λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον, prata mollia florebant viola et apio, ε, 72, ubi accuratiores legi jubent σίου, quia ἴα ἐν λειμῶσιν esse non soleant, sed τὰ σία, quæ opus habent multa aqua. si tamen ἴου retinendum est, sciendum, esse non solum πορφύρεια ἴα καὶ κιῤῥά, sed et λευκά, quæ et λευκόϊα inde dicuntur: imo et μέλανα. hoc nomen adsumit in derivatis suis ω, e. c. ἰώδης, εος. ὁ ἡ. violaceus; et ἡ ἰωνιά, ᾶς, violetum, locus violis consitus;

vel et planta et radix, qua violæ excrescunt. Aristoph. Pax, 576. sic ἡ ῥοδωνιά, ᾶς, rosetum. a quibusdam et τὸ κρίνον, et τὸ λείριον in specie sic dictum, vocatum est ἴον. sed τὸ ἴον cognatum est σελίνῳ. cæterum ad ἰὸς rectissime refertur, quia color violaceus cum chalybea cuspide sæpe convenit. ὁ μῦθος vero refert ad τὸν Ἴωνα, cui Nymphæ hoc donum primo dederunt: a quo οἱ Ἴωνες nomen habent; quorum more loqui dicitur ἰωνίζειν et ἰάζειν. τὰ λευκόϊα videntur esse nostra lilia convallium, *mayblümchen, (lily of the valley.)* Vide sub ἰωδης, et ἠϊόεις.

ἰονθάς, άδος. ἡ, et ὁ. (Θίω) nam est adjectivum generis communis: densos et teneros pilos habens. est in poëta epitheton capræ vel capri. ἐπιστόρησε δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς, ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασὺ, ξ, 50, s. instravit cubilis loco pellem villosæ agrestis capræ, ad incubandum ei, magnam et densam vel hirsutam; nam per δασὺ explicare videtur poëta τὸ ἰονθάς. nomen est ab ὁ ἴονθος, ου: et οἱ ἴονθοι proprie sunt αἱ πρῶται τῶν ῥιζῶν ἐκφύσεις, primæ prominentiæ et excretiones ex radicibus suis: deinde in specie primi pili circa mentum et malas; denique pili in cute, maxime teneri adhuc. ergo ἰονθὰς est, quæ dense obsita est ejusmodi teneris et non nimis longis pilis. nomen ἴονθος, ὁ, est ab ἰέναι et ἀνθεῖν, ire et progerminare, deductum. deinde ἴονθοι dicuntur et, vari in cute, *die finnen, (pimples,)* quos et Germani sæpe, *die blümchen,* vocant: sed hæc significatio nihil ad nos jam pertinet in enarratione loci Homerici. alibi sane sic dicuntur ἐξανθήματα σώματος ἀκμάζοντος, quæ vulgus etiam ἰονθοναρια vocat. iidem dicuntur et οἱ ὄνθοι. vide Schol. Theocr. Id. 12. 24.

ἴος, ἴα, ἴον, (Ἔω) unus, solus. *einer, (one.)* sed genitivus et dativus habet accentum aliter: ἰοῦ, ἰᾶς: ἰῷ, ἰᾷ. accus. ἴον, ἴαν. notat et, par, idem, *einerley, gleich, (alike, the same.)* est ab ἔω, sum. cæterum Iota hujus nominis est breve ubique, non vero anceps. πάντες ἰῷ κίον ἤματι ἄϊδος εἴσω, omnes uno eodemque die subiere mortem, Ζ, 422. ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη, utrisque est unum genus, et eadem paternitas, vel origo ex eodem patre, Ν, 354. ἐν δὲ ἴα ψυχή, inest ei una tantum anima, Φ, 569, quæ ergo et una morte, et uno ictu letali, eripi ei potest. οὐ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, Δ, 437, non omnium erat idem clamor nec eadem vox. ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν, ex uno eodemque utero erant, Ω, 496. τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος, Π, 173, ubi est pro, πρώτης, nam sequitur τῆς δ' ἑτέρης, 179; τῆς δὲ τρίτης, 193; τετάρτης, 196; et 197, πέμπτης: et στὶξ ibi est militaris vox, notans divisionem aliquam, partem aliquam, copiarum. τῇ δὲ ἰῇ (βοΐ) ἀναφαίνεται ὄλεθρος, uni vaccæ apparet exitium, Λ, 174. ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς, Ι, 319, et in eodem pretio et honore. ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο, in una nocte ambo nati fuerant, Σ, 251. ἰῇ ἄρα γεινόμεθα αἴσῃ ἀμφότεροι, simili fato ambo nascebamur, *zu gleichem unglücke, (to the like misfortune,)* Χ, 477. τὴν μὲν ἴαν μοῖραν, unam portionem ex septem, ξ, 435. videtur hinc verbum esse ἰόω, solum et unicum facio, vel, unicus et solitarius sum: unde apud Herodianum, VII, 10, 4, ἰοῦσα ἀρχὴ, imperium unico alicui relictum aut commissum, exponi queat. sicut verbum est οἰόω. sed quærenda ea res est amplius.

ἰός, οῦ. ὁ. (Ἔω) sagitta, *ein pfeil, (an arrow.)* ὁ ἐκ τόξου ἱέμενος. nam est ab ἴω, mitto, quod et ἵω dicitur; mutato spiritu ionice. notat præterea omne missile. hinc et id quod animalia certa ejaculantur, sive venenum sit id sive salubre quid, vocatur ἰός. denique et rubigo ferri, quasi excrementum aliquod ferri. in plurali dicuntur sagittæ οἱ ἰοὶ et τὰ ἰά. ἰὸν μεθίηκε, sagittam emisit contra eos, Α, 48. ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον, Γ, 80, jaciebant, feriebant sagittis collineantes et lapidibus. ἕλκος μὲν βάλεν ἰῷ, vulnus ei inflixerat sagitta, Ε, 795. Π, 511. τὸν βάλεν ἰῷ, vulnerarat, Θ, 81, 303. τὸν βάλεν ἀνὴρ ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, Λ, 476. Μ, 388. Ν, 586. βλήμενος ἰῷ, percussus sagitta, Λ, 191, 206. Θ, 514. ἰῷ ἀπαὶ νευρῆς βεβλημένον, Λ, 663. Ἄρτεμις ἰῷ, Diana sagitta sua, i. e. subita mors, Τ, 59. ἰὸν ἧκεν ἐπικρατέως, Ψ, 862. διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο, Λ, 377, omnino pertransiit sagitta usque in terram, per plantam pedis. et 507, ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ ὦμον, sagitta tres hamos habente. Μενελάῳ ἐπιπροίμεν ταχὺν ἰὸν, Δ, 94. et 116, ἐξείλετο ἰὸν, ἀβλῆτα (nunquam ante emissam, ergo valde acutam) πτερόεντα (pennatam, *wolgefiedert) (well feathered)* μελαινῶν ἕρμα ὀδυνῶν, nigrorum dolorum fulcrum. et sagittæ in genere vocantur βέλη, Ο, 444, ubi ἐφίει, contra mittebat, est etymologice additum. βιὸς καὶ ταρφέες ἰοὶ, Α, 387, arcus et crebræ sagittæ. sic, βιὸν ἴα καὶ ταρφέας ἰοὺς κεῖσθαι, omitte arcum et sagittas multas, Ο, 472. et 440, ἰοὶ ὠκύμοροι, sagittæ celere fatum ferentes: nam hoc epitheton h. l. est active, mortem accelerantes. et 451, αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰὸς, cervici ejus a tergo incidit sagitta multos gemitus ciens. et 465, παρεπλάγχθη ἰὸς χαλκοβαρὴς, aberravit. ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες, Π, 773, sagittæ alatæ a nervo salientes et ruentes. Φοῖβος ἔχων ἰὰ (mutato genere, pro ἰοὺς) πτερόεντα, Υ, 68. ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ad exsecandas sagittas idoneus est medicus, Λ, 515, si sc. sagittæ fuerunt hamatæ. nam alias sufficit, ἐξέλκεσθαι. ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας, sc. veneno, α, 262. Ἄρτεμις, ἰὸν ἐμβαλοῦσα στήθεσσιν, υ, 62. διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε ἰὸς χαλκοβαρὴς, φ, 423. φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην, χ, 3. et 15, τὸν βάλεν ἰῷ. et 75, ἰῶν ὠκυμόρων. et 116, ὄφρα (donec) αὐτῷ ἔσαν ἰοί. et 119, ἐπεὶ λίπον ἰοί, cum deficerent. et 246, τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. in Homero ubique hæc vox notat sagittam.

ἰότης, ητος. ἡ. (Ἔω) voluntas, consilium, favor. βουλή. est ab ἵημι, mitto, ἵεμαι, cupio, volo. *der rath, der wille, die schickung, (ae-*

sign, will, decree.) ἀλλήλων ἰότητι, mutua nostra voluntate, dum alter alteri malum immittit, E, 874. μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα, non per meam immissionem, non me instigante, O, 41. μητρὸς ἐμῆς ἰότητι, Σ, 396, per consilium matris meæ. θεῶν ἰότητι, T, 9, deorum consilio et destinatione. sic η, 214. κ, 340, ubi est, deorum favore: et κτήματα ea θεόσδοτα fuisse innuit, non male quæsita. μ, 190. ξ, 198. ϱ, 119, quibus locis θεῶν ἰότητι est, deorum consilio, cum addito ἐμόγησα vel ἐμόγησαν, ut tristem destinationem notet. Sed π, 232, est, deorum favore. μνηστήρων ἰότητι, σ, 233, ex procorum voluntate, ex eorum sententia, sicut illi maluissent, *irem gerne sehen gemäs, (agreeably to their wish.)* κακῆς ἰότητι γυναικὸς, λ, 383, consilio malæ mulieris, sc. Clytæmnestræ, *durch deren anstiften, (by her contrivance.)*

ἴουλοι, ων. οἱ. (Ἕω) sunt αἱ κατὰ τῶν γενείων πρῶται τρίχες primi pili in mala et mento adolescentium, lanugo: nam οἱ ταύτας ἔχοντες, ἴενται ἤδη ἐπὶ τὸ ὅλον, i. e. τὸ τέλειον, ὡς ἐξανδρούμενοι, ad virilitatem plenam appropinquantes. πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοις ἰούλους ἀνθῆσαι, antequam iis floreret prima barba sub temporibus, λ, 318, coll. 319, ubi hos ἰούλους circumscribit, πυκάσαι γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ, densari mentum florente lanugine. alibi dicuntur ἴουλοι etiam, manipuli frumentorum, *korngarben, (sheaves of corn,)* διὰ τὸ ἴεναι εἰς ὁλότητα. hinc οἱ Δημητρίουλοι et Καλλίουλοι dicebantur hymni in Cererem: et acclamatio solemnis erat, πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει: ubi οὖλον notat ὅλον, ὑγιὲς, συνειλημένον (ab συνειλέω) ἢ συνεστραμμένον.

ἰοχέαιρα, ας. ἡ. (Χάω) est epitheton Dianæ. fundentis quasi sagittas, ut sit ἡ χέουσα ἰοὺς, κατά τινα ὄμβρον ἢ νιφετόν. terminatio vero est poëtica, ut simul notio τοῦ, χαίρουσα ἰοῖς, adhærere videatur; sicut epitheta poëtica solent plures notiones artificiose innuere. prior tamen notio est aptior, maxime si cogites, repentinas mortes fœminarum ad Dianam referri solitas, sicut virorum ad Apollinem. Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, E, 53, 447. Z, 428. Y, 39, 71. Φ, 480, qui versus totus abest a quibusdam bonis codicibus; conf. νεικέω ad h. l. et in R. Ἥρη ad h. l. Ω, 606. ζ, 102. λ, 171, 197, 198. ο, 477.

ἱππάζομαι, (Πάω) vehor curru, rego equos, *ich fahre, (I drive)* active ἀφραδίως ἱππάζεαι, Ψ, 426.

ἵππειος, είη, ειον. (Πάω) equinus, equester. ἱππείου ζυγοῦ, E, 799. ἵππειον δέ οἱ ἆξε ζυγὸν, Ψ, 392, equinum ei fregit jugum. ἵππειον λόφον, equinum conum in galea, ἀπέῤῥηξεν, O, 537. ἀφ' ἱππείων ὀπλέων, ab equinis ungulis, Λ, 536. Y, 501. φάτνῃ ἐπὶ ἱππείῃ, ad præsepe equinum, K, 568. ἵππους κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι, ad equina præsepia, δ, 40.

ἱππεὺς, έως. ὁ. (Πάω) eques, qui ex equo pugnat. sed apud poëtam est, vir nobilis, qui ex curru equis juncto pugnat: iis enim temporibus nondum erat in usu is equitatus, qui postea fuit. equo uni insidere, pertinebat ad certamina ludicra, non ad seria et militaria, illo ævo. πεζοί τε ἱππῆές τε, B, 810. Θ, 59. Λ, 529. πολλοὶ ἱππῆες ἠρήσαντο φορέειν αὐτὸ, Δ, 144. et 297, ἱππῆας σὺν ἵπποις καὶ ὄχεσφιν, ex quo apparet, qui fuerint illi ἱππῆες, ex curribus nimirum pugnantes. et hos ordinabant in prima acie, iique certamen incipiebant. et 301, ἱππεῦσιν ἐπετέλλετο, ubi vides, non solum duces, sed et aliam juventutem nobilem loco militum, pugnasse curribus; loco equitatus recentioris et commodioris. φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες, ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον, Λ, 51, 52, ubi οἱ πρυλέες, 49, sunt iidem, qui 47 dicuntur ἕκαστος, et sensus est: cito pervenerunt cum iis qui currus regebant, ad fossam ordinati et instructi in acie; ii enim qui regebant currus exiguo spatio subsequebantur hos heroas. ἱππέες ergo sunt, qui 47 dicti ἡνίοχοι. et 151, πεζοὶ πεζοὺς ὄλεκον, ἱππεῖς δ' ἱππῆας. et 719, ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι, eximius eram inter equestres nobiles nostros. et 725, ἱππῆες Πυλίων, quibus Nestor se adnumerat, qui tamen eo tempore re vera erat pedes: ut appareat, partim dignitatis esse nomen, partim status præsentis, ut, qui in curru vehitur nobilis, jam sit ἱππεὺς, alter vero nobilis qui jam pedibus utitur suis, sit πεζὸς, 720. et 745, ἡγεμόνα ἱππήων, ductorem et magistrum equitum. ἔνθα οὔπως ἐστὶ μάχεσθαι ἱππεῦσιν, ibi omnino nequeunt pugnare equites, M, 66, angustiæ enim ibi sunt, et clades accipienda. νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πολίεσσιν, cohortare eos, O, 258. et 270, ὀτρύνων ἱππῆας. Πατρόκλεις ἱππεῦ, ubi est dignitatis nomen, Π, 20, 744, 812, 843, et poëta miserans utitur hac apostrophe. ἀνέβησαν ἐν δίφροις παραιβάται ἡνίοχοί τε, nam duo semper, non plures, erant in uno curru, alter regebat equos, alter pugnabat, Ψ, 132, ut ergo hi duo, sunt species generis ἱππέων. et 133, πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν, ubi vides ordinem proficiscendi. et 262, ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα (πρῶτον) ποδώκεσιν ἄεθλα ἔθηκε, curruum cursu certaturis, quorum erant quinque: coll. 273, ἱππῆας τάδε ἄεθλα δεδεγμένα, præmia ista exceptura aurigas, coll. 286. et 287, ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν, congregabant se; et ταχέες est loco adverbii ad verbum pertinens, pro ταχέως. πεζοί τε ἱππῆές τε, ω, 70.

ἱππηλάσιος, ία, ιον. (Ἐλάω) per quod equi possunt agi. ὄφρα δι' αὐτάων (πυλῶν) ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη, ut per eas portas esset via equis ad exeundum, H, 340, 439. apud recentiores ἡ ἱππηλασία, ας, est substantivum, notans abactionem equorum: etiam simplicem actum τοῦ, ἐλάσαι ἵππους.

ἱππηλάτης, ου. ὁ. (Ἐλάω) qui bene equum vel equos regit et agit. est epitheton nobilissimorum hominum antiqui orbis, ut notentur equestres viri, i. e. non ex plebe oriundi. metri causa scribitur et nominativus ὁ ἱππηλάτα. sic vocatur Τυδεὺς, Δ, 387. Πηλεὺς, H, 125. Φοῖνιξ, I, 432. et 438, Πηλεύς. idem Σ, 331. Λ,

771. sic iterum Φοῖνιξ, Π, 196. Τ, 311. Νέστωρ, γ, 436. est ergo titulus principalium virorum. sic Οἰνεύς, Ι, 577.

ἱππήλατος, ου. ὁ ἡ. (Ἐλάω) ubi equi agitari possunt. οὔ τις νήσων ἱππήλατος, nulla harum insularum equis est apta, δ, 607. ν, 242.

ἱππημολγός, οῦ. ὁ. (Ἕλω) qui equas mulget. pro ἱππαμολγός. ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν, γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, Ν, 5. qui sunt gens Scythica, ex qua fuit philosophus Anacharsis, etiam nomine proprio οἱ Ἄβιοι dicti; nam h. l. est id epitheton.

ἱππιοχαίτης, ου. ὁ. (Χάω) ex juba equina factus. est ab ἡ ἱππεία χαίτη: ergo ε extrusum. λόφον ἱππιοχαίτην, Ζ, 469, ergo τῷ λόφῳ in galea addebantur densi pili ex juba equina; imitabatur cervicem equi jubis adfixis.

ἱππιοχάρμης, ου. ὁ. (Χάω) equestris pugnæ peritus, equestri re gaudens. Τρώϊλον ἱππιοχάρμην, Ω, 257. Ἀμυθάονα, λ, 258. Vide sub ἱπποκορυστής.

ἱππόβοτος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) equis alendis aptus et commodus. *wo gute stutereien seyn können, (suitable for breeding horses.)* regio campestris, apta equis pascendis. ἀπὸ Ἄργεος ἱπποβότοιο, Β, 287. Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα, Γ, 75. πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβ. Ζ, 152. οἷον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ᾽ Ἄργεος, Τ, 329. ἀνήγαγον αὖτις Ἄργος ἐς ἱπ. Ο, 30. ὁ δ᾽ εὔκηλος μυχῷ Ἄργεος, γ, 263. ἄλλων ἵκετο δῆμον Ἄργος ἐς, ο, 239. et 274, πολλοὶ κασίγνητοι Ἄργος ἀνά. hinc et hæc regio Neptuno erat sacra: nam equus est Neptuni animal. Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο, Δ, 202. νήσοις πρὸς Ἤλιδος ἱπποβότοιο, φ, 347. μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο, δ, 606, magis grata, quam alia terra equis apta, et sermo est de Ithaca. quæ cur non sit ἱππόβοτος, ratio est 601, seqq. τὸ θερείβοτον est τόπος, ἔχων καὶ ἐν θέρει (in æstate) νομὰς, *wo bey der grössesten hitze doch gute weide ist, (where there is good pasturage even in the heat of summer.)*

ἱππόδαμος, ου. ὁ. (Δάω) qui equos bene domat et regit. est epitheton hominum nobilium, qui equis vehebantur in bello: nunquam vero de plebe adhibetur. *ein edler rittersmann, (a noble knight.)* si ergo dicitur, Τρῶες ἱππόδαμοι, non de vulgo, sed de nobilitate Trojana, est accipiendum, ut de primaria parte exercitus. Ἀτρέος ἱπποδάμοιο υἱὲ, Β, 23. et 230, Τρώων ἱπποδάμων. sic et Γ, 127, 131. et 237, Κάστορα δ᾽ ἱππόδαμον. Τυδέος ἱπποδάμοιο υἱὲ, Δ, 370. et 509, ὄρνυσθε, ἱππόδαμοι Τρῶες, et sic alloquitur duces. sic et Μ, 440. Διομήδεος ἱπποδάμοιο, Ε, 849. Ἀντήνορος, Ζ, 299. Ἕκτορος, Η, 38. Φρύγες ἱππόδαμοι, Κ, 431. et 424, Τρώεσσι ἱπποδάμοις. Ἀντήνορος, Ξ, 473. Τρῶας ἐς ἱπποδάμους, Ρ, 230. Τρωσὶν ἐφ᾽ ἱπποδάμοισιν, Τ, 237. Ἕκτορος, Χ, 161, 211. Ω, 804. Τυδέος, Ψ, 472. Νέστορος, γ, 17. et 181, Διομήδεος. Κάστορα, λ, 299. ἱπποδάμους ἥρωας, Ne. 4, 48.

ἱππόδασυς, εια, ευ. (Σείω) pilis equinis densus. et est epitheton galeæ, cui superponi solebat densus ex equinis pilis conus. κόρυς ἱππόδασεια, Γ, 369, ubi simul incommodum ejusmodi galeæ crinitæ indicatur. hinc οἱ Κούρητες abscindebat etiam sibi comam, ne prehenderentur forte ab hostibus. sic idem epitheton de eadem, Δ, 459. Ζ, 9. Ν, 614, 714. Ο, 535. Ρ, 295. χ, 111, coll. 124.

ἱππόδρομος, ου. ὁ. (Τρέω) curriculum equorum, *laufbahn für pferde, (a course for horses.)* λεῖος δ᾽ ἱππόδρομος ἀμφὶς, Ψ, 330, ubi maxime sic vocatur τὸ περὶ τὸν καμπτῆρα χωρίον τὸ ἐν ξυνοχαῖς ὁδοῦ, regio illa non lata sed arcta, viæ circa et versus metam: nam reliqua regio fortasse non λεία, hæc vero accurate erat complanata manibus hominum.

ἱπποκέλευθος, ου. ὁ. (Ἔω) qui in equis vadit, equis. Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε, Π, 126, 584, 839, et id epitheton innuit, Patroclum melius pugnare solitum esse ex curru, quam pedestri pugna. cæterum ex hoc epitheto maxime vis activa τοῦ ἡ κέλευθος apparet.

ἱππόκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) equinis pilis exornatus. est epitheton galeæ, cujus vertex equinis pilis erat densus. τρυφάλεια, Μ, 339. κόρυς, Ν, 132. Π, 216, 338, 797. nam κόμη dicitur et de ἵππῳ, sicut ἡ θρὶξ, unde sunt καλλίτριχες ἵπποι. sed ὁ ἱπποκόμος est, ὁ ἐπὶ μελητὴς ἵππων, qui equos curat et alit, a κομέω. et sic accentu differunt omnia a κομέω, et ἡ κόμη, derivata adjectiva. ex quo simul apparet, accentus non esse abjiciendos, ut quidam ignaviæ patroni contendunt.

ἱπποκορυστής, οῦ. ὁ. (Κάρα) qui in equo armatus est, eques nobilis. est ergo nomen viri nobilis in re militari et equestri; sicut et κορυστὴς in genere. est idem quod ὁ ἱππιοχάρμης, ου, et ἱππότης πολεμιστής, qui ex equo vel curru militari pugnat. Β, 1. Κ, 431. Π, 287. Φ, 205. Ω, 677.

ἱπποπόλος, ου. ὁ. (Πέλω) qui cum equis et in equis versatur, eques bonus. ἱπποπόλων Θρῃκῶν αἶαν, Ν, 4. sic, ὄρεα, Ξ, 227.

ἵππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) equus, equa. *ein ross, ein pferd, (a horse.)* habet nomen ab ἵπτασθαι ποσὶ, volare pedibus, nam celerrimum pedibus est hoc animal. ea etymologia apparet quoque ex epitheto ὠκυπέτης, celeriter volans; et quod sæpissime verbum πέτεσθαι, volare, de equo ponitur. vide Θ, 41, 42, 45. ubi simul vides, tribui equis ἐθείρας et κόμας, χρυσέαις ἐθείραις κομόωντε ἵππω, sicut et ἡ θρὶξ, unde vocantur καλλίτριχες, Ε, 323. præstantissimos equorum in exercitu Græco et Trojano studiose memorat poëta: nam in bellis sunt magno usui. imo orbis antiquus, et nobiles illorum temporum viri, maxime admirati sunt equos bonos et veloces. ἵπποι μὲν μέγα ἄρισται ἔσαν, ἃς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας, ὄρνιθας ὣς, ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, Β, 763—767, nam pluribus ibi depinguntur hæ equæ, additurque, φόβον Ἄρηος φορεούσας, quæ fugam Martis, activam et passivam, ferrent,

i. e. in prœliis ad insequendum et fugiendum aptissimæ. et 770, ubi ἵπποι Achillis præferuntur his Eumeli equabus; eorumque genealogiæ adfertur, Π, 148—154, iique equi duo, Ξάνθος καὶ Βαλίος, ἅμα πνοιαῖς πετέσθην, nati ex matre Ποδάργῃ, equa, et Ζεφύρῳ ἀνέμῳ, erant immortales, i. e. non castrati mares: sed tertius his adjunctus Πήδασος erat mortalis, i. e. castratus. iidem dicuntur ὠκέες ἵπποι ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα: nam in nuptiis Pelei et Thetidis Neptunus dedit equos hos, Vulcanus arma et gladium, Nereus salem, etc. iidem describuntur, Ρ, 75—78. isti equi deflent Patrocli mortem, 426—458, ubi poëta γλυκέως fingit eos ut ratione præditos. præterea equi solent amare rectores suos notos. Achilles loquitur cum illis, Τ, 399—403. 420—424. et unus respondet voce humana, 404—418. iidem hi equi Achillis laudantur, Ψ, 276—284, qui locus est conferendus totus. ἵπποι Διὸς describuntur, Θ, 41, 42, 45—50. et deorum equis δίδοται καὶ διὰ θαλάσσης θέειν, Ξ, 308. equorum militarium laudes sunt, Θ, 106—107. et 290, δύω ἵππους αὐτοῖσιν (σὺν) ὄχεσφιν, ubi sunt donum heroicum inter duo alia præstantissima, tripodem et mulierem pulcram. eorum cura describitur, Κ, 567—569. Hector adloquitur suos quatuor equos, quasi essent λογικοί, Θ, 185—191, quo loco quidam volunt, duo tantum esse equos, Ξάνθον καὶ Λάμπον, et reliqua duo esse epitheta horum, ταχύτατε, πυῤῥέ: pro argumento habent, quia sequatur dualis verbi; et quia mos non fuerit heroibus, quatuor equis junctis vehi, sed duobus tantum, ξυνωρίδι, ad summum tribus, παρηόρῳ ἑνὶ addito, sicut de Nestore præcessit. sed h. l. frustra sunt hi interpretes, nam numerus quaternarius est manifestus; et hi equi faciebant vel δύο ῥυμοὺς, *zwey paar hintereinander gespannet, (two pair harnessed, one behind the other,)* ut Æschylus dicit, ἐν διῤῥυμίᾳ πώλοι, vel omnes uno ordine juncti erant, *alle viere neben einander, (all four abreast,)* quod τέθριππον vocant Græci; ut et δευτέρῳ παρηόρῳ usus sit Hector, ostentationis virium causa, unde et θρασὺς ἡνίοχος paullo ante dictus: dualis vero verbi respicit τὴν τῶν ζυγίων σύστασιν (duos illos equos qui temonem interjectum sibi habebant et jugum portabant) et τοὺς δύο παρηόρους, adjunctos illos duos jugalibus, a dextra et sinistra: ergo, vos utrique, et jugales et adjuncti, equi, *beiderseits, ihr joch, und neben pferde, (ye horses, both in yoke, and you beside them.)* hoc τέτρωρον in Iliade quidem alio loco, præter hunc, non invenitur; at in Odyssea est obvium, ν, 81—83. cæterum est in verbis Hectoris etiam alia difficultas, Θ, 188, 189, negant enim quidam, πυρὸν dari solere equis, sicut et οἶνον: itaque intelligi volunt, Hectorem sic dicere: vobis prius datum est pabulum, antequam mihi apponeretur panis et vinum. sed verba poëtæ sunt clara, ut ejusmodi argutiis opus non sit, et conf. οἶνος, πυρὸς, Ἀνδρομάχη. iidem Hectorei equi laudantur, Π, 833. Antilochus quoque adloquitur equos suos velut λογικοὺς, Ψ, 402—418. ob admirabilem quorundam celeritatem dicuntur a vento creati poëtice. sic Π, 150, ubi equa Ποδάργη, mater equorum Achillis, a vento Ζεφύρῳ prægnans facta fuisse dicitur. idem narratur de vento Borea, quod equas impraegnaverit, Υ, 221—229, ubi simul summa velocitas hyperbolice depingitur, et ubi maximi equorum greges memorantur. cæterum subest aliquid physici. nam ἵππος ἐξανεμουμένη ἐν τῷ συνδυάζεσθαι, καὶ μάλιστα πρὸς βοῤῥᾶν, τίκτει καλά. quod et homines quandoque imitati dicuntur, pulcræ prolis causa. cæterum l. c. apparet, reliquas ἀγέλας, præter has, tantum laudis meritas non esse. equi autem amant loca aquosa ad pastum. ἵππος sacrificabatur fluvio, ὡς ταχύτατον ζῶον τοῖς ὠκυῤῥόοις ποταμοῖς, sic ut vivus demergeretur, Φ, 132, ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους, coll. 131. apud Persas sacrificabatur equus soli, τῷ ταχυτάτῳ τὸ ἐν ζώοις τάχιστον, etiam sacri erant soli apud eosdem. φοῖνιξ τῷ χρώματι ἵππος, et in fronte notatus alba macula, habetur optimus, Ψ, 454, 455. præterea erat γύμνασμά τι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τέθριππον ἄνευ ἅρματος. jungebantur equi quatuor solis capitibus, non modo veloces et firmi, sed et εὐπειθεῖς, *schnelle, aber zugleich wohl abgerichtete, (swift, but at the same time well trained,)* insidebat unus homo, qui inter currendum assidue ab uno in alterum transiliebat. tales conjuncti equi currentes vocabantur etiam ἅμιπποι. Homeri ævo erat hoc exercitium in usu; hinc parabolam inde sumit, Ο, 679—684, ubi accurate id est depictum: quanquam fortasse heroicis temporibus usurpatum nondum fuerit. instituebatur idem exercitium cum duobus aut tribus equis, quorum capita erant juncta loro: et id vocabatur ὁ κελητισμὸς, et κελητίζειν. de ejusmodi desultoribus in duobus equis vide Livium lib. 23, c. 29. nam ὁ κέλης, ητος, est, *ein reit-oder renn-pferd, (a riding or running horse,)* quales isti erant. cæterum parabola illa l. c. eo magis apta ibi, quia naves vocantur ἁλὸς ἵπποι, *see-pferde, (sea-horses.)* ἵππος στατὸς, equus qui in stabulo alitur, *ein pferd aus dem stalle, (a horse out of the stable,)* ὁ τῆς ἀγέλης ἀποσπασθεὶς, καὶ ἐν φάτνῃ ἐφ' ἱκανὸν στὰς, καὶ ἀναπαυθεὶς, Ζ, 506—511. Ο, 263—268. hinc est τὸ ἱπποστάσιον. velocitas equorum divinorum, Ε, 770—772, qui unico saltu tantum spatium superant, quantum metiuntur oculi sedentis in alto promontorio et spectantis mare tranquillum. et 263—273. et 319—324. ἵππους καὶ βοῦς ἐμὰς οὐκ ἤλασαν, non abegerunt, i. e. nihil mali mihi fecerunt, Trojani, Α, 154. ἵπποις δεῖπνον εὖ τὶς δότω ὠκυπόδεσσιν, Β, 383. et 390, ἱδρώσει ἵππος ἅρμα τιταίνων. et 554, κοσμῆσαι ἵππους καὶ ἀνέρας, equites et pedites ordinare in acie. et 838, οὓς φέρον ἵπποι αἴθωνες μεγάλοι. ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ, Γ, 113, equos retrahebant in ordines rectos, ipsique descenderunt; *sie rucketen die*

pferde in ihre ordnungen, koppelten sie, und stiegen ab, (they drew up the horses in their proper places, coupled them, and alighted :) nimirum, quia heroicis temporibus is equitatus nondum erat, ut singuli singulis equis insiderent, sed plerumque bini homines currui uni duobus ad minimum equis juncto insisterent; etiam h. l. de curribus est intelligendum, licet soli equi nominentur. sic et in sacris litteris, e. c. Judicum iv, 3, ubi ex nongentis curribus conjiciendum, quantus fuerit peditatus: nam nobiles tantum pugnabant ex curribus. πεδίονδε εἶχον ὠκέας ἵππους, versus campum dirigebant et agebant veloces equos, nam sic τὸ ἔχειν etiam Germani exprimunt, *daraufhalten*, i. e. *dahin zielen, (made for*, i.e. *drove towards.)* Γ, 263. et 265, ἐξ ἵππων (de curru) ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα. et 327, ἵπποι ἀερσίποδες. καμέτην μοι ἵπποι, delassati sunt mihi, Δ, 27. et 142, παρήϊον ἵππων, ornatus ad maxillas equorum. et 145, ἵππῳ κόσμος. et 226, ἵππους ἔασε, prudenti consilio. et 227, ἀπάνευθε εἶχε φυσιόωντας, *hielt sie auf der seite, (kept them on one side.)* seorsum tenebat eos, non nimis ex longinquo sequentes regem obeuntem copias. et 302, σφοὺς ἐχέμεν, suos equos continere in ordine, et probe regere. et 366, ἑσταότα ἐν ἵπποισι καὶ ἅρμασιν, i. e. in curru juncto equis. et 391, κέντορες ἵππων, equestres viri, *ritter, (horsemen.)* et 500, παρὰ ἵππων ὠκειάων, nam τὰ ἱπποφόρβια καὶ ἱπποστάσια Πριάμου. *(die stutereien) (horse pastures)* erant in Abydo et circa eam urbem. τὼ μὲν ἀφ' ἵππων, illi duo de curru pugnabant, currui insistentes, Ε, 13. et 19, ὦσε ἀφ' ἵππων, dejecit eum de curru ejus. et 20, 21, relinquit Idæus currum suum, et fugit relictis equis, ut, occupato hoste in capiendis equis, ipse vivus effugere posset. hinc 25, ἐξελάσας ἵππους. et 46, ἵππων ἐπιβησόμενος, in currum. et 111, καθ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε, de curru desiliit, coll. 107. et 183, ἵππους εἰσορόων, intuens eos; habebat enim præstantissimos. et 192—204, ubi narrat de se, ridicule φίλιππος, qui equos amat ita ut iis non utatur: contra Diomedes ideo amabat equos, quia usum eorum sciebat. et 195, δίζυγες. et 163, ἐξ ἵππων βῆσεν αὐτοὺς, de curru dejecit eos, coll. 160, 165. et 227, ἐγὼ ἵππων ἀποβήσομαι, descendam de curru. sic, ἐπιβαίνειν, 255, est, εἰς ἅρμα ἀναβαίνειν. coll. 219, 228. et 236, μώνυχες. et 240, ὠκέας εἶχον ἐπὶ αὐτῷ, dirigebant equos contra illum. et 267, ἄριστοι ἵππων. et 269, θηλέας ἵππους ὑποσχὼν, *liess seine stuten belegen, (caused his mares to be covered.)* et circa eum locum descripti sunt præstantissimi equi Æneæ; et Laomedontis regis quos Jupiter dedit pro Ganymede. et 275, ἐλαύνοντε ἵππους. et 295, ὠκύποδες παρέτρεσαν, territi sunt. et 321, ἐρύκακε. et 323, ἐξέλασε καλλίτριχας. et 329, κρατερώνυχας, sc. quod attinet, i. e. cum equis. et 358, χρυσάμπυκες, aureis phaleris redimiti. et 366, μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην. et 368, ἔστησεν ἵππους, ubi et reliqua eorum curatio describitur. et 581, ὑπέστρεψε μώνυχας. et 589, ἱμάσι. et 640, ἵππων ἕνεκα bellum concitatum. ἵππος πυρόμενος, sc. ὁ παρήορος, Θ, 81. et 83, ἵππου τρίχες. et 85, ἀλγήσας ἀνέπαλτο. et 104, βραδέες. et 122, ὑπερώησαν. et 139, φόβονδε ἔχε μώνυχας, in fugam dirige equos, ἔλαυνε αὐτοὺς εἰς φυγήν. et 179, ὑπερθορέονται τάφρον. et 257, ἔτραπε φύγαδε. et 348, ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας, undique circumagebat eos. et 382, ἔντυε, ornabat. et 392, ἐπεμαίετο θοῶς μάστιγι, i. e. ἐμάστιζε. et 396, κεντρηνεκέας εἶχον ἵππους, i. e. ὡς διὰ κέντρων ταχύνοντες τὸν δρόμον. et 402, γυιώσω, claudos reddam equos, *will sie verlähmen, (I will lame them.)* et 432, πάλιν τρέπε, retro flectebat; ubi simul de divinis equis, eorumque curatione. et 543, ἱδρώοντας. et 560, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. ἵππους πηγοὺς, ἀθλοφόρους, Ι, 123, 127, 265. et 407, ἵππων ξανθὰ κάρηνα, i. e. ἵπποι ξανθοί. ἐριαύχενες, Κ, 305, coll. 322, 402, ubi equi generosioris laus, non a quovis conscendi posse; qualis et ὁ Βουκεφάλης Ἀλεξάνδρου. et 436, τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον, ἠδὲ μεγίστους: λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. et 473, δίζυγες, *ein gespann von zwey, (a pair,)* quod alias dicitur ἡ ξυνωρίς. et 477, οὗτοι δέ τοι ἵπποι. et 527, ἔρυξε ὠκέας, cohibuit, stare fecit. et 535, ἵππων με ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει. et 558, νεήλυδες, qui recens advenerunt. ἐρύκειν, stare facere, Λ, 48. et 94, ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, de curru desiliens contra. et 152, ἐρίγδουποι πόδες ἵππων. et 596, Νηλήϊαι ἵπποι, i. e. ex equabus Nelei productæ per successionem. equus mas vivit ut plurimum annos triginta quinque, et equa fere quadraginta. et 679, ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν, ubi ἱπποτροφία εὐδαίμων describitur, *eine ansehnliche stuterey, (a large stud.)* et 698, τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν (σὺν) ὄχεσφιν, quos invidit Augeas Neleo et Nestori, et sunt duæ ξυνωρίδες, *zwey gespann von zweyen, (two pair,)* et utraque habebat suum ἐλατῆρα, i. e. ἡνίοχον. conf. ἀθλοφόρος. et 701, ἀκαχήμενον (ἕνεκα) ἵππων, dolentem ob equos sibi ademtos. et 737, κόμισα, cepi. et 755, βήσαμεν, ire fecimus equos, ἠλάσαμεν, coll. 759. οὐδέ οἱ ἵπποι τόλμων ὠκύποδες, μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἐφεσταότες, Μ, 50. 59. et 96, αἴθωνες μεγάλοι. ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω, ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε, Ν, 23, de equis Neptuni: et χαλκόποδες dicuntur, non quasi ferreis soleis fuerint armati pedes, quod quidem illis temporibus nondum fuit in usu: sed pro, στερεόποδες, καὶ ἠχόποδες, unde alibi vocat pedes eorum ἐριγδούπους, et equos ipsos ὑψηχέας, ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἥκει τῶν ποδῶν. et 31. εὔσκαρθμοι. et 819, θάσσονας ἰρήκων velociores accipitribus equi. μάστιγι καταωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, Ο, 352. et 354, εἶχον ἐρυσάρματας ἵππους, dirigebant currum trahentes equos. conf. Π, 370. ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας, sub jugum duxit eos, Π, 148, coll. 145. et 167, ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας, incitans adhortationibus equos, i. e. equestres viros, et viros pedites. et 383, τὸν δ' ἴκφερον ὠκέες, coll.

380. et 475, *τὼ δ'* (ἵππω) *ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.* et 684, *ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας*, et illis quidem per *κελεύσματα* nota illis; huic vero verbis. et 810, *φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων*, viginti viros dejecit cæsos a curribus; quod Germani nostri ex suo more dicunt, *aus dem sattel heben, (to throw out of the saddle.) ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε*, immortalium equorum habere domitum robur, P, 476. et 496, *ἐριαύχενας*. et 614, *εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους* huc egisset. *λαός τε καὶ ἵπποι*, exercitus pedester, et equites, Σ, 153. et 244, *ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους*, et 280, *ἐπεί κε ἐριαύχενας ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ*, si satiaverit eos cursu. *ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες*, duodecim illos, quos Agamemnon dedit Achilli placato, T, 281, coll. 244. et 392, *ἀμφιέποντες ζεύγνυσαν*. et 396, *ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν Αὐτομέδων, ὄπιθεν δὲ ἔβη Ἀχιλλεύς*, in currum is insiliit, et post eum etiam adscendit ille. prior enim erat *ὁ ἡνίοχος*. et 404, *πόδας αἰόλος ἵππος*, pedibus velox. *πεδίον ἐλάμπετο χαλκῷ ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων*, Υ, 157, collucebat campus ære et ferro virorum equorumque: si ibi *ἵππων* pro curru positum non satis placet, imaginare tibi equos quoque *σιδήρῳ καταφράκτους* sed cum talis *ἵππος κατάφρακτος* armis nusquam alibi apud poëtam appareat, placet nobis prior illa explicatio: currus enim erant multo ære ornati; et lora etiam inducta sæpe laminis æreis. et 224, *ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο* (equabus) *κυανοχαίτῃ*, ubi sermo est de Borea, qui duodecim equos imprægnavit. et 326, *πολλὰς δὲ καὶ ἵππων στίχας*, curruum ordines. et 394, *ἵπποι αὐτὸν ἐπισσώτροις* (canthis rotarum) *δατέοντο*, comminuerunt eum jacentem et occisum in prœlio. et 401, *καταΐσσοντα ἵππων*, de curru desilientem eum. sic 461, *ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε*, de curru dejecit. et 488, *ἂψ ἵππους στρέψαντα*. et 489, *κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι*, equi consternati sunt. et 498, *στεῖβον ὁμοῦ νέκυας καὶ ἀσπίδας, ὑπὸ Ἀχιλλέως*, ab Achille acti. *πλῆτο ῥόος ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν*, Φ, 16. et 521, *αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους. σευάμενος ὥστε ἵππος ἀεθλοφόρος, σὺν ὄχεσφιν, ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃ*, qui sane facile currit, X, 22, ubi sermo est de equo *κέλητι*, qui in certaminibus jam vicit cursu: si is jungatur currui cum socio equo, facile decurrat per campum. respicit ergo parabola solam velocitatem. nam *εἷς ἵππος ὄχημα οὐχ ἕλκει* apud antiquos nobiles. coll. 162, *ἀεθλοφόροι*. ut ergo priore loco singularis positus sit pro plurali, quia ibi ad unum tantum heroëm tendebat parabola: sed nunc respiciuntur duo heroës currentes. *αὐτοῖς* (σὺν) *ἵπποισι καὶ ἅρμασι*, cum equis, ubi attice præpositio est omissa, et loco ejus positum pronomen, Ψ, 8, coll, 7. et 13, *ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους*. et 27, *ὑψηχέας*. et 130, *ζεῦξαι ὑπὸ ὄχεσφιν*. et 171, *πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἐνέβαλλε πυρῇ*, in funere Patrocli, coll. 242, et 260, ubi inter alia certaminum præmia proponuntur et equi, 265, 291, 294, 295, 301, 303, *πυληγενέες*, in Pylo nati equi. 309, *βάρδιστοι θέειν*, tardissimi cursu. et 311, *ἀφάρτεροι*, promtiores. 319, 322, *ἥσσονας*, deteriores, 321, quibus locis de certamine curuli sermo est. sic et 334, 336, 338; 346, *εἴ κεν Ἀρείονα* (nomen equi) *δῖον ἐλαύνοι, Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν, ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί.* 351, 357, 362—538, ubi cursus certatorius ipse. et 517, *ὅσον τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται*, sc. *τοῖς ὀπισθίοις ποσὶ*, conf. *χώρῃ*. et 582—585, ubi juraturus Neptunum in re equestri, tangebat equum manu. de equis, itineris causa, est Ω, 14, 279—282, 326, 350, 440, 469—471, 576. et *ἵππων*, i. e. currui, 51. *ἵππος δούρειος ἢ δουράτειος*, equus ille ligneus ad Trojam, narratur, δ, 272—289. et dicitur *ξεστὸς*, nam *ξύλου ἴδιον* est *τὸ ξέεσθαι, καθὰ καὶ λίθου.* et θ, 492—518, ubi *κόσμος ἵππου* est instructiò et ordinatio illius equi, *die einrichtung, und womit es besetzet inwendig gewesen, (the construction and internal arrangement:) κόσμος* enim est et nomen militare et *τακτικόν*. et λ, 522—532. *δουράτειος* vero est a *δόρυ*, i. e. *ξύλον, ξύλινος*. ejus fabricator erat Epeus, *κέλητα ὡς ἵππον ἐλαύνων*, quasi veheretur equo, *als ob er ein reitpferd ritte, (as though he were riding on horseback,)* ε, 371. nam *κέλης ἵππος* est equus, cui insidet vector eumque concitat. *οἱ ἄμιπποι* sunt *ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου*, equi juncti invicem, sed non ad currum, sed liberi cursus causa, acti ab uno sessore. *ὁ μόνιππος* est *ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος*, et is dicitur *ὁ κελητίζων*. *δός οἱ ἵππους, οἵ ἐλαφρότατοι θέειν, καὶ κάρτος ἄριστοι*, γ, 370. et 475, *καλλίτριχας*. et 478, *ὠκέας. ἔβη ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν*, ubi deest præpositio *σὺν*, Ægisthus ivit in curru, δ, 533, invitaturus regem. *δῶρα, τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον*, δ, 590, ubi pollicetur Menelaus Telemacho *ξυνωρίδα*, *ein gespann von zweyen, (a pair of horses,)* et præterea unum *παρήορον*, *ein neben pferd, (a third horse fastened by the side of the pair.)* nam nonnunquam tres equos una jungebant ad currum. sed ea dona, utpote sibi inutilia, deprecatur Telemachus, 601—608. et 635, *ἵπποι δώδεκα θήλειαι*. et 708, *νῆες, ἵπποι ἀνδράσι γίγνονται. ἵμασεν ἵππους*, ε, 380. *ὥστε ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι πάντες ἅμα ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης ὑψόσε ἀειρόμενοι, ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον*, ν, 81—83. *πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων*, i. e. curruum, ξ, 267. et 278, *αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων*, i. e. accessi ad currum regis. *ἵππους ζεύγνυντε*, hi ambo jungentes equos, ο, 145, 190. et 182, *ἐφ' ἵπποιϊν μάστιν βάλεν*, pro *ἐπέβαλεν αὐτοῖς μάστιγα*, percussit eos scutica. *ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἅρμασι*, ρ, 117. *ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας*, σ, 262, equites nobiles in curribus, qui sine cunctatione subeunt discrimen pugnæ, cernunt Marte, decernunt ferro. *ἵππους διζήμενος*, φ, 22—30, ubi est historia de Iphito, quærente equos suos; qui deinde ab Hercule, horum equorum causa, est interfectus: qui autem, cum adhuc quæreret equos, Ulyssi obvio donum dederat. *ἠοῦς· ἵππους ὠκύποδας, φάος*

ἀνθρώποισι φέροντας, Λάμπον καὶ Φαέθοντα, οἵτε πῶλοι ἄγουσι τὴν Ἠῶ, ψ, 244—246. ἱππόθεν ἐκχύμενοι, e ligneo illo equo effundentes se, θ, 515. et λ, 530, ἱππόθεν ἐξίμεναι, pro ἐξιέναι, exire e ligneo illo equo. Proverbium: ἵππος εἰς πεδίον, i. e. εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, non vero in montanis. ob præstantiam hujus ζώου multa sunt nomina propria ab ἵππος, e. c. Φίλιππος, Ἱπποδάμεια, Ἱπποκόων, Ἵππαρχος, Ἱππίας, etc. conf. λούεσθαι.

ἱπποσύνη, ης. ἡ. (Πάω) ars et dexteritas regendi equos, et pugnandi et curru. ἡ ἱππικὴ καὶ ἡνιοχικὴ ἀρετὴ, ἡ τοῦ ἱππεύειν τέχνη. ἱπποσύνη τε καὶ ἠνορέηφι πεποιθὼς, Δ, 303. μέρμερα ῥέζων ἔγχεΐ τ' ἱπποσύνῃ τε, Λ, 503, nam quatuor habebat equos Hector ad currum suum. λελασμένος ἱπποσυνάων, oblitus rei equestris, Π, 776. et 809, ὃς ἥλικίην (κατὰ, inter æquales) ἐκέκαστο ἔγχεΐ τ' ἱπποσύνῃ τε. sic et, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο, Ψ, 289. et 307, Ζεύς τε Ποσειδάων τε ἐδίδαξάν σε ἱπποσύνας παντοίας, quæ ars deinde a Nestore pluribus exponitur, 319, seqq. λελασμένος ἱπποσυνάων, utpote cæsus, ω, 40.

ἱππότης, ου. ὁ. (Πάω) eques, vir nobilis. *ein ritter, (a horseman.)* ponitur semper apud poëtam in sensu optimo, et de viro summæ nobilitatis. ἱππότης Νέστωρ, Β, 336, 433, 601. γ, 68, 253. Φυλεὺς, Β, 628. Τυδεὺς, Ε, 126. Οἰνεὺς, Ξ, 117. Πηλεὺς, Π, 33. Ψ, 89. ob metrum his locis est ἱππότα pro ἱππότης, ἐκ γλώσσης Μακεδόνων, qui terminationem nominativi ης in prima declinatione mutant in α. communiter accentus tunc non retrahitur; maxime ut nominativus in α distinguatur a vocativo: sed Æoles retrahunt, ut ὁ Μύρτιλλα pro Μυρτίλλης. etiam genitivus apud Macedones desinit in α pro ου in hac forma.

ἵππουρις, ιος. ἡ. (Ὄρω) est epitheton galeæ, pilis equinis superne ornatæ. κόρυς, ἔχουσα ἄνω περὶ τὸν λόφον τρίχας ἐξ ἵππου οὐρᾶς, διὰ τὸ φοβερώτερον. est ergo ex ἵππος et οὐρὰ compositum nomen. κυνέην ἵππουριν, Γ, 337. κόρυθα, Ζ, 495. Λ, 42. Ο, 481. Π, 138. sed Τ, 382, ἵππουρις τρυφάλεια, in qua nutabant superne ἔθειραι χρύσειαι, pili aurei; improprie vox ponitur, quia Vulcanus ex auro imitatus erat conum in galea ex pilis equinis. κυνέην, χ, 124, coll. 111. etiam εἶδος βοτάνης (species herbæ cujusdam) ἐοικυίας οὐρᾷ ἵππου, dicitur ἵππουρις: est et piscis quidam, dictus ὁ ἵππουρος, ἡ ἱππουρεύς.

ἵπταμαι, ἵπτημι, Iota præfixo pro πτῆμι, quod vide.

ἵπτομαι, vide sequens.

ἵπτω, f. ψω. (Πέτω) lædo, noceo, βλάπτω, incesso aliquem ut malum ei inferam. est a πέτω, quasi ἰπέτω, præfixo ι, quod fortasse ex ἡ ἴα, i. e. βία, vis, adsumtum; ut sit, vi incido in aliquem. media forma ἵπτομαι, f. ἵψομαι, in usu est: valde urgeo. μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, *hast das Griechische heer hart angegriffen, bist ihm sehr schwer gefallen, (hast grievously afflicted the Grecian army,)* Α, 454, de Apolline pestem ciente. sic et de Jove, irato Græcis ob Achillem spretum, Π, 237. τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν, Β, 193, mox autem pœnam inferet; de rege supremo, qui gravis accidit agentibus contra voluntatem ejus. hinc est deinde et ἡ ἶψα et δίψα, sitis, vehementer urgens sitientem. ὁ ἰπνὸς est furnus, *eine darre, (a kiln.)* ἰπνόω, torreo. Æschyl. Prom. 365.

ἵρα, (quæ et ἶρα scribitur) ας. ἡ. (Ἔω) forum, τόπος ἐν ᾧ ἐκκλησία ἔννομος. ἱράων προπάροιθε καθήμενοι, Σ, 531, sedentes ad loca sacra in foro, coll. 504, εἵατο ἐπὶ ξεστοῖς λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, i. e. ἐν ἀγορᾷ. ut ergo αἱ ἶραι sint loca sacrata ad conventus populi et deliberationes publicas, templa publica, *geweihete freie plätze zu versammlungen, (open consecrated places appropriated to public assemblies.)* ionice scribitur per lenem. alii scribunt ἡ εἴρα, ab εἴρω dico, ἡ ἐκκλησία, concio populi, deinde et ἡ μαντεία, oraculum, vaticinatio.

ἶρα, vide supra.

ἱρεύς, έως. ὁ. (Ἔω) sacerdos. idem ac ἱερεύς. imo ionice quoque per lenem dicitur ἰρεύς. nam οἱ Ἴωνες sunt ψιλωτικοί. Διὸς ἱρεὺς Ἰδαίου, Π, 604, et additur, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ. Ἱρεὺς Ἡφαίστοιο, ἀφνειὸς, ἀμύμων, Ε, 10. Ἀπόλλωνος, ι, 198—201, nam tales, captis urbibus, accurate conservabantur.

ἱρεύω, (Ἔω) sacrifico. ionice idem ac ἱερεύω. καὶ βοῦς ἱρεύσασθαι, ἵνα πλήσαιντο θυμὸν, τ, 198, boves mactari, ut explerent appetitum. κώεα οἴων, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοὶ, υ, 3, pelles ovium, quas mactarant.

ἴρηξ, ὁ, ionice pro ἱέραξ, quod vide.

ἱρὸς, ά, όν. (Ἔω) ionice pro ἱερός. Ἴλιος ἱρὴ, Δ, 46, 164, 416. Ζ, 96. Η, 20. Ν, 657. Ο, 169. Υ, 216. Φ, 515, 128. Ω, 27, 143, 383. λ, 86. ρ, 293. ἱρὸν ἑτοιμάσαιντο Ἀθήνῃ, ut sacrificium pararent Minervæ, Κ, 571. ἄλσος Ἀθηναίης ἱρὸν, ζ, 322. ἄντρον ἱρὸν Νυμφάων, ν, 104, 348. ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, accipiebat quidem sacrificia Jupiter, Β, 420, *nahm sie an, (accepted them.)* θεὸς, ἱρῶν μηνίσας, irascens ob sacrificia, sc. vel non facta, vel non rite facta, Ε, 178, et deest ἕνεκα. conf. μηνίω. ἱρὰ Διῒ ῥέξας, Ι, 357. ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς, Λ, 706, coll. 726, ἱερὰ καλὰ ῥέξαντες. Διὸς ἱρὰ τάλαντα, Π, 658. ἱρὰ θεοῖσιν ἔδωκε, α, 66. ἱερέξαμεν, γ, 159. ἵνα σοὶ κεχαρισμένα δώσομεν ἱρὰ, π, 184. ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν, Ψ, 207. ἦλθε δ' Ἀθήνη ἱρῶν ἀντιόωσα, γ, 436. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν, ι, 553.

ἶς, νός. ἡ. (Ἴα) nervus in corpore. deinde et, ἡ δύναμις, vis. proprie ergo ponitur ἐπὶ σωμάτων νεύροις διοικουμένων: deinde tropice, et quia in nervis est omnis vis corporis, de aliis rebus vim habentibus, e. c. de vento, fluvio, etc. manifesto autem hæc vox pertinet ad ἡ ἴα, vis, vitalitas, robur. οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς ἐστὶ οἵη πάρος ἦν, Λ, 667, *ich habe die kräfte nicht mehr so wie ehedem, (I have not the same*

strength as in former days.) καὶ ἶς ἐσθλὴ, sc. ἐστὶν αὐτοῖς, egregia fortitudo, M, 320. ἶς ἀνέμου, vis venti, i. e. ὁ ἄνεμος, O, 383. P, 739. sic ἶς ποταμοῦ, i. e. ὁ ποταμὸς, Φ, 356. κρατερὴ ἶς Ὀδυσῆος, i. e. ὁ κρατερὸς Ὀδυσσεὺς, Ψ, 720. et 191, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν, ne antea solis ardor siccaret circumcirca corpus nervis et musculis; nam ea sunt τὰ μόρια ἐν οἷς τὸ σκῆλαι γίνεται. ἶνα ἀπέλεθρον ἔχοντες, robur infinitum habentes, E, 245. sic, ἐπέρεισε ἶνα ἀπέλεθρον, *er spannete eine ungemessene kraft dran, (he exerted immense strength,)* H, 269. ι, 538. ἶνα πᾶσαν διατάμῃ, P, 522, ubi in specie sic dicitur nervus vel systema nervorum, quo caput in cervice movetur et continetur: nam sermo est de bove mactando, cui cervix post cornua discinditur. οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι, λ, 218, non enim amplius nervi continent carnes et ossa; et sermo est de umbris apud inferos: οὐ νεύροις ἔτι κατὰ φύσιν ζωτικῶς διοικουμένοις συνέχονται αἱ σάρκες καὶ τὰ ὀστᾶ. et 392, οὐ γὰρ οἱ ἔτι ἦν ἶς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς, οἵη πάρος ἦν ἐν μέλεσι. differt ἶς et κίκυς, quam vide. ἶς enim est ἡ ἐκ τῶν νεύρων ἰσχὺς, etiam νεῦρον ipsum. ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἶς (sc. ἡ τῶν ἐμῶν χειρῶν, ἡ κατὰ τὸ πιέζειν) καὶ ἠελίου αὐγὴ, μ, 175. ἱερὴ ἶς Τηλεμάχοιο, i. e. ὁ Τηλέμαχος, β, 409. π, 476, (ubi sequitur ἰδὼν, 477, ad sensum. sic, ψυχὴ Τειρεσίου, ἔχων, sc. ὁ Τειρεσίας) σ, 59, 404. φ, 101, 130. χ, 354, nam erat adolescens viginti duorum annorum fere, ubi nervi sunt optimi: et ἱερὸν est omne eximium et præstans. ἶς ergo eodem modo ponitur ut βία et μένος. de Telemacho tamen, utpote adolescente, necdum regnante, ponitur ἶς, nervorum robur, non βία. ἶς ἀνέμοιο, ι, 71. ν, 276. τ, 186. οὐδέ οἱ ἦν ἶς, οὐδὲ βίη, non erant ei nervi, neque robur, σ, 3, de Iro: *hatte keine gute nerven und daher kommende starke; er war schlapp und foosch, (he had not good nerves and the consequent strength: he was flabby and weak.)* εἴ μοι ἔτι ἐστὶν ἶς, οἵη πάρος ἔσκεν ἐν μέλεσιν, φ, 283. est et nomen proprium fluvii ὁ Ἶς. et ὁ ἶνις Διὸς, robustus filius Jovis, i. e. Hercules, Eurip. Androm. 799. sic eundem vocat Ἀμφιτρύωνος ἶνιν, Herc. Fur. 354. coll. 1182. ἐμὸς ἶνις, et Amphitryo ibi loquitur. et Ἀστυάναξ, Ἕκτορος ἶνις, Troad. 570. est nomen ab ἡ ἶς, nam liberi sunt vis et robur parentum. sic et, ἡ ἶνις σὴ, filia tua, Iphig. in Aul. 119.

ἶσα, neut. plur. adverbialiter. Vide sub ἶσος, paullo a medio.

ἰσάζω, f. άσω. (Εἴδω) exæquo. sicut a μονόω est μονάζω, sic hoc ab ἰσόω. ἰσάζουσα, æquans, M, 435. Λητοῖ ἰσάσκετο, (ionice pro ἰσάσατο, aor. 1. m.) Latonæ æquiparabat se, Ω, 607, sc. ἡ Νιόβη.

ἴσαν, ἴσαντι, vide sub ἴσημι.

ἰσάσκετο, ionice pro ἰσάσατο, vide sub ἰσάζω.

ἴση δαὶς, vide sub δαὶς, paullo sub initio.

ἴσημι, (Εἴδω) scio, novi. factum ab ἰσάω, quod ab εἰδέω. οὐδέ τί πω ἴδμεν, neque usquam novimus, A, 124, pro ἴσαμεν, extruso α, et Sigma mutato in δ euphonice, ob cognationem harum litterarum. εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, B, 301. et 252, οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. et 486, κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν, sc. ex nobis ipsis, et pro certo. τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες, H, 281. εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ (ὅτι) σοι σθένος, Θ, 32, 463. οὐδέ τι ἴδμεν, μήπως, nec fere scimus certo, num forte, Λ, 100. εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅτι κλυτὰ τεύχεα ἔχονται, capta tenentur, Σ, 197. ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν τε τοκῆας, Υ, 203. ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, Ψ, 890, quantum antecellis omnes. οὐδέ τι ἴδμεν, ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε, δ, 109. et 138, ἴδμεν δὴ, Μενέλαε. et 632, ἦ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν ἦε καὶ οὐκί. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος οὐδ' ὅπῃ ἠὼς, κ, 190. ἴδμεν γάρ τοι πάντα, inquiunt Sirenes, μ, 189. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, ρ, 78. κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων, ψ, 110, aliis abscondita nos scimus, aliud ἴδμεν mox sequetur. ὑμεῖς ἴστε, pro ἴσατε, vos scitis, η, 211. αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε, φ, 110. ἴστε τε πάντα ὑμεῖς θεοὶ, B, 485, coll. 486. ἴστε γὰρ, Ψ, 276. πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι, sciunt, Z, 151. sic Υ, 214. ταῦτα δὲ πάντα ἴσασ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, I, 36. θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν, Σ, 420. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ πλείονα ἴσασιν σοῦ, Ψ, 312. οἵδε δὲ τί ἴσασι; ξ, 89, ubi cum interrogatione est legendum: isti vero quid sciunt? *infinitivus* ἴδμεν, fit ab ἰσάναι, ionice ἰσάμεν, per syncopen ἴσμεν et ἴδμεν. οὔ με ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα, Λ, 718. ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν, Θ, 213. et 146, εἴ τινά (ἄεθλον, lusum certatorium nobilem) που δεδάηκας. ἔοικε δέ (videtur enim) σε ἴδμεν ἀέθλους, te scire ejusmodi certamina. cum paragoge Attica idem infinitivus est, ἴδμεναι. σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν οἴω, N, 273, credo te eum nosse. μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι, δ, 200, tu certo sciturus es. et 493, οὐδέ τι σὲ χρὴ ἴδμεναι, οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον, non opus tibi est et utile scire te, et discere quæ in mente mea sunt recondita et quæ ego scio. οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι οὐδὲ δύο οἴους, μ, 154, non convenit unum aut duos solos scire ea. alii operosius hunc infinitivum formant ab εἰδέναι (per syncopen pro εἰδηκέναι) ionice εἰδέμεν, correpte ἰδέμεν, et per syncopen ἴδμεν. *imperfectum* ἴσην, etc. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν (pro ἴσασαν, per syncopen) ἀνέρες ἡμέτερον δῶ ξεῖνοι, α, 176, sciebant, noverant, ἔγνων, ἔμαθον. quidam h. l. ἴσαν ab εἶμι, vado, eo, deducunt: sed reclamantibus criticis antiquis. τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο, δ, 772, ea autem non sciebant ut acta erant, οὐκ ἐγίνωσκον. sic et ν, 170. et ψ, 152. *imperativus* ἴσθι pro ἴσαθι. αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι, ipsa sola tu scito, β, 356. ταῦτα δὲ πάντα ἴσθι, λ, 223, γίνωσκε: et quidem sic, ne temere ea enunties. recentiores Attici habent et aliud ἴσθι, ab εἰμὶ, pro ὕπαρχε, esto: sed id Homerus ignorat, qui pro eo semper ponit ἔσσο. ἴστω νῦν τόδε γαῖα, sciat et videat nunc hoc, O, 36, jurandi formula. et 217, ἴστω τοῦτο, scito ille hoc. ἴστω νῦν Ζεὺς, in jurejurando,

Τ, 258. sic eadem formula alio alioque modo, ι, 184. ξ, 158. ϱ, 155. τ, 303. υ, 230. μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε, π, 302, neque is sciat hoc. ἰστίον recentiorum, i. e. γνωστίον, scribitur et εἰστέον, ab εἴδω.

ἴσθι pro ἴσαθι, vide præcedens.

ἴσθμιον, ου. τό. (Ἔω) ornatus circa collum. differunt autem τὸ ἴσθμιον et ὁ ὅρμος. nam ὅρμος κιχάλασται ἐκκρεμάμενος, laxe dependet de collo: ἴσθμιον vero, περιτραχήλιος κόσμος, τῷ τραχήλῳ προσέχεται, arcte adaptatur collo. ἐκ Πεισάνδροιο, ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα, σ, 299. dicitur idem et κόσμος παρισθμιος.

ἴσκε, ἴσκουσα, vide sequens.

ἴσκω, (Εἴδω) similem puto, comparo. idem ac εἴσκω. nam ab εἴκω, interserto Sigma, fit εἴσκω, et per διάλυσιν ἐΐσκω, et ob ἰσοδυναμίαν in pronuntiatione τοῦ ει et ι, ἴσκω. ratio autem interserendi Sigma est ex futuro εἴσω perenda ab εἴδω, ex quo novum verbum more Græco formatum inserto κ, εἴσκω: a quo deinde, omisso iterum Sigma, ortum est εἴκω. cæterum ἴσκω active notat, simile videri facio aliquid, ὁμοιόω. sed apud recentiores ponitur et pro λέγειν, εἰπεῖν, dicere. vide Theocrit. Id. 22, 167. ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, multa falsa dicens similia ea fingebat veris, τ, 203, i. e. ἤϊσκεν, εἴκαζεν, ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν, similia ostendebat et exhibebat. et abrumpit poëta per πολλὰ, multa alia; innuens, se multa posse addere quæ mentitus sit Ulysses: sed nolle jam ulterius progredi. ἴσκεν ἕκαστος ἀνὴρ, quisque vir assimilabat sibi in animo, sc. falsi quid, χ, 31, ὑπενόει, *es stellete sich ein jeder das falsche als wahr vor, (each falsely conceived:)* nam nemo poterat jam credere, quod data opera hic personatus hospes hunc inter tot socios interficere voluerit. αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες, si forte te ei similem intuentes, te credentes quasi tu sis ille, Λ, 798. sic et Π, 41, αἴ κε ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες. ubi summa laus Achillis, si sola ejus vel falso credita species terrere tamen hostes potest. iidem tamen hostes gaudent, cum Hectorem suum indutum arma Achillis redeuntem spectant quasi is esset Achilles. sic ex una re diversos eventus elicit poëta. φωνὴν (i. e. κατὰ φωνὴν) ἴσκουσα ἀλόχοις Ἀργείων, similem se faciens, quod vocem attinebat, uxoribus Græcorum, δ, 279.

ἰσόθεος, ου. ὁ ἡ. (Θάω) est idem quod ἀντίθεος. deo similis et par. est epitheton principalis viri, ingentibus virtutibus ornati. Εὐρύαλος, ἰσόθεος φὼς, Β, 565. Πρίαμος, Γ, 310, ob majestatem insignem, et senectutem. Μαχάων, Δ, 212, ob artem medendi. Ἐρευθαλίων, Η, 136. Μενοιτιάδης, Ι, 211. Σῶκος, Λ, 428. et 472, Αἴας. et 643, Πάτροκλος. Μελάνιππος, Ο, 559. Μηριόνης, Π, 632. Μενέλαος, Ψ, 569. et 677, Εὐρύαλος: et id extollit virtutem Epei, qui talem tamen vicit. Τηλέμαχος, α, 324. υ, 124. ab ἴσος, æqualis.

ἰσόμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) qui æqualem partem habet. ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, Ο, 209, ubi Neptunus de se loquitur, respectu Jovis, quod sibi, sicut Jovi, sua pars æqua in divisione mundi obvenerit. ἰσόμοιρος.

ἰσόπεδον, ου. τό. (Πάω) planities, *die ebene, der gleiche boden, (the plain, level ground,)* ab ἴσος. ὄφρ' ἂν ἵκηται ἰσόπεδον, donec veniat in planum, de saxo decurrente de monte, Ν, 142.

ἶσος, η, ον. (Εἴδω) æqualis, *gleich an grösse oder menge, (equal in size or number,)* nam notat proprie ποσότητα. contra ὅμοιος notat ποιότητα, *ähnlich, (similar.)* Euripides: οὐδὲ ὅμοιον οὐδὲν οὐδὲ ἴσον βροτοῖς, non qualitate nec quantitate similem mortalibus. Sed sæpe hæc duo permutantur inter se, ut ἴσος et de qualitate ponatur, *ähnlich, (similar.)* cæterum est a τὸ εἶδος: nam æqualia magnitudine et numero, eandem fere speciem habent vel quasi; magis etiam si similitudo alia accedat. δαίμονι ἶσος, Ε, 438, 459, 884. Π, 705, 786. Φ, 18, 227. par numini alicui. sic Ἄρεϊ, Marti, Λ, 295, 603. Μ, 130. Υ, 46. ἶσος Ἐνυαλίῳ, par Marti, Χ, 132, i. e. ἀνδρεῖος μάλα. λαίλαπι ἶσος, procellæ par, *wie ein wetter, (like a storm,)* Λ, 746. ἶσοι, Μ, 375. ἶσος, Υ, 51. ἶσος ἀέλλῃ, par procellæ, Λ, 297. Μ, 40. φλογὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ, Ν, 39, flammæ pares conferti, aut procellæ. et ἶσος est idem quod ἀτάλαντος. Præterea, etsi ἶσος his locis notet ὁμοῖος, tamen paullo plus notat: nam involuit hæc vox mensuram aliquam aut ponderationem, qua quis alteri reperitur par. notat ergo πολλὴν ὁμοιότητα. ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, Σ, 56, succreverat plantæ similis. sic et 437. ἶσον θυμὸν ἔχοντε βόε, parem animum habentes in trahendo aratro, Ν, 704. ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, Ρ, 720, quæ est circumlocutio τοῦ ἰσοψυχεῖν. et alibi fere idem dixit, ἴσας κεφαλὰς ὑσμίνη εἶχον, Λ, 72, i. e. ἕνα θυμόν. nam κεφαλὴ est persona. οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, Α, 163. εἴπερ θεὸς ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, siquidem deus æqualem tenderet exitum pugnæ, Υ, 101, i. e. nisi deus adversetur mihi. ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, i. e. rotundam, Γ, 347. Ε, 300. Η, 250. Λ, 61. ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ, Ν, 405. Υ, 274, ἴσην. Φ, 581. μαινάδι ἴσῃ, lymphatæ similis, ὁμοία, Χ, 460. et hoc ἐπὶ ποιότητος dictum. sed ἐπὶ ποσοῦ est, Η, 205, ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον, præbe. ἴση μοῖρα μένοντι, æqualis portio, Ι, 318. et hoc substantivum sæpe omittitur. μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, sc. μοίρας, Λ, 704, ne quis ei privatus vel fraudatus abiret æquali portione, ut omnes æqualem portionem, μερίδα, caperent. hæc est ἡ ἰσομοιρία: ergo, μὴ στερούμενος τῆς ἰσομοιρίας. nam æquali partitioni studebant antiqui διὰ τὸ ἐν ἰσότητι δίκαιον. ἐρίζητον περὶ ἴσης, Μ, 423, litigant de æquali portione agri. ἀτεμβόμενος ἴσης, ι, 42. hanc æqualitatem observabant veteres in mensa, in præda, aut in venatione dividenda, ut quisque tantundem caperet, excepta tamen principum parte præcipua. *die hohen hatten*

was voraus, die andern einer wie der andre, (the chiefs had the best parts, the rest shared alike.) μοῖραν ἴσην, υ, 282, hinc δαὶς dicta ἐΐση, quia cuique æqua portio. ἶσος Ἄρηϊ, θ, 115. ἀναύδῳ, κ, 378, muto similis. γρηῒ καμινοῖ ἶσος, σ, 27. κῦμα οὔρεϊ ἶσον, λ, 242. τὸν ἔδριψαν θεοὶ ἴρηϊ ἶσον, ξ, 175. neutrum ἶσον ponitur adverbialiter pro ἴσως, ὁμοίως. ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, Γ, 454, i. e. ἐμισεῖτο ἶσα θανάτῳ. ὃν ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι, Ε, 467. τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ, Ι, 142, 284. et 599, ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί. et 612, ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, æqualiter mecum regna, et dimidium cape honoris. αὐτὸν ἔτιον ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, Σ, 82, i. e. ὡς ἐμαυτόν. hinc ὁ περὶ Πυθαγόραν ὅμιλος sumsit, ὁ φίλος ἄλλος ἐστὶν ἐγώ, amicus est alter ego. sic alibi poëta: φίλη κεφαλή, i. e. ὦ ἄλλος αὐτὸς ἐγώ. et l. c. Achilles nihil dulcius judicat amico vero. ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα, Ο, 50, ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ, λ, 556, sicut de Achille, *wie um die person des Achilles, (as about the person of Achilles.)* ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα, ξ, 203, æqualiter ac suos legitimos filios. ἶσόν τοι κακόν ἐστι, æqualiter sane pravum est, ο, 72, pro ἴσως. sic et plurale neutrum ἶσα ponitur adverbialiter. ἔτρεφεν αὐτὸν ἶσα φίλοισι τέκεσσι, Ε, 71, sicut natos suos. ὁ δέ μιν τῖεν ἶσα τέκεσσι, Ν, 176. Ο, 551, æstimabat eum pariter ac liberos suos, ὃν ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν, Ο, 439, quem pariter ac parentes nostros reverebamur. μηδὲ θεοῖς ἶσα φρονέειν ἔθελε, Ε, 441. μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσιν, Φ, 315, animo cogitat paria diis. ἶσα δὲ αὐτὴν ἀλόχῳ ἔτιεν, in honore habebat eam velut conjugem, α, 432, *hielte sie werth als eine gemahlin, (he honoured her as a wife.)* τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι, λ, 303, sc. Castor et Pollux, coluntur ut dii. et 483, σὲ ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν. τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι, ο, 519, sicut numen aliquod intuentur. στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, Α, 187. et Ο, 167, 183, τοῦ δὲ οὐκ ὄθεται (non veretur) φίλον ἦτορ ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, ubi ἶσον quoque est neutrum ad infinitivum, i. e. ἰσηγορῆσαι, ἀντειπεῖν, tantundem contra loqui. hinc et ἡ ἰσηγορία, et ἀντιλογία, *wenn man den mund eben so weit aufthut als der andre, wenn man denket man sey dem andern völlig gleich, (when one person opens his mouth as wide as another, when he thinks himself fully equal to another.)* nam φάσθαι est, putare, cogitare secum, non vero præcise loqui verbis. κατὰ ἶσα μάχην, Λ, 336, pugna æquo Marte. sic, ἐπὶ ἶσα μάχη, Μ, 436, ubi hujus æqualitatis solius causa inserta est parabola. sic et Ο, 413. ἄεθλια δ' ἶσα ἀνελόντες ἔρχεσθε, ite tollentes paria præmia, Ψ, 736. et 823, παυσαμένους ἐκέλευσαν ἄεθλια ἶσα ἀνελέσθαι. sed quomodo ἶσα? nam pretium positorum præmiorum differebat? id tacuit poëta. fortasse Achilles, loco γυναικὸς, aliud præmium priori par, dedit: et fortasse idcirco pretium præmiorum supra posuit poëta, ut intelligi posset, quomodo ἶσα facta essent præmia. nam pecuniam pro iis solvit, eamque in æquas partes distribuit: vel alteri præmio tantum pecuniæ addidit, quanti erat primum: vel alia æquandi ratione. χρήματα οὐδέ ποτε ἶσα ἔσσεται, β, 203, i. e. ἀεὶ ἐλαττωθήσεται. nam si non ἶσα, ergo certe non μείζονα, restat ergo ut fiant ἐλάττονα. nunquam paria numero, sed semper in dies pauciora. κύματα ἶσα οὔρεσσιν, γ, 290, paria magnitudine. recentior usus Iota hujus vocis fecit anceps, ut et scribi possit ἴσος: sed poëta id semper produxit, etymo convenienter. hinc est et, τὸ μῖσος, odium; quasi μὴ ἶσος, non æqualis, non civilis, non æquo jure erga alterum. Vide sub ὁμοῖος, ad initium.

ἰσοφαρίζω, f. ίξω. (Φέρω) par sum, æquale fero. est pro ἰσοφερίζω, a τὸ ἶσον, par, æquale: et notat, æquam partem, par jugum, fero. οὔτις δύναται αὐτῷ, (κατὰ) μένος, ἰσοφαρίζειν, nemo potest ei, quod attinet robur, par esse, Ζ, 101. εἰ ἔργα Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζοι, si, quod attinet artes, Minervæ conferri posset, Ι, 390. οὔτι κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει, neque rex ille parem se putat ei aut par ei esse potest, Φ, 194. sic Hesiodus, Ἔργ. 488, ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει, serotinus arator priori æqualis esse et paria referre potest tempore messis.

ἰσοφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) æquale jugum ferens, ἶσον ἄχθος φέρειν δυνάμενος: æquo passu procedens cum altero, ἰσοκίνητος καὶ ἴσος κατὰ τὸ φέρεσθαι, qui pari celeritate movetur et fertur. βόες ἰσοφόροι, par boum æquale, σ, 372.

ἰσόω, f. ώσω. (Εἴδω) æqualem facio. *mache gleich gross, (I make equal.)* τοῖσίν κεν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην, illis sane in ærumnis æquiparari me velim, η, 212.

ἵστατο κόνις, vide sub κονία, ad initium.

ἵστημι, (Στάω) idem quod στάω, et inde factum præfixo Iota, cum spiritu aspero loco Sigma reduplicati, pro σίστημι. statuo, sto, *ich stelle, mich oder einen andern, (I place myself or another.)* idem dicitur etiam ἵστημι, pro ἱστάω. notat et, erigo, in altum attollo. κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην, pulveris magnam excitant nebulam, Ν, 336, i. e. ἀνιστῶσι, stare faciunt. πελέκεας ἵστασχ' ἑξείης, pro ἵστασκε, ionice imperf. pro ἵστη, τ, 574, statuebat ex ordine secures. nimirum acies ejusmodi securis intrusa vel infixa erat ligno oblongo, ut foramen illud, cui inseri solet manubrium, superne emineret: lignum infigebatur terræ, ut foramen satis altum prostaret: et sic foramina illa præstabant vicem annulorum in nostris scholis equestribus pendentium. nam quæ Dacieria ad h. l. comminiscitur, apta quidem sunt, sed non vera. vides et in his simplicitatem heroicam. fortasse autem nomen ὁ πέλεκυς h. l. est translatum; ut notetur longum ferrum, infra acutum, superne autem amplo foramine præditum: ut ergo inferiori acie et superiori foramine imitaretur quasi ferream securim, *eine lange eiserne stange, unten scharf, oben mit einem loche so gross dass ein pfeil durch konnte, (a long iron bar opinted below, and at the top having a hole large enough for a javelin to pass through.)* et ars hujus exercitii erat, 1, sic

statuere recta linea et modicis intervallis istos πελέκεας, ut sagitta per primum foramen volans etiam inoffensa per omnes duodecim volaret; 2, non aberrare a primo foramine; 3, ea vi mittere sagittam, ne deficeret antequam per omnia duodecim foramina transisset. hoc exercitio solitus fuerat Ulysses olim crebro exercere se aliosque. τύνη δ' ἕστηκας, tu vero stas, statuisti te huc, E, 485, i. e. ἀργεῖς, cessas. et accuratiores legunt ibi interrogationem objurgatoriam. Ἰδομενεὺς ἑνὶ κρήτεσσι, θεὸς ὥς, ἕστηκε, stat inter eos velut deus aliquis, Γ, 231. σὸν δέπας πλεῖον ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, tuum poculum plenum stare solet sicut mihi, Δ, 263, pro ἕστηκε. ut ergo hoc perfectum, ab ἱστάω deductum, et sine augmento, ponatur loco præsentis. οὗ εἵνεκα φύλοπις ἕστηκε πρὸ νηῶν, Σ, 172, pugna stat et viget, i. e. pugnatur. ἕστηκε ξύλον αὖον, stat lignum aridum ibi, Ψ, 327. νηῦς μοὶ ἕστηκεν ἐπὶ ἀγροῦ, navis mihi stat ad terram procul ab urbe, α, 307. et 298, ποῦ δὲ νηῦς ἕστηκε, ubi stat navis tua. ὄϊες μυρίαι ἑστήκασι, Δ, 434, innumeræ oves stant, mulgendæ. alibi hoc perfectum scribitur et, ἕστακα: sed ea forma apud poëtam semper extrudit κ, ut deinde videbimus. plusquamperf. est ἑστήκειν et εἱστήκειν: poniturque loco imperfecti. πλησίον εἱστήκει 'Οδυσεὺς, proxime stabat ille, statuerat se, Δ, 329. δηθὰ μάλα, stabat valde diu antequam procideret, E, 587. ἐπὶ πρύμνῃ νηΐ, constiterat in puppi, Λ, 599. πυλάων πρόσθεν, M, 446. ἔνθα ὅγε, O, 730. ἑτέρωθεν Μενέλαος, P, 139. et 435, στήλη ἐπὶ τύμβῳ, ἕβδομος εἱστήκει μεὶς, septimus stabat et agebatur mensis, T, 117. ὁ γέρων ἐπὶ πύργου, Φ, 526. προπάροιθε πυλάων, X, 36. πὰρ θρόνῳ, apud sellam stetit, φ, 434. ἐγγύθεν, ω, 445. βασιλεὺς ἑστήκει, stabat dominus agri, Σ, 557. et 563, ἑστήκει κάμαξι, stabat innixa palis, vitium multitudo. ἐνὶ θάμνῳ, χ, 469. οὐδ' ἔτι δὴν εἱστήκειν, sequente vocali, pro εἱστήκει, Ψ, 691, neque amplius diu stetit. nam Iones hanc tertiam singularis formant in ει, et sequente vocali in εεν, ex quo fit deinde contractio in ειν: et prima singularis desinit in εα. particip. perf. act. ἑστηκὼς, correpte ἑστακὼς, extruso κ, ἑσταὼς, stans, qui constitit. ἑσταότος ἀκούειν, stantem audire, stanti auscultare, T, 97, i. e. τοῦ ἱσταμένου εἰς μέσον. quidam ibi perperam scribunt ἑσταότως, i. e. εὐσταθῶς καὶ ἡσύχως, ut sit, δεῖ μετὰ ἡσυχίας ἀκούειν, εὗρεν 'Οδυσῆα ἑσταότα, stantem eum, B, 170. qui ibi scribunt ἑστεότα, non omnino carent ratione: nam verbum est et στέω, unde futurum potest concipi στέσω, et perfectum ἔστεκα et ἕστεκα: sed accuratiores eam scriptionem non admittunt. sic et, Λυκάονος υἱὸν, Δ, 90. et 201, τὸν δ' ἐνόησεν ἑσταότα. et 366, ἐν ἅρμασιν, in curru stantem. sic et Λ, 198. ἔνυξε ἔγχεϊ, percussit hasta, E, 579. ἀτρέμας, imperterrite stantem, N, 438. ἄγχι Αἴαντος, O, 434. πρὸ Τρώων, pro iis stantem et pugnantem, Ω, 216. et 701, ἐν δίφρῳ. ἐν λίμνῃ, de Tantalo, λ, 582. ἄγχι αὐτῆς (θύρας) χ, 130. μετὰ νέκυσιν, inter cadavera stantem, ψ, 46. et neutrum plurale, δούρατα ἑσταότα ἐν κλισίῃ, N, 261, hastæ, stantes in tabernaculo. ἑσταότες ἐθαυμάζομεν, B, 320. Ω, 394. παρὰ ὄχεσφιν, Θ, 561. μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα ἑσταότες, N, 293. περὶ Πατρόκλῳ, P, 355, circumstantes eum et defendentes pugnando; coll. 359. τώγε ἑσταότες πενθείετον, Ψ, 283, ubi vides permixtionem dualis et pluralis, ex metri lege: ambo stantes lugent eum. κατὰ ἀγῶνα, ϑ, 380, adstantes certamini. ἥμενοι ἑσταότες τε, λ, 570, ubi judicium describitur, in quo alii sedent, alii stant. περὶ βωμὸν, ν, 187. ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ ἐγένετο, οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι, Σ, 246. οἴων ὀρθῶν, ι, 442. ἑσταότε ἐν ὑσμίνῃ, Υ, 245. εἰν ἀΐδαο δόμοις, ω, 203. *aoristus 2*, ἔστην δὲ εἰς σκοπιὴν ἀνελθὼν, κ, 97, 148, constiti, in speculam adscendens. στῆ (omisso augm.) δ' ὄπιθεν, constitit a tergo, A, 197, i. e. eventurorum celeriter et tacita cogitatione, eum admonuit. tergum enim est symbolum futuri, et invisibilitatis. ὑπὲρ κεφαλῆς, constitit ad partem capitis, B, 20, de somnio, quod in capite φαντάζεται. sic Ψ, 68. β, 803. ζ, 21. υ, 32. et de anu, excitante heram, ψ, 4. μάλα ἐγγὺς ἰὼν, Δ, 496. E, 611. H, 225. Θ, 280. Λ, 429. M, 457. P, 347. γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ γαίης, E, 329, i. e. ἔπεσε μὲν εἰς γῆν, μετεωρίζετο δὲ γόνασιν καὶ χερσίν: *er fiel zu boden auf die knie, und stützete sich mit den händen gegen die erde, (he fell upon his knees, and rested with his hands upon the ground.)* sic, γνὺξ ἐριπὼν, Θ, 329. Λ, 355, et hoc est μέσον τι πτώσεως καὶ στάσεως. παρὰ Ἕκτορα ἰὼν, H, 46. ἐπὶ Αἰάντεσσι κιὼν, P, 707, collato M, 353, ubi loco ἐπὶ est παρά. ἐπὶ οὐδὸν ἰὼν, constitit in limine, progressus ad limen, Z, 375. υ, 128. ω, 177, 492. φ, 124, 149. sic, τάφρον, Σ, 215. ἐπὶ νηΐ, constitit in navi, Θ, 222. Λ, 5, coll. 10. ἐπὶ πύργου, Π, 701. ταφὼν, stetit obstupescens, Λ, 544. Π, 806. Ω, 360. εὐρὰξ, constitit ex obliquo, a latere, Λ, 251. Θ, 541. πρόσθε, E, 108, 170. Θ, 100. Λ, 397. προπάροιθε, Ξ, 297. Ω, 286. π, 166. ὄπιθε, Π, 791. ὑπὸ σάκεϊ Αἴαντος, Θ, 267, quod notat proceritatem herois et vastitatem clypei, quum Teucer, non inclinans se, sed rectus, potuerit stare post illud. δοῦπον ἀκούσας, constitit audito strepitu, K, 354. et 374, ταρβήσέν τε βαμβαίνων. ἀντίος, stetit contra, pugnaturus, Λ, 94. Φ, 145. μάλα ἐγχριμφθεὶς, N, 146. ἐκτὸς κλισίης, *trat vor das zelt, (went out of the tent,)* Ξ, 13. sic, πάροιθε ἐλθὼν κλισίης, Π, 255. ἀναΐξας, O, 6. ν, 197. μεταστρεφθεὶς, O, 591. P, 114. et 11, ἄγχι αὐτοῦ. πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, P, 342. ἐγχείη ἐν γαίῃ, stetit hasta in terra, Υ, 280. Φ, 70. et 551, αὐτὸς, *er blieb stehen, (he halted.)* et 601, πρόσθε ποδῶν. ἐρεισθεὶς ἐπὶ μελίης, stetit innixus hasta, X, 225. et 293, κατηφήσας. et 463, παπτήνασα. ὀρθὸς, constitit erectus, Ψ, 271, 456, 507, 657, 706, 752. et 780, κέρας ἔχων, cornu tenens. παρὰ Πρίαμον, Ω, 169, *trat neben ihn, (went up to him.)* ἐπὶ προθύροις, α, 103, quod et composite dicitur θύραις ἐφεστάναι. sic, ἐν προθύροις, ϑ, 304. π, 12. παρὰ σταθμὸν τέγεος, α, 333. ϑ, 458. π, 415. μέσῃ ἀγορῇ, β, 37. ἀντασχομένη, stetit

versa ad eum, ζ, 141. κατ' ἀντίθυρον, π, 159. παρὰ Ἀντίνοον, ρ, 414. σχιδόθεν αὐτῶν, σ, 447. ἐν χείρεσσιν ἔχων φόρμιγγα, χ, 332. τί συ ἔστης, cur tu constitisti, postquam tantum aciei spatium obieras, Υ, 179. ἐγὼ στῆν (ἔστην) μετὰ προμάχοισι, Λ, 74. ἔστην εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς, κ, 310. νῶϊ δὲ στῆμεν (ἔστημεν) ἐνὶ προθύροισι, Λ, 776. τίφθ' (τί ποτε, cur tandem) οὕτως ἕστητε τεθηπότες, Δ, 243. correpte scribitur per α, ἕσταμεν ἀχνύμενοι, stabamus gementes, λ, 465, quod præter rationem idoneam alii scribunt cum spiritu aspero, quasi sit perf. per syncopen pro ἑστάκαμεν. στήτην, pro ἐστήτην, stabant ambo, Λ, 332, consistebant, *sie blieben stehen, (they stood still.)* sic, ἐγγὺς, Γ, 344. πάροιθε Διὸς, Ο, 155. ἐγγὺς ἰόντε, Φ, 285. ἐρχομένω, ρ, 261, in propinquum accedentes ambo, constiterunt. εἰ γὰρ νῦν ἐν πρώτῃσι θύρῃσι σταίη, si nunc in vestibulo staret, α, 256. ὅτε δὴ μεταστρεφθέντε σταίησαν, quando autem conversi ambo consisterent et resisterent, Ρ, 733, et est is aor. 2. optat. a. pro quo dicitur στήῃ ἐπὶ ποταμῷ, resisteret et staret ad fluvium, Ε, 598, ut αι sit mutatum in η cum Iota subscripto. et Ρ, 30, εἴκε μου ἄντα στήῃς, si contra me consisteres, εἰ κε ἀντισταίης μου. possit quidem esse aor. 2. conj. ut circumflexus ex στῇς sit per ε distractus in στέῃς, producte στήῃς: sed istis ambagibus opus non est. ἵστη (imperativus pro ἵστηθι, vel ἵσταθι per apocopen Ionicam) δὲ μέγα κῦμα, stare fac, attolle, magnam undam, Φ, 313, statue, quasi εἰς ἀντιπαράταξιν: ἵσταται vero κῦμα, quando ventis attollitur. sic alibi: ἵστατο κῦμα ἀειρόμενον, i. e. ἀνίστατο καὶ ἠγείρετο. σὺ μὲν νῦν στῆθι, imperat. aor. 2. Χ, 222. ἐμοὶ ἆσσον, Ψ, 97, accede et consiste propius me. οὕτως ἐς μέσον, ρ, 447, consiste ibi in medium, *tritt dorthin auf den platz, (go into the middle of the place,)* ut sc. ex intervallo fortior accidat ictus. στῆτε αὐτοῦ, consistite ibi, Ζ, 80. ἐλελιχθέντες, Λ, 587, consistite conversi, *wendet euch und stehet, (turn and stand.)* στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι, *bleibet mir stehen, (stand by me,)* ζ, 199. et 218, οὕτω ἀπόπροθι, ibi ex longinquo: et ibi est, ob sequentem vocalem cum aspero, στῆθ'. στῆναι ἐναντίβιον, Φ, 266, stare contra. οὐδὲ ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶν, σ, 240. Αἴαντος ἄντα στήμεναι, Attica paragoge pro στῆναι, Ρ, 166, ubi genitivus pertinet ad adverbium ἄντα, contra. sic, στήμεναι ἀντία σεῖο, consistere contra te, ut pugnem, Χ, 253. οὔπως ἔστι στήμεναι ποσὶν, ε, 414. *ich kann mit den füssen nicht den grund erreichen, (I cannot reach the ground with my feet.)* στὰς ἐν μέσοις, Η, 384. μέσῳ ἕρκεϊ, Π, 231, et 321; πρόσθε νέκυος, stans pugnando pro cadavere; quod alibi est περιβὰς, ἀμφιβάς. ἔνθα στὰς ἤϋσε, Σ, 217. ἐν Ἀχαιοῖσιν, Χ, 377. ἀπάνευθε πυρῆς, Ψ, 141, 194. et 535, ἐν Ἀργείοις, verba facturus. et 582, ἵππων προπάροιθε μέσῳ ἕρκεϊ, *da er mitten in den hof trat, (going into the middle of the court.)* Ω, 306. et 477, ἄγχι ἄρα, *da er nahe hinan trat, (stepping up to him.)* ἤλασεν ἄγχι στὰς, γ, 449, *trat hinzu und schlug den ochsen, (went up and struck the ox.)* θηεῖτο, ε, 75. η, 133. πολλὸν ἄνευθε, σ, 575. ὑπὸ ὄγχνην, ω, 233. στάντες ἐναντίβιον, Ρ, 490. στάντων, sc. αὐτῶν, Γ, 210. στάντε ποτὶ πνοιὴν, Λ, 621, ut indicetur, hoc ἀποψύχεσθαι non factum esse in lavatione frigida. ἥ τοι (quæ quidem) πρόσθεν στᾶσα, Δ, 129. ἔνθα στᾶσα ἤϋσε θεὰ, Λ, 10. coll. 5. Ἥρη εἰσεῖδε, Ξ, 154. Ἀθήνη ὅτε μὲν, ἄλλοτε, Υ, 49. ἐμεῦ ἄγχι, δ, 370, *die zu mir trat, sich vor mich stellete, (coming up to me, placed herself before me.)* μάλα ἄγχι, ζ, 56. ἐν μέσσῳ, μ, 20. μετὰ πρώτοις ἵσταμαι ἀνὰ μάχην, *ich stelle mich unter die vördersten im gefechte, (I place myself among the foremost in battle,)* Ν, 271, ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, stat in acie novaculæ, Κ, 173, i. e. in extremo est discrimine, ἢ — ἤ. πρόμος, Ο, 293, stat propugnator. κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἀστὴρ, Χ, 318, *stehet als der schönste stern am himmel, (the loveliest star in heaven:)* vel est pro: ἀνίσταται, ἀνίσχει, ἀνατέλλει, oritur. ἀντίοι ἵστανται, Μ, 44. ὑπένερθε ποδῶν κονίη ἵστατο ἀειρομένη, exsurgebat elatus pulvis, Β, 151. αὐτοῖς πρόμος, stabat, consistebat, illis propugnator, Η, 136. αὐτῶν ὁμὸν νεῖκος, Ν, 333, excitabatur eorum certamen in congressu. et 702, ἵστατο ἀπὸ Αἴαντος, pro ἀφίστατο, stabat ab eo separatus. ἐν αὐτοῖς, Π, 166, *stund unter ihnen, (stood among them.)* ἔναντα αὐτοῦ, Υ, 68, *stellete sich ihm entgegen, stund gegen ihn, (went to meet him, placed himself opposite to him.)* κῦμα ἀειρόμενον, Φ, 327. κονίη ἀειρομένη ὑπὸ στέρνοις, i. e. ἀνυψοῦτο, Ψ, 366, de equis cursu suo excitantibus pulverem. ἔνθα ἄλλα ἔγχεα, ubi aliæ hastæ stabant, statutæ erant, α, 129. αὐτοῦ πέλας, ο, 257, *trat nahe an ihn, (went up to him.)* τόσσοι ἐν πεδίῳ ἵσταντο, Β, 473, de copiis militaribus. ἔνθα ἄρα δὴ, Λ, 171. et 573, δοῦρα ἐν γαίῃ, hastæ stabant cuspidibus suis in terra, cum non attigissent homines. sic et Ο, 317, *fuhren in die erde und blieben da stecken, (penetrated the earth, and remained sticking in it.)* ἀμφὶ αὐτοὺς φάλαγγες, Ν, 126. ἑξείης, consistebant ordine, Ψ, 839, *stelleten sich in eine reihe, (placed themselves in a row.)* ἀμφὶ δὲ κοῦροι πρωθῆβαι, Θ, 263. παρὰ ἐμὲ ἵστασο, Λ, 314, juxta me consiste, *tritt neben mich, (stand by me:)* imperat. præs. medii. sic, ἐναντίος ἐμοῦ, Ν, 448, et, ἀντίος, Ρ, 31, quod opponitur τῷ ἀναχωρῆσαι, abscedere: idem est quod ἄντα στῆναι, ἀντίον ἐλθεῖν, *die stirne bieten, (to face.)* μὴ ἀντίος ἵστασο ἐμεῖο, Υ, 197. μηδὲ πρόμος τούτῳ, Χ, 85. παρὰ ἐμὲ, χ, 233. ἵστασθε, consistite, *stellet euch, tretet, (stand,)* Λ, 590. ἄνεμος οὐκ ἐπὶ γαίῃ εἶα ἵστασθαι, τ, 201, de vi boreæ, qui ne in terra quidem sinebat securum stare; nedum in ponto naves. ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος, Δ, 203. *da er zu ihm trat, (going up to him.)* μεσηγὺ, Λ, 570, in medio stans. ἑκὰς αὐτῶν, Ν, 293. et 462, 768, ἀγχοῦ. sic et Ξ, 356. Ο, 243. Π, 537. δ, 25. ρ, 349, 551, i. e. παριστάμενος. ἱσταμένοιο μηνὸς, mense surgente, i. e. incipiente novo, ξ, 162. τ, 307. nam, finiente mense, φθίνοντος μηνὸς, alter sequens mensis ἵσταται. sic, ἔαρος νέον ἱσταμένου, vere incipiente, τ, 519,

wenn der frühling erst angehet, (when spring arrived.) αὐτῷ ἱσταμένῳ, ei stanti, π, 83. ἱστάμενοι περὶ σπέος, stantes circum speluncam, ι, 402. κατ' αὐτὰς ἱστάμενοι, contra illas, M, 341. ἐγγύθεν, prope stantes, O, 710, cominus pugnantes, non eminus. μάλα ἐγγὺς, Σ, 586, *sich sehr nahe stellende, (standing very near to each other.)* ἀγχοῦ ἱσταμένη, B, 172, 790. Γ, 129. Δ, 92. E, 123. K, 508. Λ, 199. O, 173. X, 215, 228. Ω, 87. ι, 159. ο, 9, ubi de Minerva, i. e. de cogitatione, quæ nunc tandem fit clarior, vel animo proprior, et quasi exsurgens nova. γυναῖκες ἱστάμεναι, Σ, 496.

ἱστίον, ου. τό. (Στάω) velum, *das segel, (the sail.)* nautis vulgo dictum τὸ ἄρμενον, ab ἄρω, apto, vel et ab αἴρω, elevo. ἀνεπέτασαν ἱστία λευκὰ, expanderunt vela alba, A, 480, ergo erant λινᾶ, unde et λίνα dicuntur, ὁμωνύμως τοῖς δικτύοις. nam λινάρια dicuntur τὰ θηρατικὰ δίκτυα, e quibus si effugit fera, dicitur ἐκλινίσαι, *durch die lappen gehen, (to break through the net.)* cæterum et λευκὰ ἱστία εἰς οἰωνὸν ἦσαν ἀγαθὸν, in bonum augurium et omen: hinc Theseus condixerat suis, si reverteretur felix, habituram esse navem suam alba vela, sin minus, atra. et 433, ἱστία μὲν στείλαντο, colligebant. ἀνέμοιο δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται, immurmurat velo, O, 627. εἷλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοις βοεῦσιν, ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, β, 426, 427. ο, 291, sursum traxerunt vela alba bene tortis loris bubulis, et inflavit ventus medium velum. ἱστία νηὸς στεῖλαν ἀείραντες, vela navis colligebant et convolvebant sumentes, γ, 10. sic, στέλλοντας, π, 353. ἱστία νηυσὶν ἐντιθέμεσθα, δ, 578; 781, ἐνετίθεντο. et 783, ἀνεπέτασαν λευκά. φάρεα (texta linea) ἔνεικε, ἱστία ποιήσασθαι, 259. et 269, ἐπέτασε, expandit. sic et, θ, 52, 54. ἱστία διέσχισεν (discidit) ἲς ἀνέμοιο, vis venti, ι, 70. et 77, ἀνερύσαντες, sursum trahentes. sic et μ, 402. καθείλομεν πάντα, demsimus vela omnia, ι, 149. ἀναπετάσας, κ, 506. μηρύσαντο, complicabant vela, μ, 170.

ἱστοδόκη, ης. ἡ. (Δέκω) est ξύλον κατὰ πρύμναν, (in puppi) ἐξέχον, καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἱστὸς, in quo recumbit demissus malus. A, 434.

ἱστοπέδη, ης. ἡ. (Πάω) est in navi lignum, cui inseritur et alligatur malus infra. *der balke und ort im schiffe, wo der aufgerichtete mastbaum unten befestiget wird, (the wooden step in a ship, in which the lower extremity of the mast is fixed.)* imo et, pes ipse mali, ejusque inferior pars. ἐν ἱστοπέδῃ, ad pedem mali, μ, 51, 162, ubi alligabatur Ulysses.

ἱστὸς, οῦ. ὁ. (Στάω) malus nauticus, *ein mast im schiffe, (the mast of a ship,)* quem nautæ vulgo vocabant τὸ κατάρτιον, ab ἀρτάω et κατά: quia vela appenduntur ei. it. apud textorem id instrumentum a quo fila in texendo ducta stant; unde, per tropum, ipsam telam notat. est ab ἵστασθαι, nam erigitur malus; et fila textoris stant firma. ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες, malum receptaculo suo admoverunt, rudentibus demittentes eum, A, 434. et 480, ἱστὸν στήσαντο, malum erexerunt; quod dictum etymologice. ἱστὸν νηὸς ἔστησε τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, malum navis erexit eminus in arena, ut pendens superne avis peteretur sagittis, certandi causa, Ψ, 852, 878. ἐν δ' ἱστὸν ἐποίει, ε, 254, elaborabat malum in navi habendum. ἀμαιμάκετον νηὸς, ξ, 311, valde longum malum. εἰλάτινον ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν ἀείραντες, β, 424. ο, 289, malum abiegnum. ἐντιθέμεσθα ἱστοὺς, imposuimus malos in naves, δ, 578, 781, i. e. ereximus. μέσον ἱστὸν ἔαξε θύελλα, ι, 316. ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ, ζ, 271. ἐνετίθεντο ἱστὸν, θ, 52. ἱστοὺς στησάμενοι, ι, 77. et 322, ὅσον δὲ ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο. ἱστὸν στήσας, κ, 506. στησάμενοι, μ, 402. et 409, ἱστοῦ προτόνους ἔρρηξε θύελλα. et 422, ἐξέαξεν οἱ ἱστὸν ποτὶ τρόπιν. et 424, συνέεργον (colligabam) ὁμοῦ τρόπιν καὶ ἱστὸν, carinam et malum ex dissoluta navi. κὰδ δ' ἕλον ἱστὸν, demiserunt, ο, 495. ἱστὸν ἐποιχομένην, telæ texendæ instrumentum tractantem et obeuntem, A, 31. ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, magnam telam institutam texebat, Γ, 125, Helena. πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις, pro alia et apud aliam texas, Z, 456, de Andromache, si esset captiva. et 491, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, (curato) ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, telam texendam et colum nendam; inquit Hector familiariter et amice ad suam Andromachen. sic Telemachus ad matrem Penelopen, α, 357. φ, 351. ἥγε ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου, X, 440, Andromache, στησαμένη μέγαν ἱστὸν, *(da sie ein grosses gewebe aufgezogen auf den weberstuhl) (having placed a large web upon the loom)* ὕφαινε, λεπτὸν *(fein) (fine)* καὶ περίμετρον, *und breit, (and broad,)* β, 94. τ, 139. ω, 128. ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν, β, 104. τ, 149. ω, 138. ἀλλύουσαν (pro ἀναλύουσαν, retexentem) ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν, splendidam et eximiam eam telam, β, 109, de Penelope. et ω, 144. et 146, ὑφήνασα μέγαν ἱστὸν, ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ, quibus verbis explicatur τὸ ἀγλαὸν, valde candidum, vel, valde lucens et intextis figuris splendidum. et hæc tela destinabatur εἰς φᾶρος, coll. 131—133, apparet præterea, quid sit hoc sensu, ἵστασθαι ἱστόν. ἱστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδι ὕφαινεν, ἀοιδιάουσα, Calypso dea, ε, 62. Κίρκης ἀειδούσης ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν, κ, 222. 226. et 254, μέγαν ἱστὸν ἐποιχομένη λίγ' ἀείδει. ergo ἱστὸς οὐκ ἀγεννές τι ἐνδόξοις γυναιξίν. et deæ quidem texentes canunt, sed Helenæ aut Penelopes aut Andromaches nullus cantus, ob luctum vel mœstitiam. Deæ hilariter perpetuo agunt, homines raro. ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα Νύμφαι φάρεα ὑφαίνουσι, ν, 107, ut ex saxo fuerit id, ἐν ᾧ πυλίσσεται τὸ ὑφαινόμενον, καὶ οἱ ἱστόποδες, etc. imo, *der weberstuhl an sich war gröstentheils von stein, (the loom was chiefly of stone,)* in Nympharum antro, non vero apud alios. ὑψερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει, ο, 516, telam texit. faceta celebris est responsio, cum amica quædam Corinthia laudaretur ut opifica; quidni, respondebat alius, quæ uno die δύο ἱστοὺς καθεῖλε. et videbatur dicere, δύο ἱστάρια, duas telas perfectas texendo: sed

intelligebat malos nauticos, et per tropum δύο ναυκλήρους φοιτῶντας ἐπ' αὐτήν.

ἴστωρ, ορος. ὁ. (Εἴδω) qui scit jura et æquum, arbiter, cognitor, judex. sic enim κατ' ἐξοχὴν vocatur disceptator judicialis. Attici scribunt ἵστωρ, per asperum, Iones per lenem. ἐπὶ ἴστορι, Z, 501, coram arbitro. ἴστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν (θῶμεν) ἄμφω, arbitrum, in quem compromittamus, Ψ, 486. apud recentiores etiam μάρτυς συνθηκῶν, testis pactorum, sic vocabatur, qui et ὁ συνίστωρ, i. e. ἐπιστήμων, qui et ὁ ἰδυῖος, et ὁ ἰδύος et εἰδύος, dictus. cæterum est ab ἴσημι, scio, ut notet eum, qui sciat et sciscat et pronuntiet.

ἰσχαλέος, έα, έον. (Χάω) siccus, aridus. pro quo recentiores dicunt ἰσχναλέος: quod ν tamen ab etymo non est. οἷόν τε, κατὰ λοπὸν κρομύοιο ἰσχαλέοιο, τ, 233, similem, velut membranam cepæ siccæ, pro λοπὸν ἰσχαλέον, siccam tunicam cepæ: sed poëtæ sæpe transponunt epitheta. cæterum huic membranæ comparat tenuem tunicam regiam. ab eodem ἴσχω est et ἡ ἰσχὰς, άδος, ficus sicca, it. olea matura; nam sunt contractiores virentibus.

ἰσχανάω, (Χάω) teneo, detineo, retineo, moror. est ab ἴσχω, per paragogen, ejusdemque significatus. τὸν χειμάῤῥουν γέφυραι οὐκ ἰσχανόωσιν, pro ἰσχανάουσι, contr. ἰσχανῶσι, et distracto circumfl. per insertum ο, eum pontes non sustinent, sed rumpuntur, E, 89, coll. 90. αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ionice pro ἰσχάνεον, me prohibuerunt et retinuerunt ab eo consilio, O, 723, ἐκώλυον, ἐπεῖχον. ἰσχανάᾳ δακέειν, pro ἰσχανᾷ, ex ἰσχανάει, *sie hält an mit stechen, (continues to bite,)* P, 572, ἐπιθυμητικῶς ἀντέχεται, inhæret; et sermo est de musca, quæ non desinit mordere velle, etsi sæpe abacta: ἐπιθυμεῖ, ἀντίσχεται. sic, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν, pro ἰσχανάουσαν, valde cupidam cursus equam. Ψ, 300, i. e. πάνυ ἐφιεμένην δραμεῖν. ἰσχανόων (pro ἰσχανάων, contr. ἰσχανῶν) φιλότητος, cupidus amoris et concubitus, Θ, 288, ἐχόμενος *(eingenommen von begierde) (inflamed with desire)* καὶ ἐπιθυμῶν. νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάᾳς, μεῖναι δέ με κεῖνον ἄνωγας, nunc quia me retines apud te, et mihi auctor es ut exspectem illum apud te, ο, 345, pro ἰσχανάεις, contr. ἰσχανᾷς. Ἀργεῖοι ἐπὶ νηυσὶν ἰσχανόωντο, in castris continebantur, M, 38, continebant se. μηδέ τις ἰσχανάασθω, neque quis moretur, T, 234, pro ἰσχανάεσθω. nimirum facta contractio semper distrahitur per interpositam vocalem, quæ est α breve, si contractio fuit in α longum; aut ο, si fuit ω. οἵδε δὲ ἰσχανόωνται, η, 161, hi vero, *tuum* jussum exspectantes, continent se ne ipsi jubeant.

ἰσχάνω, (Χάω) ab ἴσχω per paragogen, simul ac præcedens, ejusdemque significatus. δέος ἰσχάνει ἄνδρας, metus constringit et reprimit viros, Ξ, 387. ὄπισθεν Αἴαντε ἰσχανέτην, ὥσπερ πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ, P, 747, a tergo Ajaces ambo arcebant hostes, sicut agger cohibet aquam fluminis; εἶχον καὶ ἐκώλυον τοὺς πολεμίους, coll. 750. est et forma ἰσχαίνω, f. ανῶ.

ἰσχίον, ου. τό. (Χάω) est proprie τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ὀστοῦν, εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, ὃ καὶ γλουτὸς καλεῖται καὶ κοτύλη δὲ, διὰ τὴν κοιλότητα: ut ergo ἰσχίον et κοτύλη sit idem. nominatur tamen sic et ὅλον τὸ ἄρθρον, et τὸ νεῦρον τὸ πρὸς τῇ κοτύλῃ. πυγαὶ vero proprie sunt partes illæ quibus sedemus, quas quoque γλουτοὺς vocamus. apud poëtam notat, *das hüftenbein oben am gelenke, (the hip-joint.)* χερμαδίῳ μεγάλῳ ἔβαλεν Αἰνείου κατὰ ἰσχίον, ἔνθα μηρὸς (femur.) ἐνστρέφεται ἰσχίῳ, κοτύλην δέ μιν καλέουσιν, E, 305, 306. οὔτασε δουρὶ αὐτὸν κατὰ ἰσχίον, Λ, 339. ἰσχία τε γλουτούς τε ἑλισσόμενόν τε δοκεύει, Θ, 340, ubi sermo est de cane venatico, qui imminet apro, et nunc appetere vult coxas ejus, nunc clunes, nunc circumvertentem se atque ibi ad aures. vides ergo, ἰσχία et γλουτοὺς differre. et de leone, caudam motitante, οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία μαστίεται, flagellat sibi cauda sua, Y, 170. παριὼν λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ, ρ, 234, præteriens calce insiliit in coxam heri sui personati servus protervus. est ab ἴσχω, et quid proprie sit, docent anatomici. ab eodem ἴσχω est et ἡ ἰσχὺς, robur, quo ἴσχειν et ἀντίσχειν δύναταί τις.

ἴσχω, (Χάω) teneo, detineo, retineo, moror, *ich halte auf oder ab, (I detain, restrain.)* est ab ἔχω, interserto Sigma, et ob id mutato ε, quod amat mutari in Iota, sequente Sigma. sic fit ἵσπω ex ἕπω. ἴσχει σε δέος ἀκήριον, tenet te timor non animosus, E, 812, 817. sic, οὔτινα, N, 224. ἕρκεα οὐκ ἴσχει τὸν χειμάῤῥουν, sepimenta rustica non morantur torrentem, sed is ea perrumpit, E, 90. πρῶν ἴσχει ῥέεθρα ποταμῶν, agger cohibet fluenta fluviorum, P, 750. ἀγχόθι στήθεος ἴσχει, Ψ, 762, prope ad pectus continet. ἥ μιν ἀνάγκῃ ἴσχει, quæ eum cogens detinet, δ, 558. ε, 15. ρ, 144. οὐδὲ σηκοὶ ἴσχουσι τὰς πόρτιας, neque stabula cohibent eas, κ, 413. Ἀχιλῆα ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι, eum prohibeant nec sinant pugnare, Y, 139, ubi explicatio addita; absterreant, retineant. ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, sustinebant enim eum dense connexi ordines, O, 618. et 657, ἴσχε γὰρ (αὐτοὺς) αἰδὼς καὶ δέος, cohibebat enim eos pudor et metus. et 456, σχεδὸν ἴσχειν ἵππους, in propinquo tenere equos; et εἰσορόωντα pertinet ad ἡνίοχον, quem jubet semper spectare socium pedestri prœlio occupatum, ne nimis longe ab eo absit cum curru. σὺ δὲ θυμὸν ἴσχειν (inf. pro imperat.) ἐν στήθεσσι, I, 256, tu vero coërce et fræna animositatem et iram in pectore. et 352, ἀλλ' οὐδ' ὣς δύναται σθένος Ἕκτορος ἴσχειν, vim ejus sustinere. οὐ δύνανται ἐσσυμένους πολέμου ἴσχειν, non valent cupidos pugnæ retinere, Ω, 404. μή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν (infin. Ionicus, et pro imperat.) ἵππους, non procul a me tene equos, P, 501, *halte mit den pferden nicht weit von mir, (stand with the horses not far from me.)* μένειν ἰσχέμεναι (Attica paragoge infinitivi) τε μνηστῆρας κατὰ δώματα,

υ, 330, ubi id μίμνειν respicit Penelopen: non vitio dandum ei fuit, quod manebat domi et exspectabat maritum, et morabatur distinebatque procos in domo sua, nec aliquem ex iis sponsum sibi eligebat: *es war ihr nicht zu verdenken dass sie wartete, und die im hause sich einfindende freier auf hielt von einer zeit zur andern, (she was not to be blamed for waiting and putting off the suitors in her house from time to time;)* ἐπίσχειν, *aufzuzögern, (to delay.)* ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων, super sanguinem tenens gladium, λ, 82. οὐκ ἔθελε προρέειν, ἀλλὰ ἴσχετο, non poterat profluere, sed retardabatur, Φ, 366. σὺ δὲ ἴσχεο, tu autem cohibe te, *halt an dich, (refrain,)* Α, 214. sic, Β, 247, desine, *halt, (cease.)* λ, 250, ubi de silentio ponitur, *behalte es bey dir, (keep it to thyself,)* et ἐποχὴν λόγου παραινεῖ. χ, 356, abstine, *halt inne, (abstain.)* et 367, σὺ δὲ ἴσχεο, tu vero abstine, *schone du, (spare thou.)* et 411, ἐν θυμῷ χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυζε, in animo gaude tacita, O anus, et contine te, nec jubila. ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο, cohibe fletum, ω, 322, *höre auf zu weinen, (cease weeping.)* et 542, ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος πολέμου, abstine, et cessare fac contentionem pugnæ; *halt, (desist.)* sic, ἴσχεσθε, Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, absistite, ne jaculamini, *haltet inne, (cease,)* Γ, 82, et deest μάχης, cohibete vos a pugnando, coll. 84. sic, ἴσχεσθε, Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, ω, 54. et 530, ἴσχεσθε πτολέμου, desinite pugnare. λώβης ἴσχεσθαι, abstinere se ab injuria, σ, 346. υ, 285. de loco μ, 94, vide ἐξίσχω.

ἰσώσω, fut. vide ἰσόω.

ἰτέα, ας. ἡ. (Ἔω) salix. arbor sterilis, apta locis mortuorum. dicta ab ἱέναι, quia cito exsilit in altum. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, in luco Proserpinæ, κ, 510, salices steriles, quæ non habent sortem frugum. et ibi et aliæ ejusmodi arbores frugibus carentes memorantur. καίοντο ἰτέαι, Φ, 350, ubi memorantur inter arbores, ad aquam crescere solitas. adjectivum hinc est ἴτειος, εία, ειον. ῥάβδοις ἰτεΐνοισι, Herodot. IV, 67, ubi de vaticinatoribus Scytharum. ὁ ἰτεών, ῶνος, salictum. Vide sub λυγρὸς, prope initium.

ἴτυς, υος. ἡ. (Ἔω) est περιφέρεια rotæ, *die felgen am rade, (the felloes of a wheel.)* est quoque ab ἱέναι et περιϊέναι καὶ περιάγεσθαι sic dicta, et quod rota vadat in ea. ὄφρα ἴτυν κάμψῃ, ut orbile curvum faciat, Δ, 486. χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, Ε, 724, sc. in curru divino Junonis. ἡ ἴτυς in genere est et quævis περιφέρεια, unde et clypeus habet suam ἴτυν, oram et ambitum. hinc Eurip. Phœn. 1393, ὄμμα ὑπερσχὼν ἴτυος, oculum (i. e. caput) prominens supra orbem clypei. et subter oram erant foramina exigua, κιγχρώματα ἀσπίδων, per quæ observabant hostem, tecti clypeo. nisi illa κιγχρώματα erant exiguæ eminentiæ in ipsa exteriori ora clypei, similes nostris in sclopetis, quas vocamus *das korn, (the sight.)* Vide sub θέω, paullo sub initio.

ἰυγμὸς, οῦ. ὁ. (Ἴα) clamor inarticulatus et ἄσημος. it. sonus fistulæ. μολπῇ τε ἰυγμῷ τε, Σ, 572, ubi saltatio rustica describitur, inter quam non cantatur solum, sed et varie clamatur præ lætitia, *mit juchen, (with shoutings.)* conf. μέλπω.

ἰύζω, f. ύξω. (Ἴα) sonum quendam ἄσημον cum clamore edo, *ich scheuche durch geschrey, ich juche, (I scare with shouts, I make a loud noise.)* it. sonum clarum et acutum edo, qualem fistula pastoritia sonat. quod pertineat ad ἡ ἴα, clamor; ipse significatus ostendit. ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, Ρ, 66, conantur leonem eminus clamore abigere. ἰύζοντες ἕποντο, clamantes insequebantur aquilam rustici, ο, 162, cum interfecisset anseres: et eo somnio præfigurabantur propinqui procorum occisorum clamaturi atrociter, ast frustra. notat hoc verbum etiam sonum animæ per dentes compressos retractæ, sicut mirantes aut dolentes solent. ὁ ἰΰκτης, ου est ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθωνος, qui fistula canit, Theocr. Id. 8, 30. ad ἰύζω pertinet verbum ὕδω, clare voco, advoco. it. celebro, cano. nimirum ζ et δ sunt cognatæ litteræ: Iota initiale latet in υ. idem verbum dicitur ὑδέω, ionice ὑδείω. ὁ ὕδης, ου, cantor, celebrator voce: qui et ὁ ὕδνης, ου, dicitur. Græcæ enim voces per usum varie sunt distortæ, distractæ aut contractæ.

ἴφθιμος, η, ον. et attice ὁ ἡ. ἴφθιμος. (Ἴα) fortis, robustus, nervorum plenus et virium. est ab ἶφις, interserto θ, pro ἴφιμος. sic a τὸ ἄνθος est ἄνθιμος. notat ergo ἀνδρεῖον, δαΐφρονα, validum, firmum, magnanimum, pugnacem. πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς, Α, 3, multas fortes animas, i. e. fortes viros. sic, πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς, Λ, 55. μάλα ἴφθιμος, fortissimus, Θ, 144, imo in genere, valentissimus; ut etiam ad vires animi et intellectus possit trahi. ἴφθιμος Σθένελος, Ψ, 511. Πρωτέος ἰφθίμου, valentis Protei, δ, 365. ἰφθίμῳ κρατὶ ἐπέθηκε κυνέην, Γ, 336. Ο, 480. Π, 137. χ, 123. καί περ ἰφθίμῳ μοι ἐόντι, ἀργαλέον ἐστὶ, Μ, 410. Υ, 356. ἰφθίμῳ Ἀΐδι, κ, 534. λ, 47. nam Mors est valde valens viribus. μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν, Δ, 534. Ε, 625. et 675, ἴφθιμον Διὸς υἱόν. Μελάνιππον, Ο, 547. καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα, Π, 620. Μενέλαον, Ρ, 554. ἄνδρα καὶ ἴφθιμον, π, 89. ἴφθιμοι Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων, Θ, 114. ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες, Μ, 376. et 417. Λύκιοι Λαιστρυγόνες, κ, 119. ἰφθίμων Δαναῶν, Λ, 290. ποταμῶν, Ρ, 749. ἑτάρων, ψ, 313. ἰφθίμοις ὤμοις, Σ, 204. πολλοῖς καὶ ἰφθίμοις μάχεσθαι, π, 244. ἐν πολλοῖς καὶ ἰφθίμοις ἀνάσσων, τ, 110. sic, ἄνασσες, ω, 26. ἰφθίμους ἑτάρους, υ, 20. ἴφθιμα κάρηνα βοῶν, Ψ, 260. *starke häupter rindvieh, (strong heads of oxen.)* ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος, Ε, 415, in opposito ad alias ἀνάλκιδας, quæ facile possunt a Venere capi. ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου, Τ, 116. θυγατρὶ ἰφθίμῃ Ἀντιφάτου, κ, 106, ubi de sola magnitudine virium corporis et staturæ sermo est. ἰφθίμην Πηρώ, λ, 286, ubi vires animi una innuuntur. σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ, *der braven*

gemahlin, (thy excellent wife,) μ, 452. ἅμα Κτιμένῃ θυγατέρι ἰφθίμῃ, ο, 363. ἰφθίμη βασίλεια, π, 332. ἰφθίμη παράκοιτις, ψ, 92. ponitur ergo de omnibus iis dotibus, quibus quis valet præ aliis.

Ἶφι, (Ἶα) neutrum, poni solet adverbialiter. fortiter, robuste, potenter, ἰσχυρῶς. ἶφι ἀνάσσεις, Α, 38, 452. Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν, Ζ, 478. ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι, Α, 151, prœliari fortiter in acie. τόξων εὖ εἰδότες, (ὥστε) ἶφι μάχεσθαι, Β, 720, nam ibi id ὥστε deese videtur, sc. δι' αὐτῶν, arcuum bene periti, ut cum arcubus valide pugnare possitis contra hostes. sic, ἶφι μάχεσθαι, Δ, 287. Ε, 606. Μ, 367. Σ, 14. Φ, 486. ἀνέρι ἶφι δαμῆναι, a viro vi occidi, Τ, 417. sic, ἡμετέραις ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας, Υ, 143, sub manibus nostris a fatali necessitate vi occisos. sic, δαμέντα, occisum, Φ, 208. βοὸς ἶφι κταμένοιο, bovis mactati, non vero mortui ex morbo aut senectute, Γ, 375. ἐν Ὀρχομενῷ ἶφι ἄνασσεν, λ, 283. sic, Κύπρου, ρ, 443. τούτῳ δέ μ' ἶφι δαμάσσῃ, σ, 57, et huic Iro me vi victum faciat. et 155, Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶν ἶφι δαμῆναι, occidi. et Minerva, i. e. hebetudo intellectus ipsius, eum præpedivisse dicitur ibi. χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας, φ, 315, satis fretus.

ἴφια μῆλα, vide sequens, et sub ΜΗ͂ΛΟΝ, paullo sub initio.

ἴφις, ιος. ὁ ἡ. τὸ ἶφι. (Ἶα) fortis, robustus, vegetus, pinguis. *stark, (strong.)* in poëta hoc nomen non aliter occurrit, quam, ἴφια μῆλα, ovibus hoc epitheton tribuens, ut notet vel τὰ εὐτραφῆ καὶ ἐξαίρετα, pingues et eximias; vel τὰ ἰσχυροποιὰ, confortantes eum qui carne earum vescitur. conf. κρέας. Ε, 556. Θ, 505, 545. Ι, 406. Ψ, 166. λ, 107. μ, 128, 263, 322. σ, 277. υ, 51. ψ, 304.

ἰχθυάω, f. άσω. (Θίω) piscor. ἰχθυάᾳ, pro ἰχθυάει, contr. ἰχθυᾷ, piscatur, sc. Scylla, μ, 95, ἁλιεύει, in sensu lato: nam non omnia sunt pisces tantum, quæ venatur Scylla in mari. ἰχθυάασκον, ionice pro ἰχθύαον, piscebantur, δ, 368, et quidem necessitate urgente: alias enim τὸ ἁλιεύειν in usu non erat heroibus, utpote qui ἐκρεοφάγουν.

ἰχθυόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) piscosus, περιέχων ἰχθύας, *fischreich, (abounding in fish.)* ἰχθυόεις πόντος, Ι, 4. Π, 746. Τ, 378. δ, 381, 390, 470. Ἑλλήσποντος, Ι, 360. Ὕλλῳ ἐπὶ ἰχθυόεντι, ad piscosum Hyllum, Υ, 392. ἰχθυόεντα κέλευθα, i. e. mare, γ, 177.

ἰχθυοφαγία, ἡ, vide sequens ad medium.

ἰχθὺς, ύος. ὁ. (Θέω) piscis. putatur nomen compositum ex ἱκέσθαι, in longum protendere se, et θύειν, i. e. ὁρμᾷν; πολυκίνητον γὰρ ζῶον ὁ ἰχθύς. possit etiam simplicius deduci a præt. pass. ἶκται, ab ἵκω vel ἵκομαι, cujus prima persona est ἶγμαι: mutatis tenuibus in suas asperas, et hinc mutato spiritu. nos ad θύειν referre maluimus, ob multitudinem surculorum ex ἵκειν et κίειν prodeuntium. ἱερὸν ἰχθὺν ἐκ πόντου, λίνῳ καὶ χαλκῷ, sc. ἕλκει, Π, 407, sacrum piscem ex mari, lino et hamo trahit piscator: et verbum ibi omissum διὰ γοργότητα. plerique per ἱερὸν simpliciter intelligunt piscem marinum magnum et insolitum, diis maris consecratum. sic βοῦς vocatur ἱερὸς, ὁ μέγας ἀγελαῖος ἄνετος καὶ ἱερώμενος θεοῖς. et hæc explicatio fortasse optima. alii vero narrant, quod hic sacer piscis sit ὁ ἀνθίας, dictus ἱερὸς, quia notet sua præsentia, ἄθηρον (sine feris belluis) εἶναι τὴν θάλασσαν. ὅπου γὰρ ὁ ἀνθίας, ἐκεῖ οὐκ ἔστι θηρίον θαλάσσιον. quo signo viso, κατακολυμβῶσιν ἀδεῶς οἱ σπογγεῖς. hic piscis optimus est hieme: diciturque etiam ὁ κάλλιχθυς, et καλλιώνυμος (nam ἀνθίας est ab ἀνθέω) et ἔλλοψ. vide Athenæum. alius poëta vocat τοὺς δελφῖνας, ἱεροὺς ἰχθῦς. Theocritus ita vocat τὸν λεῦκον ἢ γλαῦκον: Callimachus τὸν χρύσοφρυν: alii τὸν πομπίλον ἢ πομπίλιον. Pythagoræis omnis piscis erat sacer, ob silentium, rem sacram καὶ θεῖόν τι: hinc et esu piscium omnino abstinebant. nam omnis piscis est mutus, excepto σκάρῳ: hinc piscis in genere dicitur ἔλλοψ, διὰ τὸ ἴλλεσθαι i. e. στερεῖσθαι ὀπὸς, quia caret voce. ut igitur ἔλλοψ sic de piscibus dicatur, sicut μέροψ de hominibus: quanquam tamen et ἔλλοψ sit certa quædam species piscium. ῥίψειν αὐτὸν, βόσιν (cibum) ἰχθύσιν, Τ, 268, nam omnes pisces vorant carnes mortuorum. sic de piscibus vorantibus mortuum, Φ, 122, 123; 126, 127; 203, 204; 353, 354. quibus locis simul pisces et anguillæ ut diversum genus opponuntur. ὑπὸ δελφῖνος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες, Φ, 22. ἀναπάλλεται ἰχθὺς, exsilit piscis supra aquam, Ψ, 692. ὠμησταῖς ἰχθύσι, Ω, 82, ubi duo substantiva per appositionem: piscibus, cruda vorantibus. ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον καταβάλλων, εἴδατα, μ, 252, i. e. τοῖς μικροῖς: et ex h. l. apparet ἰχθυοφαγία ἡ παλαιὰ, etsi poëta nusquam heroicam personam inducat piscibus vescentem. plebecula tamen iis usa est; immo et alii, necessitatis tempore. hinc μ, 331, ἄγρην ἐφέπεσκον, ἀλητεύοντες, ἀνάγκῃ, ἰχθῦς ὄρνιθάς τε: cum reliquus commeatus ex navi consumtus esset. nam extra necessitatem honestiores παλαιοὶ οὔτε ἰχθυοφάγουν οὔτε ὀρνίθων ἐτεχνῶντο θήραν. heroës in conviviis suis amabant simplicem cibum bubulæ carnis assatæ, aut suillæ. post Homerum demum apud lautiores in pretio esse cœperunt piscis. λάρος ὄρνις, ἰχθῦς ἀγρώσσων, larus avis, pisces venans, ε, 53. ἰχθῦς (pro ἰχθύας) δ' ὡς πείροντες, κ, 124, ubi conf. πείρω. τὸν ἐν πόντῳ ἔφαγον ἰχθύες, ξ, 135. ω, 290. quo nomine et τὰ κήτη comprehenduntur. τὴν μὲν (mortuam fœminam in itinere) φώκαις καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι ἔκβαλον ἐκ νηὸς, ο, 479. θάλασσα παρέχει ἰχθῦς, in cibum plebeculæ, τ, 113, nam ibi felicitas enumeratur populi sub bono principe. ὡς ἰχθύας, οὓς ἁλιεῖς ἐς αἰγιαλὸν ἔκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν, χ, 384—388, quo uno loco poëta capturæ piscium per rete mentionem explicitam facit. cæterum optimi pisces sunt marini; post hos, fluviales, et in his optimi οἱ ἐν τοῖς ὀξυτάτοις τῶν ποταμῶν.

ἴχνιον, ου. τό. (Ἔω) vestigium, *die spur,*

der fussstapf, (traces, footsteps.) gressus, *der schritt, (gait, pace.)* est deductum (non vero deminutivum) a τὸ ἴχνος. notat in primis motum pedum in procedendo; et est ab ἴκω vel ἰκνέομαι, spiritu aspero τῷ χ ex κ addito. ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων ῥεῖα ἔγνων ἀπιόντος, N, 71, gressus et motus enim pedum tibiarumque facile animadverti a tergo, abeuntis; et sermo ibi est de deo, qui sub alia figura apparuit, in abeundo vero ex incessu agnoscitur, coll. 62—65. cæterum ἴχνια sunt h. l. in sensu primo, *der gang, die art zu schreiten, (the walk, step.)* μετ' ἀνέρος ἴχνια ἐρευνῶν, Σ, 321, post gressus hominis vestigans: ubi maxime notat vestigia ex incessu impressa. sic et Ψ, 764, ἴχνια τύπτε πόδεσσιν, vestigia præcurrentis premebat pedibus: *war eher in den fussstapfen, ehe der durch die ersten rege gemachte sand wieder zusammen fiel, (followed in his footsteps before the sand thrown up by him had reached to the ground.)* μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο, ambulabat post deam, sequebatur eam, β, 406. γ, 30. ε, 193. η, 38. ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν, τ, 436, canes ibant vestigantes: ubi quidam legunt ἴχνη. Vide sub ἀέθλιον et κνήμη.

ἴχνος, εος. τό. ("Εω) gressus, incessus. it. vestigium. est quasi ἴκνος, ab ἰκνέομαι, et spiritus asper transiit in χ. καὶ ἴχνεσι γὰρ περιήδη, nam et vestigiis valde callebat, ρ, 317, *er verstund sich sehr gut auf die spuren, wo ein wild gegangen, (he was very skilful in discovering the traces of game.)* et sermo est de cane bono. locum ex τ vide sub ἴχνιον. notat deinde τὸ ἴχνος et, plantam pedis, volam pedis; et in specie, cutem sub planta pedis: his enim vaditur, ut instrumentis.

ἰχὼρ, ῶρος. ὁ. (Χάω) est proprie ὁ κατὰ φύσιν μετὰ τροφὴν χυλὸς, succus ille qui ex cibis fit ad nutriendum corpus, ὃς ἀνάλογόν ἐστιν αἵματι, καὶ εἰς αἷμα μεταβάλλεται. *der nahrungssaft, (the nutritious juices of meat.)* est a χέω, fundo, præfixo Iota; nam per omne corpus diffunditur. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, (Veneris vulneratæ in manum) ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι: οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσι, οὐ πίνουσι αἴθοπα οἶνον· τοὔνεκα ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται, E, 340, ut ergo ibi ἰχὼρ sit ὑγρότης θεοῖς πρέπουσα, τοῖς μὴ ἔχουσιν οὔτε τὸν ἀληθῶς ἰχῶρα, οὔτε τὸ ἀτρεκὲς αἷμα: quod ideo vocatur ἄμβροτον αἷμα, sc. analogice tantum. ad conclusionem, quod dii non habeant sanguinem qualem mortales habent, ideo, quia non edant et bibant qualia homines addendum, ἀλλὰ ἀμβροσίαν ἔδουσι καὶ νέκταρ πίνουσι: nisi enim hoc subintelligatur, possent et οἱ σκώληκες dii dici, qui non edunt σῖτον nec bibunt οἶνον, et sunt ἀναίμονες. conclusio ergo hæc est: non edunt σῖτον, sed ἀμβροσίαν, nec bibunt οἶνον, sed νέκταρ, τὰ δὲ νέκταρι καὶ ἀμβροσίᾳ χρώμενα ἀθάνατά εἰσιν, οἱ θεοὶ ἄρα ἀθάνατοι. et 416, ἀμφοτέρῃσιν (χερσὶν) ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ, utraque manu sua adhibita abstersit ichorem a manu vulnerata Veneris; ubi ista insolens apocope, pro ἰχῶρα, nulli antiquorum placet, qui potius etiam ρ abscindi jubent, ut legatur ἰχῶ, sicut alibi ἱδρῶ pro ἱδρῶτα, δῶ pro δῶμα, κυκεῶ pro κυκεῶνα, 'Απόλλω pro 'Απόλλωνα, etc. cæterum quia ἰχὼρ de diis improprie tantum dicitur, hinc loco prius citato addiderat, οἷός πέρ τι, qualiscunque ille humor est qui defluit. nam in corporibus animalium, imo et in aliis corporibus, est verus ἰχώρ.

ἴψ, ἰπός. ὁ. (Πίπω) animalculum, quod cornibus innascitur eaque infestat, θηρίδιον κέρασιν ἐμφυόμενον καὶ κατεσθίον αὐτὰ, παραπλήσιον κώνωπι. est ab ἴπτειν, i. e. φθείρειν, quod verbum tamen et de quovis onere quo quid premitur vel quod incidit in aliquem, poni solet, *pressen, gepresset werden, (to press, to be pressed.)* μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν, ne forte vermes comederint cornua, i. e. arcum corneum, φ, 395, i. e. οἱ ἐν τοῖς κέρασιν ἶπες, ad differentiam aliorum ἐν φυτοῖς. hinc quidam ibi ὑφὲν scribunt κεραῖστες. alii vero (αἱ) κεραΐδες, a κεραΐζειν, infestare cornu, ut notentur αἱ τῶν τόξων φθαρτικαί.

ἰωγὴ, ῆς. ἡ. ("Εω) quod ulteriorem progressum impedit, *eine bedeckung wowieder, (a covering against something.)* it. quod vocem repercutit et resonare facit; et in genere, ubi progressus fluidi cujusdam impeditur. nam est ab ἡ ἰωὴ, quatenus ea in genere processum fluidi notat: sic tamen, ut ex verbo ἄγνυμαι τὸ γ inesse videatur; ἔνθα ὁ ἄνεμος ἰὼν ἄγνυται, καὶ οὐ δίεισιν ἐνδοτέρω. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ξ, 533, quod aliis verbis exprimit, ε, 443, ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, aderat (ἐπῆν) tegmen a vento. ut ergo ἰωγὴ sic ἡ σκέπη, et ubi est ἰωῆς κλάσις. apud Herodotum est ἡ κυματωγὴ, i. e. ἡ ἀκτὴ, ἔνθα τὰ κύματα ἄγνυνται, *hartes ufer, (the hard beach.)*

ἰωὴ, ῆς. ἡ. ("Εω) sonus, φωνή. flatus, πνοή. utraque notione ab ἴω, vado. ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς, per flatum Zephyri, Δ, 276, *bey dem gehen des westwindes, (by the blowing of the west wind.)* nam ventus procedit quasi, et secum rapit alia. ἐξ ἀνέμοιο ἰωῆς, a flatu venti, Λ, 308. τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ, pro περιήλυθε, K, 139, i. e. ἡ φωνὴ ἠκούσθη ὑπ' αὐτοῦ ταχύ. nam est ὁ προφορικὸς λόγος, ὁ τοῦ στόματος προϊών. eadem φωνὴ dicitur et ἡ ἴα, ας: unde est ὁ λοξίας, ου, i. e. λοξὴν ἴαν ἢ φωνὴν πέμπων, ambiguum sermonem edens, per ambages pronuntians. ponitur tamen ἰωὴ etiam simpliciter ἐπὶ ἤχου. sic, ἰωὴ φόρμιγγος περιήλυθε σφᾶς, sonus citharæ circumsonuit eos, ρ, 261, i. e. ἠκούσθη ἡ φόρμιγξ.

ἰῶκα, pro ἰωκὴν, vide sequens.

ἰωκὴ, ῆς. ἡ. (Δίω) persecutio, agitatio, *die jagung, scheuchung, (a disturbing, driving away.)* est pro διωκὴ, abjecto δ. οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκὰς, E, 521, neque vires eorum timebant, neque atroces et terrentes clamores. et 740, κρυόεσσα ἰωκὴ insectatio terribilis. ἰῶκα δακρυόεσσαν, Λ, 600, i. e. τὴν ἐν μάχῃ δίωξιν: et est per metaplasmum declinationis pro ἰωκὴν, sicut pro φυγὴν etiam He-

rodotus in prosa habet φύγα, quasi ex tertia declinatione esset ἰὼξ, ἰῶκος, et φὺξ, υγός. conf. ἰωγή.

ἰωχμος, οῦ. ὁ. (Δίω) est ὁ διωγμὸς, abjecto δ, et mutato γ. sic ex τὸ βρέγμα fit ὁ βρεχμὸς, cerebrum; et ex τὸ ῥῆγμα ὁ ῥηχμὸς, fissura. Ἕκτορος ἵπποι ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν, Θ, 89, i. e. Hector curru vectus venit per locum et ad locum, ubi premebatur Nestor turba urgentium et insequentium hostium. et 158, φύγαδε ἔτραπεν ἵππους αὖθις ἀν' ἰωχμὸν, i. e. ὀπίσω ἔνθα ἦν ἡ τῶν λοιπῶν Ἀχαιῶν δίωξις, retro in turbam fugientium.

K

K, præfixum abundans, vide sub Καυλωνία, in R.

κάββαλε, pro κατέβαλε, vide sub καταβάλλω.

καγγόνυ, pro κατὰ γόνυ, vide sub ΚΑΤΑ' prope medium, et Γόνυ paullo sub medio.

κάγκανος, (et κάγχανος,) ου. ὁ ἡ. (Κῶ) est ὁ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενος (a καίνω, cædo) i. e. κοπτόμενος: et ξύλα κάγκανα sunt, τὰ ξηρὰ, καινόμενα εἰς τὸ καίεσθαι. quæ et δανὰ dicuntur, a δαίεσθαι, secari, accendi. Eustathius enim deductionem a καίνω, cædo, subigo, urget. et omnino id verosimile est. nam τὸ καίνειν, secare, vincere, cædere, a κίειν, findere, jacere facere, ortum est, ut loco suo videbimus. potest tamen simpliciter a καίειν, urere, deduci, ut notentur ligna ad ignem faciendum apta, *brennholz, (wood for fuel.)* ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται, subjacent sub lebete, Φ, 364. περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν, αὖα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ, σ, 307. ubi κάγκανα sunt ἐπιτήδεια καίεσθαι. ambages ergo istæ deductionis ex duobus verbis nihil sunt necesse: nam a καίεσθαι sufficit, ut sequens vox ostendet.

καγχαλάω, f. άσω et ήσω. (Χάω) sum animo valde læto et remisso, remitto me valde a curis, lætor et rideo. notat plus quam χαίρειν, et est χαλᾶν τῇ ἐκλύσει, χαλᾶσθαι ὑπὸ χαρᾶς. fit per reduplicationem, interserto ν, a χαλάω. ἦ καγχαλόωσι (pro λάουσι, contr. λῶσι, distracto circumflexo per ό) Ἀχαιοὶ, certe cachinnantur ii, Γ, 43, lætantur ex animo. τάφρον διήλασεν ἵππους καγχαλόων, ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοὶ, K, 565. sic, ἐβεβήκει, vadebat hilarus et lætus, Z, 514. ἀνεβήσατο ὑπερῷα γρηῢς καγχαλόωσα, ψ, 1, 59, i. e. χαίρουσα, καὶ χαλωμένη, καὶ ὡς οἷον χαλίφρων ὑφ' ἡδονῆς γινομένη.

κάγχανος, ὁ ἡ, vide κάγκανος, supra.

κάδ', pro κατὰ δὲ, vide sub ΚΑΤΑ' prope medium.

καδδῦσαι, per syncopen pro καταδῦσαι, vide sub καταδύω.

κάζω, f. σω. (Κῶ) orno, lucere et elucere facio. instruo. est a κάω, accendo: in sensu metaphorico: ut notet, vigere facio. passivum hujus verbi solum in usu poëtæ est. ab hoc verbo est compositum, λαικάζω, decipio, igne quasi aliquo fatuo accenso; et ἡ λαικάστρια, meretrix, quæ lucere eminus videtur sed falso. ἐγχείῃ (hasta, i. e. peritia pugnandi hasta) ἐκέκαστο (κατὰ) πανέλληνας, eminebat inter omnes Græcos, B, 530, *mit dem spiesse war er insonderheit leuchtend vor allen, (with the spear he was conspicuous above all.)* sic, (κατὰ) πάντας, Ξ, 124. Εὔφορβος, ὃς (κατὰ) ἡλικίην (inter æquales) ἐκέκαστο ἔγχεΐ τ', ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσι καρπαλίμοισι, Π, 808, ubi tres artes militaris viri nobilis; et ἡλικίην est, περὶ τοὺς ὁμήλικας, supra æquales suos. Εὔμηλος, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο, Ψ, 289. ἐκηβολίαι, αἷς τὸ πρίν γε ἐκέκαστο, elucebat, E, 54, πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ, N, 431, ubi sermo est de Hippodamia, sorore Æneæ; et vide tres præstantias fœmineas, quibus splendent late: formositas, dexteritas operandi, animus nobilis et intelligens. πάντας γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, Ω, 535, ubi vides præpositionem alibi omissam, ἐπὶ, supra. et 546, σὲ, γέρον, πλούτῳ (opibus) τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι, excelluisse, eluxisse: et præcedit τῶν, i. e. inter illos homines. Ἑρμείας, ὃς ἐνὶ (intus, nisi mavis, ἐν θεοῖς) φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαστο, Υ, 35. nisi potius τὸ ἐν pertinet ad verbum, ut ἐγκάζομαι sit, intus ornor: vel construendum est, ὃς ἐνὶ φρεσὶ κέκαστο πευκαλίμαις φρεσὶ, quæ quidem expositio est optima. οἷος ὁμηλικίην ἐκέκαστο ὄρνιθας (auguria) γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα (fatalia) μυθήσασθαι, β, 158. ὃς μαντοσύνῃ (divinandi arte) ἐκέκαστο, præ aliis lucebat et excellebat, ι, 509. καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς, η, 157. ubi vides, quis eloquentiæ lumen habere possit. ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ, astutia, τ, 395, et sermo est de Autolyco, avo materno Ulyssis. et 82, ἀγλαΐῃ νῦν γε μετὰ δμωαῖς (inter ancillas reliquas) κέκασσαι, eluces egregie decore et formositate; et sermo est Ulyssis ad pulcram ancillam Melantho. οἵ τὸ πάρος περ (οἵπερ) ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα (splendebamus) πᾶσαν ἐπ' αἶαν, in omni terra nostra, ω, 508, *im ganzen lande, (in the whole coun-*

try.) παντοίαις ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν, δ, 725, 815, et sermo est de Ulysse. καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, Δ, 339, inquit Agamemnon, familiariter jocans, ad Ulyssem. λαικάζω est a syllaba intensiva λα, adjecto Iota: et notat proprie, nimis luceo et niteo splendore quodam: deinde est, decipio: it. scortor, Aristoph. Equit. 167.

καθαιρέω, f. ρήσω. (῞Αω) desumo, tollo, *nehme herab, (I take away.)* deprimo, comprimo, *drücke nieder oder zu, (depress or compress.)* οὐ μέν σοι πατὴρ καὶ μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι, Λ, 453, non compriment et claudent tibi morienti oculos: οὐ καθελοῦσι τὰ βλέφαρα, καὶ οὕτω μύσαι ποιήσουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καλύψαντες. κατὰ δ' ἤρει, pro καθήρει, Φ, 327, deprimere conabatur, vel et, deprimebat, κατέβαλλεν, *warf ihn um, (threw him down.)* κὰδ δ' ἀπὸ πασσάλου ζυγὸν ᾕρεον, pro καθῄρεον, detrahebant, *nahmen herab, (took away.)* Ω, 268, κατῆγον, κατεβίβαζον. κὰδ δέ μιν ὕπνος ᾕρει, pro καθῄρει, ι, 372, 373, dejecit ipsum et compressit ei oculos.

καθαίρω, f. αρῶ. (῞Αω) purgo, aufero sordes. *ich reinige, (I cleanse.)* sæpe est vox θεία, unde οἱ καθαρμοὶ, et τὸ καθάρσιον, in bono sensu: sed τὸ κάθαρμα, in malo, nam καθάρματα vocamus τοὺς ῥυπαροὺς καὶ ἀποβλήτους. ἀπὸ χροὸς λύματα πάντα κάθηρεν, pro ἐκάθηρεν, in imperf. Ξ, 171, detrahebat, *nahm von der haut allen schmutz weg, (washed all impurity from her body.)* τὸ ἐκάθηρε θεείῳ, purgabat illud sulphure, Π, 228, ubi religiosam purgationem notat. et 667, αἷμα κάθηρον, sanguinem ablue, ubi purgationem communem notat. ὕδωρ καλὸν, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι, ζ, 87, ad valde sordida abluenda. et 93, ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα, cum lavassent et expurgassent (detraxissent) sordes omnes. κάλλεϊ μέν οἱ πρόσωπα κάθηρε, pro ἐκάθηρε, σ, 191, nam aor. 1. nullum habet Iota subscriptum, utpote a futuro καθαρῶ descendens, mutata α in η. et το κάλλος h. l. est egregia lotio, *ein herrlich waschwasser von specereien, das alle unreinigkeit von der haut nimmt, und schön machet, (a valuable lotion prepared from spices, which cleanses the skin from all impurities, and renders it beautiful.)* καθήρατε δὲ κρατῆρας, purgate, υ, 152. θρόνους καὶ τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγοισι καθαίρειν. χ, 439. et 453, κάθαιρον, purgabant detrahendo sordes. καθήραντες χρόα καλὸν ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι, ω, 44.

καθάλλομαι, (῞Αλλω) desilio. decido vehementer. καθ' ἵππων ἅλτο χαμᾶζε, pro καθήλατο, κατῆλτο, Ε, 111, ex curru desiliit in terram. ἄελλα καθαλλομένη πόντον ὀρίνει, Λ, 298, procella decidens pontum concitat, *ein aus den wolken herabfallender wirbelwind, (a whirlwind descending from the clouds.)* conf. ὑπεραής.

καθάπαξ, (῞Α) adverb. semel. *einmal vor allemal, (once for all.)* it. totaliter, *ganz und gar, (wholly.)* καὶ καθάπαξ ξείνῳ δοῦναι τάδε τόξα φέρεσθαι, etiam omnino hospiti dare hunc arcum cum rebus ad arcum pertinentibus, auferendum, φ, 349, *wenn ich den bogen mit allem was dazu gehöret, ganz und gar ihm schenken wolte mit sich zu nehmen, (were I wholly to give him the bow, and all that belongs to it to take away with him.)* nedum ut aliquis me impedire possit, quin ei eum utendum dem. sic et Germani suum *auf einmal, (at once.)* sæpe ponunt.

καθάπτω, f. ψω. et in media formâ, καθάπτομαι, f. άψομαι, (῞Απτω) tango, attingo, *ich rühre, suche zu rühren, (I touch, strive to touch.)* in Homero semper active et transitive, et in bono sensu, positum. ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι, Α, 582, ubi infin. attice pro imperativo, *rede ihm mit freundlichen worten zu, adressire dich freundlich an ihn, (address him courteously, with friendly words.)* ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο (pro καθήπτετο) θοῦρον Ἄρηα, Ο, 127, *sie redete ihn an, (she accosted him.)* ἀντιβίοισι καθαπτόμενος Λυκίοις, Π, 421, ubi est sine casu rei; se convertens ad Lycios, et contendens. sic et β, 39, γέροντα καθαπτόμενος προσηύδα, ad senem dirigens orationem. et 240, οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν, ne verbis quidem attingentes eos, nedum manibus: οὐδὲ λόγοις ἅπτεσθε τῶν βιαίων μνηστήρων. sic in sensu mitissimo καθαπτόμενος ἐπέεσσιν, γ, 345, φιλοφρονούμενος. μαλακοῖς, κ, 70. ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, suum in cor pectoribus alloquens, υ, 22, i. e. ἑαυτῷ λαλῶν, *sich selber zuredend, (speaking to himself.)* et 323, ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος, violentis verbis alloquens et tangens eum, sc. Telemachum. sic et σ, 414. μειλιχίοις ἐπέεσσι, ω, 392. est ergo hoc καθάπτεσθαι ἔπεσι, λογικῶς (verbis) ἀποτείνεσθαι καὶ καθικνεῖσθαι, ἀποτείνεσθαι διὰ λόγου πρός τινα, *sich mit worten an einen wenden oder machen, (to accost a person.)* apud Herodotum paullo aliter: Δημαρέτου καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων καθαπτόμενος, i. e. μάρτυρας αὐτοὺς προφέρων, *bezog sich auf die zeugen, (referred to the witnesses.)* recentiores durius hoc verbum cum genitivo ponunt, increpare aliquem, invebi in aliquem, *einen anfahren, (to inveigh against a person.)*

καθαρὸς, ά, όν. (῞Αω) cui sordes sunt detractæ. purus, mundus, *gereiniget, (cleansed.)* ἐν καθαρῷ, in puro spatio, ubi cadavera nulla jacebant, Θ, 491. Κ, 199. sed Ψ, 61, est, loco ab aquâ puro: potest tamen et ibi esse in genere, loco puro. καθαρὰ εἵματα, vestes a sordibus puræ, δ, 750, 759, quales induebant sacra facturi. sic in publicum prodituri, ζ, 61. et de precibus, ρ, 48, 50, *reine wäsche, (clean garments.)* nam precaturi, aut concionem, rem sacram, habituri, sumebant vestes recens lotas. καθαρῷ θανάτῳ, pura morte, χ, 462, nam suspendium habebatur mors impura. ὁ καθάρυλλος est deminutivum a καθαρός.

καθέδρα, ας. ἡ. (Ἕω) sella, *der stuhl, (a seat.)* ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας, B, 99, 211, pro ἠρητύθησαν, deestque præpositio κατά: cohibiti sunt in sedibus suis.

καθεδριάω, f. άσω. (Ἕω) in sede vel sella colloco. idem ac ἑδριάω, q. v. κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν, *sagte ihm, er möge sich setzen, (invited him to be seated.)* Λ, 645, 777, pro καθεδριᾶσθαι, considere in sella.

καθέζω, f. ίσω. (Ἕω) f. 2. καθιδῶ, (apud Aristoph. Ran. 202.) colloco, sedere facio. τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ Σκαμάνδρῳ, E, 36, collocavit eum ad hunc fluvium. καθεῖσαν αὐτὸν, considere fecerunt eum, Ψ, 698. κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν, Ω, 578. κὰδ δ' ἐν Ἀθήναις εἷσεν, collocavit Athenis, B, 549. ἐν θαλάμῳ, Γ, 382. κὰδ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν Ἀχαιοὺς, κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων ἑζέσθην, H, 57, s. pro καθεῖσεν, sedere fecit eos, et καθεζέσθην, consederunt ambo. Κρόνον Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσε, Ξ, 204, sub terra deposuit. τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου, Σ, 389. σκοπὸν καθεῖσεν Αἴγισθος, δ, 524, speculatorem collocavit ille. κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆα εἷσαν ἐπὶ σκίπας, ζ, 212, *sie liessen ihn sich unter den wall stellen, (they allowed him to sit down under the wall.)* πάροιθε αὐτοῦ καθίζετο, sedit juxta eum, A, 360. et 405, παρὰ Κρονίωνι. et 500, πάροιθε αὐτοῦ. et 536, ἔνθα ἐπὶ θρόνου. πὰρ δὲ Διῒ Κρονίωνι, E, 869, 906. ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, pro καθέζετο, H, 354, 365. sic O, 100. A, 68, 101. B, 76. et sic sæpissime. ἐν κορυφαῖς, Θ, 51. τῶν ἄλλων ἀπάνευθε, A, 81. et 183, Ἴδης ἐν κορυφῇσι. ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο, Υ, 149. πὰρ Διῒ πατρὶ καθίζετο, Ω, 100. et 126, μάλα ἄγχι αὐτοῦ. ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου. pro καθίζου, conside, Ω, 522. πρόχνυ καθιζομένη, in genua considens, I, 566. ἔνθα καθεζόμενοι, K, 202. ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, a tergo ejus considens, Λ, 397. ἑζόμενος δὲ κατ' αὖθι, pro καθεζόμενος, *da er da niedersank, (sinking down upon the spot,)* N, 653. κατ' ἄρ' ἕζεαι ἶσος ἀναύδῳ, sedes ut mutus, κ, 378. ἠῶθεν δὲ, ἀγορήνδε κιόντες, καθεζώμεσθα πάντες, α, 372, omnes consideamus, conveniamus. sic et Υ, 136. νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἕζετο, β, 417. ο, 285. κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι, γ, 406. αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθίζετο χεῖρε πετάσας, ι, 417. κατ' ἄρ' ἕζετο, π, 46, 48, 213. Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθίζετο, σ, 394, ad genua ejus se adplicans. ἔνθα καθίζετ' ἔπειτα, τ, 59. ἔνθα καθιζόμενος μεῖναι χρόνον, ibi desidens præstolari aliquamdiu te jubeo, ζ, 295. τὼ δὲ καθιζομένω παρὰ πυθμένα ἐλαίης, ν, 372. ὄφρα καθιζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ, τ, 98. et 520, δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη. ἐν λέκτροισι καθεζομένη, υ, 58. alibi τὸ καθίζεσθαι notat et τὸ βαρεῖν, metaphora a ponderando petita. Arist. Plut. 185.

καθέλω, (Ἕλω) deduco, deprimo, comprimo. et dicitur ἐπὶ ταπεινώσεως καὶ καταρρίψεως. εἰς ὅτε κέν μιν μοῖρα θανάτου καθέλῃ, quandocunque eum fatum mortis deprimet et auferet, β, 100. γ, 238. τ, 145. ω, 134. καθείλομεν ἱστία πάντα, ι, 149, i. e. κατηγάγομεν καὶ συνεστείλαμεν, demisimus et collegimus vela. λῦον ἱστία, κὰδ δ' ἕλον ἱστὸν, ο, 495, solvebant vela, et demittebant malum, pro καθεῖλον. χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, pro καθελεῖν, comprimere oculos, morienti, λ, 425. sic et ω, 295, ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα, comprimens, morienti, συγκλείσασα. εὖτε ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι, pro καθέλῃ, deprimat, occupet, eum servitus, ρ, 323. ἀμκαθέξω, fut. vide κατέχω.

καθεύδω, (Ἕω) cubo, quiesco. deinde et, dormio. cave autem putes, huic verbo inesse primarium significatum τοῦ, ὑπνοῦν. primarius est, decumbo quietis causa, quam et vigilans capere potest. ἔνθα κάθευδε ἀναβὰς, ibi, adscendens in lectum, cubabat, A, 611. coll. B, 2, Δία δ' οὐκ ἔχε ὕπνος. ex qua collatione proprietas verbi apparet. et sic καθεύδω καὶ κοιμάομαι sunt idem, recubo, ἀναπίπτω, ὡς ἐπὶ ὕπνῳ. Ἀτρεΐδης δὲ κάθευδε, δ, 304, coll. 305, πὰρ δ' Ἑλένη ἐλέξατο: ut ergo καθεύδειν fit idem quod λέγεσθαι, *sich legen, (to go to bed.)* ἔνθα κάθευδε Ὀδυσσεὺς, ibi dormiebat, ζ, 1. η, 344. τώγε καθευδέτον ἐν φιλότητι, concumbunt in amore, θ, 313, Mars et Venus. οὐκ ἔθελε ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν, υ, 141, nolebat in tam lautis cubare, somni capiendi causa. cæterum antiqui omnes, nisi alia causa aliud suaderet, nudi dormiebant.

καθεψιάομαι, (Ἕπω) ludo verbis in et contra aliquem. idem ac ἐφεψιάομαι, q. v. nam ἐπὶ et κατὰ sæpe sunt idem, notantque contra, adversus. ὡς σέθεν (σοῦ) αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι, τ, 372, sicut contra *te* impudentes istæ ancillæ omnes dicaces admodum sunt.

καθέω, vide καταίω.

κάθηλατο, vide sub καθάλλομαι.

κάθημαι, (Ἕω) sedeo, resideo. καὶ ἀκέουσα καθῆστο, A, 569, et tacita residebat, *sezte sich stille nieder, (sat down in silence,)* pro ἐκάθητο. scilicet simplex imperf. pro ἧτο habet ἧστο, sic et hoc compositum, si augmentum ionice omittitur. Ἀντίνοος δὲ καθῆστο, δ, 628, sedebat. ἕκηλοι οἵσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο, pro ἐκάθηντο, A, 76, quieti suis in ædibus sedebant: ν enim in talibus mutatur ionice in α. ὣς οἱ μὲν ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες βουλὰς, Υ, 153, pro ἐκάθηντο, utrinque sedebant consultantes consilia. ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο, Ω, 473, paullum remoti sedebant. ἀκέουσα κάθησο, sede tacita, A, 565. αὐτός τε κάθησο, et ipse reside, B, 191. ἵνα ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος, Θ, 207, tristaretur sedens solus. σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος, Ξ, 5. πέτρῃ ἐπὶ, Π, 407. καὶ δηθὰ, B, 255. et 369, μίμνε αὖθι ἐπὶ σοῖσι καθήμενος, mane hic apud tuos sedens. ἐν μεγάροισι, γ, 186. δ, 101. et 539, ἐν ψαμάθοισι. ἐπὶ ἀκτῆς, ι, 82. δηρὸν καθήμενος ἐσκόπιαζον, diu sedens speculabar, κ, 260. et 497, ἐν λεχέεσσι, in lecto morans. ἔσθιε, ξεῖνε, καθήμενος, ρ, 478. πῖνε, υ, 136. αὐτόθεν ἐκ δίφροιο, καθήμενος, illic ex sella, sedens, φ, 420. ἐπ' ἀκτῆς καθήμενον, ε, 151. βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι, apud boves morantem, υ, 221. θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι, Δ, 1. H, 443. ἱράων προπάροιθε, Ψ, 531.

ἐν ἀγῶνι, Ψ, 448, 495. παῖδες μὲν πατέρα ἀμφὶ καθήμενοι, Ω, 161. et 403, ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε. νῦν δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισι, manentes, δ, 238. sic, δαίνυνται, η, 203. θύρῃσι, ante januas, ρ, 530, ἐν θύραις, ad januas, in aula. δαίνυσθε, φ, 89. νόσφι καθήμεναι αὐταί, Δ, 9. ὕψιπετρ ἐν νεφέεσσι καθημένω, π, 264, licet alte ambo habitantes in cœlo.

κάθηρε, κάθηρον, vide sub καθαίρω.

καθιδρύω, f. ύσω. (Ἕω) sedere facio. Τηλέμαχος δὲ Ὀδυσῆα καθίδρυε, υ, 257, adsidere fecit eum.

καθιζάνω, (Ἕω) consideo. θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ε, 3, considebant ad concilium habendum: ubi notat τὸ ἐκκλησιάζειν.

καθίζω, f. ίσω. (Ἕω) sedere aut quiescere facio. it. sedeo, quiesco. κάθισαν δὲ γυναῖκας, Τ, 280, considere fecerunt mulieres, pro ἐκάθισαν. ἄλλους μὲν κάθισον πάντας, alios omnes cessare et quiescere fac, Γ, 68. Η, 49. σὲ ἐπὶ ἐμοῖς ἐγὼ γούνασι καθίσας, ego te in meis genibus sedere faciens, Ι, 484, *da ich dich auf meinen schoos gesetzet, (setting thee in my lap.)* εἰ μὲν σύ, Ἥρη, ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις, Ο, 50, sederes et quiesceres. μή με κάθιζε, ne jube ut resideam, Ζ, 360, ubi est imperativus transitive. Sed imperfectum intransitive, ἔνθα κάθιζε, pro ἐκάθιζε, ibi residebat, Γ, 426. αὐταὶ δὲ χρυσείοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον, residebant in aureis sellis, Θ, 436, et sermo est de deabus. οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον, Υ, 151. ἐπὶ κλισμοῖσι, Λ, 622. χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν, sedere et requiescere, postquam modo desiit saltare, Γ, 394. κὰδ δ' ἷζον παρὰ πατρί, pro ἐκάθιζον, Φ, 520, consederunt apud patrem. sic, παρὰ νηΐ, Ψ, 28. καδδὲ ἵζοντο, pro ἐκαθίζοντο, resederunt, Τ, 50. ἀγορὰς ἀνδρῶν λύει ἠδὲ καθίζει, conciones solvit et considere facit, β, 69, ubi est πρωθύστερον. ἄμυδις κάθισαν, simul consederunt, δ, 659. ἀσσοτέρω καθίσασα, propius sedens, ρ, 572. ἐν πέτραις καθίζων, ε, 156. μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάθιζεν, resedit, ρ, 256. ὁ μὲν ἔνθα ἐπὶ θρόνου, ε, 195. et 326, ἐν μέσσῃ. κάθιζον ἐν θρόνοις, θ, 422. π, 408. ἐπὶ κλισίῃσι, β, 419. δ, 579, ι, 103, 179, 471. ν, 76. ο, 548. ἐπὶ λίθοισι, Ϡ, 6. ἐπὶ κλισμοῖσι, ρ, 90. καθίζω τινὰ κλαίοντα, facio ut quis sedeat et ploret, apud Xenoph. in Cyrop. Lib. 2. constituo eum flentem.

καθίημι, f. καθήσω. (Ἕω) demitto. κεραυνὸν καθῆκε χαμᾶζε, Θ, 134, fulmen demisit in terram. ὑψόθεν καθῆκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας, roros demisit ex alto, Λ, 53. quibus locis est κὰδ δ' vel κατὰ δὲ ἧκεν, per tmesin. sic et ζ, 230, κὰδ δὲ κάρητος οὔλας ἧκε κόμας, pro καθῆκε, dependere fecit de capite comas densa. sic et ψ, 157, s. κὰδ δὲ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε, π, 190, s. οἶνον λαυκανίης καθέηκα, vinum per guttur demisi, i. e. ἔπιον, Ω, 642. nam ἀνίησι ὁ ἐξεμῶν, ὁ δὲ ἐσθίων καὶ πίνων καθίησι, τοῦ λαιμοῦ, sursum emittit ex gutture vomens, edens vero et bibens demittit per guttur. ζωοὺς ἐν δίναις καθίετε ἵππους, vivos equos in vortices demittitis, Φ, 132, nam sic sacrum fiebat fluvio.

καθίκομαι, (Ἕω) devenio, advenio, pertingo. ἵκοντο κατὰ στρατόν, pro καθίκοντο στρατόν, Α, 484, venerunt ad exercitum, ex alto mari versus terram vecti; nam id innuit τὸ κατά, si de navigatione est sermo. μάλα με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ, Ξ, 104, με κατὰ θυμόν, valde meum tetigisti animum increpatione, ut καθικέσθαι h. l. sit quod ἅψασθαι. με μάλιστα καθίκετο πένθος, α, 342, me maxime invasit ærumna. recentiores hoc verbum cum genitivo personæ construunt, καθικέσθαι τινὸς ῥάβδῳ, virga, baculo, incessere aliquem, *mit dem stocke an einen kommen, (to strike a person with a stick.)* προΐκομαι est, procedo. hinc καταπροΐκομαι, prorsus procedo. οὐ καταπροΐξεαι ἀποτρέπων τὸ χρεὼν γενέσθαι, non procedes, nihil lucraberis, vetans ea quæ fieri per fata debent, Herodot. VII, 17, f.

καθίστημι, (Στάω) constituo, statuo. μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱέ, καθίστα, Ι, 202, majorem sane craterem statue, O Patrocle: et est per apocopen, pro καθίσταθι. νῆα κατάστησον, navem tuam stare fac, μ, 185, appelle navem huc. τούς με ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσαι, ν, 274, jussi ut illi me ad Pylum constituerent et collocarent, i. e. ἐμὲ εἰς Πύλον καταγαγεῖν ἢ ἀπαγαγεῖν.

καθοράω, (Ὁρω) desuper adspicio, *ich sehe herab, (I look down,)* de alto loco in inferiorem despicio. Κρονίων, ἐξ Ἴδης καθορῶν, Λ, 337. εὔχου Κρονίωνι (vota fac Jovi) Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται, Ω, 291, qui de monte sibi sacro totam Trojanam terram ut præses et tutor prospectat; pro καθορᾷ. ἐπὶ Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Ζεύς, de monte suo adspiciens, Ν, 4.

καθύπερθε, (Ἕπω) adverb. superne, in superiori parte. idem ac ἐφύπερθε, q. v. καθύπερθεν ἐπιρρέει, superne supernatat, Β, 754. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε, Γ, 337, crista superne in galea terribiliter nutabat. λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι, Μ, 153, confisi isti duo, qui eruptionem ante portas fecerant, militibus superne in muro collocatis post se, et viribus suis propriis. et 286, ἄλλα τε πάντα εἰλύαται καθύπερθε, operiuntur superne. καθύπερθε δέ, φάρεϊ λευκῷ, Σ, 353, superne autem, palla candida, *oben über mit einem weissen laken, (but above with a white cloth.)* πλάζε ὤμους καθύπερθε, alluebat humeros, Φ, 269. et 321, τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, tantam illuviem ei involvam. εἴπως οἱ καθύπερθεν (desuper de muro) ἀλάλκοιεν βελέεσσι, Χ, 196, si qua eum defenderent jaculis. καθύπερθεν ἔρεψαν, Ω, 450, superne texerunt tugurium. et 545, καὶ Φρυγίη καθύπερθε, i. e. ἐξ ἀνατολῆς, ab oriente: nam erat et alia Phrygia, ἡ ἀμπελόεσσα, ἡ παρὰ Σαγγαρίῳ. et 646, χλαίνας καθύπερθεν ἕσασθαι. sic et δ, 299. καθύπερθε Χίου, supra Chium, γ, 170, ut habeant insulam ad sinistram. καθύπερθε μελάθρου ἐξεκέχυντο πολλά, Ϡ, 279. ῥήγεα πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν, κ, 353. ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι, remisi ego desuper (*von oben herab, von den*

ästen des baumes, daran ich mich schwebend gehalten,) (down from above, from the boughs of the tree by which I hung.) pedes et manus, ut ferrer, i. e. ut deciderem, μ, 442. Ὀρτυγίης καθύπερθεν, supra Ortygiam, ο, 403. εὖ καθύπερθεν ἔρεψα, contexi, ψ, 193.

ΚΑΙ', conj. et, *und, (and.)* etiam, *auch (also.)* vel, *auch wohl, (or.)* ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν, postea me vel vita deserat, Ε, 685, *darnach will ich auch wohl sterben, geschweige denn andre noth ausstehen, (I shall certainly die after it, to say nothing of any other afflictions.)* sic et Κ, 556. Λ, 653. Μ, 301. Ρ, 321. Φ, 274, 359. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, antequam eam et senectus invadit, pro etiam, Α, 29, i. e. nunquam, et 81, καὶ αὐτῆμαρ, etiam hoc die, *auch etwa, (or even.)* et 325, καὶ ῥίγιον, *auch noch härter, (even still more cruel.)* sic et 563. καὶ τόξον, etiam arcum, Β, 827, simul cum aliis θεοσδότοις. ἤδη καὶ, jam olim, Γ, 184, *schon ehedem, auch ehedem, (formerly, long ago.)* τῷ καὶ, hinc etiam, *daher denn auch, (hence also.)* Μ, 9, et 12, τόφρα δὲ καὶ, *so lange denn auch, (so long therefore.)* et 320, ἀλλ' ἄρα καὶ ἴς, sed nimirum etiam fortitudo. καὶ μάλα λυγρῶν, vel valde imbellium, *auch noch so schlechter helden, (ever so unfit for war,)* Ν, 237, et in mente sequi debet, nedum virorum fortium. ἠδέ κε καὶ, atque etiam, α, 240. conf. jam, si lubet, Γ, 97, 166, 168, 353, 440, 455. Δ, 160, 161. Ζ, 477, 479. Η, 214, 227, 228, 281. Θ, 110, 111, 513. Ι, 651. Κ, 120. Λ, 382, Ν, 514, 728, 787. Ξ, 47, 86, 313. Ο, 117, 235, 276, 316. Π, 273, 627, 748, 750, 858. Ρ, 29, 177, 229, 629. Σ, 358, 487. Τ, 181, 200, 408, 422. Υ, 370, 371, 452. Φ, 274, ubi conf. πάθοιμι. et 421. Χ, 305, 350, 364, 384. Ψ, 157, 386, 458, 469, 551, 559, 853. Ω, 374, 456, 551. α, 33, ubi concedit, venire hominibus quædam mala divinitus; sed non omnia, nam multa arcessunt ipsi sibi. et 46, 58, 177, 251, 301, 302, 389. β, 333, 342. γ, 88, 203, 267. δ, 271, 649, 753, 775, 777. ε, 182, et quidem. 447. η, 204, 213, 224. θ, 154, 581, 584. ι, 35. κ, 493. λ, 492. μ, 211. ν, 418. ξ, 143, 147. ο, 393, 434, 487, ἤτοι σοὶ μὲν παρέθηκε καὶ κακῷ ἐσθλὸν, certe tamen tibi addidit etiam ad malum boni quid, *hat dir doch auch, (has certainly to thee.)* π, 9, 57. ρ, 312, 379, 381, 461. σ, 13, 106, 133, 134, 215, vel magis. 354, 331. τ, 28, 66, 75, 81, 265. υ, 41, 45, 52, 81, 83, 115, 311. φ, 110, 151, *doch auch, (certainly.)* 157, 255, 257, 260, 278. χ, 29, 33, 41. ω, 201. καί κε, et sane, Γ, 41. Δ, 171, 176. Ε, 898. Ν, 377. Ξ, 258, 484. Ρ, 163. Τ, 415. Υ, 367. Χ, 287. Ω, 437, 655. α, 390. θ, 195. λ, 110, 357, 359, 374, *auch wohl, (no doubt.)* μ, 102. ν, 390. ξ, 184. ο, 312, 314. π, 237, 305. ρ, 225, 408. σ, 217. τ, 282. υ, 51, 222, 307, 316. χ, 138, 350. καὶ νύ κε, i. e. καὶ δὴ ἂν, *und doch wohl, (and yet certainly.)* Γ, 373. Θ, 90. Ρ, 530. Σ, 454. Φ, 211. Ψ, 154, 490. λ, 316, 629. μ, 71. ξ, 325. τ, 294. ω, 50. καὶ δὲ, pro καὶ δὴ, *und doch, (and yet.)* Ξ, 364. Υ, 28, 87, 99. Χ, 420, 494. μ, 116. ο, 448, καὶ δέ κεν, *und denn auch, (and even.)* Ι, 57. Ω, 570. καί τι, atque etiam, Α, 522. Ι, 159. Τ, 86. Χ, 31. ξ, 465. καὶ τότε, Α, 92, 478. Ι, 471, ubi καὶ in narratione eleganter abundat, ut sæpe. Ν, 518, etiam tunc, *auch dassmal, (even then.)* Ο, 220, 534. Π, 780. Σ, 350. Χ, 209. β, 108. ε, 297. ι, 363, 438. κ, 470. τ, 252. nam τὸ, καὶ, sæpius attice abundare videtur, Θ, 440. Κ, 106. sic Sophocles: τὰ λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ κατὰ φύσιν, ubi prius καὶ abundat, vult enim, τὰ τῇ θέᾳ λαμπρὰ, καὶ κατὰ φύσιν λαμπρὰ εἶναι. Ο, 167. Ρ, 203, sicut tu contremisces, sic et alii. Υ, 165. Φ, 221, ubi ἀστεμφὲς hoc vult, καθάπερ ἐνήγησας τὸ ὀλοθρεῦσαι, οὕτω ποίησον καὶ τὸ ἰάσαι, Χ, 247. δ, 256. μ, 330. ξ, 484. τ, 533. καί περ, et si, quamvis. Α, 577. Ε, 135. Θ, 125, 317. Ι, 247, 623. Κ, 70. Μ, 410. Ν, 630. Ο, 30, 195. Π, 550, 617. Ρ, 104. Ω, 423, 570, 609. δ, 733. ε, 73. η, 224. κ, 441. ξ, 155. ρ, 555, *zumal auch da, (and especially as.)* σ, 384. τ, 511. υ, 271. φ, 370. ω, 498. καὶ γάρ τε, *und ja auch, (and even,)* Α, 63. καὶ γάρ τις, *denn auch einer, der, (for even one, who,)* Β, 292. Γ, 188. Δ, 43, 58. Ζ, 365. Ι, 529. Π, 810. Χ, 46. ι, 357. σ, 260. καὶ εἰ, Δ, 347. Ε, 351. Ν, 316, 555. Ο, 51, 298. ι, 16, 17, 18. π, 98, 116. χ, 13. καὶ νῦν, Α, 109. Β, 239. Δ, 12. Π, 238. α, 35. ω, 185. καί γε λίην, Α, 553, indignanter. καὶ λίην, λ, 180. α, 46. ο, 155. καὶ μᾶλλον, *noch vielmehr, (even more,)* Θ, 470. Χ, 235. καὶ ἐγὼ, Ξ, 113. Ψ, 207. λ, 196. σ, 137. καὶ σὺ, Π, 622. Τ, 315, 319. Υ, 104, 105. Φ, 106. Χ, 55. β, 183. λ, 440, 617. ξ, 131. καί σοι, η, 306, sicut et aliis, sic et tibi. Σ, 88, ubi conf. νῦν. καὶ ἡμῖν, α, 10, sicut aliis fortasse jam dixisti aut dictura es. καὶ ὕμμες, Ξ, 481. καὶ αὐτὸς, Ζ, 260. Η, 191, sicut alios video gaudentes et id cupientes, et sicut Hector. Ο, 604. Υ, 432. καὶ αὐτὴ, Ο, 93. η, 73. καὶ νῶϊ, Ε, 718. καὶ ἄλλοι, Α, 174. Β, 861. Κ, 165. Ξ, 249, καὶ ἄλλο. Σ, 106. καί τοι, *doch auch, (but yet,)* Β, 297, 298. Ν, 267. καί τοι notat et, *atqui, aber, (but,)* et sane. καὶ δὴ, Α, 161. Ο, 251. καὶ τοῦτο, Ω, 56. καὶ τόδε, ρ, 285. καὶ τῶν, μ, 64. καὶ ὥς, ι, 219, 224. καὶ ἐς, Ψ, 523. καὶ δύο, *auch nur zwey, (although only two,)* Μ, 171. καὶ μὲν δή που, Σ, 362. καὶ αὐτίκα, Μ, 69. καὶ αὔτως, *auch so schon, (or indeed so,)* vel quidem sic, Α, 520. οἷος, Ε, 304. ἠδὲ καὶ, Ε, 128. Η, 274. καὶ τοῖσιν, Δ, 396. καὶ ὃ, Ρ, 353. καὶ τὰ, Υ, 255. καὶ ἂν, Ε, 362. ζ, 300, quod Atticus diceret κἂν. καὶ, sed, *aber, (but,)* Π, 686. καὶ sæpe omittitur, e. c. Α, 119, 196, 197.

καίνυμαι, (Κνάω) occido, destruo, cædo. it. supero in genere, vinco. est proprie, κέκτω. ἐκαίνυτο φῦλα ἀνθρώπων νῆα κυβερνῆσαι, superabat omnes homines in arte gubernandi navem, γ, 282, πάνυ ἐνίκα. ut ergo hic significatus sit metaphoricus.

καίριος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) letalis, mortifer, fato supremo obnoxius, θανάσιμος. est, non a

καιρὸς, opportunitas, sed ab ἡ κήρ. οὐκ ἐν καιρίῳ πάγη βέλος, non in capitali et letali loco infixum est jaculum, Δ, 185, et καιρίῳ in neutro est intelligendum, a τὸ καίριον, quod κῆρα secum trahit. μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν, Θ, 84, 326, ubi quoque in genere neutro, substantive. alibi tamen hoc adjectivum et a καιρὸς deducitur, notatque opportunus, præcipuus. οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθε, Λ, 439, nequaquam telum accidit letale; ubi præpositio pertinet ad verbum, pro κατῆλθε. quidam codices tamen ὑφὲν scribunt, κατακαίριον: quæ lectio si defenditur, manifesto ibi est compositum adjectivum, ὁ ἡ κατακαίριος, sic, ut præpositio abundet.

καιρόεις, όεσσα, όεν. (Ῥέω) bene contextus et compactus licio, *dichte zusammengeschlagen im weben, (closely woven.)* καιροσίων δ' ὀθονίων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, η, 107, pro, καιροεσσῶν ὀθονῶν, ab ἡ καιρόεσσα ὀθόνη, i. e. εὐυφὴς, εὖ κεκαιρωμένη (a καιρόω, licio contexto) ἀγαθὸν ἔχουσα τὸ καίρωμα, i. e. μίτωμα. est ergo καιροσίων per metathesin litterarum Ionicam, abjecto uno Sigma. αἱ καιρωστρίδες ἢ καιρωστίδες γυναῖκες apud Callimachum sunt αἱ ὑφάντριαι, textrices.

καιρόω, καίρωμα, τὸ, vide sub καιρόεις.

καίω, f. 2. καῶ. (Κῶ) uro, accendo, comburo. idem ac κάω, q. v. καῖε (ἔκαιε) δ' ἐπὶ σχίζαις, combussit in lignis fissis, Α, 462. γ, 459. sic, καῖε νεκροὺς, Φ, 343. καίουσι πυρὰ πολλὰ, accendunt multos ignes, Ι, 77. ὡς καίωμεν πυρὰ, ut accendamus ignes, Θ, 509. ὀστέα καίων, ossa, i. e. corpus, comburens, Ψ, 222, nam καίειν proprie notat dissolutionem partium per ignem, a κέω, findo. sic et 224. Τρώων καιόντων πυρὰ, Trojanis habentibus multos accensos ignes, Θ, 557. σὺ δὲ δένδρεα καῖε, tu autem arbores combure, Φ, 338. καιέμεν (καίειν) ὕλην, Ξ, 397. βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη, ardet, Τ, 491. πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλὰ, Θ, 550. et 558, χίλια, multi ignes ardebant apud eos. ἐθαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, ἃ καίετο, Κ, 12. πῦρ ἐπὶ ἐσχάρας μέγα καίετο, ε, 59. οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου καίετο, non ardebat rogus ejus satis, Ψ, 192, ligna enim erant humida et recens cæsa. et 242, ἐν ἐσχατιῇ (πυρῆ) καίοντο, comburebantur. αἰεὶ δὲ πυραὶ καίοντο θαμειαὶ, Α, 52. καίοντο πτελέαι, καίετο λωτὸς, ἠδ' ποτάμοιο, Φ, 350, 351, 356. καίεο (ἐκαίεο, imperf. pass.) ἐν ἐσθῆτι θεῶν, comburebaris, ω, 67, inquit Ulysses ad animam Achillis. πυρὶ καιόμενος, ustus igne, Φ, 361. φλὸξ θείου καιομένου, Θ, 135. σέλας (fulgor) καιομένου πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσιν, Τ, 376. νηὸς καιομένης σέλας, Ο, 600. Τροίη καιομένη, ὅταν καίωσι αὐτὴν Ἀχαιοὶ, Φ, 376. πυρὴν καιομένου νεκροῦ, ω, 69. γλήνης καιομένης, cum pupilla oculi exureretur, ι, 390. καιόμεναι δεταὶ ardentes fasces sarmentorum, Λ, 553. Ρ, 663. καιομέναις νηυσὶν, Ι, 598. ἔκηον (pro ἔκαιον) μηρία, ι, 553, incendebam femora sacra. Ἑρμείᾳ καῖεν (pro ἔκαιεν, adolebat) μηρία ἀρνῶν, τ, 397. εἰσόκε κήομεν (ionice pro καίωμεν, comburamus) νεκροὺς, Η, 377. νεκρὸς ἐκάη, combustus erat, μ, 13, est aor. 2. pass. a καίω, f. 2. καῶ. κηήμεναι, pro καῆναι, ut ardeat, Ψ, 198, 210.

κὰκ, vide sub ΚΑΤΑ', prope medium.

κἀκεῖνος, vide sub ΚΕΓΝΟΣ, paullo sub initio.

κακίζω, f. ίσω. (Χάω) pro improbo habeo aliquem, vitupero. κακίζομαι, improbe aut inerte aut ignave me gero. οὔτι κακιζόμενον αὐτὸν κατέκτα, non male se gerentem eum interfecit, Ω, 214.

κάκιστος, η, ον. (Χάω) ignavissimus, deterrimus. οὔτι κάκιστος ἀνὴρ, nequaquam ignavissimus aut humillimus vir, Π, 570, i. e. ὁ ἀνδρειότατος καὶ ἄριστος. sic, δ, 199, οὔτι κάκιστος Ἀχαιῶν. et plene positum, sequente ἀλλὰ, ρ, 415, οὔ μοι δοκεῖς κάκιστος Ἀχαιῶν εἶναι, ἀλλὰ ὁ ἄριστος. τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, hoc maxime fugiendum in rebus humanis, α, 391, coll. 390, ubi opponitur, accipiendum, recipiendum.

κακίων, ονος. ὁ ἡ. τὸ κάκιον. (Χάω) pejor, deterior, ignobilior. εἴ τις κακίων σεῦ ἔλθοι, si quis pauperior te et miserior veniret ad me, ξ, 56, πενέστερος ἢ εἰδεχθέστερος, turpior specie. κάκιον δέ κεν εἴη, Ι, 597, minus honorificum tibi sane foret, inhonestius. ponitur et loco positivi, κάκιον πενθεῖν αἰεὶ, valde noxium et fugiendum est, lugere perpetuo, σ, 173. τ, 120. οἱ πλέονες κακίους, pro κακίονες, plures sunt deteriores et ignaviores, β, 277, sc. filii patribus suis.

κακκῆαι, pro κατακῆαι, vide sub κατακαίω.

κακκόρυθα, pro κατὰ κόρυθα, vide sub κόρυς.

καββορυφὴν, pro κατὰ κορυφὴν, vide sub κορυφή.

κακοείμων, ονος. ὁ ἡ. (Ἕω) male vestitus, sordido vestitu. ἀμφὶ πτωχοὺς κακοείμονας, σ, 41, circum mendicos pannosos.

κακοεργία, ίας. ἡ. (Ἔργω) maleficentia. χ, 374. conf. εὐεργεσίη, cui hæc est opposita.

κακοεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔργω) qui male facit. με γαστὴρ ὀτρύνει κακοεργὸς, σ, 54, me ventriculus impellit male suadens: sicut Salomo dicit, paupertatem multa docere mala et sustinenda et molienda. *der magen gehet übel mit uns um, wir müssen um seinetwillen vieles leiden und vieles thun, (our stomachs trouble us much: we are obliged to suffer and to do many things for their sakes.)*

κακομήχανος, ον. ὁ ἡ. (Μάω) qui mala struenda proponit sibi, qui male consulit re ipsa. δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου, inquit Helena de se ad Hectorem, Ζ, 344, quæ impudenter tam multa mala struxi. λήγειν ἔριδος κακομηχάνου, Ι, 257, desistere te hortor a contentione multa mala struente: nam est et ἔρις (æmulatio) laudabilis et εὐμήχανος alia. Ἀντίνοε, ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, π, 418.

κακόξενος et κακόξεινος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) ma-

los habens et recipiens hospites. *αὖτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος*, υ, 376, i. e. *κακῶν ξείνων ὑποδοχεὺς εἶς*. conf. *λαρὸς*, de scriptione *τοῦ ο* in antepenult.

κακοῤῥαφία, *ας*, *ἡ*. (Ῥάω) malorum machinatio, *ἡ δυστροπία*, animus malus, *ἡ τοῦ νοὸς κακοσυνθεσία*, cui opponitur *ὁ φρενήρης*, *ὁ τὰς φρένας ἀραρυίας ἔχων*, cui mens apte est disposita. notat ergo malam et pravam mentis dispositionem, *λογισμοῦ κακοσυνθεσίαν καὶ ἀναρμοστίαν*. *κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι*, O, 16, insidiarum vel malæ mentis miseræ et infelicis prima fruaris; et additum id epitheton *διὰ τὰ κατ' αὐτὴν ἄλγη*, quia mens mala sibi et aliis creat dolores. loquitur autem ibi Jupiter ad Junonem insidiosam et contra Trojanos machinantem. *ἔρδειν βίαια ἔργα, κακοῤῥαφίῃσι νόοιο*, facere violenta opera ex malis dispositionibus et intentionibus mentis, β, 236, ubi de procis sermo est. *ἵνα μή τι, κακοῤῥαφίῃ ἀλεγεινῇ, ἀλγήσητε, πῆμα παθόντες ἢ (ἐφ') ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς*, μ, 26, ne forte, aut in mari aut in terra malum passi, doleatis ex inscitia et prava instructione mentis quæ miserias creat; *aus elendem unverstande, (from wretched ignorance.)* Vide sub Ῥάπτω.

κακὸς, *ἡ*, *όν*. (Χάω) proprie est, ignavus, non fortis, *δειλὸς*, *ὃς χάζεται τῆς μάχης ἀναχωρῶν καὶ φεύγων*. deinde est, malus, turpis, infaustus, invenustus, *ἀφ' οὗ ἄν τις χάζοιτο*, quem quis libenter fugit. denique, vilis, ignobilis, inhonestus, *unedel, gering, (ignoble, base.)* qui cedere debet ex convictu nobiliorum, *δυσγενής*. nam est a *χάζω*, cedo, fugio, quasi *χακὸς*, qui vel ipse cedit, contra debitum; vel quem vitare meliores cupiunt et aversantur. sic, *νοῦσος κακὴ*, i. e. pestilentia, A, 10. et 106, *μάντι κακῶν*, vates male, qui aversanda et abominanda vaticinaris. *κακὸς πόλεμος*, pugna, quam vir sanus præoptaret vitabilem esse, certamen susceptum non animi aut exercitii causa, sed malo adficiens, et quod odit humana natura malletque sine ea esse, A, 284. Δ, 15. Π, 494. *θάνατος*, mors non naturalis, sed violenta, Γ, 173. X, 300. *μόρος*, sors fati abominabilis, *κακὴ τύχη*, Z, 357. *οἶτος*, exitus detestabilis, Γ, 417. Θ, 34, 54, i. e. *ἀπευκταιότατος*, qui differt ab alio *οἴτῳ ὃν ἄν τις εὔξηταί ποτε*. *χόλος*, ira immanis, Π, 206. *ὄρνις*, augurium abominabile, Ω, 219. *κακὸς θυμὸς*, ignavus animus, non fortis, E, 643. *κακὸς καὶ ἐσθλὸς* opponuntur, ignavus, animosus et fortis, B, 365, 366. Z, 489. I, 319, coll. 320. *κακὸς ὥς*, sicut aliquis ignavus et degener, *δειλὸς*, Θ, 94. B, 190. Z, 443. O, 196. *ἢ κακὸς ἢ ἀγαθὸς*, P, 632, sive imbellis sive admirabilis animo, *ἢ ἄνανδρος*. *ἢ ἀνδρεῖος*. *κακὸς ἦν εἶδος*, K, 316, facie quidem erat turpis, *δύσμορφος, αἰσχρὸς*, cui opponitur *ὁ καλός*. *εὖ μοι κακὸς εἴδεται εἶναι, οὐδὲ κακῶν ἐκ*, Ξ, 472, ubi utrumque notat idem, non videtur mihi esse vilis et vili loco natus, *οὐ δυσγενής*. *κακοῦ ῥεχθέντος ἄκος*, patrati mali remedium, I, 250. *κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχὴ*, mali et infausti eventus autem jam ipsi vertebatur initium, Λ, 603, Patroclo. *ὑπεκφεύξεσθαι κακοῦ*, N, 89. O, 700. *τοῦ μὲν κακοῦ* (timidi et ignavi) *τρέπεται χρὼς*, mutatur color, N, 279, *τοῦ δειλοῦ*, quasi *χάζοντος*, i. e. *ὑποχωροῦντος καὶ ἀναποδίζοντος*: cui opponitur *ὁ ἀγαθὸς* in re militari, 284. *κακῷ ἕλκεϊ*, B, 723, vulnere malo et horrendo. *εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ*, eum qui bene meritus fuerat, malo increpuit sermone, E, 650. *κακὸν καὶ ἀνάλκιδα*, quod utrumque idem, Θ, 153. Ξ, 126. *θυμὸν*, I, 632, tibi mentem duram et horribilem indiderunt dii. *κυδοιμὸν*, Λ, 539, tumultum fugæ plenum. *πόλεμον*, N, 225. *κλόνον*, Π, 730, perturbationem fugacem. *πόνον*, P, 401. *θάνατον*, Π, 47. Φ, 66. et 133, *μόρον*. Neutrum, *κακὸν εἴρηται*, malum et aversandum dictum est, Δ, 362. *ῥέζειν*, B, 195, malo adficere, E, 374. O, 586. *ἀνάβλησις κακοῦ*, dilatio infortunii, B, 380. ut ergo hoc neutrum sæpe substantive ponatur. *πᾶσι κακὸν γένοντο*, omnibus infortunio et malo erant, E, 63. et 831, *τυκτὸν*, quod opponitur malo a natura orto; et sic vocatur Mars. *σῆμα*, Z, 178. X, 30. *φέρει τοῖς*, Θ, 541. *ὦρσεν αὐτοῖς*, I, 529, excitavit iis malum. *ἦμαρ*, I, 251, 593. Y, 315. Φ, 374. *ἤμυνε*, I, 595. *ὄναρ*, K, 496. *μέγα*, Λ, 404. *μεῖζον*, N, 120. *κακόν σοι*, N, 454. et 828, *ἡμέρα φέρει*. *προφύγῃ*, Ξ, 80, 81. *ἔχετε, ὅ, τι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃ ἑκάστῳ Ζεύς*, O, 109. et 134, *κακὸν πᾶσι φυτεῦσαι*, malum omnibus plantare; qua phrasi, pæne *κακοζήλῳ*, delectatus est poëta; sic et ρ, 159. et 27, *κακὰ φύτευεν*. sic et ε, 340, *φυτεύει*. ξ, 110, 218. *κακὸν κακῷ ἐστήρικτο*, malum alio malo firmius et gravius fiebat, Π, 111. et 262, *ξυνὸν πολλοῖς τιθεῖσι*, malum commune multis conficiunt. et 329, *πολέσιν ἀνθρώποις*. *ἔπος ἀγγελίων*, malum nuntium allaturus, P, 701, unde compositus est recentiorum *ὁ κακάγγελος*. *κακὸν ἐκ κακοῦ δέχεταί μοι αἰεὶ*, malum ex malo excipitur a me semper, T, 290, i. e. *συνεχῆ μοι καὶ ἀλλεπάλληλα κακά*. *ἄγχι ἦλθε*, Δ, 363. Y, 450. sic, *τάχα*, O, 450. P, 292. et 32, *πρίν τι παθεῖν*. Y, 198. *ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν*, X, 453. *φασί τι κακὸν ῥέζουσαν*, E, 374. Φ, 510. *οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσον ἐτύχθη*, non ei malum tantum dixit quantum acciderat, P, 410. *οὐ κακόν ἐστιν*, non malum est, non est res fugienda, Σ, 128. *ἤδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται*, T, 235, hæc enim cohortatio malum erit et male cedet. *ἀνώϊστον*, improvisum malum, Φ, 39. et 92, *ἐνθάδε μοι ἔσσεται*. et 537, *φλέγμα*. *οὐδέν σε ῥέζω*, Ω, 370. et 436, *μή μοί τι μετόπισθε γένηται*, et 551, *πρὶν καὶ ἄλλο πάθῃς*, ante quam et aliud malum patiaris, ante vel aliud malum pati possis, i. e. ante tu ipse morieris fortasse violenta morte: ante tibi ipsi acciderit aliquid. nam mortem malam hac civili circumlocutione innuit. et 683, *οὔ τι μέλει σοι*, *du denkest wohl an kein arges das dir wiederfahren könnte und davor du dich hüten müstest, (thou thinkest of no ill that may happen to thee, and against which thou oughtest to be on thy guard.)* et 767, *σεῦ ἔπος ἤκουσα*. et

538, θεὸς αὐτῷ ἐπέθηκεν. κακοὶ ἀποίχονται πολέμοιο, ignavi recedunt a pugnando, Λ, 408, οἱ δειλοί. οὔ σοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμὲν, non tibi soceri ignobiles sumus, Ν, 382. δόλοι, Δ, 339, nam sunt et boni doli. οὐ κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν, non ignobiles et viles homines gignere possint tales, δ, 64, οἱ δυσγενεῖς. κακῶν ἐπιβάσκειν αὐτοὺς, Β, 234, in mala inducere eos et in ignava. ἕνεκα ὅσα ἔοργας, infortuniorum causa, quorum tu origo es, Γ, 57. κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη, inter mala hoc sane præstans esset, Ρ, 105, i. e. ὡς ἐν κακοῖς, κάλλιον: ἢ, κακοῦ τὸ μεῖον, minimum ex malis. κακῶν ἕταροι, malorum hominum socie, Ω, 63, sc. Τρώων, fœdifragorum, raptorum, injustorum; quod grande est opprobrium. et 528, κακῶν, sc. ὁ εἷς πίθος, infortuniorum. et 530, κακῷ ὅγε κύρεται, in malum et infortunium incidit. κακοῖς σὺν ἡνιόχοις, Ρ, 487, i. e. δειλοῖς καὶ ἀτέχνοις, ignavis. ἐπίεσσι, Ψ, 493. et 735, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι, neque atterimini duris et miseris laboribus. κακοὺς ἐς μέσσον ἔλασσε, ignaviores et incertiores milites in medium conjecit, Δ, 299, δειλοὺς, ut a fronte et a tergo haberent coërcitores et observatores, pariter et exempla. κακὰ ῥέζειν τινὰ, malis adficere aliquem, Γ, 351, 354. Δ, 31. Ε, 175. Θ, 356. Ι, 536. Π, 424. Σ, 455. Χ, 380. κακὰ μήδομαί τινι, mala consulo et propono mihi contra aliquem, Ζ, 157. et Η, 478, ubi ea phrasis de Jove, qui per signa nocturna, per tonitrua et fulgura, significabat, se mala constituere contra eos. et cum acc. personæ, τόσα γὰρ κακὰ μήσατο αὐτοὺς, i. e. εἰς αὐτοὺς, Κ, 52. αὐτῷ, Ξ, 353. σοὶ, Φ, 413. μήδομαι τοῖς, Δ, 21. Θ, 458. ἐλέγχεα, ignava probra, Β, 235. Ε, 787. Θ, 228, ubi abstractum pro concreto; i. e. ob ignaviam valde probrosi. κακὰ φέρουσαι αὐτῷ, Β, 304. sic et Δ, 28, sc. φέρων, inferens infortunium ei. πάσχειν, Φ, 442. coll. Γ, 99. ἔργα, Ι, 591. Ο, 97. Φ, 19, rem abominabilem. μητιάω, infausta machinor contra eos, Ο, 27. Σ, 312. et 367, ῥάπτω, suo infortunia. ὀϊζύομεν πολλὰ, multas miserias perferimus, Ξ, 89. τεκμαίρονται θεοὶ, infausta constituunt dii, Ζ, 349. ἀνατλήσας πολλὰ, postquam extantlasti plurima adversa, Ο, 132. et 503, ἀπώσασθαι νηῶν, depellere a navibus mala. δείδω, μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ, metuo, ne jam animo meo confecerint dii tristes luctus, Σ, 8. φάρμακα, Χ, 94, in opp. τῶν ἀγαθῶν. κακὰ φρονέων, Η, 70. Μ, 67. Π, 373, 783. Χ, 264. etiam de leone, Κ, 486. πολλὰ ἐπιδὼν, Χ, 61, infortunia multa intuitus. τέκνα, ignavi liberi, Ω, 252. et 518, πολλὰ ἄνσχεο, multas miserias pertulisti. κακὰ ponitur et adverbialiter, pro κακῶς, Α, 105, κακὰ ὀσσόμενος, terribiliter intuens eum. οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, β, 270, non in posterum ignavus eris; et 278. φυὴν οὐ κακός ἐστι, statura non vilis aliquis et non contemnendus est, θ, 134. et 214, πάντα μὲν οὐ κακός εἰμι, omnino iners non sum quod attinet certamina; et id modeste dictum, pro, πάνυ δεξιῶς ἔχω, *ich befinde mich sehr geschickt, (I am very expert:)* et πάντα est pro πάνυ. et 553, οὐ κακὸς οὐδ' ἐσθλὸς, nec plebeius nec nobilis. ἀνὴρ, ι, 453, vilis homo. δαίμων, κ, 64, deus nocens. (sic et ω, 148.) et 122, κόναβος, horribilis strepitus. νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, ρ, 217, jam sane omnino vilis et miser vilem et miserum ductat; ubi est γενικῶς positum, notatque τὸν ἀγεννῆ καὶ δειλὸν καὶ μὴ ἀρετῶντα, καὶ ὅλως τὸν μηδὲν ὑγιὲς ἔχοντα, *ein elender taugenichts den andern, (a worthless wretch.)* hinc est et nomen proprium ὁ Κάκος, λῃστὴς παλαιός. et 578, αἰδοῖος ἀλήτης κακός ἐστι, verecundus mendicus miser est. κάκος καὶ ἄκικυς, φ, 131, ignavus et sine robore. πῆμα κακοῦ, ubi genitivus substantive positus in genere neutro, pro, κακὸν, γ, 152, malum miserabile. οὐ κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει, non vili homini similis erat adspectu, α, 411. sic, ἔοικας, ζ, 187, i. e. οὐ δυσγενεῖ. sic et υ, 227, non ignavo et prorsus ignobili. κακῷ νόῳ, hostili mente, quam metuere debeam, ν, 229. et 435, καπνῷ, turpi fumo. ἀλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεὺς, ο, 487, at certe tibi quidem juxta infortunium etiam nobile et eximium quid addidit deus: qui versus in proverbium abiit, de eo cui in vita sunt mixta bonis mala. κακὸν μόρον, infaustum fatum, α, 166. λ, 617. οἶτον, infelix fatum, α, 350. ν, 384. γ, 134, i. e. κακοτυχίαν. κακὸν καὶ ἄναλκιν, γ, 375. ἄνεμον, ι, 109, damnosum ventum. κακὸν καὶ ἀνήνορα, ignavum, α, 301, 341, i. e. δειλὸν et obnoxium: nam utrumque notat idem. et tales sunt οἱ ἄοπλοι inter hostes feroces armatos. θάνατον, violentam mortem, χ, 14. et 152, πόλεμον. sic et ω, 474. οὔτινα ἀνθρώπων, οὐ κακὸν οὐδὲ ἐσθλὸν, neque vilem neque honestum, χ, 415. ψ, 66. βασιλευέμεν οὔ τι κακὸν, regnare non est fugiendum quid, α, 392, coll. 386. ἐμοὶ ἔμπεσεν οἴκῳ, infortunium incidit in domum meam, β, 45. (sic et ο, 374.) coll. 132, 166, infortunium. 179, 304, ἔργον τε ἔπος τε. φέροντες ἀλλοδαποῖσι, infortunium adferentes alienis, γ, 74. ι, 255. ἤλυθε, i. e. εἰς κακὸν, magno malo venit ei, γ, 306. Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, δ, 237. et 392, ὅ, τι σοὶ τέτυκται ἐν μεγάροισι. sic et Romani suum, malum, in neutro ponunt pro omni infortunio. 667, 697, 837, κακὸν ἀνεμώλια βάζειν, fugienda res est loqui vana. sic λ, 463. πῆμα κακὸν, malum fugiendum, ι, 179, 187. ζ, 173, infortunium, coll. 175, κακὰ πολλὰ μογήσας, *der ich vieles unglück kümmerlich ausgestanden, (who have sustained many severe misfortunes.)* κ, 300, 344. κακὸν καὶ πῆμα, η, 195, coll. 213. δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε, deditque ei et bonum et malum, θ, 63, coll. 64. μέγα γὰρ ἐγγύθεν ἦεν, ι, 423, ingens malum prope erat. κακὸν ἦμαρ, κ, 269, 288. ο, 523. ἀθάνατον, immortale malum, μ, 118, coll. 87, 209, 221, 275, αἰνότατον. μεταδήμιον, infortunium et clades in populo, ν, 46. et 434, ῥάκος, pannum vilem et turpem. sic et ξ, 342. ἶσον κακὸν, æquale incommodum, σ, 72. εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην, π, 103, nisi ego illis omnibus infortunium fierem. οὔ τι κακὸν ῥέξαντα, nihil indecentis facientem, ρ,

567. sic, σ, 15. et 72, ἐπίσπαστον, infortunium sibi attractum. (sic et ω, 461.) et 106, μεῖζον. et 131, πείσεσθαι, passurum se esse infortunium. et 153, ὄσσετο θυμῷ, infortunium augurabatur animo. et 388, τάχα σοὶ τείσω, mox tibi persolvam infortunium. ἀνεκτὸν, tolerabile malum, υ, 83. et 218, μάλα μὲν, *es ist was sehr schlimmes, (it is indeed very hard.)* 351, τί κακὸν τόδε πάσχετε, *wie geht es euch so übel? (how is it that you are so unfortunate?)* et 367, ὑμῖν ἐρχόμενον, *das über euch kommende übel und unglück, (the misfortune impending over you.)* sic, εὕρετο, φ, 304. ἔπαθον, ψ, 67. θανάτου κακὸν τέλος, ω, 123. κακῶν ἐπίληθον, miseriarum et malorum oblivionem inducens, δ, 221. καταλωφήσειε κῆρ κακῶν, conquiescere posset cor meum ex malis, ι, 460. ἐκλύσομαί σε, exsolvam te ex malis, κ, 286. et 431, τί ἱμείρετε τούτων. οὐκ ἀδαήμονες, non ignari malorum sumus, μ, 208. ἰητῆρα, medicum vulnerum, ρ, 384, ut ergo quævis mala corporis et valetudinis ibi per κακὰ intelligantur. ὕπο δύσεαι, subibis mox mala, υ, 53, i. e. ὑπὸ τῆς κακώσεως μικρὸν ὅσον δυσμὰς ἂν βίου ἴδοις: vel, οἰχήσῃ καταδὺς ὡς εἰς βυθόν. timet ergo, ne vigiliæ nocturnæ eum faciant infirmiorem in crastinum certamen cum procis. ὕπνος ἐπίληθεν ἁπάντων ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, υ, 86, somnus oblivionem omnium inducere solet, et faustorum et infaustorum. ἔμπαιος, φ, 400, malis et infaustis rebus subactus: nisi h. l. tamen de malo morali velis intelligere, ut sit, malarum artium curiosus, callens malitias. sic et χ, 316, ἀλλά μοι οὐ πείθοντο (non obediebant mihi proci) κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι, abstinere a male agendo. et 481, θέειον, κακῶν ἄκος, sulphur, malorum medelam. ὑπάλυξιν, evitationem infortuniorum, ψ, 287. κακοὶ νομῆες φθείρουσι μῆλα, mali et viles pastores corrumpi sinunt capras, ρ, 246. ἄασάν με ἕταροί τε κακοὶ, πρὸς τοῖσί τε ὕπνος, κ, 68, fraudi fuerunt mihi et socii mali; at præter hos somnus; ubi quoque in morali sensu, sic ut abominabile quid et aversandum subintelligatur. Ζεὺς νέμει ὄλβον ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ζ, 189, Jupiter distribuit fortunam nobilibus hominibus et plebeiis. κακοῖσι συνέῤῥηκται πολέεσσιν, infortuniis fractus et debilitatus est multis, θ, 137. sic, ἔχεαι, constrictus quasi teneris, σ, 122. υ, 200. ἐπὶ προτέροισι κακοῖσι, super priores malitias et scelera: ubi quoque in morali sensu, χ, 264. ἔπεσιν, verbis duris, ω, 160. ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακὰ ἔμμεναι, inquit Jupiter de hominibus, α, 33, mala, infortunia. et 234, θεοὶ, κακὰ μητιόωντες, *die unglück über uns beschlossen, (who have doomed us to misfortune.)* et 244, ἄλλα μοὶ κακὰ κήδεα τεῦξαν θεοὶ, alios tristes luctus. κακὰ ἔργα, malas et inhonestas actiones, β, 67. et 134, ἐκ πατρὸς πείσομαι, ex parte patiar infortunia et luctus, propter absentiam et mortem ejus. et 174, 367, κακὰ φράζονται αὐτῷ, infortunia et mala cogitant in eum. et 370. γ, 113, 116, 118, ἐράπτομεν αὐτοῖς. 166, μήδετο δαίμων. sic μ, 295. ξ, 243. σπεῖρα κακὰ, pannos viles, δ, 245. ι, 377. θ, 184, 273, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. ι, 316, 477, ἔργα, res malæ, infortunia, *dich muste unglück treffen, (thou wast destined to be unfortunate.)* κ, 213, φάρμακα. 317, φρονέουσα. 374, ὄσσετο θυμός. λ, 103, 110, 190, εἵματα, viles vestes. 481, ἔχω αἰὲν κακὰ, semper teneor miseriis. 531, Τρώεσσι μενοίνα. μ, 138, 271, 340. περίεστη γὰρ πάντοθεν κακὰ, ξ, 270. et 289, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει, qui sane multa tristia hominibus intulerat et confecerat. coll. 284, Ζεὺς νεμεσᾶται κακὰ ἔργα, facta improba, i. e. ἐπὶ ἔργοις κακοῖς νεμεσᾶται. et 506, εἵματα, vestes inhonestas et viles. ο, 176. ἀράχνια, turpes telæ aranearum, π, 35. et 134, πολλοὶ μηχανῶνταί μοι κακὰ, struunt mihi. et 205, παθών. et 380, ἔργα, improba facta, malas actiones; coll. 381. et 423, ῥάπτειν ἀλλήλοις. εἵματα, ρ, 24. et 66, ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύοντες, bona loquentes, at mala mentibus profunde cogitantes. et 158, ἔργα τάδε πευθόμενος, audiens ista improba facta. sic, 226, ἔμαθεν, didicit viles et improbas actiones, ergo, 227, notat ἔργον, agriculturæ opus, rusticum opus, obire; et per κακὰ respicit mendicationem, mendacia, inertiam. (sic et σ, 361, 362.) et 284, πέπονθα, multa dura passus sum. et 287, γαστὴρ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποις δίδωσι, ventriculus multa mala hominibus dat. sic et 474. et 289, δυσμενέεσσι φέρουσαι, infortunia et damna inferentes inimicis. et 465, βυσσοδομεύων. sic et 491. et 596, φρονέουσι, coll. 499. ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην, pro εἰς ὃν, in quem sane mala exempla edere possem, σ, 27. et 231, φρονέοντες. et 255, τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, tot infortunia in me devolvit deus. sic et τ, 129. et 72, εἵματα εἶμαι, vilia vestimenta indutus sum. et 327, κακὰ εἱμένος, indutus vilia. φρονέων αὐτοῖς, υ, 5. et 16, ἀγαιομένου ἔργα, indignantis ob improba facta. et 87, αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατα ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, somnia tristia immittere mihi solet. et 314, ἐμοὶ ῥέζετε, facite mihi. πολλὰ μογήσας, multa infortunia exantlans, φ, 207. et 298, ἔρεξε. πολλὰ πέποσθε, multas ærumnas exantlastis, ψ, 53. et 64, ὕβριν καὶ ἔργα ἀγασσάμενος. et 101, μογήσας, 169. et 217, πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, malas fraudes struunt. μήσατο ἔργα, struebat pessima facta, ω, 198, 325. κακὴ ἀνέμοιο θυέλλη, gravis et infelix turbo venti, Ζ, 346. γλήνη, ignava pupa, Θ, 164. νὺξ, nox tristis, Κ, 188. ξ, 457, 475. μοῖρα, fatum triste, Ν, 602. ἔρις, contentio mala, i. e. pugna, Γ, 7. Λ, 529. βούβρωστις, calamitas dira, Ω, 532. στίβη, pruina gelida, ι, 467. αἶσα, fatum adversum, ι, 52. λ, 61. οὔτι κακὴ νῆσος, non contemnenda est insula, non sterilis, ι, 131. βουλὴ, consilium malum et noxium, κ, 46. ξ, 337. ἀχλὺς, caligo infausta et mali ominis, υ, 357. κακῆς γυναικὸς, λ, 383, pestiferæ uxoris. βουλῆς, μ, 339. κακῇ αἴσῃ, Α, 418. Ε, 209. τ, 259. μάστιγι, Ν, 812. θυέλλῃ, κ, 54. κακὴν ἀπάτην, damnosam fraudem, Β, 114. Ι, 21. κῆρα, triste fatum, Π, 687. ἔριν, γ, 161. φύζαν, ξ, 269, fugam tristem et timidam et turpem. κακαὶ κύνες, Ν, 623, ubi Menelaus sic vocat Trojanos, ionice in fœminino: et no-

tatur impudentia eorum, cum turpitudine morali. apparet ergo, κακὸν in genere esse, vel active, avertens se, vel passive, aversandus; et contextus specialius determinat ubique. ἡ κάκη est ἡ κακία et ἡ δειλία, malitia, timiditas: prior notio est Eurip. Hipp. 1335. posterior Iphig. Taur. 676. et κακίζεσθαι est τὸ δειλιᾶν. imo et τὸ κακκᾶν hinc est, quia timidis laxatur alvus. cæterum κύων vocari potest et, homo βλάπτων ἐφ' οἷς αὐτὸς οὐκ ὠφιληθήσεται, lædens alios ob res quibus ipse frui non potest: unde proverbium, ὁ κύων ἐπὶ φάτνης, canis ad præsepe, qui bovem vetat vesci fœno, quo canis tamen vesci ipse nequit, ὁ μήτε χρώμενος μήτε ἄλλοις διδούς. κακαῖς ὀδύναις, tristibus doloribus, κακωτικαῖς, E, 766. ι, 440. ἀτασθαλίαις, scelere tristifico et abominando, μ, 300. ω, 457. κῆρας κακὰς, tristia fata, M. 113. β, 316. si definitionem philosophicam *mali* confers, cum etymologia τοῦ κακοῦ, perspicies, etiam Homero malum esse, quod nos, vel statum nostrum, imperfectiores reddit vel sistit, et hinc tædium parit et aversionem. Vide sub δειλὸς paullo sub initio, et ἀγαθὸς aliquanto sub initio.

κακότεχνος, ου. ὁ ἡ. (Τέκω) mala arte factus, malam artem habens, malum struens. ἦ μάλα δὴ κακότεχνος σὸς δόλος, inquit Jupiter ad Junonem, O, 14, certe omnino tamen tuus dolus malus: nam est et alius δόλος ἐπὶ καλῷ. ὁ ἡ ἄτεχνος, sine arte. it. sine dolo aut simulatione. ἀτέχνως, ruditer, imperite. sed ἀτεχνῶς est aperte, vere, sine circuitione.

κακότης, ητος. ἡ. (Χάω) ignavia, timiditas. maleficium, quo quis alios male adficit. ærumna, infelicitas. ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον (ἕνεκα) κακότητος, putabam luiturum esse eum injuriam suam qua me affecit et adflixit, Γ, 366. οὕτω κεν Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος, Λ, 382, sic sane Trojani respirarent a malo suo quo eos adficis; nam male adfecti non libere satis et cum voluptate respirant. ἔτι μὲν φημὶ ἄδην ἐλάαν κακότητος, adhuc eum puto me satis agitaturum in miseriis, ε, 290, conf. ἄδην. et 379, σὲ ὀνόσεσθαι κακότητος, te vilipensurum esse miserias tuas. et 397, τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, liberarunt a miseria. sic ν, 321. π, 364. ἀλλ' οὐδ' ὧς τινὰ ἔμελλε ἀπαλεξήσειν κακότητος, ρ, 364, at ne sic quidem poterat quemquam eximere ex infortunio illo. ἀνδρῶν κακότητι, virorum ignavia, B, 368. δειλίᾳ καὶ ἀνανδρίᾳ. κακότητι γερόντων, O, 721, socordia et timiditate principum nostrorum. ἡγεμόνες, ducis, N, 108. ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, teneor miseria et ærumnis, θ, 182. sic, ἔχεται, ρ, 318. αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν, τ, 360, celeriter enim in miseris rebus mortales senescunt et vigorem amittunt; ἐν κακώσει. μίσγειν ἄνδρας κακότητι καὶ ἄλγεσι, viros immiscere miseriis, υ, 203. ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένοντο, vestra socordia et vestro vitio, amici, istæ res contigerunt, ω, 454. κακότητα βαρεῖαν ἐφίει, K, 71, injungebat nobis gravem miseriam. sic, φέροντες, M, 332, calamitatem inferentes aliis. ὑπεκφύγοιμεν, subterfugiamus infortunium, γ, 175. ι, 489. κ, 129. ἀλάλκοιεν, avertant, defendant ab eo calamitatem, δ, 167. ἐκφυγεῖν, effugere malum, ι, 414. ἀγορεύων, narrans labores suos, ρ, 517. φυγόντες, ψ, 238.

κακοφραδὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) qui male consulit, sibi vel aliis, indisertus. Αἶαν, νεῖκει ἄριστε, κακοφραδὲς, Ψ, 483, ubi loquitur rex Idomeneus in contentione ludicra, et vox ea non nimis duro in significatu est accipienda, utpote inter sodales nobiles dicta. *übelzubedeuten, (ill-omened.)*

κακόφρων, ὁ, vide sub φρονέω, prope finem.

κακόω, f. ώσω. (Χάω) male adficio, deteriorem sisto. ἐκάκωσεν ἡμᾶς βίη Ἡρακληείη, Λ, 689, adflixerat nos Hercules. et 688, κεκακωμένοι ἦμεν, pro ἐκεκακώμεθα, adflicti et ad paucos redacti eramus. μηδὲ γέροντα κάκου (κάκοε, imperat. præs. a.) κεκακωμένον, neque senem adflige adflictum et male habitum, δ, 754. ἐπεί με ἐκακώσατε λίην, υ, 99, postquam me malis adfecistis nimis. ῥηΐδιον δὲ θεοῖς, ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι, π, 212, facilis res est diis, aut extollere et honoratum facere mortalem, aut deteriorem et turpem et inhonestum facere, *klein und schlecht zu machen, (to make little and mean;)* sicut nunc h. l. διὰ τοῦ κατ' εἶδος αἴσχους, ob turpem speciem externam. κεκακωμένος ἅλμῃ, turpatus salsugine, ζ, 137, *unrein gemachet, (defiled.)*

κάκτανε pro κατάκτανε, vide sub κατακτείνω.

κακῶς, (Χάω) adverb. male, odiose, humiliter et ignobiliter. κακῶς ἀφίει αὐτὸν, contumeliose dimisit eum, A, 25. ἢ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν, an bene an male redituri simus, B, 253. ἔβησε αὐτοὺς ἐξ ἵππων, male eos deturbavit e curru, E, 164. et 698, κεκαφηότα, ægre spirantem, male spirantem. πέλει αὐτῇ, male est ipsi, I, 324. et 547, Κουρήτεσσι ἦν, iis male erat; atque ibi fortasse est ellipsis, e. c. ἦν αὐτοῖς κακῶς ἔχοντα τὰ τῆς μάχης, aut simili modo: *es gieng ihnen übel, (it fared ill with them.)* ὥς κεν Τρῶες ἀπόλωνται κακῶς, ut male pereant, Φ, 460. χρήματα αὖτε κακῶς βεβρώσεται, opes male consumentur, β, 203. et 266, ὑπερηνορέοντες. sic et δ, 766, male insolentes. ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, sero misere veniat, ι, 534. sic, νεῖαι, λ, 113. μ, 141, redis. πάσχοντος, male affecto me per vim eorum, π, 275. ἐρεθίζειν, male irritare alios, contumeliose, ρ, 394. ὠρίνετο θυμὸς αὐτῷ, σ, 74, ignave et timide movebatur ei animus. et 167, ὄπιθεν φρονέουσι, *sind hinter dem rücken gefahrlich gesinnet, (they secretly contrive mischief.)* τοξάζεαι, imperite arcu jacularis, χ, 27, ἀτέχνως, imo et, sceleste. ἔρεζον αὐτῷ, ψ, 56, male faciebant ei, αὐχμεῖς, ω, 249, ignobili modo squalles.

κακώτερος, α, όν. (Χάω) abominabilior, pejor. οὔτι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι, nihil infelicius et tristius accidere mihi possit, T, 321, omnia

alia mala erunt mihi æque magna. notat et, humilior, deterior natu; et, ignavior, imbellior: κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο, alius minus fortis quam ego, Χ, 106, minor gloria et factis et natalibus et robore: nam Hector loquitur. maxime autem ibi respicitur virtus militaris. sic, κακώτερος ἀντιβολήσας, ζ, 275, ubi loquitur regia virgo: aliquis deterior animo, malevolus aliquis et maledicus ex inferiorum ordine. sic et φ, 324, ubi τῷ δυσγενεῖ simul jungitur in mente proci ὁ ἀσθενέστερος. οὐ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης, nihil maleficentius est mari, θ, 138. πλαγκτοσύνης, ο, 342, nihil deterius est circumvagatione egena.

καλάμη, ης. ἡ. (᾿Α) culmus, *der halm, (straw.)* vox ex ἀμάω et καλὸς composita, ob pulcritudinem segetum jam colligendarum et metendarum. stipula, *die stoppel, (the stubble.)* antiquissimi sua frumenta non prope terram falcibus grandibus desecabant: sed falce minore circa medium fere culmum aristas secabant; reliquum longiuscularum stipularum solebant incendere, vel stantes eas relinquere. πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευε, Τ, 222, plurimas quidem aristas cum suis culmis ferrum ad terram sternit, ut notentur allegorice corpora hostium strata. ibi igitur καλάμη est illa culmi secti pars ad quam est arista. ἔμπης καλάμην γέ σ᾿ ὀΐομαι εἰσορόωντα γιγνώσκειν, ξ, 214, ubi proverbialis est locutio, et constructio est, οἴομαι ἔμπης, existimo omnino, σὲ εἰσορῶντα καλάμην, te intuentem stipulam reliquam, γιγνώσκειν σὲ, sc. τὸ λήϊον, cognoscere vel agnoscere te posse, qualis fuerit integra seges. καλάμη ergo h. l. metaphorice est, corpus senectute affectum, et adagium integrum (nam h. l. est ἐλλιπὲς) est: ἐκ καλάμης δῆλος ὁ τεθερισμένος ἄσταχυς, *aus den noch stehenden halmen urtheilet man von den ären so drauf gestanden, (from the straw yet standing people judge of the ears that have been upon it.)* dicitur ἐπὶ ἀνδρῶν γεγναίων, οἳ καὶ περὶ καιρὸν γήρως, ἐμφαίνουσι λείψανα τῆς ἀρετῆς παλαιᾶς. et Ulysses hoc vult: οἶμαί σε, ὁρῶντα τὸ τῆς νεότητός μου ὑπόλειμμα, τὴν μετὰ θέρος καλάμην, ἤγουν τουτὶ τὸ σῶμα τὸ φέρον ποτὲ καρπὸν ἀρετῆς, γινώσκειν ἐξ αὐτοῦ, οἷος ἂν ἦν ἐγὼ ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας μοι λήϊον ἤκμαζεν, ἐπεὶ καὶ τὸν εὐγενῆ τις πυρὸν ἐκ τῆς ὑπολειφθείσης καλάμης ἤγουν ὑποστάθμης τεκμαίρεται. ergo in poëta ἡ καλάμη in sensu tantum allegorico occurrit: in Iliade ἐπὶ σώματος ἀνθρωπείου πεσόντος: in Odyssea ἐπὶ σώματος τοῦ ὑπὸ γήρως ἤδη διεφθαρμένου. καλάμη dicitur et καλαμαία, sicut μέλισσα μελισσαία, οὐρὰ οὐραία, δραχμὴ δραχμαία, λίμνη λιμναία, γαλήνη γαληναία, σελήνη σεληναία, ἅμαξα ἁμαξαία, etc. magis tamen in sermone vulgi quam erudito. καλαμᾶσθαι est, συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων, *nachstoppeln, (to glean.)* deinde et τὸ, εἰσάγαν ἀδικεῖν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν καὶ τὴν καλάμην ἐπὶ κέρδει ἐκσπώντων, *aussaugen, (to suck out.)* τὸ καλαμαῖον est τεττίγιον ἐλάχιστον, locusta minima: sed τὸ καλάμιον est χρυσοῦν κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει, *güldene haarnadel, (gold hair-pin.)*

καλαῦροψ, οπος. ἡ. (῾Ρίπω) baculus superne incurvus vel altero extremo curvus, ῥόπαλον ἐπικαμπὲς ἐν ἄκρῳ, οὗ τὸ κάλον (i. e. ξύλον) αὖ ῥίπτει. *eine krumme hirtenkeule, (a shepherd's crook.)* ὅσσον (i. e. κατὰ ὅσον διάστημα, quam longe) τὶς ἔῤῥιψε (jacere potest) καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ, *so weit ein hirte seine keule werfen kann, (as far as a shepherd can throw his crook,)* Ψ, 845.

καλέω, f. έσω et ήσω. (Κέλω) voco, venire jubeo: appello, nomino: invito. est a κέλω. αὐτός σε καλεῖ, ille hortatur ut ad se venias, Γ, 390, hortatur te domum redire. καλέει κρείων, rex vocat, Δ, 204. Ζεύς, Ω, 88. ut et huic verbo insit notio adhortandi. sic Γ, 250, καλέουσιν ἄριστοι, senatores et magnates rogant ut venias. ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίωνα, Α, 403, nam dii, i. e. eruditi et poëtæ, sæpe aliter nominant rem, ac vulgus hominum. sic Σκάμανδρον, Υ, 74. κοτύλην μὲν καλέουσι, Ε, 306, *man nennet es, (it is called.)* ἄρκτον, ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι, Σ, 487. κύνα ᾿Ωρίωνος, Χ, 29. et 506, ὃν, quem, i. e. quo nomine et quidem re vera, sc. ᾿Αστυάνακτα. Περκὸν, Ω, 316. τοὔνεκά μιν κάλεον (ἐκάλεον, nominabant) Σιμοείσιον, Δ, 477. Δηΐφοβον δ᾿ ἐκάλει, Χ, 294, vociferabatur ad Deiphobum: nam clarum vocare et appellare, i. e. clara voce, innuit hoc verbum. αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι, Κ, 197, ipsi enim invitabant eum ut una iret et una in medium consuleret. κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος, Ψ, 203, quisque eam ad se invitabat, ut juxta se consideret; et sermo est de Iride et ventis personificatis. τὸν Ἕκτωρ καλέεσκε (ionice pro ἐκάλει) Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι ᾿Αστυάνακτα, Ζ, 402. αὐτὴν πατὴρ καὶ μήτηρ ᾿Αλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, Ι, 558. ἐκάλεσάν σε θεοὶ θάνατόνδε, Π, 693. Χ, 297, i. e. ἤγγιζέ σοι ὁ θάνατος: vocant te dii ad mortem, quasi ut venias in domum mortis. τοῦ σε εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα, pro ἐκάλεσα, Ω, 106. ὄφρα καλέσσω (pro καλέσω) αὐτὸν, Ζ, 280, et est aor. 1. conj. ut eum invitem. ᾿Ελένην καλέουσα ἴε, ibat ut advocaret eam, Γ, 383. σὺ καλέσας εἰς ἀγορὴν, ad concionem convocans, Τ, 34. καλέσασα τὸν εἰς Ὄλυμπον, Α, 402, advocans eum. ἄμυδις καλέσασα θεοὺς, convocans eos, Υ, 114. καλέσαντες ἀριστῆας, Ο, 303, adhortantes et ad se vocantes eos. εἴ τις καὶ τούσδε καλέσειε, Κ, 111, 171, et est hæc phrasis pro: ἄγε τις καλεσάτω. *wenn doch jemand die rufen wollte, (let some one call them.)* sic et Ω, 74. τὸν δεῦρο κάλεσσον, pro κάλεσον, Δ, 193. sic Κ, 53. Μ, 343. Ο, 54. κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους, roga ut veniant huc, Ν, 740. sic, ἀριστῆας, Ρ, 245, coll. 247, ubi maxime vis hujus verbi propria apparet. Πρίαμόν τε καλέσσαι, pro καλέσαι, et ut Priamum advocent, Γ, 117. θεοὺς ἀγορήνδε, Υ, 4. et 16, ἐκάλεσας. Romanorum verbum, calare, ab hoc Græco verbo ejusque usu proprio est.

ἀθάνατοι καλέονται, E, 342, immortales appellantur, vocantur id quod re vera sunt, et est id pro εἰσὶ, sicut et sæpe in Novo Testamento, Luc. i, 32. Matth. v, 9, etc. οἳ Τιτῆνες καλέονται, qui sic vocantur nomine, Ξ, 279. Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο, B, 684, ionice pro ἐκαλοῦντο, quod poëta posuit ut sonus fieret paullo gravior et sonorior. alia forma hujus imperf. pass. item Ionica est, καλέσκετο υἱὸς, i. e. ἦν, O, 338, pro ἐκαλεῖτο. σὴ παράκοιτις κέκλημαι, tua uxor vocata sum, Δ, 61, ὑπὸ πάντων οὕτω καλοῦμαι κατ' ἀλήθειαν, i. e. sum tua conjux. sæpe tamen poëta consulto sic loquitur. nam h. l. Ἥρη, i. e. aër inferior, non vere est conjux Jovis, i. e. ætheris, sed fingitur tantum. sic et Σ, 366. ἥτε καταῖτυξ κέκληται, K, 259, quæ sic vocatur. nam hoc præt. pass. notat ut præsens. et 195, βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλὴν, principes quotquot in consilium et senatum vocati erant, ionice, plusquamp. pass. pro ἐκέκληντο: et ad accusativum omissa est præpositio εἰς. hinc postea dicta est ἡ σύγκλητος, senatus. ἔνθα Κολώνη κέκληται, ubi vocatur Colone, Λ, 757. φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις, ejus conjux statim vocaberis, i. e. eris, Γ, 138. et est fut. 2. pass. statim eris uxor τῷ νικήσαντι. nam de Helena pugnaturi erant Menelaus et Alexander. μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην, εἰ μὴ ἐγὼ — B, 260, *ich wolte der nicht mehr heissen*, i. e. *seyn, wenn ich nicht—(let me no more be called*, i. e. *be, unless I—).* σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν, tuam esse uxorem, Ξ, 268. δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, A, 293, timidus et homo nihili vocari deberem; sic et Germani, *müste ein taugenichts heissen, (I should deserve to be called a good-for-nothing.)* σφίσι φίλη καὶ αἰδοίη καλεοίμην, vocarer, i. e. futura essem, Ξ, 210, *würde seyn, (should be.)* ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν, convocavit, A, 54, pro ἐκαλέσατο, et id attice, pro ἐκάλεσε, forma media pro activa. Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ, vocavit eam ad se clara voce, Γ, 161, et φωνῇ additum ad differentiam τοῦ, νεύματι, ἢ δι' ἀγγέλου, nam vario modo potest aliquis invitari et advocari. postea Attici hanc formam verbi fecerunt judicialem, ut καλοῦμαι τοῦτον sit, in jus voco eum. Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτὸς, vocabat eum extra domum, O, 143. Αἴαντε, inclamavit eos et advocavit, P, 507. καλέσαντο γὰρ αὐτοὶ, ipsi enim evocaverant me, *hatten mich berufen, (had called me,)* A, 270, ut secum irem ad bellum. καλεσάμενος προσέφη αὐτὴν, E, 427, pro προσκαλεσάμενος, *da er sie angeredet, (having accosted her.)* sic et καλεσαμένη, Ξ, 188, *da sie sie zu sich gerufen, (calling her aside.)* τὸν μὲν ἐγὼν προέηκα καλήμεναι, οὓς σὺ μεταλλᾷς, K, 125, eum ego misi ut vocaret quos tu quæris: et est forma infin. act. Attica, pro καλεῖν, καλέμεναι, ob metrum producto ε in η poëtica licentia. τίς ξεῖνον καλεῖ, quis hospitem vocat, ad cœnam scilicet, ρ, 382. et 553, καλέει σε Πηνελόπεια, rogat ut venias ad se, *lasse dich rufen, (has sent for thee.)* ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, ξ, 147, *ich nenne ihn meinen verehrenswürdigen bruder*, i. e. *halte ihn dafür, (I call him my beloved brother*; i. e. *I regard him as such.)* μῶλυ καλέουσι θεοὶ, κ, 305. πάντες γὰρ καλέουσιν αὐτὸν, λ, 186, ubi quoque positum ἐπὶ τῆς εἰς δεῖπνον κλήσεως: nam mos erat antiquus, reges vocari ad epulas solemnes, iisque præesse; ut ex contextu apparet. πλαγκτὰς καλέουσι θεοὶ, nominant, μ, 61. ἵνα μιν κάλεον, pro ἐκάλεον, ζ, 55, quo ipsum vocabant et invitabant. ὄνομα ὅ, τι σε κάλεον, θ, 550. ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει τὸν, κ, 114. et 231, κάλει, invitabat blande, ut hospites intro venirent. sic 257, 313. πτωχὸν οὐκ ἄν τις καλέοι, mendicum non sane quis invitet, ρ, 387. ἔβη καλέων αὐτὸν, ibat invitaturus ad convivium eum, δ, 532. sic, ο, 213, αὐτὸς καλέων δεῦρο εἴσεται, ipse vocaturus te domum suam huc ibit. καλέουσα, advocatura, ν, 413. καλεῦντες, ionice pro καλοῦντες, μ, 249, nominantes me clara voce et invocantes. sic, κ, 229, 255, ubi est simpliciter, clamantes si quis prodeat. ὄφρα καλέσω ξεῖνον, ut invitem, ρ, 52. et 379, σὺ δὲ καὶ τόνδε ἐκάλεσας, vocasti, invitasti huc. ἐμὲ ἀπὸ μεγάρου ἐκάλεσε, me ex conclavi meo vocavit ad se, ψ, 43. προμολοῦσα κάλεσσε, prodiens advocavit, ω, 387. ἀλλά τις καλέσειε γέροντα, vocet huc, δ, 735. καλέσαι, ψ, 44, 51. καλέσας εἰς ἀγορὴν, α, 272. θαλαμόνδε, β, 348. οἰκόνδε, λ, 409, invitans in domum. αὐτὸν ἑτάρων ἀπονόσφι καλέσας, sevocans eum a suis, ο, 528. νεῦσε καλέσας ἐπί οἱ, innuit vocans eum ad se, ρ, 330, 342, προσεκαλέσατο αὐτὸν νεύματι. εἰς ἀγορὴν καλέσαντα Ἀχαιοὺς, α, 90. et 416, καλέσασα θεοπρόπον. ἐπὶ οἷ, ad se, ρ, 507. et 529, κάλεσον δεῦρο. et 544, ὧδε, voca huc. μοὶ τροφὸν, χ, 391, *rufe sie zu mir, (call her to me.)* Νηϊάδες καλέονται, vocantur, nominantur, ν, 104, 348. ἀφνειοὶ καλέονται, i. e. εἰσὶ, divites sunt, ο, 432. ρ, 423. τ, 79. ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, i. e. εἶναι, η, 313, *mein schwieger sohn zu heissen, (to be called*, i. e. *to be my son-in-law.)* αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη, ζ, 244, utinam enim mihi talis conjux destinatus esset a deo vocatus! καλέσασθε ἀοιδὸν, advocate huc et invitate, θ, 43. εἷς ἑ καλεσσάμενος, ad se vocans, χ, 436. nam Sigma duplicatur ob metrum. καλεσαμένω Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορὴν, γ, 137.

καλήμεναι, poëtice pro καλέμεναι, quod attice pro καλεῖν, vide præcedens paullo sub medio.

καλήτωρ, ορος. ὁ. (Κέλω) bene vocalis, clare vocans. est epitheton κήρυκος boni. et ex hac voce, sicut et ex nomine proprio, ὁ καλήσιος, apparet, verbum καλέω in futuro quoque esse καλήσω. κήρυκα καλήτορα, Ω, 577. ejusmodi epitheton κήρυκος est et ὁ ἀστυβοώτης, ου, ab κατὰ ἄστυ βοᾶν: et ὁ ἠπύτης, ου, ab ἠπύειν, i. e. φωνεῖν.

καλλαπάρην, pro κατὰ λαπαρὴν, vide sub λαπάρα, et KATA' prope medium.

καλλείψω, pro καταλείψω, vide sub καταλείπω.

καλλιγύναιξ, αικος. ὁ ἡ. (Γάω) pulcras mulieres habens, eleganti corpore, simul et vestitus gratia ornatas. Ἑλλάδα καλλιγύναικα, B,

633. I, 447. Ἀχαιΐδα, Γ, 75. Σπάρτην ἐς, ν, 412.

καλλίζωνος, ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) eleganter cinctus. idem ac εὔζωνος, et βαθύζωνος, et epitheton formosarum fœminarum. καλλίζωνοί τε γυναῖκες, H, 139, et vide ἄνδρα περίπυστον, de quo et γυναῖκες canunt, non solum viri. quanquam sermo est de nobilioribus. eadem verba alio contextu, Ω, 698, ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν. ποσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν, ψ, 147, coll. 142, ε. ubi chorea nuptialis nostro more facta describitur.

καλλίθριξ, τριχος, ὁ ἡ. (Θέρω) pulcros pilos habens. καλλίτριχες ἵπποι, E, 323. O, 348. Ψ, 525. γ, 475. καλλίτριχα μῆλα, ι, 336, 469, de ovibus et capris.

καλλικολώνη, ης. ἡ. (Κίλω) erat locus ad Trojam elatus et amœnus, λόφος τὶς πεντασταδιος τὴν περίμετρον, collis quinque stadia in circuitu complectens. alibi dicitur Θρωσμὸς πεδίου: et a pulcritudine sua habebat nomen. fluvius Simois alluebat hunc collem. Υ, 53, 151.

καλλίκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) pulcra coma ornatus. καλλικαπίδος καλλικόμοιο, I, 449. Ἑλένης, ο, 58.

καλλικρήδεμνος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) est epitheton fœminæ, eleganti cinctura capitis ornatæ. ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι, δ, 623, ubi sic vocantur ancillæ Ulyssis delicatiores, utpote concubinæ procorum.

κάλλιμος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) pulcer egregie. κάλλιμος οὖρος, ventus secundus admodum pulcer et serenus, λ, 639. et 528, χρόα κάλλιμον, quod attinet pulcrum corpus. ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον, liquidam vocem, μ, 192. κάλλιμα δῶρα, δ, 130. Θ, 439. ο, 206.

καλλιπάρηος, ου. ὁ ἡ. (Παρὰ) pulcris genis, formoso vultu. est epitheton pulcræ fœminæ, a parte hac ad totum. ἡ Χρυσηΐς, A, 143, 310. Βρισηΐς, A, 184. T, 246. Ω, 676. Θεανὼ, Z, 298, 302. Διομήδη, I, 661. Θέμις, O, 87, quo epitheto innuitur, per justitiam maxime florere populos. Λητὼ, Ω, 607, nam nox sublustris est admodum formosa. Ἑλένη, ο, 123. Μελανθὼ, σ, 320, ancilla admodum formosa.

καλλιπλόκαμος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) bene ornatus comis intortis. idem ac εὐπλόκαμος, q. v. Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο, Ξ, 326. Θέτι καλλιπλοκάμῳ, Σ, 407. et 592, Ἀριάδνη. Θέτιδος καλλιπλοκάμου, Υ, 207. Θεᾶς, κ, 220, 310.

καλλιρέεθρος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) pulcre fluens. a τὸ κάλλος. ἐς κρήνην κατεβήσατο καλλιρέεθρον, κ, 107, de filia Antiphatis, aquam petente.

καλλίῤῥοος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) pulcre fluens. a τὸ κάλλος. καλλίῤῥοον ὕδωρ, de fluvio, B, 752. M, 33. κρουνὼ καλλιῤῥόω, X, 147, *an die zwey klaren bäche, (at the two clear streams.)* ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο, ε, 441, ubi ρ non est duplicatum. κρήνην τυκτὴν καλλίροον, ρ, 206. ejusmodi fluvius purus vocatur et ἀργυροδίνης, ὁ.

κάλλιστος, η, ον. (Κῶ) pulcerrimus, formosissimus. κάλλιστος ἀνὴρ, Νιρεὺς, B, 673. ὃς (πέπλος) κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, ἠδὲ μέγιστος, Z, 294. ο, 107, ubi κάλλιστος notat τὴν ποιότητα τοῦ ποικιλμοῦ, cum παμποίκιλος tantum notet τὸ πλῆθος τῶν ποικιλμάτων, coll. Z, 289. ο, 105. κάλλιστος ἀνθρώπων, Γανυμήδης, Υ, 233. ἀστὴρ, X, 318. ποταμῶν κάλλιστος πολὺ, λ, 238, ubi πολὺ etiam auget superlativum. κάλλιστον ὕδωρ, limpidissimam aquam, B, 850. Φ, 158. κειμήλιον, δ, 614. ο, 114. τοῦτό μοι ἐνὶ φρεσὶ κάλλιστον εἴδεται εἶναι, ι, 11. κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα, λ, 521. καλλίστους ἵππους, K, 436. πολὺ καλλίστους καὶ μηκίστους, sc. Otum et Ephialten, λ, 309. αἳ μετὰ (post) Ἑλένην κάλλισται ὦσι, I, 140, 282.

καλλίσφυρος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) pulcris talis præditus, i. e. pulcris pedibus. est epitheton mulierum formosarum, a parte ad totum. καλλισφύρου Εὐηνίνης, I, 553. et 556, Νύμφης. Δανάης, Ξ, 319. Κάδμου θυγάτηρ Ἰνὼ καλλίσφυρος, ε, 333. Ἥβη, λ, 602.

καλλίτριχες, vide sub καλλίθριξ.

κάλλιφ', pro κατέλιπε, vide sub καταλείπω.

καλλίχορος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) pulcre choreas ducens. est quoque epitheton regionis vel civitatis felicis, ubi incolæ vivunt hilares. διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος, λ, 580.

καλλίων, ονος. ὁ ἡ. (Κῶ) formosior, pulcrior, decentior. est comparativus, a τὸ κάλλος formatus, ex more Græco, qui a substantivis ducunt gradus comparationis. ἄνδρες πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσορᾶασθαι, ἢ πάρος, κ, 396. οὐκ αὐτῷ τόγε κάλλιον οὐδὲ ἄμεινον, non ei hoc pulcrius aut commodius erit, Ω, 52, qui comparativus est per idiotismum, quem Germani per, *gar zu, (far too,)* vel tales particulas exprimunt: *es wird ihm das nicht gar zu schœn anstehen, es schicket sich das für seinen stand nicht allzusehr, (it will not become him too well, it is not befitting his rank.)* νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι ξείνους, οἵτινές εἰσιν, γ, 69, nunc, postquam satiati sunt cibi, pulcrius est, sciscitari et quærere ex hospitibus, quinam sint. et 358, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω. sic et Θ, 543. καί σοι ὧδε πολὺ κάλλιον, ἢὲ πόδεσσιν ἔρχεσθαι, ζ, 39, etiam tibi sic multo pulcrius, si veheris curru, quam pedibus ire eo. οὐ μέντοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικε, ξεῖνον χαμαὶ ἧσθαι, non sane istud nimis pulcrum, neque decet, hospitem humi sedere, η, 159. φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν, Θ, 549, dicere enim te, sc. vera, pulcrius est. καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ρ, 583. μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω, σ, 254. τ, 128.

κάλλος, εος. τό. (Κῶ) pulcritudo, formæ venustas. et hæc una vox comprehendit duo illa, δέμας καὶ φυὴν, aptam membrorum omnium ædificationem, et decentem staturam corporis, κάλλος ἐστὶ συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν, μετ' εὐχροίας, inquit alius. in admiratione summa τὸ κάλλος semper fuit, maxime Lacedæ-

mone, ubi pulcerrimi multi erant. regium putabatur et divinum ista pulcritudo. hinc τοῖς περικαλλέσιν (præstantibus forma) fiebant ἡρῷα, i. e. ναοὶ πρέποντες ἥρωσιν: imo et meretriculæ quædam ob insignem formositatem sunt consecratæ. ἐν Θεσπίαις fiebant Amori ludi solemnes, Olympiis fere pares. Priamus ipse et Hector mirabantur Helenam. in Sicilia erat ἡρῷον Φιλίππου τοῦ Κροτωνιάτου, Ὀλυμπιονίκου, ὃς κάλλιστος ὢν ἐτιμήθη ἐκεῖ, conf. Herodotum. oppositum est τὸ αἶσχος, turpis forma: sic et verba, αἰσχύνειν καὶ καλλύνειν opponuntur. quod κάλλος sit donum divinum, est Γ, 64—66, coll. 39, 44, s. 54, s. et partes præcipuæ fœmineæ formositatis enumerantur 396, 397. κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασι, Γ, 392, pulcritudine fulgens et vestibus: ubi de Paride, qui erat pulcerrimus, et cujus vestitus hanc formam magis etiam conspicuam reddebat. κάλλος τε καὶ ἠνορέην ὤπασάν οἱ θεοὶ, Ζ, 156. αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, superabant forma omnes fœminas, Ι, 130, 272. et 389, εἰ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι, si vel Veneri de forma litem movere possit. πᾶσαν ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ, Ν, 432. κάλλει ἐνίκα πολλὸν, Ψ, 742. κάλλεος εἵνεκα, Υ, 235, raptus est Ganymedes in cœlum. ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, ζ, 18, coll. 16, ubi pulcerrima domina Nausicaa pulcerrimas habet pedissequas, *hof-damen, (maids.)* et 237, κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων, Ulysses bene lotus. θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα, Ναυσικάα, θ, 457, nam κάλλος est θεόσδοτόν τι. γῆμεν αὐτὴν μετὰ (i. e. διὰ propter) κάλλος, λ, 281, sc. Neleus τὴν Χλῶριν. Κλεῖτον ἥρπασεν ἡ Ἠὼς, κάλλεος εἵνεκα, ο, 251. ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος, intuens (εἰσορώμενος) staturam et pulcritudinem, σ, 218. κακκεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη, ψ, 156, coll. 162, ubi apparet, κάλλος et χάριν sæpe notare idem. κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα (αὐτῇ πρῶτον) πρόσωπα καλὰ κάθηρεν, ἀμβροσίῳ, οἵῳ Ἀφροδίτη χρίεται, σ, 191—194, ubi κάλλος fingitur ὡς θεῖόν τι ὑγρὸν, quo lavari et inungi quis possit: ubi sermo est de Penelope, postquam paullum redormiverat interdiu, unde facies fit succi plenior et vividior. in genere tale κάλλος ἀμβρόσιον est, ἡ ἐπιπολάζουσα κατὰ πρόσωπον φυσικὴ καλλονὴ καὶ εὐπρέπεια. in gallo τὰ κάλλεα sunt pendulæ illæ duæ carunculæ rubræ sub gutture ejus. Vide sub Αἶσχος, αἰσχύνω, et Πάρις in R.

κάλος, ου. ὁ. (Χάω) funis nauticus, in specie quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur; ᾧ τὸ ἱστίον συσπᾶται καὶ ἀνίεται, ὁ ἐν μέσῳ τοῦ κέρατος ἀνάγων καὶ χαλῶν τὸ ἱστίον. est ergo a χαλάω, a potestate hujus funis in velo. ι, 260, ὑπέρας τε κάλους τε. recentiores dicunt ὁ κάλως, ω, in declinatione secunda Attica. de eo est proverbium apud Aristoph. Equ. 753, νῦν δεῖ σε πάντα κάλων ἐξιέναι, nunc oportet te omnem rudentem emittere et laxare, i. e. jam omnis conatus est tentandus. sic et apud Euripid. Med. 278, ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, coll. Troad. 94. Herc. Fur. 837, simile est, πάντα κάλων κινεῖν, vel et, πάντα λίθον. nam κάλως quemvis rudentem denotat in sensu lato. Vide sub βοεύς.

καλὸς, ή, όν. (Κῶ) formosus, pulcer, nitidus: purus. est a κάω, a quo κάζω. et quia penultima hujus nominis semper producitur, videri possit inesse contractio ex κάω et ἥλιος, καόμενος ὡς ἥλιος, λαμπρός: et aurum κατ' ἐξοχὴν dicitur καλὸν, tanquam sacrum ἡλίῳ. sed non opus est his ambagibus. proprie ergo notat, nitorem et lumen formæ externæ, τὸν εἶδη: et hinc est ὁ φιλόκαλος, qui pulcra et nitida amat, amator nitoris; et ἡ ἀπειροκαλία, infinita formositas, ἡ λίαν εὐείδεια, in summa laude posita vox, ab ὁ ἡ ἄπειρος, sine fine. quamquam et alibi notet defectum intelligentiæ quid sit pulcrum et honestum, ab ὁ ἡ ἄπειρος, expers, imperitus. hinc et, ab amabili forma corporis dicitur aliquis ὁ καλὸς, vel ἡ καλή. καλός τε μέγας τε, Φ, 108. ζ, 276. sic, καλόν τε μέγαν τε, α, 301. γ, 199, pulcrum et procerum, quod alibi dixit ἠΰν τε. utrumque pertinet ad formositatem corporis; alterum sine altero mancum est. καλός τε λιμὴν, pulcer portus, spectabilis, excellens, ζ, 263. καλός τε καὶ ἀρτίπος, pro ἀρτίπους, formosus et integer pedibus Mars, in comparatione cum Vulcano claudo et hirto, θ, 310. καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν, pulcer quidem corporis figura est iste canis, ρ, 307. ἐπὶ θρόνου καλοῦ δαιδαλέου, Σ, 390. κ, 315, 367, in sella pulcra artificiose facta. ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ, puellum similem formositate stellæ pulcræ et nitenti Veneris, Ζ, 401. καλῷ κρηδέμνῳ, Ξ, 185, calyptra pulcra, qua Juno, eleganter induens se, contegebat caput. καλῷ ἀνέμῳ, ξ, 253, 299, de Borea vento, qui cœlum pulcrum, i. e. serenum, facere solet. χιτῶνα καλὸν, Β, 43. καλὸν οὕτω ἄνδρα οὔπω ἴδον ἐγώ, Γ, 169. χρύσειον καλὸν ζυγὸν, in curru Junonis, Ε, 730. et 731, λέπαδνα (lora) καλὰ χρύσεια. sic et Τ, 393. μελαίνετο δὲ (cruore superfuso atrabatur) χρόα (κατὰ) καλὸν, Venus vulnerata, Ε, 354. et 858, διέδαψεν (dilaceravit, transfodit) χρόα, de Marte vulnerato. sic de Junone, χρόα (i. e. σῶμα) καλὸν ἀλειψαμένη, Ξ, 175. et quia hoc nomen proprium formositatis, hinc ibi crebro repetitum, 177, πλοκάμους φαεινοὺς, καλοὺς, ἀμβροσίους. et 186, πέδιλα καλὰ, calceamenta. χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, gustare, Ο, 316, de telis corpus appetentibus. διέδαψας, Φ, 398. εἰσορόων, lustrans oculis pulcrum corpus, Χ, 321. φθήσι ὀρεξάμενος, Ψ, 805, prior appetens contingat. μὴ κλαίουσα κατιάπτῃ, β, 376. et, κατιάπτης, δ, 749. κάρψω μὲν χρόα καλὸν, aridum et rugosum faciam, ν, 398. et 430, κάρψω μὲν αὐτῷ. μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, ne perde, τ, 263. καθήραντες ὕδατι, ω, 44. δῶρον τιμῆεν, μάλα καλὸν, α, 312. et 131, λῖτα, stragulum, *eine tapete, (a carpet.)* χιτῶνα, θ, 441. i. e. candidum, εὔπλυνῆ: et est singularis pro plurali. et 260, ἀγῶνα, locum ubi saltando certabatur. αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, ι, 513, inquit Polyphemus, cui U-

lysses videbatur parvus et non ex Cyclopico sensu formosus. κρητῆρα καλὸν, φ, 145, quia totus aureus. ἀγρὸν Λαέρτου καλὸν τετυγμένον, ω, 205, ubi duo epitheta, pulcrum agrum, probe excultum vel inædificatum: nam ἀγρὸς est, villa principalis h. l. nam non placet, καλὸν in neutro adverbialiter ad τετυγμένον referre, quod per se notat εὔτυκτον. certum alioquin est, neutrum adverbialiter poni. sic, καλὸν ἀείδειν, α, 155, pulcre canere: de perito musico. sic et, θ, 266. καλὸν ἀοιδιάει, Circe, κ, 227, canit. ὡς ὅτε ἀηδὼν καλὸν ἀείδῃ, τ, 519, luscinia. sic et Germani suum, *schön*, *(fine,)* quoque tropice ponunt: etsi quoque sit a, *scheinen*, *schynen*, *(to shine;)* unde et, *die sonne*, *(the sun,)* nomen habet. νευρὴ (nervus in arcu) καλὸν ἄεισε, sonabat sonorum, φ, 411, *gab einen schönen hellen klang*, *(gave a fine clear sound.)* nam in sono notat, clarum et jucundum. λίνον δὲ καλὸν (καλῶς) ὑπὸ ἄειδε λεπταλέῃ φωνῇ, linea chorda in cithara, Σ, 570, ubi conf. Λίνος in R. καλόν σοι, pulcrum tibi est, convenit tibi, decet te, honestum est tibi, *dir stehet es wohl an*, *(it becomes thee,)* I, 611. οὐ μὲν καλὸν, *(es lässet nicht fein, nicht schön)* *(it is not decorous, becoming)* ὑπέρβιον εὐχετάασθαι, nimis gloriari, P, 19. καλὸν, ἀκουέμεν, T, 79, attendere. sic, α, 370. et ι, 3. οὐ γὰρ ἔμοιγε καλὸν, Φ, 440. καλὸν (καλῶς, *fein, artig,*) *(right, proper.)* οὐκ εἶπες, θ, 166, coll. 179. εἶδος καλὸν, species pulcra, Γ, 44. τέμενος φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, secretam agri partem pulcram plantis et arvis, Z, 195. M, 314. Y, 185. ἔρνος ἐλαίης καλὸν, τηλεθάον, germen oleæ pulcrum, virens, P, 55. τεῖχος εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, Φ, 447. σάκος, X, 314. φάσγανον, Ψ, 808. δέπας, Ω, 101. et 429, ἄλεισον, aureum enim erat. et 588, φᾶρος, candidum, pulcre lotum. sic et γ, 467. et 63, de aureo poculo, coll. 50, 41: nam aurum κατ' ἐξοχὴν dicitur καλὸν, sicut apud Germanos *gold*, *goud*, *gut*, *gott*, unius sunt originis. ὕδωρ, aqua limpida, ζ, 87. et 266, Ποσιδήϊον, vel ob metrum Ποσιδήϊον, splendidum templum Neptuni. γέρας, dignitatem splendidam, λ, 183. οὐ γὰρ καλόν ἐστιν ἀνήνασθαι δόσιν, non pulcrum est, negare donum, σ, 286. sic et Romani suum, pulcrum, ponunt, e. c. Horat. Lib. I. Epist. 2, versu 50, cui pulcrum fuit in medios dormire dies. et 300, δῶρον, donum præstans. sic, μάλα καλὸν δῶρον ἑλὼν, α, 318. δῶμα domum splendidam, τ, 580. φ, 78. et 312, οὐ μὲν καλὸν οὐδὲ δίκαιον, ἀτέμβειν ξείνους Τηλεμάχου, non pulcrum est neque ex more bono, lædere hospites hujus. sic et υ, 294, i. e. οὐκ ἐπαίνου ἄξιον. ἄλεισον, χ, 9. φᾶρος, ψ, 155. καλοῦ σάκεος, T, 380. καλοὶ πλυνοὶ λαΐνεοι, pulcra et lapidibus inclusa loca ad lavandas vestes, X, 154. καλοί τε μεγάλοι τε ὄϊες, ι, 426. χοροὶ Νυμφῶν, saltationes pulcræ Nympharum, μ, 318. καλοῖς ἐν κανέοις, I, 217. Ω, 626. καλούς τε (candidos) μεγάλους τε ὤμους, σ, 68. καλὼ καὶ μεγάλω, Σ, 518. καλὰ εἴρια, lanæ pulcræ, Γ, 388. σφυρὰ, pulcri tali, i. e. pedes candidi, Δ, 147. ξεινήϊα, dona hospitalia, Z, 218. Σ, 408, i. e. εὐειδῆ καὶ ἀξιοθέατα. δώματα, Z, 314. ἔντεα, K, 34, 472. Λ, 754. Σ, 191. πέδιλα, K, 22. Ξ, 186. α, 96. ι, 44, coll. 45, ubi additur χρύσεια: pulcra ergo, quia inaurata. et ο, 549. φάσγανα, O, 713. κειμήλια, Σ, 290. κ, 40. τεύχεα, Γ, 89. E, 621. Σ, 84, 466. T, 11. Φ, 301, 317. πρόσωπα, T, 285. θ, 85. ο, 331. σ, 191. πώεα, Σ, 528. μ, 129. ω, 112. ἱερὰ, Λ, 726. Ψ, 195, 209. δ, 473. η, 191. ἄλσεα, Y, 8. ῥέεθρα, Φ, 238, 244. λ, 239. πάντα καλὰ θανόντι νέῳ, X, 73, i. e. κόσμια, εὐειδῆ, pulcra visu. nam κάλλος et αἶσχος sunt opposita, sicut et καλὸν εἶναι et αἰσχύνεσθαι. ὄμματα, Ψ, 66. α, 208. φάεα, π, 15. ρ, 39. τ, 417. ἐπιθήματα, opercula pulcra, Ω, 228. φάρεα, Ω, 231. ω, 276. ῥήγεα, Ω, 644. γ, 351. δ, 297. κ, 352. δώματα, γ, 387. κ, 13, 252. θ, 453. εἵματα καλὰ, i. e. καθαρὰ, probe lotæ vestes, ζ, 111. ξ, 154. ο, 368. π, 79. ρ, 550. φ, 339. χρὴ καλὰ (εἵματα) ἕννυσθαί σε, ζ, 27. δῶρα, θ, 76. ἔντεα, τ, 18. et 208, παρήϊα. ἕρκεα, υ, 164. θύρετρα, φ, 49. et 117, ἄεθλια. καλὰ sæpe est *adverbialiter* pro καλῶς. οὐ καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ, Z, 326, *es ist nicht schœn für dich, dass du solchen zorn im herzen hegest*, *(it is not right of thee to cherish such resentment in thy heart.)* οὐ καλὰ συνοισόμεθα πτολεμόνδε, Θ, 400, non pulcre congrediemur ad pugnandum, *es wird garstig da ablaufen*, *(we shall come off badly.)* ὑμεῖς δὲ οὐ καλὰ μεθίετε ἀλκῆς, remittitis a fortitudine, N, 116. ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες, Ω, 388, qui mihi liquido narrasti. οὐκ ἔτι καλὰ δὴν ἀλάλησαι, jam non pulcre diu vagaris, ο, 10. οὐ μὲν καλὰ ἀγορεύεις, non pulcre loqueris, ρ, 381, ubi tamen potest esse neutrum plurale pro singulari, οὐ καλὸν πρᾶγμα λέγεις. sæpe enim pluralis ponitur pro singulari: e. c. ἐξ οὗ (κατὰ) τὰ πρῶτα διαστήτην, i. e. τὸ πρῶτον. et, δυοῖν τὰ ἕτερα πεπονθώς, i. e. τὸ ἕτερον, ex duobus alterum passus. et 397, ἦ μοῦ καλὰ κήδεαι, sane pulcre curam mei habes: quod ironice dictum. et 460, σὲ οὐ καλὰ οἴω ἀναχωρήσειν. et 483, οὐ καλὰ ἔβαλες αὐτόν. καλὴ Κασσιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεαῖς, Θ, 305, tota pulcra, et καλὴ κατ' ἐξοχὴν, pulcerrima. sic, Κλεοπάτρη, I, 552. Πολυδώρη, Π, 175. Χάρις, Σ, 383, uxor Vulcani, loco Veneris. Πολυκάστη, γ, 464. καλῆς Ἀλοσύδνης, δ, 404. καλὴν Ἐπικάστην, λ, 270. et 320, Ἀριάδνην. etiam de urbe pulcra, καλὴ Αἴπεια, I, 152, 294. καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς, I, 703, et sic sæpe. νεφέλη, nubes, picta pulcre ab aureo sole, Ξ, 351. καλῇ χορῷ, pulcra ad saltandum, Π, 180, quod una voce dicitur καλλίχορος, *schœn im reigen*, *(a graceful dancer;)* et hæc eximia laus erat virginum. χηλὸς, cista pulcra, Π, 222. καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος, θ, 320, inquit Vulcanus de Venere, filia Jovis. αὐλὴ καλή τε μεγάλη τε, ξ, 7. sic, cum iisdem duobus epithetis, γυνὴ, ο, 417, nam justa staturæ amplitudine esse, et forma cætera eximia, maxime facit pulcram fœminam. sic, γυναικὶ, ν, 289, π, 158. γαῖα καλὴ καὶ πίειρα, τ, 173. καλῆς νηὸς, O, 705. ἀπήνης, ζ, 252. καλῇ ὀπὶ, pulcra et liquida voce, A,

604. ι, 61. κ, 221, coll. 251. Μοῦσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, ω, 60, nec commodius epitheton reperire potuit poëta ἐπὶ τῶν ἱμμουσῶν ᾠδῶν. sic, φόρμιγγι, Ι, 187. καλῇ πλατάνῳ, Β, 307. βήσση, Σ, 588. χρυσίῃ προχόῳ, α, 137. δ, 53. καλὴν τράπεζαν, Λ, 628. Θ, 69. ἀσπίδα, Λ, 33. Μ, 295. ἀξίνην, Ν, 612. ἀλωὴν, Σ, 562. et 611, κόρυθα. ἄμαξαν, Ω, 267. ζώνην, ε, 232. κ, 545, ubi et additum, χρυσείην. σφαῖραν, Θ, 372. et 455, χλαῖναν, candidam, pulcre lotam. sic et κ, 365. δίπλακα, τ, 242. κληῖδα, φ, 7. ῥάβδον, ω, 3, nam erat aurea. καλαὶ κνημῖδες, Λ, 18. ἐπάλξεις, Χ, 3, quo epitheto τὴν εὐείδειαν καὶ κάλλος τοῦ κτίσματος significat. et 155, Θύγατρες. et 315, ἕθειραι, comæ. καλαὶ δέ τε πᾶσαι, Νύμφαι, ζ, 108. βόες, μ, 262, 355. μεσόδμαι, τ, 37. υ, 354. καλαῖς ῥοαῖς, Π, 229, quia ex purissimo fonte. καλὰς κνημῖδας, Π, 132. Τ, 370. πόλεις, Σ, 491. et 597, στεφάνας. in castris Græcorum ad Trojam erat ὁ καλὸς Νιρεὺς, et ὁ κάλλιστος Ἀχιλλεὺς, Β, 673, 674. vides ergo, τὸ καλὸν esse τὸ εὐειδὲς, formosum, pulcrum sensui: sed τὸ ἀγαθὸν est, præstans et admirabile virtutibus et artibus. hinc mirum non est, si καλὸν καὶ ἀγαθὸν sæpe junguntur, ut res duæ distinctæ a se invicem. Vide sub ἀγαθὸς, aliquanto sub initio.

κάλπις, ιος et ιδος. ἡ. (Πίω) urna, situla, ἀγγεῖόν τι ὑδροδόχον, *ein wasserkrug, (a pitcher.)* est quasi καλοῦσα πιεῖν, invitans ad bibendum. dicitur et ἡ κάλπη. νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ, virgini urnam aquatoriam tenenti, η, 20, ex more antiquo virginum, aquas petentium.

κάλυμμα, ατος. τό. (Κάρα) tegumentum. ἕλε κάλυμμα, Ω, 93, sumebat velamen, in specie capitis.

κάλυξ, υκος. ἡ. (Κάρα) proprie est rosa non expansa, *eine volle aber noch verschlossene rosen knoppe, (a full but not expanded rose-bud.)* deinde est et, mundus muliebris. et est nomen a καλύσσω, f. ξω, quod vide. posteriori sensu occurrit Σ, 401, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους, ubi Eustathius addit: sunt δακτύλιοι, ῥόδων κάλυξιν ἐμφερεῖς, annuli, rosis plenis sed non expansis similes; alii tamen dicunt, esse χρυσᾶς σύριγγας, ὡς οἷον σωληνίσκους, αἷς πλόκαμοι περιέχονται.

καλύπτρη, ης. ἡ. (Κάρα) tegmen capitis muliebre, idemque quod τὸ κρήδεμνον. ἀπέρριψε καλύπτρην λιπαρὴν, Χ, 406. κεφαλῇ ἐπέθηκε, ε, 232. κ, 545.

καλύπτω, (per usum, pro καλύβω) f. ύψω. f. 2. υβῶ. (Κάρα) occulo, contego. est idem illud καρύβω (pro quo dicitur κρύβω et κρύπτω) per τραυλισμὸν mutato ρ in λ. confer ergo κρύπτω. καλύπτει αὐτὸν γαῖα, Ξ, 114, occulit eum terra, i. e. mortuus est. τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, Φ, 321, i. e. ἐπιθήσω τὴν ἄσιν αὐτῷ εἰς κάλυμμα, tantam ei colluviem limosam supra involvam. ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων, Ρ, 136, et sermo est de leone irato. ἐκάλυψεν αὐτὸν ἠέρι πολλῇ, i. e. ἀορασίᾳ, Γ, 381. Λ, 751. Υ, 444. Φ, 597. sic et νυκτὶ, i. e. ἀορασίᾳ, Ε, 23. sed Ν, 425, τινὰ Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, est κτεῖναι, quod alibi dicit ἄϊδι προϊάπτειν: ut notet h. l. θανατηρὰν ἐπίκρυψιν. sed locis paullo ante adductis cum ἠέρι et νυκτὶ, notat, πρὸς ὥραν ἀόρατον ποιῆσαι ἢ γενέσθαι. τὸν δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε, Δ, 461, 503. Ζ, 11. Ξ, 519. Ν, 575. Υ, 393, 471. Φ, 181. Π, 316. τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν, Ν, 580. τέλος θανάτοιο ἐκάλυψεν αὐτὸν vel αὐτοὺς, Ε, 553. Π, 502, 855. Χ, 361. quæ sunt phrases de morte. conf. τέλος. ἠϊόνα ψαμάθοις ἐκάλυψε, Μ, 31. Η, 462, δημὸν ἐλὼν ἐκάλυψε νέκυν, Ψ, 168. et 693, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψε. πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα ἐκάλυψε, Ε, 315, i. e. ἐπέθηκε. sic, πρόσθεν δὲ στέρνου σάκος κάλυψε, ante pectus clypeum opposuit, Χ, 313, vel, ante pectus contexit se quod attinet clypeum. κρατερὸν δέ ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, Λ, 249. ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψεν αὐτὸν, Ρ, 591. Σ, 22. παρδαλέῃ μετάφρενον κάλυψε, Κ, 29, ubi constructio est simplex. κάλυψε χῶρον, obtexit locum et inumbravit, Ψ, 189. ἱκανῷ λιτὶ κάλυψαν αὐτὸν, Σ, 352. Ψ, 254. πέπλοις καλύψαντες λάρνακα, Ω, 796. ἀμφὶ αὐτῷ σάκος καλύψας, Ρ, 132, i. e. σκεπάσας, καὶ οἷον κάλυμμα προστησάμενος τὸ πυργοειδὲς σάκος, et ἀμφὶ pertinet ad καλύψας. nam ἀμφικαλύπτω est et transitive, tegmen circumpono. ὄφρα καλύψῃ ὀρέων κορυφὰς, Μ, 281. κρηδέμνῳ ἐφύπερθε καλύψατο, contegebat se, Ξ, 184. καλυψαμένη ὀθόναις, cooperiens se linteis, Γ, 141. κεκάλυπτο ἠέρι, cooperiebat se caligine, Φ, 549. sic, κεκαλυμμένος, Π, 790. et 360, κεκαλυμμένος ὤμους ἀσπίδι. ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, Ω, 163, arcte chlæna contectus et involutus. κείσονται ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, Φ, 318, jacebunt sub limo obvoluta. nam εἰλύω fere idem notat: nisi quod καλύπτω est usitatius. πᾶς χαλκῷ κεκάλυφθ', pro ἐκεκάλυπτο, totus ferro erat tectus, Ν, 192. τὸν δὲ κῦμα κάλυψε, ι, 435, 353. κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα, Θ, 85. ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψεν αὐτὸν, ω, 314. μηρία καλύψας δημῷ, ρ, 241. φύλλοις καλύψατο, obtegebat se, ε, 491. καλυψάμενος ἐκείμην ἐν νηΐ, κ, 53, obvolvens me, præ mœrore. κεκαλυμμένος ἀώτῳ οἰὸς, α, 443, contectus, involutus egregio vellere, in lecto cubans. κεκαλυμμένοι ἵππῳ, Θ, 503, absconditi in equo illo ligneo. ἠέρι καὶ νεφέλῃ, οἱ Κιμμέριοι, λ, 15, ubi masculinum participii attice pertinet ad δῆμός τε πόλις τε. ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι, Θ, 562, ne videantur. καλυφθεὶς φρικὶ, δ, 402, conf. φρίξ. inde τὸ κέλυφος, εος, et ἡ κελύφη, est quodvis putamen et integumentum, in specie putamen ovi, aut fabæ, aut cancri. vide Aristoph. Vesp. 543. *eine schale, hülse, (a shell, husk.)*

καλῶς, (Κῶ) adverb. pulcre, decore. οὐδ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε, non jam pulcre, sed αἰσχρῶς, domus mea perit, β, 63.

κάμαξ, ακος. ἡ. (Κάμω) est ξύλον ὀρθὸν, ὑπανέχον ἄμπελον, lignum erectum, sustinens vitem, *ein weinpfahl im weingarten, (a pole sup-*

porting a vine.) est a κάμνειν, τῷ βάρει scilicet, quia quasi laborat pondere sustinendo. alii per syncopen dictam volunt ex καλάμαξ, ὡς καλάμοις ἀνεχομένων τῶν κλημάτων, quasi arundinibus sustineantur vites. Sed melioribus prior placet etymologia. κάμαξι, palis vitium, Σ, 563. cæterum non omnes vites alligabantur ad stantes palos, aut ducebantur ad arbores: sed erat et ἄμπελος χαμαῖτις vel χαμῖτις, i. e. χαμαὶ κειμένη. a barbaris ἡ κάμαξ dicitur ὁ ἄγγατος, i. e. τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον, lignum quo quid in altum crescit et ducitur, ab ἀνάγειν. nisi forte hic ἄγγατος ἐπίκειται ταῖς κάμαξιν, *als eine querlatte, (a cross-lath.)* κάμαξ dicitur et ἡ χάραξ.

κάματος, ου. ὁ. (Κάμω) labor defatigans, fatigatio. it. labor quivis, quo quid efficitur aut paratur. ὁππότε μὲν γυῖα λάβῃ κάματος, Δ, 230, quando eum quod attinet artus corripiat lassitudo. κάματος πολυάιξ γυῖα σου δέδυκεν, Ε, 811, invasit tuos artus. ὁππότε μιν κάματος γούνατα ἵκοιτο, Ν, 711, quando lassitudo genua ejus invadat. κάματος δ' ὑπεδάμνα γούνατα, Φ, 52, subigebat et vincebat genua. sic, καταλάβῃ, α, 192, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν, lassitudo gravis eum ceperat, ε, 457. et 472, εἴ με μεθείη ῥῖγος καὶ κάματος, si me sinat dormire frigus et defatigatio: nam nimia lassitudo cum doloribus membrorum impedit sæpe somnum. et 493, ἵνα μιν παύσειε δυσπονέος καμάτοιο, ut eum quiescere faceret a difficili labore et defatigatione. ἄτερ καμάτου ἐτέλεσσαν, η, 325, sine labore finierunt iter. καμάτῳ δὲ ὑπολέλυνται γυῖα, soluta sunt membra fatigatione, Η, 6. καμάτῳ ἀδηκότες, lassitudine confecti et defatigati, Κ, 98. et 312, αἰνῷ. et 471, εὗδον καμάτῳ ἀδηκότες. γυῖα λέλυντο, Ν, 85, quod notat ἔκλυσιν μελῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου: nam κακουργεῖ ὁ κάματος περὶ τὸν ζωτικὸν σύνδεσμον, gravis labor solvit quasi nexus membrorum. hinc et mortui possunt dicti videri οἱ καμόντες, quia mors est λυσιμελής, membra exsolvens ab officio suo. καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ, defatigatione et sudore, Ρ, 385, 745. ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος, somno et lassitudine gravatus, ζ, 2. ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, ι, 75, simul defatigatione et doloribus animi anxii, *für ausgestandener abmattung, (with fatigue.)* sic et κ, 143. καμάτῳ ἀδηκότας, μ, 281. αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, ξ, 318, frigore et labore subactum. μοὶ καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατα ἔλυσαν, υ, 118, mihi labore ærumnoso vires confeeerunt. πολὺν κάματον, multum duri laboris, Ο, 365. ὄφρα μοὶ ἐξείλετο γυίων κάματον θυμοφθόρον, κ, 363, donec mihi exemit membris lassitudinem conficientem animum. ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι, ξ, 417, alii nostrum durum laborem comedunt nullo soluto pretio, *unsre saure arbeit, (our hard labour;)* i. e. id quod labore nostro partum est.

καμινώ, έος. ἡ. (Κῶ) præfecta fornaci, super qua frumenta torrebantur ut eo facilius comminui mola possent; ἡ καμινεύτρια, i. e. ἡ φρύττουσα κριθὰς πρὸς εὐχερεστέραν ἀλευροποιΐαν, *eine heizerin bey der darre, (a female who keeps up the fire at a kiln.)* tales κριθαὶ dicebantur et, αἱ κάχρυες: unde est κατακαχρύσαι, i. e. συντρίψαι. γρηῒ καμινοῖ ἶσος, σ, 27, ubi γρηῒ dicit, κατὰ τὸ πολύλαλον, ob loquacitatem, vel et διὰ τὸ ῥυσὸν (rugosum) τοῦ προσώπου: καμινοῖ vero, διὰ τὸ ἐπιφαινόμενον μέλαν ὡς οἷον ἔκ τινος ἀσβόλης, ob atrum in superficie quasi ex fuligine contractum. nam personatus Ulysses sic apparebat. alii artificiosius hanc vocem compositam dicunt, καμινώ, διὰ τὸ καμεῖν τὰς ἶνας ὑπὸ γήρως, quia nervi sunt imbecilli a senectute. est potius: *ein altes runzliches und schmutziges heizer-weib, (an old, wrinkled, dirty kiln-woman.)*

καμμίξας, pro καταμίξας, vide sub καταμίσγω.

καμμονία, ας. ἡ. (Νίω) victoria ex contentione non intermissa; si quis evadit victor, et relinquitur a victo in loco certaminis. *sieg im kampfe, (victory in battle.)* est a καταμένω, unde ἡ καταμονή, i. e. ἐπιμονή. ergo notat τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην, qualis est ἡ τῶν μονομαχούντων καὶ πυκτευόντων: οὗτοι γὰρ καταμένοντες ὡς τὰ πολλὰ καὶ διακαρτεροῦντες, ἀποκάμνειν τοὺς ἐναντίους ποιοῦσι, καὶ οὕτως νικῶσι. αἴκεν ἐμοὶ Ζεὺς δώῃ καμμονίην, si mihi in hoc certamine singulari dederit Jupiter victoriam, Χ, 257, inquit Hector ad Achillem, antequam congrederentur. sic, ᾧ δέ κε Ἀπόλλων, cui vero Apollo dederit victoriam, in pugilatu scilicet, Ψ, 661, coll. 659, 660. et videtur proprie hoc nomen significare, si alter remanet incolumis.

κάμμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) per syncopen, pro κακόμορος, i. e. κακόμοιρος, qui malum fatum nactus est, infelix. κεῖνον τὸν κάμμορον, β, 351, Ulyssem. κάμμορε, miser, infelix, μή μοι ἔτι ἐνθάδε ὀδύρεο, ne mihi amplius hic lamentare, ε, 160. et 339, κάμμορε, τί ποτέ σοι ὧδε Ποσειδῶν ὠδύσατο ἐκπάγλως, cur tandem tibi sic terribiliter irascitur ille. περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν, supra omnes viros infelix, λ, 215. υ, 33. apud recentiores species aliqua τῶν καρίδων (squillarum, piscium) vocabantur οἱ κάμμοροι, de quibus vide Athenæum.

κάμπτω, f. ψω. (Κνάω) curvo, flecto. thema est κνάω, unde est κνάπτω, et κνάμπτω, et extruso ν, κάμπτω. idem dicitur γνάμπτω et γνάπτω, a quo est ὁ γναφεὺς et κναφεύς, etiam ὁ γόμφος est a γάμπτω, unde ὁ γομφίος, dens molaris, δι' οὗ κάμπτεται ἡ τροφή. nam κάμπτω etiam est, comminuo, rado, seco. κάμπτειν τὸν ἄλλον, est πείθειν, μετάγειν, flectere animum ejus. ὄφρα ἴτυν κάμψῃ, Δ, 486, ut orbile (*eine felge am rade des wagens,*) *(a felloe of the wheel of a car)* flectat et poliat: *dass er eine krumme felge haue, (to cut out a curved felloe.)* φημὶ αὐτὸν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, Η, 118, arbitror eum cum gratulatione genu flexurum esse, i. e. resessurum et conquieturum sedendo esse a fuga. notat ergo καθεσθῆναι, et oppositum est τῷ ἵστασθαι ὀρθόν. sic et Τ, 72, τινὰ αὐτῶν, aliquem eorum. apud recentiores

ponitur hæc phrasis de supplicatione καὶ προσκυνήσει, ἱκετευτικῶς, quod et dicitur γουνπετεῖν, καὶ γόνυ κλίνειν, et γονυκλινεῖν: fieri id etiam potest honoris causa, ἐπὶ τιμῇ ἀνδρὸς ὑπερέχοντος. sed in poëta est pro, requiescere, corpus sedendo curare. ὁ δὲ ἄρα γούνατα ἔκαμψε καὶ χεῖρας, ε, 453, Ulysses, cum ex mari, in quo per aliquos dies nataverat, in littus exiret, ut membra ex diutina contentione redirent ad flexibilitatem suam nec obrigescerent: simulque jacebat aliquamdiu, requiescens. ἡ καμπὴ, ῆς, in certamine curuli est terminus, circa quem circumagitur currus, ἡ νύσσα, ὁ καμπτήρ. Eurip. Electr. 659.

καμπύλος, η, ον. (Κνάω) curvatus, curve expolitus. καμπύλον τόξον, E, 97. καμπύλα τόξα, pluralis poëtice pro singulari, Γ, 17. K, 333. M, 372. Φ, 502. ι, 156. φ, 359. nam omnia τόξα sunt καμπύλα, i. e. ἀγκύλα. καμπύλον ἅρμα, E, 231. et 722, κύκλα, i. e. οἱ τροχοί.

ΚΑ΄ΜΩ, pro quo usus dixit Κάμνω, f. καμῶ. laboro, laborando efficio, elaboro. it. neutraliter, sum lassus aut fatigatus. it. passive, molestia aut dolore afficior. et factum verbum videtur ex sono graviter laborantium, quem Galli per *han* exprimunt. οὐδέ τι γυῖα κάμνεις, nec defatigaris, *wirst nicht müde, (are not tired,)* μ, 280. sic, κάμνει, T, 170. κάμνε (ἔκαμνε) δὲ (κατὰ) χεῖρα, E, 797. sic ὦμον, Π, 106, *die hand that ihm wehe, die schulter ward ihm matt, (his hand ached, his shoulder was tired.)* τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε (ἔκαμε, aor. 2.) τεύχων, elaboravit fabricans, B, 101, quæ vox solemnis est Homero ἐπὶ τεχνῶν. sic, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, fabri ferrarii, Δ, 187, 216. ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ, quem ei ipsæ Charites fecerant, E, 338, de peplo pulcro. cæterum accusativus est per ellipsin, præpositionis, περὶ ὃν vel ἥν. ὅν ῥα αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσὶν, E, 735. αὐτὸν τεύχων, Θ, 195. et 386, χερσίν. ὅπλα κάμε, i. e. καμὼν ἐποίησε, Σ, 613. T, 368. ὃν κάμε Ἐπειὸς, λ, 522, i. e. περὶ ὃν ἔκαμε, vel, ὃν καμὼν ἐποίησε. nam primaria notio hujus verbi est, molesto aut fatigante labore affici, lassari. οὓς (πέπλους) κάμεν αὐτὴ, ο, 105. i. e. καμοῦσα ἔτευξε. τὸ δ' ἐγὼ κάμον, hoc ego multo studio elaboravi, ψ, 189. manifestius intransitive autem est Δ, 244, ἐπεὶ οὖν ἔκαμον θέουσαι, cum lassatæ sunt currendo. ἔκαμε (κατὰ) χεῖρας, Φ, 26. μάλα κάμε γυῖα, Ψ, 63, fessus erat membris: quæ erat causa τοῦ βαθέος ὕπνου, γινομένου μετὰ πολὺν κάματον: et tunc quoque dulcissimus est somnus. ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα, cum fessa erat flendo, Ω, 613. ἔκαμον μοι ὄσσε, πάντη παπταίνοντι, lassabantur mihi oculi, in omnes partes intente circumspicienti, μ, 232. πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας, φ, 150, ante enim fatigabantur manus: quæ est descriptio viri ἀγυμνάστου, cui manus cito dolent et delassantur a labore. οὐ δὴν ἔκαμον τανύων τόξον, non diu laborabam tendens arcum, φ, 426, *habe es mir nicht lange sauer werden lassen müssen, (have not been obliged to labour long.)* hinc οἱ καμόντες sunt mortui, defuncti laboribus et miseriis vitæ humanæ, *die das ihre überstanden haben, (who are past all their troubles:)* ἀνθρώπους καμόντας, homines post mortem, Γ, 278. ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, Ψ, 72. βροτῶν εἴδωλα καμόντων, λ, 475. et ω, 14, ψυχαί. sed γοῦνα καμόντα, sunt genua delassata, *müde knie, (weary knees.)* Ψ, 444. οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε, Θ, 22, ne quidem si plurimum laboraveritis, *wenn ihres euch auch noch so sauer werden liesset, (though ye labour ever so hard.)* οὐδ' ἔνι (non insunt in ea insula) ἄνδρες τέκτονες, οἵ κάμοιεν νῆας, qui ædificare possint naves, ι, 126, ut ergo τὸ καμεῖν sæpe ponatur pro ποιεῖν ἢ τελεῖν, μετὰ πόνου μέντοι. ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων, si lassatus fuero pugnando, A, 168, ubi aor. 2. conj. a. habet augmentum præteriti perf. ionice. nam οἱ Ἴωνες aut omnino abjiciunt augmentum, aut ponunt ubi aliæ dialecti id non habent. ἐπὴν κεκάμωσιν ἐλαύνοντες, H, 5, postquam defatigati fuerint remigando. ἐπεί ἄρ κεκάμησι ἐρεθίζων, si lassatus fuerit lacessendo; et sermo est de leone, incursante venatores, P, 658, pro κάμῃ. sed, ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, ξ, 65, qui ei multa laborando effecerit; et sermo est de bono servo. οὐ μὲν δὴν κάμετόν γε, non sane diu laborem sustinuistis, Θ, 448, *ihr habt es euch beyde nicht gar lange sauer werden lassen, (ye have not laboured long,)* ἐν μάχῃ, in pugna. καμέτην δέ μοι ἵπποι, Δ, 27, ambo equi mihi delassati sunt. ὡς τύνη κέκμηκας, sicut tu defatigatus es, Z, 262, *wie du dich matt und müde gearbeitet hast, (as thou hast wearied thyself out.)* et 261, ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι (pro κεκμηκότι, ionice) μένος μέγα οἶνος ἀέξει, viro fesso laboribus vinum reficit magnum robur: ubi, præter extrusum κ, etiam τὸ ο est productum. κλίνθη κεκμηὼς, decumbebat defatigatus, Ψ, 232, pro κεκμηκώς. κεκμηότας ἄνδρας, viros delassatos, Λ, 801. Π, 44. ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα, κ, 31. ν, 282, pro κεκμηκότα. et perf. act. syncopatum κέκμηκα, pro κεκάμηκα, est quasi a καμέω, f. ήσω. περὶ δ' ἔγχεϊ (κατὰ) χεῖρα καμεῖται (fut. 2. m.) B, 389, fatigabitur et multum laborabit manu, hastam gestans et hasta pugnans. ἃς αὐτοὶ καμόμεσθα (ἐκαμόμεθα) δουρὶ, quas mulieres ipsi multo labore nostro acquisivimus in bello, Σ, 341. νῆσον ἐϋκτιμένην ἐκάμοντο, ι, 130, labore suo insulam bene excultam faciant, coll. 126, et 127, τέλοιεν.

κἂν pro καὶ ἄν, vide sub 'EN, ad finem.

κάναθρον, τὸ, vide sub κάνειον.

καναχέω, f. ήσω. (Ἴα) resono multum. χαλκὸς κανάχησε, pro ἐκανάχησε, τ, 469.

καναχὴ, ῆς. ἡ. (Ἴα) sonus, proprie durior et repetitis ictibus redditus. deinde in genere, magnus sonus. est a Dorico ἡ ἀχὴ pro ἠχὴ, cum præfixa repetitione, quasi ἀχαχὴ, χααχὴ, κααχὴ, interserto ν euphonico. πήληξ βαλλομένη (galea icta) καναχὴν ἔχε, Π, 105, 794. ὀδόντων καναχὴ, dentium crepitus, T, 365, conf.

ποδοῖν. καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνων, ζ, 82, sonitus currentium mulorum.

καναχίζω, (Ἰα) resono multum. idem ac καναχέω. κανάχιζε (imperf sine augmento) δὲ δούρατα πύργων, Μ, 36, resonabant ligna turrium percussa.

κάνειον, ου. τό. (Κνάω) idem ac sequens, et ob metrum producto ε. τραπέζαις ἐπιτίθει χρύσεια κάνεια, auratas lances vel patinas, κ, 355, in domo regia Menelai, ubi mensæ erant argenteæ, patinæ aureæ. et eæ erant Lacedæmone divitiæ; maxime post excisam Trojam. τὸ κάναθρον, ου, est species vehiculi aperti vilioris, quale nos vocamus *eine korb-kalesche, (a basket-cart.)* Xenoph. in Ages. non procul a fin. conf. et Plutarch. in Ages.

κάνεον, ου. τό. (Κνάω) patina major non profunda, *eine flache breite schüssel, (a large shallow dish.)* idem quod ὁ πίναξ. apponebantur in iis panes, et cibaria ab hesterna cœna residua, ad quem usum etiam σπυρίδες, canistra, corbes, adhibebantur. σῖτον ἐπένειμε τραπέζῃ καλοῖς ἐν κανέοισι, Ι, 217. Ω, 626. υ, 355. σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν, α, 147, sic, παρενήνεεν, π, 51. κανέου δὲ ἐκ σῖτον ἀείρας, panem sumens ex patina illa, ρ, 335. et 343, ἄρτον δ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο. ἄρτους ἐκ κανέοιο δύω παρέθηκεν ἀείρας, σ, 119. nam panes apponebantur in magna patina, munditiei causa, ne manibus ferentium contrectarentur; simul, quia non grandes erant panes, ut plures simul apte possent afferri. παρετίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν, Θ, 69, ubi est πρωθύστερον, et per κάνεον (singularis pro plurali) intelligit σῖτον (panem) καὶ ὄψα, cibos. sic in sacris libris: apponite panem, i. e. cibaria. βοὸς πόδα κείμενον ἐκ κανέοιο λαβὼν, υ, 300, os magnum bubulum jacens, sumens ex patina, *aus der schüssel, einen abgegessenen knochen vom vörder viertheil eines ochsen, den rörknochen vom vörderblatt, (from the dish, a picked bone belonging to the fore-quarter of an ox: the shank bone of the shoulder.)* ex qua materia fuerit tale κάνεον apud honoratiores, vides ex Λ, 629, ἐπὶ τῇ τραπέζῃ χάλκειον κάνεον, καὶ ἐπὶ τούτῳ κρόμυον, ubi est lanx vel patina ærea, in qua posita erat cepa. in sequentibus τὸ παρ' est pro παρετίθει, ut intelligas, plures ejusmodi lances fuisse appositas, quarum singulæ suam habebant cibi speciem aliam. εἶχεν οὐλὰς ἐν κανέῳ, gestabat molam salsam in patina, γ, 442, in sacrificio faciendo. sic δ, 761, ἐνέθετο οὐλοχύτας κανέῳ. nomen est a κνάω, ut notet patinam bene politam et rasam, unde et epitheta veniunt. quod vero non solum κανέοις, i. e. πίναξι, βρώματα συνετίθεντο, ἀλλὰ καὶ σπυρίσι, *(geflochtenen körben) (baskets)* apparet ex illo: ἀπὸ σπυρίδων δεῖπνα, i. e. συγκομιζόμενα, si plures in unum conferunt quisque unum vel alterum ferculum. in sacrificiis adhibebantur etiam κάνεα, contracte κανᾶ, et in sing. κάνεον, κανοῦν, quæ in specie erat lanx, cui superpositus erat culter sacrificus, de quo vide Eurip. Iphig. in Aul. 1565, 1569. Electr. 810, s. Vide sub οἰνοχοεύω.

κανεύσας, pro κατανεύσας, vide sub κατανεύω, ad finem.

κανὼν, όνος. ὁ. (Κνάω) est lignum recta linea accurate tornatum et teres factum; vel et tale simile ex alia materia. *ein länglich rundes gerades, (a cylinder.)* in clypeis erant duo ejusmodi κανόνες antiquitus: unus per quem brachium inserebatur, alter quem manu tenebant, ut clypeus firmiter et libratione æquali teneri posset. postea vero, recentiorum temporibus, ex ἐπινοήματι (inventione) Καρῶν, loco κανόνων, lorea ὄχανα intus in clypeo facta sunt, quæ et πόρπακες dicebantur. deinde in genere κανὼν est directum quid, ad quod æqualitas recta examinatur: e. c. in libra sic dicitur lingula: *die zunge oben in der wage, (the tongue of a balance:)* in architectonica arte globulus ad filum recta dependens, *das senkbley, (the plumb, plummet;)* etiam norma quælibet, *das lineal, das richtmaass, (a square, rule:)* in geometria est mensuræ instrumentum, *der maasstab, (the measure:)* in re morali, præcepta et regulæ vivendi; imo in omni arte aut disciplina, regulæ et præcepta artis: denique omne rectum oblongum. ὄφρα λάβωμεν ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος (fama de isto præstanti clypeo) οὐρανὸν ἵκει, πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι (εἶναι, quod totus sit aureus) κανόνας τε καὶ αὐτὴν, Θ, 193, ubi κανόνες vocantur ῥάβδοι τινὲς, ἀναφορεῖς ἀσπίδος, τορευτοὶ ὄντες καὶ ὡς εἰπεῖν κανονωτοί. nam Homeri ævo nondum ἐπενοήθησαν (inventi erant) οἱ ὕστερον ἐξ ἱμάντων πόρπακες, ἤγουν τὰ ὄχανα δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται καὶ ἀναβαστάζονται, quæ fuere inventum Carum: unde Anacreon dixit, Καριοεργὲς ὄχανον. Qui allegorias in poëta nostro venantur, hic quoque magnam aliquam deprehendunt: dicunt enim, aureum clypeum signare τὴν πολυτίμητον φρόνησιν τοῦ γέροντος Νέστορος, κανόνας vero seu manubria illa probe tornata, signare τοὺς παρ' ἐκείνῳ μεθοδικοὺς κανόνας, quos ni habeant Achæi, velut regulas bene agendi, damnum sint passuri. quam apte vero ejusmodi monachorum quorundam interpretamenta intrudantur Homero; judicent ex contextu, qui possunt. nimirum cum poëta versantur, ut solent cum sacris litteris: distorquent verba ad visa sua, et litterali sensui ubique mysteria subesse suspicantur. φανταστικῶς ἀσπίδα, δύω κανόνεσσι ἀραρυῖαν, Ν, 407. ἄγχι μάλα, ὡς, ὅτε τὶς γυναικὸς εὐζώνου στήθεός ἐστι κανὼν, ὅν εὖ μάλα χερσὶ τανύσῃ, πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δὲ ἴσχει στήθεος, Ψ, 761, ubi στήθεος regitur ab ἄγχι, non vero a κανὼν, et similitudo est, Ulyssem tam prope fuisse Ajaci, ut ille κανὼν esse soleret prope pectus mulieris, bona habitudine pectoris præditæ, netricis. apparet ergo, hunc κανόνα esse instrumentum netorium, ξύλον εὐθὺ, τορευτὸν, ὁμώνυμον τῷ ἀπορθοῦντι τὰ ξεόμενα κανόνι, χρήσιμον γυναιξὶν ἢ κλώθειν

f. ἄλλως νῆμα ἐξέλκειν, ἐν τῷ πρὸ τοῦ στήθους ἢ κρατεῖσθαι ἢ ἵστασθαι. ὁ μίτος est filum in genere, πηνίος vero adjectivum ad μίτος, filum inserviens textoriæ arti, vel potius, quod fuso circumvolvitur. est igitur hic κανὼν, ut videtur, teres lignum, cui lana circumvoluta est, stans prope ante mulierem, vel et inferiore sua parte cingulo insertum, et de quo net lanam et in fila deducit, ut deinde fuso textorio (τῷ πήνῳ) possint supervolvi. Cæterum in ejusmodi rebus artificialibus magna est crux fixa enarratoribus talium artium imperitis: ut appareat, ab enarratore priscarum litterarum postulari fere, ut omnium artium rerumque humanarum, et nostri et antiqui orbis, sit maxime gnarus. ignoscent ergo æqui æstimatores, si in talibus aliquid a nobis forte alluoinetur. nomen ipsum est a κνάω, rado, polio. confer πηνίος, et sub στάθμη.

κάπετος, ου. ἡ. (Κάπω) fossa. ὁ ἐσκαμμένος λάκκος. est a σκάπτειν, abjecto Sigma. κυανέην κάπετον, Σ, 564, est τάφρος, ἐπ' ἀσφαλείᾳ πέριξ ὀρωρυγμένη τῆς ἀμπέλου. et hæc fossa in clypeo Achillis a Vulcano efficta erat nigra. ἐς κοίλην κάπετον θέσαν, in cavam scrobem, Ω, 797, in qua ponebantur reliquiæ cremati corporis; *ins grab, (in the grave.)* ὄχθας καπέτοιο βαθείης, labra fossæ profundæ, Ο, 356. et κοίλη est βαθεῖη.

κάπη, ης. ἡ. (Κάπω) præsepe, *die krippe, (a manger.)* a κάπτω, edo cum spiratione. κατέδησαν ἵππους ἐπὶ κάπαις, Θ, 434. ἐπὶ ἱππείαις κάπαις, δ, 40. ἡ παυσικάπη est ἡ παύουσα τῆς κάπης ἢ τοῦ κάπτειν, i. e. ἐσθίειν, instrumentum quo quis impeditur ne possit edere aut mordere, *ein maulkorb, (a muzzle.)*

καπνίζω, f. ίσω. (Κάπω) fumum facio, ignem accendo, ad ignem asso. πῦρ ἀνάπτω, sive ἐπὶ εὐωχίᾳ, ad convivium apparandum, sive ἐπὶ θυσίᾳ. κάπνισσαν δὲ κατὰ κλισίας, Β, 399, ἐπὶ θυσίᾳ τε καὶ ἐπὶ ἀναγκαίῳ δείπνῳ, *sie hatten feuer angemachet*, i. e. *gebraten, und geopfert, (they had made a fire*, i. e. *broiled meat and offered sacrifice.)*

καπνὸς, οῦ. ὁ. (Κάπω) fumus, vapor exspirans. est ab ὁ κάπος, respiratio vel exspiratio densior, interserto ν: nam fumus exspiratur ab igne. nam proprie καπνὸς est ὁ ἀπὸ τοῦ πυρός. κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, nidor in cœlum ivit volutus fumo, Α, 317, ubi sermo est de sacrificio. ἀτυζομένους (Ἀργείους) περὶ καπνῷ, attonitos a fumo et in fumo, qui orietur ab incensis navibus, Θ, 183. et Ι, 243, ὑπὸ καπνοῦ, quod utrumque est idem, habetque imaginem, quasi Ἀργεῖοι essent apes aut vespæ: nam αἱ μέλισσαι καὶ οἱ σφῆκες terrentur et infestantur fumo. sæpe καπνὸς, ut naturale signum ignis, ponitur pro igne ipso. χόλος ἀέξεται, ἠΰτε καπνὸς, Σ, 110, ira augetur, sicut ignis, subjacente materia, semper fit major, semel accensus; et placet irato, sicut ignis coquo aut algenti. καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἀπὸ ἄστεος αἰθομένου, Φ, 522. interdiu datur signum fumo, sicut noctu igne, Σ, 207. deinde et τὸ ἄθροον τῆς ἐκ θερμῶν ὑδάτων θειώδους ἀναθυμιάσεως, ὅπερ καπνοῦ φαντασίαν præbet, dicitur καπνός. ἀμφὶ δὲ καπνὸς γίνεται ἐξ αὐτῆς, (τῆς κρήνης, ἢ ὕδατι λιαρῷ ῥέει) ὡσεὶ (ἐκ) πυρὸς αἰθομένοιο, Χ, 149, ubi indicatur τὸ καπνῶδες τῆς ἀναθυμιάσεως. et de anima Patrocli, quæ Achilli apparuerat, Ψ, 100, ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς ᾤχετο, διὰ τὸ πνευματῶδες nimirum, καὶ φαντασιῶδες. ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι ἧς γαίης, α, 58, cupiens vel fumum exsurgentem ex terra sua animadvertere; quod signum est terræ interdiu. Si ipsam terram oondum videret, fumum saltem ex ea surgentem procul conspicere cupiebat: et aptior h. l. est καπνὸς quam πῦρ nocturnum; nam optabilior conspectus terræ et navigatio est interdiu. καπνόν τε, ι, 167, signum habitatæ terræ. καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα, κ, 99. et 149, καί μοι ἐείσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς, visus est mihi. et 152, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνὸν, ut signum habitationis humanæ. καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἰδὼν, μ, 202, coll. 68. et 219, τούτου μὲν καπνοῦ ἐκτός. κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ, ν, 435, ubi sermo est de vestibus sordidis et vilibus, infectis fuligine. ut ergo καπνὸς et effectum fumi notet, fuliginem nigram, *den schwarzen russ oder ram, (soot.)* ἐκ καπνοῦ κατέθηκα, i. e. ἔξω καπνοῦ, π, 288, nam in ejusmodi conclavibus erat sæpe multus fumus, ab igne in medio accenso. cæterum ἐκ καπνοῦ proverbialiter dicitur, ut notet ἐπιμέλειαν rei illius, si quis eam non sinit fumo quasi fuscari. contra, καπνοῦ προκεῖσθαί τι, aut ἐν φεψάλῳ κρέμασθαι, notat ἀμέλειαν, et sunt idem: nam οἱ φέψαλοι καὶ φεψάλυγες sunt σπινθῆρες proprie, ἀναφερόμενοι ἐκ τῶν καιομένων ξύλων, *funken die in die höhe fahren vom brennenden holze, (sparks that fly off from burning wood;)* οἷς οὐκ ἂν εἴη μὴ καὶ καπνὸν συναναφέρεσθαι, cum quibus necessario etiam fumus attollitur. et φέψαλοι sunt a φέβω, f. ψω, et ἄλλειν dicti, ὧν δηλαδὴ φέβεταί (i. e. φεύγει) τις τὸ ἅλμα. coll. π, 290, ubi πυρὸς ἀϋτμὴ est idem qui ὁ καπνός. sic, ἐκ καπνοῦ, τ, 7, cui opponitur quoque, ὑπὲρ καπνοῦ, quod dicitur de rebus repositis et nullius jam usus. et 18, καπνὸς ἀμέρδει αὐτὰ, fuscat, nigra facit. ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον est proverbium, si quis artem aliquam vel omnino desinit, vel in tempus longum omittit; sumtum ex Hesiodi Ἔργ. 45, et 627. καπνιστὰ κρέα sunt carnes fumo quasi, i. e. igne, assatæ. ἡ κάπνη, fumarium, locus ubi fumus exit ex ædibus, Aristoph. Vesp. 143. apud Æschyl. s. c. Th. 500, notat Scholiastes β, quod καπνὸς dicatur de lignis, ὁ ἀτμὸς de aquis, ἡ αἰθάλη de metallis, ὁ βδῆλος ex lucernis, ἡ λιγνὺς ex pice et oleosis, ἡ κνίσσα, ex carnibus.

καππεδίον, pro κατὰ πεδίον, vide sub πεδίον aliquanto a fine.

κάπριος, ίου. ὁ. (Κάπω) aper. idem ac κάπρος. sic ὁ Αἰτωλὸς et Αἰτώλιος, μείλιχος et μειλίχιος, sunt idem. ἐπὶ ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, Λ, 293, ad

diff. συὸς θηλείας: et adjectivum ostendit differentiam apri a verre. et 414, ὡς δ' ὅτε ἀμφὶ κάπριον κύνες καὶ αἰζηοὶ σεύονται. ὡς δ' ὅτε ἐν κύνεσσι κάπριος, M, 42. σοῖ ἴκελος ἀλκὴν καπρίῳ, P, 281. καπρᾶν est ἀσελγαίνειν, et γυνὴ καπρῶσα est ἡ ἀσελγής. hinc et Veneri immolabatur sus mas, maxime apud Argivos, apud quos erat ἑορτὴ Ἀφροδίτης, τὰ ὑστήρια vel et ἡ ὑστηρία. cæterum et species piscis cujusdam nobilis dicebatur ὁ κάπρος, a quo proverbium: ἐξ Ἀττικῆς γλαυκίσκον, ἐξ Ἄργους κάπρον. Latinorum, subare, est fortasse id quod καπρᾶν, et eodem modo deductum a sus: nisi inest simul sub, quia de fœminis dicitur, sicut cevere de maribus.

κάπρος, ου. ὁ. (Κάπω) aper. dictus a κάπτω vel κάπω, cum sono aliquo voro, cum sono spiro, quod utrumque est apri; inserto ρ, ad duritiem soni indicandam. cæterum non modo aper sylvestris, sed et verres domesticus, dicitur κάπρος, modo ne sit castratus. ἐοικότες συσὶ κάπροις, E, 783. H, 257. ob violentiam suam in pugnando. ὡς ὅτε κάπρῳ μέγα φρονέοντι ἐμπίσητον κυσὶν θηρευταῖς, invadant contra canes, Λ, 324. οὐ συὸς κά ρου ὀλοόφρονος τόσσον μένος, οὐ μέγιστος θυμὸς ἐν στήθεσσι, P, 21, sæpe ergo poëta heroas suos comparat apris iratis; a venatione petita re, et quia olim nullum animal, utile homini ad cibum et ad exercendum corpus, aut conspicuum ob virtutem aliquam, vile habebatur. nostris moribus fortasse durior aut inhonestior videri possit parabola. sic 725, κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτε κάπρῳ βλημένῳ ἐπαΐξωσι. Ταλθύβιός μοι ὦκα κάπρον ἑτοιμασάτω, ταμέειν (mactare eum) Διΐ, T, 197, ubi immolabatur verres domesticus in jurejurando de non attrectata Briseide; nam is est φιλοσυνουσιαστής. sic 251, 254, 266, ubi hoc sacrificium describitur. et quia συνουσιαστικὸν ὁ κάπρος. hinc καπρᾶν est, οὕτως ὀρέγεσθαι, desiderio venereo teneri; et καπρῶσα γυνὴ est, ἡ οὕτως ἐφιεμένη, ἡ μάχλος. verbum καπρώζομαι notat idem. τερπομένη κάπροις, Diana venatrix, ζ, 104. συῶν ἐπιβήτορα κάπρον, λ, 130. ψ, 278, verrem qui sues init: et sermo est de re sacra Neptuno facienda, cui verres immolabatur διὰ τὸ τοῦ ὑγροῦ γόνιμον: Neptunus autem physice est τὸ ὑγρὸν, et verres est fœcundus. conf. σῦς.

κάπτω, vide sequens.

ΚΑ'ΠΩ, (pro quo usus dixit κάπτω.) f. ψω. aperio os ad captandum aërem, *ich gappe, (I gasp;)* spiro cum aliquo nisu, et respiro. hinc est κάπτω (pro quo vulgus dicit χάπτω) f. ψω, edo avide et cum spiratione, χανδὸν ἐσθίω, *esse gierig und mit schnieben, (I eat greedily, and with a noise.)* unde est ἡ κάπη, i. e. ἡ καταπνεομένη ὑπὸ τῶν ἵππων ἐσθιόντων φάτνη: et ὁ κῆπος, ὁ ὑπὸ ἀνέμων καταπνεόμενος, et ubi homines libenter respirant aperto ore: et τὸ κάφος, respiratio difficilior, vel vehementior, quod et ὁ κάπος dicitur: et καπύω, flo vel spiro vehementius. et τὸ κᾶπος, anhelatio, captatio spiritus aërei post lassitudinem contractam, Eurip. Phœn. 858. et ἐπεγκάπτω, simul admordeo. *ich beisse dazu, (I bite at.)* Aristoph. Equit. 491. comedo una. ὁ ἔγκαφος est ὁ ψωμὸς, *ein bissen in den mund, (a mouthful.)* κάπτειν notat et mordere, *beissen, happen, (to bite.)*

ΚΑ'ΡΑ, τό. indeclinabile; pro quo recentiores dixere, ἡ κάρα, ας, vel ἡ κάρη, ης. caput, summitas quævis. sic et ἡ et τὸ νάφθα dicitur. ἐπὶ κὰρ, pro ἐπὶ κάρα, Π, 392, in præceps, *über kopf, (over head.)* sermo est ibi de fluviis, ex monte defluentibus, de quibus ἐπὶ κὰρ dicitur, quod proprie de ζώοις. et in ista parabola de ejusmodi fluviis ad equos sursum ad Trojam in alto sitam currentes, memento, parabolam ad solum cursum contentum et effusum esse adplicandam; non vero ad locum. in genere attendendum est in parabolis, quid sit comparationis tertium: nam raro *tota* parabola ad *totam* rem cui comparatur, adplicari debet. sic h. l. τὸ, ἐπὶ κὰρ, quod est ἄνωθεν κάτω, ad equos κάτωθεν ἄνω currentes, nihil pertinet. quam regulam admodum facilem, si ubique ante oculos habuisset magnus ille Scaliger; non adeo multa Homeri loca exagitasset. τὸ κάρα etiam attice dicitur ἡ κραῖρα. et possit in mentem venire, esse hoc nomen ab αἴρω, tollo sursum et in aërem. ὁ φαλακρὸς, calvus, est ὁ τὸ κάρα φάλιος, i. e. λευκός: nam τὸ φάλιον est λευκὸν, a φάω, luceo. per dialectum caput dicitur et ἡ κόττη, a quo est ἡ κοτὶς, ἴδος, occiput. κατωκάρα, adv. sic ut caput sit infra. Aristoph. Acharn. 944, εἴπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτο, *wenn er an den füssen aufgehanget würde, (if he were hung up by the heels.)*

κάρη, τό. (Κάρα) est indeclinabile, factum per apocopen ex τὸ κάρηνον, vel et ex τὰ κάρηνα in plurali. μηκέτι κάρη ὤμοις ἐπείη, B, 259, ubi per caput suum jurat. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, Δ, 443, de Eride, i. e. valde attollit se, et magna fit. quod Virgilius de fama est imitatus. ἀπ' ἐμεῖο τάμοι κάρη ἀλλότριος φὼς, pro ἀποτάμοι τὸ κάρηνόν μου, E, 214. π, 102. ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, equo generoso, Z, 509. O, 266. κάρη βάλεν ἑτέρωσε, Θ, 306. Ψ, 697, caput inclinavit in alterum latus, *liess den kopf auf die eine seite hängen, (hung his head to one side.)* præ infirmitate. sic, ἑτέρωσε ἤμυσε κάρη, Θ, 308. ῥύεται δὲ (ἡ κυνέη, galea) κάρη αἰζηῶν, defendit capita juvenum, K, 259. et 271, Ὀδυσῆος πύκασεν κάρη, Ulyssis contexit caput galea. et 457, κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη, caput abscissum in pulverem dejiciebatur. sic et χ, 329. ἀπέκοψε, decussit, Λ, 261. ἐκλίνθη ἑτέρωσε, N, 543. ἀπήραξε χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πήληκι (una cum galea) κάρη, Ξ, 498, deturbavit in humum caput, *riss ihm den kopf ab mit dem säbel, (cut off his head with his sword.)* sic τῆλε βάλε, Υ, 482. παρηέρθη δὲ κάρη, pendebat ex ea cute caput ad latus, Π, 341. et 798, ἀνδρὸς θείοιο κάρη ῥύετο, defendebat illa galea. κινήσας κάρη, quod est θυμοῦ ἐνδεικτικὸν, *schüttelte den kopf, (shook his*

head,) Ρ, 200, 442. sic et ι, 285. ρ, 465, 491. υ, 184. κάρη λάβε παιδὸς, tetigit blande manu caput filii sui, Σ, 71, lugens et miserans eum. πολιὸν κάρη, canum caput, Χ, 74. Ω, 516. κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο, πάρος χαρίεν, Χ, 402. et 405, κεκόνιτο ἅπαν, totum caput, in specie facies tota, pulvere opplebatur. nam Hector mortuus, ab Achille tractus, ibi describitur, facie ad terram prona. ergo hoc nomen et, faciem, notat. κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς, Ψ, 136, ubi sepultura Patrocli describitur, qui humeris virorum efferebatur sic, ut pedes præcederent, caput sequeretur, quod caput Achilles manu sua sustinebat. Ἕκτορος κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα, Ω, 724, de Andromache, lugente maritum sepeliendum. ὑπερέχει κάρη, eminet quod attinet caput, *ist eines kopfs länger, (is a head taller,)* ζ, 107, de Diana inter nymphas suas pulcras, coll. 108, 109. κάρη ξανθὸς Μενέλαος, ο, 133, quod attinet caput, i. e. comam. ὅστις σὲ ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ, σ, 334, i. e. ἀμφικεκοπώς σε κατὰ κάρη. contundens te quod attinet caput. κύσσε κάρη, ψ, 87. et 208, ἔκυσε. πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα πλευραὶ ἀποτρίψουσι, ρ, 231, latera ejus deterent multa scabella circa caput ejus, sc. volantia, et contra caput ejus missa; sed declinatione capitis incidentia in latus. alii id explicant de capitibus βαλλόντων, quorum manus ictum meditantes elevantur ad capita ipsorum: sed præstat, οἱ ἀμφὶ κάρη, intelligere pro, ἀμφὶ αὐτὸν, ut et κάρη ponatur, ut videbimus τὸ κάρηνον. alii scribi jubent h. l. ἀμφικαρῆ, et trahi id ad σφέλα, quasi esset adjectivum ἀμφικαρὴς, έος, ὁ ἡ. i. e. ἀμφικέφαλα, ὡς εἶον κεφαλὰς ἀμφοτέρωθεν ἔχοντα τὰς ἐν αὐτοῖς ἐξοχὰς, quia duæ extremitates scabellorum quasi sint duo capita: quo sensu et alii scribunt ἀμφικάρη, per apocopen ab ἀμφικάρηνα, quod adjectivum in usu est. iidem et legi jubent πλευράς. sed omnia ista dudum sunt explosa ab antiquis criticis. dorice est κάρα, ultimo α longo, priori brevi. sed est quoque ἡ κάρη, ης, in usu. e. c. Mosch. Id. 4, 74, δαίμων ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται, infortunium nobis super caput grave suspensum est et incumbit. et Theogn. 1018, ἔπεστι κάρῃ, imminet capiti.

κάρηαρ, ατος. τό. (Κάρα) idem quod κάρηνον. οὐ θέμις ἐστὶ (non fas est, non licet) λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι, ut calida lavacra ad me veniant, Ψ, 44, i. e. lavari me. ἤμυσε κάρηατι, ὁ ἵππος, Τ, 405, declinabat se versus terram capite. λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεὺς, militibusque abnuebat capite, vetabat nutu, Χ, 205. πυκνὰ καρήατα λαῶν, multa capita gregariorum militum, i. e. multi milites, Λ, 309, πολλοὶ ἄνδρες δήμου. ἵππω, οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα. Ρ, 437, versus terram defigentes capita sua ambo equi. et ex hoc plurali maxime apparet forma τὸ κάρηαρ. καθῆκε κάρητος οὔλας κόμας dependere fecit a capite crispas et plenas comas, ζ, 230. ψ, 157, quod factum putatur per syncopen pro καρήατος. sic et Ο, 75, ἐμῷ δ' ἐπένευσε κάρητι, inquit Jupiter, annuique meo capite, nutu confirmavi et pollicitus sum; quod putatur esse pro καρήατι. Sed alii statuunt nominativum ὁ κάρης, ητος: et ab eo obliquos factos censent, interserto α, καρήατος, καρήατι, etc. quod, an verum sit, ulterior inquisitio concordantialis statuet. Euripides Phœn. 1164, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ, saxum impingens capiti ejus, quod esse videtur ex τὸ κάρας, ατος, ατι, et extruso τ, ᾳ. ut ergo alibi τὸ η videri possit insertum. vide et Iphig. Taur. 1373, οἱ μὲν ἐν κάρᾳ ἔχοντες κάθαιμα τραύματα, quidam in capite habentes cruenta vulnera. nisi malis referre ista exempla ad ἡ κάρα, ας. cui tamen repugnat locus Eurip. Rhes. 209, ἀμφὶ ἐμῷ κάρᾳ θήσω, circumponam capiti meo. maneat ergo firma syncope pro κάρατι. sic et, σῷ κάρᾳ, Herc. Fur. 465, 910. Elect. 108.

καρηκομάω, f. ήσω. (Κόμω) capitis coma densa et longa ornor, comam alo. participium in poëta est frequens, epitheton Græcorum: καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, Β, 11, 323, 443, 472, etc. υ, 277. καρηκομόωντας ἑταίρους, β, 408. sunt ergo κομάοντες (contracte κομῶντες, distracte κομόωντες) τὰ κάρηνα, καὶ πολύτριχες. ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς, κόμην τρέφειν, οὐ μόνον εἰς κάλλος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φοβερόν. sic ὁ λέων χαιτήεις, φοβερώτερος τοῦ μὴ χαίτην ἔχοντος. λέγονται δὲ, τὸν μὲν ἄλλον χρόνον κομᾷν, οἱ Ἕλληνες, ἐν δὲ πένθους καιρῷ κείρεσθαι: ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν καιρῷ ἀκμῆς ἤτοι τελείας ἡλικίας. τηνικαῦτα γὰρ, πλόκαμον κείραντες, ἀνετίθουν τῷ Ἀπόλλωνι κουροτρόφῳ, καὶ ποταμοῖς. sic Achilles ex voto debebat comam suam fluvio Sperchio, Ψ, 141, seqq. καὶ οὗτος μὲν ὁ πλόκαμος dicebatur θρεπτήριος, πενθητήριος δὲ ὁ ἕτερος. Theseus illum morem instituit, qui κειράμενος τὴν ἐμπροσθίαν κόμην, εἰς Δῆλον ἀνέθετο τῷ Ἀπόλλωνι. ergo non totum caput semper in tali tempore deradebant, sed partem aliquam, in fronte, vel ad aures. sæpe tamen et totum, maxime in luctu magno. cæterum κομᾷν etiam de plantis aut arboribus dicitur. quidam volunt divisim legi, κάρη κομόωντες, i. e. κατὰ κάρηνα. inest simul notio excelsi et læte gestientis, ex notione metaphorica τοῦ κομᾷν.

κάρηνον, ου. τό. (Κάρα) caput, summitas quævis, vertex. κατέβη καρήνων Οὐλύμποιο, descendit a verticibus Olympi, *von den höhen des Olympus, (from the summit of Olympus,)* Α, 44. Β, 167. Δ, 74. Η, 19. Χ, 187. Ω, 121. α, 102. ω, 487. Τιτάνοιο λευκὰ κάρηνα, Β, 735, albos colles Titani, urbis. et 869, Μυκάλης αἰπεινὰ κάρηνα, altos colles Mycales, urbis. ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα, montium alta cacumina, Υ, 58. ζ, 123. ι, 113. πίπτε κάρηνα Τρώων, i. e. πολλοὶ Τρῶες ἔπιπτον, Λ, 158. et 500, ἀνδρῶν κάρηνα, i. e. ἄνδρες, quæ circumlocutio est frequens antiquo orbi. sic, κάρηνα ξανθὰ ἵππων, i. e. ἵπποι ξανθοὶ, Ι, 407. βοῶν κάρηνα, i. e. βόες, Ψ, 260. sic et Germani, *ein haupt vieh, (a head of cattle.)* νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, i. e. ἀμενηνοὶ νεκροὶ, mortui, vires non habentes, κ, 521. λ, 29 nam sunt σκιαὶ tantum καὶ εἴδωλα, sine

nervis. sic et de urbibus magnifice dicitur, B, 117. I, 24, πολλῶν πολίων κάρηνα, pro πολλὰς πόλεις: et sic vocat in specie πόλεις ἐπιδόξους καὶ μεγάλας. sic et κεφαλὴ ponitur, quam confer. Vide etiam κάρη, et κρανίον.

κάρης, ητος, ὁ, vide sub κάρηαρ.

καρκαίρω, (Κάρφω) sonum edo qualem sicca si pulsantur, *ich krache, prassele, (I crack, rattle.)* κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, Υ, 157, i. e. ποιὸν ἦχον ἀπετέλει, qualis exsistit, quando equi virique currunt per siccam humum et duram. est ergo hoc verbum quoque ex sono fictum, sicut κάρφω; nisi quod durius paullo notat.

καρπάλιμος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) raptim festinans. est pro ἁρπάλιμος. ποσὶ καρπαλίμοισι, pedibus velocibus, Π, 342, 809. Χ, 166.

καρπαλίμως, (Ῥάω) adv. raptim, celeriter, acriter. prisci heroës adsueverant, omnia quæ agerent, celeriter et alacriter agere: hinc hoc adverbium in actionibus eorum est frequens: *hurtig, (quickly.)* Α, 359, 435. Β, 17, 168. Γ, 117. Ε, 868, quod sacræ nostræ litteræ vocant *endelich, (speedily.)* et 904. Θ, 506, 546. Ι, 704. Κ, 346, 513. Λ, 118. Ν, 296. Ξ, 461. Ρ, 482. Τ, 115. Υ, 190. Χ, 159. Ψ, 408. Ω, 327, 441. β, 406. γ, 30, 418, 478. ε, 193. ζ, 261, 312. η, 38, 135, 194. θ, 16, 122. ι, 216, 226, 464. κ, 146. μ, 166. ξ, 500. ο, 496. σ, 461.

καρπὸς, οῦ. ὁ. (Κάρφω) proprie est, fructus maturus, seges matura et sicca. deinde est, ob duritiem et ariditatem, articulus ille quo manus brachio cohæret, carpus, *der knöchel an der hand, (the wrist.)* vox est a præt. med. κέκαρπα, a κάρφω, i. e. ξηραίνω, aridum facio et vietum. nam καρπὸς πεπανθεὶς ἤδη, κάρφεται, μηκέτι αὐξόμενος ὑγροῦ ἐπεισροῇ. maxime proprie ergo de frumentis dicitur, quæ arida demum sunt utilia. deinde per tropum de quovis fructu utili. καρπὸν ἐν Φθίῃ ἐδηλήσαντο, Α, 156, fruges agri in Phthia perdiderunt, *haben die feldfrüchte beschadiget, (have injured the crops.)* κρίνει καρπόν τε καὶ ἄχνας, discernit frumentum et paleas, Ε, 501, de ventilatore in area. sic et Germani frumenta in genere et κατ' ἐξοχὴν vocant, *die frucht, (the crop.)* καρπὸν ἀρούρης ἔδουσι, Ζ, 142, i. e. σῖτον. sic, ἔδοντες, Φ, 465, et est descriptio hominum. Sed Γ, 246, καρπὸς ἀρούρης est vinum, cultu hominis productum; ad differentiam alius vini quod arte fit, vel quod vites sylvestres gignunt sine cultu humano. καρπῷ βριθομένη μήκων, Θ, 307, caput papaveris grave et plenum granis. καρπὸς μελινδής, Σ, 568, i. e. ἡ σταφυλή: quo loco de vindemia est sermo. θέειν ἐπὶ ἄκρον ἀνθερίκων καρπὸν, Υ, 227, currebant super summum spicarum fructum, i. e. super aristas stantes. ἀλετρεύουσι μήλοπα καρπὸν, η, 104, molunt flavum fructum, i. e. τὸν σῖτον. et 117, οὔποτε ἐλαῶν καρπὸς ἀπόλλυται, nunquam olearum fructus perit aut deficit. λωτοῦ μελιηδέα καρπὸν, ι, 94, loti dulcem fructum. καρπὸν κρανείης, fructum corni, κ, 242, suibus comedendum. δένδρεα ἔχει καρπὸν, λ, 587, arbores dependere faciebant fructum. βρίθησι (βρίθω, a βρίθημι) δένδρεα καρπῷ, τ, 112, gravantur arbores fructu. ut ergo appareat, καρπὸν per tropum esse vocem generalem, ut notet quemvis fructum utilem terræ vel arborum vel plantarum. οὔτασε χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, vulneravit ei manum, Ε, 458, 883. νάρκησε χεὶρ ἐπὶ καρπῷ, Θ, 328, obtorpuit manus. ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες, Σ, 594, tenentes invicem manus, *hatten einander die hände angefasset, (holding each other by the hand.)* sic et Ω, 671, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα δεξιτερὴν γέροντος ἔλαβε, cepit, prehendit. et hoc erat signum sinceri animi: φιλοφροσύνης ἴδιον, εἰωθὸς γενέσθαι δεξιωτικῶς. sic σ, 257, δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν χεῖρα ἐμὲ προσηύδα. λαβὼν χεῖρα Ὀδυσσέως ἐπὶ καρπῷ, ἔκυσεν αὐτὴν, ω, 397, ubi gratulatio servi primarii describitur, hero reduci facta. ἔβαλεν αὐτὸν χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, χ, 277, *traf ihn auf die hand, (hit him on the hand.)* et nota: additur ἐπὶ καρπῷ his loquendi modis, quia χεὶρ proprie notat totum illud membrum ab humero usque ad extremos digitos; ut igitur locus hujus χειρὸς designetur, dicitur χεὶρ ἐπὶ καρπῷ, manus, quæ est ad carpum.

καῤῥέζω, pro καταρέζω, q. v.

καρτερὸς, ά, όν. (Κάρα) potentia et virtute præcipua præditus. perseverans palam. εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, si valde fortis es, Α, 178, et id est donum divinum, de quo non ipsi possumus gloriari. et 280, εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι. εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι, Ε, 410. et 645, καὶ εἰ μάλα ἐσσί. sic, ἐστὶν, Ν, 316. et 483, ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν. πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι, Ι, 53. Ἕκτωρ πολεμίζει, καρτερὸς, pugnat victoriosus, Ν, 124. θυμὸν ἔχων καρτερὸν, animum præstantem et firmum, Ε, 806. ὄμοσόν μοι καρτερὸν ὅρκον, Τ, 108, et 127, ὤμοσε: non modo ἰσχυρὸν, sed et παράμονον. sic καρτερεῖν τὶς dicitur, pro ἀναμένειν, et ἀποκαρτερεῖν erat ποινῆς εἶδος, perseverare e. c. in inedia. ἕλκος ἔχω καρτερὸν, vulnus habeo grave, Π, 517, 523, *eine gewaltige wunde, (a severe wound.)* καρτερὰ τάδε ἔργα, Ε, 872, violenta ista facta, βιαστικὰ, in sensu vituperatorio. ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ, δ, 242, 271, sustinuit vir firmus et constans. θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ, υ, 393. εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη, θ, 139. χ, 13. ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς dives et præpotens, ξ, 116. ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον, δ, 253. sic, ὀμόσατέ μοι, μ, 298. ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ, ο, 533, sc. ἔσεσθε, vos semper eritis potentes et principes civitatis, δεσπόται, ἐγκρατεῖς. nam καρτερός τινος est ὁ ἄρχων αὐτοῦ. sic: Θηβαίων καρτερὸς ἐγίνετο, i. e. περιεγίνετο Θηβαίων, νικητὴς ἦν.

κάρτιστος, η, ον. (Κάρα) potentissimus, maxime superior. fortissimus, invictus. κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἀνδρῶν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο, Α, 266, s. i. e. ἀνδρειότατοι. κάρτιστος Ἀχαιῶν, Ζ, 98. θεῶν ἁπάντων, Θ, 17, Jupiter. ἐγένετο ἀνδρῶν, fortissimus virorum omnium erat, Ι, 554.

ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων, ille enim est potentissimus omnium, Υ, 243, sc. Jupiter. κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν, Φ, 253, aquila nigra. μήκιστον καὶ κάρτιστον ἄνδρα, Η, 155, procerissimum et fortissimum virum. φυγέειν ἀπ' αὐτῆς κάρτιστον sc. ἐστὶ, μ, 120, fortissimum est, fugere eam; per fugam ab ea solam, potes superare eam: sola fuga ibi est res fortis. καρτίστην τήνγε μάχην, Ζ, 185.

κάρτος, εος. τό. (Κάρα) superioritas, virtus superior, robur, potentia. est a τὸ κάρα, et cum τὸ κράτος idem. κάρτος Ἀθηναίη καὶ Ἥρη δώσουσι, Ι, 254, præstantiam, præcellentiam. εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη κάρτος ἐμοὶ, Ρ, 562, dare vellet mihi robur præstantius. et 623, οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν, jam non est victoria penes Achæos. κάρτος ἄριστοι, robustissimi, de equis, γ, 370. ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε, curæ sit vobis, ut præstetis robur, δ, 415. τοῦ κάρτος τε βίη τε ἐξέχεται Φαιήκων, ζ, 197, illius potentia supereminet inter Phæaces. κάρτεϊ χειρῶν πίσυνοι, Θ, 226. Λ, 9, freti fortitudine manuum. κάρτεϊ καὶ σθένεϊ, ubi utrumque est idem fere, Ο, 108. Ρ, 322, 329. βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, potentiæ et fortitudini suæ obsequens, ν, 143. σ, 138. Vide sub κράτος, ad initium.

καρτύνω, f. υνῶ. (Κάρα) roboro, firmo. ἐκαρτύναντο φάλαγγας, fortiter opponebant et confirmabant phalanges, Λ, 215. Μ, 415. Π, 562. Vide sub κρέας.

καρφαλέος, έα, έον, (Κάρφω) siccus, aridus. καρφαλέον (neutrum adverbialiter) ἄϋσεν ἀσπὶς, Ν, 409, sonabat scutum sic uti sicca sonare solent si pulsantur. nam δόρυ non perfringens sed pulsans tantum superficiem scuti, ξηρόν τι ἐψόφησε. θημῶνα ἠΐων καρφαλέων, ε, 369, acervum stipularum aridarum, καταξήρων.

ΚΑ'ΡΦΩ, f. ψω. arefacio, sicco, torreo. est ὀνοματοπεποιημένη λέξις, a sono aridorum. hinc est τὸ κάρφος, i. e. ξηρὸν ξυλίφιον, et quælibet particula arida. et καρφαλέος, i. e. ὑπέρισχνος: nam τῷ ὑπερίσχνῳ ξηρότης ἕπεται, et talis fit ἀλίβας. κάρψω χρόα καλὸν ἐν μέλεσι, ν, 398, aridam et pallidam faciam cutem pulcram in membris. et 430, κάρψε μέν οἱ χρόα καλόν. et proprie ponitur hoc verbum, quando segetes maturæ arescunt, et subpallido colore induuntur loco prioris vegeti et succulenti. Ulysses autem inficiebat arte aliqua cutem exteriorem, ut seni exsucco et cadaveroso similis videretur. fortasse faciei et capiti ejusmodi personam apte applicuerat.

καρχαλέος, έα, έον. (Κάρφω) idem fere quod καρφάλεος: nisi quod in specie notat, siti aridus, faucibus siti siccatis, ὑπὸ δίψους κρατούμενος. δίψῃ καρχαλέοι, Φ, 541, ubi sermo est de Trojanis fugientibus et fessis: κατάξηροι τήντε γλῶσσαν καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος. et τὸ χ insertum notat ipsam soni loquentium duritiem, si ex siti laborant faucibus. hinc est deinde verbum κέρχω et κέρχομαι, creperum et asperum sono, ob duritiem vel ariditatem faucium, ich röchele, (I rattle in the throat.) inde est etiam adjectivum κερχαλέος, idem notans quod καρχαλέος.

καρχαρόδους, οντος. ὁ ἡ. (Δάω) dentes asperos et serræ similes habens. ab ὁ κάρχαρος, asper. est epitheton canum mordacium. καρχαρόδοντε κύνε, Κ, 360. καρχαροδόντων κυνῶν, Ν, 198. Vide sub πυκνός.

κασιγνήτη, ης. ἡ. (Γάω) soror. deinde et, consanguinea quælibet. Ἔρις, Ἄρεος κασιγνήτη ἑτάρη τε, Δ, 441, soror et amica: nam non semper fratres sororesque etiam sunt amici inter se. ergo indicatur per additum ἡ φιλία καὶ ὁμόνοια ἀδελφική. ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήταις, Κ, 317. Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε Ζεὺς, Π, 432. sic et Σ, 356. κλῦτε κασίγνηται Νηρηΐδες, Σ, 52, inquit ἡ Θέτις. Ἄρτεμις, κασιγνήτη Ἑκάτοιο, Υ, 71. Φ, 470. τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρο ἤλυθες, δ, 810.

κασίγνητος, ου. ὁ. (Γάω) frater germanus, frater genitus, non factus. ab ὁ κάσις, frater, et γεννητὸς, natus. notat tamen et latius consanguineum quemque: sicut et τὸ τοῦ ὁμαίμου καὶ αὐθομαίμου ὄνομα τὴν ὅλην συγγένειαν indicat. θώρηκα ἔδυνεν οἷο (sui) κασιγνήτοιο Λυκάονος, Γ, 333. φίλε κασίγνητε, Δ, 155. κασιγνήτοιο φίλοιο ἤτεεν ἵππους, Ε, 357, 359, ubi Venus rogat Martem equos. et 474, οἷος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι, tu O Hector. Τρώων ἄλοχοι θύγατρές τε, εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε, interrogantes eum de filiis suis et fratribus et amicis, Ζ, 239. et 421, οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν. et 430, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ μήτηρ ἠδὲ κασίγνητος. et 452, οὔτε κασιγνήτων μέλει μοὶ τόσον, sc. ἄλγος αὐτῶν. κασίγνητος δέ σοι εἰμὶ, Η, 48, ergo certe benevolus. πολλὰ δὲ τόνδε κασίγνητοι καὶ μήτηρ ἐλίσσοντο, Ι, 580, frustra tamen. κασίγνητον καὶ ὄπατρον, Λ, 257, ubi prior vox est γενικὴ, fratrem; altera εἰδικὴ, ab eodem patre genitum. sic et Μ, 371. ἔνθα Ὕπνῳ ξύμβλητο (congressa est) κασιγνήτῳ Θανάτοιο, Ξ, 231. et 473, ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος. et 477, ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς. Αἴας κασίγνητον προσηύδα, Τεῦκρε πέπον, Ο, 436. et 545, Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε πᾶσι μάλα: ubi notat in genere τοὺς συγγενεῖς, nam Μελάνιππος erat ἀνεψιὸς Hectoris, non vero frater. maxime apud Ἴωνας hic latior significatus obtinuit, sicut et apud sacros scriptores. sic Π, 456, ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε, i. e. πᾶν τὸ συγγενὲς, una cum familiaribus. sic et 674. τρεῖς δὲ κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, Τ, 293, ubi vides significatum proprium. φίλε κασίγνητε, inquit Σκάμανδρος fluvius τῷ Σιμόεντι fluvio, Φ, 308. ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, Ω, 47. et 793, ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι ἕταροί τε, in funere Hectoris. πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ, γ, 39. τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι, ζ, 155. κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς ἵσταντο ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι, η, 4. de fratribus Nausicaæ, qui sunt ἀγχίθεοι. ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός τ' ἱκέτης τε τέτυκται, θ, 546, ubi vides humanitatem antiquam. et 585, οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων γί-

νεται ἑταῖρος. πατήρ τε κασίγνητοί τε, sc. Penelopes, ο, 16. et 237, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα ἠγάγετο πρὸς δώματα, sc. τῷ Βίαντι. conf. Μελάμποδος in R. et 273, πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε. ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, οἷσί περ ἀνὴρ μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται, π, 97, 115, ubi laus est bonæ ἀδελφότητος: πολυχειρία γὰρ ἐπικουρίας τοῖς ἀνθρώποις ἐξ ἀγαθῶν ἀδελφῶν γίνεται. πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισι, σ, 139, fretus illis. καί μοι Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔπεσθον, φ, 216, inquit Ulysses necessario tempore ad duos servos fidos. εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας τισόμεθα, ω, 433. et 483, ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο ἔκλησιν, oblivionem cædis, θῶμεν. ponitur κασίγνητος etiam adjective, κασιγνήτοιο φόνοιο, sc. ἕνεκα, Ι, 563, i. e. ἕνεκα τοῦ ἀδελφικοῦ ἢ κασιγνητικοῦ φόνου, ob cædem fraternam, *wegen des bruder-mordes, (on account of the fratricide.)* sic in Sophocle est κασίγνητον κάρα, caput fraternum, i. e. frater.

κασσίτερος, ου. ὁ. (Κῶ) plumbum album, stannum, *zinn, (tin.)* est dictus quasi καυσίτερός τις, facilior ad liquefiendum, ὁ ἐν τῇ καύσει τειρόμενος τάχα, et facilius quam æs aut argentum. attice dicitur καττίτερος. terminatio est quasi comparativi. οἶμοι εἴκοσι κασσιτέρου, Λ, 25. et 34, ὀμφαλοὶ ἐείκοσι κασσιτέρου λευκοί. ubi sic dicitur, σίδηρος ἀλειφόμενος κασσιτέρῳ, εἰς ἀργύρου σχῆμα, ferrum superinductum stanno ut simile videatur argento, *überzinnet eisen, (tinned iron.)* sic et Ψ, 561, θώρηκα χάλκειον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται: ubi notat τὸ γάνωμα, ὅπερ ἐπιγίνεται πρὸς ἀργύρου ὑποκόρισμα, καὶ εἰς ἀπάτην οὐ μόνον τῶν ἄλλως βλεπόντων, ἀλλά που καὶ τοῦ ἔχοντος. sic et τὸ χρυσοῦν sæpe tantum est σίδηρος χρυσῷ συγκαλυπτόμενος, *verguldet eisen, (gilt steel.)* κασσίτερον ἐνίβαλεν πυρὶ, imposuit igni Vulcanus, Σ, 474. et 565, περὶ δὲ ἕρκος ἔλασε κασσιτέρου. et 574, βόες χρυσοῦ τέτευχντο καὶ κασσιτέρου, i. e. ferreæ figuræ inunctæ erant, hæ auro, illæ stanno. et 612, κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέρου, ocreas ferreas, stanno obductas ut albæ essent. πτύχας δύο ἔνδοθι κασσιτέροιο, Υ, 271, ubi sunt laminæ solidæ stanni. κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέρου, recens superducti, Φ, 592. ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, Ψ, 503.

καστορνῦσα, pro καταστορνῦσα, vide sub καταστόρνυμι.

ΚΑΤΑ', præpositio, regens casus duos. cum *accusativo* est, in, ad, per, secundum. *in, an, auf, bey, (in, to, at, by.)* ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, aptum facientes et gratificantes animo meo, Α, 136, *nach meinem sinne, (to my mind,)* ut contentus esse queam. Sed 429, χωόμενος κατὰ θυμὸν, iratus animo et serio. ᾔδει γὰρ κατὰ θυμὸν, sciebat enim in animo suo, Β, 409, *er konte von seinem bruder leicht gedenken, (he immediately recognised his brother,)* noverat animo suo fratrem. μοὶ κατὰ θυμὸν, Ι, 641, mihi secundum animum, sic ut movere possint mihi animum: nam probe intelligo verum; sed tamen nunc nequeo obsequi. ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, Κ, 17, hæc sententia ei in animo et secundum mentem suam optima videbatur. γηθήσειν κατὰ θυμὸν, gavisurum esse animo, Ν, 416. εὔχετο Ἀθηναίῃ ὃν κατὰ θυμὸν, precabatur in animo suo, i. e. tacitus, Ψ, 769. ταῦτα πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες, Α, 286. Ι, 59. Κ, 169. Ο, 206. Ω, 379, hæc omnia dixisti ut res ipsa poscit et ut convenit. Ἀργεῖοι κατὰ μοῖραν ἀκούοντες βασιλῆος, auscultantes regem ut decebat, Τ, 256, ut parti eorum conveniebat, *wie es sich für sie gehörete, (as it became them.)* nam μοῖρα in tali contextu est, pars quæ cuique convenit et tribuitur in ludo scenico rerum humanarum. οὐδὲ κατὰ μοῖραν ἐπέρασαν πάλιν, neque composite et decore transibant retro, Π, 367. οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται, non decore et ex persona sua ibit eo, Θ, 12. sic, οὐ κατὰ κόσμον, præter ordinem et justum modum, contumeliose, Ρ, 205. εὖ, κατὰ κόσμον, Ω, 622, sic uti debebat fieri. κατὰ στρατὸν ἴομεν, per exercitum eamus, Β, 439, porro, κατὰ στρατὸν, per, Ε, 495. in castris, Η, 370, 380. Ι, 234. et 302, in exercitu, Α, 657. ad exercitum, Ν, 329. in exercitu et in castris, Σ, 298, 314. sic, in castris, Τ, 196. apud exercitum, Ψ, 285. ἔβη κατὰ νῆας, ibat per castra nautica Græca, Β, 187. Κ, 82, per castra, in exercitu. 136, *an den aufs land gezogenen schiffen entlängs, (among the ships which were drawn ashore.)* 141. ad naves, Λ, 805. huc et illuc ad naves et per castra, Ν, 739. Ψ, 162. αὐτὸν ἔβαλεν ἰῷ κατὰ στῆθος, percussit eum sagitta ad vel in pectus, Θ, 303. sic Λ, 108. Μ, 204. Ν, 186, 586. Ο, 420. Ρ, 606. ἐνετῇς κατὰ στῆθος περονᾶτο, Ξ, 180, fibulis connectebat vestem ad pectus, *an der brust, (at the bosom.)* νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, Λ, 252, perfoditque eum per manum mediam. sic, Ν, 783. οὖτα τὸν (vulnerabat eum) κατὰ αὐχένα μέσον, Υ, 455. Φ, 406. τὸν βάλε κατὰ γαστέρα, *traf ihn in den unterleib, (pierced his belly,)* Π, 465. Ρ, 313. γλουτὸν, Ε, 66. Ν, 651. ἰσχίον, Ε, 305. Λ, 339. κληῖδα, Ε, 579. Φ, 117. κύστιν, Ε, 67. λαιμὸν, Τ, 209. λαπάρην, Ζ, 64. Ξ, 447. μαζὸν, Ε, 393. Λ, 321. μηρὸν, Λ, 661, 809. Π, 27. ὦμον, Ε, 46, 98. Λ, 507. Χ, 133. Π, 343, 345. κατὰ καίριον, in letali loco, Λ, 439, ubi tamen alii ὑφὲν legunt, κατακαίριον, neutrum adverbialiter. κατὰ χρόα, Μ, 427, in corpore, *am leibe, (in the body.)* κατὰ μέσον, in medium, Ε, 8. Π, 285. βῆ ἰέναι κατὰ λαὸν, ibat per exercitum, Δ, 199. ἀρίστους κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκὸν, Ι, 517, postquam præstantissimos elegit ex copiis Græcis. κατὰ ἔθνος ἑταίρων, per globum sociorum, Ρ, 680, et inter globum, in numero. καθ' ὕλην, in sylva, Γ, 151. Κ, 184. Ν, 102. κατὰ ἄστυ, per urbem, in urbe, Ζ, 287. Η, 296, coll. 294. Σ, 286, Φ, 225. Χ, 1, 394, 409, 433, 434. Ω, 703, 327, 662, 740. κατὰ Τροίην, hic illic in Troade, Ι, 329. κατὰ Ἴλιον, in Ilio, Θ, 151, sc. διωκόμενοι παρὰ τοῦ Διομήδεος. κατὰ δῶμα, in domo, Δ, 386. Ξ, 257. Χ, 442, 478. δώματα, Ω, 512. μέγαρα, Ι, 459. οἶκον, Ζ, 56. ἀλωὰς, in areis, Ε,

499. ἀλωὴν, N, 588. κατὰ ὅμιλον, ad exercitum, in exercitum, Δ, 126. et 209, per exercitum. sic 445, iens per exercitum. et 490, 516. E, 334. Λ, 460. M, 467. N, 332, 338, in exercitu, in acie conferta. P, 462, 532. Ψ, 651. κατὰ ὑσμίνην, in pugna, E, 84. et 200, ὑσμίνας, in pugnis. 530, 627. H, 14, coll. 18. Λ, 190, 205. M, 347. N, 383, per locum pugnæ. O, 562. P, 15, 289. et 512, πόλεμον, in pugna. κατὰ ὠτειλὴν, per vulnus, Ξ, 518. P, 86. στόμα, ad os, circa os, O, 389, i. e. in extremitate sua: nam sermo est de hastilibus, armatis in extremitate altera ferro. sed, ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας, Π, 349, ubi sermo est de homine, cui sanguis per os et nares effluit largiter. et 331, κατὰ κλόνον, in turba. et 713, in turbam confertam. et 789, in turba. Φ, 422, i. e. ex prœlio conferto. ἵζοντο κατὰ στίχας, sedebant ordinibus, Γ, 326. E, 590, in ordinibus, inter ordines. Λ, 91. O, 353. P, 84. κατὰ ζωστῆρα, ad cincturam, E, 615. M, 189. P, 578. ζώνην, Λ, 234. ἀσπίδα, Γ, 347. E, 281, 537. H, 250. Υ, 274. Ψ, 818. αἰγίδα, Φ, 400, coll. 402, vulnerare volebat eam per ægidem, i. e. si ægidem, quam ipsa tenebat, perforasset. κατὰ ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, Ξ, 493, ad fundamenta oculi, i. e. recta in oculum vulneravit eum. sic et, κατὰ θέμεθλα στομάχου, P, 47, in ipsam gulam, in guttur. κατὰ βένθος ἁλὸς, ubique in fundo maris, in mari, Σ, 38, 49. κατὰ Ἀχαιΐδα, Λ, 769. πτόλιν, in urbe, B, 130. H, 477. Ψ, 1. μόθον, Σ, 159, 537, in acie, per ordines densos et in pugna. κατὰ δίνας, in vorticibus, Φ, 11, 353. et 354, ῥέεθρα, in fluentis. ἐρχόμενον κατὰ πόντον, iens per et super mare, Δ, 276, 278. Ψ, 230. κατὰ πύλας, per portas, M, 469, ut viam notet qua quis it. κατὰ πληθὺν, contra copias, ad copias, E, 676. πεπόνητο κατὰ ἵππους, O, 447, multum laboris exantlabat in equis, et in curru. κατ' οὔρεα, per montes, in montibus, Φ, 485. πτύχας Οὐλύμπου, in jugis Olympi, Λ, 77. βωμοὺς, in aris passim, B, 205. Νυσήϊον, per Nysseum, Z, 133. πρύμνας, ad et apud puppes, A, 409. κατὰ κλισίας, ad quævis tentoria, H, 466. nam est sæpe distributivum. sic, κατὰ πέλλας, ad mulctralia, Π, 642. πτώσσουσι καθ' ὕδωρ, timore aguntur in aquam, Φ, 14. κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, volvens se in pulvere immundo, præ luctu, X, 414. sic et Ω, 640. κρῖνε ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, discerne eos per tribus, B, 362, ubi quoque est distributivum. et 470, κατὰ σταθμὸν, per stabulum, undique. et 779, στρατὸν, per exercitum. sic A, 229. et 487, κατὰ κλισίας τε νέας τε, quisque ad tentoria et naves suas. κεδασθέντες κατὰ νῆας, B, 398. et 399, κάπνισάν τε κατὰ κλισίας. ναῦς ἔθεεν κατὰ κῦμα, navis currebat per undam, in unda, A, 483. et 484, ἴκοντο κατὰ στρατὸν, veniebant ad castra. ἔβη κατὰ νῆας, ibat per castra nautica, B, 47. et 345, ἄρχευ' Ἀργείοις κατὰ ὑσμίνας, impera iis in prœliis et ad prœlia ineunda, quod attinet prœlia. et 803, κατὰ ἄστυ, in urbe. οὔτι κατὰ ἡμέτερόν γε νόον, non sane ex nostra sententia, I, 108, *gewiss nicht nach unserm sinne, (certainly not in our opinion.)* ἐμὲ κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, Γ, 59. Z, 333, jure reprehendis me. οὐ κατὰ κόσμον, non ordine et juste, B, 214. M, 85, εὖ κατὰ κόσμον, bene et ex solito ordine. σὸν κατὰ θυμὸν, in animo tuo, Ω, 518, 549. et 691, ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, agebat ad castra, versus castra; ut viam eo ferentem notet. κατ' αὐτὸν, hic et illic in eo, Φ, 344, 236. et 25, κατὰ ῥέεθρα, ad fluenta, hic et illic. ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ad æs extremum, H, 246, *traf auf den aüssersten überzug von eisenblech, (hit the outer covering of sheet-iron.)* sic, κατὰ ἀσπίδα, P, 43. κατὰ ἄρουραν, per arvum, Λ, 68, *des feld entlängs, (on the ground,)* in arvo. et 424, κατὰ πρότμησιν ἔνυξεν αὐτὸν, ad umbilicum, in umbilicum vulneravit eum. sic Υ, 397, κρόταφον. ἱεμένω (βόε) κατὰ ὦλκα, vadentes connixe per sulcum, N, 707. θεοὶ κατὰ Ὄλυμπον, dii in cœlo, hic illic, O, 21. τοὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, hos occiderat in fluvio, Φ, 147. κατὰ κέρας, ad cornu et una cum cornu, Ω, 81, ad cornu alligata, *an dem horne, (to the horn.)* κατὰ ὠτειλὰς, in vulnera, T, 25. et 93, κατὰ κράατα, per capita. κατ' ὄσσε ἰδὼν, oculos intuens, *in die augen sehend, (looking him in the face,)* P, 167, et ibi δηΐων pertinet ad ἀϋτῇ, in pugna cum hostibus. κατὰ ἶσα, secundum æqualitatem, Λ, 336. ἐμαχόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγὼ, A, 271, pugnabam ego secundum vires meas, pro mea virili parte, quantum poteram: non quidem quantum alii. κατὰ αὐτοὺς ἐστρωφᾶτο, N, 556, inter eos versabatur, apud eos. κατ' αὐτοὺς ὅρα, spectabat ad eos, Π, 646. ὅτε Αἴαντε κατ' αὐτοὺς σταίησαν, cum Ajaces duo contra eos et ad eos conversi constitissent, P, 732. sed, κατ' αὐτοὺς, inter eos, Σ, 604. et 605, κατὰ μέσσους, in medio eorum. κατὰ πάντας, apud omnes, circa omnes, K, 117. κατὰ αὐτὰς (πύλας) ἱστάμενοι, ad portas et contra portas adstantes, M, 340. λαοφόρον κατὰ ὁδὸν, O, 682, in via et per viam publicam, *die heerstrasse entlängs, (along the high road.)* sic, κατὰ ἀταρπὸν, P, 743. κατὰ κῦμα, per undam, Φ, 126. κατὰ φρένα, in animo, A, 555. B, 3. E, 406. T, 125. ω, 352. κατὰ θυμὸν, B, 5. κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, utrumque idem, mente et animo, Δ, 163. Z, 447. Θ, 169. Λ, 411. O, 163. Σ, 15. Υ, 264. α, 294. υ, 10. κατὰ στρατὸν, in castris, Υ, 352. κατὰ τείχεα Ἰλίου, in muris Ilii, Φ, 295. sic et, κατὰ νῆας, in castris his nauticis, B, 438. κατὰ πληθὺν, ipse in acie et inter ordines tuos stans, non vero procurrens solus, Υ, 377. et 469, καθ' ἧπαρ, in hepate vulneravit eum, in hepar. κατὰ ῥέεθρα, in fluvio, Φ, 238. et 310, κατὰ μόθον, in pugna. κατὰ σφέας μαχήσονται, B, 366, quique pro se, et separati ab aliis pugnabunt: et mens est, ἐπεὶ, καθ' ἑαυτοὺς κεκριμένοι, μέλλουσι μάχεσθαι, φανήσονται οἵ τε ἀγαθοὶ λαοί τε καὶ ἡγεμόνες, καὶ οἱ μὴ ἀγαθοί: nam quisque revereatur suos qui eum noverunt, et laus vel vituperium certam aliquam partem exercitus, non vero confuse omnes, ornat vel premit. in *compositione* cum verbis, hoc κατὰ sæpe avellitur, et *postponitur.* e. c. εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα, pro καταλί-

πω, P, 91, si reliquero arma. δύσετο ἁλὸς κατὰ κῦμα, pro κατεδύσετο, Z, 136, subiit undam maris. ἴσχη κάτα δῆμον, pro κατίσχη, ι, 6, ipsa etiam *præpositio*, extra compositionem cum verbo, *postponitur*. e. c. πεδίον κατὰ, pro κατὰ πεδίον, in campo, Φ, 217. Πύλον κατὰ, in Pylo, Λ, 715. sic, δόμον, in domo, β, 322. πόλιν, in urbe, ο, 408. δῶμα, in domo, κ, 349. et apud accuratiores in ejusmodi postpositione retrahitur accentus, ut scribatur κάτα. *avulsum* κατὰ, etsi non postpositum, non minus frequens est. καθ' ὅμιλον ἴδυ, pro κατέδυ, Γ, 36, in ordines se recepit. κατὰ τεύχεα ἴδυν, pro κατέδυσαν, Δ, 222, i. e. ἐνεδύσαντο, induebant arma: et verbum est metaphoricum, ἀπὸ τῶν εἰς βάθος δυνόντων: subibant arma. sic, δύνειν πόλιν, πόλεμον, etc. κατὰ ὄσσε ἔλαβε θάνατος, pro κατέλαβε, E, 82, plura exempla τοῦ κατὰ *avulsi* sunt N, 138, pro κατώση, et ibi est κατὰ cum genitivo. et 737, pro κατέβησαν τεῖχος, transcenderunt murum. O, 373, κατακαίων. Π, 11, pro καταλείβεις, effundis. P, 535, pro κατέλιπον. et 542, κατεδηδὼς, qui comedit. et 619, pro κατέχευεν. et 594, pro κατεκάλυψε. T, 12, κατέθηκε. et 27, κατασαπείη, computresceret, ad quod pertinet absolutus accusativus χρόα, pro κατὰ χρόα, quod attinet corpus omne: qui Græcismus est notus, quo ad passivum ponitur accusativus absolute. et 323, pro κατείβει, quod pro καταλείβει, effundit guttatim. (sic Ω, 9.) et 334, pro κατατεθνάναι. et 394, κατέτειναν, retro tetenderunt. Υ, 149, pro καθίζετο. Φ, 63, κατερύκει, detinet. et 201, κατέλειπε. et 327, pro καθῄρει, a καθαιρέω, tollo in altum, tollere conor. X, 354, καταδάψονται. Ψ, 237, pro κατασβέσατε. sic 250. et 341, κατάξῃς, confringas. et 436, καταπίσοιεν. et 623, κατεπείγει, urget et 700, κατέθηκε. et 715, κατέῤῥεεν. et 798, κατ'έθηκε. et 799, ubi κατὰ solum repetitum, ex præcedente composito verbo. sic et 884, 885. Ω, 470, κατέλιπεν. α, 8, κατήσθιον. β, 376, κατιάπτῃ, prorsus deformet et lædat. et 425, κατέδησαν. γ, 315, καταφάγωσι. quæ exempla satis docebunt tironem. ut et alibi attendat, an, ex hac analogia, præpositio ad verbum pertineat. si hoc avulsum κατὰ sequitur δὲ, sæpe *apocopatur*, et τ *mutatur* in δ. e. c. κὰδ δ' ἐν Ἀθήναις εἷσε, pro καθεῖσε, sedere fecit, collocavit, B, 549. sic Γ, 382, ἐν θαλάμῳ et Ψ, 698. κὰδ δὲ κτήματα, E, 481, ubi avulsum et mutatum κατὰ solum repetitum ex κατέλιπον. κὰδ δ' ἔπεσεν, pro κατέπεσε, Λ, 675. κὰδ δέ οἱ ὕδωρ χεῦαν, pro κατέχευαν, Ξ, 435. et 438, κὰδ δέ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε. κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοις, pro κατειλύσω, obvolvam, Φ, 318. et 348, κὰδ δ' ἄρα νεκροὺς κῆεν, pro κατέκηε, combussit. et 520, κὰδ δ' ἷζον, adsidebant. sic T, 50, κὰδ δ' ἵζοντο, pro καθίζοντο. κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο, Υ, 282, pro κατέχυτο, offundebatur. κὰδ δέ με χήρην λείπεις, pro καταλείπεις, Ω, 725. imo ipsa præpositio non avulsa a verbo, apocopatur, et mutat suum τ in consonam sequentem. e. c. κὰδδ' ἄρ' ἀκτῆς, in littore, pro κατὰ ἀκτῆς, Ψ, 125. κὰδ δὲ μέσον, et in medio spatio, I, 87. κὰδδ' ἄρα κεφαλῆς, Ψ, 765. καππεδίον, pro κατὰ πεδίον, in campo, Λ, 166. et 172, καμμέσον pro κατὰ μέσον, in medio, per medium campum. κακκεφαλὴν, Π, 412, in capite. sic et Υ, 387. κακκορυφὴν, pro κατὰ κορυφὴν, Θ, 83. κακκόρυθα, ad galeam, Λ, 351. κακκεφαλῆς, Σ, 24, quod et divisim, sicut in aliis talibus, scribi potest κὰκ κεφαλῆς; sed præstat jungi ὑφέν. κὰπ φάλαρα, ad clavos cassidis, Π, 106, ubi π loco φ, quia nulla Græca vox duplicat eandem adspiratam consonam, præter unam Latinam vocem ὀφφίκιον, officium. κὰρ ῥόον, M, 33, in alveum fluvii, *in den vorigen gang, (in its former channel.)* κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, pro κατὰ ὀφθαλμῶν, ob oculos, Υ, 421. et 458, καγγόνυ, pro κατὰ γόνυ, ad genu. καλλαπάρην, pro κατὰ λαπάρην, ad ile, Ξ, 517. id eo magis fit in compositione cum verbis, e. c. κακκείω pro κατακείω, decumbere volo, κάππεσε pro κατέπεσε, κάλλιπον pro κατέλιπον, καῤῥέζειν pro καταρέζειν, κάββαλε pro κατέβαλε, κάτθανε pro κατέθανε, etc. ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ, vadentem, euntem in urbe, η, 40. ἄστυ κατὰ, in urbe, ρ, 246. sic et β, 78. σ, 1. χ, 223. κατὰ πτόλιν, in urbe, huc illuc per urbem, β, 383, 397. ο, 310. ρ, 18. ω, 108, 412. κατὰ δῶμα, in domo, α, 228. β, 247. δ, 15, 44, 46, 715, ad domum. ρ, 329, 332, 501, 566. σ, 152. υ, 369. χ, 22, 23. κατὰ δώματα, in domo, α, 116. γ, 428. π, 109. ρ, 531. υ, 122. ω, 182, 187. δόμον κάτα, φ, 298. χ, 199, 291, 381. κατὰ οἶκον, δ, 717, in domo. π, 18, 67, 536. ω, 271. κατὰ οἴκους, α, 375, ubi est distributivum, quisque domi suæ. sic β, 140. κατὰ δῆμον, ν, 14, in populo, per populum, distributive. sic σ, 362. κατὰ κῆπον, ubique in horto, ω, 245. μέγαρον, per conclave magnum, χ, 299. μέγαρα, ubique in conclavi magno, *im saale, (in the hall,)* ν, 2. υ, 167. ὕλην, in sylva, ι, 120. νῆα, in nave, θ, 232. μ, 151. νῆας, in navibus omnibus, κ, 122. νομὸν κάτα, in pascuo, ι, 217. πόντον, in mare, δ, 510, ubi κατὰ est pro, κάτω εἰς, *hinab ins, (down to.)* ὁδὸν, in itinere, θ, 444. ὁδὸν κάτα, per viam, ρ, 204. κατὰ μέσον, in medio, δ, 19. στόμα ποταμοῦ, ad ostium, ε, 441. et 327, ῥόον, per fluenta. μ, 204, in aqua. ξ, 254, in secundo fluvio, *den strom ab, (down the river.)* ἀγροὺς, in agris, π, 150. πρῆξιν, negotiorum causa, ad negotiandum et lucrandum, γ, 72. ι, 253. ληΐδα, prædæ causa, γ, 106, *der beute nach, (for the sake of plunder.)* κατὰ θυμὸν, in animo, α, 29. ξ, 46, secundum appetitum tuum. π, 237, in animo. σ, 202. χ, 373. ὃν κατὰ θυμὸν, α, 4, in animo suo. ε, 444. ν, 90. υ, 59, ex animi sui sententia. κατὰ κόσμον, γ, 138. ξ, 363. μοῖραν, β, 251. ρ, 580. κατὰ ἀγῶνα, in certaminis loco, θ, 379. γουνὸν, in culto loco, λ, 192. et 538, λειμῶνα, per pratum. et 638, ὠκεανὸν, in oceano. νῶτον, ad tergum, ρ, 463. ὦμον, τ, 452, in humero. λαιμὸν, χ, 15. et 328, αὐχένα. Ὄλυμπον, in cœlo, ω, 350. ἵζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, considebant in sellis, α, 145. γ, 389. κ, 233. ο, 134. ρ, 86,

179. υ, 249. ω, 384. κόλπους ἁλὸς, hic illic in sinubus maris, ι, 52. ἀνθρώπους, ο, 276, inter homines. υ, 206. μνηστῆρας, ρ, 362, ubi distribuit, a singulis procis, apud singulos. κατὰ σκοπιὰς, huc illuc in speculas, ξ, 261. ρ, 430. κατὰ Ἑλλάδα, ubique in Hellade, α, 344. δ, 726, 816. κατὰ νῆσον, in insula ubique, ι, 153. ἄκνηστιν, in spina dorsi, ad spinam, κ, 161. γαῖαν, per omnem terram, ρ, 418. Ἀχαιΐδα, in Achaia, φ, 107. ἀλωὴν, in area horti, ω, 335. et 337, κῆπον, per hortum. κατὰ χρέος, λ, 478, ad oraculum expetendum. στῆ κατ' ἀντίθυρον, stetit ad primam januam casæ, π, 159. δῶμα κάτα, in domo, τ, 345. sic η, 102, 103. μέγαρα, κ, 479, hic illic in domo. λ, 333. ἤθεα, in stabulis, ξ, 411. et 473, ῥωπήϊα, in virgultis. κέλευθα, per vias, in viis, υ, 64. et 164, ἕρκεα, in septis. κέλευθα, ω, 10. κατ' αὐτοὺς, inter eos, δ, 18. κατὰ δῆμον, in populo, β, 101. et 429, κῦμα. κατὰ λοπὸν κρομύου, τ, 233, secundum membranam cepæ, sicut est membrana cepæ, *nach art einer zwiebel-haut, (like the skin of an onion:)* et præcedens οἷόν τε, pertinet ad χιτῶνα, talem tunicam. et 285, ubi πέρι pertinet ad sequens οἶδε, et regit genitivum καταθνητῶν ἀνθρώπων, novit supra mortales omnes: ut ergo κατὰ ibi avelli ab adjectivo suo composito non debeat. μυχὸν κάτα, in penetrali, χ, 180. cum *genitivo* est, in, sub, de. ἔβη δὲ κατὰ καρήνων Οὐλύμποιο, pro κατέβη, descendit de verticibus Olympi, Δ, 74, nisi potius pertinet ad ἀΐξασα pro καταΐξασα, ut sit, ibat desiliens de verticibus. sic et B, 167. sed A, 44, pertinet manifesto ad ἔβη. X, 187. α, 102. ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς ὤσῃ, pro κατώσῃ, quem detruserit fluvius de vertice montis, N, 138. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς Ὄλυμπον, pro κατέβη, Θ, 410, descendit de Idæis montibus ut abiret alio: nam Ida non est altior Olympo. ergo hoc καταβαίνειν simpliciter est, abire ex aliquo excelso loco. sic et O, 79, 237. ἔσευά σε κατὰ Ἰδαίων ὀρέων, Υ, 189, agitavi te in montibus: nisi est pro κατέσευα, depuli te a montibus persequendo te; sed prius præstat. κατὰ ὀφθαλμῶν ἐκέχυτο ἀχλὺς, E, 696. Π, 344, oculis offusa est caligo mortis, in oculis. αὐτῷ κατ' ὀφθαλμῶν ἔχεεν ἀχλὺν, oculis ejus offudit nebulam, ne clarum videret, Υ, 321. quibus locis τὸ κατὰ potest et avulsum a verbo videri. sic N, 580, τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν, de moriente. et X, 466, τὴν, de patiente deliquium animi. κατὰ Οὐλύμπου τόδε ἱκάνεις, de Olympo venis huc, Ξ, 298. κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας, de cœlo venisti, Z, 128, ubi manifesto est avulsum, pro κατῆλθες. ἆλτο κατ' Οὐλύμπου, desiliit de Olympo, Σ, 615, ubi quoque potest esse pro κατᾶλτο. κατὰ πέτρης χέει ὕδωρ, pro καταχέει, de petra fundit aquam I, 15. Π, 4. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, Γ, 217, defigens oculos ad terram. et ejusmodi phrases sunt Atticæ, pro καταπήξας. ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο, anima sub terram abiit, Ψ, 100. αἰχμὴ κατὰ γαίης ᾤχετο, hasta terræ infigebatur, *fuhr in die erde, (pierced the ground,)* N, 504. Π, 614. sic, in ripam, Φ, 172. δάκρυα κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε, pro κατέῤῥεε, P, 438. sic, κατὰ ἵππων ἀΐξαντε, ex equis desilientes, ambo, pro καταΐξαντε, Z, 232. Υ, 401. et hoc κατὰ vim habet τοῦ κάτω. αἷμα κατ' αὐτοῦ (sc. ῥέον, sanguis ab eo effluens) κόλπον ἐνέπλησεν, Υ, 470. et 52, κατὰ ἀκροτάτης πόλεως, ex arce. νέκταρ αὐτῷ ἔσταξε κατὰ ῥινῶν, T, 39, ubi pluralis est pro singulari, pro κατὰ ῥινοῦ, (ab ὁ ῥινὸς, pellis, cutis) in cutem, κατὰ δέρματος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὠτειλῶν, *auf die haut allenthalben, (thoroughly over the skin.)* nam errant, qui h. l. αἱ ῥῖνες, nares, putant intelligi. κατ' ὄρεσφιν, pro κατὰ ὀρέων, de montibus, Λ, 493. νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινὴ, N, 772, nunc periit tota a culmine Ilios alta: et videtur subintelligi πόλεως, ex arce, nedum ex inferioribus regionibus urbis. Sed alii legi jubent κατὰ κρῆς, per syncopen pro κάρης, ab ἡ κάρη, i. e. κεφαλή. hæc vero κεφαλὴ vel κάρη πολέως est ἡ ἀκρόπολις, arx. recentiores id una voce exprimunt, κατάκρας. constat certe, Homerum alibi dicere κρῆθεν, i. e. κάρηθεν, ἐκ κεφαλῆς. sic Ω, 728, πόλις ἥδε κατ' ἄκρης πέρσεται, sic exscindetur, ut summa fiant ima. αὐτὸν ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, ε, 313, sc. κεφαλῆς, fluctus magnus percussit eum ad caput; sic ut ipse percelleretur, et excideret ex nave in caput. φᾶρος κακκεφαλῆς (pro κατὰ τῆς κεφαλῆς) εἴρυσε, ϑ, 85, coll. 88. et 92, κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος, pro κατακαλυψάμενος τὸν κρᾶτα. κόνιν ἐχεύατο κακκεφαλῆς, ω, 316, pulverem spargebat in caput. βαλεῖν μεγάλης κατὰ πέτρης, dejicere me de magna petra, ξ, 399. εἶσι κατ' οὔρεος, vadit in monte, ζ, 102, quæ constructio est Attica. sic et: κατὰ σπλάγχνων ἔβαψε ξίφος, κατὰ γῆς ὁρᾷν, quo sensu et cum accusativo, εἶσι κατὰ Τηΰγετον ἢ Ἐρύμανθον, ζ, 103, in his montibus vadit. κατὰ σπείους (a τὸ σπέος) κέχυτο κόπρος, ι, 330. ἔλουέ με κατὰ κρατὸς καὶ ὤμων, κ, 362, lavit me in capite et humeris. κατὰ ϑνητῶν ἀνθρώπων inter mortales, ρ, 587. υ, 76. ψ, 126, quibus locis plerique una voce composita legunt καταθνητῶν. sic: τίς κατὰ ϑνητῶν; quis inter mortales, γ, 114, ubi κατὰ est pro ἀπὸ vel ἐκ, vel pertinet ad adjectivum. sic ι, 502. Z, 123. et in talibus τὸ κατὰ eleganter abundat. sæpe autem et ἐλλείπει: e. c. ὡρμήθη Ἀκάμαντος, ubi deest κατὰ, ruit in et adversus eum, Ξ, 488. sic, ὡρμήσατο Ἀγήνορος, Φ, 595. τείχεος ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο, X, 146, i. e. ὑπὸ τείχεος, sub muro, nam Troja in alto sita; καὶ ἐκ, i. e. ἔξω καὶποῤῥοτέρω τοῦ τείχους: κατὰ ἀμαξιτὸν, per viam publicam, *die strasse entlängs, (along the high-road,)* ad viam, ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀμαξιτῷ. κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας, ubi est avulsum pro καταμφικαλύψας, ξ, 349, circumdans capiti vilem vestem. Vide sub κατάγω, et ἐπέρχομαι, ad finem.

καταβαίνω, (Βάω) descendo, *gehe herab, (I descend, go down.)* it. descendere facio, dejicio. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, A, 44. pro κατέβη, descendit de verticibus Olympi Apollo.

Sic et Germani postponunt avulsam a verbo præpositionem, *er stieg oder führ herab, (he alighted,)* cum verbum sit *herabsteigen, (to alight.)* sic ω, 487. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον, Λ, 196. Ο, 169, 237. οἱ μὲν κατέβησαν (aor. 2.) ἐπὶ χθόνα, ex equis descendebant, Κ, 541. ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, Ω, 329, pro κατέβησαν per syncopen, ex urbe in monte sita descenderant in campum. κατὰ τεῖχος ἔβαινον, pro κατέβαινον κατὰ τεῖχος, Ο, 384, descendebant in castra per murum, *kamen von der mauer her gezogen ins lager, (descended from the wall into the camp,)* irrumpebant. κατὰ Περγάμου ἐβεβήκει, Ζ, 513, pro κατεβεβήκει, descendebat ab arce. et 288, εἰς θάλαμον κατεβήσετο, (ab Ionico novo verbo καταβήσομαι) in habitaculum intravit; et notat id non solum βαθύτητά τινα, ἀλλὰ καὶ μέγεθος βασιλικοῦ θαλάμου in genere, *die grösse der fürstlichen wohnung, (the magnitude of the royal habitation.)* sic et Ω, 191. sic, κατεῖδυ πόλιν. ἐξ ὄρεος κατεβήσατο, Ν, 17, et medium est attice. καταβήσεο δίφρου, descende de curru, Ε, 109, imperativus novi verbi καταβήσομαι. ἐς πεδίον καταβῆναι, Γ, 252, ex Troja in edito sita. ἔνθα οὔπως ἐστὶν καταβήμεναι, Μ, 65, paragoge Attica pro καταβῆναι: eo non licet descendere. πρίν τινα καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον, Ξ, 19, antequam aliquis descendat a Jove, i. e. ex aëre, ventus. et γλυκέως ὁ οὖρος personificatur et descendere dicitur: communius dixisset καταπνεῦσαι, *herabwehen, herzublasen, (to blow down.)* οὐρανόθεν καταβὰς Ζεύς, ex cœlo descendens, Λ, 184. sic Ἀθήνη καταβᾶσα, Ρ, 545. εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, λ, 522, in equum illum ligneum Trojanum descendebamus. κατέβαινε ὑπερώϊα, σ, 205, descendebat de superiori æde: et talis accusativus supra affuit, τεῖχος, ex Iliadis Ο. sic et ψ, 85. et est hic casus pro, ὑπερωΐων. ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἴσω, ψ, 252. ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, postquam ex urbe exierunt, ω, 204, pro κατέβησαν. nam urbs tamen paullo editior erat situ. ἄγε νῦν κατάβηθι, descende, ψ, 20. τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα, de limine descendentem, δ, 680, i. e. statim sub ingressum ejus primum, εἰσελθόντα τὴν θύραν. Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, κ, 432, quasi εἰς ᾅδου, διὰ τὸν ἐλπιζόμενον ὄλεθρον. et 558, ἄψορρον καταβῆναι, retro descendere, cujus explicatio additur, ἰὼν ἐς κλίμακα, iens per gradus, *die treppe herab gehen wollend, (descending the stairs.)* sic et λ, 65. θεός τις οὐρανόθεν καταβάς, ζ, 281. ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβάς, ξ, 350, delabens polito gubernaculo. Ἀθήνη οὐρανόθεν καταβᾶσα, υ, 31. κλίμακα κατεβήσατο οἷο δόμοιο, α, 330, per gradus descendit in domo sua. ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς εὐρύν, β, 337, intravit in habitaculum patris sui. sic et ο, 99. ἐς κρήνην κατεβήσετο, κ, 107. οὐδέ κεν ἀμβαίη (ἀναβαίη) βροτὸς ἀνήρ, οὐ καταβαίη, μ, 77, quod abundanter additum ad pulcritudinem versus, et ἀφελῶς: nam quo nemo adscendit, inde et nemo descendit. modo ne legatur ἐπιβαίη, id enim foret frigidum.

καταβάλλω, (Βάλλω) dejicio, depono. πρίν με καταβαλέειν δῶμα Πριάμου, Β, 414, antequam dejecero et destruxero domum ejus. et 692, κὰδ δὲ Μύνητα ἔβαλεν, pro κατέβαλεν, dejecit, prostravit. ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν, pro κατέβαλεν, projecit, Ε, 343, *lies ihn fallen, (let him fall.)* sic et, νεβρόν, Θ, 249, de aquila hinnulum raptum ferente, sed paullo post ex aëre dejiciente eum. κρεῖον μέγα κάββαλεν, deposuit carnarium magnum vas, Ι, 206. ὄχθας καπέτοιο ἐς μέσσον κατέβαλλε, oras fossæ in medium dejecit, Ο, 357, et hæc est perfecta γεφύρωσις, si fossa omnino expletur injecta terra. κὰδ δ' ἄρ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, Ψ, 125, deposuerunt (ligna) in littore, ordine. est ergo, κάτω θεῖναι. et 727, κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω, resupinavit eum, κατέρριψε. οὐκ ἂν βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν pro καταβάλοι, δ, 223. et 344, κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, dejecit eum fortiter. *warf ihn kräftig zu boden, (threw him with violence to the ground.)* sic et ρ, 155. νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων, ζ, 172, nunc me huc deposuit fortuna. ἢ κατὰ πετράων βαλέειν, pro καταβαλεῖν, de saxis detrudere, Θ, 508. κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεώς, dejecit ante navem, ι, 482. et 539, μετόπισθε νεώς, post navem. sic προπάροιθε, κ, 172. ἰχθύσι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων, pro καταβάλλων εἴδατα εἰς δόλον, μ, 252, piscibus minutis in dolum escas demittens; ubi sermo est de piscatore, qui hamo piscatur: βρώματά, τινα δέλεαρ ῥίπτων. οὔατα κάββαλλεν ἄμφω, de cane blandiente eminus domino suo agnito, ρ, 302. hinc est ἡ καταβολή, i. e. ἡ θέσις. it. ἡ δόσις.

καταβατός, οῦ. ὁ ἡ. (Βάω) et ionice καταιβατός. per quod descenditur aut introitur. θύραι καταιβαταὶ (fœminina terminatio Ionica) ἀνθρώποις, ν, 110, per quas homines subeunt. hinc est ὁ καταιβάτης, ου, descensor.

καταβέω, et καταβείω, (Βάω) descendo, abeo. δεῦρο, εἰς τοὺς φύλακας καταβείομεν, Κ, 97, ad vigiles descendamus. et indicativus ionice, pro conjunctivo καταβέωμεν. possit tamen et esse a. 2. conj. a κατέβην, καταβῶμεν, ionice distracto circumflexo per insertum ε, eoque producto per ει.

καταβλώσκω, (Μέλω) pervado curiose. ἄστυ καταβλώσκοντα, me curiose pervadentem per urbem, π, 466, qui accusativus pendet a præcedente infinitivo μεταλλῆσαι, ut percontarer curiose obiens. possit tamen et recte scribi καταβλώσκοντι, ad præcedens ἐμοί.

καταβόσκομαι, (Βοῦς) depascor, pascor per aliquem locum. βοὸς ξύλοχον καταβοσκομένης, sylvam depascentis, per sylvam pascentis, Ε, 162.

καταβρόχω, f. όξω. (Ῥάω) deglutio, demitto per guttur. ὃς τοῦτο τὸ φάρμακον καταβρόξειε, qui hoc medicamen biberit, δ, 222.

καταγηράω et καταγηράσκω, f. άσω. (Γάω) consenesco. et κατὰ plerumque in talibus notat τὸ κάτω, quando senectus vergit εἰς ᾅδου, ad sepulcrum. μαντευόμενος κατεγήρα, ι, 510. αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσ-

κουσι, τ, 360, *werden geschwinde sehr alt, (quickly become very old.)* et id αἶψα a Theocrito citius est determinatum, Ε𝔖. 12, 2, οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι, desiderio macerati uno die senescunt.

καταγινέω, (Ἄγω) deporto, deveho, adveho. ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην, ad urbem ex altis montibus devehebant ligna, κ, 104, pro κατηγίνεον.

κατάγω, f. άξω. (Ἄγω) deduco. *führe hinab, führe hin, (I lead away.)* ἵππους δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν ἐπὶ νῆας, deducendos ad naves, i. e. in castra, Ε, 26. sic et καταξέμεν, pro κατάξειν, Ζ, 53, deducendum, *ihn bringen zu sollen, (to bring.)* et proprie id in regione illa: Troja enim in alto sita, hinc ad littus erat descensus. sic et κατάγειν δῶκε, Φ, 32, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλὴν, δ, 258, ubi κατὰ avulsum maxime quidem ad verbum pertinet; sed in sensu etiam ad φρόνιν, ut sit: κατήγαγε (reportavit, *hat mitgebracht) (has brought with him)* καταφρόνησιν τῶν Τρώων πολλὴν, magnum Trojanorum contemtum, ut jam magis contemnerentur a Græcis. sic recentiores dixere: κατήγαγεν οὗτος θρίαμβον, i. e. προῆλθε μετὰ θριάμβου, duxit triumphum. et præpositio κατὰ etiam in hoc verbo sæpe abundat, ut sit idem quod ἄγειν, ducere, ferre, *bringen, (to bring.)* proprie autem est pro κάτω ἄγειν. e. c. χρειὼ μὲ κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο, necessaria mihi res deduxit me ad inferos, opus mihi fuit ut descenderem, λ, 163. τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο, ventus validus dejecerat eum, i. e. navem ejus, versus Cretam, τ, 186, *hatte ihn nach Creta verschlagen, (had driven him to Crete.)* κατάγων σιάλους, υ, 163, adducens pingues sues, ubi præpositio manifesto abundat, pro ἄγων: nisi velis esse ὡς ἀπὸ ὄρους. κατάγων ψυχὰς, ad inferos deducens animas eorum, ω, 100. in forma *mediâ* sæpe est vox nautica, notans ἐλλιμενίζεσθαι, ex alto ad portum deferri, vel ad terram, *einlaufen, an ein ufer fahren, (to make for the shore:)* et opponitur τῷ ἀνάγεσθαι, in altum provehi. sic γ, 10, οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, (κατήγοντο) appellebant rectâ, *landeten, (landed,)* ἐνελλιμενίζοντο. et 178, ἐς δὲ Γεραιστὸν ἐννύχιαι κατάγοντο, sc. νῆες: ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθα, ad littus nave deferebamur, κ, 140, *wir landeten an, (we came to shore.)* Ἰθάκηνδε κατήγετο νηῦς, π, 322, appulsa est, *legte an an der insel, (brought to at the island.)*

κατάγω, f. άξω. (Ἄγω) confringo, diffringo. κατὰ θ' ἅρματα ἄξω, pro κατάξω, confringam currus, Θ, 403, 417. τὸ γὰρ (δόρυ) κατεάξαμεν (ubi prima pluralis pro prima singulari, quod rarius in poëtâ) ὃ πρὶν ἔχεσκον, Ν, 257. qui pluralis tamen magnâ cum ratione positus: nam minister fidissimus communicat rem gestam cum principe suo amicissimo, quasi ille unâ affuerit in pugnâ. nisi malis eundem pluralem referre ad Merionen et ad hostem ejus Deiphobum, quorum uterque suum contulit ad frangendam Merionis hastam, alter feriendo, alter firmis armis resistendo. κατὰ θ' (τι) ἅρματα ἆξης, pro κατάξῃς, Ψ, 341. νῆα μὲν (ubi ⏑⏑– est pro ––) μοι κατέαξε Ποσειδῶν, navem mihi confregit Neptunus, ι, 283. πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε (pro κατῆξε vel κατέαξε) τ, 539, omnibus fregit cervices.

καταδάζομαι, f. άσομαι. (Δάω) divido, distraho. καταδάσονται αὐτὸν κύνες, Χ, 354, i. e. καταμερίσονταί σε ὅλον.

καταδάπτω, f. ψω. (Δάω) dilanio et devoro. μή με ἔα κύνας καταδάψαι, Χ, 339. τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν, γ, 259. ἦ μάλα μοῦ καταδάπτεται ἦτορ ἀκούοντος, π, 92, mihi hæc audienti dilaceratur cor, *das frisst mir das herz, (it rends my heart.)*

καταδέρκομαι, (Ὄρω) desuper video. nam καταδέρκεται legunt quidam libri, pro ἐπιδέρκεται, λ, 16.

καταδεύω, f. εύσω. (Δέω) perrigo, perfundo, *durchnätze, (I soak through.)* πολλάκι μοὶ κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου, Ι, 486.

καταδέω, f. ήσω. (Δέω) alligo, *ich binde an, (I bind to.)* κατέδησαν πρυμνήσια, Α, 436. ἵππους κατέδησαν ἐπὶ κάπαις, Θ, 434, sc. ἱμάντεσσι. nam sic suppletur Κ, 567, ἐπὶ φάτνῃ ἱππείῃ. ἡμίονον κατέδησεν ἐν ἀγῶνι, Ψ, 654, in loco certaminis et consessu. ἐξείης κατέδησαν, Ω, 274. κατέδησαν ἱστὸν προτόνοισι, β, 425. sic et ο, 290. ἵππους ἐπὶ κάπαις, δ, 40. ἀνέμων κατέδησε κέλευθα, κ, 20, Æolus in utre illo, Ulyssi dato. et 23, ἐν νηῒ κατέδει μέρμιθι, ubi est imperfectum a καταδέω. et sensus est, utrem, in quo ventos illigaverat funiculo supra, mihi in navem ipse dedit. et 572, Κίρκη κατέδησεν ὄϊν ἀρνειὸν, in navi sc. αὐτοῦ γε θεοὶ νόστον κατέδησαν, ξ, 61, illius reditum remorati sunt et impediverunt. sic et, τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους, ε, 383, vias aliorum ventorum, et adventus eorum, alligavit quasi ne progredi possent. et η, 272, ἐμοὶ κατέδησε κελεύθους, mihi vias meas prælligavit et præcidit, ne procedere posset via mea domum. hinc communiter ὁδοῦ δέματα vocantur omnia, quæ prohibent, ne quis ulterius ibi progredi possit, e. c. vallum, aut fossa, aut dumeta densa, aut talia quæ impediunt viam. ἔνθα μὲν ἐμὲ κατέδησαν ἐν νηῒ, alligarunt me, ξ, 345. μὴ ὁ ὀϊσάμενος (suspicans aliquid et sentiens) καταδήσῃ με ἐν δεσμῷ, ο, 442. καὶ τὰς (αἶγας) μὲν κατέδησαν ὑπ' αἰθούσῃ, υ, 176, sc. οἱ νομῆες, sic et 189.

καταδημοβορέω, f. ήσω. (Βοῦς) dicitur, quando populus publice devorat bona privatorum: quando δῆμος τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἢ καὶ τῶν δυναστῶν ἐσθίει. differt a simplici δημοβορέω, ut φαγεῖν a καταφαγεῖν, edere, et totum comedere. λαοῖσι δότω (τὰ κτέατα αὐτοῦ) καταδημοβορῆσαι, Σ, 301, exercitui det bona sua publice absumenda. conf. δημοβόρος, et sub eo notata.

καταδραθέω, f. ήσω. (Θέω) indormio, obdormio. εἰ ἐν θάμνοις καταδραθῶ, si inter arbus-

ta dormiero, ι, 471. et est præsens conj. si obdormiam ibi, *wenn ich da einschlafe, (if I fall asleep there.)* sic, η, 285, ἐν θάμνοις κατέδραθον, dormivi. τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον, de Marte et Venere, θ, 296, ubi honeste positum hoc verbum pro re venerea. οὔ πω τοιόνδε κατέδραθον, ψ, 18, i. e. ἐκοιμήθην, nunquam tali modo placide dormivi. nam somnus placidus post multas ærumnas solet esse nuntius adventantis lætioris status: et, quos amat deus, iis per somnum dat felicitatem. id poëta h. l. voluit innuere. καδ δραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ο, 493, pro κατεδραθέτην, dormiebant ambo.

καταδύσομαι, (Δύω) novum verbum ex futuro sequentis, q. v., ortum, cujus imperfectum κατεδυσόμην in usu est poëtico et Ionico. ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσετο ὅμιλον, Δ, 86. δύσετο ἁλὸς κατὰ κῦμα, pro κατεδύσετο κῦμα, Ζ, 136. σὺ μὲν μήπω καταδύσεο (imperativus præs.) μῶλον Ἄρηος, ne ingredere pugnam Martis, Σ, 134. κατεδύσετο τεύχεα, Η, 103, induebat arma.

καταδύω, ύνω, ῦμι. (Δύω) subeo, *gehe hinunter, (I go down.)* intro, *gehe hinein, (I go into.)* proprie notat profunditatem, ex κάτω. hinc si de urbe aut turba ponitur, designat ejus magnitudinem aut multitudinem, et quasi profunditatem. κατὰ σταθμοὺς δύεται, pro καταδύεται, subit et intrat stabula et villas, Ε, 140, et sermo est de pastore, qui aliquamdiu leoni irruenti restitit, post autem intra domum suam rusticam se recipit et oves deserit. pluralis ergo h. l. positus pro singulari. ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, cum sol occideret, Α, 475. et 592, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι. et 601, ἐς ἠέλιον καταδύντα. et 605, ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο. sic ἅμα, Σ, 210. et ἐς, Τ, 162. κατ' ὅμιλον ἔδυ, pro κατέδυ, subiit in agmen suorum, Γ, 36. et 241, οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι, attice pro καταδῦναι, inire pugnam. ἤθελεν καταδῦναι ὅμιλον Τρώων, Κ, 231, intrare intra castra Trojanorum. sic et 433, et 517, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὅμιλον. et 545, καταδύντες ὅμιλον Τρώων. πῇ μέμονας (ubi cogitas) καταδῦναι ὅμιλον, Ν, 307. Δαναῶν ὅμιλον, Ο, 299, intrare, irrumpere, immergere se. ὄφρα κατὰ ῥωπήϊα δύω, pro καταδύω, ingrediar penitus senticeta et virgulta, Φ, 559, i. e. ὑπεισέλθω. ἐπεὶ κατέδυ (induit) κλυτὰ τεύχεα, Ζ, 504. ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον, Θ, 375. μυῖαι καδδῦσαι (pro καταδῦσαι, per syncopen) κατὰ ὠτειλὰς, muscæ insinuantes se in vulnera aperta, Τ, 25. et 207, ἅμα ἠελίῳ καταδύντι. ἐς ἠέλιον καταδύντα, Ω, 713. ι, 161, 556. et 168, ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ. sic et 558. κ, 183, 185, 476, 478. μ, 29. sic et μεῖναι ἐς ἠέλιον καταδύντα, ρ, 570, 582. τ, 424, 426. καλεσάμενοι εἰς ἀγορὴν Ἀχαιοὺς μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἠέλιον καταδύντα, γ, 138, i. e. περὶ δύσιν ἡλίου, circa occasum solis. et ibi non ipsa ea hora reprehenditur; sæpe enim vel noctu, necessario tempore, convocabatur populus: sed, quod convenerunt οὐ κατὰ κόσμον, οἴνῳ βεβαρημένοι, quo in statu inepti erant ad deliberandum accurate. οὐ πως καταδυσόμεθα εἰς Ἀΐδαο δόμους, non sane descendemus in domos Orci, κ, 174, et est ea σεμνὴ λέξις de homine morituro, qui occidit velut sol. κατὰ σπείους δέδυκεν pro καταδέδυκεν, μ, 93, usque ad mediam sui partem subiit speluncam; et sermo est de Scylla. latet media. ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν, subiit, δ, 246. et 249, Τρώων. ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ (occidere solet) φάος ἠελίοιο, ν, 33, et sermo est de operario rustico. ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, μ, 228. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, π, 366. μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον, ο, 327, ingerere te turbæ procorum. Vide sub ἀναδύω.

καταείνω et καταεινύω, (Ἕω) contego, καλύπτω. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, Ψ, 135, capillis, quos lugentes vivi sibi desecuerant, totum corpus mortuum contegebant, ex more antiquo; κατεκάλυπτον. ὄρος καταειμένον ὕλῃ, ν, 351, pro καταεινόμενον, per syncopen: mons, contectus sylva, δασὺ, κεκαλυμμένον δένδροις.

καταείσατο, vide sub κάτειμι.

καταέω vel καθέω. f. έσω. (Ἕω) induo, tego. ὄρος καταειμένον ὕλῃ, montem indutum sylva, τ, 431, δασὺ, καὶ οἷον ἐνδεδυμένον φυτῶν πυκνότητι καὶ κεκαλυμμένον. sed καταειμένον vide in καταεινύω.

καταζαίνω, καταζηνάσκω, vide sub ἀζηνάσκω.

καταθάπτω, (Ἅπτω) sepelio mortuum. idem quod θάπτω. ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι, Τ, 228, coll. Η, 333, seqq. οὐδέ τις ἦεν κατθάψαι, pro καταθάψαι, Ω, 611, nemo erat promtus ad sepeliendum eos.

καταθέλγω, f. έλξω. (Ἄγω) fere idem quod simplex. obstupefacio, capio totum, *bezaubere, nehme ganz ein, setze ausser wirksamkeit, (I bewitch, infatuate, stupify.)* τοὺς (οὓς) αὐτὴ κατέθελξε, κ, 213, ubi sermo est de lupis et leonibus, veris illis et naturalibus, sed a Circe ita cicuratis, ut velut agni obambularent per domum ejus. νωθροτέρους πρὸς τὰς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἐποίησεν, sic et Ἀχαιῶν ἐθέλγετο νόος, i. e. νωθρότερος ἐνεργεῖν ἐγίνετο.

καταθέω, (Θέω) decurro, incurro. ναῦς καταθέει εἰς λιμένα, *läuft ein, (runs in.)* it. incurro hostiliter, c. Acc. solo. ἄγαν τὸν ἑταῖρόν μου καταθέεις, inveheris in eum, *greifest ihn an, (attackest him,)* Plato Theæt. incursas eum nimis.

καταθνήσκω, (Τῶ) morior. idem quod simplex. et præpositio innuit τὸ κάτω, καὶ τὸν ἐν ᾅδου τόπον, quo morientes feruntur. καταθνήσκων, Χ, 355. κατέθανον, mortui, occisi, erant, Μ, 13, ubi κατὰ paullo longius a suo verbo remotum. κάτθανε, pro κατέθανε, mori solet, mortuus est, Ι, 320. Φ, 107. κατατεθνήκασι, mortui sunt, Ο, 664, *dem sie abgestorben sind, (they have died.)* ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος, Η, 89. κατατεθνηῶτι, Ρ, 369. κατατεθνειῶτος, Χ, 164, ubi notatur certamen ἐπιτάφιον, ludus funebris, et est genitivus absolute positus, loco ablativi

Romanorum: viro mortuo nobili, si quis magnatum mortuus est, et ludi in honorem ejus celebrantur. σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος, Ψ, 331, monumentum hominis olim defuncti. κατατεθνειῶτι νέκυϊ, Π, 526, 564, *dem abgestorbenen todten, (the deceased.)* ut νέκυς sit, corpus mortui; et participium per appositionem, luctus causa, abundet. sic Latini, retulit retro, Phædrus, 2, 1, 8. κατατεθνειώτων νεκύων, Η, 409. Κ, 343. conf. νέκυς. possunt esse νέκυες ζῶντες, nimirum viventes misere et ἐν κακοπαθείᾳ: hinc hoc participium determinat præcise τοὺς νέκυας. sic λ, 37, 540, 563, 566. νεκροὺς κατατεθνειῶτας, Σ, 540. νέκυας, χ, 448. cæterum forma perfecti κατατέθνεια pro κατατέθνηκα, est Ionica. vide simplex. κατατεθνειυίης μητρὸς ψυχὴ, λ, 84.

καταθνητὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Τῶ) mortalis. idem ac θνητός. οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο, *denn er war nicht etwa mit ein sterblicher, (for he was not mortal.)* Ε, 402, 901. τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν ἀνδράσσιν φορέειν, Κ, 440, quæ ferre neutiquam convenit mortalibus, sed diis solis. τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων, Ζ, 123. τίς κεν καταθνητῶν ἀνθρώπων πάντα ἐκεῖνα μυθήσαιτο, narrare queat, γ, 114. Ζεὺς εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν, υ, 76.

καταθορέω, (Ὄρω) desilio. κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον, pro κατέθορε, Δ, 79, de Minerva desiliente de cœlo ad terram.

καταθύμιος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) qui animo obversatur, et fere idem qui ἐνθύμιος. θάρσει, μηδέ σοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, Κ, 383, i. e. μὴ ἔστω σοι ἐν ἐνθυμήσει καὶ κατὰ διάνοιαν, μὴ ἐνθυμοῦ τὸν θάνατον, ne cogita de morte. ita medie loquitur Ulysses, ne, interfecto deinde Dolone, mendacii possit argui. ἆ δειλὲ, οὐδέ σοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, Ρ, 201, mors tibi non est in animo. ὄφρα ἔπος εἴποιμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν, χ, 392, τὸ κατὰ νοῦν νόημα. apud alios τὸ καταθύμιον est et τὸ θυμῆρες, quod nobis cordi est et placet, ex sententia nostra, cui opponitur τὸ ἀκαταθύμιον.

καταικίζω, f. ίσω. (Εἴδω) duriter et deformiter tracto aliquem. deformo, turpo. *mache unscheinbar, richte übel zu, (I disfigure, maltreat.)* ἀλλὰ κατῄκισται, sed deformia facta sunt arma, τὰ τεύχεα, π, 290, fœdata sunt fumo et pulvere. sic et τ, 9.

καταίνεται, vide sub κατάνω.

καταΐσσω, f. ίξω. (Ἄω) desilio, *fahre herab, (I leap down.)* nam ex κάτω est compositum. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, pro καταΐξασα, Β, 167. Δ, 74. Η, 19. Χ, 187. Ω, 121. ω, 487. α, 102. καθ' ἵππων ἀΐξαντε, pro καταΐξαντε, desilientes de curru, Ζ, 232. sic et καταΐξαντα, Λ, 423. et καταΐσσοντα, Υ, 401.

καταισχύνω, f. υνῶ. (Αἶ) deturpo, deformo. *verunziere, (I deform.)* μήπως καταισχύνητε δαῖτα, π, 293. τ, 12. ne turpe et fœdatum faceretis convivium. μήτι καταισχύνειν πατέρων γένος, ω, 507, paternum genus non dedecorare. et 511, οὔτι καταισχύνοντα τεὸν γένος.

καταῖτυξ, υγος. ἡ. (Τίκω) species galeæ, factæ superne non cum apice quodam, sed plana; παρὰ τὸ, κάτω τετύχθαι, depressam esse in superiori parte, *der oben platt ist, ohne erhebung, (flat at top, without a ridge.)* κυνέην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ κέκληται, Κ, 258.

κατακαίω, (Κῶ) comburo. ὄϊος (ovis) μηρία κατακαίων, comburens, Ο, 373. εἴ ποτέ σοι κατέκηα πίονα μηρία, Α, 40. σχίζαις αὐτὰ κατέκαιον, comburebant ea in lignis, Β, 425. αὐτὸν κατέκηε σὺν ἔντεσι, combussit eum mortuum cum armis, Ζ, 418. sic, μηρία ὄϊος, δ, 764. κατακῆαι (pro κατακῆσαι) comburere, κ, 533. λ, 46. κατακηέμεν, comburi, et est aor. 2. pass. infin. pro κατακαῆναι, ionice, Η, 408, sc. αὐτούς. possit tamen et scribi κατακηέμεν, pro κατακαίειν, comburere, ut comburant eos. μὲ κακκῆαι σὺν τεύχεσι, λ, 74, inquit anima Elpenoris, cujus corpus jacebat mortuum, et est infin. κατακῆαι pro κατάκαισον in imperativo. κατεκάη, combustus est, combusta sunt, Α, 464. Β, 427. πῦρ, Ι, 212, ignis deflagraverat, ut superessent carbones ardentes. μηρία, γ, 461. μ, 364. ἀτὰρ κατακήομεν αὐτοὺς, pro κατακήσομεν, vel κατακείσομεν, futurum a κατακάω vel κείω, Η, 333, et accurati editores ibi nullum Iota subscriptum exhibent.

κατακαλύπτω, (Κάρα) contego, obvolvo. χυτὴ γαῖά με, Ζ, 464, κατακαλύπτοι, aggesta terra me contegat mortuum, i. e. sepeliar, in tumulum componar. sic Ξ, 114, ὃν γαῖα κατεκάλυψεν, qui sepultus est. κατεκάλυψε μηροὺς κνίσσῃ, cooperuit femora sacrificati bovis adipe, Α, 460. Β, 423. γ, 458. μ, 360. νὺξ κατεκάλυψεν αὐτὸν ὀφθαλμῶν, Ε, 659, ubi avulsum κατὰ simul pertinet ad genitivum. sic et Χ, 466. σκότος ὄσσε κατεκάλυψε, Π, 325. Ἴδην νεφέεσσι, Ρ, 594. οὐλὴν ῥακέεσσι, τ, 507. κρᾶτα κατακαλυψάμενος, θ, 92.

κατάκειμαι, (Κῶ) decumbo. κατακείμενος ὑπὸ θάμνῳ, Ρ, 677, quod plus est quam κείμενος: ὡς τοῦ πτωκὸς (leporis) πάνυ διὰ δειλίαν συνάγοντος καὶ συστέλλοντος, *wenn sich der hase drücket und zusammenziehet im lager, (when a hare squats and contracts herself in her form.)* ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής, Ω, 10, ubi sermo est de Achille, decumbente quidem in lectulo suo, sed præ luctu huc illuc volvente se. et 527, δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται (pro κατάκεινται) ἐν Διὸς οὔδει, posita sunt. et 523, ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, sinamus, ut dolores reponant se et sedentur in animo, ut otiosi cubent ibi, nec nos sollicitent nimis, *sich legen und setzen, (subside and settle down.)* μῆλα, ἃ δὴ κατέκειτο ἐσφαγμένα, κ, 532. λ, 45, oves quæ jacebant mactatæ. ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς, aper, τ, 439.

κατακείρω, (Κείρω) absumo, *ich verzehre, (I consume.)* βίοτον κατακείρετε πολλὸν, δ, 686. οἶκον, χ, 36. μῆλα κατέκειραν μνηστῆρες, oves, ψ, 356.

κατακείω, (Κῶ) decumbere volo. nam talia verba in σείω solent cupiditatem rei indicare, e. c. ὀψείω, i. e. ἔχω ἐπιθυμίαν τοῦ ὄψεσθαι: sic et πολεμησείω, βρωσείω, etc. et talia verba oriuntur a futuris suorum thematum. ergo κατακείω est pro κατακείσω, volo cubare, volo dormitum ire. κατακείετε, οἶκαδε ἰόντες, η, 188. σ, 407. et 418, ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἴκαδ' ἰόντες. et hoc verbum porro syncopatur in κακκείω, i. e. ἔφεσιν ἔχω τοῦ κατακεῖσθαι εἰς ὕπνον. οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος, Α, 606. sic, κλισίηνδε, quisque in tabernaculum suum, Ψ, 58. δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν, α, 424. sic, οἱ μὲν, γ, 396. η, 229. ν, 17.

κατακλάω, f. άσω. (Κλάω) confringo, deprimo. ἐπὶ ἀνθερίκων καρπὸν ἔθεον, οὐδὲ κατέκλων, pro κατέκλαον, imperf. Υ, 227, super aristas stantes currebant, neque eas frangebant, *knicketen sie nicht ein, (without breaking them.)* κατεκλάσθη ἔγχος ἐν καυλῷ, Ν, 608, *der spiess brach oben an der öse ab, wo der stiel im eisen befestiget war, (the spear broke off close under the head, where the iron is fastened to the shaft.)* ἐμοὶ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, δ, 481, 538. κ, 496. ἡμῖν, ι, 256. τοῖσιν, κ, 198, 566. μ, 277, quæ est metaphora a ligno vel talibus, ἃ κατακλώμενα στέρονται τοῦ ἀτενῶς ἔχειν: sic et ἡ ψυχὴ τοῦ κλαίοντος οὐκ ἔχει σταθερῶς, ἀλλ' οἱονεὶ κατακλᾶται.

κατακλίνω, (Κλάω) deorsum flecto. δόρυ κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ, hastam deponens in terra, κ, 165.

κατακοιμάομαι, f. μηθήσομαι. (Κῶ) decumbo, cubo. πρίν τινα παρὰ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, Β, 355, ubi de concubitu ponitur: et κατὰ notat vindictam, et retributionem, quia Trojanus cum Helena cubuerit; dulce præterea putabatur, apud hostium uxores cubare: hinc Nestor hac spe excitat suos. τὶς vero ibi est distributivum, pro, quisque. si Ulysses, aut alius juniorum, hanc spem ostentasset, poterat ipse videri avidior Veneris: sed nunc id dicit Nestor, confectus senió, qui sine probro suo id poterat dicere. en circumspectionem poëtæ et verecundiam in tribuendis partibus. hanc prudentiam ubique licet deprehendere. Φοῖνιξ δὲ, αὖθι μένων παρ' ἄμμι, κατακοιμηθήτω, Ι, 427. καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος, Λ, 730, quibus locis κατὰ est κάτω.

κατακοιρανέω, f. ήσω. (Κάρα) impero. βασιλεύω, ἐπικρατέω, βασιλικὰ δράω, sum caput. κατακοιρανέουσι πόλεμον ἀνδρῶν, Ε, 333. οὐκ ἀκλειεῖς Λυκίην κατακοιρανέουσιν ἡμέτεροι βασιλεῖς, Μ, 318. ὅσοι Ἰθάκην κατακοιρανέουσι, α, 247. ο, 509. π, 124. φ, 346, quotquot sunt nobiles in Ithaca, qui domini sunt rerum familiarium. μέγαρον κατακοιρανέουσιν, dominantur et regnant in domo, ν, 377.

κατακοσμέω, (Κόμω) dispono apte. ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει ὀϊστὸν, Δ, 118, sagittam in nervo εὐκόσμως κατετίθει. ἐπὴν πάντα δόμον κατακοσμήσησθε, χ, 440, quando omne triclinium (*den ganzen saal,*) *(the whole room)* in bonum ordinem restitueritis.

κατακρεμάω, f. άσω. (Κάρα) dependere facio. κατεκρέμασεν ἐκ πασσάλου φόρμιγγα, Θ, 67, 105, nam hoc κατὰ notat κάτω.

κατακρῆθεν, (Κάρα) adverb. per syncopen pro κατακάρηθεν, a τὸ κάρη. supra caput, κατὰ κεφαλῆς, *über dem kopfe, (over head.)* alii scribunt κατάκρηθεν: reperitur et κατακρῆς, adverbialiter, eodem sensu. notat tamen κατακρῆθεν et, singula capita quod attinet; per singulos. etiam, ex capitibus, ex capite, ex superiori parte, it. præcipitanter. Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος ἄσχετον, Trojanos præcipiti modo cepit luctus non cohibendus, Π, 548, coll. 552. ubi tamen et esse possit, singulos; vel, cepit capita eorum, i. e. animos: imo, viritim, *einen jeden für seine person, (each for himself.)* δένδρεα κατακρῆθεν χέε καρπὸν, λ, 587, ubi sermo est de Tantalo, cujus super capite arbores expandebant varios fructus. et hic locus maxime illustrat hanc vocem. possit tamen et h. l. esse, ex cacumine suo porrigebant fructum, declinantibus se ramis versus Tantalum. κατακράτος adverbialiter est apud Xenoph. Pæd. 4, præcipiti modo.

κατακρύπτω, (Κάρα) occulo sub. μή τι κατακρύψειν, nihil quidquam eos occultaturos, Χ, 120, sed omnes divitias et opes suas indicaturos, ut dividi deinde in æquas portiones possint. οὔ τι κατακρύπτουσιν, sc. ἑαυτοὺς, nequaquam occulunt se, η, 205, ἀλλὰ ἐναργεῖς καὶ αὐτῷ φαίνονται: et sermo est de diis apparentibus. ἄλλῳ δὲ αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκε, δ, 247, alii viro assimilabat se, occulens ipse se, *verstellete sich, und gab sich für einen andern aus, (disguised himself, and gave himself out for another.)* κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, ι, 329, occultans id sub fimo. κατακρύψασα ὑπὸ κόλπῳ, ο, 468, occultans furtum in sinu. αὐτοὺς νυκτὶ κατακρύψασα, ψ, 372, cooperiens eos caligine nocturna.

κατακτείνω, f. ενῶ. (Κῶ) occido. idem ac ἀποκτείνω. αὐτὸν οὔτι κατακτείνει, α, 75. οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι Τηλέμαχον, π, 400. κατακτενεῖ, interficiet, Ψ, 412. αἴκεν Ἀχιλλεὺς τόνδε κατακτείνῃ, Υ, 302, aor. 1. conj. a. εἰσόκε πάντας ἡμᾶς κατακτείνῃ, interfecerit, χ, 73. μή με κατακτείνωσι, præs. conj. ο, 278, ne me interficiant. εἴπως μὴ κατακτείνειε, aor. 1. opt. a. attice, si forte non occideret me, Υ, 465. αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς, e vestigio me occidat, Ω, 226. et 586, μή ἑ κατακτείνειε. ὄφρα σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχήσας, χ, 53. κατακτεῖναι, Λ, 141. et 432, κατακτείνας. sic et Χ, 245. Ω, 481. χ, 32. ψ, 118. κατακτείναντι, Χ, 109. κατακτείναντα, Ρ, 505. κατέκτανον, interfeci, Ψ, 87. ν, 259, 271. κατέκτανες, χ, 29, κατέκτανε, Ε, 608. Ζ, 204, 416. Η, 90. Λ,

690. γ, 307. δ, 535. λ, 410. φ, 27. κατεκτάνομεν, ω, 66, κάκτανε, pro κατάκτανε, imperat. aor. 2. Ζ, 164, interfice Bellerophontem. sic, κατάκτανέ με, occide me, δ, 743. κατακτάνῃ, Χ, 86. κατέκταν, per apocopen pro κατέκτανον, interfeci, Δ, 319. κατέκτα, per apocopen pro κατέκτανε, Β, 662. Μ, 379. Ξ, 514. Ο, 432. Σ, 309. Ω, 214. κατακτανέουσί σε, pro κατακτανοῦσι, interficient te, Ζ, 409, sc. omnes simul irruentes in te. κατακτανέεσθε, pro κατακτανεῖσθε, fut. 2. pass. occidemini, Ξ, 481. κατέκταθεν, pro κατεκτάθησαν, occisi sunt, Ε, 558. Ν, 780. γ, 108.

κατάκτημι, (Κῶ) idem. κατακτάμεν, infin. præs. a. ionice, pro κατακτάναι, Ο, 557. Τ, 59. δ, 700, occidere. et cum paragoge Attica, κατακτάμεναι, Γ, 379. Ε, 436. Μ, 172. Φ, 140, 170, 484. κατακτὰς, occidens, qui occidit, Ν, 696. Ο, 335. Ρ, 187. Χ, 323. ο, 224, 272. κατακτάμενος, π, 106, interfectus.

κατακύπτω, (Κύβω) deorsum inclino caput. κάτω κύπτω. πρόσω κατέκυψε, Π, 611. Ρ, 526, *bückete sich mit dem oberleibe vorwärts nieder, (bent forward.)*

καταλαμβάνω, f. λήψω. (Λήβω) occupo, capio, corripio. τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, pro, κατέλαβε αὐτὸν, κατὰ ὄσσε, vel pro ὄσσε αὐτοῦ, Ε, 83. Π, 334. Υ, 477. Ἄργον (canem) δ' αὖ κατὰ μοῖρα ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο, ρ, 326, pro κατέλαβεν, *hat ergriffen, (has seized.)* εὖτε ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβησι, pro καταλάβῃ, α, 192. τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, pro καταλαβὼν νῶτα αὐτοῦ, ι, 433, et ibi notio valde prima κάτω λαβὼν νῶτα, tergus ejus prehendens infra, *da ich sein rauhes fell unter dem leibe ergriffen und feste gehalten, (having grasped the rough hide on his belly, and held it fast.)*

καταλέγω, f. ξω. (Λέγω) depono, κάτω λέγω. propono, expono, enumero, *ich lege vor, lege dar, erzähle, zähle her, trage vor, (I propound, expound, relate, tell.)* primus significatus est, *ich lege nieder, (I lay down.)* et hic in media forma intransitive ubique obtinet. σὺ μὲν κατάλεξαι, tu quidem decumbe dormiturus, *lege du dich nur nieder, (only lay thyself down to rest.)* τ, 44. οὐ δὴ τοῦδε ἀνδρὸς υἱὸς ἐπὶ ἰκρίου νηὸς καταλέξεται, γ, 353, non sane talis viri filius in assere navis cubabit noctu, *soll nicht liegen, (shall not lie.)* κατελέξατο οἰνοβαρείων decubuerat gravatus vino, κ, 555, de Elpenore; quod idem narrat λ, 62, καταλέγμενος, per syncopen pro καταλεγόμενος, cum decumberem dormiturus. αὖθι (ibi) γέρων Φοῖνιξ κατελέξατο, cubuit, Ι, 686. ἔνθα ὁ γέρων κατέλεκτο, per syncopen pro κατελέγετο, cubabat, Ι, 658, coll. 660. κατέλεκτο σιγῇ, decumbebat silens, ν, 75, *legte sich nieder, ohne was zu reden, (lay down without speaking:)* de Ulysse, in navem deductoriam adscendente. sic, ξ, 520, ἔνθα Ὀδυσσεὺς κατέλεκτο, coll. 523, κοιμήσατο, ponitur ergo his locis ἐπὶ ἀνακλίσεως, ἐπὶ ὕπνου. sic et χ, 196, εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, pro καταλεγόμενος, reponens se. οὐδέ σε χρὴ, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι, ο, 393, per syncopen pro καταλέγεσθαι, decumbere. nimirum ες extruditur, et γ ante θ mutatur in χ. at in forma *activa* est, proponere, exponere verbis, enumerare, narrare. σοὶ ταῦτα μάλα ἀτρεκέως καταλέξω, Κ, 413, 423, narrabo; coll. 384, κατάλεξόν μοι. et 405. sic et, δ, 383. et π, 226, σοὶ, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω. et ρ, 108, μῆτερ. et ω, 302. ἐγὼ δέ κέ σοι καταλέξω, ὅσα ὑπέσχετό σοι δῶρα, enumerabo tibi, Ι, 262. ἐοικότα, ad rem pertinentia narrabo, δ, 239. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον, καταλέξω; ι, 14. ἐγὼ δέ κέ σοι καταλέξω, ξ, 99, *ich soll es dir erzählen, und nach der zahl her zählen, (I shall relate it to you, and relate it in order.)* sic et γ, 80, narrabo ordine. δὴ τότε σοὶ καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας, αἵ τε, αἵτε, τ, 497. σφῶϊν δὲ, ὥσπερ ἔσεται, (κατὰ) ἀληθείην καταλέξω, dicam, φ, 212. μέμνημαι τάδε πάντα, καὶ ἀτρεκέως καταλέξω, ω, 122. ἐκείνῳ πάντα τάδε καταλέξομεν, narrabimus, ο, 156. ταῦτά σοι (κατὰ) ἀληθείην κατέλεξα, π, 297. sic, κατὰ μοῖραν, κ, 16. αὐτῇ, μ, 35. αὐτῷ πᾶσαν ἀληθείην, ρ, 122. ὦ γέρον, οὔτι (κατὰ) ψεῦδος ἐμὰς ἄτας (aberrationes mentis a justo) κατέλεξας, exposuisti, Ι, 115, i. e. ἠρίθμησας, enumerasti. ἐν μοίρᾳ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας, Τ, 186, ordine enumerasti. sic et, ταῦτα κατὰ μοῖραν, γ, 331. μῦθον, ὡς ὅτε ἀοιδὸς, ἐπισταμένως κατέλεξας, λ, 367. αἶνος μέντοι ἀμύμων, ὃν, ξ, 508, narratio allegorica sane nobilis, quam narrasti. ἐπεὶ ἤδη σήματα (signa) ἀριφραδέως, valde clare exposuisti, ψ, 225. καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα κήδεα, Ι, 587, enarravit ordine. καὶ τότε δή μοι πάντα νόον Ἀχαιῶν, δ, 256, exposuit. τῶν ἄλλων ὄλεθρον, κ, 250. κατὰ θέσφατα ἔλεξεν, per tmesin, pro κατέλεξεν, λ, 150. ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν, iis narravit accurate, τ, 464. ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον, Ω, 407. et 380, 656, ἀλλ' ἄγε, μοὶ τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον: ubi εἰπὲ est idem. sic α, 169, 206. δ, 486. θ, 572. λ, 139, 169, 369. ο, 382. π, 137. ἀλλ' εὖ μοὶ κατάλεξον, γ, 97. ρ, 44. ἀλλ' ἄγε, μοὶ καὶ κεῖνον ὀϊζυρὸν, δ, 832. τῶν ἄλλων ἑτάρων ὄλεθρον, κ, 421. μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, π, 235. σῇ μητρὶ τάδε, υ, 334. γυναῖκας, αἵ τε, αἵ τε, χ, 417, coll. 420. αἴκεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς, recensueris, θ, 496. ὄφρα Λαέρτῃ τάδε πάντα καταλέξῃ, δ, 738. πάρος καταλέξαι ἅπαντα, ψ, 309.

καταλείβω, f. ψω. (Λείβω) defundo. γλυκίων μέλιτος καταλειβομένου, sc. εἰς λαιμὸν, Σ, 109, defluentis in guttur.

καταλείπω, (Λείπω) relinquo. destituo. κὰδ δέ με χήρην λείπεις, pro καταλείπεις, relinquis me viduam, Ω, 726. et 383, πάντες καταλείπετε Ἴλιον, omnes deseritis? πολλοὺς καταλείψομεν, multos relinquemus, Μ, 226, sc. cæsos, ex nostris: *wir werden viel volk verlieren, (we shall lose many men.)* ἦ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, Χ, 383, an deserturi sunt arcem. καλλείψω, pro καταλείψω, ν, 208, relinquam, *will es hier liegen lassen, (will let it lie here.)* καλ-

λείψειν, relicturum esse, Ξ, 89. καλλείπειν, K, 238. υἱέος ὃν κατέλειπον, quem relinquebam, λ, 173. et 86, αὐτὴν ζωὴν κατέλειπον, vivam eam relinquebam, cum proficiscerer domo. οὐ γάρ ὄπισθεν οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν, ε, 89, non enim, cum abirem, custodem post me reliqui bonis meis. καί μιν ἐγὼ κατέλειπον, Z, 221, et id poculum ego domi reliqui. τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, pro κατέλειπεν, eumque ibi relinquebat, jacere sinebat, Φ, 201. οἷα κιὼν κατέλειπε, π, 289. τ, 8. οἷόν μιν, ρ, 314, qualem eum relinquebat, cum proficisceretur ipse hinc. σῶμα κατελείπομεν, λ, 53. et 446, αὐτὴν νύμφην νέην, recens nuptam. κατ' αὖθι λίπον, pro κατέλιπον, ibi reliquerunt eum, P, 535. sic, κατ' αὖθι λίπεν, pro κατέλιπεν, Ω, 470. ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔῤῥων, sunt enim mihi permulta, quæ reliqui huc vadens, I, 364. ξεῖνον καὶ ἑταῖρον κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ, P, 151. οὕνεκα Ἀχαιοὺς κάλλιπες, Φ, 414, deseruisti. παρὰ ὄχεσφιν (ὄχεσιν) ἄλλον αὐτοῦ χερείονα κάλλιπεν, apud currus alium eo viliorem reliquit, M, 92. ἐπεί με, ἔτι τυτθὸν ἐόντα, κάλλιφ', pro κατέλιπε, quoniam me, parvulum adhuc, reliquit moriens, Z, 223. sic, ὅτε ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον, reliquit aciem, K, 338. et 273, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους, pro κατελιπέτην, relinquebant ibi ambo omnes præstantissimos. κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρεα, Ω, 580, pro κατέλιπον, at reliquerunt in curru duo pallia. κατὰ δ' ἄμμε λίπον, pro κατέλιπον, κ, 209, nosque reliquerunt. ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν, α, 243, quasi hæc sola esset hæreditas paterna: εἰς κληρονομίαν λύπας μοὶ κατέλιπεν. τὸν ἀοιδὸν κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, γ, 271. σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι κάλλιπεν, permisit, ε, 344. τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσω, λ, 278, reliquit ei post mortem suam. τόξον παιδὶ κάλλιπ' ἀποθνήσκων, φ, 33. θύρην κάλλιπον ἀγκλίνας, januam apertam reliqui, χ, 156, *habe die thüre offen gelassen, (have left the door open.)* κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Τρωσὶ λίποιμεν, pro καταλίποιμεν, et sane reliquerimus tunc gloriam et quod optarunt iis, Δ, 173. sic eadem verba, cum λίποιεν, B, 160. εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα, pro καταλίπω, reliquero, P, 91. τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα, pro καταλιποῦσα, ita ut relinquat tuam domum, σ, 269. sic, τ, 531, πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν. ᾔει (ivit) λιπὼν κατὰ πατρίδα γαῖαν, σ, 256. κατ' αὐτόθι τέξα λιπόντι, pro καταλιπόντι, φ, 90. μή με ἄκλαυστον ἄθαπτον καταλείπειν, relinquere, quando proficiscimini hinc, λ, 72. καλλιπέειν, pro καταλιπεῖν, π, 296, ubi simul est infin. pro imperativo.

καταλέω, f. έσω. (Λάω) comminuo plane molendo. ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσαν, pro κατήλεσαν, υ, 109, coll. 108.

καταλήθομαι, (Λήθω) obliviscor. εἰ δὲ θανόντων περ (εἴπερ) καταλήθονται (obliviscuntur mortui invicem) εἰν' Ἀΐδαο, X, 389, *wenn auch die todten einander vergessen, (even though the dead forget one another.)*

καταλοφάδιος, (et καταλοφάδειος) ου. ὁ ἡ. (Λέπω) in cervice, quod in cervice jacet vel portatur. neutrum plurale ponitur a poëta adverbialiter, ἔβην δὲ καταλοφάδια (rectius fortasse καταλοφάδεια) φέρων, sc. τὸν ἔλαφον, ibamque in cervice ferens eum magnum cervum cæsum, κ, 169, quod idem fere est ac, κατωμαδὸν βαστάζων. portabat autem, non uni humero impositum, nec una manu adjuvante, sed super cervicem et utrumque humerum, utraque manu adjuvante. si mensuram hujus versus attendis, vides, sex breves positas, pro ⏑–⏑⏑–⏑, ubi quinta fit re vera longa, si καταλοφάδεια scribas, ut exceptio sola maneat in secunda. cæterum λόφος proprie ἐπὶ ἀλόγων ponitur, ut notet τὸ μετὰ κεφαλὴν, ἔνθα τοῖς ζευγνυμένοις ἐπιτίθεται ὁ ζυγός. hinc est: ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν, i. e. εὐπειθῶς. a jugis montium, quæ etiam dicuntur λόφοι, sunt αἱ λοφνίδες, i. e. αἱ ἐκ τῶν ἐκεῖθεν τόπων λαμπάδες: et ἡ λοφνὶς est deminutivum ab ἡ λοφνία, i. e. ἡ ἐκ φλοιοῦ λαμπὰς, fax.

καταλύω, (Λύω) dissolvo, exsolvo. destruo. πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα, B, 117. I, 24, multarum urbium capita (i. e. multas urbes) destruxit et dissolvit. καταλύσομεν αὐτοῖς ἵππους, exsolvemus iis equos a curru, δ, 28, i. e. ἀποζεύξομεν, λύσομεν, τοῦ ἅρματος. hinc deinde καταλύειν poni cœpit pro ξενοδοχεῖσθαι, in hospitium concedere: et ὁ τῆς ξενίας τόπος (*die herberge) (an inn)* dicitur τὸ κατάλυμα, ἐν ᾧ τὰ ὑποζύγια ἢ τὰ φορτία λύονται, ubi jumenta solvuntur, vel onera de tergo viatoris demuntur. hinc et postea phrasis: καταλῦσαι τὸν βίον, quæ duplicem habere potest respectum, τὸν ἀπὸ τοῦ ἐνοδίου καταλύματος (a diversorio in itinere) τοῦ ἐπὶ ἀναπαύσει, quietis causa; ἢ τὸν ἀπὸ οἰκοδομῆς, ὡς γὰρ οἰκία, οὕτω καὶ ὁ βίος, καταλύεσθαι (destrui) λέγεται.

καταλωφάω, f. ήσω. (Λέπω) jugum vel onus a cervice amoliri conor. idem ac λωφάω. subduco cervicem oneri vel molestiæ. ἐμὸν κῆρ καταλωφήσειε κακῶν, ι, 460, meum cor deponere posset molestiam, et subtraheret se sensui malorum, pro, ἐκ κακῶν, *mein herz würde sich von dem übel erleichtern, (my heart would lay aside its load of cares.)*

καταμάρπτω, f. ψω. (Μείρω) comprehendo. ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων αὐτὸν, E, 65, cum adsecutus esset persequens eum. ὡς ἐμὲ καταμάρψῃ ἐόντα ἔντοσθεν πόλιος, ut me consequatur dum in urbe sum, Z, 364. ὅτε μὲν κατέμαρπτε διώκων, Π, 598, cum ipsum attingere vellet persequens. ἐπεὶ γῆρας κατέμαρψεν αὐτὸν, ω, 389, senectus corripuit eum.

καταμάω, f. ήσω. (Ἀ) colligo, *raffe von allen seiten zusammen, (I collect from all sides.)* κόπρον καταμήσατο χερσὶν, Ω, 165, lutum et terram immundam collegerat manibus, συνῆγε ταῖς δραξί. et id ex more lugentium antiquissimo. ἐπαμησάμενος κόνιν κατεπάσατο.

καταμίσγω, f. ίξω. (Μίσγω) commisceo, immisceo, *ich vermische, mische drunter, (I mix, mix among.)* ᾧ μὲν καμμίξας (pro κατα-

μίξας) δώῃ Ζεὺς, cui quidem commiscens, malum cum bono, dederit Jupiter, Ω, 529.

καταμύσσω, f. ξω. (Θέω) dilacero. καταμύξατο, pro κατημύξατο, Ε, 425, vide simplex.

καταμφικαλύπτω, (Κάρα) circumtego, circuminvolvo. circumpono. idem ac ἀμφικαλύπτω. κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας, pro καταμφικαλύψας, ξ, 349, capiti circumdans pannum lacerum vel vilem.

κατανεύω, (Νέω) innuo, adnuo, adfirmo nutu. νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε, Α, 514, ubi priora duo verba sunt synonyma, tertium est oppositum. et 524, ἄγε, σοὶ κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς, inquit Jupiter ad Thetin. et 558, τῇ σε ἔΐω κατανεῦσαι ἐτήτυμον: nam κατανεῦσαι κεφαλῇ τὸν Δία, μέγιστον ἦν τέκμωρ, i. e. τέλος, τῶν πραγμάτων: et quod semel promiserat, id non revocabat, 525—527, non enim mentitur (ἀπατηλὸν), non pœnitentia ducitur (παλινάγρετον), non est imbecillis (ἀτελεύτητον). et caput est τίμιόν τι, nedum Jovis. præterea Homerus τὸ λογιστικὸν tribuit capiti, τὸ θυμικὸν cordi, τὸ ἐπιθυμητικὸν hepati. cæterum nota, apud Homerum veros de deo summo notiones, et physicas aut morales et politicas fictiones, mire esse permixtas. sic vere de deo, 525—527; sed ex vita politica et principali est 518—523, fœminæ enim in aulis principum plurimum possunt: et ex physica ratione est 528—530, nam ibi fulgur cum tonitru describitur proprie, quo signo Jupiter, qui physice est aër, voluntatem suam declarat; hinc ad hanc rem exprimendam omnes voces sunt exquisitæ, κυάνεος, nam nubes tonans et fulgurans est nigricans, ὀφρύς, in alto, ἐλελίζειν, nam per tonitru motitatur quasi cœlum, etc. Ζεὺς πρίν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Β, 112. et 350, φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι Κρονίωνα, coll. 353, ἀστράπτων ἐπιδέξια, ubi vides, quomodo annuat capite Jupiter; fulgurans et tonans nimirum, quod interpretabantur deinde fatidici. μοὶ κατένευσε Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῦδος, Θ, 175, quod fecerat per signa, quæ Trojanis ostenderat, coll. 170, 171, ubi vides tonitrua: et ex his colligebat Hector sibi victoriam, Græcis vero πῆμα, 176. fieri autem potuit, ut Hector tempestate aliqua scite usus sit ad gerendum quid contra Græcos. ἃς (βουλὰς) μοὶ αὐτὸς (Ζεὺς, et quidem ἐρίγδουπος) ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Μ, 236, 235, et loquitur ibi Hector. σὺ δὲ (ὦ Ζεῦ) ὑπέσχεο καὶ κατένευσας, Ο, 374, inquit Nestor, coll. 377, μέγα ἔκτυπε Ζεὺς, ἀράων ἀΐων, preces audiens. ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας, sc. Ulyssi reditum in patriam, ν, 133; ubi Neptunus loquitur ad Jovem. de hominibus autem non minus sæpe idem verbum ponitur, ut notet polliceri, promittere. ἐγώ σοι ἑταῖρος ἔσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα, Δ, 267, ubi Idomeneus loquitur ad Agamemnonem: ego tibi fidus socius ero, sicut primum recepi et promisi. ὅς μοι Πηλεΐωνος ἵππους δώσειν κατένευσε, Κ, 393, ubi loquitur Dolon de Hectore, coll. 321—323. et 329—331. et 332 legendum ἐπώμοσε, non vero ἀπώμοσε. nota ibi, τὸ κατανεύειν sæpissime respicere prægressam rogationem. sic Hector non sponte pollicitus erat Doloni equos Achillis, utpote nondum captos; sed Dolon, homo stolidus, ipse rogaverat, ut sibi darentur, mirante sine dubio Hectore tam intempestivam rogationem, et cum tacito risu rogationi annuente. sic, Πρίαμος ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν δώσειν αὐτῷ Κασσάνδρην, Ν, 368, coll. 363—366. sic de Menelao, qui filiam suam promiserat Neoptolemo, δ, 6. κρατὶ κατανεύων, ι, 490, capite nutans, et hoc gestu jubens hortansque: cujus oppositum est ἀνανεύειν, 468: ut ergo κατανεύειν etiam de imperio ponatur per nutum significato. ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ, ο, 462, ubi nutus ex composito datus in signum certæ rei, i. e. σημεῖον ἐλεύσεως δέδωκε τῇ κατανεύσει τῆς κεφαλῆς. quod si fit maxime oculis, dicitur διανεύειν, et ἐπιλλίζειν. et 463, ἤτοι ὁ καννεύσας (pro κατανεύσας, postquam id signum nutu dedisset) ἐπὶ νῆα βεβήκει, ad navem suam abiit. δῶρα, ἅ μοι (avus meus Autolycus) δεῦρο μολὼν (cum huc venisset) ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, ultro pollicitus mihi erat, ω, 334.

κάταντα, vide sequens.

κατάντης, εος. ὁ ἡ. (Ἀνὰ) declivis, καταφερὴς, *bergabwärts, hinabwärts, (down hill,)* πολλὰ κάταντα, pro κατάντεα, Ψ, 116.

καταντηστι, et καταντηστιν. (Ἀνὰ) adverbium, ortum ex καταντητος, ὁ ἡ, occurrens, oppositus, interserto Sigma. notat, e regione, *gegen über, (opposite to.)* ἡ δὲ κατάντηστιν θεμένη δίφρον, sellam ponens e regione, υ, 387, sc. in conclavi ἀντικρὺ τοῦ ἀνδρεῶνος, *in einem zimmer das dem saale der versammleten mannspersonen gegenüber lag, (in a room opposite to the apartment where the men were assembled.)*

καταντικρὺ, (Ἀνὰ) adverb. e regione, omnino, contra. eodem significatu ac ἀντικρὺ, q. v. καταντικρὺ τέγεος πέσεν, κ, 559. λ, 64, *stürzete vom dache gerade herab über kopf, (fell headlong from the roof.)* pronus de tecto decidit.

κατάνω, (Ἄνω) conficio, *mache fertig, (I prepare.)* quod et in malo sensu dicitur, absumo. τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, *es gehet viel drauf, (much is wasted upon it.)*. β, 58, *die vielen güter werden verzehret und kommen zu ende, (the great property is consumed and nearly exhausted.)* sic et ρ, 537, ubi a multis legitur καταίνεται, per insertum Iota.

καταπατέω, f. ήσω. (Βάω) conculco, *zertrete mit füssen, (I trample under foot.)* ὅρκια πιστὰ κατεπάτησαν, Δ, 157, et hoc plus est quam πημῆναι καὶ δηλήσασθαι: πολλὴν γὰρ δηλοῖ καταφρόνησιν. fere idem est quod ῥίψαι οἷον εἰς πάτον ἤγουν εἰς τρίβον, καὶ ἐπεμβῆναι ὑβριστικῶς, *auf die strasse werfen und mit fussen treten, (to throw upon the road and trample on.)*

κατάπαυμα, ατος. τό. (Πάω) cessatio, quies, finis. γόου κατάπαυμα, luctus finis, Ρ, 38, facerem sane, ut desinerent a lugendo.

καταπαύω, (Πάω) desistere et desinere facio. idem fere ac ἀποπαύω. ἡμᾶς ὀτρύνων καταπαύειν, β, 244, nos adhortans ut desistamus: ubi ergo est intransitive. οὐ πείθεσθε ἐμοί, ὑμετέρους παῖδας καταπαύειν ἀφροσυνάων, ω, 456, non parebatis mihi, ut vestros filios cohibuissetis ab amentia: ubi est transitive. ὥς κεν καταπαύσομεν, β, 168, quomodo eos reprimamus et desinere faciamus, coll. 169. αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον, δ, 583, postquam placavi iram deorum. ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσέ σε, Π, 618, hasta mea quiescere fecisset, i. e. occidisset, te. πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν, quomodo cogitas pugnam virorum finire, Η, 36, vel, cessare facere hodie et ad tempus. ἔτι μὲν (τὸν Δία) μέμαμεν καταπαυσέμεν (infin. fut. 1. Ionicus) Ο, 105, jam eum cupimus cohibituri. ἔφην γε, οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, putabam quidem, non prius sedaturum et finiturum me esse iram meam, Π, 62. καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς, Χ, 457, et sane eum desinere faciat a fortitudine sua ærumnosa.

καταπεδάω, f. ήσω. (Πάω) constringo compedibus. κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γ' ἐπέδησε, pro κατεπέδησε, Τ, 94, sc. ἡ Ἄτη, error mentis ex affectu ortus, alterum saltem implicuit vinculo malo. imo utrumque: Agamemnonem injuste auferentem τὸ γέρας, Achillem ferociter repudiantem preces seniorum: priorem tamen præcipue. χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε, λ, 291, grave fatum dei constrinxit eum, *er wurde durch Gottes schickung gefangen, (God decreed that he should be taken.)*

καταπέπτω, f. ψω. (Ἕπω) concoquo. in occulto coquo. retineo apud me tacitus. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Α, 81, si enim vel maxime hoc die iram concoquat et occultatam teneat. nam ὁ κρυψίχολος πέπτειν δοκεῖ τὸν χόλον: ὁ δὲ μὴ κρύπτειν εἰδὼς αὐτὸν, ἐκεῖνος οὐ πέπτει, ἀλλὰ τρόπον τινὰ ἐξεμεῖ, evomit. idem dicitur et, πιέζειν χόλον, supprimere. περιπέπτειν est, occulere et speciosum facere quasi circumvoluto aliquo lenimento, Aristoph. Plut. 159. et περιπεφθεὶς, Vesp. 666, est ἀπατηθεὶς, *maul geschmieret, (wheedled with smooth words.)*

καταπέτασμα, τὸ, vide sub πετάω, ad medium.

καταπετάω, f. άσω. (Πέτω) expando, extendo. καταπετάσας λῖτα, obtendens linteum, ne pulcer currus macularetur, Θ, 441.

καταπέφνω, (Φάω) occido, interimo, cædo: et proprie, per effusum sanguinem. κατέπεφνον μνηστῆρας, ω, 324. κατέπεφνε, Ζ, 183, 186, 190, 423. Ω, 759. γ, 252, 280. δ, 534. λ, 172, 198, ubi de Diana, occidente mulieres, i. e. de subita morte mulieris. et 573, ubi eæ feræ quas vivus occiderat olim, circa eum sunt apud inferos ut εἴδωλα, umbræ. ο, 410, occidere solet eos Apollo et Diana, i. e. placida moriuntur ex senectute. κατεπέφνῃ, Γ, 281. καταπέφνων, Ρ, 539.

καταπηγνύω, (Πήγω) defigo. κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ ἔγχος, defixit hastam in terra, ut staret erecta, Ζ, 213. ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο, sagitta defigebatur in terra, Λ, 378, *fuhr in die erde, (penetrated the earth.)* hinc est sine dubio ἡ θύρη καταπακτὴ, διὰ τῶν ἰκρίων κάτω φέρουσα, inferius compacta janua, quæ per tabulata soli infra fert in subjacentem sub tugurio locum, Herodot. V, 16. nam describuntur ibi ædiculæ ædificatæ super stagnum. *eine fallthüre, eine unten eingefügte thüre, (a trap-door.)*

καταπηδάω, f. ήσω. (Πίω) desilio in inferiora. quod verbum aliis phrasibus enuntiatur, Π, 426, 427.

καταπίπτω, (Πέτω) decido. κάππεσον (κατέπεσον) ἐν Λήμνῳ, Α, 593, coll. 594, de Vulcano, ex cœlo deturbato. ἐν κονίαις, Μ, 23. πολέες ἐπὶ αὐτῷ, Π, 662. κάππεσε (κατέπεσε) ὕπτιος ἐν κονίῃσι, Δ, 523, decidit supinus in pulvere. sic Ν, 548. Π, 290. ἀπὸ πύργου, Μ, 386. πρηνὴς, Π, 311, 414, 580. et 743, ἀπὸ δίφρου, de curru. πᾶς δὲ χαμᾶζε ἐν κονίῃσι, Ο, 538. sic porro, κάππεσε, procidit, Ψ, 728, 731, 881. et 251, τέφρη, cinis ardentis rogi tandem concidit. πρηνὴς ἁλὶ, ε, 374, nataturus. ἀπ' ἰκρίου, ex tabulato navis, μ, 414. δινηθεὶς, curvans se et volutans, χ, 85. κὰδ δ' ἔπεσε, pro κατέπεσε δὲ, Π, 469. κ, 163. σ, 97. τ, 454. ω, 539. κάππεσε θυμὸς, Ο, 280, animus concidit eis ad pedes. καππεσέτην, deciderunt ambo, occisi, Ε, 560. καταπέσοιεν, deciderent ex curribus, Ψ, 437.

καταπλέω, (Πέλω) deorsum navigo, ex alto versus portum aut littus. est oppositum τῷ ἀναπλέω. *ich fahre hinab, laufe ein, (I stand in, run in.)* ἔνθα κατεπλέομεν, eo devecti sumus, *da liefen wir ein, (we stood in,)* ι, 142.

καταπλήσσω, f. ήξω. (Πέλω) percello, contra tango. *ich rühre heftig, mache erschrecken, (I vehemently move, terrify.)* κατεπλήγη φίλον ἦτορ, perculsus est quod attinet cor suum, Γ, 31. ut ergo cum ἐκπλήσσειν idem fere notat, a quo est ὁ ἔκπλαγος, et per metathesin ἔκπαγλος, ὁ ἐκπλήσσειν δυνάμενος.

καταπρηνής, έος. ὁ ἡ. (Νέω) pronus, deorsum versus. *vorwärts nieder gewendet, (extended downwards.)* et est epitheton, quando vola manus deorsum tendit. καταπρηνεῖ χειρὶ, *mit der flachen hand niederwärts, (with the palm turned downwards,)* Π, 792. ν, 164, ut notetur χεὶρ κατεστραμμένη, deorsum versa, ἡ κατὰ τὸ θέναρ πλήξασα. χείρεσσι καταπρηνέσσι, (ubi Sigma duplicatum est poëtice, ob metrum) τ, 467, *mit den flachen drauf gelegten händen, (with the open hand laid upon them,)* cum lavaret pedes heri sui et femora. nam pronis manibus tangimus res, supinis vero recipimus datum. πεπλήγετο μηρὼ (percutiebant ambo femora sua ambo) χείρεσσι καταπρηνέσι, ν, 199. Ο, 114, 398, quod fiebat in luctu aut indignatione.

καταπτήσσω, f. ξω. (Πίτω) deprimo me præ metu versus terram. βόμβησεν δὲ λίθος, κατέπτηξάν τε ποτὶ γαίῃ Φαίηκες, Θ, 190, cum magno sono volavit discus lapideus, et Phæaces declinabant caput versus terram, contrahentes se, et timentes ne lapis capita ipsorum attingeret. notatur ergo τὸ πολὺ τοῦ βόμβου, et simul τὸ σφοδρὸν τῆς βολῆς, *die heftigkeit des wurfes, (the force of the throw.)* nam hoc verbum h. l. notat τὸ διὰ δέος κατακύψαι ἕως καὶ εἰς γῆν, δεδιότα ἕκαστον περὶ τῇ σφετέρῃ κεφαλῇ. καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ ὁ νεβρὸς, hinnulus deprimens se sub arbusto, X, 191, ubi sermo est de venatico cane, persequente hinnulum. τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν, et ambo equi timentes perterrebantur ad currum, Θ, 136, pro κατεπτηξάτην, per syncopen et augmento abjecto: contrahebant se et concidebant ad terram: nam fulmen conjectum erat ante pedes eorum.

καταπτήτην, vide supra.

καταπτώσσω, f. ξω. (Πίτω) præ timore deprimo me. territus sum, paveo. οὐδὲ καταπτώσσοντα, οὐδὲ οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, Δ, 224, nec meticulosum, nec nolentem pugnare. et 340, τίπτε καταπτώσσοντες ἀφίστατε, quidnam paventes absistitis? οὐδὲ καταπτώσσειν, E, 254. et 476. ἀλλὰ καταπτώσσουσι, ὡς κύνες ἀμφὶ λέοντα, *das herz ist ihnen entfallen, (their courage fails,)* ut notet τὴν δειλίαν.

καταπύθομαι, (Πύω) computresco, putredine solvor. ξύλον ἐκεῖνο οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, *faulet nicht vom regem, (does not rot with rain,)* Ψ, 328.

καταράομαι, f. ρήσομαι. (Ἀρὰ) contra precor, imprecor. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκα ὀϊσθεὶς πολλὰ κατηρᾶτο, pater meus id statim sentiens multis verbis et sæpe contra me precabatur, *verwünschete mich oft, (often cursed me,)* I, 454. et tales preces non carebant effectu. et h. l. sequitur infinit. rei. sed cum accus. rei est, τ, 330, τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγεα, *dem fluchet jedermann alles unglück an den hals, (and on him all men imprecate evil.)* Vide sub ἀράομαι, ad medium.

καταρέζω, f. ἔξω. (Ἔρα) contra facio. in specie, blande mulceo manu, καταψάω καὶ ἅπτομαι ἠρέμα χειρὶ κολακευτικῶς, *ich streichele, (I stroke.)* per syncopen dicitur καῤῥέζω, unde est Gallorum *caresser.* nam sine dubio per Massilienses, aliasque Græcas colonias, multa Græca in Gallicum usum sunt invecta. χειρί δέ μιν κατέρεξεν, manuque eum permulsit, A, 361. E, 372. Z, 485. Ω, 127. δ, 610. ε, 181. ν, 288. quod fiebat, quando genas aut caput alterius blande attrectabant; quod et Romani dicunt, caput demulcere alicui. τῶν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων, E, 424, harum Græcarum nobilium fœminarum aliquam demulcens et blande attrectans manu, καταψῶσα: et sic facile se vulnerare potuit τῇ πρὸς τοῦ στήθους περόνῃ: nam et pectus fœminarum mulceri solet in blanditiis.

καταρέω, (Ῥέω) defluo. αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς, sanguinem defluentem ex vulnere, Δ, 149. E, 870. κατὰ δ' αἷμα ἔῤῥει χειρὸς, pro κατέῤῥει, N, 539. sic, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ, ρ, 209. χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, pro καταρέοντες ὀρέων, Δ, 452, et additum, de montibus, ad augendum tumultum. κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς, humidus sudor defluxit ab humeris et capite, Λ, 810. Ψ, 715. sic, ἐκ μελέων, Π, 109. λ, 598, 599.

καταριγηλὸς, vide ῥιγηλός.

κατάῤῥοος, contr. κατάῤῥους, ὁ ἡ. (Ῥέω) deorsum fluens. id compositum adjectivum inveniunt quidam, ξ, 254, ἐπλέομεν ῥηϊδίως, ὡσεί τε κατάῤῥοον, ut neutrum sit adverbialiter, pro, ὡς ἐν ὕδατι κάτω ῥέοντι. sed præstat substantivum coalitum cum præpositione intelligere, pro, κατὰ ῥόον, secundum fluxum undarum, *dem strome und winde nach, (with wind and tide.)* cæterum morbus ille salutaris, *der schnupfen, (a catarrh,)* hoc nomine signatur a medicis.

κατάρχομαι, f. ξομαι. (Ἔρα) est quoque sacra vox, initium sacri alicujus facio. in genere tamen et, incipio. Νέστωρ χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, γ, 445, initium fecit lavandi manus et molam salsam attrectandi. et ibi cum accusativo: recentiores solent cum genitivo. conf. Eurip. Iphig. Taur. 40.

κατασβέω, f. έσω. (Σέω) extinguo. κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ, Π, 293. sic, θεσπιδαὲς, Φ, 381. πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν οἴνῳ, rogum extinxerunt vino, pro κατέσβεσαν, Ω, 791. sic. κατασβέσατε, Ψ, 237, ubi vides τὸ τῶν ἡρώων αὐτοδιάκονον: nam principes erant quos adloquebatur, et qui id faciebant, 250, κατέσβεσαν οἴνῳ πυρκαϊὴν, bustum; ut deinde legerent ossa.

κατασεύω, (Σέω) deorsum moveo vel rursus. κῦμα κατέσσυτο (κατὰ) ῥέεθρα, unda recessit in alveum suum, Φ, 382.

κατασήπω, (Ἄπω) putrefacio. idem quod σήπω. κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη, pro κατασαπείη, computrescat quod attinet totum corpus, T, 37, aor. 2. opt. pass.

κατασκιάω et άζω, f. άσω. (Ἔω) umbra tego. ὄζοι κατεσκίαον Χάρυβδιν, μ, 436, rami obumbrabant eam, *überschatteten sie, breiteten sich drüber aus, (overshadowed it.)*

κατασμύχω, f. ύξω. (Μύω) consumo, in specie comburo, incendo. κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας, I, 649, ubi videtur esse debere, κατασμύξαντα, ad κτείνοντα: nisi Achilles, εἰρωνεύων, Hectori etiam Myrmidonum quasdam naves incendendas concedere vult. imo, de conatu est intelligendum.

καταστορέω, (Στρῶ) consterno. ὕπερθε πυκνοῖς λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοις, superne densis lapidibus magnis constraverunt tumulum Hectoris, Ω, 798. κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λῖνόν τε νηὸς ἐπὶ ἰκρίου, ἵνα νήγρετον εὕδοι, pro κατεστόρεσαν, straverunt ei in tabulato

navis vestem mollem et linum, ut dormiret non evigilans, ν, 73. κὰμ μὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ᾽, αὐτὰρ ὕπερθεν κώεα πολλὰ ὀΐων, υ, 2, pro κατεστόρεσε, substravit bubulum corium non subactum; et huic injecit vellera ovium: et deinde jacenti in his, superjecit Eurynome χλαῖναν ad cooperiendum se.

καταστόρνυμι, (Στρῶ) idem. potes hanc formam fieri putare ex στορέω, στόρνω, στορνύω, στόρνυμι, sicut ab ὄρω fit ὄρνω, ὀρνύω, ὄρνυμι. hinc est participium στορνὺς, ῦσα, ύν. κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἔνι, vellera substernens in sellis, ρ, 32, pro καταστορνῦσα, per syncopen.

καταστυγέω, f. στύξω. (Στὺξ) horreo, tristis et conturbatus fio. tristem et horrentem facio. Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούων, i. e. ἐστύγνασε, tristis fiebat, P, 694, *ward sehr betrübt, erschrak über die zeitung, (was exceedingly troubled, or alarmed at the news.)* et est aor. 2. γυναῖκα εὗρον, ὅσην τ᾽ ὄρεος κορυφὴν, κατὰ δ᾽ ἔστυγον (κατέστυγον) αὐτὴν, κ, 113, invenerunt mulierem, quantus est altus mons, et horruerunt eam, ἔφριξαν, *erschraken vor ihr, (were frightened at her.)*

κατασχέθω, (Χάω) obtineo, possideo, oppleo. idem ac κατέχω. κατὰ δ᾽ ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα, ω, 529, continebatque a pugnando omnes; coll. 530. τοὺς δὲ αὖθι κάσχεθε, Λ, 701, eos ibi detinuit, *hat sie da behalten, (detained them there,)* violenter; est per syncopen pro κατέσχεθε.

κατασχέω, (Χάω) idem. τοίην κεφαλὴν γαῖα κατέσχεν, λ, 548, talem virum detinuit terra, i. e. mortuus erat talis. μή με ἀέκοντα γέρων κατάσχῃ, ο, 200, ne me invitum moretur et detineat domi suæ. ὣς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετο, sic ille quidem ibi detinebatur, γ, 284, γρηῦς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα, τ, 361, anus autem cohibebat faciem suam manibus, *bedeckete ihr gesicht mit ihren händen, (covered her face with her hands.)* ἔβη δὲ, κατασχομένη ἑανῷ, operta veste, Γ, 419, i. e. προκαλυψαμένη τὴν παρειὰν, obvelata faciem, præ pudore. et hoc κατασχέσθαι est, ὡς ὑπὸ ζόφῳ κρύψαι, cui opp. ἀνασχέσθαι, i. e. ἀνακαλύπτεσθαι, ἀναλάμπειν, *hervorleuchten, (to disclose, show.)*

κατατέθνημι, (Τῶ) morior. et præpositio innuit τὸ κάτω, καὶ τὸν ἐν ᾄδου τόπον, quo morientes feruntur. idem ac καταθνήσκω. εἰ κατατεθναίη μήτηρ, si moreretur ei mater, δ, 224. Πηλῆα οἴομαι ἢ κατατεθνάμεν ἢ ζώοντα ἀκαχῆσθαι, Τ, 334, 335, puto eum aut mortuum esse, aut vivum tristari: ubi ergo τὸ πάμπαν τεθνηκέναι opponitur τῷ, κακῶς ζῆν ἐν λύπαις καὶ νόσοις. cæterum est infin. perf. medii, pro κατατεθνάναι, terminatione Ionica et syncopata. vide τέθνημι.

κατατείνω, (Τῶ) contra tendo. κατέτεινεν ἡνία ὀπίσω, Γ, 261. Τ, 394, habenas retro tetendit, ut solet auriga si adscendit sedem suam.

κατατήκομαι, vide sequens.

κατατήκω, f. ξω. (Τήκω) paullatim liquescere et contabescere et diffluere facio. χιόνα Εὖρος κατέτηξεν, nivem dissolvere solet Eurus, τ, 206. et 205, χιὼν κατατήκεται ἐν ὄρεσιν, *schmelzet auf den gebirgen, (is melting on the mountains;)* coll. 204, 207, 208. et 136, ἀλλ᾽ Ὀδυσῆα ποθοῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ, Ulyssem meum desiderans contabesco quod attinet cor meum. apud Eurip. Orest. 803, est verbum συντήκεσθαι, conflari in unum liquescendo quasi, *zusammen schmelzen, (to melt down together.)* ἀνὴρ, ὅστις τρόποις συντακῇ, vir qui moribus sit iisdem, eodemque animo: nam de amico certo est ibi sermo. ἐκτήκομαι, contabesco, (διὰ) τὸ μέλλον ἐκτήκομαι γόοις, ob futurum colliquesco luctu, Eur. Or. 858.

κατατίθημι, (Θέω) depono, κάτω τίθημι. it. constituo. κατετίθει δέκα πελέκεας, deponebat, in præmium certanti, Ψ, 851. κατετίθεσαν ὑπ᾽ αἰθούσῃ, χ, 449. καταθήσω ἄεθλον πελέκεας, τ, 572, per quorum foramina mittenda erat sagitta: et hi πελέκεις κατὰ γῆς ἐτίθεντο ordine. πάρα δ᾽ ἀνὴρ, ὅς καταθήσει, sc. ἐμοὶ ἕδρην, π, 45, adest vir, qui ponet mihi sellam. τοὺς κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς, Γ, 293. et 425, δίφρον, sellam. εὖ κατέθηκε τόξον, πρὸς τῇ γῇ ἀνακλίνας, deposuit in terram, Δ, 112, ubi utraque phrasis notat idem: confer τανύω. κόρυθα κατέθηκε ἐπὶ χθονὶ, Ζ, 473. κατὰ τεύχεα ἔθηκεν πρόσθεν αὐτοῦ, Τ, 12. de præmiis certaminum, κατέθηκε λέβητα, Ψ, 267. et 799, ἀσπίδα. et 855, s. λέβητα. τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐπὶ ῥυμῷ, ad temonem, Ω, 271. τὴν κατέθηκεν ἐπὶ ἀπήνῃ, in curru, ζ, 75. τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, ι, 329. et 247, ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε, in calathis deposuit lac coagulatum, constringens id in formam casei et exprimens serum manu. τὰ μὲν εὖ κατέθηκε διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, ν, 20, s. et 370, εὖ κατέθηκε. ἐκ καπνοῦ κατέθηκα, π, 288, seposui extra fumum. sic et τ, 7. κατέθηκε δίφρον, deposuit sellam, ρ, 333. et 356, de cibis, quos mendicatos ante se deponit mendicus. et 467, κατέθηκε πήρην, in terram. sic κατέθηκε δίφρον, τ, 100. ἐς μέγαρον ἐπὶ θρόνου χλαῖναν, υ, 96. τόξον, φ, 82. φόρμιγγα, χ, 340, deposuit. ἐπί σοι κατέθηκε ἄεθλα, ω, 91, in tui honorem posuit certaminum præmia. et 165, ἐς θάλαμον, reposuit arma. κατέθεσαν ἐπὶ ψαμάθῳ, ν, 119. et 135, per syncopen κάτθεσαν, ὡς ἄψυχόν τι. κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι, Σ, 233. ἐν Λυκίης δήμῳ, Π, 683, utrumque de mortuo. sic et Ψ, 139. ἐπὶ νηὶ, β, 415. χρήματα ἐπὶ ψαμάθοις, ν, 283. εἰς Ἰθάκην, π, 230, exposuerunt me e navi in Ithacam. παρὰ πυρὶ κλισίην, sellam, τ, 55. κάτθετε εὐνὴν, pro κατάθετε, imperat. τ, 317. τόξα, φ, 260. et 264, καταθείομεν τόξα, pro καταθέωμεν, præsens conj. pro futuro: potest et esse præs. indic. pro futuro. a καταθέω. καταθεῖναι ἐς μυχὸν θαλάμου, π, 285, ubi infin. est pro imperat. qui infinitivus ionice est κατθέμεν, τ, 4. sed κάτθεμεν est pro κατέθεμεν, aor. 2. indic. ι, 72. ω, 44. καταθέντι, Ψ, 381. καταθεῖσα ἐπὶ γούνασι, φ, 55. κατὰ δέμνια

θέντων, per tmesin, et attice, pro καταθέτωσαν, sc αἱ δουλίδες, ponunto, τ, 599. κατέθεντο αὐτὰ ἐπὶ γαίῃ, Γ, 114. δεξάμεναι κατέθεντο, ν, 72. χλαῖναν, ρ, 86, 179, deponebant. sic et υ, 249. κατθέσθην pro κατεθέσθην, τεύχεα, χ, 141. κατθέμεθα, pro κατεθέμεθα, σ, 45, reponebamus, ἐπὶ δόρπῳ, ad cœnam, *zum abendessen, (for supper.)* καταθείομαι, X, 111. τ, 17, pro καταθέομαι, præsens pro futuro, ionice. καταθέσθαι, τ, 20. et ω, 189, κατθέμενοι, pro καταθέμενοι, deponentes in terra, mortuos. sæpe igitur notat κάτω θεῖναι, cui opponitur ἀναθεῖναι, i. e. ἄνω θεῖναι. post Homerum etiam hæc vox ἐπὶ τοῦ, ὁμολογητικῶς συγκατατίθεσθαι, ponitur.

κατατρύχω, f. ύξω. (Τρύω) attero, absumo. τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαοὺς, P, 225, hæc ego spectans animo (sc. ut defensores urbis habeam vos) donis præbendis et commeatu attero et exhaurio populum meum, inquit Hector ad copias auxiliares exteras; *beschwere und erschöpfe mein volk mit abgaben und provientlieferungen und einquartirungen, (load and exhaust my people with imposts, and with requisitions of provisions and quarters for troops.)* nam populus conferre ad bellum, et tecto cibariisque juvare copias exterorum sociorum, cogebatur. ἵνα μή σε καὶ ἑταίρους (σοὺς) κατατρύχω, ne te et socios tuos consumam edendo et bibendo, ο, 308, nam hospes nimis diutinus attenuat et atterit rem familiarem per se tenuem. sic eodem contextu κατατρύχῃ, conficiat te, π, 84.

καταῦθι, (Αὖ) adverb. pro καταυτόθι, ibi. N, 653. P, 535. Ω, 470. κ, 567. φ, 55.

καταφάγω, f. 2. αγῶ. (Φάω) absumo prorsus, *ich esse auf, (I eat up.)* est idem quod κατεσθίω, πάντα φάγω: nam κατὰ ἔμφασιν δαπάνης πολλῆς. notat ergo plus quam ἁπλῶς φάγειν. ἐπεὶ κατέφαγε τέκνα στρουθοῖο καὶ αὐτὴν, B, 317. μή σοι καταφάγωσι πάντα κτήματα, γ, 315: ο, 12, i. e. καταδαπανήσωσι, *damit sie dir nicht alles das deine aufzehren, (that they may not eat up all thou hast.)* καταφαγέειν ζωὴν πολλὴν, π, 429, prorsus absumere victum multum.

καταφθίω, f. ίσω. (Φάω) interimo, perdo. οὐ μὲν δή σε καταφθίσει, ε, 341, non tamen te disperdet. ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο, σεῖο καταφθιμένοιο, X, 288, levior pugna iis fieret, te occiso; pro καταφθιομένου, per syncopen. sic, ἀγαθὸν, παῖδα λιπέσθαι καταφθιμένου ἀνδρὸς, bonum est, filium superstitem esse viri occisi, γ, 196. πᾶσι νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν, λ, 490, dominum esse omnium mortuorum. καί νύ κεν ἤια πάντα κατέφθιτο, δ, 363, et sane omnis commeatus consumtus fuisset: plusquamp. pass. ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι ὤφελες, β, 183, utinam et tu periisses: et est vel infinitivus præsentis, extruso ε, vel perfecti pass. ionice omisso augmento.

καταφλέγω, (Φλέω) comburo, incendo omnino. πάντα καταφλέξω πυρὶ, X, 512, omnia ea comburam in igne tecum: inquit Andromache ad Hectorem mortuum de pretiosis ejus vestibus.

κατάφρακτος, κατάφρακτοι, vide sub θωρήκτης, ἵππος aliquanto sub initio, et Φράσσω.

καταφυλαδὸν, (Φύω) adverb. i. e. κατὰ φῦλα, secundum gentes et cognationes, B, 668.

καταχέω et εύω. (Χάω) defundo. κατὰ δάκρυ χέουσα, ubi est tmesis, largiter flens, A, 413. Γ, 142. ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν, Z, 459, coll. 496. καταχέουσαι, χ, 447. καταχέοντα αὐτὸν, δ, 556. καταχέοντες. κ, 201, 570. λ, 465. μ, 12. καταχέοντας, κ, 409. ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύοι, sc. τὴν χιόνα, quando Zephyrus defundat nivem, τ, 206. καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας, et sane mihi exprobrationem magnam creasses et offudisses, ξ, 38, factum esset per te, ut herus et omnes boni me vituperassent ut negligentem nimis et inhumanum. sic, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἴθη, ne vobis ea equa probrum offundat, Ψ, 408, ubi loquitur hortans equos suos. αἳ ἐμῇ κεφαλῇ ὀνείδεα κατέχευαν, χ, 463, inquit Telemachus de ancillis malis; quæ capiti meo, i. e. mihi, contumelias offuderunt, *mir schmälig begegnet haben, (have treated me contumeliously.)* αὐτοῖς πλοῦτον κατέχευε Κρονίων, Jupiter iis, Rhodiis, defudit divitias, B, 670. Νότος ὀμίχλην, Notus defudit nebulam in montes, Γ, 10, et notatur τὸ ὑγρὸν, τῆς ὀμίχλης αἴτιον, ἐξ ὑγρότητος γὰρ, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀπέπτου δρόσου. ἐστὶν ἡ ὀμίχλη, καθὰ καὶ ἡ πάχνη, pruina. πέπλον μὲν ἑανὸν κατέχευεν πατρὸς ἐπ' οὔδει, E, 734. Θ, 385, quod verbum notat τὴν τρυφερότητα (mollitiem) τοῦ πέπλου. ἠέρα πολλὴν, Θ, 50, caliginem defudit. αὐτῷ ἀχλὺν, η, 42, coll. χ, 88, κατέχυτο ἀχλὺς αὐτῷ κατὰ ὀφθαλμῶν, offundebatur caligo oculis, pro κατεκέχυτο. κατέχευσε νιφάδας ἐπὶ χθονὶ, nives, M, 158. αἱματοέσσας ψιάδας, Π, 459. ἡνία ἔραζε, lora frænorum in terram delabi fecit, P, 619, quod notat τὴν ἁπαλότητα καὶ οἷον ὑγρότητα τῶν ἡνίων. σφῶϊν πολλάκις ἔλαιον (κατὰ) χαιτάων, Ψ, 282, iis equis sæpe oleum defudit in jubas, boni odoris causa. αὐτῷ χάριν Ἀθήνη, decorem ei superfudit Minerva, i. e. ipse se induerat et ornarat scite, β, 12. ζ, 235. θ, 19. ρ, 63. ὕπνον θεὸς, η, 286, nam somnus est humidus. sic, σ, 187. ἔλυσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν, λ, 244, quæ est circumlocutio concubitus, σεμνῶς, coll. 245. et 432, ἥ τε κατέχευε αἶσχος, sibique offudit ignominiam, uxor mea crudelitate et perfidia sua; nam loquitur ibi umbra Agamemnonis. πτερὰ ἔραζε, ο, 526, pennas stravit ad terram: de accipitre, columbam discerpente inter volandum. θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, Z, 134. ὕδωρ αὐτῷ, super fuderunt eum aqua, in deliquio animi, Ξ, 435. τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν (τεῖχος) καταχεῦαι, H, 461. omnem istam munitionem in mare detrudere, sc. memento; nam est infin. aor. 1. a. loco imperativi. αἶψα κατεκέχυτο φλὸξ, celeriter diffusa est flamma,

Π, 123. ὅπλα εἰς ἄντλον κατέχυντο, pro κατεκέχυντο, μ, 411. est et verbum καταχύω, defundo. a quo sunt καταχύσματα, τὰ quæ erant κόλλυβα, ἰσχάδες, φοίνικες, κάρυα, καὶ ἄλλα τρωγάλια, καὶ τραγήματα, quæ boni ominis causa effundebantur, et a servulis puerisque rapiebantur. Aristoph. Plut. 768, 789, 794, et circa. et effundebantur ista plerumque ad focum.

καταχθόνιος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) subterrestris. Ζεὺς καταχθόνιος, i. e. ὁ Ἀΐδης, I, 457. Pluto.

κατεβήσετο, vide sub καταβαίνω, prope initium.

κατέδει, vide sub καταδέω.

κατεδηδὼς, κατέδησι, vide sub κατέδω.

κατέδραθον, vide sub καταδραθέω.

κατέδω, (Ἔδω) edendo prorsus absumo. *esse auf, verzehre ganz, (eat up, wholly consume.)* μυῖαι ἀρηϊφάτους (in pugna cæsos) φῶτας κατέδουσι, T, 31. sic et εὐλαὶ vermes in carne nascentes, Ω, 415. κατέδουσι βιαίως οἶκον Ὀδυσσῆος, β, 237. οἵ σοι βίοτον κατέδουσιν, λ, 115. ν, 396—428. ο, 32. βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος ἐνθάδε ἀγειρόμενοι, ρ, 378. κτῆσίν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοὶ, τ, 534. et 159. ἀσχαλάᾳ δὲ πάϊς, βίοτον κατεδόντων, ægre fert filius, absumentibus illis bona sua, et omissum est αὐτῶν. ὃν θυμὸν κατέδων, Z, 202, de Bellerophonte: nam in solitudine tristitia augetur. σὲ κύνες κατέδονται, X, 89, præsens medium pro futuro medii secundo, κατεδοῦνται, devorabunt. sic et φ, 363, κύνες ταχέες σέ. ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, pro κατεδηδὼς, P, 542, particip. præt. m. nam id præt. perf. m. est attice κατέδηδα. τυρὸν κατεδήδοκε, caseum devoravit totum, Aristoph. Vesp. 834, perf. act. sic et ἀπέδω. τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος, Aristoph. Ran. 1015.

κατεέργνυμι, (Ἔρα) concludo, includo. κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ, pro κατεέργνυ, haris includebat, κ, 238, et pro Attico καθείργνυε.

κατείβω, (Λείβω) idem quod καταλείβω. defundo. τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις, Π, 11, pro κατείβεις. sic, εἶβε, T, 323. θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν, Ω, 9. sic, εἴβων, λ, 390. εἴβοι, π, 332. τί νυ δάκρυ κατείβετον, φ, 86. κατὰ δάκρυον εἶβε, ω, 232. εἴβων, ω, 279. θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν, defluebat a genis, Ω, 794, *lief die wangen herab, (ran down his cheeks.)* κατείβετο *(es verlief) (it ran down)* γλυκὺς αἰὼν ὀδυρομένῳ, ε, 152, defluebat dulcis vita mœrenti, i. e. ἐν δάκρυσι λειβόμενος κατετήκετο. τὸ κατειβόμενον (inferne fluens) Στυγὸς ὕδωρ, O, 37. ε, 185, i. e. τὸ κάτω λειβόμενον καὶ ῥέον, sub terra fluens. ὦκα κατειβόμενον ὕδωρ, aqua celeriter defluens in declivia loca, Φ, 261.

κατείδω, (Εἴδω) despicio, despecto. *ich sehe herab, (I look down.)* a κάτω, infra. deinde et a κατὰ, secundum, contra, adspicio. κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων pro κατιδὼν, intuitus oculos hostium, P, 167.

κατειλύω, f. ύσω. (Ἔλω) prorsus involvo, κὰδ δέ μιν εἰλύσω ψαμάθοις, pro κατειλύσω, Φ, 318, 319, i. e. κατακρύψω.

κάτειμι, (Ἔω) descendo. εἰς ἄστυ κάτειμι, ad urbem maritimam ex agro montano descendam, ο, 504. ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι. fluvius ex loco altiori in campum descendit eumque inundat, Λ, 492. ἄϊδόσδε κάτεισι, in Orci domum descendit, Υ, 294. ποταμόνδε κατήϊεν, ad fluvium descendebat cervus, κ, 159. κατίμεν (pro κατιέναι) δόμον Ἄϊδος, Ξ, 457. τὸν κατιόντα ἀγρόθεν, ν, 267. Ἴδηθεν κατιοῦσα, Δ, 475. νῆα κατιοῦσαν ἐς λιμένα, navem ex alto descendentem ad portum, π, 472, i. e. καταγομένην εἰς γῆν, καταβαίνουσαν ἐκ βάθους, ἐλλιμενιζομένην. κατεείσατο γαίης, i. e. κατῆλθεν, Λ, 358, in terram fixa erat, *war in die erde gegangen, (was fixed in the ground.)* nam κάτω inest huic composito.

κατέκλων pro κατέκλαον, κατεκλάσθη, vide sub κατακλάω.

κατέλεκτο, vide sub καταλέγω, prope initium.

κατεναίρω, f. αρῶ. (Ἄω) tollo occidendo occido. idem ac ἐναίρω. Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ, λ, 518.

κατεναντίον, (Ἀνὰ) adverbialiter poni solitum. εἰ δέ κέν οἱ κατεναντίον ἔλθω, si ei occurrero, Φ, 567.

κατενῶπα, (Ὄφ) adverb. in vultum. est ex κατὰ, et ἐν, et ὢψ, compositum, ejusque accusativo ὦπα: ut ἐν sit dorice pro εἰς vel ἐς. nisi mavis, per syncopen esse pro κατενώπια, ab ἐνώπιος et κατενώπιος. ἐπεὶ, (ὁ Ἀπόλλων) κατενῶπα Δαναῶν ἰδὼν, ἔσεισε τὴν αἰγίδα, O, 320, quando, contra Danaos vultum vertens, contra eos concuteret ægidem: quæ physice est nubes atra tonans et fulminans. et poëta videtur ibi nubem illam, in transitu per mare rubrum efficacem, ante oculos habere; cognitam sibi, ut homini Ægyptio. vide 2. Mosis xiv; 19, 20, 24, 25. sic a μηρία fiunt μῆρα.

κατεπείγω, (Ἔπω) deprimo, deorsum urgeo. it. a tergo hostiliter urgeo et insector. ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει, pro κατεπείγει, Ψ, 623, jam enim gravis senectus te deorsum premit: et est id εὐφήμως dictum, et elliptice; deest enim, εἰς ᾅδου, ἢ εἰς θάνατον.

κατερείπω, (Ἔπω) dejicio. it. cado in terram. πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλὰ, multa sub eo (torrente) procidunt opera pulcra agriculturæ, E, 92, *werden niedergerissen aus der wurzel, (are torn up by the roots.)* τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, Ξ, 55, murus enim sane concidit; præter. med. cum reduplicatione Attica. Vide sub ἀποτμήγω.

κατερητύω, f. ύσω. (Ἔρα) detineo, inhibere studeo. *suche auf oder abzuhalten, (strive to detain.)* λισσόμενοι κατερήτυόν με ἐν μεγάροισι, retinere studebant me, I, 461. κατερήτυέ με, detinebat me domi suæ, ι, 31. φωνῇ δὲ βροτέῃ, κατερήτυέ με, ἡ Ἀθήνη, voce humana confirma-

bat me, tenebat me in proposito, τ, 545, sedabat me, et cohibebat a tristitia.

κατερυκάνω, (Ῥύω) idem ac ἐρύκω. retraho, retineo, contineo. μή με, ἐθέλοντα ἴέναι, κατερύκανε, ne me, volentem proficisci, detine et avertere conare a proposito isto, Ω, 218. ipsum verbum ἐρητύω, inhibeo, prohibeo, arceo, pertinere possit huc, utpote ab ἐρύω, per epenthesin syllabæ ητ factum, sicut ab ἔτυμος sit ἐτήτυμος, verus.

κατερύκω, (Ῥύω) detineo. ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω, moror sane te nimium, festinantem, Ζ, 518. καὶ ἐσσυμένην κατερύκει, Π, 9, festinantem detinet et moratur et retinere conatur. γῆ κρατερόν περ κατερύκει, cohibet, ne ad vitam reverti queat, Φ, 63, coll. 62. τοῦ θυγάτηρ δύστηνον κατερύκει, detinet, α, 55. ὅς ἐσσύμενον κατερύκῃ, ο, 73. ἀλλὰ σύ τόνγε κατέρυκες, pro κατήρυκες, tu eum cohibebas, Ω, 771. sic, κατέρυκε, detinebat eum ibi, Ζ, 192. Λ, 226. ἀντομένη κατέρυκε, obvia reprimebat et retinebat eam, Θ, 412. εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε, Ψ, 734, et cohibuisset eos. Νέστωρ δ᾽ αὖ κατέρυκε. detinuit eos, γ, 345, *hielte auf, (detained.)* Ὀδυσεὺς, δ, 284, *hielte sie zurück und ab, (kept them back;)* et additum ibi synonymice, καὶ ἔσχεθε. sic et π, 430. χ, 409. ἢ δή μιν, ψ, 334. εἰ μὴ ἀνὴρ, ω, 51, nisi eos detinuisset et prohibuisset. οὐ κατερύκετε μνηστῆρας, non coërcetis et compescitis eos, β, 241. imperativus, μή με ἔτι νῦν κατέρυκε, ne me diutius detine, α, 315. ἐγὼ οὔτι ἑκὼν κατερύκομαι, non ego volens detineor et distineor a patria, δ, 377. ἔτι που ζωὸς κατερύκεται, detinetur, α, 197. δ, 498, 552.

κατερύω, (Ῥύω) detraho, deduco. κατείρυσε νῆα, deduxit navem, ι, 261. κατείρυσται, deducta est, Θ, 151, ut ergo perf. pass. sit et cum Sigma, εἴρυσμαι. νῆα κατειρύσθαι, navem esse deductam, ξ, 332. τ, 289.

κατέρχομαι, (Ἔρω) descendo, κάτω ἔρχομαι. hinc est et, in portum invehor, εἰς λιμένα ἐλθεῖν, cujus synonyma sunt καταβῆναι, καταπλεῦσαι, καταχθῆναι, κατᾶραι, ἐλλιμενίσαι: quorum opposita sunt ἀπᾶραι τοῦ λιμένος, ἀνελθεῖν, ἀναβῆναι, ἀναπλεῦσαι, ἀναχθῆναι. ὁ κατάπλους est ἡ εἰς τὸν λιμένα ἔλευσις, ὁ ἀνάπλους vero est contrarium, solutio ex portu. nam mare fingitur a sensibus, altius esse terra. recentioribus τὸ κατελθεῖν quoque est, ex fuga aut exilio redire in patriam: nam tali homini patria est pro portu. cæterum κατέρχομαι quoque simpliciter est, devenio, *ich komme hin, (I come to.)* οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται, neque in urbem venit aut redit, λ, 187, quo loco simul vides luctum veterum in cinere et sacco. ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, inundavitque mare a descendente in mare saxo grandi, ι, 484, 541, *von dem hineinfallenden steine, (by the fall of the rock into it.)* ἐγὼν ἐπὶ νῆα κατελεύσομαι, ego ad navem ibo ex urbe, α, 303. sed 182, ξὺν νηῒ κατήλυθον, cum nave portum hunc intravi. ἐπὶ νῆα κατήλυθεν, ad navem veni, β, 407. δ, 428, 573. θ, 50. μ, 391. ν, 70. quibus locis est quasi pro simplici ἦλθεν, ψυχὴ δ᾽ ἄϊδός δε κατῆλθε, descendit ad Orcum, κ, 560. λ, 65. et 1, ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ad navem venimus. et 474, πῶς ἔτλης ἄϊδόσδε κατελθέμεν, descendere vivus. ὅτε κεῖσε κατήλυθον, cum eo venirem, ω, 115, i. e. ἦλθον. ψυχαὶ δ᾽ ἄϊδόσδε κατῆλθον, descenderunt, Η, 330. πάντες δ᾽ Οὐλύμποιο κατήλθομεν, Υ, 125, omnes ab Olympo descendimus. τινὰ ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ κατελθεῖν, descendisse, Ζ, 109. et 284, εἰ κεῖνόν γ᾽ ἴδοιμι κατελθόντα ἄϊδος εἴσω. et 128, εἰ δέ τις ἀθανάτων κατ᾽ οὐρανοῦ εἰλήλουθας, pro κατελήλυθας, de cœlo descendisti: et est præterit. perf. med. sic et η, 199, εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ᾽ οὐρανοῦ εἰλήλουθε.

κατεσθίω, (Ἔδω) devoro, deglutio. *ich verzehre ganz, verschlinge, (I consume entirely, devour.)* est plus quam simplex ἐσθίω. τοὺς κατήσθιε, sc. draco, passeres illos, Β, 314, coll. 317. μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃ, Φ, 24, ubi sermo est de delphine: et notat id τὴν βορότητα (voracitatem) καὶ ἀνδρίαν καὶ τάχος τοῦ δελφῖνος. βοῦς ἠελίου κατήσθιον, α, 9, 8. κατήσθιε κεκλήγοντας, clamantes, μ, 256, sc. Scylla.

κατέσσυτο, vide sub κατασεύω.

κατευνάζω, f. άσω. (Ἔω) cubare aut concumbere facio. τὸ μὲν ἄρ᾽ ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσι, Γ, 448, pro κατευνάσθησαν concubuerunt, decubuerunt.

κατευνάω, f. ήσω. (Ἔω) cubitum duco, depono cubitum. ἄλλον μέν κεν ἐγὼ ῥεῖα κατευνήσαιμι, Ξ, 245. et 248, Ζῆνα δ᾽ οὐκ κατευνήσαιμι, i. e. κοιμήσαιμι, λέξαιμι, inquit somnus. τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε, decumbentem, δ, 414, 421.

κατεφάλλομαι, (Ἅλλω) contra irruo. *falle an, (I attack.)* κατεπάλμενος ἐξ ἵππων ἀντίος ἔστη, pro κατεφαλλόμενος, Λ, 94, ubi κατὰ notat motum ex alto curru in terram, κάτω, et ἐπὶ motum in hostem.

κατέχω, f. καθέξω. (Χάω) obtineo, possideo, oppleo, οἱ δὲ ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι, illi vero clamore omnem campum opplent et obtinent, Π, 79. τότε δ᾽ ἤδη ἔχεν κατὰ γαῖα, per tmesin et postpositionem, pro κατεῖχεν, αὐτὸν, tunc vero jam terra nigra eum detinebat, i. e. mortuus erat, Β, 699. sic, τοὺς δ᾽ ἤδη κάτεχεν γαῖα, pro κατεῖχεν, Γ, 243. τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει γαῖα, λ, 300, hos ambos vivos detinet terra, i. e. mortui quidem sunt, sed vivunt tamen, coll. 302, 303, et sermo est de Castore et Polluce, qui alternis diebus vivi et mortui sunt. πάρος τινὰ γαῖα καθέξει, Π, 629, ante aliquos terra possidebit, i. e. ante cadent aliqui, ante quam omittant pugnam. αὐτοῦ γαῖα καθέξει με, hic moriar, Σ, 332. πρὶν καί τινα, ante etiam aliquos terra possidebit, i. e. morientur potius quidam ex illis, ν, 427. ο, 31, i. e. πρὶν τεθνήξεταί τις. γῆρας κατέχει μὲν πόδας, senectus vinctum eum tenet, quod attinet

pedes, λ, 496, nam senectus dicitur hinc δεσμὸς φύσεως, vinculum et carcer naturæ. ὅταν εὐφροσύνη ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, ι, 6, ubi quoque tmesis, pro κατέχῃ, quando hilaritas contineat et occupet totum populum. νὺξ μάλα δνοφερὴ κατέχει οὐρανὸν, nox valde caliginosa occupabat cœlum, i. e. aërem, ν, 269. εἴ με βίῃ ἀέκοντα καθέξει, si me invitum vi coërcebit et continebit ne agam pro lubitu, Ο, 186, qui est βίας ὁρισμὸς, definitio violentæ coërcitionis; *abhalten will, (will coërce.)* βαθὺν κόλπον κατέχουσας, profundum sinum maris adhabitantes et obtinentes, Β, 560, de urbibus. ἠέρι γὰρ ἐπὶ μάχης κατείχοντο, caligine enim super pugnam expansa continebantur, Ρ, 368. et 644, ἠέρι γὰρ κατέχονται, occupantur et impediuntur densa nebula. κατείχετο γὰρ (οὐρανὸς) νεφέεσσιν, oppletus erat aër nubibus, ι, 145. κατέχομαι notat et, delector, teneor studio alicujus rei. sic, Ἄρης αἵματι καὶ φόνῳ κατέχεται, Mars cæde gaudet, Eurip. Phœn. 792.

κατέωσα, vide sub κατώθω.

κατήκισται, vide sub καταικίζω.

κατηπιάω, f. άσω. (Ἔπω) mitigo, lenio. ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι, Ε, 417, et dolores graves mitigabantur: et est metaphoricum verbum, quasi placabantur, ne adversarii essent et hostes.

κατηρᾶτο, vide sub καταράομαι.

κατηρεφής, έος. ὁ ἡ. (Ἔρα) idem fere ac ἐπηρεφὴς, cameratus. concameratus. κατηρεφέας σηκοὺς, stabula pecorum concamerata, Σ, 589, σκιπαστούς. μέγα κῦμα κατηρεφὲς, ε, 367, non solum τὸ ὑψηλὸν, sed et τὸ καλύπτον δίκην ὀρόφου, contegens, more cameræ, ἤτοι ἐοικὸς ὀρόφῳ, τὸ καλύψαν τήντε σχεδίαν, navigium, καὶ τὸν ἄνδρα, *eine gewölbe-förmige welle, (an arched wave.)* σπέος ὑψηλὸν, δάφναις κατηρεφὲς, ι, 183, speluncam altam intus, extra ad introitum concameratam quasi lauris: σπήλαιον ἐσκιασμένον οἱονεὶ ὀρόφῳ ταῖς δάφναις aliisque arboribus, 186. simul tamen et χθαμαλόν. sic ν, 349, σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς, sub terra cameratum.

κατήριπε, vide sub κατερείπω.

κατῄσχυνται, vide καταισχύνω, et sub φαίνω aliquanto sub medio.

κατήφεια, ας. et ionice, κατηφείη, ης. ἡ. (Φάω) dejectus animus, tristitia, pudor. πατρί σῷ μέγα πῆμα, (sc. εἶς, es,) δυσμενέεσσι δὲ χάρμα, κατηφείη δὲ σοὶ αὐτῷ, Γ, 51, inquit Hector ad Paridem: patri tuo magnum malum, hostibus gaudium, et pudor tibi ipsi, es. σοὶ μὲν δὴ κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσται, Ρ, 556, *die schande wird deine seyn, (the shame will be thine.)* σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα ἔσομαι ἤματα πάντα, Π, 498, ego tibi perpetuo postea ero causa pudoris et probri: prius apud te, posterius apud alios.

κατηφέω, f. ήσω. (Φάω) sum demisso vultu præ pudore aut luctu aut metu. μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ, π, 342, ubi duo verba idem fere notant; proci vero dolebant et demittebantur animo, *es that ihnen im herzen wehe, und sie erschracken, (it grieved them to the heart, and they were sorely distressed,)* στῆ δὲ κατηφήσας, Χ, 293, stabat vultu dejecto, *er stund erschrocken, (he stood appalled,)* Hector, cum hastam irritam jecisset, nec jam haberet aliam, qua se defenderet ab Achille. κατηφιάω, f. άσω, est verbum communius. sic dicitur μειδέω pro μειδιάω.

κατηφής, έος. ὁ ἡ. (Φάω) demisso vultu, præ pudore aut metu, *niedergeschlagen, kleinmüthig, (cast down, dejected,)* ὁ κάτω βάλλων τὰ φάη. κατηφέες ἐσόμεθα αἰεὶ, ω, 431, obnoxii et humiles animo, et pudibundi erimus semper; coll. 432, *wir werden immer in schande und schaam stecken, und dürfen niemanden getrost ansehen, (we shall be covered with everlasting disgrace, and not dare to look any one in the face.)* præterea notat et, lugentes sine solatio.

κατηφών, όνος. ἡ. (Φάω) turpitudo, *schande, (ignominy.)* κακὰ τέκνα, κατηφόνες, degeneres filii, turpitudines et pudores, quasi κατήφειαι ipsæ in abstracto et personificatæ, Ω, 253, inquit Priamus, lugens gravissime Hectorem, ad filios suos reliquos, qui ad illum collati nihil sint, et quorum oporteat esse κάτω τὰ φάη, ἐπικρυπτομένων τὸ βλέπεσθαι. alii magis anxie explicant hoc nomen, quasi sit, καθ' ὧν φόνος ψηφιστέος, quibus cædes sit destinata, οἱ φόνου κατάξιοι, cæde digni. sed id ineptum est.

κατθάψαι, vide sub καταθάπτω.

κάτθεμεν, vide sub κατατίθημι.

κατιάπτω, (Πίτω) detrudo, deturbo, dejicio in inferiora, perdo. ὡς ἂν μὴ, κλαίουσα, κατιάπτῃ χρόα καλὸν, ne sane, flendo, concidere et perire faciat corpus suum formosum, β, 376. δ, 749, διαφθείρῃ.

κατίμεν, pro κατιέναι, vide sub κάτειμι.

κατισχάνω, (Χάω) cohibeo. σίγα, καὶ σὸν νόον κατίσχανε, μηδ' ἐρέεινε, τ, 42, tace, et intra te cohibe sententiam tuam, neque quidquam scrutare. ab ἴσχω est et ἰσχνὸς, ή, όν, gracilis, tenuis, macer, constrictus quasi in arctum et cohibitus; retentus et frænatus valde. ν est consona interserta.

κατίσχω, (Χάω) obtineo, possideo, oppleo. idem ac κατέχω. οὐδὲ κατίσχει, sc. ἵππους, neque potens est equorum suorum, non cohibet et regit eos, Ψ, 321, οὐ κατέχει τοὺς ἐπὶ πολὺ ἑλισσομένους, i. e. ἀνὰ δρόμον πλανωμένους, vagantes huc illuc. κρύβδην ἐς πατρίδα γαῖαν νῆα κατισχέμεν, pro κατίσχειν, λ, 455, ubi est infin. pro imperat. clam dirige navem tuam in patriam, ἐλλιμένιζε, *lauf daselbst heimlich ein, (proceed secretly thither.)* ἦντε αὐτὸς ἀπο νόσφι κατίσχεαι, Β, 233, quamque ipse separatim apud te detineas, et alii eripias? οὐδὲ ποίμναις καταΐσχεται, ι, 122, nullæ oves aut capræ ibi ab hominibus pascuntur, sed est ab hominibus et cicuribus pecoribus deserta insula, οὐ κατέχεται ποίμναις. de hominibus dicitur, οὐ κατοικεῖται.

κατοίω, (Οἴω) defero, infra porto. οὔ μὶ ἄχος ὀξὺ κατοίσεται ἄϊδος εἴσω, dolor acutus de eo deferet me in sepulcrum, X, 425.

κατόπισθεν, (Ἔπω) adverb. post, postea. γίνετο ἀρματροχιὴ κατόπισθεν, Ψ, 505, fiebat vestigium rotarum currentium, quod abeunte curru relinquebatur visendum. κατόπισθε νεὼς οὖρον ἵει, λ, 6, nobis a tergo navis ventum ferentem misit. sic et μ, 148. ὅτε ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην, φ, 116, sic ut ego relinquerer. οὔτε τινὰ ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεσθε, χ, 40, neque aliquam hominum vindictam post secuturam proposuistis vobis in mente. et 92, κατόπισθε βαλὼν, a tergo percutiens eum. ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε Παλλὰς, ω, 545, i. e. εἰς τὸ μέλλον.

κάτω, (Κατὰ) adverb. deorsum, sub. κάτω ἕλκεται, deorsum trahit, P, 136. κάτω ἴχων κεφαλὴν, ω, 241, ubi est apocopatum κάτ', nam ipsa præpositio κατὰ, a qua est hoc adverbium, sæpe idem notat. ἧστο κάτω ὁρόων, sedebat demisso vultu terram spectans, arrecto tamen capite, ψ, 91. lumina deflectebat sola ad terram, ut mulier eo minus verecundaretur curiose faciem ejus intueri et perlustrare oculis suis. Atticorum κάτω κάρα, vel ὑφὲν, κατώκαρα, notat suspensum aut præcipitatum in caput, sic ut caput infra sit, pedes supra.

κατώθω, f. ώσω. (Ὤθω) deturbo, dejicio, devolvo. κατέωσεν (augmentum Atticum) αὐτὸν ἐπὶ στόμα, deturbavit eum pronum in os, Π, 410, i. e. πρηνῆ κατέῤῥιψε. ὅντε ποταμὸς κατώσῃ, quem detruserit torrens, sc. lapidem de monte, N, 138, *vom obern rande des berges abgerissen, (rent from the topmost ledge of the mountain.)* et hoc est oppositum τοῦ, ἀνώθειν.

κατωμάδιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) ad humerum, in humero. δίσκου κατωμαδίου, Ψ, 431, disci ab humero missi, i. e. quem manus, sublata et reclinata ad humerum, emittit; τοῦ, τῆς χειρὸς ἀνατεινομένης, ἀπὸ ὤμου πεμπομένου δίσκου. est ergo epitheton positum ad differentiam disci qui non jacitur, sed quiescit.

κατωμαδὸν, (Ἔω) adverb. in humerum, in humero. μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, O, 352. et Ψ, 500, μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε (ἵππους) κατωμαδὸν cujus adverbii sensus est: stans in curru, et scuticam attollens, manu super humeros suos elata, feriebat equos: ἀνατείνας ἕως ὤμων τῶν ἑαυτοῦ τὴν μάστιγα, ἀνάγων τὴν μάστιγα κατ' ὤμους αὐτοῦ, κἀκεῖθεν αὐτὴν κατάγων τῶν ἵππων. ut ergo cum adjectivo κατωμάδιος eundem habeat significatum; et μάστιξ quoque sic dici possit κατωμάδιος, elata ad percutiendum, sicut δίσκος ad jaciendum.

κατωρυχὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥάω) infra infossus, sic ut inferior pars sit defossa, superior emineat. ῥυτοῖς λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα ἀγορὴ, forum apte constratum magnis lapidibus terræ insertis, ζ, 267, *war mit grossen quadersteinen beleget und gepflastert, (paved with large flag tones,)* λίθοις κατορωρυγμένοις καὶ εὖ τεθεμελιωμένοις, ὧν τὸ μέρος μὲν κατορώρυκται, τὸ δὲ ὑπερφαίνεται. et ibi de foro Phæacensi. de corte Cyclopis est, ι, 185, αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι, ædificata erat saxis ex parte infossis infra: ubi ista saxa cingunt cortem, et sunt ingentia, qualia semi-infossa natura visuntur in agris, et quæ iste ingens Gigas congesserat sibi, sic, ut aliud tale super alio esset positum. ergo h. l. a saxo ipso, sicut reperitur natum in terra, sumtum est epitheton. eadem verba legunt quidam libri, ξ, 6, et quidem eodem sensu, quo de Cyclope diximus; sed alii legunt, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, in loco elatiore. sed ἡ κατώρυξ, υχος, est ipsa defossio, vel et, res defossa. vid. Eurip. Hec. 1002. ὁ τοιχωρύχος, ου, parietum perfossor furandi causa. Aristoph. Plut. 204. et sic scribendus accentus desinentium aliorum in ωρύχος, significatu activo.

καυλὸς, οῦ. ὁ. (Κῶ) caulis, *der stengel, der stiel, (the stalk, stem.)* proprie est plantarum et arbuscularum; a τὸ κᾶλον. deinde in hasta, est ea pars hastilis, quæ foramini cuspidis inseritur, et in gladio est ea pars quæ manubrio induitur. in hasta est τὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ, ἢ εἰς τὴν ἐπιδορατίδα, i. e. εἰς τὸ κοῖλον αὐτῆς. et hæc prima videtur origo denominationis, ut ab ea hastilis parte deinde ad plantas nomen sit translatum. et in gladio est τὸ κατὰ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους ἐπίμηκες καὶ στενὸν, vel ἡ κώπη τοῦ ξίφους. virile quoque membrum dicitur καυλός. ἐν καυλῷ ἐάγη δόρυ, N, 162. P, 607, *am stiel zerbrach der spiess wo er oben im eisen stecket, (the shaft of the spear broke at the top where it is fixed in the head.)* κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος, N, 608, fractum est hastile in superiore ejus parte ubi cuspidi junctum est. Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ ἔπληξεν ἄορι (percussit hastile ejus gladio suo) αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν, καὶ ἀπήραξε, et amputavit, Π, 115, ubi in constructione jungenda sunt, ἔπληξε δόρυ παρὰ καυλὸν ὄπισθεν αἰχμῆς, percussit hastile ad partem superiorem post cuspidem: nam καυλὸς δόρατος est ὁ τῷ σιδήρῳ τῆς ἐπιδορατίδος ἐνιέμενος. *er hieb in das holz des spiesses gleich hinter der eisernen spitze, und hieb die davon ab, (he struck at the shaft of the spear just below the iron head, and cut it off.)* φάσγανον ἐῤῥαίσθη ἀμφὶ καυλὸν, Π, 338, gladius fractus est ea parte quæ manubrio inserta est, *brach nahe am gefässe ab, (broke close to the hilt.)*

καῦμα, ατος. τό. (Κῶ) æstus. tempus diei ardens. ἀνέμου ὀρνυμένου ἐκ καύματος, E, 865, vento, i. e. tempestate, excitato post æstum gravem diei. nam diem valde ferventem excipit facile tempestas cum fulminibus et tonitrubus; et id quoque poëta ὡς ἐκ παρόδου docet: ἐκ vero h. l. est, pro μετὰ τὸ καῦμα.

καυστειρὸς, ά, όν. (Κῶ) ardens, ignitus. καυστειρὴ μάχη, Δ, 342. M, 316, i. e. θερμὴ, πυρόεσσα, pugna ardens. hinc eadem dicitur ἡ

δηϊοτὴς, et δηΐς, et δήϊος πόλεμος, a δαίω, uro, ardeo.

καφέω, f. ήσω. (Κάπω) spiro difficulter et quasi animam agens. est verbum factum ex præt. perf. a κέκαφα, a κάπω, f. ψω. πνοὴ Βορέου ἐζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα (pro κεκαφηκότα) θυμὸν, E, 698, spiritus Boreæ adflans recreabat male agentem animam, nam θυμὸς est ψυχὴ, ut ergo sit pro κατὰ ψυχὴν, et κεκαφηκὼς est δυσπνοήσας ὡς μικροῦ καὶ ἐκπνεῦσαι: ejus oppositum est ἀμπνύνθη, 697, i. e. αὖθις ἀνέπνευσε, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πνεῖν. sic et ε, 468, κεκαφηότα θυμόν.

κάω, f. άσω et ήσω. aor. 1. ἔκασα, ἔκηα, ἔκηα, (Κῶ) quæ posterior forma est Attica. uro, accendo, comburo. μηρία ἔκηε βοὸς, Λ, 772, femora comburebat bovis. νεκροὺς κῆεν, pro ἔκηεν, Φ, 349. Ἕκτωρ μηρία ἔκηε βοῶν, Ω, 34. sic, πολλὰ μηρία, γ, 273. πίονα, τ, 366. τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε, hunc ignem accendere jubebat, ο, 97. sed aor. 1. optat. act. est Φ, 336, ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι, quæ flamma adurat capita Trojana et arma. οἵ κέ μιν ἐν πυρὶ κήαιεν, Ω, 38. ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, ibique ignem accendebant, I, 88. et 234, κηάμενοι πυρὰ πολλὰ, incendentes ignes multos in castris; ubi alii eodem sensu legunt καιόμενοι.

κὲ, (Καὶ) particula, notans ἂν potentiale, aut δή. *doch, wohl, etwa, (but, yet, perhaps.)* ob metrum, vel sequente vocali, scribitur κὲν, et sequente adspirata vocali, χ'. ὥς κε, ut sane, A, 32. et 64, ὅς κε εἴποι, qui tamen dicat. et 137, εἰ δέ κε μὴ, si vero fortasse non. et 139, ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι. et 175, οἵ κέ με τιμήσουσι, qui sane me in pretio habebunt. et 184, ἐγὼ δέ κε, *ich aber doch, (but yet I,)* et 324, εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, *und wenn er etwa nicht giebet, alsdenn will ich es mir wohl selbst holen, (and if he should not grant, I will take myself.)* et 523, ἐμοὶ δέ κε, *und mir gewiss, (and to me indeed.)* et 527, ὅ, τι κεν, quidquid sane. et 547, ὃν μέν κε ἐπιεικὲς ἀκούειν. Latini, non tam dites particulis elegantibus quam Græci et Germani, non ubique tales particulas commode eloqui possunt, sed iis sunt pro abundantibus: in se autem non abundant, sed et elegantiæ loquendi, et significatui sermonis magis determinando, inserviunt. confer et expende, si placet, B, 229, 231, 391, 440, 475. Z, 258, 260, 281, 285. H, 334, pro ἄν. et hinc regere solet conjunctivum. et 273, καί νύ κε δὴ, *und darauf wohl gewiss, (and then assuredly.)* I, 57, coll. 61. K, 211, 212. M, 26. N, 377. Ξ, 210, 235, 237, 239, 244, 267. O, 51, 121, 211, 224. Π, 16, 129, 617, 621, 624. P, 90, 91, 93, 94, 149. Σ, 151, 165. T, 151, 167, 218, 227. Υ, 250. Φ, 280. X, 382, 435. Ψ, 344, 345, 490, 526, 527, 592, 593, 660, 855, 857. Ω, 37. porro κὲν, A, 100, *etwa, (perhaps.)* et 293, ἦ γάρ κεν, *ja doch wohl, (for indeed.)* et 566. B, 12, 81, 128, 155, 346. Γ, 220, 235, 417. Δ, 36, 94, 95, 97, 171, et sane. 176. E, 898 Z, 454, 456, 457. H, 77, 130. Θ, 34, 90, 143. I, 125, οὔ κεν, non sane, *wohl nicht, (not indeed.)* 126, 135, 138, 140, 141, 142, 157, 267, 521. K, 171, 444. Λ, 187, 202, 653. M, 58, pro ἄν, ut et sæpe aliis locis. Ξ, 108, 190, 191. O, 228, 459, 494. Π, 71, 698. P, 319, 321, 417, 515. Σ, 115, 121. T, 90. Υ, 130. Φ, 226, 336, 432. X, 42, 43, 202, 253, 365. Ψ, 540, 606. Ω, 56, 222, 463, 553, 565, 686, 733, 744. sic κὲ, β, 238. δ, 595, 596. ε, 34, 436. ι, 303, 334, 458. κ, 506. λ, 365, 417, 433. ξ, 99, 369, s. ο, 281, 430. ρ, 540, 580. s. 254. υ, 326, 383. φ, 129, 193, 195, 197, 202, 226, 260. ω, 32, 33, 107. κὲν, α, 228, *ja wohl, (certainly.)* 239, 380, coll. β, 145. α, 396. β, 99, 333, 334, 357. γ, 224, 237, 359. δ, 588, 637, 651, 753, 756. ε, 142. η, 213. θ, 570. κ, 269, 293, 383. μ, 287, 446. ν, 141, 147. ξ, 196. ο, 181, 195, 316. π, 149, 153, 243, 257. υ, 43, 83, 306. κὲ, sequente vocali abjicit suum ε, et, si sequitur adspirata, κ mutatur in χ, e. c. Γ, 53. Δ, 347. H, 342. M, 228, etc. εἰσόκε, pro ἕως οὗ, *bis dass etwa, (till perhaps,)* H, 71, 291, 377, 376, 395, 396. εἰς ὃ χρονικὸν διάστημα. ἐπεί κε, *wenn nun, (if then,)* Z, 83. καί κε, vide καί.

κεάζω, f. άσω. (Κῶ) findo, proprie ligna: κόπτω καὶ σχίζω ξύλα. deinde et de aliis ponitur. κέασσε (ἐκέασε) ὀστέα, Π, 347. diffidit ossa, capitis. νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐν πόντῳ, navem fulmine percutiens diffregit medio in mari, ε, 132. η, 250, *schlug in stücken, (went to pieces.)* κέασε ξύλα χαλκῷ, ξ, 418, *spaltete holz mit dem beil, (split wood with the cleaver.)* κέασαν ξύλα εὖ καὶ ἐπισταμένως, υ, 161, bene et scite findebant ligna. τῶν ἐγὼ νῆα κεραυνῷ βαλὼν κεάσαιμι, μ, 388, inquit Jupiter. ξύλα νέον κεκεασμένα χαλκῷ, nuper fissa, σ, 308. κεφαλὴ ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, Π, 412, 578. Υ, 387, caput medium omne in duas partes diffissum est, ἐκλάσθη, ἐσχίσθη. ab hoc verbo est, inserto δ, ἡ κέδρος, et οἱ ἀκέανοι, σπορίμου εἶδος, ex genere τῶν φακῶν. verbum potest et esse κεάω, f. άσω. a κέω.

κέαται, κέατο, vide sub κεῖμαι.

κεάω, vide sub κεάζω.

κεδάζω, f. άσω. (Κῶ) diffindo, rumpo, dissipo, ἐκτινάσσω. est a κεάζω, interserto δ. *ich spalte, trenne, zerreisse, (I split, cleave, tear.)* χείμαῤῥος ὦκα ῥέων ἐκέδασσε (ἐκέδασε) γεφύρας, E, 88, torrens celeriter fluens disrumpere solet pontes. κάπριος ἐν ὄρεσσι κύνας καὶ αἰζηοὺς ῥηϊδίως ἐκέδασσε, aper dissipat eos, P, 283. et 285, ὣς Αἴας ἐκέδασε φάλαγγας Τρώων, perrumpebat ordines. θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς, γ, 131, dissipavit, in reditu a Troja. sic ν, 317. ξ, 242. κεδασθέντες κατὰ νῆας, dispersi in castris nauticis, N, 739, διαλυθέντες, nullis certis ordinibus junctis. κεδασθείσης ὑσμίνης, pugna dissipata, cum non pugnaretur junctis ordinibus, sed passim et perturbate, O, 328. Π, 306. i. e. διαλυθείσης τῆς, κατὰ πύργον ἢ τοῖχον παραβολικῶς,

ἁρμονίας, καὶ πλατυνθέντος τοῦ πολέμου ὧδε καὶ ἐκεῖ. quod et dicitur ῥαγῆναι μάχην, συῤῥῆξαι πόλεμον. οὐδ' ἐκίδασθεν (pro ἐκιδάσθησαν) ἀνὰ στρατὸν, O, 657, nec dissipabantur per castra. verbum est et κιδάω, f. άσω: et inde est κιδαίω, findo. κιδασθέντες κατὰ νῆας, B, 398, discedentes.

κεδνὸς, ἡ, όν. (Κῶ) cura et æstimatione dignus, venerandus, in pretio habendus. it. active, curæ prudentis plenus, cautus, catus, *sorgfaltig, vorsichtig, (cautious, prudent.)* conf. κῦδος cum suis, ut cognatio appareat. est a κήδω et κήδομαι, curo; unde est κηδανὸς, per syncopen et correptionem κεδνός. θυμὸν ἄχνυμαι, ὁπότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος, inquit Eumæus, ξ, 170, animo angor, quando quis mentionem facit venerandi heri mei. εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας, parentes venerandos, P, 28, in cura habendos. ἀμφίπολος κεδνὴ, ministra digna æstimatione, α, 335, simul ἡ συνετὴ καὶ κηδεμονικὴ, *verständige und sorgfaltige und treue dienerin, (an intelligent, careful, and faithful servant;)* quæ et πυκιμήδης dicitur, i. e. πυκινὰ (solida) καὶ πεπνυμένα (spiritualia) μήδεα εἰδυῖα, *vernünftig, (discreet.)* sic et σ, 210. φ, 66. et sermo est de nobili ministra Penelopes. ἶσα δέ μιν (τὴν Εὐρύκλειαν, ministram nobilem et formosam) κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν, α, 432, ὁ Λαέρτης herus, æque eam æstimabat ac honoratam uxorem. sic, ἄλοχον κεδνὴν, χ, 223, uxorem æstimabilem. ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα, Ω, 730, conjuges cura dignas. παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ, κ, 8. et 348, ἀμφίπολοι κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι πένοντο τέσσαρες, in domo Circes. sic, Εὐρύκλεια, κεδνὰ εἰδυῖα, α, 428, seqq. quæ venerabilia sciebat, et quæ curæ honestæ erat plena, *die vernünftige und sorgfaltige und ehrenwerthe, (the discreet, careful, and worthy woman.)* γρηῦς παλαιὴ, κεδνὰ εἰδυῖα, τ, 346, *die im gemüthe wohl gesezte, (a steady, prudent old woman;)* de eadem. sic, ἄλοχος, υ, 57, honesta, prudens, cauta. et, ἄλοχον, ψ, 182. et 232, ἔχων ἄλοχον. κήδιστος ἑτάρων κεδνότατός τε, κ, 225, *der vernüftigste, (the most discreet,)* φροντιστικώτατος, σοφώτατος, συνετώτατος, et curæ meæ dignissimus. οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν, I, 582, i. e. ἄξιοι μελήσεως, *die achtenswürdigsten, hochgeschäztesten, (the most respectable and highly esteemed.)*

κέδρινος, η, ον. (Κῶ) cedrinus. θάλαμον κέδρινον, Ω, 192, nam regum domus plerumque ex cedro intus, διὰ τὸ τοῦ δένδρου ἄσηπτον καὶ εὐῶδες. hinc et κεδρωταὶ παστάδες, cedrini thalami, cedrina atria.

κέδρος, ου. ἡ. (Κῶ) cedrus. arbor suaveolens et ἄσηπτος. est a κεάσαι ῥᾷον, i. e. σχίσαι ῥᾷον, inserto δ euphonico: et hanc etymologiam innuit ipse poëta, ut solet, ε, 60, κέδρου εὐκεάτου, cedri facile fissilis, *cedern holz das leicht spaltet, (cedar wood which splits easily.)*

κείας, κειάμενος, vide sub Κέω, uro.

κείατο, vide κεῖμαι, paullo ante medium.

κεῖθεν, (Κεῖνος) adverb. inde, *von da, (thence:)* ex eo loco. κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, O, 234, i. e. quando pervenerint in castra. et hoc κεῖθεν videtur sic esse temporis quoque adverbium, ut Romanorum, inde, *darauf, (then.)* κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, ex eo loco eum hospes redemit, Φ, 42. et 62, ἐλεύσεται, illinc redibit, sc. ἐξ ᾅδου, ἐκ τῶν κάτω. ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης, Ω, 766, ex quo inde abii, et ex mea egressus sum patria: nam posterior phrasis est explicatio prioris, ex more poëtæ. sic et τ, 223, ἔβη, abiit. sic et ω, 309. ἐλθὲ κεῖθεν εἰς Σπάρτην, proficiscere inde Spartam, α, 285. κεῖθεν ἀπώσατο, inde repulit, ex eo loco, ν, 276. et 278, κεῖθεν ἱκάνομεν ἐνθάδε, inde venimus huc. ὅς μοι κεῖθεν ἅμ' ἕσπετο δεῦρο κιόντι, ρ, 53, qui me secutus est inde proficiscentem huc. ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος, δ, 519, cum et inde reditus appareret: ubi quidam legunt κἀκεῖθεν.

κεῖθι, (Κεῖνος) adverb. ibi, illic. εἴ τίς σοι καὶ κεῖθι φίλος, Γ, 402, si quis tibi et ibi carus est. εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος, si illis et ibi labor, M, 348. et 358, τάχα κεῖθι τετεύξεται, celeriter ibi fiet. ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ, quot ibi passi sunt mala, γ, 116. et 262, ἡμεῖς κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους, nos ibi multa obeuntes certamina. κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο, δ, 441, ibi sane erant durissimæ insidiæ. sic θ, 519, κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον. et 550, εἰπὲ ὄνομα, ὅ,ττι σε κεῖθι κάλεον, dic nomen, quo te ibi vocabant tui. κεῖθι δέ με ὡς περάσῃ, ibi me ut venderet, ξ, 297. σοὶ καὶ κεῖθι θεῷ ὥς, sc. ἐν τῇ Ἰθάκῃ, ο, 181. et 281, κεῖθι φιλήσεαι, ibi amice tractaberis et benigne. εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι ἐξείνισας ἐμὸν πόσιν, si re vera ibi excepisti hospitio maritum meum, τ, 216. μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ne tu ibi sis, μ, 106. dicitur et ἐκεῖθι, ρ, 10. κἀκεῖθι, et ibi, X, 390. θ, 467.

κεῖμαι, (Κῶ) est per syncopen pro κέομαι, jaceo, depositus sum. dici quidem solet, ex κέω esse κέημι, hinc κέεμαι, contr. κεῖμαι: sed præter necessitatem ambages istæ quæsitæ videntur. κεῖσθαι (pro κέεσθαι) sæpe notat et, ἀπρακτεῖν, otiosum esse, actione abstinere; e. c. ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἐν νηυσὶ (in castris nauticis) κεῖται, H, 230. sæpe est pro, occisum esse, mortuum jacere; e. c. κεῖται ἀνὴρ, ὃν τ' ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ, E, 467, sc. Æneas; qui tamen animi deliquium ex vulnere passus tantum erat: ut ergo sit, jacet, vitæ dubius. οὐκ ἄτιτος κεῖται (mortuus) Ἄσιος, N, 414, non inultus jacet. κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν Σαρπηδὼν, Π, 558, jacet vir, qui primus introsiliit murum. εἴ κε λίπω Πάτροκλον, ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκα τιμῆς, P, 92. κεῖται Πάτροκλος, Σ, 20, jacet mortuus, occisus est. sic, Σαρπηδὼν, Π, 541. τεθνειὼς κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, T, 212. sæpe est, jacet repositum et adservatum, e. c. κεῖται κειμήλια πολλὰ ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς, sc. δόμῳ, Z, 47. Λ, 132, πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται. πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται, I, 382. et

335, τοῖσι (reliquis principibus) μὲν ἔμπεδα (firma et immota) κεῖται (adservantur, sc. τὰ γέρατα αὐτῶν) domi sunt præmia sua honoris; κειμηλιοῦνται. κεῖται ἐν θαλάμῳ, sc. τὸ παρήϊον ἵππων, Δ, 143. et 144, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, ornamentum ut sit principi viro alicui adservatur: ut notet, κειμήλιον εἶναι καὶ ἀπόθετον κτῆμα. nam his locis κεῖσθαι καὶ ἀποτίθεσθαι sunt idem. sæpe est, proponitur: e. c. μέγα κεῖται ἄεθλον, Χ, 163, magnum certaminis præmium est propositum, *stehet drauf, ist drauf gesetzet, (depends upon it, is proposed for it.)* sic, τάδε ἄεθλα κεῖται ἐν ἀγῶνι, in circo, Ψ, 273, i. e. τίθεται. sæpe autem simpliciter est, jacet. ἥνπερ γὰρ κεῖται γε εἰς ἐνιαυτὸν, Τ, 32, ubi de cadavere nondum sepulto est sermo. sic, κεῖται νέκυς ἄθαπτος, Χ, 386. πυρὴν, ἣ ἔνι κεῖται, rogum in quo jacet cremandus, Ψ, 210. ἀκηδὴς, insepultus, Ω, 554. et 600. ἐν λεχέεσσι, in lecto ferali. et 412, ἔτι κεῖνος παρὰ νηῒ Ἀχιλλῆος. τεύχεα ἐπὶ χθονὶ, Γ, 195. τοῦ δέ οἱ ἔντεα ἀρήϊα; Κ, 407. ἡ μὲν (αἴγειρος, populus arbor) ἀζομένη παρὰ ὄχθας, Δ, 487. ὁ μὲν γήραϊ ἀρημένος κεῖται ἐνὶ μεγάροισι, Σ, 435, senectute confectus jacet et infirmus est. et 461, ὁ δὲ ἐπὶ χθονὶ, θυμὸν ἀχεύων, jacet humi præ luctu. sic, ἔγχος ἐπὶ χθονὸς, hasta jacet in terra, Υ, 345. ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ρ, 514. Υ, 435. α, 267, 400. π, 129. κεῖσαι (pro κέεσαι) δεδαιγμένος, jaces confossus et mortuus, Τ, 319. Υ, 389. Ω, 758. οἱ γὰρ ἄριστοι ἐν νηυσὶν (in castris) κέαται βεβλημένοι, jacent vulnerati, Λ, 658, 825, pro κεῖνται (et id pro κέονται) ionice mutato ν in α, κέαται, et correpto ει ob metrum in ε. sic et Π, 24. κέαται δεδαϊγμένοι, Τ, 203. γαστέρες αἰγῶν κέαται ἐν πυρὶ, σ, 44, ventriculi caprarum, expleti adipe et sanguine, jacent super ignem ut assentur. sic ionice dicitur δεδίαται pro δέδενται. κεῖτο (pro ἔκειτο, et id pro ἐκέετο) ἐν νηυσὶν Ἀχιλλεὺς jacebat in castris, Β, 688, quod τὴν παντελῆ τοῦ ἥρωος ἀργίαν δηλοῖ: et ter id de Achille dictum, coll. 772, 777. sic et nos dicimus, *es liegt alles*, i. e. *es ist in inactivitæt, (every thing is at a stand,* i. e. *inactive.)* sic de Philoctete ægro, 721, 724, ἐν νήσῳ κεῖτο, et, ἔνθα ὅγε κεῖτο ἀχεύων. πέπλος ἔκειτο, jacebat adservatus, Ζ, 295. πολλὸς, Η, 156, is procerus vir, quam longus erat, jacebat in terra. Μελέαγρος, Ι, 552, sc. ἀπρακτῶν, nihil agebat, sed otiosus desidebat. μέγας λίθος, jacebat in campo, Μ, 381. πρόσθε ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς, extensus in terra jacebat ante currum, Ν, 392. sic, Υ, 483, ἐπὶ χθονὶ τανυσθείς. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθεὶς, Ν, 655. sic, πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ, Φ, 119. τὸ δὲ ἥμισυ (τοῦ δόρατος) κεῖτ' ἐπὶ γαίης, jacebat in terra, Ν, 565. εὗρεν αὐτὸν ἥμενον (sedentem) οὐδ' ἔτι κεῖτο, neque jacebat amplius, Ο, 240, nam recens collegerat et receperat animum ex deliquio. et 388, τὰ ξυστὰ (hastæ longæ) ἐν νηυσὶν ἔκειτο, repositæ erant. παρήορος, equus tertius, bigis adjunctus, Π, 471. et 776, μέγας μεγαλωστί. sic et Σ, 26. et 507, ἐν μέσσοις δύο χρυσοῦ τάλαντα, deposita erant. κάρη ἅπαν ἐν κονίαις κεῖτο, πάρος χαρίεν, Χ, 403. ἐν μέσῃ πυρῇ, Ψ, 241.

et 60, ἐπὶ θινὶ θαλάσσης βαρυστενάχων. ἄμφω κεῖντο πρὸς χθονὶ, Φ, 426. pro quo ionice dicitur κέατο, jacebant; Λ, 162, ἐπὶ γαίῃ κείατο. ὀϊστοὶ (sagittæ) ἔντοσθε φαρέτρης, φ, 418. quæ Ionica forma corripitur poëtice in κέατο, Ν, 763, κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες, jacebant mortui. sic et Ω, 168. et 610, ἐννῆμαρ κέατο ἐν φόνῳ, novem dies jacuerunt in loco cædis, et in sanguine. μηδέ ἔτι κεῖσο, ne jace diutius otiosus, Σ, 178. ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετὰ ἰχθύσιν, inter pisces, in aqua, Φ, 122. et 184, οὕτω. et est imperativus, pro κέεσο, per syncopen a κεῖμαι. μή με ἐάσῃς κεῖσθαι (pro κέεσθαι) ne me sinas jacere, Ε, 685, sed aufer corpus meum mortuum ad urbem. et 848, εἴασε κεῖσθαι. sic et Θ, 126. τὸν ὀΐομαι ἐν κλισίαις, ἕλκος (vulnus) ἔχοντα, κεῖσθαι, Λ, 835. ὁμοῦ νεκύεσσι, inter cadavera, Ο, 118. βιὸν καὶ ἰοὺς (arcum et sagittas) ἔα (sine) κεῖσθαι, Ο, 473. πόδα αὐτοῦ ἧκε (remisit) χαμᾶζε κεῖσθαι, Ρ, 300. τοῦτον ἐάσομεν, Τ, 9. νέῳ πάντα ἐπέοικεν, Ἄρηϊ κταμένῳ, κεῖσθαι, jacere mortuum, Χ, 73, juvenem secundum omnia decorum est jacere mortuum; in opp. ad senem. ξυνήϊα κείμενα πολλὰ, communia reposita et adservata, Α, 124, tanquam κειμήλια, quæ nunc promi et donari possint. κειμένου ἐν Τροίῃ, Δ, 175, mortui. κείμενον ἐν μέσσοις ὄφιν, serpentem delapsam ex aëre et in medio exercituum jacentem, Μ, 209. Ἕκτορα ἐν πεδίῳ, jacentem ex deliquio animi ob vulnus grave, Ο, 9. ἐν νεκύων ἀγύρει, Π, 661. ἐπὶ γαίῃ, Ρ, 85, 536. ἐν φερέτρῳ, Σ, 236. ἐν ψαμάθοις, Φ, 202. et 404, ἐν πεδίῳ. αὐτὸν κύνες ἔδονται, Χ, 43. κειμένῳ, Ω, 414. ἐν νήσῳ κεῖται, ε, 13, i. e. ἀπρακτεῖ. ἐν ἄλγεσι θυμὸς, φ, 88, i. e. ἀπρακτεῖ διὰ τὸ πολὺ τοῦ ἄλγους. κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, τ, 516, jaceo in lecto. κεῖνος ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, juste occisus est, α, 46. ἄτερ σπείρου, sine involucro jacet mortuus, β, 102. τ, 147. ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται, ibi sepultus est, γ, 109, quod verbum in sequentibus ter subintelligendum. κειμήλια κεῖται ἐν οἴκῳ, δ, 613. ο, 113. ἐν νούσῳ, in morbo decumbit, ι, 395. εἵματα ἀκηδέα, vestes neglectæ jacent, ζ, 26. et 59, ῥερυπωμένα, sordidæ factæ usu. sic, ἐνὶ χηλῷ εἵματα, ν, 11, repositæ sunt in cista. τὶς νῆσος ἐν ἁλὶ, sita est insula, η, 244. ι, 25. χθαμαλὴ, κ, 196. ὅγε κεῖται, ἀχέων, cubat, decumbit, λ, 194. ἀκτῇ ἁλὶ κεκλιμένη κεῖται, ν, 235. ὀστέα ἐπὶ ἠπείρου, ξ, 136, sed ω, 76, ἐν τούτῳ τῷ ἀμφιφορῆϊ χρυσείῳ κεῖταί σοι ὀστέα, condita sunt. εὐνὴ ἀράχνια ἔχουσα, π, 35. et 284, ὅσα σοὶ ἀρήϊα τεύχεα ἐν μεγάροισι, hic illic jacent. αὐτῶν κτήματα ἀκήρατα κεῖται ἐν οἴκῳ, ρ, 532. ἦ αὕτως ἀκηδὴς; an sic incuratus et neglectus jacet hospes? υ, 130. ἤδη, ὃς αἴτιος, jacet mortuus, χ, 48. σώματα ἀκηδέα, insepulta, ω, 186. et 357, ὀρχάτου ἐγγύθι, prope hortum sita est domus. λασίην ὑπὸ γαστέρα ἐλυσθεὶς κείμην, ι, 434, situs eram, hærebam, ἐκρεμάμην. sic de cithara, quæ appenditur ad clavum, dicitur, θ, 255, φόρμιγγα, ἥ που κεῖται ἐν δόμοις. coll. 105, ἐκ πασσάλου ἐκρέμασε φόρμιγγα. ut ergo κεῖσθαι sit vox generis, quæ pro quavis specie ex contextu determinanda ponitur. καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηῒ κείμην, tristis, κ, 54. ἔνθα αὐτὸς ἐπὶ ψα-

μάθοις, ν, 284. πεπτηὼς, ξ, 354, *ich kroch unter, und legte mich da nieder, (I crept underneath, and laid myself down there.)* sic, ἔκειτο πεπτηὼς ὑπὸ θρόνον, χ, 362, *war unter die bank gekrochen, (crept under the bench.)* κεῖσο (ἔκεισο, jacebas mortuus) μέγας μεγαλωστὶ, ω, 40, de Achille. νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, repositum erat coacervatum aurum et æs, β, 338. κεῖτο ἄσιτος, jacebat in lecto vel sedebat in sella, sine cibo sumto, δ, 788. ὀλιγηπελέων, ι, 457. δέμνια, ubi lectus situs erat, *wo das bette stunde, (where the bed stood,)* θ, 277. ἔντοσθε ἄντρου, ι, 298. et 372, ἀποδοχμώσας, resupinans caput. ὁ δὲ ἐπὶ ἐννέα πέλεθρα, λ, 576, ubi narrat Τιτυὸν, κείμενον ἐν δαπέδῳ, et occupantem corpore novem jugera. ἐς Φοινίκην, ὅθι αὐτοῦ δόμοι καὶ κτήματα ἔκειτο, ξ, 291. et 326, τόσα ἐν μεγάροις κειμήλια. sic et ο, 101. τ, 295. φ, 9. ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων, sc. ὁ πέπλος, repositus erat recentissimus, ο, 108. ἀπόθεστος, jacebat rejectus, canis, ρ, 296. et 300, κύων Ἄργος, et nemo ejus curam habebat. ἐγρηγορόων, vigilans, υ, 6. τόξον, φ, 11. et 52, εἵματα. et 62, πολὺς χαλκός. et 390, ὑπ' αἰθούσῃ. ἤδη, χ, 186, jacebat jam, ut nullius usus. πένθος ἐνὶ φρεσὶ, ω, 422. κείμεθα, jacebamus, ι, 75. κ, 143. λ, 419. ν, 281. ξ, 475. κείατο, pro ἔκειντο, ψ, 47. κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ, repositus sit et adservatus, ο, 128. ὀστέα κείμενα, ἐπὶ ἠπείρου, α, 162. κείμενον ἐν πεδίῳ, γ, 260, εὖ κείμενα πάντα, reposita, θ, 427. κείμενον ἐν δαπέδῳ, Τιτυὸν, λ, 576. ἀνέσχων οὔατα κείμενος, arrigebat canis aures, ρ, 291. et 331, εἷλε δίφρον κείμενον, ἔνθα δαιτρὸς ἐφίζεσκεν, cepit sellam, otiose ibi stantem et vacantem jam, cui structor insidere solebat quando carnes secabat. et 410, θρῆνυν κείμενον, scabellum, positum sub pedibus. βόος πόδα κείμενον, sc. ἐν κανέῳ, ἐκ κανέοιο λαβὼν, υ, 300. ut ergo generalis notio τοῦ κεῖσθαι satis appareat, quod notet τὸ πεπτωκέναι, τεθνηκέναι, τεθάφθαι, ἐῤῥίφθαι, ἀπρακτεῖν, ἵστασθαι, εἶναι, etc.

κειμήλιον, ου. τό. (Κῶ) id quod repositum jacet in domo, quod adservatur: bona per se immobilia, in opp. ad pecus. vox est a κεῖμαι. πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς (sc. οἴκῳ, quæ phrasis est Attica) κειμήλια κεῖται, χαλκὸς, χρυσὸς, σίδηρος, Ζ, 47. Λ, 132, quem versum tamen alii scribunt: πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται. cæterum nomen cum verbo positum est etymologice et attice. τάων ἐκ πασέων (πόλεων) κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἐξελόμην, Ι, 330. ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ, perierunt ex domo, Σ, 290. σοὶ τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω, Ψ, 618, ut sit μνῆμα τοῦ τάφου τοῦ Πατρόκλου, 619. nam adservabantur talia dona in memoriam. ἦέ πῃ ἐκπέμπεις (exportas ipse) κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, ἵνα περ τάδε σοὶ σόα μίμνῃ, Ω, 381, pretiosa tua ad exteros portas, ut ea tibi salva maneant, si forte urbs capiatur? δῶρον, ὅ σοι κειμήλιον ἔσται ἐξ ἐμοῦ, α, 311—313. ἔσθειν (comedere, absumere) κειμήλιά τε πρόβασίν τε, β, 75, et conf. περίκειμαι. δῶρον δὲ, ὅ,ττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω, sit aliquid quod reponere possim, δ, 600. ἀπόθετόν τι, in opp. ad equos. et 613, δώρων δὲ, ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν. sic et ο, 113. πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται (advehit) κειμήλια καλὰ ληΐδος, κ, 40. τόσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο, ξ, 326, coll. 323, seqq. et τ, 295. ὅθι οἱ κειμήλια κεῖτο, ο, 101, ubi ei gazæ repositæ erant. et 159, ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά. sic, ἄγει ὅνδε δόμονδε, ρ, 527. ἄγει, τ, 272. ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κεῖτο ἄνακτος, heri sui, φ, 9. Vide sub πρόβασις.

ΚΕΙ͂ΝΟΣ, et ἐκεῖνος, η, ο. est vox demonstrantis quasi digito aliquid. ille, *jener, (that.)* sæpe innuit eminentiam aliquam, præstans ille et egregius. τὸ ε præfigitur attice, sicut in multis aliis: thema est κεῖνος. κεῖνος δ' ὣς ἀγόρευε, ille, vates eximius, sic concionabatur et loquebatur, Β, 330. Ξ, 48. κεῖνος ὅγε, Γ, 391, ubi excellentiam aliquam notat, coll. 392, s. et 408, 411, ubi Helena stomachabunda illud κεῖνος Veneri regerit cum exprobratione aliqua. ἤτοι κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον, ille perdidit Ilium, Ε, 648, ubi positum loco nominis proprii, quod nominare non vult, coll. 638. κεῖνος δὲ, per eminentiam, de Jove, Θ, 430. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος, Ι, 312, ubi magnam indignationem contra illum, quisquis is sit, exprimit. μὴ κεῖνος ἀνὴρ, Ν, 232, ubi cum imprecatione adversus illum dicitur. ὅ,ττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ, quidquid ille, Jupiter, jusserit; Ο, 148. et 179, κἀκεῖνος, etiam ille, Jupiter, pro καὶ κεῖνος. κεῖνος ὅγε, ille is, Τ, 344, per eminentiam. κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστιν, ille vero (in opposito ad σὲ, O Ænea) ex inferiore dea est, Υ, 106, et sermo est de Achille. ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος, Ψ, 858, ille enim est inferior in certamine. τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; cur tandem me ille magnus deus, Jupiter, jubet ad se venire? Ω, 90. et 412, ἔτι κεῖνος κεῖται, adhuc ille, Hector, jacet. κείνου οὐ λίην ποθὴ ἔσται, illius desiderium non magnum erit, Ξ, 368, *den werden wir nicht sonderlich vermissen, (his loss we shall not much feel.)* sc. Achillis, quantumvis fortis. κείνου τεθνειῶτος, illo mortuo, Ω, 244, sc. Hectore, qui instar erat omnium. ἤματι κείνῳ, Β, 37, isto die. et 482. Δ, 543. Σ, 324. κεῖνον δ' αὖτις ἐγὼ, sc. νικήσω, Γ, 440, sc. alio die vincam ego vicissim istum. περιναιέται κεῖνον τείρουσι, vicini eum, patrem tuum, adfligunt, Ω, 488. et 490, κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων, ille tamen, audiens te vivere. et κεῖνος est δεικτικὸν cum adfectu. κάρτιστοι δὴ κεῖνοι, Α, 266. et 271, κείνοις δὲ οὔτις ἂν μαχέοιτο, ubi plena reverentiæ et admirationis vox. κεῖνοι δὲ σφετέραις ἀτασθαλίαις ὤλοντο, Δ, 409, illi sua temeritate perierunt. καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, α, 46, sc. Ægisthus, ubi est contemtus et aversationis vox: ille sane jacet morte valde promerita. et 233, ὄφρα ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν, cum adhuc ille eximius vir domi erat. sic, κεῖνος ἀνὴρ, δ, 144, ille vir præstans. καὶ λίην

κεῖνός γε ἐτίσατο, γ, 203, et valde ille quidem ultus est; ubi *κατ' ἐξοχὴν* quoque positum, nam nomen proprium ante non protulerat. sic et *τὸ. αὐτὸς*, alibi *κατ' ἐξοχὴν* positum, de Socrate, Pythagora, et talibus insignibus. et 195, *κεῖνος μὲν ἀπέτισεν*, ille pœnas dedit, ille improbus. *κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες*, δ, 149. et 152, *ὅσα κεῖνος ἐμόγησε*, quot et quanta ille vir eximius exantlavit dura. *εἴ μιν κεῖνος (ὁ Ζεὺς) ἐποτρύνει*, ι, 139, si ille eum jubet. *κεῖνος δ' αὖ μακάρτατος*, ζ, 158, de sponso Nausicaæ. *ὅπη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει*, ι, 457, ubi ille malus meam vim vitat; et est indignanter a Polyphemo de Ulysse dictum. *μὴ δή σοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος εἴη*, ν, 421, ne sane ille, filius tuus carus, tibi nimis curæ sit. *ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος*, ξ, 156, illum ego pessime odi, tam improbum. *ἐξ οὗ κεῖνος ἔβη ἐν νηυσὶν*, σ, 180. et 253, *εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν*, de Ulysse desideratissimo. sic τ, 573, *τοὺς πελέκεας, οὓς κεῖνος. κεῖνος μέντοι ὅδε αὐτὸς ἐγὼ*, ω, 320, ille sane sum ipse hic ego. *κείνου μέντοι ὅδε υἱὸς ἐτήτυμον*, illius certe hic filius re vera, δ, 157. *κείνου λυγρὸν ὄλεθρον*, illius tristem mortem, ξ, 90. *κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν*, ο, 21, illius, quisquis is est, vult domum augere, illius domui prodesse. et 155, *καὶ λίην κείνῳ τάδε καταλέξομεν*, et omnino sane ei hæc narrabimus. *κείνῳ ἄγαλμα εἶναι*, τ, 257, illi (Ulyssi) ornamentum lætabile ut esset. *εἰ κεῖνόν γε ἴδοιντο νοστήσαντα*, si illum sane viderent redeuntem, α, 163. et 177, *ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων*, quandoquidem et ille comiter cum hominibus versabatur. et 199, *οἵ που κεῖνον ἐρυκανῶσι*, qui illum alicubi detinent. et 209, *ἔοικας κείνῳ*, similis es illi. et 212, *οὔτ' ἐμὲ κεῖνος*, nec ille me vidit. ubique admirationis et eminentiæ vox. *κεῖνον τελαμῶνα*, illum tam egregium balteum, λ, 613. *οὐκ φῇς κεῖνον ἐλεύσεσθαι*, ξ, 150, Ulyssem: non credis illum venturum. et 153, *ἐπεί κεν κεῖνος ἰὼν ἵκηται. πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς*, π, 376, antequam ille congregare possit cives. *ἦ κεῖνον δύστηνον ἐὕτρεφεν*, τ, 354. *ὣς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον*, ω, 19, sic illi quidem circa illum, Achillem, congregati erant. *εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι, κακὸν πάντεσσι γενοίμην*, nisi ego istis improbis omnibus malum fuero, π, 103. et 350, *κείνοις ἀγγείλωσι*, ut illis nostris nuntient, sc. insidiantibus Telemacho. *κείνους Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται*, illos improbos ulciscetur, ε, 24. ω, 479. *ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον*, quamdiu illa hac mente fuerit, sc. Penelope, β, 124. *οἴη δὴ κείνη*, sc. navis Argonautarum, μ, 69. et 258, *οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἴδον*, maxime miserabile sane istud vidi *περὶ κεῖνα ἠλώμην*, circa illa loca errabam, δ, 90. *ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξων*, abeo, sues et ista ibi servaturus, ρ, 593. *κεῖνα ἰδὼν*, ω, 90. *ὅτε κεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς*, ille magnanimus Jovis filius Hercules, Ξ, 250, *κατ' ἐξοχήν*. alii ibi legunt, *ὅτ' ἐκεῖνος. ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος*, sine lare est ille, I, 63. *οἷος ἐκεῖνος ἔην*, β, 272. ξ, 491. et 70, *καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη*. et 163, *ὅς κεν ἐκείνου ἀτιμάζει ἄλοχον. οἷος ἐκείνου θυμὸς*, O, 94. Σ, 262, ubi vituperii habet nonnihil. *ἐν ἐκείνῳ δήμῳ*, γ, 103, in illo populo. *μηδὲ ἀντιάσειας ἐκείνῳ*, sc. Ulyssi, σ, 146, ne incidas in illum. *ἔχουσι δὲ τεύχεα ἐκεῖνοι*, Σ, 188. *ὑποδρηστῆρες ἐκείνων*, ο, 329, ministri illorum, procorum. *ὅς κεν ἐκείνων*, quicunque ex istis, τ, 322. *τίς κεν ἐκεῖνα πάντα μυθήσαιτο*, γ, 113. ut ergo et præfixum ε sit Homericum. sed tamen sine isto præfixo multo frequentior est usus: cujus quædam loca paralipomena hæc sunt. *νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης*, nunc ei adest ille Mars, E, 604, *καθ' ὑπεροχὴν* dictum. *ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ*, ut veniat ille præstans vir, ρ, 243. φ, 201. *εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος*, si non illius magni es filius, β, 274. *κεῖνον μὲν ἐπιπροέηκα*, illum quidem præmisi in castra, P, 708. *ἐμὲ κεῖνοι ἐπεὶ ἴδον*, me illi mei socii ut viderunt, κ, 414. *κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν*, E, 636, illis inferior es viris. *κείνοισιν ἐρίζειν*, Ψ, 404, cum illis contendere. *εἴ κέν σοι κείνη γε φίλα φρονέῃ*, si sane illa tibi bene vult, ζ, 313, regina. *ὀΐω σὲ τάδε πάσχειν κείνης ἐνεσίαις*, E, 894, credo te ista pati illius consiliis, Junonis. *οὐ κείνῃ ἄνδρες ἐσέρχονται*, non illic homines introëunt, ν, 111, ubi positum est adverbialiter, sicut *ἄλλῃ, ταύτῃ*, etc. pro *ἐκεῖσε. κἀκεῖνος*, Z, 200. Π, 648. O, 45. σ, 149. τ, 370. υ, 205. est ergo, ut plurimum, vox honoris: sæpe vituperii: non raro etiam simpliciter loco pronominis.

κεῖον, vide sub Κέω, uro.

κειρία, *ας. ἡ.* (Κῶ) funiculus vel fascia, qua quid depositum aut deponendum ligatur. sic apud Aristoph. Av. sic vocatur funis vilis, quo lectus humilis infra subligatur, 817. et apud Evangel. Joannem, c. xi. versu 44, sic vocantur fasciæ, quibus cadaver mortui erat obvolutum. eædem scribuntur et *αἱ κηρεῖαι*, quasi ab *ἡ κὴρ*, fatum mortis. id certum est, pertinere utroque sensu vocem ad radicem *κῶ*. nam proprie est *δεσμὸς κλίνης*.

κείρω, vide ΚΕ'ΡΩ, et sub *κεραΐζω*.

κεῖσε, (Κεῖνος) adverb. illuc, eo, *dorthin, (thither,)* *κεῖσε δ' ἐγὼ οὐκ εἶμι*, illuc ego non eo, Γ, 410. *μειλίχιον μῦθον φέρε κεῖσε*, K, 289. *ἡμεῖς ἵππους κεῖσε ἰθύνομεν*, equos eo dirigamus, Λ, 528, pro *ἰθύνωμεν. κεῖσε ἴμεν*, illuc ire, M, 356. et 368, *εἶμι*. sic N, 752. *ἰέναι*, ire, Ω, 199. *κεῖσε μέν ἐστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι*, eo poteris et postea festinare, Ξ, 313. *μὲ νοστήσαντα*, illuc me reversum, Ψ, 145. et 461, *φέρτεραι ἦσαν*, illuc, usque ad eum locum, præstantiores fuerant. *ἤγαγέ με κεῖσε*, duxit me illuc, sc. *εἰς Τροίαν*, δ, 262, nam eam non vult nominare. sic et 274, *ἦλθες*. et 619, *νοστήσαντά με*, illuc reversum me. sic ο, 119. *μή με ἄγε κεῖσε*, κ, 266. *κεῖσε ἐξορμήσασα*, sc. *ναῦς*, illuc decurrens navis, μ, 221, *dorthin laufend, (running thither;)* et monstrat Charybdim digito. *κεῖσε ἐλθὼν*, eo profectus, ν, 423. *ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ*, ο, 310, qui me illuc deducat. *κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν ἔγωγε ἐῶμι ἔρχεσθαι*, illuc sane ego eum non sivero ire, π, 85. *κεῖσε ἐλθὼν*, illuc (et monstrat manu locum ubi sedet Telemachus) iens, σ, 338. *ὅτε κεῖσε κατήλυθον*, cum eo veni, ω, 115,

sc. εἰς Ἰθάκην. κἀκεῖσε, et illuc, π, 260. ξ, 164.

κείω, vide κίω, findo.

κεκαδέω, f. δήσω. (Χάω) est verbum Ionicum, ortum ex fut. 2. χαδῶ verbi χάζω, a quo esset aor. 2. ἔχαδον, ionice κέκαδον, et inde est κεκαδέω, cedere et locum dare cogo, facio ut quis cedat. πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς, multos enim iste arcus nobiles cedere faciet a vita, φ, 153, i. e. ποιήσει χάσασθαι αὐτοὺς ψυχῆς, i. e. στερήσει αὐτοὺς ψυχῆς. sic et 170. ergo κεκαδήσειν est ἀναγκάσαι τινὰ χάσασθαι ἢ ὑποχωρῆσαι. et huc potest referri ipse aor. 2. Ionicus κέκαδον, cujus participium est Λ, 334, αὐτοὺς Διομήδης θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, illos Diomedes a vita recedere faciens, i. e. occidens. et in media forma intransitive, ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο, Trojani retro cedebant, ὑπεχώρησαν, Δ, 497, et præpositio pertinet ad verbum, quod in communi forma est ὑποχάζω ionice mutatur in aor. 2. τὸ χ in κ, et accedit reduplicatio Ionica.

κεκαδήσομαι, vide sub κηδέω.

κεκάμω, vide sub ΚΑ΄ΜΩ, ad medium.

κεκαφηὼς, vide sub καφέω.

κεκλήγω, (Κλάω) sonum edo, proprie similem clamori volucrum quorundam majorum, maxime qualem grues et aquilæ edunt. est novum verbum, factum Syracusana dialecto ex præt. m. verbi κλάζω, notansque idem. sic et ex πλήσσω fit eadem dialecto πεπλήγω. et de talibus nil, præter præsens et imperfectum per omnes modos, est in usu. huc pertinet locus sub κλάζω citatus ex Π, 430, si legas κεκλήγοντες. ἕποντο ὀξέα κεκλήγοντες, Μ, 125, de exercitu Troico. οὖλον κεκλήγοντες, Ρ, 756, de sturnis et graculis; atque sic fere proprie. κατήσθιε κεκλήγοντας, μ, 256, de Scylla, devorante miserabiliter et interrupte clamantes homines abreptos. κύνες κεκλήγοντες ἐπέδραμον, ξ, 30, canes cum latratu adversus eum cucurrerunt. possis fortasse hac forma verbi carere, si ubique accentum scribas in penultima, ut maneat præter. m. et dicas, intersertum esse ν æolice, pro κεκληγότες.

κεκληγὼς, vide sub κλάζω.

κέκλημαι, vide sub καλέω, paullo ante medium.

κεκλίαται pro κέκλινται, κέκλιτο pro ἐκέκλιτο, vide sub κλίνω, ad medium.

κέκλομαι, (Κέλω) idem quod κέλομαι, interserto κ. vel, si lubet, sic imaginare hanc formam, a κέλω per syncopen esse κλῶ, per reduplicationem prioris syllabæ κέκλω. ponitur de duce, hortante suos ad pugnandum; etiam de quovis mandato domestico et incitamento. est et, invoco clamore, advoco. αὐτοῖς ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας, hortabatur eos altum clamans ut longe sonaret, Ζ, 66, 110. Θ, 172. Λ, 285. Ο, 346, 424, 485. Ρ, 183. ἑτάροισιν ἐκέκλετο, Ν, 489. Π, 268. et vides dativum personæ quæ inclamatur hortando. sic et, ἵπποις, Θ, 184. Τ, 399. Ψ, 402, 442, equos hortabatur acclamando. et sine augmento, Τρώεσσι δὲ κέκλετο ἀΰσας, Δ, 508. Μ, 467. Υ, 365. Λυκίοις, Μ, 408. Π, 421 Διομήδεϊ, Λ, 312. Σιμόεντι, Φ, 307. ἀμφιπόλοις, Χ, 442. Ζ, 287. η, 335. ἐκέκλετο ἑτάροις, Σ, 343. ξ, 413. δμώεσσιν, ζ, 71. υἱοῖς, τ, 418. δμωαῖς, υ, 147. claris verbis mandabat iis, *rief ihnen zu, hiess sie, (called aloud to them, ordered them.)* habet ergo dativum personæ, sequente infin. et accus. rei. sæpe et simpliciter infin. c. acc. κέκλετο δὲ ἄλλους φεύγειν, Π, 657, et jubebat, ut alii fugerent. ἄλλους ἅμα ἕπεσθαι, ut alii sequerentur, δ, 37. et cum solo accusativo κέκλετο δ' Ἥφαιστον, vocabat eum, Σ, 391. κεκλόμενοι ἀλλήλοις, hortantes se invicem, Θ, 346. et sine hoc dativo, qui subintelligi debet, Λ, 460. Ν, 332. ἀλλήλοις, Ο, 368. et 353, κεκλόμενος Τρώεσσι. Λυκίοις, Π, 525. ἑτάροις, Λ, 91. ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμὸς, contra Hectorem enim vocabat eum animus ejus, Π, 382.

κέκλυθι, κέκλυτε, vide sub κλῦμι.

κεκμηὼς, vide sub ΚΑ΄ΜΩ, sub medio.

κεκόνιτο, vide sub κονίω.

κεκοπὼς, κεκοφὼς, vide sub ΚΟ΄ΠΩ.

κεκορηότι, vide sub κορέω, paullo a fine.

κεκορυθμένος, pro κεκορυσμένος, vide sub κορύσσω.

κεκοτηὼς, vide sub κοτέω.

κεκράανται, vide sub ἐπικραίω.

κεκράκτης, ὁ, vide sub κραγέτης.

κεκρύφαλος, ου. ὁ. (Κάρα) redimiculum vel reticulum, quo mulieres crines coërcent. κόσμος τὶς περὶ κεφαλὴν, alias dictus κροκύφαντος, Χ, 469.

κέκυθα, vide sub κεύθω.

κελαδεινὸς, ἡ, ὀν. (Κέλω) clamoris plenus. Ἀρτέμιδος κελαδεινῆς, Π, 183, nam est dea venationum. sic et κελαδεινὴ Ἄρτεμις, Τ, 70, ε. imo eadem et absolute vocatur ἡ Κελαδεινὴ, Φ, 511. et sic dicitur ob κελάδους, quos facit κυνηγετοῦσα. aliis videtur sic dicta, quasi κῆλα (i. e, βέλη) δεινὰ ἔχουσα: aliis, quia luna vel nova vel plena solet, ut vulgo putabatur, motus sonantes in aëre, et ventos, excitare. sed prius est verum. Ζέφυρον κελαδεινὸν, Ψ, 208, nam ventum strepentem optaverat Achilles, non placidum et silentem. hinc est et ὁ Ἐγκέλαδος, φοβερόν τι δαιμόνιον.

κελαδέω, vide κελάδω.

κέλαδος, ου. ὁ. (Κέλω) clamor hortantis. manifesto est a κέλω et κέλομαι, hortor clara voce, acclamo. ἀμφὶ αὐτῷ (sc. τῷ νεκρῷ τοῦ σύὸς, apud occisum corpus apri) θῆκε (fecit oriri) πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτὴν, Ι, 543, magnum tumultum et clamorem pugnantium. et sermo est de apro Meleagri. sic αὐτοὺς, Α, 4, i. e. τοὺς νεκροὺς τῶν ἡρώων, corpora occisa heroum. ab hoc κελάδῳ ἐν κυνηγεσίοις (venationibus) ἡ Ἄρτεμις dicitur Κελαδεινή. πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν, Σ, 530, magnum clamorem apud boves. οὔτι τόσον κέλαδον μεθέηκεν, σ, 401, nequaquam tantum tumultum caussatus esset inter nos.

notat ergo in genere et, tumultuosum clamorem multorum.

κελάδω et κελαδέω, f. ήσω. (Κέλω) clamo clare. ἀλλὰ κελάδησαν (omisso augmento) Ἀχαιοὶ, i. e. ἐθορύβησαν, Ψ, 869. participium a κελαδῶ est epitheton fluvii. κελάδων ποταμὸς, Σ, 576. Φ, 16, strepens sonore fluvius. κελάδοντα ἐπὶ οἴνοπα πόντον, β, 421, ubi et πόντος habet hoc epitheton, a sono; sicut alterum a colore. hinc Neptuno tribuitur ἵππος ἐγκέλαδος.

κελαινεφής, έος. ὁ ἡ. (Φάω) nigricante colore apparens. a κελαινὸς, niger, nigricans, et τὸ νέφος. solet esse epitheton Jovis, i. e. aëris, παρὰ τὸ, κελαινὸς φαίνεσθαι, nam aër quoque purissimus, ob profunditatem suam, nigricans apparet nobis; magis etiam, si κελαίνεται νέφεσι. est et epitheton Jovis, i. e. supremi dei, sensu activo, ὁ τὰ νέφη μελαίνων τῇ πυκνώσει, Psalmo cxlvii, 8, imo et, quatenus in invisibili habitat, 1 Reg. viii, 12. Deuteron. iv, 11. etiam ob occulta ejus consilia, et summum νοῦν, διὰ τὸ τοῦ νοῦ δυσόρατον. nam ejusmodi epitheta ab Homero, nihil frustra ponente, magno consilio sunt quæsita, ut multiplicem rei convenientem habere possent significationem. deinde cruor extra venas profusus sic vocatur; quem et Latini *atrum* vocant: a φάειν, apparere, et κελαινός. κελαινεφέϊ Κρονίωνι, Α, 397. Ζ, 267. Ω, 290. Ζηνὶ, ν, 25. ἷζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ, Φ, 520. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Β, 412. τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σὺ, κελαινεφὲς, ἡγεμονεύῃς, eo ire quo quidem cunque tu, O supreme, duxeris imperio tuo, Ο, 46. αἶψά κε ἐγὼν ἔρξαιμι, (cito sane ego id facerem, *ich wolte es ja wohl bald thun) (I would certainly do it quickly)* κελαινεφὲς, ὡς ἀγορεύεις, ut dicis, ν, 147, inquit Neptunus ad Jovem. ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα, Λ, 78, accusabant Jovem. ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς, ex vulnere fluebat ater cruor, Δ, 140. sic porro αἷμα, Ε, 798. Ξ, 437, ἀπέμεσσεν, evomuit. et Π, 667, κάθηρον αἷμα Σαρπηδόνα, ubi est duplex accusativus, pugna eum, quod attinet cruorem. Φ, 167, ἔσσυτο. et de cruore victimarum, λ, 36. de Jove proximus sensus est, quatenus habet solus imperium cœli et in nubes.

κελαινός, ή, όν. (Λάω) obscurus. est per dialectum idem quod μέλας, αινα, αν: factum quoque ex eo, mutato μ in κ. αἷμα κελαινὸν, Α, 303. π, 441. sic, αἷμα κελαινὸν ἐΰρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον, Η, 329, et si id αἷμα confers cum εὐρόῳ ποταμῷ, vides, τὸ κελαινὸν involvere querelam aliquam, quasi non εὖ ῥέον, ἀλλ' ἐπὶ κακῷ. nam, etsi ex more humano laudare videtur bellicam fortitudinem, re vera tamen ubique detestatur poëta bellum, ut malum, necessarium quidem sæpe, at fœdissimum et homine indignissimum. Quid enim bello et pugnis cum vera humanitate? ἀπένιξε αἷμα κελαινὸν, Λ, 828. ἐπεὶ ἔπιεν, λ, 97, de mortuo. sic et de aliis mortuis, 227, 231, qui sitiunt sanguinem, i. e. carent vita corporis, quæ est in sanguine, et cuperent redire ad vitam. ἐπαοιδῇ ἔσχεθον αἷμα κελαινὸν, τ, 457, incantatione sistebant sanguinem profluentem ex vulnere. δέρμα κελαινὸν, corium nigrum, quo inductus erat clypeus, Ζ, 117. κῦμα, fluctus ater, Ι, 6, in se, et si spuma alba non spectatur. κελαινὴ νὺξ, Ε, 310. Δ, 556. χθὼν, Π, 384, quæ citius fit gravis pluvia. κελαινῇ λαίλαπι ἶσος, Λ, 746, ubi parabola designat ὀξὺν καὶ σύντονον δρόμον, *wie ein wetter, (like a tempest.)*

κελαρύζω, f. ύσω. (Ῥέω) defluo cum sono quodam, *ich riesele, (I trickle.)* prior pars compositi pertinet ad κελαδέω, strepo; alter vero ad ῥύω, fluo, et, si sonus fluentis supra lapides, aut incidentis in aquam aquæ, est exprimendus, ῥύζω. ἀπὸ δὲ ἕλκεος αἷμα κελάρυζε, ex vulnere sanguis largiter fluebat, Λ, 812, quod δαψίλειαν τοῦ ῥέοντος αἵματος δηλοῖ, ὡς οὐχ ἁπλῶς καταρέοντος, ἀλλὰ καὶ μετά τινος ποιοῦ ἤχου. κατειβόμενον κελαρύζει, defluens aqua stridet super lapillos, Φ, 261. ἅλμη οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν, ε, 323. exprimit ergo hoc verbum sonum ὑγροῦ ἠρέμα ῥοιζοῦντος ἐν τῷ ταραῤῥεῖν. et potuisset adjungi ad ῥοιζέω, ut ad cognatum: nisi huc commodius visum esset.

κέλευθα, ων. τά. (Ἔω) neutrum plurale, maxime de itinere maritimo poni solitum: sæpe tamen et de itineribus pedestribus, et de volatu avium. ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, Α, 312, in altum provecti navigabant humidas vias: in opp. ad iter ξηρᾶς ὁδοῦ: et hoc per ἐπέπλεον jam satis videri possit determinatum; sed poëta amat copiam et synonyma, majoris vis causa. et 483, ναῦς ἔθεεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθα, persecans et transiens vias. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθα αὐτὰ κέλευθα, non ordine et recte a castris Græcis redibimus per easdem vias quibus venimus, Μ, 225, ubi de itinere pedestri: *wir werden so ordentlich nicht wieder zurückgehen, als wir hergegangen sind, (we shall not return in such good order as we went.)* ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, ventorum valde celeres itiones, Ξ, 17. Ο, 620, conf. λαιψηρός. πόθεν πλεῖτε ὑγρὰ κέλευθα; unde navigatis per aquas, γ, 71. (sic et ι, 252, sed alio sono prolata verba, quam a Nestore.) et 177, νῆες δὲ μάλα ὦκα ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, valde celeriter piscosas vias percurrerunt. ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, in altum provecti navigabant humidas vias, δ, 842, ο, 473. ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα, ἤλθομεν, ι, 261, aliam viam ivimus ac destinaveramus. ἔνθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα, de Æolo, tradente utrem Ulyssi, κ, 20. κατ' ἠερόεντα κέλευθα, per atras vias, i. e. in mortem, υ, 64, potest tamen et h. l. in genere intelligi τὸ πρὸς δύσιν καὶ ᾅδην, ubi mortuorum locus esse putabatur, versus occidentem, in oceano. κατ' εὐρώεντα κέλευθα, ω, 10, per loca senta situ. proprie ἡ κέλευθος est actus eundi, *das gehen, (the act of going:)* unde multa loca liquidius intelligentur. et ponitur de terra et mari et aëre, ubi itur quovis modo.

κέλευθος, ου. ἡ. (Ἔω) via quævis qua itur.

der gang, die reise, (the way, route.) est pro ἔλευθος, præfixo κ, ab ἐλεύθω, eo, sicut pro ἀνθήλια dicuntur τὰ κανθήλια, clitellæ. cæterum sic est ab ἐλεύθω, ut a πατέω est ὁ πάτος, a στείβω ὁ στίβος. τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου, α, 195, hunc dii impediunt ab itinere. ὅς κέν σοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου, qui tibi dicat viam et mensuras itineris. i. e. τὴν κελεύθον, δ, 389. et 380. ὅστις μὲ ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου, quisnam me deorum impedit ab itinere et reditu. sic et 469. et μέτρα κελεύθου, κ, 539. ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου, lucus Minervæ juxta viam, ζ, 291. οὐδ' ἂν χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοὶ, Λ, 504, neque recessissent Achivi a procedendo ulterius: nam ἡ κέλευθος ibi est, *das avanciren, das fernere vorrücken und angreifen, (the advance, the pushing forward and attacking.)* sic et indicative, non cedebant retro, M, 262, non dabant hosti viam. et 399, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον, multis faciebat viam. et 411, θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον, facere ad naves aditum, quo perveniri potest ad eas. sic et 418. ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον, celeriter transeuntes ambo viam, Ξ, 282. Ψ, 501, de equis junctis. ἵπποισι κέλευθον πᾶσαν λειανέω, Ο, 260, equis viam omnem complanabo. et 357, γεφύρωσεν δὲ κέλευθον μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, velut ponte facto planam fecit viam longam et latam, *in die länge und breite über den graben, (long and broad across the ditch.)* sc. longam ab uno latere fossæ ad alterum; et latam, ut possent multi simul transire. οἵ κέ μοι ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον, β, 213, qui mihi ultro citroque percurrant viam, qui me navi vehant quo volo, et inde me huc revehant. et 429, ναῦς ἔθεεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον. et 434, ναῦς πεῖρε κέλευθον, transiit iter. ἵπποι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον, ν, 83. ut ergo de via terrestri et maritima ponatur. θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, Γ, 406, deorum viis renuntia, i. e. ne in posterum inter deos versare, sed inter homines. πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσὶ κέλευθοι, K, 66, in castris sunt multæ viæ. ergo Homerus, ἔμπειρος ὢν τῆς ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀρχιτεκτονικῆς, εἰς πολλὰς ὁδοὺς τέμνει τὸ ναύσταθμον, ἵνα τάχιστα ἀπὸ τῶν σκηνῶν ἀπαντῶσι πρὸς βοήθειαν τοῖς ἔξω. ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι, κ, 86, ubi commodissime de loco intelligitur, viæ, in quas exitur, sunt propinquæ, i. e. propinqua sunt pascua diurna et nocturna villis. conf. ἐγγύς. ἤματι τῷ, ὅτε δὴ πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους, N, 335, illo tempore, quo plurimus pulvis est in viis, i. e. tempore æstivo, quando terra est sicca et pulverulenta. τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους, ε, 383, aliorum ventorum vias obstruxit. ὅς (Neptunus) μοι, ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κελεύθους, η, 272, qui, concitans contra me ventos, obstruxit mihi reditum, impedivit vias mihi in patriam. conf. καταδέω et ἱπποκέλευθος. Pindarica loca vide sub κέλευθα.

κελευτιάω, f. άσω. (Κέλω) clamore incito et hortor. nam a κελεύω est τὸ κέλευσμα, adhortamentum cum clamore; et ἡ κέλευσις, jussio; et ὁ κελευστὴς, οῦ, adhortator; et κελευστὸς, jussus, incitatus; et κελευστικὸς, hortandi vim habens. inde esset κελευστιάω. sed sicut poëta dicit γνωτὸς pro γνωστὸς, notus; sic et hic τὸ σ omittit. Αἴαντε κελευτιόωντε, pro κελευτιῶντε, dualis particip. M, 265, coll. 277. κελευτιόων Γαιήοχος, N, 125, adhortans voce et verbis, acclamando.

κελεύω, f. εύσω. (Κέλω) jubeo, hortor. est a κέλω, κελέω, interserto υ, ut a βούλω est βουλεύω. per se non est λέξις δεσποτικὴ, non notat imperium; sed notat in genere ὀτρυντικόν τι, ἐπισπευστικὸν, ἐρεθιστικὸν, incitationem, adhortationem ad strenue vel celeriter agendum. id patet ex Λ, 780, κελεύων ὔμμι (vos ambos) ἅμα ἕπεσθαι, ubi est amice hortantis, et censentis quid jam sit optimum factu. et 65, κελεύων, adhortans inclamatione. et 154, cum dativo personæ, Ἀργείοις κελεύων. et 165, Δαναοῖς. hinc et οἱ ναῦται, quando cum clamore signum dant in opere faciendo, et οἱ μηχανικοὶ, dicuntur κελεύειν. et ex hoc verbo maxime patet vis primitivi κέλω. σφῶϊ μὲν ὀτρύνειν οὔτι κελεύω, Δ, 286, conf. ὀτρύνω. nam constructio hæc est: οὔτι κελεύω, nequaquam incito et hortor, σφῶϊ ὀτρύνειν, sc. τὸν λαὸν ὑμῶν, ut vos exstimuletis copias vestras; non enim convenit, i. e. necesse nihil est, res id ipsa non postulat: et explicatio sequitur 287, quia vos ipsi, nullo hortante, id jam facitis, ut excitetis vestros ad bene pugnandum. et 359, οὔτε σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω, neque objurgo te mea acclamatione, neque adhortor. πόλεμον δ' οὐκ ἄμμι κελεύω δύμεναι, Ξ, 62, ubi ἄμμι (ἡμᾶς) pertinet ad δύνειν, non suadeo, nos pugnam inire, *ich rathe es nicht, (I do not advise.)* σὲ κελεύω εἰς πληθὺν ἰέναι, P, 30, tibi consulo, ut retro ad ordines militum tuorum te recipias. sic Υ, 196, suadeo, ut tu recipiens te, intra ordines militum tuorum eas. σοὶ δ' αὐτῷ τόδε ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω, tibi ipsi ego hoc mando, T, 192, *trage dir das auf, (I charge thee.)* κείνοισιν ἐρίζειν οὔτι κελεύω, Ψ, 404, cum illis equis contendere in certamine, non sum tibi auctor. κελεύω γήμασθαι, jubeo et suadeo ut nubat, υ, 341. οὐδ' ἄλλοις κελεύεις, E, 485, neque alios adhortaris. εἰ σὺ κελεύεις, si tu jubes, Θ, 35, 466, si tibi videtur. sic et Φ, 372. et 223, ἔσται ταῦτα, ὡς σὺ κελεύεις, et Ω, 669, ubi apparet, non imperii esse eam vocem. et Ψ, 96, πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις. σὺ οἰωνοῖς κελεύεις πείθεσθαι, tu suades, ut obtemperem auguriis, M, 237. πῶς μοὶ μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις, K, 61, quomodo jubes? τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις, Υ, 87. εἰ μὲν δή με κελεύεις, sc. δοῦναι, Ψ, 558, siquidem tu mihi auctor es, ut dem; tu quasi arbiter: et suaviter subridens id dicit Achilles. δόμον σοὶ, ὅν με κελεύεις (δεικνύειν σοὶ) δείξω, η, 28, coll. 48. ὡς σὺ κελεύεις, ut tu postulas, Θ, 347. αὐτόν (με) κελεύεις ἐς θάλαμόν τ' ἰέναι, κ, 329. et 443, εἰ σύ. ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις, λ, 506. τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις, π, 136, intel-

ligenti et animum advertenti præcipis hæc consulendo. ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ, ὃν σύ, ρ, 22. et 193, νοέοντι. et 281, φρονέοντι, quod est idem. τί με ὀτρυνέουσα κελεύεις εἰπεῖν; ψ, 264. καί με κελεύει δυσκλέα (cum mala fama) Ἄργος ἱκέσθαι, B, 114. I, 21. ὄφρα εἴπω ἅ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει, ut dicam quæ animus meus me monet, H, 68. ρ, 469. σ, 351. κραδίη θυμός τε κελεύει, N, 784. θ, 204. ξ, 517. ο, 338. π, 81, cor animusque jubet, i. e. placet, φ, 198, 342. εἰ μὴ θυμός με κελεύει, ι, 278, nisi voluero. χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει, ira enim scilicet ista jubet eas facere, Υ, 255. κελεύομεν, hortamur, poscimus, Ψ, 659, 802. εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, K, 242, siquidem jam jubetis et permittitis, ut ipse mihi socium eligam et adsumam. τί με ταῦτα κελεύετε, θ, 153, quid me ad ista adhortamini? et 350, μή με ταῦτα κέλευε, ne mihi talia suade. Ἕκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι, Hectora jubete ista loqui, H, 284. μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε ἄσασθαι ἦτορ, T, 306, ne me prius jubete cibo satiare me. πολλὰ κελεύων, multis verbis, vel, crebro repetitis apud singulos ordines verbis, adhortans, E, 528. P, 356, ubi neutrum est loco adverbii: *da er sie vielfältig anmahnete, (repeatedly stimulating them.)* κηρύκεσσι κελεύων, præconibus mandans, I, 10. κελεύων, de magno duce, Λ, 65. et 165, Δαναοῖς. sic et Π, 372. Τρώεσσι, Υ, 52. ἐπὶ τὸν ἦλθε κελεύων, N, 91. Τρωσὶ κελεύοντος, Π, 78. ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι, nisi ipse jubeat, Ξ, 248. μεῖναί τε κελεύοι, ο, 304, an invitaturus sit ad manendum. ἱππεῦσι μετέσσομαι ἠδὲ κελεύσω βουλῇ καὶ μύθοις, Δ, 322, inter equites adero et hortabor consilio et verbis. φεύγειν σὺν νηυσὶ κελεύσω, B, 74, suadebo. κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε δαίμων, pro κελεύσειν, δ, 274, deus aliquis hortaturus et incitaturus te erat; sc. ut curiosius lustrares, et occasionem vel inscia præberes ad detegendas insidias: *es war als wollte dich eine gottheit anreizen, (it was as though some god would incite thee.)* ἐκέλευσα πάντας ἀλήμεναι ἐνθάδε, jussi omnes hic conglobari, E, 823. τούς με ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι, ν, 274, jussi ut hi me ad Pylum sisterent. μὲ ἐν νηῒ κέλευσας ἐπὶ πόντον ἔρχεσθαι, β, 263, *hast mich heissen zu schiffe aufs meer gehen, (hast ordered me to go to sea in the ship.)* γαστὴρ ἐκέλευσεν (jubere et hortari solet) ἐο μνήσασθαι, η, 217. et 226, ἐκέλευον πέμπειν τὸν ξεῖνον, *sie sagten, man solle den fremden mit guter begleitung fortbringen, (they directed the stranger to be forwarded with a good escort.)* κέλευσε, B, 442. Γ, 259. Z, 179. Θ, 318. Λ, 640. Ξ, 363. O, 176, 545. Π, 727. Σ, 469. T, 4, 6. Ψ, 39, 129, 563, 568. Ω, 175. β, 6, 415. δ, 233, 296, 745. ε, 384. ο, 93, 287, 546. φ, 175. ω, 174. ἐκέλευσα, ι, 177, 469, 561. κ, 128. ἐκέλευσαν, Ψ, 823. κηρύκεσσι κέλευσον, η, 163. Δαναοῖσι κελεύσας, N, 361. ἵπποις, Π, 684. Δαναοῖσι, Υ, 351. et 353, ἐκέλευε φωτὶ ἑκάστῳ. ἐκέλευον, jubebam, Σ, 13. et de rogatione supplici idem verbum, κ, 17. et 345, ὄμνυεν ὡς ἐκέλευον, ut poposceram. et 251, ὡς ἐκέλευες, ut jubebas. sed, ut rogabas, ut petebas, Ω, 599. ὡς ἐκέλευε, Ψ, 539. ἐκέλευεν, Γ, 119. Ξ, 278. Υ, 95, hortabatur. Ω, 220, 252. η, 262, 304. ἢ καὶ θεὸς ὧς ἐκέλευεν, aut et deus sic jussit eum facere, ι, 339, sc. ut aliter faceret ac heri. conf. 2 Sam. xvii, 14. κελεύειν, ergo potest fieri tacito aliquo instinctu et regimine. κ, 373, invitabat, *nöthigte zum essen, (invited to eat.)* ο, 436. σ, 58, ubi alii legunt ἐκέλευσε. ω, 491. ἑτάροισι κέλευσε, I, 654, 656. ὅς ἐκέλευσε, μὲ ἡγήσασθαι Τρωσὶ πρὸς πόλιν, ut ducerem eos ad urbem, X, 101. ἀλλήλοις ἐκέλευον, B, 151, acclamabant sibi invicem. ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευον, adsentiebantur illis, quod illi hortabantur vel rogabant, Δ, 380, et sermo est de rogatione supplici: ut petierant supplices. σπεύδοντι κέλευον, studiose nitentem hortabantur, Ψ, 767. ἐπῄνεον ἠδ' ἐκέλευον, δ, 673. θ, 398, coll. 402. ν, 47. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος ἡγεμόνων, quisque ducum adhortabatur suos, Δ, 428, coll. 429, ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, reliqui ibant taciti: quod obiter innuit, χρῆναι καὶ εὐρυβόας εἶναι τοὺς στρατηγοὺς καὶ βοὴν ἀγαθούς, μάλιστα ὅτε συῤῥήγνυται πόλεμος. ἐκέλευέ με ἀρχεύειν, E, 199. et 465, υἱάσι, filiis mandabat acclamando, *rief ihnen zu, (called out to them.)* ἀμφιπόλοισι κέλευεν ἔργα, jussit ancillas opus facere, Z, 324. Δαναοῖσι βοῶν, O, 687, 732. πολλὰ τῷ, P, 668. Ζεὺς ἥμενος ὕψι κέλευε, instigabat, Υ, 155. μάστιγι κέλευεν, sc. ἵπποις, Ψ, 642, scutica incitabat equos. sic et Ω, 326. et 643, ἑτάροις ἐκέλευσε. ἀλλήλοισι κέλευον, ζ, 211, ubi alii κέλευσαν. imperativus, κέλευε, jube, adhortare, B, 11. ἀμφιπόλοισι, Z, 491. φωτὶ ἑκάστῳ, N, 230. α, 357, ἀμφιπόλοις. κέλευέ τε πάντας ἑταίρους, sc. ἀναβαίνειν, jube, ut omnes conscendant navem, ο, 209, coll. 217, ἑτάροις ἐκέλευσε. αὐτὸν αἰτίζειν, jube ut roget, ρ, 345, coll. 350. φ, 351, ἀμφιπόλοισι. αἰ δὲ κελεύῃς, si vero jubeas, μ, 53, coll. 163. Vide sub Ἀνώγω, ad initium.

κέλης, ητος. ὁ. (Κέλω) equus ad currendum cum sessore suo adhiberi solitus; equus cui sessor insidet, qui eum impellit ad currendum. *ein reitpferd, (a saddle horse.)* est a κέλλειν. κέλητα ὡς ἵππον ἐλαύνων, ε, 371, ubi describitur Ulysses, qui, facto naufragio, insidebat malo, et pedibus eum promovebat per aquas, quasi insideret equo. sic equitabat ille per undas. ex quo apparet, κέλητα esse ἵππον ἄζυγα ἢ ἄζευκτον, τὸν καταμόνας ἐλαυνόμενον. hinc dicitur, κέλης ἀφηνιάζων, equus detrahens sibi frænum. etiam navigii celeris species dicebatur κέλης: cujus exemplum est apud Herodot. VIII, 94, *ein jagd-oder advis-schiff, (a swift sailing ship or packet.)* imo et αἰδοῖον γυναικεῖον a comico sic dictum est, sicut et ἄμβων, et χοῖρος, et ἐσχάρα, et δέλτα, etc. Heroës Homerici ἵππῳ κέλητι usi non sunt; sed duobus equis ad currum junctis, ad summum tribus, vehebantur, in itineribus pariter ac in prœliis. cæterum talis equus postea dictus est et ὁ σελλάριος. Vide sub Ἵππος, aliquanto sub initio.

κελητίζω, f. ίσω. (Κέλω) equo desultorio utor. est verbum deductum ab ὁ κέλης, ητος: non vero compositum ab ἵζειν ἐν κέλητι. vehor insidens uni equo. in specie autem κελητίζειν erat exercitium equestre, in quo plures equi juxta se erant copulati: uni horum insidebat sessor, qui, currentibus celerrime his equis, ex uno in alterum transiliebat dextre; quod exercitium describitur O, 679—684. κέλητι νικᾷν dicebantur vel ii, qui uno equo vecti, cursu equestri vincebant; et sic est in Pindaro: vel is, qui hoc dicto exercitio vincebat in certamine ludicro, et qui plerumque quatuor ejusmodi equos habebat. præterea κελητίζειν ponitur et eo sensu ab Aristoph. Vesp. 499, quo a Romano poëta Andromache dicitur resedisse equo Hectoreo. Vide sub ἵππος, aliquanto sub initio.

κελητισμὸς, ὁ, vide sub ἵππος, aliquanto sub initio.

κέλλω, f. æolice κέλσω. (Κέλω) appello, promoveo cum hortatu et impetu. est a κέλω, quod proprie est, ad currendum vel strenue agendum hortor. est ergo, τρέχειν ποιῶ. κέλσαι νῆα, appellere navem, κ, 511, sc. memento. nam est infin. pro imperativo. et h. l. est activo sensu. de ipsis quoque navibus hoc verbum ponitur, quasi ipsæ promoverent se in littus, ι, 149, κελσάσαις νηυσὶ, navibus appellentibus se, i. e. ἐλλιμενισθείσαις, καταπλευσάσαις. νῆα μὲν ἐκέλσαμεν, ι, 546. λ, 20. μ, 5. ab hoc verbo est ὁ κελεὸς, avis quædam pernix, *ein stosvogel, (a bird of prey:)* et ὁ κόλπος, sinus maris, ὅπου νῆες κέλλουσι: et κοῖλος, η, ον: et verbum ὀκέλλω, quod idem notat ac κέλλω, et apud prosaicos est communius, in futuro habens ὀκελῶ, aor. 1. ὤκειλα, et ponitur de nave. ὁ σκαλμὸς sine dubio hinc est, lignum ad quod applicatur remus quando remigatur: nam hujus ligni ope remus habet vim propellendi navem. ἔχοντες πλάτας ἐπὶ σκαλμῶν, Eurip. Iph. Taur. 1347, adolescentes tenentes remos ad scalmos, vel ad struppa, ut Vitruvius ea ligna appellat.

ΚΕ'ΛΩ, et in medio, κέλομαι. jubeo, hortor; proprie, clamore et voce clara et verbum ipsum factum est ex sono claro et nitente hortantis: *ich mahne durch lautes und ernstliches zuschreien an, (I admonish by loud and earnest cries.)* deinde in genere, jubeo, consulo, suadeo, auctor sum, excito. nusquam vero habet vim imperandi, sed hortandi solum. futurum format quasi a κελέω, κελήσω et κελήσομαι, sicut a θέλω fit θελήσω. hoc præterea probe tenendum, sonum clarum et serium primario exprimi hoc verbo. Germanorum *die kehle, (the throat,)* guttur, quo clamamus vel clare eloquimur, ejusdem cum Græco est originis; sicut sunt sorores, Græcus et Germanicus antiquus sermo. ἀλλά σε ἔγωγε παύσασθαι κέλομαι, at ego serio hortor ut tu cesses a pugnando, Γ, 434, nolo enim te occumbere in pugna ista. προφρονέως κέλομαί σε μάχεσθαι, prudenter hortor ut tu pugnes, E, 810, non temere aut negligenter. κέλομαί σε μεθίμεν χόλον υἷος, suadeo, ut tu missam facias iram de filio tuo, O, 138. κέλομαι γὰρ ἔγωγε ἄστυδε νῦν ἰέναι, nam equidem auctor suasorque sum, ut jam in urbem nos recipiamus, Σ, 254. κέλομαι γὰρ ἔγωγε, ego enim suasor tantummodo sum. tu fac ut lubet, Ψ, 894, qui locus maxime illustrat notionem hujus verbi: *das ist mein rath im ernste, (that is my serious opinion.)* sic et ρ, 400. ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα, γ, 317, quæ duo verba h. l. nihil differunt. κέλομαί σε μνήσασθαι ἐμεῖο, hortor ut sis memor mei,' λ, 71. ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι, at serio hortor, ut desinas, π, 433. κέλεαί με μυθήσασθαι, jubes me proloqui, A, 74, *du heissest es mich, (thou commandest me.)* et 134, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι, suades serio, ut ego hanc reddam. ὅς κέλεαι λαθέσθαι, qui auctor es ut obliviscar, M, 235. sic, νῆας ἕλκειν, qui suades ut naves deducamus, Ξ, 96. sic et Σ, 286. κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι, qui hortaris, ut in urbem includamur. κέλεαι γὰρ, jubes enim, ι, 98. et 174, ἥ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα, quæ me jubes navigio parvo trajicere magnum mare. ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι, ι, 274, qui hortaris, ut deos vel reverear vel caveam; inquit Cyclops ad obtestantem Ulyssem, tanquam *un esprit fort a la mode Françoise.* hæc secunda singularis Ionica, pro κέλεσαι, contrahitur attice in κέλῃ, jubes. ὅς με κέλῃ, Ω, 434. καί με κέλῃ, δ, 812. πῶς γάρ με κέλῃ, κ, 337, ubi vim rogandi habet. accusativus in his constructionibus pertinet ad infinitivum; sicut in Latinorum, jubeo. nam si casus personæ ponendus est, regit hoc verbum Græcum, dativum personæ, ut mox videbimus. ἄλλους μὲν κέλεται ἀποθέσθαι τεύχεα, Γ, 88. κέλεται δέ με θυμὸς, sc. ἐρεῖν τοῦτο, K, 534. δ, 140. sic T, 187, sc. ὀμόσαι. suadet animus, me hoc dicere vel jurare. κέλεται δέ ἑ θυμὸς, sc. ἐλθεῖν, M, 300. σφὼ ἐλθεῖν κέλεται Ζεὺς, jubet vos ambos venire, O, 146. πατὴρ, β, 114. ἑ γαστὴρ, ζ, 133, de leone, irruente in villam. γαστὴρ κέλεται ἔσθειν καὶ πίνειν, η, 220. μεταλλῆσαί τί ἑ κέλεται θυμὸς, quærere aliquid jubet eam animus, ρ, 555. κέλεταί σε κληῖσαι θύρας, jubet te occludere fores, φ, 381. Τρῶές γέ μιν κέλονται, sc. δοῦναι, Troës certe hortantur, dare eum, i. e. ut det, H, 393. κέλονται ἀλλήλοις, hortantur se invicem, K, 419, ubi vides dativum personæ. sic et M, 274, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε, et adhortamini (imperativus) vos invicem: *muntert einander auf, heisset es einer dem andern, (encourage one another, let one stimulate the other.)* et quidem omnes ἑκόντες, non vero ὡρισμένοι ad imperandum quid aliis: συγκεχυμένως, ut solet inter pares. πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαί με, jubent et auctores mihi sunt ut nubam ego ei, ο, 16. ἕλκειν, σ, 12, jubent ut ego te traham pedibus. ἄλλοι κέλονταί με ἀγινεῖν αὐτὰς αὐτοῖς, alii jubent ut ego eas ipsis adducam, υ, 213. ἐγὼ πρῶτος ἐκελόμην, ego primus id consilii dabam, A, 386. κελόμην ἑταίρους ἐπιβαινέμεν νηῶν, jubebam ut

socii conscenderent naves, ι, 100. et 193, μένειν αὐτοῦ, ut exspectarent ibi. sic et ξ, 259. ρ, 428. κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε ἵππους ζευγνύειν, Ο, 119, jubebat Mars, ut hi duo ministri sui equos sibi jungerent ad currum. δμωὰς λοῦσαι (τὸν νεκρὸν) ἐκέλετο, Ω, 582. κέλετο μεγάλη ἴς, sc. τὸν κηρὸν ἰαίνεσθαι, μ, 175, magna vis et mea et solis jubebat ceram molliri. οὐκ ἂν ἔγωγέ σε κελοίμην ἀμύνειν αὐτοῖς, non sane ego jusserim, ut tu defendas eos, Ι, 513. sic, ἐπὶ νῆας 'Αργείων ἴέναι, ut ires ad castra Græcorum, Ω, 297. σὲ ἡμέτερόνδε ἔρχεσθαι, ut ires ad nos, σ, 512. σὲ κελήσεται εὐνηθῆναι, hortabitur, ut tu concumbas secum, κ, 296, ubi vides futurum medii. αὐτὸν δεῦρο κελέσθω ἐλθεῖν, jubeto eum huc venire, γ, 425, sic. Μελάνθιον αἶγας ἄγειν, φ, 265, ubi est κέλεσθε, jubete, ut is capras adducat. εὐφημῆσαί τε κέλεσθε, hortamini, ut linguis faveant, Ι, 171, i. e. ut bene precentur. ἀλλὰ κέλεσθαί (infin. pro imperat.) μιν ὅρκον ὀμόσσαι, κ, 299, jube, ut juret. ab hoc verbo est ὁ ἵππος κέλης, *ein reitpferd, ein pferd zum rennen, (a saddle-horse, a running horse:)* et οἱ κέλητες, genus navigii celeris; etiam verbum κέλλω et ὀκέλλω, impello; et οἱ κελέοντες (a κελέω, idem quod κέλω) i. e. οἱ ἱστόποδες, καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα, vel et ξύλα quæ aliud quid stare faciunt. indidem est et κολάζω, i. e. διδάσκω, παιδεύω, doceo, castigo verbis aut expolitione accurata: unde dicuntur ἤθη κεκολασμένα, τὰ πεπαιδευμένα, et τὰ ἀκόλαστα, i. e. ἀπαίδευτα. et ὁ κέλωρ, filius, natus; a clamore sic dictus, Eurip. Androm. 1033, 'Αγαμεμνόνειος κέλωρ, i. e. 'Ορέστης.

κεμάς, άδος. ἡ. (Μῆλον) hinnulus, τὸ τῆς ἐλάφου γέννημα, *ein hirschkalb, (a young stag.)* est nomen, κατὰ γλῶσσάν τινα, factum a μηκάω, μηκὰς, transposite et correpte, κεμάς. Κ, 361. Vide sub μηκάω.

κενεαυχής, έος. ὁ ἡ. ("Αω) ὁ αὐχῶν κενά. qui inania jactat. κενεαυχέες, Θ, 230, magna sed inania gloriantes. tales vocantur et προδοσίκομποι, i. e. εἰς μάτην ὑποσχετικοί. οἱ τὰς ἑαυτῶν ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι, ἀλλὰ προδιδόντες αὐτὰς, *die ihr wort im stiche lassen, (who make empty promises and fail in them.)*

κενεός, ὰ, όν. (Χάω) vacuus, inanis, hians. *leer, (empty.)* idem quod κενός, sed magis Ionicum. sic est κουλεὸς pro κουλός. αἰσχρόν τοι, δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι, Β, 298, turpe sane, diu hic hærere, et inanem reverti domum, i. e. μὴ πράξαντα τὸ τέλος οὗ εἵνεκεν ἦλθε, *wenn er den zweck nicht erreichet um dessen willen er gegangen ist, (if he do not accomplish the business on which he is gone;)* μηδὲ ἐκτετελεκότα ὅπερ ὑπέσχετο: denique μὴ ἔχων λάφυρα, nullas prædas nactus. ὁ φιλότιμος horret primum, ὁ φιλαλήθης alterum, ὁ φιλοκερδὴς tertium. οὐδέ σε φημὶ ἄψ ἴέναι κενεὸν, ο, 214, neque te puto reversurum inde esse inanem, non habentem dona. alii pro σὲ legunt ibi ἕ, eum, ut sensus sit, puto eum, patrem meum, non frustra reversurum esse hinc, sed amice irascendo et minitando coacturum esse te, ut secum venias in urbem: et verisimilis omnino videtur hæc lectio, si addas sequentia. οἴκαδε νεοίμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, κ, 42, domum redimus vacuas nos universi manus habentes, *mit leeren händen, (empty handed;)* conf. σύν.

κενεών, ῶνος. ὁ. (Χάω) pars tota illa inferior corporis humani quæ caret ossibus, et est quasi inanitas, *der hole unterleib, (the abdomen,)* ἡ λαπάρη. dicitur παρὰ τὸ κενὸς εἶναι ὀστέων. cæterum habet formam περιεκτικοῦ a κενεός, sicut ὁ φηγὼν, ὁ πλατανὼν, etc. et cum interserto ε, ὁ πυλεὼν, ὁ ἀκανθεὼν, etc. dicitur et ὁ κενών. νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, in ventrem imum (quia is est inferior cavitas corporis humani) jaculans hasta, Λ, 381. sic, οὖτα δὲ δουρὶ ἐς, vulnerabat eum hasta in ventrem, Π, 821. sic, μέσον, vulnerabat eum hasta medium ventrem, χ, 295, ubi deest εἰς. βέβληαι κενεῶνα διαμπερὲς, transfixus es per ventrem, Ε, 284. et 857, ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς 'Αθήνη νείατον ἐς, ubi sermo est de Marte, vulnerato per Diomedem, cujus hastam Minerva firmius etiam infixit corpori Martis: i. e. Diomedes mediam Trojanorum aciem est aggressus, et perrupit ibi ordines cum suis, et cædem magnam edidit. sicut idem Venerem vulnerarat paullo ante, i. e. aliquot formosos nobiles juvenes vel occidit vel graviter vulneravit, qui erant ex cohorte Æneæ. Vide sub λαπάρα.

κενήριον, τὸ, vide sub σῆμα, ad medium.

κενός, ἡ, όν. (Χάω) vacuus, inanis, hians. *leer, (empty.)* ob metrum et ionice est κεινός. κεινὰ εὔγματα, vanas gloriationes, vel, inania vota, χ, 249. κεινὴ τρυφάλεια, cassis vacua, Γ, 376. σὺν κεινῇς νηυσὶ, navibus inanibus, Δ, 181, ut neque prædam ex Troja, nec Helenam, imo ne fratrem quidem suum, secum reportaret domum. κεινὰ ὄχεα, vacuum currum, Λ, 160. Ο, 453.

κεντέω, vide ΚΕ'ΝΤΩ.

κεντρηνεκής, έος. ὁ ἡ. (Χάω) qui a calcaribus aut stimulis fertur et agitur. est a τὸ κέντρον, et ἐνέγκω, fero, suffero, pro ἐνέχω. δι' αὐτάων (πυλάων) κεντρηνεκέας εἶχον ἵππους, per eas portas dirigebant equos stimulo parentes, Ε, 752. Θ, 396, et Homerus loquitur ex usu communi de equis, qui aguntur et impelluntur scutica: Pindarus vero laudat equum, non κεντρηνεκέα, sed ἀκέντητον δέμας præbentem cursui.

κέντρον, ου. τό. (Κέντω) stimulus, aculeus, scutica. nam si de *equis* dicitur, est idem quod ἡ ἱμάσθλη: στίζειν enim sæpe idem est quod κεντεῖν, et ab ἱμὰς καὶ στίζειν composita est ἡ μάστιξ. Sed si de *bubus* sermo est, longe aliud notat instrumentum, quod dicitur τὸ βούκεντρον, ferreus aculeus ad longam ῥάβδον affixus; πρὸς ὅπερ ὁ ἀντιβαίνων (pede calcitrante adversans,) βοῦς, λακτίζειν πρὸς κέντρα λέγεται. οὔκουν πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, Æschyl. Prom. 323, nequaquam contra stimulos pedem protendes. etiam τὸ περὶ πτέρναν σιδήριον, ᾧ νύσσονται ἵπποι ab equite, dicitur κέντρον, cal-

car, *der sporn, (the spur.)* imo et aculei bestiarum, e. c. σκορπίου, σφηκὸς (vespæ) etc. a Comico etiam pro virili membro positum, ut: εἰ; οὐχ ἐσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὤθει. κέντρου, i. e. μάστιγος, Ψ, 387, 430. hinc est τὸ ἐγκεντρίζειν, inserere surculos stirpi, *einpfropfen, (to graft,)* ἐπὶ φυτῶν, de arboribus. et οἱ κέντρωνες, (quos Romani, abjecto r. vocant centones) qui sunt proprie τὰ ἐκ διαφόρων χροιῶν συνεῤῥαμμένα εἰς ἓν, quando panniculi coloris diversi consuuntur. tales κέντρωνες sunt vel ῥαπτοὶ, consuti, οἷσπερ ὡσανεὶ παρακεντοῦνται διάφοροι χροαὶ ὑφασμάτων, quibus quasi inseruntur (*eingepfropfet werden) (grafted)* varii colores pannorum: vel γραπτοὶ, conscripti, οἷς παρατίθενται, τοιούτου παρακεντήματος δίκην, μέρη ποιημάτων (particulæ poëmatum) καὶ στίχων ἄλλοθεν ἄλλα, quando versus hinc inde colliguntur et junguntur. sic τὰ Ὁμηρόκεντρα, i. e. οἱ Ὁμηρικοὶ κέντρωνες, si ex Homero varie collecti versus in unum corpus conjunguntur. Vide sub ἱμάσθλη.

ΚΕ'ΝΤΩ, et κεντέω, f. κεντήσω et κένσω. pungo, stimulo, fodico, insero. δεξιὸν ἵππον κένσαι, Ψ, 337, ubi est infin. a. 1. pro imperativo: stimula equum dextrum.

κέντωρ, ορος. ὁ. (Κέντω) stimulator, qui stimulo bene utitur. in poëta κέντορες ἵππων sunt iidem qui ἐλατῆρες ἵππων, ἢ ἱππόδαμοι, ἢ εὖ πωλοδαμνοῦντες, ἢ τεχνικῶς ἡνιοχοῦντες, qui apte equos regunt, boni equites vel aurigæ. Δ, 391. Ε, 102.

κεραελκὴς, κεραία, ἡ, vide sub κέρας, aliquanto sub medio.

κεραΐζω, f. ίσω. (Κάρα) incurso et contundo cornibus. dicitur proprie ἐπὶ φθορᾶς τῆς ἐκ τῶν ζώων κερασφόρων. deinde metaphorice est, φθείρω, βλάπτω, incurso ut perdam aut lacerem, vasto, depopulor; occido, dejicio. ὅθι Τρῶας κεράϊζε (ἐκεράϊζε) καὶ ἄλλους, Β, 861, ubi Trojanos incursando perdebat et trucidabat, aliosque. σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, (ἐκεραΐζετον) de leonibus duobus, Ε, 557, villas hominum incursabant. ergo hic valde improprie, cum proprie ponatur de animalibus, quæ damnum inferunt cornibus suis. sic et Π, 752, λέων σταθμοὺς κεραΐζων. et 830, πόλιν κεραΐζειν, urbem incursando vastare, φθείρειν καὶ ἀφανίζειν. confer huc ex sacris 1 Reg. xxii, 11. ὄπιθεν κεραΐζων, a tergo incursans et configens, quasi cornibus, Φ, 129, *von hinten niederstossend, (knocking down from behind.)* ἄλλον ἄλλῃ κεραΐζειν πόλιν, Θ, 516, aliam alibi perdere urbem. πόλιν κεραϊζομένην, Ω, 245, urbem vastatam et dejectam. θαλάμους κεραϊζομένους, Χ, 63, habitationes ab hoste incursatas et dejectas. ubi ergo ἁπλῶς φθορὰν καὶ βλάβην δηλοῖ. hinc est ὁ ἀκέραιος, in sensu *activo*, ὁ ἁπλοῦς καὶ πραΰθυμος καὶ ἀόργητος, ὁ μή τινα κεραΐζων, i. e. βλάπτων καὶ φθείρων, qui neminem incursat et incessit et damno adficit. Matth. x, 16, qui contra neminem hostiliter agit. ponitur etiam in sensu *passivo*, ἀκέραιος, non adfectus damno hostili, non incursatus, apud Isocr. περὶ ἀντιδ. ubi πόλις ἀκέραιος et ἀνάστατος opponuntur. in Herodoto frequens est hoc verbum, e. c. κεραΐσας τὰ οἰκία τοῦ ξείνου, hospitis activi domum expilans. et, κλέπται κεραΐζοντες χρήματα fures involantes in bona. et, πλῆθος τῶν νεῶν ἐν τῇ Σαλαμῖνι ἐκεραΐζετο, multitudo navium perdebatur. sic et κείρω adhibetur. e. c. ἔκειρε τοὺς χώρους, i. e. ἐπίφλεγε καὶ ἔφθειρε. ἐκείρετο ἡ Ἀττικὴ, i. e. ἐλαφυραγωγεῖτο, vastabatur populando. *non tamen* κεραΐζω et κείρω sunt ejusdem originis.

κεραϊστὲς, οἱ, κεραΐς, ἡ, vide sub ἴψ.

κεραίρω, f. αρῶ. (Κάρα) infundo. idem quod κεράω. ζωρότερον κέραιρε, infunde vinum generosius et plurium spirituum, Ι, 203. alii legunt h. l. κέραιε, a κεραίω, pro κεράω: nam et ista forma verbi in usu fuit.

κεραίω, vide supra.

κεραμεὺς, έως. ὁ. (Ἔρα) figulus, qui fingit vasa ex argilla. ἑζόμενος κεραμεὺς τροχὸν πειρήσεται, Σ, 601, sedens figulus rotam tentare solet. hinc est ἡ κεραμεία, sc. τέχνη, a qua est proverbium, κεραμεία τὸν πίθον. et τὰ κεράμεια, vasa figulina, quæ dicuntur per ænigma Γῆς καὶ Καμίνου γόνος, filii terræ et fornacis. ὁ κέραμος Atticus (argilla, et vasa ex ea facta) erat olim celeberrimus.

Κέραμος, ου. ὁ. (Ἔρα) vas fictile, amphora a figulo facta. deinde et, argilla, terra ex qua ejusmodi vasa fiunt, nam est ab ἡ ἔρα, præfixo κ. denique et, κατὰ γλῶσσαν Κυπρίων, carcer subterraneus vocabatur κέραμος. Ἄρης χαλκέῳ ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας, Ε, 387, ubi iste κεράμος est ejusmodi δεσμωτήριον, subterraneum, χάλκεον, i. e. valde firmum et πάνυ στεῤῥὸν, quale fuerunt Lautumiæ apud Syracusanos, a Cicerone in Verrinis memoratæ. quanquam alii, et fortasse saniores, intelligunt h. l. urbem Cariæ valde munitam, quæ vocata fuit Κέραμος: nec obstat genus adjectivi; nam id est ionice generis communis. πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο, multum vinum ebibebatur ex amphoris, Ι, 465, nam antiqui servabant vina sua ἐν πίθοις κεραμέοις.

κεραοξόος, ου. ὁ. (Ξέω) cornua radens et elaborans artificiose; faber arcuum. a τὸ κέρας, ατος et αος. nam arcus potissimum fiebant ex cornibus. κεραοξόος τέκτων, Δ, 110. sic λαοξόος, *ein steinmetz, (a stone-cutter.)* et λιθοξόος. δουροξόος, faber hastilium, etc.

κεραὸς, ὰ, όν. (Κάρα) cornutus. ἔλαφος κεραὸς, cervus cornutus, *ein hirsch der schon aufgesetzet hat, (a stag that has got his horns.)* ἤδη τέλειος καὶ μηκέτι νεβρὸς, Γ, 24. Ο, 271. Π, 158. ἄρνες κεραοὶ, agni cornuti, in Libya, δ, 85.

κέρας, αος et ατος. τό. (Κάρα) cornu, *ein horn, (a horn.)* est a τὸ κάρα, caput, a quo est et ἄκρος, supremus, extremus. nam κέρατα sunt extremitates in capitibus quarundam pecudum. κέρας βοὸς μετὰ χερσὶν ἔχων, Ψ, 780, tenebat bovem cornu. κατὰ κέρας βοὸς, Ω, 81, ubi sermo est de hamo piscatorio, cui superne

addita est fistula cornea, ne piscis deglutito hamo arrodat linum; et ad quam pendebat globulus plumbeus. notat ergo κέρας h. l. materiam, ex qua fistula illa erat facta; sicut alibi ὁ ἐλέφας notat ὀστοῦν ἐξ ἐλέφαντος. ἦν γὰρ σύριγξ κερατίνη ἐκ βοός, *eine hörnerne kleine röre, (a small tube of horn.)* ἣν προσῆπτον μεταξὺ ὁρμιᾶς καὶ ἀγκίστρου (inter funiculum et hamum) διά τι τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ὁμόχροον (ob eundem corneæ illius fistulæ colorem cum aqua marina, ut piscis eo facilius deciperetur) τοῦ κέρατος, καὶ ὅπως μὴ ἀποτρώγωσιν οἱ ἰχθύες τὸν λίνον. recentiores quidem etiam κέρας vocarunt, συμπλοκὴν τριχῶν, *eine art von flechte, (a kind of tress;)* ut κέρας βοὸς posset esse πλέγμα βοείων τριχῶν, οἷα (quasi) τοιαύτης πάλαι ποτὶ οὔσης τῆς ὁρμιᾶς. sed, præterquam quod hic significatus est recentior; et quod potius equinos pilos ad ejusmodi contortum tenuem funiculum adhibere soliti sunt quam bovinos: poëta alibi dicit, λίνῳ καὶ χαλκῷ captos pisces; ut appareat, usos antiquissimos λιναῖς ὁρμιαῖς. sic μ, 253, ἐς πόντον προΐησι κέρας βοός, ubi eadem intelligitur cornea fistula prope hamum, τὸ κεράτινον συρίγγιον, προτιθέμενον τοῦ ἀγκίστρου, εἰς ἀσφάλειαν τῆς ὁρμιᾶς. solebant enim piscatores μεταξὺ τοῦ ἀγκίστρου καὶ τῆς σπάρτου, κέρας βόειον προσάπτειν, ἵνα καταπιόντες τὸ ἄγκιστρον οἱ ἰχθύες μὴ ἀποτρώγωσι τὴν σπάρτον. κέρα (pro κέρατα) ἐκ κεφαλῆς πεφύκει, Δ, 109. κέρα ἀγλαὲ, Λ, 385, conspicue cornibus; quod est vel, τόξοις ἀγλαϊζόμενε, qui te jactas et gloriaris arcu, ut κέρατα sint οἱ πήχεις τοῦ τόξου, coll. 375, *die arme, i. e. enden, des bogen, (the arms, i. e. the ends of the bow;)* et hæc interpretatio est vera, nam plurimum poterat arcu, quod genus pugnandi non nimis regium putabatur; arcus autem plerumque erat corneus, vide τόξον. aliis vero, quibus recentiora in animo hærent, placet magis, sic exponere, κάλλιστε τὴν τρίχα, ut κέρας sit ἡ ἐμπλοκὴ τῶν τριχῶν: nam erat species quædam comationis εἰς κέρατος τύπον; quo sensu sequens statim adjungi debet, in deceptionem mulierum, κομῶν ἐπὶ τῷ παρθένους ὑπάγεσθαι. Atticis vocabatur talis delicatior cincinnus ὁ κρώβυλος. alii, lubricius etiam, per κέρας h. l. intelligunt τὸ αἰδοῖον: quo sensu Archilochus penem vocavit κέρας ἀπαλόν. mirum igitur non est, si et sanctiores scripturæ, ab hominibus suo sensu abundantibus, miris modis distorquentur, et interpretamentis quæsitis fœdantur. ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, τ, 211, pro, κέρατα. et tertium comparationis est: sicut cornu est natura siccum, sic et oculi nulla lacrimula humidi erant. μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν, ne vermiculi arrosissent cornua in arcu, φ, 395, coll. 393, ut κέρατα et τόξον notent idem. κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοός, Ρ, 521, de mactatione bovis. βοῦν ἀγέτην κεράων, γ, 439, duo ducebant bovem cornibus. διὰ ξεστῶν κεράων, per polita cornua, τ, 566, ubi sermo est de duabus portis somniorum, coll. 563. χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, Κ, 294, ut solebant hostiæ majores. sic et de eadem re est γ, 426, 437, s. 384. πρυμνοῖσι κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς, Ν, 705, ad extrema cornua in capite multus erumpit sudor, bubus aratrum trahentibus; et innuit τοὺς κεραελκέας ταύρους, boves qui trahunt plaustra capite, οἷς διὰ τὸν περὶ κεφαλὴν κάματον ἱδροῦσι τὰ ἐκεῖ. et is mos etiam hodie in Hungaria obtinet. hinc et post ejusmodi durum laborem inungere solebant cornua κηρῷ ἢ ἐλαίῳ ἢ πίσσα. potest tamen et innuere, ὅτι συμπαθεῖ τοῖς ποσὶ τὰ κέρατα, τῇ διατάσει τῶν νεύρων. sed prius præstat. κεράεσσι τετεύχαται, corneæ sunt portæ, τ, 563. a τὸ κέρας est ἡ κεραία, antenna, it. quævis eminentia. fluviorum præsides pinguntur cornuti, quia brachia fluviorum, et plerumque plura ostia, quoque dicuntur κέρατα. imo et καμπαὶ eorum et errores curvi, sic dicuntur. κέρας αἰγὸς ἀμαλθείας ex fabulis notum. capra ea nutrierat Jovem. id qui haberet, omnia bona ex eo effundere posse putabatur. nonnunquam κέρας de loco alto et cacuminato ponitur, e. c. ὑψίκερας πέτρα. etiam ἐπὶ ἰσχύος, de vi et robore: quo sensu in sacris frequens vox. et de exercituum positionibus, ut ἀριστερὸν, δεξιὸν, κέρας. etiam poculi species κέρας dicebatur, quia antiquissimi ex cornibus biberant, maxime taurorum, qui magni valde sunt apud Molossos et Pæonas, et quorum labra incluserant argento. conf. Cæsarem, VI, 28, in fine. erant cornua boum sæpe, quorum εὐρύτης capiebat τέσσαρας χόας Atticos. hinc ipse Διόνυσος seu Bacchus fingebatur κερατοφυής, et appellabatur ταῦρος, et bovino capite statuebatur ἐν Κυζίκῳ. ab hoc significatu τοῦ κέρατος est ὁ κερατὴρ, ex quo ὁ κρατὴρ, et κεράσαι οἶνον. faciebant deinde pocula argentea, figura talium cornuum, *nach art unsrer stumpfschwanze oder stutzglaser die keinen fuss haben, (like drinking glasses of which the foot has been broken off,)* ne ex manu deponi plena possent. et Philippus rex, cui ἐφιλοφρονεῖτο, (quem familiariter et amice tractare vellet) κέρατι προύπινεν αὐτῷ, ex ejusmodi poculo, acuto infra, præbibebat ei.

κεράς, ἡ, vide sub πρόβατον.

Κεραυνός, οῦ. ὁ. (Ἄω) fulmen cum tonitru, quod lædere potest. ἀστραπὴ est fulgur tantum, *der zündende oder einschlagende blitz, (lightning.)* vox est a κείρειν, et αὔειν, i. e. καίειν, composita: ὁ φθείρων ἐν τῷ αὔειν. afflatu et igne suo destruens. hinc aliquis πολυφάγος dictus erat ὁ Κεραυνός, quia fulminis instar statim dissipabat dapes, aliosque convivas abigebat suâ voracitate. βροντήσας δὲ ἄρα δεινὸν, ἀφῆκε ἀργῆτα κεραυνὸν, Θ, 133, candens fulmen. et 405, ἕλκεα (vulnera) ἅ κεν μάρπτησι κεραυνὸς, quæ deprehensis inusserit fulmen. et ea difficulter curantur. sic et 419. nam a deo irato immissa, ab hominibus non facile tolluntur. et 455, πληγέντε κεραυνῷ, vos duæ percussæ. εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, Ο, 117. χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸς, Ξ, 417, coll. 415, nam ictus fulmine olet sulphur. δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν, Φ, 198. et 401, αἰγίδα, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυ-

νῆ· nam αἰγὶς physice est ipsa nubes fulmen continens. Ζεύς μιν κατέπεφνε, βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ, ε, 128. et 131, νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασε. sic et η, 249. μ, 387. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν, ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, μ, 415, s. ξ, 305, s. νῆα ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ψ, 330. ἀφίει Ζεὺς ψολόεντα κεραυνόν, ω, 538.

κεράω, f. άσω. (Κάρα) infundo in pocula, cornuum figuram habentia: præbeo bibendum ex ejusmodi poculis. vide κέρας, in fine. præsens per usum dicitur et κεραννύω, κεράννυμι. et quia potus vini solebat temperari: hinc hoc verbum non solum in genere notat, infundo potum; sed et, misceo, tempero. posterior tamen miscendi notio est recentiorum magis. κερῶντας οἶνον, ω, 363, i. e. ἐμβάλλοντας εἰς κρητῆρα. nam κερᾶν est proprie, infundere in cornu, i. e. corniforme poculum, ἐγχέειν. nam antiquissimi, κέρασι ζώων ἐγχέοντες ἔπινον. κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν, ε, 93, in pocula infudit vinum dulce rubrum. θυμηρὲς κεράσασα, κ, 362, ubi de lavatione calida sermo est; gratum at animo aptum infundens: i. e. sic calidam, ne offenderet lavantem. et quia recentiores crediderunt, aquam fervidam non nisi affusa frigida sic temperari posse: hinc sumsere notionem miscendi et temperandi, affuso quo alio. κεράασθε οἶνον, infundite vinum, γ, 332, pro κεράσθε. et media forma ponitur attice pro activo. κερόωντο οἶνον, θ, 470, pro ἐκερῶντο, infundebant vinum. sic, κερῶντό τε οἶνον, ο, 499. κρητῆρα κεράσατο, pro ἐκεράσατο, infundebat magnum poculum, γ, 399. σ, 422. et quidam libri τὸ σ in medio duplicant: præter necessitatem, ut videtur. nam terminatio quidem ipse aor. 1. brevis est: sed α radicale potest anceps esse, imo longum semper, si concipiatur positum loco η in aor. 1. sic, κερασσάμενος κρητῆρα, η, 179. ν, 50. pro κεράω dicitur *ionice* κεράω, f. κρήσω. ὅτε οἶνον ἐν κρητῆρσι κέρωνται, quando vinum poculis infundere solent, Δ, 260, i. e. quando vinum bibere solent, posito antecedente pro consequente. potest esse aor. 2. conj. med. potest tamen et forma esse κέρω, pro κεράω.

κερδαλέος, έα, έον. (Χάω) prudens, attentus ad commodum et utilitatem, dexter valde, vafer, callidus. κερδαλέος κε εἴη, ν, 291, sane valde prudentem et perspicacem eum esse oporteat. κερδαλέον ἔφατο μῦθον, ζ, 148, utilem sibi et callidam habuit orationem, qua sibi multum proderat: nam adulans utebatur verbis laudum amplissimarum plenis, modeste tamen et dextre; *eine geschickte kluge anrède, (an artful, clever speech.)* κερδαλέον παῖδα, ο, 450, ingeniosum puerum et facetum; immo et, qui prodesse vobis possit si venderetis eum. νοήμασι κερδαλέοισι, θ, 548, ingenio vafro et dissimulante. κερδαλέη βουλή, K, 44, consilium utile, ἡ σωστική, ὡς ἐρύουσα, i. e. φυλάττουσα, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικερδής. ergo et hoc nomen in sensu optimo. apud recentiores τὸ κέρδος magis determinatum est ad lucri notionem: apud Homerum signat latius et honestius.

κερδαλεόφρων, (Φρήν) qui de lucro cogitat et de commodo suo, *ein eigennützziger, (a selfish man.)* deinde et, vafer, astutus, *listig, (crafty,)* ὕπουλος, δίκην κερδοῦς τῆς δολίας (ἡ κερδὼ est ἡ ἀλώπηξ) ὁ τὰ πρὸς κέρδος ἤτοι δόλον φρονῶν. ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον, impudentiam indute, proprii commodi studiose, A, 149, φιλοχρήματε, *du habsüchtiger, (thou rapacious man:)* et tales natura sunt impudentes, nec nimis gloriæ appetentes. σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον, inquit rex, pœne jocans, ad Ulyssem, Δ, 339, tu ignavis dolis instructe, astute; et id proprie jocose dicit h. l. qui extra periculum esse vis. est ergo a τὸ κέρδος, commodum; unde κερδαλέος.

κέρδιστος, η, ον. (Χάω) callidissimus, prudentissimus. κέρδιστος ἦν ἀνδρῶν, ὁ Σίσυφος, Z, 153, i. e. ὁ συνετώτατος, ὁ ἐντρεχέστατος. nam in se est λέξις μέση, magis tamen in sensu optimo intelligenda, si simpliciter ponitur. Sisyphus iste adeo vafer fuisse narratur, ut Mortem ad se missam, captam in vinculis detinuerit, sic ut nemo hominum intra aliquot multos dies moreretur, donec Mars Mortem liberaret: i. e. fuit prudentissimus, qui consiliis suis bella omnia sopierit, donec tandem importunitate aliorum, ad bellum suscipiendum cogeretur. conf. Σίσυφος in R.

κερδίων, ίονος, ὁ ἡ. τὸ κέρδιον. (Χάω) utilior, commodior, *vortheilhafter, (more advantageous.)* forma comparativi, a substantivo facta, ex more Græco. neutrum ponitur adverbialiter. καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, Γ, 41, et sane multo utilius id fuisset: nam multi volunt quid, quod tamen non est utile. E, 201. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, Z, 410, mihi certe magis proficuum esset. sic porro, H, 28, 352. N, 458. Ξ, 23. O, 197, 226. Π, 652. T, 63. X, 103, 108. β, 74, 320. ε, 474. ζ, 145. ι, 228. κ, 153. λ, 357. ξ, 355. ο, 204. σ, 92, 165. τ, 283. υ, 304, 316, 331, 381. χ, 338. ω, 238.

κέρδος, εος. τό. (Χάω) utilitas, commodum, *vortheil, (advantage.)* dexteritas, *geschicklgkeit, (dexterity.)* consilium utile et prudens, *kluge vortheilhafte entschliessung und angreifung der sache: ein kluger griff, (a prudent resolution, cunning device.)* est indidem ab ἡ χείρ, quasi χέρδος si manum dextre et cum bono effectu operi admovere scimus. nam compositum dicere a τὸ κῆρ ἥδειν ἢ ἡδύνειν, cor delectare, quia omne commodum valde delectet; ingeniose magis cogitatum est, quam vere. ponitur apud poëtam semper in sensu laudabili, nisi expresse κακὸν addatur. οὐ τόδε κέρδος ἡμῖν ἔσεσθαι οἴω, π, 311, non istud commodo nobis futurum puto, *es wird uns das nicht vortheilhaft seyn, (that will not be advantageous to us.)* et sensus hujus loci est: si tu velis obire servos mares, et villas eorum, longum id erit; interim vero, dum tu sic obambulas, proci omnia tua

exhaurient epulando: tenta potius ancillas in domo nostra, servos autem omitte in præsentia. ἀκερδὲς ἐστι τὸ, πειρᾶσθαί σε τῶν ἀνδρῶν, ὧν οἱ πλείους ἔξω τῆς νήσου περὶ τὴν ἤπειρον: ἐν ἴσῳ γὰρ αὐτὸς μετέρχῃ τὰ ἐκείνων ἔργα, (stabula eorum et res quibus operam dant) ἐν τοσούτῳ οἱ μνηστῆρες τὰ κατ' οἶκον ἐκκενώσουσι. vides simul, poëtam innuere tecte, Ulyssem valde adjutum fuisse operâ mulierum, quas per nutricem suam disponi ad loca apta curaverat, ne quis procorum elabi aut clamorem foras ciere potuerit. ἔνθα δὲ φρασόμεθα, ὅ, τι κέρδος 'Ολύμπιος ἐγγυαλίξῃ, ψ, 140, ibi enim considerabimus, quod utile consilium exsequendum deus nobis præbuerit in manus, *was er uns vortheilhaftes zu thun an hand geben wird, (what useful counsel he will suggest to us.)* ὅπως κέρδος ἔῃ, quomodo commodum et utile sit, Κ, 225, ὅπως ἂν εἴη κερδαλέον, *wie es etwa vortheilhaft seyn könne, wie man was mit vortheil angreifen könne, (how it can be advantageous, how one might undertake something with advantage.)* ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, Ψ, 322, qui vero utilitates növerit, *wer aber die vortheile und rechten handgriffe inne hat, (but he who is acquainted with the advantages and the proper mode of proceeding.)* nam sic vocantur omnes κερδαλέαι καὶ ἐπωφελεῖς ἐπίνοιαι. sic, 'Οδυσσεὺς κέρδεα εἰδὼς, plenus consiliorum utilium, Ψ, 709, peritus artis. et de Penelope, cui datum erat κέρδεα ἐπίστασθαι, β, 118, i. e. ἐπινοίας, μηχανὰς, inventiones callidas perspicere et adhibere posse. et 88, ἣ τοι πέρι κέρδεα οἶδε, quæ sane nimium quantum intelligit consilia callida, ad rem suam facientia, *künstliche griffe, (cunning tricks,)* coll. 121, νοήματα. εἰδότες κέρδεα, ν, 297, inquit Minerva de se et Ulysse, coll. 298. et 299, ἐγὼ κλέομαι μήτι καὶ κέρδεσιν ἐν πᾶσι θεοῖς. ἐνὶ φρεσὶ κέρδεα ἐνώμας, σ, 215, in pectore utilia consilia versabas, *hattest gute anschlage, (wast fertile in stratagems,)* κερδαλέος ἦς, *warest witzig, (wast cunning.)* πέρι κέρδεα πολλὰ ἀνθρώπων οἶδε 'Οδυσσεὺς, τ, 285, supra homines alios sciebat multa callide cogitata. νωμῶν, volvens animo calliditates, υ, 257. πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, ψ, 217, multi enim malas calliditates consultant, *haben böse ränke im sinne, (harbour bad designs.)* κερδέων ἀρπαλέων, θ, 164, ubi quoque epitheton insinuat fraudes, quibus quis lucrari quid studet, περιπεσπευδάστων. κέρδεσιν ἤλασεν ἵππους, arte agitavit equos et compendiis dextris, Ψ, 515, *durch wolbeobachtete vortheile, (with dexterous management.)* Vide sub δόλος.

κερδοσύνη, ης. ἡ. (Χάω) prudentia, calliditas. κερδοσύνῃ ἡγήσατο 'Αθήνη, Χ, 247, calliditate præibat Minerva: ubi in sensu mythico posita omnino vox est ἐπὶ δόλου καὶ ἀπάτης: sed quatenus ista 'Αθήνη est consilium et prudentia ipsius Hectoris, confidentis adfuturum sibi in tempore Deiphobum; vox est in bono sensu, dum judicat id sibi maxime conveniens esse quod facturus erat, etsi id consilium postea reprehendit, coll. 298, 299, i. e. spes mea me fefellit de fratre. sic ex sensu mythico hujus loci, ἡ ἀλώπηξ dicitur ἡ κερδὼ, i. e. ἀπατητικὴ, δολερά: ex vero autem sensu, quatenus κέρδεα sunt βουλεύματα, ὁ 'Ερμῆς dicitur κερδῷος, in optimo significatu, qui et περιφραστικῶς dicitur κέρδιστον νόημα. hinc intelligis, quid significet Mercurius missus ad Calypso de dimittendo Ulysse, i. e. heros ipse intellexit, jam tandem tempus esse abeundi, et non destitit orare eam ut se dimitteret; ipsa etiam Calypso id ita judicavit utilius esse amato a se heroi. ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινε, ille vero prudenter devitabat me et interrogationem, δ, 251, devitabat responsionem: nam κερδοσύνη est ἡ ἐπικερδὴς βουλὴ, consilium utile. αὐτὰρ ὁ ἕζετο κερδοσύνῃ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, ξ, 31, i. e. φρονήσει, assidebat humi prudenter, et baculum emisit e manu: nam aiunt, φυσικὸν βοήθημα εἶναι ἀνθρώποις πρὸς ἐκμείλιξιν κυνῶν, τὸ καθεσθῆναί τινα, καὶ προΐεσθαι τὸ ἐν χερσὶν ὅπλον, ὡς μὴ ἐπιτιθέμενον: ὅθεν τοὺς κύνας ἀνιέναι τὸν θυμὸν τοῖς τοιούτοις, ὡς καὶ ἐγγίσαντάς ποτε καὶ ὀσφρησαμένους, ἔστι δὲ οἷς καὶ προσουρήσαντας, ἀπαλλάττεσθαι, καὶ μάλιστα εἰ καὶ τὸ τῆς ἐκπνοῆς ἄθρουν ἐπέχοιεν. conf. ἐκπεσεῖν ad h. l. ergo ἡ κερδοσύνη est ἡ φρόνησις, quæ et ἡ κερδαλεότης dicitur. recentiores vero hoc nomen ponunt pro, ἡ δολιότης. cæterum ἡ κερδὼ, vulpes, facta est ab ἡ κερδοσύνη, sicut ab ἡ Εἰδοθέα est facta ἡ Εἰδὼ, ab ἡ 'Υψιπύλη ἡ 'Υψώ. nimirum per apocopen, et producte in ultima. Schol. Aristoph. Equ. 1065. Vide sub δόλος.

κερκὶς, ίδος. ἡ. (Κρῶ) radius textorius. nam ejus capita sunt curvata, velut rostra τῶν κέρκων: vel et ab ave ἡ κρὲξ, vel verbo κρέκω, i. e. ἠχέω aliquo modo. χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκὶς, sc. Andromachæ texenti, cum audiret luctum, Χ, 448. χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινε, ε, 62, sc. Calypso. nam fœminæ etiam nobilissimæ, texebant studiose apud vetustos.

κερόωντο, vide sub κεράω.

κερτομέω, f. ήσω. (Τέμω) cor pungo et vellico alicujus. idque fieri potest vel contumeliose, vel facete et jocose. est compositum ex τὸ κέαρ, cor, et τέμνω, cujus perf. med. est τέτομα: et mitissime plerumque notat apud poëtam. fictis quibusdam verbis animum alterius commoveo vel commovere volo, ludo jocose, cavillor, derideo, jocose et ironice mentior. *ich scherze, thue hönisch, spotte, (I jeer, deride, banter.)* οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν, illi vero illudebant id dictis et jocabantur, β, 323, et in sequentibus narrantur ii joci salsi. μή μιν κερτομέωσιν, π, 87, ne eum acerbe ludant et exagitent: ubi tamen in sensu duriori ponitur. nam loquitur ibi Telemachus, metuens, ne pater suus personatus et sub mendici specie, contumeliose ludatur a procis petulantibus. μή τις Φαιήκων κερτομέοι ἐπέεσσιν, η, 17, ne quis Phæacum jocosa dicta proferat de hac re; inquit regia virgo, adducens ignotum hospitem facie honesta: *darüber spöttische scherz-*

reden führe, (should make sarcastic remarks on the subject.) κερτομίων Ὀδυσῆα, σ, 349, ludens verbis in Ulyssem, coll. 352—363, *über ihn spottend, (rallying him.)* σὺ δὲ κερτομίων ἀγορεύεις, Β, 256, tu exprobratorie loqueris; tu acerbe ludens regem loqueris; coll. 255, ubi videtur esse oppositum: nos regi multa damus, tu, qui in id inveheris, nihil aliud nisi verba confers: δακνηροὺς μόνον λόγους τῷ βασιλεῖ δίδως, καὶ οὐδὲν ἄλλο. σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω ταῦτα ἀγορευέμεν, ἵνα ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς, ν, 326, te jocantem, jocose mentientem, puto ista loqui, ut me decipias. παῖδες αἰεὶ κερτομέοντες, pueri semper illudentes vespis illis, Π, 261, ubi sermo est de pueris qui nidum vesparum vel crabronum sæpius incessunt, eosque irritant: et maxime τὸ ψεκτὸν inest τῷ, αἰεί. τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες, Θ, 153, quid me ad ista hortamini illudentes me? inquit Ulysses ad provocantes eum ad certamen ludicrum; putabant autem, eum esse senem imperitum ludorum nobilium: *sie forderten ihn also spöttisch auf, (they invited him therefore tauntingly.)*

κερτομία, ας. ἡ. (Τέμω) irrisio faceta, *ein feiner spott, ein gesalzener scherz, (delicate raillery, a witty jest.)* οἶδα καὶ αὐτὸς ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι, Υ, 202, inquit Æneas ad Achillem, novi et ego scommata et flagitiosa loqui. sic et 433, ubi idem dicit Hector Achilli. κερτομίας δέ σοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω μνηστήρων, υ, 263, *ich will dich vor den spotten und gewaltthätigkeiten der freier schon schützen, (I will protect thee from the gibes and jeers of the suitors.)* quibus locis injuriosa dicacitas intelligitur.

κερτόμιος, ου. ὁ ἡ. (Τέμω) dicax, jocosus, facete mordax: *spöttisch, scherzend, hönisch, (jeering, jocose, taunting.)* et in genere, fictus animi causa. dicitur et κέρτομος. ἱλάσκοντο τὰς θεὰς θυσίαις, καὶ χοροῖς γυναικείοις κερτόμοις, Herodot. V, 83, ubi γυναῖκες γυναῖκας per jocum κακῶς ἠγόρευον τὰς ἐπιχωρίας. αὐτίκα κερτομίοις Δία προσηύδα Ἥρη, sc. ἔπεσι, Α, 539, statim salsis verbis allocuta est eum, ipsa renidens, ne videretur increpare eum, cum verba ipsa essent increpatotia. sic, κερτομίοις ἐπέεσσιν παραβλήδην, Δ, 6, verbis salsis et jocose severis, comparative loquens: nam comparat facta duarum dearum factis unius deæ, et hanc præ illis laudat; ut hac leni derisione earum, excitet eas: comparat deinde et bellum et pacem, 15, 16, et simulat, se omino pacem malle, 18, quo ficto consilio maxime eas pungit. en ibi jocos cœlestes. sic et Ε, 419, ubi Juno et Minerva κερτομίοις ἐπέεσσιν Δία ἐρέθιζον, jocosis dictis Jovem provocabant; et effectus eorum erat, ut subrideret pater deorum, *dass er über ihre spöttische reden lächelte, (that he smiled at their sarcasms.)* sed in sensu acriori est ι, 474, ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι, ubi Ulysses procul ex navi sua Cyclopem increpat. Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισιν Μελάνθιος, υ, 177, *mit spöttischen worten, (with taunting words:)* et ἀνέρας ibi est κατ' ἐξοχὴν, *diese herren, (these nobles.)* hos homines nobiles: præterea verba ipsa sunt acria et acerba. πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι, ω, 239, primum verbis cor pungentibus experiri eum; et ibi Ulysses personatus adloquitur patrem suum *fictis* verbis, quibus eum valde commovet et varie. hoc loco ergo maxime proprie positum nomen.

κέρω, (Κάρα) idem quod κεράω, q. v. infundo, bibo. ὅτε οἶνον κέρωνται ἐν κρητῆρσι, Δ, 260. nam κρατὴρ est a κέρω vel κεράω.

ΚΕ'ΡΩ et κείρω, f. κερῶ, et æolice κέρσω. demeto, deseco, everro; *ich kehre mit dem besem weg, (I sweep away with a broom:)* et metaph. consumo, absumo, *ich zehre, verzehre, (I consume, devour.)* est factum a sono mordentium e terra herbas vel gramen. κείρει λήϊον, depascitur segetem, de asino, Λ, 559, i. e. εἰς κόρον ἐσθίει, satiat se segete, quam invasit. et ab hoc κείρειν est ὁ κόρος. δημὸν (pinguedinem) κείροντες, Φ, 204, i. e. ἀπλήστως ἐσθίοντες κόμην κερέειν, pro κερεῖν, comam abscissurum me esse, tibi in honorem, Ψ, 146, conf. κόμη. δοῦρα ἐλάτης κέρσαντες, cædentes ligna abietis, Ω, 450. ergo et de lignis ponitur, si cæduntur. unde est ὁ κορμὸς, truncus, *der stamm, (the stem.)* et Germani dicunt, *abstämmen, (to fell a tree,)* i. e. infra ad radicem cædere arborem. κείρετε, absumite, *verzehret es, zehret, (consume,)* α, 378. β, 143. et vides in hoc significatu similitudinem vocum, Græcæ et Germanicæ, κείρειν, *zehren, aufzehren, (to consume.)* hinc potest esse ἡ κὴρ, i. e. ἡ θανατηφόρος μοῖρα, quam supra sub τὸ κάρα inseruimus: et cui hæc etymologia verior videtur, revocet eam vocem cum suis derivatis huc. ἐκείρετε ἐμὰ κτήματα, β, 312, absumebatis bona mea, *zehretet sie auf. (consumed them.)* sic, ἔκειρον αὐτῷ κτήματα, χ, 369. κτήματα κείροντας, σ, 143. ω, 458. γῦπε ἧπαρ ἔκειρον, duo vultures hepar depascebantur, λ, 577. ἐκείροντο χαίτας, desecabant sibi capillos, ω, 46, quod in luctu magno fieri solebat; et istæ abscissæ vivorum comæ imponebantur mortuo. sic, κειρόμενοι, Ψ, 136, de capillis luctus causa desectis. sic, κείρασθαι κόμην, *sich die haupthaare abzuschneiden, (to cut off one's hair,)* δ, 198. Ψ, 46, mortui causa. in specie τοῖς ποταμοῖς τὰς πρώτας κόμας ἀπεκείροντο οἱ ἀρχαῖοι. conf. Σπερχειὸς in R. sed h. l. iste, sicut Achilles, τὴν πρώτην κόμην οὐκ ἐκείρατο θεοῖς εἰς ἀπαρχὴν, ἀλλὰ νέος ἦν πρωτοκόμης.

- κέσκετο, vide sub Κέω, pono.

κεστὸς, ἡ, όν. (Κέντω) acu pictus, *gesticket, (embroidered:)* variis insitionibus colorum pretiosorum et artificiose distinctus. est a 3. præteriti passivi κέκεσται, a κέντω: abjecto ν. ἀπὸ στήθεσφι ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα, a pectore suo solvebat artificiose pictum cingulum, Ξ, 214, seqq. ubi istud cingulum Veneris, quod illa infra mammas gestabat, egregie describitur: *den gesticketen gürtel, (the embroidered*

cestus.) is enim figuram corporis venustiorem reddebat, et ubera supra eum prominentia. et h. l. plene dictum. si ergo alibi *κεστὸς* simpliciter exstat, subintelligendum est substantivum. sic, *ἡ διπλόη*, sc. *χλαῖνα*, et multa alia adjectiva substantive posita. cæterum iste *κεστὸς* conciliabat tantum amorem venereum, non vero iram omnem omnino prohibebat: efficiebat tamen, ne quid gravius ab irato pateretur is, qui hunc *κεστὸν* gestabat, quæ omnia ex indole virili, et fœmineis illecebris, vere sunt desumta. conf. Ο, 18—33. hinc est et *τὸ κέστρον*, vel *ὁ κέστρος*, vel *ἡ κέστρα*, instrumentum, quo quid cavatur, ut inseri possit aliud: etiam teli species. cæterum *κεστὸς* in genere est, punctus, foraminibus parvis confossus et compunctus.

κεστρεὺς, *ὁ*, vide sub *νῆστις*.

κευθαίνω, f. 2. *ανῶ*. (Κῶ) depono in occultum, occulo, infodio. idem ac *κεύθω*. *οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γε ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο*, Γ, 453, non enim sane ex favore occultarent eum, si quis vidisset vel videret eum. *sie hätten ihn gewiss nicht aus liebe verhehlet, (they would certainly not have secreted him out of affection.)*

κευθμὸς, *οῦ*. *ὁ*. (Κῶ) latebra. *ἐκ κευθμῶν*, Ν, 28, et sermo est ibi de piscibus marinis, prodeuntibus ad salutandum quasi Neptunum.

κευθμὼν, *ῶνος*. *ὁ*. (Κῶ) idem. *σύες*, *πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες*, κ, 283, i. e. *συφεοὺς*, *koben, (pig-styes.)* *μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος*, ν, 367, quærens latibula per speluncam, in quibus occuli possent res pretiosæ.

κεῦθος, *εος*. *τό*. (Κῶ) locus subterraneus quo quid occulitur et reponitur; deinde et, quævis occultatio rei; specus obscurus. *νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι*, Χ, 482, at nunc tu quidem abis ad domos Plutonis sub occultis terræ sinubus sitas: inquit Andromache de mortuo suo Hectore. *ἵσταόντ' εἰν Ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης*, ω, 202, Agamemnonis et Amphimedontis anima. ista *κεύθεα* sunt eadem quæ *δόμοι Ἀΐδου*: nam ea domus est *ὑπόγαιος*, et hanc ob causam *κεκρυμμένη*.

κεύθω, f. *εύσω*. (Κῶ) depono in occultum, occulo, infodio. est quoque a *κέω*, jacere facio. Germanorum, *eine kuthe, (a hole, or grave,)* fossa, in quam mortuus infoditur, aut arbor inseritur, ejusdem est originis. est ergo *κεύθω*. jacere in occulto facio, deprimo, obruo: *ich verhehle, (I conceal)* vel *verhöle, (bury,)* quod verbum Germanicum ab *höle, (a hole,)* specus, oritur. *ἔπος τί κε μυθησαίμην; ἢ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει*, φ, 194, eloquar? an sileo? at animus me jubet proloqui. *τί νύ σοι νόος ἔνδοθι κεύθει*; ω, 473, inquit Minerva ad Jovem: quæ est animi tui sententia occulta? quid mens tua secum statuit? *μαίνεσθε, καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα*, σ, 405, ubi sensus est: nimis palam ostenditis consilium vestrum de occidendo hospite; hinc addit *θυμῷ*: sed *ἀστείως* id rursus obvolvit, addens, quasi cibum et potum evomerent ebrii vel evomituri sint, nam hoc est *οὐ κεύθειν βρωτύν*. *ihr könnet es nicht mehr bey euch bergen und beherbergen, was ihr gegessen und getrunken habt, (ye can no longer conceal or retain what ye have eaten and drunk.)* *οὐδέ σε κεύσω*, γ, 187, nec te celabo quidquam. *ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ*, eloquere, ne cela et occule in animo, Α, 363. Π, 19. Σ, 74. *μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισι, ὅ,τι κέ σε εἴρωμαι, φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν*, θ, 548, ne occule ingenio vafro, quodcunque te interrogavero, nam proloqui te id melius est. *ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει*, aliud cogitat apud se, aliudque loquitur, Ι, 313. *δάκρυα ἔκευθε*, lacrimas continebat ne prosilirent, τ, 212. *νοήματα πατρὸς ἔκευθεν*, ψ, 30, cogitationes patris, cognitas sibi, occulebat apud se. *ὅσα πτόλις ἥδε κέκευθε*, Χ, 118, quascunque opes hæc urbs abditas habet vel habebat huc usque: et est imperf. Ionicum pro *ἔκευθε*, i. e. *ἔνδον ἔκρυπτε*. nisi mavis, esse præteritum medii, *κέκευθα*, *ας*, *ε*, pro *κέκυθα*, et id omnino præstat. *εἴδομεν, ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε*, γ, 18, pro *εἴδωμεν*, videamus, quod consilium in mente habeat. *ὄφρα εἰδῇς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει ἡμετέρη*, ι, 348, ut cognoscas, qualem potum istum navis nostra continuerit: ubi vides plusquamperf. med. et notionem *περιοχῆς τῶν ἐντός*. *ὅπου κύθε γαῖα*, i. e. *ἔκρυψε*, γ, 16, ubi terra eum inclusit, i. e. ubi mortuus et sepultus sit; et est aor. 2. pro *ἔκυθε*. nam f. 2. est *κυθῶ*. *ὁπότε ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλὴ*, ζ, 303, si domus et aula te continuerint intra se; et est vel perf. m. conj. vel est aor. 2. a. conj. ionice: Iones enim et ibi addunt augmenta et reduplicationes, ubi aliæ dialecti id negligunt. *εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼ Ἄϊδι κεύθωμαι*, donec ipse ego in sepulcro condar, Ψ, 244. hinc dicuntur *οἱ κευθμῶνες ᾅδου, καὶ νεκρῶν*.

κεφαλὴ, *ῆς*. *ἡ*. (Κύβω) caput. est quasi *κυφαλὴ* vel *κυβαλὴ*, a *κύβω* vel *κύπτω*, inclino, curvo. nam caput est convexum. hinc omne convexum eminens vocatur *κεφαλὴ*, ut os cubiti extrorsum eminens si curvatur cubitus, etc. dicitur et *κεβαλὴ*, et *κεβλὴ*, apud Callimachum in Fragm. 41, *ἀμφὶ δὲ κεβλὴν εἱρμένος, ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον*, circa caput redimitus alliorum crispam habet coronam. antiqui non soliti sunt tegere caput extra prœlium. hinc in Homero nusquam fit mentio *πίλου ἢ καυσίας*: et hæc *καυσία* erat pileus albus Macedonicus, cui reges circumplicabant suum *διάδημα*. mundum muliebrem in capite, Græci vocabant *κεφαλὴν περίθετον*, quæ et *ἡ περικεφαλαία* dicebatur. hujus mundi species sunt Χ, 468, seqq. *στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς*, constitit supra ad caput dormientis, et sermo est de somnio, Β, 20. Ψ, 68. Ω, 682. δ, 803. ζ, 21. υ, 32. conf. *ὄνειρος*. Sed ψ, 4, sunt eadem verba de ancilla, excitatura heram dormientem. *κέρα ἐκ κεφαλῆς πεφύκει*, Δ, 109. *κατὰ ἰνίον κεφαλῆς*, Ε, 73. *ἐκ κεφαλῆς εἵλκετο χαίτας*,

K, 15, vellebat comas sibi ex capite; et quidem supplicationis causa. sic, τίλλων τρίχας ἐκ, X, 78, coll. 77, in luctu magno. κατέῤῥειν ἱδρὼς κεφαλῆς, sudor defluxit ex capite, Λ, 811. συνάραξεν ὀστέα κεφαλῆς, M, 385, ossa capitis confregit omnia. τὸν ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, Ξ, 465, in commissura capitis cum cervice. et 467, τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλὴ, στόμα τε ῥῖνές τε οὔδει πλῆντο (ἔπληντο, ad terram admovebantur,) ἤπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα. ἀπὸ κεφαλῆς κόρυθα (galeam) εἵλετο, prædæ vel spolii loco detraxit ei, O, 125. αἵματι καὶ κονίαις ἐκ κεφαλῆς διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους εἴλυτο, contectus erat, Π, 650. sic Σ, 353. ἐκάλυψαν αὐτὸν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, i. e. δι' ὅλου σώματος. κόνιν χεύατο κακκεφαλῆς, pro κατὰ, per, *streuete erde auf sein haupt, (sprinkled dust on his head,)* Σ, 24. et 214, ἀπὸ αὐτοῦ κεφαλῆς σέλας αἰθέρα ἵκανεν, splendor de capite ejus, i. e. de galea. sic 226, πῦρ ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτοῦ δαιόμενον. ἁπτόμεναι κεφαλῆς, tangentes caput mortui, non vero osculantes, utpote in luctu, Ω, 712. collato Σ, 71, κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο. vivi quidem, in luctu tamen summo existentis. οὔ σοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε, non acutissimum cernis, Ψ, 477. et 765, κατὰ κεφαλῆς ἔχεεν αὐτῷ ἀϋτμένα Ὀδυσσεὺς, halitu perflabat caput ejus in currendo, adeo prope post eum currebat. εἷλε Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο, T, 126, ubi quæstio, num caput Ates, an caput Jovis cui insedit Ate, sit intelligendum? nam Ἄτη non videtur apte dici habere πλοκάμους, utpote quæ ξηραίνει et deturpat βλαπτομένους: neque rursus de capite Jovis, cum nusquam πλόκαμοι de viris ponantur, sed πλοχμοί. restat, ut putemus, Ἄτην dici εὐπλόκαμον, utpote numen fœmineum, a persona sua fœminea; non vero ab effectu suo apud læsos quos sui ipsorum pœnitet. obstat quidem et hic, nusquam dici, capite et capillis prehendi projiciendos, sed vel pede ut Vulcanum, vel manu ut Ἀστυάνακτα. præstat tamen, de Ate hoc insolitum pro vero habere, eamque capite esse prehensam, quia Ate et ipsa sit res capitis. nam omnis error mentis, est capitis, non vero manuum pedumque: ergo recte dicitur, capite corripi; sicut recte dicitur, in capite residere. σοὶ κεφαλῇ κατανεύσομαι, capite tibi annuam, A, 524, inquit Jupiter ad Thetidem supplicem, conf. κατανεύω. κεφαλῇ καὶ ἄλλοι μείζονες, statura et eminentia capitis alii sunt etiam majores, Γ, 168, *ragen mit dem kopfe drüber, (surpass him in stature;)* nam Agamemnon grandis quidem erat statura, alii tamen grandiores: sed facie majestatis plena. sensus ergo h. l. hic est: alii quidem etiam elatiores capite, sed sic pulcrum capite et sic majestatis plenum capite, non video; ut κεφαλῇ ad καλὸν et ad γεραρὸν, 169, s. repeti debeat. et τὸ, καὶ 168, non ad ἄλλοι, sed ad μείζονες, pertinet; hoc sensu: est quidem procerus, sed tamen alii etiam proceriores. et 193, μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος, εὐρύτερος δὲ ὤμοις καὶ στέρνοις, ubi sermo est de Ulysse satis procero; ut appareat, Agamemnonem, quo erat minor statura, non fuisse brevem. ergo κεφαλὴ etiam staturam denotat. ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων χρύσεον, Σ, 205, ei, sc. Achilli: et sensus est, cum Achilles ostendere se vellet Trojanis, et inclamare eos, secum habebat plurimos suorum bene galeatos, eosque sic statuebat, ut sol adversus, galeas resplendere faceret. hoc poëta uni tribuit Achilli. πολλὴ κόπρος (*viel müll und staub und kerich,) (much dirt, dust, and dung)* ἦν ἀμφὶ κεφαλῇ γέροντος, Ω, 164, volutati præ luctu in terra sub dio, ubi apparet κόπρον non præcise esse fimum, sed quasvis minutas sordes. simul h. l. κεφαλῇ non de solo capite, sed de toto sene, est intelligendum. ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι, I, 544, de capite et pelle apri: et sermo est de venatione Meleagri. nam caput occisæ in venatione feræ erat γέρας, dandum ei qui primus vulnerarat feram. is mos solemnis in Asia, etiam in Græcia. Sed ob hoc γέρας, concitante Diana, i. e. occasione orta ex venatione, bellum ortum: quam historiam obiter tangit poëta. στεφάνην ἐπιθήκατο κεφαλῆφιν, K, 30. galeam et, 261, κυνέην ἀμφίθηκε κεφαλῆφιν, ubi syllaba paragogica φι vel φιν adjuncta dativo. hinc nomen ἡ περικεφαλαία factum. sic et 257. et 496, κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη, quod ὄναρ erat Diomedes, interficiens dormientem, coll. 494, s. τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν, *nach dem kopfe zielend, (aiming at the head.)* Λ, 350. κεφαλῆφιν ἐπὶ λάβεν, cum prehendisset eum capite, Π, 762. κεφαλαὶ δράκοντι ἦσαν τρεῖς, Λ, 39. ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων (κεφαλῶν) τάμνε τρίχας, qui erat mos in victimis, Γ, 273. sic, γ, 446, κεφαλῆς τρίχας ἐμβάλλων πυρί. sic, ἐνέβαλλεν, ξ, 422, ubi de sue mactato sermo est, ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς εἶχεν, Λ, 72, sed æqualia in pugna capita habebant, coll. 71, i. e. μὴ ἕτεροι φεύγουσι, neutri cedunt in fugam, ἰσοψύχως ἐμάχοντο, stabant utrique ἕνα θυμὸν ἔχοντες. et est metaphora ab hominibus ejusdem staturæ, opponentibus se invicem. κεφαλὰς κορύθεσσι κρύψαντες, Ξ, 372. ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε (duo equi, sequentes currentem) πετέσθην, Ψ, 381, coll. 379, s. ad eum enim capita dirigentes et capitibus fere tangentes eum volabant cursu. κεφαλὴ sæpe notat *vitam*. ὅσον περὶ κεφαλῇ ἐμῇ καὶ σῇ δείδια, μή τι πάθῃ, P, 242, quantum de meo et tuo capite metuo ne quid accidat ei; i. e. vitæ nostræ, personæ nostræ. σὺν μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῇς κεφαλῇσι, γυναιξὶ καὶ τέκεσι, Δ, 162, magno luent, sc. capitibus suis, uxoribusque et liberis; i. e. vita et persona sua ipsorum. notat ergo et, *personam* ipsam. Τεῦκρε, φίλη, κεφαλὴ, O carum mihi caput, Θ, 281, ut totus homo per partem nobiliorem denotetur. ἔμελλε πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς ἄϊδι προϊάψειν, Λ, 55, multos fortes viros ad inferos demissurus erat. et 462, ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς, clamabat, quantum capax erat vir, ὅσον ἐχώρει ἀνὴρ, εὐρυφωνότερος ὢν γυναικός. simul respicitur, non ad virum modo, in opposito fœminæ; sed et ad instrumentum clamoris, ad os, quod est in capite. ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς ὄπα, vocem odiosi

mihi viri, Π, 77, . ἐον αὐτὸν ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, æstimabam eum æque ac me ipse, *so wie meine person, (as myself,)* Σ, 82. et 114, φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα, cari capitis interfectorem; i. e. Patrocli. Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα, Trojanos et arma eorum, Φ, 336. σῆς κεφαλῆς, a te et corpore tuo, O Hector, Χ, 348. ἠθείη κεφαλὴ, Ψ, 94, i. e. ἀδελφική: et sic blande appellatur φίλος προγενέστερος, amicus senior. Ἑκτορέης κεφαλῆς ἄποινα, redemtionis pretia pro Hectore, Ω, 276, 579. φοξὸς κεφαλὴν, Β, 219. et 478, κεφαλὴν (κατὰ,) ἴκελος Διΐ, i. e. ἡγεμονικὸς, vultu majestatis pleno. ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν (κατὰ) Γ, 227, ut ergo hoc nomen sæpe in genere, adspectum, vultum, notet. ἐπαείρας, attollens, Κ, 30, ἀπὸ δειρῆς κόψε, Ν, 202. ἔβαλεν αὐτὸν, Ο, 433. βάλε πέτρῳ μέσην κακκεφαλὴν, Π, 412. et 578, χερμαδίῳ. σεὴν ἐνείκας, Ρ, 39, caput tuum, i. e. vitam, auferens. et 126, ἀποτάμοι. πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, Σ, 176. et 335, φονῆος. ἤλασε ξίφει κακκί: Υ, 475. κόψατο χερσὶν, frontem et caput plangebat, Χ, 33, in luctu. σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, β, 237, exponentes vitam suam, *setzen ihr liben aufs spiel, (risking their livss.)* sic, ψυχὰς, quod idem est, γ, 74. ι, 255. τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, tale enim caput, i. e. talem virum, desidero et requiro, α 343, et sermo est uxoris de marito, qui simul erat rex; de Ulysse. in genere ἀπὸ τοῦ τιμιωτάτου μέρους ὅλος ὁ ἄνθρωπος λέγεται. τοίην γὰρ κεφαλὴν γαῖα κατέσχεν, tam egregium virum principem obtinuit terra, i. e. mortuus est, λ, 548, Ajacem. et 556, ἶσο Ἀχιλλῆος κεφαλῇ, æque ac ob Achillem. et 633, Γοργείην κεφαλὴν, i. e. ὅλην τὴν Γοργόνα. λίσσομαι ὑπὲρ σῆς αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων, ο, 262, supplico per tuum caput et sociorum, i. e. per salutem tuam. ἐμῇ κεφαλῇ, i. e. ἐμοὶ, χ, 463, inquit Telemachus. Sed, Ε, 741, Γοργείη κεφαλὴ in ægide Minervæ, est ἡ κεφαλὴ μόνη τῆς Γοργοῦς. ὀφθαλμῶν τε βολαὶ, κεφαλή τ', ἐφύπερθέ τε χαῖται, δ, 150, caput, et comæ in eo. ἓξ δειραὶ, καὶ ἐν ἑκάστῃ σμερδαλέη κεφαλὴ, de Scylla, μ, 91, *sechs hälse, und an jedem ein grässlicher kopf, (six necks, and to each a hideous head.)* ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον, ζ, 226, de capite detersit lavando maris sordes. ἐκρέμασε φόρμιγγα αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, θ, 68. et 85, φάρος κακκεφαλῆς (κατὰ τῆς κ.) εἴρυσε, pallium super caput attraxit, coll. 92. et 88, κεφαλῆς ἄπο φᾶρος ἕλεσκε. ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ν, 399. et 431, ὄλεσε. quod fiebat occultando eos crines sub persona aliqua callide superposita, ut calvitiem mentiretur. hinc σ, 354, δαΐδων σέλας, αὐτοῦ καὶ κεφαλῆς, splendor facum, et capitis ipsius: nam calvum videbatur cranium esse in capite, et lucere quasi id album cranium. κακκεφαλῆς ἔχευεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη, ψ, 156, i. e. prudentia ipsius, demta ista persona. κόνιν αἰθαλόεσσαν (cinerem) χεύατο κακκεφαλῆς, ω, 316, in luctu. κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην, ε, 232. κ, 544, de Nympha. κατέχευε χάριν, ψ, 162. ζ, 235. θ, 19. καταμφικαλύψας ῥάκος, ξ, 349. νεύσω σοὶ κεφαλῇ, π, 283. νευστάζων, σ, 153, motans caput, ut solent cogitabundi indignantes. et 239, ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικὼς, ubi eadem nutatio capitis fit ex infirmitate magna corporis. παριστάμεναι κεφαλῆφι, υ, 94, adstare capiti suo. κυνέην κεφαλῇ εἶχε, habebat galeam in capite, ω, 230, et quidem ex pelle caprina factam, contra radios solis, cum opus faceret in horto senex principalis. ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, prope admovens caput ad hospitem, α, 157. et 208, αἰνῶς (valde) κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας (similis es) κείνῳ, ubi κεφαλὴ est vultus et capitis forma majestatis plena. κεφαλὴν οὔδεσδε πελάσαι, caput terræ admovere, ad terram adfligere, κ, 440, *ihm den kopf vor die füsse zu legen, (to lay his head at his feet.)* πλῆξε κυβερνήτου κεφαλὴν, μ, 412. et 413, συνάραξε ὀστέα πάντα κεφαλῆς. πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν ἔτρεπε, versus solem caput vertebat, ν, 29, *sahe nach der sonne, (turned his face toward the sun.)* ἐπ' ἀγκῶνος σχέθεν, sustentabat caput cubito, *stüzte den kopf auf den ellenbogen, (supported his head on his elbow.)* ξ, 494. κύσσε δέ μιν, (osculabatur eum) κεφαλὴν (κατὰ) καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, π, 15, *küssete ihm die stirne und die augen, (kissed his forehead and eyes.)* sic et ρ, 39. et oculos suaviari erat honestiorum. sic et τ, 417. de vilioribus est ρ, 35, ἐκύνεον (suaviabantur αἱ δμωαὶ, Ulyssis) ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. sic de servis, φ, 224. χ, 499. et de Ulysse, blandiente suis fidis servis, ὡσαύτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς (frontes) καὶ χεῖρας ἔκυσσε, φ, 225. ut ergo κεφαλὴ in specie sit, frons. κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα ἀνέσχεν, erigebat canis, ρ, 291. παρακλίνας, caput deflectens, υ, 301. κάτω ἔχων, demittens caput, incurvans se, ω, 241. νυκτὶ μὲν ὑμῶν εἴλυνται κεφαλαί τε πρόσωπά τε, υ, 352. τόσαις κεφαλαῖς, tot capitibus, sc. Scylla, quæ sex habebat capita, μ, 123. εἰσιδέτην πάντων κεφαλὰς, β, 152, quod augurium innuebat perniciem futuram omnium. συνήραξέ κε (confregisset sane) ἡμῶν κεφαλὰς καὶ νήϊα δοῦρα, nostra capita, et trabes navales, i. e. navem, ι, 498. συῶν εἶχον κεφαλὰς φωνήν τε δέμας τε, socii a Circe mutati; κ, 239. ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς, exserit capita sua extra specum, sc. Scylla, μ, 94. νέοι, αἰεὶ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα, nitidi, ο, 331, ubi a parte ὅλον τὸ σῶμα innuit. νεύοιεν (κατὰ) κεφαλὰς, nutent quod attinet capita, σ, 236, ex infirmitate et mortis adventu. ἑξείης κεφαλὰς εἶχον, suspensæ sc. ancillæ, χ, 471. σὴ δ' ἱερὴ κεφαλὴ, Ο, 39, ubi Juno jurat caput Jovis, tuumque sacrum caput. κεφαλὴ est idem quod ἡ κορυφὴ, et τὸ κρανίον. verbum κεφαλαιόομαι est, κορυφόω. et ἀποκρανίζω est, ἀποκόπτω τὴν κεφαλήν. Vide sub ἶσος, aliquanto sub initio, et ὅσος similiter.

κέχαδα, κέχανδα, κεχάνδειν, vide sub χάζω, ad finem.

κεχρημένος, vide sub χρηΐζω.

κέχρηται, κέχρητο, vide sub χρέω.

κέω vel κείω, f. κέσω. (Κῶ) findo, cædo, dis-

seco, *ich spalte, (I cleave)* hinc nostrum est *käuen, (to chew,)* mandere; et, *ein keil, (a wedge,)* cuneus. et hoc verbum proprie de lignis. ἔκοψε δὲ σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων, ξ, 425, percussit porcum ligno quercus, quod reliquerat cum finderet ligna, *mit dem kloben eichenholz, auf dem er die übrigen gespaltet hatte, und den er liegen lassen, (with the block of oak on which he had split the rest of the wood, and which he had left lying:)* σχίζων. ab hoc κέω est et ὁ κῶος, ου, specus. idem verbum dicitur et κάω, q. v. unde est χάω et σχάω. οὐκ ἔσχων, non findebam, Aristoph. Nub. 408. et inde est κίζω, et σχίζω.

Κέω et κείω, f. εύσω. (Κῶ) aduro, accendo, uro. quod deinde et dicitur κάω et κήω et καίω et καύω f. ήσω et αύσω et αὔσω. ἄγρει δὴ, πῦρ κεῖον, φ, 176, age sane, ignem accende, pro κεῦσον, *mache feuer an, (I kindle a fire.)* ἔνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν, ibique ignem accendentes rem sacram fecimus, ι, 231, pro κείσαντες. μηρὰ δὲ κείαντες, ν, 26, femora adolentes, comburentes. κειαμένω πῦρ, cum ambo ignem accendissent, π, 2. πῦρ μέγα κειάμενος, ψ, 51.

Κέω et κείω, f. είσω. (Κῶ) pono, compono, depono, me vel aliud. εἵματά σοι ἐν μεγάροις κέονται, vestes pro te in domo depositæ sunt et jacent, Χ, 510. ἐν σπήεσσι κέονται, in spelunca quadam jacent deposita, π, 232. ἐν μεγάροισι κτήματα, λ, 340, reposita sunt, ὡς κειμήλια. μνῆμα ξείνου κέσκετο (Ionica forma imperf. med. pro ἐκέετο, jacebat) ἐνὶ μεγάροισι, φ, 41, in memoriam hospitis. κείω δὲ, ὥσπερ τὸ πάρος ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, τ, 340, cubo, sicut antea insomnes noctes transigebam; cubo sic, quemadmodum et antea, nam adsuetus sum duris. sed hoc κείω in specie quoque notat ἐπιθυμίαν καὶ θέλησιν τοῦ κεῖσθαι: βῆ δὲ κείων, ibat cubiturus, ξ, 532, κοιμηθησόμενος, ut ergo præsens sit pro futuro. sic, βεβήκει κείων ἐς θάλαμον, τ, 48. γρηῦς μὲν κείουσα, anus decubitura ut dormiret, ψ, 292. κείοντες, i. e. κοιμηθησόμενοι, Ξ, 340. ἔβησαν κείοντες ἑὰ πρὸς δώματα ἕκαστος, σ, 427. ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε, πεποίηται δέ σοι εὐνή, surge cubitum, O hospes, nam paratus tibi est lectus, η, 342, ut ergo et a κέω participium eodem sensu ponatur pro futuro: nisi contendas, ob metrum abjectum esse Iota. κειέμεν, ionice pro κείειν, cubare velle, θ, 315, inquit Vulcanus de colligatis in lecto Marte et Venere: οὐκ οἴμαι ἐπιθυμεῖν αὐτοὺς κεῖσθαι οὕτως. possis dicere, κείειν esse factum ex κείσειν, extruso Sigma, quod sæpe et in aliis verbis ejicitur. κείσομαι ἐπεί κε θάνω, jacebo ubi mortuus fuero, Σ, 121, ubi sensus est: nunc, cum vivo, non debeo jacere et otiosus esse; nam κείω est, in otium et quietem compono, me vel aliud; media autem forma semper notàt, ipse me. sensus quoque esse potest, θανάτῳ μὲν κείσομαι, κλέει δὲ (fama) μετέωρος ἀρθήσομαι. priorem explicationem postulat contextus, jacebo tunc, sicut Hercules quoque jacet mortuus. sic, κείσομαι, jacebo mortuus, χ, 319. παρὰ νηυσὶ κείσεαι, in castris jacebis mortuus, Σ, 338. κείσεται οὐτηθεὶς, jacebit ex vulnere mortuus, Θ, 537. κείσεται ὑπὸ ἰλύος, sc. τεύχεα, Φ, 318, jacebunt arma sub limo in aqua. κύνες κείσονται ἐν προθύροις, Χ, 71, canes cubabunt in vestibulo. ab hoc κῶ, i. e. κέω, est τὸ κῶας, et ὁ κῶμος, κωμάζειν, κώμη ἡ, ὁ κωμήτης, ὁ κῶμαξ, i. e. φλύαρος, etc. ab eodem, interserto τ, est κτάω f. ήσω, unde ἡ κτῆσις, τὸ κτῆμα, quod a poëta etiam ponitur pro ἀποθέτῳ, seposito, quo non utimur quotidie, sed quod adservamus.

κῆαι, vide sub κάω.

κήδειος (et κήδεος) ου. ὁ ἡ. (Κῶ) ad curam nostram pertinens, cognatus, necessarius. in specie, funerandus, humandus. est a κηδεύω, sepelio, curam cremandi mortui habeo. accentus hujus nominis est controversus. nam quidam scribi jubent κηδειὸς vel κηδεὸς, sicut ab ὀχεύω est ὀχεὸς, a φωλεύω φωλεὸς, a σωρεύω σωρεὸς et σωρός. plerique tamen προπαροξυτόνως scribunt, ut a καθαρεύω est καθάρειος, ab ἐπιτηδεύω ἐπιτήδειος, etc. τρεῖς κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, κηδείους, οἱ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον, Τ, 294, funerandos eos tres fratres meos carissimos vidi, i. e. occisos: et in genere. φροντίδος μάλιστα ἀξίους: nam et hæc generalis notio simul locum habet, specialis tamen magis. τάδε δὲ ἀμφιπονησόμεθα, οἷσι μάλιστα κήδεός ἐστι νέκυς, eas res apparabimus quibus mortuum corpus ad sepulturam maxime est curandum, Ψ, 160, i. e. ligna, aromata, et talia. hinc est ὁ ἐπικήδειος λόγος. oratio funebris, quæ erat ἔπαινος τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ (querela): et convenit fere cum μνηματίτῃ καὶ ἐπιταφίῳ λόγῳ. vides ergo et κήδεος in usu.

κηδεμὼν, όνος. ὁ. (Κῶ) est ὁ ἐπιμελητὴς, qui curam habet alicujus rei; in specie et primario, qui funus curat, ὁ τῆς κηδείας φροντιστής. κηδεμόνες παρέμενον αὖθι, καὶ νήεον ὕλην, Ψ, 163, curatores funeris ibi permanebant et accumulabant ligna. et 674, κηδεμόνες δέ οἱ (i. e. αὐτῷ) ἐνθάδε μενόντων, coll. 695, 696, nam generaliter ibi sunt, qui curent eum si labatur in certamine cæstuum; simul tamen et mors innuitur.

κήδεος, vide κήδειος.

κηδέω, f. ήσω et έσω. (Κῶ) funesto, in mœrores et luctus conjicio, malis afficio. idem quod κήδω. ἦλθετε κηδήσοντές με, Ω, 240, inquit Priamus ad suos cives, quorum præsentia sibi erat jam valde molesta, i. e. λυπήσοντες, tristitia affecturi. nam lugenti et prudenti homini, frequentia colloquentium et inania afferentium, solet esse odiosa. οὐκέτι νῶϊ Δαναῶν κεκαδησόμεθα; an nos non amplius jam curabimus eos? Θ, 353, i. e. φροντίσομεν. possis hanc formam recte dicere, esse fut. 3. pass. a κηδέω, f. 2. καδῶ, f. 1. κηδήσω, præt. pass. κεκήδημαι, a cujus 2. sing. κεκήδησαι, esset fut. 3. κεκηδήσομαι, et ob metrum correpte, κεκαδήσομαι. rectius tamen est fut. 1. medii, ionice; nam Iones

etiam ibi sæpe ponunt augmentum cum reduplicatione, ubi aliæ dialecti id non solent: correptio autem τοῦ η est et ibi poëtica. nisi malis fingere formam Ionicam κεκαδέω, f. ήσω. κηδεῖν vero in f. 1. etiam habere έσω, apparet ex ὁ κηδεστὴς, i. e. ὁ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖος, adfinis: et οἱ συγκηδεσταὶ sunt οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες, *schwäger, die zwey schwestern zur ehe haben, (brothers-in-law, who have married two sisters.)* a κηδέω est κηδεύω, quod ἐπὶ ταφῆς καὶ ἐπὶ γαμβρείας dicitur apud recentiores, de sepultura per ignem, et de affinitate contrahenda. sic apud Æschyl. Prom. 889, τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν, ἀριστεύει μακρῷ, affinitatem contrahere sibi comparem, præstat longe.

κήδιστος, η, ον. (Κῶ) carissimus, curæ nostræ commendatissimus, quem maxime curamus. est superlativus, factus a τὸ κῆδος, cura; sicut a τὸ κέρδος fit κέρδιστος, a τὸ αἶσχος αἴσχιστος, etc. est ergo, οὗ μάλιστα κήδεταί τις. ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε, inquit Ulysses de Polite, socio suo, κ, 225, maxime mihi necessàrius et ad curam meam pertinens: nam utrumque epitheton notat fere idem, et κεδνὸς quoque est a κήδω. μέμαμεν (cupimus) δέ σοι, ἔξοχον ἄλλων, κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, I, 638, inquit Ajax cum Ulysse, legati a Græcis, ad Achillem iratum: tibi maxime necessarii esse et carissimi; et prior vox respicit cognationem Achillis cum Ajace, nam hic erat Telamonis, ille Pelei, filius, fratrum ex Æaco patre. vides ergo, κήδιστον in specie esse, quem quis cura sua ob cognationem dignum judicat. de mortuis neque κήδιστος neque κεδνὸς dici solet; sed de his dicitur κήδειος. γαμβρὸς ἢ πενθερὸς οἵ μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος, Θ, 583, ubi conf. πηός; qui maxime sunt necessarii hominum post cognatos; et ad αὐτῶν in textu subintellige, ἀνδρῶν.

κήδομαι, vide κήδω.

κῆδος, εος. τό. (Κῶ) cura, sollicitudo. mœror, tristitia, ærumna. cura pro mortuo sepeliendo, luctus. cura pro affini, affinitas. origo nominis videtur esse a comburendo mortuo; ut sit a κάω vel καίω, uro; et quia id triste erat ministerium, et proximis præstabatur, cum cura; hinc reliqui significatus per usum introducti. notat ergo præcipue tria, φροντίδα, λύπην, οἰκειότητα κηδεστικὴν, *sorge, traurigkeit, schwägerschaft, (care, grief, family affection.)* νῦν σε χρὴ γαμβρῷ (*deinem schwager, [to thy brother-in-law,]* coll. 428, s. sororis tuæ marito) ἀμύνειν, εἴ πέρ τί σε κῆδος ἱκάνει, si te adfinitas tangit; N, 464, vel et, si dolor iste te tangit. sic Π, 516, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, ut nunc ad me pertingit dolor et ærumna, *so wie ich jezt in noth stecke, (as I am now involved in affliction;)* qualis ibidem dicitur ἀνὴρ κηδόμενος, ærumnis adfectus. ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει; O, 245, num aliquod infortunium tibi venit? ὅς (Apollo) νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδεα ἐφῆπτε, A, 445, *viel seufzen abdringendes ungemach, (distress that extorts many sighs.)* Τρώεσσι δὲ κήδεα ἐφῆπται, Trojanis funera et labores graves injuncta sunt, B, 15, 32. τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδεα ὀπίσω ἔσται, Trojanis mors et sepulturæ aliæque miseriæ in posterum erunt, Δ, 270. πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ ἔλειπε, E, 156, patri luctum et funera tristia reliquit, sc. Diomedes, cum occideret duos filios Phænopis. πολλαῖσι δὲ κήδεα ἐφῆπτο, multis harum mulierum jam funera et luctus injuncta erant, Z, 241, quæ verba sunt poëtæ narrantis, non Hectoris loquentis: et id dicit διὰ τὴν τῶν οἰκείων ἀπώλειαν, quia conjuges aut filios jam amiserant, aut brevi amissuræ erant, idque jam ignorabant. κατέλεξε (enumeravit) ἅπαντα κήδεα, ὅσα ἀνθρώποις πέλει, ὧν ἄστυ ἁλώῃ, I, 588, omnes miserias, quas homines habent quorum urbs capiatur vi. μέλει μοὶ πόλεμος καὶ κήδεα Ἀχαιῶν, K, 92, curæ mihi est bellum et clades Achæorum; inquit Agamemnon: horum adversitates mihi somnum adimunt. Τρώεσσι δὲ κήδεα ἔτευχε, funera parabat Neptunus, N, 209. μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ, Σ, 8, ne mihi dii paraverint et perfecerint tristes luctus animo meo, id metuo. nam possunt esse et καλὰ κήδεα, pulcræ curæ. et 53, ὅσα ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ, inquit Thetis lugens. et 430, τόσα ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ, tantas in pectore suo pertulit ærumnas tristes, coll. 431, ubi eadem dicuntur ἄλγεα. ἐπεστενάχοντο γυναῖκες, Πάτροκλον πρόφασιν, (quod speciem externam attinet) σφῶν δ' αὐτῶν κήδεα ἑκάστη, T, 302, quæque vero suas ob miserias. πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν, multis mortem injungit, Φ, 524. et 525, ὣς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδεα ἔθηκεν, laborem et mortem attulit. nimirum κῆδος proprie est sepultura per cremationem: ponitur ergo consequens pro antecedente. νῦν ἀποτίσεις κήδεα ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες, funera meorum lues, quos occideras, X, 272. et 488, αἰεί τοι (semper tamen certe) τούτῳ γε (filiolo tuo) πόνος καὶ κήδεα ὀπίσω ἔσονται, miseria et luctus in posterum erunt. λίθος περ ἐοῦσα (Niobe) θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει, quanquam lapis sit, ærumnas ex diis immissas coquit pectore, Ω, 617, luget gravissime. et 639, αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω, inquit Priamus, *tausendfaches herzeleid, (thousand-fold affliction.)* ἀλλά μιν οἴω κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, K, 106, sed eum puto luctibus laboraturum etiam pluribus. τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, de reliquis nihil laboramus et solliciti sumus anxie, si modo is unus victus sit, inquiunt proci, χ, 254, i. e. φροντίς. ἐπεί μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδεα ἔτευξαν, α, 244, quoniam mihi alias dii graves ærumnas et sollicitudines paraverunt. αὐτῷ ἔμελλεν κήδεα ἔσεσθαι, ἐμοὶ δὲ ἄχος, δ, 108, ipsi futuri erant solliciti labores, et mihi mœror ob eum. Ἀθηναίη, κήδεα πολλὰ Ὀδυσσέως μνησαμένη, labores multos, ε, 5. et 207, ὅσα σοὶ αἶσα κήδεα ἀναπλῆσαι, quantos tibi fatale sit labores exhaurire. τὴν ὁδὸν (iter) ᾗ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδεα ἔσεσθαι, ζ, 165, quod mihi futurum erat causa multarum ærumnarum. ἀργαλέον, βασι-

λεια, διηνεκέως (perpetua et plena oratione) ἀγορεῦσαι (dicere) κήδεα, (labores) ἐπεί μοι πολλὰ θεοὶ δόσαν, η, 242. σκέδασον δὲ κήδεα ἀπὸ θυμοῦ, dispelle tristitias et sollicitudines ex animo tuo, θ, 149. et 154, κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν, ἤπερ ἄεθλοι, curæ mihi multo magis in animo sunt, quam certamina ludicra. ἐμὰ κήδεα στονόεντα εἴρεσθαι, meos labores graves interrogare, ι, 12. et 15, ἐμοὶ πολλὰ δόσαν θεοί. κατέλεξας Ἀργείων τε σοῦ τε αὐτοῦ κήδεα λυγρὰ, labores tristes, λ, 368. et 375, ὅτε μοι σὺ τλαίης τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι, si tu sustineres narrare mihi tuos labores. et 381, καὶ οἰκτρότερα ἄλλα κήδεα ἐμῶν ἑτάρων, οἳ ὤλοντο, miserabiliores alias clades meorum. et 541, εἴροντο δὲ κήδεα ἑκάστη, sc. ψυχὴ ἐν ᾅδου, narrabant. ὅσα σοὶ αἶσα κήδεα ἀνασχέσθαι, ν, 307, quos tibi fatale sit labores sustinere et subire. ὁπόσα ἀνέτλης, quot subieris, ξ, 47. et 137, φίλοισι δὲ κήδεα ὀπίσω πᾶσι τετεύχαται, amicis omnibus ejus luctus in posterum parati sunt. et 185, ἐμοὶ σὺ τὰ σὰ κήδεα ἔνισπε, narra mihi tuos labores. ἕνεκα γαστρὸς κακὰ κήδεα ἔχουσιν ἀνέρες, ο, 343, ventriculi causa viri malos labores et sollicitudines sustinent. καίπερ κήδεα πεπαθυίη, etsi passæ ærumnas et luctus, ρ, 555. ὅσα κήδεα ἔθηκεν Ὀδυσσεὺς ἀνθρώποις. ὅσα τε αὐτὸς ἐμόγησε, ψ, 306, quot mala ipse aliis intulerit, et quot ipse pertulerit. κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοις, ο, 398, malis nostris narrandis delectemur tristibus. ἐπεί μοι ὀρώρεται (commovetur) ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν, τ, 378, miseriis et curis, quas video te habere et me heramque meam. λέγων (narrans) ἐμὰ κήδεα θυμοῦ, *die noth und den kummer meiner seele, (the distress and affliction of my soul,)* ξ, 197.

κήδω, (Κῶ) funesto, in mœrores et luctus conjicio, malis afficio. media forma, κήδομαι, curo, procuro, in curas ipse me conjicio, sive eæ sint luctuosæ sive sollicitæ tantum: φροντίζω. unde est ὁ κηδεμὼν, et ὁ κηδεστής. χειμὼν δυσθαλπὴς (tempestas frigida) μῆλα κήδει, greges malo adficit, Ρ, 550. ὀϊστὸς ὤμῳ ἐνηλήλατο (infixa erat sagitta humero) κῆδε (ἔκηδε) δὲ θυμὸν, Ε, 400, adfligebat animum. et 404, ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, qui sagittando molestiis gravibus adficiebat deos. κῆδε δὲ θυμὸν, Λ, 458, i. e. ἐλύπει, ἔβλαπτε. οἳ ἑὸν οἶκον, ψ, 9, ionice pro ἔκηδον, qui domum ejus funerabant quasi, et malis adficiebant, ἔβλαπτον. εἴροντο (interrogabant alii Cyclopes Polyphemum) ὅ, τι ἓ κήδοι, ι, 402, quidnam eum malo adficeret, *was ihm schade, (what ailed him,)* τί ἂν αὐτὸν βλάπτοι, i. e. βιάζοιτο. καλόν σοι, σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κέ με κήδῃ, Ι, 611. inquit Achilles ad carissimum sibi Phœnicem senem, qui pro Agamemnone locutus erat ad Achillem iratum: decet te, mecum eum in molestiis esse velle, qui mihi molestias et ærumnas imposuit; urere eum quasi, et dolorum facibus admotis torquere. Ἥρη, τί ποτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν; inquit præses fluminis de Vulcano, Φ, 569, Juno, cur tandem filius tuus tam impotenter irruit, ut fluentum meum exurat? et vides; h. l. verbum in sensu primo, simulque metaphorico: nam Vulcanus igne vexabat fluvium. ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα, inquit Achilles ad Priamum, Ω, 542, sedeo in Trojano agro, te liberosque tuos ærumnis et miseriis conficiens, et ustulans quasi: et duplicem hic sermo habet μυκτῆρα, unum ex 488, s. alterum ex 493. nam Achilles (et vide vim naturæ et veritatis) ipse se reprehendit quasi, quod sic potius agat quam aliter. et re vera κήδων h. l. est, funestans, funeribus comburendis cumulans. cæterum ab hoc κήδειν, ærumnis et damno afficere, dicuntur οἱ ἀκηδέες, οὓς οὐκ ἔστι κήδειν, ἢ κήδεα ἔχειν. *media* forma κήδομαι est, curo aliquem, φροντίζω: *passiva* vero, ærumnis afficior, ustulor. κήδετο γὰρ Δαναῶν, Α, 56, curam Græcorum habebat Juno, et quidem acrem. et 196, ἄμφω ὁμῶς θυμῷ (ex animo) φιλέουσά τε κηδομένη τε, ambos æqualiter amans et impense curans. τίη δὲ σὺ κήδεαι αὕτως ἀνδρῶν; inquit Agamemnon ad Menelaum, parcere hostibus volentem, Ζ, 55, curnam tu adeo curam habes mitem de istis viris? εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ (quod περ pertinet ad εἰ) φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ, quod si tamen et Hectorem amas et curam ejus magnam habes, O Jupiter, Η, 204. ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ (conjugem aut amicam suam) φιλέει, καὶ κήδεται, amat, et ejus causa doloribus uritur, si sc. male illi amicæ est, Ι, 342, sunt verba Achillis, amantis Briseidem sibi ereptam contumeliose. et h. l. alter significatus passivus locum habet. Ἀχιλλεὺς Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει, Λ, 664, nullam eorum curam habet, nec miseratur. hoc κήδομαι idem est ac φροντίζειν; et οὐ κήδεσθαι est ὀλιγωρεῖν. cæterum κήδεσθαι est genus, species ejus est ἐλεαίρειν. ὅς (Jupiter) σευ μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει, Β, 27. Ω, 174. et 422, κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱοῦ σοῦ. et 750, κήδοντό σου θεοὶ καὶ ἐν θανάτου αἴσῃ. εἴ σε οὕτως ἐθέλοι (ἡ Ἀθήνη) φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ, et ex animo sic tui curam attentam gereret, γ, 223. βιότοιο κήδετο pro ἐκήδετο, ξ, 4, ille Eumæus maxime inter alios domesticos curabat ei victum et rem familiarem studio ardente. et 146, πέρι γάρ με ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ, *sorgete herzlich für mich, (served me with zeal.)* et 461, ἐπεὶ ἕο κήδετο λίην, siquidem Eumæus valde curam gerebat loquentis Ulyssis. ἦ καλὰ (pro καλῶς) κήδεαί μου, ὡς πατὴρ υἷος, ρ, 397, certe probe curam mei habes, sicut pater filii; et est ironice dictum, et, ut in adfectu solet, perturbate in textu; nam nos constructionem expressimus. φροντίζεις μου καλῶς. οἴκου κήδεσθαι, καὶ κτήματα φυλάσσειν, rei familiaris curam sollicitam habere, τ, 23, 161. ὅς ἐμοῦ αἰεὶ κηδέσκετο, ionice pro ἐκήδετο, mei semper curam habebat, et me accurate tuebatur, χ, 358. et huc usque forma media. *passiva* vero, quæ et supra ex Ι, irrepsit, est Α, 586, κηδομένη περ, licet ignibus mœroris perusta quasi, πενθικῶς βλαπτομένη. sic et Ω, 104, coll. 105. Ε, 382. σ, 177. κηδόμενός περ, Η, 110. κηδόμενοί περ, Σ,

273, et hoc περ fere semper est ex πέρι, supra, valde, in hac phrasi ortum. h. l. indicat causam, cur id consilii det; βλαπτομένοις καὶ λυπουμένοις συμβουλεύω, ut consilio obtemperantes servemini. σχέσθε φίλοι, καὶ μὴ οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ, X, 416, etsi valde tristes, coll. 408—412. μηκέτι ταῦτα λεγοίμεθα, κηδόμενοί περ, γ, 240, quamvis solliciti, βλαπτόμενοι, καὶ οὕτω λυπούμενοι, καὶ ἐκφοροῦντες (egerentes ex animo) τι τῆς λύπης ἐν τῷ προφέρειν (enarrare verbis) τὰ θλίβοντα. ἀνέρι κηδομένῳ, Π, 516, viro dolorum facibus adusto, τῷ ἔχοντι κῆδος. ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε, κηδόμενόν περ, η, 215, sinite me, valde vexatum miseriis, cœnare. ὅντινά γε ὕπνος ἕλοι καὶ κηδόμενόν περ, pro καίπερ, quamvis valde tristem, τ, 511.

κηκίω, ("Εω) largiter eo et venio. est factum ex κίω per reduplicationem. sic κηκάζω, conviciis insector, a κακός: et τητάω, i. e. στερίσκω, ex τάω. θάλασσα πολλὴ κήκιε (ἐκήκιε) ἀνὰ στόμα, ε, 455, multa marina aqua ibat copiose ex ore ejus: nataverat enim diu: *lief ihm aus dem munde, (ran out of his mouth.)*

κήλειος, (ionice κήλεος) ου. ὁ ἡ. (Κῶ) ardens, urens, καυστικός. est epitheton ignis, et est a κῆαι, urere, accendere: unde est κηλός, ἡ, ὄν, urens, siccans; interserto λ. cæterum adjectiva in ειος facile abjiciunt suum Iota penultimum, ut in δαιδάλειος, τέλειος, χρύσειος, etc. fieri solet. σὺν πυρὶ κηλείῳ, Ο, 744, quisquis accederet (ferret ipse se) ad naves cum igne ardente. νῆας ἐνιπρήσει (incendet) πυρὶ κηλέῳ, Θ, 235. sic, ἐνέπρηθεν, incendere conabatur, X, 374, quibus duobus locis (ut et in sequentibus) in scansione λέῳ pro una syllaba valet, sicut sæpe in poëta: et ob eam causam, ut id commode fieri possit, Iones abjiciunt τὸ Iota. τρίποδα ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ, Σ, 346. θ, 435. πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, comburam omnes istas vestes, X, 512. ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ, ι, 328, torrebam eum circumversando ad ignem luculentum: nam talem ignem notat hæc vox.

κηληθμός, οῦ. ὁ. (Κλάω) oblectatio aurium; deinde quævis magna delinitio, quæ animum quasi frangit et inclinat, ἐπίτασις ἡδονῆς, voluptas magna. κηληθμῷ ἔσχοντο, λ, 333. ν, 2, oblectatione tenebantur, ex narratione Ulyssis, cui cum voluptate magna et animorum flexione attendebant. idem dicitur ἡ κήλησις, et Plutarchus in Sympos. distinguit inter εὐφροσύνην et κήλησιν, tanquam inter modicum et magnum.

κῆλον, ου. τό. (Κῶ) lignum. in specie lignum illud teres sagittæ, cui præfixa est cuspis. sagitta. *ein pfeil, (an arrow.)* ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, i. e. pestilentia, Α, 53. sic et 383, πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, Μ, 280, ostentans et promens sua tela Jupiter; ubi nives et grandines hibernæ sic vocantur. hinc ὁ κήλων, ωνος, dicitur ὀχευτικός, cujus nervus riget velut trabs ad ineundum. et τὸ κηλώνιον et κηλώνειον, ου. est tollo, quo aqua ex puteis commode hauritur, *ein brunschwengel, (a swing for drawing water from a well;)* it. *eine hölzerne schaufel, die wasser schöpfet und schüttet, (a scoop for taking up water.)* Herodot. I, 193.

κηλός, ἡ, ὄν, vide sub κήλειος.

κήξ, κηκός. ἡ. ("Εω) est ὄρνεον θαλάσσιον, χελιδόνι παραπλήσιον, subinde iens sub aquas et emergens. fulica. ὡς εἰναλίη κήξ, ο, 478, de homine, qui pronus incidit in aquam. et ab hac ave videtur factum verbum κηκάζειν, ἐπὶ βλασφημίας poni solitum.

κῆπος, ου. ὁ. (Κάπω) hortus, *der garten, (a garden.)* dictus a κάπω, quod vide. in specie κῆποι sunt areæ horti, *die beete und abtheilungen, (the beds and divisions.)* in Sicilia olim omnis regio circa Panormum dicta fuit ὁ κῆπος, quia tota plena erat arborum felicium et cultarum. etiam ἡ Συράκουσα habebat regium hortum celeberrimum, qui μῦθος cognominabatur, quia magnificentia ejus μυθικῶς πεπλάσθαι (fabulose ficta esse) a narrantibus videbatur, si quis ipse non vidisset. in eo erat simul sacrarium et oraculum regis Hieronis. κῆπον ἔχει πολυδένδρεον, δ, 737. ἀνὰ κῆπον ἅπαντα κρήνη σκίδναται, η, 129, coll. 112, seqq. nam Homerus dividit bonum hortum, quem et ὄρχατον vocat, in tres partes; εἰς δενδροφόρον, εἰς ἀμπελόφυτον, quam partem et ἀλωὴν in specie vocat, καὶ εἰς λαχανηφόρον. κατὰ κῆπον, ω, 245, 337. κῆπος dicitur et locus mulieris: hinc μανιόκηπος γυνὴ est, ἡ μεμηνυῖα περὶ μίξεις, insano desiderio viri laborans. quod hoc sensu κῆπος est, id alius dixit τὸ ἐπείσιον. erat et tonsuræ genus dictum ὁ κῆπος. Vide sub ΚΑ'ΠΩ.

κήρ, ηρός. ἡ. (Κάρα) fatum. in specie, fatum extremum, mors. est a κεράω, infundo, bibendum præbeo: fatum enim præbet cuique poculum suum ebibendum. et antiqui amarunt hanc allegoriam ex convivio desumtam, ut patet ex duobus illis πίθοις (amphoris, vini quasi,) in limine Jovis positis, ex quibus dispensantur cuique fata sua, Ω, 527, seqq. in poëta fere semper notat hæc vox mortem. τὸ δέ σοι κὴρ εἴδεται εἶναι, Α, 228, i. e. θάνατος, id enim tibi videtur mors esse. Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες, Β, 352. δ, 273. θ, 513. sic, Πυγμαίοις φέρουσαι, Γ, 6. οὐκ οἰωνοῖσιν (non per augurandi artem) ἐρύσατο (vitavit) κῆρα μέλαιναν, mortem atram, Β, 859. κῆρα ἀλεείνων, mortem evitans et effugiens. Γ, 32. Δ, 584. Ν, 566, 648. Ξ, 408. Π, 817. ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, evitabat mortem, Γ, 360. Η, 254. Ξ, 462. ἶσον αὐτοῖς ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, Γ, 454, æque ab illis odio habebatur ac mors ipsa; sermo est de Paride, odioso Trojanis suis. ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν, Ε, 22. sic Π, 687, ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο. σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, Ε, 652, ego autem tibi hic puto cædem et mortem ex me fore. sic Λ, 443, σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν ἤματι τῷδε ἔσεσθαι. εὖ εἰδὼς κῆρα ὀλοήν, Ν, 665, non ignarus mortis sibi in-

stantis. ἦ γὰρ ἔμελλεν οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, certe enim oraturus erat sibi ipsi mortem, Π, 47, de Patroclo, orante ut sibi liceret pugnare in hostem. ὅπως θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν, P, 714. sic μ, 157, ἵνα ἀλευάμενοι θάνατον καὶ. οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα, Σ, 117. et 535, ὀλοὴ κὴρ, ubi personificata est mors, in societate Ἔριδος καὶ Κυδοιμοῦ. et 115, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁπότε κεν Ζεὺς ἐθέλῃ. sic et X, 365. ἤθελε ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν, Φ, 66. ἐμὲ κὴρ ἀμφέχανε στυγερὴ, ἥπερ λάχε γεινόμενον, Ψ, 78, s. inquit anima Patrocli: me mors frigida et odiosa absorpsit, quæ sortita est nascentem. κῆρα ἐπιφέρουσα ἰχθύσι, piscibus mortem inferens, Ω, 82, de hamo piscatorio. de loco I, 378, vide Κὰρ in R. αὐτοῖς φόνον καὶ κῆρα φυτεύει, molitur, β, 165. sic φυτεύσω, ρ, 82. οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν, ὃς (en masculinum ad θάνατον repetitum, ut intelligatur, κῆρα esse idem) δή σφιν σχεδόν ἐστιν, ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, β, 283, non norunt mortem, quæ ipsis propinqua est, ad perdendum omnes uno die. αὐτῷ ἤδη φράσαντο (constituerunt consilio suo) ἀθανάτοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν, γ, 242. et 410, ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς (a morte victus) ἄϊδόσδε βεβήκει. sic et ζ, 11. ἐξέφυγε κῆρα, effugit mortem, δ, 502. et 512, σὸς ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπάλυξε. sic ο, 235, ὁ μὲν ἔκφυγε κῆρα. et 275, τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν φεύγω. τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο; λ, 170, 397, quæ tandem te species mortis diuturnæ subegit? ἐχθροὶ μὲν πάντες, Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικε, ρ, 500, i. e. pessimus est inter malos, et cum omnes oderim, tum hic mihi est instar mortis: nam κακὰ μηχανῶνται, 499. οὐδὲ ὣς φύγε κῆρα, ne sic quidem effugit mortem, σ, 154. αὐτῷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν, χ, 14. et 330, ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν, evitabat. ἡμῖν φραζομένη (inquiunt proci de Penelope) θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν, ω, 126, meditans contra nos. et 413, ὄσσα (fama) μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ κῆρα ἐνέπουσα. οὓς μὴ κῆρες θανάτοιο φέρουσαι ἔβαν, quos mors non abduxit secum, *mitgenommen hat, (has not taken with him,)* B, 302, ubi fata mortis personificata, ut euntia et secum abducentia obvios. sic et, αὐτὸν φέρουσαι κῆρες θανάτου ἔβαν, ξ, 207, i. e. mortuus est. tales vocat poëta κηρεσσιφορήτους. κῆρες γὰρ ἦγον (αὐτὸν) μέλανος θανάτοιο, B, 834. Λ, 332. ἐνετίθει δύο κῆρε θανάτου, ubi sermo est de lancibus Jovis, Θ, 70, duo fata mortis, i. e. bina, de utroque exercitu unum: exploraturus, quis exercitus debeatur jam morti ex magna parte, et cujus exercitus mortes in ulteriorem diem differantur. et 73, αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν ἄερθεν, ergo Achæis destinabatur magna clades, Trojanis vero victoria. conf. ἕζω. sic et X, 210, ἐνετίθει δύο κῆρε θανάτου, τὴν μὲν, Ἀχιλλῆος, τὴν δὲ, Ἕκτορος, ῥέπε δὲ (vergebat deorsum) Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ. ergo mors quasi pondus quoddam habere fingitur. et 202, πῶς δέ κεν (aliqua tamen ratione fortasse) Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν (effugisset) θανάτοιο. κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι, M, 326, fata instant mortis innumera, quæ non potest homo effugere aut vitare; *tausend arten des todes, einer davon kann er doch nicht entlaufen, (a thousand kinds of death, one of which he will not be able to escape.)* et his omnibus locis de morte posita fuit vox. sed de fatis in genere est Θ, 528, οὓς κῆρες φορέουσι, quos fata mala huc tulerunt: et loquuntur Trojani de Græcis. διχθαδίας κῆρας φέρειν μὲ τέλοσδε θανάτου, duplicia fata ferre me ad exitum mortis, I, 411, ubi loquitur Achilles, narratum sibi a matre, longævum ipsum futurum sed inglorium, si abstineret a bello Trojano; brevissimi vero ævi, sed gloriosissimum, si ad Trojam iret. videsne igitur, prædestinationem hypotheticam ex prævisione? hanc et Homerus, antiquissimus et sanissimus, agnovit; salva libertate humana qualicunque. αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει, ab eo mortem prohibet, Δ, 11. talem defensorem Sophocles vocat ἀλεξίμορον, ab ὁ μόρος, mors. κακὰς κῆρας ὑπαλύξαι, mortem effugere, M, 113. et 402, Ζεὺς κῆρας ἄμυνε παιδὸς ἑοῦ, fata mortifera prohibebat a filio suo Sarpedone, i. e. ἀπὸ παιδὸς, nam hæc præpositio eleganter omissa. κραδίη μεγάλα πατάσσει ἐν στέρνοις κῆρας οἰομένῳ, N, 283, cor valde in pectore palpitat ejus, qui mortem imaginatur. docet ergo, τὸν λοχῶντα μὴ χρῆναι φαντάζεσθαι κῆρας, ἀλλ' ἀγαθὴν ἐλπίδα προβεβλῆσθαι. ἀνέστη, κῆρας ἀλύξας, O, 287, surrexit ex gravi casu et mortem evasit. οὐκ ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι, Φ, 565. X, 202. sic ἀλύξας, β, 352. ι, 387. οὔτις ἀλύξοι, ρ, 547. ἀλύξει, τ, 558. ὅς κεν ἀλύξῃ, χ, 66. αὐτὸς κακὰς ὑπάλυξε, ψ, 332. ἔκφυγε σὸς ἀδελφεὸς, δ, 512. ὡς ὕμμι κακὰς κῆρας ἐπιήλω, i. e. ὑμῖν θάνατον ἐπιπέμψω, β, 316. et hæc oratio est θυμοῦ προβολή. κεῖνος δὲ αὖ περὶ κηρὶ μακάρτατος, ζ, 158, sed ille porro supra omne aliud fatum est felicissimus. sed alii ibi legunt κῆρι, ut sit, re vera, ex animi mei vera sententia: et hæc lectio videtur melior, cum poëta semper κὴρ in deteriori et mortali sensu ponat. possit ἡ κὴρ et a κέρω vel κείρω orta esse: quod conf. Vide sub λαγχάνω.

κῆρ, ῆρος. τό. (Κῶ) cor, *das herz, (the heart.)* vita, ψυχὴ, *das leben, (the life.)* est contractum ex τὸ κέαρ, έαρος. et id ex κάω vel καίω, uro, ardeo: nam cor est fons caloris vitalis, et in eo calore continetur vita. γηθόσυνος κῆρ, i. e. κατὰ κῆρ, quod attinet cor, non modo vultum externum, Δ, 272. Σ, 557. ἀχνυμένω, T, 57. Ψ, 284, de equis, 443. ἀχνυμένη, Ω, 773. ἀχέων, E, 399. ἤχθετο, A, 274, 400. χωόμενος, I, 551. Ψ, 37. κεχόλωσο, iratus eras intime, Π, 585. κυδάλιμον, K, 16, de Agamemnone. M, 45, de leone. Σ, 33, de Achille. ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ, *mein herz ist sehr unmuths, (my heart is deeply grieved,)* Z, 523, ἡ καρδία ἐμὴ ἐν ὀργῇ. νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ,

converterit se ad tuam mentem et ad meum cor, O, 52, *deiner gesinnung und meinem herzen gemäss, (according to thy sentiments and my heart.)* ἐμὸν κῆρ ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, T, 319, meum cor, i. e. meum corpus internum, expers potus et cibi. et cor habetur pro sede affectuum. φθινύθεσκε φίλον κῆρ, rodebat cor suum, A, 491, Achilles iratus et tristis. et 569, ἐπιγνάμψασα, Juno, adflicta corde et demissa. οὐ γάρ σφιν σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ, N, 713, non enim illis ad pugnam statariam firmum erat cor. ἐπέεσσι παραπεπιθοῦσα φίλον κῆρ, Ξ, 208, cor eorum persuadens verbis, i. e. adfectum eorum sedans verbis. et 139, νῦν δὴ Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ γηθεῖ ἐν στήθεσσιν, perniciosum ejus cor lætatur in pectore. κῆρ ἀπινύσσων, O, 10, sibi non conscius vere, aliena mente, corde insensato ex defectu virium ab accepto vulnere, ἄλλα φρονέων καὶ μὴ ὢν πινυτός. vides ergo τὸ κῆρ etiam de sensu interno poni, et de constantia animi. κῆρ ἄχεος μεθέηκα, cor a luctu levavi, P, 539. λύσσα δέ οἱ κῆρ εἶχε, Φ, 542, rabies cor ejus obtinebat. θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, X, 504, deliciis implens se quod attinet interna ejus; ubi sermo est de puerulo delicate educato. τεταρπόμενος, α, 310, delectans me animo et satians. et 341, ἀοιδὴ αὕτη ἀεί μοι ἐν στήθεσσι φίλον κῆρ τείρει, cruciat meum cor. ἐμὸν κῆρ ἔχαιρε, δ, 259. et 270, οἷον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ, coll. 267, seqq. qualis erat animus ejus; ubi notat complexum virtutum alicujus. et 539, οὐδέ νύ μοι κῆρ ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, *ich begehrete nicht mehr zu leben, (I no longer desired to live.)* ἀλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ, ε, 454, mari enim subactus et fractus erat, quod attinet cor, i. e. valde defatigatus et pæne exanimis. πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε, multa agitabat secum, η, 82. et 309, οὔ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ, μαψιδίως κεχολῶσθαι, non sic comparatus sum animo, ut temere irascar. ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ, ι, 413, *ich lachete in meinem herzen, (I laughed within myself.)* et 459, ἐμὸν κῆρ καταλωφήσειε κακῶν, meum cor conquiesceret a malis. ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ, κ, 67, respondebam tristi corde. sic, μετηύδων, μ, 153. et 250, ἀχνύμενοι ἐφθέγγοντό με. sic, ω, 419, εἰς ἀγορὴν κίον (ibant) ἀθρόοι, ἀχνύμενοι, *mit betrübetem herzen, (with sorrowing hearts.)* κῆρ ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος, percussus, κ, 247. et 485, ἑταῖροι, οἵ μου φθινύθουσι φίλον κῆρ, qui mihi adfligunt et arrodunt cor. ἐμὸν ἤθελ' ἀκουέμεν, sc. ὄπα Σειρήνων, μ, 192, &c. sequentem post hoc initium, et diutius: *ich hatte herzlich grosse lust, ferner zu hören, (I was exceedingly desirous to hear more.)* σὸν δὲ φίλον κῆρ τετλάτω ἐν στήθεσσι, π, 274. ὄρινε (commovebat) δὲ κῆρ Ὀδυσῆος, ρ, 216. ἄλλα δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν, σ, 343. ἐμὸν ἔχαιρε, υ, 89. μέγα δ' ἔστενε (gemebat, angebatur) κυδάλιμον, φ, 247, i. e. κατὰ κῆρ, quod attinet cor ejus, gloriæ et præferentiæ cupidum. εἰσόκε σὸν κῆρ ἰανθῇ, χ, 58, adeo ut tuum cor lætetur. πολλὰ δέ οἱ ὥρμαινε, Ψ, 85. et 167, περὶ γυναικῶν (supra mulieres) κῆρ ἀτέραμνόν σοι ἔθηκαν θεοί, cor durum. κῆρ λάσιον Πυλαιμένεος, i. e. ὁ Πυλαιμένης συνετὸς καὶ κρατερός, B, 851, ἡ πυκνὴ καὶ συνετὴ αὐτοῦ ψυχή: ψυχὴ λασιουμένη τοῖς νοήμασι, συνεχῆ καὶ ἄλλα ἐπὶ ἄλλοις βλαστάνουσα βουλεύματα: οὐ μὴν ἀραία (jejuna et tenuis) ψυχὴ καὶ ἄφρων. conf. λάσιος. sic Germani alia imagine idem dicunt: *er hat haare auf den zähnen, (he has hair on his teeth,)* i. e. est prudens et virilis. sic, κῆρ λάσιον Πατροκλῆος, Π, 554, i. e. αὐτὸς ὁ συνετὸς Πατροκλῆς. et 481, ἔβαλε αὐτὸν, ἔνθα φρένες (diaphragma) ἔρχαται ἀμφὶ ἀδινὸν κῆρ, cingunt et includunt circa, cor densum, τὸ πυκνὸν ἦτορ: nam cor est valde πυκνὸν καὶ νευρῶδες σπλάγχνον. sic, τ, 516, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφὶ ἀδινὸν κῆρ ὀξεῖαι μελεδῶναι, ὀδυρομένην ἐρέθουσιν, densæ mihi et acutæ curæ circa densum cor, lacessunt et stimulant me lugentem; et ibi ἀδινὸν metaphorice positum videtur, compressum, anxium. πέρι κῆρι τίεσκετό μοι αὐτὴ, ubi πέρι est adverbialiter, supra quam aliæ æstimabatur a me in corde meo, Δ, 46, i. e. περισσῶς, magnopere, ἐν κῆρι. et 53, ὅταν σοὶ ἀπέχθωνται περὶ, est præpositio, circa cor, ἐν τῇ ψυχῇ. sic sine præpositione, I, 117, ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. et fortasse etiam primo loco περὶ commodius pro præpositione habetur. ὑμῖν δὲ νεμεσῶμαι περὶ κῆρι. vobisque succenseo in corde meo, *euch verdenke ich es in meinem herzen, und von herzen, (I am vexed with you in my heart, and from my heart,)* N, 119. et 206, τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη, iratus factus est ex animo, et serio. et 430, τὴν περὶ (nisi mavis πέρι, i. e. περισσῶς) κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ: et sermo est de filia pulcra. ὃς περὶ κῆρι φίλος ἐγένετο ἀθανάτοισι, sc. ὁ Πηλεύς, Ω, 61. et 423, ἐπεί σφι (θεοῖς) φίλος (ὁ Ἕκτωρ) περὶ κῆρι. et 435, τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι συλεύειν, hunc ego vereor spoliare suis rebus. οἳ (Φαίηκες) κέν μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὥς, τιμήσουσι, ε, 36. κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων, ζ, 158, ille autem porro in corde suo erit felicissimus. ὡς κείνη περὶ κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἐστὶν, η, 69, ut illa ex animo honoratur a suo marito et ab omnibus, et vivit sc. honorata. ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων παντοίην φιλότητα, ο, 245, quem Jupiter et Apollo ex animo amabat, omnem quod attinet amorem. οἵ δή μιν (Phæaces Ulyssem) περὶ κῆρι, θεὸν ὥς, τιμήσαντο, τ, 280. ψ, 339. ut ergo περὶ κῆρι idem fit quod κηρόθι. verbum κηραίνω, cordi mihi est, curo, Eurip. Hipp. 223. et προκηραίνω αὐτοῦ sollicitus sum de eo, Soph. Trach. 29.

κηρεσσιφόρητος, ου, ὁ ἡ. (Φέρω) qui a malo fato abripitur, morti devotus. ab αἱ κῆρες, fata mortis. habet hæc compositio insoliti quiddam, quia ab initio est ablativus extensus, qui alias simplex esse solet, e. c. πασιμέλουσα, non πάντεσσιμέλουσα. ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν, Θ, 527, 528, inquit Hector de Græcis: ejicere hinc canes a malo fato abripiendos, quos fata mortis

auferunt (pro auferent) apud naves et in castris suis. nam passive notat hoc epitheton. Vide sub κήρ, fatum, et Μηδεσικάστη, in R.

κηρόθι, (Κῶ) adverb. cordate, ἐν βάθει ψυχῆς. non simulate et verbis solis. εἰ δέ σοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον, I, 300, et si tibi Agamemnon odiosus est in animo tuo plusculum et nimium quantum, *gar zu sehr, (exceedingly.)* χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, Φ, 136. ι, 480. ρ, 458. σ, 386. χ, 224. ἐχώσατο, ι, 284. ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γίνεσκετο κηρόθι μᾶλλον, λ, 207. ἐφίλει δέ με, ο, 369.

κηρὸς, οῦ. ὁ. (Κῶ) cera. a κάω vel καίω, nam facillime liquescit calore. κηρὸν διψήσας (formans et fingens digitis) μελιηδέα, μ, 48, quod epitheton habet partim ab odore suavi, partim ab eo quod antea fuit cum junctus esset cum melle. et 173, κηροῦ μέγαν τροχὸν, orbem ceræ, ubi conf. τροχός. et 175, ἰαίνετο κηρὸς, caiefiebat, et fingi se patiebatur. hic in mentem venire potest κηρὸς μαλακὸς ἐν τῷ γραμματείῳ, ὡς τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς πινακιδίων κηρῷ τοιούτῳ μαλακῷ ἀληλιμμένων, ἐν ᾧ ἔγραφον διά τινος γραφείου σκληροῦ.

κῆρυξ, υκος. ὁ. (Κρῶ) præco publicus, *ein ausrufer, heerold, staatsbote, (a cryer, herald, ambassador.)* in sensu certo. erant plerumque ministri regii; unde et sacri, et inviolabiles. τὸ υ in hoc voce semper est longum; hinc τὸ η nunquam habere potest circumflexum. est a γηρύω, i. e. φωνέω, et id a κρύω et κράω. Ταλθύβιον καὶ Εὐρυβάτην προσέειπε, (Agamemnon) τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε, A, 321, nam his utebatur rex ad imperia sua aliis nota facienda, *eine art von adjutanten, (a sort of aids-de-camp.)* et 334, χαίρετε (salvete) κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, Jovis, i. e. imperatoris, et virorum magnorum nuntii. et erant sacrosancti. κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν (Agamemnon) κηρύσσειν ἀγορήνδε (convocare ad concionem) Ἀχαιοὺς, B, 50, coll. 52. nam ea erat magna virtus eorum si essent ὀξύφωνοι. et 96, ἐννέα κήρυκες βοόωντες. et 280, Ἀθήνη, εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, i. e. prudens, et tractandæ multitudinis peritus, et autoritate præstans, præco aliquis. et est h. l. singularis collective, loco pluralis in re ipsa. et 437, κήρυκες κηρύσσοντες ἀγειρέτωσαν λαὸν Ἀχαιῶν κατὰ νῆας, i. e. per castra, in castris. et 442, κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε κηρύσσειν πόλεμόνδε (edicere imperium ad pugnam ineundam) Ἀχαιούς. ubi vides, quale eorum proprie fuerit ministerium, sc. perferre imperium regis. hinc et ipsi erant viri nobiles, et conspicui in exercitu, et primarii milites. Ἕκτωρ προς ἄστυ ἔπεμπε δύω κήρυκας, *zwey von seinen flügeladjutanten, (sent two of his aids-de-camp.)* Γ, 116. et 245. κήρυκες φέρον ὅρκια θεῶν, adferebant. et 248, κῆρυξ Ἰδαῖος φέρε κρητῆρα. ministrabant ergo ducibus etiam in re divina facienda, militari more. et 268, κήρυκες ἀγαυοὶ, nobiles et illustres. et 274, Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἀρίστοις ἔνειμαν, τὰς τρίχας abscissas a capitibus victimarum; ubi genitivus pertinet et ad κήρυκες et ad ἀρίστοις, ideoque in medio interpositus. sermo est de eadem re divina militari. Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα, Δ. 192, nam sacer est Jovi omnis κῆρυξ. φέρων ἀνὰ ὅμιλον ἔδειξε ἐνδέξια (in dextra manu gestans sortis signum) πᾶσιν, H, 183, ubi heroës sortiti erant, quis eorum cum Hectore pugnare debeat. et 274, εἰ μὴ κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχαιῶν, Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω, μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον, ubi isti nobiles præcones dirimunt duos pugnantes. vides, gestasse eos scipionem aliquem insignem, signum ordinis sui et potestatis, et quod regio nomine mandata ferant; præterea fuisse eos viros rerum bene peritos et prudentes; omnesque reveritos esse imperium ejusmodi præconis regii. et 384, στὰς ἐν μέσσοις μετεφώνει ἠπύτης κῆρυξ, ubi est legatus militaris ad hostes; et positum etymologice, nam γηρύειν (a quo est ὁ κῆρυξ) et ἠπύειν notant idem, clamare, clare loqui. κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, Διῒ φίλοι, ἀγγελλέτωσαν, Θ, 517, nam sunt βασιλέων ὑπουργοὶ, οὓς (βασιλέας) δίους καὶ διοτρεφεῖς καὶ διογενεῖς ὁ παλαιὸς οἶδε λόγος: hinc et ministri horum sunt Διῒ φίλοι, i. e. sacrorum regum familiaritate utentes, et eorum imperia pronuntiantes. Jupiter enim politice est, majestas regia et imperatoria. si velis allegorice exponere τὸ, Διῒ φίλοι, i. e. φωνητικοὶ, quia physice Ζεὺς sit ὁ ἀὴρ, unde et ἠερόφωνοι dicantur: id frigeret mirum in modum. κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων, κλήδην (nominatim) εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, I, 10. et 170, κηρύκων (ex præconibus regiis) δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμα ἑπέσθωσαν, una eunto cum legatis ad Achillem, ut rex ipse quasi una ivisse videri possit, et ut testes essent, velut sacri et venerabiles viri, promissorum regis et responsorum Achillis: simul ut legationem ipsam magis venerabilem, et ut publico nomine missam, ostenderent. υἱὸς κήρυκος θείου, K, 315, ὁ Δόλων, ipse quoque κῆρυξ: θεῖος vero, i. e. ἱερὸς καὶ ἄσυλος. pater ejus igitur etiam aliquando fuerat magnus administer imperatoriæ majestatis: ergo non vilis aliquis homo, sed nobilis et clarus. κήρυκες δ' ἐλίγαινον, clare edicebant nomine regio, A, 684. ἐπὶ Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην, M, 342, ad Ajacem ablegabat Menestheus, imperator Atheniensium, præconem suum. et 343, ἔρχεο (vade, abi) δῖε Θοῶτα, θέων (currens) Αἴαντε κάλεσον, advoca utrumque Ajacem, ut auxilium ferant huic parti laboranti, coll. 351, s. 355, s. ubi vides operam militarem κήρυκος in perferendo mandato imperatorio. Ἀπόλλων, δέμας Περίφαντι ἐϊκὼς κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ (apud patrem ejus) γέροντι κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδὼς, P, 324, ubi vides, ejusmodi administrum imperii etiam in pace perpetuum esse solitum fuisse: et Apollo se ei adsimilat figura corporis, i. e. ex solis et diei ratione prudenter suadet hic præco Æneæ. κήρυκες λαὸν ἐρήτυον, cohibebant populum,

ut modestus esset in foro, Σ, 503, ubi sunt administri justitiæ etiam in pace, *eine art von friederichter, (a sort of magistrates.)* et 505, σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ εἶχον (judices ipsi) ἠεροφώνων, per aërem clamantium. qui locus sic est intelligendus: judices publici sedentes non habebant sceptra, sed surgentes dicturique habebant; ideoque aderant præcones, tenentes sceptra sua ut insignia publicæ suæ auctoritatis, eaque in manum dabant dicturis. vides ergo morem antiquum loquendi ad concionem auctoritate publica: cujus moris reliquiæ etiam hodie sunt in Britannia apud pacis judices. et 558, κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο, βοῦν ἱερεύσαντες, ubi sermo est de hero aliquo nobili, qui administros rerum suarum habet ingenuos, et qui nomine ejus parant quæ jubet. κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν (Agamemnon) ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, Ψ, 39, ubi non mirum, tale ministerium administris magnis regiis imperari, cum et ipsi reges suis manibus soliti fuerint ministrare sibi talia. et 567, κῆρυξ ἐνίβαλε σκῆπτρον χειρὶ, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν Ἀργείους, ubi hic præco tradit sceptrum Menelao dicturo ad concilium. et 897, Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον. κῆρυξ τίς οἱ (Priamo) ἕποιτο (comes sit) γεραίτερος, senior simulque honoratior aliis, Ω, 149. et 178, σοί. et 282, κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχοντες. coll. 352. et 577, εἰσήγαγον κήρυκα καλήτορα (vocalem in imperiis perferendis ad alios) τοῖο γέροντος, sc. Πριάμου. hic ergo erat aliquis adjutor generalis, *ein generaladjutante des königes, (an adjutant-general to the king.)* nam rex hoc uno sacro viro comitatus ierat in castra Græca. coll. 674. et 701, κήρυκά τε ἀστυβοώτην. κήρυκες, καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες, α, 109, ubi κήρυκες sunt ἐνδοξότεροι θεραπόντων, honestiores aliis ministris, præsentes, ut rei divinæ faciendæ præsint si opus sit, et ut alia quædam honestiora ministeria nobilibus viris, nomine regis sui, præstent. et 143, κῆρυξ (Telemachi et populi Ithacensis) αὐτοῖς θαμὰ οἰνοχοεύων ἐπῴχετο. ergo ad regiam mensam ministrare solebat talis præco, ex simplicitate antiqua heroica; et absente rege ipso id faciebat præco vel præcones, in gratiam Penelopes, hospitibus. imo et procis, 146, τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, ubi sacri præcones id faciunt, ut reverentia eorum cohiberentur proci a tumultu. et 153, κῆρυξ δὲ κίθαριν χερσὶν ἐνέθηκε Φημίῳ. sic, ὕδωρ ἔχευσαν, γ, 338. φ, 270. quod et hodie obtinet, ut in aulis principum magnates præbeant aquam ad manus lavandas principibus viris. κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν κηρύσσειν ἀγορήνδε Ἀχαιούς, β, 6. et 38, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ κῆρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μήδεα εἰδώς, ubi hic prudens et gravis vir dicturo ad populum Telemacho sceptrum vel caduceum tradit. ἀνέρες ἐσθλοὶ (i. e. κήρυκες) οἶνον ἐνωνοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσι, γ, 472. ξείνους ἐξῆγε κῆρυξ, δ, 301, ex triclinio regio hospites hos regios, honoris causa, ad locum ubi dormituri erant. et 677, κῆρυξ γάρ οἱ (Penelopæ) εἶπε Μέδων, qui erat admodum fidus regibus suis. σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα Διῒ σπείσωμεν, η, 163. et 178, κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο: (i. e. rex Alcinous) Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον πᾶσιν, ἵνα σπείσωμεν Διΐ. sic et ν, 48, seqq. Ἀθήνη, εἰδομένη κήρυκι Ἀλκινόου, θ, 8, i. e. ipse Pontonous prudens, sine dubio a Nausicaa amicus factus Ulyssi. is convocabat principes Phæacum, nomine regis. et 399, πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος, quisque horum principum mittebat suum administrum nobilem, ut peteret domo dona eximia, hospiti offerenda. sic et proci, σ, 290, ut dona afferret, Penelopæ danda. κήρυκες ἀγαυοὶ, utpote βασιλικοὶ, θ, 418. et 471. κῆρυξ ἄγων ἀοιδὸν, coll. 474, seqq. τρίτατον κήρυκα ἅμα ὀπάσας, tertium præconem simul cum iis mittens, ι, 89, ubi duobus legatis tertius additur κῆρυξ, ut appareat, regiam esse legationem, non privatam; qui præferebat suum σκῆπτρον, caduceum, ut agnosceretur: simulque ut legatio esset inviolabilis, ob sacrosanctum κήρυκα. sic et κ, 102. et 59, ἐγὼ κήρυκα ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον, adsumens mihi comitem. sceptrum κήρυκος vocabatur τὸ κηρύκειον. αὐτοῖς ἅμα κῆρυξ Μέδων, π, 252. et 328, κήρυκα πρόεσαν, ἀγγελίην ἐρέοντα Πηνελοπείῃ. coll. 333, 336, 469, et erat is Telemachi administer. αὐτῷ κῆρυξ μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει, ρ, 334, ubi ministrat is Telemacho. κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως, κῆρυξ Δουλιχιεύς, σ, 423, qui erat vir honoratus. οὔτε κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, τ, 135, qui publici sunt administri. et 244, κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ εἵπετο, paullo senior eo sequebatur eum. κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην ἦγον, υ, 276, ad sacrificium pro populo faciendum. κήρυκα Μέδοντα σαώσομεν, χ, 357—380. ἔργον igitur horum κηρύκων erat, θυσίαις τε καὶ σπονδαῖς παντοίαις ἐπιστατεῖν, ἀγορὰς ἀθροίζειν, τοὺς λαλήσοντας ἐξεγείρειν καὶ προσοχὴν ἐμποιεῖν, (audientiam iis facere apud concionem) προβοῶντας τὸ, ἀκούετε λεῴ. i. e. λαοί: deinde et apud principes ministeriis quibusdam honestioribus fungebantur. erant igitur ἱεροὶ βασιλικοὶ θεράποντες. Στρατόνικος ὁ ἀστεῖος, κιθαρῳδὸς, ἰδὼν ἐν Μυλάσσῃ ναοὺς μὲν πολλοὺς, ἀνθρώπους δὲ ὀλίγους, στὰς ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ἔφη, ἀκούετε ναοὶ, παρῳδήσας οὕτω τὸ, ἀκούετε λαοὶ, quæ erat solemnis proclamatio præconum ad populum, silere jubentium. idem ludens ad ὁμωνυμίαν κήρυκος, (siquidem et θαλάσσιον ὄστρεον, ἔχον ὀξύτητας κύκλῳ, κῆρυξ vocatur, *eine stachliche muschel) (a prickly shell)* cum in Ἀβδηριτικῷ ἀγῶνι inveniret multo plures κήρυκας κατὰ λόγον τῶν δημοτῶν. et ambularet ἐπ' ἄκρων ὀνύχων, διδορκὼς ἀτενὲς εἰς γῆν, (spectans intente terram) interrogatus, τί πάθοι, *was ihm fehle? (what ailed him?)* respondit, τὰ μὲν ἄλλα ἐῤῥῶσθαι τοὺς πόδας (*er sey im übrigen ganz gesund an seinen füssen) (that for the rest nothing ailed his feet.)* ἀγωνιᾷν δὲ, μή ποτε, ἐπιβὰς κήρυκι, τὸν πόδα laceraret et configeret.

κηρύσσω, f. ύξω. (Κρῶ) solemniter proclamo, clara voce convoco, imperium regis pronuntio. κηρύσσειν ἀγορήνδε, B, 51. β, 7. et 8, οἱ μὲν ἐκήρυσσον. conf. κήρυξ. λαὸν ἀγειρέτωσαν κηρύσσοντες, B, 438. et 443, πόλεμόνδε κηρύσσειν, edicere imperatoris nomine ut pugnam capessant. κηρύσσων γήρασκε, *war alt worden bey seinen adjutantendiensten, (had grown old in the office of aid-de-camp,)* P, 325. Cæterum, si quem juvat nosse conjunctim nomina novem præconum Græcorum; hæc sunt: Ταλθύβιος καὶ Εὐρυβάτης, Agamemnonis κήρυκες: Ὄδιος, Ajacis; Εὐρυβάτης ἕτερος, Ulyssis; Ἀσφαλίων καὶ Ἐτεωνεύς, Menelai: his addunt Στέντορα τὸν εὐρυβόαν, et Θοώτην, et Κάλχαντα, μεγαλόφωνον καὶ αὐτὸν, unde Neptunus assimilatus Calchanti (i. e. Calchas ipse a maris parte, a littore,) inclamavit Græcos ut fortiter pugnarent. *das waren lauter general und flügel-adjutanten, (these were merely aids-de-camp,)* ut nos hodie loqui amamus.

κήτειος, α, ον. (Κῶ) ad magna animalia maris pertinens. et metaphorice, valde magnus, vel et, ad maritimos pertinens. πολλοὶ δὲ ἀμφὶ αὐτὸν (Εὐρύπυλον) ἑταῖροι κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων, λ, 520, qui locus Homeri est unus ex vexatissimis, ob defectum historiæ. nam quidam exponunt, μεγάλοι: aliis est nomen proprium gentis in Mysia, qui postea Ἐλεάται dicti, et torrens ibi est ὁ Κήτειος, de quo vide Strabonem: alii scribi malunt κήδειοι, i. e. κηδεσταὶ, συγγενεῖς, necessarii, cognati; vel omnino pro, κήδιστοι, et conf. κήδειος sub κήδω. alibi et οἱ μισθωτοὶ, mercenarii, vocabantur κήτειοι, metaphorice, διὰ τὸ ἀκόρεστον, ob voracitatem. cæterum talia adjectiva a nominibus in ος neutrius generis descendentia amant terminationem ειος, sed ab ος masculini generis, terminantur in ιος.

κῆτος, εος. τό. (Κῶ) omne animal ingens marinum. vox est a κίω vel κεῖμαι: nam talia jacere solent in fundo maris; quasi κεῖτος. ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο, ut effugeret bestiam magnam marinam, Υ, 147, conf. Ἡρακλῆς in R. ἤ κῆτός μοι μέγα ἐπισεύῃ δαίμων, ε, 421, 422, inquit Ulysses natans in mari. μεῖζον κῆτος, ἃ μυρία βόσκει Ἀμφιτρίτη, μ, 97. κήτειος ὀδμὴ, odor bestiæ marinæ, δ, 446. et 452, λέγε ἡμᾶς ἐν κήτεσιν, recensebat nos et numerabat inter tales bestias. et 443, κήτεϊ ἐναλίῳ, quæ est circumscriptio φώκης, vituli marini. κήτεα ἀτάλλει, N, 27, exsultabant, ludebant.

κητώεις, ώεσσα, ῶεν. (Κῶ) magnis bestiis marinis frequentatus. fortasse et metaphorice, ingens; quia κῆτος est τὸ μεῖζον τῶν ἐνύγρων. in poëta est epitheton Lacedæmonis, Λακεδαίμων κητώεσσα, B, 581. δ, 1, quia mare circa eam regionem plenum est bestiis marinis magnis; unde et Herodotus id mare vocat θάλασσαν θηριωδεστάτην: ut ergo sit pro, θαλασσίω. alii explicant per, μεγάλη. sed prior explicatio videtur verissima. alii scribi jubent καιετάεσσα, explicantque eam vocem dupliciter; ut sit vel pro, καλαμινθώδης, quia ἡ καλαμίνθη, planta illa, quæ et καιετὸς dicatur, ibi copiose crescat: vel pro, ἡ πολλοὺς ἔχουσα καιετοὺς, i. e. σχισμὰς καὶ ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν, quia ὁ καιετὸς sit, fissura terræ a motu terræ orta; et εὔσειστος (multis terræ motibus exposita) ἡ Λακωνικὴ narretur. ab hoc significatu vocis ὁ καιετὸς, dictus est et ὁ καιέτας vel καιάτας, ου, vel et ὁ καιάδας, ου, carcer subterraneus Spartanus. et hujus nominis ortus est a κίω, findo, it. jaceo: unde et οἱ κῶοι sunt, specus. cæterum a planta illa paullo ante dicta, Callimachus dicit ἵππους καιετάεντας.

κηώδης, εος. ὁ ἡ. (Ὄζω) ex incensis odoribus bene olens. idem ac θυώδης. a κάω vel καίω, incendo. κηώδεϊ κόλπῳ, fragranti excepit sinu, Z, 483, ubi sermo est de nutrice filii Hectoris, quæ vel vestes induta erat bene olentes; vel cujus sinus ipse, ut in adolescentibus et rectissime valentibus solet, suavem spiritum exhalabat.

κηώεις, εσσα, εν. (Κῶ) egregie olens ex accensis odoribus. nam est a κῆαι, i. e. καῦσαι καὶ θυμιάσαι. ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι, Γ, 382, ubi posterius est ratio prioris, suaviter olebat quia odores in eo fuerant incensi. est ergo conclave regium, τεθυμιαμένον, εὐώδες ὄζον ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ καιομένων εὐοσμιῶν. proprie sic vocatur ναὸς ἢ βωμὸς, ἐν ᾧ ἐκαίοντο θύματα, ὧν ἡ κνίσσα ἐποίει ὀδωδέναι τὰ ἐκεῖ. deinde in genere, bene olens. ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, ἔνθα ἔσαν αὐτῇ πέπλοι, Z, 288, qui thalamus fortasse cedro ad parietes erat vestitus, ut oleret suave et salubre. sic et ο, 99. et sermo est de regiis domiciliis. sic Ω, 191, αὐτὸς (Priamus rex) δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα (pretiosa) πολλὰ κεχάνδει, continebat; ubi vides conclave cameratum, *ein gewölbe, (a store-room,)* ad parietes cedro indutum, et inde olens egregie, in quo pretiosæ res adservabantur. cæterum adjectiva in όεις habent ο ante εις, si antepenultima est brevis; ω vero, si est longa: e. c. ἀνεμόεις, ὠτώεις.

κίδνημι et κίδναμαι, (Κῶ) diffundo, rumpo, dissipo. idem ac σκεδάζω. media forma notat intransitive, spargo et diffundo me. ὑπὲρ ἅλα κίδναται ἠώς, Ψ, 227, *breitet sich aus, (spreads itself.)* ἠὼς ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, Θ, 1. Ω, 695. hinc et ἀκιδνὸς, et ἀκιδνότερος, esse possit.

κίζω, f. ίσω, dorice ιξῶ. aor. ἔκισα, et dor. ἔκιξα. (Κῶ) findo, discerpo. it. jacere facio, abjicio. hinc est compositum ἀποκίζω, abjicio. ἄνθεα τῆς γλήχωνος ἀπέκιξαν χαμαὶ Aristoph. Ach. 869, ibique Bisetus, in Edit. Kusteri. Vide sub κίω, findo.

κιθαρίζω, f. ίσω. (Ῥέω) cithara cano. ἱμερόεν ἐκιθάριζε, Σ, 570, ubi sermo est de musica nuptiali et saltatione.

κίθαρις, ιος. ἡ. (Ῥέω) cithara, *eine harfe*

oder laute, (a harp or lute.) est a κιθάρα, ἡ, sicut ab ἡ χαρὰ est χάρις: ipsa κιθάρα vero ex κεύθω, foveo, abscondo, porto, et ὁ ἔρως, composita videtur; habens in se amores, et Cythereæ Veneri in primis sacra. vocales autem sunt mutatæ ex εὐφωνίᾳ. sic et ἡ λύρα possit esse facta ex λίαν et ὁ ἔρος. οὐκ ἄν σοι χραίσμῃ κίθαρις, Γ, 54, non tibi auxilio sit cithara: et hæc Paridis est μωμητὴ, amatoria insidiosa canens. at Achillis φόρμιγξ, I, 186—194, est ἐπαινετὴ ἀείδουσα κλέα ἀνδρῶν, ὡς καὶ ἡ Ὁμήρου ποίησις. cæterum h. l. quidam scripsere κίδαρις, quæ est species πίλου elegantioris: sed sine consensu meliorum. δῶρα Ἀφροδίτης pertinent ad sequentia. ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδὴν, N, 731, ubi notat κιθαρῳδικὴν ἐπιστήμην: sed hunc versum integrum expungunt critici antiqui. conf. ὀρχηστύς. sic et τὸ τόξον sæpe notat τὴν τοῦ τοξεύειν τέχνην. κίθαριν περικαλλέα, α, 153, quæ adhibebatur in conviviis, ut musica exhilararet animos, et rixæ clamoresque prohiberentur. κίθαρις φίλη ἡμῖν, inquiunt Phæaces, Θ, 248, ubi et reliqua delectationum humanarum genera enumerantur.

κιθαριστὺς, ύος. ἡ. (Ῥίω) ars canendi cithara, κιθαρῳδικὴ τέχνη. ἐκλέλαθον κιθαριστὺν, B, 600, oblivisci fecerunt eum hanc artem.

κικλήσκω, (Κίλω) est verbum distractum ex καλέω. voco, nomino, invoco. κίκλησκεν (omisso augm.) δὲ γέροντας ἀριστῆας, B, 404, invitabat ad convivium. et 813, ἣν ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν, ἀθάνατοι δὲ σῆμα Μυρίνης, nominant. κικλήσκουσα Ἀΐδην, invocans ad auxilium, I, 565, ut non nude κλῆσιν notet, sed ἱκετικὴν invocationem. ὃν ἐπίκλησιν κίκλησκον, quem, quod cognomen attinet, nominabant sic, H, 138. κλήδην κικλήσκειν, I, 11, nominatim convocare, ἀγορήνδε ἄνδρα ἕκαστον. τίπτε με κικλήσκεις, cur me advocas huc, Λ, 605, coll. 601, s. ψυχὴν κικλήσκων, Ψ, 221, animam defuncti advocans. ἑταίρου κικλήσκοντος, P, 532, socio vocante eum. Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν, Ξ, 291. κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, vocat te ad se, χ, 397, lässet dich rufen, (sends for thee.) Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι, nominant, δ, 355. sic, Οὖτιν με, ι, 366. νέοι ἐκίκλησκον Ἶρον, σ, 6, nominabant. ἄμυδις ἐκικλήσκετο ἀρίστους, convocabat, K, 300. νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, nominatur, ο, 402.

κίκυς, υος. ἡ. (Ἔω) est ἡ τοῦ κίειν, i. e. πορεύεσθαι, δύναμις, vis movens corpus ad procedendum. οὐ οἱ ἦν ἴς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς, οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν, λ, 392, ubi sermo est de umbra regis Agamemnonis apud inferos. est ergo, vis corporea. Differt ab ἴς, quod confer ad medium.

κινέω, f. ήσω. (Ἔω) moveo, proprie corpus eundo: nam est a κίω, eo. deinde et quemvis alium motum corporeum notat, apud recentiores est κινεῖν γυναῖκα, coire cum fœmina, Aristoph. Nub. 1374. Ran. 148, 550. Pax, 1158. et κινεῖσθαι est, subagitari, Equit. 873, 875. quod alias βινεῖν dicitur. ἡ κινάβρα vel κινάβρα est ab hoc significatu, quod notat odorem gravem salacium animalium, qualia sunt hirci; a κινεῖν, et ἡ αὔρα, halitus, aura: unde est verbum κιναυράω et κιναβράω, ejusmodi odorem spiro, Aristoph. Plut. 294. nimirum υ sæpe transit in β, unde κιναβρῶντες αἶγες vel τράγοι. imo et ipsum κ et π vel β sæpe commutantur inter se: ut βινεῖν ab hoc κινεῖν possit ortum esse. ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν κῦμα σκοπέλῳ, quando ingruens notus admoverit fluctum scopulo, B, 395. σφῆκας ὁδίτης κινήσει ἄέκων, commovebit invitus, Π, 264, i. e. vespæ, a pueris solitæ irritari, si viatorem innoxium præterire vident, in eum faciunt impetum, etsi is nihil meruit. et 298, κινήσῃ νεφέλην Ζεὺς, facit ut procedat. notat ergo eum motum, quo quid ex loco suo movetur versus alium. κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, Ψ, 730, dimovit eum perpaululum a terra. λὰξ ποδὶ κινήσας, K, 158. ο, 45, ubi λὰξ et ποδὶ sunt idem, ad pedem, sicut supra ablativus absolutus erat σκοπέλῳ: et sensus est, commovebat eum prehensum pede; et sermo est de dormiente, qui excitatur ab accedente alio, et pedem ejus tangente ut evigilet. κινήσας κάρη, P, 200, movens caput, et 442, quod est signum indignationis, aut ejusmodi affectus. sic ε, 285, 376. ἀκέων κίνησε κάρη, ρ, 491, 465. υ, 184. οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, οὐδ' ἀναεῖραι, Θ, 298, neque ullum movere membrum licebat neque attollere. κινήσας δὲ θύρην, et movens ostium, χ, 394, ubi sic vocat τὸ διασαλεῦσαι ἐπὶ κλήσει τινὸς τῶν ἔνδον, si percutitur et aperitur janua ad vocandum quem ex iis qui intus sunt. ἄγε κινήσας, ducebat vadere faciens, ω, 5, atque h. l. est in significatu omnium primo: *gehend machen, (causing to go.)* αὐτοῦ κινηθέντος, cum is progrederetur et moveret se inter eundum, A, 47, ubi quoque vides significatum primum. κινήθη δ' ἀγορὴ, B, 144, *die versammlung der soldaten kam in bewegung der leiber, (the assembled soldiers were set in motion;)* et 147, ὅτε Ζέφυρος κινήσει λήϊον, et 149, ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, ionice pro ἐκινήθησαν, fluctuare cœperunt ordines, Π, 280, ut in dubitatione et timore solet. ab hoc verbo est ὁ κίκινος et κίκιννος, ου, coma eleganter contorta, et mota quasi; capillus eleganter iens circa caput et humeros. Aristoph. Vesp. 1064. Theocr. Id. 11, 10. et 14, 4. scribitur enim et κικῖνος, ut appareat media natura longa, et duplicato ν, non sit opus.

κίνυμι, (Ἔω) idem quod κινέω, a quo κινύω, κίνυμι, κινύσσω, f. ξω, unde est τὸ κίνυγμα, ἀέριον εἴδωλον. ἐς πόλεμον κίνυντο φάλαγγες, ad pugnam vadebant phalanges, Δ, 281, 332, 427. οὐδέ σε λήθω κινύμενος, K, 280, inquit precans Ulysses ad Minervam: non lateo te procedens in expeditionem aliquam, tu me ibi comitari soles. nam sermo est de eundo ad aliquem laborem militarem. τοῦ καὶ κινυμένοιο, hujus commoti et agitati, sc. unguenti, Ξ, 173, ubi est tropice: si hoc oleum commovetur, ut va-

por ejus vadat latissimum spatium. κινυμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας, κ, 556, strepitum sociorum ad abitum se commoventium audiens.

κινυρὸς, ὰ, ὸν, (Νέω) lamentabile sonans, querulus. proprie dicitur de hominibus, οἳ, κινύραις χρώμενοι, ἀοιδὰς ἐπὶ τοῖς κειμένοις ἔμελπον, quod et κινύρεσθαι dicitur. deinde in genere, miserabiliter sonans. μήτηρ κινυρὴ, P, 5, cum fletu quasi defendens vitulum suum ; nam sermo est de juvenca.

κίρκος, ου. ὁ. (Κρῶ) est species accipitris, *ein habicht, (a hawk.)* est valde ταχὺς, καὶ ἐλαφρότατος omnium avium; et fortasse *ein falke, (a falcon.)* est a verbo κρίζειν, quæ vox est ἤχου τινὸς μίμησις, unde est κρίκος, et transposite κίρκος. et quia ὁ κρίκος omne rotundum et curvatum denotat, πᾶν τὸ ἐπικαμπὲς, (unde fortasse et est Germanorum *ein kricke, [a crutch,]* ob curvitatem ejus cui axillæ inseruntur) et omne curvum instrumentum quo quid rapi et attrahi potest : habet fortasse avis ea nomen ab adunco rostro ; nisi et a sono quem edit. est et alia avis, dicta ἡ κίρκη, etiam rapax. a κρίζω est et verbum κρικέω. et quia ὁ κίρκος etiam circulum vel annulum notat, pro κρίκος, hinc est verbum κρικόω, f. ώσω, annulo circumposito ligo, et κιρκόω, f. ώσω. κίρκος est etiam, circus, area rotunda vel ovalis, circulus oblongus; unde τὰ κιρκήσια sunt ludi circenses. avis ὁ κίρκος, ex genere τῶν ἱεράκων (ab ὁ ἱέραξ, ακος, ionice ἴρηξ vel ἵρηξ) erat sacer Apollini. ὅτι οἱ κολοιοὶ (graculi) προΐδωσιν ἰόντα κίρκον, ὅς σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν, P, 757, ubi vides, involare eum minores maxime aves. κίρκος, ἐλαφρότατος πετεηνῶν, ῥηϊδίως οἴμησε (facili nisu et celerrimo impetum facere solet) μετὰ τρήρωνα πέλειαν, X, 139—142, adversus pavidam columbam ; et est ibi parabola elegans de κίρκῳ, historiam ejus naturalem illustrans. οὐδέ κεν ἴρηξ (pro ἱέρηξ, extruso ε, ionice) κίρκος ὁμαρτήσειεν (adsequi posset) ἐλαφρότατος πετεηνῶν, ν, 87, de nave celerrima. et genus ibi additum speciei. ὄρνις κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος, ἐν δὲ πόδεσσιν τίλλε πέλειαν ἔχων, ο, 525, ubi ὄρνις est, augurium.

κιρνάω et κίρνημι, (Κάρα) infundo, bibendum præbeo. misceo, tempero. idem quod κεράω. οἶνον ἐκίρνα (imperf. a κιρνάω) η, 182. κ, 356. ν, 53, infundebat vinum. κιρνὰς (particip. præs. a κίρνημι) οἶνον, π, 14.

κισσὸς, οῦ. ὁ et ἡ. (Ἔω) hedera, *epheu, (ivy.)* et hæc herba Διονύσῳ ἀνάκειται, Baccho est sacra. est a κίω, nam valde vadit in altum et circa. vide Hymnum in Bacchum, 40. et alterum Hymn. in eundem, 9. hinc est et verbum κισσάω, f. ήσω, vehementer appeto, sector cum cupiditate mira, *gehe einer sache mit grosser begierde nach, sehne mich wornach, (I pursue something with great eagerness, long for something.)* et avis, ἡ κίσσα, pica, quia valde vadit. κισσητὸς, ἡ, ὸν, appetitus, a, um, appetendus.

κισσύβιον, ου. τὸ. (Ἔω) est ποιμενικὸν ποτήριον ἐκ κισσίνου ξύλου factum, poculum ex hedera factum : qualia pastores et plebeii habere solebant. est ergo ab κισσός. κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων οἴνου μέλανος, poculum rubri vini in manu habens, ι, 346, et id poculum, si Polyphemum cogites, valde capax : hinc et ab insueto sibi vino tam cito fit ebrius, cum ter id ebibisset. ἐν κισσυβίῳ, ξ, 82, coll. 112. π, 52. erat ergo δέπας κίσσινον, ἀγροτικὸν, μόνωτον. a κισσὸς, ο æolice mutatum in υ, cum paragoge. Vide sub σκύφος.

κίστη, ης. ἡ. (Κῶ) cista, *eine kiste, ein kasten, (a chest, coffer.)* apud Atticos in specie est ἡ ἐδεσματοθήκη, corbis in quo edulia portantur, *ein speise korbe, (a basket for victuals.)* dicta est ab ἐγκεῖσθαί τι ἐν αὐτῇ : ergo a κέω, κεῖμαι. μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέα ἐδωδὴν, ζ, 76, filiæ in agros exeunti curru.

κιχάνω, (Ἔω) consequor, nanciscor, idem ac sequens. invenio, adsequor. ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, ν, 228, quia te primum invenio hoc in loco : ubi simul inest notio τοῦ ἱκετεύειν, ad te primum supplex venio. sic ο, 260, ἐπεί σε θύοντα κιχάνω, quia ad te sacrificantem accedo præsidium quærens. νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει, nunc autem mors et fatum deprehendit me, P, 672. X, 436. et 303, νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει. δίψα τε καὶ λιμὸς, sitis et fames occupat eum, T, 165. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκὺν, adsequitur sane tardus velocem, Θ, 329. τὸν δ' ἐκίχανεν εὕδοντα, B, 18, ad hunc venit dormientem. τὴν δ' ἐκίχανε πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ, hanc invenit in muro, Γ, 383. ὅτι δὴ ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, E, 334, cum adsecutus esset persequens per aciem. θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους, P, 189, currensque adsecutus est socios. ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν, Ψ, 524, sed eum continuo adsequebatur. τὸν δ' ἐκίχανε σπένδοντα εὐχόμενόν τε, ο, 257, coll. 260, ad hunc supplex accessit. ἔνθα σφέας ἐκίχανε Μελανθεὺς, ibi eos invenit ille, ρ, 212, *traf sie unter weges an, (met them by the way.)* τὸν δ' ἐκίχανον ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης, K, 150. δαινύμενον, κ, 60, epulantem. ἵππους κιχάνετε, equos adsequimini, Ψ, 407, imperativus, *holet sie ein, (follow them.)* νῦν δέ σε τεθνειῶτα κιχάνομαι, T, 289, nunc te mortuum invenio, venio ad te : ubi medium attice pro activo. ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος, Λ, 441, certe jam te adsequitur mors. ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα ἱκόμεθα, nos venimus supplices accedentes ad tua genua, ι, 266.

κιχέω et κιχείω, f. ήσω. (Ἔω) consequor, *ich kriege, hole ein, erreiche, (I overtake, attain.)* it. nanciscor, *ich treffe an, bekomme, (I get, obtain.)* est a κίω, eo, deductum verbum. reperitur et κίχω, eodem sensu. μή σε, γέρον, ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω, ne ego te, senex, apud naves offendam, A, 26, *dass ich dich da ja nicht mehr finde, (that I may no longer find thee.)* εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, donec debellave-

ro, Γ, 291. ὅν κε ποσσὶ κιχείω, quemcumque pedibus consequor, Z, 228, ubi Diomedes describit φεύγοντα ἐχθρὸν, seque simul σημαίνει ὡς παθὼν. sic, ὅν κε κιχείω, Λ, 367. ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω, Σ, 114, ut cari capitis interemtorem adsequar. ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε, Υ, 454, i. e. καταλήψομαι, nunc contra alios ibo, si quem adsequor. cæterum hæc forma his omnibus locis est præsens conjunctivi. εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν, ionice pro κιχείωμεν, donec capiamus urbem, Φ, 128, *bis wir die stadt einbekommen, (till we take the city.)* εἰ γάρ μιν ζωόν γ' ἐκίχεις, ω, 283, si enim eum vivum nactus esses et invenires, κατέλαβες, εὗρες. κίχεν (ἔκιχεν, aor. 2.) δ' ἐνοπήν τε γόον τε, invenit ibi clamorem et luctum, Ω, 160, *sie fand da schreien und heulen, (she there found wailing and lamentation,)* in domo Priami. ἐν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν ἡμᾶς, adsecutus est nos, γ, 169, nos longam navigationem parantes. τὸν γε κίχον (ἔκιχον) λαοί τε καὶ ἵπποι, Σ, 153, eum adsecuti fuerant milites et equites, *den holeten doch ross und mann ein, (horse and foot pursued him.)* τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην, ambo anhelantes assecuti sunt, K, 376, pro ἐκιχησάτην, *kriegten ihn, (overtook him.)* εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, B, 258, si te rursus insanientem offendero, *finden werde, (shall find.)* ἤ μένε ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι, K, 370, aut mane, aut te hasta adsequar, conjecta nimirum. ἢ γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι, δ, 546, aut enim ipsum vivum invenies, *wirst antreffen, (shouldst meet with,)* deprehendes. εἰ δ' ἄμμι κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας, Σ, 268, quod si nos deprehenderit hic manentes, *uns finden wird, (finds us.)* κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων, illos inveniemus ante portas, K, 126. κιχήσεσθαί σε ὀΐω, puto me adsecuturum et inventurum esse te, *ich werde dich wohl finden, (I shall soon find thee.)* Z, 341, *werde dich gleich einholen, (shall presently overtake thee.)* ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν, Φ, 605, ut semper speraret, se adsecuturum pedibus. καὶ λίην σέ γε μέλλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, ι, 477, omnino te debebat consequi infortunium, ἡ τῶν κακῶν ἔργων τίσις ἤγουν ποινὴ, sc. τὸν Κύκλωπα. ut ergo tamen κακὰ ἔργα intelligi possint, male facta tua; quæ, ut puniant factorem suum, eum persequuntur ut comprehendant. δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεαι, dominam primum invenies, η, 53, ubi notat, accedes ad eam, eique supplicabis: et futurum est imperative. Sic et ἱκέσθαι non semper τὸ καταλαβεῖν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἱκεσίᾳ, notat. οὐκ ἄλλον ὧδε ἤπιον ἄνακτα κιχήσομαι, non alium sic mitem herum nanciscar, ξ, 139. πολέας τε κιχήσατο, pro ἐκιχήσατο, Δ, 385, multosque invenit, *traf an, (found.)* κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς ἀμφιπόλους, Z, 498. ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο, K, 494, postquam ad regem accessit cumque deprehendit, hostiliter. Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα, eum adsecutus est fluctus, Φ, 263. Ἕκτορα, ivit ad Hectorem, X, 226, et hæc simplicissima notio est prima hujus verbi. ἔνδον ἐόντας, invenit eos domi, ζ, 51, *gieng an sie im zimmer, allwo sie sie fand, (went to them in the room, where she found them.)* παῖδα νέον γεγαῶτα, puerum recens natum invenit adveniens, σ, 400. δείδω μή σε, ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα, κίχησι, μ, 122, vereor ne te, iterum irruens, deprehendat, *sie möchte dich ereilen, (may catch, overtake thee:)* præsens conj. a κίχω. possit tamen et esse aor. 2. conj. a κιχέω. αἰετὸν κίχοι, vel aquilam adsequi potest celeritate.

κίχημι, (Ἔω) pro κιχέω. consequor. οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν, π, 379, quia ei cædem moliebamur, nec deprehendimus eum: est imperf. pro quo communis usus dicit ἐκίχειμεν. et 357, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, navem prætergressam non potuerunt adsequi, καταλαβεῖν. οὐδ' ἄρα τί σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν, O, 274, non concessum illis erat eum consequi et comprehendere: pro κιχῆναι. αὐτὸν κιχεὶς ποσὶ, Π, 342, assecutus eum pedibus. ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, B, 188, *welchen grossen herrn er etwa antraf, (what great personage he met with:)* et est optat. præs. οὐδέ κέ με ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη, I, 416, neque me celeriter finis mortis deprehenderit. Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη, ubi est imprecatio, ρ, 476. βέλος κιχήμενον, jaculum consequi studens, hastam ferire solitam, E, 187, *den spiess der ihn treffen sollte, (the spear that was aimed at him:)* particip. præs. medii: ἐπελθὸν, ἀψάμενον: et genitivus, τούτου regitur a κιχήμενον, ἀψάμενον αὐτοῦ. sine casu est, Λ, 451, φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, prævenit te finis mortis adsecutus te: nam σε regitur ab ἔφθη, et participium pertinet ad τέλος, activo sensu, *der tod der dich ergriffen hat, (death which hath seized thee.)*

κίχλη, ης. ἡ. (Χέω) turdus, *ein krammsvogel, (a thrush.)* Dores dicunt ἡ κιχῆλα, ας; et per syncopen κίχλα. vox facta ex sono quem hæ aves edunt: a quo sono est et ὁ κιχλισμὸς, muliebris suavis risus, qualem poëta notavit υ, 6—8, et verbum κιχλίζειν, ridere suaviter more juvencularum lusitantium inter se. κίχλαι τανυσίπτεροι, χ, 468, quibus comparat mulieres suspensas, quia turdi sic capi solent. cæterum commode ad χέειν, fundere, refertur hoc nomen. conf. Theocrat. Id. 11, 78, ibique Casaubonum. Vide sub. ἰλλάς.

κίω, (Ἔω) est idem quod ἴω vel εἴω, vado, venio, præfixo κ. et aor. 2. ἔκιον, in suis modis omnibus, in usu est. ἡ δ' ἀέκουσα ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν, pro ἔκιεν, invita cum iis abibat, A, 348. τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίε, B, 565. et 588, ἐν δ' (αὐτοῖς) αὐτὸς κίεν, inter eos ipse ibat. ἡ δ' εἰς θάλαμον κίεν, Γ, 423. ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ, Z, 399. τῷ δ' ἅμ' Ἀλέξανδρος, H, 2. et 307, ἐς ὅμαδον, in multitudinem. ἐν πρώτοισι κίε, Θ, 337. τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, huic auxiliaturus venit ille, Λ, 428. μετὰ δέ σφι πατὴρ, N, 658. πάλιν κίε, retro ivit, O, 149. et 307, πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ, ante eum ibat. μετὰ Τρῶας κίε, ad eos ibat, advocaturus eos, Π, 534.

ἀπὸ Πατρόκλοιο, P, 113, ab eo discessit. Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι, Y, 36. πάλιν κίε θυγατέρος, Φ, 504, sequebatur filiam. ἰθὺς κίεν οἴκου, Ω, 471, recta ivit per domum vel ad domum. ἰθὺς κίε Τηλεμάχοιο, recta ivit ad eum, β, 301. ὀψὲ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε, γ, 168, ad nos ibat, sequebatur nos, *gieng uns nach, gieng spät nach uns ab, folgete uns spät nach und suchete uns, (followed us, went late after us, followed us late and sought us.)* κίε ἐς μέσον, in medium prodibat, Θ, 262. ἅμα τῇγ' Ἑλένη κίε, ο, 100. ἰθὺς κίεν, obviam ibat, ρ, 33. πάλιν, retro, ψ, 295. ἰθὺς αὐτοῦ, ω, 240, 396. τοὺς δὲ μετ', ο, 147, sequebatur hos, *gieng ihnen nach, (followed them.)* πάλιν, retro, π, 177. imperativus scribi solet κίε, quasi præsentis; non vero κιὲ, in aor. 2. nam vere est præsentis temporis. ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος, recta proficiscere ad Nestorem, γ, 17. σὺ δ' ἔσω κίε, η, 50, tuque introi. σύγ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, revertere, redi, *kehre um, (return,)* π, 150. νῶϊ δὲ ἄψορροι κίομεν, revertebamur, Φ, 456. τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, B, 509, ibant. πάντες ἴω κίον ἤματι ἄϊδος εἴσω, Z, 422, migrarunt in orcum, coll. 423. πρὸς τεῖχος ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ, vadebant ad murum, M, 138. κίον ἀθρόοι, Ξ, 38. ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ, X, 461. πρὸ δὲ οὐρῆες κίον αὐτῶν, muli præibant ipsos, Ψ, 115, προπορεύοντο. et 257, πάλιν, retro, i. e. ὑπεχώρησαν. sic et Ω, 801. ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι, ζ, 84. εἰς Ἀλκινόοιο, ν, 23. sc. δῶμα. et 125, οἰκόνδε πάλιν, retro domum. εἰς ἀγορὴν ἀθρόοι, π, 361. εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε, χ, 479. ἰθὺς θαμβήσαντε, ω, 101. et 219. δόμονδε θοῶς. et 419, εἰς ἀγορὴν ἀθρόοι. ὄφρα κίῃς, ut abeas, α, 311. μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, A, 704. ι, 42, sc. μοίρας, ne quis abiret fraudatus æquali portione. ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμοῦ ἐπὶ νῆα κίοιτε, ut a me abeatis ad navem, γ, 347. ὄφρα λείψαντε κιοίτην, ut libantes abirent, ο, 149. Ω, 285. ἀπέλθοιεν. ἀπάνευθε κιών, A, 35. β, 260, ubi tamen alii, eodem sensu, legunt, ἀπάνευθεν ἰών. sic et ζ, 236. κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν, Δ, 251, vadens per densos ordines virorum, *die fronte entlängs, (along the front.)* sic et 273. ἄρχε λέχοσδε κιών, præibat ad lectum, Γ, 447. κλισίηνδε, K, 148. et 406, δεῦρο. νόσφι κιόντα, abeuntem, Λ, 284. et 683, πόλεμόνδε κιόντι, mihi ad pugnam eunti. στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, M, 353. κλισίηνδε, N, 294. ἐγὼ προπάροιθε, O, 260, *voran, (before.)* παρά τίς τε κιών, Π, 263, *darneben vorbey gehend, (passing by.)* ut verbum compositum παρακίω intelligi h. l. possit. Τροίηνδε κιών, ad Trojam proficiscens, γ, 268. τὶς αἶψα κιών, Θ, 254. σχεδὸν ἦα κιὼν νηὸς, inter eundem prope eram apud navem, κ, 156. sic μ, 368. ἐνθένδε, hinc abiens, λ, 69. ἐπὶ νῆα, ad navem, μ, 144. Ἰθάκηνδε, ο, 157. ἀπὸ σταθμοῖο, a villa abiens, π, 156. et 289, Τροίηνδε. sic et τ, 8. ρ, 314. ἦα κιὼν, eram vadens, π, 472. κιὼν ἄνωχθι, abiens jube, ρ, 508. ἀπαγγέλλεσκε κιών, σ, 7, *trug botschaft, (was bearing a message.)* πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, δ, 427, 572. κ, 309, mihi inter eundem multa agitabat cor. μοὶ ἅμα ἑσπέτο δεῦρο κιόντι, ρ, 53, ὡς οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα, abeuntem, Ξ, 440, accepto vulnere. οὐδέ ἑ φημὶ πόδεσσί γε οἷσι κιόντα εὐφρῆναι ἄλοχον, non puto eum pedibus suis accedentem exhilaraturum esse conjugem suam, P, 27, nam mortuus fertur ab aliis, non ambulat suis pedibus. ὥστε θανατόνδε κιόντα, Ω, 328. Ἥφαιστον νόσφι κιόντα, abeuntem, Θ, 286. ἢ ἔνθα ἢ ἔνθα κιόντα, aut accedentem aut abeuntem, κ, 574. μὲ κατὰ δῶμα κιόντα, ρ, 566, me in domo versantem, in triclinio obeuntem. καθέζοντο μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ κιόντες, T, 50, ubi ablativus pertinet ad verbum, omisso ἐν, μετὰ vero ad κιόντες pro μετακιόντες accedentes. κιόντες ἐκ πάτου, Y, 136, abeuntes ex via trita. ἀγορήνδε, α, 372. ἐς λιμένα ἤλθομεν ὦκα κιόντες, ο, 471. μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες, ω, 490, num jam prope sint vadentes contra nos. ἦκα κιόντας, leniter ambulantes, ρ, 254, *die sachte giengen, (going softly.)* ἐμοὶ δεῦρο κιούσῃ, δ, 736. ψ, 228, *schon damals da ich hieher zog, (even then, when I came hither.)* μετόπισθε κιοῦσαι, I, 500. et 507, λίσσονται Δία κιοῦσαι. et nonnunquam hoc κίω abundat.

κίων, ονος. ὁ. (Ἕω) et attice ioniceque ἡ. columna, *eine säule, ein pfeiler, (a column, pillar.)* est a κίω, εἰς ὕψος scilicet, quia in altum tendit. πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων, crassities erat velut columna, ψ, 191, quam crassitiem ulterius non definit. πεῖσμα νεὼς ἐξάψας κίονος μεγάλης, funem navis aptans ad columnam magnam, χ, 466, i. e. στύλου τινὸς ἐξαρτήσας, ἢ ξύλου κιονοειδοῦς. κίονι κεκλιμένη, inclinato dorso ad columnam, ζ, 307, *sie sitzet an einem pfeiler im saale, (she sits with her back against a pillar in the hall.)* ἔγχος ἔστησε πρὸς κίονα μακρὴν, α, 127. ρ, 29. de adveniente peregre in domum regiam. πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, sc. τὴν ἕδραν, sellam statuens ad columnam altam, Θ, 66, 473, in triclinio regio. κίονα ἀνὰ ὑψηλὴν, superne ad altam columnam, χ, 176, 193, attrahite eum sursum. πρὸς κίονα μακρὴν ἧστο, ψ, 90, considebat ad columnam. κίονες ὑψόσε ἔχοντες, τ, 38, columnæ sursum continentes. ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι, α, 53, ubi conf. Ἄτλας in R. et ἔχω.

κλαγγή, ῆς. ἡ. (Κλάω) sonus acutior et brevior, qualis proprie est, si quid diffringitur. deinde in genere, clangor. δεινὴ κλαγγὴ γένετο βιοῖο, arcus clangor terrificus exsistebat, A, 49. παυσάμενοι κλαγγῆς, cum cessarent a clamando milites ad concionem convenientes, B, 100. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τε ἐνοπῇ τε ἴσαν, ὄρνιθες ὥς, ἠΰτε κλαγγὴ γεράνων πέλει, αἳ κλαγγῇ πέτονται, Γ, 2, 3, 5, ubi proprietas vocis est observata. signat vero id τὴν ἀπροβούλευτον καὶ οὐκ εὔκοσμον πρόοδον τῶν Τρώων εἰς μάχην, μετὰ κλαγγῆς, i. e. ἀνάρθρου θορύβου, ἰόντων. sic, Τρώων κλαγγὴ, K, 523, confusus clamor. κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς, λ, 604, ubi οἰωνοὶ notant νυκτερίδας, vespertiliones, quarum stridor acutulus auditur. κλαγγὴ συῶν, acutus et dissonus

confusus clamor suum ad stabula accedentium, ξ, 412, ὀξεῖα βοή.

κλαγγηδὸν, (Κλάω) adverb. cum sono acuto et confuso. de anseribus feris, et gruibus, et cygnis ponitur hæc vox, B, 463, quæ volucres cum acuto et confuso sono volant per aërem, et demittunt se ad pascua.

κλάζω, f. άγξω. (Κλάω) sonum edo, proprie similem clamori volucrum quorundam majorum, maxime qualem grues et aquilæ edunt. est a κλάω, quod et notat, brevem sonum ἄναρθρον edo. possis quidem vel ad κέλω, vel ad mox secuturum κρῶ, a quo κράζω, clamo, referre apte: sed a priscorum auctoritate, qui hanc etymologiam præferunt, discedere non lubuit. cæterum, κλάζειν minus est quam κράζειν. corvus κράζει, grus κλάζει sic et κρώζω et κλώζω differunt nonnihil. αἰγυπιοὶ μεγάλα κλάζοντε μάχονται, Π, 429, et notat sonum harum avium lugubriter et interrupte sonantem. ibi ergo in significatu primo. ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουον, de ave felici, in tenebris audita, K, 276. κλάγξας πέτετο, volabat, M, 207, de aquila vulnerata a dracone: ut ergo quasi κλαυθμόν τινα τοῦ ἀετοῦ innuat hæc vox, cum κλαίω ejusdem originis. ἔκλαγξαν ὀϊστοὶ, A, 46, ubi est de sagittis in pharetra crepitantibus in tergo euntis: *sie klapperten im köcher gelinde, wenn er gieng, (they rattled in the quiver as he walked.)* κεκληγὼς est particip. præt. med. nam f. 2. est κλαγῶ, aor. 2. ἔκλαγον, præt. m. κέκλαγα, ionice κέκληγα. ὀξέα κεκληγὼς, B, 222, de Thersite blaterante voce ingrata et interrupta, coll. 212, et id apte h. l. quia proprie est ἀλόγων ζώων τὸ κλάζειν. adhibet ergo hoc verbum, σκώπτων εἰς ἀλογίαν. sed alibi tamen in sensu honestissimo ponitur; de Hectore, imperante suis clara voce, P, 88, ὀξέα κεκληγὼς, coll. 89, ὀξὺ βοήσας, ἐξ ἀετοῦ ἤ τινος ἀετώδους τὸ κεκληγέναι λαβὼν ὁ ποιητὴς, ut adhæreat in tali contextu imago aquilæ aut ejusmodi volucris generosæ vociferantis, dum insequitur prædam, aut pugnat. sic et E, 591. Λ, 344, ὦρτο δὲ ἐπ' αὐτοὺς κεκληγὼς, impetum fecit in eos cum generosa voce. et N, 755, κεκληγὼς ἐπέτετο διὰ Τρώων ἠδ' ἐπικούρων, ubi duo verba metaphorica imaginem aquilæ indicant. coll. 757. sic et de Agamemnone, Λ, 168, κεκληγὼς ἕπετο Ἀτρεΐδης, quasi aquila insectatur prædam. κεκληγόντες ἐπώρουσαν ἀλλήλοις, Π, 430, sc. Sarpedon et Patroclus, pugnando, coll. 429. κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων, μ, 408, ut ergo et de vento strepente ponatur, metaphorice. vide κεκλήγω.

κλαίω, f. αύσω. (Κλάω) ploro, *ich weine, (I weep.)* futurum est, quasi præsens fuisset κλαύω. cæterum est a κλάω, interserto vel ι vel υ: nam frangitur quasi et demittitur cor ejulando; est signum fracti et mollioris animi. non præcise ejulatum clara aut miserabili voce elatum notat; sed et simpliciter fletum, sine alio sono. ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθίηκε, Ω, 48, certe, cum flevit et ejulavit, remittit tandem, *lässet doch endlich nach, (at length relented.)* οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας, H, 427, in sepultura suorum pugnando occisorum, non permittebat ut plorarent. et vetabat id, ne timidiores ad pugnandum alio die fierent. ὣς ἔφατο κλαίων, sc. Achilles, lugens Patroclum, T, 338. et Priamus Hectorem, X, 429. κλαίων ἀμφίστατο ὅμιλος, Ω, 712, Hectorem mortuum. αὐτὸν κλαίοντα ἀφήσω, ipsum plorantem mittam, B, 263, inquit Ulysses ad Thersitem, cui verbera intentat. εὗρε (mater Thetis) κλαίοντα λιγέως, sc. Achillem filium, de Patroclo mortuo, T, 5. κλαίοντες ὀστέα ἔλεγον, Ψ, 252, cremati Patrocli. τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα, Λ, 136, miserabili voce alloquebantur, metu mortis. sic parentes Hectorem, X, 90. et 427, κορεσσάμεθα (satiassemus nos) κλαίοντέ τε μυρομένω τε. τὸ (i. e. διὰ τοῦτο) καὶ κλαίουσα τέτηκα, flendo maceror, Γ, 176, inquit Helena. εἶπε κλαίουσα γυνὴ, Briseis, T, 286. et 297, οὐ με εἴας κλαίειν, vetabas me plorare. et 300, σὲ ἄμοτον κλαίω. et 301, ὣς ἔφατο κλαίουσα. sic et X, 515, 437. Ω, 746. et 773, σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμέ. τέκνον, τί κλαίεις, A, 362, et est ibi idem quod δακρύειν καὶ δακρυχέειν, coll. 357, 349. sic et Σ, 73, et sermo est matris ad Achillem. κλαῖε pro ἔκλαιε, I, 560, de matre Alcyones, Ω, 4, de Achille. et 85, de Thetide. et 510, ἔκλαιε ἀδινά, de Priamo. et 511, ἔκλαιεν ἑὸν πατέρα, de Achille. Πάτροκλον κλαίωμεν, lugeamus eum fletu, Ψ, 9, νῦν δὲ κλαίωμεν, ἄνευθεν ἥμενοι, ἐν μεγάρῳ, Ω, 208, lugeamus, remoti ab eo. et 619, φίλον παῖδα κλαίοισθα, pro κλαίοις. ergo syllaba paragogica θα etiam optativo jungitur. ὁ μὲν κλαίεσκε (ionice pro ἔκλαιε) πρὸς οὐρανὸν, Θ, 364, cum fletu supplicabat cœlestibus; et sermo est de Hercule ærumnoso. οὔ σε κλαύσομαι, non deplorabo te, X, 87. σὲ Τρωαὶ κλαύσονται, Σ, 340, et sermo est de miserabili luctu ob mortuum, *von einer herzbrechenden trauer, (of a heartbreaking sorrow.)* ἕτεροί γε παῖδα κλαύσονται, T, 210. εἰπὲ δὲ, ὅ,τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι, dic, quid plores et lamenteris, Θ, 577. et 523, ὡς δὲ γυνὴ κλαίησι (pro κλαίῃ) φίλον πόσιν, luget suum maritum. ὅτε κεν ἤματα κλαίῃ, υ, 84, interdiu plorat. ἐγὼν οὐκ εἴων (vetabam) κλαίειν, ι, 469, coll. 467, ubi apparet, κλαίειν fieri clara voce, adjunctis verbis miserabilibus: et differre igitur in se a δακρύειν, ut majus a minori. οὔ σε ἐῶσι θεοὶ κλαίειν, δ, 806. ἔκλαιον καθήμενος ἐν ψαμάθοις, δ, 539, coll. 538, ἐμοὶ κατεκλάσθη ἦτορ, ex qua collatione immediata apparet etymologia. et 541, ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε ἐκορέσθην. κλαῖον (pro ἔκλαιον, flebant lugubri voce) δὲ λιγέως, θαλερὸν δάκρυ καταχέοντες, κ, 201. et 454, κλαῖον ὀδυρόμενοι. et 497, κλαῖον καθήμενος, coll. 496, κατεκλάσθη μοὶ ἦτορ. et 499, ἐπεὶ κλαίων ἐκορέσθην κυλινδόμενός τε. φίλους ἔκλαιον ἑταίρους, deflebant eos, μ, 309. et 311, κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθεν ὕπνος. κλαῖον (flebant) δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ οἰωνοὶ, π, 216, seqq. et quo magis, eo εὐγενεστέρως: nam lacrimæ nobilissimo cuique animo fa-

cillime oboriuntur. sed *τὸ μινυρίζειν* non est εὐγενές. *ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν πυρ ὀνείρῳ*, τ, 541. *κλαῖον ἄρα*, flebant igitur, φ, 223. et 90, *κλαίετον ἐξελθόντε*, flete, egressi extra domum. *ἔκλαιεν Ὀδυσῆα*, deflebat eum, α, 363. π, 450. τ, 603. φ, 357, et sermo est de Penelope. *κλαῖε* (omisso augmento) *μὲν Ἑλένη, κλαῖε δὲ Τηλέμαχος, οὐδὲ Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ὄσσε εἶχεν*, δ, 184—186. *ἐπὶ ἀκτῆς καθήμενος ἔκλαιε*, Ulysses, ε, 82, coll. 83, s. *κλαῖε δὲ ὅγε λιγέως, δάκρυον καταλείβων*, de Agamemnone, λ, 390. *ἐν λέκτροις καθεζομένη*, υ, 58. et 59, *ἐπεὶ κλαίουσα κορέσατο*, *da sie sich satt geweinet, (when she was tired of weeping.)* *ἔκλαιε μάλα λιγέως*, φ, 56, coll. 57. et 83, *βουκόλος*, coll. 86. *κλαῖε δὲ ἔχων ἄλοχον*, flebat tenens uxorem amplexibus, ψ, 232, coll. 241, et ibi sunt lacrimæ gaudii optati diu. *ἑπτακαίδεκά σε ἡμέρας ἐκλαίομεν*, ω, 64, ubi de funere Achillis est sermo. et 292, *οὐδέ ἑ μήτηρ κλαῦσε*, mater eum non deflevit coram. sic, *οὐδέ τις αὐτὸν κλαῦσεν*, γ, 261, quia procul hinc periit. *ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διῒ χεῖρας*, ι, 294. *ἔβησαν ἑταῖροι κλαίοντες*, κ, 209. et 241, *κλαίοντες ἐέρχατο*, includebantur. *τοὺς ἦγον κλαίοντας*, ducebam hos flentes, ι, 98. *τοὺς ἔφερε πόντονδε θύελλα* (procella) *κλαίοντας*, κ, 49. *μὴ κλαίουσα κατιάπτῃ χρόα καλὸν*, β, 376, ne flens corrumperet corpus formosum suum. sic, *κατιάπτης*, δ, 749. *ἐμὸν νόστον κλαίουσα*, flens ob reditum meum morantem, ψ, 352. *κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον*, sed personatum ne agnosceretur, τ, 209, collatis 210, 212, 213. *τῆς κλαιούσης ὄπα*, flentis vocem, υ, 92. *νεμεσῶμαι οὐδὲν, κλαίειν τὸν, ὅσκε θάνῃ*, δ, 196, non indignor, deflere eum qui mortuus sit; collatis sequentibus. nam licet, flere mortuum. *τὸ κλαίειν* circumscribitur, P, 437, s. ubi de equis id dicitur; coll. 427, *ἵπποι κλαῖον*.

κλαυθμὸς, *οῦ. ὁ.* (Κλάω) fletus lugubris. *ἄσεσθε κλαυθμοῖο*, satiabitis vos ploratu, Ω, 717. *εἴ πως αὐτὴν παύσειε κλαυθμοῖο*, δ, 801. *οὔ μιν παύσεσθαι ὀΐω κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο, γόοιο τε δακρυόεντος*, ρ, 8. *παύεσθον* (cessate ambo) *κλαυθμοῖο γόοιό τε*, φ, 228. *ἵμερος κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς*, χ, 501. *ἴσχεο* (cohibe te) *κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος*, ω, 322. *ἡμεῖς κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν*, δ, 212, omittemus.

κλαύσω, fut. vide *κλαίω*.

ΚΛΑ´Ω, f. *άσω*. frango, *ich breche, (I break.)* it. declino, *ich beuge stark, (I bend much.)* it. sonum edo, qualem fracta solent. et ab hoc sono etiam verbum est *ὠνοματοπεποιημένον*. hinc est deinde *κλάζω*, etiam *κλώζω*, a quo est *ὁ κλωγμὸς*, quem victi in theatris patiuntur, explosio. *ἐξ ὕλης πτόρθον ἔκλασε χειρὶ*, ex arbustis ramum defregit manu, ζ, 128. *ἐκλάσθη δόναξ*, fracta est arundo, Λ, 583. ab hoc themate est et *ὀκλάζω*, f. *άσω*, genua flecto, in genua flexa subsido; deinde et, labasco, titubo infirmis genibus. et hinc est *ὁ δίφρος ὀκλαδίας*, et simpliciter *ὁ ὀκλαδίας*, *ου*, cujus pedes non sunt firmi, et in specie sella militaris, *ein feldstuhl, (a camp-chair,)* quæ complicari potest, *ein stuhl über kreuz mit dem fusse, (a chair with cross legs.)* nam *τὸ ο* sæpissime est littera abundans ab initio, sicut et *τὸ ε*. hinc est et *κλαστάω*, f. *άσω*, defringo, amputo, confringo, Aristoph. Equit. 166. et *τὸ κλαστήριον*, instrumentum quo rami in vite amputantur. imo et *ὁ κλάδος*, *ου*, ramus tener, qui solet et potest defringi.

κλεηδὼν et *κληηδὼν*, *όνος. ἡ.* (Κλέω) fama, laudatio per famam. in genere, id quod auditur et dicitur. potest et scribi alibi *ἡ κληδὼν*, *όνος*. est a *κλεΐζω*, quod et *κληΐζω* et *κλῄζω*, f. *σω* et *ξω*, dicitur. sic a *τὸ χρέος* est *χρηΐζω* et *χρῄζω*. *εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις*, δ, 317, quod alibi dicit *κλέος περὶ αὐτοῦ*: si mihi aliquam de patre meo famam indicares: *ob du mir einige nachricht, die du gehöret, von ihm geben köntest, (whether thou canst give me any account of him.)* in specie autem hæc vox notat omen ex aliqua voce humana, (vide Valer. Max. lib. 1. c. 5, n. 4.) sic σ, 116, *χαῖρεν δὲ κλεηδόνι* (auditione ista ominosa) *Ὀδυσσεὺς*, coll. 111, 112. sc. *ὡς φήμην* (nam *φήμη* quoque dicitur ominosa vox humana, omen ex verbis alio consilio missis) *τὸν λόγον δεξάμενος*, i. e. *μαντείαν τινά*. sic et υ, 120, coll. 105, 116. ut ergo sit, auditio, qua futurum innuitur. sic et *ἡ ὀμφὴ* et *ἡ ὄσσα* sæpe.

κλεὶς, *ειδός. ἡ.* (Κλάω) et Ionica dissolutione *κληῒς*, *ῖδος*, *ἡ.* clavis, *ein schlüssel, (a key.)* it. sera, pessulus, *ein riegel, (a bolt.)* it. os humani corporis circa humerum et jugulum, *das schlüsselbein, (the collar bone.)* it. tigna in nave transversa, ad quorum fines utrimque sedebant remiges. it. curvitas foraminis instar, cui infigebatur fibula. est a *κλάω*, curvo. nam claves antiquæ simplices, habebant inferne curvaturam, qua claustrum aperiebatur; et reliqui significatus ex eadem curvaturæ idea sunt derivati. *εἵλετο κληῖδα εὐκαμπέα καλὴν χαλκείην* (ubi alii legunt *χρυσείην*, inauratam) *κώπη δὲ ἐλέφαντος ἐπῆν*, φ, 6, cepit clavem bene curvam, pulcram, æream, et manubrium (*der griff oben, statt unsers ringes oben am schlüssel*) *(the handle, instead of the ring at the end of our keys)* eboris superne erat. erat ergo *δρεπανοειδὴς* hæc clavis, forma simplici inferne, quales et nunc habemus sæpe; nec pinna clavis inferne erat perforata varie. talis clavis inserebatur per foramen januæ, et sera intus removebatur circumvoluto hoc unco clavis. coll. 46—50, *ἐνῆκε κληῖδα*, et *θύρετρα πληγέντα κληῖδι* conf. *πλήσσω*. sic Z, 89, *οἴξασα θύρας κληῖδι*. de sera vel pessulo est, M, 456, ubi sermo est de porta bifore, quam *δοιοὶ ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοὶ, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει*, duo vectes intus cohibebant, sibi invicem respondentes, et unus pessulus adaptatus erat; *an den thorflügeln waren zwey balken ausgestrecket, die sich im zumachen des thores richtig neben einander passeten, und die sodann ein vorgestecketer gekrümmeter riegel zusammen hielte inwendig, (the folding doors had two bars which, when the door was*

shut, fitted closely, and were held together inside by a curved hasp attached in front.) nam pessulus ille superne erat curvus, vel habebat angulos, ut firmiter hæreret insertus. ὀχῆες sunt ergo illa prominentia tigilla in valvis portæ, cohærentia sibi, si porta biforis clauditur, et quibus unus pessulus ad cohibendum sufficit. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν (postibus) ἐπῆρσε, κληῖδι κρυπτῇ, τὴν οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν, Ξ, 168, firmas januas adaptaverat, munitas occulta sera, quam non alius deus aperire posset. hæc sera igitur, ignoranti rem, non erat visibilis, atque δυσεπιχείρητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν: quales sunt τὰ παρὰ τῷ κωμικῷ κακοηθέστατα κλειδία. ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα, δ, 802, et 838, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων, quibus locis sermo est de apparitione deæ; et ἱμὰς κληῖδος est lorum, quo serula januam cohibens ab eo qui foris est et ingredi vult per januam, attrahitur vel retrahitur, ut aperiat se ostium, *der riem an der klinke, an dem der so draussen ist die klinke aufziehet und die thüre öfnet, (the thong of a latch, by which a person without pulls up the latch and opens the door:)* et hæc κληῒς dicitur σταθμοῦ, quia necessario sera vel serula quælibet cum poste januæ cohærere debet, si janua obditur et clauditur. ad eum igitur locum, i. e. ad januam, primum videbatur dea quasi ingressa esset per januam ordinario modo; et ad eundem disparuit quasi egressa. θύρας αὐλῆς κληῖσαι κληῖδι, φ, 241, fores aulæ claudere pessulo obdito intus; et additur, θοῶς δεσμὸν ἐπιῆλαι, celeriter ligamen supermittere, i. e. paxillum aliquem super infigere ex more, ne sera possit aliqua arte ab iis qui foris sunt removeri aut sursum tolli; *ein pflock über die klinke, oder ein vorgehänge an den riegel, dass er sich nicht schieben lässet, (a plug, peg, or pin, over the latch, or something tied to the bolt to prevent its being shoved back.)* nam δεσμὸς in genere est, omne id quod alligat aliquid. μεγάλην κληῖδα θυράων, Ω, 455, quem magnum pessulum vel obicem 453 vocat ἐπιβλῆτα εἰλάτινον, ut appareat, illam κληῖδα esse μοχλὸν, vectem, aut κλεῖθρον; tantæ molis, ut vix tres alii viri id potuerint vel opponere vel removere, cum solus Achilles sufficeret ei rei. ἐπετάνυσσε κληῖδα ἱμάντι, α, 442, ubi quoque κλεῖδα vocat μοχλὸν, ἐντὸς μὲν τῆς θύρας ἐξημμένον καὶ ἐπὶ τὰ κάτω καθειμένον ἤτοι κεκαμμένον, ἱμάντι δὲ ἔξωθεν σπώμενον καὶ ἀνελκόμενον, καὶ οὕτως ἐπιζυγοῦντα τὴν θύραν: nimirum pessulus ille intus deprimebatur, si is qui intus erat, aperire vellet januam; et foris loro sursum trahebatur, si is qui foras exibat, oppessulare post se vellet januam. est ergo et h. l. ὁ ἐπιβλὴς, *ein riegel, (a bolt.)* περόναι χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι, σ, 293. ubi περόναι in genere sunt talia, quæ inseruntur alicui foramini ad cohibendum et firmandum aliquid: ergo h. l. in veste, sunt species *des boutons, (buttons,)* clavorum tunicæ, et clavi apte cohærere poterant cum bene curvatis foraminibus in veste, ut κληῖδες sint ὀπαὶ, *les boutonnieres, (button-holes,)* λεγόμεναι κατακλεῖδες, εἰς ἃς αἱ περόναι καθίενται: εὔγναμπτοι vero, ὡς ἐπικαμπεῖς καὶ περιφερεῖς, rotundæ et facile se aperientes curvando, *eine art von knopflöchern, (a kind of button-holes,)* sicut περόναι *eine art von knöpfen, am kleide, (a kind of buttons on the garments.)* αὐτὸν ξίφει, κληῖδα παρὰ, (κατὰ) ὦμον πλῆξε, E, 146. eum gladio, juxta os illud humerale, in humerum percussit. et 579, αὐτὸν ἔγχεϊ ἔνυξε κατὰ κληῖδα τυχήσας, *da er ihn dahin traf, (having struck him there.)* et istud os sic dicitur a κλείειν καὶ συνδεῖν ὦμον καὶ αὐχένα καὶ νῶτον, estque in se curvum. sic et Θ, 325, ὅθι κληῒς ἀποέργει (discriminat et distinet) αὐχένα τε στῆθός τε: et vulnus ibi inflictum fere letale esse solet. sic et P, 309, τὸν ἔβαλε *(traf ihn) (hit him)* ὑπὸ κληῖδα μέσην. et Φ, 117, τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα. et X, 324, ἧ (ubi) κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι (pro ἀπέχουσι, separant) λαυκανίης, ἵνα τε (et ubi) ψυχῆς (vitæ) ὤκιστος ὄλεθρος. πεντήκοντα ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν (in transtris sedentes et remigantes) ἑταῖροι, Π, 170, ubi ergo de parte navis est sermo. sic μ, 215, κληῖδεσσιν ἐφήμενοι, insidentes transtris. sic, ἐπὶ κληῖσι κάθιζον, *sezten sich auf die ruderbänke, (sat down on the seats of the rowers,)* β, 419. δ, 579. ι, 103, 179, 563. μ, 146. ν, 76, κόσμῳ, ordine et rite, *wie sichs gehöret, (duly.)* ο, 221, 548. δησάμενοι δὲ εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ ἔκβητε, θ, 37, postquam ligaveritis rite omnes ad transtra remos, exite e navi: nisi ibi κληῖδας potius dicit τὴν συνοχὴν τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμοὺς, id quo remi cohærent ad scalmos, et τοιαύτη συνοχὴ sunt οἱ τροποί. id si verum esset, posses defungi hac una significatione nautica in omnibus ante citatis locis quæ ad navalem rem pertinent, ut καθίζειν ἐπὶ κληῖσιν sit, sedere vel considere ad ea loca in quibus remi vertuntur quando remigatur; et ubi deinde remi alligantur, si est requies laboris: ii autem τροποὶ sunt curvi et excavati. ut ergo transtris opus nihil sit in hac voce enarranda. vide πολυκληῖς. cæterum κληῒς habet genitivum κληῖδος et κλῃδός. Vide sub δεσμός.

κλειτὸς, ἡ, όν. (Κλέω) celebratus fama. præclarus, de quo multa audiuntur et narrantur, eximius. est a τὸ κλέος, vel a κλείζω, f. σω. famæ et admirationi commendatus. κλειτὴν ἑκατόμβην, hecatomben pulcram et memoratu dignam, A, 447. Δ, 102, 120. H, 450. M, 6. Ψ, 864, 873. nam debent ἔκκριτα εἶναι τὰ τῷ ἀμείνονι διδόμενα. κλειτοὶ ἐπίκουροι, nobiles et fama clari auxiliatores, Γ, 451. Δ, 379. Z, 227. Λ, 220. κλειτῷ ἐν πανοπῆϊ, P, 307, in clara et fabulis celebri illa urbe. μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας, ad principes nobiles et celebratos, ζ, 54, magni et multi nominis.

κλείω, mando famæ, vide κλέω.

κλείω, claudo, firmo, vide sub πολυκληῖς.

κλέος, εος. τό. (Κλέω) fama, sermo vulgatus, φήμη. et per addita vel ex contextu determinatur, gloria sit an sinistra fama. proprie

enim est, id quod narrant homines de aliquo, auditio. a κέλω, unde est κλέω, sermoni hominum et famæ trado. ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, ut famam nobilem acciperet, E, 3. ν, 422. ἀροίμεθα κᾶν κλέος ἐσθλὸν, pro κὲ ἂν, E, 273, adipisceremur certe magnam gloriam. νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην, Σ, 121, nunc vero adipisci conabor gloriam. τῷ (igitur) μὲ ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι, P, 16, sine, me adipisci inter Trojanos gloriam. et 143, ἦ σὲ αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, certe te frustra habet fama nobilis, immerito es in fama bona. ἵνα μὶν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃ, α, 95, ut famæ bonæ mandetur, ut notus ipse fiat hominibus, ut ii de eo bene loqui possint. sic et γ, 78. nam h. l. pietas Telemachi, ὡς κοπιάσαντος ὑπὲρ τοῦ πατρὸς, debebat exteris nota reddi; deinde et pulcritudo, et prudentia, et honesti mores. ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ, Z, 446, cupiens conservare et vindicare patrisque magnam famam meamque ipsius: *die gloire, (the glory,)* μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη πάντας ἐπὶ (apud) ἀνθρώπους, K, 212, esset magna ei gloria. πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, Λ, 21, audiebat enim usque in Cyprum magnam eam famam. μέγα ἔμμεναι αὐτῷ, ut sint ea arma sibi magnæ gloriæ, P, 131. hinc est nomen proprium ὁ Μεγακλῆς. καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατο ὀπίσω, etiam suo filio reportasset magnam famam in posteros, α, 240, ὕψωσεν ἂν τὴν εὔκλειαν τῷ υἱῷ. sic et ξ, 370. et, ἤρατο, ω, 33. πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἤν που ἀκούσω, γ, 83, *ich reise dem weit sich erstreckenden rufe von meinem vater nach, ob ich etwa wo was davon zu hören bekommen könne, (I am going in quest of the wide-spread fame of my father, to learn if possible something concerning him:)* quæro certior fieri de patre meo, quid eo factum sit, *ich suche nachricht von ihm zu bekommen, (I am seeking to obtain information respecting him.)* et 204, Ἀχαιοὶ οἴσουσιν αὐτῷ κλέος εὐρὺ, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴν, ut notetur κλέος πλατυνόμενον καὶ εἰς τὰς ὀπίσω γενεάς. τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται, H, 91, inquit Hector: fama de me nunquam peribit. et hoc notat πλαγίως simul, ἔπαινον Ὁμηρικῆς ποιήσεως, quæ interitura nunquam sit. nam ore alieno ipse de se prædicit et prædicat poëta. simul innuit τὴν αὐτοῦ Ἕκτορος μαντικήν. ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται, I, 413, inquit Achilles. et 415, ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν. nam ibi comparantur inter se duo eventus, si hoc vel illud facere velit. τοῦδ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον ἐπικίδναται ἠὼς, H, 451. et 458, σόν. i. e. per universum orbem, et quamdiu erit aurora. οὗ κλέος οὔποτε ὀλεῖται, B, 325, de quo fama non peribit, de quo memoria non erit vana. αὐτῇ (Penelopæ) κλέος οὔποτ' ὀλεῖται ἧς ἀρετῆς, ω, 195, coll. 196, 197, nam ἀοιδὴ χαρίεσσα notat idem. αὐτοῦ κὲν ἐπὶ ἄρουραν ἄσβεστον κλέος εἴη, η, 333, *ein unauslöschlicher guter name in der welt, (a fame that will never be extinguished in the world.)* ergo præmium τοῦ εὐεργετεῖν est κλέος καὶ τιμή. τῆς (ἀσπίδος) νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει, de quo clypeo fama est pervulgata et ingens, Θ, 192. nam sæpe κλέος notat famam per se, rumorem, sermonem hominum. μετὰ κλέος ἵκετο Ἀχαιῶν, Λ, 227, cum audisset, venisse Græcos, venit et ille: ad nuntium de adventu eorum. sic et N, 364, ὅς ῥα νέον (nuper, modo) πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει, ad famam de bello. ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν, B, 486, nos vero (in opposito ad deos) famam et rumorem solum audimus, neque quidquam ipsi per nos scimus, sicut dii id sciunt per se ipsi. ᾤχετο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, ν, 415, ubi μετὰ in constructione statim post ᾤχετο est concipiendum, *er ist den zeitungen von dir nachgezogen, um etwas zu erfragen, (he is gone to learn tidings of thee, to make inquiries,)* coll. α, 94. τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ; π, 461, quæ fama est in urbe? τί φημίζεται ἀνὰ τὴν πόλιν; *was hat man für zeitung in der stadt? was höret man da neues? (what news is there in the town?)* μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου μνηστήρων κατὰ ἄστυ γίνηται, ψ, 137, ne prius fama dispersa de cæde procorum per urbem fiat. τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος, Δ, 197, 207, ei ad famam conciliandam, nobis ad luctum. ποῦ σοὶ τὸ κλέος; ubi est fama de te? E, 172, gloriatio tua et aliorum de te tuaque peritia. φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται οὔτε τὶς ἀλκὴ, E, 532. O, 564, fugientibus neque fama aliqua bona movetur neque ulla virtus auxiliatrix. τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσον ἐμοὶ, P, 232, tantundem gloriæ et famæ habebit quantum ego. πρὸς Τρώων κλέος εἶναι, X, 514, i. e. ἔμπροσθεν αὐτῶν, ut istæ pulcræ et pretiosæ vestes tibi famæ sint apud nostros. conf. πρός: coll. 510—513. comburantur hæ vestes, ut de iis fiat sermo et admiratio inter nostros. ὄσσαν ἀκούσῃς ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι, α, 283. sic β, 217, ἀκούσω: vocem ex Jove, quæ maxime fert famam hominibus: i. e. ut certior fiam ex aliquo, quem non prævideo quis futurus ille sit: nam sic pleræque auditiones, ex vulgari aliqua fama, percipiuntur, unde non speraveris. ἢ οὐκ ἀΐεις, οἷον κλέος ἔλλαβεν Ὀρέστης πάντας ἐπὶ ἀνθρώπους; α, 298, an non audis, qualem famam ceperit ille apud omnes? et 344, ἀνδρὸς, οὗ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα, cujus gloria late sparsa per Græciam. sic et δ, 726, 816. μέγα μὲν κλέος αὐτῇ ποιεῖται, β, 125, sibi quidem magnam famam acquirit. δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν, γ, 380, da ut habeam famam honestam. ἵνα ἄσβεστον κλέος εἴη, ut fama de eo ne deleatur, δ, 584, *dass sein andenken und nahme nicht vergehe, (that his memory and name may not perish.)* καί μου κλέος ἦγον Ἀχαιοὶ, ε, 311, meum nomen celebrassent, idque reduxissent secum in patriam celebre, ut dicerent, ubi et quomodo mortuus essem: nunc vero nemo de me novit, ubi sim, et quo fato perierem. οὐ γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, θ, 147, nulla major de homine est fama. et loquitur ibi Phæax nobilis ex sententia populi sui, apud quem victoriæ in certaminibus ludicris erant celebratissimæ, et ubi maxi-

ma fama ex ejusmodi victoriis captabatur. sic deinde et apud Græcos obtinuit, Horat. Lib. II. Epist. 1, 93—95. καί μου κλέος οὐρανὸν ἵκει, et fama de me est vulgatissima, ι, 20, *jedermann weiss von mir, (every body has heard of me.)* et id dicit Ulysses de se, simpliciter famam nominis sui designans, qualem habent omnes magni bellatores et principes per orbem terrarum: fiunt notissimi nomine omnibus. ergo h. l. nulla est jactantia, sed rem narrat sicut est. sic et de Agamemnone, ι, 264, τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστὶ, de quo sane nunc omnes præcipue narrant. nam id bellum diuturnum per omnem orbem eo tempore erat celebratissimum narrationibus. ὦ πάτερ, ἤτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον, π, 241. ἐστὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον, nam famam de eo bonam audiebam, σ, 125. et 254, μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω, inquit Penelope, sc. si rediret conjux meus: major et pulcrior fama de me. sic et τ, 128. ἦ γάρ σου κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, τ, 108, certe enim fama de te est celeberrima. et 333, τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ ξεῖνοι διαφορέουσιν ἐπὶ ἀνθρώπους, ejus nomen late differunt hospites apud homines. σοὶ αἰεὶ πάντας ἐπ᾽ ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν, ω, 94. loco Ψ, 280, male legunt quidam κλέος, pro quo meliores habent σθένος. κλέος ergo in se est λέξις μέση, notatque id quod auditur et fama fertur de aliquo; non vero præcise τὴν εὔκλειαν. nam et ἡ δύσκλεια est κλέος. ἄειδε κλέα ἀνδρῶν, canebat Achilles famas virorum magnorum, i. e. vel laudes vel vituperia, I, 189. et 520, τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν, audiebamus narrationes de priscis heroibus. et κλέα est per sycopen, pro κλέεα. Μοῦσ᾽ ἄρ᾽ ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεν κλέα ἀνδρῶν, οἴμης, τῆς τότε κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε, Θ, 73, seqq. Musa tunc instigabat cantorem canere famas virorum fortium, et famam de ea narratione, quæ tunc erat vulgatissima. nam ἱκάνειν οὐρανὸν est, per omnem orbem notum esse. scribitur et τὸ κλεῖος, εος, notatque nonnunquam, sicut τιμὴν, sic et ποινήν. Vide sub Ἐσθλὸς, sub medio.

κλέπτης, ου. ὁ. (Κάρα) fur. in genere, qui occulte et sine prænuntio agit, ad incommodum alterius. prædator improvisus. ὁμίχλην κλέπτῃ ἀμείνω (pro ἀμείνονα) νυκτὸς, Γ, 11, nebulam furi commodiorem quam nox. nam per nebulam non tam accurate custodiuntur oves aut capræ, quam noctu solent. ergo h. l. innuitur fur pecuarius clandestinus, vel prædator callidus.

κλεπτοσύνη, ης. ἡ. (Κάρα) occulta et callida prædatio. dolus occultior et subtilior. ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ᾽ ὅρκῳ τε, τ, 396, et intelligitur οὐ κακή. nam ipse vocatur ἐσθλὸς, 395, et ipse gloriatur ea de re; imo et δῶρον θεόσδοτον hæc κλεπτοσύνη dicitur, l. c. ergo est calliditas, latens alios. conf. ὅρκος.

κλέπτω, f. ψω. (Κάρα) præt. med. κέκλοπα et κέκλοφα. clam habeo, subduco clam, occulto per furtum, dissimulanter vel simulanter ago, occulo. verbum per syncopen esse a καλύπτω, significatus ipse loquitur. nam κλέπτειν uno verbo est, fallere, ex notione Romana, i. e. cognitioni non patere, effugere cognitionem, obtegere se: deinde et active, in fraudem inducere, furari, subducere. μὴ οὕτως κλέπτε νόῳ, Α, 132, ne sic clandestino et doloso consilio agas, ne sic abscondas consilium tuum et astu me adgrediaris. nam κλέπτειν non manibus tantum fit aut rapina, sed et mente animoque, si quid latenter machinamur et bonis modis, quod alteri tamen incommodet. sic κλοπὴ ποδῶν est, subductio per fugam. ergo h. l. est, μὴ παραλογίζου καὶ δίλει ἀπατᾶν, *handle mit mir nicht so listig und verdeckt, (deal not so craftily and falsely with me.)* τῆς γενεῆς ἔκλεψεν Ἀγχίσης, Ε, 268, de hoc genere equorum Anchises quosdam latenter et arte sibi comparavit: ἐσοφίσατο γονὴν ἐξ ἐκείνων λαβεῖν διὰ λαθραίας ὀχείας. et erat hæc κλοπή τις οἰκονομικὴ, καὶ δόλον οὐ πάνυ μωμητὸν ἔχουσα, *ein wirthschaftsgrif ohne andrer schaden, (an economic stratagem, in which there was no farther harm.)* ergo κλέπτειν in se non semper in malo sensu ponitur: sed est, latenter et obscure agere. κλέψαι δὲ ὀτρύνεσκον Ἀργειφόντην, jubebant Mercurium furto subducere corpus mortuum Hectoris, Ω, 24. hunc versum, cum sex sequentibus, expunxerunt quidam criticorum priscorum; non advertentes, deos Homericos non esse illud supremum ens a se, sed facultates vel hominum naturales vel corporum mundanorum vel rerum quarumvis: ergo h. l. dii sunt, homines mansuetiores et saniores Achille, vel consiliarii Priami; et Mercurius est quivis, dextre et prudenter clam agens aliquid. et 71, κλέψαι μὲν ἐάσομεν, omittamus hoc subducere furto. coll. 109, ubi eadem verba repetuntur, quæ 24 adfuerunt. πάρφασις ἥ τ᾽ ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων, Ξ, 217, blandiloquentia et persuasio furtim surripit et conciliat sibi mentem vel prudentissimorum: si scilicet est παραλογίσασα. Vide sub νοῦς, aliquanto ante medium, ἀληθὴς, et ὀπιπτεύω.

κλέω et κλείω, (Κίλω) mando famæ, celebro verbis et narrationibus et laudibus. est a τὸ κλέος. μῆτι τε καὶ κέρδεσι κλέομαι, ν, 299, consilio et astu celebror fama, τῇ βουλῇ εὐκλεὴς εἰμὶ καὶ κλεΐζομαι. est ergo passivum h. l. φρένες, αἷς ἔκλεο ἐπ᾽ ἀνθρώπους, Ω, 202, prudentia, qua celeber eras inter homines: et est sec. sing. imperf. pass. pro ἐκλέεο, ionice ἐκλέεο, per syncopen ἔκλεο, i. e. ἐφημίζου, ἐδοξάζου, *wurdest gerühmet, (becamest celebrated.)* ἐγὼ δ᾽ ἄν σε κλείω κατ᾽ ἀπείρονα γαῖαν, præs. pro futuro, ρ, 418, ego te celebrabo fama et bene de te narrabo per omnem terram, δοξάσω. ἔργα ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ἅ τε κλείουσιν ἀοιδοὶ, quæ celebrare solent poëtæ, α, 338, de quibus canunt, θείως φημίζουσι.

κλήδην, (Κίλω) adverb. ex nomine, *namentlich, (by name.)* κλήδην κικλήσκειν ἕκαστον εἰς ἀγορὴν, I, 11, ubi attice idem verbum et adverbium jungitur.

κληδὼν, κληηδὼν, ἡ, vide κλεηδών.

κλήθρη, ης. ἡ. (Κλάω) alnus, *eine else, (an alder-tree.)* arbor, quæ subbarbare dicitur ἡ κλήσθρη. est sic dicta, quia, vectis instar, recta in altum surgere solet, ι, 64, 239.

κληΐζω, f. ΐσω. (Κλάω) claudo sera et pessulo, occludo. est a κληῒς, ἡ, sera. formam κλείειν, claudere, Homerus non habet. κλήϊσεν δὲ θύρας, *verriegelte die thür, (he bolted the door,)* τ, 30. ἐκλήϊσεν ὀχῆας, obdebat pessulum valvis, ω, 165. κληῗσαι θύρας, φ, 236. et 241, κληῗσαι κληῗδι, obserare sera vel pessulo. et 382, θύρας. et 387, κλήϊσεν δὲ θύρας.

κληῒς, vide κλεὶς, et sub ἀνοίγω.

κληϊστὸς, ἡ, όν. (Κλάω) quod sera opposita clauditur. κληϊσταὶ σανίδες, i. e. αἱ θύραι, β, 344.

κλῆρος, ου. ὁ. (Κλάω) sors, *das loos, (fate.)* proprie est, signum sortis, quod plerumque erat frustulum aliquod ligni, aut ejusmodi defracti. nam est a κλάω. deinde notat et id, quod per sortem destinatur et datur. κλήρους ἐν κυνέῃ ἔπαλλον, sortes in galea concutiebant, Γ, 316. et 325, Πάριος δὲ θοῶς ἐξώρουσε κλῆρος, Paridis sors celeriter exsiliit. nimirum ejusmodi erat signum quoddam, injectum in vas sortitionis, e. c. in galeam: hoc vas movebatur valide ab aliquo oculos avertente: et quod signum ex illo motu primum exsiliebat et in terram decidebat ex vase moto; id valebat et designabat virum. erat ergo κλῆρος σημεῖον, ὅ τις ἐμβαλεῖ τῷ ἀγγείῳ τοῦ λαχμοῦ, ψηφὶς τυχὸν ἤ τοιοῦτο τι, conf. σῆμα κλήρου. idem dicitur ὁ πάλος, a πάλλω. ex loco H, 171—191, ritus iste sortiendi quam clarissime apparet; fuisse κλῆρον signum aliquod vile, e. c. ligni frustulum, per se distinctum ab aliis, non necessario inscriptum aliqua nota; idque agitando ad exsiliendum ex vase adactum esse. in sacris litteris hinc est: sors cecidit ei: nam res eodem modo peragebatur, non vero manu cæca ex vase extrahebatur scripta nota. cæterum h. l. τῇ τύχῃ ἐπιῤῥίπτει τὴν τοῦ ἀρίστου ἐπιλογὴν ὁ συνετώτατος Νέστωρ, καὶ οὐκ αὐτὸς ἐπικρίνει, non solum, ne offendat alios, si unum aliquem ipse eligat; sed et, ut indicet, omnes esse ἀξιομάχους πρὸς Ἕκτορα. fortunæ ergo mandat τὴν ἐπίκρισιν, sciens, quicunque sorte destinetur, dignum eum esse electione. conf. παλάσσω. inter agitandum precabantur alii. sic, ἐνεβάλοντο (injiciebant, sc. in vas aliquod, quod in bello erat galea) κλήρους, ἔπαλλεν Ἀχιλλεὺς, ἐξέθορε κλῆρος τοῦ, Ψ, 352, 353. et 861, κλήρους ἐν κυνέῃ ἔπαλλον, καὶ αὐτὸς κλήρῳ λάχεν πρῶτος,. sorte adeptus est id, ut esset primus. κλήρῳ ἔλαχον, ἐνθάδε ἕπεσθαι, Ω, 400, *mich traf es, mit zu reisen, (it was my lot to accompany him.)* ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον, ι, 331, cæteros sortis signo sortiri jubebam: et ibi sors cecidit felicissime, ut et fortissimi eligerentur, et facta sortitione nemo ex iisdem a Cyclope corriperetur, coll. 334, s. ad verbum est: alios jubebam concuti sorte. nam cum sors cujusque concutiebatur in vase, idem erat ac si ipse in eo concuteretur. sic, κ, 206, κλήρους ἐν κυνέῃ ἐπάλλομεν ὦκα, ἐξέθορε δὲ κλῆρος τοῦ. κλῆρος ἀκήρατος, O, 498, patrimonium salvum, et κλῆρος ibi in genere est, ἡ κατὰ βίον λαχοῦσά τινι περιουσία, quod cuique obvenit unde vivat: et est non solum τὰ ἔνδον πόλεως, sed et τὰ ἐκτὸς, ὧν κυριεύουσιν οἱ πολῖται, partes agrorum antiquitus a singulis possessæ, *die hauskaveln des feldes, (the portions of the common field belonging to individuals,)* quæ per sortem inter se diviserant. hinc et dicta ἡ κληρονομία, ὡς κλήρῳ διανεμομένη: nam diviso aliquo toto, singulæ partes dabantur per sortem. sic in dividenda hæreditate paterna filii ζωὴν (bona) ἐδάσαντο, καὶ ἐπιβάλοντο κλήρους, ξ, 209, cui quæque portio obveniret. hinc dicuntur πολύκληροι ἄνθρωποι, ἐφ' οἷς πολλοὶ βάλλονται κλῆροι κατὰ λαχμούς: *die viel durchs loos zu vertheilen haben, die viel portionen besitzen, (to whose share much falls by lot, who possess many portions.)* nam παῖδες κλήροις διενέμοντο τὴν πατρικὴν κτῆσιν, unde est τὸ κληρονομεῖν. sic ξ, 64, οἶκόν τε κλῆρόν τε, domum et partem agri aliarumque facultatum. atque h. l. Eumæus loquitur ὡς ἕξων ταῦτα, non vero ὡς ἤδη ἔχων: κλῆρος vero est τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος. alias autem ὁ κλῆρος et τὸ λάχος differre possunt: nam κληροῦνται μὲν πολλοὶ, sortes conjiciunt multi, si una est res adipiscenda; λαγχάνει δὲ εἷς, ὁ ἐπιτυγχάνων. quia autem ὁ κλῆρος, ut vidimus, sæpe in genere est ἡ κατὰ βίον οὐσία, hinc ἡ ἐπίκληρος dicebatur filia, quæ paternas possessiones omnes accipiebat, quia filius nullus aderat. talis apud Atticos dicebatur et ἡ μάνδα, et ἡ πατροῦχος. poterant et plures filiæ esse αἱ ἐπίκληροι, si nullus esset masculus hæres. notus est ὁ τοῦ Ἑρμοῦ κλῆρος, qui erat φύλλον ἐλαίας, ὃ κατὰ τιμὴν τοῦ θεοῦ (utpote qui præses erat sortitionum, et qui felicitatem in sortiendo dare putabatur, unde est ἡ εὐερμία, i. e. ἡ εὐτυχία) εἰώθεισαν (soliti erant) ἐμβάλλειν, καὶ πρῶτον ἀνέλκειν. ἡ ἀποκλήρωσις est et, τύπωμά τι ψυχῆς νοερᾶς, καθ' ὃ φαμὲν τὸ, τίς ἡ ἀποκλήρωσις τοῦ τόδε τι εἰπεῖν. alii derivant τὸν κλῆρον a καλεῖν, quia ἐκπηδήσαντος τούτου, καλεῖταί τις εἰς ἔργον ἢ προκείμενον πρᾶγμα. alii a τὸ κᾶλον, lignum, quia fuerint ea signa sortium lignea antiquitus. alii a κλᾷν, i. e. κλάζειν, sonare, quia mota ea in vase signa sonum edant, *weil sie klappern, (because they rattle.)* erat hic mos exquirendi fata antiquus, ut essent ἐπὶ τῶν ἱερῶν τραπεζῶν ἀστράγαλοι, οἷς ῥίπτοντες ἐμαντεύοντο, e. c. ἐὰν βάλλοντός μου τόδε ἀναβῇ, ἀποτελεσθήσεται τόδε, εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἀποτελεσθήσεται. possunt huc conferri Prænestinæ sortes. Vide sub ἝΛΩ.

κλητὸς, ἡ, όν. (Κέλω) vocatus, evocatus. proprie, nominatim electus, ἐξονομακλήδην ἐπίλεκτος. sed aliud notat κλειτός. ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, I, 165, i. e. ἐκκρίτους, nomi-

natim electos mittamus celeriter. οὗτοι γὰρ κλητοὶ βροτῶν, ρ, 386, hi sunt illi inter mortales, qui invitari solent ad epulas.

κλίμαξ, ακος. ἡ. (Κλάω) scala. et quodvis per gradus elevatum. est a κλίνω, nam supina est omnis κλίμαξ, et sedilium formam habent gradus. κλίμακα ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο, α, 330, per gradus altos descendit de habitatione sua superiore Penelope. nam habitabat in superiore parte ædium. sic et, προσεβήσατο, adscendit, φ, 5. καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν, κ, 558. λ, 63, iens per longos gradus, de tecto Circes. et hi gradus de tecto erant extra domum. præter has domesticas κλίμακας sunt et πολεμικαὶ, scalæ quibus adscenditur in murum hostilem; et θεωρικαὶ, gradus theatri. erat et κολαστήριος κλίμαξ, scala tortoris, quemadmodum et ὁ τροχός. præterea κλίμαξ est σύμβολον τῆς τύχης, exaltantis alios, alios deprimentis. αἱ κλιμακίδες erant ancillæ, per dorsum suum facientes dominæ adscensum in currum. supra ex κ et λ adductus Elpenor, ut in domo aliena, oblitus erat ubi essent gradus, per quos de tecto extrorsum descendebatur; et ad falsum locum in tenebris et semisomnis accedens, de tecto, non bene lorica munito, decidit. ὁ κλιμακτὴρ, ῆρος, est gradus unus in scala vel gradibus; unde est κλιμακτηρικὸν ἔτος. κλιμακόεις, εσσα, εν, in scalæ modum, gradatus; quod et κλιμακωτὸς, ή, όν. et τὸ κλιμάκιον est lignum transversum in scala, *die sprosse in der leiter, (the steps of a ladder,)* quæ et ἡ κλιμακὶς, ίδος. etiam tabula, a navi usque ad littus protensa, per quam vadunt nautæ, dicitur κλίμαξ. Eurip. Iphig. Taur. 1351, 1382, nam solet gradus quosdam vel quasi habere. sic et Rhes. 73, ibique Barnesius. conf. Virg. X, 287. dicitur et ἡ ἀποβάθρα.

κλιντὴρ, ῆρος. ὁ. (Κλάω) sella in qua quis corpus deponit, lectulus recubitorius. ἐνὶ κλιντῆρι, σ, 189, in lectulo, *auf dem ruhe bette, (on the couch;)* nam de somno ibi est sermo.

κλίνω, f. ινῶ. (Κλάω) inclino, acclino; pono, impono, depono, repono. *ich neige, lehne, lege, (I incline, recline, lie down.)* est a κλάω, quia infracta reclinant se et recumbunt. ἅρματα ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια, currum deposuerunt ad parietem, Θ, 435. δ, 42, ut ibi tutus et tectus staret. ἔκλινε μάστιγα πρὸς ζυγὸν, Ψ, 510, deposuit scuticam in jugum equorum; ut solent aurigæ, si descendunt de curru et paullisper ab eo abeunt. τόξον ἔκλινεν ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια, arcum acclinavit, ut staret, ad parietem, χ, 121. *lehnete den bogen an die wand, (leaned the bow against the wall.)* sic φ, 137, τόξον ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε, κλίνας σανίδεσσιν, arcum deposuit a se in terram, acclinans eum tabulato, *an die getäfelte wand, (against the wainscot.)* sic et 164. πρὸς λέχεα κλίνων, ad lectum feralem apponens, Ψ, 171, *nahe dran setzend, (sitting down by it.)* ἐπὴν κλίνησι (κλίνῃ) τάλαντα Ζεὺς, Τ, 223, quando declinare facit Jupiter lances libræ, *wenn er die wagschalen ungerade hängend machet, (when he makes the scale of the balance descend,)* ut altera deprimatur. sic magis proprie, Ξ, 510, ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην Ἐννοσίγαιος, postquam fecerat Neptunus, ut pugnæ fortuna inclinaret se ab altera parte, *dass das gefechte ungleich wurde, (had rendered the fight unequal.)* hinc recentioribus est νίκη ἑτεροκλινὴς, quam poëta alibi dixit ἑτεραλκέα, ὡς ἐκ διαδοχῆς ἑτέροις ἀλκὴν περιποιοῦσαν, ἤγουν ἑνὶ τῶν δύο μερῶν: nam ἕτερος est ἐκ τῶν δύω ὁ εἷς. hinc est Ε, 37, Τρῶας ἔκλιναν Δαναοὶ, Græci profligabant vel superabant Trojanos, ut hi fierent inferiores fortuna prœlii. Κίκονες ἔκλιναν Ἀχαιοὺς, frangebant Græcos, ι, 59, et inclinabant vires horum ad succumbendum. ὄσσε πάλιν κλίνασα, oculos retro avertens, Γ, 427, ἀποστρέψασα. noverat enim, τὸ ἐρᾶν τίκτεσθαι ἐκ τοῦ ὁρᾶν: non volebat igitur recta intueri eum, ne amorem ejus pulcri hominis conciperet. σάκεα ὤμοις κλίναντες, clypeos applicantes et apponentes humeris, Λ, 592. Ν, 488, i. e. ἐγκλίναντες, ἐπιθέντες, πελάσαντες. sic et Χ, 4. κλινάμενος σταθμῷ, adplicans se posti, ρ, 340. ὁ δὲ ἐκλίνθη, curvabat se, declinatione corporis vitabat ictum, Γ, 360. Η, 254, *beugete sich auf die seite, (stooped aside.)* παῖς πρὸς κόλπον τιθήνης ἐκλίνθη, reclinabat se ad pectus nutricis, Ζ, 468, *beugete und legte sich zurück, (fell back.)* ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, Ν, 543, declinabatur in alterum latus, quod attinet caput. sic de lebete, ἂψ ἑτέρωσ' ἐκλίθη (ubi ν est extrusum, ob metrum) τ, 470, retro in alterum latus inclinatus est ille lebes, *der kessel fiel um, (the pot upset.)* κλίνθη κεκμηὼς, procubuit in terram fatigatus, Ψ, 232, *legte sich vor müdigkeit nieder, (lay down exhausted with fatigue.)* ἐν νεκύεσσι κλινθήτην, ambo inter cadavera declinabant se, Κ, 350, *bücketen sich zwischen die todten nieder, (couched down among the dead,)* ne videret eos prætercurrens Dolon, putaretque esse corpora mortua. αὐτὸς δὲ κλινθῆναι (infin. pro imperativo) ἐν δίφρῳ, Ψ, 335, ipse inclinator in curru. οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται, pro κέκλινται, Π, 68, ipsi in littore maris profligati et dejecti quasi sunt; jacent pro victis. ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, in caligine reposita erat hasta, Ε, 356, ἔκειτο: et sequens nomen, ἵππω, aliud verbum subintelligendum requirit, e. c. ἱστάσθην, vel simile. nam sæpe verbum unum inter duo substantiva positum non litteraliter ad utrumque pertinet. sic, Κ, 472, ἔντεα παρὰ αὐτοῖς χθονὶ κέκλιτο, pro ἐκέκλιτο, i. e. ἔκειτο, arma juxta eos in terra deposita. sic et hasta Martis ἐν ἀορασίᾳ sita erat. λίμνῃ κεκλιμένος, lacui appositus, situs ad lacum, i. e. adhabitans lacui, Ε, 709, nam sermo ibi est de habitatione viri cujusdam divitis. στήλῃ κεκλιμένος, ad columnam quam proxime applicans et apponens se, Λ, 371. φηγῷ κεκλιμένος, quam proxime apponens se fago vel fageto, Φ, 549, stans in fageto. et 17, δόρυ κεκλιμένον μυρίκῃσι, hastam depositam in myricis, *das im porstgesträuche lag, (which lay in a tamarisk bush.)* ἀσπίσι κεκλιμένοι, Γ,

135, declinantes se in scuta sua, *da sie sich an ihre schilde lenen und stützen, (leaning upon their shields,)* ut solent milites paullum requiescentes ex labore standi. πόντῳ κεκλιμένοι, Ο, 740, ad mare acclinati, ad mare siti. κεκλιμένοι καλαῖς ἐπάλξεσιν, Χ, 3, acclinantes se, considentes, depositi quasi, in pulcris propugnaculis suis. apparet ergo ex omnibus his locis, maxime si contextum inspicias, necesse non esse, ut alienum significatum huic verbo addas, quasi κλῖναι sit sæpe pro κλεῖσαι, et quia, κεκλιμένος sit pro κεκλεισμένος (a κλείω, claudos circumdo) et pro περιεχόμενος καὶ κρυπτόμενος, ut περιοχὴν notet. et vel ex hoc verbo vides, quam bona et commoda res sint *concordantiæ* sic dictæ; ne ex uno vel altero loco, sed ex omnibus simul collatis, significatum vocis alicujus determinare recte possis. πάντες ἠρήσαντο (optabant votis) παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, i. e. παρακλιθῆναι, juxta cubare in toro, σ, 212, *beylager mit ihr zu halten, (to espouse her.)* conf. λέχος: et præpositio est avulsa a verbo. ἐκλίνθη ἑτέρωσε, χ, 17, inclinabatur in latus, *fiel auf die eine seite, (fell on one side,)* cum antea rectus sederat. νῆσοι, αἵτε ἁλὶ κεκλίαται, pro κέκλινται, quæ in mari sitæ sunt, ad mare jacent, δ, 608, ubi quoque necesse non est, ut exponas, περιέχονται: etsi res ipsa eadem est. κίονι κεκλιμένη, ad columnam sita vel sedens, ζ, 307. ἀκτῇ κεκλιμένη ἁλὶ, ν, 235, littus ad mare positum. κλισμῷ κεκλιμένη, in sella deposita, i. e. sedens, ρ, 97. φύλλων κεκλιμένων, λ, 193, ex foliis humi jacentibus et stratis. cæterum, quia κλίνω est, applico, pono: hinc ἀνακλίνω est, sursum et retro reclino, i. e. aperio, ἀνοίγω.

κλισία, ας. ἡ. (Κλάω) sella. it. casa, tabernaculum. it. series aut congregatio accumbentium aut adsidentium ad cœnandum. utroque sensu est a κλίνω, depono, decumbere facio. κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν αὐτῇ, posuit ei sellam pulcre factam, δ, 123, ut sit idem qui ὁ κλισμὸς, ἔχων τὶ ἀνάκλιντρον, *einen lehnstul, (an arm-chair.)* αὐτῇ παρὰ πυρὶ κλισίην κατέθεσαν, τ, 55, posuerunt ei apud ignem sellam, et quidem δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, ex quo apparet, quid sit εὔτυκτος η ποικίλος κλισμός: ebore et argento artificiose exornatus. sed de tugurio sæpius est in poëta; et proprie notatur ἡ αὐτοσχέδιος καὶ οὐ πολυτελὴς οἴκησις, καὶ καιρικὴ, si ex tempore et ad tempus constructa est habitatio, qualis statuitur e. c. in castris stativis ante urbem obsessam; casa militaris extemporaria: deinde et casæ rusticanæ sic vocantur. ἡ σκηνὴ, tentorium, proprie est ἀπὸ σινδόνων ἢ πίλων, *ein zelt von leinwand oder filz, (a tent of canvas or felt.)* κλισία dicitur et ἡ κλιτιὰς, ἄδος. ἐπὶ κλισίας ᾔιε, ad tabernacula sua ibat, ad casas castrenses, Α, 306, nam ædificarant sibi casas Græci, in tam longa obsidione. et principibus istæ casæ erant valde capaces, in multa οἰκήματα *(zimmer) (rooms)* divisæ intus; unde et οἶκοι dictæ. ejusmodi οἶκος castrensis describitur, Ω, 448—456, et vocatur κλισίη Πηλεΐδου, coll. 471, ubi eadem dicitur οἶκος, et 572. ἔρχεσθον κλισίην Ἀχιλῆος, Α, 322. ite ambo ad tabernaculum Achillis, ubi deest εἰς, vel ἐπὶ, ad, quæ præpositio est, 328, Μυρμιδόνων ἐπὶ κλισίας ἱκέσθην. et 346. ἐξήγαγε κλισίης Βρισηΐδα. ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος, Β, 9. et 226, πλεῖαί σοι (plenæ tibi sunt) χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ τε γυναῖκες εἰσὶν ἐνὶ κλισίαις ἐξαίρετοι. et 778, ἅρματα ἀνάκτων ἔκειτο (reposita erant) ἐν κλισίαις, in casis ex tempore factis, ne turparentur pulcri currus pluviis vel alia cœli injuria. Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου, καὶ αὐτῷ παρακατέλεκτο γυνή, Ι, 659. Ω, 675, dormiebat in interiore parte tabernaculi, plura οἰκήματα habentis. ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἔλθωσι, Τ, 191. et 179, δαιτί σε ἐν κλισίαις ἀρεσάσθω, placet. κλισίης ἔντοσθεν, in casa hac rusticana, ξ, 194. ἔστη κατ' ἀντίθυρον κλισίης, π, 159, stabat ad exteriorem januam casæ rusticæ. ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ κεῖται, inquit Achilles de Patroclo mortuo, Τ, 211. ἔστί σοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς, καὶ πρόβατα, εἰσὶ δέ σοι δμωαὶ, καὶ ἵπποι, Ψ, 549. ex qua enumeratione apparet, quam multa fuerint οἰκήματα in hac castrensi casa Achillis. κλισίηθεν, ex tabernaculo, Ι, 107. ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ ὑφορβὸς δορπείτην, ο, 300, in villa, coll. 305, ubi eadem vocatur σταθμὸς, stabulum rusticum. et 397, νῶϊ ἐν κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε. Τυδεΐδου κλισίην εὔτυκτον, Κ, 566, Diomedis casam castrensem, satis bene exstructam. sic Ν, 240, Ἰδομενεύς. et 167, ἔβη παρὰ κλισίας Ἀχαιῶν. et 168, κλισίηφι, pro ἐν κλισίαις. ἂψ κλισίην εἰσῆλθε, retro in casam castrensem ingrediebatur, Π, 254, nam paullo ante egressus fuerat ad libandum sub dio, coll. 231, ex quo loco apparet, circa ejusmodi casam principalem fuisse aulam septam. ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος, Τ, 241. πλεῖαί σοι οἴνου κλισίαι, Ι, 71, ubi in plurali, quia Agamemnonis casa castrensis erat multifariam divisa in partes. πάντοθεν ἐκ κλισιῶν, sc. ὤτρυνεν ἀνέρας, undique ex tabernaculis ciebat viros, Ψ, 112. et 254, ἐν κλισίῃσι (κλισίαις) θέντες, ubi quoque pluralis est de Achillis casa castrensi, amplitudinis causa: nam unica tantum res h. l. deponebatur ibi. sic, τόξον ἐν κλισίαις ἔθηκεν, Ο, 478, de Teucro. et Τ, 280, καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι (Achillis) θέσαν. Ω, 413, κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος ἐν κλισίαις. et Η, 313, ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδου ἐγένοντο, pro ἐν κλισίαις, ad tabernacula regis venerant. πῦρ ἐμβαλόντες κλισίαις Ἀργεῖοι, Θ, 501, sc. cum abirent ex Trojano solo, comburebant eas casas castrenses. κλισίῃσι μιγήμεναι, usque ad casas castrenses pervenire, Ο, 409. σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκοὺς, Σ, 589, ubi sermo est de casis pastoralibus et rusticis; et κατηρεφεῖς dicuntur, quæ communiter σκεπασταὶ, *schauer mit einem dache, unter welchen was trocken stehen kann, (sheds with a roof, under which any thing may stand dry.)* cæterum omnia tria fere notant idem: *hirten häuser und stalle, (herdsmen's huts and stalls.)*

κλισίηνδε ἡγήσατο ὑφορβὸς, subulcus duxit eum in casam præeundo, ξ, 48. et 408, ἵνα ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυχοίμεθα δόρπον. talis rustica casa dicitur et τὸ μέσαυλον, et ἡ αὖλις ἢ ἔπαυλις, et τὸ κλίσιον. et quia circa casam illam rusticam etiam plura erant stabula; hinc et de his in plurali loquitur poëta, π, 1, ἐν κλισίαις ἐντύνοντο ἄριστον ἅμα ἠοῖ, *macheten das frühstück zu rechte, (prepared breakfast.)* ἴβαν (pro ἔβησαν) κλισίηνδε ἕκαστος, quisque ibat ad suam casam castrensem, I, 708. Ψ, 58. κλισίηνδε ἰὼν ἢ κιὼν, iens in vel ad casam, A, 185. K, 148. N, 294. ἄγων νεέσθω, Ψ, 662, ducens abeat ad tabernaculum suum. κλισίηνδε ἴομεν, ξ, 45, in casam introeamus. κλισίηθεν ἄγοντες, ducentes e tabernaculo, A, 391. ἔκμολεν, prodiit, Λ, 602. ἀνείλετο, sumsit, N, 296. ἰοῦσα, abiens a tabernaculo, T, 288. οἴσειν, ut apportaret inde, Ψ, 564. confer βουφονέω, et κλίτυς.

κλίσιον, ου. τό. (Κλάω) casa agrestis. circumædificatio circa aulam rusticam, ubi sunt stabula, et cellæ servorum, et φυλακτικὰ οἰκίδια. in genere est, δουλικὸν εὐτελὲς οἴκημα, ἢ ζώων σκεπαστικόν. etiam ἁμαξῶν καὶ ζυγῶν δεκτικὸν, *ein schauer, remise, (a shed, cart-shed.)* Romanis est σταῦλον ἢ στάβουλον. in specie σταθμὸς προβάτων, *eine hürde, (a fold,)* quæ vulgo σκεπαστὴ dicitur. ἔνθα οἱ (αὐτῷ, Laërtæ nimirum) οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ, ω, 207, ubi ei domus erat, et circa eam undique circumdata erant stabula, et cellæ servorum, et alia agrestia vilia οἰκήματα. et hæ circumædificationes villaticæ erant quasi χαράκωμά τι τῶν ἐντὸς, καὶ ἔρκιον. hoc modo videmus et nunc circumædificatas aulas nobilium rusticanorum. dicitur id et τὸ κλείσιον. Vide supra, et sub δῶμα.

κλισμὸς, οῦ. ὁ. (Κλάω) sella recubitoria, *ein lehnstul, (an arm-chair.)* recentiores dicunt τὸ ἀνάκλιντρον. παρέθετο κλισμὸν ποικίλον, α, 132, apposuit sellam variegatam ipse sibi juxta hospitem suum, coll. 130, θρόνον. nam κλισμὸς est εἶδός τι θρόνου, quem confer. et 145, μνηστῆρες ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. sic et de aliis, γ, 389. ω, 384. ἕζετο ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, Ω, 597, coll. 515, ἀπὸ θρόνου ὦρτο. ex quo apparet, synonymon τοῦ θρόνου esse τὸν κλισμὸν, et utrumque nomen sæpe jungi, ex more prisco narrandi per synonymicas phrases. ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, δ, 136. μήτηρ ἀντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο, κλισμῷ κεκλιμένη, ρ, 97, mater e regione considebat ad parietem conclavis, in sella reposito corpore. et simul vides ibi etymologiam nominis. χρυσέοις ἐπὶ κλισμοῖς κάθιζον, in auratis sellis sedebant, Θ, 436, coll. 442, χρύσειον ἐπὶ θρόνον. et aureus est pro, valde pulcer. εἷσεν αὐτοὺς ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισι, sedere eos fecit, I, 200. ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον, residebant in sellis, Λ, 622. εἷσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, κ, 233, ubi sermo est de Circe, introducente et collocante in sedilibus pulcris socios Ulyssis. ἑζέσθην (sedebant ambo) κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, σ, 134, ubi synonymia est manifesta. χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, pallium quisque suum deposuerunt in sellis, utpote lavatum ituri, ρ, 86. et 179, χλαίνας. et υ, 249. ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον, residebant, ρ, 90. Vide sub θρόνος.

κλιτὺς, ύος. ἡ. (Κλάω) fastigium in sensu Romano primo, i. e. acclivitas vel declivitas collis. locus in altum resupinatus. deinde et, locus paullo editior in genere. idem dicitur et τὸ κλίτος, εος. est a κλίνω. πολλὰς δὲ κλιτῦς (pro κλιτύας) τότε ἀποτμήγουσι χαράδραι, Π, 390, ubi sermo est de fluminibus exundantibus, quorum torrentes vehementer vagantes abscindunt editiora loca; τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων, τοὺς προκεκλιμένους καὶ προνενευκότας ἐν ἄκρῳ τινὶ τόπους, αἱ χαράδραι παρατρώγουσαι καταρρίπτουσι. possint fortasse et esse moles, fluviis oppositæ ne inundent adjacentes agros. ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, ε, 470, in acclivitatem, ὑψηλὴν πρόσβασιν ὄρους. ἡ κλίνη est ab eodem κλίνω, lectus decubitorius. cæterum quia omnia fastigiata et acclivitatem et declivitatem habent, hinc ἡ κλιτὺς utrumque notat. κεκλίσθαι καὶ ἀνακεῖσθαι ἰσοδυναμεῖ: a priori est ἡ κλιτὺς, ab altero τὸ ἄγκος, vallis. in sella ἡ κλισία in specie est, *die lehne, (the back,)* pars cui dorsum sedentis acclinatur. δροσερὰ κλιτὺς, Eurip. Hipp. 227, i. e. πέτρα, ὕδωρ στάζουσα, editus collis, de quo aqua manat.

κλονέω, f. ήσω. (Κλάω) turbam et confusionem facio, agito tumultuose et cum clamore, perturbo et disturbo. Αἴας δὲ κλονέει, sc τοὺς Τρῶας, Λ, 526, turbat eos et agitat, coll. 525, nam ὀρίνονται idem est ac κλονέονται. βοῶν ἀγέλην ἢ πῶυ οἰῶν θῆρε δύω (leones duo) κλονέουσι, O, 324. ἔφεπε κλονέων πεδίον, Λ, 496, planitiem obibat turbans et tumultum ferens qua ibat. κλονέων ἄνεμος, Y, 492, ventus agitans vehementer. ἐγγὺς ὅδε κλονέων Ἀχιλλεὺς, persequens, Φ, 533. Ἕκτορα ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπε Ἀχιλλεὺς, X, 188. τοὺς μὲν (Ἀχαιοὺς) ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν Τρῶας, Ξ, 14. et vice versa, O, 7. νέφεα κλονέοντε (ἀνέμω δύο, venti duo agentes ante se et abigentes vi nubes) πάροιθεν, Ψ, 213, et h. l. est metaphorice, nam proprie est verbum militare, quando hostes franguntur et funduntur. Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται, Ξ, 59, coll. 60. ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο, ubi plurimi pugnando laborabant et tumultuabantur, E, 8, *wo der lermen und das gedränge am dickesten war, (where the noise and throng were greatest.)* sic et, φάλαγγες πλεῖσται, Λ, 148. O, 448. et πλεῖστοι, Π, 285. ὑπ' αὐτοῦ Τρῶες κλονέοντο πεφυζότες, ab eo agebantur et perturbabantur in fugam acti, Φ, 528. ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων, E, 93, coll. 96, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας. κλονεῖσθαι est, μὴ μίμνειν, σκιδάζεσθαι, frangi et disturbari agitarique. μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ, sc. ἀτάκτως, Δ, 302, neque perturbatis ordinibus versari in acie, sed probe observatis ordinibus. Vide sub ὀρίνω, sub medio.

κλόνος, ου. ὁ. (Κλάω) tumultus clamosus et valde streperus. *ein gedränge, (a tumult, uproar.)* est a κλάω, quod et sonum streperum exprimit. notat ergo sonantem motum et strepitum, cum perturbatione et commixtione, et ubi ordines quasi franguntur. ἔβη ἀνὰ μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων, Ε, 167. Υ, 319, ibat ad pugnam et ad tumultum hastarum. βλαφθέντα κατὰ κλόνον, impeditum in turba, *der im gedränge gehindert wurde, (who was impeded by the throng,)* Π, 331. et 713, ἀνὰ κλόνον αὖθις ἐλάσας, rursus agens (equos suos) in turbam pugnantium. et 729, κλόνον ἐνῆκε κακὸν Ἀργείοις, perturbationem malam immisit iis; idque Apollo fecit.

κλόπιος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) furtim et dissimulanter agens, callidus et occultus. neque semper in malo sensu hæc vox. sic Minerva Ulyssem laudat μύθων κλοπίων ἕνεκα, ν, 295, i. e. δολίων, quibus se occultare et aliis incognitus esse possit. et id erat κλέπτειν νόῳ. alii tamen, minus bene, l. c. legunt, πλοκίων, i. e. πεπλεγμένων, καὶ σκολιῶν.

κλοτοπεύω, f. εύσω. (Ἕπω) magnifice loquor; vel potius, quæsitis verbis loquendo, eaque audiendo, tempus tero. nam est pro κλυτοπεύω, i. e. καλλιλογέω, καὶ κλυτοῖς ἔπεσι ἐνδιατρίβω, καὶ καταργέω ἐν κενοῖς, *mit schönen reden die zeit verderben, ohne was zu thun, (to waste time on fine speeches without doing any thing.)* οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, οὐδὲ διατρίβειν, ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον, Τ, 149, non oportet nos hic verba pulcra serere, neque morari; nam magnum opus faciendum restat. non opus est, nos eximere aliquod tempus, loquendo pompose et audiendo, ab opere primario, quod est pugna. est ergo a κλυτὸς, et ἡ ὄψ.

κλύδων, ωνος. ὁ. (Κλύω) fluctus. ἀπέλυσε τοίχους τρόπιος κλύδων, μ, 421, unde dissolvit parietes navigii a carina sua.

κλύζω, f. ύσω. (Κλύω) fluctuando sonum edo, fluctibus perluo cum sonitu. est enim a κλύω, audior: et ponitur de aqua impetuosa et fremente. deinde et simpliciter notare cœpit, perluo, eluo, abluo. κύματα ἐπὶ ἠϊόνος κλύζεσκον, ionice pro ἔκλυζον, Ψ, 61, fluctus in littore strepebant, ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν. ἐκλύσθη θάλασσα πρὸς κλισίας, Ξ, 392, cum strepitu movebatur mare ad tentoria; quod τερατῶδες dictum: ἐκλυδωνίσθη, ὡς οἷον συναγανακτοῦσα τῷ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας ἐπιστάτῃ Ποσειδῶνι, καὶ συναγωνιῶσα: κλύδωνά τινα ἔπαθε. proprie est ι, 484, ἐκλύσθη θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, cum strepitu commovebatur et fluctuare fiebat mare a saxo decidente. sic et 541. ponitur deinde et κλύζειν, si vas aliquod intus obducimus pice liquefacta vel cera. sic Theocr. Id. 1, 27, κισσύβιον κεκλυσμένον κηρῷ, poculum ligneum intus obductum cera.

κλῦθι, vide sequens.

κλῦμι, (Κλύω) vocor, audio, obedio. idem ac κλύω. etsi hæc forma non nimis placet τοῖς παλαιοῖς. nam solus ejus imperativus occurrit; quem antiqui dicunt factum pro κλῦε vel κλῦι, ut syllaba ι mutata sit in θι, et pluralis κλῦτε sit per contractionem vel syncopen pro κλύετε. sic pro ἄνωγε, jube, (mutato ε in θι, et deinde mutato γ, ex regula ordinaria) ἄνωχθι dicitur; pro ἴε, ι, dicitur ἴθι, etc. quia autem hæc lis grammatica non multum confert intelligentiæ: visum est, hos imperativos sub hac vel quasi forma apponere. κλῦθί μοι, Α, 37, 451. Κ, 278. Π, 514. Ψ, 770. β, 262. δ, 762. ι, 445. ζ, 324, 328. ι, 528. et ubique est imperativus precantis ad deum. κλῦτε φίλοι, Β, 56. ξ, 495. κασίγνηται, Σ, 52. φίλαι, δ, 722. κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι, ζ, 239, ubi μοὶ eleganter abundat, nec pendet a verbo. κλῦτέ μου, audite me, ο, 172. Iones amant reduplicationem, κέκλυθι, Κ, 284, ubi est precantis. κέκλυθι νῦν Εὔμαιε, ξ, 462. ο, 306. κέκλυτέ μου Τρῶες, Γ, 86. Η, 67. Θ, 497. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229. ω, 442, 453. Φαιήκων ἡγήτορες, η, 186. θ, 26, 387. μνηστῆρες, ρ, 370, 468. σ, 43. υ, 292. φ, 68, 275. πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι, Τ, 101. κέκλυτέ μευ μύθων ἑταῖροι, ὦ φίλοι, κ, 189. μ, 271, 340.

κλυτόπωλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄλλω) celebros equos habens: ὁ κλυτοὺς ἔχων ἵππους. *wer berühmte oder beschrieene pferde hat, (having celebrated or noted horses.)* est epitheton τοῦ Ἀΐδου, quatenus physice mortem notat. πανταχοῦ γὰρ οἶδε φθάνειν ὁ θάνατος, *er kann überall schnell hinkommen ehe man ihn erwartet, (he finds his way into every place before he is expected.)* simul et illa potest innui notio: οὗ κλυτὴ ἡ ἐπιπώλησις ἤτοι ἔφοδος, cujus adventus et præsentia est celebrata: μηνύουσι γὰρ τοὺς θανόντας οἱ ἐπ' αὐτοῖς θρῆνοι καὶ τὰ ἐπιθανάτια. sed hæc posterior expositio ingeniosior, quam verior: et sane nulla vox composita facile reperietur, ubi ingenium celere non possit infinita ejusmodi interpretamenta excogitare. ψυχὴν Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, i. e. τῷ ἐνίππῳ, allegorice, Ε, 654. Λ, 445. Π, 625.

κλυτὸς, ἡ, όν. (Κλύω) celeber, de quo multum auditur, de quo multa dici debent, celebrandus, ἄξιος περιᾴδεσθαι καὶ ἀκούεσθαι, inclytus, ἐξάκουστος. de quo multus est sermo, qui ad aures multorum pervenit. κλυτὸς Ἱπποδάμεια, Β, 742, quæ est Dorica et Attica enallage generis, pro κλυτή. sic, κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, ε, 422. talia multa et alibi, e. c. φαῦλος οὖσα, ὁδὸς λεῖος, ἡ θυραῖος, ἡ τηλικοῦτος, μάταιος σπουδὴ, δεινὴ θεὸς, ἡ πύλος pro πύλη, πλάνος pro πλάνη, etc. κλυτὸς Ἐννοσίγαιος, Ι, 362. Ξ, 510. Ο, 173. ι, 425. ι, 518. et apud Neptunum hoc epitheton habet rationem physicam: nam mare valde fremit et late auditur. præterea et ratio historica, nam de mari multa est fama et narratio. Ἀχιλλεὺς, Τ, 320. τέκτων, Ψ, 712. κλυτῷ ἔγχεϊ, Φ, 159. et 233, δουρί. κλυτὸν Ἄργος, Ω, 437. πατέρα κλυτὸν ἔκτα, α, 300. γ, 198, 308. πατέρα ἐπότρυνον, ζ, 36, incita patrem tuum

clarum. et 321, κλυτὸν ἄλσος, lucus multi nominis. ἐρωτᾷς μὲ ὄνομα κλυτόν; ι, 364, quæris ex me nomen meum inclytum? nomen quo apud omnes audior? nam simpliciter h. l. κλυτὸν est, ὃ καλοῦσί με πάντες, quo omnes me vocant. et fortasse μαντικόν τι inest, quod hoc nomen Οὖτις τοῖς ὕστερον κλυτὸν ἔσεται. sic nomen proprium ὁ Ὀνομάκλυτος, notat eum, cujus nomen apud posteros est celebre. sic, simplici et primo sensu, est τ, 183, ἐμοὶ δὲ ὄνομα κλυτὸν Αἴθων, mihi nomen, quo vocor, est Æthon: ὅπερ ἀκούει τὶς ἐξ ἁπάντων, quo omnes eum vocant. ut ergo per se nihil gloriationis insit huic vocabulo κλυτός. ἐς λιμένα κλυτὸν, in portum notum plurimis, κ, 87. ο, 471. potest tamen et esse, ἄξιον περιᾴδεσθαι καὶ ἀκούεσθαι. κλυτὸν Ἀντιφατῆα, κ, 114, famosum. Ὠρίωνα, λ, 309. Ὀδυσῆα, ω, 408. κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων, Ξ, 361, in opposito ad bestias. κλυτὰ δώματα, Β, 854. Ν, 21. ι, 381. κ, 112. τ, 371. ω, 303. τεύχεα, Ε, 435. Ζ, 504. Π, 64. Ρ, 70. Σ, 144, 192. Τ, 10. Χ, 258. et sic maxime dicuntur τὰ ἡφαιστότευκτα, a Vulcano fabricata arma. κλυτὰ εἵματα, ζ, 58, vestes pulcras et sermone aliquo dignas. δῶρα, θ, 417. μῆλα, ι, 308, eximias pecudes, vel διὰ τὸ πλῆθος, vel διὰ τὸ καλλίτριχον, vel διὰ τὴν πιότητα, vel ob hæc omnia tria; nisi quod πίονα sæpius repetit circa hunc locum poëta, καλλίτριχα semel ponit. ergo, egregia, laude dignissima. possis et dicere, μῆλα dici κλυτὰ, quia in grege ovium et caprarum adsiduus est clamor et balatus, qui auditur. κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, κ, 526, sicut Horatius dicit, *fabulæ manes*. ἔργα ἐργάζεσθαι, υ, 72.

κλυτοτέχνης, ου. ὁ. (Τέχω) arte sua inclytus. est apud poëtam epitheton Vulcani solius, utpote solertissimi artificis in re fabrili, Α, 571. Σ, 143, 391. θ, 286. et Vulcanus est personificata ars per ignem efficiendi opera præstantia.

κλυτότοξος, ου. ὁ. (Τῶ) celeber et laudatus ob arcus peritiam. est epitheton Apollinis, præsidis τῆς τοξικῆς. εὔχεο Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ, Δ, 101, 119. Ἀπόλλωνα, Ο, 55. αἴθε οὕτως σὲ βάλοι κλυτότοξος, ρ, 494. ἐπιθέντες μηρία Ἀπόλλωνι, φ, 267. a κλυτὸς, celeber, laudatus, a κλύω, celebro.

κλύω, (Κέλω) vocor, audio, obedio. est a καλέω, a quo καλύω, et per syncopen κλύω. cf. εἰλέω. habet et notionem passivam, *ich lasse mich rufen, (I suffer myself to be called:)* hinc et formam passivam aut mediam nullam habet in usu. τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος, Α, 43, audiit eum et obsecutus est ei. et 218, ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, quicunque diis obediens est, eum audiunt et illi. et 357, τοῦ δ' ἔκλυε μήτηρ, audiebat vocem ejus. et 457, Φοῖβος. τῶν τηλόσε δοῦπον ἔκλυε ποιμὴν, ex longinquo strepitum ejus audit pastor, Δ, 455. τοῦ δὲ ἔκλυε Ἀθήνη, Ε, 121, *erhörete ihn, (heard him.)* sic ζ, 328. sic, Ἐριννὺς αὐτῆς, Ι, 568. αὐτῶν Ἀθήνη, Κ, 295. ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν, Ο, 270. αὐτοῦ Ζεὺς, Π, 249. et 527, Φοῖβος. Ἀθήνη, Ψ, 771. Ζεὺς, Ω, 314. υ, 102. ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο, β, 30. et 42, οὐκ ἔκλυον. et 297, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν. τοῦ δ' ἔκλυεν Ἀθήνη, γ, 385. Κυανοχαίτης, ι, 536. τοῦ μεγάλα αὐδήσαντος ἔκλυε Ποσειδῶν, δ, 506, *hörete sein grosssprechen, (heard his boasting.)* et 767, θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς, dea ei audivit et ratam habuit precationem. θεὰ (Κίρκη) δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς, κ, 311, 481, audiebat vocem meam; et posteriore loco est: *sie hörete mir zu, (she listened to me,)* auscultabat mihi loquenti, et quidem cum benevolentia et effectu auscultabat. ἤδη μέν ποτε ἔκλυες ἐμοῦ εὐξαμένου, Α, 453. εἰ μὲν δή ποτε ἐμοῦ ἔπος ἔκλυες, Ξ, 234. ἠέ τινα ἀγγελίην ἐκ Φθίης ἔκλυες, Π, 13. et 236, ἠ μὲν δή ποτε ἔκλυες ἐμοῦ ἔπος εὐξαμένου καί τ' ἔκλυες, ᾧ κε ἐθέλῃς, sc. ὑπακοῦσαι, Ω, 335, et audire soles cuicunque obsequi vis, ὑπήκουσας. nam nisi hoc subaudiretur verbum, dativus locum habere vix posset: quia tamen supra adfuit dativus οἱ, posset et h. l. ellipsis statui, ᾧ ἐθέλῃς κλύειν ἀρῆς ἢ αὐδῆς. sed aliud est illud pronomen, ubi οἱ sæpe poni solet pro οὗ: aliud est aliter expressus dativus. θεοῦ ἔκλυες αὐδῆς, δ, 831, et audis deum loquentem, percipis sermones deorum. ἐπεὶ ἐξ ἐμοῦ αὐτῆς ἔκλυες, audisti ex me ipsa, τ, 93. ἔκλυον εὐξαμένου, Ι, 505. οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος, non audivi narrantem, Κ, 47. οὐκ ἔκλυον ἀμφοτέρων, non audiverunt ambos, non amborum preces ratas fecerunt, Ν, 303. et 757, Ἕκτορος ἔκλυον αὐδὴν, ad aures eorum accidit vox ejus. οἱ δὲ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ ἐπίθοντο, Ξ, 133, 378, ubi prius explicatur per posterius. sic et γ, 477. Η, 379. Ι, 79. Ο, 300. Ψ, 54, 738. ζ, 247. ο, 220. υ, 157. χ, 178. ψ, 141. οὐδέ πω Ἀτρείδου ἔπος ἔκλυον αὐδήσαντος, Π, 76. αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, venerandæ socrus vocem audivi, Χ, 451, τοὶ δ' ἔκλυον αὐδησάσης, γ, 337. μάλιστα δέ τε ἔκλυον αὐτοὶ, ζ, 185, ubi maxime passive positum verbum: et maxime inclyti ipsi fieri solent, ἐξάκουστοι ἐγίνοντο, celebres fama sunt ubique. θεοῦ δέ τινα ἔκλυον αὐδὴν, ξ, 89, dei aliquam vocem audiverunt, i. e. oraculo aliquo aut alia fama fortuita certiores facti sunt, de morte Ulyssis.

κλωμακόεις, εσσα. εν. (Κλάω) asper, salebrosus, ὀχυρός. ubi sunt κλώμακες, i. e. τόποι καὶ λόφοι ὑψηλοὶ, πετρώδεις ἔχοντες ἀναβάσεις. et hac ipsa ratione locus est munitus. Ἰθώμην κλωμακόεσσαν, Β, 729, ubi urbis in difficili colle sitæ est epitheton, et in petrosa regione.

ΚΝΆΩ, et *κνέω*, rado, scabo, scalpo, scindo. *ich kratze, schabe, zerdrücke, reibe, (I scratch, scrape, squeeze, rub.)* idem verbum dicitur et κναίω, et κναύω: inde est κναίνω, et καίνω, et κνίζω, a quo est ἡ κνίδη. etiam κνύζω. κνάειν vel κνέειν ergo est κόπτειν, συγκόπτειν, comminuere, confringere, *scharben, (to shred, cut small.)* a κνύζω deinde est κνυζόω, et κνύω, et τὸ κνῦμα, et τὸ κνύος, et ἡ κνύζα. etiam ab eodem themate est ἡ κόνις. deinde et κνάπτω, et

γνάπτω, et τὸ κνάφος, φυτὸν ἀκανθῶδες, quo pannarii utuntur in præparandis pannis laneis. et ὁ κναφεὺς et γναφεύς: in quibus scriptio per κ est antiqua et Attica, per γ vero recentior. verbum κναφεύω est apud Aristoph. Plut. 166. κναίω in specie est, διαφθείρω, *ich zerkaue, zerhacke, (I chop, hash :)* et κνίζω proprie est, scabo cutem, titillo, unde est ἡ κνῖσα et ἡ κνίζα. cæterum κνᾷν factum est ex sono eorum quæ raduntur aut scabuntur, cum aliquo gemitu, ab hoc κνίω est Germanorum *kneten, (to knead,)* nam hac pistorum actione distribuitur et digeritur farina per omnem aquam infusam. hinc est *knauen, (to gnaw,)* et durius paullo, *krauen, (to claw, scratch :)* nam κνᾷν vel κνεῖν secare et dividere notat, *ein zertheilen, (a dissevering,)* cum sono aliquo.

κνέφας, αος. τό. (Φάω) tenebræ, in specie crepusculum, vel vespertinum vel matutinum. est a τὸ νέφος, nebula, privatio lucis, præfixo κ, et dicitur quoque τὸ κνέφος, εος. si argutius inquiras in hoc nomen, possit videri compositum ex, τὸ κινὸν τοῦ φάους, κινότης τοῦ φάους, quia σκότος est φωτὸς στέρησις. sed necesse non est. ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπῆλθε κνέφας, Α, 475. γ, 329. ε, 225. ι, 168, 558. κ, 185, 478. μ, 31. τ, 426. πρὶν ἐπελθεῖν, Β, 413. πρὶν ἦλθε, Θ, 500. εἰσόκε δύῃ ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ, Λ, 194, 209. quibus locis sermo est de adventu noctis, et νὺξ est res sacra, sicut et dies. sic Ρ, 455. possit ἱερὸν et intelligi pro βαθὺ, nam de μεγάλῳ sæpe ponitur hoc adjectivum. δὴ γὰρ καὶ κνέφας ἤλυθε ἐπὶ γαῖαν, Ω, 351, fiebat nox. hinc est ὁ κνεφαῖος, quod pertinet ad crepusculum, vel ad tenebras vespertinas aut matutinas, Aristoph. Vesp. 124, ὁ δ᾽ ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι, ille vero ante exortum auroræ apparebat ante januam τοῦ δικαστηρίου. νῆστις ἄχρι μάλα κνέφαος, jejuni usque ad multam noctem, σ, 369, i. e. ἄχρι βαθείας ἑσπέρας, *bis in die sinkende nacht, (till late at night,)* quæ Germanorum locutio sumta est ex optica ratione: nam nox ab orientis parte oriens, paullatim etiam occidentis oram prorsus obfuscat, et ibi quasi demergitur. et hoc est φερεπονίας argumentum l. c. ἅμα κνέφαι, cum crepusculo, Xenoph. Cyrop. 4, 2, 8.

κνῆ, vide sub ἐπικνέω.

κνήμη, ης. ἡ. (Κνάω) tibia, crus, pars illa pedis quæ est infra genua usque ad pedem ipsum; nam pars supra genu usque ad corpus vocatur ὁ μηρός: totum vero ex κνήμῃ et μηρῷ constans dicitur τὸ σκέλος. est a κνάω, ob duritiem ossis, quod est in anteriore parte cruris. deinde, metaphorice, etiam radii rotæ vocantur κνῆμαι, quæ alias et dicuntur αἱ κνημίαι. ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, Φ, 591, feriit tibiam sub genu, coll. 592, *traf ihn ins bein, (struck his leg.)* ἐνέπεσε κνήμη λέβητι, τ, 469, sc. ancilla tenebat pedem lavandum domini sui: sed insperato adspectu territa omittebat pedem subito e manu, et is incidebat lebeti; atque ibi totus pes cum crure intelligitur. sic et Δ, 519, βλῆτο παρὰ σφυρὸν κνήμην (κατὰ) δεξιτερὴν, feriebatur ad malleolum pedis dextri. κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος, Ξ, 468, tardius solo admovebantur quam caput et nares decidentis de curru. γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες τε ὑπένερθεν, Ρ, 386. κνῆμαι ἀραιαὶ, Vulcani tibiæ tenues et graciles, utpote βεβλαμμέναι, Σ, 411. Υ, 37. ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν, ἠδὲ κνημάων (sc. εἶδος, aut ejusmodi novum substantivum subintelligendum) ῥεῖα ἔγνων ἀπιόντος, Ν, 71, vestigia enim et gressum pedum, et tibiarum motum, facile a tergo abeuntis dei agnovi. nam ex incessu (et hæc sunt ἴχνια) patent dii, si a tergo conspiciuntur, i. e. ex effectu et opere ipso cognoscuntur. si ergo ἴχνια per incessum exponas, ut re vera facere debes; potest hæc vox et ad κνημῶν retineri: nam et hæ habent suum motum in gressu. κνήμῃσιν (ionice pro κνήμαις) περιέθηκε κνημῖδας, ω, 228, ubi conf. κνημίς. ἱδρῶτα ἀπενίζοντο ἀμφὶ κνήμας τε, ἰδὲ λόφον καὶ μηροὺς, sudorem abluebant collectum circa tibias et collum et lumbos, Κ, 573. φυὴν γε μὲν οὐ κακὸς ἐστὶ μηρούς τε κνήμας τε, non malus est ædificatione et habitudine corporis, quod attinet femina et tibias, i. e. pedes totos, Θ, 135, et ibi plures partes enumerantur. μηροὶ εὐφυέες, κνημαί τε (καλαὶ), ἠδὲ σφυρὰ καλὰ ὑπένερθεν, Δ, 147, ubi tres partes illæ expressæ: et sermo est de Menelao. in rota sunt κνῆμαι, αἱ τοῦ τροχοῦ ῥάβδοι, αἱ διήκουσαι ἀπὸ τῆς χοινικίδος ἐπὶ τὸν κύκλον. οἱ δὲ ἁρμάτειοι τροχοὶ τῶν ἀνδρῶν ἑξάκνημοι, θεῶν δὲ, δι᾽ ὑπερβολὴν κόσμου, ὀκτάκνημοι παρὰ τῷ Ὁμήρῳ. Sed τῷ Ἰξίονι, ad duo crura et duo brachia alliganda, sufficiebat τροχὸς τετράκνημος, quam vocem, cum πούς aliquanto sub initio, confer.

κνημὶς, ῖδος. ἡ. (Κνάω) est τὸ σκέπον τὰς κνήμας, maxime τῶν στρατιωτῶν, quo tibiæ militum armantur et teguntur; ocrea, *beinharnisch, (armour for the legs.)* τὰ ἄκρα τούτου ὅπλου (infima pars hujus armaturæ) vocantur τὰ ἐπισφύρια, ὡς τοῖς τῶν ποδῶν κάτω σφυροῖς προσαρμόζοντα. etiam caligæ, quales rustici homines ferunt, dicuntur κνημῖδες βόειαι. ἀμφὶ δέ μιν (i. e. κνήμην) κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέρου ἐκονάβησε, Φ, 592, coll. 591. nimirum ferrea κνημὶς dealbata et inducta erat extra stanno, *war überzinnet, (was tinned,)* pulcritudinis causa: et hæc res recens facta erat, hinc dicitur νεότευκτος, *ganz neu, (quite new.)* κνημῖδας περιέθηκε κνήμαις, καλὰς, ἀργυρέοις ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, ubi sermo est de principe, cujus ocreæ erant inargentatæ, Γ, 330. Λ, 17. Π, 131. Σ, 459. et 612, τεῦξε δέ οἱ (Vulcanus Achilli) κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέρου. Τ, 369. sed ω, 228, κνημῖδας βοείας ῥαπτὰς περιεδέδετο κνήμαις, γραπτῦς ἀλεείνων, non sunt bellicæ ocreæ, sed rusticæ, et βύρσαι δι᾽ ὧν κνῆμαι τοῖς ἀγρόταις καλύπτονται, maxime si volunt spinas ingredi, ne tibiæ spinis lacerentur: *stiefeletten von leder, (leather boot-legs.)*

κνημὸς, οῦ. ὁ. (Κνάω) terra aggesta et altior, locus altior reliquis, jugum, locus montis

pede altior, non tamen cacumen summum. et tales κνημοὶ dicuntur ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζωϊκῶν κνημῶν μετὰ πόδας: sunt ergo οἱ πρόποδες ὄρους, vel τόποι ὀρεινοὶ οἱ μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω, *die anhöhen, (the summit.)* Ἴδης ἐν κνημοῖς, in jugis Idæ, ἐν τοῖς περὶ τοὺς πρόποδας τούτου τοῦ ὄρους, Β, 821. Λ, 105. Φ, 449. et 559, ὄφρα ἵκωμαι Ἴδης κνημούς. et Ψ, 117, κνημοὺς προσέβαν Ἴδης, i. e. τὰ ὑψηλότερα τῆς ὑπωρείας, *die beine des gebirges, (the shins of the mountain,)* quasi. ἔλαφος κνημοὺς ἐξερέῃ, cervus quærit juga. δ, 337. ρ, 128, *suchet die höhen im walde, (seeks the heights in the forest.)* simul intelliguntur τόποι δασεῖς, δασύτεροι τῶν ταπεινοτέρων ἐν ὄρεσι τόπων ὄντες. quivis agger, etiam in agro, potest dici κνημός. Ἀργεῖοι etiam per dialectum τὴν ὀρίγανον vel ὀρείγανον, herbam quandam, vocarunt κνημόν.

κνῆστις, ιος. ἡ. (Κνάω) et proprie, ἡ τυροτόμος μάχαιρα, culter ad radendum et tenuiter secandum caseum; quæ hinc et composite dicitur ἡ τυρόκνηστις. et Λ, 639, κνήστι (pro κνήστιϊ) χαλκείῃ, est ablativus instrumenti, per contractionem. deinde κνῆστις in genere est, culter quo olera comminuuntur, *ein scharbemesser, (a knife for shredding vegetables.)* hinc λάχανα κνηστὰ sunt, olera τὰ συγκοπτὰ, *gescharbeter kohl, (shred cabbage.)* deinde in genere κνῆστις est σκεῦος μαγειρικὸν, instrumentum coquinarium, quo esculenta comminuuntur, quale est radula, *ein reibeisen, (a grater,)* etiam ferreum illud instrumentum, quo cucumeres, aut alba olerum capita, tenuiter secantur, *der hobel, darauf man gurken oder weissen kohl zart zerschneidet, (an instrument for cutting cucumbers and cabbage.)* genitivus Atticus est in εως. idem dicitur ὁ κνηστήρ. ῆρος, et τὸ κνηστήριον, et per syncopen κνῆστρον. κνηστὸς est, ejusmodi instrumento comminutus.

κνῖσα, ης, et κνίσσα, ης. ἡ. (Κνάω) nidor ex adusto adipe, *geruch vom gebratenen, (smell of roast meat.)* it. adeps, pinguedo quæ in sacris comburi solebat. est a κνίζω, leviter rado et titillo: nam particulæ aëriæ ex assata pinguedine effluentes, leviter et jucunde titillant nervos narium. κνίζω enim est, ἐξεπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω. ut ergo κνίσσα proprie sit, ἡ κατ᾽ ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰ τῇ ὀσφρήσει προσίζουσα: improprie est efficiens, ἡ πιμελὴ καὶ τὸ λίπος, quia pinguedo, addita carnibus adolendis, nidorem efficit. ἀρνῶν κνίσσης ἀντιάσας, βούλεται ἀπαμῦναι ἡμῖν λοιγὸν, Α, 66, ubi κνίσσης ἀντιάσας est, olfaciens et sentiens adversum se adscendentem nidorem ex agnis. et 317, κνίσση (i. e. ἡ τῆς πιμελῆς ἀνάδοσις, exhalatio) οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. et 460, κατεκάλυψαν μηροὺς κνίσσῃ, i. e. πιμελῇ, et id fiebat, ut facilius urerentur, et suavius olerent: et additur, δίπτυχα ποιήσαντες, nam substernebatur adeps, ei imponebatur caro sacra, et superponebatur iterum adeps, sic ut caro esset media: imo κατακαλύπτειν innuit, sic circumplicatum fuisse adipem, ut et latera carnis circum contegerentur. διπλοῦντες ergo τὴν κνίσσαν; ἦν γὰρ σπουδὴ, ὁλοκαυτωθῆναι τοὺς μηροὺς (femina sacrificii) λαμπρῷ καταφλεχθέντας πυρὶ, ὡς εἴγε μὴ τοῦτο ἀπέβαινεν, ἀπαίσιον ἦν τοῖς Ἕλλησι τὸ γινόμενον, καὶ οὐκ ἐδόκουν καλλιερεῖν, ὁπηνίκα οἱ μηροὶ καταῤῥυεῖς καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς. sic est et Β, 423. γ, 458. μ, 360. βωμὸς οὔποτε ἐδεύετο λοιβῆς τε κνίσσης τε, Δ, 49. Ω, 70. ubi κνίσση et adipem et nidorem ex incenso adipe notat. κνίσσην ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω, Θ, 548, nidorem a carnibus assatis: ubi est ἡ ἐκ τοῦ λίπους καπνώδης ἀναγωγὴ, τὸ δαίμοσι φίλον: τοῦτο γὰρ γέρας ἔλαχον ἐκεῖνοι. λοιβῇ τε κνίσσῃ τε, placantur dii, Ι, 496, libatione et nidore ex sacris adscendente. λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ, κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο, Φ, 363, lebes fervet intus, dum urgetur igne, liquefactus adipe: quæ constructio est similis ei, ἔφριξε μάχη ἐγχείαις, pugna horret hastis, vel, λήϊον φρίσσει ἀσταχύεσσιν. ὡς γὰρ ἐκεῖ, τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν ἐγχειῶν φρισσόντων, ἡ μάχη καὶ τὸ λήϊον λέγονται φρίσσειν αὐτοῖς: οὕτω κἀνταῦθα, τῆς κνίσσης μελδομένης, i. e. τηκομένης, liquescentis et excoctæ, ὁ λέβης τῇ κνίσσῃ λέγεται μέλδεσθαι. quidam quidem legi jubent, sine Iota subscripto, κνίσση, ut sit accus. plur. a τὸ κνίσσος, εος: et tunc esset notus ille Græcismus; emollitus quod attinet adipes; vel active in forma media, emolliens et percoquens adipes: ut τὰ κνίσση, sint, sicut τὰ λίπη. Sed vix probant. nam τὸ κνίσσος est nomen recentiorum, Homero ejusque ævo ignotum. ergo præferenda illa poëtica, et paullo insolentior πεζογράφοις, constructio, ut lebeti adscribatur, quod est ejus carnis pinguis quæ in lebete percoquitur. cæterum hinc est verbum κνισσόω, f. ώσω, condio adipe, et, sagino. conf. μέλδω: adeps enim coctus valde dividitur et excoquitur, ut innatet largiter aquæ coquenti. non ergo λέβης τῷ χαλκῷ, utpote στερεῷ καὶ ἀτειρεῖ καὶ ἀτήκτῳ, πάσχων τὴν τῆξιν est intelligendus, ἀλλὰ τῇ ἐντὸς αὐτοῦ κνίσσῃ. τότε μοὶ κνίσσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς ἀϋτμὴ. ex sacrificio facto, et assatis carnibus, μ, 369. κνίσση μὲν ἀνήνοθεν, nidor dapum adscendit, ρ, 270. ἐμπλήσαντες γαστέρας κνίσσης καὶ αἵματος, farcientes ventriculos mactatarum pecorum adipe et sanguine, σ, 45. et 118, παρέθηκεν αὐτῷ γαστέρα μεγάλην ἐμπλείην κνίσσης καὶ αἵματος, ubi vides farciminis speciem ex ventriculo suis factam *eine magenblutwurst, gefüllet mit blut und fett, (a black pudding, stuffed with blood and fat.)* sic et υ, 26, ubi ejusmodi farcimen ad ignem assatur. Vide sub καπνὸς, et δημός.

κνίσσα, vide κνῖσα.

κνισσήεις, εσσα, εν. (Κνάω) nidore suavi plenus. suaveolens in genere. κνισσῆεν δῶμα, κ, 10, de palatio Æoli, ubi duodecim filii et filiæ cum conjugibus suis quotidie convivabantur; ut ergo semper plenum esset nidore ex carnibus assatis.

κνυζηθμὸς, οῦ. ὁ. (Κνάω) notat hoc nomen ποιὸν κλαυθμὸν κυνῶν, qualem sonum flebilem edunt canes si conspiciunt quid quo terrentur: *ein günseln des hundes, (the whining of a dog.)* eadem vox ponitur de infante vagiente. κύνες κνυζηθμῷ ἑτέρωσε ἐφοβήθησαν, π, 163, canes cum sono terrorem significante fugiebant in alteram partem aulæ. quod τερατολογεῖ poëta, apparante dea. et quia ea dea nihil erat, nisi prudens consilium Ulyssis, personam deponere volentis ad tempus: hinc vides, hoc esse merum poëticum additamentum. quidam tamen antiquorum h. l. intelligi malunt ποππυσμόν τινα καὶ ποιὸν ἦχον, ὃν Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐποίησεν ἐπὶ συστολῇ τῶν κυνῶν. Sed eam expositionem contextui non satis convenire, judicarunt alii accuratiores antiqui. esse nomen a κνυζέω vel άω, apparet.

κνυζόω, f. ώσω. (Κνάω) proprie est, radendo et scalpendo turpo, *ich zerkratze, (I tear with scratching.)* et quia scabiosi frequenter scabunt cutem; hinc κνυζόω et est, διὰ ψώρας αἰσχύνω, *ich mache schabig und krätzig, (I make scabby with scratching,)* scabiosum facio, vel intransitive, sum scabiosus. nam ἡ κνύζα est ἡ ψώρα. κνυζώσω δέ σοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε, ν, 401, scalpendo turpabo tibi oculos, qui antea valde formosi erant. et 433, κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε. quod Minerva ibi fecisse narratur poëtice, id prudens et personatus Ulysses ipse sibi fecerat, ut eo minus agnosci posset ab intuentibus, et ut tutius sub vestitu suo vili lateret ad tempus. oculos ergo sibi scalpendo rubicundos effecerat, sic ut turpes apparerent. est ergo pro: ῥυσώσω, ἀπρεπεῖς ποιήσω. verbum est a κνύω. sed κνυζάω et έω, ponitur de canibus, ululatum edentibus, *wenn die hunde winseln oder heulen oder günseln, (when dogs whine or howl.)* hoc igitur κνυζέω, f. ήσω, est, gannio et vagio, sicut catuli tristes solent. hinc apud Aristoph. Vesp. 971, τὰ τοῦ κυνὸς παιδία in judicio illo comico jubentur accedere ad judicem, pro patre supplicantia et κνυζούμενα. dicitur hoc sensu et κνυζᾶν vel κνυζᾶσθαι.

κνώδαλον, ου. τό. (Κνάω) dicitur proprie de leone; is enim dormit cum sono, ut procul audiri possit dormiens: a κνώσσειν. deinde, per usum, quævis fera vel bestia, marina et χερσαία, sic est appellata. οὐ φύγεσκε κνώδαλον, ὅττι δίοιτο, non effugit hunc canem fera, quamcunque persequeretur, ρ, 317, ubi male alii legunt ἴδοιτο, quasi canis non reformidaverit et fugerit feram quamcunque viderit, vel si magnus leo esset.

κνώσσω, f. ξω. (Κνάω) dormio cum sonitu quasi serra magna duceretur, *ich schlafe mit schnarchen, (I snore in my sleep.)* et quia talis somnus solet esse profundus, hinc est in genere, βαθὺ ὑπνώττω, profunde dormio, cubo dormiens. ἡδὺ μάλα κνώσσουσα, δ, 809.

κοῖλος, η, ον. (Κίλω) cavus, concavus: ita circumdatus, ut in medio sit inanitas seu vacuitas: profundus, capax. est a κίλλω, ejusque præt. m. κέκολα, admovi et impuli me. nam in cava et inania intromoventur alia. κοίλαις παρὰ νηυσὶν, Α, 26, et est epitheton *magnarum* navium, quæ *magnam* habent cavitatem, *einen grossen raum inwendig, (that are spacious within.)* sic et 89. ἐπὶ κοίλας νῆας, Ε, 26. Η, 372, 381. et sic sæpissime de navibus magnis, onerariis maxime. non ergo simpliciter per *cavus* converti debet hoc epitheton, sed per *capax* aut simile. *packraumig, geraumig, (capacious.)* sic, κοίλῃς ἐν νηυσὶν, α, 211. β, 18, 27, etc. οὐκ ἀπολείπουσι κοῖλον δόμον, Μ, 169, de vespis, ad viam in cava arbore nidificantibus. κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, Δ, 454, intra profundam voraginem. στεῖνος ὁδοῦ κοίλης, Ψ, 419, angustiam viæ cavæ, *einen hohlen weg, (a hollow way,)* coll. 420, 421, 427. ubi ergo indicatur fissura magna terræ, per pluvias magnas aquas scissa. κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, Φ, 494, volatu se recepit in cavitatem aliquam petræ. ἐς κοίλην κάπετον θέσαν, Ω, 797, in excavatam fossam deposuerunt, sc. ossa et cineres cremati mortui, *in ein grab, (in a grave.)* διατμῆξαι κοῖλον δόρυ, cavum illud lignum diffindere, Θ, 507, ubi sermo est de magno illo equo ligneo, in quo latebant armati: *das grosbäuchige hölzerne behältniss, (the big-bellied wooden receptacle.)* et 515, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες, ubi quoque ἀστείως sic vocat τὸν μέγαν δούρειον ἵππον. et δ, 277, τρὶς περίστειξας κοῖλον λόχον, ter circumambulasti circa illas excavatas insidias et valde capaces illius equi lignei. κοῖλον σπέος, μ, 84, capax et caliginosa spelunca, quam alibi dicit ἠεροειδές. et 93, κοίλου σπέους. et 317, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες, subducentes navem in locum montibus cinctum. κοῖλος αἰγιαλὸς, χ, 385, i. e. ὁ βαθὺς et βάθος intelligitur τὸ καθ' ὕδωρ, littus ad quod est aqua profunda, *ein steiles ufer, (a precipitous shore.)* conf. αἰγιαλός. ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο, κ, 92, in portu cincto montibus; qui paullo ante dicebatur σπέος κοῖλον. κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης, β, 424, de malo navali, inserto in cavitatem, in qua erectus stat in navi. κοίλη Λακεδαίμων, δ, 1, nam montibus cincta; διὰ τὸ κύκλῳ μακροῖς ὄρεσι περιειλῆφθαι. a κοῖλος sunt τὰ κύλα, quæ sunt τὰ ἐπάνω καὶ τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, *die höhlungen oberhalb und unterhalb den augenliedern, (the hollows of the eyelids above and below.)* inde est κοικύλλειν, oculos sursum deorsum torquere, Aristoph. Thesm. 658. Vide sub κάπετος, et κέλλω.

κοιμάω, f. ήσω. (Κῶ) cubare et requiescere facio, sopio. sic Sophocles: κοιμῶ τόδε ἕλκος, facio ut hoc vulnus leniatur: et Æschylus, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ, palpebras non sopiens somno. κοιμήσας ἀνέμους, Ζεύς, Μ, 281, postquam cessare fecit ventos. sic alibi dicit, εὕδει μένος ἀνέμων, dormit vis ventorum. cave autem, eos audias, qui talibus locis scribi jubent κοι-

μίσας vel κοιμίσσας: nam hoc verbum (quod vide) est recentius ævo Homerico et imitatorum ejus antiquorum. κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὄσσε, sopi mihi oculos ambos Jovis, O somne, Ξ, 236. κοίμησον δ' ὀδύνας, Π, 524, in sensu metaphorico; sopi dolores meos, παῦσον. τὸν δὲ αὐτοῦ (ibi) κοίμησε Νέστωρ, γ, 397, eum ibi dormire fecit, *liess ihn da zu bette bringen, (put him to bed there.)* cubare fecit. κοίμησε δὲ κύματα δαίμων, μ, 169. et 372, ὦ θεοὶ, ἦ με μάλα εἰς ἄτην κοιμήσατε ὕπνῳ, dormire fecistis me. ἔλαφος, νεβροὺς κοιμήσασα (cubare faciens catulos suos) ἐν ξυλόχῳ (in lustro) λέοντος, δ, 336. ρ, 127. forma media, κοιμάομαι, f. ήσομαι, dormio, cubo; et forma passiva, sopior, cubare fio. κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι, cubat et dormit sub specubus, δ, 403, sc. Proteus. ἐν θαλάμῳ κούρη κοιμᾶτο, ζ, 16. sic, ἔνθα πάρος, ubi antea dormire solebat, τ, 49. ἔνθα παῖδες Πριάμου κοιμῶντο παρὰ μνησταῖς ἀλόχοις, Ζ, 246, 250. ὁ αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, i. e. is ibi cadens moriebatur, Λ, 241, i. e. στεῤῥὸν, διὰ τὸ ἀνέγερτον. νῦν μὲν κοιμήσασθε, ite cubitum, Ι, 701. et 709, κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς, Α, 476. μ, 32, decumbebant dormituri noctu, ἀνεκλίνθησαν καθευδήσοντες. et id erat nauticum, dormire humi ad naves: sicut militare erat, dormire humi in armis, scuto adhibito pro cervicali, Κ, 151—156. quod dicebatur αἰθριοκοιτεῖν, sub dio cubare. ἐν προδόμῳ δόμου, Ω, 673. δ, 302. κατὰ μέγαρα σκιόεντα, κ, 479. ἔνθα (ibi, non procul ab igne) Ὀδυσεὺς κοιμήσατο, καὶ παρὰ αὐτὸν ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι, οὐδὲ συβώτῃ ἥνδανεν αὐτόθι (ibidem) κοῖτος, ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι, ξ, 523, 524, 525. coll. 520, ἔνθα Ὀδυσεὺς κατέλεκτο, decumbebat, *legte sich, (lay down;)* ut ergo utrumque verbum ἐπὶ ἀνακλίσεως ponatur. κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο, π, 481. τ, 427, i. e. ἀνέπεσον, εἶτα ὕπνωσαν, *legten sich nieder und schliefen, (lay down and went to sleep.)* μὴ αὐτοὶ, καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, κοιμήσωνται, Κ, 99, ne illi vigiles nocturni dormiant decumbentes. ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, δ, 430, 585. ι, 169, 559. κ, 186. ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες, Ω, 636. δ, 295. ψ, 255. ἐπίβαλε χλαῖναν κοιμηθέντι, υ, 4, i. e. εὐνασθέντι, coll. 6, nondum enim dormiebat tunc, sed decubuerat primum. τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι, η, 343. sic, τῇ δὲ, θ, 295, nisi quod h. l. honeste innuit concubitum. τὰς μὲν ἔερξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι, incluserant in haras, ξ, 411, de suibus; et idem verbum, 525, de subulco. κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο, Η, 482, quibus locis κοιμηθῆναι est, ἀναπεσεῖν καὶ ἀνακλιθῆναι ὡς εἰς ὕπνον. conf. ὕπνος.

κοιρανέω, f. ήσω. (Κάρα) impero, sum dux et caput. ἡγεμονεύω, βασιλικὰ ἔργα ἐπιτελέω. ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατὸν, Β, 207, *commandirend, (commanding.)* et Δ, 250, ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν. ἀνὰ μάχην κοιρανέοντα, Ε, 824, i. e. ἀρχικῶς διαταττόμενον, ubi sermo est de Marte, quod loco summi ducis in prœlio versetur. μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσι, υ, 234. qui hic dominantur et regnant: ut ergo κοιρανεῖν et, herum esse, notare possit.

κοίρανος, ου. ὁ. (Κάρα) dux, imperator, caput exercitus. est idem qui ὁ κάρανος, et ὁ ἡγεμών. εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεὺς, Β, 204. et 487, οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι (duces) ἦσαν. sic et 760, οὗτοι ἄρα. κοίρανε λαῶν, imperator copiarum militarium, Η, 234. Θ, 281. Ι, 640. μὴ ξείνων κοίρανος εἶναι, σ, 105, ne tu hospitum dominus esse cupias, ne velis regnare in eos.

κοίτη, ης. ἡ. (Κῶ) cubile, cui quis incubat dormiturus, νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ ἄεσα, τ, 341, per noctes incommodo in cubili jacebam dormiturus. in specie autem notat coitum conjugalem.

κοῖτος, ου. ὁ. (Κῶ) idem quod ἡ κοίτη, in significatione Homerica et prima. ὁπότε μήτηρ κοίτου μέδηται, β, 358, i. e. quando mater mea cubitum ierit in thalamum suum. σπείσαντες θεοῖς, κοίτοιο μεδώμεθα, γ, 334, cum libaverimus diis (en speciem precum vespertinarum) ad lectum convertamus nos, somni capiendi causa, *wollen ans bett-gehen denken, (let us think about going to bed.)* Ἑρμείᾳ πυμάτῳ σπένδεσκον (libare solebant Phæaces) ὅτε μνήσαιντο κοίτου, η, 138. οἱ δὲ ἐπὶ κοῖτον, σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι, ἐσσύοντο, ξ, 455, ad lectum properabant, saturi cibis. et 525, οὐδὲ συβώτῃ ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὑῶν ἄπο (procul a suibus) κοιμηθῆναι, non ibi placebat ei cubilis locus. κοίτοιο ἡδέος ἔσσεται ὥρη τάχα, τ, 510. et 515, αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλῃ τε κοῖτος (decumbendi in lecto desiderium) ἅπαντας. ut ergo et actionem decumbendi, *das schlafengehen, (of going to bed,)* denotet; et fere idem quod ipse ὕπνος. sic priori loco, 510, i. e. ταχὺ ἔσται τοῦ εὐνασθῆναι καιρός. ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο, υ, 138, cum cogitaret de cubili et somno. στυγερὸς ὑπεδέξατο κοῖτος, odiosum cubile suscipit eas, χ, 470, ubi sermo est de turdis captis laqueo.

κολεὸς, οῦ. ὁ. et τὸ κολεὸν, οῦ. (Κέλω) vagina, in quam gladius intruditur et conditur. it. involucrum quodvis. ionice dicitur ὁ κουλεὸς, et inde est Romanorum culeus. nomen est a κοῖλος. ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῦ μέγα ξίφος, Α, 194. et 220, ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε ξίφος. παρὰ μέγα κουλεὸν ξίφεος, Γ, 272. Τ, 253. σὺν κολεῷ, Η, 304. Ψ, 825. κουλεὸν ἀργύρεον (in neutro genere) περιῆν, Λ, 30. ἐκ κολεοῦ ἐρυσάμενος (extrahens) ξίφος, Μ, 190. κολεὸν ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται, θ, 404, vagina eburnea circumposita est gladio. κολεῷ μὲν ἄορ θέο, insere gladium vaginæ, κ, 333. ξίφος κουλεῷ (quod in scansione legendum ut dissyllabum) ἐγκατέπηξα, λ, 97, vaginæ gladium infixi. est ergo ὁ κολεὸς et τὸ κολεὸν, ὁ κουλεὸς et τὸ κουλεὸν, apud poëtam semper, ξίφους θήκη, vagina gladii. sed ὁ κωλεὸς est ζώου μέρος, pars corporis animalis, petaso, *die keule, der schinken, (the leg.)* hinc et Dores, qui τὸ ου amant, in ω mutare, ex κουλεὸς nunquam fa-

ciunt κωλεὸς, vitandæ amphiboliæ causa, et ne vagina commutetur cum petasone: alias dicunt ὁ δῶλος pro δοῦλος, κῶρος pro κοῦρος, etc. cæterum κουλεὸς usitatior est quam κολεὸς, etiam in communi dialecto. hinc dicuntur τὰ κουλεόπτερα ζωΰφια, quæ duplicatas habent alas, e. c. scarabæi, *die käfer, (beetles.)*

κολλητὸς, ἡ, όν. (Κόλλω) conglutinatus, compactus, firmiter junctus ex pluribus sibi invicem admotis. nam necessaria præcise non est notio glutinis; si modo plura juncta cohærent, quacunque vi admota sibi invicem. ξυστὸν κολλητὸν βλήτροις, O, 678, contum compactum annulis ferreis, *mit reifen an einander gefüget, (bound together with hoops.)* conf. ξυστὸν, sc. δόρυ. nam erat ea hasta ex pluribus hastilibus junctis longior solito facta: hinc ad commissuras erant annuli ferrei. κολλητὸν πρὸς δίφρον, T, 395. ad currum ex pluribus lignis compactum. sic, κολλητὰ ἅρματα, Δ, 366. Λ, 198. Ψ, 286. ρ, 117, et pluralis est pro singulari, i. e. εὖ συμπεπηγμένα, apte coagmentata. nam ἅρμα non præcise κόλλῃ συνέχεται, sed potius σφῆνες καὶ ἧλοι ἁρμόττουσιν αὐτό. ergo apparet, κολλητὸν in genere esse, arcte compositum et conjunctum firmiter, ne partes dissolvantur. conf. ἐν. sic de janua, κολληταὶ σανίδες, I. 579. φ, 137, 164. κολλητὴ θύρα, ψ, 194.

κόλλοψ, οπος. ὁ. (Κόλλω) proprie est corium illud durum circa colla boum. ex quo cocto fit ἡ κόλλα. κόλλοπες sunt βοῶν νεῦρα, ex quibus ἡ κόλλα coquitur. deinde οἱ κόλλοπες sunt verticilla citharæ, quibus chordæ intenduntur aut remittuntur; sic dicti, quia antiquitus ex ejusmodi duriori corio fiebant. et ejusmodi κόλλοψ a recentioribus dictus est ὁ κόλλαβος. erat quadrata figura in parte exteriore, ubi digitis tractabatur. ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, φ, 407, tetendit chordam in novo verticillo, *auf dem wirbel, (on a screw.)* a primo illo significatu est verbum κολλοπόω, f. ώσω, conglutino, arcte cohærere facio, *ich leime, (I glue.)* τῆς ὀργῆς τὸν κόλλοπα ἀνεῖμεν, remittimus, Aristoph. Vesp. 572, ubi est metaph. pro ἡ τάσις.

κολοιὸς, οῦ. ὁ. (Κλάω) graculus, ὄρνεον κραυγαστικὸν καὶ θορυβητικὸν, quod cum perpetuo garritu volat et considet catervatim. et est factum nomen ab ὁ κολωὸς, mutato ω in οι, differentiæ causa. ἴρηξ (accipiter) ἐφόβησε (terrere et in fugam agere solet) κολοιούς τε ψῆράς τε, Π, 583. ψαρῶν νέφος ἔρχεται (vadit, volat) ἠὲ κολοιῶν, οὖλον (perpetuum) κεκλήγοντες, P, 755. quidam hoc nomen deducunt a κόλος, truncatus, mutilus; quasi esset mutilata cornix, ob brevitatem suam. sed id quæsitum longius esse, apparet. Cæterum est animal φιλάλληλον: unde proverbium, κολοιὸς παρὰ κολοιὸν ἵζάνει, graculus graculo adsidet; de amicitia hominum vilium. Venatores ponere solebant vas plenum oleo: κολοιὸς sedens super labrum vasis videt imaginem suam in oleo; et putans alium esse κολοιὸν, desilit in vas φιλαλλήλως, et madefactis alis gravatus capitur vivus.

κόλος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) mutilus, truncatus. est enim a κλάω, frango. et in genere, brevis crassusque, ubi nec caput nec pes satis apparet. κόλον δόρυ, hastile, cui amputata erat cuspis, Π, 117. apud Ἴωνας κόλοι dicuntur οἱ κολοβοκέρατοι κριοὶ, arietes truncatis cornibus: et ipsum adjectivum κολοβὸς, οῦ, ὁ ἡ, proprie est, κόλος βοῦς, bos truncus cornibus, *dem die hörner abgestumpfet sind, (the horns of which have been cut off.)* unde deinde in genere κολοβόω est, decurto. Germanorum *kul* ab eadem origine esse videtur, quod in compositione notat truncum aliqua parte, e. c. *kulärsig, (an epithet applied to a cock that has lost his tail,)* de gallo cui cauda deest. verbum κολούω, præcido, amputo, curto, hinc est. cæterum antiqui τὴν ῥαψῳδίαν Θ inscribebant κόλον μάχην, sicut βοῦν κόλον vocant τὸν κεκολουμένον τὰ κέρατα: nam pugna prima descripta erat quatuor libris, Δ—H: tertia extenditur, a Λ usque ad Σ: secunda pugna narratur sola ῥαψῳδίᾳ Θ, quæ igitur κολοβῶς καὶ στενῶς continet laborem unius diei a meridie. Vide sequens.

κολοσυρτὸς, οῦ. ὁ. (Ῥύω) strepitus magnus, multitudine confusa excitatus et continuus. esse hoc nomen a σύρειν, trahere, est extra dubium: sed prior compositi pars ambigitur. quidam enim intelligunt simpliciter μέγαν θόρυβον, nam τὸ κόλον notat et τὸ, μέγα, a quo est τὸ κολόκυμα, i. e. μέγα κῦμα, et ὁ μεγάλην ἀφὴν (magnum attactum) ἔχων κόλαφος, a quo est κολαφίζειν. alias κόλον notat τὸ κολοβὸν, mutilum, μὴ ἔχον ὁλότητα: unde κόλον δόρυ est, οὗ ἀποτέτμηται ἡ αἰχμὴ καὶ ὁ καυλὸς, hasta mutilata, non habens amplius cuspidem et ferreum illud foramen, cui hastile inseri solet. aliis vero placet, τὸν κολοσυρτὸν dictum putare ἀπὸ κάλων, i. e. ξύλων καὶ φρυγάνων συρομένων ἐν ὄρει, κάλων ἑλκυσμὸν, καὶ τὸν ἐξ αὐτῶν κοπτομένων θόρυβον. conf. Aristoph. Plut. 536. et Vesp. 664, ubi ὁ Ἀθηναίων κολοσυρτὸς, est τὸ θορυβῶδες καὶ στωμύλον πλῆθος, ὁ ὄχλος τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων: et conf. Lysistratam Aristophanis, 170. ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν κολοσυρτὸν ἰόντα ἐν ὄρεσιν, virorum et canum strepitum euntem in montibus, M, 147. μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν, manet strepitum eum, nec fugit, N, 472, et utroque loco sermo est de apro vel apris, et venatoribus.

κολούω, f. ούσω. (Κλάω) præcido, trunco, mutilo, κολοβόω, ἀτελὲς ἀφίημι, decurtatum et præcisum relinquo. est a κόλος. τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, aliud perficiet, aliud vel medium præcidet et in medio conatu mutilum relinquet, Υ, 370, et præsens in re certo futura est pro futuro. τὰ ἑαυτοῦ πάντα κολούει, θ, 210, sua ipsius omnia mutilat, ἑαυτὸν βλάπτει, κολοβοῖ, ἐλαττοῖ: facit, ut, quæ sibi offerenda essent, truncentur et curtentur. sermo est de hospite passivo, qui hospitis activi benevolentiam in se, ipse mutilam facit, *sich verhunzet er alles, (spoils, mars every thing.)* μὴ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε, λ, 339, ne dona

sic egenti mutilate, *verstümmelt dem dürftigen die gaben nicht, gebet nicht etwa nur halb, (abridge not your gifts to the needy, give not by halves,)* μὴ κολοβοῦντι τῷ ξείνῳ τὴν δόσιν πολλὰ ἔχοντες. hinc sunt et οἱ κόλουροι, κύκλοι, τροπικώτεροι μαθηματικοὶ κατ' οὐρανὸν καλούμενοι, valde tropice sic a mathematicis appellati circuli in cœlo, qui æquatorem quasi amputant. ab hoc verbo etiam est τὸ κολίκυμα, vel divisim τὸ κόλον κῦμα, i. e. τὸ κωφὸν κῦμα. et ὁ κόλαφος, et ὁ κόλλαβος, i. e. βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον, frustulum panis, et sic μεῖζόν τι quam ὁ ἄκολος. et ἐγκολαβίζειν, i. e. δίκην κολλάβου καταπιεῖν, deglutire. Vide sub πελίω, paullo a medio.

κόλπος, ου. ὁ. (Κίλω) sinus. locus cavus in quem quid impellitur. nam est a κοῖλος. sic in mari est κόλπος, i. e. θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη. βαθὺν κόλπον, profundum, vel alte in terram se insinuantem, sinum maris, Β, 560. et deinde in genere quamvis profunditatem aut cavitatem receptricem aliquid, denotat. in corpore humano κόλπος est regio circa pectus intra brachia: deinde et ipsa brachia curvata versus pectus. Θέτις ὑπεδέξατο αὐτὸν κόλπῳ, *nahm in ihn ihre arme, (clasped him in her arms,)* Ζ, 136. (sic et Σ, 398.) et 400, παῖδα ἐπὶ κόλπον ἔχουσα, puerum in sinu gestans, *die den sohn auf ihren armen trug, (who carried her son in her arms.)* et 467, ἂψ (retro) ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη, *an den busen und in die arme seiner wärterin, (to the bosom and the arms of his nurse.)* ut igitur κόλπος sit idem quod ἡ ἀγκάλη. in vestibus vero κόλπος est τὸ ἄνω τοῦ πέπλου ἢ χιτῶνος, quando tunica vel toga superne ad pectus sinum laxum format. κόλπῳ κηώδεϊ δέξατο παῖδα, Ζ, 483, in sinum fragrantem recepit puerum. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι, Ι, 566, sinus vestium rigabantur lacrimis: et id δαψίλειαν δακρύων δηλοῖ. τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ, appone tuo sinui, Ξ, 219. et 223, ἑῷ ἐγκάτθετο, apposuit ad sinum suum. et describitur ibi elegans cincturæ muliebris species, qua Veneres maxime venari possunt et irretire oculos animumque virorum. nam isto ἱμάντι a Venere dato cinxit Juno pectus suum: *legte ihn an oder um die brust, (put it round her under the breasts,)* sub ubera, extra vestes reliquas. δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, Σ, 140, subite maris latum sinum, i. e. profunditatem. et Θέτιδος κόλπος, 398, est profundum mare. sic, Φ, 125, εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον, *ins weite und tiefe meer, (in the wide and deep sea.)* μήτηρ, κόλπον ἀνιεμένη, sinum relaxans, et ubera ostentans, Χ, 80, *den busen öfnend, (exposing her bosom:)* et κόλπος ibi est τὸ ἐπάνω τῆς ζώνης κόλπωμα τοῦ πέπλου, *die weite des oberkleides, oberhalb dem gürtel, (the width of the upper garment above the girdle,)* ubi ubera sinum in veste faciunt. ὑποδῦσα θαλάσσης κόλπον, δ, 435. δεινοὺς κόλπους ἁλὸς, ε, 52, *die fürchterlichen tiefen des meers, (the profound abysses of the sea.)* καταχρύψασα ὑπὸ κόλπῳ τρία ἄλεισα, ο, 468, occultans in sinu vestis circa ubera, tria argentea pocula. βαθύκολπος ergo hæc mulier fuit, ut inter ubera istud argentum facile sub veste haberet. notio propria hujus nominis est, sinus muliebris circa pectus: de mari ponitur improprie. proverbialis locutio est, ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχειν, Theocr. Id. 16, 16, et dicitur de iis, qui nihil largiuntur, οἱ μηδὲν ἀποδιδόντες. Vide sub κέλλω.

κολῳάω, f. ήσω. (Κλάω) tumultuor, clamo, rixor. Θερσίτης μόνος ἐκολῴα, Β, 212, idem verbum dicitur et κολωάω.

κολώνη, ης. ἡ. (Κίλω) collis. nam ad latera ejus est κοιλότης: et ipse quoque vel quasi est cavus, mammæ similis. idem dicitur ὁ κολωνός. αἰπεῖα κολώνη, editus collis, Β, 811, τόπος ὑψηλός. ἔνθα Κολώνη κέκληται, ubi Colone vocatur, Λ, 756, ubi est nomen proprium, et videtur pertinere ad Ἀλησίου, ut sit: καὶ ἔνθα Ἀλησίου (post quam vocem delendum est comma in vulgatis) Κολώνη κέκληται, ubi Alesii Colone nomen celebre habet.

κολῳὸς, οῦ. ὁ. (Κλάω) tumultus, turba, rixa, perturbatio. est a κλάω, et factum nomen a sono turbæ rixantis et clamosæ. qui τῷ ω Iota subscribunt, nulla ratione id faciunt. dicunt quidem, a κολοιὸς (quod vide paullo supra) factum nomen, per ἔκτασιν τοῦ ο, sed id nihil est. est enim immediate a κλάω, a quo et est κλώζω, quod notat sonum, lingua ad palatum explosa; etiam qualem edunt gallinæ matres; aut equites equis blandientes; et hinc est ὁ κλωγμὸς, sonus ille. a κλῶ ergo est κλωὸς, et inserto ο, κολωός. ἐνελαύνετον (vos duo intro agitis) θεοῖς κολῳὸν, inter deos rixosum tumultum, Α, 575, i. e. θόρυβον.

κομάω, f. ήσω. (Κόμω) ornatus sum coma. Ἄβαντες, κομόωντες (κομῶντες) ὄπισθεν, Β, 542, qui in tergo longas gestant comas. χρυσέαις ἐθείραις κομόωντε, Θ, 42. Ν, 24, ubi ἡ κόμη de juba equorum dicitur. *metaphorice* κομᾶν dicitur, ἐπί τινι κατορθώματι ἐπαίρεσθαι, cristas erigere. sic Herodotu: ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε: et Aristoph. Plut. 170, 572, μηδέν γε κομήσῃς, ne placeas tibi, μὴ ὑπερηφανήσῃς. in genere τὸ κομᾶν, comam alere, erat fortium virorum antiquitus. vide Eurip. Bacch. 455, ubi in specie luctatoribus τὸ κομοτροφεῖν tribuitur. Apostoli ergo tempore alii mores, 1 Cor. xi, 14. οὐ κομῶ, non effero me, Aristoph. Nub. 545, coll. Vesp. 1308. sed prima notio est in Equit. 577. Av. 1282. montes dicuntur κομᾶν. ὄρος κεκομημένον ὕλῃ, Callim. Di. 41. Vide sub κόμη et δούλη.

κομέω, vide ΚΟ'ΜΩ.

κόμη, ης. ἡ. (Κόμω) coma, *das haupthaar, (the hair of the head.)* culta cæsaries et comta accurate. nam est a κομέω, curo. possit et a κοσμέω, quia caput ornat: sed prius præstat. omnes honesti enim curam adhibent capiti recte pectendo et curando. ξανθῆς κόμης ἕλε Πη-

λείωνα, apprehendit Minerva Achillem flava, vel, probe pexa et ordinata, coma, A, 197, et id dictum symbolice, i. e. reprehendit Achillem ipse se, et ad melius consilium revocavit mentem. nam in capite habitat τὸ ἡγεμονικὸν, et a tergo accedens Minerva denotat cogitationem posteriorem, meliorem primâ. conf. ξανθός. ἥ, τε κόμη, τό, τε εἶδος, δῶρα Ἀφροδίτης, Γ, 55, τὸ κομᾷν in se non habet probrum, nec per se est γυναικεῖον, οὐδ' ἐξ ἀνάγκης ἐπαφρόδιτον: nam et leo est comatus, et Ἀχαιοὶ erant καρηκομόωντες. ergo h. l. sola formositas, qua una Paris maxime præstabat, describitur, diciturque, eam forti viro et in pugna nihil per se juvare; et jactare se ea, esse γυναικικώτερον. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, P, 51, nam in laude antiquitus fuit ἡ κατὰ φύσιν καλὴ κόμη, quod et ex Absalomi historia in sacris libris apparet: unde et recentiores sumsere sua προκόμια περίθετα, *ihre haartouren und peruques, (wigs,)* qui tamen ob id sæpe sunt reprehensi. sed naturæ donum semper fuit laudatum. sermo est l. c. de Euphorbo, per Menelaum occiso. χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων, Σ, 27, manibus suis deformabat comam suam scindens, Achilles in luctu summo. sic et Hecuba, μήτηρ ἔτιλλε (vellebat sibi) κόμην, X, 406. κείρασθαί τε κόμην, tondere me mihi comam, Ψ, 46, nam id fiebat ἐπὶ νεκροῖς, ut amici et cognati sibi tonderent comam, eamque corpori cremando imponerent. hæc erat λύπης ἔνδειξις: sicut et τὸ τίλλειν πενθητικῶς τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας. simul erat illa tonsura, ἀφοσίωσις τιμῆς, ὡς τῇ φίλῃ κεφαλῇ (amico caro) τοῦ κατὰ κεφαλὴν ἀνατιθεμένου κόσμου. καὶ ὥσπερ ἡ ταφὴ, καὶ ἡ ἐπ' αὐτῇ στήλη, καὶ τὸ δάκρυον, οὕτω καὶ ἡ τῆς κόμης κουρὰ, γέρας θανόντων. sic et 146, σοί τε (O præses fluvii Sperchei) κόμην κερέειν, tibi in honorem comam abscindere mihi; ut ergo et diis voveretur abscissio comæ. et 151, νῦν δὲ Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι, nunc igitur (quia in patriam redux non ero, ut possim hanc comam ex voto tibi, O præses fluminis patrii, offerre) Patroclo præbebo comam meam, ut eam secum auferat in rogum. et 152, ἐνέθηκε κόμην χερσὶ ἑτάροιο φίλοιο, in manus Patrocli mortui imposuit comam suam detonsam, coll. 141. κείρασθαί τε κόμην, δ, 198, coll. 196, seqq. ubi quoque de honore mortuorum sermo est, qui ex locis proxime citatis intelligitur. κὰδ δὲ κάρητος οὔλας κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, ζ, 231, de Ulysse formoso. conf. οὖλος. sic et ψ, 158, ubi occultaverat antea comam suam sub tegumento quodam capiti firmiter adfixo quasi esset cutis calva et alba. ἀπέκοψα κόμην ἐλαίας, ψ, 195, ubi est metaphorice, i. e. virides ramos oleæ. tragici comam vocant etiam φόβην. δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις, Aristoph. Av. 912? nam ingenuorum erat τὸ κομᾷν.

κομιδή, ῆς. ἡ. (Κόμω) cura, curatio. portatio, reportatio. νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν (sc. κατὰ) μάλα πολλὴν Ἀνδρομάχη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος ὑμῖν προτέροις παρέθηκε πυρὸν, ἢ ἐμοὶ, Θ, 186, et articulus ibi habet vim: nunc mihi vos, ambo equi, rependite illam curationem, qua sane permulta nobilis illa Andromache vobis apposuit frumentum prius, quam mihi cibos. et alloquitur Hector equos suos, ex simplicitate heroica. sic et Antilochus, Nestoris filius, in certamine equestri, Ψ, 411, οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ἔσσεται, non amplius curabimini ab eo. ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανὸς, θ, 232, ubi ἐπηετανὸς est, diutinus, perpetuus, perennis; quam vocem conf. et κομιδὴ est, portatio, procuratio, *ich habe nicht etwa auf einem schiffe eine gute farth und pflege genossen die ganze zeit durch und immerfort bis hieher, (I have not from first to last had a good passage or accommodation.)* nam navis perierat, et ipsi nandum fuerat. et 453, τόφρα δέ οἱ κομιδή γε θεῷ ὣς ἔμπεδος ἦεν, tamdiu enim, (sc. quamdiu apud Calypso fuerat) bona sane curatio ei, sicut deo, i. e. felicitate plenissima, præsto et perpetua fuerat. κομιδῆς κεχρημένοι, ξ, 124, i. e. ἐπιμελείας χρῄζοντες, qui curatione indigent, et deportatione ad suos, *die einer guten pflege und fortbringung bedürfen, (who need good attendance and conveyance.)* εὖ σοὶ κομιδὴν ἔχει, ω, 244, curatio, quam adhibes horto colendo, bene tibi habet, sc. ἡ τοῦ κήπου, *die wartung des gartens besorgest du gut, (thou attendest diligently to the garden.)* et 246, οὐ τοῦτό σοι ἄνευ κομιδῆς, non id est sine curatione tua. et 248, αὐτὸν σὲ οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ipsum te non bona curatio habet, i. e. tu ipse non bene curatus es et curaris ab hero tuo vel ab ipso te. hinc est adverbium κομιδῇ, cum cura, diligenter, accurate; it. valde, omnino.

κομίζω, f. ίσω et ίξω. (Κόμω) idem quod κομέω, curo, procuro: cum cura alo. sed accedit simul notio τοῦ, fero, porto, aufero. ἄναξ οὔ σε κομίζει, herus curam tui non habet, ω, 250, unde est ἡ κατ' ἐπιμέλειαν κομιδή· ἢ δῶμα κομίζῃ, an domum hanc procuret, π, 74 ἐμὲ κεῖνος ἐνδυκέως ἐκόμιζε, curabat et tractabat me accurate, ϱ, 113, coll. 111, ἐνδυκέως ἐφίλει ἐμὲ, quod fere est idem. οὔ μοι θέμις ἐστὶν κομίζειν ἄνδρα, ὅς κε θεοῖς ἀπέχθηται, κ, 73, non mihi mos et fas est, curare virum, qui diis est odio. et quia diis odio esse, est, infelicem esse: hinc est hæc fictio pictura hominis, qui infelices facile aversatur, et potentiorum iræ eos relinquit. *ich bin nicht gewohnet mich eines solchen mannes anzunehmen, (I am not accustomed to take notice of such a man.)* κτήματα μὲν κομιζέμεν (pro κομίζειν, et est infin. loco imperativi) ἅ μοί ἐστιν ἐν μεγάροις, ψ, 355, cura eas res, quas habeo in domo mea: et, ἐν μεγάροις, pertinet et ad ἐστὶν, et ad κόμιζε, i. e. ἐπιμελοῦ. ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Z, 490. α, 356. φ, 350, et hoc est uno verbo οἰκουρεῖν, proprium mulierum. τόνδε ἐγὼ κομιῶ, f. 1. Atticum, ο, 545, i. e. ἐπιμελείας ἀξιώσω. τὸν ἄκοντα (telum missile) τὶς Ἀργείων ἐκόμισε χροΐ, Ξ, 456, aliquis Græcorum excepit

illud procurandum in corpore suo, gestat corpore: et est id ἀστείως dictum, quasi ἐπιμελείας καὶ κομιδῆς ἠξίωσεν, οἷα δεξάμενος ἴσω αὐτὸ φιλοφρόνως, καὶ μὴ ἀφεὶς ἔξω εἶναι. potest et simpliciter exponi, asportavit, *er hat es weg, (he has carried it away.)* sic et 463. ex quibus locis simul generalis notio τοῦ κομέειν καὶ κομίζειν apparet, suscipio vel curandum vel portandum et auferendum; *ich nehme auf, (I take up.)* τὴν κόμισσε (ἐκόμισε) Πηνελόπεια, σ, 321, Penelope suscepit eam alendam et educandam. sic, Ἀφροδίτη, υ, 68. κόμισον αὐτὸν ἐν σταθμοῖς, cura eum in villa, π, 82, *behalte ihn auf dem gute, und sorge für ihn, (keep him at the country-house, and take care of him.)* αὐτόν τε κομίσση, κ, 298. et attendendum, duplicationem τοῦ Sigma in hoc verbo, metri causa, fieri sine ratione: nam Iota est anceps. χλαῖναν ἐκόμισε κῆρυξ, suscepit et curavit, Β, 183. et 875, χρυσὸν δ' Ἀχιλλεὺς ἐκόμισε, accepit et abstulit. κόμισαν αὐτὴν (τρυφάλειαν) ἑταῖροι, Γ, 378, susceperunt de terra galeam et asportarunt. ἐκόμισα ἵππους, Λ, 737, equos ego prædam mihi feci, *trug die pferde zur ausbeute davon, bekam sie, (made prize of the horses, secured them.)* Atticus hoc sensu in media forma diceret, ἐκομισάμην, abstuli mihi. αὐτοὶ κόμισαν τὸν νεκρὸν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, Ν, 196, ei tulerunt eum mortuum susceptum ad exercitum Græcorum. et 579, τρυφάλειάν τις Ἀχαιῶν κυλινδομένην ἐκόμισε, huc illuc volutam sustulit et abstulit, *hub sie auf, nahm sie auf, (took it up.)* οἰχόμενοι κόμισαν δέπας, adeuntes portaverunt poculum, Ψ, 699, *holeten den becher, (fetched the bowl.)* χηλὸν κομίζειν, ad cistam portandam, ν, 68, *den korb zu tragen, (to carry the basket.)* ἐκομίσαντό με πεσόντα, Α, 594, exceperunt me amicè et curaverunt; inquit Vulcanus. ἐκομίσατό σε ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, Θ, 284, benigne tractabat te in ædibus suis, *nahm dich ins haus in seine pflege, (took care of thee in his house.)* ἤ τινα πλαγχθέντα κομίσατο ἧς ἀπὸ νηὸς, ζ, 278, aut aliquem oberrantem per mare, suscepit ad se et adduxit huc ab ejus nave. ἔνθα μὲ βασιλεὺς ἐκομίσατο, ξ, 316, ibi me rex excepit benigne. οὔτι κομιζόμενος ἐδάμιζε, Θ, 451, ubi significatus est passivus, non frequenter ita fuerat curatus, κομιδὴν ἔχων καὶ ἐπιμέλειαν. ὡς δὴ τὸ ἔγχος σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο, Χ, 286, utinam sane hanc hastam in corpore tuo totam reciperes, i. e. διαμπερὲς ἐλαθείης ὑπ' αὐτοῦ, perforareris. οὐδέ νυ τόνγε γηράσκοντα κομίζω, Ω, 541, non tamen hunc senescentem foveo patrem; quod notat filium φιλοπάτορα, qui optat vitam, non sibi, sed tantum ut patrem senem curare possit. hinc est τὸ γηρωκομεῖν. ὁ εὐκόμιστος est, ὁ ἐπιμελείας τετυχὼς, qui bene curatus et tractatus est.

κομπέω, f. ήσω. (Κόπω) sonum edo qualem ea quæ percutiuntur et pulsantur. ὡς τῶν κόμπει (ἐκόμπει) χαλκὸς, Μ, 151, coll. 149, sic eorum resonabat æs, i. e. thorax, et alia arma ferrea. dicitur et de ἤχῳ σκευῶν ἄλλων, e. c. κομπεῖ χύτρα ἢ λοπὰς, resonat olla aut patella. deinde et metaphorice, ὅτι πολλά τις εἰς κενὸν στωμύλλεται. unde est ὁ κόπις, ιος, rhetor futilis, inanis loquax. imo et in bono sensu, glorior, magnifice me effero.

κόμπος, f. ου. ὁ. (Κόπω) sonus qui cædendo aut tundendo redditur. a κόπω vel κόπτω, interserto μ, ut sonus eo liquidius imitando exprimatur. proprie dicitur, quando aper ad saxa vel duras arbores acuit dentes: deinde de quovis sono ex percussione orto: metaphorice autem, ἐπὶ φλυαρίας ἀλαζονικῆς, a quo est τὸ κομπάζειν, quod notat στωμυλίαν καὶ στομφασμὸν περιαυτολογικόν. sed κομπὸς, ὁ, est jactator verborum gloriosorum aut inanium, Eurip. Phœn. 603, qui et dicitur ὁ κομπαστής. de apro est, Λ, 417. Μ, 149, κόμπος ὀδόντων, i. e. ὁ ποιὸς ἦχος τῶν σιαγόνων τοῦ ἀγρίου συὸς, ὅτε θυμούμενος ἀφρίζει τε καὶ τοιοῦτον ἦχον ἀποτελεῖ, *wenn das wilde schwein brauset und laut aber kurz schniebet, (when the wild boar is enraged and snorts loud and frequently.)* πολὺς κόμπος ὑπορώρει, Θ, 380, i. e. δοῦπος, et quidem h. l. ἦχός τις ὀρχηστικὸς, quando in saltatione terra pulsatur ut resonet crassum quid. in Pindaro hic posterior significatus, ex tripudio læto deductus, obtinet; et deflectitur ad gloriationem honestam, laudationem magnificam et lætam.

ΚΟ'ΜΩ, et κομέω, f. ήσω. curo, procuro: cum cura alo. est idem fere quod ἀσκέω, ἐπιμελοῦμαι: *ich besorge, bearbeite, pflege angelegentlich, (I take care of, look to, have charge of.)* τούτω μὲν (ἵππω, hos duos equos tuos) θεράποντε (ministri) κομείτων, curanto, Θ, 109. et 113, ἵππους θεράποντε κομείτην, i. e. ἐπιμελοῦντο. τὸν νῦν χρὴ κομέειν, hunc jam oportet curare, ζ, 207. σὺ δὲ τοὺς (υἱοὺς σοῦ) κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε, λ, 249, ubi sunt infinitivi pro imperativis: et utrumque verbum fere idem. nam ἀτιτάλλειν et ἀτάλλειν est κομεῖν, i. e. ἐπιμελεῖσθαι καὶ κομιδῆς ἀξιοῦν. ἥ με ἐφίλει τε ἐκόμει τε, μ, 450, quæ me amanter tractabat et curabat. κομέουσι τοὺς κύνας, alunt canes, ρ, 310. et 319, τὸν οὐ κομέουσι, hujus curam non habent, *sie warten ihn nicht, (they have not the care of him.)* ἐνδυκέως κομέεσκε (ionice pro ἐκόμει) γέροντα, ω, 211, 389, diligenter curabat senem, *sie pfleget sein, (she attended him.)* unde postea compositum verbum γηροκομέω, (a τὸ γῆρος, senectus) et ἡ γηροκομία, et ὁ ἡ γηροκόμος: quod et ρω per ω scribi solet in media voce.

κοναβέω, f. ήσω. (Κόπω) ejusmodi sonum et strepitum quem notat κόναβος edo. νῆες σμερδαλέον ἐκονάβησαν ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, Β, 334. Π, 277, naves et castra nautica graviter resonabant a clamantibus Achæis, *gaben einen wiederhall, (re-echoed.)* πήληξ (galea) σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοις πεσόντος, *rasselte, (rattled,)* Ο, 648. κνημὶς σμερδαλέον κονάβησε, Φ, 593.

κοναβίζω, f. ίσω. (Κόπω) idem. χθὼν σμερ-

θαλίων κονάβιζε, B, 466. περὶ στήθεσσι χαλκὸς, arma, N, 498. sic, ἐπὶ, Φ, 255.

κόναβος, ου. ὁ. (Κόπω) est proprie, sonus lignorum aridorum si pulsantur, ἦχος ξύλων ξηρῶν πεπληγότων, *ein geklapper mit trocknem holze, (the rattling of dry wood.)* deinde, sonus quorumvis siccorum, ἦχος σωμάτων ξηρῶν. tandem quivis clamor inconditus et velut pulsans aures. κακὸς κόναβος ἀνδρῶν ὀλλυμένων, κ, 122.

κονία, ας. ἡ. (Κνάω) est idem quod ἡ κόνις, εος. pulvis comminutus cujusvis materiæ; arena tenuis; cinis. in specie, terra contrita. ὦρτο κονίη ἐκ πεδίου, concitabatur et surgebat pulvis ex planitie, Λ, 151. hinc postea compositus ὁ κονιορτὸς, οῦ, sublatus densus pulvis. ποδῶν ὑπένερθε κονίη ἵστατο ἀειρομένη, sub pedibus pulvis surgebat sublatus, B, 150. sic, ὑπὸ στέρνοισι, Ψ, 365. et ἵστατο est pro ἀνίστατο, ἀνυψοῦτο, stabat pulvis in aëre. κονίη ἐκ κρατὸς ὀρώρει, λ, 599, pulvis supra caput molientis attollebatur vel attollebat se: et sermo est de Sisypho. ὑπῆγεν αὐτὸν ἐκ κονίης, abduxit eum ex pulvere, Λ, 163, i. e. ex pugna et periculo. hinc est phrasis, *sich aus dem staube machen, (to get out of the dust,* i. e. *to run away,)* cedere ex loco ubi certamen periculosum instat et urget. κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην, pulveris magnam stare faciunt nebulam, sc. venti procellosi, N, 336, coll. 335. alibi, Ψ, 366, dixit, κονίη ἵστατο ἀειρομένη ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα: ubi comparat tantum τὴν πολλὴν κόνιν cum ὁμίχλῃ βαθείᾳ. Sed loco ex N, modo citato, utrumque audacter consociat, κονίης ὁμίχλην. ὁ δὲ ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, Π, 775. τόξα πεπτεότα μετὰ στροφάλιγγι κονίης, arcus qui deciderant in consertum pulverem, Φ, 503, ubi μετὰ idem est quod ἐν. σὺ δὲ στροφάλιγγι κονίης κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ, jacebas, ω, 39, ubi præpositio est omissa, et ablativus absolute positus. ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, Ψ, 502, aurigam pulveris particulæ adspergebant et feriebant. ῥαίνοντο (equi currentes) νέρθε κονίῃ, adspergebantur subtus pulvere, Λ, 282. οὐ πολλὴ γίνετο ἁρματροχιὴ ἐν λεπτῇ κονίῃ, non multa fiebat orbita in tenui pulvere, Ψ, 506. et 732, μιάνθησαν (procidentes ambo luctatores) δὲ κονίῃ, polluebantur pulvere. et 739, ἀπομορξαμένω (detergentes ambo sibi) κονίην. ἰθὺς νηῶν κονίην ἔφερεν ἄνεμος, recta versus naves, M, 254, i. e. versus castra Græca. κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν, sc. ὁ ποταμὸς, Φ, 271, ubi posita vox ἐπὶ τῆς ποταμίας λεπτῆς ἄμμου, arenam subtrahebat pedibus, *den triebsand, (the loose sand,)* adeo mobilem ut pulvis est in terra. κάρη κονίῃσιν (κονίαις) ἐμίχθη, caput pulveri immixtum est, K, 457. χ, 329, abscissum nimirum gladio. ὅτε ἐν κονίῃσι μιγείης, quando in pulverem incideris, cæsus in pugna, Γ, 55, i. e. ὅτε θάνοις. cave autem, id explices per: ὅτε ἀντικαταστῇς εἰς μάχην τῷ Μενελάῳ. verum quidem est, κόνιν sæpe notare luctam, certamen; et Pindarus dicit, μίγνυσθαι νίκῃ, i. e. νικᾶν, et ἔργῳ μίγνυσθαι, i. e. ἐργάζεσθαι: ut ergo κονίαις μίγνυσθαι possit esse, ἀγωνίζεσθαι. Sed istæ sunt phrases recentiorum, fere dithyrambicæ; Homero politissimo non obtrudendæ, in illa ejus simplicitate purissima. πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, multi in pulvere cum morsu apprehendant terram, B, 418, *müssen ins grass beissen, (may they bite the ground.)* κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσιν μετὰ (i. e. ἐν) αἵματι καὶ κονίῃσιν, jacere cum mortuis in pulvere et cruore, O, 118. αἵματι καὶ κονίῃσιν ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους, Π, 639, cruore et pulvere obvolutus erat. et 796, μιάνθησαν ἔθειραι (jubæ equinæ) αἵματι καὶ κονίῃσιν. et 797, πήληκα (galeam) μιαίνεσθαι κονίῃσιν, in pulvere fœdari, i. e. de capite dejici. πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι πεπτηῶτας, χ, 383, omnes in cruore et pulvere jacentes. ὁ δὲ ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, pro ἐνέπεσε, Δ, 482, sic, χαμαὶ πέσον ἡνία, E, 583. et 586, ἔκπεσε δίφρου, κύμβαχος ἐν κονίαις, in caput stans. sic, ἐκ δίφρου ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα, Z, 43. et 453, ἐν κονίῃσι πέσοιεν, pro ἐμπέσοιεν. τῶν ἐν κονίῃσι βάλες (ἐνέβαλες) παρακοίτας, harum maritos dejecisti in pulverem, Θ, 156, quæ phrasis alibi est παλαιστική: ἐν πάλῃ (lucta) γὰρ ἀγωνισταὶ ἐμβάλλονται κονίαις: sed h. l. mors et sepultura indicatur. ὁ δὲ ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, Λ, 425. et 742, ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν, procidit in pulverem. sic, κάππεσον, M, 23. et Ξ, 418, ἔπεσε ὦκα χαμαὶ ἐν. et 452, πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. sic eædem phrases, O, 423, 434, 538. Π, 289, 469, 471, 741. P, 315, 428. Σ, 26. X, 330, 402. Ψ, 26, 437. καθίζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι, consedit ad focum in cinere, ut supplex, η, 153. et 160, ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι. κατέπεσεν ἐν κονίῃσιν μακὼν, κ, 163, de cervo transfixo hasta. et τ, 454, de apro confixo. et σ, 97, de Iro pugnis graviter conciso, vivo tamen. et 397, πέσεν ὕπτιος, adflictus jactu, non occisus tamen, pincerna. apud Homerum ergo κόνις et κονία notant idem. recentiores autem τὴν κονίαν dixerunt τὴν τίτανον, τὴν χρίουσαν τὰ κεκονιαμένα, calcem, *die tünche, (whitewash.)* hinc est ἡ ἐλαιοκονία, albarium oleo mixtum quo muri inducuntur: et verbum κονιάω, calce dealbo, unde τοῖχος (paries) dicitur κεκονιαμένος. cæterum κόνις est et ἀθλητικὴ, arena in certaminis ludicri loco: a qua est verbum κονίεσθαι, i. e. ἀγωνίζεσθαι. et hinc, per metaphoram, est, pulvis scholasticus, qui notat exercitium umbraticum, veræ et publicæ praxi oppositum, quando in scholis litterariis luctantur quasi exercitatores illi. hinc est et ἡ κονίστρα, i. e. παλαίστρα. ἀλίζειν, (quod et ἀλίειν) dicebatur τὸ, ἐν κόνει κυλίεσθαι ἢ κόνει φύρεσθαι: unde est ἡ ἀλινδήθρα, i. e. ἡ κατὰ πάλην κονίστρα, locus luctatorius, et tropice etiam ἡ ἐν λόγοις, concertatio verbalis; unde dixere ἀλινδήθρας ἐπῶν. et ἡ ἀλίστρα est, volutabrum.

κόνις, ιος et εως. ἡ. (Κνάω) pulvis comminutus cujusvis materiæ; arena tenuis; cinis; in specie vero ἡ κνωμένη γῆ, a κνάω vel κονέω: nam pulvis abraditur quasi de corpore solido, pro κνὶς, inserto ο. οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός

τι κόνις τε, I, 385, coll. 379, de infinita multitudine. ἤματι τῷ, ὅτι πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους, N, 335, coll. 336, ubi κονίη est idem. χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν, Σ, 23, eamque χεύατο κατὰ κεφαλῆς, *streuete asche auf sein haupt, (strowed ashes on his head,)* coll. 25, μέλαινα τέφρη, niger cinis, nam αἰθάλη idem est quod ἡ τέφρα. et id faciebant antiqui in luctu summo, ut cinerem de foco arriperent, capitique suo superspargerent, πρὸς τύπον ἐπιταφίου κόνιως, quasi sepelirent se, et ad imaginem supremi cineris rogo superstitis. Sic et ω, 315. ἐν κόνι (per apocopen, pro κόνιϊ) ἄγχι πυρὸς, λ, 190, in cinere prope ignem. ut ergo appareat, κόνιν esse sæpe et, τέφραν. κόνιος αἱματοέσσης, pulveris sanguine rigati, N, 393. Π, 486. ἐν κόνι (pro κόνιϊ, per apocopen, non vero contractionem ; nam ultima est brevis) ἐκτανύσας προπρηνέα, Ω, 18, in pulvere deponens pronum. πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι, antequam pulvis superfundatur vestigiis pedum ejus, Ψ, 764. Sed ἡ κόνις, ιδος, est ἡ περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἡ φθειροποιὸς, ex qua pediculi nascuntur, ab ὁ φθεὶρ, pediculus ; lendes, *nisse in den haaren, (nits in the hair ;)* et quæ oritur ἐκ τῆς τῶν φθειρῶν ὀχείας, ex coitu pediculorum, ex quoova pariunt.

κονίσσαλος, ου. ὁ. (Κνάω) extra metrum et attice, κονίσαλος. est in Homero idem quod ἡ κόνις et κονία. sicut ab ἴκω, f. ἴξω, sit ἴξαλος, sic a κονίω, f. ίσω, fit κονίσαλος. κονίσσαλος ὤρνυτο ἀελλὴς, Γ, 13, pulvis excitabatur densus. Ἀχαιοὶ λευκοὶ ὕπερθε (in tota superficie ipsorum, *über und über*) *(all over)* γίνοντο κονισσάλῳ, E, 503, i, e. τὸ ἐπιπίπτον τοῖς Ἕλλησιν ἐλεύκαινεν αὐτούς : τὸ δὲ εἰς οὐρανὸν (aërem) ἐγειρόμενον ἠμαύρου, (obfuscabat, ab ἀμαυρόω) τὸν ἥλιον, ὁποῖα (quasi) τι νέφος, coll. 506, 507, per νύκτα enim ibi indicatur ille densus pulvis a pugnantibus excitatus. τοῦ δ' ἦν ἑλκομένου κονίσσαλος, X, 401, cum ille traheretur, excitabatur per eum pulvis. notat ergo hæc vox excitatum densum pulverem, qui nonnunquam et ὁ πάτος dicitur. apud recentiores ὁ κονίσαλος erat et δαίμων τις, Priapo similis, et ἐντεταμένος τὸ αἰδοῖον, vide Aristoph. Lys. 981.

κονίω, f. ίσω. (Κνάω) pulverem excito, pulvere conspergo. dicitur præsens et, κονίζω. εὐρὺ κονίσσουσιν (ob metrum duplicato Sigma futuri) πεδίον, Ξ, 145, latum pulvere excitato replebunt campum, sc. ἐν τῷ φεύγειν. ἐκόνισε δὲ χαίτας, Φ, 407, pulvere fœdabat comas suas, Mars percussus et cadens. nam describitur ibi Mars pugnans cum Minerva, et ab hac superatus. et h. l. superat ὁ μῦθος, ut non liceat hoc allegorice explicare. id ipsum fortasse ridet poëta in Minerva sua, 408, quod ipsius ἀλληγορία non possit esse perpetua, sed adsumere debeat quædam frustra ficta. κονίοντες πεδίοιο, sc. ἵπποι τρέχοντες, N, 820, i. e. κόνιν ἐγείροντες διὰ ἢ ἐπὶ τοῦ πεδίου ἢ πεδιάδος. notat ergo τὸν θερινὸν καιρὸν τῆς μάχης. κονίειν πεδίου est ergo, διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείρειν ἐν τῷ σπουδαίως θέειν : et intelligitur per hoc effectum, gressus celer ut efficiens. ex hoc sensu tropico fit τὸ ἐγκονεῖν et τὸ διακονεῖν. sic et Ψ, 372, 449, 9, 122, ubique de equis currentibus. τοῦ μὲν κεκόνιτο (pro ἐκεκόνιτο) κάρη ἅπαν, sc. Hectoris tracti per terram, X, 405, coll. 402, s. κεκονιμένοι ἔφυγον, oppleti pulvere, Φ, 541. hinc κονίω et κονίζω in genere etiam notat lino, oblino, inungo, unde κεκονισμένος est illitus, Theocr. Id. 1, 30.

κοντὸς, οῦ. ὁ. (Κέντω) contus, *ein staken, (a pole.)* est ὅπλον ναυτικὸν, instrumentum nautarum, quo, infixo in fundum aquæ, protrudunt navem. est a κέντω, ejusque præt. m. κέκοντα. non vero est instrumentum militare. λαβὼν περιμήκεα κοντὸν ὦσα τὴν νῆα παρὲξ, ι, 487, capiens valdè longum contum protrusi navem inde. recentioribus est deminutivum, τὸ κοντάριον. Vide sub δόρυ, ad finem.

κοπρέω, f. ήσω. (Κόπω) stercoro, *ich dünge mit mist, (I apply manure.)* δμῶες τέμενος κοπρήσοντες, servi agrum stercoraturi stercore ex aula avecto, ρ, 299. idem dicitur et, κοπρεύω, i. e. κόπρον ἐπιβάλλω.

κόπρος, ου. ἡ. (Κόπω) fimus, stercus ; lutum. *der mist, der koth, (dung.)* it. stabulum, *der stall, der viehhof, (stable, cow-house.)* quanquam hoc posteriori significatu quidam scribi jubent ἡ κοπρὸς, ut τὸ περιεκτικὸν (continens) differat etiam scriptione ab eo quod ibi continetur, i. e. a stercore. est quasi κοπερὸς, ab ὁ κόπος, labor fatigans : nam stercorandi labor inter molestissimos pariter ac sordidissimos pertinet. præterea notat quasvis minutas sordes, quas verrendo expurgamus : ut κόπτειν, contundere, comminuere, locum habeat. genus fœmininum vero ex dialecto Ionica obtinuit apud omnes. cæterum dicitur de omnibus animalibus, excepta sue, de qua dicitur ὑσπέλεθος. μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε, Σ, 575, vel, ut alii scribunt, κοπροῦ, et dicit sic τὴν τῶν βοῶν ἔπαυλιν, (nam de bubus in pascua agendis est sermo) ὡς ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος : πολλὴ γὰρ κόπρος ἔγκειται τοῖς βουστάθμοις. ubi ergo apparet anxiam differentiam inter κόπρος et κοπρὸς non esse morose quærendam. sic, βοῦς ἐλθούσας κατὰ κόπρον, ex pascuo in stabulum venientes, κ, 411, εἰς τὰ βουστάσια, *auf den vieh-und mist-hof, (into the cattle yard.)* κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, Priamus volutans se præ luctu in cœno et immunda terra, X, 414. sic Ω, 164, ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, ἣν κυλινδόμενος καταμήσατο (collegerat, *zusammengeraffet, [collected,]* et sic insperserat sibi) χερσὶν ἑῇσι. et 640, αὐλῆς ἐν χόρτοισι (intra sepimentum aulæ sub dio) κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, *im unreinen staube, (in the dirt.)* conf. κεφαλή. κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, occultans id sub stercore, ι, 329, ubi quidam ἀττικώτερον scribunt, ὑπὸ κόπρου, sic, φέρειν ὑπὸ κόλπου, ὑπὸ μάλης. ἐν πολλῇ κόπρῳ κεῖτο, ἣ προπάροιθε θυράων, ἡμιόνων τε βοῶν τε, ἅλις κέχυτο, ρ, 297, ubi sermo est de cane ve-

tulo, in stercore in aula sub dio cubante. et 306, *κύων ὅδε κεῖται ἐνὶ κόπρῳ*, quod indignabundus dicit, de cane tam præstante olim.

ΚΟ'ΠΩ, per usum ΚΟ'ΠΤΩ, f. *όψω*. tundo, *ich klopfe, (I knock.)* cædo, *ich haue, (I hew,)* seco, *ich schneide, (I cut,)* comminuo, *ich stampfe, (I pound,)* contundo, *zerhacke, (I hack in pieces.)* est verbum factum ex sono tundendi et cædendi. *ἔκοπτε δεσμοὺς*, cudebat fabrili opera clavos, Σ, 379, ubi *κόπτειν* est, *ἐλαύνειν, σφυροκοπεῖν*, malleo tundere et fingere, *τὰ εἰς δεσμὸν ἀγγείου χρήσιμα*. sermo est de Vulcano, elaborante pocula. de eodem, fabricante vincula, quibus Martem et Venerem irretiret, Θ, 274. *ἔκοπτε τόξῳ*, percutiebat equos arcu, loco scuticæ, Κ, 513. *χεῖρας καὶ πόδας ἔκοπτον*, χ, 477, abscidebant ei manus et pedes, *hieben ihm ab, (cut off.)* ex quibus duobus locis vides, *κόπτειν* posse et mollius et sævius fieri. sic, *ἔκοψεν αὐτὸν κατὰ στῆθος*, de dracone, vulnerante aquilam, Μ, 204, *stach ihn in die brust, (stung him in the breast:)* ut ergo sit h. l. *πληγὴν μετὰ τραύματος ἐπέθηκεν αὐτῷ*. alibi simpliciter esse potest pro, *τύπτειν*, vel pro *κρούειν*, e. c. *κόπτειν τὴν θύραν*, pulsare januam. *κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς κόψεν*, caput a cervice abscidit, Ν, 203, *hieb ihm den kopf ab, (cut off his head.)* hinc in pugna victi dicuntur *κατακοπῆναι*, cædi, a recentioribus. *κόψε δὲ παρήϊον*, percutiebat eum quod attinet maxillam, Ψ, 690, ubi sermo est de pugilibus. et 726, *κόψε ὄπιθεν κώληπα*, percussit pone poplitem, de luctatoribus. *κόψε δὲ ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς*, ξ, 425, percussit sublata manu porcum segmine quercus, *mit einem scheite eichen-holzes, (a billet of oak-wood.)* *ἔπληξεν, ὡς ἐπὶ συγχύσει τοῦ ἐγκεφάλου*. nam hic erat antiquus mos mactandi porcum. positum ergo ibi verbum *ἐπὶ σφαγῆς*. sic de bove mactando, Ρ, 521, *κόψας ἐξόπιθεν κεράων*, percutiens eum post cornua. *σκηπανίῳ αὐτοὺς κεκοπὼς*, Ν, 60, ubi Neptunus molliter percutit eos heroas, ut fiant fortiores et animosiores. est particip. præt. m. *κέκοπα*, et *κέκοφα*, unde et quidam h. l. scribunt *κεκοφώς*. quanquam *κέκοφα* est regularis forma præt. act. *σὲ ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ*, σ, 334, ubi de pugilatu est sermo. et 28, *κόπτων ἀμφοτέραισι*, sc. *χερσὶ*, percutiens ambabus manibus ad utramque aurem. *κόπτοντες δούρεσσι*, ferientes hastis, Θ, 528, *πλήττοντες τοὺς πολεμίους*. *κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν*, Χ, 33, senex Priamus in summo luctu percutiebat sibi ipse caput manibus. hinc postea *κόπτεσθαι* poni cœpit pro *πενθεῖν, καὶ ἐπὶ θρήνου*, plangere caput vel frontem vel pectus in luctu. communiter *κόπτειν* notat *διαίρεσίν τινα*, dissectionem et comminutionem; deinde est et pro *κρούειν*, *klopfen, (to beat.)* hinc est *τὸ πληκτικὸν κόπανον*. et *ἡ κοπὶς, ίδος*, gladius Persicus, acinaces.

κόραξ, *ακος. ὁ.* (Κρῶ) corvus, a sono suo sic vocatus; *ein rabe, (a raven.)* Proverbium est: *βάλλε ἐς κόρακας*. et hinc est *τὸ, σκορακίζειν*, i. e. *ἐς κόρακας βάλλειν* vel *πέμπειν*. eadem forma dicitur *σκορβόλλω* vel *σκερβολέω*, i. e. *ἐς κέαρ βολέω* vel *βάλλω*, mordacibus verbis appeto aliquem. *παρὰ Κόρακος πέτρῃ*, ν, 408, ubi est nomen proprium, apud Corvi petram, quam vide in R. *Κορακοσπέτρα*. Vide sub *κράζω* et *ἀργός*.

κόρδα, *ἡ*, vide sub *χορδή*.

κορέω, f. *έσω* et *ήσω*: (Κέρω) sed variante significatu. nam *κορέω*, f. *ήσω*, est, verro, purgo verrendo, *ich kehre, fege, (I sweep.)* it. abigo, *ich kehre ab, (I drive away:)* ut in illo veteri cantico, *ἐκκόρει κόρη κορώνην*. *τὸ κόρημα* est purgamentum, it. scopæ, Aristophan. Pax, 58, *κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα*, depone scopas, ne verre et vasta Græciam. sed *κορέω*, f. *έσω*, est, satio cibo, *ich sattige, gebe zehrung, (I satisfy with food.)* it. curo, tueor. etsi tamen et forma in *ήσω* nonnunquam ad hanc alteram notionem trahatur. cæterum manifesto est a *κέρω*, ejusque præt. m. *κέκορα*. proprie *τὸ κορεῖν*, satiare, *ἐπὶ ἀλόγων ζώων* dicitur, de brutis, quæ herba et pabulo saturantur. *Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς*, Ρ, 241, pascet corpore suo Trojanorum canes et volucres carnivoras. sic, *κορέει*, Θ, 379. et *κορέεις*, Ν, 831, utroque loco præsens pro futuro: nisi contendas esse futurum secundum; sed prius præstat, utpote pro certo futuro positum præsens. *πολλοὺς ἂν κορέσειε*, Π, 747, multis cibi affatim parare posset. in forma *media* est, satio me, satior; nec de cibariis tantum, sed et de molestia et labore. *ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας, τάμνων δένδρεα*, Λ, 87, ubi est duplex ellipsis, pro, *ἐκορέσατο πόνου κατὰ χεῖρας*, cum satiatus est labore, quod attinet manus: et id ad differentiam *τοῦ, κατὰ προθυμίαν*, quod attinet studium et cupiditatem; hæc enim *προθυμία* potest esse non satiata, etsi manus sunt lassatæ. Sed, Λ, 561, *ἐκορέσατο φορβῆς*, satiatus est pastu asinus. *ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο* (Sigma duplex ob metrum) *ὃν κατὰ θυμὸν*, υ, 59, *da sie sich satt geweinet, (after having wept to her heart's content.)* *τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντες*, tunc sane ad satietatem flevissemus, Χ, 427. *ἀνὴρ οἴνου κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς*, Τ, 167. *φυλόπιδος κορέσασθαι*, pugnando saturari, Ν, 635. *κρειῶν κορεσσαίατο*, pro *κορέσαιντο*, ξ, 28, carnibus saturarentur. et 46, *σίτου καὶ οἴνου κορεσσάμενος*, satiatus cibo et vino. *ἐπεί κε κύνες κορέσωνται*, Χ, 509, quando canes saturati fuerint corpore ejus, *wenn die hunde sich werden satt gefressen haben an ihm, (when the dogs have had their fill of him.)* *ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται*, κ, 411, postquam herbis satiatæ fuerint. *ἐπεὶ κλαίων κορέσθην*, cum satietas flendi cepisset me, δ, 541. κ, 498. *δαιτὸς κεκορήμεθα*, Θ, 98, satiati sumus epulis quod attinet appetitum edendi. ubi vides, verbum *κορέω*, f. *έσω*, etiam in quibusdam temporibus habere η loco ε. nam præt. perf. a. est *κεκόρηκα*, perf. pass. *κεκόρημαι*, maxime in poësi, ut tres vocales breves vitentur. *κεκορήμεθα ἀέθλων*, ψ, 350, satiati sumus certando. *οὔπω κεκόρησθε*; nondum saturi es-

tis? Σ, 289, *habt ihrs noch nicht satt, (are ye not yet satisfied?)* hinc est ὁ ἡ ἀκόρητος. σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι, ξ, 456. ἄμφω κεκορηότε ποίης, σ, 371, ambo saturati herba, pro κεκορηκότε, dual. particip. præt. act. ab *altero* illo κορέω, f. ήσω, verro, purgo, sunt: δῶμα κορήσατε, verrite conclave, υ, 149, σαρώσατε, καλλύνατε: nam scopæ deradunt sordes. hinc τὸ κόρημα est τὸ σάρον, δι' οὗ φιλοκαλεῖται γῆ; *der besem, (the besom.)* hinc est et ἡ κόρη, quæ proprie est ἡ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρὰ, virgo pura; deinde in genere, juvencula munda et nitida: etiam τὸ τῆς ὄψεως διειδὲς dicitur κόρη, *der augapfel und das darin sich præsentirende kleine bild, (the pupil of the eye and the image that appears in it.)* ὁ νεωκόρος est, qui templum verrit et purgat. imprecatio illa, ἐκκορηθείης, est, ὡς κάθαρμα ἐκβληθείης. τὸ σάρον vel σάρωτρον dicitur et τὸ ὄφελμα, ἐν ἀντιφράσει ut videtur: non enim ὀφέλλονται, i. e. αὔξονται, τὰ σαρούμενα, nam σάρον aufert potius aliquid. verbum σαρόω, f. σαρώσω, est a σαίρω: a quo et sunt σήραγγες γῆς, rictus et hiatus terræ; et σεσηρέναι (infin. præt. m. σέσηρα) ringi; et χείλη σεσηρότα, quando dentes nudantur. ab hoc κορέω, f. ήσω, dicit comicus, ἐκκορεῖν Ἑλλάδα, i. e. ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν, ὡς εἰ καὶ ἐσαροῦτο, κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας.

κόρη, et ionice κούρη, ης. ἡ. (Κείρω) puella, νεᾶνις, *eine junge dame, eine junge tochter, ein mägdchen, (a girl, young damsel, a maiden.)* dicitur de virgine et non virgine, modo sit adolescens et vegeta. dorice est ἡ κώρα, et hoc nomine proprio vocabatur apud Syracusanos et Siculos Proserpina. ἠΰτε κούρη νηπίη, Π, 7, seqq. ut infans puella; ubi parabola de ea. ἴεν πόλεμόνδε ἠΰτε κούρη, Β, 872, ubi elegantia nimia in vestitu notatur. πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη, Φ, 506, Diana. κούρης Χρυσηΐδος ἄποινα, Α, 111, liberationis pretium pro filia Chryseide. εἵνεκα κούρης οἴης, ob unam puellam tanta ira, Ι, 633. sic Τ, 58. nam ibi quoque erat cunnus deterrima dissidii causa, inter Achillem et Agamemnonem. Φοίνικος κούρης, Ξ, 321, filiæ Phœnicis, i. e. Europæ. Διὸς κούρης, Υ, 105, Veneris. sic, Διὸς κούρη, filiæ Jovis, Ι, 532, Dianæ. et 553, Μαρπίσσης. Sed Κ, 296, Minervæ. Βρισηΐδι, Τ, 261. γλαυκώπιδι, Ω, 26, Minervæ. ἑλικώπιδα κούρην, Α, 98, formosissimam filiam. et 275, μὴ σὺ τόνδε ἀποαίρεο κούρην, ne tu huic aufer puellam suam: ex quo apparet, non præcise παρθένον sic dici; erat enim concubina. τέκες ἄφρονα κούρην, Ε, 875, ubi conf. ἄφρων. κούρην Βρισῆος, Ι, 132, filiam Brisei. sic et 274. et 388, κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος, filiam ejus non ducam. κούρην Πριάμου νόθην, Ν, 173. κούρην, i. e. Briseidem, causam magni mali, Π, 56. et 85, περικαλλέα, de eadem. sic et Σ, 444. Μοῦσαι, κοῦραι Διὸς, filiæ, Β, 598. sic, Νύμφαι, Ζ, 420. ἀριστήων, Ι, 396. et 498, Διὸς, λιταὶ, supplicationes, filiæ Jovis; quas 504, quoque vocat κούρας Διὸς, et 509, κούραις Διὸς, κουράων, filiarum, Ζ, 247, ubi et nuptæ filiæ sic vocantur, ἐν ἡλικίᾳ νέᾳ. κούρη Ἰκαρίου, filia Icarii, Penelope, quæ honoris causa sic appellatur, α, 329. π, 435. σ, 244, 284. sic, κούρη Διὸς Ἀθήνη, β, 296. ν, 318. Διος γλαυκώπιδι κούρῃ, β, 433, et omisso Διὸς, ω, 517. et 520, Διὸς κούρῃ. ex quibus locis satis apparet τὸ honorificum hujus nominis κούρη. sic et, ᾧ ἔνι κούρη κοιμᾶτο, *die princesse, (the princess,)* ζ, 15, 20, 22, 46, 74, 78, 147, 223, 237. σὺ μὲ ἐβιώσαο, κούρη, tu me vivere fecisti, O princeps juvenis puella, θ, 468. κούρη εἰμὶ Ἀρύβαντος, sum filia illius, ο, 425. Πανδαρέου κούρη, τ, 518. Πανδαρέου κούρας, υ, 66, 74, 77. κυνώπιδος εἵνεκα κούρης, θ, 319, ubi Vulcanus sic vocat infidam sibi Venerem, filiam Jovis. εἵνεκα Νηλῆος κούρης, ob filiam Nelei, ο, 233. κούρης δαῖτα φίλοις, σ, 278, cognatis sponsæ epulum. ἰφθίμη κούρη Ἰκαρίου, δ, 797, Penelopæ. sic, ἀμύμονι, ω, 194. ὑδρευούσῃ, κ, 105, seqq. ubi de filia principis, aquam petente, est sermo. Τυνδαρέου κούρη, Clytæmnestra, ω, 198. υἱέϊ δὲ Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην, δ, 10, filio ducebat conjugem filiam illius. εὐώπιδα κούρην, formosam puellam, Nausicaam, ζ, 114, 142. et η, 303, ἀμύμονα. ὁπλοτάτην, natu minimam filiam, λ, 282. et 321, Μίνωος, Ἀριάδνην καλήν. Νύμφαι, κοῦραι Διὸς, ι, 154. ζ, 105. et 135, κούραις εὐπλοκάμοις, puellis virginibus pulcris. sic et 222, coll. 217, 218, nam τὰς ἀμφιπόλους Nausicaæ sic appellat. omnis νεότης διὰ ἀπειρίαν plerumque ἔμφοβός ἐστι, ἡ δὲ θήλεια μᾶλλον, μάλιστα δὲ αἱ ἐν τρυφῇ, διὰ τὸ ἄηθες καταπλήττονται: et tales erant puellæ istæ: sed Nausicaa heroina οὐδὲν ἀγεννὲς ἔπαθεν, διὰ σύνεσιν: hinc Minerva ei animum addidisse dicitur. Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, ρ, 240. nam Nymphæ sunt humiditates terræ, et eæ veniunt a pluviis, Jupiter vero est aër, ex quo pluviæ decidunt. ἁλίου γέροντος, ω, 58. κουράων θῆλυς ἀϋτὴ Νυμφάων, ζ, 122. item ἡ Κόριννα est deminut. ab ἡ κόρη. Vide sub κορέω.

κόρης, ητος. ὁ, et ionice κούρης, ητος. (Κείρω) juvenis, idem qui ὁ κοῦρος. fuit et nomen proprium gentis, quod tamen οἱ Κουρῆτες scribitur. conf. R. κούρητας ἀριστῆας παναχαιῶν, Τ, 193. et 248, κούρητες Ἀχαιῶν, coll. 238, seqq. nam isti juvenes erant οἱ Νεστορίδαι, et quidam alii principes juventutis.

κορθύω, f. θύσω. (Κάρα) est idem quod κορύσσω, caput galeâ armo; armo; extollo, concito. ab ἡ κόρυς, υθος, fit κορύθω, et transposite κορθύω. galeo, armo, effero caput, efferre et extollere facio caput. κῦμα κελαινὸν κορθύεται, i. e. κορυφοῦται, unda nigra extollitur, caput suum extollit, Ι, 7, *die welle hebet sich, (the wave rises.)* sic alibi: Ἀμφιτρίτης κορυσσομένης, mari galeante quasi se et capita sibi faciente, *wenn das meer erhabene wellen zu werfen anhebet, (when the sea begins to rise into lofty waves.)* hinc est ἡ κόρθυς, υος, cumulus elatus et cacuminatus, acervus. verbum scribitur alibi et κορθύνω. hinc est ἡ κόρθυς, υος, acervus, Theocr. Id. 10, 46, ὁ σωρός.

κορμὸς, οῦ. ὁ. (Κείρω) stirps, truncus. *der stamm am baum, (the trunk of a tree.)* κορμὸν δὲ ἐκ ῥίζης προταμὼν, truncum ad radicem cædens, ψ, 196, sic tamen cædens, ut staret. Vide sub ΚΕΡΩ, φιτρὸς, et Λᾶας.

κόρος, ου. ὁ. (Κείρω) satietas; plerumque plena usque ad fastidium: sæpe tamen et simpliciter. nam τῷ κόρῳ opponitur ἡ ἔνδεια. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, omnium nos satietas capit, N, 636, *man bekömmet alles satt, (have all had our fill.)* αἶψα φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποις, T, 221, celeriter pugnæ fit satietas hominibus, *bekommen des fechtens bald satt, (have had enough of fighting.)* αἰψηρὸς κόρος γόοιο, δ, 103, luctus satietas celeris est. proprie de ventriculo ponitur hæc vox; metaphorice et de animo. Vide sub γόος, et ΚΕΡΩ.

κόρος, et ionice κοῦρος, ου. ὁ. (Κείρω) adolescens. dorice dicitur κῶρος. est cum ὁ κόρος, satietas, ejusdem originis: nam juvenilis ætas satiata velut est viribus et succo vivido: ὁ νέος. pro ὁ κόρος, satietas, οἱ Ἴωνες nunquam dicunt κοῦρος, sed hanc formam soli τῷ νέῳ servant, ut vitent ὁμωνυμίαν τὴν κατὰ συνέμπτωσιν τῶν ὁμοφώνων. cæterum nonnunquam κοῦρος etiam notat, infantem marem. hinc de admodum puero Hercule ludibundo dicit Theocr. Id. 24, 57, quod id fecerit κωροσύνῃ, puerili gesticulatione et lætitia: pro κουροσύνῃ, dorice. εἰ τότε κοῦρος ἔα (eram) νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει, Δ, 321, ubi oppositio apparet. κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς, Ω, 347, juveni principi. μηδὲ ὅντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, Z, 59, nec quemcunque masculum mater in utero portet: nam sæpe in captis urbibus omnes mares interficiebantur; et h. l. est hyperbole, ut ne in utero quidem latentes pueri relinquantur vivi. κοῦροι Ἀχαιῶν, juventus Græca, milites, A, 473. B, 562. Γ, 82, 183. Ξ, 505. P, 758. X, 391. ω, 54. Βοιωτῶν, B, 510. et 551, Ἀθηναίων. κοῦροι κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, juvenes implebant crateras potu, A, 470. I, 175. α, 149. γ, 339. φ, 271, nam juniores ministrabant senioribus, conf. νέος. et hi accurate id ministerium obire debebant, ne quid sordium poculis adhæresceret, etc. hinc ænigmatice, ex nominibus heroicis, dictum: οἰνέα μὴ πηλέα ποίει, vini ministratorem ne constitue lutosum, *mache keinen dreckmann zum weinschenk, (make not a tapster of a nightman:)* noti vero sunt heroës, ὁ Οἰνεὺς καὶ Πηλεὺς, ad quorum nomina propria appellative alluditur. αἰδὼς Ἀργεῖοι κοῦροι νέοι, N, 95, ubi νέοι emphatice additum. ὁπότε κοῦροι ἐρίσσειαν, quando adolescentes certent, O, 284, ubi ostendit, juvenes πρὸς ὁμογενεῖς καὶ ὁμήλικας in certamine debere comparari, non vero ad seniores. κοῦροι ὀρχηστῆρες, Σ, 494. κούρων θηρητήρων, P, 726. ἐλλόντων, Y, 405. κούροις ἐπιτέλλομαι ταῦτα, I, 68. Θ, 40. δυώδεκα κούρους, Φ, 27. πεντήκοντα, Δ, 393. Καδμείων, E, 807. κοῦρον Ζήθοιο, τ, 523. κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ubi est honorificum nomen, *junge herren, (young gentlemen,)* β, 96. τ, 141. ω, 130. sic et simpliciter κοῦροι, ρ, 174, honoris nomine. κοῦροι ἵστοντο, δ, 643, 652. χρύσειοι, η, 100, auratæ statuæ juvenum, loco lychnuchorum. et 328, κοῦροι, ἀναρίστων ἄλα πηδῷ. κοῦροι πρωθῆβαι, Θ, 262. et 379, ἐπελήκεον, applaudebant. κεκριμένοι, electi, π, 248, 249, ubi proci enumerantur. κούρω δύω, Θ, 35. χαίρετον ὦ κούρω, ο, 151. ἄριστος κούρων, χ, 30. sic, ἄριστοι, ψ, 122. hinc est κορίζομαι, blande appello puerulum, Aristoph. Nub. 68.

κόρσῃ, ης. ἡ. et attice κόῤῥη, ης, ἡ. (Κείρω) tempus, pars capitis, *der schlaf, (the temples.)* it. pars genæ superior. ad aures. fit a κορέω, verro, lævigo. hinc fit ὁ κρόταφος, nam a κόρσῃ est per metathesin κρόσῃ, et cum paragoge κρόσαφος, attice κρόταφος, qui idem notat quod ἡ κόρσῃ. nec insolentes sunt istæ paragogæ in αφος et αφιον. nam sic a χρυσὸς fit τὸ χρυσάφιον, a ξύλον ξυλάφιον, ab ἴδος ἰδάφιον, etc. κόρσην βάλεν αὐτὸν δουρὶ, Δ, 502, feriit eum hasta, quod attinet illam partem capitis, *traf in an die seite des hauptes, (struck him on the side of the head.)* κόρσην ἤλασε ξίφει, E, 584. N, 576. sic Atticis est, κατὰ κόῤῥης, ἢ ἐπὶ κόῤῥης, sc. πληγὴ ἢ ῥάπισμα, τὸ εἰς σιαγόνα ἢ κρόταφον. Theocr. 14, 34, πὺξ ἐπὶ κόῤῥης ἤλασα, i. e. πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. nam κόῤῥη est et ἡ γνάθος. imo *totum caput* iis κόῤῥη dicitur: unde est τὸ δίκοῤῥον ἢ δίκορσον, i. e. δικέφαλον. iisdem ἡ κόῤῥη est et, puella, κόρη. notat et capillum; unde est ὁ ψιλοκόρσης, ου, raro capillo, apud Herodian. IV, 8, 13, capite paucis capillis vestito. Vide sub κρόσσαι.

κορυθάϊξ, ϊκος, ὁ ἡ. (Ἄω) est idem quod κορυθαίολος, ὁ, i. e. qui galeam quassat et movet, i. e. strenuus bellator, huc illuc irruens et hôc suo motu galeæ cristas varie movens. κορυθάϊκι Ἐνυαλίῳ ἶσος, impetuoso Marti par, X, 132.

κορυθαίολος, ου. ὁ ἡ. (Ἕλω) qui galeam capiti impositam huc et illuc circumagit et vertit. est epitheton ardentis et animosi ducis in prœliis *der seinen helm mit dem kopfe munter hin und her wendet, (briskly turning his helmetted head first one way and then another.)* simul ἀπὸ τῆς κόρυθος, ut a parte, omnia arma simul intelliguntur, ut sit, ὁ αἰόλος, i. e. ταχὺς, εἰς μάχην μετ᾽ ὅπλων, εὐκίνητος ἐν πολέμοις, ut notetur peculiaris et singularis quidam ardor et impetus animi in imperando et pugnando. μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ, B, 816. Γ, 83, 324. E, 630, 689. Z, 342. M, 230. O, 246, 504. X, 232, 249. Ἄρης, Y, 38. Vide sub πήληξ, et Ἕκτωρ in R.

κόρυμβος, ου. ὁ. (Κάρα) et in plurali τὰ κόρυμβα. vertex crassus elatus, τὸ ἐξέχον, τὸ ἄκρον. *der rand, die kuppe, (the top, summit.)* in Herodoto sunt et montium κόρυμβα, cum dicit, τοῦ ὄρεος κόρυμβος, i. e. κορυφὴ, vertex montis. est ergo à τὸ κάρα. κόρυμβα νηῶν ἀποκόψειν, I, 241, rostra navium se abscissurum esse, in signum victoriæ reportatæ, et ut ea in

templo aliquo reponat; sicut postea Romæ in fori parte factum. sunt ergo ἐξοχαὶ in prora navium. deinde et caules asparagi, imo et rami arborum elati, sic dicuntur. denique est capillus fœminarum ornatus in altum. apud Æschyl. in Pers. 661, invocatur anima mortui: ἐλθὲ ἐπὶ ἄκρον κόρυμβον ὄχθου, accede ad extremam oram tumuli et sepulcri, ἐπὶ τὴν ἄκραν ἐξοχὴν καὶ περιωπὴν τοῦ τάφου.

κορύνη, ης. ἡ. (Κάρα) est πᾶσα ῥάβδος κεφαλωτὴ, clava, lignum oblongum in altero fine crassius. deinde in re militari est telum ferreum eadem figura, *ein streitkolben, (a baton.)* dicta est παρὰ τὴν κάραν ὅθεν καὶ ἡ κόρυς. *eine keule, (a club.)* ejusmodi clava erat et lignea, sic, ut inferior et crassior pars esset ferrea: unde ab hac parte dicebatur σιδηρείη κορύνη. poterat tamen et tota esse ferrea. σιδηρείῃ κορύνῃ, Η, 141, 143. poteris eam melius imaginari, si cogites, veretrum equi aut asini quoque dici κορύνην: clava capitata quasi. clava lignea pastoritia vocabatur τὸ λαγώβολον, Theocr. 7, 128, coll. 18, s.

κορυνήτης, ου. ὁ. (Κάρα) qui ejusmodi clava armatus est et pugnat. Η, 9, et 138, seqq. claviger. et est prædicatum nobilis bellatoris.

κόρυς, υθος. ἡ. (Κάρα) galea capiti imponenda vel imposita. est manifesto a τὸ κάρα, caput. οὐκ ἔσχεθεν χαλκείη κόρυς, non sustinuit ictum ferrea galea, Μ, 184, coll. 183. Υ, 398, 397. κόρυς κόρυν, galea galeam, sc. tetigit in dense stantibus ordinibus militum, Ν, 131, coll. 805, s. Π, 215, s. ἐπ' αὐτῷ ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς, Ξ, 420, scutum est secutum, et galea. ἱπποδάσεια κόρυς, galea pilis equinis superne ornata, ad terrorem hostium, et ad galeam eo magis muniendam adversus ictus, Ρ, 295. sic ἱπποδασείης, Δ, 459. Ζ, 9. Ν, 614. Γ, 369, ubi hic ornatus creabat domino suo periculum: nam hostis eum arripuit manu. χαλκήρεος ἱπποδασείης, Ο, 535. λόφον ἱππιοχαίτην, δεινὸν (i. e. δεινῶς,) νεύοντα ἀπὸ ἀκροτάτης κόρυθος, Ζ, 469, s. πλῆξε κόρυθος φάλον, Γ, 362. ἱπποκόμου, Π, 338. δαῖε πῦρ ἐκ κόρυθος, i. e. galea valde polita erat, Ε, 4. παμφανόωσαν κόρυθα ἀφείλετο κρατὸς, Ζ, 473. ἐμῆς κόρυθος μέτωπον, ἐγγύθι λαμπομένης, Π, 70, frontem galeæ meæ ex propinquo splendentis, i. e. partem κόρυθος ad frontem Achillis jacentem. γυμνὸν, ἄτερ κόρυθος, Φ, 50. διὰ χαλκοπαρῄου, ω, 522. ἐν κόρυθι βριαρῇ, Π, 413, 579, i. e. ἔσω κόρυθος. νευστάζων βριαρῇ, Υ, 162. ἐπένευε φαεινῇ τετραφάλῳ, καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι χρύσεαι, Χ, 314, s. ἀπὸ κρατὸς κόρυθα εἵλετο, Ζ, 472. et 494, ἵππουριν. ἄκρην κακκόρυθα, pro κατὰ κόρυθα, Λ, 351, coll. 352. s. et 375, βριαρήν. sic et Σ, 610. Χ, 112. κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν, Ν, 188. ἀφείλετο, Ο, 125. ἣ κόρυθα, Υ, 289. κόρυθες αὖον (neutrum adverbialiter) ἀμφαΰτευν βαλλόμεναι, Μ, 160. ψαῦον (attingebant se) ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖς φάλοις, Ν, 132. λαμπρὸν γανόωντες, Ν, 265. ὡς ἄραρον κόρυθες, Π, 214. et 216, ψαῦον. ταρφειαὶ λαμπρὸν γανόωσαι, Τ, 359. nam loco paullo ante citato erat γανόωντες, quia versui simul inerant θώρηκες. αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων, Ν, 342. κορύθεσσι πεφρικυῖαι στίχες, Η, 62. κεφαλὰς παναίθαις κορύθεσσι κρύψαντες, Ξ, 372, nam ab αἴθὸς, ardens, fulgens, est πάναιθος, totus ardens. λαμπραῖς, Ρ, 269. οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας, Ν, 714. ἰσφόρεον κόρυθας, τ, 32. κόρυς dicitur et τὸ κράνος, εος, galea.

κορύσσω, f. ύσω. (Κάρα) armo galea caput. deinde, ab hac parte in genere, armo, *ich rüste, (I arm.)* denique et, extollo, concito. apud Atticos κορύσσειν vel κορύττειν dicitur pro κερατίζειν, cornu ferire. quod idem dicitur κορύπτειν, Theocr. Id. 3, 5. πόλεμον κορύσσων, Β, 273, ubi πόλεμος, pugna, est personificata, ut sit, pugnam armans et instruens, i. e. λαοὺς εἰς πόλεμον. ἐκόρυσσε (ὁ ποταμὸς) κῦμα ῥόοιο, ὑψόσε ἀειρόμενος, Φ, 306, galeavit fluvius fluctum fluenti sui, in altum extollens se. ubi vides, κορύσσειν esse quasi, capita facere; fluctus autem sunt quasi capita super planitiem aquæ elata. sic, κῦμα θαλάσσης, πόντῳ μὲν πρῶτα κορύσσεται, Δ, 424, galeatur primum unda maris, extollens se primum in æquore. et 442, de Eride, ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, effert et extollit caput primo parva; sicut unda maris, incipiente tempestate, primum est parva. τί ποτε οὕτως κορύσσεαι; Κ, 37, cur tandem sic galearis, i. e. armaris? ἐν μέσσοισι κορύσσετο Ἀχιλλεὺς, inter eos galeabat, i. e. armabat se ille, Τ, 364, induebatur armis. Αἴας κορύσσετο χαλκῷ, Η, 206. sic, Πάτροκλος, Π, 130. τὼ δὲ κορυσσέσθην, Δ, 274, armabant se ambo. τεύχεσι κορυσσόμενον, indutum armis, Ρ, 199. ἢν γὰρ δηθύνῃς, κορυσσόμενος, παρὰ πέτρῃ, si enim moraberis apud petram, armans te, μ, 121, quod opponitur fugæ celerrimæ, 120. κορυσσάμενος, duplici Sigma ob metrum, Τ, 397, armatus. δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ, Γ, 18, pro κεκορυσμένα, mutato Sigma euphonice in θ, sicut ὁ μηνιθμὸς dicitur pro μηνισμὸς, ira, a μηνίω, f. ίσω, iram foveo. præterea, quemadmodum ἀνὴρ κεκορυθμένος est ὁ κόρυν ἔχων περὶ τὴν κεφαλὴν, sic τὸ δόρυ στρατιωτικὸν, hastile militare, τὸ ἔχον ἄνω, οἷα κόρυν χαλκῆν, τὴν ἀπὸ σιδήρου ἐπιδορατίδα, καταφράσσουσαν τὸ ξύλον ἀσφαλῶς, ὡς καὶ ἡ κόρυς τὸν μαχητήν. illa vero ἐπιδορατὶς, superior ferrea pars in hastili; κυρίως dicitur ἡ αἰχμὴ, cuspis. denique, hastile est armatum cuspide, sicut miles armis suis. κεκορυθμένος χαλκῷ, armatus ferro, Δ, 495. Ε, 562, 681. Ρ, 3, 87, 592. Υ, 111, 117. φ, 434. χ, 125. sic κεκορυθμένοι χαλκῷ, Ν, 305. ἔγχος κεκορυθμένον, sc. χαλκῷ, Π, 802. et Λ, 43, ubi plene exstat, δοῦρα κεκορυθμένα χαλκῷ.

κορυστὴς, οῦ. ὁ. (Κάρα) galeatus insigniter. in genere, armatus, bellator nobilis. nam hæc vox excellentiam in re militari notat. ἄνδρα κορυστὴν ἐσθλὸν, Δ, 457. Θ, 256. Π, 603. δύω κορυστὰ, Ν, 201. Σ, 163.

κορυφὴ, ῆς. ἡ. (Κάρα) vertex capitis. deinde

et, vertex montis, et quodvis summum. est a τὸ κάρη, cum paragoge. ἄκρην κακκορυφὴν, pro κατὰ κορυφὴν, ad summum verticem, ad summam frontem, de equo, Θ, 83. ἐπὶ κορυφῆς ἀκροτάτης, in summo vertice montis, Ν, 12. Ξ, 157. ἀπὸ ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος, Π, 297, 144. ἐκ κορυφῆς Πηλίου, Τ, 391. ὄρεος, β, 147. ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ὀλύμποιο, Α, 499. Ε, 755. Θ, 3, et est ablativus. ὄρεος κορυφῇ, Ν, 179. ἠλιβάτῃ, de petra, μ, 74. et 76, κορυφὴν αὐτοῦ οὔποτε ἴχει αἴθρη, serenitas. ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν, κ, 113. πόδες καὶ κορυφαὶ Ἴδης, Υ, 60. οὔρεος ἐν κορυφῇσι, Β, 456. νότος κατέχευεν ὁμίχλην, Γ, 10, nam in verticibus montium nebulæ sunt frequentes. λέοντες ὄρεος κορυφαῖς ἐτραφέτην, Ε, 554. αὐτὸς ἐν κορυφαῖς καθίζετο, Θ, 51. Λ, 183. ὄρεος κορυφαῖς, Π, 757, 824. Ἴδης. Χ, 171. ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, Μ, 281. ἀκροτάτας, Ξ, 228. ὀρέων ἐφέποντες, ι, 121. ὁ κορυφαῖος hinc est, qui loca excelsa obtinet speculandi causa, et late prospicere potest. et in genere, in summo positus, nobilis, primarius. Herodot. VI, 23, f. unde est ὁ κορυφαιότατος, in supremo collocatus.

κορυφόω, f. ώσω. (Κάρα) in verticem formo, attollo in altitudinem, consummo. κῦμα κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, Δ, 426, fluctus tumidus attollitur.

κορώνη, ης. ἡ. (Κρῶ) proprie est, cornix, *eine krähe, (a crow,)* ζῶον illud, cujus variæ sunt species. et est a κράω, sono durius, *ich kraze, (I scratch,)* quasi κρώνη. deinde omne ἐπικεκαμμένον, curvum vel rotundum, dicitur κορώνη, unde et Latinorum corona est. in specie sic dicitur ὁ κρίκος ἢ τὸ κρικίον, in januis, curvum illud manubrium quo janua attrahitur, vel et marculus quo janua pulsatur. etiam cornua arcus extrema sunt κορῶναι, ubi nervus alligatur. omnia hæc inde, quia ἡ κορώνη, ζῶον, habet εὐλύγιστον τὸν τράχηλον: et proprie hoc nomen est cornici nigræ, (non vero cineritiæ,) *der schwarzen krähe, (of the rook,)* quæ et esculenta est; non *der krauen, (common crow,)* quæ cadaveribus gaudet. τανύγλωσσοι κορῶναι εἰνάλιαι, ε, 66, ubi de cornicibus marinis sermo est, quæ et αἱ αἴθυιαι, et οἱ λάροι, dicuntur. οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν κύμασιν ἐμφορέοντο, innatabant fluctibus, μ, 418, de sociis Ulyssis, fracta nave. sic et ξ, 308. ergo in poëta de sola illa specie occurrit nomen, quæ marina est, de θαλασσίαις κορώναις. θύρην δ' ἐπέρυσε (attrahebat post se,) κορώνῃ ἀργυρέῃ, α, 441, ubi ergo est ὁ κρίκος, ᾧ ἔστι τὴν θύραν ἐπερύσαι, i. e. ἐφελκύσαι, ἐπισπάσασθαι: qui et dicitur ὁ ἐπισπαστὴρ, τὸ ἐπίσπαστρον, τὸ ῥόπτρον, *der handgrif an der thüre, (the handle of a door latch.)* χρυσέη κορώνη, η, 90, in janua argenteis laminis superinducta, in domo regia Alcinoi, regis Phæacum. vides ergo magnificentiam antiquam in domibus ornandis, quam et rex Salomo in templo suo adhibuit. est ergo et h. l. τὸ κρικίον, ᾧ ἐπισπᾶταί τις τὴν θύραν. ἱμάντα ἀπέλυσε κορώνης, i. e. τῷ κρίκῳ januæ, φ, 46. pars exterior cubiti humani etiam dicitur κορώνη: sicut et pars posterior curva τῆς πρύμνης (puppis) in navibus. χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, de arcu faciendo, Δ, 111, ubi singularis est pro duali: et notat τὸ τοῦ τόξου ἄκρον, εἰς ὃ ἐνίεται ἡ νευρά. et quia hoc in fine totius operæ faciendi arcus dicitur a poëta: hinc natum est proverbium, ut ὁ ἀγαθὸν τέλος τοῖς φθάσασιν (antegressis operis) ἐπιθεὶς, dicatur χρυσέην ἢ καλὴν ἐπιθεῖναι τῷ παντὶ κορώνην. de eadem arcus extremitate est, φ, 138, coll. 136, s. et 165. coll. 163, s. βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ, sagittam acclinabat ad pulcrum cornu arcus, humi jacentis sic ut cornua ejus erecta starent. etiam εἶδος ἱμπλοκῆς, *eine art von toupé, (a kind of toupee,)* dicebatur κορώνη, sicut et στεφάνου εἶδος, corona.

κορωνὶς, ίδος. ἡ. (Κρῶ) est epitheton navis, quæ in puppi erat curva, sicut et in prora: nam ἡ κορώνη erat et, curva pars navis. ergo, curvata. possis et dicere, nigras sic dici naves, quia κορῶναι, ζῶα, sic appellantur nigræ. sed præstat, cum antiquis dicere, κορωνίδας νῆας esse τὰς, τὰ ἄφλαστα τὰ κατὰ πρῷραν καὶ πρύμνην, οἷα ἐν λυγισμῷ ἐπικαμπτόμενα, ἐχούσας. hinc et boves alibi dicuntur κορωνίδες, quatenus cornua earum sunt curvata in extremo: ut in Theocriti Εἰδυλλίῳ κε', versu 151, ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι. notat deinde et, quamvis extremitatem vel summitatem vel finem: unde est, ἐπιθεῖναι κορωνίδα, i. e. finire rem. παρὰ νηυσὶν κορωνίσιν, Β, 297, 392, 771. Ο, 597. Ω, 115, 136. τ, 182.

κοσμέω, f. ήσω. (Κόμω) orno, ordino, instruo ordine bono. κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας, Β, 554, i. e. εὐτακτεῖν, bene disponere et instruere aciem. nam κόσμος πολέμου, ordo pugnæ, est ἡ παράταξις, acies. et 704, αὐτοὺς ἐκόσμησε Ποδάρκης, is eos ordinabat. sic et 727, Μέδων. ergo κοσμεῖν λαοὺς est quoque phrasis bellica, bene instruere exercitum. sic et Ξ, 379, τοὺς δὲ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ. et 388, Τρῶας ἑτέρωθεν ἐκόσμει Ἕκτωρ, i. e. ἔτασσε. κοσμησάμενος πολιήτας, ordinans et ordine ducens suos cives, Β, 806, more militari. ἐπεὶ κόσμηθεν (pro ἐκοσμήθησαν) ἅμα ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, Γ, 1, cum singuli ordines bene dispositi et instructi erant cum ducibus suis. nec contradicit id τῷ, κλαγγῇ καὶ ἐνοπῇ, 2, nam ante erant instructi per ordines, nunc in ipso motu ac progressu οὐκ ἀθορύβως se gerebant. ne dicamus de tubis quæ canunt, de imperio adhortatorio ducum, etc. ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες, Λ, 51, ad fossam dispositi ordine. πένταχα κοσμηθέντες, in quinque agmina ordinati, Μ, 87, et conf. πένταχα. divisi nimirum erant in quinque divisiones: Hector erat in media, ad utrumque latus habens duas: quæque habebat tres duces magnos, atque in summa quindecim ductores egregios. εἴσω δόρπον ἐκόσμει, η, 13, i. e. εὐπρεπῶς ἔταττε cœnam. est ergo et verbum conviviale: instruebat cœnam in domo, curabat cœnam.

κοσμητὸς, ἡ, όν. (Κόμω) bene ordinatus,

bene dispositus. κοσμηταὶ πρασιαὶ, de areis in horto, η, 127, εὔτακτοι.

κοσμήτωρ, ορος. ὁ. (Κόμω) qui apte disponit et ordinat: ὁ ἡγεμὼν τοῦ λαοῦ, ὡς κοσμῶν ἤτοι εὐτακτῶν τὸν λαόν. est nomen ducis militaris. et quidem magni. δύω κοσμήτορε λαῶν, Α, 16, cujus explicatio est Β, 476, s. οἱ διακοσμοῦντες εἰς μάχην. sic et Γ, 236. κοσμήτορι λαῶν, σ, 151, i. e. Ulyssi, magno principi et imperatori. Vide sub διακοσμέω.

κόσμος, ου. ὁ. (Κόμω) proprie est, ordo cum cura constitutus, ordinatio accurata. hinc est et vox bellica, quando exercitus apte est dispositus per ordines. deinde notat et, ornatum apte dispositum, decus, decorum; unde est ὁ κόσμιος ἀνὴρ, vir ordine et decore agens quæ agit: et πρᾶγμα κατὰ κόσμον πραχθὲν, quod more et cum decoro fit. est a κομέω, i. e. ἐπιμελοῦμαι, curo, cum cura tracto. ἀφ' οὗ καὶ ὁ πάντων περιεκτικὸς κόσμος, mundus universus, res omnes finitas in se continens, ὃν εὐτάκτως ἡ πρόνοια ἔταξεν. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθα, Μ, 225, non cum decoro ordine a navibus abibimus; et est εὐφήμως dictum: nam id vult dicere, ἀκόσμως καὶ οὐκ εὐτάκτως φευξόμεθα, οὐκ εὐτάκτως παλιννοστήσομεν εἰς Τροίην. ἵππου κόσμον ἄεισον δουρατέου, Θ, 492, cane ordinationem et instructionem et exornationem equi lignei, τὴν εὔκοσμον ἐπίνοιαν καὶ μέθοδον, καὶ τὴν ἔνδον αὐτοῦ ἡρωϊκὴν διάταξιν καὶ στρατηγικήν. ἑκάθιζον ἐπὶ κληῖσιν κόσμῳ, ν, 77, considebant ad remos ordine et ex more decenti. μὰψ. ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεν βασιλεῦσιν, temere et non secundum decorum et bonum morem contendere contra principes, Β, 214. sic, ἀπώλεσε λαὸν, Ε, 759. καλεσσαμένω ἐς ἀγορὴν, εἰς ἥλιον καταδύντα, γ, 138. πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε, Θ, 12, sauciatus non decore et ut mos est diis redibit in Olympum, ἀκόσμως, σὺν θορύβῳ, perturbate, specie non honesta satis. τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον εἷλεν, Ρ, 205, arma abstulisti ei non ut decet et mos fasque est: nam spoliasti, non a te superatum, sed ab Apolline quasi dono accepisti spoliandum: ergo non multum egisti in occidendo eo. εὖ κατὰ κόσμον, bono ordine, Κ, 472. Λ, 48. Μ, 85. Ω, 622. λίην γὰρ κατὰ κόσμον ἀείδεις τοῦτο, valde scite et luculenter, Θ, 489, valde accurate. sed, 179, εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον, locutus non ut decebat, coll. 166. priore loco, 489, τὸ εὔτακτον καὶ εὐμέθοδον τῆς ἱστορίας λέγει. τάδε οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι, sc. λεχθέντα, ista, quæ de Ulysse dixisti (364), non accurate dicta a te puto, ξ, 363. σὺ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζεις, mendicas non ut decet, υ, 181, ἀκοσμίως καὶ ἀνευτάκτως, non ex more. κόσμος ἵππῳ, ornatus equo, Δ, 145. πάντα κόσμον περιθήκατο χροΐ, corpori omnem ornatum circumdedit, Ξ, 187, a poëta antea nominatum, et deam decentem. nam non absolute κόσμον γυναίκειον sæpe περίεργον, ibi enumerare voluit poëta, e. c. τὸ ἐκ ψιμμυθίου περίπλασμα, καὶ τὴν νόθον τῶν παρειῶν ἐρυθρότητα, καὶ τὸ μέλαν στίμμι, etc. quæ corpus vere pulcrum deturpant citius quam commendant. solebant mulieres etiam crines πολιοὺς facere insperso pulvere, aut adhibito capillo alieno. sed hæc fuere recentioris ævi deliramenta in ornatu fœmineo, quæ antiquus orbis ignoravit fere. adjectivum κόσμιος, ία, ιον, bene ordinatus, moderatus, *wolgeordnet, gemässiget, (well regulated, temperate.)* Vide sub ἵππος.

κοτέω, f. έσω. (Κῶ) iram alte repostam foveo. *bin voll groll und langem zorn, (I bear an old grudge.)* σοὶ οὔπω μάλα θεοὶ κοτέουσι, Ξ, 143, contra te non omnino dii iram fovent. οὐδὲ ὄθομαι κοτέοντός σου, Α, 181, neque moveor te simultatem fovente; inquit Agamemnon ad Achillem, *ich kehre mich nichts an deinen groll. (I care not for thy anger.)* τῆσδε (ἕνεκα) ἀπάτης κοτέων, Δ, 168, ob hanc deceptionem iratus. τῇ (Ἀθήνῃ) κοτέων, Apollo irascens ei, Κ, 517. ἀλλήλοις κοτέοντε, Γ, 345. κοτέουσα, indignata, Ψ, 391. αὐτῷ Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο, Β, 223, forma media in sensu activo. οἷσιν κοτέσσεται, contra quos irata erit, Minerva, Ε, 747. Θ, 391. α, 101. et indicatur τὸ κριτικὸν τῆς Ἀθήνης: οὐ γὰρ εἰκῇ καὶ ἁπλῶς μαίνεται κατὰ ἡρώων, ἀλλὰ οἷς ἂν διακρινεῖ δέον εἶναι κοτέσασθαι. εἰ μὴ Τυδέος υἱῷ κοτέσσατο (ἐκοτέσατο) Φοῖβος, nisi Phœbus ei iratus fuisset, Ψ, 383. θεὸς κοτεσάμενος Τρώεσσι, Ε, 177, coll. 178, μῆνις. recentiores compositum verbum magis amant, ἐγκοτέσαι vel ἐγκοτῆσαί τινι. Ζεὺς, ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος, Π, 386. μήπως σοὶ κοτεσσάμενος, ε, 147, κοτεσσαμένη (κατὰ) τόγε θυμῷ, οὕνεκα ἐγὼ Δαναοῖσι, Ξ, 191, i. e. διὰ τοῦτο. Τρώεσσι, Σ, 367. μήπως σοὶ δέσποινα κοτεσσαμένη, τ, 83. κεκοτηότι θυμῷ, irato animo, et indignante, Φ, 456, pro κεκοτηκότι, ubi apparet, futurum et esse κοτήσω. sic, ι, 501, ubi indignatio et ira contra Cyclopem κακόξεινον erat summa. ἐπέχεις μοὶ κεκοτηότι θυμῷ, adeo acerba es contra me irato animo, τ, 71. et χ, 477, χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας ἔκοπτον (abscindebant ei) κεκοτηότι θυμῷ, inimico animo.

κοτήεις, εσσα, εν. (Κῶ) iratus, odio plenus. θεός τίς ἐστι κοτήεις, Ε, 191.

κότος, ου. ὁ. (Κῶ) ira penitus infixa et permanens. fere idem quod ἡ μῆνις. nam est a κέω, κεῖμαι, sicut illud est a μένω. a τῷ, ἐγκεῖσθαι, insidere, *feste drin sitzen, (to be firmly seated in.)* et hinc notat quoque quemvis affectum minus gratum, alte insidentem animo: e. c. tristitiam, indignationem, etc. εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλάγε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ, ἐν στήθεσσιν ἑοῖσιν, Α, 82, qui locus clarissime explicat vocem: nam χόλος αὐτῆμαρ καταπεφθεὶς, κότος (ira alta mente reposta) γίνεται, μνησικακία, κρύψις χόλου. τοῖς (Τρωσὶν) κότον αἰνὸν ἔθεσθε, Θ, 449, contra quos iram gravem reposuistis in animo; nam κότος est χόλος ἀπόθετος, *groll, (rancour.)* δὴ γάρ οἱ (contra eum) εἶχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ, Ν, 517, nam κότος est χόλος ἐχόμενός τινι ἐμμενὴς, καὶ οὕτως ἀποκείμενος. μή τι κότῳ

ἀγάσησθε, nisi forte admiremini cum offensione aliqua animi vestri et indignatione, Ξ, 111, ubi vides, esse et iram surgentem, sed non exserentem se: vel et, esse vetustam simultatem. οἷς κότον αἰνὸν ἐνήσεις, contra quos iram gravem tuam stimulare poteris, Π, 449, *wieder die du deinen groll auslassen kannst, (against whom thou mayest vent thine anger.)* ὅς σοι κότον ἔνθετο θυμῷ, qui contra te iram reposuit in animo, λ, 101. ν, 342. et vides his locis dativum incommodi.

κοτύλη, ης. ἡ. (Κίλω) cavitas, cavum, κοίλωμα. in specie, vasculum cavum, quo bibendum dabatur; etiam, quo fluida mensurabantur. specialissime vero, cavitas in osse, in qua caput alius ossis vertitur, in quam aliud os est insertum. apparet ergo, esse a κοῖλος. κοτύλην τὶς τυτθὸν ἐπέσχε, Χ, 494, ubi attice et ionice adjectivum in genere communi positum, pro τυτθήν, et vocat sic μικρὰν κυπελλίδα, parvum poculum, *ein klein näpfchen, eine kleine tasse, (a little cup.)* est vero κοτύλη non tantum εἶδος λεπτοῦ ποτηρίου, ut h. l. sed est et παλάμης κοίλωμα, cavitas palmæ: unde τὸ κοτυλήρυτον ὕδωρ, (ab ἡ κοτύλη, et ἀρύω haurio) aqua hausta in cava manu. et in genere τὸ κοτυλήρυτον est, ὃ τοιαύταις ἄν τις κοτύλαις ἀρύσαιτο, quodcunque quis cavis manibus haurire vel capere potest, maxime ἀμφοῖν χεροῖν, ambabus manibus cavis junctis, *eine göbsche voll, (as much as a person can hold in the hollow of both hands.)* et quia κοτύλη omnem cavitatem notat; hinc κοτυλήρυτον dicitur, non modo quod cavis manibus, sed, ὅπερ ἄν τις κοίλῳ τινὶ ἀρύσηται, quodcunque quis cavo aliquo vasculo haurit. sic et nostræ *theetassen, (tea cups)* sunt κοτύλαι, et cochlearia nostra. est et mensuræ species κοτύλη, humidorum et aridorum, estque eadem quæ ἡ ἡμίνα, i. e. τὸ ἥμισυ τοῦ ἵν, quod ἵν et Græcis in usu fuit; unde proverbium, πλέον ἧπερ ἵν. Aristoph. Plut. 436, ἡ καπηλὶς ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται, cauponaria suis mensuris iniquis semper me damno adficit: ubi schol. addit, τὴν κοτύλην esse εἶδος μέτρου, ὃ καλοῦμεν ἡμίξεστον. denique παιδιά τις (lusus aliquis) vocabatur ἡ ἐγκοτύλη, vel ἐν κοτύλῃ, ἐν ᾗ παιδιᾷ, διαπλέξας τὶς ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν, ἐπινωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον: ὁ δὲ, ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ, καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον, ἐβαστάζετο. et hic lusus ludebatur maxime, si quis, alio ludo victus, pœnæ loco ita victorem aliquamdiu, vel per certum spatium, portare in tergo jubebatur, rejectis suis et consertis manibus, quibus portandus genu uno innitebatur. alibi sic describitur: ἐγκοτύλη, παιδιά τις, ἐν ᾗ, κεκλάσαντες χεῖρας, δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων οἱ νενικημένοι, καὶ βαστάζουσιν αὐτούς. prior explicatio, ut plenior, explicat hanc posteriorem. dicebatur sic, quia τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς λέγεται κοτύλη, εἰς ὃ κοῖλον (in quam cavitatem manuum) ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος. hinc est et ἡ κοτυλίσκη, et τὸ κοτυλίσκιον, apud Aristophanem. Æschylus etiam τὰ κύμβαλα vocat κοτύλας. Deinde est et μηροῦ κοτύλη, κατὰ τὸ ἰσχίον, cavitas in osse coxæ: quæ et κοτυληδὼν vocatur, Aristoph. Vesp. 1486. ἔνθα μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην αὐτὴν καλέουσι, Ε, 305. 306. et 307, θλάσε δέ οἱ κοτύλην, perfregit ei id acetabulum, *den hüftknochen, der die hölung hat, in welcher der erhabene runde knochen eingefuget ist, (the hip-bone, which has a cavity for the reception of the head of the thigh-bone.)* et pars pro toto, *die hüfte, (the hip.)* est et ὤμου κοτύλη, i. e. κοῖλον ὀστοῦ, ᾧ ἐνστρέφεται ἄλλο. αἴκεν τὶς κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ, si forte quis situlam vini, et frustum panis, porrigat, ο, 311, ubi κοτύλη est μικροῦ ποτηρίου ἢ ἐκπώματος εἶδος: et h. l. simul τὸ εἴσω αὐτοῦ ὑγρὸν sic vocatur, sicut μέδιμνον est τὸ μέτρον καὶ τὸ μετρούμενον. δώσει πύρνον καὶ κοτύλην, sc. οἴνου, ρ, 12, nam aquam ipse sibi parare poterat. Vide sub ἰσχίον, et δέπας ad initium.

κοτυληδὼν, όνος. ἡ. (Κίλω) est idem quod ἡ κοτύλη. in specie autem, contractio pedum bestiæ. πολύποδος πρὸς κοτυληδονόφιν (pro κοτυληδόνων) πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται, ε, 433, a polypodis cavis et contractis pedibus crebri lapilli tenentur. sunt ergo αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι (cirri, brachia) ἀπὸ μέρους, i. e. ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἳ πρανεῖς (inferiores) ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται, ὅμοιαι οὖσαι κοτυλιδίοις κοίλοις, ἀφ' ὧν καὶ προσονομάζονται. ταύταις ὁ πολύπους ἀντέχεται τῶν πετρῶν καρτερῶς: ὧν ἑκάστη συσπῶσα ἑαυτὴν καὶ προσφυομένη τῇ τῆς πέτρας ἐπιφανείᾳ κολλητικῶς, ἔχεσθαι ποιεῖ τὸν πολύποδα τοῦ ὑποκειμένου, ὅσα καὶ κισσὸν δρυὸς ἢ τινος ἄλλου. oportet igitur videas polypodem, si recte intelligere velis, quænam sit figura horum membrorum, quæ a cavitate poculi parvi nomen habent.

κοτυλήρυτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥύω) quod manu cava hauriri potest. ab ἡ κοτύλη, vola manus cava, et ῥύω, traho, unde ἀρύω, haurio. *was man göbschen weise schöpfen kann, (what may be taken up in the hollow of the hand.)* κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα, sanguis fluebat plurimus, Ψ, 34.

κουρίδιος, ία. ιον. (Κείρω) est epitheton quod datur uxori, quæ virgo primum nupsit alicui, vel marito, qui conjugem virginem duxit. κουρίδιος πόσις, primus maritus, qui virginem ductam devirginavit, Ε, 414. λ, 429, qui ἐξ ἔτι κούρης αὐτῆς οὔσης, πόσις αὐτῆς ἦν. et posteriori loco sermo est de Clytæmnestra: de qua quidem Euripides (tragice fingendo fortasse) dixit, primum ejus maritum fuisse Tantalum, ab Agamemnone interfectum; sed Homerus id ignorat. κουριδίου φίλου, sc. ἀνδρὸς ο, 22. πόσιος, ψ, 150. ἀνδρὸς, ω, 196. et 199, κουρίδιον πόσιν, *den mann, den sie als eine junge jungfer zuerst genommen, (the husband to whom she was married when a young virgin.)* sic, κουρίδιον λέχος, Ο, 39, lectus connubialis primus, ubi ablata est virginitas conjugi. ἄνδρα, τ, 266. et 580, δῶμα, domus, in quam virgo juvencula uxor inducta erat. sic et φ, 78. κουριδίη ἄλο-

χος, i. e. ἥν τις κούρην ἔτι οὖσαν ἤγαγετο, ἢ ἐκ παρθενίας ἄλοχος, uxor ducta virguncula, non vidua aut vetula, Α, 114. Η, 392. Λ, 243. Ν, 626, ubi intelligitur, ignorare Homerum τὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ Θησέως ἁρπαγὴν, quam recentiores narrarunt: alias enim non fuisset κουριδίη Menelao. multo magis ignorat τὸ, ἐκ Θησέως καὶ αὐτῆς γενέσθαι τὴν Ἰφιγένειαν. ἐμὲ Ἀχιλλῆος κουριδίην ἄλοχον θήσειν, Τ, 298, ubi loquens inducitur Briseis, Patroclum mortuum graviter lugens; eaque præ nimio luctu non observat proprietatem vocis: erat enim vidua juvencula; igitur non poterat fieri κουριδίη ἄλοχος novi alterius mariti: et omissum est in ista mentis confusione, ὡς, quasi. γυναῖκας κουριδίας, ν, 45. κουριδίῃ ἀλόχῳ, ξ, 245. κουριδίης ἀλόχου, ο, 355.

κουρίζω, f. ίσω et (dorice) ίξω. (Κείρω) juvenili ætate sum, νέος εἰμί. σάκος, ὃ Λαέρτης κουρίζων φορέεσκε, χ, 185, clypeum, quem Laërtes in vegeta ætate sua gestabat, κοῦρος ὤν. notat deinde et, juveniliter ludo, ago ut juvenis. media forma κορίζομαι, blandior, blande appello, Aristoph. Nub. 68. et ὑποκορίζομαι, per deminutivum nomen appello blande rem majorem: unde ὁ ὑποκορισμὸς, deminutio appellationis. Aristoph. Plut. 1012, Νιττάριον ἂν καὶ Βάτιον ὑπεκορίζετο. et τὸ ὑποκόρισμα, ατος, id.

κουρὶξ, (Κείρω) adverb. juvenili robore et animo, νεανικῶς, *jugendlich, (with youthful vigour.)* it. alacriter et fortiter. est a κουρίζω. ἔρυσάν τέ μιν εἴσω κουρὶξ, χ, 188, coll. 185, trahebant eum intro juvenili robore, ἀνδρείως, ὡς πρέπει κούροις. sic et fit ἀμφορὶξ, ab ἀμφορίζω, quod est ab ἀμφορεύς. Aristarchus quidem hoc κουρὶξ exponit: ἐπιλαβόμενοι τῆς κόμης, ut sit pro, ἐκ τῆς κεφαλῆς, quasi ἐκ τῆς κουρᾶς, *beym schopf, bey den zierlich beschnittenen haaren, (by the tuft, by the elegantly cut hair:)* sed accurate perpendens contextum, hanc expositionem nihil esse sentiet, deprehendetque, magnos quoque criticos et enarratores dormitare sæpe; qualis somnus ingenti illi Scaligero, in commentariis suis de re poëtica, non minus sæpe obrepsit. Vide sub ἐπιμίξ.

κουρότερος, έρα, ερον. (Κείρω) junior. κουροτέροισι μετεῖναι, inter juniores esse, i. e. juvenis esse, Δ, 316, ἐν νέοις εἶναι. μετὰ ἀνδράσι κουροτέροισι, φ, 310, coll. 289.

κουροτρόφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέφω) qui juvenes alit et robustos facit. νῆσος τρηχεῖα, ἀλλὰ ἀγαθὴ κουροτρόφος, ι, 27, Ithaca, νέους ἀγαθοὺς φέρουσα. ab ὁ κοῦρος, juvenis.

Κοῦφος, η. ον. (Ἕπω) levis, non ponderosus. *leicht von gewicht, (light in weight.)* it. inanis, *leer, (empty.)* Si quid trahentem aut attollentem facile sequitur: nam est ab ἕπω: et præpositum κ potest intelligi ex ὦκα desumtum. κοῦφα (neutrum plur. adverbialiter) ποσὶ προβιβὰς, Ν, 158.

κουφότερος, έρα, ερον. (Ἕπω) levior, minus ponderosus. καὶ τότε κουφότερον (adverbialiter) μετεφώνεε Φαιήκεσσι, θ, 201, leviori et alacriori animo, θαρσύτερον, ἐπηρμένον, elatius.

κράας, ατος, τὸ et ὁ. (Κάρα) idem quod κρὰς caput. πλοκάμους ἐκ κράατος ἀθανάτοιο, Ξ, 177, de Junone. σῷ κράατι τίσεις, χ, 218, i. e. τῇ σῇ κεφαλῇ ἀνταποδώσεις, i. e. τῇ ζωῇ σοῦ ζημιωθήσῃ. κατὰ κράατα ἀνδρῶν βαίνει, ἡ Ἄτη, error mentis damnosus, per capita virorum vadit, Τ, 93, ubi simul per τὸ κράας elatio animi vitiosa intelligitur. nam ἐκ μετεωρισμοῦ τὸ βλάπτεσθαι (offendere consiliis et in damnum incurrere) oritur, καὶ ἐξ εὐηθείας κουφόνου, ex stultitia levitatis animi, (a κουφόνοος, κουφόνους, genit. κουφονόου, κουφόνου, ex κοῦφος, levis, et ὁ νόος, mens.) simul omnis error mentis et damnosum consilium οὐ χαμαὶ πίπτει (non frustra cadit) ἀλλ' εἰς κεφαλήν τινος (in caput cujusque errantis, i. e. in errantem) ἀποσκήπτει τὴν ἀτυχίαν. etiam, quia omnis error et inde resultans damnum oritur ex peccato capitis, i. e. ex defectu rationis bonæ. κράτων, pro κραάτων, i. e. κεφαλῶν, χ, 309. ω, 184.

κραδαίνω, (Κῶ) idem ac sequens. et passivum, κραδαίνομαι, quassor, concutior, *ich bebe, (I tremble.)* αἰχμὴ κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετο, Ν, 504. Π, 614, cuspis, posteriori sua parte lignea longa vibrans se varie et undulans, in terram ibat, *fuhr in die erde, und der stiel bebete, (stuck in the ground and the shaft quivered.)* ἔγχος ἐν ἐνδυίοις αὐτοῦ κραδαινόμενον, Ρ, 524, nam σπαρασσομένων τῶν ἐντὸς, ἐκραδαίνετο ἔξω τὸ ἐμπεπηγὸς αὐτοῖς δόρυ, et est fere idem quod ἐπελεμίχθη. nam hasta tam longa et teres κραδαίνεται, adacta per objectum.

κραδάω, (Κῶ) concuti facio, vibro. est ab ἡ κραδία, cor, quod assidue palpitat et movetur; inde est ἡ κράδη, folium quodvis, cordis fere figuram habens, et facile palpitans a ventulo; in specie folium ficulnum, frons ficulna, imo et tota ficus arbor: et hinc est κραδάω. κραδάων ἔγχος, Η, 213. τ, 438. δόρυ, Ν, 583, Τ, 428. nam tam longa et teres hasta, si fertur horizontaliter, quatitur et nutat.

κραδία, (κραδίη) ἡ. (Κῶ) cor, *das herz, (the heart.)* idem quod τὸ κῆρ vel κέαρ, ab eoque ortum, pro κεαρδία, et transpositio τοῦ ρ post syncopen, est euphonica. inde postea obtinuit ἡ καρδία. ἔχων κραδίην ἐλάφοιο, Α, 225, i. e. timidus. et 395, ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ, i. e. τὸν Δία, aut verbo juvisti cor Jovis aut facto. ἐνῶρσε (immisit) σθένος ἑκάστου κραδίῃ, Β, 452. αἰεί σοι κραδίη, πέλεκυς ὥς ἀτειρής, Γ, 60, nam adjectivum pertinet, non ad κραδίη, sed ad πέλεκυς, et in sequentibus parabola de ejusmodi securi firma explicat activitatem et constantiam et animositatem herois. ἀνεστενάχιζεν νειόθεν ἐκ κραδίης, suspiravit ex fundo cordis, Κ, 10. et 94, κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, cor mihi extra pectora exsilire vult, præ anxietate animi; et est hæc hyperbolica locutio. et 244, οὗ πέρι μὲν (cui quidem abundanter præsto est) πρόφρων κραδίη, animositas prudens; quæ magna laus est boni

militaris viri. et 220, ἐμὲ ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ. sic et 319, me incitat. ἀλλά μοι οἰδάνεται (intumescit) κραδίη χόλῳ, I, 642. οὐ γάρ σοι κραδίη μενεδήιος (in pugna constans) οὐδὲ μαχήμων, M, 247. διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσίν, dupliciter mihi cor in pectore deliberat, Π, 435. ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει, cor ei in pectore valde palpitat, N, 282. ἐπιτλήτω σοὶ κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, T, 220, toleret tibi animus verba mea. sic, ἐπιτλήτω, Ψ, 591. ἄνοον κραδίην ἔχες, Φ, 441, cor inconsiderans et non intelligens habes: quæ verba lenissime sunt capienda; nam reprehendunt tantum defectum attentionis, qui et summis animis obrepere nonnunquam potest. παλλομένη (κατὰ) κραδίην, X, 461, ex præsagio magni mali. οὔ με ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξεται ἄχος κραδίην, Ψ, 47, i. e. nunquam æque magnus dolor, ac hic est, venire poterit cordi meo. δόρυ ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, hasta cordi infixa est, N, 442. μέγα σθένος ἔμβαλε ἑκάστῳ κραδίῃ, Ξ, 152. ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ, Υ, 169, nam ἦτορ proprie est vis viva, anima spirans, et καρδία est proprie musculus ille cordis nomine dictus; ut ergo videas, καρδίαν εἶναί τι ἀγγεῖον τῆς ψυχῆς, in quo anima possit in arctum comprimi quasi. Sermo est ibi de leone, cui στένει nonnunquam ἦτορ διὰ τὸ ὑπέρθερμον: θερμὸς γὰρ ὢν φύσει ὁ λέων, ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς μάλιστα θερμαίνεται. ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, Φ, 547. et 551, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε, volvebat. μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένη κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο, Ω, 584, ne ille iram non contineret in tristi corde. et 129, μέχρις εὗ (quousque) ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων σὴν ἔδεαι (rodis) κραδίην; *frissest dir das herz ab, (eatest thy heart,* i. e. *pinest away.)* hinc Pythagoræ præceptum sumtum: καρδίαν μὴ ἔσθιε, i. e. ἄλυπος καὶ ἀτάραχος διάμενε, ἀλυπίαν ἄσκει. ἤδη μοὶ κραδίη τέτραπτο νέεσθαι, jam mihi cor conversum erat ad reditum, quem intuebatur ut certo futurum, cum antea spes nulla videretur, δ, 260. et 293, οὐδέ εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρείη ἔνδοθεν εἴη, quod alibi dixit ἦτορ σιδήρεον: et hinc est σιδηροκάρδιος. et 427, 572, πολλά μοι πόρφυρε. sic et κ, 309. κραδίη προτιόσσετό οἱ ὄλεθρον, intuebatur, ε, 389. τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης, υ, 18, ubi Ulysses ipse se alloquitur, i. e. σὺ ὦ Ὀδυσσεῦ, a parte totum dicens. hinc et in masculino loquitur in sequentibus. et 23, ἐν πείσῃ (obedientia) ἔμενε κραδίη τετληυῖα. et 13, αὐτῷ ἔνδον ὑλακτεῖ, latrat. et 17, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, increpavit. σοὶ δὲ αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθου, ψ, 103, durior lapide. κραδίη καὶ θυμὸς sæpe junguntur. ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανε, B, 171. Θ, 147. O, 208. Π, 52. σ, 273. αὐτοῦ ἐρητύεται (cohibetur) κραδίη καὶ θυμός, I, 631. ἄρχε (duc imperio) ὅπῃ (quo) σε κραδίη θυμός τε κελεύει, N, 784. τῶν (σφηκῶν, crabronum) κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες Μυρμιδόνες, Π, 266, coll. 264, 259. σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, tuum autem cor sustineat audire nec commoveatur, α, 353. ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς αὖτις ἐν στήθεσσιν ἰάνθη, δ, 548, cujus oppositum est καρδιώττειν, i. e. ἀλγεῖν τὴν καρδίαν. εὖτινα κραδίη καὶ θυμὸς κελεύει, θ, 204. πέμψει δέ, ὅπῃ σε, ξ, 517. ο, 338, dimittet et deportari curabit te, quocunque animus tibi est. sic, πέμψω, π, 81. φ, 342. ὅν τινα ἀνώγει, *wer lust und belieben hat, (whoever has inclination,)* ο, 394. εἴ σε ὀτρύνει, ο, 60. εἴπατε, ὅπως ὑμᾶς κελεύει, φ, 198. ἐν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε, fovebat, augebat, ρ, 489, et sequitur genitivus, omisso ἕνεκα, βλημένου, ob percussum patrem suum. εἰ σφῶιν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροισιν, si placeret ipsis ambobus, υ, 327. et 286, ὄφρα δύη (subeat, intret,) ἄχος κραδίην Ὀδυσῆα, ubi duplex accusativus est resolvendus, Ὀδυσσέα, κατὰ κραδίην, i. e. intime. sed σ, 347, est eadem phrasis cum genitivo Ὀδυσῆος.

κραιαίνω, f. ανῶ. (Κάρα) est κραίνω sequens distractum. futurum dicitur κραιανῶ et κραανῶ et κρηανῶ. efficio ut caput. τόδε μοὶ κρήηνον ἐέλδωρ, hujus voti me compotem fac nutu tuo, A, 41, 504. nam aor. 1. est ἐκρήηνα. κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, I, 101, s. effectumque dare et alteri suum consilium bonum. et sensus est: tuum quidem, O rex, præcipue est, ut dicas sententiam de rebus agendis; sed similiter tuum est, audire, si quis alius melius etiam quid dixerit, eique obsequi: nam omne tamen, quidquid in sententiis dictis prævaluerit, tuum opus esse dicetur utpote summi imperatoris. ergo est pro τελέσαι, efficere, *ausführen, (to execute.)* κρηήνατέ μοι τόδε ἐέλδωρ, γ, 418, efficite mihi, O filii, hanc voluntatem meam, inquit Nestor. sic et ρ, 242, ubi Ulysses precatur Nymphas. ἐκραίαινεν ἐφετμὰς αὐτοῦ, effecta dabat mandata ejus, E, 508.

κραίνω, f. ανῶ. (Κάρα) efficio, facio summam in ratione, effectum reddo. sum caput et præses, impero, judico. est a κρέω, sicut a χίω est χαίνω, ῥέω ῥαίνω, κίω καίνω, σέω σαίνω, βίω βαίνω, etc. proprie hoc verbum est, nutu capitis firmo et efficio. οἵ ἔτυμα κραίνουσι, hi ὄνειροι efficiunt vera visa et verba, τ, 567, ubi οἱ pro οὗτοι. *dieselbe traume bringen wahrheit, (these dreams come true.)* κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅ, ττι κεν εἴπω, effectum da nunc et mihi id verbum quod dixero, υ, 115, annue, O Jupiter, et mihi hoc quod rogavero. οὔ μοι δοκεῖ μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γε ὁδῷ κρανέεσθαι, I, 622, ubi est futurum infin. in medio, pro κρανεῖσθαι, ionice, in significatu passivo: effectus *(der zweck) (the object)* nostri sermonis non videtur mihi, hac saltem via et hac in profectione ad Achillem, impetratum iri. οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε, ε, 170, qui dii sunt valentiores quam ego et ad intelligendum et ad efficiendum, i. e. εἰς τὸ τελειῶσαι τὸ νοηθέν. nam homines sæpe νοοῦσι μέν, οὐ κραίνουσι δέ, ὡς μὴ ἰσχύοντες: deorum autem potentia in utroque præstantissima est. male ibi quidam codices legunt κρῖναι, ad judicandum: nam sermo est de diis, qui et intelligunt, et intellecta effectui dare possunt. δώδεκα ἀρχοὶ κραίνουσι, θ, 391, ubi describitur res publica Phæacum, quæ ha-

bebat duodecim principes, et unum supremum regem. ergo est, imperant populo. ὁ κραντὴρ, ῆρος, et κράντωρ, ορος, est effector, auctor, perfector. τὰ κρανθέντα sunt, imperata a fatis, τὰ κυρωθέντα, vel et, de creta a principibus. Eurip. Orest. 1023. κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν, Hippol. 1255, ad summum effectum datæ sunt a fato novæ calamitates.

κραιπνὸς, ὴ, όν. (Πνέω) vehemens, celer, rapidus. est a κάρα, τὸ, caput, et πνέω, spiro, fumo, compositum nomen poëticum, quasi καραπνὸς, per syncopen κραπνὸς, et inserto Iota: cui præ festinatione et opera caput spirat et fumat, vel, qui acriter spirat festinans operansque ex ore et naribus. in genere notat robustam celeritatem. κραιπνὸν Βορέην, vehementem Boream, ι, 385, rapidum. κραιπναί τε θύελλαι, rapidæ procellæ, ζ, 171. πομποῖς ἅμα κραιπνοῖς, Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ, Π, 671, 681, una cum comitibus vehementibus, Somno et Morte: nam hi adsiliunt irresistibiliter et vehementer. improprie ponitur de pedibus, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς, Ζ, 505. Χ, 138. μεταστρὼν, persequens, Ρ, 190. ξ, 33. πέτεσθαι, Φ, 247. ἐλαφρότατος, Ψ, 749. neutrum plurale adverbialiter, κραιπνὰ μάλα ἔνθα καὶ ἔνθα διώκειν ἠὲ φέβεσθαι, Ε, 223. Θ, 107, ubi proprie positum. κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς, Ν, 18. ϱ, 27. sic ἡ κραιπάλη facta ex καραπάλη, interserto Iota post syncopen factam, a πάλλειν τὸ κάρα.

κραιπνότερος, α, ον. (Πνέω) rapidior, vehementior, *hitziger, (more vehement.)* κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, de adolescente, Ψ, 590, calidior quidem mens, sed tenuius consilium. conf. νόος.

κραιπνῶς, (Πνέω) adverb. vehementer, celeriter, calide. ἐξ ὕπνου μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε, Κ, 162. προσεβήσατο, accessit rapide, Ξ, 292, Juno. μεμαυῖα, Ο, 83, 172, valde concita. ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, currimus, θ, 247.

κραναὸς, ὴ, όν. (Κάρα) quod multa quasi capita, et eminentia loca, habet; asper, saxosus. a τὸ κράνον. *bergig, steinig, rauh, (mountainous, rocky, rough.)* κραναὴ Ἰθάκη, Γ, 201. α, 247. ο, 509. π, 124. φ, 346, i. e. τραχεῖα. nam erat insula valde saxosa et montana. hinc vulgus Græcum, quod τὸ κρανίον vocare solet τὸ κάκαρον, τὴν ἄπηλον γῆν (omnino siccam terram) esse dicit ξηρὰν ὡς κάκαρον, tam siccam sicut cranium calvum mortui est. κραναὴ νῆσος, Γ, 445, ubi Paris sic appellat insulam, in qua nuptias cum Helena rapta primum fecit; et est sine dubio proprium nomen parvæ et desertæ cujusdam insulæ. alii tamen pro epitheto omissi nominis proprii habent, et volunt esse eam τὰ Κύθηρα, insulam Veneri sacram, sed asperam. alii, insulam dictam Ἑλένην, πρὸς τῇ Ἀττικῇ οὖσαν, ἐγγυτάτω τῆς Κέω: sic nominatam, quia Helena fugiens ibi primum fuerit navi egressa. adi geographum, et partem Realem. Vide sub κρανίον.

κρανέεσθαι, vide sub κραίνω.

κράνεια, ας. ἡ. et ἡ κρανία, ας. (Κάρα) est arbor, quæ latine dicitur cornus. fructus ejus dicitur ἡ πίτταξις, ab aliis ὁ βυρβιλος, ab aliis ὁ μάραος. τανύφλοιόν τε κράνειαν, Π, 767, nam cortex ejus arboris est ταναὸς, lentus, τετανὸς καὶ οἷον ἱμαντώδης. καρπόν τε κρανείης, κ, 242.

κρανίον, ου. τό. (Κάρα) capitis anterior pars superne. cranium. est a τὸ κάρηνον, et dorice κάρανον, (unde et est ὁ Κάρανος, ου, pro κάρηνος, unde media est longa; estque et proprium et appellativum nomen, notans supremum ducem) inde est τὸ καρανίον, per syncopen κρανίον. imo et τὸ κράνον, unde in architectura τὸ ἐπίκρανον, i. e. κίονος κεφαλὴ, columnæ capital; et τὸ ὠλέκρανον, pro ὠλενόκρανον, at. ἡ ὠλένη, cubitus, os et eminentia cubiti. hinc et τὸ κράνος, εος, galea, caput; et κρανaὸς eminentiis obsitus. ὅθι πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύκασι, Θ, 84, ubi anteriores pili equorum syncipiti adhærent. τὸ πρόσκρανον, ου, pulvinus, *ein küssen, (a cushion,)* Theocrit. Id. 15, 3, non solum sub caput, sed et ad insidendum, ut l. c. apparet.

κρὰς, ατός. ὁ. (Κάρα) caput. χαῖται κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, comæ in capite Jovis, Α, 530. τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων, Ε, 7, talem ignem ardere fecit in capite ejus et humeris, i. e. tantopere splendebant galea ejus et reliqua arma. αὐτίκα ἀπὸ κρατὸς κόρυθα εἵλετο Ἕκτωρ, demsit de capite suo galeam, Ζ, 472, coll. 468, seqq. κρατὸς ἀφαρπάξαι κόρυθα, Ν, 189, galeam deripere a capite hostis. τοῦ ἀπὸ κρατὸς κυνέην βάλεν Ἀπόλλων, Π, 793, i. e. præ nimio æstu ipse deposuit galeam, et deficiens viribus præ lassitudine improvide contracta. τεύχεα ἀπὸ κρατὸς, i. e. galeam, Ρ, 205. nam Patroclus occisus est, cum λειποθυμίαν ex æstu et lassitudine pateretur. hinc est, οὐ κατὰ κόσμον, non justo modo et decente. ἀπὸ κρατὸς πολυπτύχου Οὐλύμπου, Υ, 5, ubi κρᾶτα ὄρους vocat τὴν κορυφὴν, τὴν ἀκρώρειαν, ἐξοχήν. ἅλμη ἀπὸ κρατὸς κελάρυζε, salsa maris aqua largiter ex capite enatantis defluebat, ε, 323. ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ὕδωρ ἀγλαὸν, ι, 140, in superiore parte portus fluit aqua limpida; in terra alta prope portum. sic, ἐλαίη stat, ν, 102, 346. ὅ κέν σοι κρατὸς ἀλαλκήσει κακὸν ἦμαρ, κ, 288, quod medicamen sane a capite tuo, i. e. a te, arcebit malum diem, i. e. interitum. cæterum ibi allegoria apte est servata: nam caput, i. e. τὸ λογιστικὸν, corrumpitur si mala voluptas dominans est: non corpus mutatur, sed mens. extra allegoriam autem per caput intelligitur ὁ πᾶς ἄνθρωπος, totus homo, parte nobiliori posita pro toto. et 362, ἔλουε κατὰ κρατός καὶ ὤμων, lavabat me per caput et humeros. κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει, λ, 599, et pulvis circa caput ejus volitabat. ἀπὸ κρατὸς κυνέην ἔθηκα, ξ, 276, deposui galeam de capite. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἔθηκεν, imposuit capiti, Γ, 336. Ε, 743. Κ, 335. Λ, 41. Ο, 480. Π, 137. Τ, 381. χ, 123. κρατὶ κατανεύων, ι, 490, capite innuens. κρατὶ ἑκάστῃ, de Scylla, quæ sex habebat ca-

pita, et singulis capitibus singulos viros rapiebat, μ, 99. κατακαλυψάμενος κρᾶτα, θ, 92, obvolvens caput pallio, coll. 84, 85. ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας, sub capitibus habentes scuta, cubabant in terra, K, 152. et 156, ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο, ubi est pro κρατί. Vide sub ἄγκυλος.

κραταιγύαλος, ὁ ἡ. (Ἄγω) est epitheton τοῦ θώρηκος, κραταιὸν γύαλον, i. e. κοίλωμα, ἔχοντος, etiam τοῦ κραταιοῦντος τὰ γυῖα (corpus) τῶν ὁπλιτῶν. θώρηκές τε κραταιγύαλοι, T, 361. Vide sub κραταίπεδον.

κραταιΐς, ίδος. ἡ. (Κάρα) vis, superioritas. est et nomen proprium dæmonis muliebris, ut manifesto apparet ex μ, 124, βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν, μητέρα τῆς Σκύλλης, invoca Kratæin matrem Scyllæ. Sed altero loco, λ, 596, τότε ἀποστρέψασκε (ἀπέστρεψε, sc. τὸν λᾶαν τοῦ Σισύφου) Κραταιΐς, tunc avertebat lapidem Kratæis; habetur quoque ab accuratioribus pro dæmone poëtico muliebri, ut notetur δαίμων τις ἰσχυρὰ, ἣ ὑποφέρεσθαι ἐποίει κάτω τὴν πέτραν ἀποστρέψασα. alii tamen ibi divisim legunt: κραταί' ἴς, i. e. κραταιὰ ἰσχὺς τοῦ λίθου: nec mirum, si ἶνα ponit de saxo, quod et ἀναιδὴς vocat versu sequente. pari modo α longum abjicitur in, ἐὰν χρεῖ' ᾖ, i. e. εἰ χρεία ὑπάρχει. alii contendunt, esse adverbium, pro κραταιῶς, et verbum ἀπέστρεψε exponunt intransitive avertit se: et esse adverbium ad formam λικριφίς. Sed tamen, si conferas locum ex μ adductum, prævalebit eorum sententia, qui κραταιΐς vel pro nomine proprio, vel pro nomine substantivo, habent.

κραταιὸς, ὰ, όν. (Κάρα) superans, potens, vehemens palam. conf. κρατερός. κραταιοῦ θηρὸς, i. e. λέοντος, Λ, 119. δοκέεις μέγας τις ἔμμεναι ἠδὲ κραταιὸς, σ, 381. κραταιῷ υἷι, N, 345. ο, 242. μοῖρα κραταιὴ, i. e. βιαίη, cui nemo resistit, E, 83, 629. Π, 334, 853. T, 410. Υ, 477. Φ, 110. Ω, 132, 209.

κραταίπεδον, ου. τό. (Πάω) solum munitum, solum vel paviendo duratum, vel lapidibus constratum: τὸ στερεὸν πέδον, ὡς λιθόστρωτον, ἢ ὡς πεπιλημένον καὶ νεναγμένον. quasi κραταιὸν πέδον. sic τὸ κραταιγύαλον, οἱ κραταίποδες, i. e. οἱ στεῤῥοὶ καὶ ἰσχυροὶ (κατὰ) πόδας, ὁ κραταίβιος, κραταίπιλος, κραταίτονος, etc. sunt composita a κραταιός. κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες, i. e. τὸ λιθόστρωτον, ψ, 46, *den gepflosterten fussboden, (the paved floor.)* Euripides, Electr. 534, id dixit κραταίλεων πέδον, ubi attice κραταίλεως, ὁ ἡ, est pro κραταίλαος, ab ὁ λᾶας, saxum. Vide sub δάπεδον.

κρατερόθυμος, et *καρτερόθυμος*, ου. ὁ ἡ. (Θέω) forti et constanti animo, cujus animus in sustinendis malis non frangitur. *starkmüthig, (of a strong mind.)* καρτερόθυμε δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱὲ, E, 277. Θέτιν κύδαινε καὶ υἷα καρτερόθυμον, N, 350. Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων, Ξ, 512. Διὸς υἱὸν καρτερόθυμον, Herculem, φ, 25, conf. καρτερός.

κρατερὸς, ὰ, όν. (Κάρα) capitalis, superans, potens, fortis. ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, Γ, 429, victus et interemtus (*erleget*) *(slain)* a viro forti. ἀνέρι εἰσάμενος (assimilatus) αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, juveni et forti, Π, 716, et his locis τὸ κρατερὸς non simpliciter fortem notat, sed cum excellentia. κρατερὸς Διομήδης, Δ, 401, 411. E, 143, 814. Λ, 384, ubi vulneratus Diomedes sic vocatur. Ψ, 472. αἰχμητὴς, pugnator validus, Γ, 179. Δ, 87. et 89, Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε. sic et Σ, 55, ἔτεκον υἱὸν, ubi Thetis loquitur de Achille suo. et Φ, 546, Ἀντήνορος. Διώρης κρατερὸς, B, 622. κρατερός περ ἐὼν, O, 164, de Neptuno. et 105, de Jove. et Π, 624, de Ænea. γῆ κρατερόν περ κατερύκει, Φ, 63, terra tenet quamvis fortem. et 96, ἑταῖρον ἐνηέα τε κρατερόν τε. sic et P, 204, et sermo est de Patroclo. εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω, Φ, 553, si metu fortissimi Achillis fugio. et 566, λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἐστὶ ἀνθρώπων, sc. Achilles. κρατερὸς μήστωρ φόβου, Z, 97. M, 39, validum effectorem fugæ hostium. κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς, validus et intrepidus, N, 299. ῥαιστῆρα κρατερὸν, Σ, 477. κρατερὸν μῦθον, A, 25, 326, potentem sermonem, τὸν μετὰ ἀπειλῆς, *ein machtwort, (a violent speech.)* sic, μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε, O, 202, sermonem durum et violentum, *diese unfreundliche und starke worte, (these bitter and violent expressions.)* Sed Π, 199, κρατερὸν μῦθον ἐπέτελλε, ubi notat imperium summi ducis, quod militibus suis pro imperio dicit; γενναῖον. κρατεροῖς ὀδοῦσι, fortibus dentibus, de leone, Λ, 114, 175. P, 63. Ἕκτορος ἔγρωμεν κρατερὸν μένος, H, 38, illius excitemus firmum robur. πρόφερε κρατερὸν μένος, K, 479, profer, ulterius fer, validum robur. Sic Ἐχεκλῆος, Π, 189. Λεοντῆος, Ψ, 837. ἡμίονοι ἀμφιβαλόντες, muli admoventes validum robur, P, 742. πλῆσεν μένεος κρατεροῖο, implevit ambos, N, 60. τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας, Θ, 279, a forti arcu, sc. conjectis sagittis, perdentem phalanges Trojanorum. ergo ἀπὸ τόξου ὀλλύειν idem est ac, θανατοῦν ὀϊστοῖς, *erschiessen, (to shoot.)* κρατερὸν βέλος, fortem sagittam, E, 104, et quidem cum excellentia aliqua. Sæpe autem κρατερὸς non in laude dicitur, sed εἰς ψόγον τινὰ, ut Latinorum *capitalis*, e. c. ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ, i. e. βιαίῳ, Ω, 212. σὺν Ἄρηϊ κρατερῷ, B, 515. κρατερὸς Ἐφιάλτης, E, 385. δεσμὸς, E, 386, i. e. χαλεπός. et 392, Ἡρακλῆς. nam his locis non loco ἐπαίνου ponitur. ᾄδης, N, 415, διὰ τὸ βίαιον. κρατερὰ ἔργα, in malo sensu, E, 757. ἄλγεα, B, 721. ε, 13, 395. ο, 232. ρ, 142. λ, 581, ubi tamen alii legunt χαλεπά. *heftigen hauptkummer, (great affliction.)* κρατερὸν πένθος, Λ, 249. κρατερὸς τρόμος, Z, 137, vehemens et verus tremor. κρατερὴ ἀσπὶς, firmum et validum scutum, Γ, 349. P, 45. ἶς, Ψ, 720. λύσσα, I, 239. Φ, 543, violenta rabies. ἐνιπὴ, E, 492, potentem increpationem. et 623, ἀμφίβασις, defensio valida et constans, γενναία, βιαία, κρείσσων. ὑσμίνη, B, 40. Δ, 462. E, 84, 627, 712. H, 14, 18. Λ, 190, 205, 468, pugna

vehemens. sic et Ξ, 448. Σ, 243. Φ, 207. λ, 416. et si de clamore in ejusmodi pugna sermo est, non is est timoris index sed contentionis. κρατεραὶ ὑσμῖναι, Β, 345. Ε, 200, 530. στίχες, Δ, 90, 201, firmi et validi ordines militum. κρατερὴ ἀνάγκη, Ζ, 458. κ, 273, dura necessitas et potens, ἡ κατὰ τὸ ἀκούσιον, *der mächtige zwang, (dire necessity.)* ἔρις, Ν, 358. Π, 662. Υ, 48. φύλοπις, Σ, 242. π, 268. κρατερῆφι βίηφι, Φ, 501. μ, 210. κρατεραὶ φάλαγγες, Ε, 592. Ν, 90. κρατεραῖς χερσὶ, δ, 288. υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων, γ, 111. Μεγαπένθης, δ, 11. ο, 122. Πολύφημος, ι, 407. κρατεροῖο λέοντος, δ, 335. ρ, 126. ἐκ δεσμοῦ, Θ, 360. et 336, δεσμοῖς. 'Αΐδου, λ, 276. βιοῖο, ω, 169. κρατερὸν μένος, λ, 220. δέος, ξ, 87. κρατερὼ θεράποντε Διὸς, λ, 254, i. e. potentes principes duo, qui sunt ministri Jovis. et 264, κρατερώ περ ἐόντε. κραταιὸς est idem quod κρατερὸς: et est a κρὰς, caput, quasi κραταὸς, ὁ ἐν ἑαυτῷ κεφαλαιῶν τὸ πᾶν: et sæpe est νικητὴς, e. c. ὁ δεῖνα κρατερὸς τοῦ δεῖνος γέγονεν. opponitur quoque dolo agenti: nam est, aperta vi contra iens, qui caput fidenter objectat.

κρατερόφρων, (Φέρω) fortis et validus mente. θηρὸς κρατερόφρονος, *eines starkmüthigen læwen, (a courageous lion,)* Κ, 184. κρατερόφρονες ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ, δ, 333. ρ, 124. Ἡρακλῆα κρατερόφρονα, Ξ, 234. κρατερόφρονε παῖδε, Castorem et Pollucem, λ, 298. a κρατερός.

κρατερώνυξ, υχος. ὁ ἡ. (Νύσσω) forti ungula præditus, fortibus unguibus. κρατερώνυχας ἵππους, Ε, 329. Π, 724. ἡμιόνους, Ω, 277. ζ, 253. λύκοι ἠδὲ λέοντες, κ, 218.

κρατερῶς, (Κάρα) adverb. fronte opposita, firmiter, fortiter, constanter. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν, valde pro majestate loquebatur, Jupiter, Θ, 29, i. e. ἀποτόμως ἐλάλει. sic, ἀγόρευσε, Achilles, Ι, 690. et 431, ἀπέειπεν edixerat. ἑστάμεναι κρατερῶς, stare firmiter et fortiter, Λ, 410. Ν, 56. Ο, 666, i. e. γενναίως, στερεῶς. ἐμάχοντο, Μ, 152. Διῒ κρατερῶς ἐνεμέσα, sc. Neptunus, Jovi vehementer succensebat, Ν, 16, 353. ἔχεο κρατερῶς, Π, 501. Ρ, 559, continua fortiter. κατέβαλε, dejecit eum in certamine luctæ, δ, 344. ρ, 135, atque id viribus magnis utens, καὶ οὐκ ἐκ μηχανῆς τινός.

κρατευταὶ, ῶν. αἱ. (Κάρα) verum bases et fulcra, ἐφ' ὧν τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων τίθενται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι τὰ κρέα: σιδήριά τινα, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι ἐπιτίθενται, *brat-spiess-knechte, (roasting jacks.)* singularis est ὁ κρατευτὴς, οῦ, a κρατεύω, firmiter teneo; quod est a κρατέω. κρατευτάων (pro κρατευτῶν) ἐπαείρας in fulcris elevans, sc. τοὺς ὀβελοὺς, Ι, 214. alii volunt esse τοὺς κρατευτὰς, τὰς λαβὰς τῶν ὀβελίσκων, *die griffe an den bratspiessen, (the handles to spits.)*

κρατευτὴς, ου, ὁ, vide supra.

κρατέω, f. ήσω. (Κάρα) præsto, præcello, sum superior, impero. ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, de Agamemnone, Α, 79. et 288, πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, omnes vi sua superare vult. ὅστις ὅδε κρατέει, quisquis iste fortia facta edit et vincit, Ε, 175. Π, 424. αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε, Π, 172, ipse supremum imperium habens dux summus erat, ubi sermo de Achille, qui duxerat militum 2500, quibus præerant quinque ductores, ὑφηγεμόνες καὶ ὑποστράτηγοι, ipse autem erat horum caput. non dicit εὐρὺ κρατέων, hoc enim erat Agamemnonis, supremi ducis totius fœderatorum exercitus; cum Achilles tantum esset supremus dux suæ partis. περὶ μὲν κρατέεις, Φ, 214, nimium sane fortis et violentus es; abuteris superioritate virium tuarum. et 315, ὃς δὴ νῦν κρατέει, qui sane nunc superior est; idque ibi exprobratorie dicitur de Achille. νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν, nunc rursus præstans es longe inter mortuos, λ, 484, inquit Ulysses vivus ad Achillis umbram apud inferos; coll. 490. ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοὶ, ν, 275. ο, 297. ω, 430, ubi illi sunt fortes et dominantur. μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοὶ, valde potentes sunt, ο, 274. ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ θεοῖς, π, 265, ubi sermo de Jove et Minerva; et verbum plurale positum ibi ad præcedentem dualem pronominis; coll. 260, 263, 264.

κρατὴρ, et ionice κρητὴρ, ῆρος. ὁ. (Κάρα) crater, vas capacius, in quod vinum ex amphora infundebatur, et ex quo deinde in pocula minora. *eine flasche, weinkanne, (a flagon, wine-cup.)* est a κεράω, ionice κράω, infundo. cæterum non negatur, antiquissimos merum bibere raro fuisse solitos: sed poëta hoc miscere vinum cum aqua aliis phrasibus exprimit, ut mox videbimus. ergo κρατὴρ non a mixtura vini cum aqua, sed a sola infusione, nomen habet. Scythæ gelidi maxime amabant τὴν ἀκρατοποσίαν in sensu recentiorum: hinc οἱ Λάκωνες τὸ ἀκρατοποτεῖν vocabant ἐπισκυθίζειν, *auf gut Scythisch einschenken, (to drink in the true Scythian style.)* deinde invaluit et apud Græcos ista ἀκρατοποσία, adeo, ut præmium sæpe proponeretur τῷ πλεῖστον πιόντι: sicut Alexander factitavit cum amicis. ab ὁ κρατὴρ est verbum κρατηρίζειν, i. e. συμπίνειν. fortasse et ἡ κρήτη est a κράω, f. ήσω. κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, Α, 470. Ι, 175. α, 149. γ, 339. φ, 271, nam τὸ ποτὸν κατ' ἐξοχὴν est ὁ οἶνος, et ἐπιστέφειν est, implere omnino, *bis oben an füllen, (to fill to the brim.)* γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων, Α, 598, dulce nectar ex cratere fundens. φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν ἠδὲ χρύσεια κύπελλα, Γ, 247. et 269, κρητῆρι δὲ οἶνον ἔμισγον, ubi per μίσγειν indicatur, aquam fuisse admixtam vino. cæterum apparet, κρητῆρα fuisse vas capacius, ex quo εἰς τὰ κύπελλα infundebatur. et 295, ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι οἶνον δεπάεσσι, haurientes poculis parvis vinum ex cratere, i. e. infundentes in pocula. κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισι, Ζ, 528, craterem statuere liberum in domo, i. e. in otio et finito bello compotare hilariter, gratias agendo diis pro recepta vel

conservata libertate: ἐν εἰρήνῃ, πολέμου παυσάμενοι, καθ' ἡσυχίαν τρυφῆσαι. conf. ἐλεύθερος. ἐν κρητῆρσι κέρωνται, (pro κερῶνται) οἶνον, Δ, 260, ubi etymologice junctum nomen verbo. πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Θ, 232, sic et, στήσαντο, β, 431. μείζονα κρητῆρα καθίστα, statue majorem craterem, I, 202, nam jam plures, quam antea, aderant. ἀπὸ κρητῆρος πλείου ἀφυσσάμενοι, K, 578. in ejusmodi κρητῆρι argenteo vel aureo sæpe condebantur ossa nobilium crematorum, ut apparet ex Ψ, 91, 92, ubi dicitur χρύσεος ἀμφιφορεύς. nam οἱ πιόντες κρητῆρα φιλοτήσιον ἐν τῷ ζῆν, τὸν αὐτὸν ἔσχον καὶ θανάτου κρητῆρα, ταφέντες ἐν τοιούτῳ ὁμοῦ. conf. φιάλη. χρυσέου ἐκ κρητῆρος οἶνον ἀφυσσάμενος, ἔχων δέπας, Ψ, 219. et 741, ἀργύρεον κρητῆρα, ὃς ἓξ μέτρα ἐχάνδανε, ubi simul pulcritudo ejus est descripta. coll. 778, ubi eum κρητῆρα præmium accipit Ulysses. οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρι καὶ ὕδωρ, α, 110, ubi de temperando vino narratur. ὄφρα θυμοφθόρα (letalia) φάρμακα ἐμβάλῃ κρητῆρι, β, 330, ut in craterem injiciat venena. ἀνεκέρασεν κρητῆρα, iterum implevit craterem, γ, 390, 393. ἐσβάλε κρητῆρι μιγείη φάρμακον νηπενθές, δ, 222, quando in cratere admisceretur illud medicamen exhilarans. et 615, κρητὴρ τετυγμένος, ἀργύρεος ἅπας, χρυσῷ δὲ χείλεα κεκράανται. κρητῆρα κερασάμενος, implens, η, 179. μέθυ ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι, ι, 9, ubi ἀφύσσων ἐκ κρητῆρος et ἐγχείῃ δεπάεσσι est idem. et 203, δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον. et 210, ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει. κρητῆρι ἐν ἀργυρέῳ οἶνον ἐκίρνα, καὶ νέμε κύπελλα, κ, 356, crateri argenteo infundebat vinum, et distribuebat deinde pocula. ἀμφὶ κρητῆρα κείμεθα, λ, 418, circa craterem jacebamus, occisi. et ibi est vel singularis pro plurali: vel est collective intelligendus locus, ubi crateres stabant ad infundendum ex iis in pocula; *um die schenke, um das buvet, herum, im speise saale, (about the side-board, or side-table, in the dining-room.)* κρητῆρα κερασάμενος, μέθυ νεῖμον πᾶσιν, ν, 50, craterem implens, ex eo distribue omnibus vinum ad libandum. et 105, κρητῆρές καὶ ἀμφιφορῆες λάϊνοι, ubi utrumque fere idem notat: et erant hæc ἀναθήματα sacra in antro Nymphis sacrato. κρητῆρα ἀργύρεον, donat Menelaüs Telemacho, ο, 103, 115—119. 121, φαεινὸν ἀργύρεον. et talia dicebantur ἀργυρώματα. κρητῆρα κεράσατο, σ, 422, et hæc phrasis in genere potest esse: curabat craterem implendum et ex eo infundendum in pocula, *er hatte die aufsicht auf die schenke, (he had the office of cup-bearer.)* καθῆρατε κρητῆρας, υ, 152. et 253, οἶνον κρητῆρσιν ἐκίρνων. παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν ἷζε μυχοίτατος, φ, 145, ad craterem pulcrum sedebat interior: et h. l. rursus περιεκτικῶς positus est κρητὴρ pro loco, ubi crateres stabant; isque locus erat honoratior, quia in interiore parte triclinii, *es war in der gegend die oberstelle im saale, (it was in the most honourable part of the room.)* conf. μυχοίτατος. sic et περιεκτικῶς positum hoc nomen, χ, 341, μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου, inter locum ubi crateres stabant et primam sellam. ἔδωκα αὐτῷ κρητῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα, ω, 274. nam inter dona hospitalia aut præmia, crateres argentei artificiose elaborati (τετυγμένοι) præcipuæ erant dignationis.

κράτος, εος. τό. (Κάρα) capitalitas quasi, præferentia, superioritas; potentia. *die oberhand, der vorzug, der zustand da man ein haupt und mächtigerer ist. (the superiority, pre-eminence, the state of one who is paramount to and more powerful than others.)* est a τὸ κάρα, unde est κρίω, quasi καρίω, a cujus tertia persona præt. pass. est τὸ κάρτος per syncopen, et transposite κράτος. ἐπίθεῖ Τρώεσσι κράτος, adde illis superioritatem et victoriam, A, 509. Διὸς κράτος ἐστὶ μέγιστον, B, 118. I, 25, ille est supremus, habetque supremam potentiam. et 39, ἀλκὴν δ' οὔτοι δῶκεν, ὅ ἐστι μέγιστον κράτος, fortitudinem et vires ad pugnandum non sane dedit, in quo tamen est et consistit maxima prioritas vel maximus valor. τὸ μέγα κράτος τὸ ἐξ ἀλκῆς, præstat τοῦ βασιλικῶς σκηπτουχεῖν. Diomedes ergo τῷ σκήπτρῳ præponit την ἀνδρίαν, et oblique se ipse summo regi: nam σκῆπτρον est aliquid extrinsecus datum, et potest auferri; ἀνδρία est personale quid, et non facile potest auferri. illud voluntarios et fidos subjectos præsupponit; hoc potest subjicere sibi vel reges invitos. ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ ἐστι μέγιστον κράτος, N, 484, habet florem juventæ, in quo est maximus valor et maxima vis: nam seniores fiunt infirmiores. οὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον, de aquila inter aves, Ω, 293, 311. ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἦε φεροίμην, N, 486, aut is ferret victoriam aut ego. ἤκουσε, μέγα κράτος εἶναι Ἀχαιῶν, Z, 387, audivit, Achæorum esse superioritatem in pugna, *dass die gar sehr die oberhand hätten, (that they had a decided superiority.)* δῶναι μέγα κράτος Ἀργείοις, victoriam, O, 216. σοὶ νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω, P, 206, tibi nunc saltem dabo magnam superioritatem in prœlio. et 613, Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυαλίξειν. τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω, Λ, 192, tunc ei victoriam dabo. sic 207. et 752, Ζεὺς Πυλίοισι μέγα ἐγγυάλιξε. αἴκε ἐθέλῃσι θεὸς δώμεναι (δοῦναι) κράτος, N, 743, si quidem velit deus dare victoriam. sic, δοίη δὲ αὐτῷ μέγα, Y, 121. sed δὸς δὲ κράτος, Π, 524, ubi vulneratus precatur, præbeque vires mihi: ut κράτος ibi sit robur bene valentis corporis. σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν, sc. χρή με, M, 214, oportet, ut ego augeam quantum possim, imperium tuum et dignitatem tuam. ibi ergo κράτος est ἡ βασιλεία, ἀξίωμα ἡγεμονικόν. ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην, Σ, 308, sive is ferat victoriam, sive ego; ubi notat νίκην. hinc recentiores dixere νικηφόρος, et νικηφορεῖν. τὸν ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε, interfecit dolo, non aperta fortitudine majore, H, 142, non superioritate virium. ὃ, τι κράτεϊ προβιβάνει, Π, 54, quia potentia antecellit, ἐπειδὴ πολλῶν κρατεῖ καὶ ὑπερέχει, *weil er mer zu befelen hat, (because he has a right to*

command.) ubi conf. προβαίνω. οὗ (οὗ) κράτος ἐστὶ μέγιστον, α, 70, ubi Jupiter loquitur de Polyphemo, cujus robur est maximum inter omnes Cyclopes. et 359, τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶν ἐν οἴκῳ, ejus est superioritas in domo, is est caput familiæ: et loquitur ibi Telemachus de se, ἐγὼ οἰκοδεσποτίω, *ich bin herr im hause, (I am master at home.)* sic et φ, 353. sic et, ἐνὶ δήμῳ, λ, 352, ubi Alcinous rex de se loquitur. Διὸς κράτος ἐστὶ μέγιστον, ι, 4. τὸ γὰρ σιδήρου κράτος ἐστὶν, ι, 393, sc. si candens ferrum a fabro intruditur in aquam frigidam, fit hinc ferrum ipsum validius: *dass giebt dem eisen die kraft und härte, (which gives to iron its strength and hardness.)* ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσι, φ, 280, cras dabit deus victoriam cui voluerit.

κρατὺς, ύος, ὁ. (Κάρα) potens, prævalens, fortis. in poëta κρατὺς est epitheton Mercurii, inventoris et præsidis eloquentiæ et mercaturæ et doli ingeniosi, rerum omnino capitalium. τῆς δὲ κρατὺς Ἑρμῆς ἠράσατο, eam adamavit, Π, 181. κρατὺς ἀργυφόντης, Ω, 345. ε, 49, 148.

κρέας, ατος. τό. (Κάρα) caro edulis. est a κρέω, primus sum, regno, impero: nam regnat quasi inter cibos, et maxime validos reddit eos qui comedunt. hinc et ἴφια μῆλα dicuntur ab effectu apud edentes, oves quæ roborant carne sua homines, conf. Ε, 555, s. hinc et a καρτύνω derivat Eustathius cum antiquis τὸ κρέας, *weil es macht hat und macht giebet, (because it has strength, and imparts strength.)* τῆ. τοῦτο κρέας πόρε αὐτῷ, Θ, 477, cape, hanc carnem da ei. κρέας ὀπτὸν, π, 443, nam raro heroës elixas carnes apponebant. καὶ κρέας (ubi alii legunt κρέα) ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι; ρ, 344, et carnem, quantam manu comprehendere poterat. δαινύμενοι κρέ' ἄτ' (pro κρέατα) ἄσπιτα, ι, 162, ubi aliis placet, hoc τ' avellere, et legere κρέα τ' ἄσπιτα, ut sit particula τέ. σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ, χ, 21, ubi res manifesto sic se habet. ergo et priore loco sic legendum: nam κρέα est pro κρέατα, per apocopen, non per contractionem. ἔνθα φίλα ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, Δ, 345. ἔδοντες κρέα πολλὰ βοῶν, Θ, 231, quæ verba notant regem ἀφειδέα δαπάνης, simulque innuunt, milites fortia destinantes largo cibo satiari debere, non vero συντήκεσθαι ὀλιγοσιτοῦντας. κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεὺς, Ι, 217, circa quem locum describitur epulum heroicum, ab 199—225 sic et Ω, 626, et circa. concisas nimirum carnes in frusta, affigebant verubus parvis, super carbones candentes multos, sicque assabant; assatasque una cum verubus mensæ imponebant. βοὸς ἀμφίπεσον κρέα. Λ, 775. ὦ α ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, Χ, 347, ubi Achilles optat sibi tantum crudelitatis, ut crudas Hectoris carnes comedere appetat: tanto odio fertur in eum. sic Jupiter Junonem increpat, quod velit carnes Priami edere, Δ, 35. et Hecuba cupit hepar Achillis gustare, Ω, 212, s. et Τυδεὺς ἐγκέφαλον ἐχθροῦ ἐρρόφησεν, ut historiæ narrant. κρέα πολλὰ δατεῦντο, α, 112. κρέα ὤπτων, ἄλλα τ' ἔπειρον, γ, 33, ubi ὀπτᾶν καὶ πείρειν contradistinguuntur, ut prius sit, assare re vera; alterum vero, præparare carnes ad verua figendas ut assari deinde possint. quidam carnes jam assabant, alii assandas primum adfigebant verubus. ἐπεὶ ὤπτησαν κρέα ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο, γ, 65, 470, postquam assarunt carnes superiores vel exteriores, et detraxerunt de verubus. sic et υ, 279. et exteriorum carnium facit mentionem, quia earum assatarum color indicium est, bene jam esse eas igne percoctas. ἀνδρόμεα κρέα ἔδων, humanas carnes edens, ι, 297. et 347, ἔφαγες ἀνδρόμεα κρέα, ubi in scansione κρέα, duæ breves, valent pro una longa in fine, et pro unica syllaba pronuntiandum. et 557, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα, καὶ μέθυ. σῖτον καὶ κρέα πολλὰ, μ, 19. et 395, κρέα ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. ἐνδυκέως κρέα τ' ἤσθιε, ξ, 109. κρέα δαίετο, ο, 140, carnes scindebat, et faciebat portiones. sic et ρ, 331, δαιτρὸς κρέα πολλὰ δαιόμενος. αἱμοφόρυκτα κρέα ἤσθιον, υ, 348. ταμνομένους (quod est idem ac διαιμένους) κρέα πολλὰ, ω, 363. ὀπτῆσαι δὲ κρεῶν, ο, 98, coll. 94, et est phrasis Attica, partem aliquam carnium, ab hesterna cœna reliquam, crudam tamen adhuc, assare in jentaculum: et ejusmodi carnes ex heri mactato bove supererant multæ, ut v. 94 ostendit. κρειῶν (pro κρεάτων) ἐρατίζων, de leone famelico, i. e. πεινῶν, Λ, 550. Ρ, 660. ἐπιδευὴς δηρὸν ἔῃ κρειῶν, Μ, 300, indigus diu carnium si sit; de leone esuriente. κρειῶν πίνακας παρέθηκε παντοίων, α, 141, δ, 57. κρειῶν πίνακας ὀπταλέων, π, 49. ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ οὔτε ποιμὴν ἐπιδευὴς (defectum sentiens) τυροῦ καὶ κρειῶν καὶ γάλακτος, δ, 88, *herr und knecht haben satt, (neither master nor servant knows any want.)* πλήθουσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν, ι, 9. sic ο, 333, τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδὲ οἴνου βεβρίθασι. et 506, δαῖτα ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου. κρειῶν κορέσαιντο (κατὰ) θυμὸν, ξ, 28. et 456, σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι. κρειῶν μοῖραν παρέθεσαν αὐτῷ οἱ πονέοντο, ρ, 258. et 412, πλῆσαν πήρην σίτου καὶ κρειῶν. ἐτίον σε ἕδρῃ καὶ κρέασιν, Θ, 162, honorabant te sedili et carnibus, i. e. locum in convivio honoratiorem, et plures delicatioresque carnium partes dabant tibi præ aliis. sic, τετιμήμεσθα ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν, Μ, 311.

κρεῖον, ου. τό. (Κάρα) mensa, cui impositæ carnes secandæ et dividendæ. is significatus apparet, Ι, 206, κρεῖον μέγα κάββαλε (κατέβαλε, deposuit, posuit) ἐν πυρὸς αὐγῇ, coll. 207, ἐνὶ τίθει κρέατα αὐτῷ, et 209, ἔταμνε κρέατα. est ergo, *ein grosser küchentisch, darauf das fleisch zurechte gemachet und zerschnitten wird, (a kitchen dresser, on which meat is prepared and cut up.)* simul vide ibi, heroës ipsi sunt sui coqui: Patroclus, vel ipse Achilles, ponit mensam et imponit carnes; Automedon adjuvat eum; Achilles discindit, et affigit verubus, etc.

κρείσσων, ονος. ὁ ἡ. (Κάρα) præstantior, potentior, magis principalis, superior, victor. a

κρατὺς, εῖα, ὺ, deberet esse comparativus κρατύτερος et κράσσων, pro quo attice dicitur κάῤῥων: sed ob euphoniam est κρέσσων, et inde κρείσσων. notat ergo superioritatem et præcellentiam. sic Euripides, ἐπεὶ κρεῖσσόν ἐστι τὸ κακὸν τοῦ ἀγαθοῦ, quia malum jam superius est bono, quia bonum vincitur a malo: *weil das böse den vorzug und die oberhand hat, (because evil is predominant.)* et idem Eurip. in Hipp. 1217, κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων, spectaculum potentius, quam ut id intrepidis oculis adspici posset: terribile oculis spectaculum. et Alcest. 965, κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκης, nihil potentius necessitate. κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, nam rex est potentior et prævalet, Α, 80, ubi ἐπὶ νικῶντος καὶ ἐπικρατεστέρου posita vox: coll. 79, et notat τὸν τὸ ἴδιον βούλημα κρατύνοντα καὶ μηδενὸς ὑπακούοντα. sic, ἀνάγκαι κρείσσονες, i. e. δυνατώταται. ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, quæ utraque phrasis notat idem, i. e. νικᾷ, ἐπικρατέστερος ᾖ, Γ, 71, 92. σ, 46. et 82, αἴκεν σε οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται. ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν, Jovis consilium semper est fortius et validius quam hominum, Π, 688. sic et Ρ, 176. *Gottes rath behält den platz über alle menschliche anschläge, (the decrees of God maintain the ascendancy over human counsels.)* κρείσσων εἷς ἐμοῦ καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον ἔγχει, Τ, 217, validior me es hasta: ὁ καθ' ὑπεροχὴν ὑπερφέρων, καὶ οὗπερ οὐκ ἂν τις περιγένοιτο. κρείσσων Ζεὺς ποταμῶν, Φ, 190. et 191, κρείσσων αὖτε Διὸς γενεή. αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε, Ψ, 578. οὔτις ἐμεῖο κρείσσων δοῦναί τε καὶ ἀρνήσασθαι, nemo me majorem habet potestatem ad dandum vel negandum. φ, 345, ἐγκρατέστερος, ἐξουσίαν ἔχων, *niemand sonst als ich hat die macht, (I alone possess the power.)* αἴκεν κρείσσων γένωμαι, χ, 167, i. e. ἐπικρατέστερος καὶ γενναιότερος, *der stärkere, (the more powerful.)* et 353, ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον (ἐμὲ) ἀνάγκῃ, ubi non incommode quidam legunt κρέσσονες ad eandem formam sicut πλέονες pro πλείονες: quia tamen nusquam alibi in poëta κρέσσων legitur: retinetur merito solemnis lectio. οὐ γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, ζ, 182, nihil sane est fortius hac re et præstantius: et sermo est de concordia conjugali. ὅς σοῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν, Υ, 334. ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι, Φ, 486. sunt ergo οἱ ἰσχυρότεροι καὶ κατὰ βίαν ἐπικρατέστεροι.

κρεμάω, f. άσω. (Κάρα) suspendo, *ich hänge auf, (I hang up.)* ab ἄκρος, supremus, elatus; per paragogen et aphæresin: et id α eo facilius moveri se patitur, quia in ἄκρος accessorium fuit, ad τὸ κάρα, caput. notat ergo, suspendo in altum, et proprie quidem, ut caput sit superius, pedes aut inferiores partes inferius pendeant. σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανοῦ κρεμάσαντες, catenam auream e cœlo suspendentes, ut dependeat in terram, Θ, 19. τεύχεα κρεμόω πρὸς ναὸν Ἀπόλλωνος, Η, 83, arma suspendam ad templum Apollinis: et κρεμόω est pro κρεμῶ, distracto circumflexo per interjectam vocalem: et est vel præsens contractum, κρεμάω quod ionice poni solet pro futuro, in re certo futura; vel est futurum secundum. ὅτε ἐκρέμω ὑψόθεν, cum suspensa esses, et penderes ex alto, i. e. ἐν αἰθέρι, Ο, 18, inquit Jupiter ad Junonem: et est aor. 1. ind. m. pro ἐκρέμασο, ἐκρέμαο, ἐκρέμω. et ex hoc loco proprietas verbi apparet. idem verbum dicitur κρεμαννύω, κρεμάννυμι, κρεμνάω, κρέμημι et κρίμνημι.

κρέουσα, et ionice κρείουσα, ης. ἡ. (Κάρα) fœmina princeps, regina. Λαοθόη κρείουσα γυναικῶν, Χ, 48, præstantissima fœminarum: et erat pellex Priami.

κρέων, et ionice κρείων, οντος. ὁ. (Κάρα) imperans, regens. neque semper de suprema omnium potestate, sed, ut et Romanorum rex, potens et magnus vir, *ein grosser herr, ein fürst, (a great personage, a prince.)* vide præcedens κρέω. κρείων Ἀγαμέμνων, *der grosmächtige, (the mighty,)* Α, 130, 285. Β, 100, 369, 411, cujus est orare et sacrificare. 477. Δ, 204. Π, 58. Σ, 445. Ψ, 110. et Ι, 368, ubi id prædicatum stomachose additum. his locis ergo de supremo rege. κρείων Ἀγαπήνωρ, Β, 609. Ἐλικάων, Γ, 123. Ἐλεφήνωρ, Δ, 463. qui omnes erant regii generis, et principes illustres. Ἐνοσίχθων, Neptunus, Θ, 208. Ν, 10. Ξ, 150. Φ, 435. ι, 282. Ἀχελώϊος, fluvii præses, et princeps fluvius inter alios suæ terræ, Φ, 194. Εὔμηλος, Ψ, 354. κρείων Ἐτεωνεὺς, δ, 22, coll. 23, ubi idem dicitur θεράπων Μενελάου: ergo erat magnus administer regis sui; qui ut ἀνὴρ βασιλικὸς suo regi est θεράπων, aliis vero κρείων, καὶ τῶν συνθεραπόντων ὑπερέχων: *seine excellenz, (his excellency.)* κρείοντα Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ, Ψ, 630. Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, θ, 381, 401. ι, 2. λ, 354, 377. ν, 38. ita enim alloquitur Ulysses regem Phæacum. ὕπατε κρειόντων, summe et supreme regum, ad Jovem, Θ, 31. α, 45. ω, 472. παίδων γονὴ κρειόντων, Ω, 539, filiorum soboles principum, *prinzen die ihm folgen könnten in der regierung, (princes who may succeed him in the government.)*

κρήγυος, ου. ὁ ἡ. (Ἥδω) jucundus, gratus, aptus, bonus, commodus, ἡδὺς, ἐσθλός. est vox composita ex ἥδειν ἢ ἡδύνειν τὸ κῆρ, delectare et jucunditate afficere cor. μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κρήγυον εἶπας, vates malorum, non unquam mihi aptum aut lætum quid locutus es, Α, 106, nunquam boni quid mihi vaticinatus es. hæc vox in prosa quoque frequens, pro, aptus, cum quo contentus esse possis. Plato in Alcibiade: κρήγυοι διδάσκαλοι, sufficientes doctores, boni ad docendum. et Theocritus, Id. 20, 19, ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον, pastores dicite mihi rem certam et veram mihique convenientem. et Epigr. 21, opponuntur πονηρὸς et κρήγυος καὶ παρὰ χρηστῶν.

κρήδεμνον, ου. τό. (Δέω) redimiculum capitis, *eine hauptbinde, ein bund um den kopf, (a bandeau, a fillet worn about the head.)* a τὸ

κάρη, et δέω, κεφαλῆς δέμα. dicitur et ἐπίκρανον, ου. τὸ, quod in capite gestatur, capiti superponitur. proprie ponitur de κόσμῳ aliquo capitis humani, maxime muliebris: et notat genus ejusmodi κόσμου, cujus plures possunt esse species. nam non erat solum δεσμός τις, sed et καταπέτασμά τι πλατὺ, *eine art von nachtzeug mit flügeln, (a kind of night-cap with lappets,)* siquidem et genæ eo poterant contegi. κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο (tegebat sibi caput) δῖα θεάων καλῷ, νηγατέῳ, λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς, Ξ, 184, s. ubi de Junonis ornatu insidioso sermo est. et X, 470, numeratur tamen κρήδεμνον ut species hoc nomine dicta, inter genus quod 468, δέσματα κρατὸς dictum erat. et hoc κρήδεμνον aureum explicant h. l. antiqui per τὸ μαφόριον, quod vide in glossario Meursii. ὄφρα Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν, Π, 100, ubi sic vocatur murus Troicus, et in specie τὰ ἄνω τοῦ τείχους, *die brüstweren auf der mauer, (the coping of a wall.)* sic et πίθου κρήδεμνον poëtice est τὸ ἐπικείμενον πῶμα, operculum, *der deckel, (the cover.)* et apte l. c. τὸ λύειν additur, ut oppositum τοῦ δέειν. ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, α, 334, ubi ergo id κρήδεμνον erat κεφαλῆς κάλυμμα, παρειμένον (demissum, dependens) μέχρι τῶν ὤμων, usque ad humeros, κατὰ τὸ λεγόμενον πέτασον. poterat hæc demissa pars et genis obtendi, si usus posceret. sic et π, 416. σ, 209. φ, 65. ἀποβαλοῦσαι κρήδεμνα, deponentes redimicula capitis ministræ illæ virginis regiæ, ζ, 100, ne ista impedirent lusum, et ne fœdarentur. τῆ δὲ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσον ἄμβροτον, ε, 346, ubi dea dabat natanti Ulyssi suum redimiculum, ut pectori id subligaret, ὡς φυλακτήριον θαλασσίου κακοῦ: et ut circumligaret id corpori. ex quo apparet, fuisse longum. cæterum id poëtice est φρονήσεως σύμβολον, et quod fortiter tulerit Ulysses et hunc casum adversum, beneque sperarit: et fortasse re vera is natans suum sibi aliquod vestimentum circumligarat ventri et pectori, ut fortius natare posset: quod prudenter cogitatum refertur ad deam maris poëtice. de eodem κρηδέμνῳ est 351, 373, 459, s. ὤϊξεν οἶνον ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε, γ, 392, ubi metaphorice ponitur de operculo amphoræ vinariæ. nam et κεφαλὴ ἀγγείου dicitur, unde apte operculum ejusmodi κεφαλῆς dici potest κρήδεμνον, τὸ τοῦ πίθου πῶμα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ γυναικείου κόσμου in capite. et quia κρήδεμνον est δέμα κεφαλῆς: hinc apte etiam h. l. λύεσθαι dictum est, pro ἀφαιρεῖσθαι. ergo et pilei nostri, ut opercula capitum nostrorum, non incommode dici poterunt κρήδεμνα. sunt et metaphorice τῶν τειχέων κρήδεμνα, i. e. αἱ περὶ αὐτὰ στεφάναι, imo et muri ipsi qui cingunt urbem, ν, 388, ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα. Vide sub καλύπτρη.

κρηῆναι, κρήηνον, vide sub κραιαίνω.

κρῆθεν, pro κάρηθεν, vide sub ΚΑΤΑ', paullo a fine.

κρημνὸς, οῦ. ὁ. (Κάρα) declivitas loci, quæ eadem est et acclivitas. *abhängig, abschüssig, (having a slope, declivity.)* est a forma κρήμνημι, ex κρεμάω. μελίην (hastam) οὐκ ἐδύνατο ἐκ κρημνοῦ ἐρύσαι χειρὶ, Φ, 175, non poterat ex aggesta ripæ terra extrahere manu; nam hasta impacta erat terræ; coll. 171, s. ut ergo κρημνὸς h. l. sit idem quod ἡ ὄχθη, ripa elatior. et 200, ἐκ κρημνοῖο ἐρύσατο ἔγχος. et 234, κρημνοῦ ἀπαΐξας, a crepidine fluvii desiliens in fluvium. et 244, κρημνὸν ἅπαντα δίωσεν ulmus procidens totam ripam disturbat. et 26, ἔπτωσσον ὑπὸ κρημνούς, abdebant se pavidi sub ripas fluvii excelsiores, ne viderentur a persequente se. κρημνοὶ ἐπηρεφέες, M, 54, labia fossæ convexa: ut ergo de quavis aggesta et altiori terra circa fossam aut fluvium ponatur. hinc deinde de quovis altiore labio circa profundum quodvis dicitur.

κρῆναι, κρῆνον, vide sub κραίνω.

κρηναῖος, αία, αῖον. (Κάρα) fontanus, ad scaturiginem pertinens. Νύμφαι κρηναῖαι, ρ, 240. κρηνόω, f. ώσω, ex fonte fluere facio, et compositum διακρηνόω, f. ώσω, apud Theocr. Id. 7, 154.

κρήνη, ης. ἡ. (Κάρα) fons, scaturigo. *ein quell, ein brunn, ein bach, (a spring, a well, a rivulet.)* est quasi καρήνη, per syncopen, a τὸ κάρα. κρήνη μελάνυδρος, fons nigræ aquæ, I, 14, s. Π, 3. nam pura et profunda aqua videtur nigra. ἀπὸ κρήνης μελανύδρου, Π, 160. Φ, 257. ἐκ δὲ κρήνη νάει, fonsque effluit inde, ζ, 292. ῥέει κρήνη, ι, 141. ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ, ν, 408. ἦπου ἐπὶ κρήνῃ, ο, 441, aut forte apud fontem, quando aquam peto. ἀμφὶ περὶ κρήνην, B, 305, coll. 307. et 734, κρήνην ὑπέρειαν. ἐς κρήνην κατεβήσατο καλλιρέεθρον, κ, 107, ubi sermo est de puella principali, aquam ex fonte petenti: ut ergo Rebeccæ idem vitio verti non debeat. ταὶ δὲ, μετὰ ὕδωρ, ἔρχεσθε κρήνηνδε, vos aliæ, ut aquam petatis, ite ad fontem, *gehet nach wasser zum brunnen, (go to the well for water,)* υ, 154. et 158, αἱ μὲν εἴκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον. et 162, γυναῖκες ἦλθον ἀπὸ κρήνης. ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο τυκτὴν καλλίρροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, ἄστεος ἐγγὺς, unde oppidani aquabantur, ρ, 205. πᾶσαι κρῆναι, Φ, 197. κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ, aqua purissima, ε, 70. scilicet in alto fonte aqua apparet nigra; hausta vero et in vase non nimis excavato visitur color ille limpidus. ἐν δὲ δύω κρῆναι, η, 129. γίνονται ταίγε (νύμφαι) ἐκ κρηνέων, pro κρηνῶν, κ, 350. et conf. γίνομαι. nam Nymphæ sunt fontes personificati.

κρητὴρ, vide sub ἵζω, et τεύχω, aliquanto a fine.

κρῖ, vide sub κρῖμνον.

κρίζω, vide κρίκω.

κριθή, ῆς. ἡ. (Κάρα) hordeum. est a κρίνω pro καρίνω, nam aristæ ejus maxime vallis sunt supra armatæ; etiam hoc genus frumenti omnium primum inventum esse dicitur. unde et

postea in quibusdam derivatis nomen dedit omnibus frumentis, ut e. c. πολύκριθος sit, dives frumentis, et εὔκριθος ἀλωὴ, est area plena frumentis, Theocr. Id. 7, 34. κριθὴ ἄφλοιος est ἡ πτισσάνη, *gersten, graupe, habergrütze, (groats.)* πυροὶ καὶ κριθαὶ, triticum et hordeum, ι, 110. πυροὺς καὶ κριθὰς, τ, 112. κρίθινος οἶνος est cerevisia, Ægyptiis inde ab antiquissimis sæculis nota: vide Athenæum. conf. οὐλοχύται.

κρίκος, ου. ὁ. (Κρῶ) annulus ferreus. κρίκον δὲ ἕστορι ἐπέβαλλον, Ω, 272, annulum ferreum, qui est ad lora junctorum equorum, superposuerunt paxillo vel clavo ferreo qui est ad extremam priorem partem temonis, ut temo ab equis regi possit, *der ring am brust sielenwerk zweyer pferde, der vorne über den nagel an der deichsel gehänget wird, (the ring attached to the harness of two horses, which goes over the pin at the extremity of the pole of a carriage.)* est a κρίζω vel κρίκω, nam stridet is annulus ibi sæpe. fiebat tamen et e ligno, maxime in navibus, ubi est κρίκος ἱστίων, annulus ille, quo antenna ad malum sursum trahitur. a κρίζω, quod verbum et de hominibus, clamantibus certo modo, ponitur, est ὁ κριγμὸς, et ὁ κρισμὸς, et ἡ κριγὴ, clamoris species, *das krieschen, (shrieking.)*

κρίκω et κρίζω, f. ξω. (Κρῶ) sonum stridulum vel gravem edo, *ich kriesche, knacke, (I shriek, scream.)* est verbum ex ipso sono fictum, et cum κράζω ejusdem originis. κρίκε (ἔκρικε) δὲ ζυγὸν, Π, 470, crepuitque jugum, cum ex parte frangeretur, i. e. ἔτριζε. quidam etiam scribunt h. l. τρίγε pro ἔτριγε, ut sit aor. 2. a τρίζω, f. ξω. f. 2. γῶ, aor. 2. ἔτριγον. et, si nostram lectionem a κρίκω, deducis, κρίκε est imperfectum: si vero a κρίζω, est aor. 2, pro ἔκριγε, mutato γ in κ: nam fut. 2. est κριγῶ. cæterum τὸ ζυγὸν est nominativus, pro ὁ ζυγός.

κρῖμνον, ου. τό. (Κάρα) est idem quod ἡ κριθὴ, et inde factum, mutata terminatione. in specie non grana integra solum, sed et comminuta molendo, notat; farina molita, *meel, (meal;)* maxime crassior illa, *schroot, (groats.)* Sed cum epitheto, λευκὸν, designatur hoc nomine etiam avena, *der haber, (oats.)* in poëta semper per apocopen est κρῖ, et apparet ex epitheto, apocopen factam non ex κριθὴ, sed ex τὸ κρῖμνον. ἵπποι κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι, Ε, 196. Θ, 560. παρέβαλον ἵπποις ζειὰς ἀνέμιξαν δὲ κρῖ λευκὸν, δ, 41. et 604, πυροί τε, ζειαί τε καὶ εὐρυφυὲς κρῖ λευκὸν, quo posteriori loco lætior illa species avenæ indicatur. ὡς ὅτε τις ζεύξῃ βόας, τρίβειν κρῖ λευκὸν ἐν ἀλωῇ, Υ, 495, ubi de triturando sermo est; et hæc species pro quovis frumento ponitur. οὐ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν ἐπὶ νηὸς, μ, 358, ubi de sacrificantibus sermo est, qui victimæ molam salsam in caput spargere solebant ante mactandum. his h. l. deerat ejusmodi farina hordeacea: hinc loco ejus folia ex quercu, antiquissima altrice hominum, adhibebant. epitheton λευκὸν simpliciter est a colore farinæ pariter ac frumenti, illius, et quia panem dat hordeum magis album quam secale. nam an et κρῖμνον μέλαν τὴν ἐπιφάνειαν detur, aliis enarrandum relinquimus. cæterum hinc est ὁ κρίβανος, i. e. κριθῶν βαῦνος vel κάμινος, *die darre, (a kiln;)* (it. *ein backofen,* [*an oven for baking bread,*] vel et, *ein bratofen,* [*an oven for baking meat,*] Aristoph. Ach. 86, coll. 87.) pro quo communis usus dixit ὁ κλίβανος, per τραυλισμόν. nam frumenta torreri solebant ante molendum. deinde dici cœpit ὁ κλίβανος, et ὁ ἰπνὸς, ἐν ᾧ ἄρτοι ἕψονται, *der backofen, (an oven for baking bread,)* furnus. scribitur et τὸ κρίμνον, et ὁ κρίμνος, ου, farina crassa: unde est κριμνώδης, εος, ὁ ἡ, in modum ejusmodi farinæ crassæ. κ' εἰ κριμνώδη κατανίφοι, Aristoph. Nub. 962.

κρίνω, f. ινῶ. et æolice ίννω. (Κάρα) etsi hæc forma Æolica in quibusdam tantum temporibus a futuro deductis locum habet. Separo, discerno, seligo tanquam principale quid, in capita divido, per capita dispertior. nam est pro καρίνω, a τὸ κάρα. proprie est, διαιρέω: inde sunt deinde significatus metaphorici plures, maxime judiciale illud κρίνειν, quando judex partes litigantes discernit. ἐς νῆα ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσι, Α, 309, in navem seligebat remiges viginti; qui hinc dicti ἔκκριτοι, selecti. est ergo χωρίζειν, ἐπιλέγεσθαι. κρῖνε ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, i. e. διαχώριζε, Β, 362, discerne exercitum per gentes et cognationes. hinc postea factum est verbum φυλοκρινεῖν. et 446, ἔθυνον κρίνοντες, festinabant discernentes et separantes. κρίνει καρπόν τε καὶ ἄχνας, separat frugem et paleas, Ε, 501. κρίνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους, Ζ, 188, cum selegisset. sic, κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστους, δ, 666, cum elegissem. ἄνδρε δύω, κ, 102. ι, 89. et 195, ἑτάρων δυοκαίδεκα ἀρίστους. ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας, ξ, 217. de *judicio* est Π, 387, οἳ βίῃ ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, qui vi in foro prava judicia judicant. et sic plene cum accusativo positum. si ergo κρίνειν, pro judicare, absolute ponitur, subintelligitur accusativus θέμιστας, fas et nefas discernere. sic et μ, 440, κρίνων νείκεα πολλὰ, secans lites multas: ut ergo et νείκεα possint subintelligi. nam ὁ δικαστὴς est quasi διχαστής τις, qui discriminat et discernit. de *prælio* frequens hujus verbi usus in poëta est. οἵ κε τάχιστα ἔκριναν μέγα νεῖκος πολέμου, qui sane promtissime decernunt vel cernunt et adeunt magnam contentionem pugnæ, σ, 263. et in hoc significatu media aut passiva forma frequentior. ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθα Ἄρηϊ, ut decernamus ferro per totum diem, Β, 385, ubi κρίνεσθαι ἄρηϊ est pro συγκρίνεσθαι, i. e. ἀναμίσγεσθαι, συγχεῖσθαι, commisceri, conseri; cui opponitur διακρίνεσθαι, dirimi. opposita enim συγκρίνειν καὶ διακρίνειν: et utrumque potest exprimi per simplex κρίνειν. ergo κρινόμεθα ἄρηϊ est συγκρινόμεθα, comparamur, contendimus. coll. 362, 446, ubi κρίνειν est pro

διακρίνειν. sic Σ, 209, πανημέριοι κρίνονται ἄρηϊ, i. e. εἰς διάκρισιν σπεύδουσιν, ἵνα τοῦ μίγνυσθαι παύσωνται: cernunt ferro. ex tali κρίνειν est et ὁ κριτὴς, δι' οὗ οἱ πρὸς ἔριν ἀναμεμιγμένοι διακρίνονται. ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν μένος κρίνηται ἄρηος, π, 269, i. e. σύμμιξις πολέμου γίνηται, quando pugnabimus cum illis. τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος, καὶ πως διακεκριμένως οἱ τοιοῦτοι μίγνυνται: τὴν ἀρχὴν μὲν συμπλεκόμενοι, τῷ δὲ τέλει τῆς μάχης διακρινόμενοι, ὅτι νίκη ἑτεραλκὴς γίνηται. cæterum hæc forma media etiam alios significatus admittit. σὺ δὲ εὖ κρίνασθαι (infin. pro imperativo) ἑταίρους τρεῖς, δ, 408, selige accurate tres socios. κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα κρινάσθων, θ, 36, juvenes duo et quinquaginta seliguntor: et est dualis imperat. a. 1. m. ad κούρω. possit quidem intelligi syncope Attica pluralis, pro κρινάσθωσαν: sed si conferas 48, κούρω δὲ κριθέντε δύω καὶ πεντήκοντα βήτην, ubi quoque dualis verbi duplex est positus, facile apparebit, quid sit veri. et h. l. medium notat passive. κρίνειν ergo est ἐκλέγειν, ἐπιλέγειν: nam debebant esse ἔκκριτοι, non vero πρωτόπειροι. ἐκρίνατο εἴκοσι φῶτας ἀρίστους, δ, 778, selegit ex procis. γέρων οὐκ αὐτοῖς ἐκρίνατο ὀνείρους, Ε, 150, dijudicavit illis somnia; ubi hoc κρίνειν notat διάκρισιν τῆς κατὰ τὸ ὄναρ συγχύσεως, discretionem somnii, quid veri insit. hinc et λύειν ὄνειρον dicimus, quasi ante συνδεδεμένον, καὶ οὕτω καμπύλον καὶ ἀδιευκρίνητον. postea inde compositum est ὁ ὀνειροκρίτης, qui idem est ac ὁ ὀνειροπόλος. εἵλετο, κρινάμενος τριηκόσια, sumsit, eligens trecenta pecorum capita, Λ, 696. nam κρίνασθαι est ἐκλέξασθαι, h. l. sic ἐπίλεκτος καὶ ἔκκριτος sunt idem. ἀρίστους κρινάμενος κατὰ λαὸν, I, 517. hi πρέσβεις erant ergo ἔκκριτοι τῶν ἀρίστων. κρινάμενος Κούρητας ἀριστῆας, Τ, 193, i. e. ἐπιλεξάμενος. κρινάμενος κατὰ δῆμον εἴκοσι φῶτας ἀρίστους, δ, 530. οὐκ ἄλλος κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πόλιν ἀρίστους, ω, 108, nemo meliores legeret, si seligeret ex civitate præstantissimos: nam κρῖναι et λέξασθαι sunt idem: sicut et κριτὸς καὶ λεκτός. ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι, ω, 506, viris pugnantibus, ubi quoque discernuntur fortes ab ignavis. ἄριστοι κρινθέντες, fortissimi selecti, Ν, 129: ubi ν a poëta non extruditur, sicut et in κλινθέντες. κεκριμένος οὖρος, Ξ, 19, est idem cum τῇ εὐκρινεῖ αὔρᾳ cui opponuntur αἱ συγκεχυμέναι καὶ ἄτακτοι θύελλαι. est tamen simul, dijudicatus et electus ex cæteris ventis ventus: antea enim dubium erat, quis ventus, et ex qua regione, esset ingruiturus ponto. cæterum opponuntur κρίνειν vel εὐκρίνειν, et συγχέειν. οὔτις κεκριμένη φυλακὴ ῥύεται στρατὸν, Κ, 417, nullæ electæ et constitutæ excubiæ tuentur castra. ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, ν, 182, i. e. ἐπιλέκτους, *auserlesene, ausgesuchte, (selected, picked.)* et in hoc sensu τὸ κρίνειν, seligere, præstantius habere, est Rom. xiv, 5. κοῦροι κεκριμένοι, i. e. ἔκκριτοι, π, 248, lecti. πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες, ω, 107, i. e. ἐπιλελεγμένοι: electi et æquales. de loco ι, 170, ubi quidam male legunt κρῖναι, vide κραίνω.

κριὸς, οῦ. ὁ. (Κάρα) aries, *der schaaf bock, widder, (a ram.)* habet nomen a κρίω, unde est ὁ κρίων. idem dicitur ὁ κτίλος, *ein leitbock, (a bell-wether,)* qui describitur ι, 448, seqq. et Cyclops alloquitur suum κριὸν velut intelligentem, ι, 447, qui Ulyssem servat, 461. Vide sub ἀρνειὸς, et Ἕλλη in R.

κριτὸς, ή, όν. (Κάρα) electus, selectus, egregius. κριτὸς λαὸς, Η, 434, i. e. ἐπίλεκτος, selecti milites. αἰσυμνῆται κριτοὶ ἐννέα, θ, 258, præfecti certaminum lecti et constituti. οἱ κριτικοὶ sunt in specie, οἱ εἰδότες κρίνειν τὰ ποιήματα. ὁ κριτὴς, judex, circumscribitur, μ, 439, s. ubi simul innuitur diligentia et adsiduitas ejus.

κροαίνω, f. ανῶ. (Κρῶ) pulso, in specie terram pedibus. quasi κρουαίνω, per paragogen. ἵππος θέει πεδίου κροαίνων, Ζ, 507. Ο, 264, i. e. κρούων καὶ κροτῶν κατὰ τῆς πεδιάδος τρέχει. hinc est proverbium, ἵππος εἰς πεδίον, de iis qui sunt ibi, ubi vires suas possunt apte exhibere et ostendere.

κρόκον, τὸ, vide κρόκος.

κροκόπεπλος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) croceam vestem indutus. est epitheton auroræ primæ, caliginosæ adhuc: nam sequens clarior aurora est ῥοδοδάκτυλος. et ea prima aurora sequitur phosphorum. Θ, 1. Τ, 1. Ψ, 227, coll. 226. Ω, 695.

κρόκος, ου. ὁ. et κρόκον, ου. τό. (Κρῶ) crocus vel crocum. herba rufi coloris. etiam vitellus ovi, a colore, dicitur τὸ κρόκον. est a τὸ κρύος, mutato υ in ο ex more Æolico: nam frigoris tempore hiemali viret et colligitur. Ξ, 348.

κρόμυον et κρόμμυον, ου. τό. (Μύω) cæpa, *eine zwiebel, bolle, (an onion.)* habet nomen ab ἡ κόρα, pupilla oculi, et μύω, δι' οὗ τὰς κόρας μύομεν, ob cujus exhalationem acrem oculos claudimus et comprimimus. cæterum est διουρητικὸν, καὶ μάχεται τῇ φλεγμονῇ. κρόμυον ποτῷ ὄψον, Λ, 629, cepam, potioni aptum ferculum, διὰ τὸ διψητικοὺς ποιεῖν τοὺς προσιεμένους αὐτὸ, καὶ, θερμὸν ὂν, ὀχλεῖν εἰς ποτὸν πλεῖον. χιτῶνα, οἷόν τε κρομύοιο κατὰ λοπὸν ἰσχαλέοιο, τ, 233, tunicam talem, qualis est cepæ membrana siccæ: et hoc dicit πρὸς τὸ εὔτονον τοῦ χιτῶνος καὶ ἰσχνόν. hinc, non χλωροῦ κρομύου, ejus enim λοπὸς est παχὺς, nec εὐτόνως ἔχει: sed ἰσχαλέου.

κρόσσαι, ῶν. αἱ. (Κάρα) sunt αἱ ἄκραι τῶν πύργων, καὶ οἷον κόρσαι καὶ κεφαλαὶ αὐτῶν, pinnæ murorum, *hervorragende einfassungen und brustwehren auf den mauern und thürmen, (projecting battlements and breast-works on walls and towers.)* est ab ἡ κόρση, quæ idem notat quod τὸ κάρα, caput; deinde, crinis. et αἱ κόρσαι in muris sunt idem quod αἱ κρόσσαι: διὸ καὶ ἐξοχὰς αὐτὰς καλοῦσι καὶ κεφαλίδας. κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις, Μ, 258, pinnas muri convellebant, injectis fer-

reis manibus, et dejiciebant demoliebanturque propugnacula superiora, et 444, κροσσάων (pro κροσσῶν) ἐπέβαινον, contra pinnas vadebant, demolituri eas. quidam interpretes, contextum non attendentes, mira et Homeri ævo ignota interpretamenta fingunt, nam intelligi volunt per κρόσσας, πολεμικὰς καὶ τειχομάχους κλίμακας ὑποτρόχους, *sturmleitern unten mit kleinen walzen, (ladders for scaling walls moving upon small rollers,)* scalas muris admovendas. aliis κρόσσαι sunt ὄργανα πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτήδεια, ἔχοντα ἔνδον ἀνάβασιν καλυπτομένην, ἕως ἄν τις τοὺς πύργους ἀνέλθῃ ὁ τειχομαχῶν. et hi τὸ ἔρυον sic exponunt, τὰς κρόσσας, i. e. τὰς τοιαύτας κλίμακας, κατὰ τῶν πύργων ἔρυον, trahebant has scalas ad muros. sed istæ expositiones sunt nimis artificiales; nec murus ipse tam altus erat, ut magnis scalis opus esset, cum summitas ejus manu potuerit contingi, ut de Sarpedone, 308, narratur. sicut οἱ κροσσοὶ in vestibus sunt fimbriæ, oris extremis vestium assutæ, *verbrämungen am rande, (fringe on the border of garments;)* sic istæ κρόσσαι sunt in muris propugnacula prominentia. ὁ κροσσὸς in genere est, series, *eine reihe, (a row,)* ordo.

κροταλίζω, f. ίσω. (Κρῶ) idem quod κροτέω, pulso, a quo fit κροτίζω, et interserta syllaba αλ, κροταλίζω. sic a τὸ γυῖον vel γύον fit ἐγγυαλίζω. hinc est τὸ κρόταλον, ου, instrumentum vel vas, per quod vario pulsu sonus cietur, *eine klapper, (an instrument or vessel which gives a sound when struck.)* ἵπποι κεινὰ ὄχεα κροτάλιζον, pro ἐκροτάλιζον, Λ, 160, multos inanes currus cum pulsu pedum, et aspero sono curruum ipsorum, trahebant cursu.

κρόταφος, ου. ὁ. (Κείρω) tempus, pars capitis. idem quod ἡ κόρση, q. v. ubi etymologia hujus est indicata. κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν, Ν, 188. Σ, 610. ἀμφὶ κροτάφοις, Ν, 805. Ο, 609. et 648, περί. sic et Π, 104. ἐπὶ, σ, 377. χ, 102. ὑπὸ, λ, 318. διὰ ἑτέρου κροτάφου, Δ, 502, ubi simul etymologia testificata per κόρσην. νύξε κατὰ κρόταφον, Υ, 397. Vide sub ἔδαφος.

κροτέω, f. ήσω. (Κρῶ) pulso. *ich klopfe, stampfe, (I strike, stamp,)* pulsando sonare facio. ἵπποι, κεινὰ ὄχεα κροτέοντες, inanem currum trahentes cum pulsu pedum versus terram, Ο, 453, *die mit dem leeren wagen ein geklapper macheten, (who made a clatter with the empty car.)* hinc est ὁ κρότος, pulsus. κροτεῖν notat et, pulsu compingere, sicut fabri ærarii compingunt vasa ænea. hinc ἐξ ἀπάτης κεκροτημένοι ἄνδρες, Theocrito 15, 49, dicuntur homines astu et fraude compositi quasi et confecti, διαῤῥαπισμένοι. ἰδάδες πανούργων ἔργων: ut metaphora fit ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν.

κρουνὸς, οῦ. ὁ. (Κρῶ) torrens, *ein regenbach, (a torrent.)* nam proprie οἱ κρουνοὶ sunt, οἱ καταρέοντες ἐξ ὄρους μετὰ ψόφου καί τινος κρούσεως, αἱ τῶν χειμάῤῥων ἀρχαί: nam perennes fontes vocantur πηγαὶ, quæ sunt τῶν ἀεννάων. est ergo a κρούω, quasi κρουσμῷ νάειν, cum pulsu et strepitu fluere; ut solent torrentes concitati aquis, ex imbre vel nive in monte collectis; *orte wo das regenwasser oder schneewasser zusammen füllet, und einen starkrauschenden und reissenden bach verursachet, (places where rain or snow-water collects and forms an impetuous torrent.)* ὕδωρ κρουνῶν ἐκ μεγάλων, Δ, 454, ubi sermo est de χειμάῤῥοις, torrentibus, *aus grossen regenbächen die von den bergen stürzen, (furious torrents descending from the mountains,)* ex quibus magnus strepitus oritur, et qui magnam vim habent. deinde et in genere fontem notat, ex quo rivus vel fluvius oritur. ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο, Χ, 208, coll. 147, κρουνὼ ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου, ubi posterius, πηγαὶ δοιαὶ, sunt explicatio prioris κρουνὼ, notantque idem: nam exponitur, quinam ii κρουνὼ sint? nimirum πηγαὶ δοιαὶ Σκαμάνδρου.

κρύβδα, (Κάρα) adverb. clam, occulte. κρύβδα Διὸς, Σ, 168, clam Jove, quod περιφράζει versibus duobus, 185, 186. dicitur pro eo et κύβδα.

κρύβδην, (Κάρα) adverb. idem. κρύβδην, μηδὲ ἀναφανδὰ, λ, 454, ubi vides duo opposita: clam, non vero palam. ὀτρύνειν κρύβδην, π, 153, *heimlich abzuschicken, (to despatch secretly.)* pro eo et κύβδην in usu est.

κρυερὸς, ὰ, όν. (Κρῶ) frigidus, frigere faciens. horrorem incutiens, horrens. κρυεροῦ φόβου, Ν, 48, fugæ frigidæ et horrentis: et opponitur ei ἡ ἀλκὴ, fortitudo firma. γόου κρυεροῖο οὔτις πρῆξις, lucrum, effectus utilis, Ω, 524. αἰψηρὸς κόρος κρυεροῖο γόοιο, δ, 103. κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, λ, 211. est a τὸ κρύος. et omne molestum et anxium frigori comparatur, sicut omne exhilarans calori.

κρυόεις, εσσα, εν. (Κρῶ) idem. φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, Ι, 2, trepidatio, fugæ horrentis socia: et fuga a concomitante sic dicitur, φόβος ὁ ψύχων τὸν φεύγοντα, *kalt machend vor angst, (fear that makes one shudder.)* sed, κρυόεσσα ἰωκὴ, Ε. 740, est active, horrorem incutiens insectatio.

κρυπτάδιος, ία, ιον. (Κάρα) clandestinus, occultus. cui opponitur ἀμφάδιος, i. e. φανερός. κρυπτάδια φρονέων, Α, 542, clandestina consilia fovens apud se. cui opponitur ἀμφαδὰ ἐμφαίνων τὰ κατὰ νοῦν. κρυπταδίη φιλότης, Ζ, 16, ἡ κατὰ μοιχείαν, et opponitur τῇ ἀμφαδίῃ, quæ est τοῦ γάμου.

κρυπτὸς, ὴ, όν. (Κάρα) occultatus. κρυπτὴν κληΐδα, Ξ, 168, ubi conf. κληίς.

κρύπτω, (per usum, pro κρύβω) f. ύψω. f. 2. υβῶ. (Κάρα) occulto, tego, abscondo. est quasi καρύβω, caput submissum occulo, ne videar ab aliis, eosve videam: a τὸ κάρα: caput abscondo. deinde in genere, contego, *ich verberge, verstecke, bedecke, (I conceal, secrete, cover.)* κρύπτων αὐτοὺς ἐν δίναις, contegens eos fluctibus suis, de flumine, Φ, 239. veritas historica est: feliciter flumen transibant vel tranabant, effugiebantque hostem. id poëta suo

more inflectit. τῶν οὐδέν σοι ἐγὼν κρύψω ἔπος, δ, 350. ρ, 141, et sequitur, οὐδ' ἐπικεύσω, nam utrumque verbum notat idem. *will dir kein wort davon verhehlen, (will not conceal a word from thee.)* κρύψειν τι θεὸν θνητήν τε γυναῖκα, λ, 243, occuluit oculis aliorum, abscondit. ἐμὲ δὲ ἔκρυψαν θεοί, ξ, 357, latere fecerunt me, ne viderent et deprehenderent me hostes. ἤθελέ με κρύψαι, Σ, 397, volebat me abscondere, oculis omnium subtrahere, i. e. volebat me supprimere. κεφαλὰς κορύθεσσι κρύψαντες, capita galeis abscondentes, Ξ, 373. κρύπτασκε σάκεϊ αὐτόν, tegebat clypeo eum, Θ, 272, *verbarg ihn hinter seinem schilde, (covered him with his shield.)* est imperfectum poëticum, pro ἔκρυπτε. ionice deberet esse κρύπτεσκε: sed poëta amat sæpe τὸ α, ob fortiorem sonum. κρύφθη (pro ἐκρύφθη) ὑπὸ ἀσπίδι, N, 405. et hanc τραχυφωνίαν, gratam ἐν καιροῖς, prætulit h. l. poëta τῷ, ἐκρύβη. ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι, λ, 442, coll. 441, et sunt infin. pro imperativis: quædam dic ei, quædam vero absconde. σήματα κεκρυμμένα ἀπὸ ἄλλων, signa quæ occulta sunt aliis, ψ, 110.

κρύσταλλος, ου. ὁ. (Κρῶ) gelu, glacies. ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, X, 152, nam glacies fit ex aqua frigore concreta. σακέεσσι (scutis) περιτρέφετο (circumdensabatur) κρυστάλλος, ξ, 477, *die schilde wurden mit eis überzogen, (the shields were covered with ice.)* est vox composita quidem ex τὸ κρύος, et στέλλομαι, contrahor: sed apte sub κρύος memoriæ mandatur. est et gemmæ nomen, ὁ vel ἡ κρύσταλλος. quidam duas posteriores syllabas pro meris paragogicis habent. Vide sub πάχνη.

κρυφηδὸν, (Κάρα) adverb. clam, dissimulanter. ἢ ἀμφαδὸν ἦε κρυφηδὸν, ξ, 330. τ, 299. ubi vides duo opposita.

ΚΡΩ', ex κράω contractum. clamo, voce dura proprie et aspera, deinde in genere, clare sonum edo ut late audiar. est etiam verbum factum ex ipso sono. hinc est κρύω, et κρύσσω. si conf. κλάω et κλάζω, videbis convenientiam.

κτάομαι, f. ήσομαι. (Κῶ) acquiro in possessionem, habeo mihi depositum, possideo. proprie notat id quod jacens vel positum habeo, immobile per se, a κέω, κεῖμαι: qualia sunt agri, ædes, etc. etiam argentea vel alia pretiosa. κτήμασι τέρπεσθαι, ἃ γέρων ἐκτήσατο Πηλεὺς, I, 400, bonis frui: quæ senex possidet et reposita habet Peleus. οἰκήων (servorum) οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεὺς, quos habebat, ξ, 4. et 450, ὅν ῥα συβώτης αὐτὸς κτήσατο, acquisiverat, comparaverat sibi servulum. ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος, inquit Telemachus de domo sua, quam pater Ulysses possederat, υ, 265, i. e. χάριν ἐμοῦ. σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω (nactus es, possedisti) ἄκοιτιν, ω, 192, cum magna εὐτυχίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ et præcipua tua præstantia conjugem habes. ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι τὸ πρὶν ἐπὶ εἰρήνης, I, 402, quæ dicunt Ilium possedisse antea, pacis tempore; ubi est infin. præt. pass. deponentialiter, et ionice pro κεκτῆσθαι quod Attici magis amant. sic et Herodotus habet ἐκτημένοι pro κεκτημένοι, possidentes.

κτέαρ, ατος. τό. (Κῶ) idem quod κτῆμα et κτῆσις et κτέανον, acquisitum, possessio, peculium. υἱὸν οὐ τέκετο ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, E, 154, filium non genuerat alium, ut eum relinqueret hæredem bonis suis. sic, I, 478, παῖδα μόνον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν, filium unicum, in re magna, et hæredem magnæ rei familiaris. τὴν δεῦρο ἤγαγε ἅμα ἄλλοισι κτεάτεσσι, Z, 426, sic et, τὸν δὲ ἤγετο ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοις κτεάτεσσι, Ψ, 829. ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, Σ, 300, qui ex Trojanis nimis sollicitus est de fortunis suis, sc. ne rapiant eas aliquando Græci; ei suadet Hector festive, ut eas jam nunc inter suos cives dividat, ut ii alacriores fiant ad defendendam patriam: δειλὸν γὰρ ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν. cæterum mordet his verbis Polydamantem, suadentem receptum intra mœnia, et valde divitem. ὃν ἐπὶ κτεάτεσσιν ἑοῖς γῆρας ἵκετ με, quem in possessionibus suis, et apud eas viventem, senectus inveniret, α, 218. οὖρον (custodem, præfectum) κατέλειπον (relinquebam) ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, apud et super fortunas meas, ο, 89. τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, α, 430, quam olim emerat Laërtes pecunia sua: nam videri quidem possit, esse dativum, ut præesset facultatibus suis; sed alia loca huic explicationi non addicunt. τίς σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, ξ, 115. et 452, παρὰ Ταφίων ἐπρίατο αὐτὸν κτεάτεσσιν ἑοῖσιν. et ο, 482, ἔνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, inquit Eumæus. Id tamen verisimile videatur, esse dativum communionis; emit me ut essem inter possessiones ejus et suus: addidit emendo me rebus suis. ὡς (sic) οὔτοι (nequaquam) χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω, lætus dominor in his possessionibus, δ, 93, inquit Menelaus, comperta cæde fratris sui. ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι, pugnans pro rebus suis, ρ, 471. κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο, fretus divitiis patris sui, υ, 289.

κτεατίζω, f. ίσω. (Κῶ) idem quod κτάομαι. possessionem acquiro, possideo. δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, hasta mea acquisivi mihi, i. e. captivam jure belli feci eam mihi, Π, 57. πολλὰ κτεατίσας, i. e. κτέατα σχὼν, β, 102. τ, 147. ω, 136. et 206, ὅν ῥά ποτε Λαέρτης αὐτὸς κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν, et sermo est de agro optime culto, i. e. ἐκτήσατο, comparavit sibi, οὐ κατὰ λόγον ὠνοῦ, non emtione, ἀλλ' ἐπειδὴ πολλὰ ἐμόγησε, multo labore rustico suo, κατὰ βίον ἁπλοῦν ἡρωϊκόν. nam priscis heroibus cultura agri erat honestissima.

κτείνω, f. κτενῶ. f. 2. κανῶ. (Κῶ) occido, jacere facio mortuum aliquem. *ich erlege, mache nieder, tödte, (I kill, slay, despatch.)* est a κέω i. e. κεῖμαι, unde est κτέω, κτένω, κτέννω, κτείνω, κτίννυμι, κτίννυμι, etc. quæ omnes formæ sunt, occido. nam κέω proprie est, jacere facio. *forma prima* κτέω est χ, 216, ὁπότε κεν τούτους κτέωμεν, ob metrum pro κτέωμεν. est et forma κτάω, a qua est κτῆμι, de qua infra. ἄνδρας μὲν

κτείνουσι, viros puberes interficiunt, in urbe capta, I, 589. σὺ δὲ κτείνεις ἀΐδήλως, Φ, 220, tu interficis omnes. τὸν κτενεῖ Ἕκτωρ, O, 65. et 68, Ἕκτορα κτενεῖ Ἀχιλλεύς, interficiet. κτενέω (distracte, pro κτενῶ, occidet) δέ με γυμνὸν (inermem) ἐόντα, X, 124. οὔτ' αὐτὸς κτενέει, Ω, 156, 185. sic infinitivus distracte, κτενέειν pro κτενεῖν, N, 42. O, 702. P, 496. οὐ γάρ με κτανέεις, pro κτανεῖς, fut. 2. interficies, X, 13. κτανέοντα (pro κτανοῦντα, occidere volentem) κατέκτα, interfecit, Σ, 309, i. e. τὸν ἐλπίζοντα ἢ εὔελπιν ὄντα κτεῖναι, qui sperabat se occisurum alios. κτείνων, interficiens, E, 848. N, 145, sc. Ἀχαιούς. X, 45. κτείνοντες, Λ, 754. ὡς κτείνω (aor. 1. conj. a.) αὐτούς, Θ, 182, ut occidam ipsos. αἴκεν ἐμὲ κτείνῃς, si forte me interfeceris, Υ, 186. sic, ὅπως μνηστῆρας κτείνῃς, α, 196, λ, 119. εἰ δέ κε Ἀλέξανδρον κτείνῃ Μενέλαος, interfecerit, Γ, 284, et hoc verbum deinde litteraliter urgebant Trojani, cur fœdere non tenerentur; nam Paris occisus non erat. sic κτείνῃ, E, 236. μή τίς σε κτείνῃ; num ne quis te occidat? ι, 406. et 408, οὖτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι, et priore loco est præsens conjunctivi. ἄνδρας κτείνωμεν, viros interficiamus, Z, 70, et in hoc labore includit et ipse se: sed 71 dicit, συλήσετε, prædabimini; et sic prudenter: laboris socius vult esse, sed non præmiorum. αὐτούς τ' ἔκτεινον, interficiebant, ut solet capta urbe, ξ, 265. ρ, 434. mulieres enim et pueri in servitutem abigebantur. κτεῖνον (pro ἔκτεινον, occidebant) ἐπιστροφάδην, ω, 183. sic, κτεῖνον δ' ἐπὶ (insuper) μηλοβοτῆρας, pastores, Σ, 529. αὐτὸν ἔκτεινεν υἱὸς Ἠοῦς, δ, 188, aor. 1. a. sic, μνηστῆρας, ψ, 8. τοὺς δ' ἐλθὼν, hos in reditu suo occidit, ω, 428, nam alios multos perdidit in itinere ipso. et omisso augmento, κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, K, 483. μεταΐσσων, Π, 398, ubi tamen est imperfectum. sic et, 594, ἔκτεινε Βαθυκλῆα. ἄνδρα ἐμὸν Ἀχιλλεύς, Τ, 296, ubi est aor. 1. τὴν κτεῖνε (imperf.) Κλυταιμνήστρη, λ, 421. ὃν κτεῖνε δι' ἀφραδίας, improviso, τ, 523. τίς ἀθανάτων κτεῖνε (aor. 1.) μνηστῆρας, ψ, 63. ἔκτειναν μου βοῦς, occiderunt boves meas, μ, 379. μή με κτεῖνε, ne me occide, Φ, 95. κτείνας (qui occidit) δήϊον ἄνδρα, Z, 481. πύματον, postremum, Λ, 758. κύνα ἢ βουκόλον, de leone, O, 587. ἡγεμόνα, Π, 292. ἀμυνόμενον περὶ πάτρης κτεῖνας, pro ἔκτεινας, occidisti, Ω, 500, nam α indicativi breve est in aor. 1. sed participii longum est, quia ν adesse concipitur, quasi κτείνανς. accentus ergo differentiam secundæ singularis indicativi a nominativo participii indicat: ubi rursus rationem aliquam vides, cur accentus, semel inventi et usurpati, non sint temere repudiandi. πολλοὺς Τρώων κτείνας, δ, 257. ἄνδρα, hominem, ξ, 380. κτείναντές με λάθρῃ, ρ, 80. κτείνασα πόσιν, maritum, ω, 199. αὐτὸν κτεῖναι, eum interficere, E, 435. κτεῖναι μὲν ἀλέεινε, abstinuit ab occidendo eo, Z, 167. ἥρωας, N, 629. καὶ αὐτούς, Ξ, 47. ὥς με ὄφελ' Ἕκτωρ, utinam is me occidisset, Φ, 279. ἱέμενοι, δ, 823. ν, 426. ξ, 282. ο, 30, cupientes interficere. sic, μεμαῶτες, ν, 50, et 315, μενεαίνετε. κτεῖναί με οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ, interficere me miserrima morte, sc. jus et fas tibi esto, ψ, 79. κτείνειν, ὅν κε θεός γε πόρῃ, interficere quemcunque fortuna mihi objiciat, Z, 228. sic, κτείνειν, Λ, 193, 208. μήτε αὐτόν, α, 39. δεινὸν δὲ, γένος βασιλήϊον, ἐστὶ κτείνειν, difficile et verendum est, interficere prolem regiam, π, 402. et 404, αὐτός τε κτενέω, pro κτενῶ, interficiam. κτείναιμι, interficerem, ξ, 405. τ, 490, ubi alii scribunt κτείνωμι pro κτείναιμι. et υ, 42. οὓς ἔκτανον, quos interfeci, ψ, 363, aor. 2. ind. a. et sine augmento, κτάνον ἄνδρα μήκιστον καὶ κάρτιστον, H, 155. ὅτι ἐγὼ κτάνον αὐτόν, Λ, 671. οὓς ἔκτανες, X, 272. ἔκτανε, B, 701. ἀλλά με μοῖρα ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός, Π, 849. αὐτὸν ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, Σ, 456. Τ, 414. τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς, Ω, 151. et 736, ἀδελφεόν. τὸν Ὀρέστης, α, 30. et 36, νοστήσαντα. et 299, πατροφονῆα. πᾶσι κατῆξεν αὐχένας, καὶ ἔκτανεν sc. πάντας, τ, 539. et 543, αἰετὸς χῆνας. et sine augmento, κτάνε, E, 679, ubi est, interfecisset, occidebat. sic et, Φ, 211. ἐπεὶ κτάνε, P, 60. οὓς, Φ, 236, 344. ἔκτανον αὐτοὶ αὐτούς, α, 108. αἵ οἱ ἔκτανον υἱούς, Ω, 479. per apocopen est ἔκτα, pro ἔκτανε, Ἄρτεμις αὐτήν, Z, 205. ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα, nimia fortitudo interemit eum, M, 46, nam poëta μέμφεται τὰς ὑπερβολὰς, (nimium in rebus etiam bonis) μέτρῳ γὰρ πανταχοῦ χρηστέον τοῖς πλεονεκτήμασι, (utendum est in præstantiis) διὰ τὸ, μηδὲν ἄγαν. est ergo nimii θράσους ἐνδεικτικὸν hoc loco. ἔκτα αὐτῷ πατέρα, α, 300, coll. 299. sic et γ, 198, 308. λ, 409, et his locis sermo est de Ægistho. ἔκταν, per apocopen pro ἔκτανον, occiderunt, K, 526. μ, 375. τ, 276. κτείνεσκε, imperf. Ionicum pro, ἔκτεινε, Ω, 393. κτείνονται, interficiuntur, cæduntur, Ξ, 60, N, 110. κτείνοντο pro ἐκτείνοντο, λ, 412, 520. υἱεῖς, ω, 38. κτεινώμεθα, Λ, 667, interficiamur, ubi includit se et Patroclûm ipsum Achillemque. κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς, E, 465, i. e. ab Achæis. quem notum satis Græcismum etiam Latini imitantur; occiditur mihi, i.e. a me. κτεινόμενος, qui interficitur, Π, 491. χ, 328. κτεινομένῳ, Σ, 99. κτεινομένων, λ, 416. ψ, 41. κτεινομένους, Λ, 410. Τ, 494. υ, 234. ἔκταθεν, pro ἐκτάθησαν, interfecti sunt, δ, 537.

κτίομεν, pro κτίωμεν, vide supra, ad initium.

κτέρας, ατος. τό. (Κῶ) possessio, peculium, idem quod κτέαρ. τῇ (ταύτῃ δὲ) μὲν κτέρας οὐδὲν ὅμοιον, K, 216, huic oviculæ nulla alia possessio similis; singularis τῇ est collective pro plurali, et Nestor loquitur hyperbolice. δέπας (poculum) περικαλλὲς, μέγα κτέρας, Ω, 235.

κτέρεα, έων. τά. (Κῶ) honores, qui sepeliendis vel jam sepultis habentur. compositiones mortuorum, inferiæ, justa funebria, proprie sunt τὰ κτεινομένοις προσήκοντα, justa quæ cæsis in bello heroibus peragebantur. nam est a κτέω, occido. *die lezte ehre einem erlegten kriegesmanne, (the last honours to a fallen warrior.)* huc pertinebat sepulcri et monumenti honor, ludi funebres, dona mortuo con-

gesta, etc. *οἵ κέ μιν ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειαν,* qui eum igne comburant, et supremos honores ei conferant, Ω, 38. *σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι,* α, 291, ubi sunt infinitivi pro imperativis; aggere ei tumulum, et infer ei inferias multas. sic et β, 222, *χεύσω, κτερεΐξω. ὄφρα ἕταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειε,* γ, 285. *τῷ κε ἔλαχον κτερέων,* tunc sane nactus essem supremos honores mortuus, ε, 311.

κτερεΐζω, f. *ίξω.* (Κῶ) supremis honoribus adficio mortuum. *ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν* (infin. Ionicus, pro *κτερεΐζειν*) *Ἕκτορα δῖον,* interrogat Achilles Priamum, Ω, 657, quot dies cupis justo et supremo honore adficere eum? *ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε,* Ψ, 646, i, et amicum tuum certaminibus funebribus honora supremum: *κτέρας δίδου ἐπιτάφιον αὐτῷ.*

κτερίζω, f. *ίσω* et attice *ιῶ.* (Κῶ) idem quod *κτερεΐζω. ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοὶ,* supremis honoribus adficient me jacentem et cæsum, Λ, 455. *οὔ σε πρὶν κτεριῶ,* Σ, 334, non tuum funus ante curabo honoribus justis. *τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοὶ,* Χ, 336.

κτέω, vide sub *κτείνω,* ad initium.

κτῆμα, *ατος. τό.* (Κῶ) acquisitum, possessio. *μή τι κτῆμα, σεῦ ἀέκητι, δόμων ἐκφέρηται,* ο, 19, ne tibi quid tuarum rerum domo efferatur. *κτήματα ἑλὼν εὖ πάντα,* Γ, 72. et 70, *ἀμφ᾽ Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.* et 458, *Ἑλένην κτήματα ἅμα αὐτῇ ἔκδοτε. ἔνθα ἄλοχον καὶ νήπιον υἱὸν καὶ κτήματα πολλὰ κατέλιπον,* Ε, 481. *Ἑλένην καὶ κτήματα ἅμα αὐτῇ δώομεν Ἀτρείδαις,* Η, 350, suadet Antenor. et 363, *γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω, κτήματα δὲ, ὅσα ἀγόμην ἐξ Ἄργεος, πάντα ἐθέλω δοῦναι,* respondet Paris. et 389, s. ubi id responsum renuntiatur Atridis. et 400, *μή ἄρα τις νῦν κτήματα (ἀπὸ) Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω, μηδὲ Ἑλένην,* statuunt Atridæ, sed fortunæ belli rem committendam censent. *ὅθι (ἐν Θήβαις) πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,* Ι, 382. δ, 127, ubi etymologice et attice verbum est appositum. *πολλὰ δὲ (εἰς) Φρυγίην καὶ Μηονίην κτήματα περνάμενα ἵκει,* multæ eo avectæ sunt opes Trojanæ, Σ, 292. *καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήματα ἅμα αὐτῇ πάντα δώσειν Ἀτρείδαις,* Χ, 114, inquit Hector, deliberans secum de pace. vides igitur, quo sensu Ὅμηρος ponat *κτήματα,* sc. *ἐπὶ πάντων ἁπλῶς ὑπαρχόντων:* sed *οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον κτήματα ἰδίως ἐπὶ ἀγρῶν καὶ οἴκων φασίν.* maxime tamen et in Homero *κτήματα* sunt *ἀπόθετα,* nam alia quibus quotidie utimur, sunt *χρήματα,* in sensu proprio, a *χρᾶσθαι,* uti, sicut illud est a *κεῖσθαι,* jacere. *οἵ μου κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ μὰψ οἴχεσθε ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ᾽ αὐτῇ,* Ν, 626, qui mihi conjugem meam et multa bona, sine ulla ratione, abduxistis, postquam benigne hospitio excepti fueratis ab ea; inquit Menelaus. *ὑμὰ κτήματα ἔδοντες,* α, 375. β, 140, vestra bona comedentes, *zehren von dem euerem, (consuming your substance.) ὅστις ἀέκοντα βίῃ κτήματα ἀποῤῥαίσει,* α, 404, qui invitum vi bonis suis deprædaturus sit. et 402, *κτήματα δ᾽ αὐτὸς ἔχοις,* possessiones tuas ipse teneas. *βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματα ἔδονται,* comedent, β, 123. et 313, *ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματα ἐμὰ, μνηστῆρες.* et 335, *κτήματα πάντα δασαίμεθα,* dividamus inter nos. *κτήματα ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας, εἰς νῆας,* γ, 154, de abeuntibus ex Trojano Græcis. et 312, *πολλὰ ἄγων,* adducens vel apportans in navibus. et 314, *προλιπὼν,* derelinquens. sic, ο, 11. *ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματα ἔασιν,* hujus domus et possessiones sunt æternæ, δ, 79. *παισὶν ἐπιτρέψειαν κτήματα ἐν μεγάροις,* η, 150, liberis suis committant bona sua. et 314, *οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,* inquit Alcinous ad Ulyssen, si in Scheria manere velit. *ἐκ πόλιος δ᾽ ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες ἐδασσάμεθα,* dividebamus inter nos, ι, 41. *κτήματα σπήεσσιν ἐμπελάσατε,* bona in speluncis deponite, κ, 404. et 424, *ἐμπελάσομεν. πολλὰ ὑμῖν κτήματα ἐν μεγάροις, θεῶν ἰότητι, κέονται,* i. e. *κεῖνται,* λ, 340. *ἐξάειραν ἐκ νηὸς,* ν, 120. *haben ausgeladen, (have unloaded.) δαρδάπτουσιν,* ξ, 92, devorant proci. et 291, *εἰς Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματα ἔκειτο.* et 323, *καί μοι κτήματ᾽ ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατο Ὀδυσσεύς.* sic et τ, 293. *μή σοι καταφάγωσι πάντα κτήματα δασσάμενοι,* ο, 13. *βίοτον δ᾽ αὐτοὶ καὶ κτήματα ἔχωμεν δασσάμενοι ἐφ᾽ ἡμᾶς,* π, 384, inquiunt proci de bonis Telemachi. *αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ᾽ ἀκήρατα* (illæsa) *κεῖται ἐν οἴκῳ,* ρ, 532. *κείροντας,* absumentes bona mea, σ, 143. *πάντα φυλάσσειν,* τ, 23. et 411, *ὅθι ποῦ* (*ὅπου,* ubi) *μοι κτήματα ἔασιν,* possessiones meæ sunt, *τὰ ἐν κτήσει, meine güter, (my property.) δάσασθαι,* υ, 216. *ὀπάσω,* φ, 214. *ὁπόσα σοί ἐστι, τὰ δὲ ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι,* quæ in domo et extra domum sunt, χ, 220. et 370, *ἔκειρον ἐν μεγάροισ. ἔδον,* comedebant, ψ, 9. et 355, *τά μοί ἐστι, κόμιζε,* cura possessiones meas, ubi sic vocat omnia quæ habet, inclusis et pecoribus. *κείροντες,* ω, 458. *κτήμασι τέρπεσθαι, ἃ ἐκτήσατο Πηλεὺς,* Ι, 400. *κτήμασιν ἀνάσσοι,* α, 117. *οὔτις μοὶ ἐρίσσεται κτήμασιν,* δ, 81, coll. 79, divitiis. *ἀγαγὼν σὺν κτήμασιν,* δ, 175. *τεταρπόμενος τεκέεσσι καὶ ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν,* ξ, 245.

κτῆμι, (Κῶ) occido. quasi a *κτάω* pro *κτείνω.* aor. 2. *ἔκτην.* infin. præs. *κτάναι,* et cum paragoge Attica, *κτάμεναι,* Ε, 301. Ρ, 8. κ, 295, 322. *κτάσθαι* est infin. præs. pass. interfici, *φονευθῆναι,* Ο, 558. et particip. præs. pass. *κτάμενος,* qui interficitur vel interficiebatur; Γ, 375, *βοὸς ἶφι κταμένοιο ἀδελφειοῦ,* Ε, 21. et 28, *κτάμενον. ἀνεψιοῦ κταμένοιο,* Ο, 554. *σεῦ,* Σ, 337. Ψ, 23. *κταμένης ἐλάφου,* Π, 757. *κταμένῳ,* Χ, 72. et 75, *κταμένοιο γέροντος. κταμένων,* Ν, 262. *κταμένοις,* χ, 401.

κτῆσις, *ιος* et *εως.* (Κῶ) acquisitum, possessio. *μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδ᾽ ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων,* Ο, 663, ubi *κτῆσις* omne id denotat, quod quis suum possidet in patria sua. *κτήσιος ἀσχαλάων, ἥν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοὶ,* ob bona sua inquietus, quæ ei comedunt nobiles proci, τ, 534. *χηρωσταὶ δὲ διαδατέουσι κτῆσιν,*

relicti orbi liberi ejus dividunt inter se bona, E, 158. ὃν Ἑρμείας ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσε, quem Mercurius amabat, et bona præbuerat, Ξ, 491, quæ κτῆσις maxime erat priscis in re pecuaria. ὅσσην κτῆσιν πτολίεθρον ἐντὸς ἐέργει, quotquot opes urbs includit, Σ, 512. X, 121, per quæ verba præcedens τὰ πάντα explicatur nam κτῆσις et κτῆμα complectitur omnia quæ possidentur. ἵνα δείξειας αὐτῷ ἕκαστα, κτῆσιν ἐμὴν (terras meas) δμῶάς τε καὶ μέγα δῶμα, T, 333. βίοτον κατακείρετε πολλὸν, κτῆσιν Τηλεμάχοιο, δ, 687, quem is possidet. ἰδόντα με κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε καὶ μέγα δῶμα, η, 225. ἄναξ (herus meus) μὲ ἐφίλει, καὶ κτῆσιν (peculium) ὄπασσε, ξ, 62, inquit Eumæus. ἢ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω, (an integra omnia conservarem) κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ μέγα δῶμα, τ, 526.

κτητὸς, ἡ, όν. (Κῶ) quod acquiritur et acquiri potest, parabilis. κτητοὶ δὲ τρίποδες, et tripodes ad possidendum acquiri possunt, I, 407, in oppositione ad vitam semel amissam.

κτίδεος, έα, εον, vide sub ἰκτίδεος.

κτίζω, f. ίσω. (Κῶ) condo, locum habitabilem facio, *lege an zum bewohnen, stifte, gründe, (I found, build, make habitable.)* est a κίω. jacere facio. possis et a κτάω deducere: sed præstat a κίω. inde fit κτίω, et κτίω, et κτίζω. κτίσσε (ἔκτισε) δὲ Δαρδανίην, i. e. οἰκισθῆναι ἐποίησε, Y, 216. Θήβης ἕδος ἔκτισαν, λ, 262, et quidem primi: nam postea Cadmus restituit eam regionem.

κτίλος, ου. ὁ. (Ἕω) aries, dux gregis. dictus a κίω, insertis litteris duabus; quia præit gregem, ὁ προηγούμενος τῆς ποίμνης κριός. et quia talis solebat esse χειροήθης καὶ ἥμερος, ad manum pastoris adsuetus et cicur; hinc κτίλος, quasi adjective, omne aliud cicur et mansuetum animal notat; quod accedit, quando id vocamus. igitur metaphorice est κτίλος, ὁ συνήθης, εἰθισμένος τῇ χειρὶ, σύντροφος, συντεθραμμένος. hinc est verbum κτιλόω, f. ώσω, cicuro; ut Herodotus: ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων, reliquas ex cæde Amazonas cicuraverunt, i. e. εἰς γυναῖκας ἔσχον, πραΰναντες αὐτάς. et ὁ ἐκτιλωμένος est, ὁ συνήθης τινὶ, qui alicui adsuevit, ad eumque libenter appropinquat et frequenter. proprie autem κτίλος est, ἀρνειὸς τὸ πῶυ πᾶν περιερχόμενος διὰ χειροήθειαν, ὁ τῶν ἄλλων προπορευόμενος, a κίω, vado. unus filiorum Jovis nomine proprio vocatur ὁ Κτίλος. αὐτὸς δὲ, κτίλος ὣς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, et ipse, ut aries cicur, circumversatur per ordines militum, Γ, 196, de Ulysse, qui erat dux adjutor generalis copiarum, summo duci Agamemnoni. ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, N, 492. Eustathius alibi hoc nomen a κτίζειν, i. e. τρέφειν, deduci posse scribit: sed magis tamen ad κίειν inclinat; idque merito. Vide sub κριός.

κτυπέω, f. ήσω. (Τύπω) pulso cum sonitu, sonitum pulsando facio, fragorem edo. κτυπέει δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὕλη, N, 140, sylva sub eo sonat, *der wald und das gebüsche prasselt, (the trees and bushes crashed;)* ubi sermo est de saxo ex petra alta devoluto et adfligente arbusta. sic, δρῦς μεγάλα κτυπέουσαι ἔπιπτον, Ψ, 119, arbores cæsæ procidebant magnopere sonantes. Ζεὺς μεγάλα ἔκτυπε, valide tonuit, P, 595. φ, 413, et est aoristus secundus. Ζεὺς σμερδαλέα κτυπέων, i. e. βροντῶν, H, 479, neutrum adverbialiter, terribiliter. sic, ἔκτυπε ἐξ Ἴδης Ζεὺς, Θ, 75. et 170, ἀπ' ὀρέων, i. e. ἐβρόντησε, ad terrendos Græcos, quibus adversa erat hæc tempestas.

κτύπος, ου. ὁ. (Τύπω) sonitus cum fragore, *das geprassel, (a clatter.)* ἵππων κτύπος βάλλει οὔατα, sonitus equorum vadentium accidit ad aures meas, K, 535. et 532, πρῶτος κτύπον ἄϊεν, primus audivit sonitum equorum currentium. sic, οὐκ ἔρριγα, P, 175, non horrere soleo sonum equorum accelerantium in pugna. τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, M, 338, de pugna. ὑπὸ ποσὶν ἀνδρῶν ὤρνυτο κτύπος, a pedibus virorum excitabatur sonitus, T, 363. sic, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν, π, 6, circum aures ejus sonabat sonus ambulantis alicujus, coll. 10, ubi δοῦπος est idem. sic, τ, 444. ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ, φ, 237, 383, si quis in domo audiat gemitum aut sonum ex cædendo ortum. τόσος κτύπος ὦρτο, Y, 66, Jove tonante, et Neptuno simul concutiente terram. nam per id prœlium deorum, gravissima tempestas una cum terræ motu et obscuratione aëris poëtice describitur, quæ partim Græcis partim Trojanis inimica erat. loco O, 379, legunt quidam Διὸς κτύπον, coll. 377, i. e. βροντήν: pro quo alii rectius habent νόον. cæterum κτύπος est ἦχος ὁ ἀπὸ συγκρούσεως. huc pertinet et ὁ πίτυλος, ου, percussio, plaga, cum sonitu; transpositis litteris pro τύπιλος. Theocr. Id. 22, 127, αἰεὶ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δηλεῖτο (lædebatur, quassabatur) πρόσωπον, de pugilatu. hinc est τὸ πιτύλισμα, complosio manuum cum gesticulatione. et πιτυλεύω. Aristoph. Vesp. 676. πιτυλίζω, id.

κύαμος, ου. ὁ. (Κύω) faba, maxime ea species quam Germani *wälsche bonen,* vulgo *saubonen, (kidney beans,)* vocant; et quas Græci etiam ὑοσκυάμους (ab ὁ ὑοσκύαμος, ου, ab ὁ ὗς, sus) appellant. vox est a κυεῖν, quia putantur αἴτιοι τοῦ κυεῖν, aptæ ad imprægnandum: hinc et testiculi viriles dicuntur κύαμοι. imo et prima illa intumescentia circa papillam in mammilla, quando puellæ incipiunt pubescere, dicitur κύαμος. Quia Pythagoricum symbolum est: abstineto, fabis, κυάμων χεῖρας ἀπέχεσθαι, constat vero, pro cibo κυάμοις et Pythagoram ejusque sectatores frequenter usos esse: existimamus, Pythagoram hoc symbolo voluisse connubia cum nimis teneris puellis interdicere. nam is prudentissimus philosophus, qui nil inepte moliebatur, consulebat robustæ et valenti soboli, et vitæ conjugum. Quis vero nescit, et ipsas nimis teneras puellas, si citra ætatis maturitatem matres fiunt, valetudinis jacturam facere; et sobolem infirmiorem pro-

ducere? in re vero domestica non minus multa incommoda incidunt sub domina vix infantiæ annos egredi incipiente. in magna autem Græcia tunc invaluerat mos ducendi uxores ejusmodi, vix dum ad aliquam pubertatem accedentes. Quæ portenta Iamblichus aliquis aut Malchus commentus est; et quæ deinde alii quoque sparserunt, de Pythagoreorum doctrina et consuetudine: neminem rerum accuratiorem æstimatorem movebunt. cæterum *κύαμοι* dicuntur et *πύανοι*: teste Schol. Aristoph. Equ. 725. unde mensis *πυανεψιὼν*, *ῶνος*. *ὁ ἀπὸ πτύου κατὰ ἀπωὴν θρώσκουσιν κύαμοι μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθον*, N, 589, a ventilabro (*wurfschaufel*) *(a van)* in area saliunt fabæ fuscæ, et pisa: nam color harum fabarum est fuscus et rufus, *schwärzlich roth*, *(dark red.)*

κυάνειος et *κυάνεος*, *έη*, *εον*. (Χάω) colore nigricante. *κυάνεος δράκων*, Λ, 26, 39, nigricans in dorso, quali colore et corvus in sole et movens se. *κυάνεον νέφος*, Ψ, 188, ad diff. *τοῦ χρυσίου ἢ διαλεύκου νέφεος*. et metaphorice, *Τρώων νέφος κυάνεον*, Π, 66, i. e. *στρατιωτικὴ πύκνωσις*. et tropus eo aptior, quia Troja in alto sita, *αἰπεινὴ καὶ ἀνεμόεσσα*: nam ex alto veniunt nubes densæ et nigricantes. *κυάνεον κάλυμμα*, Ω, 94, atrum velamen; et explicatio additur, *οὐ οὔτι ἔσθος μελάντερον*, quo nulla vestis poterat esse atrior: et sermo est de Thetide in luctu. *κυάνεαι ὀφρύες*, de Jove, atra supercilia, Α, 528. Ρ, 209. et de Junone, Ο, 102. ubi physice aër atris nubibus obductus intelligitur. *φάλαγγες*, Δ, 281. *κυανέη νεφέλη*, Ε, 345. Υ, 418. *μ*, 74, 405. *ξ*, 303, nubes atra; nam aliæ *πυῤῥάζουσι*, aliæ *ὑπολευκαίνονται*. *ψάμμῳ κυανέῃ*, *μ*, 243. *κυανέην κάπετον*, Σ, 564, fossam nigram; i. e. valde profundam. *χαῖται κυάνεαι*, comæ nigræ, Hectoris, Χ, 402. *ἐθειράδες*, pili Ulyssis in capite et barba, *π*, 176. Vide sub *φάλαγξ*.

κυανόπεζα, *ης*. *ἡ*. (Πάω) nigro pede, vel, nigricante ora. est epitheton mensæ apud poëtam, Λ, 628, *τράπεζαν καλὴν, κυανόπεζαν, ἐΰξοον*, ut notetur mensa *ἡ ἀπὸ κυάνου ἔχουσα τοὺς πόδας*, vel *ἔχουσα κυάνεον τὸν ἔξω κύκλον*: *schwarzfüssig* vel *schwarzrandig*, *(having black feet or a black border.)*

κυανοπρώρειος, *ου*. *ὁ ἡ*. (Ὄρω) nigricantem proram habens. a colore piceo epitheton navis. et est formatum nomen velut *περιεκτικὸν*, ut *ἡμετέρειος*. *πέντε νέας κυανοπρωρείους*, *γ*, 299.

κυανόπρωρος, *ου*. *ὁ ἡ*. (Ὄρω) idem. Ο, 693. Ψ, 852, 878. *ι*, 482, 539. *μ*, 100. conf. *μιλτοπάρηος*.

κύανος, *ου*. *ὁ*. (Χάω) color nigricans, *schwarz das ins blaue schimmert*, *(raven-gray,)* qualis est color cœli puri interdiu, aut corvi ad solem: *χρῶμα τὸ μέλαν*. est a *τὸ κῦμα*, quasi *κυμάνεος*, fluctibus maris similis quodammodo; cæruleus color. *οἶμοι δέκα μέλανος κυάνοιο*, Λ, 24. *θριγκὸς κυάνοιο*, *η*, 87.

κυανοχαίτης, *ου*. *ὁ*. (Χάω) nigram comam habens. ab *ὁ κύανος*, color nigricans. est fere epitheton Neptuni, nam undæ motæ nigricantes sunt quasi comæ quædam maris. hinc et Neptunus absolute dicitur *ὁ Κυανοχαίτης*, Υ, 144. *ι*, 536. et, *Γαιήοχε, Κυανοχαῖτα*, in vocativo, Ο, 174, 201. *ι*, 528. et in nominativo ob metrum, *Κυανοχαῖτα Ποσειδάων*, Ν, 563. Ξ, 390. *Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ*, *γ*, 6. deinde est et equi, *ἵππῳ εἰσάμενος κυανοχαίτῃ*, Υ, 224, Boreas similis factus equo nigra juba ornato, cum equabus coiturus. sic *ὁ αἰολοχαίτης* dicitur *ὁ ποικίλας ἔχων τρίχας*: et *ὁ δρομιχαίτης*, in cursu jubam jactans, et *μελαγχαίτης*, *γλαυκοχαίτης*, etc.

κυανῶπις, *ιδος*. *ἡ*. (Ὄφ) nigris oculis prædita. a *κυάνεος*, nigricans. *κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης*, *μ*, 60, cærulei maris.

κυβερνάω, f. *ήσω*. (Νέω) guberno navem. est ab *ἡ κύβη*, caput, et *ἡ ναῦς*, compositum verbum, interserto per usum *ρ*, ut notetur capitalis rectio navis. *ἐκαίνυτο* (vincebat) *φῦλα ἀνθρώπων νῆα κυβερνῆσαι*, *γ*, 283.

κυβερνητὴρ, *ῆρος*. *ὁ*. (Νέω) gubernator. *οὐ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν*, *θ*, 556, quia omnes nautæ hanc artem percallent.

κυβερνήτης, *ου*. *ὁ*. (Νέω) idem. *μήτι* (consilio et prudentia) *κυβερνήτης ἐν πόντῳ ἰθύνει νῆα ἐρεχθομένην ἀνέμοις*, Ψ, 316. *κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος ἔπεφνε*, *den obersteuermann*, *(the pilot,)* *γ*, 279—283; et in tempestatibus maxime conspicitur ars ejus. *τὴνδε* (*ναῦν*) *ἄνεμος καὶ κυβερνήτης ἴθυνε*, *λ*, 10. *μ*, 152. et 412, *πλῆξε κυβερνήτεω* (ionice pro *κυβερνήτου*) *κεφαλήν*. et 217, *σοὶ δὲ, κυβερνῆτα, ὧδε ἐπιτέλλομαι*, tibi sic præcipio. *τὰς δ᾽* (*νῆας*) *ἄνεμος καὶ κυβερνῆται ἴθυνον*, *ι*, 78. *ξ*, 256. *οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήϊα* (gubernacula) *νηῶν*, Τ, 43.

κυβιστάω, f. *ήσω*. (Κύβω) est, *ἐπὶ κεφαλὴν πίπτω*, *stürze über kopf*, *(I tumble headlong.)* ab *ἡ κύβη*, unde *κυβάω*, f. *ήσω*, i. e. *καταστρέφω*: et hinc quoque *ὁ κύβος*. in specie est, capite demisso aquas subeo. *ἦ μάλα ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ*, certe valde levis vir, adeo facile in caput abit, Π, 745, coll. 742, s. et conf. *ἀρνευτήρ*. et 749, *ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων* (de curru) *ῥεῖα κυβιστᾷ*: et sensus est, si id tam facile ei procedit ex curru ad terram, quanto facilius ex navi vel littore in pontum pronus abire possit. *ἰχθύες κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα*, Φ, 354, pisces in pulcris fluentis prono capite fundum petebant hic illic, ut *τὸ σὺν ταράχῳ κατακολυμβᾷν* eorum notetur.

κυβιστητὴρ, *ῆρος*. *ὁ*. (Κύβω) qui pronus ex alto dejicit in caput se, et quidem proprie in aquam: quod erat exercitium hominum nauticorum aut in aquis se exercentium. vide *ἀρνευτήρ*. *ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασι*, Π, 750, coll. 745—749. *δοιὼ δὲ κυβιστητῆρες κατ᾽ αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους*, Σ, 604. *δ*, 18, *ὡς οἷα κορυφαῖοι χοροῦ, ὀρχούμενοι ἅμα καὶ δινούμενοι*, i. e. *στρεφόμενοι χορικῶς*. ut

ergo h. l. species saltatorum, aut magistrorum saltandi, frequenter caput declinantium, describatur. Vide sub ἀρνευτὴρ, ὀρχέομαι, et χορός.

κύβος, ου. ὁ. (Κύβω) cubus ἐξάπλευρος, *ein würfel von sechs seiten, (a die with six sides.)* est a κύβω vel κύπτω declino caput, ὡς οἷον κάτω κάρα, κατὰ τοὺς ἐπικύπτοντας, γινόμενος ἐν τῷ κατακυλίεσθαι, quasi, quod attinet caput, semper præcipitans, quando devolvitur jactu, ad morem inclinantium caput suum. ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον, est, jacere aleam, *einen wurf thun, (to throw the dice;)* nam et ipsum aleæ lusum denotat hoc nomen. cæterum prisci solebant tribus κύβοις lusitare, non duobus ut recentiores. hinc proverbium de iis, qui mediocre cupiunt nihil: ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβους, de maximo et minimo numero, qui evenire potest tribus tesseris. nam κύβος, præter id quod jam dictum est, etiam τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα designat, *das ess, (the ace,)* e. c. δύω κύβω καὶ τέτταρα, quando duæ tesseræ ostendunt superne unitates, una autem quatuor puncta, bis unum et quatuor, *zwey ess und ein quatuor, (two aces and a quatre.)* vincebat is, qui vel ter sex, vel ter unum jecerat. ἥρωες hoc ludo delectabantur. puncta in cubo, *die augen, (the points,)* vocabantur τρήματα: hinc lusor dicitur ὁ τρηματίτης, ου. de cubis ipsis est proverbium: ἀεὶ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, i. e. Jupiter semper consilium suum obtinet, etiam in iis quæ nobis casu fieri videntur. Vide sub Ἀστράγαλος.

ΚΥ'ΒΩ, et per usum Κύπτω, f. 1. ύψω. f. 2. υβῶ. inclino caput; nam hic significatus est proprius. ἡ κύβη est caput; et vel nomen a verbo, vel verbum ab hoc nomine, ortum: prius tamen vero similius. *ich bücke den kopf vorwärts, ich küppe, (I incline my head forward, I bow.)* ὁσάκις γὰρ κύψει ὁ γέρων (Τάνταλος) πιεῖν μενεαίνων, λ, 584. ἔλαβεν ἐκ πεδίου, κύψας, Ρ, 621, *bückete sich, und nahm sie auf, (stooped and picked them up.)* ὑπέδραμε κύψας, καὶ ἔλαβε γούνων, Φ, 69, subtercurrit ictum hastæ inclinato corpore et capite, et apprehendit genua ejus, *unterlief den schuss mit gebücketem leibe, (stooped and avoided the weapon.)* κύψαντι, ei cum inclinaret corpus, Δ, 468. ab ἡ κύβη dicta est et ἡ Κυβήβη, i. e. ἡ Ῥέα, quæ et Cybele, sine dubio a rotunda et capiti humano simili figura terræ, nam ἡ Ῥέα est, physice, tellus. ab ea dicitur ὁ κύβηβος, ὁ κατεχόμενος αὐτῇ, ἢ καὶ ἄλλῳ τινὶ δαίμονι, *ein besessener, ein inspirirter, (one possessed, or inspired;)* qui idem dicitur ὁ σάβος, σαβάζιος, βάκχος, βαβάκτης, βάβαξ, ἐμμανὴς, φλέδων: *ein verrücketer im kopfe, (an insane person.)* quia in dialecto Æolica τὸ ο et υ facile permutantur; hinc apparet, τὴν κύβην, si imagineris κόβην, facile cum Germanorum, *kopp, kopf, (head,)* caput, conciliari. imo et verbum κόπω, κόπτω, aliquo modo huc pertinere possit. ὁ κυβάλης est dictus ἀπὸ τοῦ κατακύπτειν συχνῶς, quem pueri et ἡμίανδρον, ἡμιγύναικα, καὶ στρόβιχον ἐβλασφήμουν.

κυδαίνω, f. ανῶ. (Κύω) dignitate et honore adficio, orno præcellentia, veneror, præstantem facio, decoro. Λητώ καὶ Ἄρτεμις Αἰνείαν ἀκέοντό τε κύδαινόν τε, Ε, 448, deæ istæ in templo suo curabant ex lassitudine Æneam, et honore adficiebant. nam magnus omnino honor, a deabus curari. veritas est: fugit in urbem Æneas, atque ibi, sub specie rei divinæ faciendæ, aliquamdiu se refecit; cum interim uterque exercitus crederet, eum adhuc versari in pugna. πάντας κυδαίνων, Κ, 69, omnes honore suo dignos putans, et honorifice eos tractans, verbis factisque: simul inest, laudans, prædicans, extollens. κυδαίνων Ἀχιλῆα, Ν, 348, ut honorem tribueret Achilli Jupiter. nam cum vincebant Trojani, absente Achille: intelligebant Græci, quantum momentum esset in hoc viro, et quam male egerint offendentes eum. et 350, Θέτιν κύδαινε, pro ἐκύδαινε, καὶ υἷα αὐτῆς, in honorem Thetidis id volebat. Ζεὺς τὸν Ἕκτορα ἐτίμα καὶ ἐκύδαινε, Ο, 612, insignem et gloriosum faciebat. κύδηνεν δὲ Πηλείωνα, Ψ, 793, laude extulit, honorifico verbo insignem prædicavit, coll. 792. ex quo loco ille paullo ante ex Κ citatus, lucem suam mutuatur. κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος, ξ, 438, honoris sensu adfecit animum heri sui personati; exhilaravit placide, cum agnosceret se tractari honorifice. nam quisque bonus lætatur honore sibi debito. ῥηΐδιον θεοῖς, ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι, π, 212, facile est diis, aut honestare hominem, aut adfligere et vilem facere. ut ergo videas, τὸ κυδαίνειν præcellentiam significare tributam. et h. l. id fiebat per tributam formam majestaticam; cum nimirum Ulysses, aperiens se filio, personam turpem deponeret. *herrlich oder schlecht zu machen, (to make illustrious or mean.)* semper ergo ἐπὶ τιμῆς, et in optimo sensu ponitur hoc verbum; sicut omnia reliqua ad κῦδος pertinentia: notatque etiam, lætificare. sed κυδάζω recentiorum est, et ponitur ἐπὶ λοιδορίας.

κυδάλιμος, ου. ὁ ἡ. (Κύω) honoris et decoris plenus, honestans. idem ac κύδιμος, cum epenthesi syllabæ αλ, ex more. Μενέλαος κυδάλιμος, Δ, 100, 177. Η, 392. Ν, 601, 606. Ρ, 69. δ, 2, 16. ε, 5. Αἴας, Ο, 415. Νέστωρ, Τ, 238. Ἀχιλλεὺς, Τ, 439. Καπανεὺς, Δ, 403. Ὀδυσσεὺς, γ, 219. ε, 357, ubi mater ejus dicitur periisse desiderio υἱοῦ κυδαλίμου. χ, 89. vides ergo titulum magni principis. υἱοῖς κυδαλίμοις, ξ, 206, principis Cretensis. ρ, 113, Nestoris. τ, 418, Autolyci, principis Thessali. Σολύμοις, Ζ, 184, 204, ubi est epitheton gentis gloriosæ. ἀνέρε κυδαλίμω, Ρ, 378, duo filii Nestoris. κυδάλιμον κῆρ, cor nobile et suspiciendum, Κ, 16, de Agamemnone. sic de leone magnanimo, Μ, 45. de Achille, Σ, 33. de Eurymacho, nobilissimo inter procos, φ, 247, ut appareat esse titulum natalium sæpe, et dignitatis inter cives reliquos.

κυδάνω, (Κύω) idem quod κυδαίνω. dignitate et honore adficio, orno præcellentia, veneror, præstantem facio, decoro. τοὺς μὲν (Τρῶας) ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι κυδάνει, Ξ, 73, sc. Ζεύς. illos honestat et gloriosos facit. Ἀχαιοὶ μὲν μέγα ἐκύδανον, Υ, 42, ubi hoc verbum intransitive notat, valde præstantiores et superiores erant, gloriose res agebant. nam omnia fere Græca verba activa notant et neutraliter, et intransitive.

κυδιάνειρα, ας. ἡ. (Ἀνὴρ) viris honorem et gloriam concilians, virum honestans. *einem manne ehre machend, (conferring honour on a man.)* a τὸ κῦδος, gloria, præstantia. εἰς ἀγορὴν κυδιάνειραν, Α, 490, nam bonus orator in concionibus valde est conspicuus, et ibi se commendat virtus politica. coll. 491, ubi πόλεμον sine epitheto ponit, innuens præstantiam virtutum togatarum præ militaribus. novit tamen, et militari viro suam esse laudem, hinc Δ, 225, σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν. sic et Ζ, 124, μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ. Η, 113. ἐς, Μ, 325. ἀνὰ, Ν, 270. ἐνὶ, Ω, 391.

κυδιάω, (Κύω) gloriæ et superioritatis pleno lætoque gestu incedo; sum reverentiæ et hilaritatis animosæ plenus, sum venerabilis et conspicuus ante alios. κυδιόων, ὅτι (nam) πᾶσι μετέπρεπεν (inter omnes decoratus erat) ἡρώεσσιν, οὕνεκα ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε (ἦγε) λαούς, de Agamemnone, Β, 579, pro κυδιῶν, ex κυδιάων. sic idem verbum de equo generoso, Ζ, 509. Ο, 266, conf. ὑψοῦ. sed κύδιμος aut κυδάλιμος aut κύδιστος de equo aut bestiis vix potest. οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες, Φ, 519.

κύδιστος, η, ον. (Κύω) gloriosus in sensu bono, plenissimus dignitatis et eminentiæ, πλουτῶν τῇ δόξῃ. nunquam hæc vox in malo sensu, sed semper in optimo et amplissimo, ponitur. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, Β, 412. Γ, 276. Η, 202. Ω, 308. et huic τὸ κῦδος est res propria; aliis tantum est præbita ad tempus. deinde est titulus supremi regis apud Græcos, qui tunc erat Agamemnon: Ἀτρεΐδη, κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον, Β, 434. Θ, 293. Ι, 96. Τ, 146, 199. λ, 396. ω, 121. Ἀτρεΐδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων, Α, 122, ubi prior titulus est majestaticus, et ex debito positus: alterum vero, ex libertate heroica, ψόγον, vituperium leve, involvit; nam dignationis plenissimus, non debet esse nimis φιλοκτήμων. *glorwürdigster, aber auch ein wenig zu habsüchtiger, herr, (most glorious, but rather too rapacious, king.)* et loquitur ibi Achilles, jam nonnihil commotus. tale μίγμα ἐπαίνου καὶ ψόγου est et Η, 109, ἀφραίνεις Μενέλαε διοτρεφές, ubi conf. ἀφραίνω. simul prior titulus, κύδιστε, admonebat regem, ut victoriam et gloriam suam præferre jam malit studio habendi. κυδίστη Ἀθήνη, Δ, 515.

κυδοιμέω, f. ήσω. (Δίω) tumultuor, turbam facio. τὼ δὲ (Diomedes et Ulysses) ἀνὰ ὅμιλον (per aciem) ἰόντε κυδοίμεον, Λ, 324, turbabant. ἡμᾶς κυδοιμήσων, nos turbaturus, nobis tumultum excitaturus, Ο, 136. etiam κυδοιδοπάω eodem sensu est in usu, apud Aristoph. Nub. 616. Pax, 1152.

κυδοιμός, οῦ. ὁ. (Δίω) tumultus bellicus, clamor elatus et gravis pugnantium, quo se invicem territant et urgent. *das lermende gedränge, (the tumultuous throng.)* quasi κύων (pariens, parturiens) δείματα, terrores. Ἐνυὼ, (Bellona) ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος, Ε, 593, ubi velut instrumentum Bellonæ refertur. ἐνῶρσε κυδοιμὸν κακὸν Κρονίδης, Jupiter iis concitavit malum tumultum, Λ, 52. et 164, Ἕκτορα Ζεὺς ὕπαγεν ἔκ τε κονίης, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. et 538, ἐνῆκε κυδοιμὸν κακὸν Δαναοῖς. Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμός, Κ, 523, immensus tumultus. Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν, Σ, 218. et 535, ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ubi ut δαιμόνιόν τι personificatus narratur.

κῦδος, εος. τό. (Κύω) gloria, dignitas, præstantia, felicitas. *herrlichkeit, ehre, vorzug, (glory, honour, dignity.)* est a κύω, i. e. φιλέω, saluto reverenter: et notat τὸ κῦδος statum, in quo positi, ab aliis cum multa reverentia excipiuntur et salutantur; in quo veneratione digni, et superiores aliis, existimantur. ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων Δαναῶν, ut mihi magnum honorem et reverentiam pares ab omnibus Græcis, Π, 84, ubi utrumque nomen est idem. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, Ρ, 251, i. e. imperatoria dignitas et existimatio comitatur vos, adhæret vobis. nam sermo est de principibus. βασιλεῖ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, Α, 279, reverentiam ei dedit ut habeat apud omnes. καί νύ κεν ἄσπετον ἤρατο κῦδος, et reportasset immensam gloriam et præstantiam, si vivum Paridem pertraxisset ad exercitum Græcum, Γ, 373. sic et Σ, 165, si Hector mortuum Patroclum pertraxisset ad Trojam. πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, nam ab omnibus Trojanis reportares tibi magnam gratiam et dignationem, Δ, 95, si Menelaum interficeres. et 415, τούτῳ γὰρ κῦδος ἅμα ἕψεται, eum sequetur honor et gloria, coll. 417, ubi τῷ κύδεϊ opponitur πένθος, luctus, adflictatio. ὁποτέροισι Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ, utris Jupiter superioritatem tradiderit, Ε, 33. et 225, εἴπερ ἂν Ζεὺς Διομήδεϊ κῦδος ἐπορέξῃ. et 260, αἴκεν μοὶ Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ, κτεῖναι τούς. Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, Λ, 79, superioritatem, præstantiam, gloriam. sic, Ἕκτορι, Μ, 174. et 328, ἠέ τινι κῦδος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν, aut nos ei, qui nos occidet, præbebimus magnam præstantiam et dignitatem; aut ille nobis si nos eum occiderimus. ἔτι γάρ σφισι ὀρέξω, jam enim illis præstabo superioritatem, Ρ, 453, inquit Jupiter de Trojanis. ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο, Ι, 303, certe enim sane illis valde magnam felicitatem et præstantiam conciliares. et conf. 259, ubi id verbum medium eodem sensu activo; cui ta-

men simul intransitivus inest. pararet illis magnam gloriam, et tibi simul. εἰ αὐτῷ κῦδος ἄροιτο, sibi ipsi pareret præstantiam, K, 307, i. e. ἑαυτὸν κυδανεῖ. ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι, M, 407. ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται, Ξ, 365, ut castra capiat, et victoriam plenam reportet. coll. 364, νίκην. εἰ δέ κεν αὖ σοὶ δῴη, κῦδος ἀρέσθαι, Ζεύς, Π, 88, si enim vel maxime tibi det Jupiter, victoria potiri; si vel maximam spem habere possis, te victoria plena de Trojanis potiturum, tamen desine, et noli eam sine me habere: coll. 87, 84. sic, κῦδος ἀρέσθαι, vincere, superiorem esse, P, 287, 419. ἔδωκέ μοι Ζεὺς κῦδος ἀρέσθαι ἐπὶ νηυσὶ, vincere in castris Græcis, potiri castrorum, Σ, 294. μή τις κῦδος ἄροιτο βαλών, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι, X, 207, metuebat Achilles, ne qui jaculans et feriens (*treffend*) (*striking*) victoriam referret de Hectore, et ipse posterior esset in hoc decore. Livius enim hoc κῦδος vocat *decus*, e. c. Lib. IX, c. 12, decus Romani belli, i. e. victoriam de Romanis plenam. cæterum l. c. magnum erat decus, interficere tantum ac talem: et hoc sensu τὸ εὖχος notat idem. et 217, οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖς, reportaturos nos Achæis magnum decus, de quo Achæi valde gloriari et gratulari sibi queant. κύδεϊ γαίων, præstantia sua lætus, A, 405, de Briareo ingenti. E, 906, de Marte. Θ, 51, de Jove; ut et Λ, 81. nam superioritas venerabilis adficit lætitia eum qui habet. ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασον, æquam utrique vim et decus tribue, H, 205. νῦν τούτῳ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει, Θ, 141. P, 566. Τρωσὶν ὄπαζε, M, 255. O, 327. Π, 730, tribuebat. Sed imperativus est Ξ, 358, καί σφιν (Græcis) κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρα ἔτι (quousque) εὕδει Ζεύς, inquit Juno ad Neptunum. κατένευσέ μοι Ζεὺς νίκην καὶ μέγα κῦδος, Θ, 176. ἔδωκεν αὐτῷ, Λ, 300. T, 414. οὐ τώγε (Mars et Φόβος activus) ἔκλυον ἀμφοτέρων (audire solent utrumque exercitum pugnantem) ἑτέροισι δὲ (sed uni tantum ex duobus) κῦδος ἔδωκαν, victoriam dare solent, N, 303. Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκεν, superior ut esset pugnando, M, 437. sic, ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε, O, 644. ἠράμεθα μέγα κῦδος, reportavimus magnum decus, X, 393, et hoc erat τὸ ἐπινίκιον, quod canebant Græci, Hectore interfecto. et 18, ἐμὲ μὲν ἀφείλεο κῦδος μέγα, me privasti magno decore. et 57, μὴ μέγα κῦδος ὀρέξῃς Πηλεΐδῃ, ne Achilli magnum decus tradas, morte tua, si is te interficiat. ὦ πολύαινε Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, laudatissime, magnum decus Achæorum, I, 669. K, 544. μ, 184. sic, Νέστορ, K, 87, coll. 69, nam hoc erat κυδαίνειν, decore ornare. et 555. A, 511. Ξ, 42. γ, 79, 202. ἀμφότερον, κόσμος ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος, Δ, 145, ubi vides differentiam: nam κόσμος est, ornatus, pulcritudo; κῦδος est, honor, existimatio magna, reverentia. κόσμος εἰς κάλλος τῷ ἵππῳ συμβάλλεται, prodest, confert aliquid: κῦδος ἐκεῖθεν παρέπεται (consequitur, comitatur) τῷ κειμηλιοῦντι τὸν ἐλέφαντα: pulcra enim ornamenta conciliant reverentiam et æstimationem habenti ea. αὐτὸν μέγα κῦδος ἀπηύρας, Θ 237, eum magno decore privasti. ἔθελγε θυμὸν Ἀχαιῶν, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, decus et victoriam auferebat iis, O, 595. et 596, Ἕκτορι ἐβούλετο ὀρέξαι (dare) Ζεύς. et 602, Δαναοῖσι. τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν ἔπλετο, pœne sane et victoria erat Achæorum, N, 676. ὁτέοισιν (οἷστισι) Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ, ἠδὲ οὕστινας μινύθῃ, O, 491, quibuscunque victoriam tradat ut superiores sint, et quoscunque premat. τῷ κῦδος ἅμα πρόες, ὦ Ζεῦ, Π, 241, huic victoriam simul mitte, O Jupiter; ita enim Achilles precatur cum Patroclum ad pugnandum contra Trojanos mitteret. Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ, et sane Græci victoriam nacti essent, etiam contra destinationem Jovis, fortitudine sua et robore, P, 321. ὅτε οἱ (Hectori) Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, cum ei dabat ut superior esset, T, 204, i. e. ὅτε εὐτύχησε, cum prospere rem gerebat. ὁ δὲ ἵετο κῦδος ἀρέσθαι, T, 502, impellebatur ad consequendum decus victoriæ. sic, μενέαινε δὲ, cupiebat valde enim, Φ, 543. et 570, αὐτῷ Ζεὺς ὀπάζει. et 596, οὐδὲ ἔασεν Ἀπόλλων ἀρέσθαι. Ἀθήνη ἵπποις ἧκε μένος, καὶ αὐτῷ ἐπέθηκε κῦδος, Minerva equis immisit robur, et ipsi dedit præstantiam, in hoc certamine, Ψ, 400, 406. αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προσάπτω, Ω, 110, sed ego hoc decus et hanc laudem Achilli permitto, ut magnanimiter agat in reddendo corpore Hectoris: sunt verba Jovis. ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα, ζωὸς ἐών: X, 435, certe enim sane illis (civibus tuis Trojanis, O Hector) valde magnum decus, et venerabile præsidium ad victoriam, esses, si viveres. δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος (superioritatem victoriæ) ὀρέξαι, δ, 275. ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ, δειπνήσαντας ἴμεναι (ἰέναι, ire) ἐπὶ πολλὴν γαῖαν, ο, 78, sc. prius, κῦδος καὶ ἀγλαΐη, dignitas et honor, erit τῷ ξεινοδοχήσαντι: alterum, ὄνειαρ, erit τῷ ξεινοδοχηθέντι, διὰ τὸ φαγεῖν. conf. δειπνέω. et 319, Ἑρμῆς ἀνθρώπων ἔργοις χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, facit ut facta humana comitetur gratia, et splendor dignitasque. ᾧ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει, cui Jupiter dignationem et eminentiam dat, σ, 161, *ehre*, *rang*, (*dignity*, *rank.*) κῦδος ἀρέσθαι, victoriam ferre, vincere, χ, 253. recentiorum vox ὁ κῦδος, ου, est ἡ λοιδορία, ignominia; a quo est κυδάζομαι, i. e. λοιδορέομαι, ὑβρίζομαι; in sensu passivo; κυδάζω, λοιδορέω: quam vocem Homerus ignorat. cæterum τὸ κῦδος notat, quamvis præcellentiam et superioritatem, et famam bonam apud homines, δόξαν. τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι, quid mihi vita diutius optabilis est, O amici, inquit Admetus, Eurip. Alcest. 960.

κυδρός, ά, όν. (Κύω) honoratus, valde honestus, honore dignus, præstans, valde decorus. Ἥρη, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις, Σ, 184, veneranda conjux, coll. Φ, 479, ubi eadem eodem sensu dicitur αἰδοίη παράκοιτις. sic, Λητώ, λ, 579. εἰσόκε σοὶ φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν, ο, 26, inquit Minerva ad Telemachum, i. e. ipse, prudens princeps, ad se: donec tibi ostendant dii venerabilem uxorem et conspicuam præstantia.

κυέω, f. ήσω. (Κύω) est idem quod κύω in altero significatu, γυνάω, sum prægnans, in utero fero fœtum. scilicet hic alter significatus τοῦ κύειν vel κυεῖν est consequens et ἀποτέλεσμά τι prioris significatus τοῦ κύειν: nam ex osculo amatorio consequitur tale quid et intenditur. conf. κύω, et ibi notata. hinc sunt οἱ κυήτορες, et ἡ κύησις: et ἀποκυέω, desino prægnans esse, pario. ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱὸν, i. e. ἐνεκυμόνει, prægnans erat filio, κατὰ γαστρὸς φέρουσα υἱὸν, T, 117, cujus consequens deinde erat τὸ τίκτειν, 118. nam οἱ παλαιοὶ omnino negant, κυεῖν idem esse quod τίκτειν. ἵππον, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, equam prægnantem pullo ex asino concepto, Ψ, 266, ubi manifesto est, ἐγκυμονοῦσαν, etsi τὸ βρέφος ibi paullo insolentius, poëtice, ponatur pro ἐμβρύῳ, fœtu in utero.

κύθε, vide sub κεύθω.

Κυκάω, f. ήσω. (Χάω) commisceo, confundo; perturbo. dicitur proprie de liquidis et humidis, si commiscentur: deinde metaphorice in malo sensu de statu perturbato alicujus rei. est a κέχυμαι verbi χεύω. μάλα ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, valde celeriter coagulatur lac ab eo qui immiscet lacti coagulum, et qui lac coire facit, E, 903, *die milch läuft bald zusammen, dem der laib hinein rühret, (the milk soon curdles, when the rennet is put into it.)* ἐν τούτῳ ἐκύκησε γυνὴ, in illo poculo grandi commiscebat mulier potionem commixtam, Λ, 637, καὶ ἐποίει κυκεῶνα, coll. 638—640. hinc deinde dictum, πράγματα κυκᾷν, permiscere res. τὼ δὲ κυκηθήτην, illique ambo perturbati sunt pavore, Λ, 129, ἐταράχθησαν. τρὶς δὲ ἐκυκήθησαν Τρῶες, Σ, 229, ter vociferante Achille ter penitus conturbati sunt animis Trojani. sic et de equis, κυκήθησαν δὲ αὐτῷ ἵπποι, Υ, 489, quæ metaphora est valde ἐμφαντικὴ ἐπὶ πτυρμοῦ καὶ συγχύσεως ἵππων. πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος, nam omnia concitabat fluenta sua fluvius perturbatus et turbidus, Φ, 235. et 240, δεινὸν κυκώμενον κῦμα, terribilis turbidus fluctus. et 324, ἐπῶρτο (ὁ ποταμὸς) Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ingruebat contra eum turbidus. Χάρυβδις πᾶσα ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὡς λέβης ἐν πυρὶ πολλῷ, μ, 238. et 241, ut videas, contorsionem validam et commixtionem aquarum notari.

κυκεὼν, ῶνος. ὁ. (Χάω) commixtio, miscella potio. est aliquid medii μεταξὺ βρωτοῦ καὶ ποτοῦ, sic tamen ut ζωμός τις ῥοφητὸς sit: hinc et præparatur et datur ἐν δέπαϊ, i. e. ποτηρίῳ. habet ergo nomen διὰ τὰ ἐν αὐτῷ κυκώμενα εἴδη, ob commixtas in ejusmodi potione varias species. τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ, pro κυκεῶνα, per apocopen, et productum ε in ει ionice, Λ, 623. et 640, πίνειν ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ὥπλισε κυκειῶ, coll. 637. fiebat ergo hæc potionis compositæ species ἐκ μέλιτος καὶ ἀλφίτου καὶ οἴνου πραμνείου, τυροῦ αἰγείου καὶ κρομύου. Circes κυκεὼν describitur κ, 234, ubi iste differt a φαρμάκοις admixtis σίτῳ. et 290, τεύξει τοι κυκεῶ. et 316, ἔτευξέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ (ἐν) δέπαϊ, ὄφρα πίοιμι, ἐν δὲ φάρμακον ἧκε. sic ἱδρῶ dicitur per apocopen pro ἱδρῶτα.

κυκλέω, f. ήσω. (Κύλω) adveho rotis, i. e. curru. *ich führe auf wagen herzu, (I carry in a chariot.)* nam τὰ κύκλα vel οἱ κύκλοι, i. e. οἱ τροχοὶ, sunt pars currus maxime necessaria. a qua parte principali poëta hoc verbum deduxit. κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοις, H, 332, curribus vehemus huc mortuos, adjunctis ad currus bubus et mulis: τροχοῖς ἀγάγωμεν. nam l. c. est conjunctivus, sed ionice, quia τοῖς Ἴωσι τὸ ω et ο conjunctivi est indifferens. coll. 426. νεκροὺς ἁμαξῶν ἐπάειραν, tollebant in currus. ab hoc verbo est, περιεσκυκλεῖν λόγους, orationes in periodos rotundas includere apte. nam κυκλεῖν etiam est, in orbem includere, in orbem circumagere, στρέφειν. Vide κυκλόω, et sub ῥιγέω.

κύκλος, ου. ὁ. (Κύλω) circulus, rotunditas quævis, e. c. rota, etc. est a κυλίω, volvo, ejusque præter. act. venerabilis ea figura antiquis, ob rotunditatem mundi, et corporum cœlestium. hinc theatra rotunda fiebant, et fora, et aræ sacræ, et areæ ubi triturabant, et tripodes illi celebres, sæpe et mensæ. sic clypeus erat rotundus et πάντοσε ἴσος. περὶ κύκλον, M, 297, per totum rotundum scutum; et conf. ῥάβδος. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, Σ, 504, i. e. in foro, ubi judicia fiebant: nam hæc figura aptissima ad recipiendos multos. sacer autem est ὁ τῆς ἀγορᾶς κύκλος ob jus ibi dicendum, et consultationem publicam agitandam. κύκλου ποιητοῖο, Ψ, 340, i. e. rotæ bene factæ: et hic τοῦ ἅρματος τροχὸς est quoque εὖ πεποιημένος, sicut totum reliquum ἅρμα. ὁππότε αὐτὸν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, δ, 792, ubi περὶ pertinet ad μὶν, i. e. αὐτὸν, quando circa eum leonem ducant insidiantem circulum; et notat κύκλον ἢ τὸν ἐκ δικτύων, ἢ ἀνδρῶν περικυκλούντων. ἀμφίχει δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ, circumfudit vincula circulo ubique, θ, 278, *allenthalben rings herum, (all round;)* coll. 340, ubi ob hanc multitudinem dicuntur δεσμοὶ ἀπείρονες. tales δεσμοὶ a priscis vocati fortasse κρικωτοὶ καὶ κυκλοτερεῖς. περὶ ἀσπίδα κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν, Λ, 33, ubi conf. ἀσπίς. δεῖελεν ἀμφοτέρους κύκλους ἀσπίδος, Υ, 280, i. e. τὰ τῆς κυκλοτεροῦς ἀσπίδος ἄντυ τῇ βύρσῃ καὶ τῷ χαλκῷ τέρματα, extremitates clypei duplici integumento contecti rotundi rumpebat hasta, in ora sc. superiore clypei, ut transiens et perrumpens hasta supra humerum avolaret. ἀμφίβαλεν ὄχεσι καμπύλα κύκλα χάλκεα ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, addidit currui curvas rotas æreas octo radiis firmatas, circa ferreum axem, E, 722. sic plures voces pluralem etiam in neutro faciunt, ut ὁ θυμὸς, τὰ θυμὰ, ὁ γάρος τὸ γάρον, ὁ ὀρίγανος, λύχνος, τράχηλος, δίφρος, ταρσὸς, etc. Vide sub τροχός.

κυκλόσε, (Κύλω) adverb. in orbem, *rund herum, (round about.)* περὶ αὐτὸν ἠγείροντο ἀρεῖοι κυκλόσε, congregabant se circum eum, Δ, 212. τὸ ἔγκυκλον, vestis muliebris, *une en-*

velope, salop. Aristoph. Eccl. 532. Thesm. 268, 506. Lys. 113, 1164.

κυκλοτερής, έος. ὁ ἡ. (Κύλω) rotundus, forma circulari. κυκλοτερὲς τόξον ἔτεινε, Δ, 124, arcum tendebat ut fieret rotundus superne: conf. τόξον. ἄλσος πάντοσε κυκλοτερές, ζ, 209, διὰ τὸ τίμιον τοῦ τοιούτου σχήματος. vides ergo, et lucos sacros fuisse rotundos.

κύκνος, ου. ὁ. (Χάω) cygnus, *ein schwan, (a swan.)* dictus ἀπὸ τοῦ κυκᾷν, πλέον τῶν ἄλλων, τὴν ἰλὺν ἐπὶ ἀναψηλαφήσει τροφῆς, quia rostro conturbat limum in quærendo cibo sub aqua, magis quam aliæ ejusmodi aves. κύκνων δολιχοδείρων, longis collis præditorum, B, 460. O, 692.

κυλίνδω, (Κύλω) volvo, voluto. idem quod κυλίω. recentiores dixerunt et, κυλινδέω, f. ήσω et καλινδέω. πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει, iis malum devolvit in caput eorum, P, 688. hinc est ὁ κύλινδρος, ου, *eine walze, (a cylinder.)* εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει ὀστέα αὐτοῦ, fluctus in mari volutat ossa ejus, α, 162. Βορέης μέγα κῦμα κυλίνδων, ε, 296, et de nullo alio vento, nisi de Borea et Zephyro, (qui est ventus *nord-west) (north-west)* ponitur hoc verbum: nam hi quasi ἄνωθεν κάτω volvunt fluctus maris: de Noto dicitur, ὠθεῖ, quasi κάτωθεν ἄνω. πέλασέ με γαίῃ κῦμα κυλίνδον, ξ, 315, ubi est neutraliter, fluctus provolvens se, appropinquare me fecit terræ. κυλίνδεται κῦμα, volvitur fluctus, Λ, 307. et 347, νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἕκτωρ, ubi Hector per appositionem comparatur κύματι cuidam, quod volvitur a Borea: Hector est quasi κῦμα a Jove impulsum, quo devolvitur in nos malum istud. τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, et tunc non amplius volvit se, N, 142, sc. saxum a monte decurrens, quando pervenit in planitiem. παρὰ ποσὶ ἐκυλίνδετο, Ξ, 411, ad pedes volvebantur, sc. saxa; et verbum notat rotunditatem eorum. ἧσευε κυλίνδεσθαι, Λ, 147, promovit ut volveretur, projecit volvendum, sc. caput abscissum hosti. τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται, β, 163, quasi ἄνωθεν, de cœlo et a Jove. et huic respondet τὸ, volare aquilas ex alto monte, coll. 147, τότε κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ αὐτοῖς, Θ, 81, et notat, ἐκ Διὸς ἄνωθεν ἧκεν αὐτοῖς αὐτό. αὖτις πέδονδε κυλίνδετο λᾶας, retro ad planitiem devolvebat se saxum, Sisyphi, λ, 598, conf. ὠθεῖν. κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ, Θ, 86, volutans se equus circa ferreos canthos rotæ. κατὰ κόπρον, X, 414, volutans se in pulvere, præ luctu, Priamus. sic Ω, 165, 640. ἐκορέσθην κυλινδόμενος καὶ κλαίων, δ, 541. κ, 499, ubi non præcise volutationem in nuda terra notat; sed est metaphoricum verbum, et a more vetusti luctus petitum, notans gravem et inquietum luctum. κυλινδομένην (τρυφάλειαν, galeam) μετὰ ποσὶ μαρναμένων, (inter pedes pugnantium circumvolutam) ἐκόμισε, sustulit, N, 579. sic et Π, 794, κυλινδομένη τρυφάλεια καναχὴν ἔχε (tinniebat graviter) ὑπὸ ποσὶν ἵππων. κύματα κυλινδόμενα, ι, 147. Vide sub ὠθέω, et Βορέας in B.

κυλίω, vide ΚΥΛΩ.

κυλλοποδίων, ονος. ὁ. (Πόω) cui debiles sunt pedes. a κυλλὸς, mutilus, debilis. est epitheton Vulcani, qui et κυλλόπους, οδος, ὁ, et κυλλοπόδης, ου, ὁ, eodem sensu. δῶμον αὐτὸς ἐποιήσατο Κυλλοποδίων, i. e. Vulcanus, Σ, 371, nec ignominiæ aut irrisionis nomen est, sed designans naturam ignis, qui per se omnino nullos habet pedes, sed inhærere debet et fulciri aliis materiis substratis. ergo hoc epitheton nihil exprobrat Vulcano. πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων, Υ, 270. ὄρσεο Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος, inquit Juno ad Vulcanum, Φ, 331, ubi quidam id nomen intempestive positum opinantur, quia mater non soleat exprobrare filio suo vitium corporis. non attendunt nimirum, non esse id nomen exprobratorium; quod vel ex hoc loco discere potuissent. et hi homines exemplo possunt esse, quam circumspecte sit judicandum de arte poëtæ nostri, et quam facile labantur critici intempestivi. cæterum h. l. in medio versu est ⏑⏑⏑ pro –⏑⏑.

ΚΥΛΩ et Κυλίω, f. ίσω. volvo, voluto; et proprie quidem, ἄνωθεν κάτω: devolvo, supervolvo. deinde in genere, circum voluto. τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, P, 99, celeriter ei magnum malum devolvitur in caput, ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπῆλθεν αὐτῷ. ab hoc κυλίω fit et, ἀλίω et ἐξαλίω, volvo, foras volvo: sicut a κυλίνδω fit ἀλινδέω, unde ἡ ἀλινδήθρα est ἡ κονίστρα, volutabrum in cœno. ab eodem est ἡ κύλιξ, παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ, εἴτε τῷ κεραμικῷ εἴτε τῷ χαλκευτικῷ. hinc et ἡ ἰατρικὴ πυξὶς vocabatur attice ἡ κυλικὶς, διὰ τὸ κεκυλίσθαι τόρνῳ. etiam στέφανοι quidam vocabantur κυλιστοί.

κῦμα, ατος. τό. (Χάω) fluctus turbidus. antiqui constanter derivant a κυκάω, ut sit syncopatum ex τὸ κύκημα. et ipse poëta hanc etymologiam pro more suo innuit, Φ, 240, δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα, horrendus circa eum commixtus et conturbatus fluctus statuebat se. et 306, ἐκόρυσσε (ὁ ποταμὸς) δὲ κῦμα ῥόοιο, ὑψόσε ἀειρόμενος, ubi posterius participium est explicatio præcedentis verbi. et 313, ἵστη δὲ μέγα κῦμα, statue et erige magnum fluctum. et his locis est de fluvio tumido et turbulento. aliis placet syncope facta ex τὸ κύλιμα vel κύλισμα, a κυλίω et κυλίνδω, volvo: quæ tamen ab antiquis repudiatur. κῦμα θαλάσσης (ἐν) αἰγιαλῷ βρέμεται, B, 209, fremit in littore. sic, ὀρνῦται, concitatur, Δ, 422. βοᾷ, Ξ, 394, ubi comparatur cum clamore pugnantium. ῥήγνυτο, rumpebatur, Σ, 66. et 145, ὑπέδυσαν, subierunt fluctus maris: et additum ibi θαλάσσης ad diff. λίμνης, quia in lacubus aut fontibus habitant Νηΐδες, in mari vero Νηρηΐδες, de quibus l. c. sermo est. λιάζετο, diducebatur, Ω, 96. αὐτοὺς κῦμα θαλάσσης ἱδρῶτα πολλὸν ἔνιψεν ἀπὸ χρωτὸς, K, 574, conf. θάλασσα. ergo non solum homines νίπτουσι σῶμα, sed et ὕδωρ νίπτει αὐτούς. πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, Λ, 307, creber turgens fluctus. πορφύρει πέλαγος κύματι κωφῷ ὀσσόμε-

νον ἀνέμους, purpurascit mare fluctu surdo et muto præsentiens ventos, Ξ, 16, et κωφὸν est τὸ, μήπω ἦχον ἐξακουστὸν ποιοῦν, quod nondum auditur. sic et βέλος κωφὸν, τὸ ἄῤῥοιζον, cum nullo stridore. nam ante oriturum magnum ventum, solent jam fluctus taciti attolli, sicut et post ventum attolluntur adhuc, sed sine strepitu. tale κῦμα comicus vocat τὸ κολόκυμα, i. e. κολοβόν. κύματα τροφόεντα, Ο, 621, πορφύρεον κῦμα ἴαχε, Α, 482. β, 427. sic et, ποταμοῦ ἵστατο, Φ, 326, nigricans unda fluvii stabat erecta. μέλαν ἐκάλυψεν αὐτὸν, Ψ, 693. ε, 353. κελαινὸν κορθύεται, attollitur, Ι, 6. ἰάχει ἐπὶ ἀκτῇ, sonat graviter in littore, Β, 394. et 396, κύματα παντοίων ἀνέμων οὐ λείπει σκοπιὸν. εἰς κῦμα θαλάσσης, Ζ, 347. et 348, ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε, mersisset me. κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, Μ, 285, fluctus autem adventans prohibet nivem ne jaceat diu. μέγα θαλάσσης καταβήσεται ὑπὲρ τοίχων νηὸς, Ο, 381. et 383, ἴς ἀνέμου ὀφέλλει κύματα, auget. et 624, ὡς ὅτε κῦμα ἐμπέσῃ νηΐ λάβρον ἀνεμοτρεφές. ἐπὶ προχοαῖς ποταμοῦ βέβρυχε μέγα, fremit magnus fluctus, Ρ, 264. ἄψοῤῥον, retro fluens, Φ, 382. ὦρτο ὑπὸ πνοιῇ, Ψ, 214. ὡς μακρὰ θαλάσσης, Β, 144. ἔβη ἐλάαν ἐπὶ κύματα, de Neptuno vecto curru super undas, Ν, 27. et 798, πολλὰ παφλάζοντα κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μὲν ἄλλα, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα: ubi artificiose picti fluctus maris, per epitheta et ὁμοιοκατάληκτα et τραχύφωνα. ἐπὶ ἠϊόνος κλύζεσκον, Ψ, 61. ἀλεγεινὰ πείρων, Ω, 8. ν, 91, ἀλγεινά. et 264. θ, 185. ἐξέπεμπε κύμασι πάντα θεμείλια, immisit fluctibus omnia fundamenta lignea et lapidem, Μ, 28, *hat sie weggespület durch die wellen, (has washed them away with the waves.)* κῦμα ἐν ἁλὶ κυλίνδει ὀστέα αὐτοῦ, α, 162. ἔθει νηῦς κατὰ κῦμα, β, 429. Νότος μέγα κῦμα ὠθεῖ πρὸς ῥίον, Notus magnum fluctum trudit ad promontorium, γ, 295. et 296, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει. Βορέας, κυλίνδων μέγα, ε, 296, et singularis est pro plurali. et 313, αὐτὸν ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης δεινὸν ἐπεσσύμενον, περιελέλιξε δὲ σχεδίην, eum impulit magnus fluctus a vertice ejus horribili modo irruens, et totam concussit ratem. et 320, οὐδὲ δυνάσθη αἶψα ἀνσχεθέειν μεγάλου κύματος ὑπὸ ὁρμῆς. et 325, μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἕλλαβεν αὐτῆς, sc. σχεδίης, insequens cum impetu ratem in fluctibus nans, apprehendit eam. et 363, ἐπὴν μοι σχεδίην διατινάξῃ κῦμα, diffregerit motu suo. et 366, Neptunus ὦρσεν αὐτῷ μέγα δεινόν τ' ἀργαλέον τε κατηρεφές. et 385, προέαξε κύματα. et 388, κύματι πηγῷ πλάζετο. et 402, ῥόχθει μέγα πρὸς ξερὸν ἠπείρου δεινὸν ἐρευγόμενον. et 411, ἀμφιβέβρυχεν ῥόθιον. et 416, μέγα ἁρπάξαν, magnus fluctus abripiens me retro. et 451, ἔσχε δὲ κῦμα, deus cohibuit fluctum. ἐφόρει με ἀεὶ, ζ, 171. οὐκ εἴα αὐτὸν φέρεσθαι ἐπὶ σχεδίης, η, 275, fluctus non permisit ferri eum in rate. ῥόος τε, ι, 80, fluctus et fluentum in mari. et 485, παλιῤῥόθιον, πλημμυρὶς ἐκ πόντου, refluus fluctus, reundatio ex mari versus terram: per hoc additum notatur, hoc κῦμα non a vento aliquo ortum, sed ἐκ πλημμυρίδος ἣν ὁ λίθος ἐκίνησεν a Cyclope immissus mari. et 542, πρόσω ἔφερε. ἀέξετο οὔτε τι, οὔτε μέγα οὔτε ὀλίγον, κ, 93, ubi portus tutus describitur, in quo nullus fluctus attolli solet. πορφύρεον περιστάθη, οὔρεϊ ἶσον, κυρτωθὲν, λ, 242. et 638, κῦμα ῥόοιο. μέγα ῥοχθεῖ, μ, 60, 202. et 350, πρὸς κῦμα χανὼν, os aperiens ad fluctus. ἴθυσε, ν, 84. et 88, ἔταμνε νηῦς. et 99, μέγα ἀνέμων. κύματος εἶλαρ εἶναι, ε, 257. et 393, ὑπὸ μεγάλου ἀερθεὶς, quod simul erat κωφόν. et 438, κύματος ἐξαναδὺς, sc. ἐκείνου, ἑνὸς τῶν πολλῶν, ἃ ἐρεύγεται ἤπειρόνδε. ἐκτὸς ἔεργε νῆα, μ, 219. κύματι πηγῷ, ψ, 235. κύματά τι τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσιν, γ, 290, sc. ἐγείρας, quale participium subintelligendum ex præcedente ἐπιχεύσας. nota etiam h. l. τὴν εὔτακτον παραύξησιν: nam sequens epitheton magis valet præcedente. κύματα μακρὰ ἐπῶρσε, ε, 109, coll. 111. μακρὰ κυλινδόμενα πρὸς χέρσον, ε, 147. ἁλὸς φορέουσι πίνακας νεῶν, μ, 68. et 169, ἐκοίμησε δαίμων. ποθέοντες ἁλὸς ἰχθύες, χ, 387. ὄρσας μακρὰ, ω, 110. ἐν πελάγει, μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης, γ, 91. πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς, vehebatur, ε, 54. et 224, πολλὰ ἐμόγησα κύμασι καὶ πολέμῳ, quæ duo nomina exhauriunt fere Iliadem et Odysseam. sic et ρ, 285. ἐδαμάσθην ἐν πολλοῖς, θ, 232. ἐφορέοντο, μ, 416. ξ, 309. et 315, κυλίνδον μέγα. ἀεὶ αὐτὸν κιχήσατο κῦμα ῥόοιο, Φ, 263. et 268, μέγα ποταμοῦ πλάζε αὐτὸν ὤμους. apud Euripidem κῦμα est pro κύημα, τὸ γαστρὸς ἔμβρυον: sic enim ille in Κερκυόνι, οὗ ἡ θυγάτηρ γέμει κύματος θεοσπόρου, cujus filia plena est fœtu a deo sato, ἐγκυμονοῦσα ἐκ Ποσειδῶνος.

κυμαίνω, f. ανῶ. (Χάω) fluctuo, *ich walle, werfe wellen, (I boil, throw up waves.)* ἐπὶ πόντον κυμαίνοντα, Ξ, 229. sic, ὑπὸ, δ, 425, 570. λ, 252. εἰς, ι, 352.

κύμβαχος, ου. ὁ. (Κύβω) rotunditas superior capitis, *der runde kopf oben, (the roundness on the top of the head.)* deinde est et adjective, in caput pronus, *über kopf, (over head.)* intersertio litteræ μ, et paragoge, apparet; nam est a κύβη. ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος, i. e. ἐπὶ κεφαλὴν, Ε, 586, excidebat de curru in caput. ὁ κύμβος est, cavitas rotunda, instar capitis humani, convexus, concavus: ἡ κύμβη sæpe est idem quod ἡ κύβη, caput; est vero et, cymba, i. e. πλοίου εἶδος, infra rotundi oblongi; et vas longum infra rotundum, *ein trog, ein kumm, (a trough.)* est et adjectivum, κύμβος, η, ον, excavatus et rotundus, in formam cranii. ab his per paragogen est κύμβαχος, ut a τιμὴ est τίμαχος. κύμβη est etiam τὸ κύτος, cavitas ventricosa, τῶν ὀστρακοδέρμων, nam τὸ ὀστρακόδερμον est omne id animal, quod in concavis et convexis duris δέρμασι latitat, e. c. testudo, et talia: et hinc est τὸ κυμβαῖον et κυμβίον, ποτηρίου species, infra rotundi, quæ nec pedem alium nisi rotunditatem suam infernam, nec ὦτα (ansas) habet, ad figuram cranii formata. ἡ ξυλοκύμβη, *ein hölzerner unten runder napf oder trog, (a wooden bowl,)* est et σκῶμμα ἐπὶ γυναικῶν, αἷς

οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ οὔτε σύμμετρον μέγεθος. ab ἡ κύβη est et verbum κυβιστᾷν, i. e. ἐπὶ κεφαλὴν καθάλλεσθαι, ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτὸν βάλλειν. κόρυθος κύμβαχον ἀκρότατον ἔνυξεν ἔγχεϊ, O, 536, galeæ rotunditatem supremam percussit hasta, τὸ τῆς περικεφαλαίας ἄκρον, ᾧ ἐνίσταται ὁ λόφος, τὸ ἄνω τοῦ κράνους, *wo der haarbusch oben auf dem helme befestiget wird, (where the tuft of hair is fastened at the top of the helmet.)* τὸ κύμβαλον est instrumentum rotundum cavum, quod pulsatur ut sonet, *eine art von glocke, (a sort of bell;)* unde est κυμβαλίζω, cymbalum pulso, et ὁ κυμβαλιστὴς, οῦ, qui id pulsat.

Κύμινδις, ιος. ἡ. (Εἴδω) est avis, ab hominibus, i. e. vulgo, sic vocata; quam dii, i. e. honestiores aut peritiores, vocant χαλκίδα, Ξ, 291. Somnus ibi se assimilat huic avi: est enim quasi κρύμινδις, i. e. κρύψις τοῦ ἰδεῖν, et in somno nihil videmus oculis. ipsa avis occulit caput sub frondibus quando dormit. nam re vera est species quædam noctivagarum avium, habitans in montibus, magnitudine similis ὅσον φασσοφόνος ἱέραξ, τὴν ἰδέαν λεπτὸς καὶ μακρὸς, et χαλκίζει τὴν χροιὰν, unde et ἡ χαλκὶς dicta, Ἴωνες vero dicunt κύμινδις. est inimica aquilæ, nigricans colore.

κύνεος, (pro κύνειος) έη, εον. (Κύων) caninus. it. impudens, *kühn, (audacious.)* in poëta solum fœmininum substantive positum, ἡ κυνέη, in usu est, elliptice. notatque galeam, vel quodvis ἔρυμα τῆς κεφαλῆς. nam proprie ἡ κυνέη est, δορὰ (pellis) κυνὸς ποταμίου, σκέπουσα τὰς κεφαλὰς τοῖς παλαιοῖς, et antiquissimi capita sua muniebant pelle canis fluvialis, *ein fisch-otter-fell, (an otter skin;)* vel et marini, *eine see-hundeshaut, (a seal skin:)* et ab hac specie deinde in genere sic dicta est omnis ἡ περικεφαλαία. κυνέη vel κυνείη vel κυνῆ, sc. δορὰ, est pellis canina: et quando galeam notat, est ἡ ἐκ κυνείης δορᾶς. a primo et antiquissimo usu deinde fluxit nomen ad omnes galeas et munimenta capitis: et nota est ἡ ἡλιοστερὴς κυνέη, *ein hut wider die sonne, (a protection against the sun,)* qualis optime fabricabatur in Thessalia. conf. πυκάζω. militares galeæ ex variis materiis fiebant; διὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν vero omnes dictæ κυνέαι. κρατὶ δὲ ἀμφίφαλον κυνέην ἐπέθετο τετραφάληρον, χρυσείην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσι ἀραρυῖαν, E, 743, ubi sermo est de galea Minervæ, tantæ amplitudinis, ut capita peditum ex centum urbibus tegere possit simul. maximi ergo capitis est ipsa Minerva, cui tanta galea esse potest apta. notat hæc fictio magnitudinem et præstantiam sapientiæ ἡγεμονικῆς et principalis: hæc enim in capite suo habet curas multarum urbium; et bonus dux plerumque tantumdem valet ac magnus exercitus. curat hæc sapientia maxime res pacis et belli. alii hanc magnitudinem galeæ sic interpretantur, centum urbes notare Cretam, et πρυλέας esse τοὺς τῆς Κρήτης ὁπλίτας, i. e. τοὺς Κορύβαντας, et horum imagines duas vel quatuor fuisse ἐντετυπωμένας galeæ. conf. πρύλις. sed isti nimis historice, et quasi re vera esset inter res mundanas ejusmodi galea Minervæ vel Minerva ipsa, enarrant poëtam. fingit is audacter quidem, sed cum summa simul ratione; ut vel ex hoc exemplo apparet. κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον, Γ, 316, ubi vides æneam galeam, in qua sortes motitabantur; quæ fortasse tamen externe tecta esse potuit δορᾷ κυνὸς ποταμίου ἢ θαλασσίου, ut κυνέη dicatur. et 336, κρατὶ ἐπέθηκε κυνέην εὔτυκτον (pulcre fabricatam) ἵππουριν, pilis equinis in summo exornatam dense. sic et Λ, 41, ἀμφίφαλον, τετραφάληρον, ubi posterius est explicatio prioris: nam habens quatuor φάλους, unum in fronte, alterum in cervice, tertium et quartum ad aures, fit τετραφάληρος: et si hi quatuor dividuntur in duas συζυγίας, ante, post, ad aures, fit ἀμφίφαλος. ἐνέβαλον κλήρους κυνέῃ Ἀγαμέμνονος, H, 176. et 182, ἔπαλλε Νέστωρ, καὶ κλῆρος Αἴαντος ἐξέθορε κυνέης. et 187, Αἴας ἐπιγράψας τὸν κλῆρον κυνέῃ ἐνέβαλε. ἀμφέθηκε κεφαλῇ κυνέην ταυρείην (bubula pelle inductam externe) ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ κέκληται, K, 257. et 261, ἀμφέθηκε κεφαλῇ κυνέην ῥινοῦ ποιητὴν (ex corio bubulo) πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς, ἔκτοσθεν δὲ λευκοὶ ὀδόντες ὑὸς (apri) θαμέες εἶχον ἔνθα καὶ ἔνθα, ab utraque parte: ubi vides galeam ὀδοντώδη, in cujus interiore parte erat πῖλος, *filz, (felt,)* ne caput radicibus dentium attereretur; et successio per possessores enumeratur, 265—270. cæterum ταυρείη, et ῥινοῦ ποιητὴ, idem fere notat. et 335, κρατὶ δὲ ἐπέθηκε κτιδέην κυνέην, galeam viverræ corio inductam. et 458, τοῦ δὲ κεφαλῆς ἀφέλοντο κυνέην κτιδέην, ubi legitur κεφαλῆφιν, pro κεφαλῆς, non vero, ut mendose quidam exhibent, κεφαλῆφιν. conf. κτίδεος. κυνέης διὰ χαλχαλκοπαρῄου, M, 183, quia maxillas contegebat; quæ 184, dicitur χαλκείη κόρυς. sic Υ, 397, coll. 398. sic P, 294, quæ 295, est ἱπποδάσεια κόρυς. θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, M, 384. κρατὶ ἐπέθηκε κυνέην εὔτυκτον ἵππουριν, O, 480. Π, 137. et 793, κυνέην ἀπὸ κρατὸς ἔβαλε, ἡ κυλινδομένη καναχὴν ἔχεν ὑπὸ ποσὶν ἵππων, et sermo est de galea Achillis, quam Patroclus in pugna nunc gestaverat; quæ 795 dicitur αὐλῶπις τρυφάλεια, cujus ἔθειραι (pili equini in summo) μιάνθησαν αἵματι καὶ κονίαις, et 797, dicitur ἱππόκομος (equinis pilis ornata) πήληξ, ἡ ῥύετο κάρη καὶ μέτωπον ἀνδρὸς θείου, καὶ ἣν Ζεὺς τότε Ἕκτορι ἔδωκε φορέειν: ut ergo poëta, commiserans, multis verbis et σεμνώμασι prosequatur hanc eximiam galeam et ejus indignum casum. κλήρους ἐν κυνέῃ, Ψ, 861. κ, 206. ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα, inquit Ulysses, ξ, 276, cum se dederet Ægyptio regi, victus prœlio. κυνέη πάγχαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα, σ, 377. sic, εὔχαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν, χ, 102. et 123, εὔτυκτον ἵππουριν ἐπέθηκε κρατί. et 111, πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας. et 145, τόσας. αἰγείην κυνέην, ω, 230, quæ h. l. non erat bellica, sed simpliciter τὸ ἐξ αἰγὸς κάλυμμα κεφαλῆς: nam opus in agro facturus imponebat eam ibi capiti suo.

priscis ergo κυνέη vocabatur τῶν σκιάδιον, quod Hesiodus πῖλον ἀσκητὸν, *einen hut, (a hat;)* vocat, Ἔργ. 544. κυνέην Ἄϊδος ἴδυνιν, Ε, 845, ubi sermo est de Minerva, quod galeam Orci imposuerit sibi, ne se videre posset Mars; et hæc galea dicitur esse μελαντάτη, ὑπὲρ πᾶν ὃ ἄν εἴπῃ τις μέλαν: διὸ καὶ πᾶς ὁ ἀφανὴς ὢν ἐν τῷ δολίως τι πράττειν, καὶ οἷον ὑπὸ ᾅδῃ καὶ τῷ ἐκεῖσε σκότῳ, (in tenebris infernis,) ᾅδου λέγεται κυνέην φορεῖν, proverbialiter. est autem physice hæc galea, νέφος τι πυκνότατον, δι' οὗ καὶ θεοὶ ἀφανεῖς (invisibiles) ἀλλήλοις γίνονται: ut sit idem, κυνῆν ᾅδου δῦναι, καὶ, ὑπὸ παχυτάτῳ νέφει γενέσθαι. allegorice notat quoque, prudentiam alte dissimulantem, aut, occasiones clandestinas captantem, aut repente irruentem. κυνηδὸν, adverb. canino more, i. e. impudenter, audacter; quod in forma plurali dicitur κυνηδὰ, per syncopen κυνδὰ, Aristoph. Thesm. 496.

κυνέω, (Κύω) idem quod κύω in significatu primo. osculor, φιλέω, τὸ κατὰ χείλη, καὶ τὸ ἄλλως, κατὰ διάθεσιν. dein osculor cum veneratione. καὶ κύνει (ἐκύνει) ἁπτόμενος ἣν πατρίδα, δ, 522, Agamemnon, redux a Troja in patriam; ἐφίλει, προσεκύνει, osculabatur patriam suam; sine dubio manu prius admota ori suo, et deinde telluri; sicut mos erat adorandi in sacris. adorabat ergo ut deam. nisi forte et ipso ore; sicut Cæsar deinde Africam terram, e navi excidens. Sed prius præstat. καὶ κύνεον (ἐκύνεον) ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, ρ, 35, ubi sermo est de ancillis honestioribus, cum gratulatione excipientibus peregre reducem Telemachum herum suum. et vide δουλικὸν φίλημα, caput, i. e. frontem superiorem, et humeros ubi vestibus erant nudi. cognati et nobiliores osculabantur frontem et oculos. Eumæus extra ordinem, ut frater et Ἄττα a Telemacho, tempore misero, dictus, osculabatur oculos Telemachi. sic de ancillis, herum Ulyssem excipientibus, αἱ μὲν ἄρα ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντο Ὀδυσῆα, καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι (arcte complectentes) κεφαλήν τε καὶ ὤμους, χεῖράς τ' αἰνύμεναι, capientes, χ, 499. et de servis ejusdem, agnoscentibus herum, φ, 224, ἀμφὶ Ὀδυσῆα χεῖρε βαλόντε ἔκλαιον, καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. hinc est προσκυνέω, saluto reverenter.

κυνηγέτης, ου. ὁ. (Ἄγω) venator, qui alias et ὁ κυνηγός. qui canes educit contra feras. describitur, Ε, 49—56. κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην ἄλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες, ι, 120. s.

κυνόμυια, ας. ἡ. (Μύω) quæ et scribitur κυνάμυια, sicut a μεσοπόλιος fit μεσαπόλιος et μεσαιπόλιος, notat muscam valde impudentem, ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα, παρὰ τὴν κύνα καὶ τὴν μυῖαν, ἀναιδῆ ζῶα καὶ ἄμφω. τίπτ' αὖ, ὦ κυνόμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις, Φ, 394, inquit ὁ ἄφρων Mars ad Minervam τὴν φρόνιμον: nam sic solet ὁ ἄφρων μετατιθέναι τὰ ἑαυτοῦ ἐπὶ τὸν φρόνιμον, τὴν ἀναίδειαν, τὸν θυμὸν, τὸ φιλόνεικον: τοιοῦτον γὰρ ἡ κακία, θέλουσα μὲν εἶναι ὅπερ ἐστι, τὰς προσφόρους δὲ κλήσεις ἀπαναινομένη, καὶ τῇ ἀρετῇ αὐτὰς ἐπιγράφουσα. sic et, 421, Juno Venerem absentem hoc nomine vocat, ex vero quidem ibi. alii scribunt, κυνάμυα, et intelligunt, τὴν μὴ ἔχουσαν ἠρεμαῖον τὸ βλέμμα, ἀλλὰ κινοῦσαν συνεχῶς τοὺς μύας (musculos) τῶν ὀφθαλμῶν. sed id exploserunt antiqui. alii τὴν κυνόμυιαν explicant, τὴν τῶν κυνῶν μυῖαν, i. e. τὸν κρότωνα: sed non advertunt, in poëta esse hanc vocem probrum in nimis audacem et impudentem.

κυνοραΐστης, οῦ. ὁ. (Ῥάω) qui canem perdit et male vexat. et sic vocatur τὸ τῶν κυνῶν φθαρτικὸν ζωΰφιον, pediculus caninus, qui et ὁ κρότων, ωνος de quo proverbium, ὑγιέστερος κρότωνος, de quo vide Eustathium ad Dionysium τὸν Περιηγητήν. est ergo ὁ τοὺς κύνας ῥαίων. κύων Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραϊστέων, ionice pro στῶν, ρ, 300. cæterum αϊ in talibus est distractum. ab ὁ ῥαίστης, ου, destructor, a ῥαίζω, f. σω, idem quod ῥαίω.

κύντερος, ἐρα, ερον. (Κύω) impudentior, audacior, mordacior. deberet esse κυνεώτερος vel κυνεότερος, a κύνεος vel κύνειος: sed per syncopen mediæ vocales sunt extrusæ. *dreister, unverschämter, kühner, anfallender, heftiger, (more bold, impudent, audacious, violent,)* et certo sensu *hündischer, (more currish, doglike.)* οὐ σέο (σοῦ) κύντερον ἄλλο, Θ, 483, inquit Jupiter ad Junonem iratam: nihil te est impudentius et vehementius, χαλεπώτερον, ἀναιδέστερον. αὐτὰρ ὁ μερμήριζε, μένων ὅ,τι κύντερον ἔρδοι, Κ, 503, at ille cogitabat, quidnam permanens audacius faceret, sc. Diomedes, noctu ingressus castra Trojanorum cum Ulysse, et postquam jam interfecerat complures dormientes. ergo h. l. significat hæc vox ἔργον δεινὸν καὶ θρασύ: alibi proprie ἀναίδειαν, qualem habet κύων mordax et vehemens. οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι (ventriculo) κύντερον ἄλλο, η, 216, nam ille vult expleri, et suadet quævis audacia et impudentia, quo satis fiat desiderio suo. ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς, λ, 426. τέτλαθι δὴ, κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτὶ ἔτλης, inquit Ulysses ad animum suum, υ, 18, et apte hanc vocem de impudentibus olim factis Cyclopis adhibet, quia parabola de cane, 14—16, immediate præcesserat; aliquid audacius, ἀναιδέστερον, χεῖρον, *dreisters und heftigers, (more impudent and audacious.)*

κυνώπης, ου. ὁ. (Ὄφ) canino vultu, i. e. audaci valde et nihil verente. impudens, ἀναιδής. σοί τι, κυνῶπα, Α, 159. prisci heroës in libertate sua et simplicitate, vocabant rem quamque suo nomine, citra ignominiam. ergo nimiam confidentiam et audaciam in mala causa, et ingratum adversus benefacta animum, reprehendit Achilles hac voce. vide sequens.

κυνῶπις, ιδος. ἡ, (Ὄφ) idem. impudens fœmina. δαὴρ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, Γ, 180, et sic ipsa de se Helena loquitur, quia passa sit rapi

σε. μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, Σ, 396, ubi sic vocat Vulcanus Junonem. κυνώπιδος εἵνεκα κούρης, Θ, 319, ubi idem Vulcanus de conjuge sua adultera, Venere. ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκα, inquit Helena de se, δ, 145. ἡ δὲ κυνῶπις νοσφίσατο, λ, 423, ubi Agamemnon de crudeli sua conjuge Clytæmnestra. ergo his omnibus locis, in sensu morali vituperatorio. quod tamen in se hæc vox nihil ignominiosi notet, apparet e. c. ex loco Euripidis, Electr. 1252, ubi Parcæ et Furiæ vocantur δειναὶ κῆρες, καὶ κυνώπιδες θεαὶ, quia hæ neminem verentur, sed improbos improbe tractant. coll. 1342, ubi eædem Furiæ vocantur κύνες, citra vituperium.

κυπαρίσσινος, ίνη, ινον. (Εἴδω) cypressinus. κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ρ, 340, inclinans se ad postem januæ cypressinum, ipse sedens in limine.

κυπάρισσος, ου. ἡ. (Εἴδω) cypressus arbor. dicta, quia παρίσους κύει ἀκρέμονας, ramos in altum pariter erectos gignit. εὐώδης κυπάρισσος, ε, 64.

κύπειρον, ου. τό. et ὁ καὶ ἡ *κύπειρος*, ου. (Πείρα) est junci odorati species, qui per dialectum etiam τὸ κύπαιρον vocatur. καίετο δὲ λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον, Φ, 351, ubi enumeratur inter plantas, circa fluvium crescentes, quas Vulcanus, incenso fluvio, una incendit. ἐν ᾧ πεδίῳ λωτὸς πολὺς, ἐν τε κύπειρον, πυροί τε ζειαί τε, δ, 603, ubi enumeratur inter herbas felices campi fœcundi. fortasse ex figura hujus plantæ a peritis potest ratio etymologica ostendi, an sit a πείρω, an ab ἡ πέρα, terra; et an prior pars ad κύπτειν vel κύβος sit referenda.

κύπελλον, ου. τό. (Κύβω) poculi species, ποτηρίου εἶδος, ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτον. nam derivatur nomen a κύπτω, cujus f. 2. regulariter esset κυπῶ, aor. 2. ἔκυπον. sunt ergo κύπελλα, ποτήρια βραχέα, νεύοντα τοῖς χείλεσι καὶ ἐπικύπτοντα ἐντός. *eine art von römer, ein trinkgeschirr, klein, von dickem bauch, und engerer öfnung oben, (a kind of small drinking cup, large in the body, and narrow at the mouth.)* ἀπὸ παιδὸς ἐδέξατο κύπελλον, Α, 596, sic, ἀπὸ ἧς ἀλόχου, Ω, 305, coll. 285, ubi vides, κύπελλον et δέπας re ipsa esse idem. utroque loco deest ἀπὸ, supplendum in mente. χρύσεια κύπελλα, Γ, 248, ad rem divinam publicam. κύπελλα οἴνου πίνειν, Δ, 345. τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν, Ι, 666, legatos a rege ad Achillem missos, et redeuntes in tabernaculum, ubi rex cum principibus sero vespere comessabatur. vides ergo morem antiquum, salutandi poculis oblatis advenientem. παρετίθει χρύσεια κύπελλα, α, 142, in domo regia hospiti. sic δ, 58. χειρῶν ἔκβαλε κύπελλα, β, 396, i. e. somnolentia et ebrietas faciebat, ut pocula exciderent e manibus procorum comessantium. νέμε (distribuebat) δὲ χρύσεια κύπελλα, κ, 357, ministra in domo Circes, ad convivandum. κύπελλα δ' νεῖμε συβώτης, υ, 353, ubi simul est differentia a κρητῆρι. Vide sub δέπας.

κυπρισμὸς, ὁ, vide sub ἄνθος.

κύπτω, vide ΚΥ'ΒΩ.

κύρμα, ατος. τό. (Κύρω) in quod incidit aliquis, quod nanciscitur, quod reperit. *ein fund, (an acquisition.)* μήπως ἀνδράσι δυσμενέεσσι ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε, Ε, 488, ne hostibus fiatis præda. κατέλιπες αὐτὸν, Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, Ρ, 151. et 272, αὐτὸν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι. sic, οἰωνοῖς, γ, 271. θήρεσσι, ε, 473. ἰχθύσι, ο, 479, est ergo εὐτυχὲς εὕρημα, et simpliciter εὐτυχία, *wenn man was antrift das man wünschet, (when one obtains or accomplishes what one wishes.)*

κυρτὸς, ἡ, όν. (Κύβω) curvus, gibbus. maxime vero, convexus, in opposito ad concavum. *rund erhaben, (convex.)* possit hoc significatu ad κάρα, τὸ, pertinere: potest tamen etiam commode ad κύπτω, quasi κυπτός. τὼ ὤμω κυρτὼ, Β, 218, humeri convexi. κῦμα κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, convexum attollitur, Δ, 426, de fluctu maris. κύματα κυρτὰ, Ν, 799. sed ὁ κύρτος, ου. est instrumentum piscatorium, fortasse hamus curvus.

κυρτόω, f. ώσω. (Κύβω) curvo, convexum reddo, *ich wölbe, (I arch, make convex.)* κῦμα, οὔρεϊ ἶσον, κυρτωθὲν περιστάθη, κρύψεν τε θεὸν θνητήν τε γυναῖκα, fluctus, monti similis, concameratus circum stabat, et occultabat Neptunum cum muliere, λ, 243, *wölbete sich um beyde herum wie eine brautkammer, (overarched them both like a bridal-chamber,)* ὡς εἰς θαλάμου ὄροφον ἐσχεδίασται, ex tempore factus est, ἵνα κρύψῃ ἔσω τοὺς ἐραστὰς, amatores. διὸ καὶ εἰς ὄρος ἐξισοῦται, ὡς ἂν ἐξαρκέσῃ καὶ περιστῆναι καὶ καμφθῆναι, κυρτωθὲν, ὡς εἰς θάλαμον, *wie zu einem gewölbeten zimmer gros und weit genug, (large and spacious enough for a vaulted chamber.)*

ΚΥ'ΡΩ, f. ύρσω. incido in aliquid. nanciscor, reperio. *ich gerathe wozu, treffe an, finde, gerathe an etwas, (I meet with, find, get, acquire something.)* occurro. idem verbum dicitur et κυρέω, f. ήσω. et Germanorum *küren, (to choose,)* i. e. sumere, eligere, ejusdem est originis. ἅρματι κύρσας, Ψ, 428, currui meo cum tuo curru nimis prope fiens, συγκύρσας ἅρματί μου, προσκρούσας κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενος præter voluntatem tuam. et 821, αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, ubi est ἐπικύρω, occurrere et nancisci studeo, contra aliquid dirigo me; semper collo incidere volebat splendidæ hastæ cuspide: et sermo ibi est de μονομαχίᾳ Diomedis et Ajacis, ludicra ut putabatur, sed tandem nimis seria. ἔκυρε, ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχει τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δουρὸς ὀξύτητι. ut ergo appareat, κύρειν etiam conatum et studium occurrendi vel incurrendi notare. ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, Ω, 530, nonnunquam ille

malum aliquod nanciscitur, nonnunquam rursus bonum, incidit in malum vel bonum, ἐντυγχάνει. κυρεῖν τινὸς, compotem fieri alicujus rei, Æschyl, Pers. 799, στρατὸς οὐ κυρήσει νοστίμου σωτηρίας, exercitus non compos fiet reducis salutis.

κύστις, ιος. ἡ. (Κῦ) vesica urinaria. it. locus imi ventris circa vesicam. est a κεύθω, extruso ε, sicut ex πεύθω fit ἡ πύστις. κατὰ κύστιν ἤλυθεν ἀκωκὴ, E, 67. N, 652. est et ὁ κύσθος, ου, quo nomine appellatur pudendum muliebre; quod imitatus est Juvenalis, Sat. 1, 39. vide Aristoph. Acharn. 782, 789. Lys. 1160. Ran. 433. coll. Nub. 404. etiam ἡ κύστη, Lys. 957. sed ἡ κίστη, est cista: ab eodem κεύθω.

κυφὸς, ἡ, όν. (Κύβω) incurvus, *gekrümmet, gebücket, buckligt, (curved, bowed, bent.)* est a præt. perf. a. κέκυφα, a κύπτω. κυφὸς γήραϊ, incurvus senio, β, 16, ad diff. τοῦ γυροῦ, qui φύσει talis est. hinc est et ὁ κύβος. ὁ ὑβὸς est idem, abjecto κ, et mutato φ in β. Theocr. 5, 43.

κύφος, ὁ, vide σκύφος.

ΚΥ'Ω, f. ύσω. osculor, *ich küsse, (I kiss:)* φιλέω, τὸ κατὰ χείλη, καὶ τὸ ἄλλως, κατὰ διάθεσιν. hinc est et ὁ κύων, ab amore ejus in herum, et quia pedes ejus ore contingere solet. recentiores in hoc sensu osculandi, magis ponunt φιλεῖν, quod poëta nunquam sic posuit: et recentioribus est ἐφίλησε pro ἔκυσε. deinde autem κύω est, συλλαμβάνω, κατὰ γαστρὸς ἔχω, uterum fero, de matre prægnante; unde est, κύουσα τίκτει, i. e. κατὰ γαστρὸς φέρουσα, εἶτα τίκτει. recentiores tamen et τὸ τίκτειν dixere κύειν: antiqui autem tantum, ἔγκυον εἶναι, *schwanger seyn, (to be pregnant;)* vide ὑποκύομαι. simplex vero κύειν in hoc significatu poëta non habet, dicens pro eo κυεῖν, a κυέω. cæterum inde est ἡ ἐγκύμων, ονος, gravida fœmina, et ἡ ἔγκυος, et ἐγκυμονεῖν, et τὸ κῦμα τὸ κατὰ σύλληψιν, fœtus conceptus in utero, pro κύημα per crasin. sic Euripides de puella aliqua: γέμουσα κύματος θεοσπόρου. a primo osculandi significatu est κυνεῖν, ut ab οἴχω fit οἰχνέω, ab ἴκω ἰκνέω. ἐπεὶ ὅγε κύσε (ἔκυσε) ὃν φίλον υἱὸν, osculatus est filiolum suum Hector, Z, 474, ἐφίλησε. Θέτις Διῒ γούνατα ἔκυσσε, καὶ ἔλαβε χειρὶ γενείου, Θ, 371, osculata ei est genua, et manu tetigit mentum. erat enim supplicandi modus, τοῦ ἱκέτου μὴ μόνον χειρὶ ἁπτομένου γονάτων, ἀλλά που καὶ φιλοῦντος αὐτά. χερσὶν ἔλαβε (tetigit) γούνατα Ἀχιλλῆος (ὁ Πρίαμος) καὶ κύσε χεῖρας, Ω, 478, supplicandi modo. ἔκυσε ζείδωρον ἄρουραν, Ulysses ex naufragio enatans tandem ad terram, et auxilium a tellure orans, ε, 463, et ὡσεὶ φίλην μητέρα. sic et ν, 354. κύσα γούνατα ἑλὼν, ξ, 279, regis in equo sedentis, ut me conservaret rogans; tangens genua manibus, osculatus sum ea. κύσσε δέ μιν (Eumæus Telemachum reducem a peregrinatione) κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, χεῖράς τ᾽ ἀμφοτέρας, π, 15, coll. 17, seqq. et 21, Τηλέμαχον Εὔμαιος πάντα κύσεν περιφύς. ubi id facit servus honestior hero suo juveni. quod labia alterius contigerint labiis suis antiqui in salutationibus et gratulationibus, nusquam legitur; amatorum solorum mos iste erat. υἱὸν κύσε, Ulysses Telemachum, π, 190. κῦσε (ergo υ hujus verbi est anceps; nisi legi malis κύσσε) δέ μιν (filium suum Penelope) κεφαλὴν (κατὰ) καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, ρ, 39. sic et τ, 417, ubi avia materna osculatur nepotem suum Ulyssem. Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε, φ, 225, ubi, in tempore necessario, herus fidos sibi servos honestiores tam blande osculatur, contra consuetudinem nobiliorum erga inferiores. χεῖρας ἀμφίβαλλε δειρῇ (collo) Ὀδυσσῆϊ, κάρη (caput) δ᾽ ἔκυσε, ψ, 208, ubi narratur de uxore agnoscente tandem maritum, eumque excipiente. caput autem est frons superior. κῦσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος, adsiliens et amplectens osculatus est eum, Ulysses patrem suum senem, ω, 319. et 397, Δολίος (servus senior et honestior) ἰθὺς κίε (recta ad eum ibat) χεῖρε πετάσσας ἀμφοτέρας, Ὀδυσῆος δὲ λαβὼν κύσε χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, ubi ἑλὼν pertinet ad χεῖρα, prehendens manum Ulyssis, osculatus est eam. in accuratioribus est Ὀδυσεῦς, genitivus Ionicus; pro quo alii Ὀδυσέως scribunt, ut in scansione έως pro una syllaba habeatur: in poëta Ionico præter rationem sic scribentes; Ionismus enim longe h. l. præstat. κῦσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρα, ω, 235. ἢ παρστᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα, ψ, 87, an accedens oscularetur frontem et ambas manus, amplectens eas. hinc est κισσάω, f. ήσω, appetitu magno cibi alicujus non quotidiani laboro, ut prægnantes solent sæpe. οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, Aristoph. Pax. 496, ubi metaph. conf. Vesp. 348. et ἡ κίσσα, ης, appetitus ille. it. pica.

κύων, ὁ, ἡ. (Κύω) canis. genitivus deberet esse κύωνος vel κύονος, sed usus per syncopen dixit κυνός. est a κύω, i. e. φιλέω, nam est ζῶον φιλάνθρωπον, quod attinet herum suum et alios notos. sed vituperatur ejus ἀναιδὲς, ejusque mordacitas. hinc et impudens vel acerbus aliquis vocabatur canis; quod nomen tamen antiquis non tam erat odiosum aut ignominiosum, ut nobis est hodie. Hinc, cum Davides suam impotentiam extremam vellet exprimere, ipse se vocat canem mortuum, 1 Sam. xxiv, 15, qui, cum vivus vix mordere, et latrare tantum, possit, nunc in neutra re sit suspectandus. sic et 2 Sam. xvi, 9, spernens Abisæus impotentiam τοῦ Simei, eum vocat canem mortuum, i. e, hominem qui nihil omnino nocere possit. et Clytæmnestra apud Æschyl. Agam. 616, se vocat δωμάτων κύνα, ἐσθλὴν ἐκείνῳ, (viro suo) πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν. est ergo merum nomen metaphoricum in talibus, citra ullam ignominiam. hinc et comparationes aliæ, nequaquam inhonestæ, a cane sumuntur. e. c. de Achille, Φ, 542, λύσσα δέ οἱ κῆρ αἰὲν ἔχε (εἶχε) κρατερὴ, rabies valida semper obtinebat cor ejus; nam λύσσα proprie de cane rabioso ponitur. sic et

Hector cum cane magno venatico comparatur, Θ, 338—342, ὡς ὅτε τὶς κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος ἅπτηται κατόπισθε,—ὣς Ἕκτωρ. et Antilochus, Nestoris filius laudatissimus, Ο, 597, Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, etc. cave ergo, orbem antiquum ex nostra loquendi consuetudine æstimes. nullum animal per se ignominiosum erat priscis: hinc et in sacris litteris, magnates et principes appellantur tauri; quam appellationem hodie nemo æquo animo tulerit. ex impudentia vero canina sumuntur aliæ locutiones. εἵνεκ' ἐμεῖο κυνός, Ζ, 356, mei causa, quæ sum canis; inquit Helena de se, quia impudenter ausa erat sequi raptorem suum ex patria. et 344, δᾶερ (mariti frater, O Hector,) ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης, mei, canis multa mala conciliantis, et abominabilis. κυνὸς ὄμματ' ἔχων, Α, 225, canis oculos habens, i. e. avidos, et hinc, ad explendam aviditatem, impudentes, coll. 149. ut ergo nec ibi per se sit contumelia; sed est comparative dictum, a more canino: ἀναιδής, καὶ θρασύς, ὡς κύων. conf. ἔλαφος. κύνα τοῦτον λυσσητῆρα, Θ, 299, ubi Teucer sic vocat Hectorem, διὰ τὸ πολὺ τῆς θρασύτητος, sine ulla contumelia, quod apparet ex supra citato loco, Φ, 542. nam λυσσητήρ, ὁ, est appellatio canis rabidi. imo, meram esse comparationis appellationem, non vero ignominiæ causa prolatam, manifesto apparet ex Θ, 423, ubi Iris alloquitur Minervam, κύον ἀδδεὲς αἰνοτάτη, canis intrepida vel inverecunda et horribilis. inest voci κύων mera parabola brevis. nam plebeiorum hominum convitia in Homero politissimo nemo sanus et peritus quæret. ergo mens est, σύ, ὡς κύων ἀπτόητος, αἰνοτάτη ἔσῃ, ἐὰν σῷ πατρὶ ἀντιστῇς: sumta parabola ex bestiæ vehementis natura. nostra sane tempora non adsueverunt talibus loquendi modis; nec imitabimur jam eos: sed explicamus tantum mores antiquos, apud quos talia non erant inhumana aut atrocia. sic civilissimus Diomedes ad Hectorem a se vulneratum, Λ, 362, ἐξέφυγες αὖ νῦν θάνατον, κύον: cujus vocis (ex mente Eustathii) explicatio non tam ex Θ, 299, quem locum paullo ante citavimus, est petenda: quam ex imagine canis, ὃς πτώσσει ὑπὸ λέοντι, coll. 354. quanquam tamen omnino, si confers 347, maxime ad λυσσητῆρα respici videtur a Diomede, ut ostendit 343—345. sic et Υ, 449. ex eadem parabolica sententia dicit Juno ad Dianam, Φ, 481, πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεές, ἀντί' ἐμεῖο στήσεσθαι. et Achilles ad Hectorem, Χ, 345, μή με, κύον, γούνων γουνάζεο: eodem sensu, quo supra ex Λ, 362, citatum est: ne mihi, tu nimis abuse viribus et rabie, supplica per genua. οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώϊα εἰδώς, ρ, 248, inquit Melanthius, pastor, ad Eumæum, pastorem, in altercatione, οἷα δυσανασχετῶν, εἰ τολμᾷ ὁ Εὔμαιος τὸν οὕτως ἀγλαὸν ὑβρίζειν, coll. 244, et circa. Τηλεμάχῳ ἐρέω, κύον, οἷ' ἀγορεύεις, σ, 337, inquit personatus Ulysses ad ancillam delicatulam, et injuriose loquentem. πάντως, θαρσαλέη κύον ἀδδεές, οὔτι με λήθεις, τ, 91, omnino, audax canicula inverecunda, non sane lates me; inquit Penelope ad ancillam suam, coll. 65, seqq. ὦ κύνες, inquit Ulysses, jam professus se, ad ancillas suas malas, χ, 35, O impudentes et obscœnæ. sic, αἱ κύνες αἵδε, de iisdem, loquente præfecta ancillis, τ, 372. et 154, διὰ δμῳάς, κύνας, οὐκ ἀλεγούσας, loquente Penelope, quæ se proditam ab ancillis suis queritur. κακαὶ κύνες, Τρῶες ὑπερφίαλοι, Ν, 623, dicit Menelaus in pugna, de Trojanis: et fœmininum est quidem ionice, nam Iones amant nomina animalium collective per fœmininum exprimere; simul tamen innuit τὸ καταφρονὲς καὶ λάγνον Trojanorum principum, maxime Paridis; in genere autem τὸ ἀναιδὲς καὶ λυσσῶδες ἐκείνων: imo et multorum τὸ ἄνανδρον, siquidem κακὸς in sensu primo est δειλὸς timidus. ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν, Θ, 527, 528, inquit Hector de exercitu Græco: expulsurum me esse hinc canes funestis fatis auferendos, quos fata mortis auferunt apud naves, i. e. in castris suis: et dicit eos sic, non active, quasi qui ferant mortem aliis huc: sed passive, οὓς κῆρες φέρουσι, πάσχοντας τὸ φέρεσθαι, καὶ οἱ ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντες. ὡς ὅτε νεβρὸν ἐλάφου κύων δίηται ἐν ὄρεσι, Χ, 189—192, ubi virtutes canis venatici in parabola sunt expositæ, maxime τὸ τάχος, καὶ τὸ παράμονον, καὶ τὸ εἰδέναι ἀνιχνεύειν. ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα (Herculem) κύνα Ἀΐδου, Θ, 368, quem canem Orci, recentiores dixere τὸν Κέρβερον, affinxeruntque tria capita canina, caudam draconis, et in tergo capita plurima serpentum, loco pilorum. λέων, κύνα κτείνας ἠ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι, Ο, 587. ἀστέρα, ὅντε κύνα Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι, Χ, 29, quem cognomine dicunt canem Orionis, sed qui κατ' ἐξοχὴν et nomine quasi proprio dicitur ὁ ἀστήρ: nam est fixarum maximus et fulgidissimus. hoc cane simul oriente cum sole, multi fiunt καύσωνες, quos κυνοκαύματα (*die hundestage*) (*the dog-days*) vulgus dicit: et ob hos urentes æstus, et ventos urentes, κακὸν σῆμα dicitur hæc stella, quæ πυρετὸν adferre solet: nam aër incenditur quasi. καταπτώσσουσι, κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα, Ε, 476. ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται, Κ, 183—185, ubi parabola de canibus nocturnis vigilibus, sub accessum leonis. ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα ἐσσεύοντο κύνες, Ο, 271—276, ubi κύνες, in applicatione parabolæ, sunt Græci, fugantes et persequentes; et leo, subito apparens, est Hector. σεύονται (λέοντα) ταχέες κύνες, Γ, 26. κάπριον ἀμφὶ κύνες, Λ, 414. et 548, ἐσσεύοντο κύνες, λέοντα. κύνες ἐρύουσι, pro ἐρύσσουσι, θανόντα, distrahent mortuum, Ο, 351. ἀμφὶ δὲ τόν γε (λέοντα) κύνες, Ρ, 65—67. et 110, ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται, de leone. et 558, αὐτὸν Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσι, dilacerarint mortuum virum. πολλοὺς (Trojanos) κύνες καὶ γῦπες ἔδονται, Σ, 271. et 283, μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται. et 578, ἐννέα δέ σφι (pastoribus quatuor) κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο. et 581, τὸν δὲ (leonem) κύνες μετεκίαθον, insectabantur. et 584, νομῆες, ταχέας κύνας

ὀτρύνοντες. τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται κείμενον, X, 42. et 66, αὐτὸν δ' ἂν πύματόν (ultimum) με κύνες ὠμησταὶ ἐρύουσι, pro ἐρύσουσι, πρώταις (ἐν) θύραις: nam canibus custodiebatur exterior janua aulæ. et 75, αἰδῶ τ' (pudenda) αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος. et 89, σὲ Ἀργείων κύνες ταχέες κατέδονται. et 335, σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσι. et 509, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται, quando canes satiati fuerint corpore tuo. et id notat, insepultum projici, quod sæpe fiebat occisis hostibus. conf. 1 Sam. xvii, 44, 46. ἐννέα τῷ γε ἄνακτι (hero canum Patroclo) τραπεζῆες κύνες ἦσαν, Ψ, 173, canes qui voluptatis causa aluntur, grati heroibus; et opponuntur canibus, quorum opera in villis vel in pascuis vel in sylvis utilis est. ex his duo, 174, jugulabantur, et comites domino suo in rogum injiciebantur. sic et quatuor equos, 171. ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν κολοσυρτὸν, tumultum, M, 147, et sermo est de apris non territis. κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων ἁρπάξαντε λέοντε αἶγα, eripientes leones capram canibus dentatis, N, 198. et 233, αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο, hic canibus delectamentum fiat, i. e. insepultus jaceat. ὅτε κάπρω κυσὶ θηρευταῖς ἐμπέσητον, Λ, 325. βώτορας, σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα, M, 303. τὸν νέκυν Τρωαῖς κυσὶ δοίη, insepultum, P, 127. et 272, δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι. Ἕκτορα δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, Ψ, 21. inquit Achilles, se id promittere Patroclo post mortem apparenti; nec tamen deinde tam atrox promissum exsolvit, sed Hectorem patri sepeliendum reddidit. ἦ αὐτὸν (Ἕκτορα) ἤδη αἷς κυσὶν, μελεϊστὶ ταμὼν, προὔθηκεν Ἀχιλλεύς; Ω, 409, est interrogatio Priami, qua percontatur ministrum Achillis. et is respondet, 411, οὔπω τόνδε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί. αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, ionice pro κυσὶν, A, 4: nam multi, occisi in acie, nec statim sepulti, noctu in campo adedebantur a canibus, et interdiu a corvis. ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευταῖς κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, M, 41. Ἴθυσαν (irruerunt recta) δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, P, 725—729, ubi furor et impetus vehemens, non constans tamen, Trojanorum pingitur. αὐτὸν οὔτι πυρὶ δώσω, ἀλλὰ κύνεσσιν, Ψ, 183. et 184, τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο, ἀλλὰ κύνας ἄλαλκε (arcebat) Ἀφροδίτη ἤματα καὶ νύκτας, i. e. misericordes fœminæ, tam indignam regio viro rem aversantes. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο (pestilentia) καὶ κύνας ἀργοὺς, A, 50. φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, effugere canes, ne mortuum vorent, B, 393. κύνας κορέει, satiat, Θ, 379, i. e. ἄταφος κεῖται. θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας (convocans) καὶ κύνας, I, 541. ὡς θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας ἐπισεύῃ καπρίῳ, Λ, 292, sic Hector suos adversus Græcos. et 817, ἐμέλλετε ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας. ἀλεξασθαι μεμαὼς (aper) κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας, N, 475. et 831, Τρώων κορέεις κύνας, saturabis carne tua. νῦν δ' οὔ οἱ ἀλάλκειν κύνας ἔτλης, canes ab eo arcere, i. e. facere ne insepultus jaceat, P, 153. et 241, Τρώων κορέσει. et 255, μέλπηθρα γενέσθαι Τρωαῖς κυσίν. et 282, ἴκελος καπρίῳ, ὅστε ἐν ὄρεσι κύνας καὶ αἰζηοὺς ῥηϊδίως ἐκέδασσε, dissipare solet. et 658, ἐπεί κε κάμῃ (lassatus sit leo) κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων. μὴ ἔα με κύνας καταδάψαι, X, 339. et 348, οὐκ ἔστι ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι. et 354, ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ καταδάσονται πάντα, totum te discerpent. ἀργίποδας κύνας ἆσαι, satiare, Ω, 211. κύων Ἄργος, laudatus ob fidem, aliasque virtutes, ρ, 291—327. nomen ejus per commiserationem repetitur 300, et agnovit herum suum post viginti annos reducem: narrant enim, canem vivere posse in annum vigesimum quintum. vetulus iste canis moriebatur præ lætitia, viso hero repente: nam paullum momentum sufficit corpori vetulo ad mortem; σμικρὰ ῥοπὴ εὐνάζει τὰ παλαιὰ σώματα. cæterum ipse Argus Ulyssi bonum erat augurium: notabat enim citam procorum mortem. tres ejus primariæ virtutes erant, ἡ ταχυτὴς, ἡ ἀλκὴ, et τὸ ἴχνεσι περιειδέναι: venaticus ergo. τραπεζῆες κύνες (qui de mensa domini in triclinio una edunt) οὕς ἄνακτες κομέουσιν ἀγλαΐης ἕνεκα, *halten sie zum staat, (keep for parade.)* ρ, 309. κύων εἶχεν ἐλλὸν, τ, 228—231, ubi est δαίδαλμα (acu pictum) in veste regia Ulyssis. κύων ἀμαλαῖς σκυλάκεσσι περιβεβῶσα, υ, 14—16, ubi simile de tali cane, catulos teneros defendente. κύνα ex inferis petere jussus Hercules, λ, 622. ἅμα τῷ γε (Telemacho, prodeunti in publicum) δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο, β, 11. ρ, 62. υ, 145. nam φιλακόλουθον τὸ ζῶον dominis suis. sed maxime canes secum ducit, ut invidiam conciliet procis, quasi, insidiis eorum, desertus sit ab hominibus eorumque comitatu; et quod bruta sibi sint fideliora, quam cives sui, etsi ipse sit legitimus eorum princeps. erat præterea venandi studiosus, ex more heroico. τόνγε κύνες κατέδαψαν, γ, 259. χρύσειοι καὶ ἀργύρεοι κύνες, η, 91—94, ubi tales canes, a Vulcano facti, dicuntur custodire limen regis Alcinoi, immortales et senectuti non obnoxii: nam aurum et argentum neque putredine perit, nec senescit unquam et pretium suum amittit; præterea facti erant ea arte, quasi viverent et custodirent. ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες σαίνωσι, i. e. ἀμφισαίνωσι, κ, 216, mota cauda blandiuntur hero, obeuntes eum. κύνες, θήρεσσιν ἐοικότες, i. e. lupis similes, ξ, 21, et tales habebat Eumæus quatuor ad villam. et 29—38, Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι, conf. κερδοσύνη: et hoc epitheton est pro ὑλακόωροι, custodes latrantes: nam ὑλακὴ, ἡ, latratus, et ὑλακτεῖν, latrare, et βαΰζειν, idem, proprie est canum; ὁ οὖρος vero, vel ὁ ὦρος, est, custos. et 133, κύνες ταχέες ἠδὲ οἰωνοὶ μέλλουσι ῥινὸν αὐτοῦ ἀπὸ ὀστέων ἐρύσαι. Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι, ut notum sibi herum suum, π, 4, οὐδὲ ὕλαον, nec latrabant; et 6, ἐνόησε σαίνοντας κύνας. et 9, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν. et 162, ἀλλ' Ὀδυσεύς τε κύνες τε ἴδον, καὶ οὐχ ὑλάοντο, ἀλλὰ κνυζηθμῷ ἑτέρωσε ἐφοβήθησαν, ubi narratur apparuisse Minerva, quam nemo præter Ulyssem et canes viderit: i. e. Ulysses arte quadam canes in ali-

quam partem casæ pellexit ibique conclusit, ne sibi, prudenter extra casam dementi personam, impedimento essent. cæterum hinc fortasse sumtum, equos et canes sentire præsentiam spectrorum. *σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες ἔρυντο,* villam custodiebant, *ρ*, 200. *βὰν δ' ἴμεν* (ibant) *ἐς θήρην ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ,* *τ*, 429. et 436, *πρὸ αὐτῶν ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν, αὐτὰρ ὄπισθεν υἱέες Αὐτολύκου, μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς ἤϊεν ἄγχι κυνῶν:* et venatio apri ibi descripta, cum vulnere ingenti Ulyssis. et 444, *ἀνδρῶν τε κυνῶν τε κτύπος. σὲ ἐπὶ ὕεσσι* (te apud porcos) *κύνες ταχέες κατέδονται,* *φ*, 363, i. e. occidemus te ad villam tuam, ibique insepultum te abjiciemus aliquo in agrum. et 340, *δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,* et dabo tibi acutum jaculum, quo canes et homines malos a te arcere possis. sic, *εἵλετο δ' ὀξὺν,* *ξ*, 531. *μήδεά* (genitalia) *τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι,* *σ*, 86. et hujus comminationis exsecutio est *χ*, 476, *ἐξέρυσαν*: quod sane crudele erat supplicii genus, in merito tamen Melanthio. *ἰχθυάᾳ κύνας,* sc. *θαλαττίους,* *seehunde, (seals,)* *μ*, 96, et sermo est de Scylla, pisces magnos captante. *ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων,* *σ*, 104, inquit personatus Ulysses ad Irum, a se pugnis concisum, cui ad murum acclinato dederat baculum, ut sues et canes arcere a se posset. *κύνε δύω,* K, 360—363, ubi Diomedes et Ulysses comparantur duobus ejusmodi venaticis canibus. Fabulæ sunt proclives ad fingenda *φάσματα κυνοειδῆ.* sic Hecuba in canem versa; et *ἡ Ἑκάτη* habet caput caninum, Scylla vero capita sex talia. cynicus philosophus erat is, qui blande tractabat suos, acerbe vero allatrabat et exagitabat alios. præterea *κύων* etiam *ἐπὶ μορίου θήλεος* ponitur: unde comicus deduxit *τὴν κύνειραν,* i. e. *τὴν τὸν κύνα εἰρύουσαν,* i. e. *ἐφελκομένην*: quem canem etiam *χοῖρον* appellat comœdia. et fortasse cunnus hinc Romanis est dictus. etiam *ἄκανθά τις* dicitur *ἡ κύναρος* et *ἡ κυνάρα,* quæ vulgo dicitur *κυνόσβατος, ἡ, διὰ τὸ τραχὺ* et mordens: unde et per jocum eam, aliquis dixit *ξυλίνην κύνα.* nomen est ab *κυνὸς ἀρὰ,* i. e. *βλάβη.* sed *ἡ κινάρα* per Iota, est, carduus. *κύων,* et Germanorum *kühn, (audacious,)* unius videtur esse originis. Vide sub *Ἀστράγαλος, ὄρκος* prope finem, et *κάκος* prope finem.

ΚΩ͂, *κέω* et *κείω,* f. *κείσω* et *κήσω.* proprie est, findo, diffindo, cædo, comminuo, resolvo: *ich zertheile, trenne, löse auseinander, (I divide, part, separate.)* deinde et ad alia translatum verbum. nam, quia ignis potentissime diffindit et resolvit res; hinc *κέω* vel *κείω* dicitur et, accendo, incendo. et quia resoluta vim suam amittunt, hinc *κέω* et *κείω* est et, jacere facio, it. jaceo. nos, juvandæ memoriæ causa, fidimus quoque hoc verbum in plures partes; locis propriis petendas.

κῶας, ατος. τό. (Κῶ) idem quod *ἡ νάκη* et *τὸ νάκος,* pellis villosa, præcipue ovis, et a *κέω,* i. e. *κεῖμαι,* factum nomen. *δέρμα εὔθετηθὲν εἰς τὸ κεῖσθαι,* aptum ad recumbendum vel residendum in eo. *ὑπέχευεν χλωρὰς ῥῶπας, καὶ κῶας ὕπερθεν,* *π*, 47, substravit sessuro hero suo Eumæus virides frondes, et super eas pellem villosam. *ἐπεβάλλετο μέγα κῶας,* *τ*, 58, supersternebat magnam ejusmodi pellem sellæ, in qua sessura erat Penelope. et 97, *φέρε δὴ δίφρον, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,* adfer. et 101, *κατέθηκε δίφρον, καὶ ἐπέβαλλεν αὐτῷ κῶας.* et id *κατὰ ἡρωϊκὴν ἀφέλειαν,* ex simplicitate heroica. sic *φ*, 177, *παρετίθει δίφρον μέγαν, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ.* et 182. scribitur et *τὸ κὼς,* indeclin. et est *τὸ ἅμα τοῖς ἐρίοις δέρμα σκευαζόμενον.* Aristoph. Equit. 399. idem dicitur *τὸ κώδιον.* Vide sub *δέρμα.*

κώδεια, ας. ἡ. et *ἡ κωδία, ας.* (Κύβω) caput papaveris, *ἡ τῆς μήκωνος κεφαλὴ, ein maan-kopf, (a poppy-head.)* est quasi *κώβεια,* ab *ἡ κύβη,* caput, per dialectum *κώβη. κώδειαν ἀνασχὼν,* ubi deest *ὡς,* velut papaveris caput sursum ferens, Ξ, 499, nam *ἡ κεφαλὴ* (caput hominis abscissum) *σφαιροειδὴς, ἐν ἄκρῳ μακροῦ καὶ λεπτοῦ δόρατος ἐμπεπαρμένη,* (longæ et tereti hastæ adfixum) *κώδειαν φαντάζει,* figuram præbet quasi papaveris caput cauli suo insideret. *ἡ κώδη* est *ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος, maan saamen, (poppy-seed.)* ab eodem themate est et *ὁ κώδων, ωνος* rotundum tintinnabulum: unde est *κωδωνίζω,* tinnio, it. tinnitu exploro an vas sit integrum, vel an equus strepitum aliquem sine consternatione ferre possit. et *ὁ κώθων, ωνος,* poculi rotundi et capacis species; a quo est *κωθωνίζω,* poto. *ἡ κώδων, ωνος,* proprie est *τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος,* deinde ab hac parte, tota tuba. Vide sub *μήκων.*

κωκυτὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) ejulatus, *das heulen, (howling.)* *λαοὶ κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ,* X, 409, ubi prius de fœminis, posterius de viris positum videtur. et 447, *κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,* de muro.

κωκύω, f. *ύσω.* (Χάω) ejulo, *ich heule, (I howl.)* ponitur de fœminis: de viris est *βαρυστενάχειν.* est quidem verbum maxime ex sono ejulantium fictum: pertinere tamen ad *χεύειν* vel *χύειν,* fundere, facile apparet. alii referunt ad *γοᾷν,* dicuntque cum eo esse ejusdem originis: nec falluntur fortasse. nam ambo verba sunt ex sono ficta. huc pertinet et *κοκκύζειν,* et *ὁ κόκκυξ, υγος. ἐκώκυσεν δὲ ἔπειτα,* Thetis, Σ, 37. et 71, *κωκύσασα ὀξὺ,* coll. 70. ubi de viro est aliud verbum. *λίγα ἐκώκυε,* de Briseide, T, 284. *μάλα μέγα,* Hecuba, conspecta cæde filii sui, X, 407. *γυνὴ,* Ω, 200, 703. *φίλη τροφὸς,* *β*, 361. *Τρωαὶ λίγα ἐκώκυον,* *δ*, 259. *ἀμφιχυμένη αὐτῷ λίγα κωκύει,* *θ*, 527. *ἐγὼ ἔκλαιον καὶ ἐκώκυον,* inquit Penelope, *τ*, 541. *κώκυσε φίλον πόσιν,* *ω*, 294, ejulavit ob maritum suum.

κώληψ, ηπος. ὁ et *ἡ.* (Κλάω) est *ἡ ἀγκύλη ἡ περὶ τὰς ἰγνύας,* flexus poplitis, *die knie-kehle, (the bend of the knee.)* cum parte proxime adjacente. it. poples, femur. est factum a *τὸ κῶλον. ἡ Ἀφροδίτη* dicitur *ἡ Κωλιὰς, άδος,* ob formosa femora. et *ὁ Κωλὴν, ῆνος,* fuit dux quidam priscus militaris, *ὁ στερεὸς τὰ κῶ-*

λα. est idem tamen et appellativum, et ὁ κωλὴν notat idem quod ἡ κωλία, κωλῆ, quæ vox, præter armum, etiam petasonem designat. οἱ et αἱ κωλεοὶ sunt quoque οἱ τῶν ζώων κωλῆνες. Apud Aristoph. Nub. 985, 1014, etiam penis vocatus κωλῆ. κόψε ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, Ψ, 726, percussit a tergo poplitem feriens in luctando. hæc παλαιστικὴ μηχανὴ, qua quis ad cadendum cogebatur, dicitur ἡ ἰγνυῶν ἀφαίρεσις. an κυρηβᾶν πρὸς τὸ σκέλος, apud Aristoph. Equit. 272, sit idem quod h. l. κόπτειν κώληπα, quærendum videtur. κυρηβᾶν autem proprie est, cornu ferire velle, a τὸ κάρα, caput, et βάω, vado. inde est ἡ κυρηβασία, lucta cornutorum animalium.

κῶμα, ατος. τό. (Κῶ) somnus profundus quo quis alte sopitus jacet. est a κέω, κῶ, κεῖμαι, (a quo et est ἡ κώμη, vicus, unde deminutivum τὸ κώμιον: et ὁ κῶμος, comessatio) et est idem fere quod, ὁ κάρος. ab ὁ κῶμος (quæ vox est recentiorum Atticorum, ignota Homero) est, κωμάζειν, καὶ εἰσκωμάζειν, comessabundum irrumpere in ædes vel adoriri alios; κατὰ μεθύοντα (more ebrii) ἐπέρχεσθαι αὐθαδέστερον, insolentius accedere. αὐτῷ μαλακὸν κῶμα περικάλυψα, Ξ, 359, inquit ὁ Ὕπνος de Jove; i. e. τὸ μαλακοποιόν. conf. μαλακός. sic, ἐμὲ περικάλυψε μαλακὸν κῶμα, σ, 200, i. e. ὁ ἐξ ὕπνου κάρος. hinc est verbum κωμαίνω, dormito. Pindaro τὸ κῶμα est, voluptas ex κώμῳ, i. e. cantu convivali vel ἐγκωμιαστικῷ, θέλγμα, illecebra suavis. τὸ κώδιον vel κῴδιον, et τὸ κῶς, villosa pellis ovium, ab eodem est themate, quia antiqui ejusmodi pelles substernebant ad dormiendum in iis: et inde est τὸ κῶας.

κῶος, εος. τό. (Κῶ) pellis villosa, præcipue ovis. idem ac νάκη, et νάκος et κῶας. ἐστόρεσαν λέχος, κώεά τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον, Ι, 657, ubi λέχος est totum, reliqua tria sunt partes; et κώεα substernebantur, contegebanturque λίνῳ; ῥῆγος vero erat tegmen cubantis. et ista κώεα erant pelles ovillæ villosæ, *an statt der unterbetten, (instead of mattresses.)* ἐν προδόμῳ εὐνάζετο Ὀδυσσεὺς (personatus, et sub mendici forma) καὶ κατεστόρεσε ἀδέψητον βοέην, αὐτὰρ ὕπερθεν (supra istud corium bubulum durum, quod humi stratum erat) κώεα πολλὰ ὀΐων (quibus incubabat ipse) καὶ Εὐρυνόμη ἐπέβαλλε χλαῖναν κοιμηθέντι, υ, 3. et 95, χλαῖναν μὲν συνελὼν (mane cum surgeret cubitu) καὶ κώεα οἷσιν ἔνευδεν, ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου, (utpote pretiosiora) ἐκ δὲ βοέην (utpote vilius) θῆκε θύραζε φέρων: Διῒ δ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχὼν, (ubi et vides preces matutinas.) et 142, ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν ἔδραθεν (dormivit hospes) ἐν προδόμῳ, χλαῖναν δ' ἐπιέσαμεν (super inteximus ei jacenti) ἡμεῖς, nos famulæ. ἔμβαλε εἰς λέχος (in ligneam spondam) εὐνὴν (aptas res ad cubandum, et hoc est totum; sequuntur ejus partes) κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα, ψ, 180, ubi κώεα subjacent, his instrata sunt ῥήγεα, quibus incubat dormiturus; χλαίναις vero (pluralis pro singulari) contegit ipse se. ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ (sedere eum fecit ad convivium) κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίαις, γ, 38, nam id convivium sacrum, festo die Neptuni, peragebatur in littore. et vide iterum simplicitatem heroicam; nam rex ibi describitur, et regii ejus hospites. κώεα καστορνῦσα ἐν θρόνοις, ρ, 32, pelles sternens in sellis. cæterum eadem formæ duplicitate dicitur τὸ ὕδος (pro ὕδωρ) et ὕδας, γῆρος et γῆρας, senectus, etc.

κώπη, ης. ἡ. (Κόπω) est proprie ἡ λαβὴ, manubrium, *der grif an einem werkzeuge, (the handle of any implement.)* sic vocatur ἡ λαβὴ ξίφους, capulus ensis, *der grif am degen, das degengefass, (the hilt of a sword:)* et ἡ λαβὴ ἐρετμοῦ, *der handgrif am ruder, (handle of the oar,)* pars qua remus prehenditur; et per synecdochen, totus remus, *das ruder, (the oar,)* est pro κόπη, a κόπω vel κόπτω, ferio; nam manubrio illo opus est, si ferire gladio, vel cædere remo aquam, velis. ἐπὶ ἀργυρέῃ κώπῃ, ad argenteum capulum gladii, Α, 219, et a tali κώπῃ dicitur τὸ ξίφος ἀργυρόηλον, gladius argenteo capulo instructus. ἄορ (gladium) παγχάλκεον, ᾧ ἔπι ἀργυρέη κώπη, Θ, 403, *einen stählernen degen mit silbernem gefass, (a steel sword with a silver hilt.)* ξίφεος ἐπεμαίετο κώπην, λ, 530, attrectabat cupide manu. ἐμβαλέειν (distracte, pro ἐμβαλεῖν) κώπης, pro κώπαις, sc. τὰς χεῖρας, injicere manus remis, i. e. incumbere remis, strenue remigare, ι, 489. κ, 129. κώπαις ἁλὸς ῥηγμῖνα τύπτετε, μ, 214, remis percutite fluctus. κώπη ἐλέφαντος ἐπῆν, superne erat manubrium eburneum, de clave quadam in domo principali, φ, 7. aliæ fortasse erant ξύλιναι. τὸ ξίφος dicitur πρόκωπον, capulo instructum, Eurip. Or. 1478. Vide sub μελάνδετος, et ἀθηρηλοιγός.

κωπήεις, εσσα, εν. (Κόπω) manubrio egregio præditus. ξίφος κωπῆεν, Ο, 713. Π, 332. Υ, 474, ensis, cujus capulus præcipui quid habet, τὸ λαβὴν ἔχον καλὴν, e. c. argenteum, vel et inauratum, capulum, pulcre elaboratum: vel, ingentem capulum.

κώρυκος, ου. ὁ. (Χάω) pera, *ein lederner sack, ein ranzen, (a leathern bag, a pouch.)* est a χωρεῖν, capere, recipere, ionice mutato χ. idem dicitur ὁ θύλακος. ἐνετίθει ἦϊα κωρύκῳ, indidit viatica in peram, ι, 367, quæ ibi vocantur ὄψα, cibos. sic et ι, 213. idem dicitur ἡ κωρυκὶς, ίδος. sed ἡ Κώρυκος, ου, est regio Asiæ citerioris, unde τὸ κωρύκιον ἄντρον, et ὁ κωρύκιος et κωρύκειος, et civis ejus regionis ὁ Κωρυκαῖος, de quibus vide τὸν Περιηγητήν. τὸν κώρυκον alibi vocat δέρμα πυκινὸν καὶ εὐραφές. huc pertinet et ὁ κρωσσὸς, ου, urna, hydria, *ein krus, krug, (a cruise, pitcher,)* Theocr. Id. 13, 46, πολυχανδέα κρωσσὸν, capacem urnam. Vide sub πυκινὸς, ad finem.

κωφὸς, ἡ, όν. (Ἔπω) proprie est mutus, ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἐνεός. *stumm, (dumb.)* nam est a κόπτω et ἡ ὄψ, quasi κοφθεὶς καὶ ἀφαιρεθεὶς τὴν ὄπα, cui vox et loquela quasi est contusa et præsecta. in Homero semper est, nullam vo-

cem edens, nullum sonum efficiens. a recentioribus deinde poni cœptum quoque de eo, qui nullum sonum auribus percipit, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένος, surdus. metaphorice autem varie ponitur. κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος, Λ, 390, nihil dicens est jaculum viri imbellis, i. e. sine ictu, sonum nullum faciens dum accidit: is, qui destinatur eo jaculo, ob ejus ictum nullum clamorem præ dolore, nullum gemitum, edit. *es will ein solch geschoss nichts sagen,* (*such a weapon is inefficient.*) ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, Ξ, 16, quando nigrescit mare magnum fluctu muto, i. e. κύματι μήπω ἠχοῦντι, fluctu nondum sonante, sed attollente tantum se; ut solet in mari fieri antequam tempestas et ventus vehemens re vera incumbat. ergo sic vocat κύματα τὰ μὴ ἐνεργοῦντα εἰς ἀκοὴν, τὰ μὴ κτυποῦντα, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀκουόμενα. κωφὴν γαῖαν ἀεικίζει, Ω, 54, ubi sic vocatur corpus mortuum Hectoris, quod Achilles pessime tractet: id sonum nullum edit, et est γαῖα διὰ τὸ καὶ ἀπὸ γῆς εἶναι, καὶ βαρὺ καὶ γαιῶδες. conf. γαῖα. ergo Homerus nusquam de ἐμψύχῳ posuit κωφός.

FINIS VOLUMINIS PRIMI.